Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

VI.J.4.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1



Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

190 G 3
190 G-3

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΑΠΑΝΤΑ.
LVCIANI SAMOSATENSIS
OPERA.

TOMVS I.

EX VERSIONE

IOANNIS BENEDICTI.

Cum NOTIS *integris*

Ioannis Bourdelotii, Iacobi Palmerii a Grentemeſnil, Tanaquilli Fabri, Aegidii Menagii, Franciſci Guieti, Ioannis Georgii Graevii, Iacobi Gronovii, Lamberti Barlaei, Iacobi Tollii, & ſelectis aliorum.

Accedunt inedita Scholia in Lucianum, ex Bibliotheca
ISAACI VOSSII.



AMSTELODAMI,
Ex Typographia P. & I. BLAEV,
Proſtant apud WOLFGANG, IANSSONIO-WAESBERGIOS, BOOM, à SOMEREN, & GOETHALS.
M DC LXXXVII.

Koninklijke Bibliotheek te 's Hage.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

SERENISSIMO & POTENTISSIMO

PRINCIPI

FRIDERICO WILHELMO,

MARCHIONI BRANDEBVRGICO, S. ROMANI IMPERII ARCHICAMERARIO, ET ELECTORI, SVPREMO IN BORVSSIA, MAGDEBVRGI, JVLIAE, CLIVIAE, MONTIVM, STETENI, POMERANIAE, CASSVBIORVM VANDALORVMQVE, NEC NON IN SILESIA CROSNAE ET SCHWEIBVSSII DVCI, BVRGGRAVIO NORIMBERGENSI, PRINCIPI HALBERSTADENSI, MINDENSI, ET CAMINI, COMITI DE HOHENZOLLEREN, MARCAE ET RAVENSBERGI, DOMINO RAVESTEINII, LAVENBVRGENSIS ET BVTOV,

S. D.

IOANNES GEORGIVS GRAEVIVS.

Niſi mirifica ſingulariſque Tua benignitas in fovendis pacis artibus aeque teſtata cunctis gentibus eſſet, ac Tua virtus & laus bellica, maximis rebus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

geſtis parta, nunquam in animum potuiſſem inducere, ut hunc politiſſimum ſcriptorem, & per quam lepidum errorum & ineptiarum, quibus omne genus hominum obnoxium eſt, animadverſorem, Tibi, sereniſſime Princeps, offerrem. Orbis terrarum non minus ſuſpicit Tuam in ſublevandis & tuendis omnis liberalis doctrinae ſtudiis, ſapientiam, quam admiratur quae praeclariſſime geſſiſti magnitudinem. Haec ſane tanta ſunt, ut patrari a Te poſſe, cum ſuſciperes, non ſperari, vix optari poterat; patrata vero eſſe, non credi, niſi rerum teſtimonia fidem facerent. Ecquod illuſtrius teſtimonium eſt victoria Sarmatica, qua, ſociatis cum foederato Rege copiis, quae non excedebant numerum tricies mille virum, maximas nobiliſſimae gentis copias, nonagies mille Sarmatas, & quadragies mille Scythas, in oculis ſedis Regiae fudiſti, & optimam Boruſſiae partem, Regia dominatione levatam, in libertatem ſic vindicaſti, ut tota poſt haec Tui juris & ditionis fuerit? His enim legibus ut pax redimeretur facile Tibi paſſus es perſuaderi, qui nunquam arma ſumſiſti, ut imperii fines latius proferres, ſed ut injuriae licentiam eriperes hoſtibus, & otium non obnoxium, ac ſecuritatem Tibi parentibus populis praeſtares, & aut ſociis, aut importune afflictis opitulareris. Quid glorioſius tropaeo Fehrberolinenſi? cum arma Tua, quae in remotiſſimis imperii Romani finibus, ad ejus majeſtatem & ſalutem tuendam, illiuſque inimicos ſubmovendos quaſi peregrinabantur, revocarent ſubiti ac nec opini

hoſtes,

hoſtes, qui abſentiam Tuam occaſionem, ſuam ducentes, dolis ac vi Tuas terras, praeſidiis nudatas, non infeſtarant modo, ſed occuparant. Quantas mox hujus injuriae poenas Deo, Tibi, & ſibi ipſi dederunt! Cum parva cum manu equitum advolares ad Tua vindicanda, & exercitum numero & locorum oportunitate longe ſuperiorem, & ab inſtrumento bellico rebuſque aliis omnibus paratiorem, tanta celeritate, ſed longe majore virtute aggredereris, caederes, & fulminis inſtar proſterneres, ut non tam de illis, quae invaſerant, retinendis, quam de ſua ſuorumque ſalute ſolliciti, pavidi terroriſque pleni refugerent. Equidem magna mercede didicerunt, quam temere & quam inauſpicato laceſſierint Principem, quem invictum ad arma divina virtus & animus excelſus praeſtat, & quem perpetua in bellis gerendis, quia nulla niſi pia & juſta ſuſcipit, fortuna comitatur. Quot enim urbes, arces, caſtella, cum ingenio ſitus, tum operibus firmiſſimas non longi temporis ſpatio amiſerunt? Stralſunda, quae acerrimos ſuperioribus hujus ſeculi annis, ingentium Caeſarearum copiarum inſultus ſuſtinuerat & retuderat, ut haberetur inexpugnabilis, quam facile novo miſſilis ignis commento Tibi ceſſit? Stetinum, munitiſſimam, & magno lectiſſimorum equitum & peditum praeſidio, omnique apparatu bellico inſtructiſſimam in patientiam obſidionis longiſſimae, quam & animo fortiſſimo, ingentique fiducia, an pervicacia dicam, ferebant, quanta virtute, quantoque conſilio cepiſti? Rugam tan-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

tis copiis inſeſſam, tantis operibus & caſtellis, ipſoque mari ſeptam & vallatam, quam brevi, expoſito milite, fuſis hoſtibus, ſubjugaſti, inſigni documento virtutem & felicitatem Tuam omnia ſequi, etiam quae humana vi non expugnari poſſe videbantur. Sed nihil ſplendidius, & ad omnium ſeculorum commendationem magnificentius eſt lauru Boruſſiaca. Hoſtes recollegerant vires, dilectuque domi habito, numeroſo exercitu, per Sarmatiam irruptione facta, infeſtarant Boruſſiam Tuae ditionis, regionem tam ad belli ſubſidia, quam ad decus pacis ornatiſſimam, & uberrimis fructibus Tuum aerarium locupletantem. Caedibus, direptionibus, incendiis graſſabantur, non mediocres terrores jaciebant, diraque denuntiabant imperata detrectantibus. Videbatur fortuna, cum abeſſes longe, ac diſtinereris, omnia commutaſſe. Sed tu, invictiſſime Princeps, contractis pro tempore copiis, quam ſubito, quam inexpectato hoſtibus ſuperveniſti, ut ante Te veniſſe viderent, quam audierant venire. Adventus enim Tui nuncios incredibili celeritate praeveneras, & quidem alieniſſimo anni tempore, cum omnia frigoris immanitate rigerent, & per duratum glacie ſinum maris Balthici exercitus & omnis apparatus bellicus eſſet ducendus. Simul veneras, ſimul viceras. Inſperatus Tui conſpectus animos hoſtium tantopere perculerat, ut non tam de pugna, quam de latebris, quas circumſpiciebant, & fuga, quam maturabant, cogitarent. Victoriae praemium fuit non modo Boruſſia recuperata, ſed Pomerania

rania

rania citerior ulteriorque pacata. Haec omnia Te Duce. ſed quid non Tuis auſpiciis & aucto-ritate per Tuos duces geſtum eſt? Vt alia ta-ceam, hoc ipſo anno, quas contra immaniſſi-mum Chriſtiani nominis hoſtem copias miſiſti auxiliares, quae non mirifica virtutis inuſitatae documenta dederunt, in illa ingenti & nun-quam non commemoranda obſidione Budae. Septies haec urbs a Chriſtianis fuit obſeſſa irri-to ſucceſſu, & magno Imperii Chriſtiani detri-mento & dedecore. Nec melioris eventus fuiſ-ſet octavum obſidium, niſi miles Tuus ex illis, quae ei erant aſſignata, caſtris, tanto impetu urbem impetiiſſet, tantaque conſtantia, licet quotidie plurimi occumberent, a Turcis, cum erumpentibus, tum a foſſis & munimentis maxi-ma vi obſeſſores arcentibus, caeſi, preſſiſſet, & tanta animi praeſentia primus muros, cum in-vaderentur noviſſime, ſubiiſſet, ut illi in primis expugnationem tam invictae urbis acceptam fe-rendam eſſe, ipſi Duces, quibus ſummam belli mandaverat, Auguſtus Imperator, litteris publice ſcriptis ſint teſtati, Tibique pro tam fortibus vi-ris, quos reipublicae Chriſtianae ſubſidio miſiſſes, ſummas egerint gratias.

Magna haec ſunt, Sereniſſime Princeps, quae nunc admirantur omnes, quaeque ſeri nepotes admirabuntur, nulla longinquitate temporum obliteranda. Alet ea hominum fama, & ad ex-tremas gentes, & per omnem poſteritatis me-moriam diſſeminabit. Sed longe majora ſunt, quae Tibi ipſe per Te ſolus tropaea poſuiſti. In glo-

 riae,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

riae, quam tot rebus ad Viſtulam, Rhenum, Viadrum, Iſtrum, fortiſſime geſtis es adeptus, ſocietatem admittis Duces & milites, quorum uſus es conſilio, manibus, & miniſterio. A conſortio hujus victoriae, qua Te ipſe viciſti, quod genus victoriae eſt difficillimum, excluduntur ceteri omnes mortales. Haec vere Tua victoria eſt, cum hoſtibus, quos aequitate cauſſae viceras, antequam cum iis congredereris, armis quoque victis, & exutis illo Germaniae tractu, quem ad mare Balticum tenebant, animi ſumma moderatione, & inſita ingenii lenitate incredibili, pacem dediſti, provinciaſque quas arma & jus belli Tibi acerbe provocato adjudicarant, Tuaeque poteſtati ſubjecerant, eis reſtituiſti. Nullas pacis conditiones, quamvis parum aequae, nec ex victoris dignitate viderentur eſſe, averſabaris, ut conſtaret omnibus, Te pacis & concordiae Germaniae redintegrandae & firmandae ſtudio, non ambitione, nec cupiditate novarum rerum, aut finium late propagandorum, arma cepiſſe. Haec aequitas mirifica, & altiſſimi animi exaggeratio, Te ad divinitatis quoddam faſtigium evexit, ut Te tanquam caelo demiſſum Principem homines colant, ac venerentur.

Verum ut pax & tranquillitas Tuorum civium, ſic & eorum felicitas Tibi ſemper curae fuit, ut affluant omnibus, quae vel ad uſum, vel ad cultum & elegantiam vitae ſunt neceſſaria. Hinc magnis commodis & immunitatibus non ſolum excitantur incolae, ſed & exteri invitantur ad artificia varia in tuis civitatibus excolenda, & ad

mer-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

mercaturam locupletandae reipublicae fovendam. Hinc in ultimas inſulas, & terras alio ſole calentes naves miſſae negotiandi cauſſa, coloniaeque ſunt ductae. Hinc Suevum & Viadrum, foſſa ducta magni operis, duodecim catarectis inſtructa, quinque decempedas lata, & tria milliaria Germanica longa, maximis impenſis junxiſti, ingenti negotiantium commodo, & itinerum compendio. Nullius patris familias tanta poteſt eſſe diligentia, & ſollicitudo in procuranda re familiari, pro ſuorum tutela, quanta Tua eſt cura & vigilantia in providendis Tibi ſubjectorum populorum utilitatibus, & oportunitatibus. Parentis indulgentiam & amorem omnibus praeſtas. Inde tanta facilitas in omnium deſideriis excipiendis, tanta benignitas in neceſſitatibus ſublevandis, tanta ſeveritas in ſanctitate tribunalium, & religione judiciorum conſtituenda, ut omnes aequalitate juris fruantur, boni & bene de rep. meriti ornentur, improbos vero nec potentia, nec largitio, nec gratia legibus eripiat. Omnium vero curarum Tibi antiquiſſima eſt cura pietatis & religionis. In hoc omnem cogitationem mentemque fixiſti, ut ejus decus illibatum, & omnibus peſtilentibus erroribus purgatum floreat. Felicium aras raro fumare tam vere, quam eleganter dixit vetus poeta. Nam rebus laetis & ſecundis, nimiiſque opibus ſolent homines efferri animis, & humanitatis obliviſci. Tu in tanto rerum humanarum faſtigio non modo ipſe caſte colis religionem, Deumque unicum auctorem omnis Tuae felicitatis & victoria-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

rum eſſe in omni ſermone prae Te fers, ſed & Tuos cives ad eandem pietatem colendam Tuo inflammas exemplo, & graviſſimis verbis incitas. In admirabili illa adlocutione, qua Tuum exercitum in Pannoniam contra ſempiternum Chriſtianorum hoſtem iturum, hortabaris & confirmabas, quae hic apud nos quoque cum maximo applauſu fuit audita, quid praecipiebas acrius & ſtudioſius, quam ne in hac expeditione pietatis ſtudium Deique cultum negligerent, cui omnes Tuas victorias Te debere teſtabaris, utque, ſi tempus ſic ferat, mortem fortiter oppetant pro Chriſto Soſpitatore, qui ſalutem noſtram ſanguine ſuo, & vitam immortalem morte nobis, eaque indigniſſima, pepererit. Tantum ardorem in animis tam Ducum, quam militum, haec Tua oratio, tantam in Deum Chriſtianamque rempublicam pietatem ſpirans excitavit, ut alacrius ad bellum, quam ad feſtum diem proficiſcerentur, tantaque virtute dimicarint, ut maxima pars vitam profuderit, ſuperſtites autem, non tam ſuae fortitudini, quam illis facibus, quas eis ſubjeceras, victoriam adſcribant. Quam vero hoc luculentum & illuſtre pietatis Tuae documentum eſt, quod omnes exteros cujuſcunque gentis, qui propter religionem ſolum vertunt, & ad Te tanquam aram & arcem confugiunt, recipis fovendos, & alendos, quorum quater mille familiae in Tuis terris ſedes invenerunt quietas.

In alias artes ingenuas & doctrinarum ſtudia, quibus homines ad virtutem in reipublicae uſum

&

& decus informantur, non minus curae & liberalitatis confers. Quot eruditionis & ſapientiae palaeſtras aut excitaſti, aut magnifico tueris impendio? In Boruſſia Regium montem, ad Viadrum Francofurtum, in Clivis Duisburgum, in qua Tu, Princeps ſapientiſſime, me poene adoleſcentem primus produxiſti in hoc famae theatrum. In tanto numero novam doctrinae liberalioris officinam Te moliri in Magdeburgenſi dioeceſi, nuperius cum in Clivis ad Tuum conſpectum admitterer benigniſſime, ex Tuis ſermonibus, quos in tanta rerum mole, de amplificanda eruditionis dignitate mecum habere dignabaris, mihi datum fuit intelligere. Illi nunquam effluent ex animo meo, nec ille dies mihi longe honeſtiſſimus, quo tantum Principem videre audireque mihi licuit.

Praeter iſtam, quam Athenaeis tuendis impendis, quid non pecuniae conſumis in Hebraeorum, Graecorum, Romanorum numiſmatibus, gemmis elegantia & eruditione, quam prae ſe fert erudita manus, conſpicuis, & ſupellectile priſci temporis aggeranda, quae ſemper deliciae fuerunt heroicarum mentium. Auguſtus ſane ſua praetoria rebus vetuſtate & raritate notabilibus ornabat, ſollemnibus vero diebus donabat amicis nummos omnis notae, veteres etiam, & regios ac peregrinos. Quid dicam de ſumtibus, quos facis in Bibliotheca locupletanda, quam in Principali Palatio dedicaſti, quamvis jam tanta librorum exquiſitorum copia circumfluat, ut nulli fere ſit ſecunda, ſed Attalicorum & Alexandri-

no-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

norum Regum memoratis bibliothecis palmam reddat ambiguam. Ei cuſtodiendae & excolendae novam cum maxime porticum ſpatioſiſſimam juſſiſti condi, ut ſplendidius quaſi hoſpitentur illa omnium ſeculorum illuſtria ingenia, qui quibuſcunque litterarum monumentis ulli ſapientiae parti utilem navarunt operam. In iſtud eruditorum hominum prytaneum ſi collocare quoque dignaberis recentem hanc Luciani editionem, non poterit non id magno ei eſſe honori Nam praerogativa Tui tanti Principis judicii non modo commendabit eam omnibus bellarum rerum ſtudioſis, ſed & aeternitatem promittit. Eſt vero ſcriptor hic digniſſimus, qui curioſorum in manibus verſetur propter ingenii feſtivitatem incredibilem, mirificam elegantiam, & variae doctrinae, multarumque utilium & ſcitu dignarum rerum, quae fruſtra quaeruntur alibi, copiam. Gentilium ſtultitiam & anilem ſuperſtitionem, in illorum ſacris & cultu Deorum exagitat lepidiſſime. Non nunquam quidem nec Chriſtianis, aeque ut Tacitus ac Suetonius, parcit paganus, ſed vel ſic quoque nobis plus profuit, quam nocuit. Primum ex illo licet videre, quam futilia ſint, quae in Chriſtianis irridet. Dein argumento & teſtimonio luculentiſſimo vel invitus confirmat noſtrae doctrinae vim & ſanctitatem in praeclaro illo dialogo, cui pſeudomanti nomen. Non extat inſignior in omni antiquitate diſputatio, qua praeſtigiae & artes aeruſcatorum, qui fictorum oraculorum auctores fuerunt, & reſponſa divina mentiebantur, clarius oſtenduntur. Ait

fa-

famoſiſſimum illum Alexandrum Abonotichitam, qui opinione renati Aeſculapii, futurorum praeſenſione juxtaque ſalutarium remediorum, quam jactabat, ſcientia inclyti, quem forma draconis humana facie, ſimulata fraude mirifica, oſtentabat, Aſiae & Europae diu illuſiſſe. Etiam hoc tempore foediſſimae illius, & omnem fidem excedentis credulitatis monumenta ſuperſunt in Abonitichitarum nummis, in quibus ille draco, hominis os ferens, conſpicitur. Adjicit Lucianus, hunc impoſtorem a ſuis ſacris & initiis, quae inſtituerat, omnes arcuiſſe Chriſtianos, & per praeconem edixiſſe: *Procul hinc Chriſtiani.* Norat impuriſſimus nebulo, Chriſtianos decipi non facile poſſe. Illos, mente ab oculis ſevocata, brevi latebras fallaciarum, quibus homines faſcinabant, perſcrutaturos, omnique mimo ſceleratiſſimi latrocinii perſonam detracturos fuiſſe. Vnde vero haec perſpicacitas hominibus rudibus, nec verſatis in perveſtigandis abditarum rerum cauſſis, quam ſibi vindicabant, qui Philoſophis dederant operam? unde robur illud animi, contra tantam ſuperſtitionis vim, quae omnium mentes tanquam magicis carminibus defixerat, quam a religionis Chriſtianae virtute & efficacitate, quae & oculos aperit ad fraudes nequiſſimorum hominum proſpiciendas, & animum firmat adverſus ſuperſtitionem, quae imbecilliores occupat facillime? Denique ſic cenſeo, ſi diligenter legatur Lucianus ab hominibus ſanis, qui noxia, quae non nunquam adſperguntur, poſſunt dignoſcere & ſeponere, vix ſcriptorem utilio-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

liorem reperiri ad vitam corrigendam, eamque inanibus terroribus liberandam, nec non ad alte inſitas & inveteratas opiniones pravas, quas cum lacte materno noſtro aliorumque malo, imbibimus, a pulmone revellendas. Hunc tibi offero, sereniſſime Princeps. Si eum exceperis fronte Tua, hoc eſt ſerena, magnum operae, quam ei impendi, pretium me conſecutum eſſe putabo. Deus Te, optime Princeps, contra ingraveſcentis aetatis incommoda diutiſſime ſervet ſalvum & ſoſpitem, bono ſacri Imperii Romani, cujus columen es, omniumque bonorum, in quibus ego numerari volo, qui praeſidium in Te ſibi certum conſtitutum eſſe decrerunt, & pro Tua Tuaeque florentiſſimae Domus incolumitate quotidie vota nuncupant. Trajecti ad Rhenum Nonis Novembribus M. IↃC. LXXXVI.

IOAN-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

IOANNES GEORGIVS GRAEVIVS

LECTORI

S. P. D.

Vides hic recentem editionem Luciani, quam adornarunt Amſterodamenſes bibliopolae, hoc nomine ſane ceteris meliorem, quod in illam contulerint Bourdelotii, Palmerii, Tanaquilli Fabri, aliorumque politiorum hominum notas: quibus etiam acceſſerunt novae curae nunquam antehac publicatae virorum Clariſſimorum, Menagii, Guieti, Boivinii, quas mihi miſit Menagius, Iacobi I. F. F. Gronovii, nec nullae meae. Excerpturus plures eram, ſi per temporis anguſtias, & occupationes alias potuiſſem huic negotio maturius & diutius vacare. Vſus ſum editione Florentina anni milleſimi quadringenteſimi nonageſimi ſexti, quam Vir doctus cum optimo codice manu exarato contulerat. Eam primam omnium eſſe perſuaſum habeo. Vſus etiam ſum Aldina anni milleſimi quingenteſimi tertii, nec non duabus Baſileenſibus, altera Graeca anni milleſimi quingenteſimi quinquageſimi quinti, alteri adjecta eſt verſio Latina, quae notiſſima eſt, ut & Salmurienſis Benedicti. Bourdelotianam mihi conſulere nunc non licuit, quamvis olim adoleſcens eam evolverim. Secuti ſunt typographi tam in Graecis, quam Latinis exprimendis, editionem Benedicti, qui vetuſtiorum interpretum verſiones interpolavit. Si quis poſt haec novam Luciani editionem moliri velit, ei ſim auctor, ut novam interpretationem Latinam concinnet, dignam tam culto ſcriptore. Nam ſatis magnus campus patet Graeca docto induſtriam ſuam exercendi. Cum jam omnia typis eſſent deſcripta, miſſus fuit typographis ex Anglia Scholiaſtes Graecus ineditus, quem cum illis communicavit, cum id ab eo petiiſſent, Vir Illuſtris Iſaacus Voſſius. Is enim ex ſuo codice juſſit eum deſcribi, & Amſterodamum perferri. Typographi calci Luciani haec Scholia ſubnecti juſſerunt. Si quid in illis deſiderabis, curis poſterioribus ſperant id emendatum iri. Nunc feſtinantibus multas ob cauſſas ignoſce, & vale.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

IOHANNIS BENEDICTI,
De hac ſua Græci Contextus, & Latinæ verſionis Luciani recognitione, ad candidum & φιλέλληνα Lectorem

PRAEFATIO.

Mirum tibi videri poſſit, Amice Lector, me poſt viginti celebria Doctorum virorum nomina, recognoſcendis Luciani ſcriptis, & retextendæ maxima ex parte illorum in Latinam phraſim tranſlationi manum admoviſſe: cùm veriſimile ſit eos viros, ſui temporis lumina, Græcam linguam ita calluiſſe, ut probè intellectum authorem è Græcia in Latium pede nunquam cæſpitante, animo nunquam dormitante tranſtulerint: me verò, jam primum hoc eruditionis ſpecimine innoteſcentem, nihil melius præſtare potuiſſe, quàm excellentes illi interpretes præſtiterint: adeò ut huic cœpto plus audaciæ ſit tribuendum, quàm veræ laudis rependendum. Ego ſanè ingenuè agnoſco cùm eruditionis meæ mediocritatem, tum egregiam virorum illorum præſtantiam, quam neque ſuſpicere, neque laudare ſatis poſſum: imò cui plurimum deberi ſyncerè confiteor. Sed, veluti non rarò accidit, ut etiam indoctiores doctiorum inventis non contemnenda ſuperſtruant & addant: ita & mihi contigiſſe, ni fallor, judicabis, ut via, editæ antehac metaphraſeos beneficio, reſerata, pleriſque in locis ſcopum authoris clariùs & meliùs attingam. Occaſionem exhauriendi laboris iſtius obtulêre mihi ſelectiores & graviores quidam authoris hujus Dialogi, quos dum utile dulci permixturus, publicè legebam, & ſingulas ſententias ac voces diligenter expendebam, plerunque non placebat vetus interpretatio, quandoque etiam mendoſa videbatur lectio, unde fiebat ut non plenè, planéque ſatis locorum nonnullorum ſenſus caperetur. Idcirco Græcum contextum, vel ex collatione va-

riorum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

riorum & antiquorum codicum, vel ex proprio judicio emendabam: & ſicubi mentem authoris meliùs reddere poteram, id ſobriè quidem, & moderatè faciebam. Poſt ea mihi ſuccurrit, ſiquidem diverſi diverſorum Dialogorum & Tractatuum erant interpretes, ſingulorum partem ſaltem aliquam attentè examinare: quò perſpicerem an Græca Latinis apprimè reſponderent. Hinc variorum interpretum varia ingenia, & quàm alius alio fœlicior eſſet metaphraſtes, intellexi. Vtque quod ſentio, ingenuè pro innato mihi animi candore dicam: comperi Thomam Morum tam fœliciter officio metaphraſtæ functum, ſententias ſingulas ad verbum ſervata latinitate pura reddendo, ut vix aliquid nactus ſim, quod meliùs redderem: imò potiùs ipſum hac in mea recognitione imitari voluerim. Ad hanc laudem proximè accedit Eraſmus Roterodamus: in quo quanquam plura quàm in illo immutanda judicavi, pauca quidem illa ſunt, ſi cum reliquis compares. Tertius eſt Iocobus Micyllus, Eraſmo ferè æquiparandus hoc in negotio. Reliqui interpretes inter ſe ferme pares, tribus illis, me judice, multum cedunt. At omnium infœliciſſimus mihi viſus eſt Vincentius Obſopœus: qui non ſolùm ſuperflua verborum luxurie mentem authoris paſſim obſcurat, ſed etiam plerunque vel non capit, vel corrumpit. Atque is eſt qui tertiam ad minimum illius partem Latinè exaravit. Cujus interpretationis, quanquam retineo quicquid poſſum, tam obſcura reliqui veſtigia, ut hæc prorſus mea non immeritò dici poſſit: non ſecus atque [Aſini.] ſive [Lucii] verſio, quæ uſque adeo miſera priùs erat, ut ſuo nomini bene conſuluerit vetus interpres, quum illud reticuit. Cæterùm hoc in cœpto ſum verſatus, non ut laudem magnis illis viris ullo pacto præripiam, præreptam in me transferam, ab iſtiuſmodi veſana φιλοτιμίᾳ tantum ſum alienus, quantum virtus à vitio, jus ab injuria diſtat. Hic animus, hoc conſilium ſolummodo fuit, ut dum otio in aliquo negotio uti licebat, quod eſſet opis meæ (quæ quàm ſit tenuis, agnoſco) id

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

id in rem literariam conferrem. Velim igitur, Amice Lector, conatum hunc meum boni conſulas, eóque ſic fruaris, ut quod in eo deſiderabis, humaniter toleres: &, ſi ſaltus aſperrimos ſuperaſſe non videbor, clementer condones. Nolim enim tam bene de me ſentire, ut contendam me tibi verſionem iſtiuſmodi exhibere, quæ omnis cenſuræ expers eſſe poſſit: quandoquidem ardua res eſt eadem elegantia, eadémque feſtivitate authorem hunc de Græca phraſi in Latinam transferre: ita proprius eſt unicuique linguæ genius, & inexplicabilis venuſtas. Fortè autem objiciat aliquis me debuiſſe eos locos notare, quibus in primis emendandis operam impendi. Id utique facere nolui duabus præcipuè de cauſis. Vna, quoniam commoda forma, in gratiam eorum qui libros hoſce ſecum circunferre volent, editionem faciendam, & voluminum majorem vel molem vel munerum vitandum putavi. Altera, quoniam confido eum qui veterem verſionem cum hac recognitione, & priùs excuſos Græcè codices cum noſtro conferet, nullo negotio vel ex ipſa ſermonis ſerie, & locorum ſenſu, noſtræ mutationis rationem deprehenſurum. Quamobrem duxi me ſatis in præſentia præſtiturum, ſi, quoad fieri poſſet, purum authorem, & verſionem antè vulgata commodiorem & fideliorem, cum Indice rerum opere illo contentarum exhiberem. Nunc ſupereſſet ut aliqua commendatione Lucianum cohoneſtarem, niſi ſic, actum ab aliis multis, agerem. Et cettè quid opus eſt ut poſt illos repetam eum eſſe Atticæ eloquentiæ exemplar ſyncerum, ſumma dicendi feſtivitate, magna rerum varietate, magna ſcientia, multáque doctrina clarêre? Hic ſi res ſerias tractat, fit gravis: ſi jococas, feſtivus: ſi præcipit, ſi monet, ſi mordet, eſt prudens, eſt lenis, eſt aſper: ſi orator cauſam agit, eſt facundus, acutus, ſolidus. Denique adeò fœcundo, flexilique valet ingenio, ut veluti Proteus omnes formas, veluti Chamæleon omnes orationis colores ſuſcipiat: varióque ſtyli penicillo varia argumenta explanet, dum in gravibus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

exurgit ſublimis, in tenuibus incedit humilis, in mediis inter utrumque dicendi genus fertur medius: ſemper ſacrificat perſpicuitati: ſicubi lubet obſcuritatem affectare, dextrè id facit. Ex quibus conſtat nullum eſſe authorem, quo commodiùs uti poſſit, quicunque Græcè diſcere ſtudebit. Hic, ſi locos rectè deligas, tyronibus eſt facilis, provectioribus accommodus, Græca lingua jam plenè imbutis utilis. Hinc florentiſſimis Europæ gymnaſiis commendatiſſimus, ut ex eo ſtudioſa juventus, tanquam ex fonte, purum Græciſmum hauriret: illique aliorum, qui in ſcholis prælegi ſolent, authorum fabulis ſcatentium, amplus & planus eſſet commentarius: & ex varietate ſcriptorum πολυτρόπȣ hominis hujus, apud quem nulla ferè res eſt, quæ non veniat in ſermonem, Græcè loquendi formularum flores decerperet. Quæ cùm citra controverſiam ita ſint, omne punctum tulit Lucianus, qui utile dulci muſcuit: dignus profectò quem omnis φιλόμȣσ@- amet, quem alioqui impium vel pius non dedignetur, ſiquidem puris omnia pura, qui ceu Ponticæ apes, mel dulciſſimum ex amariſſimo abſinthio conficiunt. Age ergo quicunque ſeria, quicunque jocoſa quæris, hîc invenies quod animum tuum quocunque tandem modo affectum refocillet, ſivete domi hærentem, ſive ruri verſantem, ſive peregrè euntem, politiſſimi authoris lectione recreare cupies. Hinc inter agrorum ſata læta, rerum omnis generis ſegetem tibi ſuppeditabit: in horto florido, rhetoricorum florum varias coronas nectet: in viridi & irriguo prato, perenni eloquentiæ ſcaturigine, & limpidis facundiæ rivis te recreabit. Denique magno parvo-ve ſub lare degentem, moribus tuæ ſorti convenientibus, nunc ſalſa dicacitate vitia mordendo, nunc merita laude virtutem extollendo, nunc recta præcipiendo, te informabit.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΕΙΣ

ΛΟΥΚΙΑΝΟΝ,

Σὺν σχολίοις Ἑλληνικοῖς καὶ ἄλλοις, ἐν Ἀμστελοδάμῳ ἐκτυπωθέντα.

Πρὸς φίλον.

Θύσανθ᾽ ἡδυλόγῳ Πειθοῖ Χαρίτεσσί τε πάσαις,
  Ἀτθίδος εὔγλωσσον μήστορ᾽ εὐλαλίης·
Ὃς γλυκεροῦ μέλιτος γλυκίων ῥέει, ἔστι δὲ τοῦτο
  Πολλάκι καὶ ὄξει καὶ ἁλὶ μιγνύμενον.

Εἰ, φίλε, βούληαι ἀναγνῶσαι ἠὔ τε γνῶσαι,
  Εὐλιβάνου κλεῖος κυδάλιμον Συρίης,
Βίβλον τήνδε λάβοις, ἐν ᾗ Πειθώ τε Χάρις τε
  Φαίνουσιν, κ᾽ ἄλλα πρὶν κατακρυπτόμενα.

Αὐτὰρ δυσσεβίην βλάσφημον τηλόθι φεύγοις,
  Τηλόθι καὶ φεύγοις τὸν μεταφραζόμενον,
Ὃν Κελτὶς δῶκεν γαίη, γλυκερόν περ ἐόντα,
  Κελτίδα γὰρ πολλὴν, οὐ Χάριν Ἑλλάδος ἔχει.

ΜΑΤΘ. ΣΛΑΔΟΣ,
ἰατρὸς Ἀμστελ.

In-

De Somnio, ſeu Vita Luciani. pag. 1
Contra eum qui dixerat, Prometheus es in verbis. 13
Nigrinus, ſeu de moribus Philoſophi. 20
Iudicium Vocalium. 44
Timon, ſive, Miſanthropos. 52
Alcyon, ſive de Transformatione. 167
Prometheus, ſive Caucaſus. 172

Deorum Dialogi.

Promethei, & Iovis. 185
Cupidinis, & Iovis. 186
Iovis, & Mercurii. 188
Iovis, & Ganymedis. 189
Iunonis, & Iovis. 192
Iunonis, & Iovis. 195
Apollinis, & Vulcani. 197
Vulcani, & Iovis. 199
Neptuni, & Mercurii. 201
Mercurii, & Solis. 202
Veneris, & Lunæ. 204
Veneris, & Cupidinis. 205
Iovis, Æſculapii, & Herculis. 207
Mercurii, & Apollinis. 209
Mercurii, & Apollinis. 210
Iunonis, & Latonæ. 211
Apollinis, & Mercurii. 213
Iunonis, & Iovis. 215
Veneris, & Cupidinis. 216
Dearum Iudicium. 218
Martis, & Mercurii. 227
Panos, & Mercurii. 228
Apollinis, & Bacchi. 231
Mercurii, & Maiæ. 232
Iovis, & Solis. 234
Apollinis, & Mercurii. 236

Dialogi Marini.

Dorides, & Galateæ. 238
Cyclopis, & Neptuni. 241
Alpheï, & Neptuni. 243
Menelai, & Protei. 244
Panopes, & Galenes. 245
Tritonis, Amymones, & Neptuni. 248
Noti, & Zephyri. 248
Neptuni, & Delphinum. 250
Neptuni, & Nereïdum. 251
Iridis, & Neptuni. 252
Xanthi, & Maris. 253
Doridis, & Thetidis. 254
Neptuni, & Enipeï. 256
Tritonis, & Nereïdum. 257
Zephyri, & Noti. 259

Mortuorum Dialogi.

Diogenis, & Pollucis. 262
Pluto, ſeu contra Menippum. 265
Menippi, Amphilochi, & Trophonii. 266
Mercurii, & Charontis. 267
Plutonis, & Mercurii. 269
Terpſionis, & Plutonis. 270

Ze-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Zenophantæ, & Callidemidæ. 273
Cnemonis, & Damnippi. 274
Simyli, & Polyſtrati. 275
Charontis, & Mercurii. 277
Cratetis, & Diogenis. 283
Alexandri, Annibalis, Scipionis, & Minois. 285
Diogenis, & Alexandri. 290
Alexandri, & Philippi. 293
Achillis, & Antilochi. 296
Diogenis, & Herculis. 298
Menippi, & Tantali. 300
Menippi, & Mercurii. 301
Æaci, Proteſilai, Menelai, & Paridis, 302
Menippi, & Æaci. 304
Menippi, & Cerberi. 307
Charontis, & Menippi. 308
Plutonis, & Proteſilai. 309
Diogenis, & Mauſoli. 311
Nereï, Therſitæ, & Menippi. 313
Menippi, & Chironis. 314
Diogenis, Antiſthenis, & Cratetis. 315
Menippi, & Tireſiæ. 319
Ajacis, & Agamemnonis. 321
Minois, & Soſtrati. 322
Menippus, ſeu Necyomantia. 324
Charon, ſeu Contemplantes. 340
De Sacrificiis. 361
Vitarum Auctio. 370
Piſcator, ſive Reviviſcentes. 388
Cataplus, ſive Tyrannus. 421
De iis qui mercede conducti in divitum familiis vivunt. 443
Apologia pro iis qui mercede conducti ſerviunt. 480
Pro eo quòd inter ſalutandum verbo lapſus fuerat. 494
Hermotimus, ſive de Sectis. 503
Herodotus, vel Aëtio. 571
Zeuxis, vel Antiochus. 576
Harmonides. 584
Scytha, ſeu Hoſpes. 590
Quomodo hiſtoria conſcribenda ſit. 600
Hiſtoriæ Veræ liber primus. 639
Hiſtoriæ veræ liber ſecundus. 666
Tyrannicida. 693
Abdicatus. 707
Phalaris primus. 730
Phalaris ſecundus. 740
Alexander, ſeu Pſeudomantis. 746
De Saltatione. 783
Lexiphanes. 818
Eunuchus, ſeu Pamphilus. 840
De Aſtrologia. 847
Demonactis Vita. 856
Amores. 873

ΛΟΥ-

[1] ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LVCIANI SAMOSATENSIS DIALOGI.

[2] Περὶ τοῦ ἐνυπνίου, ἤτοι βίος Λουκιανοῦ.

De Somnio, ſeu vita Luciani.

Argumentum.

Occaſio hujus narrationis videtur ſumpta eſſe ex 2. Xenophontis de dictis Socratis, ubi Prodicus Sophiſta eodem modo Herculi pueritiam egreſſo narrat virtutem ac voluptatem apparuiſſe: & utramque illum ad ſe pertrahere contendiſſe. Conſilium autem & ſcopus in fine ab ipſo Luciano explicatur. Nam ut adoleſcentes præ inopia deficientes & ad deteriora animum applicantes, revocaret, & ad literarum ſtudia converteret, ſermonem hunc ait à ſe inſtitutum eſſe.

ΑΡΤΙ μὲν ἐπεπαύμην [3] εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν, ἤδη τὴν ἡλικίαν πρόσηβος ὤν· ὁ δὲ πατὴρ ἐσκοπεῖτο μετὰ τῶν φίλων ὅ, τι καὶ διδάξαιτό με. τοῖς πλείστοις οὖν ἔδοξε, παιδεία μὲν, καὶ

NVPER cùm ineunte adoleſcentia [4] in ludum literarium ire deſiiſſem, pater meus qua me arte inſtrueret, unà cum amicis diſpiciebat. Pleriſque certè videbatur [5] Humanitas, & labo-

1 Sic titulum authori meritiſſimò fecimus, meliores editiones ſequuti. Mſſ. duo è Regis Chriſtianiſſimi Bibliotheca, quos beneficio viri Clariſſimi Nicolai Rigaltii videre contigit, nec titulum, nec ordinem agnoſcunt. A poſtrema etiam editione Baſilienſi duæ poſtremæ voces aberant. *Bourdelotius.*

2 Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου] Non dubium eſt quin προλαλιὰν iſtam voluerit Lucianus operibus ſuis præfigi. Nec tamen perſuaſum habeo ſcribendi exordium eam illi fuiſſe. De ordine, quem in his dialogis ſervandum putavimus, dictum eſt in præfatione noſtra ad Lectorem. *Idem.* Eſt λαλία ſive προλαλία, ut patet in fine ubi ait οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα. Marcilius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πόνου πολλοῦ, καὶ χρόνου μακροῦ, καὶ δαπάνης οὐ σμικρᾶς, [1] καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς. τὰ δ' ἡμέτερα, μικρά τε εἶναι, καὶ ταχεῖάν τινα τὴν ἐπικουρίαν ἀπαιτεῖν. εἰ δέ τινα [4] τέχνην τῶν βαναύσων τούτων ἐκμάθοιμι, τὸ μὲν πρῶτον εὐθὺς ἂν αὐτὸς ἔχειν τὰ ἀρκοῦντα παρὰ τῆς τέχνης, καὶ [5] μηκέτ' οἰκόσιτος εἶναι, τηλικοῦτος ὤν. οὐκ εἰς μακρὰν δὲ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ [6] τὸ γιγνόμενον. Δευτέρας οὖν σκέψεως ἀρχὴ προὐτέθη, τίς ἀρίστη τῶν τεχνῶν, καὶ ῥάστη ἐκμαθεῖν, καὶ ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πρέπουσα, [7] καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν, καὶ διαρκῆ τὸν πόρον. ἄλλου τοίνυν ἄλλην ἐπαινοῦντος, ὡς ἕκαστος γνώμης ἢ ἐμπειρίας εἶχεν, ὁ πατὴρ εἰς τὸν θεῖον ἀπιδὼν, παρῆν γὰρ ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, ἄριστος ἑρμο-

labore multo, & tempore longo, & ſumptu non exiguo, [2] fortuna denique ſplendida opus habere: [3] noſtras autem facultates cum tenues eſſe, tum celere quoddam auxilium poſtulare. Quòd ſi mechanicam aliquam artem didiciſſem, fore primùm ut ſtatim ab ipſa arte neceſſaria vitæ compararem, nec ampliùs domi, etiam adhuc adoleſcens, paternis ſumptibus viverem: deinde ut non multò poſt patrem exhilararem, quum ſemper juſtam mercedem referrem. Hinc ſecundæ conſultationis caput eſt propoſitum, quænam ars optima, & ad diſcendum facillima, & libero homine digna eſſet: quæque minori ſumptu egeret, quæſtumque continuum ſufficeret. Proinde alio vel ex ſententia, vel ab experientia, aliam laudante; pater avunculum intuens (aderat enim is quo-

3 Εἰς τὰ διδασκαλεῖα φοιτῶν] Habet à Platone, in quo totus eſt, & à Xenophonte, cujus eſt aſſiduus imitator, apud quos, εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν. Sic in Hermotimo, ſive de Sectis. παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, ſic de Merc. cond. & paſſim alibi. Inde φοιτηταὶ, ἀντὶ τῶν μαθητῶν. Heſych. Suid. Poll. Diligens lector monendus eſt, Lucianum ſæpiſſimè loquendi modos eoſdem, eaſdem parœmias, & citationes uſurpare: quî enim aliter fieri potuit in tam floridâ & variegatâ ſcripturâ? Quod igitur ſemel monuerimus, illud ſequentibus ſufficiat. Ea ſatis conſtans ratio videbitur cur paululum in his principiis immorandum. *Bourd.*

4 *In ludum*] Omnem ſcholam (ut Aſcanius ait) Romani ludum dixerunt. Cicero 2. de orat. *ludum* pro Rhetorum ſchola dixit. *Cognatus.*

5 *Humanitas*] Quoniam eruditio & bonarum artium diſciplinæ homini ſoli ſunt propriæ, factum eſt ut παιδεία pro eruditione acciperetur. Gell. lib. 13. c. 15. *Idem.*

1 Καὶ τύχης δεῖσθαι λαμπρᾶς] Iacobus Micyllus, vir doctiſſimus, interpres hujus λαλιᾶς, autoris mentem ſæpiſſimè fruſtratur, *& egere quodam fortunæ ſplendore.* ſic de Merc. cond. *Bourd.*

2 *Fortuna*] Fortuna pro divitiis, Horat. Epiſt. 5. lib. 1. *Cogn.*

3 *Noſtras autem res*] *Res* pro ſubſtantia. Terent. in Phorm. *Idem.*

4 Τέχνην τῶν βαναύσων] Generaliter pro qualibet mechanica. ἁπλῶς tamen βαναυσία, πᾶσα τέχνη, ut vult Heſych. Suid. vox eſt Peloponneſiaca. In Peloponneſo βαῦνος κάμινον ἢ ἑστίαν δηλοῖ. interp. Ariſtopha. Pollux. *Bourd.*

5 Μηκέτι οἰκόσιτος] In Mſſ. & aliis editionibus, quoties occurrunt duæ vocales in duabus dictionibus, prior ſemper eliditur, quod ſemel monitum volui. *Idem.*

6 Τὸ γιγνόμενον] *Artis proventum.* Bud. vertit *juſtam mercedem.* Idem.

7 Καὶ πρόχειρον ἔχουσα τὴν χορηγίαν] *Quæ paratam opem ferret, quæ promptas præberet ſuppetias.* Ea repetit paſſim. *Idem.*

1 *Sta-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γλύφος εἶναι δοκῶν, καὶ λιθοξόος ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμοις, οὐ θέμις εἶπεν ἄλλην τέχνην ἐπικρατεῖν, σοῦ παρόντος. ἀλλὰ τοῦτον ἄγε, δείξας ἐμὲ, καὶ δίδασκε παραλαβὼν λίθων ἐργάτην ἀγαθὸν εἶναι, καὶ συναρμοστὴν, καὶ ἑρμογλυφέα. δύναται γὰρ καὶ τοῦτο, φύσεώς γε ὡς οἶσθα [2] ἔχων δεξιῶς. ἐτεκμαίρετο δὲ ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ παιδιαῖς· ὁπότε γὰρ ἀφεθείην [3] ὑπὸ τῶν διδασκάλων, ἀποξέων ἂν τὸν κηρὸν, ἢ βόας, ἢ ἵππους, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττον, [4] εἰκότως, ὡς ἐδόκουν τῷ πατρί. ἐφ' οἷς, παρὰ μὲν τῶν διδασκάλων, πληγὰς ἐλάμβανον. τότε δὲ ἔπαινος εἰς τὴν εὐφυΐαν καὶ ταῦτα ἦν. καὶ χρηστὰς εἶχον ἐπ' ἐμοὶ τὰς ἐλπίδας, ὡς ἐν βραχεῖ μαθήσομαι τὴν τέχνην, ἀπ' ἐκείνης γε τῆς πλαστικῆς. ἅμα τε οὖν ἐπιτήδειος ἐδόκει ἡμέρα τέχνης ἐνάρχεσθαι. κἀγὼ παρεδεδόμην τῷ θείῳ, μὰ τὸν Δί' οὐ σφόδρα τῷ πράγματι ἀχθόμενος. ἀλλά μοι καὶ παιδιάν τινα οὐκ ἀτερπῆ ἐδόκει ἔχειν, καὶ πρὸς τοὺς ἡλικιώτας ἐπίδειξιν, εἰ φαινοίμην θεούς τε γλύφων; καὶ ἀγαλμάτιά τινα μικρὰ κατασκευάζων ἐμαυτῷ τε, κἀκείνοις, οἷς προῃρούμην. καὶ τό γε πρῶτον ἐκεῖνο καὶ σύνηθες τοῖς ἀρχομένοις ἐγίγνετο. ἐγκοπέα γάρ τινα μοι δοὺς ὁ θεῖος, ἐκέλευσέ μοι ἠρέμα καθικέσθαι πλακὸς, ἐν μέσῳ κειμένης, ἐπειπὼν τὸ κοινὸν, [5] Ἀρχὴ δέ

quoque [1] ſtatuarius optimus, ſculpendo & doliendo marmore inter probatiſſimos artifices habitus) non fas eſt, inquit aliam artem, te præſente potiorem haberi. Quare hunc abduc, (me demonſtrans) & acceptum doce lapides probè expolire, & coagmentare, ut in ſtatuarium præſtantem evadat. Poteſt enim & hoc, natura ut ſcis, præditus fœlici, ac dextera. Conjiciebat hoc ex ludicris illis quæ ex cera conficiebam, quum dimiſſus à præceptoribus, vel boves, vel equos, vel etiam homines, rectè per Iovem ut patri videbar, abraſa cera effingebam: quorum cauſa plagas à præceptoribus accipiebam. Tunc autem his laudibus ad excitandam ingenii dexteritatem me proſequebantur: & ex illa ad fingendum propenſione, omnes ſpem bonam concipiebant, fore ut brevi artem hanc addiſcerem. Simul igitur idonea videbatur dies auſpicandæ arti, & tradebar avunculo, rem per Iovem non iniquo admodum animo ferens. Quin mihi luſum quendam non inſuavem res ipſa videbatur habere, & ad nominis apud æquales illuſtrationem facturum eſſe, ſi & Deos ſculpere, & parva quædam ſimulachra, cum mihi, tum quibus vellem, adornare noſſe comperirer. Primum quod auſpicantibus fieri ſolebat. Celte data, tabulam in medio jacentem, leniter attingere juſſit avunculus, tritum illud admonens, [6] *Dimidium facti, qui cœpit, ha-*

1 *Statuarius*] Sunt qui ſtatuariam in quinque dividant ſpecies, in *Comicen, Colapticen, Glyphicen, Encolapticen, Encauſticen.* Cogn.
2 Ἔχων δεξιῶς] Anglic. & Mſ. δεξιᾶς, minùs Atticè. *Bourd.*
3 Ὑπὸ τῶν διδασκάλων] Angel. ἀπό. Idem.
4 Εἰκότως] *Ad veram imaginem*, πρὸς τὴν εἰκόνα. Non enim εἰκότως, ibi vulgarem recipit interpretationem, cùm nullus ſenſus elici poſſit. *Idem.*
5 Ἀρχὴ δέ τοι] Heſiodeum illud repetit in Hermotimo & alibi. *Idem.*
6 *Dimidium facti*] Ex Heſiod. idem in Hermot. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τοι ἥμισυ παντός. σκληρότερον δὲ κατενεγκόντος ὑπ' ἀπειρίας, κατεάγη μὲν ἡ πλάξ. ὁ δὲ, ἀγανακτήσας, [1] σκυτάλην τινὰ κειμένην πλησίον λαβὼν, οὐ πράως, οὐδὲ προτρεπτικῶς μου κατήρξατο. ὥστε δάκρυά μοι τὰ προοίμια τῆς τέχνης. ἀποδρὰς οὖν ἐκεῖθεν, ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἀφικνοῦμαι, συνεχὲς [2] ἀνολολύζων, καὶ δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως. καὶ διηγοῦμαι τὴν σκυτάλην. καὶ τοὺς μώλωπας ἐδείκνυον. καὶ κατηγόρουν πολλήν τινα ὠμότητα, προσθεὶς ὅτι ὑπὸ φθόνου ταῦτα ἔδρασε, μὴ αὐτὸν ὑπερβάλωμαι κατὰ τὴν τέχνην. ἀγανακτησαμένης δὲ τῆς μητρὸς, καὶ πολλὰ τῷ ἀδελφῷ λοιδορησαμένης, ἐπεὶ νὺξ ἐπῆλθε, κατέδαρθον ἔτι ἔνδακρυς, καὶ τὴν νύχθ' ὅλην ἐννοῶν. Μέχρι μὲν δὴ τούτων γελάσιμα, καὶ μειρακιώδη τὰ εἰρημένα. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐκέτι εὐκαταφρόνητα ὦ ἄνδρες ἀκούσεσθε, ἀλλὰ καὶ πάνυ φιληκόων ἀκροατῶν δεόμενα. ἵνα γὰρ καθ' Ὅμηρον εἴπω, [3] Θεῖος μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος ἀμβροσίην διὰ νύκτα, ἐναργὴς οὕτως, ὥστε μηδὲν ἀπολείπεσθαι τῆς ἀληθείας. ὅτι γοῦν καὶ μετὰ τοσοῦτον χρόνον, τά τε σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, καὶ ἡ φωνὴ τῶν ἀκουσθέντων [4] ἔναυλος, οὕτω σαφῆ πάντα ἦν. [5] Δύο γυναῖκες λαβόμεναι τοῖν χε-

habet. Cæterùm me duriùs præ imperitia percutiente, tabula rumpitur. Indignatus avunculus, acceptaque ſcutica quæ prope jacebat, nequaquam manſuetè, atque ut animum addenti convenit, me initiavit: adeò ut lachrymæ artis proœmium mihi fuerint. Idcirco arrepta inde fuga domum repeto, continuoque ejulando, & lachrymis oculos opplendo, commemorabam ſcuticam, vibices oſtendebam, nimiamque illius crudelitatem accuſabam, addens hæc illum invidia feciſſe, ne ſe in arte ſuperarem. Cùm ſtomachata, & multum fratri conviciata fuiſſet mater, ubi nox ſupervenit, lachrymoſus adhuc obdormivi, totamque noctem cogitabundus decubui. Hactenus ridicula ſunt, & puerilia quæ diximus: quæ verò deinceps audietis, nequaquam contemnenda ſunt, ô viri: ſed quæ auſcultandi percupidos auditores requirant. Nam ut ex Homero dicam. *Venêre mihi divina inſomnia nocte Alma*, ita evidentia, ut à veritate nihil diſtarent. Nunc etiam poſt tantum temporis intervallum, & viſorum ſpecies oculis inhæret, & auditorum vox auribus inſonat, tam plana fuerunt omnia. [6] Duæ mulieres manibus prehenſum,

1 Σκυτάλην] De hac voce ejuſque varia acceptione copioſè Grammatici. In Cod. Flor. & edit. Baſil. malè σκυτάλλην. Bourd.

2 Ἀνολολύζων] Mſſ. & Angl. ἀνολύζων: de qua voce dico ad lib. 10. Heliod. *Idem.*

Ib. Δακρύων τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπόπλεως] Τοὺς ὀφθαλμοὺς aberant ab uno Mſſ. *Idem.*

3 Θεῖός μοι] Agamemnonis verba, lib. 2. Iliad. *Idem.*

4 Ἔναυλος] Hac dictione paſſim utitur. ἔναυλος ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. ὅθεν ὁ λόγος ἔναυλος ὁ ἔτ' ἐντὸς ὢν τῆς ἀκοῆς : atque hanc vocem ſic capit, dum ait σχήματά μοι τῶν φανέντων ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς παραμένει, &c. *Idem.*

5 Δύο γυναῖκες] Totius narrationis ſive τοῦ ἐνυπνίου, exordium ſumptum è Prodici Philoſophi Hercule. Suid. in Prod. aliique multi. verùm figmentum illud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ρᾶν, εἷλκόν με πρὸς ἑαυτὴν ἑκατέρα μάλα βιαίως, [1] καὶ καρτερῶς. μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο πρὸς ἀλλήλας φιλοτιμούμεναι. καὶ γὰρ ἄρτι μὲν ἄν, ἡ ἑτέρα ἐπεκράτει, καὶ παραμικρὸν [2] ὅλον εἶχέ με. ἄρτι δ' ἄν, αὖθις ὑπὸ τῆς ἑτέρας εἰχόμην. ἐβόων δὲ πρὸς ἀλλήλας ἑκατέρα. ἡ μὲν, ὡς αὐτῆς ὄντα με κεκτῆσθαι βούλοιτο. ἡ δὲ, ὡς μάτην τῶν ἀλλοτρίων ἀντιποιοῖτο. ἦν δὲ ἡ μὲν ἐργατικὴ, καὶ ἀνδρικὴ, καὶ αὐχμηρὰ τὴν κόμην, [3] τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως, διεζωσμένη τὴν ἐσθῆτα, τιτάνου καταγέμουσα, οἷος ἦν ὁ θεῖος ὁπότε ξέοι τοὺς λίθους. ἡ ἑτέρα δὲ, μάλα εὐπρόσωπος, καὶ τὸ σχῆμα εὐπρεπὴς, καὶ [4] κόσμιος τὴν ἀναβολήν. τέλος δ' οὖν, ἐφιᾶσί μοι δικάζειν ὁποτέρᾳ βουλοίμην συνεῖναι αὐτῶν. προτέρα δὲ ἡ σκληρὰ ἐκείνη, καὶ ἀνδρώδης ἔλεξεν. Ἐγὼ φίλε παῖ, ἑρμογλυφικὴ τέχνη εἰμὶ, ἣν χθὲς ἤρξω μανθάνειν, οἰκεία τέ σοι καὶ συγγενὴς οἴκοθεν. ὅ, τε γὰρ πάππος σου, εἰποῦσα τοὔνομα τοῦ μητροπάτορος, λιθοξόος ἦν, καὶ τὼ θείω ἀμφοτέρω. καὶ μάλα εὐδοκιμεῖτον δι' ἡμᾶς. εἰ δὲ θέλοις λήρων μὲν καὶ φλυάφων τῶν παρὰ ταύτης ἀπέχεσθαι, δείξασα τὴν ἑτέραν, ἕπεσθαι δὲ καὶ συνοικεῖν ἐμοί· πρῶτα μὲν

ſum, ſe utraque valde violenter ac potenter me trahebant: unde parum abfuit quin me diſcerperent, inter ſe contendentes. Nam altera quidem ſuperabat, & propemodum totum tenebat me: modo contra ab altera tenebar. Tum in ſe invicem clamabant ambæ, hæc quidem quòd ſuum vellet me poſſidere: illa verò quòd aliena nequicquam ſibi vendicaret. Erat autem altera operaria, virilis, & ſqualida coma, calloſis manibus, ſuccincta veſte, marmoreo pulvere oppleta, qualis erat avunculus quum lapides poliebat. Altera facie venuſta, habitu decoro, veſte modeſta, mundaque. Poſtremò autem permittunt meo judicio utri earum converſari malim. Et ſic prior illa dura, & virilis locuta eſt. Ego, chare puer, Statuaria ſum, quam heri diſcere cœpiſti, tibi familiaris, & à parentibus congenita. Nam & avus tuus (avi materni nomen addens) fuit marmorarius, ambo præterea avunculi tui, & propter nos valdè claruerunt. Quod ſi velis tricis, ac nugis circa quas iſta verſatur, alteram indicans, abſtinere, me verò ſequi, mecumque degere: primum generoſe

illud non Prodico ſed Xenophonti quidam adſcripſerunt, ut Cic. epiſt. 12. lib. 5. ad Fam. Scholiaſt. Homeri ad 14. Odyſſ. Lucianus hac προσλαλιᾷ de Somnio. Malè hoc illi. Prodicus enim hujus autor primus, ut patet apud ipſum Xenophontem. poſt primum autorem alii illud ipſum tetigere, ut Max. Tyr. ſerm. 4. Themiſt. Euphrad. Orat. 3. D. Baſil. ora. ad Nepot. *Bourd.* Simile figmento Prodici Sophiſtæ quo induxit voluptatem & virtutem Herculi adhuc puero apparuiſſe. *Cogn.*

1 Καὶ καρτερῶς] Sic jungi ſolita in Xenophonte & Platone. *Bourd.*

2 Ὅλον εἶχέ με] Sic in epiſt. amato. Philoſt. *Idem.*

3 Τὼ χεῖρε] Sic in omnibus & Mſſ. & edit. ſic paſſim, ut de Somnio. τὼ χεῖρε, τὼ τέχνα, & ſimilia in Platone. *Idem.*

4 Κόσμιος τὴν ἀναβολὴν] Vt pòſt paſſim, κοσμιώτερος τὴν ἀναβολήν. *Idem.*

θρέψῃ γεννικῶς, καὶ [1] τοὺς ὤμους ἕξεις καρτερούς, φθόνου δὲ παντὸς ἀλλότριος ἔσῃ, καὶ οὔποτε ἄπει ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπήν, τὴν πατρίδα, καὶ τοὺς οἰκείους καταλιπών. [2] οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες. [3] μὴ μυσαχθῇς δὲ τοῦ σώματος [4] τὸ εὐτελές, μηδὲ τῆς ἐσθῆτος τὸ πιναρόν. ἀπὸ γὰρ τῶν τοιούτων ὁρμώμενος καὶ [5] Φειδίας ἐκεῖνος, ἔδειξε τὸν Δία. καὶ [6] Πολύκλειτος τὴν Ἥραν εἰργάσατο καὶ Μύρων ἐπῃνέθη, καὶ Πραξιτέλης [7] ἐθαυμάσθη. προσκυνοῦνται γοῦν, οὗτοι μετὰ τῶν θεῶν. εἰ δὴ τούτων εἷς γένοιο, πῶς μὲν οὐ κλεινὸς αὐτὸς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γένοιο; ζηλωτὸν δὲ καὶ τὸν πατέρα ἀποδείξεις. περίβλεπτον δὲ ἀποφανεῖς καὶ τὴν πατρίδα. ταῦτα καὶ ἔτι τούτων [8] πλείονα, διαπταίουσα, καὶ βαρβαρίζουσα, [9] πάμπολλα εἶπεν ἡ τέχνη, μάλα δὴ σπουδῇ συνείρουσα, καὶ πείθειν με πειρωμένη. ἀλλ᾽ οὐκέτι μέμνημαι τὰ πλεῖστα γὰρ ἤδη μου τὴν μνήμην διέφυγεν. ἐπεὶ δ᾽ οὖν ἐπαύσατο, ἄρχεται ἡ ἑτέρα ὧδέ πως. Ἐγὼ δὲ ὦ τέκνον,

neroſe educaberis, & robuſtos humeros habebis, ab omni quoque invidia alienus eris: nec patria, tuiſque familiaribus unquam relictis, in terras alienas abibis, neque ob orationem laudabunt te omnes. Neque verò corporis vilitatem, aut veſtium ſorditiem averſeris. Nam ab his initiis profectus etiam Phidias ille Iovem ſpectandum exhibuit, & Polycletus Iunonem fabricavit, Myron laudatus eſt, & Praxiteles in admiratione fuit: & hi quidem cum Diis illis adorantur. Quòd ſi horum unus evaderes, quomodo ipſe apud omnes homines celebris non fieres? Patrem certè beatum efficeres, & patriam omnibus ſpectabilem redderes. Hæc atque his etiam plura balbutiendo, & barbarè pronunciando, pleraque dixit Statuaria, ſummo ſtudio omnia connectens, & me in ſuam ſententiam adducere contendens. Sed plura non memini; maxima enim pars mihi excidit. Cæterùm ubi tandem finem fecit loquendi, altera in hunc ferme modum orditur. Ego verò,

1 Τοὺς ὤμους ἕξεις καρτερούς] Vt in Deor. & Mortuor. dialog. & in Contempl. *Bourd.*

2 Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις] Longè alia lectio concipitur ex Mſſ. & Angl. Cod. οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις, id, qui partes τῆς παιδείας tuentur, οὐκ ἐπὶ ἔργοις ἐπαινέσονταί σε, ἀλλ᾽ ἐπὶ λόγοις. Recepta lectio facilior, hæc durior. πάντες abeſt à Mſſ. *Idem.*

3 Μὴ μυσαχθῇς] In Flor. Cod. μυσαχθείς, malè. hanc vocem alibi interpretatus ſum. *Idem.*

4 Τὸ εὐτελές] *Vilitatem.* Hanc vocem ſæpè interpretati ſunt viri doctiſſimi. Cætera hujus concionatricis habes in Piſcat. *Idem.*

5 Φειδίας ἔδειξε τὸν Δία] Olympicum, ut patet poſtea, & apud Iul. Imper. in epiſt. *Idem.*

6 Πολύκλειτος ἔδειξε τὴν Ἥραν] Argivam. patet apud Plin. de horum duorum operibus, autor libri de mundo, Cic. Tuſcul. 1. Plin. c. 8. lib. 34. Val. Max. c. 15. lib. 8. *Idem.*

7 Ἐθαυμάσθη] Mſſ. ἐθαυμαστώθη. Idem.

8 Πλείονα διαπταίουσα] Hunc locum imitatus eſt Iulia. Imp. οὐ παραπταίων, οὐ δυσολογῶν, οὐκ ἐφιστάμενος ἐφ᾽ ᾧ τὴν ἀνάμνησιν ἀθροῖσαι σὺν χρόνῳ. Idem.

9 Πάμπολλα] Angl. & Mſſ. πάντοθεν. Sed πάμπολλα Lucianicum eſt: atque ipſe hac dictione paſſim utitur. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

παιδεία εἰμὶ ἤδη συνήθης σοι, καὶ γνωρίμη, εἰ καὶ μηδέπω [1] εἰς τέλος μου πεπείρασαι. ἡλίκα μὲν οὖν τὰ ἀγαθὰ πορίῃ λιθοξόος γενόμενος, αὕτη προείρηκεν. οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ ἐργάτης ἔσῃ, τῷ σώματι πονῶν, κἀν τούτῳ τὴν ἅπασαν ἐλπίδα τοῦ βίου τεθειμένος. ἀφανὴς μὲν αὐτὸς ὤν, ὀλίγα καὶ ἀγεννῆ λαμβάνων, ταπεινὸς τὴν γνώμην, εὐτελὴς δὲ [2] τὴν πρόσοδον, οὔτε φίλοις ἐπιδικάσιμος, οὔτε ἐχθροῖς φοβερὸς, οὔτε τοῖς πολίταις ζηλωτὸς, ἀλλ' αὐτὸ μόνον ἐργάτης, καὶ τῶν ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου εἷς, ἀεὶ τὸν προὔχοντα ὑποπτήσσων, καὶ τὸν λέγειν δυνάμενον θεραπεύων, [3] λαγὼ βίον ζῶν, καὶ τοῦ κρείττονος ἕρμαιον ὤν. εἰ δὲ καὶ Φειδίας, ἢ Πολύκλειτος γένοιο, καὶ θαυμαστὰ πολλὰ ἐξεργάσαιο, τὴν μὲν τέχνην ἅπαντες ἐπαινέσονται, [4] οὐκ ἔστι δὲ ὅς τις τῶν ἰδόντων, εἰ νοῦν ἔχοι, εὔξαιτ' ἂν σοι ὅμοιος γενέσθαι. οἷος γὰρ ἂν ᾖς, βάναυσος, καὶ [5] χειρῶναξ. καὶ ἀποχειροβίωτος νομισθήσῃ. ἢν δέ μοι πείθῃ, πρῶτον μέν σοι πολλὰ ἐπι-

verò, ô fili Humanitas ſum, jam conſueta & nota tibi, tametſi nondum ad finem periculum mei feceris. Quanta utique bona ſis adepturus ſi ſtatuarius evadas, illa modò expoſuit. Nihil enim aliud niſi operarius eris, corpore laborans, & in hoc totam vitæ ſpem poſitam habens, obſcurus ipſe degens, modicum & minimè generoſum quæſtum faciens, dejectus animo, tenuis reditibus, nec amicis in foro auxiliaris, nec inimicis formidabilis, nec civibus beatus prædicandus: ſed illud ſolùm videlicet opifex, & è vulgo unus, præſtantiorem te ſemper formidans, & dicendi peritum colens, leporis vitam vivens, potentioris denique lucrum exiſtens. Quod ſi etiam Phidias, vel Polycletus fias, & præclara multa opera edas, artem quidem laudabunt omnes, nemo tamen ex aſpicientibus, qui ſanæ ſit mentis, tibi ſimilis eſſe optarit. Qualis qualis enim fueris, nihil niſi mechanicus artifex, manibus operans, & ex iiſdem victum quæritans cenſeberis. At contrà, ſi mihi obſequaris, primùm tibi

1 Εἰς τέλος] Rectè ibi Latinus interpres *εἰς τέλος, ad plenum.* Virg. lib. 2. Georg.

Huc ager ille malus, dulceſque à fontibus unda
Ad plenum calcentur. Bourd.

2 Τὴν πρόσοδον] Sic rectè in omnibus & Mſſ. & impreſſis. Iacob. Micyll. nihilominus vult legi *ἐντιμὴς τὴν πρόσοδον.* Idem.

3 Λαγὼ βίον ζῶν] Demoſth. *περὶ στεφ. λαγὼ βίον ἔζεις, δεδιὼς καὶ τρέμων καὶ ἀεὶ πλήγεσθαι προσδοκῶν.* Parœm. *λαγὼ βίον ζῆν λέγονται οἱ ἐν συνεχεῖ φόβῳ καθεστάμενοι καὶ ἀκηδιάζοντες.* Ex hoc proverbio illud natum, *λαγωῶν δειλότερες.* de quo Lucianus. Piſc. & ſæpe alibi. D. Anaſt. in Epiſt. de hujus animalis metu. Ariſt. c. 1. lib. 1. hiſt. anim. & in Phyſiogn. Varr. Horat. Oppia. Ælia. Apul. Iul. Poll. Sido. Neque ineleganter Q. Cornificius poëta apud Euſeb. in Chron. Milites fugaces vocavit *galeatos lepores.* Horum proverbiorum origo eſt quam profert Herod. in Thal. *ὅτι ὁ λαγὼς ὑπὸ πάντων θηρεύεται καὶ θηρίου καὶ ὄρνιθος, καὶ ἀνθρώπου.* Hinc metus leporis apud Auſon.

At lepus, In me omnis terræ pelagique ruina eſt,
Forſitan & cœli, ſi canis aſtra tenet. Idem.

4 Οὐκ ἔστι δὲ] Eleganter hæc Plutar. in Pericle ſtatim ab initio. *Idem.*

5 Χειρῶναξ, μόναις ταῖς χερσὶ διασώζων] Aliter Heſych. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δείξω παλαιῶν ἀνδρῶν ἔργα, καὶ πράξεις θαυμαστὰς, καὶ λόγους αὐτῶν [1] ἀπαγγέλλουσα, καὶ πάντων ὡς εἰπεῖν, ἔμπειρον ἀποφαίνουσα. καὶ τὴν ψυχὴν, ὅπερ σοι κυριώτατόν ἐστι, κατακοσμήσω πολλοῖς, καὶ ἀγαθοῖς κοσμήμασι, σωφροσύνῃ, δικαιοσύνῃ, εὐσεβείᾳ, πρᾳότητι, ἐπιεικείᾳ, συνέσει, καρτερίᾳ, τῷ τῶν καλῶν ἔρωτι, τῇ πρὸς τὰ σεμνότατα ὁρμῇ. ταῦτα γάρ ἐστιν ὁ τῆς ψυχῆς [2] ἀκήρατος ὡς ἀληθῶς κόσμος. λήσει δέ σε οὔτε παλαιὸν οὐδὲν, οὔτε νῦν γενέσθαι δέον, ἀλλὰ καὶ τὰ δέοντα προόψει μετ' ἐμοῦ. καὶ ὅλως, ἅπαντα ὁπόσα ἐστὶ τά τε θεῖα, τά τε ἀνθρώπινα, οὐκ εἰς μακρὰν σε διδάξομαι. καὶ ὁ νῦν πένης, ὁ τοῦ δεῖνος, ὁ βουλευσάμενός τι περὶ ἀγεννοῦς οὕτω τέχνης, μετ' ὀλίγον ἅπασι ζηλωτὸς, καὶ ἐπίφθονος ἔσῃ, τιμώμενος, καὶ ἐπαινούμενος, καὶ ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκιμῶν, καὶ ἀπὸ τῶν γένει καὶ πλούτῳ προὐχόντων ἀποβλεπόμενος· ἐσθῆτα μὲν τοιαύτην ἀμπεχόμενος, δείξασα τῆς ἑαυτῆς, πάνυ δὲ λαμπρὰν ἐφόρει, ἀρχῆς δὲ καὶ προεδρείας ἀξιούμενος· κἄν που ἀποδημῇς, οὐδ' ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἀγνὼς, οὐδ' ἀφανὴς ἔσῃ. τοιαῦτά σοι περιθήσω [3] τὰ γνωρίσματα· ὥστε τῶν ὁρώντων ἕκαστος, τὸν πλησίον κινήσας, [4] δείξει σε τῷ δακτύλῳ, [5] οὗτος

tibi multa priſcorum virorum præclara opera, actaque admiratione digna oſtendam. Deinde & orationes eorum exponendo, & omnium, ut ita dicam, expertum te reddendo, animum, quæ tui pars eſt præcipua, multis ac præclaris ornamentis exornabo, Modeſtia ſcilicet, Iuſtitia, Pietate, Manſuetudine, Æquitate, Prudentia, Fortitudine, Amore honeſti, rerum graviſſimarum Deſiderio. Hæc enim ſunt verè incorrupta animi ornamenta. Præterea neque quicquam ante actum te latebit, neque quod in præſentia eſt agendum, ſed illud multò ante mecum proſpicies. Omnia in ſumma, quæcunque ſeu divina ſunt, ſeu humana, brevi te docebo. Et qui nunc pauper es, iſtius neſcio cujus filius, qui de adeò illiberali arte neſcio quid conſultas, haud multò poſt, omnibus inſignis, & admirandus videberis, dum honoribus afficieris, laudibus eveheris, & rerum præſtantiſſimarum gloria celebraberis, & ab iis qui genere, atque opibus antiſtant conſpicieris: veſtem quidem hujuſcemodi geres (oſtendens ſuam, gerebat autem admodum ſplendidam) magiſtratu verò primoque conſeſſu dignus exiſtimaberis. Et ſi aliquò peregrè proficiſcaris, etiam in aliena terra non ignotus, nec obſcurus eris. Talibus ego te ornamentis inſignem reddam: ut te aſpicientium unuſquiſque proximè aſtantem impellendo commonens, digito

1 Ἀπαγγέλλουσα] Mſſ. & Angl. ἀπαγγελῶ Id. Cod. pro ἀποφαίνουσα, ἀποφανῶ. Bourd.

2 Ἀκήρατος κόσμος] Sic paſſim alibi: ſic Iulia. in epiſt. dixit ἀκήρατον χρυσὸν *defæcatum*, ἀκηράσιον, ἀκέραιον, ἄφθορον, ἄφθαρτον, καθαρὸν, θεῖον, ἁγνόν. Idem.

3 Τὰ γνωρίσματα] Dixerunt viri Clariſſ. hac de re dico ad Heliod. *Idem.*

4 Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Arria. Epict. c. 1. lib. 3. Viri Clariſſ. Th. Marcil. Deſ. Heral. δακτυλοδεικνεῖσθαι. Idem.

5 Οὗτος ἐκεῖνος] Sic in Harmonid. & alibi. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐκεῖνος λέγων. ἂν δέ τι σπουδῆς ἄξιον ᾖ, καὶ τοὺς φίλους, ἢ καὶ τὴν πόλιν ὅλην καταλαμβάνῃ, εἰς σὲ πάντες ἀποβλέψονται· κἂν που τι λέγων τύχῃς, [1] κεχηνότες οἱ πολλοὶ ἀκούσονται, [2] θαυμάζοντες, καὶ εὐδαιμονίζοντές σε τῶν λόγων τῆς δυνάμεως, καὶ τὸν πατέρα τῆς εὐποτμίας. ὃ δὲ λέγουσιν ὡς ἄρα ἀθάνατοι γίγνονταί τινες ἐξ ἀνθρώπων, τοῦτό σοι περιποιήσω· καὶ γὰρ ἢν αὐτὸς ἐκ τοῦ βίου ἀπέλθῃς, [3] οὔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς πεπαιδευμένοις, καὶ προσομιλῶν τοῖς ἀρίστοις. ὁρᾷς τὸν Δημοσθένην ἐκεῖνον, τίνος υἱὸν ὄντα, ἐγὼ ἡλίκον ἐποίησα[4] ὁρᾷς [5] τὸν Αἰσχίνην, ὃς τυμπανιστρίας υἱὸς ἦν, ἀλλ' ὅμως αὐτὸν δι' ἐμὲ Φίλιππος ἐθεράπευσεν; ὁ δὲ Σωκράτης, καὶ αὐτὸς ὑπὸ τῇ ἑρμογλυφικῇ ταύτῃ τραφεὶς, ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, Καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτῆς, ηὐτομόλησεν ὡς ἐμὲ, ἀκούεις ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται; ἀφεὶς δὲ αὐτοὺς τηλικούτους, καὶ τοιούτους ἄνδρας, καὶ πράξεις λαμπρὰς, καὶ λόγους σεμνοὺς, καὶ σχῆμα εὐπρεπὲς, καὶ τιμὴν, καὶ δόξαν, καὶ ἔπαινον, καὶ προεδρίας, καὶ δύναμιν, καὶ ἀρχὰς, καὶ τὸ ἐπὶ λόγοις εὐδοκιμεῖν, καὶ τὸ ἐπὶ συνέσει εὐδαιμονίζεσθαι, χιτώνιόν τε πιναρὸν ἐνδύσῃ, καὶ σχῆμα δουλοπρεπὲς ἀναλήψῃ, καὶ μοχλία, καὶ γλυφεῖα, καὶ κοπέας, καὶ κολαπτῆρας ἐν ταῖν χεροῖν ἕξεις, κάτω νενευκὼς εἰς τὸ ἔργον, χαμαιπετὴς, καὶ χαμαίζηλος, καὶ

gito te demonſtret, atque hic ille eſt, dicat. Iam ſiquid magni momenti, vel ad amicos, vel ad civitatem univerſam pertinebit, omnes in te oculos convertent: tum ſiquid dixeris, plerique hiantes auſcultabunt, admirantes & prædicantes te beatum ob dicendi vim, tuumque patrem ob prolis fœlicitatem. Et quod ajunt, ex hominibus aliquos immortales reddi, hoc tibi conferam. Nam poſtquam ipſe ex hac vita deceſſeris, numquam deſines converſari doctis, & conſuetudinem habere cum optimis quibuſque. [4] Demoſthenem illum vides, cujus filius fuerit, & quantum ego eundem reddiderim. Vides & Æſchinem, qui tympaniſtriæ filius erat, attamen propter me etiam Philippus rex illum coluit. Ipſe quoque [6] Socrates ab iſta Statuaria educatus, ſimul atque meliora intellexit, illaque relicta ad me transfugit, audis ut nunc ab omnibus decantetur? At ſi reliqueris tantos taleſque viros, res adeò ſplendidas, orationes tam graves, habitum tam decorum, honorem, famam, laudem, primos conſeſſus, potentiam, imperia, denique & illam, quam ex dicendo conſequêris gloriam, & qua te omnes ob prudentiam prædicabunt, fœlicitatem, tuniculam ſordidam indues, habitumque ſervilem aſſumes, vectes, cæla, celtes, ſcalpra præ manibus habebis, deorſum inclinatus in opus, humilis, humi-

1 Κεχηνότες] Vt in Nigr. Timo. Charont. & paſſim. *Bourd.*

2 Θαυμάζοντες καὶ εὐδαιμονίζοντές σε] Mſſ. θαυμάζονταί σε τῆς δυνάμεως. Impreſſa lectione alibi ſæpè utitur. *Idem.*

3 Οὔποτε παύσῃ συνὼν τοῖς παιδευομένοις] Πεπαιδευμένοις, ἀμφιλογίας vitandæ cauſa. *Marc.*

4 *Demoſthenem*] Aphthonius in Chria. *Cogn.*

5 Τὸν Αἰσχίνην] Plin. Diog. Laërt. Autor vitæ Æſchinis. *Bourd.*

6 *Socrates*] Fuit Sophroniſci lapidarii filius qui etiam lapides ſculpſiſſe dicitur. Aſſerunt quidam gratias veſtitas quæ ſunt in arce, illius opus eſſe. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ πάντα τρόπον ταπεινός. [1] ἀνακύπτων δὲ οὐδέποτε, οὐδὲ ἀνδρῶδες, οὐδὲ ἐλευθέριον οὐδὲν ἐπινοῶν, ἀλλὰ τὰ μὲν ἔργα ὅπως εὔρυθμα, καὶ εὐσχήμονα ἔσται σοι προνοῶν. ὅπως δὲ αὐτὸς εὔρυθμός τε, καὶ κόσμιος ἔσῃ, ἥκιστα πεφροντικὼς, ἀλλ' ἀτιμότερον ποιῶν σεαυτὸν λίθων. Ταῦτα ἔτι λεγούσης αὐτῆς, οὐ περιμείνας ἐγὼ τὸ τέλος τῶν λόγων, ἀναστὰς ἀπεφηνάμην. καὶ τὴν ἄμορφον ἐκείνην, καὶ ἐργατικὴν ἀπολιπὼν, μετέβαινον πρὸς τὴν παιδείαν μάλα γεγηθὼς, καὶ μάλιστα ἐπεί μοι καὶ εἰς νοῦν ἦλθεν ἡ σκυτάλη. καὶ ὅτι πληγὰς εὐθὺς οὐκ ὀλίγας ἀρχομένῳ μοι χθὲς ἐνετρίψατο. ἡ δὲ, ἀπολειφθεῖσα, τὸ μὲν πρῶτον ἠγανάκτει, καὶ τὼ χεῖρε συνεκρότει, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐνέπριε. τέλος δὲ, ὥσπερ τὴν Νιόβην ἀκούομεν, ἐπεπήγει, καὶ εἰς λίθον μετεβέβλητο. εἰ δὲ παράδοξα ἔπαθε, μὴ ἀπιστήσητε. [3] θαυματοποιοὶ γὰρ οἱ ὄνειροι. ἡ ἑτέρα δὲ πρός με ἀπιδοῦσα, τοιγαροῦν ἀμείψομαί σε ἔφη τῆσδε τῆς δικαιοσύνης, ὅτι καλῶς τὴν δίκην ἐδίκασας. καὶ ἐλθὲ ἤδη, ἐπίβηθι τούτου τοῦ ὀχήματος, δείξασά τι ὄχημα ὑποπτέρων ἵππων τινῶν, τῷ Πηγάσῳ ἐοικότων, [5] ὅπως ἴδῃς οἷα καὶ ἡλίκα μὴ ἀκολουθήσας ἐμοὶ, ἀγνοήσειν ἔμελλες. ἐπεὶ δὲ ἀνῆλθον, ἡ μὲν, ἤλαυνε, καὶ ὑφηνιόχει. ἀρθεὶς δὲ εἰς ὕψος ἐγὼ, ἐπεσκόπουν ἀπὸ τῆς ἕω

miliaque tentans, omnibus denique modis abjectus. Nunquam autem caput eriges, virile nihil, liberumve cogitabis: ſed tantùm providebis, ut opera tua ſuis numeris & decore abſoluta reddantur; at ut ipſe concinnus & ornatus incedas, minimè curabis, imò ſaxis ipſis contemptiorem te reddes. Nondum hæc dixerat, quum non expectato fine orationis, ſurgens ſententiam pronunciavi: & relicta illa deformi & operatrice, ad Humanitatem læto animo tranſivi, eoque magis quia mihi venit in mentem ſcutica, & plagæ non paucæ quas mihi pridie artem auſpicanti ſtatim ab initio inflixit. Tum illa relicta primum indignabatur, manuſque complodebat, ac dentibus infrendebat: tandem quemadmodum [2] Nioben audimus, ita hæc quoque diriguit, & in ſaxum mutata eſt. Quòd ſi incredibilia paſſa eſſe videtur, ne miremini: [4] miranda enim ſunt objecta ſomniorum. Altera autem oculis in me converſis, proinde, inquit, juſtitiam hanc tibi rependam quoniam cauſam hanc rectè judicaſti. Iam veni, currumque hunc aſcende (oſtendebat currum qui ab alatis equis [6] Pegaſo ſimilibus trahebatur) ut videas qualia & quanta ignoraturus fuiſſes, ſi me non ſecutus eſſes. Cæterùm poſtquam aſcendi, hæc quidem agitare & aurigari cœpit. Ego verò in ſublime ſublatus, ab orien-

1 Ἀνακύπτων] Cod. Angl. ἀνανήφων. Bourd.

2 *Nioben*] Ovid. 6. Met. *Cogn.*

3 Θαυματοποιοὶ γὰρ ὄνειροι] Dixi ad illud Petron.
——*Somnia quæ mentes ludunt.* Bourd.

4 *Somnia enim mirifica*] Eorum quæ in ſomno videmus Macrobius ait eſſe quinque genera: ſomnium, inſomnium, viſionem, oraculum, viſum. *Cognatus.*

5 Ὅπως ἴδῃς] Mſſ. & Angl. εἴδῃς, toleranda lectio, aliter tamen cæteræ editiones, atque aliter legit Interp. *Bourd.*

6 *Pegaſo ſimilibus*] Homer. Iliad. 9. Ovid. 5. Metam. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀρξάμενος ἄχρι [1] πρὸς ἑσπέραν, πόλεις, καὶ ἔθνη, καὶ δήμους, καθάπερ ὁ Τριπτόλεμος ἀποσπείρων τι ἐς τὴν γῆν. οὐκέτι μέντοι μέμνημαι ὅ, τι τὸ σπειρόμενον ἐκεῖνο ἦν πλὴν, τοῦτο μόνον, ὅτι κάτωθεν ἀφορῶντες οἱ ἄνθρωποι, ἐπῄνουν, καὶ μετ᾽ εὐφημίας καθ᾽ οὓς γενοίμην τῇ πτήσει, παρέπεμπον. δείξασα δέ μοι τὰ τοσαῦτα, κἀμὲ τοῖς ἐπαινοῦσιν ἐκείνοις, ἐπανήγαγεν αὖθις, οὐκέτι τὴν αὐτὴν ἐσθῆτα ἐκείνην ἐνδεδυκότα, ἣν εἶχον ἀφιπτάμενος. ἀλλ᾽ ἐμοὶ ἐδόκουν εὐπάρυφός τις ἐπανήκειν. [3] καταλαβοῦσα οὖν καὶ τὸν πατέρα ἑστῶτα, καὶ περιμένοντα, ἐδείκνυεν αὐτῷ ἐκείνην τὴν ἐσθῆτα, κἀμὲ, οἷος ἥκοιμι. καί τι καὶ ὑπέμνησεν οἷα μικροῦ δεῖν περὶ ἐμοῦ [4] ἐβουλεύσαντο. ταῦτα μέμνημαι ἰδὼν, ἀντίπαις ἔτι ὢν, ἐμοὶ δοκεῖ ἐκταραχθεὶς πρὸς τὸν τῶν πληγῶν φόβον. μεταξὺ δὲ λέγοντος, Ἡράκλεις ἔφη τις, ὡς μακρὸν τὸ ἐνύπνιον, καὶ δικανικόν. εἶτ᾽ ἄλλος ὑπέκρουσε, χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισταί εἰσιν αἱ νύκτες· ἢ τάχα που τριέσπερος ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι. τί δ᾽ οὖν ἐπῆλθεν αὐτῷ ληρῆσαι ταῦτα πρὸς ἡμᾶς, καὶ μνησθῆναι παιδικῆς νυκτὸς, καὶ ὀνείρων παλαιῶν, καὶ ἤδη γεγηρακότων; ἕωλος γὰρ ἡ ψυχρολογία. μὴ ὀνείρων τινῶν ἡμᾶς ὑποκριτάς τινας ὑπείληφεν; οὐκ ὦ ᾽γαθέ· οὐδὲ γὰρ ὁ Ξενοφῶν ποτε διηγού-

oriente incipiens, ad occidentem uſque contemplabar urbes, gentes, & populos, qualis [2] Triptolemus, in terram aliquid ſpargens. Verùm non amplius memini quid eſſet illud quod ſpargebam: niſi hoc ſolum quod homines me ſurſum aſpicientes laudabant, & ad quoſcunque volando perveneram, illi me cum fauſta precatione deducebant. Porrò cùm mihi res tantas, & me laudantibus illis commonſtraſſet, iterum reduxit, non ampliùs illa veſte indutum, in qua avolaveram: ſed in eleganti cultu mihi videbar redire. Itaque patri, quem ſtantem, & me expectantem deprehenderat, veſtem illam, & me qualis venirem oſtendit, eumque ſubmonuit, quam parum abfuerit, quin minimè digna de me cum amicis ſtatuiſſet. Atque hæc quidem memini mihi viſa, puberem ætatem ingreſſo, & recenti plagarum metu, ut puto, perturbato. Sed interea dum hæc dicuntur, ô Hercules, inquit quiſpiam, quàm longum hoc ſomnium & judiciale eſt. Alius deinde obloquens: Hyemale, inquit, eſt ſomnium, quoniam noctes ſunt longiſſimæ: aut fortè [5] trinoctiale quemadmodum ipſe Hercules. Quid igitur illi in mentem venit nugari talia nobiſcum, mentionemque facere puerilis iſtius noctis, ſomniorumque veterum, & ætate jam obſoletorum: futilis eſt omnis frigida oratio. Numquid nos ſomniorum interpretes eſſe duxit? Nequaquam ô bone. Neque enim [6] Xenophon hoc putavit, quum

1 Πρὸς ἑσπέραν, πόλεις] Angl. πρὸς τὰς ἑσπέρι πόλεις. Mſſ. πρὸς ἑσπερίας. Bourd.

2 *Triptolemus*] Legend. Virg. In Culic. *Cogn.*

3 Καταλαβοῦσα καὶ τὸν πατέρα] Alia lectio in Mſſ. καταβαλοῦσα καὶ τὴν ἐκείνην ἐσθῆτα. Recepta lectio in margine regii Cod. adſcripta eſt. *Bourd.*

4 Ἐβουλεύσαντο] In Mſſ. ἐβουλεύσατο. ut hoc referatur ad patrem. *Idem.*

5 *Trinoctiale*] Nota eſt fabula trinoctii concubitus Iovis & Alcmenæ. *Cogn.*

6 *Xenophon*] Videtur hoc ſomnium intelligere quod eſt lib. 3. Anabaſ. quo vidit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μένος τὸ ἐνύπνιον, ὡς ἐδόκει αὐτῷ καὶ ἐν τῇ πατρῴᾳ οἰκίᾳ, καὶ τὰ ἄλλα. ἴστε γὰρ οὐχ ὑπόκρισιν τὴν ὄψιν, οὐδὲ ὡς φλυαρεῖν ἐγνωκὼς αὐτὰ διεξῄει· καὶ ταῦτα ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ ἀπογνώσει πραγμάτων, περιεστώτων πολεμίων. ἀλλά τι καὶ χρήσιμον εἶχεν ἡ διήγησις· καὶ τοίνυν κἀγὼ τοῦτον ὄνειρον ὑμῖν διηγησάμην ἐκείνου ἕνεκα, ὅπως οἱ νέοι πρὸς τὰ βελτίω τρέπωνται, καὶ παιδείας ἔχωνται. καὶ μάλιστα εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ πενίας [1] ἐθελοκακεῖ, καὶ πρὸς τὰ ἥττω ἀποκλίνει, φύσιν οὐκ ἀγεννῆ διαφθείρων. ἐπιῤῥωσθήσεται εὖ οἶδ' ὅτι κἀκεῖνος ἀκούσας τοῦ μύθου, ἱκανὸν ἑαυτῷ παράδειγμα ἐμὲ προστησάμενος, ἐννοῶν οἷος μὲν ὢν, πρὸς τὰ κάλλιστα ὥρμησα, καὶ παιδείας ἐπεθύμησα, μηδὲν ἀποδειλιάσας πρὸς τὴν πενίαν τὴν πότε, οἷος δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελήλυθα, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὐδενὸς γοῦν τῶν λιθογλύφων ἀδοξότερος.

quum olim exponeret ſomnium, quo pacto ipſi viſum fuerat in domo paterna, & deinceps. Noſtis enim ut viſionem ſuam, non ut conjectationem, neque quòd ita nugari ſtatuiſſet, narravit, præſertim in bello & ſumma rerum deſperatione conſtitutus, circumſtantibus hoſtibus: ſed quòd utilitatem quandam haberet illa narratio. Proinde etiam ego ſomnium hoc vobis expoſui, nimirum, ut adoleſcentes ad meliora convertantur, & literarum ſtudio teneantur: maximè ſiquis ipſorum præ inopia pejus de ſe ſtatuit, animumque ad deteriora inclinat, ingenium non illiberale perdendo. Confirmabitur enim, ſat ſcio, talis quiſpiam, ubi ſermonem hunc audierit, me ſibi ſufficiens exemplum proponendo, & cogitando qualis eſſem, quum ad optima animum appuli, & literarum ſtudia appetivi, minimè ob eam, in qua tum eram, paupertatem animo fractus: deinde qualis huc ad vos redierim: qui etſi nihil aliud, nullo tamen ſtatuariorum iſtorum obſcurior evaſi.

vidit Xenophon per quietem domum ſuam paternam fulmine collucere. *Cognatus.*

1 Ἐθελοκακεῖ] Mſſ. & Baſil. & Flor. ἐθελοκολακεῖ. malè. *Bourd.*

Πρὸς

Πρὸς τὸν εἰπόντα, Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

Contra eum qui dixerat Prometheus es in verbis.

ARGVMENTVM.

Apologia quædam eſt contra eum, à quo Prometheus in verbis appellatus fuerat, quæ quantum hanc collationem in ſe admittat, & quantum non, cum acerba quadam regeſtione, reſpondet. Vt autem in ſuperiore narratione ſomnii, generis, educationis, ac ſtudiorum ſuorum rationes expoſuit, ita hic videtur dictionem & dicendi genus ſuum quale, & ad quod exemplum comparatum eſſet, indicare voluiſſe. Nempe, quod ad materiam & res attinet, Comœdiam: quod autem ad compoſitionem & ipſam orationis figuram ſpectat, Dialogos, quales ſcilicet Platonis ſunt, ſeſe imitari.

Οὐκοῦν [1] Προμηθέα με εἶναι φῄς; εἰ μὲν κατὰ τοῦτο, ὦ ἄριστε, ὡς πηλίνων κἀμοὶ τῶν ἔργων ὄντων, γνωρίζω τὴν εἰκόνα. καὶ φημὶ ὅμοιος εἶναι αὐτῷ, οὐδ' ἀναίνομαι πηλοπλάθος ἀκούειν, εἰ καὶ φαυλότερος ἐμοὶ ὁ πηλός, οἷος [4] ἐκ τριόδου, βόρβορός τις παραμικρόν· εἰ δὲ ὑπερεπαινῶν τοὺς λόγους, ὡς δῆθεν εὐμηχάνους ὄντας, τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων [5] ἐπιφημίζεις αὐτοῖς, ὅρα μή τις [6] εἰρωνείαν φῇ, καὶ μυκτῆρα οἷον τὸν Ἀττικὸν προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ· ἢ πόθεν

ERgo Prometheum eſſe me ais? ſi ais ea ratione, ô optime, [2] quaſi [3] lutea ſint opera mea, collationem agnoſco, meque illi ſimilem eſſe fateor, nec dici lutifigulus recuſo: tametſi vilius mihi ſit lutum, quale ex triviis colligitur, cœnum propemodum. Quod ſi meos ſermones tanquam artificiosè contextos extollens, doctiſſimi illius Titanum nomine coloneſtas, vide nequis ironiam, vel [7] Atticam ſubſannationem huic laudi ineſſe dixerit. Etenim unde tam ingenioſum

1 Προμηθέα] Hanc vocem interpretor ad lib. 5. Heliod. partem priorem hujus dialogi interpretatur Athen. lib. 7. Scalig. ad Euſeb. *Bourd.*

2 *Quaſi*] Reſpondet Lucianus quibuſdam qui ob varieratem dialogorum eum Prometheum vocaverant. Fuit autem Prometheus Iapeti filius. Heſiod. lib. 1. oper. *Cogn.*

3 *Et mea opera lutea*] Quidquid vile κεράμειον dicunt Græci. *Idem.*

4 Ἐκ τριόδου βόρβορος] Mirum omnes editiones habuiſſe βάρβαρος, cùm de menda viri docti monuiſſent: repetit illud Lucianus paſſim. *Bourd.*

5 Ἐπευφημίζεις] Malè in omnibus editionibus ἐπιφημίζεις. Alia lectio melior, de qua dico alibi. *Idem.*

6 Εἰρωνείαν καὶ μυκτῆρα] Copioſè vir Clariſſ. Iſ. Caſaub. ad Theophr. Charact. in ſubſannationem Atticam. Id. Lucianus de Gymnaſ εἶπε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. Sic poſtea ἐς τὴν Ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων. Eunap. in Liban. Liban. ipſe ſæpiſſ. ſic χλευασμὸς, ἀλισμὸς, ἐμπαιγμὸς, & ſimilia Atticor. de quib. interp. Ariſtoph. *Idem.*

7 *Atticam ſubſannationem*] Sive naſum Atticum. Plin. lib. 11. c. 32. *Cogn.*

1 Κλέων

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γὰρ εὐμήχανον τοὐμόν; τίς δ' ἡ περιττὴ σοφία καὶ προμήθεια ἐν τοῖς γράμμασιν; ὡς ἔμοιγε ἱκανὸν, εἰ μὴ πάνυ σοι γήϊνα ἔδοξε, μηδὲ κομιδῇ ἄξια τοῦ Καυκάσου. καίτοι πόσῳ δικαιότερον ὑμεῖς ἂν εἰκάζοισθε τῷ Προμηθεῖ, ὁπόσοι ἐν δίκαις εὐδοκιμεῖτε, ξὺν ἀληθείᾳ ποιούμενοι τοὺς ἀγῶνας; ζῶντα οὖν ὡς ἀληθῶς, καὶ ἔμψυχα ὑμῖν τὰ ἔργα· καὶ νὴ Δία, καὶ τὸ θερμὸν αὐτῶν ἐστι διάπυρον. καὶ τοῦτο ἐν τοῦ Προμηθέως ἂν εἴη, πλὴν διαλλάττοιτε ὅτι μὴ δ' ἐκ πηλοῦ πλάττετε, ἀλλὰ χρυσᾶ ὑμῖν τοῖς πολλοῖς τὰ πλάσματα. ἡμεῖς δὲ οἱ ἐς τὰ πλήθη παριόντες, καὶ τὰς τοιαύτας τῶν ἀκροάσεων ἐπαγγέλλοντες εἴδωλα ἄττα ἐπιδεικνύμεθα. καὶ τὸ μὲν ὅλον ἐν πηλῷ, καθάπερ ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν, ἡ πλαστικὴ κατὰ ταὐτὰ τοῖς κοροπλάθοις. τὰ δ' ἄλλα, οὔτε κίνησις ὁμοία πρόσεστιν, οὔτε ψυχῆς δεῖγμά τι, ἀλλὰ τέρψις ἄλλως, καὶ παιδιὰ τὸ πρᾶγμα. ὥστέ με ἐνθυμεῖσθαι ἔπεισι, μὴ ἄρα οὕτω με Προμηθέα λέγοις εἶναι, ὡς ὁ κωμικὸς τὸν Κλέωνά φησιν· οἶσθα περὶ αὐτοῦ. [1] Κλέων Προμηθεύς ἐστι μετὰ τὰ πράγματα. καὶ αὐτοὶ δὲ Ἀθηναῖοι τοὺς χυτρέας, καὶ ἰπνοποιοὺς, καὶ πάντας, ὅσοι πηλουργοὶ, Προμηθέας ἀπεκάλουν, ἐπισκώπτοντες ἐς τὸν πηλὸν καὶ τὴν ἐν πυρὶ οἶμαι τῶν σκευῶν ὄπτησιν. καὶ εἴγε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμηθεὺς, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, καὶ ἐς τὴν ἀττικὴν δριμύτητα τῶν σκωμμάτων, ἐπεὶ καὶ εὔθρυπτα ἡμῖν τὰ ἔργα, ὥσπερ ἐκείνοις τὰ χυτρίδια, καὶ μικρόν τις λίθον ἐμβαλὼν, συντρίψειεν ἅπαντα.

ſum eſt quod facio? Quæ verò tam eximia iſta in ſcriptis meis ſapientia, & prudentia? Nam mihi certè illud ſatis fuerit, ſi non prorſus terrena tibi videantur, vel adeò digna Caucaſo. At verò quantò juſtius vos comparari Prometheo poteratis, quicunque in cauſis agendis celebres eſtis, cum veritate certamen inſtituentes? viva ſanè, atque animata ſunt opera veſtra: & per Iovem etiam calor eorum ignitus eſt. Quod ipſum ex Promethei rebus ſumptum videri poſſit, niſi ſi ſic dirimatis, vos ex luto non fingere, ſed aurea pleriſque veſtrûm figmenta eſſe. Nos autem qui ad vulgus prodimus, & iſtiuſmodi narrationes ibi proponimus, tanquam ſimulachra rerum ſpectanda exhibemus. Et in ſumma, circa lutum quidem ut paulò ante dixi, ipſa hæc figulina verſatur, perinde ut & aliorum figulorum. Cæterum neque motus ſimilis ineſt, nec animæ ſeu vitæ ulla ſignificatio, ſed delectatio quædam & luſus eſt illud negocium. Ideo mihi cogitandum ſuccurrit, num ita me Prometheum dixeris ut Comicus ille Cleonem. Illud de ipſo noſti, *Cleon Prometheus ille poſt negotia eſt.* Ipſi etiam Athenienſes ollarum figulos, furnorum constructores, & quicunque lutea fingunt, Prometheos olim appellabant, alludentes ad lutum, opinor, & ad illam, quæ fit in igne vaſorum aſſaturam. Quod ſi hoc ſibi vult Prometheus iſte tuus, omnino ſcitè jaculatus es, & ad Atticam illam dicteriorum mordacitatem collimaſti: quandoquidem fragilia ſunt opera noſtra, perinde ut illorum ollulæ; quæ ſiquis vel exiguo lapillo percuſſerit, omnes contriverit.

1 Κλέων Προμηθεύς] Ariſtophan. verſ. ἱππεῦ. De eo idem Ariſtoph. in Pac. & Thucyd. *Bourd.*

Συνειρ-

καίτοι φαίη τις παραμυθούμενος, οὐ ταῦτα εἰκάσαι τῷ Προμηθεῖ, ἀλλὰ τὸ καινουργὸν τοῦτο ἐπαινεῖν, καὶ μὴ πρός τι ἄλλο ἀρχέτυπον μεμιμημένον. ὥσπερ ἐκεῖνος οὐκ ὄντων ἀνθρώπων, τέως ἐννοήσας αὐτοὺς ἀνέπλασε· τοιαῦτα ζῷα μορφώσας, καὶ διακοσμήσας, ὡς εὐκίνητά τε εἴη, καὶ ὀφθῆναι χαρίεντα. καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἀρχιτέκτων αὐτὸς ἦν. [1] συνειργάζετο δέ τοι καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐμπνέουσα τὸν πηλὸν, καὶ ἔμψυχα ποιοῦσα εἶναι τὰ πλάσματα. ὁ μὲν, ταῦτα ἂν εἴποι, πρός τε τὸ εὐφημότατον ἐξηγούμενος τὸ εἰρημένον. καὶ ἴσως οὗτος ὁ νοῦς ἦν τῷ λελεγμένῳ. ἐμοὶ δὲ οὐ πάνυ ἱκανὸν, εἰ καινοποιεῖν δοκοίην· μηδὲ ἔχοι τις λέγειν ἀρχαιότερόν τι τοῦ πλάσματος, οὗ τοῦτο ἀπόγονόν ἐστιν. [2] ἀλλὰ εἰ μὴ καὶ χαρίεν φαίνοιτο, αἰσχυνοίμην ἂν εὖ ἴσθι ἐπ' αὐτῷ. καὶ ξυμπατήσας ἂν, ἀφανίσαιμι. οὐδ' ἂν ὠφελήσειεν αὐτό. [3] παρὰ γὰρ ἐμοὶ ἡ καινότης, μὴ οὐχὶ συντετρῖφθαι ἄμορφον ὄν. καὶ εἴ γε μὴ οὕτω φρονοίην, ἄξιος ἄν μοι δοκῶ ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι. οὐ συνιεὶς [4] ὡς πολὺ ἀμορφότερα [5] τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιθότα. Πτολεμαῖος οὖν ὁ Λάγου δύο καινὰ ἐς Αἴγυπτον ἄγων, κάμηλόν τε βακτριανὴν παμμέλαιναν, καὶ δίχρωμον ἄνθρωπον, ὡς τὸ μὲν ἡμίτομον αὐτοῦ, ἀκριβῶς μέλαν εἶναι, τὸ δ' ἕτερον, ἐς ὑπερβολὴν λευκὸν, ἐπίσης δὲ μεμερισμένον, ἐς τὸ θέατρον συναγαγὼν

verit. Atqui dixerit aliquis conſolando nos, te iſta Prometheo non aſſimilaſſe, ſed novum hoc opus ad nullius exempli imitationem effictum laudare: quemadmodum ille cùm nondum exiſterent homines, eos ſuo marte commentus eſt: ac talia formavit atque adornavit animalia, quæ & facilè moverentur, & aſpectu gratioſa eſſent. In ſumma, architectus ipſe erat: verùm etiam adjuvabat Minerva, quæ lutum inſpirabat, illaque figmenta animabat. Talia quidem aliquis dixerit, atque in meliorem partem dictum iſtud expoſuerit: ac forſitan hæc illius fuit ſententia. Sed hoc mihi non ſatis eſt, ſi nova fingere videar: nec quiſquam dicere poſſit aliquid hoc figmento vetuſtius, cujus iſtud ſit progenies. Verùm niſi etiam pulchrum videretur, puderet me ſanè, ſat ſcias, illius, & conculcando libenter abolerem. Nec eo prodeſſet illi apud me novitas, quo minùs contereretur, ſi deforme eſſet. Ac niſi ita ſentiam, dignus mihi videor qui à ſedecim vulturibus attondear: ut qui non intelligam longè deformiora eſſe, quæ cum novitate conjuncta, ſibi tamen confidunt. Ptolemæus Lagi filius, quum aliquando duas res novas in Ægyptum deduxiſſet, camelum videlicet Bactrianam totam nigram, & hominem bicolorem, cujus altera pars planè nigra, altera excellenter candida erat, corpori

1 Συνειργάζετο ἡ Ἀθηνᾶ] Omnia in quibus mentis ἀκμὴ καὶ τὸ θειότερον τῆς ψυχῆς deprehenditur, Minervæ ſolent adſcribi. *Bourd.*

2 Ἀλλὰ εἰ μὴ χαρίεντα φαίνοιτο] Fortean Lucaniſtilo fuit, ἀλλὰ εἰ μὴν καὶ χαρίεν τι. *Marc.*

3 Παρὰ γάρ ἐμοι] Παρά γοῦν ἐμοι *apud me quidem.* Idem.

4 Ὡς πολὺ ἀμορφότερα | Vult Lucianus deformiora ea eſſe quibus accidit ut cum novitate diſpliceant. *Bourd.*

5 Τὰ μετὰ τοῦ ξένου αὐτὰ πεποιηκότα] Αὐτὸ πεπονθότα. Ex ſequentibus pateſcit. *Marc.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τοὺς Αἰγυπτίους, ἐπεδείκνυτο αὐτοῖς ἄλλά τε πολλὰ θεάματα, καὶ τὸ τελευταῖον καὶ ταῦτα, τὴν κάμηλον, καὶ τὸν ἡμίλευκον ἄνθρωπον. καὶ ᾤετο ἐκπλήξειν τῷ θεάματι. οἱ δὲ, πρὸς μὲν τὴν κάμηλον ἐφοβήθησαν, καὶ ὀλίγου δεῖν ἔφυγον ἀναθορόντες. καί τοι χρυσῷ πάσῃ ἐκεκόσμητο, καὶ ἁλουργίδι ἐπέστρωτο. καὶ ὁ χαλινὸς ἦν λιθοκόλλητος, Δαρείου τινὸς, ἢ Καμβύσου, ἢ Κύρου αὐτοῦ κειμήλιον. πρὸς δὲ τὸν ἄνθρωπον, οἱ μὲν πολλοὶ ἐγέλων. οἱ δέ τινες, ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο. ὥστε ὁ Πτολεμαῖος συνεὶς ὅτι οὐκ εὐδοκιμεῖ ἐπ' αὐτοῖς, οὐδὲ θαυμάζεται ὑπὸ τῶν Αἰγυπτίων [1] ἡ καινότης, ἀλλὰ πρὸ αὐτῆς τὸ εὔρυθμον, καὶ τὸ εὔμορφον κρίνουσι, μετέστησεν αὐτά· καὶ τὸν ἄνθρωπον οὐκέτι διὰ τιμῆς ἦγεν ὡς πρὸ τοῦ. ἀλλ' ἡ μὲν κάμηλος, ἀπέθανεν ἀμελουμένη, τὸν ἄνθρωπον δὲ τὸν δίττον, Θέσπιδι τῷ αὐλητῇ ἐδωρήσατο καλῶς αὐλήσαντι παρὰ τὸν πότον. [2] δέδοικα δὲ μὴ καὶ τοὐμὸν κάμηλος ἐν Αἰγυπτίοις ᾖ. οἱ δὲ ἄνθρωποι, [3] τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζωσι, καὶ τὴν ἁλουργίδα. [4] ἐπεὶ δὲ οὐδὲ τὸ ἐκ δυοῖν τοῖν καλλίστοιν συγκεῖσθαι [5] διαλόγου, καὶ κωμῳδίας, οὐδὲ τοῦτο ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν, εἰ μὴ καὶ ἡ μίξις ἐναρμόνιος, καὶ κατὰ τὸ σύμμετρον γίγνοιτο,

pori æqualiter permixta, congregatis in theatrum Ægyptiis, exhibuit illis cum alia multa ſpectacula, tum inter poſtrema, hæc quoque, camelum videlicet, & ſemialbum hominem, putavitque ſe magnam admirationem hoc ſpectaculo eſſe concitaturum. At illi ad cameli conſpectum deterriti ſunt, ac propemodum exilientes profugerunt: quanquam tota auro exornata, ac purpura inſtrata erat, gemmatumque frænum habebat, ex Darii alicujus, aut Cambyſis, aut ipſius Cyri theſauris depromptum. Ad hominis autem obtutum alii ridebant, alii verò ut monſtrum averſabantur. Itaque Ptolemæus, cùm intellexiſſet ſe nihil gloriæ ex his adeptum eſſe, nec Ægyptios rerum novitatis admiratione capi, ſed ab iis, quæ numeris omnibus & forma ſunt abſoluta, huic anteponi, ipſa oſtendi prohibuit, nec amplius hominem eo honore habuit, quo antea. Tum neglecta camelus interiit, bicolorem verò hominem Theſpidi cuidam tibicini, cùm ad pocula bellè ceciniſſet, dono dedit. Porrò vereor ne & mea apud Ægyptios ſint camelus, homines autem adhuc frænum illius & purpuram admirentur. Quoniam verò neque illud ex duobus optimis compoſitum, dialogo videlicet, & Comœdia, per ſe ipſum ſatis valet ad formæ elegantiam, niſi compoſitio inter ſe conſentiens, juſtaque proportione temperata fuerit: licet

1 Ἡ καινότης] Antea illam vocavit τὸ ξένον. Bourd.

2 Δέδοικα δὲ μὴ] Cùm viderem hæc omnia eſſe confuſa, non auſus ſum ex ingenio ſolo meliorem lectionem aſſerere, quam nec agnoſcebant ullæ editiones, nec Mſſ. hæc omnia ſic puto poſſe legi: παρὰ τὸν πότον. οἱ δὲ ἄνθρωποι τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι, καὶ τὴν ἁλουργίδα δέδοικα δὲ, &c. *Idem.*

3 Τὸν χαλινὸν ἔτι αὐτῆς θαυμάζουσι] Θαυμάζωσι. Marc.

4 Ἐπειδὴ οὐδὲ] O. ſuſpenſum ex antecedente. *Marc.*

5 Διαλόγου καὶ κωμῳδίας] De quibus in dial. Δὶς κατηγ. Bourd.

[1] ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον τὴν ξυνθήκην εἶναι, οἷον ἐκεῖνο τὸ προχειρότατον, ὁ ἱπποκένταυρος. οὐ γὰρ ἂν φαίης ἐπέραστόν τι ζῶον τουτὶ γενέσθαι, ἀλλὰ καὶ ὑβριστότατον, εἰ [3] χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις ἐπιδεικνυμένοις τὰς παροινίας, καὶ σφαγὰς αὐτῶν. τί οὖν οὐχὶ καὶ ἔμπαλιν γένοιτ᾽ ἂν εὔμορφόν τι ἐκ δυοῖν τοῖν ἀρίστοιν ξυντεθὲν, ὥσπερ ἐξ οἴνου, καὶ μέλιτος τὸ ξυναμφότερον ἥδιστον; φημὶ ἔγωγε, οὐ μὴν περί γε τῶν ἐμῶν ἔχω διατείνεσθαι, ὡς τοιούτων ὄντων, ἀλλὰ δέδια μὴ τὸ ἑκατέρου κάλλος ἡ μίξις συνέφθειρεν. οὐ πάνυ γοῦν συνήθη, καὶ φίλα ἐξ ἀρχῆς ἦν ὁ διάλογος, καὶ ἡ κωμῳδία· εἴγε ὁ μὲν, οἴκοι, καὶ καθ᾽ ἑαυτὸν νὴ Δία ἐν τοῖς περιπάτοις μετ᾽ ὀλίγων τὰς διατριβὰς ἐποιεῖτο. ἡ δὲ, παραδοῦσα τῷ Διονυσίῳ ἑαυτὴν, θεάτρῳ ὡμίλει. καὶ ξυνέπαιζε, καὶ ἐγελωτοποίει, καὶ ἐπέσκωπτε, καὶ [4] ἐν ῥυθμῷ ἔβαινε πρὸς αὐλόν. ἐνίοτε δὲ τὸ ὅλον [5] ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη τὰ πολλὰ, τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε, φροντιστὰς, καὶ μετεωρολέσχας, καὶ τὰ τοιαῦτα προσαγορεύουσα. καὶ μίαν ταύτην [6] προέλουσιν ἐπεποίητο ἐκείνους ἐπισκώπτειν, [7] καὶ τὴν διονυσιακὴν ἐλευθερίαν καταχεῖν αὐτῶν·

licet ſaltem ex duobus pulchris, compoſitionem peregrinam fieri, quale illud vulgatiſſimum eſt, [2] hippocentaurus. Non enim facilè dixeris, amabile aliquod animal eſſe hoc, ſed potiùs contumelioſiſſimum: ſi modò pictoribus, illorum temulentiam & cædes exhibentibus credere convenit. Quid ergo? Annon rurſum quoque bene formatum aliquid fieri poteſt, ex duobus optimis compoſitum, ut ſuaviſſimum eſt quod ex utroque, vino ſcilicet & melle conſtat? Equidem fateor. Sed de meis compoſitionibus, quod ipſæ quoque tales ſint, contendere non auſim: quin potiùs verear, ne utriuſque pulchritudinem, ipſa mixtio corruperit. Neque enim omnino conſueta atque inter ſe affinia ab initio Dialogus & Comœdia fuêre. Siquidem ille domi, & ſecum ipſe, per Iovem, in ambulacris, cum paucis quibuſdam, ſuas diſputationes habebat: hæc vero ſe totam Dionyſio tradens, in theatro converſabatur, & colludebat, & riſum movebat, & dicacitate gaudebat, cúmque numeroſitate quadam ad tibiæ cantum procedebat. Interdum etiam anapæſticis verſibus plerumque in ſublime evecta, dialogi ſocios ſubſannabat, meditatores, ac vanos ſublimium rerum diſceptatores, aliáque id genus vocitando. Quin & unam hanc viam ad ſugillandum illos affectabat, & ad effundendam in illos Dionyſiacam libertatem:

1 Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν ἀλλόκοτον, τὴν ξυνθήκην εἶν] Ἔστι γοῦν ἐκ δύο καλῶν, ἀλλοκότον. Marc.

2 *Hippocentauri*] Ex homine & equo ſunt conflati, & propterea διφυεῖς ab Iſocrate appellantur. *Cogn.*

3 Χρὴ πιστεύειν τοῖς ζωγράφοις] Hac de re copioſe Philoſtrat. Liban. Greg. Nazianz. *Bourd.*

4 Ἐν ῥυθμῷ] Sic dial. περὶ ὀρχήσ. Angl. ῥυθμῷ ἔβαινε. Idem.

5 Ἀναπαίστοις μέτροις ἐποχουμένη] Ἐποχουμένη. Marc.

6 Προέλουσιν] Angl. προαίρεσιν. Bourd.

7 Καὶ τὴν Διονυσιακὴν ἐλευθερίαν] De qua copioſe Philoſtr. dico ad Heliod. *Idem.*

ἄρτι μὲν, [1] ἀεροβατοῦντας δεικνύουσα, καὶ [2] νεφέλαις ξυνόντας· ἄρτι δὲ, [3] ψυλλῶν πηδήματα διαμετροῦντας, ὡς δῆθεν τὰ ἀέρια λεπτολογουμένους. ὁ διάλογος δὲ, σεμνοτάτας ἐποιεῖτο τὰς συνουσίας φύσεώς τε πέρι. καὶ ἀρετῆς φιλοσοφῶν. ὥστε τὸ τῶν μουσικῶν τοῦτο [4] δὶς διὰ πασῶν εἶναι τὴν ἁρμονίαν ἀπὸ τοῦ ὀξυτάτου ἐς τὸ βαρύτατον· καὶ ὅμως ἐτολμήσαμεν ἡμεῖς τὰ οὕτως ἔχοντα πρὸς ἄλληλα ξυναγαγεῖν, καὶ ξυναρμόσαι, οὐ πάνυ πειθόμενα, οὐδὲ εὐμαρῶς ἀνεχόμενα τὴν κοινωνίαν. δέδια τοίνυν μὴ αὖθις ὅμοιόν τι τῷ Προμηθεῖ τῷ σῷ πεποιηκὼς φαίνωμαι, [6] τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαταμίξας, καὶ δι' αὐτὸ δίκην ὑπόσχω. μᾶλλον δὲ μὴ καὶ ἄλλό τι τοιοῦτο φανείην, ἐξαπατῶν ἴσως τοὺς ἀκούοντας καὶ ὀστᾶ παραθεὶς αὐτοῖς [6] κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ, γέλωτα κωμικὸν ὑπὸ σεμνότητι φιλοσόφῳ· τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς [7] ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. ἢ παρὰ τοῦ γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν, εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας, καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς; πλὴν ἀλλὰ τί

tem: nunc quidem in aëre ambulantes illos, & cum nubibus verſantes oſtendens: nunc verò fingens pulicum ſaltus metientes, ut qui de rebus iſtis ſublimibus nimium ſubtiliter argutarentur. Dialogus contra, graviſſimas diſputationes habebat, cum de natura rerum, tum de virtute Philoſophorum: ita ut muſicorum illud, δὶς διὰ πασῶν, hoc eſt, *bis per omnes chordas, ſeu diſtantias tonorum*, nempe ab acutiſſimo ad graviſſimum uſque, illis conveniret. Et tamen auſi fuimus nos hæc ita ſeſe habentia inter ſe conciliare & conſociare, quæ neque omnino obſequuntur. neque facilè ſocietatem patiuntur. Vereor itaque ne denuò ſimile aliquid Prometheo iſti tuo feciſſe videar, ut qui fœmininum maſculino immiſcuerim, & idcirco reus agar. Vel potiùs ne tale quid aliud videar, decepiſſe fortaſſe auditores & oſſa pinguedine obducta ipſis appoſuiſſe, riſum ſcilicet comicum ſub philoſophica gravitate. Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis. Vnde enim furaremur, niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit. Verumtamen quid facerem?

1 Ἀεροβατοῦντας] Ex Ariſtoph. Nep. ut hæc tota narratio, ſic in Charont. & Icarom. *Bourd.*

2 Νεφέλαις] Inde titul. Ariſtoph. Νεφέλαι, ex quibus hic locus integer deſumptus. *Idem.*

3 Ψυλλῶν πηδήματα] Reſpicit procul dubio hos verſus Comici in Nebul. act. 1. Sc. 2.

Ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης
Ψύλλαν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας.

Hoc alibi ſæpe tangit, dum Socrati, Platoni, & aliis inſultat. *Idem.*

4 Δὶς διὰ πασῶν] Vtitur paſſim hac comparatione. *Idem.* Vide Eraſmi Chiliad. *Cogn.*

5 Τὸ θῆλυ τῷ ἄρρενι] Hac de re Phædrus fine Fab. & ibi interp. *Bourd.*

6 Κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ] Sic in Prometh. & Dial. Prom. & Iov. ex Heſiod. 1. oper. *Idem.*

7 Ὁ θεὸς ἄπαγε τοῦτο μόνον] Sic in ſomnio, ἀποτρέπετε ὦ θεοὶ, τὸ δεῖνον. Hac in re utitur dictionibus ἀπερύκειν, ἀποτρέπειν, ἀπάγειν. Quod ſemel monitum volo. *Idem.*

1 Mi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἂν πάθοιμι; ἐμμενετέον γὰρ οἷς ἅπαξ προειλόμην. ἐπεί τό γε μεταβουλεύεσθαι, Ἐπιμηθέως ἔργον, οὐ Προμηθέως ἐστί.

cerem? perſiſtendum enim eſt in iis quæ ſemel cœperis, quandoquidem [1] mutare conſilium Epimethei opus, non Promothei eſt.

1 *Mutare conſilium*] Poſt rem conſulere, unde Pindarus illum appellat ὀψίνοον. leg. Heſiod. in Theog. *Cogn.*

Πρὸς Νιγρῖνον ἐπιστολή. | Ad Nigrinum Epiſtola.

ARGVMENTVM.

Hoc Dialogo vitam ac mores Philoſophorum deſcribit, conferendo inter ſe verè Philoſophos & ſimulatos, Et quòd iis qui ſerio philoſophari cupiunt, urbis Romæ conſuetudo & luxus nequaquam conveniant, oſtendendo. Cujus rei exemplum, Nigrinum, Platonicum Philoſophum, & turbas iſtas adulatorum, cœnas & lucrum ſectantium, inter ſe componit. Quanquam haud ſcias, an etiam veræ Philoſophiæ ſectatores hic laudando, pro more ſuo ironia utatur. Valde autem quadrat hic Dialogus in noſtræ quoque ætatis homines eos, qui ornatu & habitu, veterum iſtorum quaſi ſucceſſores quidam ſunt.

Λουκιανὸς Νιγρίνῳ εὖ πράττειν. Ἡ μὲν παροιμία φησί, [1] γλαῦκα εἰς Ἀθήνας, ὡς γελοῖον ὂν εἴ τις ἐκεῖ κομίζοι γλαῦκας, ὅτι πολλαὶ παρ' αὐτοῖς εἰσιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν δύναμιν λόγων ἐπιδείξασθαι βουλόμενος, ἔπειτα Νιγρίνῳ γράψας βιβλίον ἔπεμπον, εἰχόμην ἂν τῷ γελοίῳ, γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπορευόμενος. ἐπεὶ δὲ μόνην σοι δηλῶσαι τὴν ἐμὴν γνώμην ἐθέλω, ὅπως τε νῦν ἔχω, καὶ ὅτι μὴ παρέργως εἴλημμαι πρὸς τῶν σῶν λόγων, ἀποφεύγοιμ' ἂν εἰκότως καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου λέγοντος, ὅτι ἡ [2] ἀμαθία μὲν,

LVCIANVS Nigrino ſalutem. Noctua Athenas, inquit proverbium: quaſi ridiculum ſit, ſiquis eò noctuas apportet, quoniam apud illos abundant. Ego verò ſi dicendi vim oſtendere volens, poſtea ſcriptum Nigrino librum mittam, rectè ſim huic joco obnoxius, ut qui noctuas in forum tulerim. Sed quandoquidem ſolummodò ſententiam meam tibi declarare volo, quo nunc ſim animo, & quòd non leviter oratione tua ſum captus: meritò Thucydidis illud effugero, quum ait,

1 Γλαῦκα εἰς Ἀθήνας] Proverb. ἐπὶ τῶν μάτην ἐπισωρευόντων τινὰ τοῖς προϋπάρχουσιν, οἷον εἴ τις ἐν Αἰγύπτῳ σῖτον ἐπαγάγῃ ἢ ἐν Κιλικίᾳ κρόκον. Ariſtoph. Ὄρνι. & ibi Scholiaſt. *Bourd.*

2 Ἀμαθία μὲν] Hanc ſententiam ſic efferunt. Ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. Et ſic Thucyd. ut patet etiam apud Plin. Epiſt. 7. lib. 4. hanc ſic interpretatur D. Hieronym. Epiſt. ad Euagr. *Imperitia confidentiam, eruditio timorem creat.* Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θρασεῖς, ὀκνηροὺς δὲ τὸ λελογισμένον ἀπεργάζεται. δῆλον γὰρ ὡς οὐχ ἡ ἀμαθία μοι μόνη τῆς τοιαύτης τόλμης, ἀλλὰ καὶ ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως αἴτιος. ἔρρωσο.

ait, *Imperitia audaces, res autem conſiderata timidos efficit.* Manifeſtum enim eſt, quòd non imperitia ſolùm, verùm etiam orationis amor, hujuſmodi audaciæ mihi cauſa eſt. Vale.

Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους.

Nigrinus, ſeu de Philoſophi moribus.

Ὡς σεμνὸς ἡμῖν σφόδρα, καὶ μετέωρος ἐπανελήλυθας. οὐ τοίνυν προσβλέπειν ἡμᾶς ἔτι ἀξιοῖς, οὔθ' ὁμιλίας μεταδίδως, οὔτε κοινωνεῖς τῶν [1] ὁμοίων λόγων, ἀλλ' ἄφνω μεταβέβλησαι. καὶ ὅλως ὑπεροπτικῷ τινι ἔοικας. ἡδέως δ' ἂν παρὰ σοῦ πυθοίμην ὅθεν οὕτως ἀτόπως ἔχεις, καὶ τί τούτων αἴτιον. τί γὰρ ἄλλο γε ὦ ἑταῖρε, ἢ εὐτυχία; πῶς λέγεις; [2] ὁδοῦ πάρεργον ἥκω σοι εὐδαίμων τε, καὶ μακάριος γεγενημένος. καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἀπὸ τῆς [3] σκηνῆς ὄνομα, τρισόλβιος. Ἡράκλεις, οὕτως ἐν βραχεῖ; καὶ μάλα. τί δὲ τὸ μετὰ τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ [4] κομᾷς, ἵνα μὴ [5] ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ εὐφραινώμεθα, ἔχωμεν δέ τι καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι τὸ πᾶν ἀκούσαντες; οὐ θαυμαστὸν εἶναί σοι δοκεῖ πρὸς Διός, ἀντὶ μὲν

Vt verò gravis admodum, & ſublimis nobis rediiſti! Non amplius nos aſpicere dignaris, tantum abeſt ut colloquium tuum impertias, & quales antea, nobiſcum ſermones communices: at repente immutatus es, atque omnino faſtidioſus videris evaſiſſe. Lubens ex te audierim unde ad hoc inſolentiæ perveneris, quæque ſit ejus cauſa. Quidnam aliud, ô amice, niſi fœlicitas? Quid ais? Præter inſtitutum factus fœlix & beatus tibi venio: adeóque illud quod in ſcena ſolet uſurpari, terbeatus. Hercle, itane brevi? Atque admodum. Et quid præterea eſt propter quod ſuperbias, ut non ſummatim modò lætemur, ſed etiam accuratè ſcire poſſimus, quum rem totam audiverimus? Annon admiratione dignum tibi videtur, per Iovem, me pro

1 Ὅμοιοι λόγοι] Sermones inter pares, pari libertate & conditione habiti ultro citroque, ut apud Homer. ὅμοιος πόλεμος, ὅμοιος θάνατος, ὅμοιον γῆρας. Bourd.

2 Ὁδοῦ πάρεργον] *Vt te non morer.* Idem.

3 Σκηνῆς ὄνομα] Sic idem alibi. *Idem.*

4 Κομᾷς] *Superbis.* κομᾶν indulgere genio & elatum eſſe. Ariſtoph. Equit. ubi Scholiaſt. κομῶσι, τρυφῶσι. τὸ γὰρ καὶ ἐπὶ τοῦ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦσθαι καὶ μέγα φρονεῖν. aliàs κομᾶν, κόμην ἔχειν, κομεῖν ἐπιμελεῖσθαι. Poll. Heſych. Suid. *Idem.*

5 Ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ] Ἐν κεφαλαίῳ, & ἀκριβῶς opponuntur. εὐφραίνεσθαι ἐν κεφαλαίῳ μόνῳ dicuntur qui re nondum intellecta ad vultum amici exporrectam & hilarem lætantur. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δούλου με ἐλεύθερον, ἀντὶ δὲ πένητος, ὡς ἀληθῶς πλούσιον, ἀντὶ δὲ ἀνοήτου τε καὶ [1] τετυφωμένου, γενέσθαι μετριώτερον; μέγιστον μὲν οὖν. ἀτὰρ οὔπω μανθάνω σαφῶς ὅ, τι καὶ λέγεις. ἐστάλην μὲν εὐθὺ τῆς πόλεως, βουλόμενος ἰατρὸν ὀφθαλμῶν θεάσασθαί τινα. τὸ γάρ μοι πάθος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ μᾶλλον ἐπετείνετο. οἶδα τούτων ἕκαστα, καὶ ηὐξάμην σε τινὶ σπουδαίῳ ἐπιτυχεῖν. δόξαν οὖν μοι διὰ πολλοῦ προσειπεῖν Νιγρῖνον τὸν πλατωνικὸν φιλόσοφον, ἕωθεν ἐξαναστὰς, ὡς αὐτὸν ἀφικόμην. καὶ κόψας τὴν θύραν, τοῦ παιδὸς εἰσαγγείλαντος, ἐκλήθην. καὶ παρελθὼν εἴσω, καταλαμβάνω τὸν μὲν, ἐν χερσὶ βιβλίον ἔχοντα, πολλὰς δὲ εἰκόνας παλαιῶν σοφῶν ἐν κύκλῳ κειμένας. προὔκειτο δὲ ἐν μέσῳ καὶ πινάκιόν τι τῶν ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγεγραμμένον, [2] καὶ σφαῖρα καλάμου πρὸς τὸ τοῦ παντὸς μίμημα ὡς ἐδόκει, πεποιημένη. σφόδρα οὖν με φιλοφρόνως ἀσπασάμενος, ἠρώτα

pro ſervo liberum, pro paupere revera divitem, pro ſtulto & ſuperbo moderatum redire? Id maximum quidem eſt. At non planè intelligo quidnam ſit illud, quod dicis. Recta in urbem profectus ſum, ut aliquem oculorum medicum viſerem. Nam ille oculi affectus quo laborabam, magis magiſque ingraveſcebat. Scio equidem ſingula: ideóque etiam optavi ut in bonum ac peritum incideres. Cùm igitur viſum mihi eſſet Nigrinum Platonicum illum philoſophum multis compellare, mane ſurgens, ipſum adeo, & pulſata janua, cùm puer intro de me renuntiaſſet, accerſitus ſum. Tum in ædes ingreſſus, illum deprehendo librum præ manibus habentem, circum autem undique multas veterum atque doctorum hominum imagines jacentes. Poſita etiam erat in medio quædam tabella in qua geometricæ quædam figuræ deſcriptæ erant: & ſphæra ex calamo, ad imitationem univerſi, ut videbatur, compoſita. Admodum igitur benignè me amplexatus ille, interrogavit quid-

1 Τετυφωμένου] In quibuſdam τετυφλωμένου, ſed recepta lectio ſana eſt. τετυφωμένος, ὁ ἐπηρμένος καὶ ἀλαζὼν, ἐμβροντημένος, ἔξω φρενῶν. τετυφωμένους hebeti ac ſtolido ingenio præditos ſignificare tradunt veteres Grammatici, ut ſunt qui fulmine tacti fuere. Moſcop. Heſych. qui etiam τυφωθέντα interpretatur ἐπαρθέντα, ὑπερηφανεύσαντα. Bourd.

2 Καὶ σφαῖρα Καλάνου] Sic voluit interpres, cùm omnes codd. habeant καλάμου. in Margine Mſſ. καλάμου ἢ ἀπὸ καλάμου. Theod. Marcil. vir clariſſimus monuit me ſe moniturum, tu conſule. *Idem.* Robertus Titius locis ſuis controverſis c. 14. lib. 11. relegit, καὶ σφαῖρα Καλάνου &c. *& ſphara Calani* &c. eaque de re quantumvis copioſe diſſerit, aut potius diſperdit opus: magiſter autem ejus Yvo Villiomarus, ſive is Scaliger eſt, aliud diſcipulo ſuo nihil præcipit, quam ſe non videre quemadmodum ſphæra ex calamo fieri poſſit. Vtique & diſcipulo & magiſtro ejus fraudi fuit, neſciſſe etiam ex orichalco fila craſſoria dici calamos ſive culmos. Atqui eos id Theodoretus docere potuit Orat. III. De providentia. Ὄργανον γὰρ, inquit, τὸ στόμα ἔοικεν ἀπὸ χαλκῶν συγκειμένῳ καλάμων καὶ ὑπ' ἀσκῶν ἐκφυσουμένῳ, καὶ κινουμένῳ ὑπὸ τῶν τοῦ τεχνίτου δακτύλων, καὶ ἀποτελοῦντι τὴν ἐναρμόνιον ἐκείνην ἠχώ. Dixeris Latinè, *Os enim*, nempe *hominis inſtar eſt organi contexti de culmis aheneis, & à follibus inflati, & moti artificis digitis, & ſonum illum harmoniæ plenum efficientis*, &c. Idemque mox dentes oris humani cum aheneis calamis ſive culmis comparat. Et rurſus paucis interjectis, καὶ τὸ, inquit, ἐκ τῶν χαλκῶν καλάμων ὄργανον. Marc.

ὅ, τι καὶ πράττοιμι. κἀγὼ πάντα διηγησάμην αὐτῷ. καὶ δῆτα ἐν μέρει καὶ αὐτὸς ἠξίουν εἰδέναι ὅ, τι τε πράττοι, καὶ εἰ αὖθις αὐτῷ ἐγνωσμένον εἴη στέλλεσθαι τὴν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ὁ δὲ ἀρξάμενος, ὦ ἑταῖρε, περὶ τούτων λέγειν, καὶ τὴν ἑαυτοῦ γνώμην διηγεῖσθαι, τοσαύτην τινά μου λόγων ἀμβροσίαν κατεσκέδασεν, [1] ὥστε καὶ τὰς σειρῆνας ἐκείνας, εἴ τινες ἄρα ἐγένοντο, καὶ τὰς ἀηδόνας, καὶ τὸν Ὁμήρου [2] λωτὸν ἀρχαῖον ἀποδεῖξαι. οὕτω θεσπέσια ἐφθέγξατο· προήχθη γὰρ αὐτήν τε φιλοσοφίαν ἐπαινέσαι, καὶ τὴν ἀπὸ ταύτης ἐλευθερίαν, καὶ τῶν δημοσίᾳ νομιζομένων ἀγαθῶν καταγελάσαι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ βασιλείας, καὶ τιμῆς, ἔτι τε χρυσοῦ, καὶ πορφύρας, καὶ τῶν πάνυ περιβλέπτων τοῖς πολλοῖς, τέως δὲ κἀμοὶ δοκούντων. ἅπερ ἔγωγε ἀτενεῖ καὶ ἀναπεπταμένῃ τῇ ψυχῇ δεξάμενος, αὐτίκα μὲν οὐδὲ εἶχον εἰκάσαι ὅπερ ἐπεπόνθειν, ἀλλὰ παντοῖος ἐγιγνόμην. καὶ ἄρτι μὲν, ἐλυπούμην ἐληλεγμένων μοι τῶν φιλτάτων, πλούτου τε, καὶ ἀργυρίου, καὶ δόξης. καὶ μόνον οὐκ ἐδάκρυον ἐπ' αὐτοῖς καθῃρημένοις. ἄρτι δὲ, αὐτὰ μὲν ἐδόκει μοι ταπεινὰ, καὶ καταγέλαστα. ἔχαιρον δ' αὖ ὥσπερ ἐκ ζοφεροῦ τινος ἀέρος τοῦ βίου τοῦ πρόσθεν, ἐς αἰθρίαν τε καὶ μέγα φῶς ἀναβλέπων. ὥστε δὴ τὸ καινότατον [3] τῶν ὀφθαλμῶν μὲν, καὶ τῆς περὶ αὐτῶν ἀσθενείας ἐπελανθανόμην. τὴν δὲ ψυχὴν ὀξυδερκέστερος κατὰ μικρὸν ἐγιγνόμην. ἐλελήθειν γὰρ

quidnam agerem. Quibus omnibus illi expoſitis, ego quoque per vices ex eo ſcire poſtulabam, & quid ipſe ageret, & nunquid apud ſe ſtatuiſſet in Græciam denuo navigare. Ille verò, ô amice, poſteaquam cœpiſſet de hiſce rebus mecum colloqui, ſuámque ſententiam explicare, tantam verborum ambroſiam mihi affudit, ut mihi planè videretur Sirenes illas, ſiquæ unquam fuerunt, & Aëdonas, & lotum illum Homeri antiquum referre: adeò divina quædam loquebatur. Huc enim dicendo provectus eſt ut Philoſophiam laudaret, & quæ ab ea manat, libertatem: & contrà, iſta quæ vulgo pro bonis habentur, irrideret, nimirum divitias, gloriam, regna, honorem, aurum præterea & purpuram, & cætera quæ pleriſque prorſus ſpectabilia, mihi quoque antea videbantur. Quæ quidem intento atque aperto animo excipiens, continuo ita affectus fui, ut cui, quod tum mihi acciderat, comparare poſſem, non haberem: ſed in omnes partes raperer. Ac nunc quidem dolebam quòd refellerentur quæ mihi chariſſima erant, divitiæ, argentum, & gloria, actantùm non lachrymabar rejectis illis: nunc verò eadem ipſi mihi videbantur vilia atque ridicula eſſe: gaudebámque rurſum tanquam ex tenebroſo quodam aëre prioris vitæ, ad ſerenitatem & magnam aliquam lucem reſpiciens. Quare ſanè & oculorum, quod abſurdiſſimum erat, & eorum infirmitatis obliviſcebar, anima verò perſpicacior paulatim fiebam. hactenus enim ignoraveram

1 Ὥςε τὰς Σειρῆνας] Deſumptum ex Odyſſ. μ. Ariſtænetus epi. 1. Petro. ſat. *Bourd.*

2 Λωτὸν] De quo Homer. Odyſſ. 9. Eunap. ædeſ. p. 50. *Idem.*

3 Τῶν ὀφθαλμῶν] Sic repoſuimus, ratio patet legenti. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τέως αὐτὴν τυφλώττουσαν περιφέρων. περιιὼν δέ, ἐς τόδε περιήχθην, ὅπερ ἀρτίως ἡμῖν ἐπεκάλεις. [1] γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι. καὶ ὅλως μικρὸν οὐκέτι οὐδὲν ἐπινοῶ. δοκῶ γάρ μοι ὅμοιόν τι πεπονθέναι πρὸς φιλοσοφίαν, οἷόν περ καὶ [2] οἱ Ἰνδοὶ πρὸς τὸν οἶνον λέγονται παθεῖν, ὅτε πρῶτον ἔπιον αὐτοῦ. θερμότεροι γὰρ ὄντες φύσει, πιόντες ἰσχυρὸν οὕτω ποτὸν, αὐτίκα μάλα ἐξεβακχεύθησαν, καὶ διπλασίως ὑπὸ τοῦ ἀκράτου ἐξεμάνησαν. οὕτω σοι καὶ αὐτὸς ἔνθους καὶ μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων, περιέρχομαι. καὶ μὴν τοῦτό γε, οὐ [3] μεθύειν, ἀλλὰ νήφειν τε καὶ σωφρονεῖν ἐστιν. ἐγὼ δὲ βουλοίμην ἂν εἰ οἷόν τε, αὐτῶν ἀκοῦσαι τῶν λόγων. οὐ δὲ γὰρ οὐ δὲ καταφρονεῖν αὐτῶν οἶμαι θέμις. ἄλλως τε εἰ καὶ φίλος καὶ περὶ τὰ ὅμοια ἐσπουδακὼς ὁ βουλόμενος ἀκούειν εἴη. θάρρει ὦ 'γαθέ. τοῦτο γάρ τοι τὸ τοῦ Ὁμήρου σπεύδοντα καὶ αὐτὸν [4] παρακαλεῖς. καὶ εἴγε μὴ ἔφθης, αὐτὸς ἂν ἐδεήθην ἀκοῦσαί μου διηγουμένου. μάρτυρα γάρ σε παραστήσασθαι πρὸς τοὺς πολλοὺς ἐθέλω, ὅτι οὐκ ἀλόγως μαίνομαι. ἄλλως τε, καὶ ἡδύ μοι τὸ μεμνῆσθαι αὐτῶν πολλάκις. καὶ ταύτην ἤδη μελέτην ἐποιησάμην. ἐπεὶ κἂν τις μὴ παρὼν τύχῃ, καὶ οὕτω δὶς ἢ τρὶς τῆς ἡμέρας ἀνακυκλῶ πρὸς ἐμαυτὸν τὰ εἰρημένα·

ram me cæcucientem ipſam circumferre. At inde progreſſus, ad id adductus ſum quod tu mihi paulò ante objiciebas. Nam & elatus oratione illius, & tanquam in ſublime evectus ſum, & omnino humile nihil amplius cogito. Videor enim mihi philoſophia ſic affici, ut vino affecti feruntur Indi, quum de eo primùm biberunt. Cum enim natura eſſent calidiores, tam valido potu imbuti, continuò bacchati ſunt, & duplum inſaniverunt meraco. Eodem pacto & ipſe, quaſi furore captus, & oratione ebrius obambulo: quamquam hoc non ebrietatis eſt, verùm ſobrietatis & temperantiæ. Ego verò optarim, ſi fieri poſſit, illam ipſam audire orationem. Neque enim profectò eam fas eſt contemnere, præſertim cùm ille qui audire cupit, ſit amicus, & ſimilibus ſtudiis operam dederit. Confide ô bone, nam juxta Homericum illud, [5] *ſponte feſtinantem hortaris*: ac niſi prævortiſſes, jam ultro rogaſſem me narrantem audires, teſtem enim te apud pleroſque ſiſtere volo, quòd non ſine ratione inſanio. præſertim cùm volupe mihi ſit illorum meminiſſe ſæpe, & hanc exercitationem jam amplexus ſim. Quamvis enim nemo mihi adſit, tamen bis vel ter per diem ſic ipſe dicta illa mecum revolvo. Ac

1 Γαῦρος] Hæc clauſula interpretatur illud præced. pag. τετυφωμένου. *Bourd.*
2 Οἱ Ἰνδοί] Nonn. Dionyſiac. *Idem.*
3 Μεθύων ὑπὸ τῶν λόγων] Sic apud Philoſtr. & alios ἔρωτι μεθυσκόμενος. *Idem.*
4 Παρακαλεῖς] De hac parœmia copioſe parœmiogr. & Eraſm. *Idem.*
Ibid. Καὶ εἴγε μὴ ἔφθης] Calaſir. apud Heliod. lib. 2. ὤδινον δὲ καὶ οὕτω πρός τινας ἐξειπεῖν· εἶπον ἂν τάχα καὶ τοῖς καλάμοις κατὰ τὸν μῦθον, εἰ μή σοι προσέτυχον. Sic in Lapith. *Idem.*
5 *Feſtinantem hortari*] Sumpta Metaphora ex Homeri Iliad. θ. & Odyſſ. ω. *Cogn.*

καὶ ὥσπερ οἱ ἐρασταὶ, τῶν παιδικῶν οὐ παρόντων ἔργ' ἄττα, καὶ λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι, καὶ τούτοις ἐνδιατρίβοντες ἐξαπατῶσι τὴν νόσον, ὡς παρόντων σφίσι τῶν ἀγαπωμένων. ἔνιοι γοῦν αὐτοῖς καὶ προσλαλεῖν οἴονται, καὶ ὡς ἄρτι λεγομένων πρὸς αὐτοὺς, ὧν τότε ἤκουσαν ἥδονται, καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων σχολὴν οὐκ ἄγουσιν [1] ἐν τοῖς ἐν ποσὶν ἀνιᾶσθαι, οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς φιλοσοφίας οὐ παρούσης, τοὺς λόγους οὓς τότε ἤκουσα συναγείρων, καὶ πρὸς ἐμαυτὸν ἀνατυλίττων, οὐ μικρὰν ἔχω παραμυθίαν. καὶ ὅλως, καθάπερ ἐν πελάγει καὶ νυκτὶ πολλῇ φερόμενος, ἐς πυρσόν τινα τοῦτον ἀποβλέπω, πᾶσι μὲν παρεῖναι τοῖς ὑπ' ἐμοῦ πραττομένοις τὸν ἄνδρα ἐκεῖνον οἰόμενος. ἀεὶ δὲ ὥσπερ ἀκούων αὐτοῦ τὰ αὐτοῦ πρός με λέγοντος. ἐνίοτε δὲ, καὶ μάλιστα ὅταν ἐνερείσω τὴν ψυχὴν, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ μοι φαίνεται. [2] καὶ τῆς φονῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. καὶ γάρ τοι [3] κατὰ τὸν κωμικὸν ὡς ἀληθῶς, ἐγκατέλιπέ τι κέντρον τοῖς

Ac quemadmodum amatores abſentibus amaſiis, opera aliqua, & ſermones ab ipſis habitos, memoria repetunt, iiſque immorando morbum fallunt, perinde ac ſi illi ipſi amati adſint. Quidam verò ſe cum ipſis colloqui putant, atque iis quæ tum ſibi audire videntur, quaſi modò dictis gaudent, & præteritorum memoriæ animum applicantes, nunquam deſinunt obvios & præſentes amaſios aſpernari. Sic ſanè & ipſe non præſente philoſophia, verba quæ tum audivi recolligens, & mecum revolvens, non exiguum capio ſolatium. In ſumma, perinde ac ſi in pelago, & per noctem altam ferar, velut ad facem hanc aſpicio, rebus omnibus quæ à me geruntur, virum illum adeſſe putans, ac ſemper velut audiens ipſum illa ipſa ſua mihi diſſerentem. Interdum etiam, & maximè quum mente illi inhæreo, & vultus ipſius mihi apparet, & vocis ſonus in auribus permanet. Etenim juxta Comicum, [4] *revera aculeum quendam auditoribus reliquit.* Deſine, ô ad-

1 Ἐν τοῖς ἐν ποσὶ] Dele prius ἐν. & interpretare *ἐν ποσὶ præſentia.* Proverb. Pind. Pythiis od. κ. τὸ δὲ ἐν ποσί μοι. Anacr. ξυλίνους ἀστραγάλοις ἐν ποσὶ. *ante pedes.* Terent. Adelph. Sic paſſim apud Lucianum ut de Scipione, & de Diogene & Alexandro. Contra ἐκ ποδῶν, ut de Piſcatore & Reviviſcente. & paſſim alibi. *Bourd.*

2 Καὶ τῆς φωνῆς ὁ ἦχος] Demæneta apud Heliod. lib. 1. *Idem.*

3 Κατὰ τὸν Κωμικὸν] Eupolim intelligit qui hoc de Pericle dixit tanquam oratore eloquentiſſimo. verſus citantur à Diod. Sic. lib. 12.

Περικλέης Ὀλύμπιος.
Ἤστραπτ', ἐβρόντα, συνεκύκα τὴν Ἑλλάδα.
Πειθώ τις ἐπεκάθιζεν ἐπὶ τοῖς χείλεσι
Οὕτως ἐκήλει, καὶ μόνος τῶν ῥητόρων
Τὸ κέντρον ἐγκατέλειπε τοῖς ἀκροωμένοις.

Cic. lib. 3. de orat. de Pericle loquens. *Cujus in labiis veteres Comici, etiam cùm illi maledicerent (quod tum Athenis fieri liceret) lepôrem habitaſſe dixerunt, tantamque in eo vim fuiſſe ut in eorum mentibus qui audiviſſent, quaſi aculeos quoſdam relinqueret.* Idem.

4 *Aculeum quendam*] De Pericle ex Eupoli. *Cogn.*

1 *Adi-*

ἀκούουσι. παῦε ὦ θαυμάσιε μικρὸν ἀνακρουόμενος, καὶ λέγε ἐξ ἀρχῆς ἀναλαβὼν ἤδη τὰ εἰρημένα, ὡς οὐ μετρίως με ἀποκναίεις περιάγων. σὺ λέγεις, καὶ οὕτω χρὴ ποιεῖν. ἀλλ' ἐκεῖνο ὦ ἑταῖρε, ἤδη τραγικοὺς, ἢ καὶ νὴ Δία κωμικοὺς φαύλους ἑώρακας ὑποκριτὰς, [2] τῶν συριττομένων λέγω τούτων, καὶ διαφθειρόντων τὰ ποιήματα, καὶ τὸ τελευταῖον ἐκβαλλομένων, καίτοι τῶν δραμάτων πολλάκις εὖ ἐχόντων τε, καὶ νενικηκότων; πολλοὺς οἶδα τοιούτους. ἀλλὰ τί τοῦτο; δέδοικα μή σοι μεταξὺ δόξω γελοίως αὐτὰ μιμεῖσθαι. τὰ μὲν, ἀτάκτως συνείρων, ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸν ὑπ' ἀσθενείας τὸν νοῦν διαφθείρων. κᾆτα παραχθῇς ἠρέμα καὶ αὐτοῦ καταγνῶναι τοῦ δράματος. καὶ τὸ μὲν ἐμὸν, οὐ πάνυ ἄχθομαι. ἡ δὲ ὑπόθεσις, οὐ μετρίως με λυπήσειν ἔοικε συνεκπίπτουσα, καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα. τοῦτ' οὖν παρ' ὅλον μέμνησό μοι τὸν λόγον. ὡς ὁ μὲν ποιητὴς ὑμῖν, τῶν τοιούτων ἁμαρτημάτων ἀνεύθυνος, καὶ τῆς σκηνῆς πόρρω που κάθηται, οὐδὲν αὐτῷ μέλον τῶν ἐν θεάτρῳ πραττομένων. ἐγὼ δὲ ἐμαυτοῦ σοι πεῖραν παρέχω, ὁποῖός τίς εἰμι τὴν μνήμην ὑποκριτὴς, οὐδὲν ἀγγέλου τὰ ἄλλα τραγικοῦ διαφέρων. ὥστε κἂν ἐνδεέστερόν τι δοκῶ λέγειν, ἐκεῖνο μὲν ἔστω πρόχειρον, ὡς ἄμεινον ἦν. καὶ ἄλλως ὁ ποιητὴς ἴσως διεξῄει. ἐμὲ δὲ κἂν ἐκσυρίττῃς, οὐ πάνυ τι λυπήσομαι. ὡς εὖ γε νὴ τὸν Ἑρμῆν καὶ κατὰ τὸν τῶν ῥητόρων νόμον πεπροοιμίασταί σοι.

ô admirande, paulum præludere, jámque dicta illa ab initio reſumpta ediſſere, non enim mediocriter me iſtis ambagibus torques. Rectè dicis, atque ita facto opus eſt. Sed illud quæſo, ô amice vidiſti-ne aliquando, ſive tragicos, ſive per Iovem comicos [1] hiſtriones, illos dico qui exibilantur, quique agendo poëmata corrumpunt, ac tandem ejiciuntur theatris, tametſi ipſæ fabulæ ſæpenumero bene ſe habeant, ac palmam etiam reportent. Multos novi tales. Sed quorſum hoc? Vereor ne interim ineptè illos imitari videar: alia quidem nullo ordine connectens, interdum etiam præ imbecillitate ingenii ſententiam ipſam corrumpens: tum ſenſim huc adducaris, ut fabulam ipſam condemnes. Sed quod ad me attinet non admodum ægrè id feram. Cæterùm argumentum illud non mediocri dolore videtur me affecturum, ſi mecum rejiciatur meáſque partes dehoneſtet. Velim itaque ut per totam orationem hoc memineris, videlicet quod poëta talium peccatorum eſt innocens, ſedétque alicubi procul à ſcena, nec quicquam ea curat, quæ in theatro geruntur. Ego verò mei ipſius periculum tibi faciam, qualis ſcilicet hiſtrio ſim quantúmque memoria va-eam: quod ad cætera attinet nihil à nuncio tragico diſtans. Quae ſiquid minùs rectè dicere viſus fuero, illud præſtò ſit, quod ſcicet melius hoc fuerat, & aliter forſitan ipſe poëta dixerat. Nec i me exibilaveris, admodum ægrè feram. Vt bene ſanè, ita me Mercurius amet, & ut ferunt Rhetorum leges, uſus es procemio.

Illa

1 *A dictione Hiſter*] Quod Tuſco verbo *Ludionem* ſignificat. *Cogn.*
2 Τῶν συριττομένων] Sic pag. ſeq. ἐκσυρίττῃς, & ὀξύτατα συρίξομαι. ὀξύτατα, *ruſticatim, plauſu incompoſito.* De plauſuum generibus dixerunt alii. Hanc omparationem ſæpiſſime uſurpat: ut & illam quæ initium facit de moribus hiloſophorum quam nunc ordior. *Bourd.*

ἔοικας γοῦν κἀκεῖνα προσθήσειν, ὡς δι' ὀλίγου τε ὑμῖν ἡ συνουσία ἐγένετο, καὶ ὡς οὐδ' αὐτὸς ἥκεις πρὸς τὸν λόγον παρεσκευασμένος, καὶ ὡς ἄμεινον εἶχεν αὐτοῦ ταῦτα λέγοντος ἀκούειν. σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. οὐ ταῦτ' ἐρεῖν ἔμελλες; οὐδὲν οὖν αὐτῶν ἔτι σοι δεῖ πρὸς ἐμέ· νόμισον δὲ τούτου γε ἕνεκα πάντα σοι προειρῆσθαι, ὡς ἐγὼ καὶ βοᾶν καὶ κροτεῖν ἑτοιμός εἰμι. ἢν δὲ διαμέλλῃς, μνησικακήσω γε παρὰ τὸν ἀγῶνα, καὶ ὀξύτατα συρίξομαι. καὶ ταῦτα μὲν, ἃ σὺ διῆλθες, ἐβουλόμην ἂν εἰρῆσθαί μοι. κἀκεῖνα δὲ, ὅτι γε οὐκ ἐξῆς, οὐδὲ ὡς ἐκεῖνος ἔλεγε ῥῆσίν τινα περὶ πάντων ἐρῶ. πάνυ γὰρ τοῦθ' ἡμῖν ἀδύνατον. οὐδ' αὖ ἐκείνῳ περιθεὶς τοὺς λόγους, μὴ καὶ κατ' ἄλλο τι γένωμαι τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιος, οἳ πολλάκις ἢ Ἀγαμέμνονος, ἢ Κρέοντος, ἢ καὶ Ἡρακλέους αὐτοῦ πρόσωπον ἀνειληφότες, χρυσίδας ἠμφιεσμένοι, καὶ δεινὸν βλέποντες, καὶ μέγα κεχηνότες, μικρὸν φθέγγονται, καὶ ἰσχνὸν καὶ γυναικῶδες, καὶ τῆς Ἑκάβης ἢ Πολυξένης πολὺ ταπεινότερον. ἵν' οὖν μὴ καὶ αὐτὸς ἐλέγχωμαι, πάνυ μεῖζον τῆς ἐμαυτοῦ κεφαλῆς προσωπεῖον περικείμενος, καὶ τὴν σκευὴν καταισχύνων, ἀπὸ γυμνοῦ σοι βούλομαι τοὐμοῦ προσώπου προσλαλεῖν, ἵνα μὴ συγκαταπάσω που πεσὼν τὸν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. οὗτος ἀνὴρ οὐ παύσεται τήμερον πρός με πολλῇ τῇ σκηνῇ καὶ τῇ τραγῳδίᾳ χρώμενος. καὶ μὴν παύσομαί γε. πρὸς ἐκεῖνα δὲ ἤδη τρέψομαι. Ἡ μὲν ἀρχὴ τῶν λόγων, ἔπαινος ἦν Ἑλλάδος, καὶ τῶν Ἀθήνησιν ἀνθρώπων, ὅτι

Illa utique etiam additurus videris, vos unà brevi admodum eſſe converſatos: nec te præparatum venire ad dicendum, ac ſatius eſſe illum ipſum dicentem audire:cùm pauca quædam, quæ potuiſti memoriæcommittere,duntaxat comportaris. Annon hæc quoque eras dicturus?Nihil igitur illis apud me tibi opus eſt. Exiſtimes autem hujus rei gratia, te ad præfationem pertinentia complexum eſſe omnia.Ideo tibi acclamare & adplodere paratus ſum. Sed ſi prolixior fueris,in controverſia malignitatis meminero, & acutiſſimè ſibilabo. Equidem & hæc quæ tu . modò commemoraſti, dicta mihi velim: & illa quoque, quòd neque ordine, neque iiſdem quibus ille verbis uſurus ſum. Omninò enim hoc non poſſum: neque ſi ſuos illi tribuam ſermones: ne alio ac novo etiam modo hiſtrionibus illis ſimilis fiam, qui ſæpenumero aut Agamemnonis, aut Creontis, aut ipſius etiam Herculis perſona aſſumpta, ac veſtibus auro contextis induti, & horrendum tuentes, mox ore in immenſum diducto, exiguum & gracile, adeóque muliebre quiddam loquuntur, ipſa etiam Hecuba Polyxenáve multò demiſſius. Ne igitur & ipſe convincar, majorem omnino quàm pro capite meo perſonam induiſſe, ipſúmque ornatum dehoneſtare, ex nuda propriáque perſona tecum colloqui volo, ne forte labens, quem ago heroem, convellam. Hic homo non deſinet hodie crebra illa ſcena, atque tragœdia uti. Equidem ceſſabo, & ad illa revertar, quæ jam cœperam. Principium igitur orationis illius, commendatio quædam fuit Græciæ, & eorum hominum qui [1] Athenis commorantur, quòd

1 *Athenis*] De quibus Herodot. Strab. Plin. hodie dicuntur Sethinæ. *Cogn.*

1 Φιλο-

[1] φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοί εἰσι. καὶ οὔτε τῶν ἀστῶν, οὔτε τῶν ξένων οὐδένα τέρπονται ὁρῶντες, ὃς ἂν τρυφὴν εἰσάγειν εἰς αὐτοὺς βιάζηται. ἀλλ' εἰ καί τις ἀφίκηται παρ' αὐτοὺς οὕτω διακείμενος, ἠρέμα τε μεθαρμόττουσι, καὶ παραπαιδαγωγοῦσι, καὶ [2] πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης μεθιστᾶσιν. ἐμέμνητο γοῦν τινος τῶν πολυχρύσων, ὃς ἐλθὼν Ἀθήναζε μάλα ἐπίσημος, καὶ φορτικὸς [3] ἀκολούθων ὄχλῳ, [4] καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι, καὶ χρυσῷ, αὐτὸς μὲν ᾤετο ζηλωτὸς εἶναι πᾶσι τοῖς Ἀθηναίοις, καὶ ὡς ἂν εὐδαίμων ἀποβλέπεσθαι. τοῖς δ' ἄρα δυστυχεῖν ἐδόκει τὸ ἀνθρώπιον. καὶ παιδεύειν ἐπεχείρουν αὐτὸν, οὐ πικρῶς, οὐδ' ἄντικρυς ἀπαγορεύοντες ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει καθ' ὅν τινα τρόπον βούλοιτο βιοῦν. ἀλλ' ἐπεὶ κἀν τοῖς γυμνασίοις καὶ λουτροῖς ὀχληρὸς ἦν, θλίβων τοῖς οἰκέταις, καὶ στενοχωρῶν τοὺς ἀπαντῶντας, ἡσυχῇ τις ἂν ὑπεφθέγξατο, προσποιούμενος λανθάνειν, ὥσπερ οὐ πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον ἀποτείνων, δέδοικε μὴ παραπόληται μεταξὺ λουόμενος. καὶ μὴν εἰρήνη γε μακρὰ κατέχει τὸ βαλανεῖον. οὐδὲν οὖν δεῖ

quòd cum philoſophia & paupertate educentur: nec civium & peregrinorum quenquam intueri gaudeant, qui voluptatem ad ipſos introducere conetur: ſed ſi quis ita affectus ipſos conveniat, & paulatim ipſum transforment, & veteres mores dedoceant, atque ad vitæ puritatem transferant. Memorabat itaque quendam ex iſtis multo auro fulgentibus, qui cùm Athenas veniſſet admodum inſignis, & turba comitantium inſolens, varia veſte, auróque ornatus, omnibus quidem Athenienſibus in admiratione erat, & tanquam beatus ſuſpiciebatur: illis verò infœlix quidam homuncio videbatur. Eum illi erudire aggrediebantur non acerbè, nec apertè prohibentes, ne in libera civitate pro libito viveret. Sed cùm in gymnaſiis & balneis moleſtus eſſet, alios ſuis ſervis premens, & obvios in anguſtum redigens, ſummiſſa voce quidam quaſi lateret, nec ipſum perſtringere vellet. Metuit, inquit, ille ne inter lavandum pereat: quanquam pax longa balneum occupat: ac proinde nihil opus eſt exer-

1 Φιλοσοφίᾳ καὶ πενίᾳ σύντροφοι] Hic unus è præcipuis Luciani ſcopus. Hic illa in Ariſtotelem & Peripateticos prælia. Multi in hanc philoſophantium paupertatem ſcripſere, de quibus Cic. Tuſc. 1. & 5. Hanc ſæpe mendicantium habitu ſimulabant, cum perâ, auro, lupinorum vice, plenâ: ut in dial. Mort. Piſcat. Catapl. & alibi. *Bourd.*

2 Πρὸς τὸ καθαρὸν τῆς διαίτης] Tangit fœditatem ſeu malis feritatem ſive δυσχέρειαν philoſophorum Lucian. in Lapith. & alibi. Liban. Theophraſt. in Charact. *Idem.*

3 Ἀκολούθων ὄχλῳ] Refert ad multitudinem officioſorum, ſive comitum, ſive proſequentium, de quibus nota res. de moribus Philoſoph. & in Catapl. *Idem.*

4 Καὶ ποικίλῃ ἐσθῆτι] Sic poſtea τὴν ἐσθῆτα τὴν ποικίλην. & de Timone ποικίλα ἐνδὺς, & alibi. Has veſtes vocare videtur alibi, τὸ ἀνθηρὸν, quæ in quibuſdam Græciæ urbibus veſtes muliebres. D. Baſil. ad Gregor. Thæolog. Apul. alii. Apud Athenienſes meretricum fuerunt. Suid. νόμος Ἀθήνησι τὰς ἑταίρας ἄνθινα φορεῖν. apud Locrenſes hoc omnino vetitum. idem Suid. ut & apud Roman. lege Oppia. Liv. lib. 34. luxu tamen gliſcente receptum. poteſt tamen referri, propter mentionem pavonis, ad plumatas, de quibus Tertull. de pall. Achil. Tat. lib. 3. *Idem.*

στρατοπέδου· ὁ δὲ ἀκούων ἅπαντα, μεταξὺ ἐπαιδεύετο. τήν τε ἐσθῆτα τὴν ποικίλην, καὶ τὰς πορφυρίδας ἐκείνας ἀπέδυσαν αὐτὸν, ἀστείως πάνυ τὸ ἀνθηρὸν ἐπισκώπτοντες τῶν χρωμάτων, ἔαρ ἤδη λέγοντες, καὶ πόθεν ὁ ταὼς οὗτος· καὶ τάχα τῆς μητρός ἐστιν αὐτοῦ. καὶ τὰ τοιαῦτα. καὶ τὰ ἄλλα δὲ οὕτως ἀπέσκωπτον, ἢ [1] τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος, ἢ τῆς κόμης τὸ περίεργον, ἢ τῆς διαίτης τὸ ἀκόλαστον. ὥστε κατὰ μικρὸν ἐσωφρονίσθη, καὶ παρὰ πολὺ βελτίων ἀπῆλθε, [2] δημοσίᾳ πεπαιδευμένος. ὅτι δ' οὐκ αἰσχύνονται πενίαν ὁμολογοῦντες, ἐμέμνητο πρός με φωνῆς τινος, ἣν ἀκοῦσαι πάντων ἔφη κοινῇ προϊεμένων ἐν τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. ληφθέντα μὲν γάρ τινα τῶν πολιτῶν, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, ὅτι βαπτὸν ἔχων ἱμάτιον, ἐθεώρει. τοὺς δὲ, ἰδόντας, ἐλεῆσαί τε, καὶ παραιτεῖσθαι. [3] καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἐποίησε, τοιαύτῃ ἐσθῆτι χρώμενος, ἀναβοῆσαι μιᾷ φωνῇ πάντας ὥσπερ ἐσκεμμένους συγγνώμην ἀπονέμειν αὐτῷ τοιαῦτά γε ἀμπεχομένῳ. μὴ γὰρ ἔχειν αὐτὸν ἕτερα. ταῦτά τε οὖν ἐπῄνει. καὶ προσέτι, τὴν ἐλευθερίαν τὴν ἐκεῖ, καὶ τῆς διαίτης τὸ ἀνεπίφθονον. ἡσυχίαν τε καὶ ἀπραγμοσύνην, ἃ δὴ ἄφθονα παρ' αὐτοῖς ἐστι. ἀπεφαίνετό τε φιλοσοφίᾳ

exercitu. Ille verò audiens quæ dicebat, interea erudiebatur. Prætera varia illa veſte & purpurea ipſum exuerunt, urbanè admodum floridum nitorem colorum irridentes. Iam ver adeſt, dicebant, & unde nobis hic pavo: & fortaſſe ſuæ hic eſt matris: & ſimilia. Atque eodem pacto cætera cavillabantur, nunc annulorum multitudinem, nunc comæ ſupervacaneam curam, nunc victus intemperantiam. Quare paulatim ad modeſtiam eſt revocatus, & longè melior abiit, publicè emendatus. Quod autem non puderet ipſos paupertatem confiteri, referebat mihi vocem quandam, quam ajebat publicè ab omnibus emiſſam audiſſe ſe in ludis Panathenaicis. Quendam ex civibus prehenſum, & ad ludorum præſidem adductum fuiſſe, quòd in veſte tincta ſpectaculo intereſſet. Cæteros autem qui hominem videbant miſertos illius, ac veniam precatos eſſe. Cúmque præco publicaret eum contra leges feciſſe, quòd tali cum veſte ludos ſpectaret, omnes una voce, quaſi antea ſuper hoc deliberaſſent, exclamaſſe ut venia daretur, ſic induto, neque enim illum aliam veſtem habere. Hæc præterea laudabat & libertatem quæ illic eſt, & victus rationem ab invidia alienam, & tranquillitatem & ſecuritatem, & ſexcentas virtutes quæ apud illos ſunt. Demonſtrabat etiam mihi converſationem eorum hominum philoſophiæ con-

1 Τῶν δακτυλίων τὸ πλῆθος] De horum numero, materia & uſu plene alibi. *Bourd.*

2 Δημοσίᾳ πεπαιδευμένος] Sic in Scytha. & in omni civitate frugi, advenæ δημοσίᾳ παιδεύονται: qua de re dico copioſe alibi. *Idem.*

3 Καὶ τοῦ κήρυκος ἀνειπόντος] Legem ex Suida ſupra retuli: aliam cauſam hîc aſſignat. Sed hoc ita accipiendum, Athenis ἑταίρας ἢ γυναῖκας ἢ τοιοῦτόν τι ἄλλο ἀφροδισιάζον, βαπτὸν ἢ ἀνθηρὸν ἔχον ἱμάτιον, ἄγεσθαι παρὰ τὸν ἀγωνοθέτην, quòd adfuiſſent τῷ ἀγῶνι τῶν Παναθηναίων. hæc alibi copioſiùs explicanda. *Idem.*

1 Πρὸς

συνῳδὸν τὴν παρὰ τοῖς τοιούτοις διατριβὴν, καὶ καθαρὸν ἦθος φυλάξαι δυναμένην. σπουδαίῳ τε ἀνδρὶ, καὶ πλούτου καταφρονεῖν πεπαιδευμένῳ, καὶ τῷ [1] πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν προαιρουμένῳ, τὸν ἐκεῖ βίον ὡς μάλιστα ἡρμοσμένον. ὅστις δὲ πλούτου ἐρᾷ, καὶ χρυσῷ κεκήληται, καὶ πορφύρᾳ, καὶ δυναστείᾳ μετρεῖ τὸ εὔδαιμον, ἄγευστος μὲν ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας, ἀθέατος δὲ ἀληθείας, κολακείᾳ τὰ πάντα, καὶ δουλείᾳ σύντροφος· ἢ ὅστις ἡδονῇ πᾶσαν τὴν ψυχὴν ἐπιτρέψας, ταύτῃ μόνῃ λατρεύειν διέγνωκε, φίλος μὲν περιέργων τραπεζῶν, φίλος δὲ πότων, καὶ ἀφροδισίων. ἀνάπλεως γοητείας, καὶ ἀπάτης, καὶ ψευδολογίας· ἢ ὅστις ἀκούων τέρπεται κρουμάτων τε, καὶ τερετισμάτων, καὶ [2] διεφθορότων ᾀσμάτων. τοῖς δὴ τοιούτοις πρέπειν τὴν ἐνταῦθα διατριβήν. [3] μεσταὶ γὰρ αὐτοῖς τῶν φιλτάτων πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δὲ ἀγοραί. πάρεστι δὲ [4] πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι. τοῦτο μὲν δι᾽ ὀφθαλμῶν. τοῦτο δὲ, δι᾽ ὤτων τε, καὶ ῥινῶν· τοῦτο δὲ, καὶ διὰ λαιμοῦ, καὶ δι᾽ ἀφροδισίων. ὑφ᾽ ἧς δὲ ῥεούσης ἀενάῳ τε καὶ θολερῷ ῥεύματι, πᾶσαι μὲν [5] ἀνευρύνονται ὁδοί. συνεισέρχεται γὰρ μοιχεία, καὶ φιλαργυρία, καὶ ἐπιορκία, καὶ τὸ τοιοῦτο φῦλον τῶν ἡδονῶν. παρασύρεται δὲ τῆς ψυχῆς ὑποκλυζομένης πάντοθεν, αἰδὼς καὶ ἀρετὴ, καὶ δικαιοσύνη· τῶν δὲ, ἔρημος

conſonam eſſe, moréſque puros conſervare poſſe, viro etiam gravi, & qui divitias contemnere novit, & ſecundum ea quæ natura honeſta ſunt, vivere ſtatuit, vitam quæ ibi vivitur maximè accommodam eſſe. At qui divitias amat, auróque demulcetur, purpura, potentiáque fœlicitatem metitur, qui libertatem non deguſtavit, loquendi ingenuitatem non eſt expertus, nec veritatem ſpectavit, ſed cum aſſentatione, & ſervitute in omnibus convixit: aut qui totam animam voluptati addixit, eique ſoli ſervire decrevit amans opiparæ menſæ, amans vini & veneris, plenus præſtigiarum, fraudis, & mendacii: aut qui cithararum frequentamenta & pulſationes, perditáſque cantilenas cum delectatione audit: talibus videlicet hominibus convenire hujus loci conſuetudinem. Ibi enim rerum dilectiſſimarum ipſis refertas eſſe plateas omnes, omniáque fora. Licere etiam januis omnibus voluptatem excipere: partim quidem per oculos, partim per aures & nares, partim per gulam & venerea. Qua deinde fluente perenni turbulentóque flumine, omnes viæ dilatantur. In unum enim conveniunt adulterium, avaritia, perjurium, & reliqua id genus voluptatum multitudo. Animo autem undiquaque ſubmerſo, pervertitur verecundia, & virtus, & juſtitia. Tum locus hiſce

1 Πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῆν] Per dictionem καλὰ temperat auſteritatem dictionis τοῦ ζῆν, *lætari*, *genio indulgere*: de qua dixere viri doctiſſimi. Cætera hujus paginæ in Gallo. *Bourd.*

2 Διεφθορότων ᾀσμάτων] Διεφθορότα ᾄσματα, quæ aliis κατεαγότα μέλη, ni fallor. *Idem.*

3 Μεσταὶ] Ex Homero. quales perpetuæ parodiæ in Luciano. *Idem.*

4 Πάσαις πύλαις τὴν ἡδονὴν καταδέχεσθαι] Suet. Lamprid. in Alogab. *Idem.*

5 Ἀνευρύνονται ὁδοί] Sic in Amorib. hanc vocem interpretatus ſum ad Petro. & alibi hoc opere. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὁ χῶρος γενόμενος, [1] δίψης ἀεὶ πιμπλάμενος, ἀνθεῖ πολλαῖς τε καὶ ἀγρίαις ἐπιθυμίαις. τοιαύτην ἀπέφαινε τὴν πόλιν, καὶ τοσούτων διδάσκαλον ἀγαθῶν. ἔγωγ᾽ οὖν ἔφη ὅτε τὸ πρῶτον ἐπανῄειν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, πλησίον που γενόμενος, ἐπιστήσας ἐμαυτὸν, λόγον ἀπῄτουν τῆς δεῦρο ἀφίξεως, ἐκεῖνα δὴ τὰ τοῦ Ὁμήρου λέγων, [2] Τίπτ᾽ αὖ ὦ δύστηνε λιπὼν φάος ἠελίοιο, τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν εὐτυχίαν ἐκείνην, καὶ τὴν ἐλευθερίαν, ἤλυθες ὄφρα ἴδῃς τὸν ἐνταῦθα θόρυβον, συκοφάντας, [3] καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους, καὶ δεῖπνα, καὶ κόλακας, καὶ μιαιφονίας, καὶ διαθηκῶν προσδοκίας, καὶ φιλίας ἐπιπλάστους; ἢ τί καὶ πράξειν διέγνωκας, μήτ᾽ ἀπαλλάττεσθαι, μήτε χρῆσθαι τοῖς καθεστῶσι δυνάμενος; οὕτω δὴ βουλευσάμενος, καὶ [4] καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα ὑπεξαγαγὼν ἐμαυτὸν ἐκ βελέων φασὶν, ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης, ἔκ θ᾽ αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ, τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν εἱλόμην. καὶ βίον τινὰ τοῦτον γυναικώδη, καὶ ἄτολμον τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα προτιθέμενος, αὐτῇ φιλοσοφίᾳ, καὶ Πλάτωνι, καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ· καὶ καθίσας ἐμαυτὸν ὥσπερ ἐν θεάτρῳ μυριάνδρῳ, σφόδρα που [5] μετέωρος ἐπισκοπῶ τὰ γινόμενα. τοῦτο μὲν, πολλὴν ψυχαγωγίαν καὶ γέλωτα παρέχειν δυνάμενα.

hiſce deſertus, ſemperque ſiticuloſus, multis, feriſque voluptatibus ſuppullulat. Talem civitatem ac tantorum bonorum magiſtram mihi deſcribebat. Ego itaque, inquit, quando primùm ex Græcia reverſus fueram, cùm jam propiùs acceſſiſſem, conſtiti rationem poſtulans mei huc adventus, Homerica illa dicens: *Cur autem infœlix deſerto lumine Phœbi* (Græcia nimirum, & fœlicitate, ac libertate illa) veniſti ut videas loci hujus tumultus, ſycophantas, ſalutationes ſuperbas, cœnas, adulatores, cædes, teſtamentorum expectationes, & amicitias ſimulatas? aut quid tandem facere decreviſti, cùm neque diſcedere hinc, neque inſtitutis hiſce uti poſſis? Cùm ita mecum conſultaſſem, & quemadmodum Iupiter Hectorem illum, ita me ipſum è telis, ut aiunt, ſubduxiſſem, *Eque hominum cæde, atque tumultibus, éque cruore*; de cætero domi me continere ſtatui: & vitam hanc muliebrem, & timidam pleriſque viſam anteponens, cum ipſa philoſophia, & Platone, & veritate colloquor. Ac me ipſum quaſi in populoſo theatro collocans, ex admodum ſublimi contemplor ea quæ geruntur: quæ iſtiuſmodi ſunt, ut partim multum delectationis & riſus exhibere poſſint, partim etiam hominis revera conſtantis periculum facere. Nam ſi ma-

1 Δίψης] Angl. ἰλύος quod ferri poteſt ut & adſcripta lectio. quid ἔρημος ὁ χῶρος dico alibi. *Bourd.*

2 Τίπτε] Imitatio eſt Homeri Odyſſ. λ. verba Tireſiæ ad Vlyſſem. *Idem.* Verba Tireſiæ ad Vlyſſem, Odyſſ. i2. *Cogn.*

3 Καὶ προσαγορεύσης ὑπερηφάνου] Καὶ προσαγορεύσεις ὑπερηφάνους. Marc.

4 Καθάπερ ὁ Ζεὺς τὸν Ἕκτορα] Locus eſt Iliad. λ.

Ἕκτορα δ᾽ ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης,
Ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης, ἔκ τ᾽ αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. Bourd. Apud Homer. Iliad. ξ. *Cogn.*

5 Μετέωρος ἐπισκοπῶ] Hinc dialogi de Charonte, ſive Contempl. titulus & occaſio. *Bourd.*

1 Τὰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τοῦτο δὲ, πεῖραν ἀνδρὸς ὡς ἀληθῶς βεβαίου λαβεῖν. εἰ γὰρ χρὴ καὶ κακῶν ἔπαινον εἰπεῖν, μὴ ὑπολάβῃς μείζονά τι γυμνάσιον ἀρετῆς, ἢ τῆς ψυχῆς δοκιμασίαν ἀληθεστέραν τῆς δε τῆς πόλεως, καὶ τῆς ἐνταῦθα διατριβῆς. οὐ γὰρ μικρὸν ἀντισχεῖν τοσαύταις μὲν ἐπιθυμίαις, τοσούτοις δὲ θεάμασί τε καὶ ἀκούσμασι πάντοθεν ἕλκουσι, καὶ ἀντιλαμβανομένοις. ἀλλ' ἀτεχνῶς δεῖ τὸν Ὀδυσσέα μιμησάμενον, παραπλεῖν αὐτὰ, μὴ δεδεμένον τὼ χεῖρε. δειλὸν γάρ. μηδὲ [1] τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον, ἀλλ' ἀκούοντα, καὶ λελυμένον, καὶ ἀληθῶς ὑπερήφανον. ἔνεστι δὲ καὶ φιλοσοφίαν θαυμάσαι, παραθεωροῦντα τὴν τοσαύτην ἄνοιαν, καὶ τῶν τῆς τύχης ἀγαθῶν καταφρονεῖν, ὁρῶντα ὥσπερ ἐν σκηνῇ καὶ πολυπροσώπῳ δράματι, τὸν μὲν, [2] ἐξ οἰκέτου δεσπότην προϊόντα, τὸν δ' ἀντὶ πλουσίου, πένητα. τὸν δὲ, σατράπην ἐκ πένητος, ἢ βασιλέα· τὸν δὲ, φίλον τούτου· τὸν δὲ, ἐχθρόν· τὸν δὲ, φυγάδα· τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ δεινότατόν ἐστιν, ὅτι καίτοι μαρτυρουμένης [3] τῆς τύχης [4] παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, καὶ ὁμολογούσης μηδὲν αὐτῶν εἶναι βέβαιον, ὅμως ταῦθ' ὁσημέραι βλέποντες, ὀρέγονται καὶ πλούτου, καὶ δυναστείας, καὶ μεστοὶ περιΐασι πάντες, οὐ γιγνομένων ἐλπίδων. ὃ δὲ δὴ ἔφην, ὅτι καὶ γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις ἔνεστι, καὶ ψυχαγωγεῖσθαι, τοῦτο ἤδη σοι φράσω.

ſi malorum quoque encomium aliquod proferre convenit, ne credas majorem illam virtutis palæſtram eſſe, aut veriora uſquam animorum experimenta fieri, quàm in hac civitate, & in ea qua hîc vivitur conſuetudine. Neque enim parum eſt reſiſtere tot cupiditatibus, tot ſpectaculis, tantiſque aurium illecebris quæ undique attrahunt, & capiunt. Sed oportet omnino Vlyſſis exemplo, illa præternavigare, non quidem ligatis manibus, ut ille (nam hoc formidoloſum foret) neque etiam auribus cera obturatis, ſed audientem atque liberum: & verè animum ſupra hæc elatum habentem. Licet autem & philoſophiam mirari, tantam hominum ſtultitiam cum illa comparando: & fortunæ bona contemnere, videndo veluti in ſcena, & multiplicium perſonarum fabula, alium quidem ex ſervo dominum prodire, alium autem ex divite pauperem: alium contra ex paupere ſatrapam, aut regem. Rurſus alium hujus amicum, alium inimicum, alium etiam exulem. Nam hoc certè vel graviſſimum eſt, quod licèt fortuna teſtetur ſeſe in humanis rebus ludere, fateaturque nihil illarum eſſe ſtabile, nihilominus qui quotidie iſta aſpiciunt, & divitias & potentiam appetunt, & pleni obambulant omnes earum rerum ſpe, quarum eventus nunquam ſequatur. Quod autem dixi licere ea quæ geruntur ridere, animúmque oblectare, illud tibi jam expo-

1 Τὰ ὦτα κηρῷ φραξάμενον] Sic in Croniis ſive Saturnalib. Iulianus Imper. Liban. Omnes ex Odyſſ. *μ*. Bourd.

2 Ἐξ οἰκέτου δεσπότην] Hanc crebrò repetit comparationem. vide quæ diximus ad illud Petron. *Grex agit in ſcena*. Idem.

3 Τῆς τύχης] Dei. ſic ſæpiſſime Lucianus τὴν τύχην, ἀντὶ τοῦ θεοῦ ἢ δαίμονος· uſurpat, ut monui multis exemplis ad lib. 1. Heliod. *Idem*.

4 Παίζειν τὰ τῶν ἀνθρώπων] Sic res humanæ τῇ τύχῃ λογιστέα, τὸ τύχης παίγνιον. Legend. Marcil. ad Horat. Aurel. Victor. in Æl. Pert. *Idem*.

πῶς γὰρ οὐ γελοῖοι μὲν πλουτοῦντες αὐτοί, καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες, [1] καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες, καὶ πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν; τὸ δὲ καινότατον, [2] τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἀλλοτρίᾳ φωνῇ προσαγορεύοντες, ἀγαπᾶν ἀξιοῦντες, ὅτι μόνον αὐτοὺς προσέβλεψαν· οἱ δὲ σεμνότεροι, καὶ προσκυνεῖσθαι περιμένοντες, οὐ πόρρωθεν, οὐδ' [3] ὡς Πέρσαις νόμος, ἀλλὰ δεῖ προσελθόντα, καὶ ὑποκύψαντα, καὶ πόρρωθεν τὴν ψυχὴν ταπεινώσαντα, καὶ τὸ πάθος αὐτῆς ἐμφανίσαντα τῇ τοῦ σώματος ὁμοιότητι, [4] τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν καταφιλεῖν, ζηλωτὸν καὶ περίβλεπτον τοῖς μηδὲ τούτου τυγχάνουσιν. ὁ δ' ἕστηκε παρέχων ἑαυτὸν εἰς πλείω χρόνον ἐξαπατώμενον. ἐπαινῶ δέ γε ταύτης αὐτοὺς τῆς ἀπανθρωπίας, ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσίενται. πολὺ δὲ τούτων οἱ προσιόντες αὐτοὶ καὶ θεραπεύοντες γελοιότεροι. [5] νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι μέσης, περιθέοντες δὲ ἐν κύκλῳ τὴν πόλιν, καὶ πρὸς τῶν οἰκετῶν ἀποκλειόμενοι, [6] κύνες, καὶ κόλακες, καὶ τὰ τοιαῦτα ἀκούειν ὑπομένοντες. γέρας δὲ τῆς πι-

ponam. Quomodo enim non ridiculi ſint divites ipſi, qui & purpuras ſuas oſtentant, & annulos prætendunt, & multas ineptias præ ſe ferunt? At quod omnium eſt abſurdiſſimum, etiam obvios aliena voce ſalutant, & hoc contentos eſſe volunt, ſi ſolùm ipſos aſpexerint. Quidam verò faſtuoſiores, etiam ſe adorari patiuntur, non è longinquo, neque Perſico more: ſed neceſſe eſt propiùs accedentem, & oculos ſummittentem, animúmque è longinquo demittentem, illiuſque affectum corporis ſimilitudine declarantem, pectus aut dextram deoſculari: quod beatum & admirandum videtur iis etiam qui honorem hunc nuſquam aſſequuntur. Ille verò ſtat in longum tempus ſe ipſum præbens decipiendum. Sed illorum laudo inhumanitatem, quod ne ore quidem nos approbant. Verùm his magis ridiculi ſunt qui illos ſectantur & obſervant, qui media de nocte ſurgunt, & totam urbem circumcurſitant, quique à ſervis excluſi foribus, canes & adulatores, & id genus alia audire ſuſtinent. Præmium verò acerbæ

1 Καὶ τοὺς δακτύλους προτείνοντες] Καὶ τοὺς δακτυλίους πρ. δακτυλίους, ut ante καὶ τὰς πορφυρίδας προφαίνοντες. Marc.

2 Τοὺς ἐντυγχάνοντας] De hac Divitis faſtuoſi nota Ariſtophan. Plaut. Ipſe Lucianus alibi. *Bourd.*

3 Ὡς Πέρσαις νόμος] Sic de Merced. conduct. & multis aliis locis. de hac adoratione Perſica locus dicendi ad lib. 7. Heliod. *Idem.*

4 Τὸ στῆθος ἢ τὴν δεξιάν] Idem dial. Mortuor. & in Pſeudom. patet apud Martial. *Idem.*

5 Νυκτὸς μὲν ἐξανιστάμενοι] Sic in μελέτῃ de Merced. conduct. & in Gallo. *Idem.*

6 Κύνες καὶ κόλακες] Eleganter hoc apud Demoſth. ἐν τῷ περὶ στεφαν. ἀντὶ γὰρ φίλων καὶ ξένων, ἃ τότε ὠνομάζοντο ἡνίκα ἐδωροδόκουν, νῦν κόλακες καὶ θεοῖς ἐχθροὶ καὶ τ' ἄλλα ἃ προσήκει πάντα, ἀκούουσι. Idem.

7 Ἀκούειν] Vt loco Demoſthenis proximè citato. Sic ἀκούσῃς apud Theocrit. in Charit. & κλύειν apud Æſchyl. in Prometh. ſic apud Latinos *audire.* Horat. ſat. 7. lib. 2. *audis.* hunc Luciani locum profert Caſaub. ubi de officiis ſalutantium apud Suet. *Idem.*

1 Καὶ

κρᾶς ταύτης αὐτοῖς περιόδου, [1] τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον, καὶ πολλῶν αἴτιον συμφορῶν. ἐν ᾧ, [2] πόσα μὲν ἐμφαγόντες, πόσα δὲ παρὰ γνώμην ἐμπιόντες, πόσα δὲ ὧν οὐκ ἐχρῆν [3] ἀπολαλήσαντες, ἢ μεμφόμενοι τὸ τελευταῖον, ἢ δυσφοροῦντες, ἀπίασιν, ἢ διαβάλλοντες τὸ δεῖπνον, ἢ ὕβριν, ἢ μικρολογίαν ἐγκαλοῦντες· πλήρεις δὲ, αὐτῶν ἐμούντων, οἱ στενωποὶ, καὶ πρὸς τοῖς χαμαιτυπείοις μαχομένων. καὶ μεθ' ἡμέραν οἱ πλείονες αὐτῶν κατακλιθέντες, [4] ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων. ἔνιοι μὲν γὰρ, τὸ καινότατον, [5] οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσιν. ἐγὼ μέντοιγε πολὺ τῶν κολακευομένων [6] ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας ὑπείληφα. καὶ σχεδὸν αὐτοῖς ἐκείνους καθίστασθαι τῆς ὑπερηφανίας αἰτίους. ὅταν γὰρ αὐτῶν τὴν περιουσίαν θαυμάσωσι, καὶ τὸν χρυσὸν ἐπαινέσωσι, καὶ τοὺς πυλῶνας ἕωθεν ἐμπλήσωσι, καὶ προσελθόντες, ὥσπερ δεσπότας προσείπωσι, τί καὶ φρονήσειν ἐκείνους εἰκός ἐστι; εἰ δέ γε κοινῷ δόγματι κἂν πρὸς ὀλίγον ἀπέσχοντο τῆσδε τῆς ἐθελοδουλείας, οὐκ ἂν οἴει τοὐναντίον αὐτοὺς ἐλθεῖν ἐπὶ τὰς θύρας τῶν πτωχῶν δεομένους τοὺς πλουσίους, μὴ ἀθέατον αὐτῶν μηδ' ἀμάρτυρον τὴν εὐδαιμονίαν καταλιπεῖν, μηδ' ἀνόνητόν τε καὶ ἄχρηστον τῶν τραπεζῶν τὸ κάλλος, καὶ τῶν οἴκων

bæ illius circuitionis eſt oneroſa illa cœna, & multarum calamitatum cauſa: in qua illi quàm multa paſti, quàm multa poti præter animum, quàm multa non dicenda proloquuti, poſtremò vel conquerentes, vel malè habentes, vel cœnam criminantes, vel contumeliam & ſorditiem accuſantes abeunt. Illis autem vomentibus, & ad proſtibula pugnantibus, pleni ſunt angiportus: & plerique ipſorum in multum diem decumbentes, circumeundi occaſionem medicis præbent. Quibuſdam enim, id quod abſurdiſſimum eſt, non eſt ægrotandi otium. Ego verò adulatores ipſos magis perditos eſſe puto, quàm quibus adulantur, illóſque ferè ipſis iſtius ſuperbiæ authores exiſtere. Quum enim ipſorum opulentiam admirantur, & aurum laudibus extollunt, & veſtibula manè implent, & convenientes tanquam dominos compellant, quid quæſo illos cogitare conſentaneum eſt? Quod ſi verò communi decreto paulùm abſtinerent ab hac voluntaria ſervitute, an non putas è diverſo divites ipſos ad pauperum fores eſſe venturos, rogantes ne ignobilem & ſine teſte ſuam fœlicitatem relinquant, neve inutilem & ab omni uſu remotam menſarum pulchritudinem, & domorum magnitudinem

1 Καὶ τὸ φορτικὸν ἐκεῖνο δεῖπνον] Idem de Merced. conduct. & in Gallo & ſæpe alibi. De his incommodis ſportulæ cauſa perceptis interpretes Martial. & Iuvenal. *Bourd.*

2 Πόσα] Octo ſequentes lineæ crebro repetuntur in Luciano. *Idem.*

3 Ἀπολαύσαντες] Ἀπολαλήσαντες. Marc.

4 Ἰατροῖς παρέχουσιν ἀφ. περιόδων] Hinc ἰατροὶ dicti περιοδευταὶ, ut patet in excerptis Gloſſar. cap. de Medic. Rectéque apud Heſychium interpretatur περίοδος ἡ παρὰ τοῖς ἰατροῖς. Nam voluit Hippocrates τοὺς τὰς πόλιας φοιτέοντας μὴ λόγῳ μοῦνον ἀλλὰ καὶ ἔργῳ ἰητροὺς νομίζεσθαι. Bourd.

5 Οὐδὲ νοσεῖν σχολάζουσι] Cogitatione ſe refert ad Theſmopolidem, qui jam moriturus Eucratis conviva venerat, ut patet in Gallo. *Idem.*

6 Ἐξωλεστέρους τοὺς κόλακας] Ἐξωλεστέρους τούτους κόλακας. Marc.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὸ μέγεθος; οὐ γὰρ οὕτω τοῦ πλουτεῖν ἐρῶσιν, ὡς τοῦ διὰ τὸ πλουτεῖν εὐδαιμονίζεσθαι. καὶ οὕτω δὲ ἔχει μηδὲν ὄφελος [1] εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι, μηδὲ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος, [2] εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι. ἐχρῆν οὖν ταύτῃ τοι καθαιρεῖν αὐτῶν, καὶ [3] ἀπευωνίζειν τὴν δυναστείαν, [4] ἐπιτειχίσαντα τῷ πλούτῳ τὴν ὑπεροψίαν. νῦν δὲ, λατρεύοντες, εἰς ἀπόνοιαν ἄγουσι. καὶ τὸ μὲν, ἄνδρας ἰδιώτας, καὶ ἀναφανδὸν τὴν ἀπαιδευσίαν ὁμολογοῦντας τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, μετριώτερον ἂν εἰκότως νομισθείε. τὸ δὲ, καὶ τῶν φιλοσοφεῖν προσποιουμένων, πολλῷ ἔτι τούτων γελοιότερα δρᾶν, τοῦτ' ἤδη τὸ δεινότατόν ἐστι. πῶς γὰρ οἴει τὴν ψυχὴν διατεθεῖσθαί μοι, ὅταν ἴδω τούτων τινὰ μάλιστα τῶν προβεβηκότων ἀναμεμιγμένον κολάκων ὄχλῳ, καὶ τῶν ἐπ' ἀξίας τινὰ δορυφοροῦντα, καὶ τοῖς ἐπὶ τὰ δεῖπνα παραγγέλλουσι κοινολογούμενον, ἐπισημότερον δὲ τῶν ἄλλων ἀπὸ τοῦ σχήματος ὄντα, καὶ φανερώτερον; καὶ ὃ μάλιστα ἀγανακτῶ, ὅτι μὴ καὶ τὴν σκευὴν [5] μεταλαμβάνωσι, τὰ ἄλλα γε ὁμοίως ὑποκρινόμενοι τοῦ δράματος. ἃ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάζονται, τίνι τῶν κολάκων εἰκάσομεν; [6] οὐκ ἐμφοροῦνται μὲν ἀπειροκαλώτερον, μεθύσκονται δὲ φανερώτερον,

nem perire ſinant? Neque enim tantum ipſas divitias amant, quantum propter eas fœlices ſe prædicari. Ac ſanè ita ſe res habet, ut neque pulcherrimarum ædium, neque auri, neque eboris ulla domino ſit utilitas, niſi ſit qui illa admiretur. Oportebat igitur hoc pacto illorum extenuare, & vilem reddere potentiam, contemptum hunc quaſi propugnaculum divitiis opponendo: ſed nunc eos colendo ad amentiam adducunt. Ac certè homines indoctos, & ignorantiam apertè confitentes, talia factitare, tolerabilius meritò exiſtimetur. Verùm eos, qui ſe philoſophari ſimulant, multò etiam ineptiora his, magiſque ridicula facere, illud tandem omnium graviſſimum eſt. Quomodo enim putas animo me affectum, quoties video aliquem iſtorum, maximè eorum qui ætate provecti ſunt, adulatorum turbis immiſceri, & illorum aliquem, qui honores gerunt, ſatellitum more ſectari, & cum iis qui ad cœnam vocant, ſermones conferre, quamvis ſit cæteris inſignior & magis conſpicuus ex ornatu? Ideo maximè apud me indignor, quòd non itidem habitum mutent, cum utique quod ad cætera attinet, eodem modo fabulam agant. Nam quæ in conviviis committunt, cui adulatorum comparabimus? annon inſolentiùs exaturantur, inebrian-
tur

1 Εἶναι περικαλλοῦς οἰκίας τῷ οἰκοῦντι] Εἶναι περικαλλοῦς κύριον οἰκίας τῷ οἰκοῦντι. Marc.

2 Εἰ μή τις αὐτὰ θαυμάζοι] Cic. in Parad. eod. ſenſu ipſe Gallo. *Bourd.*

3 Ἀπευωνίζειν] *Vile reddere:* vox ſatis infrequens. *Idem.*

4 Ἐπιτειχίσαντα] Hanc vocem interpretatur Vlpian. Demoſthenis ſcholiaſt. ad Phil. 1. dixi ad illud Petronii *pariete interjecto.* Idem.

5 Μεταλαμβάνωσι] Μεταλαμβάνουσι. Marc.

6 Οὐκ ἐμφοροῦνται] Repetit hanc philoſophorum ἀπειροκαλίαν. Vitat. auct. Piſc. Lapith. & paſſim. *Bourd.*

ἐξανίστανται δὲ πάντων ὕστατοι, πλείω δὲ ἀποφέρειν τῶν ἄλλων ἀξιοῦσιν· οἱ δὲ ἀστειότεροι, πολλάκις αὐτῶν καὶ ᾆσαι προήχθησαν; καὶ ταῦτα μὲν οὖν γελοῖα ἡγεῖτο. μάλιστα δὲ ἐμέμνητο [1] τῶν ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφούντων, καὶ [2] τὴν ἀρετὴν ὤνιον ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς προτιθέντων· ἐργαστήρια γοῦν ἐκάλει καὶ καπηλεῖα τὰς τούτων διατριβάς· ἠξίου γὰρ τὸν πλούτου καταφρονεῖν διδάξοντα, πρῶτον ἑαυτὸν παρέχειν ὑψηλότερον λημμάτων. Ἀμέλει καὶ πράττων ταῦτα διετέλει· οὐ μόνον προῖκα τοῖς ἀξιοῦσι συνδιατρίβων, ἀλλὰ καὶ τοῖς δεομένοις ἐπαρκῶν, καὶ πάσης περιουσίας καταφρονῶν. τοσούτου δέον ὀρέγεσθαι τῶν οὐδὲν προσηκόντων, ὥστε μηδὲ τῶν ἑαυτοῦ φθειρομένων ποιεῖσθαι πρόνοιαν. ὅς γε καὶ ἀγρὸν οὐ πόρρω τῆς πόλεως κεκτημένος, οὐδὲ ἐπιβῆναι αὐτοῦ πολλῶν ἐτῶν ἠξίωσεν, ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει. ταῦτ' οἶμαι διειληφὼς, ὅτι τούτων μὲν φύσει οὐδενός ἐσμεν κύριοι, [3] νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ τὴν χρῆσιν αὐτῶν εἰς ἀόριστον παραλαμβάνοντες, [4] ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται νομιζόμεθα. κἀπειδὰν ἡ προθεσμία παρέλθῃ,

tur manifeſtiùs, à convivio ſurgunt omnium ultimi, aliiſque plura ſecum auferre volunt, & ſiqui ſint urbaniores, ſæpenumero ad cantum incitantur? Atque hæc quidem ille ridicula cenſebat. Præcipuè verò eorum mentionem faciebat, qui pacta mercede philoſophiam profitentur, virtutémque ipſam tanquam venalem de foro proponunt. Ideo tabernas & cauponas, illorum ſcholas appellabat. Cenſebat enim eum qui divitias contemnere alios docere vellet, primum ſe quæſtu ſuperiorem gerere debere. Nimirum & ipſe talia agebat, non ſolùm gratis converſando cum rogantibus, ſed & indigentibus neceſſaria ſuppeditando, omnémque opulentiam contemnendo. Tantum aberat ut ea expeteret, quæ nihil ad ipſum attinerent, ut ne ſuarum quidem rerum, & ſi corrumperentur, curam gereret: qui agrum non procul ab urbe habebat, ac tamen jam multis ab annis ne inviſere quidem eum erat dignatus: Imò ne dominum quidem illius ſe eſſe affirmabat. Illud, opinor, diſputans, quòd natura rerum iſtarum nullius domini ſumus: ſed ex lege & per ſucceſſionem uſum earum incertum in tempus accipientes, temporarii poſſeſſores habemur. Ac poſteaquam terminus ille conſtitutus

1 Τῶν ἐπὶ μισθῷ] De quibus tractatum edidit qui de Mercede Conductis. *Bourd.*

2 Τὴν ἀρετὴν ὤνιον] In hos aretalogos plenæ ſatyricorum paginæ, pleni philoſophorum οὐ ἀληθὲς, libri. *Idem.*

3 Νόμῳ δὲ καὶ διαδοχῇ] Sic in Timone, ſive Miſanthr. μετοικισθῆναι δεῖ παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον. & in Charonte, ſive Contempl. τὴν οἰκίαν δὲ, καὶ τὸν ἀγρὸν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας, hæc apud Lucianum paſſim. Lucianus ſive is ſive alius poëta,

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτὲ, νῦν δὲ Μενίππου.
Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον·
Καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτ' ᾤετο, καὶ πάλιν οὗτος
Οἴεται, εἰμὶ δ' ὅλως οὐδενὸς, ἀλλὰ τύχης. Idem.

4 Ὀλιγοχρόνιοι δεσπόται] Ea paſſim in Luciano ſed præcipuè in Charo. ſive Ἐπισκοπ. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τηνικαῦτα παραλαβὼν ἄλλος, ἀπολαύει τοῦ ὀνόματος. οὐ μικρὰ δὲ ἐκεῖνα παρέχει τοῖς ζηλοῦν ἐθέλουσι παραδείγματα· τῆς τροφῆς τὸ ἀπέριττον, καὶ τῶν γυμνασίων τὸ σύμμετρον, καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, καὶ τῆς ἐσθῆτος τὸ μέτριον· ἐφ' ἅπασι δὲ τούτοις, τῆς διανοίας τὸ ἡρμοσμένον, καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου. παρῄνει δὲ τοῖς συνοῦσι μήτ' ἀναβάλλεσθαι τὸ ἀγαθὸν, ὅπερ τοὺς πολλοὺς ποιεῖν, προθεσμίας ὁριζομένους ἑορτὰς, ἢ πανηγύρεις, ὡς ἀπ' ἐκείνων ἀρξομένους τοῦ μὴ ψεύσασθαι, καὶ τοῦ τὰ δέοντα ποιήσειν. ἠξίου γὰρ ἀμέλλητον εἶναι τὴν πρὸς τὸ καλὸν ὁρμήν. δῆλος δὲ ἦν καὶ τῶν τοιούτων κατεγνωκὼς φιλοσόφων, οἳ ταύτην ἄσκησιν ἀρετῆς ὑπελάμβανον, ἢν πολλαῖς ἀνάγκαις, καὶ πόνοις, τοὺς νέους ἀντέχειν καταγυμνάσωσι. τοῦτο μὲν δεῖν οἱ πολλοὶ κελεύοντες, ἄλλοι δὲ, μαστιγοῦντες. οἱ δὲ χαριέστεροι, καὶ σιδήρῳ τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες. ἡγεῖτο γὰρ χρῆναι πολὺ πρότερον ἐν ταῖς ψυχαῖς τὸ στεῤῥὸν τοῦτο καὶ ἀπαθὲς κατασκευάσαι, καὶ τὸν ἄριστα παιδεύειν ἀνθρώπους προαιρούμενον, τοῦτο μὲν, ψυχῆς, τοῦτο δὲ, σώματος, τοῦτο δὲ, ἡλικίας τε καὶ τῆς πρότερον ἀγωγῆς ἐστοχάσθαι, ἵνα μὴ τὰ [1] παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων ἐλέγχηται. πολλοὺς γοῦν καὶ τελευτᾷν ἔφασκεν οὕτως ἀλόγως ἐπιταθέντας. ἕνα δὲ καὶ αὐτὸς εἶδον, ὃς καὶ γευσάμενος τῶν παρ' ἐκείνοις κακῶν, ἐπειδὴ τάχιστα λόγων ἀληθῶν ἐπήκουσεν, ἀμεταστρεπτὶ φεύγων, ὡς αὐτὸν ἀφίκε-

tutus præterierit, tunc alius eaſdem accipiens, illo nomine fruitur. Illa autem non parva præbent imitari volentibus exempla: victus ſcilicet frugalitas, exercitiorum juſtus modus, perſonæ ipſius venerabilitas, & veſtitus medi[o]critas, ac præter hæc compoſitæ mentis moderatio, morumque manſuetudo. Monebat autem ſecum verſantes ne bene agendi tempus prorogarent, ut multi ſolent, qui certum ſibi tempus præfiniunt, aut feſtos dies, aut conventus ſolennes, tanquam ab illis auſpicaturi non mentiendi & rectè agendi ſtudium: animi enim erga res honeſtas affectionem non eſſe protelandam ſentiebat. Manifeſtè etiam Philoſophos illos damnabat, qui virtutis eam meditationem putabant, ſi neceſſitatibus multis, ac laboribus ſuſtinendis juvenes exercerent: quorum alii vincire ſe jubebant, alii flagellis cædebant, alii verò elegantiores, ferro ſuperficiem corporis abradebant. Putabat enim multò priùs in animis duritiem iſtam & indolentiam eſſe parandam: eúmque qui homines optimè inſtituere vellet, partim animi, partim corporis, partim etiam ætatis, & prioris educationis rationem habere debere: ne quid ſupra vires imponendo, reprehenſionem incurreret. Multos quoque, qui præter rationem, ita ſupra vires intenderentur, mori ajebat. Vnum autem etiam ipſe vidi, qui cùm jam ea apud illos mala deguſtaſſet, ubi primùm veram doctrinam audivit, irrevocabili curſu aufugiens inde, ad ipſum ve-

1 Παρὰ δύναμιν ἐπιτάττων] Talis eſt βδελυρὸς ille apud Theophr. Charact. περὶ βδελυρίας, qui ſolet τῷ ἀκολούθῳ ἐπιθεῖναι μεῖζον φορτίον ἢ δύναται φέρειν. Bourd.

το. καὶ δῆλος ἦν ῥᾷον διακείμενος. ἤδη δὲ τούτων ἀποστὰς, τῶν ἄλλων αὖθις ἀνθρώπων ἐμέμνητο, καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει, [1] καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ [2] τὸν ἱππόδρομον, καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας, καὶ τὰ τῶν ἵππων ὀνόματα, καὶ τοὺς ἐν τοῖς στενωποῖς περὶ τούτων διαλόγους. πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία. καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται. μετὰ δὲ ταῦτα, ἑτέρου δράματος ἥπτετο τῶν ἀμφὶ τὴν νεκυίαν τε καὶ διαθήκας καλινδουμένων, προστιθεὶς ὅτι [3] μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ᾽ ὅλον

venit: & animo meliùs affecto videbatur. Iam verò digrediens ab iſtis, aliorum rurſus hominum mentionem faciebat, & narrabat civiles tumultus, & plebis conflictationes, & theatra, & circum, & aurigarum ſtatuas, & equorum appellationes, & quæ de his in angiportu habentur colloquia. Multum enim profectò ibi eſt equorum inſanum ſtudium. Quinetiam multos qui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat. Poſt hæc, veluti alterum fabulæ actum attingebat, eorum qui circa funera & teſtamenta verſantur. Hoc addens, quòd unam hanc vocem, Romanorum pue-

1 Καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν] Hæc παραγκωνίσματα tangit, de Merced. cond. & multis aliis locis, in quibus hac de re proverbium explicamus. *Bourd.*

2 Τὸν ἱππόδρομον] Hanc ἱππομανίαν multis verbis deſcribit autor de cauſis corruptæ eloquentiæ, Iuvenal. Achill. Tat. lib. 2. Tangit Longus lib. 3. Liban. paraſ. omnes paſſim. *Idem.*

3 Μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες] Hîc cogor inſtituti mei brevitati fraudem facere quod locum obſcurum, ut multi ita ego judicem. B. Briſſon. vir clariſſ. longe hoc de loco diſſerit, & poſtea vir doctiſſimus Guther. lib. de Iure man. Horum interpretationem æquiſſimo Lectori relinquo. ait Nigrinus, ὅτι μίαν φωνὴν οἱ Ῥωμαίων παῖδες ἀληθῆ παρ᾽ ὅλον τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. Iacob. Micyll. interpres, *quod unam hanc vocem Romanorum pueri per omnem ætatem veram emittant, eam intelligens, quæ in teſtamentis uſurpatur, qua petunt ne à ſua veritate depellantur.* Quibus verbis, ut equidem ſentio, vult interpres Lucianum intelligi de liberis exhæredatis, variis modis patris teſtamentum infirmare nitentibus, & petentibus ut patrem liceat arguere dementiæ, prodigalitatis, & luxuriæ. Quam licentiam non ſolum in exhæredatis ſed in omnibus olim Solon, eumque ſequuti, legibus ſuis inhibuerant; ſcilicet τὸ τεθνηκότα μὴ κακῶς ἀγορεύειν. Hanc interpretis mentem eſſe facile quivis judicaverit. Aliud tamen fortean voluit ἀλισμὸς Nigrini, & Ῥωμαίων παῖδας accipi de ipſis Romanis. Ingemiſcunt Romani quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ſcilicet prohibitos legibus illis quibus cautum ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii alterius famam læderet, niſi ſuorum quos exhæredare leges permittebant cum elogio. Solebant autem Græci Romanique κακοήθεις, vitam & mores eorum cum quibus graviora odia & ſimultates habuerant, teſtamento laceſſere, & hac licentiâ nullius exiſtimationi & famæ parcere. & ita in Codicillis Petronii *flagitia Principis ſub nominibus exoletorum, fœminarumque, & novitate cujuſque ſtupri præſcripta & obſignata miſſa* Neroni apud Tacit. annal. 16. hanc tamen antea teſtamentorum licentiam ſenatus ſæpe in Principum gratiam inhibuerat. Sueton. Aug. c. 50. *Et tamen de inhibendâ teſtamentorum licentiâ, ne ſenatus quicquam conſtitueret interceſſit.* Hujus loci cum mentem quærerem conſului viri Clar. Iſaaci Caſaub. Animadverſiones, in quibus hunc Luciani locum acceptum, ut nos interpretamur, deprehendi, quod gaudeo. *Idem.*

τὸν βίον προΐενται, τὴν ἐν ταῖς διαθήκαις λέγων, ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας. ἃ δὲ καὶ μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ γελᾶν προήχθην, ὅτι καὶ συγκατορύττειν ἑαυτοῖς ἀξιοῦσι τὰς ἀμαθίας, καὶ τὴν ἀναλγησίαν ἔγγραφον ὁμολογοῦσιν· οἱ μὲν, [1] ἐσθῆτας ἑαυτοῖς κελεύοντες συγκαταφλέγεσθαι τῶν παρὰ τὸν βίον τιμίων. οἱ δὲ, καὶ παραμένειν τινὰς οἰκέτας τοῖς τάφοις. ἔνιοι δὲ, καὶ στέφειν τὰς στήλας ἄνθεσιν, εὐήθεις ἔτι καὶ παρὰ τὴν τελευτὴν διαμένοντες. εἰκάζειν οὖν ἠξίου τί πέπρακται τούτοις παρὰ τὸν βίον, εἰ τοιαῦτα περὶ τῶν μετὰ τὸν βίον ἐπισκήπτουσι. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς τὸ πολυτελὲς ὄψον ὠνουμένους, [2] καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις [3] μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας, τοὺς μέσου χειμῶνος ἐμπιπλαμένους ῥόδων, [4] καὶ τὸ σπάνιον αὐτῶν καὶ παράκαιρον ἀγαπῶντας· τὸ δὲ ἐν καιρῷ, καὶ κατὰ

pueri, per omnem ætatem veram emittant (eam dicens quæ in teſtamentis uſurpatur) nimirum ne ex ſua veritate damnum capiant. Illa verò etiam interea cùm ab eo dicerentur, riſu proſequi adactus ſum, quòd ſuam ignorantiam ſecum ſepeliri volunt, ſuámque ſtupiditatem ſcriptis confitentur: dum alii veſtes, quibus in vita pretioſioribus uſi ſunt, eodem rogo ſecum comburere mandant: alii verò ſervos certos ad ſepulchra permanere: alii cippos ſertis coronari, in fatuitate ad mortem uſque perſeverantes. Itaque conjecturam eorum quæ in vita geſſiſſent, hinc duci volebant, cùm talia de iis quæ poſt mortem ſequutura ſint, teſtamentis mandant. hos enim illos eſſe qui chara opſonia emunt, & vinum in conviviis cum plauſu & odoribus effundunt: qui media etiam hyeme roſis opplentur, earumque raritatem intempeſtivam amant: verùm quod ſuo tempore, & ſecun-

1 Ἐσθῆτας ἑαυτοῖς] Cætera hujus paginæ copioſe exequitur μελέτῃ de Luctu. & dixêre nuper viri doctiſſimi. *Bourd.*

2 Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐκχέοντας] Sic Dialogo Panopes & Galenes, τῶν μὲν πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων. Marc.

3 Μετὰ κρότων] Sic legit interpres, quod ex fide Mſſ. & impreſſorum Codd. retinendum cenſuimus. Monebat tamen Cod. Florent. meus, in cujus margine docti cujuſdam manu ſcriptum κρόκων: quod etiam reperi in amiciſſimi mei viri clariſſimi Petri Golmani Cod. Angl. his accedebat nobiliſſimi Senatoris Burdigalenſis Godofredi Maluyni Primetii calculus: ſed quoniam hoc ipſum ſæpe Lucianus repetit non auſus ſum tolerandam lectionem movere, monere ſufficiat. Et ut libere fatear raro Græci plurative κρόκον efferunt. Cur vino miſcuerint, rationem reddit Dioſcor. cap. 25. l. 1. Hac de re viri doctiſſimi ad Propert. & Martialis amphitheat. *Bourd.*

4 Καὶ τὸ σπάνιον] Invehitur ſapienter in prodigos & voluptuarios illos Sybaritas, τὰ ἐν καιρῷ καὶ κατὰ φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας. qui communia naturæ munera faſtidiunt, μόνον ἀγαπῶντες παράκαιρον. Tangit hoc Horat. in Satyr. Sic apud Iuvenal. Sat. 11.

Magis illa juvant quæ pluris emuntur.

Sic apud Petron.

Quidquid quæritur, optimum videtur.

Coripp. lib. 4.

Quidquid latet extat honorum. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

φύσιν, ὡς εὐτελὲς ὑπερηφανοῦντας. τούτους εἶναι τοὺς καὶ τὰ μύρα πίνοντας. ὃ καὶ μάλιστα διέσυρεν αὐτῶν, ὅτι μηδὲ χρῆσθαι ἴσασι ταῖς ἐπιθυμίαις· ἀλλὰ κἀν ταύταις παρανομοῦσι, καὶ τοὺς ὅρους συγχέουσι, πάντοθεν τῇ τρυφῇ παραδόντες αὐτῶν τὰς ψυχὰς πατεῖν. καὶ τοῦτο δὴ τὸ ἐν ταῖς τραγῳδίαις τε καὶ κωμῳδίαις λεγόμενον, ἤδη καὶ [1] παρὰ θύραν εἰσβιαζόμενοι. [2] σολοικισμὸν οὖν ἐκάλει τὸ τοιοῦτο τῶν ἡδονῶν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς γνώμης κἀκεῖνα ἔλεγεν, ἀτεχνῶς [3] τοῦ Μώμου τὸν λόγον μιμησάμενος. ὡς γὰρ ἐκεῖνος ἐμέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεὸν, οὐ προθέντα τῶν ὀφθαλμῶν τὰ κέρατα· οὕτω δὲ καὶ αὐτὸς ᾐτιᾶτο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασι τοῦ στεφάνου τὸν τόπον. εἰ γάρ τοι ἔφη τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, [4] ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι, παρ᾽ αὐτὴν ὡς οἷόν τε τὴν ἀναπνοὴν, ἵν᾽ ὡς πλεῖστον ἀνέσπων τῆς ἡδονῆς. καὶ μὴν κἀκείνους διεγέλα, τοὺς θαυμάσιόν τινα

cundum naturam eſt, tanquam vile faſtidiunt. Hos illos eſſe qui unguenta bibunt: quo nomine vel maximè eos carpebat, quòd ne uti quidem cupiditatibus ſcirent: ſed & in his peccarent, finéſque earum confunderent, animum voluptatibus undique concalcandum permittentes: & hoc quod in tragœdiis & comœdiis dicitur, Iam & præter januam incitati. Solœciſmum igitur vocabat hoc genus voluptatum. Cæterùm & illa ex eadem ſententia dicebat, prorſus Momi illius verba imitatus. Vt enim ille reprehendebat tauri artificem Deum, qui non præpoſuiſſet oculis cornua: ſic & ipſe accuſabat eos qui coronas geſtabant, quòd locum neſcirent ubi eas adhibere deberent. Nam ſi violarum, & roſarum odore delectantur, ſub naribus potiſſimùm eos coronari oportebat, juxta ipſam quantum fieri poteſt, reſpirationem, ut voluptatis inde quamplurimum attraherent. Illos præterea irridebat, qui miram quandam diligentiam

1 Παρὰ θύραν] Quid de hoc adagio ſentiat Eraſmus jam alii monuerunt. Ego vero legendum putarem περὶ θύραν, ut ſimilitudo ducta ſit ab his qui in aliquem locum ingredi cupientes vel inde egredi, in ipſo limine ita ſeipſos premunt ut ſibi ipſis ſint impedimento. Hos ſic videtur deſcribere Phædrus fab. 5. lib. 2.

Eſt ardelionum quadam Romæ natio
Trepide concurſans, occupata in otio,
Gratis anhelans, multa agendo nihil agens,
Sibi moleſta, & aliis odioſiſſima.

Bourd. Eraſm. proverb. *ne præter caſam.* Cogn.

2 Σολοικισμὸν] Solœciſmus non ſolum in verbis ſed etiam in factis, & ſic aliquando uſurpat Ariſtotel. unde miror Gellium c. 20. lib. 5. ſcribere ſe apud Græcos hanc vocem non legiſſe. *Bourd.*

3 Τοῦ μώμου] Hanc Momi accuſationem ſæpe repetit. In quibuſdam codd. vice hujus orationis liberæ legitur hic Iambus,

Μέμφετο τοῦ ταύρου τὸν δημιουργὸν θεόν.

Idem. De quo Ariſtotel. lib. 3. de partib. animal. *Cogn.*

4 Ὑπὸ τῇ ῥινὶ] Octavius apud M. Fœlic. hujus loci erit commentarius. *Bourd.* Ex Apophthegmate Diogenis. *Marc.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὴν σπουδὴν περὶ τὰ δεῖπνα ποιουμένους, χυμῶν τε ποικιλίαις, καὶ πεμμάτων περιεργίαις. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους ἔφασκεν ὀλιγοχρονίου τε καὶ βραχείας ἡδονῆς ἔρωτι, πολλὰς πραγματείας ὑπομένειν. ὑπέφαινε γοῦν [1] τεσσάρων δακτύλων αὐτοῖς ἕνεκα πάντα [2] πονεῖσθαι τὸν πόνον, ἐφ' ὅσους ὁ μήκιστος ἀνθρώπου λαιμός ἐστιν. οὔτε γὰρ πρὶν ἐμφαγεῖν ἀπολαύειν τι τῶν ἐωνημένων, οὔτε βρωθέντων, ἡδίω γενέσθαι τὴν ἀπὸ τῶν πολυτελεστέρων πλησμονήν. λοιπὸν οὖν εἶναι τὴν ἐν τῇ παρόδῳ γιγνομένην ἡδονὴν τοσούτων ὠνεῖσθαι χρημάτων. εἰκότα δὲ πάσχειν ἔλεγεν αὐτοὺς, ὑπ' ἀπαιδευσίας τὰς ἀληθεστέρας ἡδονὰς ἀγνοοῦντας, ὧν ἁπασῶν [3] φιλοσοφία χορηγός ἐστι τοῖς πονεῖν προαιρουμένοις. περὶ δὲ τῶν [4] ἐν τοῖς βαλανείοις δρωμένων, πολλὰ μὲν διεξῄει. τὸ πλῆθος τῶν ἑπομένων, τὰς ὕβρεις, [5] τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις, καὶ [6] μικροῦ δεῖν ἐκφε-

tiam in cœnis apparandis adhibent, dum ſaporum varietatem, & bellariorum curioſam compoſitionem ſectantur. Etenim iſtos brevis & temporariæ voluptatis amore multa negocia ſuſtinere ajebat. Indicabat autem ipſos quatuor digitorum cauſa, laborem hunc obire, cùm eorum menſuram, vel longiſſimum hominis guttur æquet. Neque enim antequam emptorum quicquam comederint, ullam voluptatem capere: nec poſtquam devorata fuerint, ſuaviorem illam, quæ fit ex pretioſioribus cibis, expletionem reddi. Reſtare igitur, ut illam, quæ velut in tranſcurſu percipitur, voluptatem, tam grandi pecunia mercentur. Eos autem meritò malè affici, cùm præ imperitia, veriores illas voluptates neſciant, quas omnes philoſophia ſubminiſtrat, iis qui ſe exercere volunt. Porrò de iis quæ aguntur in balneis, multa commemorabat, multitudinem proſequentium, contumelias, eos qui ſervis impoſiti geſtantur ac ferme ef-

1 Τεσσάρων δακτύλων] Sermo eſt de voluptate gulæ, καὶ ἐφ' ὅσον τις ἀφ' ἡδονῆς καρπὸν δρέπεται καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τοῦτο μηδὲ ἐπὶ (δ) δακτύλων μῆκος ἐκτεινόμενον. Breve iter hujus voluptatis tangit ſæpe alibi, ut Suet. Athen. alii. *Bourd.*

2 Πονεῖσθαι τὸν πόνον] Vt ſequentibus dialogis μῶμον μωμεῖσθαι, πομπὴν πέμπειν, & ſimilia quibus etiam Latini gaudent. *Idem.*

3 Φιλοσοφία] Qui φιλοσοφίας εἰσὶν ἀχλὺς, ne minimum quidem verarum voluptatum percipere poſſunt. *Idem.*

4 Ἐν τοῖς βαλανείοις] Novam ingreditur narrationem eorum quæ in balneis fiunt: de quibus dixere ad Senecam, Athen. Apul. *Idem.*

5 Τοὺς ἐπικειμένους τοῖς οἰκέταις] Sic in dial. mortuor. de Terpſione & Plutone. οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα. in Somnio. Sic in Cynico: καὶ κοιμᾶσθε ὁμοίως καὶ βαδίζετε, μᾶλλον δὲ βαδίζειν οὐκ ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπ' ἀνθρώπων, οἱ δὲ ὑπὸ κτηνῶν. Idem.

6 Μικροῦ ἐκφερομένους] Iocus ex ambiguo, qualis ille apud Plaut. Amphitruo. act. 1. ſc. 1.

> Merc. *Faciam ego hodie te ſuperbum, ni hinc abis.*
> So. *quonam modo?*
> Merc. *Auferere, non abibis ſi ego fuſtem ſumpſero.*

Voluit Plautinus Mercurius *ecferere*: quam vocem, quoniam non ad ſalivam, inter-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

φερομένους. ἓν δέ τι καὶ μάλιστα μισεῖν ἐῴκει, πολὺ δ' ἐν τῇ πόλει τοῦτο, καὶ τοῖς βαλανείοις ἐπιχωριάζον. [1] προϊόντας γάρ τινας τῶν οἰκετῶν, δεῖ βοᾶν, καὶ παραγγέλλειν προορᾶσθαι τοῖν ποδοῖν, ἢν ὑψηλόν τι ἢ κοῖλον μέλλωσιν ὑποβαίνειν. καὶ ὑπομιμνήσκειν αὐτοὺς, τὸ καινότατον, ὅτι βαδίζουσι. δεινὸν οὖν ἐποιεῖτο, εἰ στόματος μὲν ἀλλοτρίου δειπνοῦντες μὴ δέονται, μηδὲ χειρῶν, μηδὲ τῶν ὤτων ἀκούοντες, ὀφθαλμῶν δὲ ὑγιαίνοντες ἀλλοτρίων δέονται προοψομένων· καὶ ἀνέχονται, φωνὰς ἀκούοντες δυστυχέσιν ἀνθρώποις πρεπούσας, καὶ πεπηρωμένοις. ταῦτα γὰρ αὐτὰ πάσχουσιν ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἡμέρας μέσης, καὶ οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. ταῦτά τε καὶ πολλὰ ἕτερα τοιαῦτα διελθὼν, κατέπαυε τὸν λόγον. ἐγὼ δὲ τέως μὲν ἤκουον αὐτοῦ τεθηπὼς, μὴ σιωπήσῃ πεφοβημένος. ἐπειδὴ δὲ ἐπαύσατο, τοῦτο δὴ τὸ τῶν [2] Φαιάκων πάθος ἐπεπόνθειν. πολὺν γὰρ δὴ χρόνον ἐς αὐτὸν ἀπέβλεπον κεκηλημένος. εἶτα πολλῇ συγχύσει καὶ ἰλίγγῳ κατειλημμένος, τοῦτο μὲν, ἱδρῶτι κατερρεόμην. τοῦτο δὲ, φθέγξασθαι βουλόμενος, ἐξέπιπτόν τε καὶ ἀνεκοπτόμην. καὶ ἥ τε φωνὴ ἐξέλιπε, καὶ ἡ γλῶττα διημάρτανε. καὶ

efferuntur. Vnum autem maximè odiſſe videbatur, quod in urbe & balneis valdè eſt uſitatum: quòd prætereuntes aliquos ex famulis clamare oporteat, & admonere ut pedibus proſpiciant, ſiquid altum aut cavum ſubituri ſint: atque ita commonefacere, (quod abſurdiſſimum eſt) ut ſeſe ire meminerint. Grave igitur & intolerabile putabat, ſi ad edendum, alieno ore non indigerent, aut manibus, nec auribus ad audiendum; alienis autem oculis bene valentes, ad proſpiciendum opus haberent: ac ſuſtinerent voces audire, quæ miſeris & excæcatis hominibus convenirent. Hæc enim ipſa accidunt in foro media die, etiam iis quibus demandata eſt reipublicæ cura. Hæc & alia hujuſmodi multa oratione perſequutus, dicendi finem fecit. Ego autem interim dum loquebatur cum admiratione auſcultabam, metuens ne conticeſceret. Vbi verò loqui deſiit, quod Phæacibus olim accidit, id ipſum ego paſſus ſum. Longo enim tempore ipſum, quaſi delinitus, intuebar: deinde multa confuſione & vertigine correptus, partim ſudore manabam, partim loqui volentem oratio deficiebat, atque ego inhibebar. Vox deerat, & lingua hallucinabatur: poſtremò animi pendens

interpretes mutaverunt, atque ratio ibi nulla conſtat nec jocus ullus ſi librorum lectio retineatur: Superbi ita efferuntur ut aliorum humeris & cervicibus inſultent, mortui ſuperbi ſunt quia etiam aliorum humeris elati. hinc propriatim *efferri* mortuorum, ut apud Atticos ἐκφέρεσθαι. ex his mens Nigrini percipi poteſt. *Bourd.*

1 Περιϊόντας γάρ τινας] Hunc locum interpretatur Clariſſ. Caſaub. ad lib. 3. Suet. *Idem.*

2 Φαιάκων πάθος] Tangit hos verſus Homeri Odyſſ. λ.

Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ,
Κηληθμῷ δ' ἔσχοντο κατὰ μέγαρα σκιόεντα. *Idem.*

τέλος, ἐδάκρυον ἀπορούμενος. οὐ γὰρ ἐξεπιπολῆς, οὐδ᾽ ὡς ἔτυχεν ἡμῶν ὁ λόγος καθίκετο. [1] βαθεῖα δὲ καὶ καίριος ἡ πληγὴ ἐγένετο. καὶ μάλα εὐστόχως ἐνεχθεὶς ὁ λόγος, αὐτὴν εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διέκοψε τὴν ψυχήν. εἰ γάρ τι δεῖ κἀμὲ ἤδη φιλοσόφων προσάψασθαι λόγων, ὧδε περὶ τούτων ὑπείληφα. δοκεῖ μοι ἀνδρὸς εὐφυοῦς ψυχὴ, μάλα σκοπῷ τινι ἁπαλῷ προσεοικέναι. τοξόται δὲ, πολλοὶ μὲν ἀνὰ τὸν βίον, καὶ μεστοὶ τὰς φαρέτρας ποικίλων τε καὶ παντοδαπῶν λόγων, οὐ μὴν πάντες εὔστοχα τοξεύουσιν. ἀλλ᾽ οἱ μὲν, αὐτῶν σφόδρα τὰς νευρὰς ἐπιτείναντες, εὐτονώτερον τοῦ δέοντος ἀφιᾶσι. καὶ ἅπτονται μὲν καὶ οὗτοι τῆς ὁδοῦ, τὰ δὲ βέλη αὐτῶν οὐ μένει ἐν τῷ σκοπῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ τῆς σφοδρότητος διελθόντα, καὶ παροδεύσαντα, κεχηνυῖαν μόνον τῷ τραύματι τὴν ψυχὴν ἀπέλιπεν. ἄλλοι δὲ, πάλιν τούτοις ἀπεναντίως. ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τε καὶ ἀτονίας, οὐδὲ ἀφικνεῖται τὰ βέλη αὐτοῖς ἄχρι πρὸς τὸν σκοπόν· ἀλλ᾽ ἐκλυθέντα, καταπίπτει πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. ἢν δέ ποτε καὶ ἀφίκηται, ἄκρον μὲν [2] ἐπιλίγδην ἅπτεται. βαθεῖαν δὲ οὐκ ἐργάζεται πληγήν· οὐ γὰρ ἐπ᾽ ἰσχυρᾶς ἐμβολῆς ἀπεστέλλετο. ὅστις δὲ ἀγαθὸς τοξότης, καὶ τούτῳ ὅμοιος, πρῶτον μὲν ἀκριβῶς ὄψεται τὸν σκοπὸν, εἰ μὴ σφόδρα μαλακὸς, εἰ μὴ στερρότερος τοῦ βέλους. γίγνονται γὰρ δὴ καὶ ἄτρωτοι σκοποί. ἐπειδὰν δὲ ταῦτα

dens lacrymabar. Neque enim ſummam cutem, ac leviter me ipſius attigerat oratio: ſed profunda, & lethalis, ut ita dicam, erat plaga: tamque ſcitè vibrata oratio ipſum, ſi ita dicendum eſt, animum intercìdit. Si enim decet nonnihil & me jam philoſophicos attingere ſermones, ita equidem de hiſce exiſtimo. Videtur mihi ſolertis hominis animus, molli ſcopo perſimilis eſſe. Sagittarii autem in hac vita multi, qui plenas quidem pharetras, variis omniſque generis orationibus habent, cæterum non omnes aptè jaculantur: ſed alii, ipſarum nervo nimium intento, vehementiori quàm par eſt impetu emittunt: atque hi quidem viam attingunt, at ipſorum ſagittæ in ſcopo non manent, ſed præ vehementia ictus pervadentes ac permeantes, hiantem tantùm vulnere animum relinquunt. Rurſum aliis contrario modo evenit. Nam præ imbecillitate virium, & languida jaculatione, ſagittæ ipſis ad ſcopum uſque non perveniunt, ſed ſoluto impetu plerumque in media via deficiunt. Si verò etiam aliquando ſcopum pertingunt, ſummum illum quidem leviter perſtringunt, at plagam altiorem non infligunt: neque enim valido impulſu emiſſæ fuerunt. Verùm qui bonus eſt jaculator, & huic ſimilis, primùm quidem diligenter inſpiciet ſcopum, num ſit valde mollis, num verò ſagitta durior. Sunt enim & ſcopi quidam invulnerabiles. Vbi autem omnia hæc perſpecta

1 Βαθεῖα] De qua pagin. ſequent. & de Merc. cond. ſic apud Petron. *vulnus ingens.* utitur crebro Lucianus hac tranſlatione. *Bourd.*

2 Ἐπιλίγδην] Οὐ κατὰ βάθους, ἀλλ᾽ ὡς ἐπιψαύσαι τρώσαντα ἐξ ἐπιπολῆς τὴν ἐπιφάνειαν· ἐκ τοῦ λείχω. quale vulnus Menelai lib. 4. Iliad. Sic ipſe ἐπιλίγδην poſtea interpretatur βαθεῖαν οὐκ ἐργάζεται πληγήν. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἤδη, τηνικαῦτα χρίσας τὸ βέλος, οὔτε ἰῷ καθάπερ (οἱ Σκυθῶν χρίεται), οὔτε ὀπῷ καθάπερ τὰ Κουρήτων, ἀλλ' ἠρέμα δηκτικῷ τε καὶ γλυκεῖ φαρμάκῳ τοῦτο χρίσας, ἀτεχνῶς τοξεύσει. τὸ δὲ, ἐνεχθὲν εὖ μάλα εὐτόνως, καὶ διακόψαν ἄχρι τοῦ διελθεῖν, μένει τε, καὶ πολὺ τοῦ φαρμάκου ἀφίησιν. ὃ δὴ σκιδνάμενον, ὅλην ἐν κύκλῳ τὴν ψυχὴν περιέρχεται. τοῦτό τοι καὶ ἥδονται, καὶ δακρύουσι μεταξὺ ἀκούοντες. ὅπερ καὶ αὐτὸς ἔπασχον, ἡσυχῇ ἄρα τοῦ φαρμάκου τὴν ψυχὴν περιθέοντος. ἐπῄει δ' οὖν μοι πρὸς αὐτὸν τὸ ἔπος ἐκεῖνο λέγειν, [1] Βάλλ' οὕτως, αἴ κέν τι φόως ἄνδρεσσι γένηαι. ὥσπερ γὰρ οἱ τοῦ Φρυγίου αὐλοῦ ἀκούοντες, οὐ πάντες μαίνονται, ἀλλ' ὁπόσοι αὐτῶν τῇ Ῥέᾳ λαμβάνονται, οὗτοι δὲ πρὸς τὸ μέλος ὑπομιμνήσκονται τοῦ πάθους· οὕτω δὴ καὶ φιλοσόφων ἀκούοντες, οὐ πάντες ἔνθεοι καὶ τραυματίαι ἀπίασιν, ἀλλ' οἷς ὑπῆν τι ἐν τῇ φύσει φιλοσοφίᾳ συγγενές. ὡς σεμνὰ, καὶ θαυμάσια, καὶ θεῖά γε ὦ ἑταῖρε διελήλυθας· ἐλελήθεις τέ με πολλῆς ὡς ἀληθῶς τῆς ἀμβροσίας, καὶ [3] τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος. ὥστε καὶ μεταξὺ σοῦ λέγοντος, ἔπασχόν τι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ παυσαμένου, ἄχθομαι. καὶ ἵνα δὴ καὶ κατὰ σὲ εἴπω τέτρωμαι. καὶ μὴ θαυμάσῃς· οἶσθα γὰρ ὅτι καὶ οἱ πρὸς τῶν κυνῶν τῶν λυσσώντων δηχθέντες, οὐκ αὐτοὶ μόνοι λυσσῶσιν, ἀλλὰ κἄν τινας ἑτέρους καὶ αὐτοὶ ἐν τῇ μανίᾳ τὸ αὐτὸ τοῦτο διαθῶσι, καὶ αὐ-

ƈta habet, tum demum unƈta ſagitta, non veneno ut Scythicæ inunguntur, nec reſina perinde ut Curetum, ſed ſenſim mordicante & dulci pharmaco illita, verè jaculari ſolet. Illa verò quantum par eſt acriter delata, & quanta vi ad penetrandum opus eſt vibrata, intus remanet, multumque de ſuo pharmaco emittit, quod diſperſum, animum circumquaque totum ambit. Hoc eſt quo oblectantur, & cur inter audiendum lachrymantur: quod & mihi accidit, cum illud medicamentum tacitè animum mihi obiret. Quare mihi ſuccurrebat Homericum illud ipſi dicere, *Sic jace, ſi qua viris nova per te lux oriatur.* Quemadmodum enim qui Phrygiam tibiam audiunt, non omnes inſaniunt, ſed quotquot ipſorum à [2] Rhea corripiuntur, iique audito carmine perturbationis recordantur: Ita & qui Philoſophos audiunt, non omnes attoniti, & ſaucii abeunt, ſed ſolùm illi quorum ingenio quiddam philoſophiæ cognatum ſubeſt. Quàm gravia, & miranda, & divina, ô amice, narraſti: multaque certè ambroſia, & loto ſaturatus, me non advertente, fuiſti. Quare dum iſta diceres, neſcio quis animo meo affectus accidebat: & nunc te tacente, moleſtia afficior: & ut tuo dicam exemplo, ſaucius ſum. Neque id mireris: noſti enim eos qui à rabioſis canibus mordentur, non ſolos rabie corripi, ſed ſi alios quoſpiam ipſi in ea inſania, eodem modo afficiant, illos etiam mente

1 Βάλλ' οὕτως] Ex Il. 4. *Bourd.*

2 *Rhea corripiuntur*] Sacerdotes matris Deûm audito Phrygio tibicine ſtatim in furorem aguntur. *Cogn.*

3 Τοῦ λωτοῦ κεκορεσμένος] Sic in Apol. de Merc. conduƈt. *Bourd.*

τοὶ ἔκφρονες γίγνονται. συμμεταβαίνει γάρ τι τοῦ πάθους ἅμα τῷ δήγματι, καὶ πολυγονεῖται ἡ νόσος, καὶ πολλὴ γίγνεται τῆς μανίας διαδοχή. οὐκοῦν καὶ αὐτὸς ἡμῖν ἐρᾶν ὁμολογεῖς; πάνυ μὲν οὖν. καὶ προσέτι δέομαί γέ σου κοινήν τινα τὴν θεραπείαν ἐπινοεῖν. τὸ τοῦ ἄρα Τηλέφου ἀνάγκη ποιεῖν. ποῖον αὖ λέγεις; ἐπὶ τὸν τρώσαντα ἐλθόντας, ἰᾶσθαι παρακαλεῖν.

te alienari. Etenim cum morſu ſimul aliquid affectionis iſtius tranſit in alium, propagatur morbus, fitque inſaniæ iſtius multiplex ſucceſſio. Num ipſe etiam nobis te amare confiteris? Sanè quidem. teque præterea oro ut communem aliquam medicationem excogites. Illud igitur Telephi facere neceſſe erit. Quid illud eſt quod dicis? Vt ad eum qui nos vulneravit reverſi, ab illo medelam petamus.

Δίκη Φωνηέντων. | Iudicium vocalium.

ARGVMENTVM.

Eſt hic luſus valde feſtivus atque elegans, ad exemplum judicialis actionis compoſitus. Queritur enim Sigma de vi & injuria Tau quòd ab eo plurimis dictionibus ſpolietur, & quaſi de ſua poſſeſſione dejiciatur. Exordio benevolentiam captat ſimulatione modeſtiæ, & excuſando neceſſitatem ſuam. Deinde per tranſlationem ad Theſin venit. Nullam literarum ſuo loco & ordine movendam eſſe. Hinc Iudicibus admonitis ut pro officio ſuo agant, & cæterarum ordinem atque dignitatem cujuſque conſervent, narratiunculam ſubjungit, quæ confirmationem cauſſæ continet. Hanc poſtea longa primum enumeratione aliorum damnorum eidem ſibi illatorum amplificat: deinde etiam collatione modeſtiæ ſuæ, & illius petulantiæ tum erga ſe, tum erga cæteros etiam homines, & quàm idem etiam hominibus inviſum ac deteſtabile ſit, docet.

[1] Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως, Πυανεψιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ σίγμα πρὸς τὸ ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων, καὶ ἁρπαγῆς, ἀφῃρῆσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Imperante Ariſtarcho Phalereo Non. Octob. litem intendit Σ. σίγμα literæ T. ταῦ apud ſeptem Vocales Iudices vi & raptui præfectas, expoliari ſe dicens omnibus illis vocibus quæ per geminum ταῦ efferuntur.

Do-

1 Ἐπὶ ἄρχοντος] Argumentum illud deeſt in Mſſ. autoris tamen cenſendum eſt. *Bourd.*

1 Οὐκ

Μέχρι μὲν ὦ φωνήεντα δικασταὶ, ὀλίγα ἠδικούμην ὑπὸ τουτουῒ τοῦ σ, καταχρωμένου τοῖς ἐμοῖς, καὶ καταίροντος ἔνθα μὴ δεῖ, οὐ ρέως ἔφερον τὴν βλάβην. καὶ ρήκουον ἔνια τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς τριότητος, ἣν ἴστε με φυλάσσον- πρός τε ὑμᾶς, καὶ τὰς ἄλλας λλαβάς. ἐπεὶ δὲ ἐς τοσοῦτον ἥκει λεονεξίας, καὶ ἀνοίας, ὥστε ἐφ' ; ἡσύχασα πολλάκις, [1] οὐκ ἀ- πῶν, ἤδη καὶ πλείω προσβιάζεται, αγκαίως αὐτὸ εὐθύνω νῦν παρὰ ῖς ἀμφότερα εἰδόσιν ὑμῖν. δέος δὲ μικρόν με ἐπὶ τῆς ἀποθλίψεως ἔ- ρχεται τῆς ἐμαυτοῦ. τοῖς γὰρ προπεπραγ- μένοις ἀεί τι μεῖζον προστιθὲν, ἄρδην ε τῆς οἰκείας ἀποθλίψει χώρας, ς ὀλίγου δεῖν ἡσυχίαν ἀγαγόντα, ηδὲ ἐν γράμμασιν ἀριθμεῖσθαι, ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου. δίκαιον ῦν οὐχ ὑμᾶς, οἳ δικάζετε νῦν, λλὰ καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα τῆς είρας ἔχειν τινὰ φυλακήν. εἰ γὰρ ξέσται τοῖς βουλομένοις ἀπὸ τῆς καθ' ὑτὰ τάξεως εἰς ἀλλοτρίαν βιάζεσθαι, αὶ τοῦτο ἐπιτρέψετε ὑμεῖς, ὧν ωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται, χ ὁρῶ τίνα τρόπον αἱ συντάξεις ὰ νόμιμα, ἐφ' οἷς ἐτάχθη τὰ κατ' ρχὰς ἕξουσιν. ἀλλ' οὔτε ὑμᾶς οἶμαι οτὲ εἰς τοσοῦτον ἀμελείας τε καὶ ταροράσεως ἥξειν, ὥστε ἐπιτρέψαι ινὰ μὴ δίκαια· οὔτε εἰ καθυφήσετε

Donec, Iudices Vocales, in paucis ab hoc τοῦ injuria ſum affectus, cùm rebus meis abuteretur, indeque auferret, unde non par erat: id ego damnum non moleſtè tuli: quinetiam nonnulla quæ dicebantur, me non audire ſimulavi, præ modeſtia illa, quam vos ipſi noſtis me cùm erga vos, tum erga cæteras ſyllabas ſervare. Poſtquam autem eò avaritiæ & dementiæ devenit, ut non modò non ſit contentum iis quæ perſæpe diſſimulavi, verùm etiam majorem vim inferat: ipſa me neceſſitas cogit, ut accuſem ipſum apud vos qui utrumque noſtrûm noviſtis. Non exiguus verò ſuper excluſione mea me invaſit timor. Nam cùm prioribus facinoribus majora ſemper addat, penitus tandem è propria ſede me extrudet: ita ut parum abſit, quin dum me tacitum contineo, ne unà cum literis amplius annumerer, & pari verſer in metu. Æquum eſt igitur, Iudices, non vos tantùm, ſed & reliquas literas ab hocce dolo ſibi cavere. Enim verò ſi ut libet unicuique, è ſuo ordine in alium ſolida vi licebit irrumpere, idque vos, ſine quibus nihil planè ſcribitur, permiſeritis: non video quo pacto ua quique ordines jura, juxta quæ à principio conſtituti ſunt, btinebunt. Sed non exiſtimo vos unquam ad tantam incuriam c deſpectum progreſſuros, ut injuſta permittatis. Nec ſi litem prodide-

1 Οὐκ ἀγαπῶν] Mſſ. οὐκ ἀρκούμενος. Bourd.

2 Ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου] Angl. ψόφ. mendoſe. patet poſtea verbo φόβου ſæpius repetito. poſt φόβου adde τὰ λοιπὰ γράμματα. quæ dictiones ſcriptæ in margine unius Mſ. ſic lin. ſeq. & pag. 49. *Idem.* Excidit fortè an aliquid, ut. ἐν ἴσῳ δὲ κεῖσθαι τοῦ φόβου καὶ τὰ λοιπὰ γράμματα. Δίκαιον οὖν. Marc.

1 Κισ-

τὸν ἀγῶνα ὑμεῖς ἐμοὶ παραλειπτέον ἐστὶν ἀδικουμένῳ. ὡς εἴθε καὶ τῶν ἄλλων ἀνεκόπησαν τότε αἱ τόλμαι, εὐθὺς ἐξαρχομένων παρανομεῖν. καὶ οὐκ ἂν ἐπολέμει μέχρι νῦν τὸ λάμβδα τῷ ῥῶ, διαμφισβητοῦν περὶ τῆς [1] κισσήρεως, καὶ κεφαλαλγίας. οὔτε τὸ γάμμα τῷ κάππα διηγωνίζετο, καὶ ἐς χεῖρας μικροῦ δεῖν ἤρχετο πολλάκις ἐν τῷ κναφείῳ ὑπὲρ γναφάλων. ἐπέπαυτο δ' ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα [2] μαχόμενον τὸ, μόγις, ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, [3] καὶ μάλιστα παρακλέπτον. καὶ τὰ λοιπὰ δ' ἂν ἠρέμει συγχύσεως ἀρξάμενα παρανόμου. καλὸν γὰρ ἕκαστον μένειν ἐφ' ἧς τετύχηκε τάξεως. τὸ δὲ ὑπερβαίνειν ἐς ἃ μὴ χρὴ, λύοντός ἐστι τὸ δίκαιον. καὶ ὅ γε πρῶτος ἡμῖν τοὺς νόμους τούτους διατυπώσας, εἴτε [4] Κάδμος ὁ νησιώτης, εἴτε Παλαμήδης ὁ Ναυπλίου (καὶ Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν προμήθειαν ταύτην) [5] οὐ τῇ τάξει μόνον, καθ' ἣν αἱ προεδρίαι βεβαιοῦνται διώρισαν, τί πρῶτον ἔσται, ἢ δεύτερον, ἀλλὰ καὶ ποιότητας, ἃς ἕκαστον ἡμῶν ἔχει, καὶ

dideritis, mihi tamen injuria laceſſito negligenda erit. Atque utinam aliarum quoque literarum audacia, ſimul atque cœperunt leges violare, repreſſa fuiſſet. Neque enim pugnaret ad hunc uſque diem λάμβδα cum ῥῶ, diſceptans de his vocibus κίσηρις *pumex*, κεφαλαλγία *capitis dolor*. Neque etiam γάμμα cum κάππα certamen iniiſſet: neque tam ſæpe ad manus fermè veniſſent in fullonis officina pro voce γνάφαλα. Deſiiſſet etiam iſtud γάμμα cum λάμβδα dimicare particulam μόγις *ægrè* illi extorquens, imò ſuffurans. Aliæ etiam literæ confuſionem legibus contrariam non aggrederentur. Præclarum enim eſt unumquemque in eo manere ordine quem ſortitus eſt: at ea, quæ non licet, tranſcendere, ejus eſt qui jus & æquum violat. Et qui primus vobis has leges expreſſit, ſive ille fuerit Cadmus inſularis, ſive Palamedes Nauplii filius (quamquam nonnulli hanc prudentiam Simonidi tribuunt) non tantùm ordine dato, per quem ſedes primariæ ſtabiliuntur, quænam prima, quænam ſecunda eſſe debeat, definiverunt: verùm etiam qualitates uniuſcujuſque noſtrûm, virtuteſque per-

1 Κισσήρεως] Apud Atticos κίσηλις & κεφαλαργία, & litteræ invicem mutabiles λ. ρ. priorem tamen vocem neminem legiſſe puto. *Bourd.*

2 Μαχόμενον τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μάλιστα παρακλέπτον] Voluit ſi fortè Lucianus ἐπέπαυτο δὲ ἂν καὶ πρὸς τὸ λάμβδα μαχόμενον τῷ γάμμα, τὸ μόγις ἀφαιρούμενον αὐτοῦ, καὶ μαγίδα παρακλέπτον. Latinè dixeris, *ceſſant verò etiam Lambda pugnans cum Gamma, propter ſurreptum ſibi* μόγις *atque id ipſum etiam ſurripiens* μαγίδα *ſive magidem*, &c. Intelligi vult utramque & lambda & gamma eſſe fures ac furari mutua. Gamma ſurripit μόγις, quia id μόλις, rectius dicitur, ſed maluêre οἱ Ἀττικίζοντες, μόγις: Lambda ſurripuit μαγίδα quia corruptione Attica, tunc μαλίδα dixêre. *Marc.*

3 Καὶ μάλιστα] Locus corruptus, ſed cui non medior. *Bourd.*

4 Κάδμος] Hac de re copioſe vir clariſſ. Iuſt. Lipſ. ad Tacit. Claud. qui hæc omnia diligenter exequitur. *Idem.* Phœnix qui in Græciam litteras attulit α. β. γ. δ. ε. ι. κ. λ. μ. ν. ο. π. ρ. σ. τ. υ. his Palamedes addidit. ξ. θ. φ. χ. & Simonides Syracuſanus medicus. ζ. η. ψ. ω. Cogn.

5 Οὐ τῇ τάξει μόνον] MSS. οὐκ ἐν τῇ τάξει μόνῃ, quod idem. *Bourd.*

1 Ἐκ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δυνάμεις συνεῖδον. καὶ ὑμῖν μὲν ὦ δικασταὶ, τὴν μείζω δεδώκασι τιμὴν ὅτι καθ' αὑτὰ δύνασθε φθέγγεσθαι. ἡμιφώνοις δὲ, τὴν ἐφεξῆς, ὅτι προσθήκης εἰς τὸ ἀκουσθῆναι δέονται). πασῶν δὲ ἐσχάτην ἐνόμισαν ἔχειν μοῖραν ἔνια τῶν πάντων, οἷς οὐδὲ φωνὴ πρόσεστι. καθ' αὑτὰ μὲν οὖν τὰ φωνήεντα φυλάσσειν ἔοικε τοὺς νόμους τούτους. τὸ δὲ ταῦ τοῦτο, οὐ γὰρ ἔχω αὐτὸ χείρονι ὀνομάσαι ῥήματι, ἢ ᾧ καλεῖται, ὃ μὰ τοὺς θεοὺς, εἰ μὴ ἐξ ὑμῶν δύο συνῆλθον ἀγαθοὶ, καὶ καθήκοντες ὁρᾶσθαι, τό τε ἄλφα, καὶ τὸ υ, οὐκ ἂν ἠκούσθη μόνον. τοῦτο οὖν ἐτόλμησεν ἀδικεῖν με πλείω τῶν πώποτε βιασαμένων, ὀνομάτων με, καὶ ῥημάτων ἀπελάσαι πατρῴων, ἐκδιῶξαι δὲ ὁμοῦ συνδέσμων ἅμα καὶ προθέσεων, ὡς μηκέτι φέρειν τὴν [1] ἔκτοπον πλεονεξίαν. ὅθεν δὲ καὶ ἀπό τινων ἀρξάμενον, ὥρα λέγειν. Ἐπεδήμουν ποτὲ [2] Κυβέλῳ. τό δέ ἐστι [3] πολίχνιον οὐκ ἀηδὲς, ἄποικον ὡς ἐπέχει λόγος, Ἀθηναίων. ἐπηγόμην δὲ καὶ τὸ κράτιστον ῥῶ, γειτόνων τὸ βέλτιστον. κατηγόμην δὲ παρὰ κωμῳδιῶν τινι ποιητῇ, Λυσίμαχος ἐκαλεῖτο, Βοιώτιος μὲν ὡς ἐφαίνετο τὸ γένος ἀνέκαθεν, ἀπὸ μέσης δὲ ἀξιοῦντι λέγεσθαι τῆς Ἀττικῆς. παρὰ τούτῳ δὴ τῷ ξένῳ τὴν τοῦ ταῦ τούτου πλεονεξίαν ἐφώρασα. μέχρι μὲν γὰρ ὀλίγοις ἐπεχείρει τετταράκοντα λέγειν ἀποστεροῦν με τῶν συγγεγενημένων μοι, [4] συνήθειαν ᾤμην συντεθραμμένων

perſpexerunt. Et vobis quidem, judices, majorem tribuerunt honorem, quia per voſmetipſos ſonum edere poteſtis. Semivocalibus verò ſecundum à vobis locum conceſſerunt, quia, ut audiantur, acceſſione veſtra egent. Ex omnibus etiam literis, quibuſdam ſortem infimam ſanciverunt, mutis ſcilicet & voce carentibus. Has itaque leges per vos Vocales conſervari decet. Hoc vero ταῦ (non enim ipſum pejori vocabulo appellare queam, quàm eo quo nominatur, quod quidem per Deos immortales, niſi ſi duæ ex vobis conveniſſent aſpectu decoræ & bonæ, ἄλφα & ὖψιλὸν, ne audiretur quidem) hoc,inquam auſum eſt majori me injuria afficere quàm unquam aliàs, adnitens à nominibus & verbis patriis me extrudere, ſimul etiam ex conjunctionibus ipſis, & præpoſitionibus expellere, ut perferre non ampliùs poſſim immanem iſtam avaritiam. Verùm jam dicendi tempus eſt, unde & à quibus injuriæ initium duxerit. Peregrinabar olim in Cybelo (id oppidulum eſt non injucundum, colonia,ut fama obtinet, Athenienſium) ac ducebam mecum præſtantiſſimum Rho, vicinorum meorum optimum: divertebam verò apud poëtam quendam Comicum, Lyſimachum nomine,Bœotium illum à majoribus, ut apparebat, qui ſe tamen è media Attica oriundum dici affectabat. Apud hunc hoſpitem hujus ταῦ avaritiam deprehendi. Etenim quamdiu paucis manus injecit, dicendo τετταράκοντα *quadraginta* exuens me cognatis literis, eam eſſe literarum coalumnarum conſuetudinem

1 Ἔκτοπον] Mſſ. ἔκπιωτον, ἤτοι βίαιον καὶ ἀφόρητον. Bourd.
2 Κυβέλῳ] Dico ad Pauſan. *Idem.*
3 Πολίχνιον] Sic Iulia. Imperat. Miſop. de Lutecia. Mendoſe in Mſſ. πολύχνιον. Idem.
4 Συνήθειαν ᾤμην] Deſunt in Mſ. *Idem.*

1 Ταυτὶ

γραμμάτων. ἔτι δὲ τήμερον καὶ τὰ ὅμοια ἐπισπώμενον, ἴδια [1] ταυτὶ λέγειν, καὶ οἰστὸν ἦν μοι τὸ ἄκουσμα, καὶ οὐ πάνυ τι ἐδακνόμην ἐπ' αὐτοῖς. ὁπότε δὲ καὶ ἐκ τούτων ἀρξάμενον ἐτόλμησε καττίτερον εἰπεῖν, καὶ κάττυμα, καὶ πίτταν, εἶτα ἀπερυθριάσαν, καὶ βασίλιτταν ὀνομάζειν, οὐ μετρίως ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ. καὶ πίμπραμαι, δεδιὼς μὴ τῷ χρόνῳ καὶ τὰ σῦκα τοῦκά τις ὀνομάσῃ. καί μοι πρὸς Διὸς ἀθυμοῦντι, καὶ μεμονωμένῳ τῶν βοηθησόντων, σύγγνωτε τῆς δικαίας ὀργῆς. οὐ γὰρ περὶ τὰ μικρὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐστὶν ὁ κίνδυνος, ἀφαιρουμένῳ τῶν συνήθων καὶ συνεσχολακότων μοι γραμμάτων. κίσσαν μου λάλον ὄρνεον, [2] ἐκ μέσων ὡς ἔπος εἰπεῖν τῶν κόλπων ἁρπάσαν, κίτταν ὠνόμασεν. ἀφείλετο δέ μου φάσσαν ἅμα νήσσαις τε, καὶ κοσσύφοις, ἀπαγορεύοντος Ἀριστάρχου. περιέσπασε δὲ καὶ μελισσῶν οὐκ ὀλίγας. ἐπ' Ἀττικὴν δὲ ἦλθε, καὶ ἐκ μέσης αὐτῆς ἀνήρπασεν ἀνόμως Ὑμηττὸν, ὁρώντων ὑμῶν, καὶ τῶν ἄλλων συλλαβῶν. ἀλλὰ τί λέγω ταῦτα; Θεσσαλίας με ἐξέβαλεν ὅλης, Θετταλίαν ἀξιοῦν λέγειν, καὶ πᾶσαν [3] ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλασσαν, οὐδὲ τῶν ἐν κήποις φεισάμενον σεύτλων. ὡς τὸ δὴ λεγόμενον μηδὲ πάσσαλόν μοι καταλιπεῖν. ὅτι δὲ ἀνεξίκακόν εἰμι γράμμα, μαρτυρεῖτέ μοι καὶ αὐτοὶ μηδέποτε ἐγκαλέσαντι τῷ ζῆτα, σμάραγδον ἀποσπάσαντι, καὶ πᾶσαν ἀφελομένῳ τὴν σμύρναν. μήτε τῷ ξῦ, πᾶσαν παρα-

dinem exiſtimabam. Præterea cùm hanc vocem τήμερον & ſimiles attraheret, ſuaſque eſſe diceret, erat ea res auditu mihi tolerabilis, nec me vehementer mordebat. Verùm poſtquam ſumpto ab iis initio eò venit audaciæ, ut καττίτερον, κάττυμα & πίτταν pronunciaret, deinde depoſito omni pudore βασίλιτταν appellaret, non parum ob hæc indignor, & ſtomachor, veritus ne quis etiam temporis ſucceſſu σῦκα τῦκα vocet. Ac per Iovem animum mihi deſpondenti, atque auxiliatoribus deſtituto, juſtam iram quæſo condonate. Cùm enim aſſuetis ac familiaribus meis literis ſim ſpoliatus, non parvo vilique verſor in periculo. Garrulam meam avem κίσσαν, medio quod, ajunt, ſinu abreptam, κίτταν denominavit. Quinetiam φάσσαν *palumbum*, cum νήσσαις anatibus, & κοσσύφοις *merulis*, interdicente Ariſtarcho, eripuit mihi. Porrò non paucas μελίσσας *apes* detraxit. In Atticam etiam venit, & ex media illa montem Hymettum injuſtè ſuſtulit, id vobis ipſis, aliiſque ſyllabis cernentibus. Sed quid iſta commemoro? tota Theſſalia me expulit, eamque dici vult Θετταλίαν. denique me omni θαλάσσῃ *mari* excluſit: neque σεύτλοις ipſis, *betis hortenſibus*, pepercit: ut jam quod vulgò dici ſolet, ne πάσσαλον *palum* quidem mihi reliquerit. Iam verò quòd litera ſim injuriarum patiens, vos ipſos teſtes appello: quæ nunquam Zeta accuſarim etſi ſmaragdum mihi detraxerit, totaque Smyrna me privarit: Neque ipſum Xy

quam-

1 Ταυτὶ] Poſt λέγειν in Mſ. συνήθειαν ὤμην τὸ πρᾶγμα. Bourd.

2 Ἐκ μέσων τῶν κόλπων] Hoc proverb. etiam in Achill. Tat. lib. 2. dico ad Heſiod. lib. 4. *Idem.*

3 Ἀποκεκλεισμένον τὴν θάλ.] Mſ. ἀποκέκλεικέ μοι τὴν θάλασσαν. Idem

1 Πα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ταύτην συνθήκην, καὶ τὴν συγγραφέα τῶν τοιούτων ἔχοντα Θουκυδίδην σύμμαχον. τῷ μὲν γὰρ γείτονί μου ῥῶ νοσήσαντι, συγγνώμη καὶ παρ' αὐτῷ φυτεύσαντι μου τὰς μυῤῥίνας, καὶ παίσαντι με ποτὲ ὑπὸ μελαγχολίας ἐπὶ κόῤῥης. κἀγὼ μὲν τοιοῦτον. τὸ δὲ ταῦ τοῦτο, σκοπῶμεν ὡς φύσει βίαιον καὶ πρὸς τὰ λοιπά. ὅτι δὲ οὐδὲ τῶν ἄλλων ἀπέχεται γραμμάτων, ἀλλὰ καὶ τὸ δέλτα, καὶ τὸ θῆτα, καὶ τὸ ζῆτα, μικροῦ δεῖν πάντα ἠδίκησε τὰ στοιχεῖα, αὐτά μοι κάλει τὰ ἀδικηθέντα γράμματα. Ἀκούετε φωνήεντα δικασταί, τοῦ μὲν δ λέγοντος, ἀφείλετό μου τὴν ἐνδελέχειαν, ἐντελέχειαν ἀξιοῦν λέγεσθαι παρὰ πάντας τοὺς νόμους; τοῦ θῆτα κρούοντος, καὶ τῆς κεφαλῆς τὰς τρίχας τίλλοντος ἐπὶ τῷ τῆς κολοκύνθης ἐστερῆσθαι; τοῦ ζῆτα, τὸ συρίζειν, καὶ σαλπίζειν, ὡς μηκέτ' αὐτῷ ἐξεῖναι μηδὲ γρύζειν; τίς ἂν τούτων ἀνάσχοιτο; ἢ τίς ἐξαρκέσειε δίκη πρὸς τὸ πονηρότατον τουτὶ ταῦ; τὸ δὲ, ἄρα οὐ τὸ ὁμόφυλον τῶν στοιχείων μόνον ἀδικεῖ γένος, ἀλλ' ἤδη καὶ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον μεταβέβηκε, τουτονὶ τὸν τρόπον. οὐ γὰρ ἐπιτρέπει γε αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις. μᾶλλον δὲ, ὦ δικασταί, μεταξὺ γάρ με πάλιν τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα ἀνέμνησε περὶ τῆς γλώσσης, ὅτι καὶ ταύτης με τὸ μέρος ἀπήλασε, καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. ταῦ. ἀλλὰ μεταβήσομαι πάλιν ἐπ' ἐκεῖνο, καὶ τοῖς ἀνθρώποις συναγορεύσω ὑπὲρ ὧν εἰς αὐτοὺς πλημμελεῖ. δεσμοῖς γάρ τισι στρεβλοῦν καὶ

quamvis omnem συνθήκην violarit, ipſumque Thycydidem talium quorumdam ſcriptorem, habeat patronum. Nam Rho meo vicino venia danda quòd ægrotarit, & meas apud ſe μυῤῥίνας *myrtos* plantarit, & aliquando atra bile percitum mihi colaphum ἐπὶ κόῤῥης *in maxillam* illiſerit. Ac talis quidem ego ſum. Vt verò ταῦ illud etiam adverſus reliquas literas eſt violentum ſua natura, ſpectemus: nec ab aliis abſtinuit: verum & δέλτα, & θῆτα & ζῆτα ipſum omniaque propemodum elementa offendit. Accerſe mihi elementa ab iſto injuriam paſſa. Auſcultate Vocales judices [1] Delta quid dicat. Suſtulit mihi meam ἐνδελέχειαν, & ἐντελέχειαν, quod legibus omnibus adverſatur, vult pronunciari. Audite θ. theta ut plangat, & [2] capillos vellat eo quod κολοκύνθη, *cucurbita*, ſibi ſit adempta. Audite ζ. zeta ut conqueratur ſe fraudari verbo συρίζειν *fiſtula canere*, item hoc σαλπίζειν, *tuba canere*, ita ut jam non ſibi liceat γρύζειν, *hiſcere*. Ecquis iſta ferat? aut quæ pœna ſat gravis erit huic ταῦ ſceleſtiſſimo! Verùm hoc non tantùm ſibi cognatum genus elementorum lædit, ſed jam etiam ad humanum genus tranſivit, hoc quidem modo. Neque enim ipſos linguis rectâ ferri ſinit, Imò verò, judices, interim enim res humanæ me monuerunt γλώσσης *linguæ*, quòd hujus me parte abegerit, & γλῶσσαν γλῶτταν, fecerit. ô linguæ vere vitium ταῦ! At iterum ad illud me conferam, & hominibus patrocinabor in iis in quibus adverſus ipſos peccat. Nam quaſi quibuſdam vinculis illorum vocem tor-

1 *Delta quid dicat*] Legend. Corinthus de Attica dialecto. *Cogn.*
2 *Capillos vellat*] Geſtus indolentium Homer. Odyſſ. *κ.* *Idem.*

παραρράττειν αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπιχειρεῖ. καὶ ὁ μέν τι καλὸν ἰδὼν, καλὸν εἰπεῖν βούλεται. τὸ δὲ, [1] παρειςπεσὸν, ταλὸν εἰπεῖν αὐτοὺς ἀναγκάζει, ἐν ἅπασι προεδρείαν ἔχειν ἀξιοῦν. πάλιν ἕτερος περὶ κλήματος διαλέγεται. τὸ δὲ, τλῆμον γάρ ἐστιν ἀληθῶς, τλῆμα πεποίηκε τὸ κλῆμα. καὶ οὐ μόνον γε τοὺς τυχόντας ἀδικεῖ, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ τῷ μεγάλῳ βασιλεῖ, ᾧ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν εἶξαι φασὶ, καὶ τῆς αὐτῶν φύσεως ἐκστῆναι, τὸ δὲ, καὶ τούτῳ ἐπιβουλεύει. καὶ Κῦρον αὐτὸν ὄντα, τῦρόν τινα ἀπέφηνεν. οὕτω μὲν οὖν ὅσον ἐς φωνὴν ἀνθρώπους ἀδικεῖ, ἔργῳ δὲ πῶς; κλάουσιν ἄνθρωποι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀδύρονται, καὶ Κάδμῳ καταρῶνται πολλάκις, ὅτι τὸ ταῦ, ἐς τὸ τῶν στοιχείων γένος παρήγαγε. τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν ἐπ᾽ αὐτά. ἀπὸ δὴ τούτου, καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν. τούτων οὖν ἁπάντων ἕνεκα, πόσων θανάτων τὸ ταῦ ἄξιον εἶναι νομίζετε; ἐγὼ μὲν γὰρ οἶμαι δικαίως τοῦτο μόνον ἐς τὴν τοῦ ταῦ τιμωρίαν ὑπολείπεσθαι, τὸ τῷ σχήματι τῷ αὐτοῦ τὴν δίκην ὑποσχεῖν. ὃ δὴ σταυρὸς εἶναι, ὑπὸ τούτου μὲν ἐδημιουργήθη, ὑπὸ δὲ ἀνθρώπων ὀνομάζεται.

torquere & diſcerpere conatur. Proinde ſi quis aliquid pulchrum intuitus καλὸν dicere velit, hoc ταῦ irruens ταλὸν enunciare cogit, adeò cupit in omnibus primas ſedes obtinere. Rurſum alius περὶ κλήματος *de palmite* diſſerit: hoc autem ταῦ (quippe ærumnoſum verè eſt) τλῆμα fecit quod erat κλῆμα. Nec plebeios tantùm homines injuria afficit: ſed jam etiam magno illi Regi, cui & mare & terram ceſſiſſe dicunt, ſuiſque naturis exceſſiſſe, iſtud inquam tali regi inſidiatur, quem, cùm ſit Cyrus, Tyrum pronunciandum exhibet. Hunc itaque in modum quantum ad vocem attinet, homines offendit: ſed re ipſa, quomodo? Plorant mortales, ac ſuæ ſortis vices deflent, & Cadmum ſæpe diris proſequuntur, propterea quòd ταῦ in genus elementorum adduxerit. Aiunt enim [2] tyrannos ejus literæ corpus ſecutos, atque figuram imitatos, poſtea ſimili figura cruces fabricaſſe quibus homines affigerent. indeque huic ſceleratæ fabricæ improbam appellationem obveniſſe. Ob hæc igitur omnia quot mortis generibus dignum eſſe ταῦ iſtud cenſetis? Equidem exiſtimo meritò hoc ſolùm ad ſupplicium ipſius ταῦ relinqui ut pœnam in ſua illa figura ſuſtineat, quæ ſanè, ut crux eſſet, iſtius opera effectum eſt: & ſic ab hominibus appellatur.

1 Παρειςπεσὸν] Mſ. παρεὶς πεσὸν. Cætera hujus dialogi interpretantur autores libri de cruce. *Bourd.*

2 *Tyrannos*] Antiquis reges tyranni ſunt nuncupati. Virg. 4. & 6. Æn. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΤΙΜΩΝ, Η ΜΙΣΑΝΘΡΩΠΟΣ.

TIMON, SIVE MISANTHROPOS.

ARGVMENTVM.

Hoc Dialogo de Divitiis tractatur. Quis ſcilicet verus Divitiarum uſus ſit, & quomodo retineantur. Quibus potiſſimum obveniant, & quales reddant poſſeſſores. Occaſio Dialogi à perſona Timonis ſumpta eſt, quem Athenienſes, quòd inhumanus planè eſſet, hominumque congreſſus ac ſocietatem vitaret, imò etiam publicis malis gauderet, μισάνθρωπον *appellarunt: cujus mortui quoque ſepulchrum (ut ſcribit Suidas) inacceſſum & invium factum fuit, cùm mare, tanquam ipſum quoque peroſum illius inhumanitatem, inundatione eam terræ partem, ubi ſepultus erat, à reliqua abſtractam ſecluſiſſet. In quo & tale Epitaphium inſcriptum fuiſſe fertur:*

Hic jaceo, vita miſeraque inopique ſolutus,
Nomen ne quæras, ſed malè tute peri.

Huic igitur Timoni ſimiles reddi & divites, videtur intelligere velle Lucianus, utpote quos divitiæ & factuoſos & inſolentes, & planè barbaros efficere conſueverunt. Fingit autem ab initio divitem fuiſſe, ſed ob liberalitatem, & quòd abſque judicio in quoſvis benignus eſſet, ad paupertatem redactum eſſe. Quam rem cùm Iupiter ex ipſius querela, qua cum illo expoſtulando, in hominum maliciam & ingratitudinem à principio invehitur, cognoviſſet, miſertus illius, eò quòd & in deos pius fuerat, & multa illis ſacra peregerat, divitem denuo facere ſtatuit, ac Plutum cum theſauro ad ipſum mittit. Qui principio ire detrectat, oſtendens illum ſua culpa pauperem factum eſſe, & cum talibus hominibus minimè perdurare ſe poſſe, atque æque odiſſe eos, ut ſordidos atque avaros illos, qui nunquam omnino ſe utantur.

Mediocritate enim utendi ſe gaudere. Atque hic locus uſum divitiarum, & quomodo conſervari eædem debeant, docet. Deinde cùm Iupiter in ſententia perſiſteret, atque ita Plutus ducente Mercurio ad Timonem proficiſceretur, inter eundum fingitur claudicare. Ibi, interrogante Mercurio, cauſſam ejus rei reddit, quòd quoties à Iove mittatur, tarde incedat, neque videat quorſum eat, neque norit ad quos eat: quoties autem à Dite mittatur, etiam alatum eſſe. Quo figmento ſignificare videtur, improbos ac malos ſemper melioribus ſucceſſibus frui: probos autem, & à Iove dilectos, aut nunquam, aut tardè in hac vita felices ac divites fieri. Poſtremò interrogatus à Mercurio, cur deformis ac pallidus, tantopere ametur ab hominibus, reſpondet, Inſcitia, ac cæcitate illorum hoc fieri. Atque ibi cum hos, tum alios effectus ſuos exponit, quæ omnia poſtremò actione, & quaſi ipſa re comprobantur, dum Timonem ab

initio, Plutum rejicere atque averſari fingit, utpote ex paupertate modeſtum ac temperantem jam factum, & agnoſcentem ſuperiora mala, in quæ ex Divitiarum copia inciderat. Mox eundem acceptum cum ſumma cura aſſervare, tumidumque & inſolentem, omnes alios homines vitare atque contemnere. Additis ad finem etiam Adulatoribus, ſcurris, aſſentatoribus, ſycophantis, fumi venditoribus, & id genus aliis, qui ut corpus umbra, ſic ipſi divitias atque fortunam comitantur.

TIMΩN.

[1] Ω Ζεῦ φίλιε, καὶ [2] ξένιε, καὶ [3] ἑταιρεῖε, καὶ [4] ἐφέστιε, καὶ [5] ἀστεροπητὰ, καὶ [6] ὅρκιε, καὶ

TIMON.

O IVPITER Philie, hoſpitalis, ſodalitie, domeſtice, fulgurator, juramenti præſes, nubicoge,

1 Ω Ζεῦ φίλιε] Exordium ab attonitis poëtis. οἱ συνοικοῦντες colunt τὸν Ἐφέστιον, φίλοι Φίλιον, ἐν τῇ μιᾷ τάξει Ἑταιρεῖον, ξένοι Ξένιον, ἐν ὅρκοις συμφωνίας ποιοῦντες Ὅρκιον, οἱ δεόμενοι Ἱκέσιον, οἱ ἀδελφοὶ Ὁμόγνιον. Interp. Sophocl. ad Ajac. Maſtig. nomina collecta ex variis Iovis officiis, de quibus alius locus dicendi. *Bourd.* Expoſtulat cum Iove Timon, quod hominum ſcelera non ſtatim puniat, neque dignum ſe gerat tot honorificis & ad terrorem compoſitis nominibus, quibus illum inſigniunt poëtæ Πολυώνυμος hic introducitur per illuſionem Ζεὺς, ut apud Ariſtophanem in Pluto Mercurius, qui ſe στροφαῖον, δόλιον, ἐμπολαῖον, ἡγεμόνιον, & aliis item appellationibus venditat Carioni. Deus licet unus ſit, tamen varia nomina ſortitus eſt ab affectionibus variis, inquit Ariſtoteles, vel quiſquis auctor, in lib. de mundo. Et Seneca lib. 4. de beneficiis cap. 7. *Quoties voles, tibi licet aliter hunc auctorem rerum noſtrarum compellare. Tot appellationes ejus poſſunt eſſe, quot munera.* Cum enim de uno Deo convicti eſſent οἱ θύραθεν, neque id negare poſſent, ipſum Iovis nomine coluerunt, quem propter diverſa ejus officia & beneficia, diverſis item nominibus deſignarunt, ut quem totum comprehendere nequirent, per partes, vel ut Maximus apud Auguſtinum loquitur, *membratim* colere viderentur. Hinc φίλιος dicitur, quod amicitiæ præeſſet. Interpres Græcam vocem retinere maluit, quæ tamen in Latina verſione reddenda erat. Quidam *amicitiæ præſidem*, alii Plautina voce *amicabilem* interpretati ſunt. *Barlaus.*

2 Ξένιε] Ξένιος eſt ſive hoſpitum vindex, ſi quando hoſpitii jura violantur. De quo Virgilius 4. Æneid. *Iupiter hoſpitibus nam te dare jura loquuntur.* Iupiter Xenius apud omnes ferè gentes colebatur, præſertim apud Scythas, ubi piaculum maximum ducebatur, hoſpitium violare. *Idem.*

3 Ἑταιρεῖε] Ἑταιρεῖος idem vocatur. q. d. ſodalitii juris diſceptator, vel ſodalitii præſes, ὁ ἔφορος τῆς ἐν τῇ ἑταιρείᾳ κοινωνίας, ut tradit Euſtathius, cui Iaſon cum Argonautis ſacra feciſſe dicitur, ut teſtis eſt Athenæus lib. 6. itemque Heſychius, qui ipſum ait in Creta comprimis cultum fuiſſe. *Idem.*

4 Ἐφέστιε] Ἐφέστιον appellarunt, quod procurator, dominus & aſſertor ſit eorum, qui ejuſdem tecti, ſepti vel laris ſunt participes. nam ἐφεστίους θεοὺς interpretantur τοὺς ἐφ' ἑστίᾳ, penates. ἑστία focus eſt, cui originem dant ab ἕζω, ſedeo, quod ad focum ſedetur plurimum. *Idem.*

5 Ἀστεροπητὰ] Ἀστεροπητὴς poëticum eſt vocabulum, idem quod ἀστραπαῖος, fulgurator, quaſi ὁ συναγείρων τὰς ἀστραπὰς, fulgura & coruſcationes congregans, ut exponit Heſychius. Tradit Appianus in Syriaco: cum à Seleuco Seleucia urbs conderetur, quæ ad mare vergeret, fulgure ictam fuiſſe, fulgurque ipſum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νεφεληγερέτα, καὶ ἐρίγδουπε. καὶ εἴ τι σε ἄλλο οἱ [1] ἐμβρόντητοι ποιηταὶ καλοῦσι, [2] καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα, τότε γὰρ αὐτοῖς πολυώνυμος γενόμενος, [3] ὑπερείδεις [4] τὸ πῖπτον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπληροῖς τὸ κεχηνὸς τοῦ ῥυθμοῦ, [5] ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγ-

coge, grandiſtrepe, & ſiquod aliud tibi cognomen attoniti poëtæ tribuunt, maximè quum hærent in verſu (Nam tum illis multi nominis factus, carminis ruinam fulcis metrique hiatum imples) ubi tibi nunc magni- cre-

ipſum Deum creditum, ſolitoſque mortales choreas ducere, ipſumque fulgur hymnis & canticis proſequi, quoties cælum fulgeret. Hinc *Iupiter fulgur* apud Feſtum. *Barl.*

6 Ὅρκιε] Ὅρκιος nomen accepit quod jurisjurandi ſit arbiter, vel is per quem homines jurant. Scribit Pauſanias, quod & Gilbertus refert, in Olympiæ βουλευτηρίῳ, h. e. loco ubi Elienſium Senatus cogebatur, Iovis ſimulacrum fuiſſe, quod utraque manu fulmen continebat, quaſi ulturus omnino fulmine, qui falleret juramentum. De cæteris nominibus vide quæ ad hunc locum breviter notavit *Bourdelotius*, & ante eum Cognatus. *Idem.*

1 Ἐμβρόντητοι] Pro eodem Lucianus dixit, ἐμβεβροντημένοι, in Icaromenippo. Conſule Ariſtotel. analyt. poſter. lib. 2. ubi ſententiam refert Pythagoræorum de mentibus tonitru motis & inſanientibus. *Idem.*

2 Καὶ μάλιστα ὅταν ἀπορῶσι πρὸς τὰ μέτρα] Epitheta non ſemper ἐκ τοῦ δέοντος, ſed pedamenti ſæpe & tomenti tantum loco adhiberi à poëtis, præter Plutarchum obſervavit etiam Euſtathius. Sic Homerus non raro Iovem vocat νεφεληγερέτην, cum ſerenus eſt, & ἀστεροπητὴν, cum ad Æthiopas comeſſatum abit, vel amoribus indulget. In Odyſſ. Penelopæ tribuit χεῖρα παχεῖαν i. e. *manum robuſtam*, præter decorum & ἀκυρολόγως, quam 3. Iliad. Menelao aſſcribit, ἐκ τοῦ προσήκοντος, ut rectè animadvertit Græciæ noſtræ πρόβλημα D. Heinſius in ſuis ad Heſiodum obſervanionibus. *Idem.*

3 Ὑπερείδεις] Feſtivè Iovi tribuit, quod nominibus ejus competit. ὑπερείδω, fulcio, ſuſtineo, στηρίζω. aptum vocabulum ruinæ. Sic Propertius dixit: *poſitas fulcire ruinas.* At ſi principes poëtas tam liberè taxat Lucianus quod epitheta nonnunquam adhibeant propoſitæ rei parum convenientia, quid dicturus eſſet de noſtratibus non dicam poëtis, ſed poëtaſtris, qui ut verſuum ſuorum ruinam fulciant, & hiatum expleant, neſcio queis vocibus utuntur obſoletis barbaris, & aſſutitiis, quæ non magis argumento congruunt, quàm vetus panniculus novæ veſti, vel crocoton feli, ut proverbio dicitur. *Idem.*

4 Τὸ πίπτον τοῦ μέτρου.] Propriè ῥυθμὸς dicitur illa ἄρσις & θέσις eorum qui pede & manu plaudunt. Vnde tranſlatum ad pedes metricos. μέτρον à metiendo nomen habet, eſtque certa & definita pedum compoſitio. Differunt igitur ῥυθμὸς & μέτρον, quod ῥυθμοὶ, numeri, ſpatio temporum conſtant, μέτρα etiam ordine: alterum quantitatis eſt, alterum qualitatis. hinc Ariſtophanis Scholiaſt. πατὴρ μέτρου ῥυθμὸς, in Nebul. Vide Iul. Scaliger. de arte poëtica lib. 2. cap. 6. Cadere dicitur verſus, cum non rectè pedibus ſuis incedit, vel in fine claudicat, ut tibicine opus habeat, quod fulciatur: hiare, cum pars aliqua deficit, aut debita dimenſione non conſtat, aut crebra vocalium inter ſe fit concurſio. χασμωδίαν vocant Grammatici, hoc eſt, metri compoſitionem hiulcam. *Idem.*

5 Ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάραγος ἀστραπὴ] A circumſtantiis indignationem movet Timon. Interrogatio negationis vim habet. ἐρισμάραγος. Vox poëtica, quaſi λίαν σμαραγοῦσα, id eſt, ἠχοῦσα. Iovis epitheton alibi, hic fulguris, quatenus tonitrum efficit. Differt fulgur à fulmine ſecundum Philoſophos, quod fulmen fiat, quando multus ac tenuis ventus ſeu ſpiritus, nempe calidus & ſiccus, ex

 nube,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γος ἀστραπὴ, καὶ ἡ [1] βαρύβρεμος βροντὴ, [2] καὶ ὁ αἰθαλόεις, καὶ ἀργήεις, καὶ σμερδαλέος κεραυνός; [3] ἅπαντα γὰρ ταῦτα [4] λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε, καὶ [5] καπνὸς ποιητικὸς

crepum fulgur, gravifremum tonitru? ubi ardens, candens, ac terrificum fulmen? Nam hæc omnia jam nugas eſſe apparet, fumumque poëticum, nec omnino

nube, cui incluſus, à frigore exprimitur, magnoque fragore nubem perrumpit, & in terram decidit, cùm fulgur tantum in aërem diſpergatur & conſumatur: adeoque nonnunquam fiat ſine tonitru. Pulcrè Seneca: *Eodem modo fit fulgur, quod tantum ſplendet: & fulmen quod mittitur: ſed illi levior vis, alimentique eſt minus, & ut breviter dicam: fulmen eſt fulgur intentum.* Barl.

1 Βαρύβρεμος βροντή] Eſt enim tonitrus, ut Philoſophus docet lib. 2. Meteor. cap. 9. nihil aliud, quam fragor vehemens ab exhalatione igneſcente, dum nubem rumpit, excitatus, ut videre eſt in bombardarum noſtrarum exploſione. Nam horrendus ille ſonus cietur à flamma ex anguſtia tubi erumpente in liberiorem aëra, magnaque cum violentia diſcerpente eum ac propulſante. *Idem.*

2 Καὶ ὁ αἰθαλόεις] Iovi fulmen tribuitur triplex propter triplicem fulminis naturam & affectum, quod eſt penetrare ac diſcutere res contactas: offuſcare ſeu denigrare: & eaſdem incendere vel inflammare. Alii propter triplicem materiam ex qua conſtat, nempe calido ſicco, ex vapore calido humido, & ex iiſdem præterea incenſis. hinc Poëtæ Iovis telum trifidum ſive triſulcum eſſe dixerunt. Ariſtoteles tamen duo tantum ponit fulminum genera, Homerum imitatus, quem & hic ſequitur Lucianus. κεραυνὸν αἰθαλόεντα vocat fuliginoſum ab atrore, quo res imbuit contactas αἰθάλη enim fuligo. Ψολόεις alio nomine appellatur. Sic auctor de mundo. Τῶν δὲ κεραυνῶν οἱ μὲν αἰθαλώδεις, ψολόεντες λέγονται. Alterum fulminis genus ἀργῆεν, à candore vel velocitate nomen accepit. ἄργος enim albus, velox. quanquam à candore potius ſic dici putem. Plinius *clarum* appellat, quod flamma lucente & digeſtæ ſubtilitatis omnia penetrat, ſeque per omnes venas inſinuat & acerrimè urit. Teneris tamen & rarioribus parcit, quia non inhæret, ac ita citius quam poſſit amburere, ſe per poros transfundit, ut cum loculis integris & illæſis liquatur aurum. mora enim aliqua opus eſt ad urendum. Sic philoſophus: οἱ δὲ ταχέως, inquit, διάττοντες, ἀργῆτες λέγονται. i. quæ raptim tranſmittuntur fulmina, celeriterque provolant, Argetes vocantur. Σμερδαλέος. Adjunctum fulminis, quod ſit καταπληκτικὸν ſeu terrificum. Docet id Petronius Arbiter: *Primus in orbe Deos fecit timor: ardua cælo Fulmina cum caderent diſcuſſaque mœnia flammis Atque ictus flagraret Athos.* De Cæſare Caligula numinum alioquin ſuorum contemptore refert Suetonius, quod ad minima tonitrua & fulgura caput obvolvere; ad majora verò proripere ſe è ſtrato, ſub lectumque condere ſoleat. Homericis hic epithetis jocoſe utitur Lucianus ad illudendum Iovi. *Idem.*

3 Ἅπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος ἤδη ἀναπέφηνε] Continuatio ſuperiorum ad ἐξουθένησιν Iovis ejuſque poteſtatis inſtituta. Pari indignatione Iovem affatur Dido apud Maronem Æneid. 4. *Adſpicis hæc? an te Genitor cum fulmina torques Nequicquam horremus? cæcique in nubibus ignes Terrificant animos & inania murmura miſces?* q. d. abſit, ut inanias eſſe credamus. At Ariſtophanes ex perſona Socratis Iovem ludificans Comica ſcurrilitate βροντὰς ejus appellat πορδὰς, in Nub. *Idem.*

4 Λῆρος] Vox ea non conviciatoria eſt, ſed περιττολογίαν & inania verba deſignat. hîc pro re frivola & nullius momenti accipitur. *Idem.*

5 Καπνὸς ποιητικὸς] Καπνὸν ποιητικὸν ſive fumum poëticum appellat, vana & magnifica Poëtarum figmenta. Perſius Sat. 5. *Non equidem hoc ſtudeo, bullatis ut mihi nugis Pagina turgeſcat dare pondus idonea fumo.* Quid ſit *fumos vendere*, & *fumos effundere* norunt vel prætextati in ſcholis. Athenis vulgò καπνοὶ appellabantur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀτεχνῶς, [1] ἔξω τοῦ παταγοῦ τῶν ὀνομάτων. [2] τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου, καὶ [3] ἑκηβόλον ὅπλον, καὶ [4] πρόχειρον, οὐκ οἶδ' ὅπως τελέως [5] ἀπέσβη, καὶ [6] ψυχρόν ἐστι, μηδὲ ὀλίγον [7] σπινθῆρα ὀργῆς κατὰ τῶν ἀδικούντων διαφυλάττον. [8] θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν τις ἐπιχειρούντων [9] ἕωλον θρυαλλίδα φοβηθείη ἄν, ἢ

no quicquam præter nominum ſtrepitum. Sed decantatum illud tuum telum eminus feriens, & promptum, neſcio quomodo penitus extinctum ſit, & frigidum, & ne minimam quidem ſcintillam iræ contra nocentes aſſervarit. Itaque quivis ex his, qui pejeraturi ſunt, citius extinctum ellychnium metuerit, quàm flam-

tur doſontes & pollicitatores magni. fumus enim initio magnum quid eſſe videtur, ſed ſtatim evaneſcit, nihilque intus ſolidi habet. *Barl.*

1 Ἔξω παταγοῦ] Imperfecta oratio, in qua deſideratur aliquid, οὐδέν τι, vel οὐδέ τι ἄλλο. rectè ſupplevit interpres. *Nec omnino quicquam præter.* Per πάταγον τῶν ὀνομάτων, nomina intelligit ſonora & grandia, non exilia aut vulgara ψόφον ῥημάτων dixit item Ariſtophanes in Ranis, verba μεγαλόφωνα & terroris plena. *Idem.*

2 Τὸ δὲ ἀοίδιμόν σου] Pergit extenuare Iovis arma Timon. ὅπλον ἀοίδιμον. Sic vocat fulmen à poëtis decantatum & celebratum. Vox etiam proſæ ſcriptoribus uſitata. *Idem.*

3 Ἑκηβόλον] De fulmine hic uſurpatur, παρὰ τὸ ἕκαθεν βάλλεσθαι, quod eminus jaciatur, vel ut Virgilianis utar verbis: *celſo Genitor quæ plurima cælo Dejicit in terras.* Alias epitheton eſt Apollinis i. e. Solis, qui ἑκηβόλος appellatur, quod radios è longinquo in terras demittat, reſque omnes ex immenſo intervallo moveat & operetur: vel quod vaticiniorum ſit præſes, à βάλλω, pro συμβάλλω, conjecto. *Idem.*

4 Πρόχειρον] Quod hominum impietate motus Iupiter præ manibus ſemper & quaſi in promptu habet: ſecundum illud Horat. l. 1. od. 3. *Neque per noſtrum patimur ſcelus Iracunda Iovem ponere fulmina.* Idem.

5 Ἀπέσβη] Indefinitum β. quod ſicut præteritum in paſſiva nonnunquam ſignificatione accipitur, pro, *extinctum eſt.* Idem.

6 Ψυχρὸν] Id eſt, ἄπυρον, ex conſequenti. Extincta frigent. *Idem.*

7 Σπινθῆρα ὀργῆς] Debebat dicere πυρός. Feſtivè & καθ' ὑπόνοιαν iræ Iovis transſcribit, quod fulminis eſt proprium. σπινθὴρ, ſcintilla, quod ex Græco, quaſi ſpintella verſo π in κ, Ionum more, ut docet Caninius. *Idem.*

8 Θᾶττον γοῦν τῶν ἐπιορκεῖν] Dictus Iupiter ὅρκιος, quod jurisjurandi arbiter ſit ac vindex. hinc perjuros fulmine ſuo ferire ac necare creditur. Quod cum non illicò fiat, Iovem vel cæcutire, vel fulmen ejus extinctum putant, imò ad atheiſmum prolabuntur, mundumque ex fortunæ arbitrio ſurſum ac deorſum volvi credunt. Sic Iuvenalis ſat. 3. *Sunt qui in Fortunæ jam caſibus omnia ponant, Et nullo credunt mundum rectore moveri, Atque ideo intrepidi quæcunque altaria tangunt.* Verum legendus hic eſt Plutarchus, περὶ τῶν θείων βραδέως τιμωρουμένων. Vtcunque Deus pœnam differt, non tamen eam aufert, ſed tarditatem ſupplicii gravitate compenſat. Piè Tibullus: *Ah miſer & ſiquis primò perjuria celat, Sera tamen tacitis pœna venit pedibus.* Idem.

9 Ἕωλον θρυαλλίδα] Copioſe de hac voce doctiſſimus Chriſtia. ad veſp. Ariſtoph. Pollux. *Bourd.* Iovis fulmen ellychnio comparat extincto frigidoque, quod vim nullam habet amplius nocendi, q. d. brutum fulmen. ἕωλον Suidas tradit eſſe, τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον, ſumptâ tralatione à cibis, qui in ſequentem auroram ſive diem relicti ſaporem ac vim ſuam amittunt, fiuntque inutiles. Sic jus heſternum Græci vocant ἕωλον ζωμὸν, & ἕωλοι ἄρτοι ſunt panes pridie facti. nam ut rectè notat Caſaubonus ad Athenæum lib. 3. ἕωλα dicuntur omnia,

τὴν τοῦ [1] πανδαμάτορος κεραυνοῦ φλόγα. [2] οὕτω δαλόν τινα [3] ἐπανατείνασθαι δοκεῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν, ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι. μόνον δὲ τοῦτο οἴεσθαι [4] ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου. ὥστε ἤδη διὰ ταῦτά σοι καὶ ὁ Σαλμωνεὺς

flammam fulminis cuncta domantis: ita titionem quempiam in ipſos vibrare videris ut nec ignem, nec fumum ex ipſo manantem pertimeſcant: ſed hoc ſolum ex vulnere putent ſibi inferri nocumentum, ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum eſt, ut jam [5] Salmoneus tibi

quæ deſierunt eſſe in ἀκμῇ novitatis. Vnde M. Tullius ἕωλον vocat librum, qui primam novitatis gratiam amiſit. *Barl.*

1 Πανδαμάτορος κεραυνοῦ] Πανδαμάτωρ κεραυνὸς fulmen *omnia domans.* Sic Profeſſor Salmurienſis. Eraſmus, *omnia necans*, quod anguſtius eſt, cum non ad animata ſolum, ſed & inanimata ſeſe corpora extendat fulminis efficax vis. Neque enim homines vel pecudes tantum in cineres redigit, quorum exempla legere eſt apud heſtoricos, ſed inſuper duriſſima quæque, ut quercus, lapides, & metalla diſſipat, liquefacitque Seneca lib. 1. Nat. quæſt. cap. 52. *Valentiora quia reſiſtunt, vehementius diſſipat: cedentia nonnunquam ſine injuria tranſit.* Cum reſtrictione tamen accipiendum hoc nomen πανδαμάτωρ. Sunt enim nonnulla, in quæ poteſtatem non habeat fulmen, ut in laurum ac ficum: in vitulum marinum: in aquilam, in hiænam, in homines dormientes & alia, de quibus videndi Plinius, Plutarchus, Suetonius: è recencioribus item Brodæus lib. 3. Miſcell. *Idem.*

2 Οὕτω δαλόν τινα] Aliâ ſimilitudine utitur, qua Iovis potentiam elevat, cum titioni aſſimulat fulmen ejus, unde hoc tantum formidant perjuri, ne fuligine compleantur, δαλὸς, titio, ξύλον κεκαυμένον Heſychio, παρὰ τὸ δαίεσθαι, ἤγουν καίεσθαι. plures vocabuli notiones ibidem vide. *Idem.*

3 Ἐπανατείνασθαι δοκεῖς] In media ſignificatione pro ſublata manu intentare fulmen, vel ſublatum fulmen dextra vibrare. Sic & Ἔρως κεραυνὸν ἐγκυλημένος apud Athenæum introducitur, hoc eſt, ſublimi manu fulmen tenens, & quaſi jam jam vibraturus. Geſtum habitumque Iovis fulminantis exprimit Timon. *Idem.*

4 Ἀπολαύειν τοῦ τραύματος] Huic loco τὸ τραῦμα minus videtur convenire, cum ἀσβόλου ſeu fuliginis fiat mentio, quare lego καύματος id eſt *aduſtione*, quomodo fulmen & fulgur adurere, uſtulare dicuntur, ita ante dixit φλόγα κεραυνοῦ. G. Cuperus Obſerv. l. III. c. 2. *Almelooveen.*

5 *Salmoneus tibi ſit*] Æcli filius, de quo Virg. 6. Æn. *Cogn.* Quàm merito ab hominibus nefariis contemnantur Iovis fulmina & tonitrua probat exemplo Salmonei. Fuit Salmoneus Æoli filius, non regis ventorum, inquit Servius, ſed alterius, qui apud Elidem regnavit, qui cum regia Majeſtate contentus non eſſet, conatus eſt ſe Deum ſuis oſtendere, & fabricato æneo ponte ſublimi, adeo ut Elidis partem deſuper tegeret, ſub eo agitabat currus ad imitanda tonitrua: & in quem jaculatus eſſet facem, eum jubebat occidi, ob quam ſuperbiam Iupiter iratus illum vero fulmine ad inferos deturbavit. De quo Virgil. 6. Æneid. *Vidi & crudeles dantem Salmonea pœnas, Dum flammas Iovis & ſonitus imitatur Olympi.* Verum omiſſis poëtarum figmentis, fuit Salmoneus, ut Euſtathius tradit Odeſſ. λ. inſignis mechanicarum operarum artifex, qui βροντεῖον ad imitanda cæli tonitrua dicitur excogitaſſe, vas ſcil. ingens mugitum illum tonitrui per calculos immiſſos exprimens, cujus etiam meminit Ariſtophanis interpres, in Nebul. Produnt item hiſtoriæ, Archimedem Syracuſanum fulgurationes quaſdam ignivomas per ſpecula edidiſſe. Idem Euſtathius commemorat peritum

¹ ἀντιβροντᾷν ἐτόλμα, ² οὐ πάνυ τοι ἀπίθανος ὤν, πρὸς οὕτω ³ ψυχρὸν τὴν ὀργὴν Δία, θερμουργὸς ἀνὴρ, καὶ ⁴ μεγαλαυχούμενος. ⁵ πῶς γὰρ, ὅπου γε καθάπερ ⁶ ὑπὸ μαν-

tibi ſit auſus etiam obtonare: neque id admodum ab re: quippe adverſus Iovem uſque adeò frigidum, vir ad facinora fervidus, audaciaque tumidus. Quidni enim faciat, ubi tu perinde ac ſub

ritum quendam mathematicum adjumento machinæ inimici ſui ædes, non aliter quam terræ motu vibratas, concuſſiſſe fulguritoſque quoſdam radios in illum diſtrinxiſſe, ut confeſſione inimici & ἐνοσίχθων, & τερπικέραυνος dictus fuerit Neptuni Ioviſque, illius terræ quaſſatoris: hujus fulguratoris epithetis. Quod de Arthmeſio intelligendum putant, quem ſcribit Agathus hiſtor. lib. 5. domum Zenonis vicini ſui æmula motus terræ concuſſione per diſpoſitos certis locis tubulos perculiſſe. Cum Salmoneo confert Gilbertus auctorem illum (monachus fuiſſe perhibetur in Germania) qui bombardæ & pulveris nitrati uſum primus invenit, quod inventum, utut alii ſumme neceſſarium atque utile in bello ducunt, ad arces ſcilicet latronum expugnandas: alii tamen & forte rectius Satanicum plane & pernicioſiſſimum eſſe judicant. Quæ enim quæſo animi virtus? quod corporis robur? qui aſtus & ſtratagemata ingenioſa nunc locum habeant, ubi machina illa globis ferreis ſaxiſve oppleta disjicit omnia, & uno ſæpe ictu centum aut ducentos homines in acie conſtitutos, quamlibet armotos è medio tollit. *Barl.*

1 Ἀντιβροντᾷν] Dixiſſet Atticus ſcurra ἀντιαποπαρδεῖν, ut qui Iovis tonitrua per jocum πορδὰς vocabat. *Idem.*

2 Οὐ πάνυ τοι] Nec immerito hoc à Salmoneo factum aſſerit argumento à contrariis deſumto. Lentitudini Iovis opponit Salmonei fervorem; & projectam ejus audaciam, illius timiditati. *Idem.*

3 Ψυχρὸς τὴν ὀργὴν] Ejuſmodi hominem ἄνοργον vel ἀόργητον vocant Græci, lentum ſive iræ vacuum, de quo Plutarchus in lib. περὶ ἀοργησίας, & Ariſtotelis 2. Ethicorum. Opponitur ei θερμουργὸς ἀνὴρ, qui ad facinora perpetranda fervidus eſt & præceps. Xenophon ἀνόητον & ῥιψοκίνδυνον appellat. Sic & θερμὸν ἔργον apud Ariſtoph. facinus audax & temerarium, q. d. calidum magis quam callidum. θρασυμήδης eadem de cauſſa vocatur Salmoneus à Pindaro, in Pyth. Oda 4. *Idem.*

4 Μεγαλαυχούμενος] Id eſt, non tantum audacia tumidus & elatus, ſed de magnis etiam rebus ſeipſum jactans. Vtriuſque ſignificationis exempla vide apud Budæum in Comment. pag. 356. edit. Stephan. *Idem.*

5 Πῶς γὰρ] Socordiæ crimen Iovi improperat ac ſomnolentiæ. πῶς γάρ; conciſa loquendi formula ſed elegans. In reſponſionibus aſſenſionem ſignificat, quidni enim faciat? q. d. jure optimo id facit. *Idem.*

6 Ὑπὸ μανδραγόρᾳ] De hoc Proverb. parœmiogr. de Mandragora, Dioſcorid. Heſych. *Bourd.* Mandragoræ ſomnifica vis ineſt. Plin. lib. 15. Dioſcorid. indicat radicem decoctam ſumi adverſus inſomnia. Demoſthen. Philipp. 4. & Iulia. in epiſt. *Cogn.* Ita vertit Eraſmus, bene ſecundum vulgatam lectionem, male ſecundum rationem. Henricus Stephanus in voce Μανδραγόρας videtur legiſſe ὑπὸ μανδραγόρου, non multo melius. Faceta ſatis eſt ſententia verſionis Eraſmi, qui mandragoram herbam lactucæ non abſimilem, ut ex Theophraſto & Plinio patet, in arborem umbram dormientibus facientem transformat. Certe non ita ſcripſit, non ita intellexit Lucianus. Lege meo periculo: ἀπὸ Μανδραγόρου, id eſt, *poſt mandragoram ſumptam*, vel *poſt mandragoræ potionem.* Sic & ad eundem ſenſum infra in Domoſthenis encomio pag. 908. οἷον ἐκ μανδραγόρου καθεύδοντας, id eſt, *à mandragora potu vel eſu.* Sic etiam loquuntur medicorum filii, ἀπὸ πλησμονῆς, ἀπὸ φαρμάκου, id eſt, *ſtatim poſt repletionem*, *ſtatim poſt*

μανδραγόρᾳ καθεύδεις; ὃς οὔτε τῶν ἐπιορκούντων ἀκούεις, [1] οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας ἐπισκοπεῖς. [2] λημᾷς γὰρ, καὶ [3] ἀμβλυώττεις πρὸς τὰ γιγνόμενα, καὶ [4] τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι, καθάπερ [5] οἱ παρηβηκότες. [6] ἐπεὶ

ſub mandragora dormis? qui neque pejerantes audias, neque flagitioſos obſerves: ſed cæcutias lippitudine, & hallucineris ad ea quæ fiunt, aureſque tibi obſurduerint, quemadmodum iis qui ſenio confecti torpent. Quando-

pharmaci potionem. Mandragoram vero eſſe ναρκωτικὸν φάρμακον, & ſomnum inducere notum eſt vulgo. *Palmerius.* Proverbialis eſt locutio. Mandragoræ vis ineſt ſomnifica, ob inſignem ejus frigiditatem, quam herbam Pythagoras ἀνθρωπόμορφον vocat, quod radix ejus imitetur hominis formam. quod tamen negant recentiores Botanici, idque ex aliis plantarum radicibus confictum eſſe ajunt. Sunt qui non plantam, ſed animal in terris vivens eſſe crediderint, ideoque dextre evellendum eſſe docuerint, cum & conceptum in utero perficere & divitias conferre putarint, quam opinionem merito refellit Matthiol. in Dioſcoridem lib. 4. & 6. itemque Lemnius lib. 4. de occult. Naturæ miraculis, cap. 10. Vide inſuper Nicand. & Grevinum cap. 23. lib. de Venenis. Heſychio exponitur εἶδος βοτάνης οἰνικὸν καὶ ὑπνοτόν. Hinc qui ceſſant in officio, *multam mandragoram bibiſſe* dicuntur. Vtitur eodem loquendi genere Demoſthenes in Philipp. 4. & Iulianus Cæſar in Epiſtol. At quanto rectius quam Timon, de ſummo Numine pronunciat regius Pſaltes: οὐ νυστάξει, inquit, οὐδὲ ὑπνώσει ὁ φυλάσσων Ἰσραὴλ, *non dormit neque nictat, qui cuſtodit Iſraël.* ubi λιτότης in verbis occurrit & ἀνθρωποπάθεια, q. d. Deus noſter promptus eſt ad opem ſuis ferendam, non mandragoram bibit aut grana papaveris, ut altum dormiat, *Barl.*

1 Οὔτε τοὺς ἀδικοῦντας] In genere ſic vocat flagitioſos. Eſt enim ſcelus omne ἀδικία quædam & iniqua actio ſeu juris violatio, ut contra virtus omnis juſtitia. hinc apud Demoſthen. ut obſervat Budæus, τὸ ἀδικεῖν fere accipitur, pro perperam & ſceleſte agere. Et Caſaubonus ad Athenæum, ἀδικίαν pro impudicitia & aliis item flagitiis accipi, non ſemel obſervavit. *Idem.*

2 Λημᾷς γὰρ] Amplificatio eorum quæ ſupra dixit. Non ſolum dormitare ait Iovem & veterno quodam corripi, ſed cæcutire etiam præ lippitudine, eoque minus perſpicacem eſſe in negociis obeundis. λημᾷς γὰρ. *cæcutis lippientium more.* λήμη pro quo Atticis γλήμη addito γ, proprie humor eſt in oculis concretus, unde lippitudo naſcitur, ἀπὸ τοῦ λεύσσειν, ut volunt, quod eſt videre, & μὴ particula privante, quod ejuſmodi lacrymæ oculos occupantes viſui officiant. Quæ cum in ſenibus majores lemas faciant, hinc ſatis audacter κολοκύνταις λημᾷν dixit Ariſtophanes, in Nub. & χύτραις λημᾷν, Lucianus in opuſc. πρὸς ἀπαίδευτον, hoc eſt, cucurbitas vel ollas lippire, quoties aliquem ſignificare volunt plane cæcutientem aut ſtupidum. *Idem.*

3 Ἀμβλυώττεις] *Obtuſum vides* ἀμβλὺς enim obtuſus, hebes, quod ad ἀναβάλλω refert Euſtathius. proprie de ferro uſurpatur, cujus acies obtuſa eſt. transfertur ad aciem oculorum. hinc ἀμβλυωπία pro *hebetatione oculorum* apud Hippocratem & Galenum, quâ non tota lux perit, ſed hebeſcit, quæ hebetatio ex aliqua incerta cauſſa provenit teſtibus medicis. *Idem.*

4 Τὰ ὦτα ἐκκεκώφωσαι] Deeſt præpoſitio κατά. ad verb. *exurdatus es auribus*, vel *aures tuæ exurdatæ ſunt*, vel *exurduerunt.* κωφὸς dicitur, cui auditus eſt vitiatus: item mutus. Heſychio, οὔτε λαλῶν, οὔτε ἀκούων. quia quiſquis à nativitate ſurdus eſt, etiam mutus ſit neceſſe eſt. Vide Aphrodiſ. lib. 1. Problem. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; quæſt. 138. *Idem.*

5 Οἱ παρηβηκότες] Recte interpres, *qui ſenio confecti torpent*; vel potius, *qui* *fle-*

νέος γε ἔτι, καὶ [1] ὀξύθυμος ὤν, καὶ [2] ἀκμαῖος τὴν ὀργήν, πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων, [3] καὶ βιαίων ἐποίεις, καὶ [4] οὐδέποτε ἦγες τότε πρὸς αὐτοὺς ἐκεχειρίαν, ἀλλ' ἀεὶ ἐνεργὸς πάντως ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ [5] ἡ αἰγὶς ἐπεσείετο, καὶ ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ ἀστραπὴ συνεχὲς [6] ὥσπερ εἰς ἀκροβολισμὸν, προηκοντίζετο. [7] οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκι-

doquidem cùm juvenis adhuc eſſes, acrique animo, & vehemens ad iracundiam, permulta in homines maleficos & violentos faciebas: Neque tum unquam cum illis inducias agitabas, ſed perpetuò fulmen erat in negocio, & ægis concutiebatur, obſtridebat tonitru, fulgur continenter jaculorum in morem denſiſſimè ex edito loco devolantium torquebatur, terræ quaſſationes cri-

florentes annos egreſſi in ſenectutem vergunt. Sic uſurpatur apud Thycydidem, ὅσοι δὲ παρηβήκατε, id eſt, *conſenuiſtis*, ut bene interpretatur Budæus, non, ut Valla, *ætate proceſſiſtis.* Senibus enim viſus obtuſior, vireſque corporis minus excitatæ vegetæque eſſe ſolent. *Barl.*

6 Ἐπεὶ νέος γε ἔτι] Argumentatur ab anteactis. Inſtituitur hic egregia collatio Iovis olim juvenis ac ſtrenui: & ætate jam deficientis ſive ignavi. Quæ omnia Rhetorum more amplificat Timon per exclamationem, q. d. quantum mutatus es ab Iove illo juvene, acri & actuoſo, nunc te neſcio quis languor & veternus habet. *Idem.*

1 Ὀξύθυμος ὤν] Præceps animi, impatiens iræ, cerebroſus. Sic eum ſæpe introducit Homerus. Id autem pueris ſeu juvenibus proprium eſt, quos propterea θυμικοὺς καὶ ὀξυθύμους appellat Ariſtoteles Rhetor. 2. Et ab ejuſmodi hominibus minus ſibi metuendum eſſe docet, quam ab iis, qui mites diſſimulatoreſque ſunt hoſtes. Vide Philoſophum Eth. Nicomach. lib. 4. cap. 5. ubi τοὺς ὀξυθύμους καὶ ἀκροχόλους diſtinguit ἀπὸ τῶν πικρῶν καὶ χαλεπῶν, qui diutius in ira perſiſtunt, & δυσδιάλυτοι ſunt. *Idem.*

2 Ἀκμαῖος τὴν ὀργήν] Eleganter, quaſi vigens ira. Sic νόσος ἀκμάζειν dicitur medicis, cum ſævit ac graſſatur: παρακμάζειν, cum vigorem ſuum vel rigorem remittit, ſenſimque deficit ac decreſcit. *Idem.*

3 Καὶ βιαίων] Significat homines violentos, qui per vim aliis injuriam inferunt, vel ut verbis utar Ovidii, *quibus rigido jus dicitur enſe.* χειροδίκας eoſdem ſcite vocavit Heſiod. in Operibus. *Idem.*

4 Οὐδέπ. ἦγες ἐκεχειρίαν] Gellius lib. 1. cap. 15. ἐκεχειρίαν ſcribit eſſe ceſſationem pugnæ pacticiam, παρὰ τὸ κατέχειν τὰς χεῖρας, quod eo tempore *feriatur bello apta manus*, ut ait Auſonius, *& otia ducit.* Ad ferias & munerum vacationes quoque refertur. Latini *inducias* dicunt, ſed voce minus ſignificante, ut idem docet Noct. Atticarum ſcriptor. *Idem.*

5 Ἡ αἰγὶς] Sic in Dial. Iovis & Cupid. & θεῶν. κρισ. & Bis accuſ. paſſim denique. *Bourd.* Iovi ægis tribuitur, hoc eſt, clypeus ex pelle capræ Amaltheæ, quæ nutrix ejus fuit, confectus, quem dicitur ἐπισείειν, id eſt, vibrare, quoties iraſcitur. Servius ad 8. Æneid. *In pectore Numinis*, inquit, *ægis; in corpore hominis lorica dicitur.* Barl.

6 Ὥσπερ εἰς ἀκροβολ.] Hoc eſt, *jaculorum in morem edito ex loco devolantium.* ita Eraſmus. Alii, *in morem levis & velitaris pugnæ.* Vox utrumque ſignificat. nam ἀκροβολίζεσθαι, vel eſt ἐξ ἄκρου βάλλειν, ſublimi è loco jaculari: vel ut Heſychius exponit, πόῤῥωθεν βάλλειν, eminus certare jaculis miſſilibuſque, quod eſt velitari. Vide Æmil. Portum ad Xenoph. *Idem.*

7 Οἱ σεισμοὶ δὲ, κοσκινηδὸν] Cohærent hæc cum præcedentibus, quæ ſalibus admodum feſtivis referta ſunt. Eſt & hic elegans τῶν ἐπιῤῥημάτων ſimiliter deſinen-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νηδόν. ἐ ἡ χιὼν, σωρηδόν. καὶ ἡ χάλαζα, πετρηδόν. καὶ ἵνα σοι 1 φορτικῶς διαλέγωμαι, ὑετοί τε 2 ῥαγδαῖοι, καὶ βίαιοι. ποταμὸς 3 ἑκάστη σταγών. 4 ὥστε τηλικαύτη

cribri inſtar frequentes, nix cumulatim, grando ſaxorum in morem, atque ut tecum grandius loquar, imbreſque rapidi & violenti, ac flumen quotidie exundans. Hinc tantum repente Deu-

nentium ſchematiſmus in κοσκινηδὸν, σωρηδὸν, & πετρηδόν. Cribri motus cum motibus terræ; nivium denſitatem cum acervo frumenti aut aliarum rerum; grandinis lapſum cum ſaxorum deſuper volantium ſtrepitu perquam venuſte comparat. *Barl.*

1 Φορτικῶς διαλέγωμαι] Per comparativum expoſuit Eraſmus, ἀντὶ τοῦ φορτικώτερον. Sic Demoſthenes in Timocr. ἵνα μή τι φορτικῶς εἴπω. Interpres, *nequid inſolentius dicam & invidioſius.* Idem.

2 Ρ'αγδαῖαι] Nimborum epitheton appoſitum, q. d. rapidi & vi perrumpentes, à ῥήσσω τὸ ῥήγνυμι, rumpo. *Idem.*

3 Ε'κάστη σταγών] Eraſmus, & alii verterunt, *quotidie exundans.* ut ἑκάστη ſit adverbialiter poſitum, pro καθ' ἑκάστην. illud vero σταγὼν, indefinitum 2. eſſe volunt à στάζω, ſtillo, in quibus non leviter hallucinari videntur, cum ſimpliciter meo judicio vertendum ſit, *flumen erat quæque gutta.* Vult enim indicare Timon, quam copioſi & grandes fuerint illi imbres, unde tam exiguo tempore & velut momento tam ingens exſtiterit aquarum deluvium, quo totum genus humanum fuerit abſorptum. Nec etiam τὸ στάζειν, quo verbo utitur Lucianus, *exundandi* ſignificationem admittit, cum *ſtillare*, & *exundare* inter ſe opponantur. Vnde ἄστακτα ὕδατα Euripidi, ſunt *aquæ copioſè fluentes, non ſtillatim.* Subintelligitur verbum ſubſtantivum, ἦν, vel ἐγένετο, & prædicatum, ut Logici loquuntur, ſubjecti locum obtinet. *Idem.*

4 Ω'στε τηλικαύτη] Quam præceps olim ad iram ſive vindictam fuerit Iupiter, alio item exemplo declarat Timon, nempe diluvio Deucalionis. Fabulantur poëtæ Deucalionem, qui filius fuit Promethei, & uxorem duxerat Pyrrham Epimethei filiam, apud Theſſalos regnaſſe, ſub quo ingens diluvium univerſum terrarum orbem inundaſſe, genuſque humanum ad internecionem deleviſſe fertur Deucalione & Pyrrha ſervatis. quam fabulam lepidè pertractat Ovid. lib. 1. Metamorph. Hoc ideo fictum eſſe ſcribit Euſebius in Chronicis, quod regnante Athenis Cecrope maxima aquarum illuvies majorem partem populorum Theſſaliæ abſumpſerit paucis per refugia montium liberatis, maxime in monte Parnaſſo, in cujus circuitu Deucalion tunc regno potiebatur, qui tunc ad ſe ratibus profugientes, ut narrat Iuſtinus, ſuſcepit, ac per ſumma Pernaſſi juga fovit, eaque de cauſſa genus humanum ab illo fuiſſe reparatum ajunt. Sunt qui tertium & quartum finxerunt cataclyſmum ſub Ogyge Thebanorum rege, Deucalionis majorem, ut teſtatur Auguſtinus lib. 18. de civitate Dei: & alterum ſub Phoroneo rege Athenienſium in Attica. Sed fabuloſa hæc omnia, & è Noachi, qui Deucalion ille, Ogyges, vel Phoroneus putatur, diluvio ſub imagine expreſſa. quemadmodum conſtat, creationem hominis à poëtis, maxime ab Ovidio ipſi Prometheo tribui, quo antiquiorem non cognoverunt Græci. Sic juſto Dei judicio, artibus Satanæ factum eſt, ut quæcunque in ſacris hiſtoriis occurrunt, ethnicorum figmentis in fabulas verterentur. Patet hoc ex collatione, quam inſtituit Petr. Lavinius vir θεολογικώτατος inter ea quæ narrat Moſes, & quæ canit in Transformationibus ſuis Naſo. Apud Lucianum in libello de Syria Dea extat locus, ex quo manifeſtè patet, per diluvium Deucalionis intelligi non inundationem illam particularem, quâ olim Græcia, atque Italia vaſtata, nec non Atalanta inſula abſorpta dicitur: ſed diluvium univerſale, quod fuit Noæ temporibus. Quin etiam Plutarchus lib. de animal. induſtria, ſcribit, columbam ex arca Deucalio-

nis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] ἐν ἀκαρεῖ χρόνου [2] ναυαγία [3] ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο, ὡς [4] ὑποβρυχίων ἁπάντων [5] καταδεδυκότων, μόγις ἕν τι [6] κιβώτιον περισωθῆναι [7] προσοκεῖλαν [8] τῷ

Deucalionis ætate naufragium ortum eſt, ut omnibus ſub aqua demerſis, vix unica ſcaphula ſervaretur, quæ in montem Ly-

nis emiſſam attuliſſe indicium recedentis diluvii. Et quis ille Deucalion? Promethei filius, qui Iapeto patre natus dicitur. at Iapeti nomen non origine Græcum eſt, ut Proclus putavit, ſed effictum ex Hebr. Iaphet, qui filius fuit Noachi una ſervatus cum patre & fratribus ex diluvio. Ipſe vero Deucalion Græcorum, qui reſpondet Noacho, pro Thubalis nomine inductus eſt. Nam θ in δ ſæpe tranſit apud Græcos, ut οὐθεὶς & οὐδείς. β item & κ facile inter ſe permutantur. Sic βορβορυγὴ & κορκορυγὴ, apud Heſychium, de quibus Salmaſium vide in lib. de Dialectis. *Barl.*

1 Ἐν ἀκαρεῖ χρόνου] Sic loquuntur Græci, cum repente quid factum dicunt, ἐν ἀτόμῳ, ut Suidas interpretatur. nam τὸ ἀκαρὲς propriè de capillis dicitur, quod ita exiguum eſt, ut præ exiguitate non poſſit κείρεσθαι, hoc eſt, tonderi. *Idem.*

2 Ναυαγία] Propriè de navium jactura ac ſubmerſione dicitur. hic pro diluvio accipitur, quo univerſum genus humanum ſub aquis demerſum periit, quam propterea differentiæ cauſſa μεγάλην ναυαγίαν appellat Lucianus in Dialogo περὶ ὀρχήσεως. Cicero, *naufragium Reipubl.* eadem tralatione dixit. *Idem.*

3 Ἐπὶ τοῦ Δευκαλ.] Hoc eſt, Deucalionis tempore vel ætate, ἐπὶ τούτου τοῦ βίου, ut alibi loquitur Lucianus. *Idem.*

4 Ὑποβρυχίων ἁπάντ.] Vniverſale igitur diluvium fuiſſe innuit. ὑποβρύχιος dicitur ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ βυθισθεὶς, ſub aqua merſus. à βρύχω deducit Euſtathius, id eſt, ſtrido. Stephanus Etymologum ſecutus à βρέχω, quod eſt, irrigo. alias à βυθὸς dici poſſit, quaſi βύθιος, quod etymon indicare videtur Heſychius. *Idem.*

5 Καταδεδυκότων] Hoc addit Lucianus, quo ſignificet, ita eos fuiſſe demerſos, ut nunquam emerſerint. nam τὸ καταδύνειν, eſt *ſubire fundum*, cui opponitur ἀναδύνειν, vel ἀνακύπτειν, *ex aquis emergere*, vel *emicare*. Idem.

6 Κιβώτιον] Propriè arculam ſonat. hic ſcaphulam ita vocat, in qua Deucalion cum uxore ſervatus fuit. *parvam ratem* appellat Ovid. ut, *parva rate vectus adhæſit.* 1. Metamorph. Eadem ratione arca Noæ, quæ Hebr. תבה, à ſeptuaginta interpretibus Græce vertitur κιβωτὸς, Geneſ. 6. & alibi, ob ſimilitudinem quam habebat cum ciſta. Vnde videmus Deucalioneum illud diluvium idem eſſe quod Noachi, quo tempore divina providentia in arca ſervatus fuit cum uxore, filiis, & nuribus, ut eſſet generis humani ſeminarium. *Idem.*

7 Προσοκεῖλαν] *Quæ appulit.* De navibus propriè dicitur littus aut portum ſubeuntibus, ab ὀκέλλω, vel κέλλω τὸ κινῶ teſte Euſtathio, à quo Latinum *cello*, cujus compoſita in uſu. *Idem.*

8 Τῷ Λυκωρεῖ] Mons ſive locus eſt ad quem appulit ſcapha. Scribit Pauſanias in Phocicis, Lycoream urbem conditam in Parnaſſi ſummitate ab iis, qui in Deucalionis alluvione luporum ululatibus, (τῶν λύκων ὠρυγαῖς) ſervati ſunt, ut eo nomine vel ipſe Parnaſſus, vel pars ejus intelligatur. Nam & Ovidius Parnaſſum fuiſſe ait, montem Phocydis, in quem ab undis tutum Deucalion & Pyrrha ſe receperunt. Verum ex narratione Moſaïca, mons, in quo reſedit arca, unus fuiſſe dicitur montium Ararati, id eſt, majoris Armeniæ, quem Chaldæus paraphraſtes appellat *Kardu*, Epiphanius λόφαρ, hoc eſt, *locum deſcenſionis*, ſic forte dictum à ſitu, quod in omnes partes ex eo Noah cum ſuis deſcenderit poſt deſiccatam terram, ut notat Iunius ad 8. Geneſ. qui & hoc addit, montem fuiſſe omnium in illo tractu editiſſimum. *Idem.*

I Za-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Λυκωρεῖ, [1] ζώπυρόν τι τοῦ ἀνθρωπίνου σπέρματος διαφυλάττων [2] εἰς ἐπιγονὴν κακίας μείζονος. [3] τοιγάρ τοι ἀκόλουθα τῆς ῥᾳθυμίας [4] τἀπίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῶν, οὔτε θύοντος ἔτι σοι τινὸς, [5] οὔτε στεφανοῦντος, εἰ μή τις ἄρα πάρεργον ὀλυμπίων. καὶ οὗτος, οὐ πάνυ ἀναγκαῖα ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος τι ἀρχαῖον συντελῶν. καὶ κατ' ὀλίγον [6] Κρόνον σε [7] ὦ θεῶν γενναιό-

Lycorem appulit, humani generis quaſi ſcintillulas quaſdam ſervans, unde ſceleratius etiam genus propagaretur. Quare dignum ſocordia præmium ab illis reportas, cùm nemo jam tibi ſacra faciat, nec coronas offerat, niſi ſiquis obiter in Olympiis: qui quidem non admodum neceſſariam rem facere ſibi videatur, ſed priſcum quendam ritum obſervare: ac pene Saturnum, ô Deorum

1 Ζωπυρόν τι] Elegánter ſic vocat humani generis relliquias: quemadmodum & Plato ζώπυρα τοῦ τῶν ἀνθρώπων γένους appellat eos, qui ex diluvio ſervati ſunt, quaſi igniculos quoſdam ad humanum genus aquis extinctum, ſuſcitandum relictos. lib. 3. de legib. Eſt propriè τὸ ζώπυρον, ſuſcitabulum ignis ſeu relliquiæ ignis ſopiti & cineribus obruti, quod Homerus vocat σπέρμα πυρός. Hoc autem ſervatur ad ignem accendendum, quum uſus exigit. *Barl.*

2 Εἰς ἐπιγονὴν, &c.] Eo humanæ naturæ pravitatem indicat à bono ſenſim in pejus vergentis, quemadmodum hoc quatuor ſuis ætatibus ſcite præfigurarunt poëtæ. Sic auream ætatem excepit argentea, argenteam ænea, hanc ferrea, deſciſcente paulatim à primævo innocentiæ ſtatu mortalium genere. Quo ſimiliter reſpexit Horat. Carm. lib. 3. Od. 6.

Ætas parentum pejor avis tulit
Nos nequiores, mox daturos
Progeniem vitioſiorem.

Quos verſus ex Arato tranſtulit Lyricorum princeps. *Idem.*

3 Τοι γάρ τοι ἀκόλουθα] Concludit Iovem ob hanc ſuam in vindicandis ſceleribus lentitudinem & væcordiam merito deſpici, cultumque ejus negligi. *Idem.*

4 Τἀπίχειρα] Pro, τὰ ἐπίχειρα, cujus ſingulare, licet minus uſitatum legitur apud Heſych. exponiturque ἀνταπόδοσις, retributio, merces, præmium, quaſi τὸ ἀπὸ τῶν χειρῶν κέρδος, lucrum quod procedit ex operibus manuum, & propriè operariorum eſt, qui χειρώνακτες & ἀποχειροβίωτοι vocantur apud bonos auctores. Abutuntur ea voce qui *pœnam* interpretantur. *Idem.*

5 Οὔτε στεφανοῦντος] Hic notandus veterum ritus, qui non modo Diis ſuis ſacrificabant, ſed & ſimulacra eorum ſertis coronabant, quæ ſubinde renovabant æditui, eo ſignificantes virtutem divinam non marceſcere, ſed potentem ſemper & efficacem permanere. Quod Iovi imprimis fiebat ex olea vel quercu. Vnde factum, ut invicem inter ſe hæ arbores inimicitias exercere dicantur. Phurnutus tamen oliva tantum Iovis ſtatuam coronari ſolitam ait, quod ea ſit ſemper virens, & pinguis multæque utilitatis, itemque glauci coloris & cœleſtis ſimilitudinem referre videatur. *Idem.*

6 Κρόνον ἀποφαίνουσι] *Saturnum reddunt*, hoc eſt, Imperio abdicant, ut patri Saturno feciſti, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον, inquit Prometheus ad Iovem in primo dialogo Deorum. Tacite Iovem perduellionis accuſat. Dicitur in inſula Creta regnaſſe Saturnus, qui cum ex oraculo didiciſſet fore, ut à filiis regno expelleretur, & ob hoc Iovi inſidias ſtrueret, ab eo regno pulſus in Italiam profugit, ubi aliquamdiu apud Ianum regem latuiſſe fertur. Vnde & illi nomen, non a ſatione, quod agriculturam docuerit primus, ſed ab Hebræo סתר, quod eſt latere. & terra quæ prius dicta eſt *Saturnia*, poſt etiam *Latium* appellata fuit, quod

hic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ζατε, ἀποφαίνουσι, [1] παρωσάμενοι τῆς τιμῆς. [2] ἐῶ λέγειν ὁποσάκις ἤδη σου τὸν νεὼν [3] σεσυλήκασιν. οἱ δὲ, καὶ αὐτῷ σοι τὰς χεῖρας [4] ὀλυμπιάσιν ἐπιβεβλήκασι. [5] καὶ σὺ ὁ ὑψι-

rum generoſiſſime, te reddunt, magiſtratu amoventes. Omitto dicere, quoties jam templum tuum ſacrilegio compilarint: quum tibi etiam ipſi manus in Olympiacis admoliti ſunt. Interea tu

his latuiſſet in oris, ut Maro loquitur. τὸ ἀποφαίνειν dixit, ἀντὶ τοῦ ποιεῖν. Sic paulo poſt ἀποφήνας, pro ἀποπλέσας. vide Budæum. *Barl.*

7 Ὠ γυναιότατε] Lucianus in compellationibus τοῦ γυναίου vocem ferè per illuſionem uſurpat. Sic infra, ὦ γυνάδια, ὦ γαθὲ, ὦ τὰν, & ſimilia. *Idem.*

1 Παρωσάμενοι] *Imperio abdicantes*, vel *abdicatum*, pro ἀπωσάμενοι. Τιμῆς nomine imperium deſignatur ἡ ἀρχὴ, per excellentiam. Primus enim poſt Deos honor debetur Magiſtratui. *Idem.*

2 Ἐῶ λέγειν] Aliud ignaviæ conſequens notat Timon; ſacrilegorum nempe projectam audaciam, qui depoſito omni metu Iovi ipſi manus injicere non verecundantur, neque templum ejus compilare. Eadem conqueritur Iuvenalis Sat. 13.

Hæc ibi ſi non ſunt, minor extat ſacrilegus, qui
Radat inaurati femur Herculis, & faciem ipſam
Neptuni, qui bracteolam de Caſtore ducat.
An dubitet ſolitus totum conflare Tonantem?

Legitur de Dionyſio Siciliæ tyranno, ut alios mittam, quod Iovi Olympio detraxerit magni ponderis aureum amiculum, quo eum Hieron è manubiis Carthaginenſium ornaverat: proque detracto aureo laneum illi pallium injecerit, ita cavillans: *aureum amiculum æſtate grave eſt: hyeme frigidum, laneum ad utrumque anni tempus accommodatius.* Idem victorias aureas, pateras & coronas, quæ porrectis manibus ſimulacra ſuſtinebant, velut offerentia tollebat, dicens, *ſe oblata accipere, non eripere.* Quin Locris etiam Proſerpinæ templo, quod ibi nobiliſſimum & opulentiſſimum erat, per avaritiam ſpoliato, mox cum per altum ſecundo vento claſſis illius proveheretur, ridens amicis: *videtiſne*, inquit, *quàm proſpera navigatio ab ipſis Diis immortalibus detur ſacrilegis?* ex eo colligens, aut non eſſe Deos, aut illis non eſſe moleſta ſacrilegia. Vide Juſtinum lib. 21. Sueton. in Calig. cap. 32. & Valer. Maximum lib. memorabil. 1. cap. 2. *Idem.*

3 Σεσυλήκασι] Cicero, *fana depeculari* dixit, nimirum furandis ſacris. σύλη ſpolium, à quo σκῦλον interpoſito κ. Vnde Latinis *ſpolium*, & σκυλεύω, *ſpolio.* Idem.

4 Ὀλυμπιάσιν] Adverbium τοπολογικὸν eſſe volunt. alibi dixit, ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις in Olympiacis ſcil. certaminibus. Ὀλυμπία pro Olympico certamine. Cum de Olympiade aut victoria Olympica ſermo eſt, penultimam circumflectendam eſſe docet Ariſtophanis Scholiaſt. in Veſpis. Lucianus hic ſub perſona Timonis ficticium Iovis Numen, aliorumque Deorum, ſubſannat, quaſi non Deos eſſe cenſens, ſed effigies tantum & idola ſui ſeculi hominum, quorum fana nihil aliud eſſent quam profana cacodæmonum habitacula. Gentes enim ut magnus docet Apoſtolus, οὐκ εἰδότες θεὸν, ἐδούλευσαν τοῖς μὴ φύσει οὖσι θεοῖς, hoc eſt, τοῖς δαιμονίοις, vel, ταῖς κτίσεσι παρὰ τὸν κτίσαντα, ut alibi loquitur. *Idem.*

5 Καὶ σὺ ὁ ὑψιβρεμέτης ὤκνησας] Illudit Iovi, ut ſupra, quod officio ſuo deſit in ulciſcendis perjuris & ſacrilegis. Sic & ille apud Iuvenalem: *Audis Iupiter hæc; nec labra moves, cum mittere vocem Debueras, vel marmoreus vel aheneus?* unde ſtatim infert: *Vt video, nullum diſcrimen habendum eſt Effigies inter veſtras ſtatuamque Batulli.* Merito Chriſoſtomus in homilia quadam tales corripit his verbis:

ὅτι

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

βρεμέτης ὤκνησας, ἢ [1] ἀναστῆσαι τοὺς κύνας, ἢ τοὺς γείτονας ἐπικαλέσασθαι, ὡς [2] βοηδρομήσαντες, αὐτοὺς συλλάβοιεν, ἔτι συσκευαζομένους πρὸς τὴν φυγήν. [3] ἀλλ' ὁ γενναῖος, καὶ [4] γιγαντολέτωρ, καὶ τιτανοκράτωρ, ἐκάθησο, τοὺς πλοκάμους [5] περικειρόμενος ὑπ' αὐτῶν, [6] δεκάπηχυν κεραυνὸν ἔχων

tu altifremus ille, adeò piger fuiſti, ut neque canes excitaris, neque vicinos advocaris, qui opitulantes tibi illos comprehenderent, cùm adhuc ad fugam ſe compararent. Sed generoſus ille, gigantum extinctor, & Titanum victor ſedebas, fulmen decemcubitale, dextra tenens, quum tibi cæſaries ab illis circumtondere-

ὅτι σκηπτὸς ἄνωθεν οὐκ ἔρχεται, ὅτι οὐ πάντα ἀνατέτραπται, ἕστηκας κατέχων τὸν θεὸν, ἵνα λάχανα λάβῃς, ἵνα ὑποδήματα. Dei longanimitas ad contemptum ſui profanos homines allicit, quæ ad reſipiſcentiam eos ducere debebat. Epitheto rurſus poëtico per ludibrium utitur, quo Iovem inſignit Homerus, ὑψιβρεμέτην ipſum appellans, quaſi ὑψοῦ βρέμοντα ἤγουν βροντῶντα, quod in alto tonet. *Barl.*

1 Ἀναστῆσαι τοὺς κύνας] Nimirum, qui fures latratu ſuo vel prodant: vel fugientes arripiant. Vt fidei, ſic & vigilantiæ ſymbolum canis. Vnde Lucretius: *Et leviſomna canum fido cum pectore corda.* Canes intelligit οἰκουροὺς, h. e. ædium cuſtodiæ præfectos. *Idem.*

2 Βοηδρομήσαντες] Propriè uſurpatur de iis, qui ad clamorem alicujus accurrunt periclitantis ac quiritantis: vel potius, qui ſublato clamore, ut in pugna fieri ſolet, feſtinanter ſuccurrunt. Ab Heſychio τὸ βοηδρομεῖν exponitur μετὰ σπουδῆς παραγίνεσθαι. Hinc ſacrum βοηδρόμια apud Athenienſes, quod auxilio illis veniſſet Ion, cum ab Eumolpo invaderentur. quanquam Plutarchus in Theſeo, feſti cauſſam à bello contra Amazonas geſto deducat, quod eas Theſeus menſe Boëdromionis factâ Apollini re divina, profligaſſet. unde & βοηδρόμιον Ἀπόλλωνα coluerunt, cujus meminit Callimachus in hymnis. *Idem.*

3 Ἀλλ' ὁ γενναῖος] Ἀναισθησίαν præterea ſeu ſtuporem exprobrat Iovi. quaſi dicat: Egregius ſcilicet Gigantum extinctor es, & Titanum debellator, qui ſic impune tibi ludos fieri pateris ab improbis. Rurſum epithetis utitur poëticis ad irriſionem. *Idem.*

4 Γιγαντολέτωρ] Dictus Iupiter, quod Gigantes Titani Terræque filios in ipſum inſurgentes debellarit, παρὰ τὸ ὀλέσαι τοὺς γίγαντας. Gallimachus eum ſcite vocat πηλογόνων ἐλατῆρα i. e. *Terrigenarum depulſorem.* de quo ſic Horat. lib. 3. od. 4. *Scimus ut impios Titanas immanemque turbam Fulmine ſuſtulerit caduco.* Et Od. 1. *Reges in ipſos imperium eſt Iovis Clari Giganteo triumpho, Cuncta ſupercilio moventis.* Idem.

5 Περικειρόμενος] Proverbio dicitur. Nam id luſus gratia fieri ſolet ſtupidis, ut eis non ſentientibus coma circumtondeatur, quemadmodum & pueris fieri ſuevit, quibus olim in circuitum tondebantur crines, teſte Salmaſio. Nos Belgæ ſimiliter *ſcheeren* dicimus, pro deridere. Romani *barbam alicui vellere* pro eodem uſurpant. Perſius ſat. 2. *Idcirco ſtolidam præbet tibi vellere barbam Iupiter?* quo ſummum ejus contemptum & ludibrium ſignificat Satyricus. Vtitur & eo loquendi genere Lucianus in Pſeudomante. *Idem.*

6 Δεκάπηχυν κεραυνὸν] *Fulmen decemcubitale*, hoc eſt, prægrande & terrificum. cujus vaſtitatem deſcribit Ovidius in Faſt. *Iupiter anguſta vix totus ſtabat in æde, Inque Iovis dextrâ fictile fulmen erat.* Statuam Iovis deſignat & fulmen, quæ tanta erant ut vix ædicula caperet. πῆχυς autem cubitus. Cubitum accipe pro menſura, qui vel major vel minor eſt. Major novem pedes continebat. Vnde ἀνὴρ τρισκαιδεκάπηχυς apud Theocritum pro portentoſæ magnitudinis viro. *Idem.*

1 Ταῦ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐν τῇ δεξιᾷ. [1] ταῦτα τοίνυν [2] ὦ θαυμάσιε, πηνίκα παύσῃ οὕτως ἀμελῶς παρορώμενα; ἢ πότε κολάσεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν; πόσοι Φαέθοντες, ἢ Δευκαλίωνες, ἱκανοὶ πρὸς οὕτως [3] ὑπέραντλον ὕβριν τοῦ βίου; [4] ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω, τοσούτους Ἀθηναίων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλουσίους ἐκ πενεστάτων ἀποφήνας, καὶ πᾶσι τοῖς δεομένοις ἐπικουρήσας, μᾶλλον δὲ ἀθρόον ἐς εὐεργεσίαν τῶν φίλων [5] ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπειδὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενόμην, οὐκ ἔτι [6] οὐδὲ γνωρίζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε προσβλέπουσιν οἱ τέως [7] ὑποπτήσσοντες, καὶ

retur. Hæc igitur, ô præclare, quando tam ſecurè deſpicere deſines? quando de tantis maleficiis pœnas ſumes? Quot Phaëthontes, aut Deucaliones, ſatis idonei ſint ad expiandum tam inexhauſtam morum improbitatem? Etenim ut communibus omiſſis, de meis verba faciam. Ex quo tam multos ex Athenienſibus in ſublime evexi, & divites ex pauperrimis reddidi, & omnibus egenis opem tuli, imò affatim, ut amicis benefacerem, univerſas opes effudi, & propterea pauper evaſi, jam ne agnoſcor quidem ab illis, nec aſpicere dignantur me, qui antea reverebantur, adorabant,

1 Ταῦτα τοίνυν] Hæc συμπέρασμα continent ſuperiorum, in quibus hortatur Iovem, ut tandem evigilet, & inſignem adeo contumeliam debitis ſuppliciis vindicet. Supinam ejus ſecuritatem figurata oratione perſtringit, tanquam efficaciori. *Barl.*

2 Ὦ θαυμάσιε] Vt ſupra, ὦ γενναιότατε per illuſionem. *Idem.*

3 Ὑπέραντλον ὕβριν] Sic venuſte appellatur inexhauſta & nullis februis expianda iniquitas, ſumptâ tralatione à navi cujus ſentina exundat teſte Budæo. ἄντλος enim *ſentina.* Hominum profanitatem indicat, cum tantam eſſe ait, ut ad eam eluendam nulli Phaëthontes, vel Deucaliones, hoc eſt, nulla incendia vel diluvia, quanta illorum temporibus fuere, ſuffecerint. Eſt hic, ut Rhetorici magiſtri loquuntur, metonymia ſubjecti pro adjuncto. *Idem.*

4 Ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας, τἀμὰ εἴπω] Tranſit Timon à generali querela ad ſpecialem, hoc eſt, à theſi ad hypotheſin. Primum de ingratitudine conqueritur multorum Athenienſium, quos ad honores & opes ſuo beneficio evexerat. *Idem.*

5 Ἐκχέας τὸν πλοῦτον] Profuſam in juvandis amicis liberalitatem indicat quam φιλανθρωπίαν καὶ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτον infra vocat: Mercurius εὐήθειαν potius interpretandam eſſe cenſet. Cicero: *Multi effuderunt patrimonia inconſultè largiendo.* ἀθρόον πλοῦτον vocat univerſas opes quaſi confertim & in unum congeſtas, cui opponunt Græci τὸ κατὰ μέρος. Idem.

6 Οὐδὲ γνωρίζομαι] In ſequentibus characteriſmum habemus perelegantem amicitiæ fucatæ & ſola utilitatis gratia initæ. Nam ſic plerumque fit, ut qui ſolius commodi cauſſa alterum ſectantur & amant, ceſſante commodo amicum deſerant, quæ vera amicitia non eſt, quam τῶν βεβαίων eſſe vult Ariſtoteles lib. 7. Moral. eamque virtute conciliandam docet, quæ ſola ſtabilis eſt. Egregiè Xenophon lib. 4. de rebus Græcorum: καὶ γὰρ τὸ ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστοὺς φαίνεσθαι, οὐδὲν θαυμαστὸν, ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς γενομένων φίλων βέβαιοι φανῶσι, τοῦτο εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονεύεται. *Non eſt mirum, inquit, in rebus ſecundis aliquos fideles reperiri: at ubi aliqui in eorum rebus adverſis conſtantes & firmi reperti fuerint, qui antea fuerint amici, hoc perpetuo hominum ſermone celebratur & ſempiterna eorum memoriæ mandatur.* Idem.

7 Ὑποπτήσσοντες] De aviculis propriè dici vult Euſtath. ad conſpectum aquilæ, vel accipitris ſeſe occultantibus & trepidantibus. pro, *revereri* hic accipitur. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

1 προσκυνοῦντες, 2 κᾀκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, 3 ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ τινὰ 4 στήλην παλαιοῦ νεκροῦ 5 ὑπτίαν, ὑπὸ τοῦ χρόνου ἀ-

bant, meoque de nutu pendebant. Quòd ſi quando per viam ingrediens, forte fortuna in eorum quempiam incidero, perinde ut everſum hominis jam olim defuncti cippum, ac temporis longi-

1 Προσκυνοῦντες] Quod adulationis abjectiſſimæ ſignum eſt. Sic miles ille glorioſus apud Athen. lib. 15. *πάντες*, inquit, *ποτὶ γόνυ πεπτηκότες ἐμὸν, ἐμὲ κυνέοντι δεσπόταν, καὶ μέγαν βασιλέα καλέοντι*, hoc eſt, *Omnes ad genu mihi accidentes me pro hero adorant, & magnum regem me vocant.* ubi *κυνέοντι* pro *κυνοῦσι* Dorum more, & ſimplex pro compoſito uſurpatum. Eſt autem *τὸ προσκυνεῖν*, ad genua alicujus procidere, vel genua oſculari, qui honor non ſolum Diis, ſed & regibus olim exhibitus. Solebant antiquitus ſubditi principum ſuorum genua oſculari, non manum aut faciem, quod *τῶν ἰσοτίμων* erat & inter ſe parium. *Barl.*

2 Ἐκ τοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι] Sic dicuntur qui ex nutu pendent alterius; quo ſumma alicujus potentia & obſequium alterius indicatur. Plutarchus de Othone: *πάντες ἦσαν πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένοι ταῖς ὄψεσιν.* id eſt, *Omnes in eum verſi erant, nutum ejus exſpectantes: & ex nutu ejus pendentes.* Multum eſt, verbo efficere, quod velis: at plus eſt, idem efficere nutu. Plinius lib. epiſtol. 1. ad Octavium Rufum indicat, hoc ſumptum eſſe ex Homero, qui fingit Iovem ſolo nutu probare, aut rejicere hominum vota. Verba Plinii ſunt: *Vide, in quo me faſtigio collocaris, quum mihi idem poteſtatis, idemque regni dederis, quod Homerus Iovi Opt. Max.* Τῷ δ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' ἀνένευσεν. Idem.

3 Ἀλλ' ἤν που καὶ ὁδῷ βαδίζων ἐντύχοιμι τινὶ αὐτῶν] Pergit in amplificanda perſonatorum amicorum deſcriptione, quorum mos eſt, rebus amicorum acciſis & afflictis, divitiiſque vel conſumptis atque exhauſtis, vel caſu aliquo amiſſis diffugere, eoſque ſi forte in via offendant, præterire, quaſi ne viderint, vel norint quidem. Verè Petronius:

Nomen amicitiæ, ſi quatenus expedit, hæret,
Calculus in tabula mobile ducit opus.
Quum fortuna manet, vultum ſervatis amici:
Cum cecidit, turpi vertitis ora fuga.

Eandem cum Timone noſtro ſortem expertus Naſo, qui ſic de ſeipſo:

En ego non paucis quondam munitus amicis:
Dum flavit velis aura ſecunda meis:
Vt fera terribili tumuerunt æquora vento,
In mediis lacera puppe relinquor aquis. Barl.

4 Στήλην παλαιοῦ νεκροῦ] Proverb. Idem de Merced. Cond. & alibi. *Bourd.* Suidas *στήλην* eſſe dicit lapidem aut æs in altum evectum figura quadrata: apud quem diverſorum illuſtrium virorum ac fœminarum ſtatuæ commemorantur. Cippum intelligit Lucianus, cum *στήλην* vocat *παλαιοῦ νεκροῦ*, quod proverbii ſpeciem habet. Erectas regum Principumve recentes adhuc ſtatuas cum admiratione intuemur, & honore afficimus: collapſas verò & præ vetuſtate dejectas ne adſpicere quidem dignamur, ſed neglectas contemptaſque præterimus. Quod & Ovidius alia ſimilitudine declarat, cum de fictis amicis inquit:

Adſpicis ut veniant ad candida tecta columbæ:
Accipiat nullas ſordida turris aves. Barl.

5 Ὑπτίαν] Vocat reſupinam, id eſt, retrorſum vergentem ſtatuam, & quaſi in poſteriora verſam. *ὕπτιος* & *πρηνὴς* inter ſe opponuntur, ut ſupinus & pronus apud

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νατετριμμένην παρέρχονται, μηδὲ ἀναγνόντες, [1] οἱ δὲ, καὶ πόῤῥωθεν ἰδόντες, [2] ἑτέραν ἐκτρέπονται, [3] δυσάντητον, καὶ ἀποτρόπαιον θέαμα ὄψεσθαι ὑπολαμβάνοντες, τὸν οὐ πρὸ πολλοῦ [4] σωτῆρα, καὶ εὐεργέτην αὐτῶν γεγενημένον. [5] ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν [6] ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τρα-

gitudine collapſum prætereunt, quaſi ne norint quidem. Porrò alii procul conſpecto me, aliò ſeſe detorquent exiſtimantes ſeſe inauſpicatum, abominandumque viſuros ſpectaculum, quem non ita pridem ſervatorem, & de ſe bene meritum prædicabant. Itaque prementibus malis ad extrema

apud Latinos, quod utrumque è Græco factum. In ejuſmodi homines quadrat, quod de Dionyſio olim dicebat Diogenes: nam interrogatus, quomodo amicis ſuis uteretur Dionyſius? *ut vaſculis*, ait, *dum plena ſunt, evacuat: vacua rejicit.* Multi Solem orientem, ut proverbio dicitur, adorant: occidentem pauci, quod in ore habebat Pompejus, cum Cinnæ minaretur exitium, ut ſcribit Plutarchus. *Barl.*

1 Οἱ δὲ, καὶ πόῤῥωθεν ἰδόντες] Alius character ſimulatæ amicitiæ. *Idem.*

2 Ἑτέραν ἐκτρέπονται] Scil. ὁδὸν. Theognis merito damnat eos, qui μέχρι προσηγορίας, id eſt, ſalute tenus ſunt amici, quid dicturus de his, qui congreſſu, imò ne adſpectu quidem bene de ſe meritum dignantur? De talibus item Iuſtus queritur apud Ariſtophanem in Pluto: Κἀγὼ μὲν ᾤμην, οὓς τέως εὐεργέτησα δεομένους, ἕξειν φίλους ὄντως βεβαίους, εἰ δεηθείην ποτέ. οἱ δ' ἐξετρέποντο κοὐκ ἐδόκουν ὁρᾶν μ' ἔτι. id eſt, *Ego quidem ſpem firmam conceperam eos, quos mihi demeruiſſem beneficiis, ſiquando mala ſors ferret, ut indigerem ipſe, mihi amicos fore certiſſimos. At illi ſicubi occurrebant in via, protinus in aliam deflectebant, nec videbantur videre me.* i. e. fingebant ſe me non videre: vel oculis aliò converſis tranſmittebant me, paulum via decedentes. *Idem.*

3 Δυσάντητον θέαμα] Feſtivè. nam paupertas vulgo probroſa ducitur, & res inauſpicata turpiſque, præſertim avaris, cujuſmodi fuit Staberius ille apud Horat. Satyr. lib. 3. qui, *quoad vixit, credidit ingens Pauperiem vitium.* Verè Euripides in Medea. Πένητα φεύγει πᾶς τις ἐκποδὼν φίλος, id eſt, *Fugit omnis amicus longè amicum pauperem.* Chryſoſtomus in epiſt. ad Hebræos poſtquam magnifice paupertatem dilaudaſſet, mox ſubdit: τάχα τινὲς καὶ οἰωνίζονται τῶν ἀκουόντων. τοσαύτη γὰρ τῶν χρημάτων ἡ τυραννίς. Significat diſertiſſimus pater, vulgus imperitum ſermones de re quam deteſtabatur, cujuſmodi eſt paupertas, mali ominis loco habuiſſe. δυσάντητον vocat, cui occurrere malum ſit ac periculoſum, qualia erant apud Veteres, *ater, canis, anguis per impluvium decidens, parra, vel feta mula, æthiops in tenebris obviam factus*, & ſimilia. Hoc ſi contigiſſet, precibus & ceremoniis ſive ſacrificiis quibuſdam ſuperſtitioſi homines expiabant, ut ea ratione malum, quod portendebant ejuſmodi monſtra, ab ipſis averteretur. Vnde ἀποτρόπαια θεάματα ſunt viſiones truculentæ & averſandæ: & Dii ἀποτρόπαιοι dicebantur, qui diras & mala iſtiuſmodi ab hominibus amoliri credebantur: Latinis *Averrunci*, Perſio *depellentes. Diis depellentibus agnam percute.* Satyr. 5. *Idem.*

4 Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην] Voces quæ jungi ſolitæ, de quibus ad Heliod. lib. 2. *Bourd.*

5 Ὥστε ὑπὸ τῶν κακῶν] Sequitur concluſio ſuperioris querelæ. Cum enim nimia ſua benignitate, & eorum quos ſibi amicos putabat, turpi deſertione ad egeſtatem redactus eſſet Timon, fodiendæ terræ operam ſuam addicit, idque exigua mercede, ut habeat, unde vitam toleret. *Barl.*

6 Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν τραπόμενος] Hoc loco notanda eſt inſignis maxi-

mi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πόμενος, [1] ἐναψάμενος διφθέραν, [2] ἐργάζομαι τὴν γῆν, ὑπόμισθος ὀβολῶν τεσσάρων, τῇ ἐρημίᾳ, καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐνταῦθα. [3] τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν, μηκέτι ὄψεσθαι πολλοὺς παρὰ τὴν ἀξίαν εὖ πράττοντας. [4] ἀνιαρότερον γὰρ τοῦτό γε. [5] ἤδη ποτὲ οὖν ὦ

ma redactus conſilia, rhenone indutus, terram exerceo quatuor conductus obolis, & cum ſolitudine, & ligone hîc philoſophor. Hoc interim lucri mihi videor facturus, quod non amplius intuebor pleroſque præter meritum fœlices: illud enim eſt perquam moleſtum. Iam igitur tandem aliquan-

mi viri hallucinatio, Eraſmi dico, qui τὴν ἐσχατίαν pro ultima deſperatione ſumpſit, & hoc modo vertit. At nihil aliud eſt ἐσχατία, quam prædium ruſticum longe ab urbe ſitum, forte in finibus Atticæ. Ideo vertendum erat, *ad hoc ultimum rus redactus.* Deus bone, quis ab erroribus homo ſe vendicabit, quando tantus vir reliquit etiam errores humanitatis ſuæ indicia. *Palm.* Latè patet hoc vocabulum. hic κατὰ μεταφορὰν accipitur pro *extrema neceſſitate*, ut etiam apud Ariſtot. lib. 7. Polit. cap. 10. *Barl.*

1 Ἐναψάμενος] Sic apud Ariſtoph. in Pace: διφθέραν ἐνημμένος, ubi Scholiaſt. ἐνδεδυμένος, ab ἐνάπτομαι, induor. Erat diphthera, velamen villoſum humeros pectuſque integens. ἀρνακίδα vocat Ariſtophanes. Vnde apud Varronem *arnacis* ἀπὸ τῶν ἀρνῶν, ab agninis pellibus, pro quo corrupte apud Nonium legitur *parnacis.* μηλωτὴν vel αἴγειον δέρμα interpretatur Apoſtolus ad Hebr. cap. 11. De Iohanne Baptiſta memoratur Matth. 3. quod pro molli veſtimento exuvias cameli geſtarit. Cum ratione inſaniunt, qui veſtem fuiſſe putant, quam vulgo *cameloticam* appellamus. *Idem.*

2 Ἐργάζομαι τὴν γῆν] Heſiodus quoque γλαυκὴν ἐργάζεσθαι, de mari dixit. verbum generale eſt, ut & nomen ἔργον. hinc ἐργατίναι pro agricolis, qui & ἐργοπόνοι. Et χειμὼν δύσεργος, id eſt, hyems operibus ruſticis minus apta, apud Bionem in Bucolicis. Feſtive inquit τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφεῖν. ſic & Cleanthes cum ligone & ſitula genéroſe philoſophatus eſt, qui ut vitam toleraret, non modo terram fodiebat, ut Timon noſter, ſed & noctu aquam hauriebat. Vnde pro Cleanthe φρεάντλης dictus, quaſi puteos hauriens. Docere etiam voluit Timon, rerum contemplationi convenientem eſſe eremum, & laborioſam paupertatem ignavæ præferendam opulentiæ. *Idem.*

3 Τοῦτο γοῦν μοι δοκῶ κερδανεῖν] Etſi durum ſit, terram fodere, tamen ex agricultura id commodi ſe percepturum ait Timon, ne poſthac ruri degens intueri cogatur lætos improborum ſucceſſus. Cordolium quippe eſt viris bonis videre nefarios homines præter virtutis meritum ſummis in urbe honoribus potiri, & opibus affluere, cum ex præſcripto juſtitiæ bonis bene: malis malè eſſe oporteat. Hinc Chremylus jure dolet apud Ariſtophanem in Pluto: ἐγὼ, inquit, θεοσεβὴς καὶ δίκαιος ὢν ἀνὴρ κακῶς ἔπραττον, καὶ πένης ἦν. ἕτεροι δ' ἐπλούτουν ἱερόσυλοι, ῥήτορες καὶ συκοφάνται καὶ πονηροί, id eſt, *Ego cum vir eſſem pius & juſtus, in egeſtate & ſumma penuria verſabar. At alii diteſcebant nequam homines, ſacrilegi, ſycophantæ, improbi.* Idem.

4 Ἀνιαρότερον] Scil. ἢ φέρειν, vel συγκριτικὸν ἀντὶ τοῦ ὑπερθετικοῦ poſitum, quod Græcis non eſt inſolens. Pererius, *perquam moleſtum eſt.* Eraſmus, *hoc vel maxime urit*, Latini ſermonis elegantiam ſecutus. Et profecto juſtus eſt ille dolor, & ab invidia plurimum diſtat, cum ægre ferimus feliciter agere eos, qui id non merentur. νέμεσιν vocant Græci, *indignationem* Latini. Vnde Tullius ad Cælium. *Sed plane gaudeo, quoniam* τὸ νεμεσᾷν *intereſt* τοῦ φθονεῖν. Nam indignatio fertur in indignum: invidia in æqualem aut ſimilem. *Idem.*

5 Ἤδη ποτὲ οὖν ὦ Κρόνου, καὶ Ῥέας υἱέ] Sequitur exhortatio, qua Iovem exſtimu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Κρόνου, καὶ Ῥέας υἱὲ, τὸν βαθὺν τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος καὶ [1] νήδυμον, ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι, καὶ ἀναῤῥιπίσας [3] τὸν κεραυνὸν, ἢ ἐκ τῆς [4] Οἴτης [5] ἐναυσάμενος, μεγάλην ποιήσας τὴν φλόγα, ἐπιδείξαις τινὰ [6] χολὴν ἀνδρώδους, καὶ [7] νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθῆ ἐστι τὰ [8] ὑπὸ Κρητῶν περὶ σοῦ, καὶ τῆς [9] σῆς ταφῆς μυθολο-

quando, Saturni & Rheæ proles, excuſſo profundo iſto, gravique ſomno (longiorem enim quam [2] Epimenides dormiviſti) denuo vibrato fulmine, aut ex Oeta redaccenſo, ingenti excitata flamma, iram aliquam ſtrenui illius ac juvenilis Iovis oſtende, niſi vera ſint ea quæ de te tuaque ſepultura Creten-

mulat, ut excuſſo tandem profundo illo gravique ſomno expergiſcatur, iramque aliquam prodat ſtrenui illius Iovis ac juvenilis. Iocatur, dum Saturni Rheæque filium appellat: nam plures fuere Ioves. Cicero tres enumerat, trecentos Varro, ſed ut Tertullianus teſtatur, huic uni Cretenſi, ut maxime famigerato, reliquorum omnium facinora tranſcribuntur. *Barl.*

1 Νήδυμον] Totus Homericus hic dialogus, in eo tamen Ariſtophanis multum ineſt. *Bourd.*

2 *Epimenides*] Hiſtoria de Epimenide Cretenſi Theologo extat in noctibus Gellian. apud Laërt. *Cogn.* Proverbio dicitur de iis, qui diutino in otio verſantur. De Epimenide Cretenſi Theologo, cujus & Apoſtolus meminit ad Titum 1. extat hiſtoria in Noct. Gellianis, & apud Diogenem Laërtium, qui eum 47. annos obdormiiſſe dicit. Plinius lib. 7. cap. 52. annos ponit 57. *Magna*, inquit, *fabuloſitate accipio de Gnoſſio Epimenide: puerum æſtu & itinere feſſum in ſpecu ſeptem & quinquaginta dormiſſe annis: rerum faciem mutationemque mirantem, velut poſtero experrectum die.* Non minus ferialia memorantur hodie de ſeptem fratribus Chriſtianis, qui ſub Decii Imperatoris perſecutione in antrum delati centum & triginta annos dormiiſſe perhibentur, quorum nomina legere eſt in floribus Sanctorum, vel aureis, ut vulgo appellant, Legendis. Sed cum recentioris ea ſint ævi, & χθὲς καὶ πρῴην κοπέντα, fucum produnt fabulæ confictæ. *Barl.*

3 Τὸν κεραυνὸν ἀναῤῥιπ.] Vſurpatur hoc verbum de igne, quum eum langueſcentem & prope extinctum redardeſcere facimus & flatu exſuſcitamus, à ῥιπὶς, quo denotatur *flabellum.* In vibrandi ſignificatione hic accipi videtur ἀπὸ τῆς ῥιπῆς. i. e. ab impetu ejus, quod projicitur. *Idem.*

4 Οἴτης] Theſſaliæ mons præaltus, in quo, ut Servius ait, ſtellæ videntur occidere, quemadmodum de Ida naſci. Hujus autem meminit, quod Athenienſibus ob altitudinem maxime eſſet conſpicuus, & proxime Achaiam à ſeptentrione terminaret. *Idem.*

5 Ἐναυσάμενος] Pro ἐναύσας in media voce, ut ſupra, ab αὔω, ſicco, quod etiam Heſychio exponitur accendo, ἐνάπτω, ſed tunc ſpiritu aſpero potius notandum, quem πνευματισμὸν Atticis proprium eſſe docent antiqui magiſtri. *Idem.*

6 Χολήν τινα] Χολὴ bilis, quæ cum effervеſcit, ad iram incitat: ſi modum excedit, ad inſaniam redigit, hinc pro ira, & τὸ χολᾶν, ἀντὶ τοῦ θυμοῦσθαι apud communis linguæ ſcriptores: ἀντὶ τοῦ μαίνεσθαι apud Atticos accipitur. *Idem.*

7 Νεανικοῦ] Iuvenum quippe affectus ſunt vehementiores. hinc τὸ νεανικὸν apud Græcos ſumitur pro eo quod eſt *magnum*, *vehemens* & *concitatum.* Sic νεανικὴν ἐπιθυμίαν dixit Ariſtot. Eth. 7. ingentem cupiditatem: & λοπάδα νεανικὴν Athenæus pro olla magna, non nova, ut vertit Dalecampius: Medici item νεανικοὺς πόρους vocant meatus inſignes. *Idem.*

8 Ὑπὸ Κρητῶν] Callimach. εἰς Δία, & tangit illud alibi Lucianus. *Bourd.*

9 Σῆς ταφῆς] Eo Iovem non Deum immortalem, ſed hominem eſſe innuit

γούρθμα. [1] Ζ. [2] τίς οὗτός ἐστιν ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν [3] ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; [4] πιναρὸς ὅλος, καὶ αὐχμῶν, καὶ ὑποδίφθερος. σκάπτει δὲ οἶμαι [5] ἐπικεκυφώς. λάλος ἄνθρωπος, καὶ θρασύς. [6] ἦ που φιλόσοφός ἐστιν. οὐ γὰρ ἂν οὕτως ἀσεβεῖς τοὺς λόγους διεξῄει καθ᾽ ἡμῶν. [7] Ἑρ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρα-

tenſes fabulantur. *Iup.* Quis hic eſt Mercuri, qui ſic ex Attica in montis Hymetti radicibus vociferatus eſt? horridus totus ac ſqualidus, & rhenone amictus? fodit autem, ut arbitror, in terram pronus, homo loquax & confidens, nimirum eſt philoſophus, neque enim adeò impia adverſus nos erat dicturus. *Merc.* Quid ais ô pater non noſti Timonem filium Eche-

cujus non tantum natale ſolum, ſed & ſepulchrum à Cretenſibus oſtenditur. Sic idem Lucianus in ſacrificiis. οἱ δ᾽ αὖ Κρῆτες οὐ γενέσθαι παρ᾽ αὐτοῖς, οὐδὲ τραφῆναι μόνον τὸν Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τάφον αὐτοῦ δεικνύουσιν. Hoc ipſum quoque confirmat Epiphanius in ſuo Ancorato, qui ſcriptum reliquit ſuis adhuc temporibus in Iaſio monte Cretæ ſepulcrum Iovis monſtrari ſolitum. Quod tamen, ut figmentum rejicere videtur Callimachus in hymno, ubi inquit: Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται. καὶ γὰρ τάφον ὦ ἄνα σεῖο Κρῆτες ἐτεκτήναντο. σὺ δ᾽ οὐ θάνες, ἐσσὶ γὰρ αἰεί. At vero conſtat ex aliis Iovem hunc ex hominibus aſſumptum, utque reliquos Gentium Deos vita defunctum. De naturalibus Diis, ut Sole, Luna & ſimilibus diverſa ratio eſt. Nam, ut Plutarchus & Varro teſtantur: nullus fere Deorum invenitur, qui non idem fuerit homo, & diem ſuum obierit: apud Auguſtinum lib. 6. de civit. Dei, & lib. 8. ejuſdem operis cap. 26. Poſt obitum tamen Iovis, tanta fuit ejus nominis apud omnes nationes celebritas & reverentia, ut nemo poſtea vocatus ſit Iupiter: aut ſiqui vocati fuerunt, ejus rerum geſtarum memoria obruti, obſcuri minimeque illuſtres extiterint. *Barl.*

1 Z.] Tandem experrectus quaſi è ſomno Iupiter Mercurium ſciſcitatur, quis ille ſit, quem audierat vociferantem & fodientem eminus. *Idem.*

2 Τίς ἐστὶν ὁ κεκραγώς] Periphraſi Atticâ, *quis vociſeratur*, vel *vociſeratus eſt*. Idem.

3 Ἐν τῇ ὑπωρείᾳ] Loci deſcriptio. ſic dicitur ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος πεδιάς, i. e. pes vel radix montis. Hymettus Atticæ mons eſt ob mellis præſtantiſſimi copiam celebratus, quod ab eo *Hymettium* vocatur. Ex quo & marmora pulcherrima olim fodiebantur teſte Plinio. Vnde *trabes Hymettiæ* apud Horatium pro marmoreis. *Idem.*

4 Πιναρὸς] Heſychio ῥυπαρὸς, id eſt, ſordidus. πίνος ὁ ῥύπος, pro ſordibus. *Idem.*

5 Ἐπικεκυφὼς] Id eſt, *inclinatus, in terram pronus.* ὁ ἐπικεκλιμένος καὶ ἐγκεχυμένος τῷ ἔργῳ, habitum fodientis, & ligoni incumbentis exprimit. hinc Virgilio, *curvus arator.* Idem.

6 Ἦπου φιλόσοφος] Nam id genus hominum quavis oblata occaſione inſectatur Lucianus. Garrulitatem ipſis exprobrat, quod impia multa atque nefaria in Deos deblaterarent, ex quorum genere & hunc Timonem eſſe non illepide conjectat Iupiter. *Idem.*

7 Ἑρ. τί φὴς ὦ πάτερ; ἀγνοεῖς Τίμωνα τὸν Ἐχεκρατίδου] Iovis interrogationi reſpondet Mercurius, & Timonem à genere & patria deſcribit, ſingularemque ejus erga Deos cultum & obſervantiam commendat. Primo Iovem inſcitiæ arguit, quod Timonem non noſſet virum tantopere celebrem, & optime de Diis meritum. τί φὴς; non tam interrogatio eſt, quam admiratio. ὦ πάτερ. Sic dictus eſt Iupiter, vel quod pater fuerit Mercurii, vel quod creator & genitor ſit omnium, rebuſque omnibus ut pater provideat, vel θαυμαστικῶς uſurpatur, ut apud Theocri-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ίδου, τὸν κολυττέα; οὗτός ἐστιν ὁ πολλάκις ἡμᾶς [1] καθ' ἱερῶν τελείων ἑστιάσας, ὁ [2] νεόπλουτος, [3] ὁ τὰς ὅλας ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λαμπρῶς εἰώθαμεν [4] ἑορτάζειν τὰ διάσια. [5] Z. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς. [6] ὁ καλὸς ἐκεῖνος; ὁ πλούσιος, περὶ ὃν οἱ τοσοῦ-

Echecratidis Colyttenſem? Hic eſt qui nos plerumque ſacro convivio excepit ex hoſtiis eximiis parato, ille repente ditatus, ille qui totas hecatombas, apud quem ſplendidè Iovialia feſta conſuevimus agitare. *Iup.* Eheu, quænam iſta rerum commutatio! hiccine eſt honeſtus ille, dives, circum quem tam frequentes erant ami-

critum. ὦ πάτερ, ὦ Ζεῦ! Colyttenſem vocat à pago. Heſychius: κολυττὸς ὄνομα δήμου, quid autem ſit δῆμος, infra pluribus dicetur. *Barl.*

1 Καθ' ἱερῶν τελ.] Livio dicuntur *majores hoſtiæ* vel *meliores. Decrevit ſenatus*, inquit, *ut conſules majoribus hoſtiis rem divinam facerent*, hoc eſt, ἱεροῖς τελείοις, ut interpretatur Budæus. Nam τέλειον ſignificat id quod perfectum, amplum & eximium eſt, τὸ ὁλόκληρον καὶ μὴ λελωβημένον, quales etiam hoſtias in veteri Teſtam. requirebat Deus. Exod. 12. & alibi תמים Hebræis. *Idem.*

2 Νεόπλουτος] Notatur hac voce prodigum Timonis ingenium & improba bonorum diſſipatio. *Magni enim refert*, inquit Ariſtoteles Rhet. 2. *in moribus formandis, divitiæ veteres, an novæ ſint, quod inſolentiores eſſe ſoleant, qui nuper ditati ſunt, quam qui divites antiquo cenſu & relicto patrimonio.* Idem.

3 Ὁ τὰς ὅλας ἑκατ.] Suppl. θύσας. Victimarum magnitudo & excellentia indicatur, cum ſolidas hecatombas obtuliſſe dicitur Timon, quod regum & opulentiorum erat. Vt enim pauperes molam, popana & pelanos offerebant Diis ſuis: ita divites in perfectum ſacrificium hecatombas, quod Ariſtophani eſt βουθυτεῖν, in divite Comœdia. Hoc ſacrificium etſi aliarum quoque eſſet pecudum, tamen à potiori denominationem accepit. quemadmodum & apud Romanos ἡ ἐντελὴς θυσία è tribus conſtabat, ex ſue, ove & tauro, quam fictâ voce *ſolitaurilia* appellabant (non *ſuovitaurilia*, ut legitur apud Livium,) quod omnes hi ſolidi integrique eſſent corporis, ut refert Feſtus. *Idem.*

4 Ἑορτάζειν τὰ Διάσια] Ἀθήνησιν ἑορτὴ Μειλιχίου Διὸς, μηνὸς Ἀνθεστηριῶνος φθίνοντος. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς διακρίνει τὰ Διάσια, ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς ὀνομάζεσθαι λέγων. Vide hac de re Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. Sic ἑορτάζειν τὰ ἐπινίκια. ut apud Long. ποιμεν. lib. 2. & Lucianus alibi quod aliis notatum. *Bourd.* Feſtum fuit antiquiſſimum, quod Athenienſes in honorem Iovis Meilichii celebrabant, ἀπὸ τοῦ διὸς, & τῆς ἄσης, à Iove & moleſtia ſive detrimento ſic dictum, quod illud vultu mærorem teſtante agitarent, ut teſtatur Heſychius. Occaſionem forte difficilia Reip. tempora dederunt: idem & πάνδια, & διϊπόλια vocatur, de quo Ariſtoph. interpres; itemque Suidas & alii. *Barl.*

5 Z. φεῦ τῆς ἀλλαγῆς] Iupiter reſponſione Mercurii velut attonitus, miratur ſubitam hominis mutationem, cauſſamque exquirit tantæ calamitatis. Oratione utitur affectuum plena. φεῦ. vox hæc indignationem quandam habet cum admiratione. *Idem.*

6 Ὁ καλὸς ἐκεῖνος] Eleganter & conciſe dictum, pro οὗτός ἐστιν ὁ καλὸς ἐκεῖνος; *Hiccine eſt honeſtus ille?* Minus recte Lojolita quidam vertit: *Is pulcher ille dives.* Diſtinguitur enim πλούσιος à καλὸς, perque interrogationem effertur. Deinde καλὸς, quæ prima ejus ſignificatio eſt, non *pulchrum* hic, ſed *honeſtum* denotat, τὸ σπουδαῖον, ut *honeſtum* contra pro *pulchro* uſurpatur apud Latinos. Sic *Virgo honeſta facie* pro *formoſa.* Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τοι φίλοι; [1] τί παθὼν ὢν τοιοῦτός ἐστιν; αὐχμηρὸς, ἄθλιος, καὶ σκαπανεὺς, καὶ μισθωτὸς, ὡς ἔοικεν οὕτω βαρεῖαν [2] καταφέρων τὴν δίκελλαν. [3] Ἑρ. [4] οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, χρηστότης ἐπέτριψεν αὐτὸν, καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ πρὸς τοὺς δεομένους ἅπαντας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθεῖ λόγῳ, ἄνοια, καὶ [5] εὐήθεια, καὶ ἀκρισία περὶ τοὺς φίλους. ὃς οὐ συνίει [6] κόραξι, καὶ λύκοις χαριζόμενος. ἀλλ' ὑπὸ γυπῶν τοσούτων ὁ κακοδαίμων κειρόμενος τὸ ἧπαρ, φίλους εἶναι αὐτοὺς, καὶ ἑταίρους ᾤετο ὑπ' εὐνοίας τῆς πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ

amici? Quid illi accidit ut hoc ſit habitu, ſqualidus, ærumnoſus, foſſor conductitius, ut conjicio, cùm tam gravem ligonem gerat. *Merc.* Illum, ut ita dicam, probitas evertit, & humanitas, atque in omnes egenos miſericordia. vel revera vecordia potius, facilitas, nulluſque in ſuſcipiendis amicis delectus, quippe qui neutiquam intellexerit ſeſe corvis, lupiſque largiri. Quin magis cum à vulturibus tam multis miſero jecur eroderetur, ob id amicos & ſodales judicabat, quaſi epulis gauderent, quòd erga ſeſe be-

1 Τί παθὼν] Atticum dicendi genus, pro ſimplici τί; Sic & τί μαθὼν; apud Ariſtoph. in Lyſiſtrata. τί μαθὼν ἀποθνήσκεις; ubi tamen alii legere malunt, τί παθών; Vtrumque recte dici monet Caſaubonus in ſuis obſervat. ad Athenæum. *Barl.*

2 Καταφέρων] Hic pro, *gerere* accipiunt interpretes. malim tamen ſtudium exprimi fodientis & ligonem profundius ſolo inferentis. Sic infra Mercurius de eodem: σκάπτε, inquit, βαθείας καταφέρων ſcil. τὴν δίκελλαν, i. e. alte ligonem dimittens vel adigens in terram. Laborantem enim viderat Timonem & gnaviter fodientem Iupiter. *Idem.*

3 Ἑρ.] Reſpondet iterum Iovi Mercurius, & profuſam Timonis largitionem, quam ſine delectu erga quoſvis exercuit, egeſtatis cauſſam eſſe dicit. *Idem.*

4 Οὑτωσὶ εἰπεῖν] Singularis infinitivi conſtructio. Aliquando ſine infinito, ὡς ἀληθεῖ λόγῳ, *ut vere dicam*, quod ſtatim ſequitur. *Idem.*

5 Εὐήθεια] Sic dicitur morum ſimplicitas, & εὐήθεις appellant Græci homines morum ſimplicitate præditos, qui cum incauti eſſe ſolent, & facile decipi, hinc factum, ut væcordes & fatuos hoc nomine ſignificent. Galen. in Comm. ad Hippocrat. prognoſt. Εὐήθεις ἄνθρωποι λέγονται μὲν καὶ οἱ κακοήθεις ἐν ὑποκρίσει τινὶ, καθάπερ ὁ πίθηκος Καλλίας. λέγονται δὲ καὶ οἱ ἐπαινετὸν ἔχοντες τὸ ἦθος. ἀλλὰ τοῦ μὲν προτέρου παμπόλλη χρῆσίς ἐστι παρὰ τοῖς Ἕλλησι τοῦ δὲ δευτέρου σπανιωτέρα. hinc & Lucianus εὐήθειαν καὶ ἄνοιαν conjunxit hoc loco. οὐ συνίει χαριζόμενος. Græca ſtructura, pro χαρίζεσθαι, *non intellexit ſe largiri.* Docemur hic, in ſumptibus faciendis modum eſſe ſervandum, nec ſemper, cuivis, ubivis & quavis de cauſſa dandum. Prudenter Cicero: *Non ita claudenda eſt res familiaris, ut eam benignitas aperire non poſſit, nec ita reſeranda, ut pateat omnibus.* Nam ut præclare dixit Ennius: *Benefacta male locata, malefacta arbitror.* Quare veri amici à gnathonicis diligenter diſcernendi, ut nos docet Plutarchus in libello ſuo eruditiſſimo: πῶς ἄν τις διακρίνειε τὸν κόλακα τοῦ φίλου. Idem.

6 Κόραξι καὶ λύκοις] Idem paſſim dial. Mort. Sic vocat παρασίτους καὶ κόλακας. dictum antea ex Demoſthene ad paginam 20. *Bourd.* Per corvos, lupos & vultures intelligit homines ſubdolos & rapaces, qui alienis opibus conſumendis tantum intenti ſunt; adulatores, qui miſerum hunc Timonem vivum videntemque, ut cum Terentio loquar, exederunt. Lucianus *vulturum* nomine etiam appellat teſtamentorum captatores. De quibus & Seneca in epiſt. 96. *Amicus ægro aſſidet, probamus: at hoc ſi hæreditatis cauſſa facit, vultur eſt, cadaver* ex-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὁρᾷ. [1] οἱ δὲ, τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς, καὶ περιτραγόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς ἐνῆν, ἐκμυζήσαντες καὶ τοῦτον εὖ μάλα ἐπιμελῶς, ᾤχοντο, αὖον αὐτὸν, καὶ τὰς ῥίζας ὑποτετμημένον ἀπολιπόντες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι, οὐδὲ προσβλέποντες. [2] πόθεν γὰρ, ἢ ἐπικουροῦντες, ἢ ἐπιδιδόντες ἐν τῷ μέρει. [3] διὰ ταῦτα δικελλίτης, καὶ [4] διφθερίας ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπὼν ὑπ' αἰσχύνης [5] τὸ ἄστυ, μισθοῦ γεωργεῖ, [6] μελαγχολῶν

benevolentia afficerentur. Ille verò poſtquam oſſa penitus nudaſſent, circumroſiſſentque, deinde ſiqua inerat medulla, hanc quoque admodum diligenter exuxiſſent, abierunt, exuccum, & radicitus ſucciſum deſerentes, adeò ut non amplius agnoſcant, aut aſpiciant, tantum abeſt ut ſint qui viciſſim illi opitulentur, & impertiant. Has ob res foſſor, & ſago, ut vides, opertus pelliceo, urbem præ pudore fugiens mercede agricolam agit, adverſus ingra-

exſpectat. Cum verò à tot vulturibus jecur eroſum eſſe ait Timoni, alludit ad fabulam de Tityo, quem poëtæ fingunt apud inferos humi exporrectum jacere & jecur ſuum cum luna ſemper renaſcens uni vel duobus vulturibus exedendum præbere. de quo Homerus Odyſſ. λ. quem locum pari majeſtate ſic tranſtulit Virgil. 6. Æneid. *Nec non & Tityon Terra omniparentis alumnum Cernere erat: per tota novem cui jugera corpus Porrigitur, roſtroque immanis vultur adunco Immortale jecur tondens.* Eleganter item ut poëtæ illi, uſus eſt verbo κείρειν ſive tondendi Lucianus κατὰ μεταφορὰν, pro depaſci vel dilaniare: τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν dixit in Prometheo. *Barl.*

1 Οἱ δὲ, τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες ἀκριβῶς] Extremam paraſitorum ingluviem & Timonis egeſtatem deſignat ſimilitudine deſumpta ab avide vorantibus, qui non tantum oſſa denudant, circumroduntque, ſed & ſuccum omnem & medullam penitus exſugunt, quod eſt, τὸν μυελὸν ἐκμυζᾶν. Deinde & altera comparatione utitur Mercurius ab hortulanis accepta, qui non arborum ramos ſolum, ſed una ſtirpem incidunt, vel una cum radicibus tollunt, ne ſit ſpes ulla renaſcendi. quod in tyrannum aptabat olim Alexander Magnus: κηπωρὸν, inquiebat, μισῶ τὸν ἐκ ῥιζῶν ἐκτέμνοντα τὰ λάχανα, i. e. *Olitorem odi, qui radicitus herbas convellit atque ab ima ſtirpe excidit.* Idem.

2 Πόθεν γὰρ] Conciſum dicendi genus, quod cum interrogatione pronunciatum negationis vim habet, q. d. *Vnde hoc fieri poſſit?* vel, *qui hoc credi fas ſit?* Sic & Ariſtoph. in Veſpis: πόθεν ὦ γαθέ. ubi commentator, τὸ πόθεν, ἀρνητικὸν eſt poſitumque pro οὐδαμῶς. Vtitur eodem loquendi genere Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 4. Ἆρά γε τὴν ἡγεμονίαν παρέλαβεν, ὡς οἱ πρὸ αὐτοῦ γενόμενοι βασιλεῖς; πόθεν; πολλοῦ γε καὶ δεῖ. *Num imperium accepit eo modo quo reges, qui eum anteceſſerunt? unde? multum abeſt.* Imitantur etiam Latini. Plinius lib. 4. epiſt. 14. *Quæ nos reſugimus, non quia ſeveriores. unde enim? ſed quia timidiores ſumus.* Hujus formulæ venuſtatem & uſum non advertentes priſcorum auctorum interpretes, plurima in iis loca corrupere, ut oſtendit Caſaubonus in Athenæum, & poſt eum Thomas Gatakerus Theologus Anglus in erudita ſua diſſertatione contra Pfochenium. *Idem.*

3 Διὰ ταῦτα δικελλίτης] Mercurius αἰτιολογῶν cauſſas enarrat, cur in miſerandam hanc ſortem inciderit Timon, ſimulque eorum deteſtatur ἀχαριστίαν, qui ope illius & opibus adjuti, non viciſſim grates rependunt, ſed optime de ſe meritum prætereunt ac contemnunt. *Idem.*

4 Διφθερίας] A veſte pellicea quam gerebat. ὑποδίφθερον paulo ante dixit. In Tragœdiis & Comœdiis etiam antiquis διφθερίαι vocantur ab hac pelle ſenes, qui in ruſtico opere morantur. *Idem.*

5 Τὸ ἄστυ] Athenas intelligit ἀντονομαστικῶς, ut volunt, unde ἀστοὶ & ἀστικοὶ cives,

τοῖς κακοῖς. ὅτι οἱ πλουτοῦντες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑπεροπτικῶς παρέρχονται, οὐδὲ τοὔνομα εἰ Τίμων καλοῖτο εἰδότες. [1] Z. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ, οὐδὲ ἀμελητέος. εἰκότως γὰρ ἠγανάκτει δυστυχῶν. ἐπεὶ καὶ ὅμοια ποιήσομεν [2] τοῖς καταράτοις κόλαξιν ἐκείνοις, ἐπιλελησμένοι ἀνδρὸς, τοσαῦτα [3] ταύρων τε, καὶ αἰγῶν πιότατα [4] καύσαντος ἡμῖν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ἔτι γοῦν [5] ἐν ταῖς ῥισὶ τὴν κνίσ-

gratos atra bile ſtomachatur, qui quidem ſua benignitate ditati, nunc admodum faſtuoſe præterеant, ac ne nomen quidem an Timon vocetur, noverint. *Iup.* At verò vir neutiquam faſtidiendus & negligendus, qui jure optimo indignatur, quòd his agat in malis: ſiquidem & execrandos illos adulatores ſumus imitaturi, ſi ejus viri obliviſcamur, qui tot pinguiſſimos tauros & capras nobis in aris adolevit: quorum nidor mihi etiam num in naribus re-

cives, peculiariter Athenienſes. Alii tamen ſynecdochen hic ſtatuere malunt, ſiquidem Athenæ in duas olim diviſæ erant partes; *urbem* quæ dicta ἄστυ, & *portum*, qui περαιεὺς vocatus: eas autem uno complectebatur ambitu, ita ut plebei & democratiæ fautores in regione Pyræei agerent, elegantiores nobilioreſque aſtu incolerent. A potiori igitur parte & ad portus diſcrimen ἄστυ & ἀστικοὺς nominabant. *Barl.*

6 Μελαγχολῶν τοῖς κακοῖς] Interpres vertit: *Adverſus ingratos atra bile ſtomachabatur.* Stephanus mavult: *furens ob mala vel malos.* Nam videns Timon eos, qui ipſius beneficio divites facti erant, tam ingratos eſſe, ut ne adſpectu quidem dignarentur, ſumpto ligone & diphthera terram colere inſtituit, inſania quadam ex mœrore illo correptus. Ex nimia enim atræ bilis redundantia, ut ſupra diximus, exoritur ſæpe furor. hinc μελαγχολᾶν, pro inſanire. *Idem.*

1 Z. Καὶ μὴν οὐ παροπτέος ἀνὴρ] Sequitur οἶκτος ſive commiſeratio. Iupiter enim Timonis miſertus & indigne ferens iſtorum hominum perfidiam, ejus curam habendam eſſe monet. *Idem.*

2 Τοῖς καταράτοις] Epitheton adulatoribus aptum & fere perpetuum apud Lucianum. κατάρατοι dicuntur execratione digni, τῶν καταρῶν ἄξιοι. *devoti* Latinis, ut notat Scaliger ad Catullum. *Idem.*

3 Ταύρων τε καὶ αἰγῶν] Ex Homer. 1. Iliad. quæ repetit multoties. *Bourd.* ταύρων τε] Laudat Timonem à ſua in Deos pietate & liberalitate. Supra, *totas cum hecatombas obtuliſſe dixit.* αἰγῶν πιότατα, conſtructio Attica, pro αἶγας πιοτάτας. Sic vocantur αἱ εὐτραφεῖς καὶ σιτευταὶ, id eſt, *bene habitæ ſeu ſaginatæ.* Barl.

4 Καύσαντος]. *Adolere* dicunt Latini, deque victimis uſurpatur quæ igni imponuntur, על האש, ut Hebræi loquuntur. Deductum τὸ καίειν ex Heb. כוה, id eſt, cumbuſſit, cujus Niphal in uſu. *Idem.*

5 Ἐν ταῖς ῥισὶ] Salſe Gentilium deridet ſuperſtitionem, qui Deos victimarum ſuarum fumigatione & nidore affici credebant, ideoque ſacrorum ritibus intereſſe, ut etiam agnoſcit Porphyrius. quod & de vero Deo judicaſſe videntur Hebræorum hoſtes, Deut. cap. 32. verſ. 37. *Vbi Dii eorum*, inquiunt, *qui adipem ſacrificiorum eorum comederunt, libaminiſque vinum biberunt.* quod ex eo forte ortum putant nonnulli, quia altare, *menſa Dei*, & victimæ, *cibus Dei*, in ſacris litteris appellantur, Ezechiel. cap. 41. & 44. Item Malach. cap. 1. verſ. 12. Sic & Homericus ille Iupiter ad Æthiopas comeſſatum iviſſe dicitur Iliad. primo, Ἀντιάσας ἀρνῶν κνίσσης, αἰγῶν τε τελείων, h. e. *ut conſequatur nidorem ovium caprarumque eximiarum*, ut de Apolline ſuo ibidem ait poëta. ad quem locum & ſimiles reſpexiſſe videtur Lucianus. Cauſſam vero cur id fictum creditumve à veteribus,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…αὐτῶν ἔχω. [1] πολλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε, καὶ θορύβου πολλοῦ τῶν ἐπιορκούντων, καὶ βιαζομένων, καὶ ἁρπαζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου τοῦ παρὰ τῶν ἱεροσυλούντων, πολλοὶ γὰρ οὗτοι, καὶ [2] δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ' ὀλίγον [3] καταμῦσαι ἡμῖν ἐφιᾶσι, πολὺν ἤδη χρόνον οὐδ' ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀττικήν. [4] καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλο-

reſidet. Tametſi propter negotia, magnamque pejerantium turbam, & eorum qui vi agunt & rapina vivunt, præterea ob formidinem quam mihi pariunt ſacrilegi, qui multi ſunt, & obſervatu difficiles, & ne minimum quidem nos connivere ſinunt, multo jam tempore Atticam non reſpexi: ac in primis ex quo philo-

…us, exponit Spondanus ad Hom. Iliad. ut nimirum docerent, ob Deorum …æſentiam non niſi cum verecundia quadam accedendum eſſe ad ſacrificia, & à …luptatibus ſibi temperandum. *Barl.*

1 Πολλὴν ὑπ' ἀσχολίας τε] Excuſationem ſubdit Iupiter ridiculam prorſus ac jo…ſam, cur Timonis non meminerit, nempe negociorum & hominum impro…rum confertam multitudinem. Ita de Iove ſuo opinabatur infrunita Gentilitas. …de & tantam Deorum ancillantium turbam ipſi in ſubſidium finxit, quorum …nſilio & opere uteretur in hoc mundi regimine. Sic Onatus Pythagoricus apud …obæum in eclog. Phyſ. *Τοὶ δὲ ἄλλοι θεοὶ ποτὶ τὸν πρᾶτον θεὸν καὶ νοητὸν οὕτως …οντι, ὥσπερ χορευταὶ ποτὶ κορυφαῖον, καὶ στρατιῶται ποτὶ στραταγὸν*, i. e. *Reli…i D.i erga primum ſummumque mente cognoſcendum ſe habent, ut chorus ad cory…æum, & milites ad Ducem.* Et Seneca Stoicus de immatura morte diſſerens, …um quidem Deum agnoſcit, ſed talem, qui ad regni ſui adminiſtrationem re…quos genuerit Deos, *ut omnia ſub ducibus irent, & à quo numina iſta, quæ ſingu… adorantur, ſuſpenſa ſunt.* hinc *D.i Conſentes*, & *minorum gentium.* quos velut …adjutores ſuos, & conſiliarios ad hoc univerſi gubernaculum adhibet Iupiter. …ectius Cicero in lib. de Legib. *Nihil eſt præſtantius Deo: ab eo igitur mundum regi …ceſſe eſt, nulli igitur eſt naturæ obediens, aut ſubjectus Deus: omnem regit ipſe na…ram.* Quid autem ſit Deus, in conſolatione definit: *mens* ſcil. *ſoluta quædam … ſegregata ab omni concretione mortali, omnia ſentiens, omnia movens.* Zenoni …oicorum principi, *mens æterna* dicitur, *& indefeſſa, perfectæ conſummatæque vir…tis.* Idem.

2 Δυσφύλακτοι] Bifariam exponi poteſt, vel *difficiles obſervatu*, vel, *vitatu*, …t etiam Heſychius interpretatur. *Idem.*

3 Καταμῦσαι] Pro eo non raro invenias καμμῦσαι addito nomine ὀφθαλμοὺς. …t Act. Apoſt. cap. 26. καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν. Magis Atticum eſt, …um abſolute ponitur. Quæ ſequuntur verba, οὐδ' ἀπέβλεψα, &c. peſſime ver…a ſunt ab Eraſmo, quod ut vidit Pererius, optime locum interpolavit. Eſt enim …negativa oratio, ut patet ex particula οὐδὲ verbo præfixa, quam aut non legiſſe in …uo codice, aut non advertiſſe videtur magnus ille Batavus. *Idem.*

4 Καὶ μάλιστα ἐξ οὗ φιλοσοφία] Aliam adducit ſuæ ἀβλεψίας cauſſam Iupiter …non minus ferialem, diſſidia ſcil. & altercationes Philoſophorum, quibus fa…ctum, ut exaudire non potuerit clamantium vota & ſupplicationes. Atque ita …occaſionem denuò captat auctor Philoſophos traducendi. non quod ſapientiæ ſtu…dium damnaret, (philoſophum enim ſe profitetur in Piſcatore) ſed ſophiſtarum …quorundam βδελύγματα & inſulſos errores liberiore calamo perſtringit, perſo…natamque eorum probitatem in lucem protrahit, ut tandem videri deſinerent, …quod non eſſent. Eorum philoſophiam non niſi λόγων ἔριδας, ſeu λογομαχίας …eſſe aſſerit, ut pote qui non tam ſolidis rationibus, quam ſtolidis clamoribus, …idque de rebus inanibus, inter ſe diſceptarent. στωμύλματα & ἐπιφυλλίδας ap…pellat Ariſtophanes in Nebul. De his Seneca: *Fugitivis clamoribus non ad calamos,*

ſed

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σοφία, [1] καὶ λόγων ἔριδες [2] ἐπεπόλασαν αὐτοῖς. μαχομένων γὰρ πρὸς ἀλλήλους, καὶ κεκραγότων, οὐδὲ ἐπακούειν [3] ἐστὶ τῶν εὐχῶν, ὥστε ἢ [4] ἐπιβυστάμενον χρὴ τὰ ὦτα καθῆσθαι, ἢ ἐπιτριβῆναι πρὸς αὐτῶν, [5] ἀρετήν τινα, [6] καὶ ἀσώματα, καὶ λήρους [7] μεγάλῃ τῇ φωνῇ ξυνειρόντων. διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, [8] οὐ φαῦλον ὄντα. [9] ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβὼν, ἄπιθι

loſophia, & verborum contentiones, apud iſtos increbuerunt, adeò ut iſtis inter ſe pugnantibus, vociferantibuſque, ne exaudire quidem mortalium vota liceat. Vnde mihi neceſſum eſt, aut auribus obturatis ſedere, aut ab ipſis perdi, qui virtutem quandam, & neſcio quæ incorporea, nugaſque magna voce connectunt. Hinc factum eſt, ut hic quoque à nobis neglectus fuerit, quamvis non ſit deſpicabilis. Quod reliquum eſt Mercuri, aſſumpto Pluto,

ſed ad obliviosas aures ſemper certant. Hærent in verbis, & ætatem totam in adytis terunt, penetralia (veræ ſcil. philoſophiæ) *nunquam vident*. Barl.

1 Καὶ λόγων ἔριδες] Sic in omnibus dialogis: hæc enim Luciano ſubjecta materies. *Bourd.*

2 Ἐπεπόλασαν] Nullum verbum æque Luciano frequens. Sic in Cataplo, & de Mercede Conductis, & paſſim. ἐμπολὴ τὸ ἀπὸ τῶν πωλουμένων ἀναγόμενον, ἐπεμπολᾶν, κερδαίνειν. Interp. Sophocl. ad Aiac. Flag. Heſych. Suid. Poll. *Idem.* Elegans verbum & Luciano familiare. De iis rebus propriè dicitur, quæ in aquarum ſuperficie natant atque fluitant. hic κατὰ μεταφορὰν uſurpatur pro *increbeſcere*. quemadmodum & Philo ἐπιπολάζουσαν ἀσέβειαν ſcite dixit, *impietatem exuberantem & invaleſcentem*. Barl.

3 Ἐστὶ] Pro, ἔξεστι. quod & frequentatum Latinis. vide Budæum in Comment. *Idem.*

4 Ἐπιβυστάμενον] Attice pro ἐπιβύσαντα in media voce. Ariſtoph. ἐπιβύσαι τὸ στόμα τῶν ῥητόρων dixit in Pluto, id eſt, os obſtruere Rhetorum. Alias pro implere accipitur, ut apud Hom. νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον i. e. πεπληρωμένον, ut interpretatur Euſtath. *Idem.*

5 Ἀρετήν τινα] Stoicos perſtringit, qui virtutem magna contentione deblaterabant, nec minus quam virtutem ipſam ſectabantur. Porticus enim in virtute ſummum hominis bonum collocabat, ſed in hoc diſſidebat à Peripateticorum ſcholâ: utrum in *virtutis habitu, an actione* illud maxime emineret, de quo Ariſtotel. lib. 1. ethic. *Idem.*

6 Καὶ ἀσώματα] Hoc imprimis tangit Platonicos qui contra Epicureos non corperea ſolum, ſed & ἀσώματα ſeu incorporea quædam, nempe *mentem* & *Spiritus* ſtatuebant. Neque enim apud ullos de ſpirituum cultu plura reperias, quam apud τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, quorum opinio erat, *Spiritus procurari certis precatibus*, ut ait Apulejus de Deo Socratis. Hos & eorum ſimiles magno conatu magnas nugas agere dicit, quod eſt λήρους ξυνείρειν ad verb. *nugas connectere*, ex Attico ξὺν, & εἴρω, τὸ ἅπτω, necto. *Idem.*

7 Μεγάλῃ τῇ φωνῇ] Sic paſſim inducit Pſeudophiloſophos ſuos μεγάλῃ τῇ φωνῇ κεκραγότας, magna & tragica voce ſibi invicem obſtrepentes. *Bourd.*

8 Οὐ φαῦλον ὄντα] *Cum non ſit contemnendus*, ſed in pretio habendus, ac juvandus. λιτότητα Rhetores vocant. Nomen φαύλου hic accipitur in generaliori ſignificatione, rebuſque convenit minus bonis, hoc eſt, vilibus ac contemptis. *Barl.*

9 Ὅμως δὲ τὸν Πλοῦτον ὦ Ἑρμῆ παραλαβὼν] Iupiter Timonis pietate motus Mercurium jubet accerſere Plutum, qui cum Theſauro Timonem adeat, eumque, ut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ρ' αὐτὸν κατὰ τάχος. ἀγέτω δὲ λοῦτος καὶ τὸν θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, μενέτωσαν ἄμφω παρὰ τῷ Τίμωνι, μὴ δὲ ἀπαλλαττέσθωσαν οὕτω ῥᾳδίως, κἂν ὅτι μάλιστα ὑπὸ χρηστότητος αὖθις ἐκδιώκῃ αὐτοὺς τῆς οἰκίας. [1] περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων, καὶ τῆς ἀχαριστίας, ἣν ἐπεδείξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὖθις μὲν σκέψομαι, καὶ δίκην δώσουσιν, ἐπειδὰν τὸν κεραυνὸν ἐπισκευάσω. [2] κατεαγμέναι γὰρ αὐτοῦ, καὶ [3] ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται, ὁπότε φιλοτιμότερον ἠκόντισα πρῴην ἐπὶ τὸν σοφιστὴν [4] Ἀναξαγό-

to, celeriter ad hunc eas. Plutus autem unà ſecum etiam ducat Theſaurum, & ambo apud Timonem perſeverent, nec tam facilè demigrent, etiamſi quàm maximè rurſum illos præ bonitate domo exigat. Cæterùm de ingratis illis palponibus, & in poſterum conſultabo, & pœnas dabunt ſimul atque fulmen præparavero. Nam fracti ſunt, & retuſa cuſpide duo radii ejus maximi, quum nuper acriùs in ſophiſtam Anaxagoram jacularer,

ante, locupletem reddat. Divitias, quæ Græcis πλοῦτος nomine veniunt, & Theſaurum, quod eſt ἀπόθετον χρῆμα, veluti Deos repræſentat Lucianus. Pluti genealogiam recenſet Heſiodus, eumque inter *Semideos* collocat, ac Cerere Iaſioque natum perhibet. Nec alius ab hoc ὁ Πλούτων, inferorum Deus. Ab inferis enim, hoc eſt, intimis terræ viſceribus eruuntur opes. Quem propterea *Ditem* appellarunt Latini, ut docet Cicero lib. 2. de nat. Deorum Boethius:

Hoc quicquid placet excitatque mentes,
Inſimis tellus aluit cavernis.

Hæc ratio eſt, cur Carrio apud Ariſtophanem mox *Plutonem* vocet, quem antea *Plutum*. μετὰ τοῦτο, inquit, τῷ Πλούτωνι παρεκαθέζετο. de Æſculapio loquitur ad Plutum accedente, ubi Scholiaſtes. τὸν Πλοῦτον οὕτω λέγουσι· καὶ εἰκότως αὐτὸν τῷ Πλούτωνι τῷ Ἅδῃ νομίζουσι. quod & teſtimonio probat verborum Sophoclis ex hac fabula, Πλούτωνος δ' ἐπείσοδος: item, ἐμὸν Πλούτων' ἀμέμφως χαίρειν. ubi Πλούτων idem qui Πλοῦτος, pro opibus ac divitiis. Poëtæ tamen, utut hæc duo Numina diſtinguant, utrique divitiarum tribuunt imperium. *Marl.*

1 Περὶ δὲ τῶν κολάκων ἐκείνων] Sequitur alia Iovis excuſatio, fulminis ſcil. confractio, & radiorum obtuſio. *Idem.*

2 Κατεαγμέναι εἰσὶ] *Diffracti ſunt*, dialyſi Atticâ τοῦ η in εα, à κατάγω vel κατάγνυμι, diffringo, quod eſt in catalogo τῶν ἀνωμάλων. Fulmini etiam, ut aſtris, ſui tribuuntur radii. Virgilius de Cyclopibus 8. Æneid.

Treis imbris torti radios, treis nubis aquoſæ
Addiderant, rutili tres ignis & alitis Auſtri. Idem.

3 Ἀπεστομωμέναι] Scilicet quod ad cuſpidem attinet. ἀπεστομοῦσθαι dicitur ferrum, cujus cuſpis hebetatur atque retunditur. Fulmen enim Iovis, ut telum conſideratur, cujus acies retuſa eſt. Nam & gladiis ſua ſunt στόματα, id eſt, mucrones ſive cuſpides, quibus veluti mordent. Hinc ἀμφίστομος, ſeu δίστομος gladius, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἠκονημένος, qui anceps eſt & utrimque ſcindit. & ξίφος ὀξύστομον apud Euripidem, pro acuti oris gladio: nec non, ἐν στόματι μαχαίρας πεσεῖν dicuntur, qui acie gladii, id eſt, in bello cadunt, Lucæ cap. 21. verſ. 24. quod loquendi genus mere Hebraicum eſt. *Idem.*

4 Ἀναξαγόραν] Fuit Anaxagoras philoſophus Clazomenius inſignis, qui Xerxis Perſarum regis tempore floruit. Mundi hoc atque Naturæ opificium ab æterna mente architectatrice conditum & ordinatum eſſe docuit, cujus hic extat ver-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ραν, ὃς ἔπειθε τοὺς ὁμιλητὰς [1] μηδὲ ὅλως εἶναί τινας [2] ἡμᾶς τοὺς θεούς. [3] ἀλλ᾽ ἐκείνου μὲν [4] διήμαρτον. [5] ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ κεραυνὸς,

rer, qui ſuis familiaribus perſuadebat, nullos eſſe nos qui Dii vocamur. At ab illo aberravi: nam obtenta manu Pericles eum protexit: fulmen verò in Caſtoris

verſus omni memoria dignus: Νοῦς ἐστι διακοσμῶν τὸ τῶν πάντων αἴτιον. hoc eſt: *Mens æterna eſt, quæ gubernans omnia, omnium eſt cauſſa.* Laërt. lib. 2. Quæ laudabilis de Deo uno veritatis profeſſio, ut Socrati, ſic & illi noxia fuit. Nam ea doctrina tantam ſibi invidiam conflavit apud Athenienſes, ut ex ea anſam raperent ipſum ἀθεότητος accuſandi, & talentum promitterent, quiſquis interficeret. Etenim hanc eſſe cauſſam ipſe Iupiter indicat, cum Sophiſtam eum vocat, ideoque in illum ſe fulmen torſiſſe dicat, quod ſuis familiaribus & diſcipulis perſuaderet, nullo pacto eſſe Deos, quos pro talibus haberent Athenienſes. *Barl.*

1 Μηδὲ εἶναί τινας] *Neque alicujus pretii eſſe nos.* nam τὶς aliquando πρόσωπον denotat ſingulare ad differentiam τῶν τυχόντων. Sic Iuvenalis:

Aude aliquid brevibus Gyaris & carcere dignum,
Si vis eſſe aliquis. ——

vel, *nullos*, inquit, id eſt, nulla divinitate præditos. Ita regius vates idola Gentium vocat הַבְלֵי שָׁוְא, *vanitates mendacii*, hoc eſt, *res vaniſſimas & nihili*, ut exponunt Iunius & Beza. Et Apoſtolus Gentium τὸ εἴδωλον nihil eſſe dicit (οὐδὲν) non materiam ſpectans, ſed formam, quæ res veras mentitur, cum unus tantum ſit Deus. 1. ad Corinth. cap. 8. Anaxagoræ, ut & hoc ἐν παρόδῳ dicam, non abſimilis fuit Lucianus noſter, quem immerito ἄθεον vocat Iuſtinus Martyr in oratione contra Græcos. Vnum quippe Deum conditorem univerſi & moderatorem cum ſapientiſſimis Philoſophis agnoſcit. Sed peccat eximius Dei ſervus, quod ex alienâ potius judicet ſententia, quam ſuâ. ἄθεος audit, ſed ab iis, quorum profanos & ridiculos cultus rituſque paſſim traducit. Quod vero Chriſto Servatori convicium dicat alicubi, ut in Peregrino, ſi modo Luciani ſunt de quibus inter doctos non ſine juſtis rationibus dubitari video, ex eo non atheus propriè loquendo, ſed ἀρνησίχριστος potius fuerit dicendus, ut Iudæi omnes & pagani. Α᾽θεότητος accuſati olim & quidem merito Protagoras Abderites, Theodorus Cyrenaicus, Melius Diagoras, aliive, qui τὴν πολυθεότητα, id eſt, plurium deorum impietatem fugientes, in ipſam impietatem, quaſi in voraginem quandam delapſi ſunt, ut nullum Numen admitterent. *Idem.*

2 Ἡμᾶς τοὺς θεούς] Ead. in Iove Confut. & Tragœd. *Bourd.*

3 Ἀλλ᾽ ἐκείνου] ô Præclarum Iovem! cujus fulmen, ut pilam, obtenta manu retundere valeant homines. *Barl.*

4 Διήμαρτον] Iovi ἀστοχίαν exprobrat. Διαμαρτάνειν aberrare eſt à ſcopo. De Pericle quod ait, verum eſt, eum Anaxagoræ fuiſſe patronum ac defenſorem adverſus accuſatores. Nam cum à Cleone accuſaretur impietatis, quod Solem, quem pro Deo colebant Athenienſes, vocaſſet διάπυρον μύδρον, hoc eſt, *candentem maſſam* ac *penitus ignitam*, ſive *globum quendam igneum*, λιθώδη καὶ βαρὺν, ut Plutarchus ſcribit, à Pericle defenſus eſt. Refert Hermippus apud Laërtium: Periclem, cum nullum Anaxagoræ crimen impingi comperiſſet, dixiſſe: *Ego diſcipulus iſtius ſum. Nolite igitur iniquis calumniis inducti perdere, verum mihi potius obtemperate, liberumque eum abire permittite, ſicque factum eſſe.* Non tamen effugere potuit, quo minus talentum ſolveret. *Idem.*

5 Ὑπερέσχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς] Interpretandum hoc eſt de judicio, nam in eo impietatis accuſatus Anaxagoras à Pericle defenſus eſt diſcipulo ſuo, ὑπερέσχε τὴν χεῖρα autem eleganter dixit, quia in orando manus dextra moveba-

ἐς τὸ ἀνάκειον [2] παρασκήψας, ... ὀνό τε κατέφλεξε. καὶ αὐτὸς [3] ὀλίγου δεῖν, συνετρίβη περὶ τὴν πέτραν. [4] πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ αὕτη τιμωρία ἔσται αὐτοῖς,

ris & Pollucis templum detortum, tum illud exuſſit, tum ipſum ad ſaxum pene eſt comminutum. Quanquam vel id ſupplicii ſatis magnum in iſtos fuerit, ſi di-

...tur, & accommodabatur ejus motus ad verba pronuntiantis. Teſtatur id locus ...gans Ariſtophanis ἐν ἐκκλησιαζ. ubi ſalax mulier.

Ἐκεῖνο δ' οὐ πεφροντίκαμεν, ὅτῳ τρόπῳ
Τὰς χεῖρας αἴρειν μνημονάσομεν τότε
Εἰθισμέναι γὰρ αἴρειν τὰ σκέλη.
Illud autem non prævidemus, quonam modo
Manus tolleret tunc meminerimus
Quippe non manus, ſed pedes tollere aſſuetæ ſumus.

...que apud Græcos in dicendo habitus erat, ut dextrum brachium humero exſerent. Praxagora ibid.

Χαλεπὸν τὸ πρᾶγμ', ὅμως δὲ χειροτονητέον,
Ἐξωμισάσαις τὸν ἕτερον βραχίονα.
Res illa difficilis eſt, tamen extendendæ manus
Ab humero minantibus brachium.

...are unius tantum manus mentionem facit Lucianus. Giſb. Cuperus obſervat ... III. c. 2. *Almelooveen.* Iocosè dictum. *Supra aliquem tenere manum*, eſt eum ...otegere. Metaphoricum loquendi genus & Homero familiare. Sic ille Iliad. 4. ...φρ' ἴδητ', αἴκ' ὔμμιν ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων, id eſt, *ut videatis, ſi vobis ſu...s teneat manum Saturnius.* Et apud eundem poëtam Iliad. 1. μάλα γὰρ ἔθεν ...εὐοπα Ζεὺς Χεῖρα ἑὴν ὑπερέσχε. Vſi & hoc dicendi ſchemate Ariſtoph. Plu...tch. alii. Galli quorum lingua cum Græca in plurimis συμβολίζει, ſimiliter ...cunt *maintenir.* Barl.

1 Εἰς τὸ Ἀνάκειον] Vide Suid. & Heſych. verbo ἄνακας. Bourd. Templum ...aſtoris & Pollucis Dioſcurorum, qui ἄνακες ſive ἀνακοὶ vocantur, vel per excellentiam, quod ex Iove rege antiquiſſimo & Leda nati. ἄναξ enim rex, inde ...ακες, qui poſtea ἄνακτες inſerto τ, ut νὺξ, χὸς, poſtea νυκτὸς: vel quod ...ακῶς i. e. ἐπιμελῶς, cum cura ſingulari ſervarint Athenienſes, à quibus & eo...um feſtum celebrari ſolebat ἀνάκεια dictum. Gerardus Voſſius vir in omni an...quitate verſatiſſimus ſic appellatos putat, quod deſcenderint ab antiqua & illu...ri ſtirpe Anacim Palæſtinæ, unde à Ioſua profligati in Græciam conceſſerint, ...uem viſe lib. 1. de origine & progreſſu Idol. cap. 13. *Barl.*

2 Παρασκήψας] *Detortum*, vel, *à ſcopo delapſum.* Præpoſitio vitium deſignat ...κῆψαι Heſychius interpretatur πεσεῖν, ſed proprie eſt σφοδρῶς καὶ ῥαγδαίως καταστρέφεσθαι. hinc σκηπτὸς pro fulmine, quod *impetu devehitur in terras*, ut Apu...ejus loquitur lib. de mundo. *Idem.*

3 Ὀλίγου δεῖν] Elegans loquendi formula, *parum abſuit, propemodum, fere.* παρ' ὀλίγον. Pro eodem & μικροῦ δεῖν, & ſine verbo, ὀλίγου vel μικροῦ dicunt Græ...i, *minimo* Latini. Capitolinus: *addens minimo ſe ægre mortem ferre filium ſuper...ſtitem relinquens.* Ita locum depravatum hactenus nec intellectum reſtituit Cl. ...almaſius in Plin. exercit. ad Solin. *Idem.*

4 Πλὴν ἱκανὴ ἐν τοσούτῳ] Conſolatur ſe eo nomine Iupiter, quod ſatis ſupplicii futurum credat ingratis & improbis, licet alia ratione injuriam illorum ...indicare nom poſſit, ſi Timonem conſpexerint repente locupletem factum. Novit ...nim nullum majus eſſe tormentum invidia & macreſcere improbos lætis bono...um ſucceſſibus rebuſque opimis. *Idem.*

εἰ [1] ὑπερπλουτοῦντα τὸν Τίμωνα ὁρῶσιν. [2] Ἑρ. [3] οἷον ἦν τὸ μέγα κεκραγέναι, καὶ [4] ὀχληρὸν εἶναι, καὶ θρασύν. οὐ τοῖς δικαιολογοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον; ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλούσιος ἐκ πενεστάτου καταστήσεται ὁ Τίμων, βοήσας, καὶ παρρησιασά-

ſi ditiſſimum videant factum fuiſſe Timonem. *Merc.* Quantum habet momenti altum vociferari, & obſtreperum, audacemque eſſe? idque non iis modò qui cauſas agunt, verùm etiam qui vota faciunt conducibile. En mox è pauperrimo dives evaſerit ille Timon, qui ſe precando clamoſum & liberè loquen-

1 Ὑπερπλουτοῦντα] Quanquam viri virtute præſtantes ob animi corporiſque dotes maxima ſæpe invidia laborent, tamen ut Ariſtoteles docet lib. 2. Rhetor. ſæpius ea locum habet in bonis fortunæ. Pindarus in Pythiis: ἔχει μὲν ὄλβος οὐ μείονα φθόνον. ὁ δὲ χαμηλὰ πνέων ἄφαντος βρέμει, hoc eſt, *habent opes & res ſecundæ non parvam invidiam. Qui autem pauper eſt, humi jacet & obſcurum fremit.* Hinc Plautus in Truculento: *Malo mihi inimicos invidere, quam me inimicis meis.* Nam quibus invidemus, illi opipare & ſplendide vivunt: eorum autem qui miſeri & calamitoſi ſunt, miſeremur. Novit hoc Sulmonenſis poëta, ubi elegantiſſimis verſibus invidiam deſcribens inter alia ſubdit:

Tum videt ingratos intabeſcitque videndo
Succeſſus hominum, carpitque & carpitur ipſa
Suppliciumque ſui eſt. ———

Egregiè in hanc rem Seneca philoſophus: *Vtinam*, inquit, *invidi oculos haberent in omnibus civitatibus, ut de omnium felicitatibus torquerentur: nam quanta felicium ſunt gaudia, tanti invidorum ſunt gemitus.* Barl.

2 Ἑρ.] Epiphonemate declarat Mercurius, ſæpe audaces & importunos flagitatores Iovem habere propitium: timidos contra & verecundos ab eo negligi. Exemplum prælustre habemus in muliere Cananæa Matth. cap. 15. Vere dictum à vatum principe: Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ προΐκτῃ i. e. *Verecundia non utilis eſt viro egenti.* qui verſus legitur Odyſſ. ρ. & citatur à Platone in Lachete. Vult enim ſummus ille ἐάων δοτὴρ inclamari & precibus expugnari, quo declaretur intimus indigentiæ noſtræ ſenſus. Et ſæpe videmus accidere, ut importunus & audax mendicus obtineat, quod verecundo denegatur. *Idem.*

3 Οἷον ἦν] Quantum eſt, vel quantum momenti habet. Per admirationem hæc legenda & cum acclamatione. ἦν pro ἐστί poſitum. Sic ἐχρῆν, ἔδει, ἔπλετο, & alia pro præſentibus uſurpata inveniuntur. Quod in uſum veniſſe putat Budæus ex eo, quia nullum tempus præſens dici poſſit, ſi ad verum exacte loqui volumus: eſſe autem proprie præſens τὸ ἀεὶ καὶ ὡσαύτως ἔχον, ut Plato ſcribit in Timæo, id eſt, quod ſemper eſt, & eodem modo ſe habet. *Idem.*

4 Ὀχληρὸν εἶναι] In Euangelio Lucæ dicitur, κόπους παρέχειν, cap. 8. ἀναίδεια ibidem appellatur, quæ ἐν τοῖς εὐχομένοις, ut recte notant interpretes, non vitio ſed laudi ducitur. *Importunitatem* alii; *inſtantiam* Syrus paraphraſtes tranſtulit. Quid quod Homerus hominem importunum vocet ἀναιδῆ, quem hic Lucianus ὀχληρὸν καὶ θρασύν. Per τοὺς δικαιολογοῦντας intelligit cauſſidicos ſive cauſſarum patronos, qui ad rei defenſionem τὰ δίκαια, id eſt, jura adferunt. Notat Lucianus ſui ævi rabulas forenſes, qui ſtrepitu magis & inconditis clamoribus rem agebant, quam jure aut legibus. *Caninam* eorum *eloquentiam* & *ſanguiſugam* merito dixit Columella. *Togatos vultures* eoſdem appellare ſolebat Apulejus, qui in fas nefaſque linguas & verba locant. In hos enim, non in γνησίους juris antiſtites vel advocatos invehitur Samoſatenſis noſter, cum ipſe patronum ſe reorumque vindicem præſtiterit non ſemel. Graviſſime Plato: ἱερόν τι ἡ συμβουλία, id eſt, *Sacra quædam res eſt conſultatio.* Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μενος ἐν τῇ τύχῃ, καὶ [1] ἐπιστρέψας τὸν Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔσκαπτεν ἐπικεκυφὼς, ἔτι ἂν ἔσκαπτεν ἀμελούμενος. [2] Πλοῦ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν. Ζ. διὰ τί ὦ ἄριστε Πλοῦτε, καὶ ταῦτα, ἐμοῦ κελεύσαντος; [3] Πλοῦ. ὅτι νὴ Δία [4] ὕβριζεν εἰς ἐμὲ, καὶ ἐξεφόρει, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζε. καὶ ταῦτα, πατρῷον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ [5] δικράνοις με ἐξεώθει τῆς

quentem præbuit, attentum verò Iovem reddidit. Quòd ſi incurvus fodiendo ſiluiſſet, neglectus etiamnum foderet. *Plut.* At ego ô Iupiter hunc aditurus non ſum. *Iup.* Quid ita, optime Plute, præſertim à me juſſus? *Plut.* quoniam per Iovem injuria me affecit, ejiciens, & in multas partes dividens: idque cùm illi paternus eſſem amicus, ac me pene dixerim, fuſcinis ex ædibus ex-

1 Ἐπιστρέψας τὸν Δία] Propriè ἐπιστρέφειν, eſt facere, ut quis ad ſe convertat faciem, ſuique curam habeat. Sic Deus in ſacris litteris *faciem ſuam convertere* dicitur ad eos, quibus bene vult, & propitius eſt: contra ἀποστρέφειν τὸ πρόσωπον ab iis, quorum preces non exaudit. Pſalm. 132. & aliis in locis. *Barl.*

2 Πλοῦ. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἂν ἀπέλθοιμι ὦ Ζεῦ παρ' αὐτόν] Inducit Plutum omnia formidantem Lucianus, nullique fidentem, imitatus hac in parte Ariſtophanem, qui vulgo jactatam opulentiæ timiditatem indicat, cum ait: Ἀλλὰ λέγουσι πάντες, ὡς δειλότατόν ἐστ' ὁ Πλοῦτος, id eſt, *Quin id omnes dictitant, timidiſſimum quid eſſe divitias.* Et Euripides: Δειλὸν δ' ὁ πλοῦτος καὶ φιλόψυχον κακόν. *Res cupida vitæ ſunt opes, pavidum malum.* Hinc in ſequentibus cauſſam exquirit Iupiter, cur ad Timonem denuò ire recuſet Plutus, præſertim à ſe juſſus. Deo ſiquid jubeat, continuò obediendum. *Verus obediens*, inquit Auguſtinus, *non attendit, quid aut quale ſit, quod præcipitur, ſed quis præcipiat, hinc mandatum non procraſtinat, ſed ſtatim parat aures auditui, linguam voci, pedes itineri, manus operi, & ſe totum intus colligit, ut mandatum peragat imperantis.* Hic videmus unitatem in ſua πολυθεΐᾳ etiam agnoviſſe Gentium ſapientes, dum Iovi ſuo poteſtatem tribuunt αὐτοκρατορικὴν & abſolutam, qua imperare omnibus: refragari autem ejus imperio & mandato nulli fas ſit. Homerus, ut Spondanus obſervat non uno in loco, Iovis imperium aliquando ἀνυπεύθυνον, & ſummum eſſe innuit: aliquando mixti generis ſive ἀριστοκρατικὸν facit, cæteris quoque Diis ex æquo ſuffragia ferentibus, & infecta re non raro à ſe invicem diſcedentibus. *Idem.*

3 Πλοῦ. ὅτι νὴ Δία] Reſponſio Pluti αἰτιολογική. Prodigalitatem Timonis in cauſſa eſſe dicit, cur reverti nolit, quamque indignis modis ab eo exceptus fuerit, lamentabundus oſtendit. *Idem.*

4 Ὕβριζεν εἰς ἐμὲ] Differentiam ponunt Grammatici inter ὑβρίζειν τινὰ, καὶ ὑβρίζειν εἰς τινὰ, quod & Lucianus teſtatur in Solœciſta. Τὸ μὲν σὲ ὑβρίζειν, inquit, τὸ σῶμά ἐστι τὸ σὸν ἤτοι πληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλῳ τρόπῳ· τὸ δὲ εἰς σε ὅταν εἰς τι τῶν σῶν γίγνηται ἡ ὕβρις. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν εἰς σε ὑβρίζει, καὶ ὅστις παῖδα καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε οἰκέτην. *Te contumelia afficere, idem eſt, quod corpus tuum ſive plagis, ſive vinculis, ſive aliquo etiam alio pacto. At in te contumelioſus eſſe dicor quando alicui tuorum contumelia fit. Nam & qui uxorem tuam contumelia afficit, in te contumelioſus eſt, & qui puerum tuum & amicum, & certe qui ſervum quoque.* Verum hoc diſcrimen, ut & in multis aliis Grammaticorum præceptis, haud perpetuum eſt ſemperque verum. Sæpe enim pro eodem poſita inveniuntur, uti & hoc loco. Obſervandus hic etiam elegans proceſſus à genere ad ſpecies. *Partitionem* Rhetores vocant. *Idem.*

5 Δικράνοις] Indignitatem rei indicat, cum ſe furcillis ex ædibus extruſum ait. Sic & Pax apud Comicum ἐν Εἰρήνῃ, fuſcinis & clamoribus ejecta dicitur. Τὴν δὲ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οἰκίας, [1] καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦντες. [2] αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις, [3] καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος; ἐπ'

extruſerit, ſicut qui è manibus ignem abjiciunt. Num rurſus ad iſtum ibo, paraſitis, adulatoribus, & ſcortis donandus? Ad eos

μὲν δικροῖς ἐώθουν τὴν θεὸν κεκραγμασι. Nam hoc plus eſt, quam ſola manu. Sunt autem δικρὰ vel δίκρανα, perticæ bifidæ & biſines, quaſi δύο κρᾶνα, id eſt, τέλη ἔχοντα. Scholiaſt. exponit ξύλα διφυῆ. Secuti etiam hanc locutionem Latini. Cicero ad Atticum 6. *Sed quoniam furcilla extrudimur* (hoc eſt, ſummo conatu & vi maxima) *Brundiſium cogito.* Et Horat. *Naturam expellas furca, tamen uſque recurrit.* Pro eodem, *furcillis ejicere*, dixit Catullus. Imitatur hic Ariſtophanem Lucianus, ubi ad ſimilem plane modum conqueritur Plutus: Ἢν δ' εἰς παραπλῆγ', inquit, ἄνθρωπον εἰσελθὼν τύχω Πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος Γυμνὸς θύραζ' ἐξέπεσον ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ, id eſt, *Si ad prodigum hominem divertero, ſcortis & aleis objectus temporis momento nudus illinc protrudor foras.* Barl.

1 Καθάπερ οἱ τὸ πῦρ] Simul protervam decoctoris in dilapidandis opibus feſtinationem innuit *icone* ab iis deſumpto, qui ignem è manu confeſtim abjiciunt, ne comburantur. *Idem.*

2 Αὖθις οὖν ἀπέλθω παρασίτοις] Sequitur hic inſignis collatio prodigorum & avarorum, oſtendens verum divitiarum uſum in mediocritate utendi conſiſtere. παράσιτος, & κόλαξ, quanquam hic diſtingui videantur, tamen pro eodem fere ſumuntur. Athenæus lib. 6. τὸν κόλακα dicit, non abeſſe μακρὰν τοῦ τῶν παρασίτων ὀνόματος. Differt tamen uterque ab ἀρέσκῳ, quod hic nullius commodi gratia placere ſtudet; illi κέρδους ἕνεκα id faciant. Ariſtoteles Ethicor. lib. 2. c. 7. Hinc ambo nominis ſui appellationem debent cibo quem ſectantur. σῖτος enim & κόλον eſca, ſive pabulum eſt. Quanquam fatear non omnes adulatores convivia & epulas aucupari loco præmii. majora ſunt, quæ captant regum & principum aſſentatores. hinc recte philoſophi in adulationis definitione non mentionem faciunt cibi, ſed τοῦ συμφέροντος. Hoc genus hominum Conſtantinus Imperator appellare ſolebat *tineas* atque *ſorices* palatii ſui, ut refert Nicephori interpres. Et Anaxilas poëta Comicus ſcita alluſione κόλακας dicebat eſſe τῶν τὰς οὐσίας ἐχόντων σκώληκας, id eſt, divitum vermes, qui cum in hominis minime mali ingenium inciderint, eum inſidentes arrodunt, quoad inanem, velut tritici granum, reliquerint, ut Timoni noſtro accidiſſe videmus. *Idem.*

3 Καὶ κόλαξι, καὶ ἑταίραις παραδοθησόμενος] Hic emendo ἑταίροις, neque enim meretricum ullibi hic mentio, quas ſine dubio introduxiſſet emunctæ naris homo, non ſecus ac paraſitos, adulatores, alioſque ſocios & amicos Timonis. Gisb. Cuperus Obſervation. l. III. c. II. *Almelooveen.* Id eſt, meretricibus, quæ non minus quam paraſiti lautiſſimorum patrimoniorum gurgites ſunt & fundorum, ut ait ille apud Terentium, calamitates. Hinc Theocritus puellam depaſtricem alieni patrimonii feſtive καλαμαίαν appellat, hoc eſt, locuſtam, quæ meſſem deſtinatam agricolis intercipere conſuevit. ἔστι γὰρ ἑταίρα, ut Antiphanes ait apud Athenæum, τῷ τρέφοντι συμφορά, quippe cujus officium ſit συλᾶν τοὺς πέλας ſpoliare eos, qui propius ſe admovent. Sic Nannion meretrix, ut idem refert Dipnoſophiſt. ſcriptor, Thallum cauponem quendam bonis exhauſit: Plautina Phroneſium adoleſcentem Dinarchum, de quo ſervus queritur in Truculento: *Meretrix*, inquit, *meum herum miſerum blanditia intulit in pauperiem, privavit bonis, luce, honore atque amicis.* Nam id omnibus omnium meretricum ingeniis inſitum eſt, ut non tam gratia aut elegantia moveantur amaſiorum ſuorum, aut rationibus ullis ad obſequium magis flectantur, quam tinnulis, hoc eſt, pecunia numerata. Vnde Plautinum illud ſcortillum dicebat: *Oculatæ ſunt*

noſtræ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐκείνους ὦ Ζεῦ πέμπε με, [1] τοὺς αἰσθησομένους τῆς δωρεᾶς, τοὺς περιέψοντας. οἷς τίμιος ἐγὼ, καὶ περιπόθητος. [2] οὗτοι δὲ οἱ λάροι, [3] τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν, ἣν προτιμῶσιν ἡμῶν. καὶ διφθέραν παρ' αὐτῆς λαβόντες, καὶ δίκελλαν, ἀγαπάτωσαν ἄθλιοι, τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες, οἱ δεκαταλάντους δωρεὰς ἀμελητὶ [4] προϊέμενοι. [5] Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ.

eos mitte me Iupiter, qui munus intellecturi ſint, qui amplexuri, quibus in pretio ſim, & exoptatiſſimus. At hi ſtupidi cum paupertate commercium habeant, quam nobis anteponunt: & acceptis ab ea rhenone, & ligone, miſeri ſat habeant, quatuor obolos lucrantes, qui decem talenta contemptim dono dare ſolebant. *Iup.* Nihil in te iſtiuſmodi poſthac facturus eſt Timon, quip-

noſtra manus, credunt, quod vident. ἑταίρας ſive ſocias appellat Lucianus, quas vero nomine πόρνας dicunt Græci, idque κατ' εὐφημισμὸν, quo res ingrata grato ſignificatur nomine. Sic Latini *amicas*, Itali hodie *corteſanas* appellant. *Barl.*

1 Τοὺς αἰσθησομένους] Quaſi dicat Plutus. Ad eos abeam, qui nec prodigi, nec avari recte opibus uti ſciunt, quam virtutem ἐλευθεριότητα dixere Græci. Ariſtoteles peculiariter, τὴν περὶ τὰ χρήματα ἀρετὴν, Chryſoſtomus in Matth. τέχνην πασῶν τῶν τεχνῶν ἀνωτέραν, id eſt, artem artium appellavit. *Idem.*

2 Οὗτοι δὲ οἱ λάροι] Timonem ſtupiditatis accuſat, quod diſcincte & profuſe rem ſuam abliguriendo paupertatem opulentiæ præferre videatur. λάρους vocant Græci homines ſtupidos ac voraces, ſemperque prædæ inhiantes. Cleonem hoc nomine inſignit Comicus ob rapacitatem, quod quemadmodum avis illa in ſcopulis obſervat, ſiquid piſcium poſſit venari: ita ille verſaretur in Reip. negociis adminiſtrandis ſuum interim agens negocium. Eraſmus ex Suida ſic dici putat eos, qui faciles ſunt ad dandum, indeque paræmiam fecit, λάρον ἐν ἕλεσι, *larum in paludibus*, ἐπὶ τῶν ταχὺ ἀποδιδόντων, ſed adverſatur natura avis, quæ talis non eſt, ut liberalis ſit, & facile communicet. Quare mendum eſſe ſuſpicantur nonnulli, & pro ἀποδιδόντων, legendum ἀποπατούντων. Nam & hoc de ave illa commemoratur, quod celeriter egerat, quicquid in ventrem demiſit, ut & ea ratione profuſa Timonis indoles deſignari poſſit. Vel dicendum, ſic eum vocari ob ſtupiditatem: nam & hoc de laro traditur, quod facile decipitur, illiciturque à venatoribus. Vnde ſtolidos & εὐήθεις eo nomine ſignificant Græci, quemadmodum & *cepphos*, & *otos* teſte Euſtathio. *Idem.*

3 Τῇ πενίᾳ ξυνέστωσαν] Elegans loquendi genus. τὸ συνεῖναι, cum propriè de perſonis viviſque animantibus dicatur, venuſte transfertur ad res inanimas, q. d. ſemper in paupertate verſentur, eamque ſibi velut amicam & comitem habeant. Sic Nicocles apud Athenæum, lib. 8. cap. 5. quem locum optime reſtituit Scaliger: καὶ σύνεστι σαπέρδαις εἰς δύσιν, i. e. *toto die ad ſolis uſque occaſum rem habuit cum ſaperdis* (piſcium genus eſt) id eſt, *ſaperdas eſitavit.* Pro eodem ὁμιλεῖν cibo legitur apud eundem ſcriptorem. *Idem.*

4 Προϊέμενοι] Id eſt, καταδαπανῶντες. Vnde πρόεσις apud Ariſtotelem profuſa erogatio, quæ fit quaſi projiciendo, cui opponitur λῆψις Ethicor. 4. *Idem.*

5 Ζ. οὐδὲν ἔτι τοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάσεται περὶ σέ] Refutat querelam Pluti Iupiter ἐκ τῶν μὴ εἰκότων. Neque enim vero ſimile putat fore, ut Timon hoc ærumnoſo vitæ genere jam abunde correptus paupertatem opulentiæ præferat. ſolent enim homines ſuo damno ſapere. Sic Euripides de Pentheo: κακοῦ γὰρ ἐγγὺς ὢν ἐμάνθανε, id eſt, malo affinis didicit, revereri ſcil. & colere Bacchum, quem an-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πάνυ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκελλα [1] πεπαιδαγώγηκεν, [2] εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὴν ὀσφὺν, ὡς χρῆν σε ἀντὶ τῆς πενίας προαιρεῖσθαι. [3] σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς, [4] ὃς νῦν μὲν τὸν Τίμωνα αἰτιᾷ, διότι σοι τὰς θύρας ἀναπετάσας, [5] ἠφίει περινοστεῖν ἐλευθέρως, οὔτε ἀποκλείων, οὔτε [6] ζηλοτυπῶν. ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις κατὰ τῶν πλουσίων, κατακεκλεῖσθαι λέγων πρὸς αὐτῶν ὑπὸ μοχλοῖς, καὶ κλεισὶ, καὶ [7] σημείων ἐπι-

quippe quem ligo abundè docuerit, (niſi prorſus nullum dolorem ſentiunt illius ilia) te potiùs quàm paupertatem eſſe eligendum. Ac tu mihi querulus admodum eſſe videris, qui nunc Timonem incuſes, quòd tibi liberè vagari permiſerit patefactis foribus, nec zelotypus in te, domo concluſerit. Aliàs autem contra in divites ſtomachabaris, quum diceres te ab illis, repagulis, clavibus, & impreſſis ſigillis ita

tea ſpreverat. Vnde pereleganter Fabius apud Livium, eventum, *ſtultorum magiſtrum* appellat. Et Plinius in Panegyrico, quem Trajano dixit: *miſeram hujuſmodi & ex periculis factam prudentiam* vocat. *Barl.*

1 Πεπαιδαγώγηκεν] Feſtive Iupiter ligonem Timoni loco pædagogi fuiſſe ait, à quo probe ſit domitus ac ſeveriter caſtigatus. τῇ δικέλλῃ tribuit, quod perſonæ proprium eſt. παιδαγωγεῖν poſuit, ἀντὶ τοῦ παιδεύειν, cui caſtigatio quoque conjuncta eſt. Vnde verbum hoc non *erudiendi* ſolum, ſed & *caſtigandi* ſignificationem habet, cum alterum ſine altero vix eſſe queat. *Idem.*

2 Εἰ μὴ] Hæc verba παρενθέσει includenda ſunt, ut recte factum à Pererio. ἀνάλγητος τὴν ὀσφὺν dicitur, cui lumbi dolere nequeunt, ut foſſoribus ſolent ex continua corporis incurvatione, & inprobo labore. *Idem.*

3 Σὺ μέντοι πάνυ μεμψίμοιρος εἶναί μοι δοκεῖς] Exprobrat Pluto Iupiter, quod ſit natura querulus & moroſus. Eſt autem μεμψιμοιρία ſpecies quædam injuſtitiæ & illiberalitatis, quod vitium non in calamitoſis pauperibuſque & ſenibus duntaxat reperitur, ſed in divitibus etiam, quibus *curtæ neſcio quid ſemper abeſt rei*, ut Horatius loquitur. Etenim multas opes accumulaſſe ejuſmodi hominibus non eſt finis miſeriarum, ſed initium potius. Dicitur μεμψίμοιρος qui ſorte ſua contentus non eſt. μέμψις enim querela, & μοῖρα, fatum, ſors. De talibus loquitur Seneca lib. 1. de Tranquillitate vitæ, ubi de amicorum delectu ſcribens inquit: *Præcipuè tamen vitentur triſtes, & omnia deplorantes, quibus nulla non cauſſa in querelas placet.* Idem.

4 Ὃς νῦν μὲν] Rationem quoque ſubdit Iupiter, qua iniquam Pluti querelam coarguit. In prioribus verbis prodigorum ingenia moreſque delineat, qui opes ſuas libere evagari ſinunt, eaſque plena manu in quoſvis effundunt. In poſterioribus deſcribitur indoles hominum ſordidorum ſeu præparcorum. τὰς θύρας ἀναπετάσαι prodigorum eſt, qui januas aperire Pluto dicuntur, quum opes ſuas abſque delectu ullo aut modo in obvium quemque conferunt & elargiuntur, quod ut in bonam partem interpretatur jocoſus Iupiter: ſic in malam accipit moroſior Plutus. Infra κατάκλειστον πλοῦτον ei opponit. *Idem.*

5 Ἠφίει] Imperf. Atticum, quod intra augetur, ab ἀφίημι τὸ ἐπιτρέπω, permitto. ſic & ἠφίεσαν pro ἀφίεσαν. Vide linguæ utriuſque inſtauratorem Budæum. *Idem.*

6 Ζηλοτυπῶν] Propriè verbum hoc uſurpatur de eo, qui præ fervore amoris rivalem non patitur: ad divites avaros hic transfertur, qui opes ſuas arca incluſas ſervant tantum, neque audent eas, ubi opus eſt, erogare. *Idem.*

7 Σημείων ἐπιβολάς] *Signorum objectacula* vertit Eraſmus: *impreſſa ſigilla* Pererius.

βολαῖς, ὡς μηδὲ [1] παρακύψαι σοι ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. [2] ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, [3] ἀποπνίγεσθαι λέγων ἐν πολλῷ τῷ σκότῳ· καὶ διὰ τοῦτο [4] ὠχρὸς ἡμῖν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀνάπλεως, [5] συνεσπακὼς τοὺς δακτύλους πρὸς τὸ ἔθος τῶν [6] συλλογισμῶν, [7] καὶ ἀποδράσεσθαι ἀπειλῶν, εἰ καιροῦ λάβοιο παρ' αὐτῶν. καὶ ὅλως, τὸ πρᾶγμα ὑπέρδεινον ἐδόκει σοι, ἐν χαλκῷ, [8] ἢ σιδηρῷ θαλάμῳ, καθάπερ

ita fuiſſe concluſum, ut ne proſpicere quidem in lucem tibi liceret. Id igitur apud me deplorabas affirmans præfocari te nimiis tenebris: eoque pallidus nobis occurrebas, curis plenus, contractis contortiſque digitis, ut fieri ſolet in rationum collectionibus: quòd ſi quando daretur opportunitas, aufugiturum quoque ab illis te minitabare. In ſumma rem admodum acerbam judicabas in æreo, ferreove thalamo, Da-

perius, & quidem rectius. nam σημεῖον ἐπιβάλλειν, idem eſt, quod σφραγίζειν, & σημεῖον quod σφραγὶς, ſigillum. *Barl.*

1 Παρακύψας] Significat tranſverſim aſpicere, quaſique limis oculis & per feneſtram, quod Pluto facere non licet ciſtæ incluſo, totque depreſſo vectibus ſeriſque. conflatur hoc verbum ex præpoſit. παρὰ, oblique vel tranſverſum ſignificante, & κύπτω, caput inclino, pronus ſum. *Idem.*

2 Ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου] Spectant hæc ſuperiora, ſive pars ſunt ſeriæ objurgationis à Iove factæ. *Idem.*

3 Ἀποπνίγεσθαι ἐν π.] Eraſmus, *præfocari nimiis tenebris*, quem ſequitur Pererius. malim, *in tenebris.* Neque enim caligo propriè dicta præfocationis cauſſa eſt, ſed ciſtæ anguſtia, cui incluſus eſt Plutus, quæ reſpirationem ipſi omnem præcidebat. *Idem.*

4 Ὠχρὸς] Pallor Pluto tribuitur ob auri colorem. hinc Diogenes interrogatus, cur aurum palleret? *quia*, inquit, *plurimos habet ſibi inſidiantes.* Et revera inter ὠχρότητα, & auri colorem nihil aut parum eſt diſcriminis. Vnde ὠχρὸν & χρυσοειδῆ conjunxit Nicander 2. Georg. ubi de violis loquitur. Elegantiſſimus hic eſt τῶν φειδωλῶν character, cujuſmodi quoque legas apud Theophraſt. & Lucianum in Gallo, ubi Simonem quendam introducit divitem noctes dieſque inſomnes ducentem & digitis ſupputantem uſuras, itemque palleſcentem præ nimia ſollicitudine. *Idem.*

5 Συνεσπακὼς] Id eſt, *digitis contractis ſeu contortis*, quales habere ſolent homines ſordidi & fœneratores ex aſſiduo colligendi ſupputandique uſu. συσπάω enim *contraho*, *contorqueo.* Pro eodem Lucianus in Gallo dixit, τοὺς δακτύλους κατεσκληκότα, id eſt, *digitos habentem emaciatos & quaſi extabefactos* præ frequenti computatione. *Idem.*

6 Συλλογισμῶν] Arithmetices vocabulum, proprieque partis illius, quæ λογιστικὴ appellatur. Latini calculum vocant. Vnde calculatores ψηφισταὶ ſive λογισταὶ dicti. Tranſlata hæc poſtea ad ſcholas philoſophorum. *Idem.*

7 Ἀποδράσεσθαι] Aoriſtus vim futuri habet, quod facit particula δυνητικὴ ἂν non expreſſa ſolum, ſed & ſubaudita. Idem & vaf converſivum præſtat apud Hebræos. *Idem.*

8 Ἐν σιδηρῷ θαλάμῳ] Græci opes ejuſmodi, quas triparci illi homines ſibi tantum poſſident, & in arca abſcondunt, ſcite vocant πλοῦτον ἄπλουτον, quaſi opes inopes, quod earum nullus ſit uſus, ut merito cum pictura conferantur repoſita. Ariſtophanes ἀφανῆ πλοῦτον appellat. Nam domus & agri celari non poſſunt. Herodes Atticus πλοῦτον νεκρὸν, i. e. mortuum ſimili tropo dixit. qua ratione δεσμωτήρια Πλούτου, *Pluti carcerem* vocavit arcas, aliaque id genus repoſito-

 ria

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὴν [1] Δανάην παρθενεύεσθαι [2] ὑπ' ἀκριβέσι, καὶ παμπονήροις παιδαγωγοῖς ἀνατρεφόμενον τῷ τόκῳ, καὶ τῷ λογισμῷ. [3] ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες, ἐρῶντας μὲν εἰς ὑπερβολὴν, [4] ἐξὸν δὲ ἀπολαύειν, οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδείας χρωμένους τῷ ἔρωτι, κυρίους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐγρηγορότας, ἐς τὸ ση-

Danaës exemplo, virginem aſſervari, atque à ſedulis ſceleſtiſſimiſque pædagogis educari, Fœnore, & Computo. Eos proinde abſurdè facere aiebas, quòd te præter modum adamarent, neque, cùm liceret, frui auderent, nec quamvis eſſent domini, ſecurè ſuo amore uterentur: ſed vigiles obſer-

gia pecuniarum, quibus captivæ veluti detinentur opes, ne in uſum veniant, θάλαμον appellat hic Lucianus feſtiva catachreſi, nimirum alludens ad fabulam Danaes Acriſii Argivorum regis filiæ, qui cum oraculo monitus eſſet fore, ut à nepote occideretur, filiam æneæ, id eſt, munitiſſimæ incluſit turri, cujus meminit Horat. 3. Carm. od. 16. *Barl.*

1 Δανάην παρθενεύεσθαι] Sic poſtea Δανάης παρθένευσις. dial. Deor. & de ſalt. ubi in quibuſdam edition. Δαν. διαπαρθένευσις *imminutio*, *infloratio*. Bourd.

2 Ὑπ' ἀκριβέσι] Vſuram & Conputum ſceleſtiſſimos vocat pædagogos, ut pote quorum opera & ſtudio educatur Plutus, id eſt, augentur opes. Avari enim pecunias illegitimam ad uſuram exponunt, & ſiquis intra præſtitutum diem non ſolverit, τόκον τόκου, hoc eſt, uſuram uſuræ exigere non erubeſcunt, ἀνατοκισμὸν vocant Græci, ut Theophraſtus etiam docet in Charact. μικρολογίας. Vnde Cicero ad Attic. lib. 5. epiſt. ult. *Nihil impudentius Scaptio, qui centeſimis cum anatociſmo contentus non eſt.* Et hæc cauſſa fuit, cur Cato Cenſorius, ut Tullius refert lib. offic. 2. omnem fænerandi rationem, ut improbam damnarit. Talis enim uſura, qua pauperes opprimuntur & charitatis æquitatiſque fines tranſiliuntur, non ſolum à Deo vetita fuit, ſed etiam à Gentibus damnata. Improbum fenus exercentibus & uſuras uſurarum illicite exigentibus infamiæ maculam irrogari voluere Imperatores Diocletianus & Maximianus. A morſu vel roſione נשך appellarunt Hebræorum filii, παρθενεύεσθαι dicitur virgo quæ in γυναικωνίτιδι cuſtoditur & enutritur παρὰ μητέρι κεδνῇ, ut Heſiodus loquitur. κατακλείστους vocabant veteres, id eſt, *recluſas* & *abſconditas*. Hinc Phocylides monet, virginem cuſtodiendam eſſe bene obſeratis cubiculis, & non permittendum, ut ante nuptias extra domum conſpiciatur. Et Theocritus παρθένον ἐν θαλάμῳ opponit τῇ νύμφῃ, id eſt, ſponſæ. עלמה Hebræis dicitur, à radice עלם, quod eſt, latuit. Verum τὸ παρθενεύεσθαι hic loci ſumitur, pro virginem perpetuò & incorruptam ſervari, ut Veſtales olim, & hodie Moniales, quatenus παρθένου vox ſexus integritatem ſignificat, & puellam ἀνέπαφον. *Devotam virginem*, appellat Ambroſius. Vnde παρθένευσις dicitur ipſa actio τοῦ παρθενεύειν, cum aliqua perpetuum cuſtoditur virgo, vel intacta manet. Sic Lucianus de ſaltatione dicit, bonum ſaltatorem debere imprimis ſcire τὴν Δανάης παρθένευσιν, quomodo Acriſius Danaën in turri ahenea virginem aſſervarit. ubi tamen alii legunt ἀποπαρθένευσιν, ut defloratio ejus intelligatur. *Barl.*

3 Ἄτοπα γοῦν ποιεῖν ἔφασκες] Sordidorum hominum ingenia porro deſcribit, qui præter modum divitias amant, eaſque ſumma cura ac vigilia cuſtodiunt, ſuum interim defraudantes genium, nec aliis fruendi copiam facientes. *Idem.*

4 Ἐξὸν] Attice, *cum liceat*, δυνατοῦ ὄντος. Participium abſolute poſitum. Sic ἐνὸν, παρὸν, προσῆκον, δέον, ἕτοιμον ὂν & ſexcenta alia apud bonos auctores legere eſt. *Idem.*

3 Ἀσ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

εῖον, καὶ τὸν μοχλὸν [1] ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας, ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰομένους· οὐ τὸ αὐτοὺς ἀπολαύειν ἔχειν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τῆς ἀπολαύσεως, καθάπερ τὴν [2] ἐν τῇ φάτνῃ κύνα, μήτε αὐτὴν ἐσθίουσαν τῶν κριθῶν, μήτε τῷ ἵππῳ πεινῶντι ἐπιτρέπουσαν. [3] καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων, καὶ φυλαττόντων, καὶ [4] τὸ καινότα-

ſervarent, ad ſigillum ſeramque immotis oculis intuentes, abundè magnum fructum arbitrantes à ſe percipi, non quòd ipſis fruendi facultas adeſſet, ſed quòd nemini fruendi copiam facerent; non aliter quàm in præſepi canis qui nec ipſe hordeo veſcitur, nec famelicum equum veſci ſinit. Quinetiam ridebas iſtos qui parcerent, aſſervarentque, & (quod eſſet abſurdiſſimum) ſe ipſos ze-

1 Ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντας] Ἀσκαρδάμυκτος μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς. σκαρδαμυκτεῖν τὸ σκαίρειν καὶ μύειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, τὸ πυκνῶς βλεφαρίζειν, ἰλλωπεῖν ἢ ἰλλωπίζειν. Schol. Ariſt. ἱππεῦσι. Heſych. Suid. Poll. aliam tamen etymologiam proferunt alii Grammatici, de qua poſtea. *Bourd.* Adverbium eſt, oculis non conniventibus, id eſt, ἀκαμμύστοις, ut interpretatur Heſychius, quod conflatum eſſe volunt ex α privante, & verbis σκαίρω *ſalio*, itemque μύω, *claudo*. Apulejus dixit, *oculis inconnivis* lib. 6. Aſini aurei. Paria de avaris refert Theophraſtus cap. de ſordida parcimonia: μικρολόγος, inquit, τοὺς ὅρους ἐπισκοπεῖται ὁσημέραι, *quotidie terminos ſuos inſpectat*; ecquid ſcilicet immoti eodem loco iiſdem maneant. Sunt enim ejuſmodi homines ſemper pavidi & anxii, ſuiſque rebus velut appoſiti quidam cuſtodes. Quemadmodum & Plautinus ille Euclio oculos ſemper in ullam conjectos habebat, quam auro onuſtam poſt ædes ſub terram defoderat. Plutus iſtiuſmodi pecuniarum incubos & ſollicitos obſervatores non diſſimiles eſſe ait τῇ ἐν φάτνῃ κυνὶ, hoc eſt, *cani in præſepi*, qui nec ipſe veſcitur hordeo, nec equum famelicum veſci ſinit. Lucianus eandem uſurpat parœmiam adverſus indoctum, qui egregios codices incluſos diligenter aſſervabat, quos nec ipſe unquam evolvat, nec aliis evolvendi faciat copiam. Simile quiddam refert Athenæus lib. 6. de gente quadam Galatarum, qui dicuntur Cordiſtæ, vel, ut alii ſcribunt, Scordiſci: abominantur aurum, inquit, nec important in ſuam regionem; nihilo ſecius tamen alios non deſinunt eo ſpoliare. Eraſmus in Chilad. *Barl.*

2 Ἐν τῇ φάτνῃ κύνα] Sic alibi Proverb. κύων ἐν φάτνῃ, ſic ſæpe vocat Philoſophos & præcipuè Cynicos, obvios inſequentes. Repetit illud, adverſus Indoctum. *Bourd.* Eadem libro ad indoctum libros coëmentem. *Marc.* Proverb. de quo extat Epigramma in Antholog. *Cogn.*

3 Καὶ προσέτι γε καὶ κατεγέλας αὐτῶν φειδομένων] Iupiter Pluti expoſtulationem, ut iniquam & nulla juris ſpecie ſubnixam rejicit, cum eo nomine, quo accuſatur Timon, potius ſit laudandus quam vituperandus. Avaritiæ enim oppoſita eſt profuſio. Præclare ait, avaros ζηλοτυπεῖν αὐτοὺς, hoc eſt, ſibi ipſis invidere divitiarum ſuarum uſum & fructum, cum non audeant eas, ubi res poſtulat, erogare. *Barl.*

4 Τὸ καινότατον] Hæc formula loquendi per parentheſin ſæpe uſurpatur de re valde inuſitata, quamque maxime mireris. Quid enim magis mirandum magiſque novum, quam homines reperiri ſuum defraudantes genium & naturæ ſubtrahentes quod ſuum eſt. cujuſmodi merito ſuis domeſticis ludibrio ſunt, & ab iiſdem compilantur. Neſciunt enim hi τρυγόβιοι, quid ſit hominem optime de ſe mereri. Rectè poëta Venuſinus ſerm. lib. 1.

Neſcis quo valeat nummus? quem præbeat uſum?
Panis ematur, olus, vini ſextarius: adde
Queis humana ſibi doleat natura negatis.

τον, αὐτοὺς ζηλοτυπούντων. ἀγνοούντων δὲ ὡς κατάρατος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοτρίψ ὑπεισιὼν λαθραίως, [1] ἐμπαροινήσει τὸν κακοδαίμονα, καὶ ἀνέραστον δεσπότην, [2] πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μικρόστομον λυχνίδιον, καὶ [3] διψαλέον [4] θρυαλλίδιον, ἐπαγρυπνεῖν ἐάσας τοῖς τόκοις. [5] πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ἐπικαλεῖν; Πλοῦ. καὶ μὴν εἴγε τἀληθῆ ἐξετάζοις, [6] ἄμφω σοι εὔλογα δόξω ποιεῖν· τοῦ τε γὰρ Τίμωνος [7] τὸ πάνυ τοῦτο

zelotypia proſequerentur: nec intelligerent fore, ut aut ſceleratiſſimus famulus, aut œconomus, aut puerorum præceptor furtim ſubiret, ludibrio habiturus infelicem & inamabilem herum, quem poſtea ſinat ad fuliginoſam, & oris anguſti lucernulam, ac ſiticuloſum ſcirpulum uſuris invigilare. Annon igitur iniquum, cùm hæc olim incuſaveris, nunc his contraria Timoni objicere? *Plut.* Atqui ſi veritatem inquiſiveris, me utrumque rationi conſentaneum facere judicabis. Nam & Timonis hujus nimia lenitas, ne-

Eſt enim ὁ πλοῦτος τῶν χρησίμων, id eſt, rerum utilium, ut in[q]uit philoſophus. Vnde & χρήματα dixere Græci ἀπὸ τῆς χρήσεως, ab uſu, extra q[u]em ne in bonis quidem cenſenda ſunt. *Barl.*

1 Ἐμπαροινήσει] Propriè ſignificat, per vinum & temulentiam injuria vel probro afficere. παρ' οἶνον. hinc παροινία doctiſſimo Grammatico, ἡ ἐξ οἴνου ὕβρις. Ciceroni, per ebrietatem illuſio in Antonium apud Dionem Caſſium. *Idem.*

2 Πρὸς ἀμαυρόν τι καὶ μ. λυχνίδιον] Hunc locum imitatus eſt Apul. lib. 2. Mileſ. ubi de Milone hoſpite ſuo Lucianus in Somnio, ſeu Gallo. *Bourd.* Eſt hic propriiſſimus avari character ad ſcirpulum ſive lucernulam uſuris invigilare, ἀγρυπνεῖν καὶ ἀναλογίζεσθαι τοὺς τόκους in Gallo dixit Lucianus. μικρόστομον λυχνίδιον vocat lucernulam parvi vel anguſti oris, cum latiores plus olei conſumerent. Ita Strepſiades ſenex avariſſimus lamentatur apud Ariſtophanem in Nebul. & puerum tantum non verberat, quod ellychnia lucernæ adhibuiſſet nimis craſſa. Et Philocleon itidem ſenex filium objurgat, quod ſtuppas non acu vel feſtuca produxiſſet, ſed digito, καὶ ταῦτα, inquit, τοῦ ἐλαίου σπανίζοντος, idque tanta olei penuria, in Veſpis. *Barl.*

3 Διψαλέον] Id eſt, *ſiticuloſum*, cui non ſatis olei affuſum eſt. Sic πολυδίψιον Ἄργος dixit Homerus: *ſiticuloſam Apuliam* Horatius, ob aquarum penuriam, quaſi aridam & ſiti hiulcam, ut loquitur Virgilius in Georgic. *Idem.*

4 Θρυαλλίδιον] *Iuncum* vel *ulvam* interpretantur: alii folium ficus fuiſſe putant. Diminutivum eſt à θρυαλλὶς, *lucerna*, *ellychnium* ἀπὸ τοῦ θρύου, quod eſt herbæ genus, ex quo fiebant antiquitus lucernæ. Pollux. τὸ δὲ ἐντιθέμενον τῷ λύχνῳ θρυαλλὶς, ἐλλύχνιον, φλογμὸς, lege φλόμος. Vetus gloſſarium ab H. Stephano editum teſtatur θρυαλλίδα eſſe φλόμον. At φλόμον Heſychius herbam interpretatur, , quæ uſum lychni præbebat. *Idem.*

5 Πῶς οὖν οὐκ ἄδικον πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] Concludit ex his omnibus Iupiter Pluti querelam eſſe injuſtam, nec admittendam in diverſis diverſa criminantis, nec ſibi conſtantis. ἐπιτίμησιν παρὰ τὸ πρόσφορον appellat Theophraſtus. Qui tenentur eo vitio, homines cenſentur iniquæ mentis, quibus ſunt queſtus paratiores, quam gratiæ. *Idem.*

6 Ἄμφω σοι] Docet hic Plutus ſe prodigos pariter ac tenaces illos merito damnare, cum verus divitiarum uſus in mediocritate conſiſtat. *Idem.*

7 Τὸ ἀνειμένον] *Lenitatem* interpretantur alii, minus recte, cum in vitio po-

natur,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νειμένον, ἀμελὲς, καὶ οὐκ εὔνοϊ-
ὸν ὡς πρὸς ἐμὲ εἰκότως ἂν δοκοίη·
[1] τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις καὶ
σκότῳ φυλάττοντας, ὅπως αὐτοῖς
[2] παχύτερος γενοίμην, καὶ πιμε-
λὴς, καὶ [3] ὑπέρογκος, ἐπιμελου-
μένους. οὔτε προσαπτομένους αὐτοὺς,
[4] οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὡς
μηδὲ ὀφθείην πρός τινος, ἀνοήτους
ἐνόμιζον εἶναι, καὶ ὑβριστάς. οὐδὲν ἀ-
δικοῦντά με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
[5] κατασήποντας [6] οὐκ εἰδότας ὡς
μετὰ μικρὸν ἄπιασιν ἄλλῳ τινὶ

negligentia, non benevolentia, quod ad me attinet, meritò videatur. Illos verò qui me oſtiis ac tenebris incluſum ſervant, & ut craſſior, pinguior, imò immenſus fiam, operam dant, nec tamen attingunt ipſi, nec in lucem producunt ne à quoquam videar, illos inquam amentes & contumelioſos recte putem, quippe qui me inſontem tot in vinculis putreſcere cogunt, non intelligentes brevi ſibi abeundum, & me alii cuipiam, cui for-

natur, eaque voce ſoluta quædam profuſio, & immodica libertas ſignificetur. Pererius optime *nimiam lenitatem* exponit. Sed de hujus verbi elegantiâ & vario uſu conſule Budæum, pag. 545. Neutra illa adjectiva ἀνθυπαρκτικῶς ponuntur loco ſubſtantivorum ſuorum, q. d. ἡ ἄνεσις αὕτη, ἀμέλεια καὶ οὐκ εὔνοια. Quæ ſequuntur verba, ὡς πρὸς ἐμὲ perperam verſa ſunt à nonnullis: *quod bene erga me affectus non ſit.* Nam τὸ εὐνοϊκὸν, non ad ſe refert Plutus, ſed ad illos, in quos ſua bona tam prodige effuderat Timon. Recte Salmurienſis. *Ad me quod attinet*, ὡς πρὸς ἐμὲ, ſupple ἀνήκει. Barl.

1 Τοὺς τε αὖ κατάκλειστον ἐν θύραις] Hujus membri ἔκθεσις deſcriptionem continet hominum ſordidorum. κατάκλειστον πλοῦτον vocat divitias in arca recluſas, quæ quidem aſſervantur ab avaris, ſed non ad debitos uſus depromuntur χρυσὸν κατάκλειστον ſimili ratione dixit Sextus. Et *veſtem catacliſtam* Apulejus more Græco accepit, pro veſte pretioſa, quæque in arca claudi ſervarique ſolet, ut ad Tertulliani pallium notat vir conſummatæ eruditionis Cl. Salmaſius. *Idem.*

2 Παχύτερος] Craſſior pinguiorque redditur Plutus, cum in ciſta clauſæ opes uſura & turpibus lucris accreſcunt & augentur. *Idem.*

3 Ὑπέρογκος] Sic propriè vocatur qui ſupra modum tumidus vel pondere gravis eſt, ὄγκος enim tumor, gravitas. ad divitias ſcite transfertur. Sic Plato οὐσίας ὑπερόγκους dixit ingentes & nimias opes, in epiſtol. *Idem.*

4 Οὔτε εἰς τὸ φῶς προάγοντας] Hoc omne Pluti mutuatum ab Ariſtophanis Pluto. tu conſule. Tangit idem in Catapl. in ſomnio & alibi. *Bourd.*

5 Κατασήποντας] In activa hic ſignificatione accipitur pro facere vel ſinere ut putreſcant. Similiter & Theophraſtus in Charact. ſordidorum hominum mores deſcribit. Τῶν μικρολόγων, inquit, καὶ τὰς ἀργυροθήκας ἐστὶν ἰδεῖν εὐρωτιώσας, καὶ κλεῖς ἰωμένας, id eſt, *Sordidorum iſtorum hominum loculos videas ſitu obſitos, & claves ferrugine illitas.* Cujuſmodi divitibus exitium denuntiat Apoſtolus Iacobus, epiſtolæ ſuæ cap. 5. verſ. 2. & ſequentibus. Vbi iiſdem pæne verbis utitur ὁ θεόπνευστος ſcriptor, quibus hic Lucianus & Theophraſtus. *Barl.*

6 Οὐκ εἰδότας] Et hæc τῶν φιλαργύρων inſania eſt non minima, quod dum vivi opibus uti metuunt, eas poſt hanc vitam, quæ nulli vel ad unum diem certa eſt; aliis cogantur relinquere. P. Syri dictum eſt: *avarus niſi cum moritur, nihil recte facit.* Etenim qui ſeſe pecuniæ ſtudio addixit, nulli commodus eſt, dum vivit: ſola mors voluptatem & emolumentum adfert hæredi: non ſecus ac ſus quæ luto ſemper immerſa, non niſi perempta lardo ſuo prodeſt. Vnde Flaccus paſſim

 ſuos

[1] τῶν εὐδαιμόνων με καταλιπόντες. [2] οὔτ᾽ οὖν ἐκείνους, οὔτε τοὺς πάνυ προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους ἐπαινῶ, ἀλλὰ τοὺς ὅπερ ἄριστόν ἐστι [3] μέτρον ἐπιθήσοντας τῷ πράγματι, καὶ μήτε ἀφεξομένους τοπαράπαν, μήτε προησομένους τὸ ὅλον. [4] σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διὸς, εἴ τις [5] νόμῳ γήμας γυναῖκα νέαν, καὶ καλὴν, ἔπειτα

fortuna faverit, relinquendum. Quocirca neque illos probo, nec hos qui nimium facilè mihi manus admovent, ſed eos, qui, quod eſt optimum, mediocritate utuntur, ut nec prorſus abſtineant, nec penitus profundant. Etenim per Iovem illud conſidera Iupiter, ſiquis ubi juvenem & formoſam uxorem lege duxerit, poſtea neque obſervet neque

ſuos hortatur ne genium defraudent, ſed ubi res tempuſque exigunt, partis bonis honeſte fruantur:

Quis ſcit, an adjiciant hodiernæ craſtina ſumma
Tempora Dii ſuperi?
Cuncta manus avidas fugient hæredis amico
Quæ dederis animo. Barl.

1 Τῶν εὐδαιμόνων] Sic vocat futuros bonorum poſſeſſores, quibus ſingulari hoc modo Deus aut fortuna faverit. δαίμονος voce τὴν τύχην, ſive εἱμαρμένην non rarò deſignant Græci, & homines copioſos εὐδαίμονας appellant. Euripides:

Πλούτου δ᾽ ἀπορρυέντος ἀσθενεῖς γάμοι.
Τὴν μὲν γὰρ εὐγένειαν αἰνοῦσι βροτοὶ,
Μᾶλλον δὲ κηδεύουσι τοῖς εὐδαίμοσι.

Latini quoque beatos vocant divites. Sic Plautus in Pænulo:

Aurum in fortuna invenitur: natura ingenium bonum.
Bonam ego, quàm beatam me eſſe nimio dici mavolo. Idem.

2 Οὔτ᾽ οὖν ἐκείνους] Laudat mediocritatem Plutus, hoc eſt, eos, qui nec facile nimis ipſi manus admovent, quod prodigorum eſt: nec penitus ab eo abſtinent, ut homines ſordidi. Tales & ipſe ſibi habere optat apud Ariſtophanem idem Plutus, nimirum qui in re familiari adminiſtranda modum teneant, τοὺς μετρίους, qualem ſe gloriabatur eſſe Chremylus. Ἐγὼ, inquit, χαίρω τε φειδόμενος, ὡς οὐδεὶς ἀνήρ. πάλιν τ᾽ ἀναλῶν, ἡνίκ᾽ ἂν τούτου δέῃ, id eſt, *Ego lubens mea comparco, ſi quiſquam alius: rurſum ubi opus eſt, ſumptus facio.* Idem.

3 Μέτρον ἐπιθεῖναι τῷ πράγματι] Eſt rebus modum imponere. quod & Horatius expreſſit Serm. lib. 1.

——— *non ego avarum*
Cùm veto te fieri, vappam jubeo ac nebulonem.
Eſt modus in rebus, ſunt certi denique fines,
Quos ultra citraque nequit conſiſtere rectum. Idem.

4 Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διὸς] Egregia ſimilitudine rem illuſtrat Plutus per ἀνακοίνωσιν inſtituta. Prodigum marito comparat, qui uxorem ſuam libere evagari ſinit, omnibuſque ſine delectu proſtituit. *Idem.*

5 Νόμῳ γήμας] De eo dicitur, qui legitimam duxit uxorem, adhibitis omnibus ſolennibus, ad differentiam τοῦ ἀγάμου καὶ ἑταιρίζοντος. Quicquid enim extra leges matrimonii fit, ſcortatio eſt, ſive cum una conſuetudo fuerit, ſive cum pluribus. hinc & *concubina* meretrix eſt, licet *univira*, ut eam appellat Hieronymus. Recte Auguſtinus de Tempore Serm. 164. *Velis nolis, illa quæ præter uxorem tecum dormit, eſt meretrix.* Illud γήμας eſt ab anormi γάμω τὸ γαμέω, *uxorem duco*, quod de viro propriè dicitur, ut γαμεῖσθαι de fœmina. *Idem.*

1 Μά-

...τε φυλάττοι, [1] μήτε ζηλοτυποῖ παρέπων, ἀφιεὶς καὶ βαδίζειν ...ε ἂν ἐθέλοι νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν, καὶ [2] ξυνεῖναι [3] τοῖς βουλομένοις, μᾶλλον δὲ αὐτὸς ἀπάγοι ...μοιχευθησομένην ἀνοίγων τὰς θύρας, ... [4] μαστρωπεύων, καὶ πάντας ἐπ' αὐ...ὴν καλῶν, ἆρα ὁ τοιοῦτος ἐρᾷν ...ξειεν ἄν; [5] οὐ σύ γε ὦ Ζεῦ τοῦτο ...αίης ἄν, ἐρασθεὶς πολλάκις [6] εἰ ... τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν [7] γυναῖκα

que omnino zelotypia proſequatur, concedens illi ut noctu atque interdiu eat quo velit, & rem cum quibuſlibet habeat, vel potiùs ultro producat ut adulteretur, fores aperiens, proſtituens, & omnes ad eam invitans, num hic amare videbitur? profectò hoc tu nequaquam dices Iupiter, qui ſæpenumero amorem ſenſeris. Rurſum ſiquis ingenuam lege domum du-

1 Μήτε ζηλοτυποῖ] Fidelis enim mariti eſt uxorem ſuam, præſertim ætate ...rentem, formoſamque, cum propter ſexus imbecillitatem multis expoſita ſit ...riculis, obſervare & laudabili zelotypiâ proſequi, neque permittere, ut noctu ...que interdiu eat, quo libitum eſt. Quam periculoſæ enim minuſque probandæ ...t vagæ illæ mulierum eliminationes, oſtendit pictor ille, qui Venerem nobis ...hibuit teſtudini inſiſtentem, quo docere voluit, fœminas debere eſſe caſarias, ... veteri utar verbo, quibus cum tardigrado illo animali, οἶκος ſit φίλος, οἶ...ος ἄριστος. Xenophontis præceptum eſt in Oecon. Τῇ γυναικὶ κάλλιον ἔν...ν μένειν, ἢ θυραυλεῖν, *mulieri ſatius eſt domi manere, quam extra eam verſari.* ...nde & Belgis à domeſtica cura *buyſvrouwen* dictæ. *Barl.*

2 Ξυνεῖναι] De converſatione Venerea honeſte dicitur. Sic & συγγενέσθαι, ...ελθεῖν, πλησιάζειν, συνομιλεῖν, & ſimilia uſurpant Græci. σεμνοὺς λόγους ap...ellant Græci Patres. *Idem.*

3 Τοῖς βουλομένοις] Ejuſmodi mulier *volgivaga* appellatur in jure Civili, ...uod & Veneris πανδήμου epitheton eſt apud Lucretium. Euripidi ἐμπελάτειρα ...uod neminem refugiat, ſed omnibus ſe applicet, & adjungat. *Communes matu...s* cum Eraſmo appellare liceat. *Idem.*

4 Μαστρωπεύων] Idem quod προαγωγεύων. Lenonum eſt, qui uxores ſuas ...liaſve lucri cauſſa proſtituunt. Quod genus hominum pro dedecus! nullo un...uam ſeculo defuit. Talem deſcribit Iuvenal. Sat. 1.

Cum leno accipiat mœchi bona, ſi capiendi
Ius nullum uxori, doctus ſpectare lacunar,
Doctus & ad calicem vigilanti ſtertere naſo.

...αστρωπὸν deſignat, qui ſe dormire ſimulat, quo licentius uxore ſua potiatur alius. ...juſmodi maritos pœna mortis afficiendos cenſuit Æſchines contra Timarchum. ...*dem.*

5 Οὐ σύ γε] Communicationis ſchema, quod valet ad extorquendam adver...ario confeſſionem, dum videt nos in æquitate ejus judicium ponere, ſimulque ...ovem ex obliquo ut mollem & ſtupri reum traducit auctor. *Idem.*

6 Εἰ δέ τις ἔμπαλιν ἐλευθέραν] Altera pars ſimilitudinis priori oppoſita. A...aros contra ſimiles eſſe docet marito, qui uxore ſua, quam ætate & forma ve...etam pulchramque duxit, uti non audet, ſed intactam ſervat, & marceſcere ſi...it, cum matrimonii leges poſtulent, amoribus ejus frui, ac liberos procreare. ...*dem.*

7 Γυναῖκα νόμῳ παραλαβὼν] Idem eſt quod ſupra, νόμῳ γήμας. Addit, ...ἰς τὴν οἰκίαν. Solebant enim ſponſi novam nuptam parentum ſuorum domo in ...uam deducere. hinc natum illud loquendi genus apud Græcos pariter & Latinos: γυναῖκα εἰς οἰκίαν παραλαβεῖν, vel ἄγεσθαι: Romani, *uxorem domum ducere,* vel

εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ παραλαβὼν [1] ἐπ' ἀρότῳ [2] παίδων γνησίων, ὁ δὲ, μήτε αὐτὸς [3] προσάπτοιτο ἀκμαίας καὶ καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγονον δὲ καὶ στεῖραν κατακλείσας παρθένον, καὶ ταῦτα ἐρᾶν φάσκων, καὶ δῆλος ὢν ἀπὸ τῆς χρόας, καὶ τῆς [4] σαρκὸς ἐκτετηκυίας, καὶ τῶν [5] ὀφθαλμῶν ὑποδεδυκότων, ἔστ' ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ [6] παραπαίειν δόξειεν

ducat, acceptam ad liberorum legitimorum procreationem: cæterùm nec ipſe contingat florentem ætate, decorámque virginem nec eam ab alio aſpici ſinat, ſed incluſam, orbam, ſterilemque in perpetua virginitate contineat ac interim ſe amore teneri dicat & hunc præ ſe ferat colore, corpore exhauſto, refugis oculis, num fieri poteſt, ut talis quiſpiam deſipere

vel ſimpliciter *ducere* dicunt. Heſiodus in Operib. Ὡραῖος δὲ γυναῖκα τεὸν ποτὶ οἶκον ἄγεσθαι. *Tempeſtive uxorem domum tuam ducito.* Sic Homerus, & alii locuti. ἐλευθέραν vocat mulierem *ingenuis parentibus natam*, non *ſervam* aut *manumiſſam*. Barl.

1 Ἐπ' ἀρότῳ] Εἰς τὸ σπερμαίνειν γενεὰν, ut ait Heſiod. εἰς σπορὰν τῆς γονῆς. Bourd. Elegantur ἄροτον τῶν παίδων pro *liberorum procreatione* dixit. Plutarchus in lib. de præceptis conjugalibus quadruplicem proponit arationem: unam in Sciro, ſecundam in Raria, tertiam ſub ipſa urbe, quam à jugo boum, Buſigium nominat; quartam vero omnibus hiſce ſanctiorem eſſe dicit, procreandorum liberum. Simili figura loquitur Iſidorus Peluſiota lib. 3. epiſt. 243. Τὴν γὰρ παρθένον, inquit, ὁ ἀνὴρ συναπτόμενος γυναῖκα, τουτέστι γόνιμον ποιεῖ, διὸ καὶ παρ' Ἀθηναίοις ἡ συνάφεια ἡ κατὰ νόμον, ἐπ' ἀρότῳ παίδων. (Sic malim cum Luciano & Plutarcho, ut etiam notat Gatakerus, quam ἐπ' ἀρότρῳ) ἐλέγετο γίνεσθαι καὶ γονεῖς οἱ τεκόντες καλοῦνται. Sunt autem bellæ & verecundæ ejuſmodi locutiones, quæ ſumuntur ab agricultura. Sophocles de Oedipode τὴν τεκοῦσαν ἤροσε, matrem aravit, pro matri ſe miſcuit. Et σπείρειν παίδων ἄλοκα, dixit Euripides tragico more, pro liberos procreare: ad verbum, *ſeminare liberorum ſulcum.* Quin & σπέρμα pro humore prolifico, ipſiſque adeò liberis non rato accipitur, qui & *fructus ventris* in ſacris litteris appellantur. Præclare Tertullianus lib. de anima, cap. 27. *Natura veneranda eſt, non erubeſcenda: concubitum libido, non condicio fœdavit, exceſſus, non ſtatus eſt impudicus.* Barl.

2 Παίδων γνησίων] Sic dicuntur, qui originem habent legitimam, non νόθοι aut ὑποβολιμαῖοι, id eſt, *ſpurii vel ſuppoſititii.* Idem.

3 Προσάπτοιτο] Verbum προσάπτεσθαι, ut & ſimplex ἅπτεσθαι de congreſſu accipitur viri cum muliere. Sic Apoſtolus 1. ad Corinth. cap. 7. Καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι, *Bonum eſt viro mulierem non attingere*, id eſt, uxorem non ducere, aut cum eâ commercium habere. Tremellius: *ad mulierem non appropinquare*, quemadmodum & נגש ſive קרב apud Hebræos, & τὸ πλησιάζειν Græcis eo ſenſu non raro uſurpantur. hinc virgo ἄθικτος ſive *intacta*, quæ virum experta non eſt. *Idem.*

4 Σάρκα ἐκτετηκυῖαν] Id eſt, *corpus exhauſtum & extabefactum*, ut evenire ſolet nimio Veneris deſiderio flagrantibus nec amore ſuo potiuntibus. De virginibus idem affirmat Eraſmus in colloquio proci & puellæ: *Vidi multas*, inquit procus, *quæ ante nuptias pallebant, languebant, ac velut contabeſcebant, ex congreſſu viri ſic enituiſſe, ut tum demum florere cœperint. ἐκτήκειν eſt paulatim extabeſcere & emaciari.* Idem.

5 Ὀφθαλμοὶ ὑποδεδυκότες] Sunt oculi refugi & introrſum retruſi, quod fit ob defectum humoris per calorem conſumpti, ut docent medici. *Idem.*

6 Παραπαίειν] Id eſt, *deſipere, hallucinari*, παραφρονεῖν. Sumpta tralatio ab iis, qui fides perperam pulſant. *Idem.*

1 Ἐ-

ν, δέον παιδοποιεῖσθαι, καὶ ἀπολαύειν τοῦ γάμου, καταμαραίνων εὐπρόσωπον οὕτω καὶ ἐπέραστον κόρην, ...φθαι ὥσπερ [1] ἱέρειαν [2] τῇ Θεσμοφόρῳ τρέφων διὰ παντὸς τοῦ βίου; Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν, ἀτίμως λακτιζόμενος, καὶ λαφυσσόμενος, καὶ ἐξαντλούμενος. ὑπ᾽ ἐνίων δὲ, ὥσπερ

ſipere non videatur, quippe qui cum liberis oportuerit operam dare, fruique conjugio, puellam adeò formoſam atque amabilem ſinat emarceſcere, per omnem vitam, tanquam Cereri ſacerdotem alens? Hæc & ipſe indignor, quum à nonnullis ignominiosè cædor calcibus & lanior, & exhaurior, à nonnullis contrà perinde ut ſtigma-

1 Ἱέρειαν τῇ Θεσμοφόρῳ] Æſchines Demoſthen. Æſchyl. quales Veſtales *Bourd.* Cereri ſacerdotem alere dicitur, qui uxorem παρθενεύῃ, hoc eſt, virginem & intactam ſervat. Tradit Theocriti Scholiaſtes ad Idyll. 4. legem fuiſſe Athenienſibus, ut Theſmophoria (feſta erant Cereris) quotannis celebrarent virgines mulieres, vitæque honeſtæ, quæ per ſolennitatis diem legales libros & ſacros vertice geſtantes, tanquam ſupplicantes Eleuſinen contenderent. Idem teſtatur Ovid. lib. 10. Metamorph.

Feſta piæ Cereris celebrabant annua matres,
Illa quibus niveâ velatæ corpora veſte
Primitias frugum dant ſpicea ſerta ſuarum,
Perque novem noctes Venerem tactuſque viriles
In vetitis numerant. ———

Hanc continentiam ut ſibi faciliorem redderent, ſalicis aut viticis (ἄγνον Græci vocant quaſi ἄγονον) folio lectos inſternebant. vide Dioſcor. libro 1. cap. 136. & Plinium lib. 23. cap. 9. Nam & ſalicem habere vim perimendi ſeminis & libidinis extinguendæ auctor eſt Theophraſtus. ἀφροδισίων κώλυμα vocat Nicander. Vtebantur ad idem præſtandum *cnyzâ* & *cunilagine*, ut teſtatur Theocriti commentator Idyll. 7. quæ utraque planta refrigerandi ſumma vi pollet. *Barl.*

2 Τῇ θεσμοφόρῳ] Supp. Δημητρί. Sic appellatur Ceres ob legum inventionem. θεσμὸς Heſychio νόμος θεῖος. *Legiferam* dixit Virgil. 4. Æneid. ad quem locum ſic Servius: *Leges Ceres dicitur inveniſſe; nam ſacra ipſius Theſmophoria, id eſt, legum latio vocantur. Sed hoc ideò fingitur, quia ante frumentum inventum à Cerere paſſim homines ſine lege vagabantur, quæ feritas interrupta eſt, poſtquam ex agrorum diſcretione nata ſunt jura.* θεσμοφόρου Cereris meminit Lucianus, quia de matronis loquitur, quæ Theſmophoria celebrantes à virorum complexu abſtinere debebant ſive eæ maritos haberent, ſive viduæ eſſent & ἄνανδροι. De quibus & Iuvenalis. *Pauca adeo Cereris vittas contingere digna. Idem.*

3 Ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ πρὸς ἐνίων μὲν] Duo ſe hominum genera odiſſe ait Plutus, profuſi nimirum ingenii divites & præparcos. Priora verba in prodigos quadrant & diſcinctos nepotes, à quibus λακτίζεσθαι dicitur Plutus, & λαφύσσεσθαι, id eſt, calcibus cædi & dilaniari. oratione utitur emphatica. τὸ λακτίζειν eſt λὰξ ἢ λακτισμῷ πλήττειν, calcibus cædere. Ad λήγω refert Euſtathius, à quo fut. λήξω, η in α verſo Doricè. At λαφύσσειν verbum eſt lurconibus aptum. Significat enim δαψιλῶς καὶ ἐπὶ πολὺ καταπίνειν καὶ κενοῦν, ut exponit Athenæus, hoc eſt, *largiter & plurimum conſumere & evacuare.* Alterum orationis membrum deſcribit avaros, qui Plutum ut captivum & vinctum ſerviliter detinent ſibique aſſervant tantum. *Idem.*

4 Στι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

¹ στιγματίας δραπέτης ² πεπεδημένος. ³ Ζεύς. τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν; διδόασι γὰρ ἄμφω καλὴν τὴν δίκην. οἱ μὲν, ὥσπερ ὁ Τάνταλος, ἄποτοι, καὶ ⁴ ἄγευστοι, καὶ ξηροὶ τὸ στόμα, ἐπικεχηνότες μόνον τῷ χρυσίῳ. οἱ δὲ, καθάπερ ὁ Φινεὺς ἀπὸ τῆς φάρυγγος τὴν τροφὴν ὑπὸ ἁρπυιῶν ἀφαιρούμενοι.

gmaticus fugitivus compedibu vincior. *Iup.* Quid igitur adver ſus illos indignaris? utrique enin egregias luunt pœnas: Hi quiden dum Tantali in morem, nec bibe re, nec edere ſinuntur, ſed or ſicco, auro tantùm inhiant. Il li verò, dum ⁵ ceu Phineo ci bos harpyiæ ipſis ę faucibus eri piunt

1 Στιγματίας] Frontem litteratus hoc charactere ΦΦ. ἁπλῶς pro ſervo, u Catapl. *Bourd.* Pro ſervo accipitur, cujus fronti ſtigma ſive nota φφ. candent ferro imprimebatur, ut agnoſceretur, præſertim ſi aufugere conſueviſſet, quo probroſum erat. Plautus *litteratum* feſtive appellat. Meminit ejus rei Plutarchu in Nicia, ubi de Athenienſibus in Sicilia captis. Καὶ αὐτοὺς, inquit, οἰκέτας ἐ πώλουν στίζοντες ἵππον εἰς τὸ μέτωπον. *Et eos ut ſervos vendebant equi ſigno eorun fronti impreſſo.* Item Valerius Max. lib. memorab. 6. cap. 8. *Servus ab eo vincu lorum pœna coërcitus, inexpiabilique litterarum nota per ſummam oris contumelian inuſtus.* Barl.

2 Πεπεδημένος] Servi enim in nervo & compedibus habebantur. hinc πεδῆται δοῦλοι apud Heſych. & Suidam. πέδη vero omne genus vinculorum ſignificat quibus maleficorum pedes conſtringuntur. *Idem.*

3 Ζεύς. Τί οὖν ἀγανακτεῖς κατ' αὐτῶν] Tantali & Phinei exemplis oſtendi Iupiter, nihil cauſſæ eſſe Pluto, cur tantopere indignetur adverſus prodigos & avaros, cum miſeratione potius digni cenſeantur, ut qui ambo pœnas ſuæ ſtultitiæ ſat graves luant. Tantali fabulam refert Homerus: aliter Pindarus, Euripides, Alcæus. Vnde Caſaubonus figmentum illud de pœna Tantali veſtigium eſſe credit hiſtoriæ Adami ob legis prævaricationem à Deo è Paradiſo ejecti, de quo dici poſſit, quod de Tantalo ſuo ait Pindarus in Olymp. καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη· κόρῳ δ' ἕλεν ἄταν ὑπέροπλον, id eſt; *concoquere magnam felicitatem non potuit: ſed ſaturitate accepit damnum immenſum.* In divites avaros aptat Horatius lib. Serm. 1.

Tantalus à labris ſitiens fugientia captat
Flumina quid rides? mutato nomine de te
Fabula narratur. congeſtis undique ſaccis
Indormis inhians.

Quod eſt ἐπιχαίνειν τῷ χρυσίῳ, ut hic loquitur Plutus. *Idem.*

4 Ἄγευστοι] Ἀγνόουμαι τὸ ἐσθίειν Hebræorum more. *Idem.*

5 *Ceu Phineo cibos*] De Phineo Virgil. 3. Æn. *Cogn.* De Phineo Agenoris filio qui rex fuit Thraciæ, paulo aliter hiſtoriam refert Diodorus Siculus lib. 4. Hic ſecundum duxerat uxorem Idæam Dardani filiam, cujus ſuaſu filios ſuos ex Cleopatra Boreæ & Orithyæ filia ſuſceptos excæcavit. Quapropter & ipſe excæcatus eſt, & Harpyæ contra eum miſſæ, quæ cibos & menſam ejus turpiſſimè fœdarunt, de quibus legendi Apollon. lib. 2. Argonaut. Martial. lib. 9. Æſchylus in Eumenid. nec non Apulejus lib. 10. de Aſino aureo. Finguntur Harpyiæ fuiſſe volucres monſtroſæ, facie virginea, unguibus vultures, quarum ingluviem & fœditatem pulchre deſcribit Virgilius 3. Æneid. & Ovid. 7. Metamorph. ſic dictæ, ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, à diripiendo. Vnde *harpax* & *harpagare* pro rapere apud Plautum. Ἁρπακτικοὺς δαίμονας interpretatur Suidas. Alii φυσικῶς eo nomine ventos intelligunt. Sunt qui ad hiſtoriam referant, & pellices Phinei ea appellatione deſignari putant, quas aula expulere Calais & Zethes, Boreæ, hoc eſt, Septen-

trio-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀλλ' ἐπειδὴ ἤδη σωφρονεστέρῳ παραπολὺ τῷ Τίμωνι ἐντευξόμενος. ΠΛΟΥ. ἐκεῖνος γὰρ πότε παύσεται ὥσπερ ἐκ κοφίνου τετρυπημένου, πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί με κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν, [3] φθάσαι βουλόμενος τὴν ἐπιῤῥοὴν, μὴ [4] ὑπέραντλος εἰς πεσὼν, ἐπικλύσω αὐτόν; [5] ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορήσειν

piunt. Sed abi jam, cordatiorem multò nacturus Timonem. *Plut.* An ille aliquando deſinet me velut ex [2] foraminoſo cophino, priuſquam omnino influxerim, data opera exhaurire, quaſi conetur occupare, quo minùs influam, veritus ne ſi copioſius infundar, ipſum undis obruam? Quò fit ut in Danaidum dolium aquam mihi

trionalis plagæ reguli ex Orythia apud Iliſſum rapta, filii, in quibus eſt ὁ μαργαρείτης Voſſius Theol. Gentil. lib. 3. cap. 99. *Phineo* non inepte comparantur prodigi: ſcorta & paraſiti ſunt veluti *Harpyiæ*, quarum fœdiſſimo contactu res ampliſſimæ, maximæque opes facile diſſipantur. Barl.

1 Ἀλλ' ἄπιθι ἤδη] Sequitur nunc πρόσταγμα ſive mandatum. Iupiter enim auditis ultro citroque Pluti querelis, eum abire jubet, non dubitans, quin Timone poſthac uſurus ſit cordatiore. Paupertas enim homines reddit circumſpectiores, multoque quam antea frugaliores. nam qui per nimiam profuſionem facultates ſuas exhauſere, eos tandem egeſtas cogit largiendo finem facere, & temperantiæ ſtudere. *In fundo parcimonia eſt*, ut proverbio dicitur. Timonem Plutus cophino aſſimulat foraminoſo, qui nihil liquoris retinere poſſit. κόφινος autem corbis eſt è vimine contextus formam habens orbicularem. Vnde Nonnus: δυώδεκα κύκλα κοφίνων. Vbi nota ſecundam produci in *cophinus*, quæ ab aliis corripitur. Nanſius ad Nonni paraphraſin. *Idem.*

2 *Foraminoſo cophino*] Alluſum ad Danaides de quibus Ovid. 4. Metam. *Cognatus.*

3 Φθάσαι βουλόμενος] Verbum φθάνειν *antevertendi* ſeu *præoccupandi* ſignificationem fere habet, quaſi *prævenire volens influxum.* Barl.

4 Ὑπέραντλος εἰς πεσὼν] Dicitur Plutus, cum uberius hominem locupletat. Supra dixit, ὑπέραντλον ὕβριν pro enormi contumelia. Mirum videri poſſit, cur tam male ominetur de Timone Plutus, quaſi ad mediocritatem nullo pacto reduci queat, cum tamen à prodigalitatis extremo facilior ſit ad liberalitatem regreſſus, quam ab avaritia, quæ longius diſtat à medio. Sic enim philoſophus ethic. lib. 4. cap. 1. ὁ γὰρ ἄσωτος, inquit, δόξαι ἂν οὐ μικρῷ βελτίων εἶναι τοῦ ἀνελευθέρου, εὐίατός τε γάρ ἐστι, καὶ ὑπὸ τῆς ἡλικίας, καὶ ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ ἐπὶ τὸ μέσον δύναται ἐλθεῖν. ἔχει γὰρ τὰ τοῦ ἐλευθερίου, καὶ γὰρ δίδωσι, καὶ οὐ λαμβάνει. hoc eſt, *Qui prodigus eſt, non paulo eſſe melior illiberali videtur. Nam & ſanabilis eſt, tum ætate, tum inopia, & ad medium venire poteſt. Habet enim liberalis hominis nonnulla. Etenim donat, non accipit.* Contra vero avarus eſt ἀνίατος, id eſt, *difficulter ſanari poteſt*, quia avaritia, ut idem Ariſtoteles oſtendit, ſemper magis atque magis creſcit. Vnde & hoc infert πόρισμα, prodigum quod ad ingenium attinet, per ſe non eſſe malum & improbum, ſed potius hominem ſimplicem & ἠλίθιον, quia temere & inutiliter profundit eas opes, quas reliqui homines magni faciunt, & quodammodo honorant: imo pro quibus conſequendis non pericula aut labores ullos ſubire recuſant, & in quibus major pars hominum ſuam felicitatem poſitam eſſe arbitratur. *Idem.*

5 Ὥστε ἐς τὸν τῶν Δαναΐδων] Prodigum Timonis ingenium dolio inſuper comparat Danaidum, quod pertuſum eſt, nec liquorem continere poteſt. Fuit Danaus Argivorum rex, Ægypti frater, qui quinquaginta filias, ſed ex diverſis conjugibus genuiſſe dicitur, quæ ab avi nomine *Belides*: à patris autem nomine *Danaides* appellantur. Hæ cum totidem Ægypti filiis nupſiſſent, Danaus ut reſpon-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μοι δοκῶ, καὶ μάτην ἐπαντλήσειν, [1] τοῦ κύτους μὴ στέγοντος. ἀλλὰ πρὶν εἰσρυῆναι, σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιρρέοντος οὕτως, εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος. [2] Ζεύς. οὐκοῦν εἰ μὴ [3] ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς τοῦτο, καὶ εἰς [4] τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βραχεῖ σου, ῥαδίως εὑρήσει τὴν διφθέραν αὖθις, καὶ τὴν δίκελλαν [5] ἐν τῇ τρυγὶ τοῦ πίθου. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη,

hi videar allaturus, fruſtraque in fuſurus, vaſe non continente l quorem: imò priùs propemodum effuſo quod influit, quàm influ xerit: adeò latus dolii hiatus a effuſionem, ac liber exitus. *Iupiter*. Proinde ni hiatum iſtum obturaverit, perpetuamque per ſtillationem ſiſtere conetur, t propediem effuſo, facilè rurſu ſagum & ligonem in fæce do lii reperiet. Verùm abite jam illúm

ſponſum accepit ſe à genero interfectum iri, filiabus auctor fuit, ut facta ſimu conjuratione ſponſos omnes interimerent. quod factum ab illis, una (alii dua ſtatuunt) excepta, nimirum Hypemneſtra, quæ Lynceum maritum ſuum ſe vavit, à quo Danaus, poſtquam annos regnaſſet quinquaginta, interfectus eſ Ob hanc impietatem tali ſupplicio Danaides apud inferos finguntur plecti, ut a ſiduo dolium pertuſum aqua cogantur implere, è quo tantundem effluit, quan tum infunditur. Vnde natum proverbium, εἰς τὸν Δαναΐδων πίθον ὑδροφορεῖν de quo Eraſmus. Fabulæ hujus quoque meminit Lucianus in Hermot. i Dipſadib. nec non in dialogo Crateris & Diogenis. Convertitur ad varios uſu hic in prodigos aptatur, qui ſimulatque opes accepere, continuò eas effundun *Barl.*

1 Τοῦ κύτους μὴ στέγ.] Vox κύτος generatim ſignificat omne concavum πίθου κύτος, *dolii ſinus* vel *alveus* eſt. Heſychio non tantum exponitur σῶμα ὄγκος, ſed etiam χώρημα, βάθος. Notandum hic τὸ στέγειν idem eſſe, quo συνέχειν, & propriè uſurpari de iis, quæ aquam continere dicuntur, nec per r mas aut foramina eam tranſmittunt, cui opponitur διεκπίπτειν, vel διεκχέειν apud Plutarchum. hinc στέγη tectum; quod pluvias abarceat, & στεγανὸς, He ſychio, ὁ δυνάμενος στέγειν τοὺς λόγους. in quem non competit illud Terentii *Plenus rimarum ſum, hac atque illac perfluo.* Vocabulum eſt πολύσημον, de quo placet, vide doctiſſimas Gathakeri lucubrationes contra Pfochenium, & Salma ſii exercitat. in Solinum. *Idem.*

2 Ζεὺς] Iupiter in ſua perſiſtens ſententia Plutum ad Timonem abire vult quem niſi oblata fortuna prudentius utatur, brevi ad egeſtatem & priſtinos labo res denuò redactum iri prædicit. Notandum hic τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς i Iove. *Idem.*

3 Ἐμφράξηται τὸ κεχηνὸς] Alludit ad præcedentem fabulam de dolio Danai dum participium pro nomine poſitum: τὸ κεχηνὸς ἀντὶ τοῦ χάσματος. Sun enim Græci φιλομέτοχοι. Sic initio hujus Dialogi: ἀναπληροῦν τὸ κεχηνὸς dixi quod hic ἐμφράττειν, *obſtruere ſeu obturare hiatum.* Idem.

4 Τὸ ἅπαξ ἀναπεπταμένον] *Per ſemel apertum foramen.* Eraſmus, *perp tuam perſtillationem* vertit. malim *effuſionem.* τὴν ἔκχυσιν, paulo ante vocavi nam *perſtillationis* vox hic minus apta videtur, cum non κατὰ σταγόνα, hoc e *ſtillatim*, ſed χύδην & *copioſe* ſuas opes prodegerit Timon, ut ſupra oſtenſum εἰς τὸ ἅπαξ, idem valet, quod εἰς τὸ ἀεὶ, *ſemper, in perpetuum.* vulgo *ſem pro ſemper.* Idem.

5 Ἐν τρυγὶ] In fæce, id eſt, in fundo dolii. Simile apud Gallos de Chy miſtis jactatur dictum: *au fond du croiſſet, le gibet.* Poſtquam enim auri confi ciendi artem fruſtra ſcrutati ſunt Chryſopæi iſti, conſumptiſque opibus ad egeſta

ter

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δὴ πλουτίζετε αὐτόν. [1] σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν, πρὸς ἡμᾶς ἄγειν τοὺς Κύκλωπας. [2] ἐκ τῆς Αἴτνης, ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες, ἐπισκευάσωσιν, ὡς ἤδη γε τεθηγμένου αὐτοῦ δεησόμεθα. [3] Ἑρ. Προΐωμεν ὦ Πλοῦτε. τί τοῦτο ὑποσκάζεις; [4] ἐλελήθεις με [5] ὦ γεννάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ καὶ χωλὸς ὤν. [6] Πλου. οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, ἀλλ' ὁπόταν μὲν ἀπίω παρά τινα πεμφθεὶς ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ'

illumque ditate. Tu verò Mercuri memineris redeundo Cyclopas ex Ætna ad nos adducere, quò fulmen cuſpide reſtituta reſarciant. Nam eo nobis acuminato erit opus. *Merc.* Eamus Plute. Quid hoc? num claudicas? Equidem ignorabam ô præclare, te non cæcum modò, verùm etiam claudum eſſe. *Plut.* Hoc non eſt mihi perpetuum Mercuri: ſed quando ad aliquem à Iove miſſus proficiſcor, neſcio quomo-

tem redacti, nihil reliquum ipſis, niſi ut ex deſperatione reſtim ſibi emant, quò gulam frangant. *Barl.*

1 Σὺ δὲ μέμνησο ὦ Ἑρμῆ ἐπανιὼν] Mercurio ſpeciatim mandat Iupiter, ut reverſus ab itinere Cyclopas ex Ætna ſecum adducat, qui fulmen reſarciant atque reparent. nam ſupra dixerat, dum avidius in Sophiſtam Anaxagoram jacularetur, fractos fuiſſe duos eoſque maximos radios, cuſpidemque retuſam. Fabulantur poëtæ Cyclopas Vulcani eſſe miniſtros Iovi ſua fulmina fabricantes, ſic dictos ab eo quod unicum haberent oculum, eumque orbicularem. κύκλος enim circulus & ὢψ, vultus ſive oculus. Vnde & Cocles nomen accepit illuſtris Romanus, quaſi Cyclops, quod μονόφθαλμος eſſet. Ex his autem Cyclopibus potiſſimum tres celebrantur, *Brontes*, *Steropes* & *Pyracmon*, de quibus poëta lib. 8. divini operis, & Apollonius Argonautic. 1. *Idem.*

2 Ἐκ τῆς Αἴτνης] Locum indicat unde vocandi eſſent Cyclopes, ex Ætna ſcil. ſede & officina eorum. Hinc fratres Ætnæi Virgilio, vel propter ignes ex eo monte perpetuò ebullientes: vel, quod magni eſſent inſtar Ætnæ. Homerus tamen Iliad. 6. Vulcanum introducit non in Ætna, ſed in cœlo ſine Cyclopum opera Thetidos rogatu fabricantem arma Achillis. Fabulæ phyſicam interpretationem dat Servius ad locum Virgilii ſupra citatum, & Natalis Comes lib. 2. cap. 6. Mythologiæ ſuæ. *Idem.*

3 Ἑρμ. Προΐωμεν ὦ Πλοῦτε] Sequitur Mercurii & Pluti colloquium. Miratur claudicationem Pluti Mercurius. ὑποσκάζειν & χωλὸν εἶναι hic συνωνύμως poſuit Lucianus. Fingitur autem Plutus in adventu claudus, in receſſu alatus, quod ſerius quidem opes contrahantur: partæ autem, niſi frugaliter diſpenſes, velociſſime dilabantur. Eundem & cæcum faciunt & judicii expertem, propterea quod indigniſſimum quemque opibus affluere videamus: probos contra & condignos in re tenuiſſima ut plurimum verſari. Hinc Plutus jam viſu recepto apud Ariſtophanem. οἵοις ἄρα, inquit, ἀνθρώποις ξυνὼν ἐλάνθανον. τοὺς ἀξίους δὲ τῆς ἐμῆς ὁμιλίας ἔφυγον. id eſt, *cum qualibus & quantum iniquis viris verſatus ſum. Dignos autem meo conſortio defugi.* Idem.

4 Ἐλελήθεις τυφλὸς ὢν] Græca σύνταξις, *latebat me vel ignorabam te cæcum eſſe.* plura ejuſdem conſtructionis exempla habet Budæus pag. 899. *Idem.*

5 Ὦ γεννάδα] Γεννάδου voce per illuſionem fere utitur Lucianus, ut ſupra dictum. Idem eſt qui γενναῖος, ἀνδρεῖος Heſychio, ab antiquo γέννα vel γέννη, quo genus denotatur, quaſi generoſus, ex familia ac genere nobili ortus. *Idem.*

6 Πλου. Οὐκ ἀεὶ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ] Reſponſio Pluti, ad hoc quod claudicationem ſuam ſpectat, quam non ſibi perpetuam eſſe ait, ſed tunc demum obtingere, quando à Iove mittitur. Docet figmentum probos & à Iove dilectos, aut nun-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὅπως βραδύς εἰμι καὶ [1] χωλὸς ἀμφοτέροις, ὡς μόλις [2] τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα, [3] προγηράσαντος ἐνίοτε τοῦ περιμένοντος. [4] ὁπόταν δὲ ἀ-

modo tardus & claudus utrinque ſum: ita ut ægrè metam pertingam, quum nonnunquam qui me operiebatur, priùs inſenuit. Sed quum diſcedendum eſt alatum

nunquam aut tarde in hac vita felices ac divites fieri. Vult enim Iupiter virtutem per ſe amari, propter aliud. Nam ſi illi demum divites evaderent, qui virtutem colerent, pleroſque videremus ideò virtutem amplecti, quod per eam diteſcerent. Atque ita virtutem non propter ſe, ſed propter opulentiam amarent. Contra vero improbos & Diti gratos cito diteſcere innuit, cum fieri non poſſit, ut opum facultatumque tam expedita faciliſque & pæne momentanea, ut ita loquar, adeptio, conquiſitio, poſſeſſio juſta eſſe & legitima cenſeri debeat. Hinc Iuvenalis Sat. 14.

Dives qui fieri vult,
Et citò vult fieri. ſed quæ reverentia legum?
Qui metus aut pudor eſt unquam properantis avari?

Tardus igitur inceſſu eſt Plutus, cum ad eos ablegatur, quos æquus Iupiter amavit, id eſt, ad homines pios & virtute præcellentes, cujuſmodi opes laudat Heſiodus, eaſque vocat χρήματα οὐχ ἁρπακτὰ, ſed θεόσδοτα, hoc eſt, *opes non rapto quæſitas, ſed divinitus conceſſas.* Barl.

1 Χωλὸς ἀμφοτέροις] Ἀμφιγυήεις. Vt Vulcan. Homericus. Ariſtoph. in Plut. *Bourd.* Scilicet ποσὶν, *utroque pede claudus.* Homero ἀμφιγυήεις, quod Vulcani epitheton eſt. *Barl.*

2 Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Pertingere ad metam. ubi τελεῖν perinde eſſe videtur ac ſi diceretur, τελεῖν τὸν δρόμον, *conficere curſum.* τέρμα vero curriculi meta eſt, hoc eſt, locus, in quo ſtabant ad palmam accipiendam poſt peracta ſpatia οἱ σταδιοδρομεῖς. Alio nomine λεύκην appellant Græci: *calcem* & *cretam* Latini. Diſtinguitur autem à metis, circa quas flectebant currus ſuos iidem curſores. de quo Salmaſ. ad Solinum. *Idem.*

3 Προγηράσαντος ἐνίοτε] Hac de re perelegans extat epigramma in Anthol. Græca, ſed incerti auctoris, ubi ſenex quidam ὀψίπλουτος hunc in modum de ſe conqueritur:

Ἦν νέος, ἀλλὰ πένης· νῦν γηρῶν πλούσιός εἰμι.
Ὢ μόνος ἐκ πάντων οἰκτρὸς ἐν ἀμφοτέροις.
Ὃς τότε μὲν χρῆσθαι δυνάμην, ὁπότ' οὐδὲν εἶχον.
Νῦν δ' ὁπότε χρῆσθαι μὴ δύναμαι, τότ' ἔχω.

Quod ſic Latine vertit mellitiſſimus poëta Iohannes Secundus:

Pauper eram juvenis, nunc tandem ætate ſenili
Diteſco; hei miſero, tempore utroque mihi:
Vti cum poteram, nummorum copia deerat:
Copia nunc ſupereſt larga, ſed uſus abeſt.

4 Ὁπόταν δὲ ἀπαλλάττεσθαι δέῃ] Alterum orationis membrum, quo declarat Plutus, ſe quidem in acceſſu eſſe βραδύπουν, ſed in diſceſſu alatum & quavis ave celeriorem. Nam ut docet Plutarchus in præceptis civilibus: nullæ ſunt fortunæ tam amplæ, quæ niſi κέντρῳ καὶ διαστήματι circumſcribantur, ad uſus neceſſarios ſint ſuffecturæ. Hinc plurimos videre eſt, qui per luxum & gulam breviſſimo tempore ad inopiam redacti ſunt, promi magis quàm condi. Nam qui tantum promit: nihil autem recondit ſive ſeponit, is ad Divam Peniam velis, quod ajunt, equiſque properat. A talibus aufugere dicitur Plutus perniciſſimis pedibus, & alatus eſſe cum diſcedit. Velocitatem ſuam illuſtrat ſimilitudine petita à ſtadii decurſore, qui velut ſaltu ſtadium tranſmenſus, quam ocyſſime præ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

παμμάταιος δέῃ, πτηνὸν ὄψει, πολὺ τῶν ὀρνέων ὠκύτερον. ἅμα γοῦν ἔπεσεν ἡ [1] ὕσπληγξ. κἀγὼ ἤδη ἀνακηρύττομαι νενικηκὼς, ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον, οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεατῶν. [2] Ἑρμῆς. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐγὼ γοῦν καὶ πολλοὺς ἂν εἰπεῖν ἔχοιμί σοι, χθὲς μὲν [3] οὐδὲ ὀβολὸν ὥστε [4] πρίασθαι βρόχον ἐσχηκότας, ἄφνω δὲ τήμερον πλουσίους, καὶ [5] πολυτελεῖς,

tum videbis, avibus longè celeriorem. Vnde fit ut amoto repagulo, protinus voce præconis victor pronuncier, ſaltu ſtadium tranſmenſus, ne videntibus quidem aliquoties ſpectatoribus. *Merc.* Iſta haud vera narras. Imò ego tibi permultos commemorare queam, quibus heri ne obolus quidem erat ut reſtim emerent, qui hodie repentè divites facti ſplendidè vivant, al-

præconis voce victor pronunciatus eſt, ὑπερπηδᾷν τὸ στάδιον, plus eſt quam διαδραμεῖν. Tranſilire ſtadium dicuntur qui ſumma pedum pernicitate valent. Ejuſmodi curſores σταδιοδρόμοι dicti, nomenque pro modo curſus ſortiti ſunt. *Barl.*

1 Ὕσπληγξ.] Propriè ſcutica eſt ſeu flagellum, quo ſubulci porcos agitant, παρὰ τὸ πλήσσειν τοὺς ὗας. Hic ita vocatur repagulum ſeu funis obtentus τοῖς ἱπποδρόμοισι, quo laxato dejectoque curriculum ingrediebantur. Erat autem proprie regula, ut Salmaſius docet, paulo altius è ſolo elata, & oppoſita curſoribus, quæ dato ſigno currendi repente dejiciebatur. Vnde ὕσπληγξ πεσεῖν & καταπεσεῖν dicitur. Diverſa igitur erat à carceribus ubi conſiſtebant οἱ σταδιεῖς. quem locum ἀφετηρίαν & καμπτῆρα, itemque βαλβίδα nuncupant Græci. *Idem.*

2 Ἑρμῆς. Οὐκ ἀληθῆ ταῦτα φής] Continetur his verbis ἀνασκευὴ ſive refutatio ſupra dictorum, vel potius objectio à contrariis. Refellit enim Mercurius hoc quod de tardo inceſſu dixerat Plutus, permultoſque eſſe ait, quibus cum heri ne obolus quidem eſſet, ſubito evaſerint divites. *Idem.*

3 Οὐδὲ ὀβολὸν ἔχειν] Inter hyperbolas poſuit Eraſmus, deque eo dicitur, qui maxima rei familiaris inopia laborat. Erat autem obolus æreum numiſma minutulum, ita dictum quod obeliſci, id eſt, veruli imaginem præferret, teſte Plutarcho in Lyſandro. *Idem.*

4 Πρίασθαι βρόχον] Sic fine hujus dialogi. *Bourd.*

5 Πολυτελεῖς] Appellat eos, qui ſplendide ſumptuoſeque vivunt à τέλος ſignificante ſumptum. Athen. lib. 2. τελεῖν. inquit, τὸ δαπανᾷν, καὶ πολυτελεῖς οἱ πολλὰ ἀναλίσκοντες, καὶ εὐτελεῖς, οἱ ὀλίγα. Notandum & hoc dicendi genus, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνειν, quo proverbialiter eos ſignificat, qui ſupra alios longe fortunatiores ſunt, & honoratiores. Sic Plautus in Aſinaria. *Nam ſi huic occaſioni tempus ſeſe ſubterduxerit, nunquam ædepol albis quadrigis indipiſcet poſtea.* τὸ ζεῦγος non tantum de bigis, ſed & generalius de trigis ac quadrigis, adeoque quovis vehiculo uſurpatur. Torquent ſe Grammatici, quid per *albas quadrigas* intelligat Comicus. Sunt qui *Iovis* interpretantur, ut quæ celerrimo per cœlum curſu ferantur, ſi quando tonat vel fulgurat. Quod & confirmare videtur Bourdelotius, qui ad hunc locum & Heliodorum notat, ideò quadrigis albis in triumpho uſos fuiſſe veteres, quod Iovis quadrigas crederent albas, ad cujus morem ſe componebant οἱ θριαμβεύοντες. Quod ita cenſuiſſe priſcos etiam tradit Suetonius in Auguſt. cap. 49. Hinc invidiam ſibi conflarat Camillus, quod in triumpho curru ejus albis equis juncto urbem invectus eſſet: quaſi humano faſtigio ampliorem vindicare honorem, paremque ſupremo Iovi videretur. τὸ ἐξελαύνειν, quod obiter notandum, de equitatu dicitur. ut ἐξάγειν & ἐπεξάγειν de peditatu. *Barl.*

[1] ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους ἐξελαύνοντας, οἷς οὐδὲ κἂν ὄνος ὑπῆρξε πώποτε· καὶ ὅμως πορφυροῖ, καὶ [2] χρυσόχειρες περιέρχονται. οὐδ᾽ αὐτοὶ πιστεύοντες οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦσιν. [4] Πλοῦτος. ἑτεροῖον τοῦτ᾽ ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐμαυτοῦ ποσὶ βαδίζω τότε. οὐδὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ᾽ ὁ Πλούτων ἀποστέλλει με παρ᾽ αὐτοὺς, ἅτε πλουτοδότης, καὶ μεγαλόδωρος καὶ αὐτὸς ὤν. δηλοῖ γοῦν καὶ τῷ ὀνόματι. [5] ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ᾽ ἑτέρου πρὸς ἕτερον, [6] ἐς δέλτον ἐμβαλόντες με, καὶ κατασημηνάμενοι ἐπιμελῶς, φορηδὸν ἀράμενοι, [7] μετακομίζουσι. καὶ ὁ μὲν, νεκρὸς ἐν σκοτεινῷ που τῆς οἰκίας

albis quadrigis vehantur, quibus ne aſellus quidem ante ſuppetebat: ii tamen purpurati, & manibus aurum geſtantes obambulant: qui ne ipſi credere poſſunt, quin [3] per ſomnium divites ſint. *Plut.* Iſthæc alia res eſt, ô Mercuri, neque enim tum meis ipſius ingredior pedibus: nec à Iove ſed à Dite tranſmittor ad eos, qui & ipſe opum largitor eſt, magnaque donans: quod ſuo etiam nomine declarat. Itaque quoties eſt mihi ab alio ad alium demigrandum, in tabellas injiciunt me ac diligenter obſignatum, & ſarcinæ in morem ſublatum tranſportant. Interea defunctus ille, alicubi in tenebricoſa ædium parte

1 Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Sic de Merced. cond. dixi ad Heliod. fine operis. *Bourd.*

2 Χρυσόχειρας] Intelligit eos qui digitos auro ſeu aureis annulis ornant. χρυσοδακτυλίους eleganter appellat Apoſt. Iacobus epiſt. ſuæ cap. 2. *Barl.*

3 *Per ſomnium divites*] Vt piſcator apud Theocrit. Eclog. 9. *Cogn.* Parœmia eſt uſurpaturque de immodicis votis. Nam quicquid optarit aliquis, id ſomniare contigit. Sic Micyllus cerdo apud Lucianum ſe divitem ac præpotentem ſomniat. Apud Theocritum piſcator ſomniat aureum piſcem. Hujuſmodi omnes κατ᾽ ὄναρ μακάριοι, id eſt, ſomnio beati ſunt, quemadmodum loquitur Tullius, vel quiſquis auctor declamationis in Salluſt. *Vnde tu*, inquit, *qui modo ne paternam domum redimere potueris, repente tanquam ſomnio beatus, hortos pretioſiſſimos, villam Tiburti & Cæſaris reliquas poſſeſſiones accepiſti?* Sunt igitur per ſomnium divites, qui repente divites facti, nec ipſi ſciunt, unde tanta opulentia obvenerit. *Barl.*

4 Πλοῦτος. Ἑτεροῖον τοῦτ᾽ ἐστὶν ὦ Ἑρμῆ] Reſpondet Plutus ad objectionem Mercurii per diſtinctionem. Fatetur quidem ſe cum à Iove mittitur, tardum eſſe pedibus, ſed à Plutone ablegatum non ſuis, ſed alienis pedibus incedere ac velocem eſſe. Hinc fieri, ut improbi & ſcelerati homines repente divites fiant, feliceſque præ cæteris conſpiciantur. Nam tales Diti, hoc eſt, Plutoni ſunt grati, Orcique tandem victimæ futuri. Notandum rurſus, etſi Plutus à Plutone diverſus ſit ſecundum poëtas, utrumque tamen divitias largiri creditum. Vnde πλουτοδότης hic & μεγαλόδωρος appellatur, hoc eſt, *opum largitor* & *magna donans.* Quinimo & nomen ſuum debet τῷ πλούτῳ, id eſt, *divitiis*, eſtque nihil aliud Pluto Phyſice conſideratus, ut ſupra diximus, quam interior terra quatenus metallifera eſt. *Idem.*

5 Ἐπειδὰν τοίνυν μετοικισθῆναι δέῃ με παρ᾽ ἑτέρου πρὸς ἕτερον] Deſcribit tandem Plutus, quo pacto ab uno ad alium tranſeat hæredem teſtamento vel codicillis. *Idem.*

6 Ἐς δέλτον ἐμβαλεῖν] Eſt hæredem bonorum conſtituere. δέλτον Lucianus accipit pro *tabula* vel *cera teſtatoris*, in qua teſtamentum perſcribitur, κατασημαίνεσθαι eſt obſignare & ſigillo ſuo confirmare. ἀποσφραγίζειν, quod poſt ſcriptionem fiebat. *Idem.*

7 Μετακομίζουσι] Teſtamenti à teſtatore obſignati tranſportatio deſcribitur, ſimul-

πρόκει), ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ ὀθόνῃ σκεπόμενος, [1] περιμάχητος ταῖς γαλαῖς. [2] ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ περιμένουσι [3] κεχηνότες, [4] ὥσπερ τὴν χελιδόνα προσπετομένην [5] τετριγότες οἱ νεοττοί. [6] ἐπειδὰν δὲ τὸ σημεῖον [7] ἀφαιρεθῇ, καὶ [8] τὸ λίνον ἐντμηθῇ, καὶ ἡ δέλτος ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακηρυχθῇ μου ὁ καινὸς δεσπότης, ἤτοι συγγενής τις, ἢ κόλαξ, ἢ κα-

parte jacet, vetere linteo in genua injecto tectus, de quo feles digladiantur. Porrò qui me ſperaverant obtinere, in foro operiuntur hiantes, non aliter quàm hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Deinde ubi ſignum detractum eſt, & lineus ille ſuniculus inciſus, apertæque tabellæ, novuſque meus dominus eſt pronunciatus, ſive cognatus quiſpiam, ſive adulator, ſive ſervulus

ſimulque notatur hæredis avaritia, qui prædæ tantum intentus cadaver negligit vetere linteo obtectum & felibus mutilandum. Ὀθόνη linteum dicitur ſive velum, quod Chaldæis athunáh. φᾶρος ταφήϊον cum Homero vocare liceat, quale ad Laërtis pollinctum ſe texere aſtute fingebat Penelope. Virgil. de matre Euryali Æneid. 9.

——— Nec te tua funera mater
Produxi preſſive oculos, aut vulnera lavi
Veſte tegens. Barl.

1 Περιμάχητος ταῖς γαλαῖς] Sunt enim feles circa cibum intemperantiores, neque piſces modò, ſed & carnes avide expetunt; etiam defunctorum cadavera ſæpe mutilantes, ni arceantur. γαλῆν hic pro æluro accipe, non muſtela. Latini antiquiores catum vel cattum dixere, quam vocem Germani, aliæque gentes in ſua lingua retinuerunt. *Idem.*

2 Ἐμὲ δὲ οἱ ἐπελπίσαντες] Oſtendit Plutus ſæpe fieri, ut qui ſe hæredes fore ſperabant, ſpe ſua fruſtrentur. *Idem.*

3 Κεχηνότες] Vnde Horatius: *Corvum deluſit hiantem*, de eo, qui captatorem ſuum arte fruſtratus fuerat. Nam & cadaveribus inhiat atque imminet hæc avis. Præteritum illud, uti & præcedens τοῦ ἑστῶτος ſignificationem habet, quemadmodum multa alia apud Græcos ſcriptores. *Idem.*

4 Ὥσπερ τὴν χελιδόνα] Aviditatem exprimit eorum, qui alterius bona captant, cum hiare illos dicat non aliter, quam ad hirundinem advolantem ſtridentes pulli. Præbet hirundo maternæ ſedulitatis illuſtre documentum Iuvenal. eadem ſimilitudine uſus eſt Sat. 10. ubi de ſene inquit:

Ille ad conſpectum cœnæ diducere rictum
Suetus hiat tantum, ceu pullus hirundinis, ad quem
Ore volat pleno mater jejuna. Idem.

5 Τετριγότες οἱ νεοττοί] Ex Iliad. β. In vaticinatione Calchantis. *Bourd.* Verbum Homero familiare & ab ipſo ſono factum, quod de pullis & hirundinibus proprie dicitur. Heſych. exponit λεπτὸν τι φωνεῖν. *trinſare* Latinis, quod è Græco eſt. *Barl.*

6 Ἐπειδὰν δὲ] Hæc cum ſuperioribus cohærent. Quam ſæpe ſpe ſua fruſtrentur hæredipetæ, pluribus oſtendit Plutus. *Idem.*

7 Ἀφαιρεθῇ] Anglic. ἀφηρηθῇ & ἀνῳχθῇ. Tangit autem veterem teſtamentorum formam & literarum de qua alibi. *Bourd.* Eſt ſigillum detrahere, idem quod ἀποσφραγίζειν, vel ἀνασφραγίζειν, ut in Pandectis legitur, *reſignare teſtamentum.* Barl.

8 Τὸ λίνον ἐντμηθῇ] Per linum intelligitur filum, quo per foramina trajecto tabu-

ταπύγων οἰκέτης, [1] ἐκ παιδικῶν τίμιος, [2] ὑπεξυρημένος ἔτι τὴν γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἤδη [3] ἔξωρος ὢν ὑπηρέτησεν αὐτῷ, μέγα τὸ [4] μίσθωμα ὁ γενναῖος ἀπολαβὼν, [5] ἐκεῖνος μὲν, ὅστις ἂν ἦ ποτε ἁρπασάμενός με [6] αὐτῇ δέλτῳ, [7] θεῖ φέρων, ἀντὶ τοῦ [8] τέως Πυῤῥίου ἢ

vulus obſcœnus, qui puerili obſequio favorem meruerit, etiam tum mento ſubraſo, pro variis omnigeniſque voluptatibus, quas ipſi jam obſolœtus ſuppeditavit, ingens ſcilicet præmium ferens generoſus quiſquis tandem ille fuerit, nonnunquam me ipſis cum tabellis arreptum, fugiens adportat nomine commutato, ut qui modò Pyrrias, vel Dro-

tabulæ Teſtamentariæ colligabantur, & craſſius erat eo, quo ſuitur. *lineum funiculum* vertit interpres. *Barl.*

1 Ἐκ παιδικῶν τίμιος] Id. Dial. Mort. interpretes Martial. & Petronii. *Bourd.* Sic & in Dialogo mortuorum loquitur. τὰ παιδικὰ de præpoſtera Venere intelliguntur: *catamitos* Latini vocant, & *ſcorta maſcula.* Barl.

2 Ὑπεξυρημένος τὴν γνάθον] Mollium & cinædorum erat mentum reliquaſque corporis partes ξυρῷ, id eſt, *novacula* radendas & lævigandas tradere, quod & παρατίλλειν τὰς γνάθους dixit Ariſtoph. in Ranis, *vellicare genas*, pro depiles reddere. Ita Cliſthenem quendam traducit hominem γυναικώδη & pathicum. Idem παρατίλλειν dicebant, nec tantum viris, ſed & fœminis impudicis uſitatum fuit, quæ & ſuas item habebant παρατιλτρίας, hoc eſt, ejuſmodi mulieres, quæ turpi miniſterio pilos evellebant, glabramque reddebant eam corporis partem, *per quam ſecus fœmineum & ſobolem prodere & nomen ſolet acquirere generi*, ut Arnobius loquitur, *idque in morem hiſtriculi & nondum duri puſionis.* Nec ſolum novacula fiebat illa corporis depilatio, ſed & pice calida, (πιττῶσιν Græci vocant) item dropace: medicamentum eſt, quo piloſa loca ad tempus levia ac glabra redduntur. *Idem.*

3 Ἔξωρος ὢν] Iuvenem deſignat qui amabilem ætatem exceſſit: ὥρα tempus id ætatis ſignificat, quo maxime vegeti ſumus. *Exoletum* Latini vocant. Cicero de Clodio: *Ille qui ſecum ſemper ſcorta, ſemper exoletos, ſemper lupas ducebat.* Orat. pro Milone. Id genus homines non paucos circum ſe habuiſſe Heliogabalum ferunt, quos deinde Alexander Severus rerum potitus, partim in inſulas deportandos, partim naufragio mergendos curavit. teſtis eſt Herod. lib. 5. & Dion in Fragmentis. *Idem.*

4 Μίσθωμα] Turpe verbum & meretricis capturam ſignificat. Diſtinguitur à voce μισθοῦ, ut merces vel quæſtus à captura. Ammonius de differentiis vocum: μισθὸς μισθώματος διαφέρει. μισθὸν μὲν ἐστιν ὁ δίκαιος· μίσθωμα δὲ τὸ ἐπονείδιστον. hinc μίσθωμα λαβεῖν idem eſt quod ἑτερεῖν. Et μισθώτριαι γυναῖκες pro meretricibus, quæ ſimiliter à merendo apud Latinos nomen accepere. *Idem.*

5 Ἐκεῖνος μὲν] Quam ſæpe in manus devolvatur ſervuli alicujus lorarii, quamque indignis modis ab eo excipiatur, pluribus oſtendit Plutus. ἐκεῖνος μὲν: Hi enim ſunt qui per libidines ditantur, & *teſtamenta merentur Noctibus*, ut Iuvenalis loquitur. *Idem.*

6 Αὐτῇ δέλτῳ] Deeſt præpoſitio σὺν. Sic Homerus in Iliade: αὐτοῖς τοῖς ἵπποισι καὶ ἀνδράσιν, id eſt, *cum equis & viris.* Idem.

7 Θεῖ φέρων] Attice, pro φέρει θέων. *aſportat currens*, vel *currendo.* Sic ἀνύσας τρέχε, apud Ariſtoph. in Pluto, pro τρέχων ἄνυσον *currendo*, hoc eſt, *confeſtim perfice.* Idem.

8 Τέως Πυῤῥίου] Dixerunt ad Perſium viri clariſſimi: de his nominibus copioſe Areſtoph. *Bourd.* Pyrrhias, Dromo, Tibius ſervorum apud Comicos nomina

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Δρόμωνος, ἢ Τιβίου, [1] Μεγακλῆς, ἢ Μεγάβυζος, ἢ Πρώταρχος μετονομασθεὶς, τοὺς μάτην κεχηνότας ἐκείνους εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας καταλιπὼν, ἀληθὲς [2] ἄγοντας τὸ πένθος, οἷος αὐτοὺς ὁ [3] θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης διέφυγεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ [4] καταπιών. [5] ὁ δὲ, ἐμπεσὼν ἀθρόως ἐς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ [6] παχύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι τὴν [7] πέδην πε-

Dromo, vel Tibius, jam Megacles, aut Megabyzus, aut Protarchus appelletur. Cæterùm illos nequicquam hiantes, ſeque mutuum intuentes relinquit: ac verum luctum agentes, quòd ejuſmodi thynnus ex intimo ſagenæ ſinu effugit, devorata non exigua eſca. Atque hic repentè totus in me irruens, homo ineptus & rudis, compedes adhuc

mina ſunt, qui vel à capillitio rufo, vel curſu aut gente ſic appellati. Τιβία enim ἡ ὅλη φρυγία Suidæ. *Barl.*

1 Μεγακλῆς] Fuit Megacles ex illuſtri Alcmæonidarum genere, qui tertiæ parti Atticæ regionis præfuit, nempe Paraliæ ſive oræ maritimæ, de quo Ariſtophanis interpres in Nebulis, itemque Veſpis. *Megabyſus* autem nobilis Perſa, unus ex ſeptem, qui Magorum tyrannidem ſuſtulerunt, à Dario rege dux exercitus in Europa relictus. Fuit & alter Sopyri filius, qui dux exercitus extitit in Ægypto adverſus Athenienſes & ſocios, de quibus legere eſt apud Herodotum lib. 3. *Protarchi* nomen imperii præfectum ſive principem ſonat. *Idem.*

2 Ἄγοντας τὸ πένθος] De fruſtratis hæredipetis hoc dicit, quibus nihil relictum præter luctum. Sic Horat. Sat. lib. 2. de Corano:

Tum gener hoc faciet: tabulas ſocero dabit atque
Vt legat, orabit, multùm Naſica negatas
Accipiet tandem, & tacitus leget invenietque
Nil ſibi legatum præter plorare.

πλὴν ἢ τὸ οἰμώζειν, Græco more. *Idem.*

3 Θύννος ἐκ μυχοῦ τῆς σαγήνης] Ælia. hiſt. animal. Proverb. ſic id. Piſcat. inde σαγηνοβολεῖν. Bourd. Proverbium: de hoc piſce Plin. lib. 9. c. 15. Athen. lib. 7. *Cogn.* Vtimur hoc loquendi genere, quoties commoditas aliqua, quæ jam propemodmm tenebatur, præter exſpectationem ſubito præripitur. Extat etiam in Piſcatore. Simili figura dixit Terentius: *Crucior bolum tantum mihi eſſe ereptum ſubito è faucibus.* Eſt autem thynnus piſcis, qui magno numero capitur in portu Luſitano ad Vlyx bonam & juxta mare Herculeum, ſic dictus παρὰ τὸ θύνειν, quod eſt ὁρμᾶν. hinc θύνος, & geminata littera Æolice θύννος, à motus vehementia. nam impetu & furore quodam fertur & œſtro agitatur ſub ortum Canis. Inter cete numerat Galen. 3. de alim. facult. *Barl.*

4 Καταπιών] Pro καταφαγών. Degeneravit hoc verbum à ſimplici πίνω, & ſæpius de carnibus & piſcibus uſurpatur pro *devorare.* δέλεαρ eſca propriè dicitur qua piſces capiuntur. hinc δελεάζειν pro *ineſcare*, quod κυρίως ſumitur de occulta & inſidioſa captione: cui reſpondet Hebr. רמה, id eſt, eſcam, vel ejuſmodi quicquam projiciendo fallere ac decipere. *Idem.*

5 Ὁ δὲ] Deſcribit porro Plutus ſervuli hæredis conditionem & habitum. ἀπειρόκαλον vocat, hoc eſt, *vitæ mundioris atque elegantioris expertem*, cujuſmodi eſſe ſolent ſervilis ingenii homines. In Gloſſis exponitur *infrunitus*, *inſolens.* Et infrunitus quaſi ἄφρων vel infrons, ut placet Lipſio. *Idem.*

6 Παχύδερμος] Aptum ſervis epitheton, quod cum plagis perferendis, tum oneribus & ſarcinis portandis deſtinati ſint (unde σκευοφόροι Comicis dicti) cutem habere ſoleant craſſiorem & calloſiorem. *Idem.*

7 Πέδην περικειμένος] Quod πεπεδημένοι eſſe conſueverunt, ut ſupra oſtendit

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

φρικῶς, καὶ εἰ παριὼν ἄλλος [1] μαστίξειέ τις, [2] ὄρθιον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ [3] τὸν μυλῶνα, [4] ὥσπερ τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν, οὐκ ἔτι φορητός ἐστι τοῖς ἐντυγχάνουσιν· [5] ἀλλὰ τούς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ τοὺς ὁμοδούλους μαστιγοῖ, ἀποπειρώμενος εἰ καὶ αὐτῷ τὰ τοιαῦτα ἔξεστιν. ἄχρις ἂν [6] ἢ ἐς πορνίδιόν τι ἐμπεσὼν, ἢ ἱπποτροφίας ἐπιθυμήσας,

huc horreſcens, & ſiquis alius loro increpet, ſtans arrectis auribus, & piſtrinum tanquam templum adorans, non amplius iis in quos incidit, eſt tolerabilis: ſed & ingenuos contumelia afficit & conſervos flagris cædit, experiens num ſibi quoque ſimilia liceant: donec aut in ſcortulum illapſus, aut alendorum equorum ſtudio captus aut

Lucianus. hinc πέδων & τριπέδων pro ſervo maligno & verberone, qui ſæpius in carcerem conjectus fuit. *Barl.*

1 Μαστίξειέ τις] Servi item μαστιγίαι dicti quod ob maleficia loris cæderentur. Vnde *lorariorum* frequens mentio apud Plautum, qui & *cottabos bubulos* per jocum vocat verbera, quæ cum crepitu ingeruntur ſervili tergo. Quin & ὑστριχίδι olim flagellati, id eſt, loro è ſetis ſuillis confecto: ut ex Ariſtoph. liquet. Item, *virgis ulmeis*, unde *ulmitribas* & *ulmorum Acherontes* eoſdem appellat Comicus. Sic ille in Rud. *Tergum obteſtor tuum, ut tibi uberem ulmeam eſſe ſperes virgindemiam.* Idem.

2 Ὄρθιον] Vernilitatem ejus porro indicat, cum arrectis illum auribus ſtare dicit, ſiquis vel loro increpet equi ad inſtar, qui ſimulatque flagelli ſtrepitum audit, *micat auribus, & tremit artus*, ut Maro loquitur 3. Georg. *Idem.*

3 Τὸν μυλῶνα] Solebant item ſervi à Dominis in piſtrinum dedi ob noxam. Vnde, *piſtrino dignus*, apud Terentium. Erat autem locus, in quo panis pinſebatur, ſeu mola quam verſabant mancipia, pro quibus hodie jumentis utimur, aut molis pneumaticis aquaticiſve. Apulejus in aſinum transformatus, molas piſtrinenſes per circuitus multivios circumegiſſe ſe feſtiviter ſcribit, deſcribens quales eſſent miniſtri in piſtrinenſi contubernio: *Sunt homunculi*, inquit, *vibicibus livedinis totam cutem depicti, dorſumque plagoſum ſciſſili centunculo magis inumbrati, quam obtecti: nonnulli exiguo teguli tantummodo pubem injecti, cuncti tamen ſic tunicati, ut eſſent per pannulos manifeſti, frontes litterati, & capillum ſemiraſi & pedes annulati.* Idem.

4 Ὡς τὸ ἀνάκτορον προσκυνῶν] Facete piſtrinum ut templum adorare dicuntur ſervi, quod in eo ad fidem & obſequium edomantur, Deoſque ſcelerum ſuorum vindices revereri diſcunt. Plautus ſimiliter dixit, ſervos *carcerem habere pro domo ſua*, in Captiv. τὸ ἀνάκτορον, propriè regia eſt. hic templum ita vocatur ſed peculiariter Cereris. Heſychius: ἀνάκτορον, τὸ τῆς Δημητρός. ſcil. ἱερόν. Quidam pro ἀνάκειον hic poſitum putant, quod templum eſt τῶν διοσκούρων, de quo ſupra dictum. *Idem.*

5 Ἀλλὰ τούς τε ἐλευθέρους ὑβρίζει] Docet Plutus ſervo, cum ad lautiorem fortunam pervenit, nihil eſſe arrogantius, nihil intolerabilius. Paulo ante dixit, eum non eſſe φορητὸν τοῖς ἐντυγχάνουσι. Nunc quam inſolens ſit quamque contumelioſus non modo in conſervos ſuos, ſed etiam homines liberos, ob oculos ponit. Vere Claudianus in Eutrop. *Non bellua tetrior ulla eſt: Quam ſervi rabies in libera colla furentis.* Vnde parœmia celebratur quam & Ioſeph. Scaliger refert in Stromateo ſuo, Μήποτε δουλεύσασα γυνὴ, δέσποινα γένοιτο, id eſt, *Nunquam ancilla fiat domina.* Solent enim ejuſmodi homines, qui ſervitutem ſerviverunt, cum ex humili fortuna ſubvehuntur ad res amplas, multo eſſe inſolentiores, minuſque ferendi, quam qui divites vel felices naſcuntur. *Idem.*

6 Ἢ ἐς πορνίδιον] Docet item Plutus, male parta, male dilabi. Nam ſervus

κόλαξι παραδοὺς ἑαυτὸν ὀμνύου-
, [1] ἦ μὴν εὐμορφότερον μὲν
ρέως εἶναι αὐτὸν, εὐγενέστερον δὲ
Κέκροπος, ἢ Κόδρου, συνετώ-
ρον δὲ τοῦ Ὀδυσσέως, πλουσιώτερον
συνάμα Κροίσων ἑκκαίδεκα, ἐν
ρεῖ τοῦ χρόνου ἄθλιος ἐκχέῃ τὰ
τ' ὀλίγον ἐκ πολλῶν ἐπιορκιῶν,
ἁρπαγῶν, καὶ πανουργιῶν συνει-
εγμένα. [2] Ἑρ. αὐτά που σχεδὸν
ῇς τὰ γιγνόμενα. ὁπόταν δ' οὖν αὐ-
όπους βαδίζῃς, πῶς οὕτω τυφλὸς
εὑρίσκεις τὴν ὁδόν; ἢ πῶς διαγι-
νώσκεις ἐφ' οὓς ἄν σε ὁ Ζεὺς ἀπο-
είλῃ, κρίνας εἶναι τοῦ πλουτεῖν ἀ-
ίους; Πλοῦ. οἴει γὰρ εὑρίσκειν με
τινές εἰσι; Ἑρ. μὰ τὸν Δία οὐ πάνυ.
[3] οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν,
[4] Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσῄεις, καὶ

aut adulatoribus ſeſe tradens, dejerantibus Nireo formoſiorem eſſe, Cecrope, Codrove generoſiorem, callidiorem Vlyſſe, ditiorem verò ſedecim ſimul Crœſis, momento temporis ſemel effundat infelix, quæ minutatim multis ex perjuriis, rapinis, & flagitiis fuerant collecta. Iſta fermè ſic ſe habent uti narras. Verùm ubi, tuis ipſius ingrederis pedibus, quî tandem cæcus cùm ſis viam invenire potes? aut quî dignoſcis ad quoſnam Iupiter te miſerit, dignos illi viſos qui divitiis abundent? *Pl.* Enimvero credis me reperire iſtos ad quos mittor? *Merc.* Per Iovem haud quaquam. Neque enim Ariſtide præterito ad Hipponicum, & Calliam acceſſiſſes, tum ad multos

us Domini ſui bonorum hæres factus, ea quæ multis ex perjuriis, rapinis & flagitiis corraſa fuere, ſcortis iterum, aut equis alendis diſſipare ſolet, idque momento temporis ſimul ac ſemel. ἱπποτροφίας meminit, quod equorum alendorum ſtudium magno conſtet, ut in Phidippide ſuo oſtendit Strepſiades apud Ariſtoph. in Nebul. *Barl.*

1 Ἢ μὲν εὐμορφότερον] Id. Dial. Mort. & copioſe in Somnio ubi de Simonide. *Bourd.* Proverbium eſt, quod ab Eraſmo prætermiſſum miror. Fuit Nireus Charopi & Aglaiæ filius, omnium Græcorum poſt Achillem formoſiſſimus, de quo Homerus Iliad. β. Νιρεὺς ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε Τῶν ἄλλων Δαναῶν μετ' ἀμύμονα Πηλείωνα. De reliquis, quæ ſequuntur, adagiis conſulatur eruditiſſimus Chiliadum ſcriptor. *Barl.*

2 Ἑρ. αὐτά που σχεδὸν φῄς τὰ γιγνόμενα] Approbat ſermonem Pluti Mercurius, ſed mirari ſe dicit, quo pacto cum cæcus ſit, viam invenire poſſit, vel dignoſcere eos, ad quos mittitur. αὐτόπους ire dicitur qui ſuis ipſius pedibus iter facit, non indigens ductore aut vectore. *Idem.*

3 Οὐ γὰρ Ἀριστείδην καταλιπὼν] Hac de re oratores Græci. Idem Iove confutat. *Bourd.* Fatetur Plutus ſe cum oculis ſit captus, non reperire eos, qui digni videantur, ut opibus abundent: alioquin haud futurum, ut Ariſtide præterito ad Hipponicum, Calliam, ſimiliſque farinæ nequam homines ſe conferat. De Ariſtide quod ait, vir fuit Athenienſis nobilitate & juſtitia inſignis. Vnde & Iuſti cognomentum adeptus eſt. Hujus juſtitiam non ferens Themiſtocles exilio decem annorum damnari curavit. Tandem ab exilio revocatus cum multas præfecturas geſſiſſet, in tantâ paupertate obiit, ut vix tantillum pecuniæ corradi potuerit, quæ veſpillonibus, & vilibus cadaverum funeratoribus daretur. Sic de eo Cornelius Nepos lib. 3. *Ariſtides*, inquit, *qua fuerit abſtinentia*, *nullum eſt certius indicium*, *quam quod*, *cum tantis rebus præfuiſſet*, *in tanta paupertate diſceſſit*, *ut qui efferretur*, *vix reliquerit.* Barl.

4 Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Callias & Hipponicus duo itidem viri Athenienſes, pater & filius, ob luxum & libidinem celebratiſſimi, quorum meminit Ariſto-

phanes

πολλοῖς ἄλλοις Ἀθηναίων οὐδὲ ὀβολοῦ ἀξίοις. [1] πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς; Πλου. [2] ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι [3] περινοστῶν, ἄχρις ἂν λάθω τινὶ ἐμπεσών. ὁ δ᾽, ὅστις ἂν πρῶτός μοι περιτύχῃ, ἀπαγαγὼν ἔχει, [4] σὲ τὸν Ἑρμῆν ἐπὶ [5] τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους προσκυνῶν. [6] Ἑρ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς οἰόμενός σε κατὰ τὰ αὐτῷ δοκοῦντα, πλουτίζειν ὅσους ἂν οἴεται τοῦ πλουτεῖν ἀξίους; Πλου. καὶ μάλα δικαίως ὦ 'γαθέ. ὅς γε τυφλὸν ὄντα εἰδώς, ἔπεμπεν ἀναζητήσοντα δυσεύρετον

tos alios Athenienſes, ne obolo quidem dignos. Cæterùm quid facis emiſſus? *Plut.* Surſum ac deorſum circumcurſans oberro donec imprudens in aliquem in cidero. Hic autem quiſquis ill ſit, qui fortè primus me nactu ſit, abducit ac poſſidet, te Mer curi pro lucro præter ſpem obje cto adorans. *Merc.* Num erg fallitur Iupiter, qui credat ex ipſius ſententia, ditari abs te eos quos dignos exiſtimarit qui di teſcerent. *Plut.* Et jure quidem optimo fallitur ô bone, quipp qui cùm me cæcum eſſe probè ſciat, emittat veſtigatum rem uſqu adeo

phanes in Avib. & Concion. Item Athenæus lib. 12. In Calliam vulgaris jocu extitit: Καλλίας πτερορρυεῖ, Calliæ defluunt pennæ, de quo Scholiaſtes apud Comicum, & Eraſmus in magno opere. Fuit & alter Phanippi filius, ὁ νενικηκὼς ἵππῳ τὴν τετάρτην καὶ πεντηκοστὴν Ὀλυμπιάδα ut idem refert interpres. De Hipponico, quem ob inſanos amores ἱππόβινον appellat Ariſtophanes ad nomen alludens, ſcribit Lyſias, quod totius Græciæ fuerit opulentiſſimus. *Barl.*

1 Πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις καταπεμφθείς] Docet Plutus, opes non ſemper optimis & cordatiſſimis, ſed pro Iovis arbitrio nunc bonis, nunc malis contingere. At cum cæcus ſit Plutus, contingit ſæpius, ut improbis obveniat, quam probis. Hinc Theognis: Πολλοὶ πλοῦτον ἔχουσιν ἀΐδριες, οἱ δὲ τὰ καλὰ Ζητοῦσιν χαλεπῇ τειρόμενοι πενίῃ, id eſt, *multi divitias habent imperiti: alii autem honeſta quærunt gravi oppreſſi paupertate.* Idem.

2 Ἄνω δὲ κάτω πλανῶμαι] De eo dicitur, qui cæco impetu huc illuc fertur. Terentius pro eodem dixit, *rurſum prorſum curſare*, i. e. huc illuc. Proverbiale ſchema eſſe notat Donatus. *Idem.*

3 Περινοστῶν] Verbum περινοστεῖν de iis uſurpatur, qui ſic ingrediuntur, ut unde profecti ſunt, eodem ſæpe videantur reverti. Hinc feſtive admodum Chremylus apud Ariſtoph. reſpondet Pluto, qui cum vereretur, ne perderetur à Iove, ſi viſum reciperet: *Non te perdet*, inquit, *ſed jam perdidit*, ὅστις σε προσπταίοντα περινοστεῖν ἐᾷ. Nam fieri non poteſt, quin, qui cæcus ſurſum deorſumque oberrat, ſæpe impingat, & tandem perdatur. *Idem.*

4 Σὲ τὸν Ἑρμῆν] Sic poſt hoc Dial. Inde cognomentum Mercurii κερδῷος. Bourd. Si quid lucri præter exſpectationem obveniſſet, id Mercurio lucri Deo acceptum ferebant veteres. Tradit Heſychius in jactu quodam ſolere priſcos boni ominis gratiâ præfari Mercurium: *dexter nobis ſit Mercurius:* in convivio ἀγαθὸν δαίμονα, vel Δία σωτῆρα. hinc κερδῷος Ἑρμῆς, *Mercurius lucrifer*, de quo infra. Et κοινὸς Ἑρμῆς dicebatur, cum duo pluresve in via aliquid reperiſſent, quod in commune dividundum erat. *Barl.*

5 Τῷ παραλόγῳ τοῦ κέρδους] Attica conſtructio pro, παραλόγῳ τῷ κέρδει. Latini hoc imitati ſimiliter dixere: *albi piſcium*, *degeneres canum*, & ſimilia. παράλογον vocat τὸ παρὰ λόγον συμβεβηκὸς, quod præter opinionem vel exſpectationem obvenit. *Idem.*

6 Ἑρ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ Ζεὺς] Plutus, ut Iovis numen elevet, ignorantiam & errorem illi intrepide tranſcribit, Virum bonum vocat χρῆμα δυσεύρετον, id eſt,

…ν χρῆμα, καὶ [1] πρὸ πολλοῦ ἐκ-λελοιπὸς ἐκ τοῦ βίου. ὥστε [2] οὐδ' ὁ …γκεὺς ἂν ἐξεύροι ῥᾳδίως ἀμαυ-… οὕτω καὶ μικρὸν ὄν. [3] τοιγαροῦν …ε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων, …νηρῶν δὲ πλείστων ἐν ταῖς πόλε-… [4] τὸ πᾶν ἐπεχόντων, ῥᾷον ἐς …ς τοιούτους ἐμπίπτω περιιὼν, … [5] σαγηνευόμενος πρὸς αὐτῶν.

adeò repertu difficilem, & jam olim è vita ſublatam, quam ne Lynceus quidem facilè inveniret, cùm adeò ſit obſcura & minuta. Quare cùm rari ſint boni, improbi verò in civitatibus omnia obtineant, oberrans facilè in iſtius farinæ homines incido, & ab illis irretior.

Merc.

…, rem inventu difficilem, ob eorum penuriam. *Rari quippe boni*, (inquit Iu…nalis) *numero vix ſunt totidem, quot Thebarum portæ, vel divitis oſtia Nili.* Et …rat. epiſt. lib. 1.

——— Vir bonus eſt quis?
Qui conſulta patrum, qui leges juraque ſervat,
Quo multæ magnæque ſecantur judice lites,
Quo reſponſore, & quo cauſſæ teſte tenentur.

…rum quam rara ſit ſeges, omnium ſeculorum praxis abunde docuit. Iuvenalis …t. 13.

Egregium ſanctumque virum ſi cerno, bimembri
Hoc monſtrum puero, & miranti jam ſub aratro
Piſcibus inventis & fœtæ comparo mulæ.

…μαυρὸν χρῆμα, dicitur res quæ oculis humanis vel obſcure vel nullo modo vi…etur. Quod & apte quadrat in virum bonum. Conſpicitur enim in confertâ …nproborum turba, ut Sol ἐν ὁμίχλῃ; hoc eſt, obſcure & quaſi per nebulam, … Plutarchus loquitur. *Barl.*

1 Πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς] Nec minus verè dictum à Pluto, ἄνδρα πουδαῖον …m eſſe veteris ævi, & jam diu exoletam. Vnde & Injuſtus apud Ariſtoph. in …eb. ἀρχαῖα καὶ Διιπολιώδη eſſe ait, quæ de veteri diſciplina, ſanctiſque mori…s jactaret Iuſtus. *Idem.*

2 Οὐδ' ὁ Λυγκεὺς] Nec obſcura tantum res eſt vir bonus, ſed adeo exilis …iam, ut ne Lynceus quidem ipſe eam facile repererit, cujus viri perſpicacitas …on ex eo parœmiæ locum fecit quod fodinas metallorum æris, argenti & auri …imus invenerit, ut vult Lycophronis interpres; vel quod ſaxa & arbores oculo…m acie penetraret, ſimilemve ob cauſſam, ſed potius, quod inſignis fuerit aſtro…gus, qui, ut Plinius refert natural. hiſtor. lib. 2. cap. 17. noviſſimam Lunam …rimamque eadem die vel nocte, Græci ἕνην καὶ νέαν vocant, primus dicitur re…eriſſe. quam ſententiam quoque confirmat alter ſeculi noſtri Varro G. Voſſius …b 2. Gentil. Theol. cap. 19. *Idem.*

3 Τοιγαροῦν ἅτε τῶν μὲν ἀγαθῶν ὀλίγων ὄντων] Concludit Plutus, cum boni …m rari ſint, & peſſimi quique in urbibus rerum potiantur, non mirum videri …ebere, ſi cæcus oberrans in homines nefarios facile incidat, & eorum retibus …ligetur. *Idem.*

4 Τὸ πᾶν ἐπέχειν] Eſt *rerum potiri & pro poteſtate omnia regere*, idem quod …ρατεῖν. Sic Ariſtoteles non ſemel de Deo dixit, ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων. Alias …erbum eſt philoſophicum ex ſecta ἐπισκεπτικῶν, ſignificatque idem quod *retinere & inhibere aſſenſionem*, ut interpretatur Cicero. *Idem.*

5 Σαγήνη] *Naſſam* ſignificat vel *ſinum retis*, in quem capti piſces deveniunt. …eſychio πλέγματι ἐκ καλάμων. hinc κατὰ μεταφορὰν dicuntur σαγηνεύεσθαι, …ui veluti piſces ſagena, ſic & alio quocunque modo capiuntur & irretiuntur. …*dem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] Ἑρ. εἶτα πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς, ῥαδίως φεύγεις οὐκ εἰδὼς τὴν ὁδὸν; Πλοῦτος. ὀξυδερκὴς τότε πῶς καὶ ἀρτίπους γίγνομαι πρὸς μόνον τὸν καιρὸν τῆς φυγῆς. [2] Ἑρμῆς. ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι. πῶς τυφλὸς ὢν, [3] εἰρήσεται γὰρ, καὶ προσέτι ὠχρὸς, καὶ [4] βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν, [5] τοσούτους ἐραστὰς ἔχεις, ὥστε πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ; καὶ

Merc. At quî fit ut quoties eo deſeris, facilè aufugias, cùm viæ ſis ignarus? *Plut.* Tum demum acutum cerno, pedibuſque va leo, ſolummodò quum fugien di adeſt opportunitas. *Merc.* Il lud etiam mihi reſponde: qu fit ut cùm oculis ſis captus (di cendum enim eſt) præterea pal lidus, & cruribus gravis, to habeas amatores, adeò ut omnes in te defigant oculos: & ſi po tian

1 Ἑρ. Εἶτα πῶς ἐπειδὰν καταλίπῃς αὐτοὺς] Quæſtionem aliam movet Mercurius, rogatque Plutum, quî fiat, ut celeriter fugiat, cum improbos deſerit præſertim oculis captus & viæ ignarus? Eo docetur opes injuſte partas non eſſe diuturnas; ſed ut brevi temporis ſpatio, perque nefas conquiſitæ ſunt, ſic & cito juſta Numinis ultione dilabi. Quæ quam vera ſint, Cicero egregie demonſtrat in Antonio, cujus rapacitatem & ingluviem deſcribens Philipp. 2. *Quam inſolenter*, inquit, *ſtatim helluo invaſit in ejus viri* (Pompejum intelligit) *fortunas, cujus virtute terribilior populus Romanus exteris gentibus, juſtitia charior Incredibile & ſimile portenti eſt, quonam modo ille tam multa, quam paucis no dico menſibus, ſed diebus effuderit.* ὀξυδερκὴς hic opponitur non τῷ ἀμβλυώττοντι, ut alias, ſed τῷ τυφλώττοντι, *cæcutienti.* ἀρτίποδα vocat *hominem integr pedibus*, ἄρτιον τὼ πόδε, qui utroque pede valet, non mancus aut claudus. Han pedum pernicitatem & oculorum perſpicaciam ſibi adeſſe ait Plutus, quando tem pus eſt ab improbis fugiendi. Videmus enim ea quæ per imbecilliorum compila tiones, & ſcelera hinc inde corraſa ſunt, in corvos iterum & milvos converti, u in Phædone ſuo declarat Socrates. *Barl.*

2 Ἑρμῆς. Ἔτι δή μοι καὶ τοῦτο ἀπόκριναι] Sciſcitatur porro Mercurius cauſſam cur, cum adeo deformis ſit Plutus, tam multos tamen habeat amatores ſui & a ſeclas, qui felices ſe judicant, cum ipſo potiuntur: ſin voto fruſtrentur, vitan ſibi vitalem eſſe negent. *Idem.*

3 Εἰρήσεται] Hoc interfatur Mercurius χαριεντίζων, ne corporis vitia liberiu notanti ſuccenſeat Plutus. *Idem.*

4 Βαρὺς ἐκ τοῖν σκελοῖν] Idem eſt quod χωλός. uno nomine vocatur βαρυσκελὴς, qui *tardis cruribus incedit.* epitheton eſt Vulcani in Epigramm. qui propterea *tardipes* appellatur à Catullo. Supra etiam βραδὺν ſe eſſe fatetur idem Plutus. τ σκέλος ſive crus pars corporis organica eſt, præcipuum ambulationis inſtrumentum. *Idem.*

5 Τοσούτους ἐραστὰς] Quam multos ſui amatores & aſſeclas habeat Plutus quantaque inter mortales potentia valeat, præter Ariſtoph. oſtendit etiam Iohannes Secundus in ſua, quam elegantiſſimis verſibus deſcripſit, Pecuniæ regia, ub ſic ait:

Hæc eſt illa, cui famulatur maximus orbis,
Diva potens rerum, domitrixque Pecunia fati,
Telluris magnæ Plutique ſacerrima proles.

Et paucis interjectis:

Prima quidem teritur concurſu ſemita denſo,
Virque viro, pede pes urgetur, & omnis eodem
Turba ruit properans juvenumque ſenumque virumque:
Antra ſonant plauſu gradientum, dura gemiſcit
Et ſubſidit humus repetito ſaucia paſſu. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

χόντας μὴ, [1] εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι. ἢ δὲ ἀποτύχοιεν, [2] οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας. [3] οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω σου [4] δυσέρωτας ὄντας, ὥστε καὶ εἰς, [5] βαθυκήτεα πόντον φέροντες, ἔῤῥιψαν αὐτοὺς, πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, ὑπερορᾶσθαι νομίζοντες ὑπὸ σοῦ, ὁπότε δὲ [6] τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς. πλὴν ἀλλὰ καὶ σὺ ἂν εὖ οἶδα ὅτι

tiantur, fœlices videantur; ſin fruſtrentur, non ſuſtineant vivere? Ex his quidem non paucos novi, qui ſic perditè te amarint, ut ſe aëreo è ſcopulo in alta piſcoſi maris, præcipites abjecerint, rati faſtidiri ſeſe abs te, propterea quòd illos nullo pacto reſpexiſſes. Quanquam ſat ſcio, tu quoque fateberis, ſi quo modo tibi

1 Εὐδαιμονεῖν οἴεσθαι] Refutat hanc τῶν χρηματιστῶν opinionem Ariſtoteles lib. 1. Ethicor. ubi εὐδαιμονίαν definit *ultimum & perfectiſſimum hominis bonum*, quod divitiis competere nequit, quæ ſolum propter aliud expetuntur. *Barl.*

2 Οὐκ ἀνέχεσθαι ζῶντας] Pro ζῆν Vita enim carere malunt homines, quam opibus. βίον ἀβίωτον vocat Ariſtoteles, vitam, quæ vivendi ſubſidiis deſtituta eſt. Et Comicus: ὁ βίος βίου δεόμενος οὐκ ἔστιν βίος: *Vita haud vocanda eſt vita victus indiga.* Conducunt enim divitiæ πρὸς τὸ εὖ ζῆν, ad bene commodeque vivendum, & inſtrumenta ſunt exercendarum virtutum, ut docet Philoſophus Ethic. lib. 4. Sed ita comparatum eſt cum pleriſque mortalium, ut plenè ſe vivere haud putent, ſi non habeant affatim, unde victitent, adeoque vita illis videtur acerba & indigna nomine vitæ. Nam de phylargyris ejuſmodi hic loquitur Mercurius. *Idem.*

3 Οἶδα γοῦν τινας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν] Reſpicit Lucianus carmen Theognidis, quod ſcripſit de paupertate: Χρὴ πενίην φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν καὶ πετρῶν Κύρνε κατ' ἠλιβάτων. hoc eſt, *Oportet paupertatem fugere & in immenſum mare projicere, & petras, Cyrne, contra altas.* Alludit ad eundem locum in Dialogo de mercede conductis. Hallucinatur Bourdelotius, qui verſus Homeri eſſe putat. Idem Theognis paulo poſt ait: Τεθνάναι φίλε Κύρνε πενιχρῷ βέλτερον ἀνδρὶ, Ἢ ζώειν χαλεπῇ τειρόμενον πενίῃ. id eſt, *Mori ô amice Cyrne, pauperi melius eſt viro, quam vivere dura afflictum paupertate.* Nec deſunt exempla eorum, qui paupertatis onere preſſi, & ad deſperationem redacti ſe vel præcipites ex alto dederunt, vel laqueo præfocarunt, aut alio mortis genere peremerunt. hinc Sextus, paupertatem ferre, non cujuſvis eſſe dixit, ſed ſolius ſapientis. *Idem.*

4 Δυσέρωτας] Propriè δύσερως dicitur perdite amans, quique Venerem ſibi habet minus faventem, ut ille apud Theocrit. Idyll. 3. & 23. quod inſcribitur Δύσερως. Hic ita vocatur, qui Plutum deperit, eumque minus propitium experitur. *Idem.*

5 Βαθυκήτεα πόντον] Ex Homero, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem eſt. *Bourd.* Theognis habet μεγακήτεα. Vtrumque maris epitheton, quod in profundis ſuis receſſibus cete habeat: vel quod cete habet ingentia. *Barl.*

6 Τὴν ἀρχὴν] Non ſemper vertendum, *principio*, ut vulgo ſolet, ſed quemadmodum interpres bene tranſtulit, *nullo pacto, prorſus non.* Ita Xenoph. lib. 1. de Cyri inſtit. οἱ δὲ Περσικοὶ νόμοι προλαβόντες ἐπιμέλονται, ὅπως τὴν ἀρχὴν μὴ τοιοῦτοι ἔσονται. Vbi perperam nonnulli, *primum hoc curant*, cum vertendum ſit: Perſarum leges curant, vel operam dant, *ne ullo modo* tales ſint. Sic δυσέρωτες ſunt amaſii, quos nullo unquam pacto reſpexit Plutus. Ὁρᾷν hic eſt, εὐμενῶς ὁρᾷν & cum effectu, quod Græcis poëtis eſt βλέπειν ὄμματι λευκῷ. Idem.

7 Πλὴν ἀλλὰ] Ex ipſius Pluti confeſſione infert Mercurius, furere eos, qui tanto ejus amore capiuntur. *Idem.*

1 Ὁμο-

[1] ὁμολογήσειας [2] εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ, [3] κορυβαντιᾶν αὐτοὺς, ἐρωμένῳ τοιούτῳ ἐπιμεμηνότας. [4] Πλοῦτος. οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι ὁρᾶσθαι αὐτοῖς χωλὸν, ἢ τυφλὸν, ἢ ὅσα ἄλλά μοι πρόσεστιν; Ἑρμῆς. ἀλλὰ πῶς ὦ Πλοῦτε, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐτοὶ πάντες εἰσί; Πλοῦτος. οὐ τυφλοὶ ὦ ἄριστε. ἀλλ' ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη, αἵπερ νῦν κατέχουσι τὰ πάντα, [5] ἐπισκιάζουσιν αὐτούς. ἔτι δὲ καὶ αὐτὸς ὡς μὴ παντάπασιν ἄ-

tibi ipſi notus es, furere iſtos qui hujuſmodi amore ſunt dementati. *Plut.* At enim credis me, qualis ſum, talem iſtis videri, nempe claudum, & cæcum, & quicquid aliud mihi ineſt vitii. *Merc.* Quid ni ô Plute, niſi & ipſi omnes ſint cæci? *Plut.* Haud cæci quidem, ô optime, verùm inſcitia, errorque quæ omnia occupant, illis offundunt tenebras. Ad hæc ipſe quoque, ne per omnia defor-
mis

1 Ὁμολογήσειας] Schemate communicationis utitur, quod facit ad extorquendam adverſario veritatem, ut ſupra docuimus. *Barl.*

2 Εἴ τι ξυνίης σαυτοῦ] Facit enim ſui cognitio, non ſolum ad philautiam diminuendam, ſed etiam, ut noſtra bona norimus, ne nobis vel majora, vel indigna ſequamur. hinc rectè Comicus: τὸ γνῶθι σαυτὸν πανταχοῦ 'στι χρήσιμον, id eſt, *Vbique confert, ut teipſum noveris.* ξυνιέναι genitivo jungitur Attice, ut docet Euſtathius Odyſſ. 3. *Idem.*

3 Κορυβαντιᾶν] *Corybantiare*, ut ex Plinio docet μακαρίτης Scalig. ad Catull. *Bourd.* Eſt *Corybantico furore percitum eſſe*, vel *inſanire Corybantum more*. De quo Eraſmus. Erant autem Corybantes Cybelæ ſacerdotes, qui ſacro correpti furore cymbala pulſabant, capitaque inter ſaltandum jactantes, alios in ſimilem rabiem agebant, ſic dicti, ut vult Lambinus, ἀπὸ τοῦ κρύβειν, quod eſt occultare, quia tympanorum & aliorum inſtrumentorum ſtrepitu partum Rheæ celarent Saturnum filios ſuos devorare ſolitum, etſi Strabo hoc factum memoret, ut in ſacrificiis perterrerent homines ſub adminiſtrorum ſpecie. Ad naturæ opificium refert Gerardus Voſſius libro 2. Gentil. Theolog. quem vide. *Idem.*

4 Πλοῦτος. οἴει γὰρ τοιοῦτον οἷός εἰμι] Veram aperit cauſſam Plutus, cur ab omnibus tantopere ametur, totque habeat ſui ſectatores ac cultores. Vtitur ad hoc oratione interrogativa, quæ vim habet negativæ. q. d. Tantum abeſt ut cæcum vel claudum eſſe credant, quicunque me vident, ut integrum, nulloque vitio deformem certo ſibi perſuadeant, quod ex *ignoratione* & *errore* oriri aſſerit, quia exteriorem ſui larvam duntaxat aſpiciunt, non ipſam faciem. Vera hæc eſſe vel ipſe Cicero fatetur lib. 1. de Finib. ubi docet: *Ignoratione rerum bonarum & malarum maxime hominum vitam vexari.* Et Socrates in Gorgia Platonis cenſet: *non eſſe cujuſque viri eligere quænam ex rebus, quæ delectant, bonæ ſint, quænam malæ: ſed potius artificioſi viri opus utrumque.* Nam ſapiens vera bona judicat, quæ ratio dictat ſolida eſſe ac ſempiterna, quæque cadere non poſſunt, nec decreſcere aut adimi, ut juſtitiam, temperantiam, & reliquas animi virtutes: cæterum honores, imperia, opes, aliaque ejus generis, opinione tantum bona cenſet, cum fluxa ſint ſuiſque poſſeſſoribus ſæpe noxia. Hinc utrumque conjunxit Lucianus ἄγνοιαν & ἀπάτην, cum altera ex altera proveniat. *Idem.*

5 Ἐπισκιάζουσιν αὐτοὺς] *Inumbrant eos*, id eſt, caliginem ipſis offundunt. Nam ut Iuvenalis inquit: *Vitium fallit ſpecie virtutis & umbra.* Quod & in reliquorum bonorum delectu accidit. Hinc idem vates Satyr. 10. *Pauci dignoſcere poſſunt Vera bona atque illis multum diverſa remota Erroris nebula.* Ixiones hic ſumus & pro Iunone nubem amplectimur. Quod cum videret ſapientiſſimus Democritus, *Perpetuo riſu pulmonem agitare ſolebat*, teſte Satyrico. *Idem.*

φος εἴην, ¹ προσωπεῖον περι-
θέμενος ἐρασμιώτατον, ² διάχρυ-
σον, καὶ ³ λιθοκόλλητον, καὶ ποι-
λα ἐνδὺς, ἐντυγχάνω αὐτοῖς.
δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν
κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται
ἐντυγχάνοντες ὡς εἴγε τις αὐτοῖς
ν ἀπογυμνώσας, ἐπέδειξέ με,
ον ὡς κατεγίνωσκον ἂν αὐτῶν,

mis ſim, perſona valdè amabili tectus, inaurata, gemmiſque picturata, ac verſicoloribus amictus eis occurro: at illi rati ſeſe nativi vultus venuſtatem aſpicere, amore capiuntur, diſpereuntque niſi potiantur. Quòd ſiquis me toto corpore renudatum illis oſtenderit dubio procul futurum ſit ut ipſi ſe damnent, qui tantopere cæ-

Προσωπεῖον περιθέμενος] *Perſona faciei obducta*, ut hiſtriones ſolent, ne oſcantur à ſpectatoribus. Quod & Plutus ſe facere ait, cum introrſum pla- ſit ἄμορφος ſive deformis. Eſt autem προσωπεῖον *perſona* aut *larva* ad ſi- litudinem vultus alicujus efficta, deque viris propriè dicitur. προσωπίδας cabant Græci, quibus mulieres faciem tegebant. *maſquas* vulgo dicimus. *rl.*

2 Διάχρυσον] Vocatur quicquid inauratum eſt, non è ſolido conflatum au- Supra dixit, ἐπίχρυσον. *Deauratum* minus Latine efferunt recentiores. *Idem.*

3 Λιθοκόλλητον] *Quicquid gemmis diſtinctum, aut glutinatum eſt*, ἀπὸ τῶ λί- ς κολλᾶσθαι. Sic λιθοκόλλητον ποτήριον, *poculum* dicitur *gemmis conſertum.* de o Virgil. 2. Georg. *Vt gemma bibat.* λίθων nomine non modo lapilli veniunt gares, ſed & pretioſi, ut gemmæ, quæ diſtinctionis cauſſa λίθοι ἔντιμοι di- ntur aliis. *Idem.*

4 Οἱ δὲ, αὐτοπρόσωπον οἰόμενοι ὁρᾶν τὸ κάλλος] Fatetur Plutus ſuam de- mitatem quam ſi homines detracta larva conſpicerent, futurum ait, ut ipſum ntemnerent ac rejicerent, cum res ament neutiquam amandas, ſed fædas xiaſque. Docet idem Ariſtoteles lib. 1. ethic. *Complura*, inquit, *bonis acci- t detrimenta. jam enim quidam ob divitias, quidam ob fortitudinem periere.* id Senecam perdidit? nimiæ opes: ut qui hortorum amænitate & villarum gnificentia Principem ſupergrederetur, ut Tacitus refert lib. 14. itemque Iu- nal. Sat. 10. Quid Milonem oppreſſit? corporis fortitudo. Quum enim rvorum & lacertorum fiducia fretus arborem in media parte hiantem didu- e vellet, deficiente conatu lupis præda fuit. Sic & Ciceroni ſua nocuit elo- entia: Caſſio Longino antiqua nobilitas, alia aliis, ut merito exclamet Saty- cus:

——— Nocitura toga, nocitura petuntur
Militia. & torrens dicendi copia multis,
Et ſua mortifera eſt facundia, viribus ille
Confiſus periit, admirandiſque lacertis:
Sed plures nimiâ congeſta pecunia curâ
Strangulat, & cuncta exſuperans patrimonia cenſus.

nt enim immodicæ divitiæ, ut verbis utar Apuleji, *velut ingentia & enormia bernacula, facilius mergunt quam regunt.* Et ubi quæſo latronum, furum ſer- orumque inſidiæ ſunt magis metuendæ, quam apud divites? Indicat hoc Flac- us Satyr. lib. 1.

An vigilare metu exanimem noctesque dieſque,
Formidare malos fures, incendia, ſervos,
Ne te compilent fugientes; hoc juvat?

uaſi dicat poëta, ſi probe noſſes congenita divitiis pericula & incommoda, erito eas deſpiceres, nec tanto ardore conſectareris rem noxiam peſtiferamque. *dem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀμβλυώττοντες τὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες ἀνεράστων, καὶ ἀμόρφων πραγμάτων. [1] Ἑρ. τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γινόμενοι, καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ περιθέμενοι ἔτι ἐξαπατῶνται; καὶ ἤν τις ἀφαιρῆται αὐτοὺς, θᾶττον ἂν τὴν κεφαλὴν ἢ τὸ προσωπεῖον πρόοιντο; οὐ γὰρ δὴ καὶ τότε ἀγνοεῖν εἰκὸς αὐτοὺς ὡς ἐπίχρυσος ἡ εὐμορφία ἐστὶν, ἔνδοθεν τὰ πάντα ὁρῶντας. [2] Πλου. οὐκ ὀλίγα ὦ Ἑρμῆ καὶ πρὸς τοῦτο μοι [3] συναγωνίζεται. Ἑρ. τὰ ποῖα; Πλου. ἐπειδάν τις ἐντυχὼν τὸ πρῶτον, [4] ἀναπετάσας τὴν θύραν εἰσδέχηταί με,

cæcutierint, amantes res neutiquam amandas, & deformes. *Merc.* Quid ergo, poſtquam eò perventum eſt ut jam divites evaſerint, jamque perſonam ſibi circumpoſuerint, rurſum falluntur? adeò ut ſiquis illis adimere conetur, penè caput potiùs quàm perſonam abjiciant? Neque enim veriſimile eſt etiam tum illos ignorare, auro bracteatam eſſe formam, quum intus cuncta inſpexerint. *Plut.* Ad id non paucæ res, ô Mercuri, mihi ſunt adjumento. *Merc.* Quænam? *Plut.* Simul atque qui me primùm nactus eſt, patefactis foribus exceperit, clan-

1 Ἑρ. τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ πλουτεῖν γινόμενοι] Miratur Mercurius eos qui jam divites facti ſunt, necdum videre aut intelligere, non niſi bracteatum quid eſſe opes, nihilque intus habere ſolidi aut nativi boni. Eleganter ἐπίχρυσον εὐμορφίαν appellat *formam auro obductam*, non nativam aut genuinam. Supra dixit διάχρυσον. Sunt qui hic legant ἐπίχριστον. Sic ἐπίχριστα φάρμακα medici vocant unguenta ſeu pigmenta, quæ corpori illinuntur exterius. Solent autem meretrices cerusſa vel ſtibio fucare faciem & vitia cutis ſuperinducto colore amaſiis ſuis diſſimulare; quod proprie eſt ψιμμυθιοῦν. Cerusſa enim ψιμμύθιον Græcè. Plutus igitur theatrico vel meretricio more larvatus fucatuſve ſeſe offert hominibus, non αὐτοπροσώπως & aperta facie, quod etſi norint divites, tamen ita ingenio comparati ſunt, ut caput potius, quam perſonam abjiciant, quod eſt τὸ προσωπεῖον βούλεσθαι μᾶλλον, ἢ τὸ πρόσωπον, ut proverbio dicitur. *Barl.*

2 Πλου.] Varios divitiarum effectus hic recenſet Plutus, qui ipſum, veluti comites Dominum ſuum ſequuntur. Primus inter Pluti ſatellites agmen ducit Τῦφος ſive *Faſtus*, quem proxima ſequitur Ἄνοια, hoc eſt, *Stultitia.* quibus ὕβριν & μαλακίαν ſuccenturiat Lucianus, itemque Ἀπάτην, genuinos opulentiæ fœtus. Nam ut Seneca inquit, *Divitiæ & ſapientia raram faciunt mixturam.* Quippe labores ſubterfugiunt divites, paucoſque invenias qui virtutis ſe ſtudio totos aut ſapientiæ tradant: idque in νεοπλούτοις, ſive recenter ditatis præcipuè locum habet, qui cum ſint ἀπαίδευτοι, modumque neſciant facultatibus ſuis rectè utendi; contumelioſiores etiam & inſolentiores eſſe ſolent, ut ex philoſopho ſupra probavimus: quinimo molliter & luxurioſe vivunt, ut hoc pacto opes ſuas oſtentent, quaſque fraudibus pepererunt, fraudibus item conſervare ſtudent. Quæ omnia pereleganter quoque nobis ob oculos ponit Iohannes Secundus, ubi Pecuniæ comites & παρέδρους ita deſcribit:

Proximaque accubuit Domina, quam Gratia circum,
Ventoſuſque favor, fallax & Opinio Vulgi,
Elatiſque ſuperciliis vultuque tumenti
Incedens, cælumque oculis & inania captans
Ducit inauratam veſana Superbia pompam
Læta opibus formaque & adulatrice catervâ. Idem.

3 Συναγωνίζεται] *Conſerunt, conducunt*: συμβάλλεται. Sumpta tralatio à belli ſociis. *Idem.*

4 Ἀναπετάσας τὴν θύραν] Studium & obviam humanitatem ſignificat ejus, qui

…μπαρεισέρχεται μετ' ἐμοῦ λαθὼν …τῦφος. καὶ ἡ ἄνοια, καὶ ἡ με…λαυχία, καὶ ἡ μαλακία, καὶ …ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ [1] ἄλλα ἄττα …μυρία. [2] ὑπὸ δὴ τούτων ἁπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, [4] θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ [5] ὀρέγεται τῶν φευκτῶν. κἀμὲ τὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῶν εἰσεληλυθότων κακῶν [6] τέθηπε [7] δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα πρότερον πάθοι ἂν, ἢ ἐμὲ προέσθαι ὑπομείνειεν ἄν. [8] Ἑρ. ὡς δὲ [9] λεῖος ὦ Πλοῦτε, καὶ ὀλισθηρὸς, καὶ [10] δυσκάθεκτος, καὶ διαφευκτικὸς,

clanculum unà mecum introit faſtus, vecordia, inſania, mollities, contumelia, fraus, aliaque ſexcenta: à quibus omnibus poſteaquam eſt occupatus animus, miratur non miranda, appetit fugienda: meque cunctorum illorum quæ introierunt, malorum patrem ſtupet, illorum ſatellitio vallatum, quidvis potiùs paſſurus, quàm ut me rejicere compellatur. *Merc.* Vt lævis es, ô Plute, & lubricus, & retentu difficilis, ac fugax, neque

…ui aliquem domi ſuæ comiter excipit. Sic & Chremylus patefactis foribus Plu…um admittit apud Ariſtoph. in principe Comœdiâ. ἀκλείστων θυρῶν pro eodem …icunt alii, quod parœmiæ ſpeciem habet. *Barl.*

1 Ἄλλα ἄττα] Atticum eſt ex Æolico ἄσσα pro ὅσα. Caninius. *Idem.*

2 Ὑπὸ δὴ τούτων] Hæc reliquam continent narrationis partem à Pluto inchoa…æ. *Idem.*

3 Καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν] Græciſmus, ut, *ſententiam rogatus, inſcripti nomina*, & ſimilia apud Latinos ſcriptores. verbum καταλαμβάνεσθαι eo capitur …enſu, quo locus aliquis occupari dicitur ab hoſtibus. *Idem.*

4 Θαυμάζει τὰ οὐ θαυμαστὰ] Nec mirum. Habent enim divitiæ, teſte Phi…oſopho αἰδεσιμόντι, & polliceri videntur jucundam vitam, quæ tamen non ab …rca, ſed ab animo petenda eſt, ut recte docet Cicero in lib. offic. Hinc tanto …as ardore & ſtudio expetunt homines, acquiſitaſque tanta ſollicitudine custo…liunt, ut Herculi citius clavam, quam avaro ſuas extorſeris opes. *Idem.*

5 Ὀρέγεσθαι τῶν φευκτῶν] Cui opp. φεύγειν τὰ ὀρεκτὰ apud Peripateticos, …apud Stoicos ἐκκλίνειν. Simplicius in Epictetum. ἡ ὄρεξις, inquit, τουτέστιν, ἔκτασις οὖσα τῆς ψυχῆς ἐπὶ τὸ ὀρεκτὸν, καὶ ἡ ἔκκλισις ἐναντία τῇ ὀρέξει, ἀποστροφὴ καὶ φυγὴ οὖσα ἀπὸ τοῦ ἐκκλιτοῦ. Vbi ſcite ὄρεξιν definit ἔκτασιν ψυχῆς ἐπὶ τὸ ὀρεκτὸν, alludens ad proprietatem verbi ὀρέγειν, quod eſt porrigere aliquid, & in porrigendo manum extendere. Vnde & ὀρέγεσθαι ἀντὶ τοῦ ἐφίεσθαι, cum mens veluti extenditur ac porrigitur ad id quod appetit. *Idem.*

6 Τέθηπε] Verbum defectivum, cujus præterit. med. pro præſente accipitur; ut *odi* & *memini*, apud Latinos, quorum præſentia in uſu non ſunt. *Idem.*

7 Δορυφορούμενον] Satellitio ſtipatum, ut Principes ſolent. δορυφόρος Heſychio, ὁπλοφόρος, ὑπασπιστὴς, ἢ φύλαξ τοῦ τυράννου, ſic dictus, quod haſtam ſive lanceam geſtaret. hinc δορυφορεῖν, *ſtipare*, & κατὰ μεταφορὰν *aſſectari.* Idem.

8 Ἑρ.] Egregia hic inſtituitur collatio à Mercurio Pluti & Peniæ: hanc diuturnam & ſtabilem: illum lubricum ac fugacem difficilemque retentu eſſe dicit. *Idem.*

9 Λεῖος] Cum Æolico digammate λεῖϝος, hinc Latinum *levis*, pro *glaber*, priore producta, à quo differt alterum epitheton ὀλισθηρὸς, id eſt, lubricus, quod de loco proprie uſurpatur, ab ὀλισθεῖν τὸ πίπτω, *cado*, *labor*. Idem.

10 Δυσκάθεκτος] Dicitur, quod retentu difficilis ſit, quaſi δυσχερὴς κατέχεσθαι ob lubricitatem. Eâ enim fit, ut nullam præbeat anſam qua prehendi vel

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' [1] ὥσπερ ἐγχέλεις, ἢ οἱ ὄφεις [2] διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύεις οὐκ οἶδα ὅπως. ἡ πενία δ' ἔμπαλιν [4] ἰξώδης τε, καὶ [5] εὐλαβὴς, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα

que ullam certam præbes anſam qua prenſus teneare: verùm neſcio quomodo anguillarum ac ſerpentum in morem inter digitos elaberis. At contrà [3] Paupertas, viſcoſa, & prehenſu facilis, teneri queat. παρέχεσθαι dixit ἀντὶ τοῦ παρέχειν, quod Atticorum eſſe proprium volunt, qui paſſivis loco activorum utuntur, & vice verſa. *Barl.*

1 ὥσπερ ἐγχέλεις] Pluti levitatem ſeu lubricitatem exemplis illuſtrat anguillarum & ſerpentum. *Anguillam cauda tenere* proverbio dicitur is, cui res eſt cum hominibus lubrica fide: vel qui rem fugitivam atque incertam habet, quam tueri diu non poſſit. hinc λεῖος ὡς ἔγχελυς apud Athenæum, *inſtar anguillæ lubricus:* nec non ἔγχελυς μετὰ γλοιοῦ, vel ut alii legunt, κατὰ γλοιοῦ, *anguilla in ſtrigmento* apud eundem. Anguilla enim per ſe lubrica eſt, nec facile manibus ſtringitur, multo minus, ſi fæce olei imbuta ſit, vel mucco ſtrigmentitio, ut τὸ γλοιὸν interpretatur Dalechampius. Eadem & ſerpentum lubricitas. Virgil. 2. Æneid.

Lubrica convolvit ſoblato pectore terga.

De ſerpente loquitur. ubi Servius. *Lubricum dicitur, & quod labitur, dum tenetur: & locus, in quo labimur.* Tales ſunt divitiæ quas tantopere ſectantur homines, incertæ, fugaces, & in lubrico poſitæ. Vere Comicus:

Τῶν μὲν ἀγαθῶν τὸ πλοῦτον ὕστατον τίθει.
Ἀβεβαιότατον γάρ ἐστιν ὧν κεκτήμεθα.

Id eſt,

Opes bonorum judica omnium ultimas.
Nam poſſidemus nil eis incertius. Idem.

2 Διὰ τῶν δακτύλων δραπετεύειν] Eſt *inter digitos elabi.* pro quo alibi dixit Lucianus: Διαδιδράσκειν ἐκ τῶν χειρῶν. Idem.

3 *Paupertas.*] Artium inventrix. Ariſtopha. in Pluto. *Cogn.* Sequitur alterum collationis membrum priori oppoſitum de Penia, quam ut diuturniorem & conſtantiorem laudat Mercurius. Viſcoſam eſſe fingit ac prehenſu facilem, adeoque hamatam, ut nullo negocio eam apprehendat, qui tetigerit, nec facile divelli queat, quiſquis ſemel ei adhæſerit. Pronior enim ad paupertatem prolapſus eſt, quàm ad opulentiam acceſſus vel regreſſus. *Idem.*

4 Ἐξώδης] Cod. Angl. ἰξώδης. utrumque rectum, ἰξώδης tamen legit interpres. *Bourd.* Hoc eſt, *viſci modo lenta ac tenax*, quia, ut de ſeipſa loquitur Penia apud Ariſtophanem, ξυνοικεῖ σοι ξύνεστι τοῖς ἀνθρώποις πόλλ' ἔτη, *converſatur cum hominibus, & cohabitat per multos annos.* Quam multi enim propter ſummam facultatum inopiam viri etiam ingenio & virtute præcellentes in occulto latent, quos importuna pauperies caput erigere non permittit. Notum eſt illud Iuvenalis:

Haud facile emergunt, quorum virtutibus obſtat
Res anguſta domi. ———

Nec minus feſtive, quam vere dictum à Bilbilico vate:

Pauper eris ſemper, ſi pauper es Æmiliane,
Dantur opes nullis nunc niſi divitibus.

Pro ἰξώδης ſunt qui legant hic ἐξώδης, quod ut probare videtur Bourdelotius, ita nuſquam legere memini. Ab ἰξὸς enim viſco, eſt ἰξώδης per jota, non ἐξώδης, quod mendoſum puto. *Idem.*

5 Εὐλαβὴς] Vox ea quod rariſſimum eſt, hic loci propriè accipitur, pro eo qui commode prehendi poſſit, ac paupertati examuſſim optime convenit: alias *religioſum* fere denatat. Corpus quoque Peniæ tribuitur πολυάγκιστρον, vel ut Mes-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσι, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. [1] ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. Πλοῦ. τὸ ποῖον. Ἑρ. ὅτι τὸν θησαυρὸν οὐκ ἐπηγαγόμεθα, οὗπερ ἔδει μάλιστα. Πλοῦ. θάρρει τούτου γε ἕνεκα. ἐν τῇ γῇ αὐτὸν καταλείπων, ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, [2] ἐπισκήψας [3] ἔνδον μένειν ἐπικλεισάμενον τὴν θύραν. ἀνοίγειν δὲ μηδενί, ἢν μὴ ἐμοῦ ἀκούσῃ βοήσαντος. [4] Ἑρ. οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς

toto corpore multos uncos gerit hamos, ut qui tetigerint: ilicò hæreant, nec facilè queant avelli. Verùm interea dum nugamur, rem haud parvam omiſimus. *Plut.* Quam. *Merc.* Nempe quòd theſaurum non adduximus quo vel in primis erat opus. *Plut.* Iſta quidem ex parte bono ſis animo. Nam non niſi in terra relicto illo, ad vos aſcendo: juſſoque intus manere foribus occluſis, neque cuiquam aperire, niſi me vociferantem audierit. *Merc.* Iam igitur

Mercurius loquitur, *μυρία τὰ ἄγκιστρα ἔχον*, ut facile adhæreant & capiantur, quicunque attigerint. *ἄγκιστρον* hamus eſt, ἀπὸ τοῦ ἄγειν ut vult Etymologus, quod eo trahuntur, & educuntur ex aqua piſces. *Barl.*

1 Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη] Male hîc notata Pluti perſona, loquitur enim hæc idem qui ſuperiora, Mercurius. Ἑρ. τὸ ποῖον, ὅτι τὸν θησαυρὸν, &c. Male notata etiam hîc perſona Mercurii & omiſſa Pluti. Eſſe debet Πλοῦ. τὸ ποῖον; Ἑρ. ὅτι τὸν θησαυρόν. οὐδὲ παρεγράφην, &c. οὐδὲ παρεστεγράφην. Marc. Mercurius dum una cum Pluto ſermones cædit, ſui pæne mandati oblitus Theſaurum non duxiſſe inter fabulandum queritur: qua de re Plutus eum bono eſſe animo jubet, cum in terra ille reſideat, nec injuſſu ſuo aperiatur, aut ad quemquam aſcendat. Eo docetur, quid ſint theſauri & opes: terræ nimirum ſplendentes glebulæ & *minutalia* tantum, ut ea vocat Tertullianus: quæ, ſicut Bernardus ait, *ſolus error hominum facit aut reputat pretioſa.* Seneca de benefic. *Video ferrum ex iiſdem tenebris eſſe prolatum, quibus aurum & argentum, ne aut inſtrumentum in cædes mutuas deeſſet, aut pretium.* Hinc & opibus nomen, à terra, quæ *Ops* vel *Opis* dicta priſcis. *Theſauri* quoque etymon ſi ſpectemus, nihil aliud eſt, quam ἀποκείμενον χρῆμα, quod velut eximium ac pretioſum Natura vel cura etiam humana ſepoſuit, ex antiquo αὐρὸς pro χρυσὸς, ut placet Salmaſio, & fut. verbi τίθημι, licet aliis ex Hebr. potius deductum videatur אוצר tranſpoſitione litterarum, quod idem ſignificat. *μεταξὺ φλυαροῦντας.* Inſolens participii conſtructio, pro *μεταξὺ τοῦ φλυαρεῖν*, vel per nomen, *μεταξὺ τῆς φλυαρίας.* Pluria exempla ſuggerit doctiſſimus Stephanus, quem adi. τὸ φλυαρεῖν, nugari eſt. Sumpta tralatio à lebete vel patina fervente, ἀπὸ τοῦ φλύειν, quod eſt *cachinnare*, vel *bullire ſpumante ſtrepitu.* Sic Homerus: *ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα, Ebulliebant verò limpida fluenta.* Iliad. lib. 11. *Barl.*

2 Ἐπισκήψας] Id eſt, *παρακελεύσας*, in *mandandi* ſignificatione. Heſychium conſule, qui plures verbi illius notiones indicat. *Idem.*

3 Ἔνδον μένειν] Vt Pluti, ſic & Theſauri (quem *μαμμωνᾶν* Chaldæi, vel Syri vocant) domicilium terra eſt. Poſidonius Pluti habitaculum in Hiſpania collocavit, quod ea regio metallorum fœcunditate reliquis antecelleret. Narrat enim hiſtoriæ naturalis ſcriptor Plinius adeo opulentas fuiſſe Hiſpanorum venas, ut Annibal habuerit ex uno puteo quotidie tria millia coronatorum: quæ ſumma in ſingulos annos efficiebat duodecies centena millia. Quare eorum ſententiæ ſubſcribere non poſſum, qui nullas auri argentive venas in fœcundiſſimis illis regionibus fuiſſe ſcribunt. *Idem.*

4 Ἑρ. Οὐκοῦν ἐπιβαίνωμεν ἤδη τῆς Ἀττικῆς] Sequitur nunc ὁδοιπόρησις Mercurii & Pluti Atticam verſus, ubi degebat Timon. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἀττικῆς. καί μοι ἕπου [1] ἐχόμενος τῆς χλαμύδος, ἄχρις ἂν πρὸς τὴν ἐσχατιὰν ἀφίκωμαι. Πλου. Εὖ ποιεῖς ὦ Ἑρμῆ [2] χειραγωγῶν. ἐπεὶ ἤν γε ἀπολίπῃς με, [3] Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι ἐμπεσοῦμαι περινοστῶν. [4] ἀλλὰ [5] τίς ὁ ψόφος οὗτός ἐστι, καθάπερ σιδήρου πρὸς λίθον. Ἑρ. ὁ Τίμων οὑτοσὶ σκάπτει πλησίον [6] ὀρεινὸν, καὶ ὑπόλιθον γήδιον. παπαῖ, καὶ [7] ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκεῖνος. ἡ καρτερία τε, καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος

tur Atticam adeamus, & me ſequere chlamydi adhærens, donec extremam viam attigero, *Plut.* Rectè facis, Mercuri, quum me per viam ducis. Etenim ſi me deſereres, forſan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderem: Sed quis hic fragor, ac ſi ferrum & lapis collidantur? *Merc.* Timon hic eſt, qui proximè montanum & petricoſum fodit ſolum. Papæ, & Paupertas adeſt, & Labor ille, tum Robur, Sapientia, Fortitudo, atque id genus

1 Ἐχόμενος τῆς χλαμύδος] *Laciniam ducens.* Dixi ad Petron. *Bourd.* *Chlamydem tenens*, quod facit Plutus, ut ducem Mercurium aſſectetur commodius minuſque deflectat à viâ *Laciniam ducere* dixit Petronius. *Barl.*

2 Χειραγωγῶν] *Manu ducens vel regens*, quod cæcis & ſenibus decrepitis fieri ſolet. Merito in herum ſuum ſtomachatur ſervus Cario apud Ariſtophanem, quod ipſe videns Plutum oculis captum ſequeretur: *οἱ γὰρ βλέποντες*, inquit, *τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα.* Rectius igitur Mercurius, ut fidelis ὁδηγὸς Plutum à tergo non ſequitur, ſed præit, viamque cæco commonſtrat. *Idem.*

3 Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ariſtopha. in pace. *Bourd.* De *Hyperbolo* & *Cleone* quod ait, nobile fuit improborum compar. Erat Hyperbolus genere Athenienſis, qui poſt Cleonem magiſtratum geſſit, vir pernicioſus, & inquinatiſſimis moribus, nullaque re clarus aut potens, niſi vitio linguæ. M. Tull. lib. de claris Orat. ita ſcribit de Saturnino, *Homo ſimillimus Hyperboli, cujus improbitatem veteres Atticorum comœdiæ notaverunt.* Tradit Ariſtophan. interpres eum fuiſſe λυχνοποιὸν, qui, ut ponderoſiores eſſent lucernæ multum admiſcebat plumbi, quâ arte & impoſtura clarior quam gladio, ingentes ſibi opes comparavit. hinc proverbio locum fecit, *ὑπὲρ τὸν ὑπέρβολον πονηρὸς*, *Hyperbolo nequior*, de quo Eraſmus. At Cleon, quem *βυρσοδέψην*, vel *σκυτοτόμον* per convicium appellat Comicus, quod patre natus eſſet coriario, traducitur paſſim ob rapacitatem, & alia flagitia, in quem ſuos *Equites* adornavit Ariſtophanes, ſicut in Hyperbolum *Maricam* ſuam Eupolis. *Idem.*

4 Ἀλλὰ] Ἐπερώτησις ſive interrogatio Pluti ſtrepitum audientis cauſſamque ſciſcitantis, cui reſpondet Mercurius. *Idem.*

5 Τίς ὁ ψόφος] Notant Grammatici ψόφον propriè ſonitum eſſe, qui fit ex colliſione duorum corporum durorum, ut hic ferri ſaxo impacti. Sic crepitantis januæ ſtrepitum, & aliarum rerum ſtridularum, ἀποψόφησιν appellant Græci. *Idem.*

6 Ὀρεινὸν] Male Baſil. edit. ult. ὀνειρὸν, ut & quædam aliæ edit. *Bourd.* Erat Attica regio maximam partem ſterilis & rupicoſa, præſertim qua littoralis eſt, ut ex Strabone diſcimus. *Idem.*

7 Ἡ πενία] Deſcribitur porrò Timonis habitus & ſatellitium Pluti, in quo conſpicitur *Paupertas* eique congeneres ſocii *Labor* & *Sapientia*, quorum omnium dux eſt *Fames.* Docetur his verbis, quanta ſint paupertatis commoda, quamque ea præſtet opulentiæ. Πολλῶν ὁ λιμὸς γίγνεται διδάσκαλος, inquit ſenarius Græcus, *Magiſtra multorum improba exiſtit fames.* Nam Fames ſive Paupertas tanquam rigida quædam exactrix homines ad labores compellit, & ingenia excitat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὄχλος τοῦ [1] ὑπὸ τοῦ λιμοῦ παττομένων ἁπάντων, πολὺ ἀμείνους τῶν δορυφόρων. [2] Πλοῦ. τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα ὦ Ἑρμῆ [3] τὴν ταχίστην; οὐ γὰρ ἄν τι ἡμεῖς δράσαιμεν ἀξιόλογον πρὸς ἄνδρα ὑπὸ τηλικούτου στρατοπέδου [4] περιεσχημένον. Ἑρ. ἄλλως [5] ἔδοξε τῷ Διΐ. [6] μὴ ἀποδειλιῶμεν οὖν. [7] Πε. ποῖ [8] τοῦτον ἀπάγεις ὦ [9] ἀργειφόντα χειραγωγῶν; Ἑρ. ἐπὶ τουτονὶ τὸν Τίμωνα, ἐπέμφθημεν ὑπὸ τοῦ Διός. Πε. νῦν ὁ

nus aliorum turba quorum omnium agmen fames cogit, longè præſtantius quàm tui ſint ſatellites. *Plut.* Quin igitur quàm ocyſſimè diſcedimus Mercuri? neque enim quicquam æſtimabile præſtiterimus cum homine vallato iſtiuſmodi exercitu. *Merc.* Secus viſum eſt Iovi: quare nihil metuamus. *Paup.* Quonam, iſtum Argicida, manu adducis? *Mer.* Ad hunc Timonem à Iove miſſi ſumus. *Paup.* Itane nunc

citat ad rerum præclararum indagationem. Vnde perquam ſcitè Perſius, *Magiſtrum artis ingenîque largitorem* appellat *Ventrem*, in Prologo. Quod ita ſe habere multis ſolidiſque rationibus demonſtrat ipſa Penia apud Ariſtophanem in Pluto adverſus Plutum, ideo ſe illi præferendam eſſe contendens. Manilii item eſt:

Et labor ingenium miſeris dedit: & ſua quemque
Advigilare ſibi juſſit Fortuna premendo.

Loquitur de ſcientiis Aſtronomicis, quarum inventionem, ut & cæterarum artium Divæ huic noſtræ tranſcribit poëta. *Barl.*

1 Ὑπὸ λιμοῦ πάττεσθαι] Loquendi genus à militia deſumptum. *Idem.*

2 Πλοῦ. Τί οὖν οὐκ ἀπαλλαττόμεθα] Plutus audito Timonis ſatellitio, quam ocyſſime diſcedant, auctor eſt Mercurio, quia nullum operæ pretium facturus videbatur cum homine iſtiuſmodi circumvallato exercitu, quem tamen Mercurius, ut fidelem decet nuncium, ſuadet Iovis mandata perficere, & Timonem intrepide aggredi. *Idem.*

3 Τὴν ταχίστην] Defectuoſa locutio, pro τάχιστα. deſideratur præpoſitio κατά. Vide Steph. *Idem.*

4 Περιεσχημένον] *Circumdatum*, *vallatum*, ſupra dixit, δορυφορούμενον. Verbo περιέχειν utitur eo modo auctor quo ſatellites circumdant aliquem. *Idem.*

5 Ἔδοξε τῷ Διΐ] Decretorum divinorum τὸ ἀμετάβλητον deſignat. Vnde quicquid Iovi viſum ſtatutumque eſt ſemel, τόδε καὶ τετελεσμένον ἔσται, inquit Homerus, certitudinem divinæ providentiæ religioſe aſſerens. *Idem.*

6 Μὴ ἀποδειλιῶμεν] Meticuloſus paſſim introducitur Plutus, quem propterea πάντων δαιμόνων δειλότατον appellat Chremylus apud Ariſtophanem in ejuſdem fabula. *Idem.*

7 Πε.] Penia, ut Plutum videt accedentem, indignabunda Mercurium interrogat, quo illum abducat, perceptoque reſponſo, miratur eum rurſus adire Timonem, à quo tam contumelioſe fuerat ejectus. Vtitur oratione exacerbationis plena. *Idem.*

8 Τοῦτον] Faſtidium ſubeſt huic pronomini & contemptus q. d. hunc cæcum & vitiis deformem. *Idem.*

9 Ἀργειφόντα] Homeric. Patet Dial. Iovis & Merc. poſtea. *Bourd.* Mercurium indigetat per ludibrium Homerico utens epitheto. Sic appellatur, quod Argum Iûs cuſtodem occiderit ſecundum poëtas. Erat autem Argus ille paſtor, totus, ut Plautus loquitur, *oculeus*, quem lyra ſopitum interfecit Mercurius, & vaccam abduxit, quam fabellam ingenioſe perſequitur Ovidius 3. Metamorph. Phyſiologi ad Naturam referunt, ut Mercurius ſit Sol; Argus πανόπτης, cælum cum ſtellis, quæ ſole adveniente quaſi occiduntur, id eſt, obſcurantur & occultantur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Πλοῦτος ἐπὶ Τίμωνα ὁπότε αὐτὸν ἐγὼ κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῆς τρυφῆς παραλαβοῦσα, τουτοισὶ παραδοῦσα, τῇ σοφίᾳ, καὶ τῷ πόνῳ, γενναῖον ἄνδρα καὶ πολλοῦ ἄξιον [1] ἀπέδειξα; [2] οὕτως ἄρα [3] εὐκαταφρόνητος ὑμῖν ἡ πενία δοκῶ, καὶ [4] εὐαδίκητος, ὥσθ' ὃ μόνον κτῆμα εἶχον, ἀφαιρεῖσθέ με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξειργασμένον, ἵν' αὖθις ὁ πλοῦτος παραλαβὼν αὐτὸν, ὕβρει καὶ τύφῳ [5] ἐγχειρήσας ὅμοιον τῷ πάλαι μαλθακὸν, καὶ ἀγεννῆ, καὶ ἀνόητον ἀποφήνας, ἀποδῷ πάλιν ἐμοὶ [6] ῥάκος ἤδη γεγενημένον.

nunc Plutus ad Timonem, poſtea quam ego ipſum antea delitii malè corruptum ſuſcepi: & his videlicet Sapientiæ & Labori traditum, ſtrenuum, multique preci virum reddidi? Adeone deſpicienda, injuriæque idonea Paupertas vobis videor, ut hunc qua mihi unica erat poſſeſſio, eripiatis jam exactiſſima cura ad virtutem excultum? ut Plutus hic ubi denuo ſuſceperit, per contumeliam & arrogantiam illi manu injecta, mollem & ignavum, & vecordem, qualis olim erat, reddiderit: rurſum mihi reſtituat ubi jam nihili factus

tantur. de quibus diſſertantem audi Macrob. Saturnal. lib. I. & Cl. Voſſium in ſæpius à me laudato opere. *Barl.*

1 Ἀπέδειξα] Pro ἀποτέλεσα. Sic ſupra uſus eſt verbo ἀποφαίνειν Lucianus *Idem.*

2 Οὕτως ἄρα] Indignatur Penia, quod ab omnibus deſpiciatur & contumelioſe excipiatur: Plutus contra ſummo cum honore recipiatur, qui tamen homines reddat arrogantes, molles, omnique vitiorum genere deformes: idque probat exemplo ipſius Timonis, reipſa confirmans, quæ verbis diſputarat. *Idem.*

3 Εὐκαταφρόνητος] *Quæ ab omnibus facile contemnitur.* Nam ut olim, ſic hodieque verum eſſe comperitur, quod ait ingenioſiſſimus poëta:

In pretio pretium eſt, ſolus dat cenſus honores,
Cenſus amicitias, pauper ubique jacet.

Pauperes enim quia minus ſapere creduntur, quam divites, à Magiſtratu & publicis muniis excluduntur. *Curia pauperibus clauſa eſt*, inquit idem Naſo. Vnde eorum verba nihil ponderis habent: τῶν γὰρ πενήτων εἰσὶν οἱ λόγοι κενοὶ, dixit aliquis è Græcis Comicis: at divitum voces, velut oracula habentur, ipſiſque ineſſe creditur illud grande ſophos. ἡ εὐτυχία, inquit Pindarus, ἄκρον ἐστὶ πανδοξίας, id eſt, *felicitati & divitiis ſumma ineſt ſapientiæ opinio.* Idem.

4 Εὐαδίκητος] Sic vocatur Penia quod omnium injuriis opportuna ſit facileque opprimatur in judicio pauper. Ariſtoteles lib. 2. Rhetor. enumerat eos, qui potentiorum injuriis maxime expoſiti ſunt, quos inter præ cæteris cenſet τοὺς πένητας, id eſt, *pauperes*, cum aliis de cauſſis, tum propter illorum indigentiam, & dicendi agendique imperitiam. Contra mores deſcribit eorum, qui injuriam potius inferre ſolent quam pati, ut ſunt *divites* & *potentes*, qui cum ſint πολύφιλοι, adverſus aliorum oppreſſiones ſua præſto habent præſidia & clientelas. *Idem.*

5 Ἐγχειρήσας] Variè exponunt interpretes. Eraſmus: *Per contumeliam & faſtum manu illi injecta*, ut ſubintelligatur dativus perſonæ αὐτῷ ſcil. Timoni. Sunt qui vertant: *Contumelia & typho in manum tradens vel dedens*, quaſi eſſet ἐγχειρίσας, niſi ita legendum, quo ſenſu paulo ante uſurpat verbum παραδοῦναι. Alias recte Pererius, ἐγχειρεῖν expoſuit, *manum injicere*, quæ propria ejus ſignificatio eſt. *Idem.*

6 Ῥάκος] Eleganter ita vocat hominem nihili à veſte detrita rejiculaque ſumpto

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] Ἑρ. ἔδοξε ταῦτα ὦ πενία τῷ Διΐ. Πε. ἀπέρχομαι. ϗ ὑμεῖς δὲ ὦ πόνε, ϗ σοφία, ϗ οἱ λοιποὶ, ἀκολουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα εἴσεται οἵαν με οὖσαν ἀπολείψει, ἀγαθὴν συνεργὸν, ϗ διδάσκαλον τῶν ἀρίστων. ᾗ συνὼν, ὑγιεινὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐῤῥωμένος δὲ τὴν γνώμην διετέλεσεν, ἀνδρὸς βίον ζῶν, ϗ πρὸς αὑτὸν ἀποβλέπων. τὰ δὲ [2] περιττὰ ϗ πολλὰ ταῦτα ὥσπερ ἐστὶν, ἀλλότρια ὑπολαμβάνων. [3] Ἑρ. ἀπέρχονται. ἡμεῖς

factus erit. *Merc.* Sic ô Paupertas Iovi placitum eſt. *Paup.* Equidem abeo: at vos Labor, & Sapientia reliquique ſequimini me. Porrò hic brevi cognoſcet, qualis in ſe fuerim, quam nunc relinquit: nempe adjutrix bona, & rerum optimarum doctrix, qua cum donec habuit commercium, ſano corpore, valentique animo perſeveravit, virilem exigens vitam, & ad ſeſe reſpiciens: ſupervacua autem & vulgaria iſta, aliena, ita ut ſunt, exiſtimans. *Merc.* Diſcedunt illi, nos eum

pto convicio. Deducitur à ῥήγνυμι, rumpo, teſte Euſtathio, cujus præt. ἔῤῥηχα, verſo η in α & denſa conſonante in tenuem. Niſi forte ex Hebræo fonte derives à רקין, quod eſt, *expandit, in latum diduxit attenuando.* Ariſtophanes in Pluto per convicium ſic vocat cutem aniculæ rugoſam & flacceſcentem. Legitur & ῥακεία, ſi proba vox eſt, in illo Poſidippi apud Athenæum: νόει ὄχλου τοιούτου ῥακείαν ἠθροισμένην, id eſt, ex reſtitutione Caſauboni: *Cogita talis turba farraginem conveniſſe.* Galli integram vocem ſervarunt, cum *racaille* dicunt pro fæce hominum. Simillime & τρίβωνας appellant Græci, ſenes effætos & Reipub. inutiles, q. d. *retrita pallia.* Euripid. in Autolyco. *Barl.*

1 Ἑρ. ἔδοξε ταῦτα, ὦ πενία, τῷ Διΐ] Paupertatis querelæ reſpondet Mercarius, & Iovis imperium mandatumque obtendit, cui cedit Penia, & cum indignatione totoque ſatellitio ſuo à Timone diſcedit. Vbi vero Plutus accedit, una cum eo omnium vitiorum agmina ſuccedunt. Vere Iuvenalis ſat. 6. *Nullum crimen abeſt, facinuſque libidinis, ex quo Paupertas Romana perit.* Ex opulentia enim copia: ex copia luxus, hinc corruptiſſimi quique mores naſcuntur. At Paupertas optimarum rerum doctrix eſt facitque ut cultores ſui corpore ſint robuſto virilique ſemper animo præditi. Sic & eadem Penia de ſe jactat apud Ariſtoph. οὐ γινώσκετε, inquit, ὅτι τοῦ Πλούτου παρέχω βελτίονας ἄνδρας ϗ τὴν γνώμην, ϗ τὴν ἰδέαν. Nam Penia tenuem ſimplicemque victum præſcribit, ex quo id commodi percipit homo, ut bene valeat. Vnde non inſcite paupertatem *bonæ mentis ſororem* dixit antiquitas. Sed eam à mendicitate diſtinguimus. nam pauper aliquid habet, & præterea animum adjungit rebus agendis. At mendicus nihil habet, deque alieno tantum vivit, nec honeſto operi ſe applicat. *Idem.*

2 Περιττὰ ϗ ἀλλότρια] Sic vocat externa bona, quorum copia carere poſſumus, quæque vel habere vel retinere in aliena, haut noſtra poteſtate ſitum eſt. De quibus & Iuvenalis ſat. 10.

Ergo ſupervacua hæc aut pernicioſa petuntur
Propter quæ fas eſt genua incerare Deorum.

Præclare in hanc rem Euripides: ἐπεὶ τί δεῖ βροτοῖσι πλὴν δυοῖν, Δήμητρος ἀκτῆς, πώματός θ' ὑδρηχόου, Ἅπερ πάρεστι ϗ πέφυχ' ἡμᾶς τρέφειν. h. e. *Quid mortales deſiderant præter duo ſola, fruges & aquam? quæ in medio poſita ſunt, & eo à Natura ſunt producta, ut nos alant.* Ad quæ reſpexiſſe videtur Seneca: *Panem & aquam*, inquit, *Natura deſiderat: nemo ad hæc pauper eſt. intra quæ quiſquis deſiderium ſuum clauſit, cum ipſo Iove de felicitate contendit.* Epiſt. 17. *Idem.*

3 Ἑρ. ἀπέρχονται] Timon diſcedente Penia ejuſque comitibus Plutum con-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δὲ προσίωμεν αὐτῷ. Τι. τίνες ἐστὲ ὦ κατάρατοι; ἢ τί βουλόμενοι δεῦρο ἥκετε, [1] ἄνδρα ἐργάτην, καὶ μισθοφόρον ἐνοχλήσοντες; ἀλλ' [2] οὐ χαίροντες ἄπιτε, μιαροὶ πάντες ὄντες. ἐγὼ γὰρ ὑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλων [3] τοῖς βώλοις καὶ τοῖς [4] λίθοις, [5] συντρίψω. [6] Ἑρ. μηδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς. οὐ γὰρ ἀνθρώπους ὄντας βαλεῖς. ἀλλ' ἐγὼ μὲν, Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ, ὁ Πλοῦτος. ἔπεμψε δὲ ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. ὥστε [7] ἀγαθῇ τύχῃ

eum adeamus. *Tim.* Quina eſtis, ô ſceleſti? aut qua gr tia huc adveniſtis, homini op rario, ac mercenario negotiu exhibituri? ſed non læti abib tis, improbi vos omnes: na illico vos ego glebis & ſaxis p titos comminuam. *Merc.* N quaquam ô Timon ne ferito: n que enim mortales ferires. E enim ſum Mercurius, hic Pl tus. Nos tuis precibus exaudi miſit ad te Iupiter. Quare, qu be

ſpiciens cum ſuis accedentem acerba & minaci oratione inſectatur. *Barl.*

1 Ἄνδρα ἐργάτην] Indignatur, quod ipſum in ruſtico opere verſantem intu pellent. Solent enim τοῖς χειροβίοις & operi gnaviter intentis moleſtæ eſſe int pellationes, præſertim cum damno conjunctæ. Sic ruſtici ſenes apud Ariſto in Pluto ægre ferunt, quod ipſos ex agro vocaſſet Cario, & quidem πολλὰ μ χθίζοντας, καὶ οὐκ οὔσης σχολῆς, *cum gnaviter laborarent, nec otium ſuppeteret.* Q apud alios dicuntur ἐργαστικοὶ, aqud Atticos vocantur ἐργάται teſte Heſychi proque *operariis ruſticis* plerumque accipitur. *Idem.*

2 Οὐ χαίροντες ἄπιτε] *Non læti abibitis*, pro, non impune feretis, i. e. οἰμώξετε, *plorabitis*, ut alibi. Litotes. μιαροὶ & κατάρατοι voces ſunt abon nantium. *Idem.*

3 Τοῖς βώλοις] Qualis gleba Ægyptia: de qua copioſe Achill. Tat. in C toph. *Bourd.*

4 Λίθοις βάλλων] Vno verbo Græci dicunt λιθοβολεῖν, & ſimpliciter lapide in aliquem conjicere ſignificat. Nam λιθίασις illa Iudæorum Græcis gentib ignota fuit. *Idem.*

5 Συντρίψω] Id eſt, *conteram, comminuam.* Sic Ennius: *ſaxo cere commin brum*, vocis interſectione ipſam capitis διαίρεσιν exprimens. *Idem.*

6 Ἑρ. Μηδαμῶς ὦ Τίμων μὴ βάλῃς] Mercurius iracundum Timonis imp tum ſtiturus, quinam ipſi ſint, à quo, & quem in finem miſſi, paucis declar *Idem.*

7 Ἀγαθῇ τύχῃ] *Bonis auſpiciis.* τύχη, vocabulum eſt τῶν μέσων, quæ nu *bona*, nunc *mala* dicitur. Ἀγαθῆς Τύχης ſtatua fuit Athenis juxta Prytaneun itemque Romæ in Capitolio, quæ & Antias dicta ab Antio oppido, ubi templu famoſiſſimum habuit multorum etiam principum donis ornatum. Vnde Hor *ô Diva gratum quæ regis Antium.* *Mala* autem *Fortuna* in Eſquiliis culta legitu Scribit Pauſanias in Bœot. Fortunæ ſacellum fuiſſe, in quo ipſius Deæ ſimul crum eſſet, Plutum divitiarum Deum puerum tenentis. Quo ſignificaba Veteres, Fortunam ipſam divitiarum eſſe matrem atque nutricem. Non ign ravit hoc Hagienſis noſter in ſua regia, ubi proximam Divæ Pecuniæ Fortuna collocat:

Fortuna ante alios magnum ſibi vindicat illic
Imperium, regnique tenet communia ſceptra,
Inſtabilemque globum gemmis ornavit & auro.

Hinc Salluſt. de conjurat. Catilinæ loquens: *Fortuna*, inquit, *in omni re dom natur, ea res cunctas ex libidine magis, quam ex vero celebrat obſcuratque.* Eraſmu ἀγαθῇ τύχῃ tranſtulit *quod bene vortat.* Sic enim loqui ſolebant antiqui & ben

pre

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δέχου τὸν ὄλβον, [2] ἀποςὰς τῶν πόνων. [3] Τί. καὶ ὑμεῖς [4] οἰμώξεσθε ἤδη, καίτοι θεοὶ ὄντες ὡς φατέ. πάντας γὰρ ἅμα καὶ θεοὺς καὶ [5] ἀνθρώπους μισῶ. τουτονὶ δὲ τὸν τυφλὸν, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ [6] ἐπιτρίψειν μοι δοκῶ τῇ δικέλλῃ. Πλοῦ. [7] ἀπίωμεν ὦ Ἑρμῆ πρὸς τοῦ Διός. μελαγχολᾶν γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μετρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθω προσλαβών. [8] Ἑρ. [9] μηδὲν σκαιὸν ὦ Τίμων. ἀλλὰ τὸ πάνυ τοῦτο ἄγριον,

bene vertat, opes accipe deſiſtens à laboribus. *Tim.* Atqui vos jam ploraveritis, etiamſi Dii ſitis, ut dicitis: ſiquidem odi pariter omnes tum Deos tum homines. Sed cæcum hunc, quiſquis is eſt, certum eſt mihi impacto ligone comminuere. *Plut.* Abeamus, per Iovem, Mercuri: quando quidem hic homo mihi videtur non mediocriter inſanire, ne malo quopiam accepto diſcedam. *Merc.* Nequid ferociter, Timon, quin potiùs hac ferocitate,

precari. Cicero lib. 1. de divinat. *Neque ſolum Deorum voces Pythagoræi obſervaverunt, ſed etiam hominum, quæ vocant omina: quæ majores noſtri quia valere cenſebant, idcirco omnibus rebus agundis, quod bonum, fauſtum, felix fortunatumque ſit, præfabantur.* Barl.

1 Δέχου τὸν ὄλβον] Finem adventus ſui eſſe dicit Mercurius, ut iterum ditatus Timon liberetur ab hoc acerbo vitæ genere: qualis eſt ruſticorum. Sic & Cario apud Comicum ſolatur miſeros ſenes ruſticos: ὁ δεσπότης φησὶν ὑμᾶς ἅπαντας ψυχροῦ βίου καὶ δυσκόλου ζήσειν ἀπαλλαχθέντας, id eſt, *Herus meus pollicetur, vos omnes hanc auſteram & odioſam vitam cum alia ſuaviori permutaturos & beate delicateque in poſterum victuros.* Idem.

2 Ἀποςὰς] Ἀποςῆναι τῶν πόνων dixit pro λήγειν. Vide Galliæ ſuæ decus Budæum pag. 473. *Idem.*

3 Τί.] Timon Deorum nominibus numinibuſque nihil territus utrique minas intendit. *Idem.*

4 Οἰμώξεσθε] Vt ab ὢ ὢ particulis θαυμαστικαῖς fit ὤζειν pro *admirari:* ab αἰ αἰ, verbum αἰάζειν, *lamentari:* ſic ab οἴμοι, quod adverb. eſt hominis aliquid indigne ferentis, eſt οἰμώζειν, nec luctum duntaxat, ſed & contemptum ſignificat. Quos enim aſpernamur, eos & jubemus plorare. Deſumptum hoc loquendi genus, ut volunt, à Scythis, qui Dario regi nihil aliud reſpondebant, quam κλαίειν. Imitantur Latini. Horat.

Qui me commorit (melius nil tangere clamo)
Flebit & inſignis tota cantabitur urbe. Idem.

5 Ἀνθρώπους μισῶ] Inde cognomen μισάνθρωπος. pag. 47. Interp. Ariſtoph. ad Aves & Lyſiſtr. *Bourd.* Inde & ei μισανθρώπου nomen. *Idem.*

6 Ἐπιτρίψειν] Tranſlatum hoc volunt à remigibus, quorum remi aſſiduâ jactatione teruntur, vel ut alii, à curribus, quorum rotæ crebro circumactu alliduntur. *Idem.*

7 Ἀπίωμεν] Plutus metu perculſus abire conatur, ne plagis onuſtus, aut inſigni damno mulctatus mox cogatur diſcedere. Sic idem ſibi metuit à Chremylo, ejuſque contribulibus apud Comicum: *Si cognoveritis*, inquit, *qui vir ſim*, κακόν τι μ᾽ ἐργάσεσθε, *aliquod malum mihi dabitis.* μελαγχολᾶν ἀντὶ τοῦ μαίνεσθαι, ut ſupra. *Idem.*

8 Ἑρ.] Sequitur objurgatio παραινετικὴ ſeu admonitoria. Corripit Timonem Mercurius, eumque hortatur, ut depoſita illa feritate obviis ulnis oblatam divinitus fortunam excipiat. *Idem.*

9 Μηδὲν σκαιὸν] Scilicet διαπράξῃς ἄν. Illud σκαιὸν varie exponitur ab Heſychio, quem conſule. Vult Mercurius, nequid ſtolidum, improbum aut inhumanum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ τραχὺ καταβαλὼν, προτείνας τὼ χεῖρε, [1] λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάλιν, καὶ ἴσθι [2] Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερόρα τῶν ἀχαρίστων ἐκείνων, μόνος αὐτὸς εὐδαιμονῶν. [3] Τί. οὐδὲν ὑμῶν δέομαι. μὴ ἐνοχλεῖτέ μοι. [4] ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα· τὰ δ' ἄλλα, εὐδαιμονέστατός εἰμι μηδενός μοι πλησιάζοντος. [5] Ἑρ. οὕτως [6] ὦ τᾶν ἀπανθρώπως; [7] τόνδε φέρω Διῒ μῦθον ἀπηνέα τε, κρατερόν τε; καὶ μὴν εἰκὸς ἦν μισάν-

tate, & aſperitate depoſita, bonam fortunam porrectis manibus excipe, rurſus dives eſto rurſus Athenienſium princeps ſoluſque fortunatus ingratos illos deſpicito. *Tim.* Nihil mih vobis eſt opus: ne obturbate ſat opum mihi ligo: ſum præterea fortunatiſſimus, ſi nem ad me acceſſerit. *Merc.* Adeon quæſo inhumaniter? *Hæc ego ſæva Iovi refero atque immania dicta?* Atqui par erat forſitan in viſo

num committat in ſe, ἀπὸ τῆς σκαιᾶς. Læva manus ad opus faciendum inepta eſt cui opponitur τὸ δεξιὸν, quod contrarias habet ſignificationes: *dextra* pro bonis *Barl.*

1 Λάμβανε τὴν ἀγαθὴν τύχην] Id eſt, *felix eſto.* Supra dixit, ἀγάθη τύχη δέχου τὸν ὄλβον. Studium exprimit, cum addit: προτείνας τὼ χεῖρε, *porrectis manibus, vel ambabus, quod ajunt, manibus.* Vbi notetur τὼ pro τὰ in duali dicere Atticos per enallagen generis. Quod ex Homero & Platone in aliis etiam obſervat diligentiſſimus auctor Plutarchus. *Idem.*

2 Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Pro ὁ πρῶτος, vel τὰ πρωτεῖα φερόμενος, qui primus eſt, vel *primas tenet* inter Athenienſes. Ariſtoph. κἄστι τὰ πρῶτα τῆς ἐκεῖ μοχθηρίας, *nebulonum illic princeps eſt.* Idem.

3 Τί. Οὐδὲν ὑμῶν δέομαι] Αὐτάρκειαν ſuam oſtendit Timon, & laborioſam paupertatem ignavis anteponit divitiis. *Idem.*

4 Ἱκανὸς] Iocoſe dictum, ἱκανός μοι πλοῦτος ἡ δίκελλα. Ludit ambiguitate vocis πλούτου, qua & *Deus* & *divitiæ* ſignificantur. Oſtendit hic Timon ſe μισόπλουτον, id eſt, *divitiarum contemptorem*, quod in quovis viro perſpectum eſt, (verba ſunt Tullii) *hunc dignum ſpectatu arbitramur, miramurque quam maxime, quod eas res ſpernit & negligit, ad quas plerique inflammati aviditate rapiuntur.* Tales inter philoſophos familiam duxere Cleanthes, Ariſtippus, Diogenes, Pythagoras, & alii complures, qui cum divites eſſent vel eſſe potuiſſent, divitias contempſere: nonnulli in profluentem abjecere tanquam bonæ mentis impedimenta. Eodem quoque in Plutum, quo in hoſtes animo fuere invicta illa belli fulmina, Epaminondas, Curius, Scipio, Fabricius, Q. Cincinnas ab aratro ad *Dictaturam* vocatus, ſimileſque heroum non pauci. De Socrate legitur, quod cum Archelaus rex ipſum ditare vellet, ei reſcripſerit: *quod farinæ chœnices quatuor obolo venirent Athenis, & fontes aquam funderent. Nam ſi res meæ*, dicebat, *mihi non ſufficiunt, at ego ipſis ſufficio: & ſic etiam ipſæ mihi.* Idem.

5 Ἑρ. Οὕτως] Inhumanitatem Timonis redarguit Mercurius, & ſermonis acerbitatem. *Idem.*

6 Ὦ τᾶν] Vocandi caſus eſt per aphæreſin, τοῦ ε, & appoſitionem τοῦ ν, à recto ἔτης, quæ vox *ſocium* & *familiarem* denotat, ex quo poſteriores Græci fecere ἑταῖρος, producta terminatione. Sic δῶ, κρῖ, λίπα, & ſimilia legas apud Homerum pro δῶμα, κριθὴ, λιπαρὸν, in quibus contra vulgus Grammaticorum non ἀποκοπὴν, ſed ἀρχαιολογίαν ſtatuit ὁ κριτικώτατος Salmaſius. *Idem.*

7 Τόνδε φέρω] Verſus eſt Homericus, qui extat Iliad. ο. ubi Iris de Neptuno ob Iovis imperium ſtomachante his verbis utitur. Hinc videmus, non ex opulentia ſolum, ſed etiam paupertate haut raro naſci inhumanitatem, & ingenii quan-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ιππον μὲν εἶναί σε, τοσαῦτα ὑπ' των δεινὰ πεπονθότα, μισόθεον δὲ δαιμῶς, οὕτως [1] ἐπιμελουμένων τῶν θεῶν. [2] Τίμων. ἀλλὰ σοὶ μὲν Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ, πλείστη χά- ς τῆς ἐπιμελείας. τουτονὶ δὲ τὸν πλοῦ- ν οὐκ ἂν λάβοιμι. Ἑρ. τί δή; . ὅτι καὶ πάλαι [3] μυρίων κα- ἴν μοι αἴτιος οὗτος [4] κατέστη, λαξί τε παραδοὺς, καὶ ἐπιβούλους ἐ- παγαγὼν, καὶ [5] μῖσος ἐπεγεί- ς, καὶ ἡδυπαθείᾳ καταφθείρας, καὶ ἐπίφθονον ἀποφήνας. τέλος δὲ, ἄ- ω καταλιπὼν, οὕτως ἀπίστως, καὶ προδοτικῶς. [7] ἡ βελτίστη δὲ πενία,

viſos eſſe tibi homines, à quibus tam indignas injurias accepiſti: nequaquam autem Deos, cùm illi tantopere tui curam gerant. *Tim.* At tibi Mercuri, Iovique pro veſtra cura, plurimam habeo gratiam: ſed Plutum hunc recipere nolim. *Merc.* Quid ita. *Tim.* Quia mihi olim innumerabilium malorum author fuit, cùm me aſſentatoribus traderet, mihi inſidiatores inveheret, odium conflaret, illecebris corrumperet, invidiæ obnoxium redderet: denique quum me adeò perfide & oditoriè deſtitueret. Contrà verò Paupertas me laboribus viro digni-

andam moroſitatem. Vere Comicus: Πενία δὲ ἀγνώμονάς γε τοὺς πολλοὺς ιεῖ. *Ab inopia aliquando venit inhumanitas.* Barl.

1 Ἐπιμελουμένων σου] Providentiam divinam aſtruit Mercurius contra Epicum, qui τὸ προνοητικὸν Deo in totum adimebat. Illius hoc effatum erat: Τὸ κάριον καὶ ἄφθαρτον οὐκ αὐτὸ πράγματα ἔχει, οὐδὲ ἄλλῳ παρέχει. *Quod bean & immortale eſt, negocia nec habet, nec cuiquam exhibet.* Putabat enim ſuam is non conſtare tranquillitatem, ſi rerum humanarum curis deſtinerentur. Vndidus ſoror apud Maron. 4. Æneid. *Scilicet is Superis labor eſt, ea cura quie- Sollicitat.* Sunt enim Dii ῥεῖα ζώντες, ut loquuntur poëtæ. Et hanc eſſe caun ipſe Epicurus teſtatur in epiſtola ad Herodotum. οὐ γὰρ συμφωνοῦσι πραγματείαι, καὶ φροντίδες, καὶ ὀργαὶ, καὶ χάριτες μακαριότητι, ἀλλὰ ἀσθενείᾳ, καὶ φόβῳ, προσδέησει τῶν πλησίων ταῦτα γίνεται), id eſt, *Non enim conveniunt actiones, & ræ, & iræ, & gratiæ ſummæ beatitudini; ſed infirmitatis hæc ſunt, & metus & ingentia aliorum.* Idem.

2 Τίμων. Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῷ Διῒ] Correctione utitur Timon, & iis quidem pro ſua cura plurimam habet gratiam: cætera Plutum nequaquam recepturum pertendit, quod innumerabilium malorum ſibi auctor extiterit, iæ ſigillatim recenſet. Eſt hic præclara quædam ἀντίθεσις Pluti & Peniæ à diverſ utriuſque effectis. *Idem.*

3 Μυρίων κακῶν αἴτιος] Sic dicitur Plutus, quem ex vero magis omnium onorum juxta & malorum auctorem facit Chremylus apud Ariſtoph. μονώτατος, inquit, εἶ σὺ πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν, καὶ τῶν ἀγαθῶν. Prout enim animus eſt utentis, ita & divitiæ. Stoici inter ἀδιάφορα ponunt, quæ nec per ſe ona, nec mala ſunt. Vſus dat eis nomen, ſive cum virtus, quæ ſola bona eſt, ve cum malicia acceſſit. *Idem.*

4 Κατέστη] Γέγονε. quod peculiare eſt verbo καθίσταμαι. vide Budæum pag. 80. *Idem.*

5 Μῖσος ἐπεγείρας] Conflant enim odium & invidiam magnæ opes. Hinc ræci cum aliquem ſupra modum felicem laudarent, dicere ſolebant: εὐτυχεῖς· θόνος δὲ ἀπέστω. *Felix es, abſit invidia.* Et *invidendæ opes* apud Latinos, pro inentibus. *Idem.*

6 Προδοτικῶς] Cum perfide & proditorie ſe à Pluto deſtitutum queritur Tiion, docet, quam fluxæ & inconſtantes ſint opes, ut vere ſcripſerit Hieronyius: *Aurum malus eſt dominus, proditor ſervus.* Idem.

7 Ἡ βε-

[1] πόνοις με τοῖς ἀνδρικωτάτοις καταγυμνάσασα, καὶ μετ᾽ ἀληθείας καὶ παρρησίας προσομιλοῦσα τά τε ἀναγκαῖα κάμνοντι παρεῖχε, [2] καὶ τῶν πολλῶν ἐκείνων καταφρονεῖν ἐπαίδευεν, [3] ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ τὰς ἐλπίδας ἀπαρτήσασά μοι τοῦ βίου, [4] καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός, ὃν οὔτε κόλαξ [5] θωπεύων, οὔτε [6] συκοφάντης φοβῶν, οὐ [7] δῆμος

digniſſimis exercens, mecum que verè & liberè conviven & quibus opus erat ſuppedit vit laboranti, & vulgaria illa co temnere docuit, effecitque mihi vitæ ſpes omnis ex me ip penderet, & demonſtravit qu nam eſſent opes meæ, quas neq adulator aſſentans, neque ſ cophanta territans, neque ple iri

7 Ἡ βελτίστη ἡ πενία] Eſt hæc altera collationis pars, qua continetur illuſ paupertatis encomium. Eundem locum communem pertractat Ariſtophanes Pluto, ubi refert, quæ commoda paupertas: quæ ex adverſo mala producat rum copia & luxus. *Barl.*

1 Πόνοις ἀνδρικωτάτοις] Id eſt, laboribus viro dignis, quales ſunt præ cæt ris ruſticorum. Hinc Cleanthes ſuam vitam divitum vitæ ſolebat præferre h nomine: *dum illi*, inquit, *pila ludunt : ego fodiens duram humum exerceo*, refert Laërtius lib. 7. cap. 11. per τὰ ἀναγκαῖα intelligit τὰ βιωτικά. Iuven Sat. 14.

Vivite contenti caſulis & collibus iſtis
O pueri : Marſus dicebat, & Hernicus olim
Veſtinuſque ſenex : panem quæramus aratro,
Quod ſatis eſt menſis.

Ἱκανὸν πλοῦτον ſupra vocavit Timon. *Idem.*

2 Καὶ τῶν πολλῶν] Sic vocant Græci vulgaria hæc & cuivis obvia bona, q deſpicere magni animi eſt atque excelſi. Tullius pro domo ſua. *Caduca ſemper mobilia hæc eſſe duxi, non virtutis atque ingenii, ſed fortunæ ac temporum muner quorum ego non tam facultatem & copiam expetendam putavi; quam & in utendo tionem, & in carendo patientiam.* Idem.

3 Ἐξ αὐτοῦ ἐμοῦ] Ex ſe ipſo pendere dicitur, qui non in divitiis aut rebus ul externis fiduciam collocat, ſed animi ſui bonis acquieſcit. πρὸς ἑαυτὸν βλέπ ſupra dixit. Perſius. *Ne te quæſiveris extra.* τὸ ἀπαρτᾶν à corpore ad animu transfertur, ut *pendendi* verbum apud Latinos. *Idem.*

4 Καὶ δείξασα ὅστις ἦν ὁ πλοῦτος ὁ ἐμός] Oſtendit his verbis Timon, qu nam ſint veræ & ſolidæ opes ſemperque permanentes, nimirum quæ in animo co ſiſtunt, nec fortunæ caſibus obnoxiæ ſunt. *Idem.*

5 Θωπεύων] Κολακεύων, ἀπατῶν, Interp. Ariſtoph. Acharn. Heſych. *Bou* Id eſt: *blandis verbis decipiens.* θὼψ propriè vocatur ὁ μετὰ θαυμασμοῦ ἐγκωμι στής Heſychio interprete, *qui quaſi admirabundus aliquem laudat & prædicat.* Barl.

6 Συκοφάντης φοβῶν] Appoſite Terrori erat illud genus hominum civibu quorum nomina falſo ſæpe deferebant apud Magiſtratum. Ita apud Ariſtophane in Pluto gloriatur ſycophanta, quod cives accuſet, Iuſtoque crimen intentare c natur, ut eum perdat. *Idem.*

7 Δῆμος παροξυνθεὶς] Nec minor eſt plebis irritatæ poteſtas in bona fort næ. Nam divitiæ, imperia, faſces, quæque ejus generis ſunt alia, ab eo qui d dit, rurſus eripi poſſunt. Horatius:

Qui dedit hoc hodie, cras, ſi volet, auferet : ut ſi
Detulerit faſces indigno, detrahet idem.
Pone meum eſt, inquit, pono triſtiſque recedo.

Vnde *aurarii* favores dicuntur, qui à populo conferuntur, i. e. *vento & aura l viore*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησιαστὴς ψηφοφορήσας, [1] οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας, ἀφελέσθαι δύναιτ' ἄν. [2] ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τοῦ πόνου, τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐργαζόμενος, οὐδὲν ὁρῶν τῶν ἐν ἄστει κακῶν, [3] ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἄλφιτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥστε παλίνδρομος ἄπιθι ὦ Ἑρμῆ, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διΐ. ἐμοὶ τοῦτο ἱκανὸν ἦν πάντας ἀνθρώ-

irritata, nec concionator ſuffragium ferens, neque tyrannus inſidians queat eripere. Itaque laboribus jam roboratus dum hunc agellum gnaviter exerceo, neque quicquam eorum malorum quæ ſunt in civitate aſpicio, abundè magnum & ſufficientem victum ligo mihi ſuppeditat. Quare tu Mercuri, quam veniſti viam remetiens recurre, Plutum hunc ad Iovem educens. Illud mihi ſat fuerit ſi effecerit ut omnes mortales per omnem

ores. Per ἐκκλησιαστὴν intelligit eum, qui in concione cætu aut populi ſuffragium rt, quod eſt ψηφοφορεῖν, fiebatque ταῖς ψήφοις, ſive calculis. quorum alii ant λευκοὶ & abſolutorii: alii μέλανες & condemnatorii. *Barl.*

1 Οὐ τύραννος ἐπιβουλεύσας] Tyranni quoque meminit, cujus proprium eſt ıſidiari vitæ & fortunis innoxiorum civium. Sicut enim bonus princeps, quem ποιμένα λαῶν appellat Homerus, pro ſuprema lege habet ſubditorum ſuorum ſatem: ita ex adverſo Tyrannus ſuis tantum ſpoliis inhiat, quaſque fidi paſtoris cemplo tondere debebat oviculas, lupinum in morem deglubit, atque dilacerat. ημοβόρους βασιλῆας merito eos appellat Heſiodus. Horum omnium tyrannidi, aut ıſidiis non obnoxia eſſe ea, quæ vocamus animi bona, docet Timon. Præclare laccus lib. 3. od. 3.

Iuſtum & tenacem propoſiti virum
Non civium ardor prava jubentium,
Non vultus inſtantis tyranni
Mente quatit ſolida. ———

Et idem epiſt. 16. lib. 1.

Vir bonus & ſapiens audebit dicere, Pentheu
Rector Thebarum, quid me perferre patique
Indignum coges: adimam bona. nempe pecus, rem,
Lectos, argentum, tollas licet. in manicis &
Compedibus ſævo te ſub coſtode tenebo.
Ipſe Deus, ſimulatque volam, me ſolvet. opinor.
Hoc ſentit, moriar: mors ultima linea rerum.

Notandus hic participiorum elegans perſoniſque conveniens ſchematiſmus. *Idem.*

2 Ἐρρωμένος τοιγαροῦν ὑπὸ τῶν πόνων] Timon ſua ſorte contentus, nec plura deſiderans Mercurium & Plutum ad Iovem, à quo miſſi erant, redire jubet. Ita viri ſapientes opulentiam, ut gravem noxiamque à ſe procul ablegant. *Divitiæ,* inquit Seneca, *apud ſapientem virum in ſervitute ſunt, apud ſtultum in imperio: ſapiens divitiis nihil permittit, nobis divitiæ omnia.* ἐρρωμένος. Ἀ ῥώω τὸ ῥώννυμι roboro. Vt otium & deſidia plurimum corrupti humoris gignere ſolet in corpore humano: ſic moderata exercitia eos conſumunt atque exſudant. Hinc σύμμετρον πόνον ſuo præſcribit Demonico Iſocrates. *Idem.*

3 Ἱκανὰ τὰ ἄλφιτα] Sic ſupra dixit, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἡ δίκελλα, *ſatis opum mihi ligo eſt.* Notandum τὰ ἄλφιτα propriè *farinas* denotare: per ſynecdochen *pro victu reque familiari* accipi. hinc οὐδὲν πρὸς τὰ ἄλφιτα, proverbio dicitur, cum de arte vel re aliqua ſermo eſt, quæ ad victum parandum nihil conducit. Ariſtoph. in Nebul. *Idem.*

3 Ἡδέα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πους [1] ἡβηδὸν οἰμώζειν ποιῆσαι. [2] Ἑρ. μηδαμῶς ὦ 'γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ἐπιτήδειοι πρὸς οἰμωγήν. ἀλλ' [3] ἔα τὰ ὀργίλα ταῦτα, καὶ [4] μειρακιώδη. καὶ τὸν πλοῦτον παράλαβε. [5] οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. [6] Πλοῦ. βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; ἢ [7] χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τί. λέγε. μὴ [8] μακρὰν μέντοι, μηδὲ μετὰ προοιμίων, ὥσπερ οἱ

omnem ætatem ejulent. *Me* Nequaquam ô bone, neque nim omnes ad ejulandum ſu accommodi. Quin iracunda i pueriliaque miſſa face, ac Pl tum excipe : non ſunt rejicie da munera quæ à Iove profi ſcuntur. *Plut.* Vin Timon contra te partes defendam mea an graviter feres, ſiquid dixe *Tim.* Dicito, ſed nec multis, n cum procœmiis, quemadmodu

pc

1 Ἡβηδὸν οἰμώζειν] Interpres exponit, *per omnem ætatem plorare :* alii, *omnem pubem*; quaſi καθ' ἡβῶντας. Equidem eo loquendi genere, quo & al utitur Lucianus, deſignari putem fletus acrimoniam ſeu vehementiam, ut ἡβηδ ſit *puberum more*, quorum fletus acrior & intenſior eſſe ſolet, cum cæduntu quam virorum aut ſenum. *Barl.*

2 Ἑρ. μηδαμῶς ὦ 'γαθέ] Subeſt his verbis ironiæ ſpecies. χαριεντισμὸν v cant Rhetores. Cum enim plorare omnes jubeat Timon, facete reſpondet Merc rius, non omnes ad hoc eſſe idoneos, hoc eſt, non omnes æquo animo latur verbera, vel Deorum τὸ ἀπαθὲς ſubindicat. *Idem.*

3 Ἔα τὰ ὀργίλα] Monet hominem, ut iracundiam ſuam cohibeat. ὀργ λος dicitur qui facile iraſcitur, & quibus non decet & propter quæ non dece & magis quam decet : ceſſat autem celeriter, de quo Ariſtoteles 4. ethicor. *Ide*

4 Μειρακιώδη] Sic appellat juveniles impetus. recte Seneca : *Iuvenile vitiu eſt, regere non poſſe impetum.* Sunt enim juvenum affectus vehementiores, m giſque impetu feruntur, quam ratione. μειρακιῶδες illud & σκυλακῶδες in C ro adhuc adoleſcentulo notat Xenophon auctor graviſſimus. lib. 1. περὶ Κύ πράξεων. Sic enim malo cum nonnullis codicibus, quam περὶ Κύρου παιδεία cum non tam inſtitutio Cyri, quam res ab eo præclare geſtæ iis libris deſcriba tur. *Idem.*

5 Οὔτοι ἀπόβλητά εἰσι] Ex hoc Homeri Il. 3. verſu :

Οὐ γὰρ ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Heliod. lib. 5. Apol. 1. Caſaub. ad Athen. c. 25. lib. 1. *Bourd.* Ex Homer deſumpta ſunt, ubi Paris Hectori formæ decus exprobranti reſpondet his ve bis :

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα,
Ὅσσα κεν αὐτοὶ δῶσιν· ἑκὼν δ' οὐκ ἄν τις ἕλοιτο.

Id eſt,

Non abjicienda ſunt Deorum valde illuſtria dona,
Quæcunque ipſi dant : volens autem non aliquis acciperet. Barl.

6 Πλοῦ. βούλει, ὦ Τίμων, δικαιολογήσομαι πρὸς σέ] Plutus indigne habitu apud Timonem partes ſuas defendere conatur, & oſtendere, quantum opulenti paupertati præſtet. *Idem.*

7 Χαλεπαίνεις] Enallage præſentis pro futuro. *Idem.*

8 Μακρὰν λέγειν] Vno verbo μακρολογεῖν. Cauſſidicos ſui temporis, & Rhetores traducit, quorum garrulitatem & improbitatem quavis oblata occaſion perſtringit auctor. Solebant enim demagogici illi oratores, cum ad dicendun ſe accingerent, procœmiis uti prolixis & faſtidioſis, quod hic notat Lucianus *Idem.*

1 Ἐπι

πίτριπτοι ῥήτορες. ἀνέξομαι γάρ ὀλίγα λέγοντα διὰ τὸν Ἑρμῆν του-
ί. [2] Πλοῦ. ἐχρῆν μὲν τοι ἴσως καὶ
ακρὰ εἰπεῖν, οὕτω πολλὰ ὑπὸ σοῦ
τηγορηθέντα. ὅμως δ' ὅρα εἴ τι σε,
φῄς, ἠδίκηκα. ὃς τῶν μὲν ἡδίστων
πάντων αἴτιός σοι κατέστην, τιμῆς,
[3] καὶ προεδρείας, [4] καὶ στεφάνων, καὶ
ἄλλης τρυφῆς. περίβλεπτός δέ
ι καὶ ἀοίδιμος δι' ἐμὲ ἦσθα, καὶ
εριπούδαστος. [5] εἰ δέ τι χαλεπὸν
τῶν κολάκων πέπονθας, [6] ἀναί-
τιος ἐγώ σοι. μᾶλλον δ' αὐτὸς ἠδί-
κημαι τοῦτο ὑπὸ σοῦ, διότι με οὕτως

perditiſſimi iſti oratores ſolent. Nam hujus Mercurii gratia te feram pauca dicentem. *Plut.* Atqui mihi multis potius erat dicendum, multis nominibus abs te accuſato. Vide tamen num qua in re te, quemadmodum ais, læſerim, ego qui dulciſſimarum quarumque rerum tibi author fui, honoris, præſidentiæ, coronarum, aliarumque delitiarum. Mea etiam opera celebris, conſpicuus atque obſervandus eras verùm ſiquid ab adulatoribus moleſti tibi accidit, ego non ſum in culpa. Quin
otius à te ſum ipſe affectus contumelia, propterea quòd ita ignomi-

1 Ἐπίτριπτοι] Perpetuum fere epitheton Rhetorum, quaſi ἄξιοι ἐπιτριβῆναι, igni qui conterantur, & male pereant. De his ita ipſe rhetor Demoſthenes: ὧν (ſcil. ῥητόρων) οἱ μὲν ἐκ πτωχῶν πλούσιοι γεγόνασι· οἱ δ' ἐξ ἀδόξων ἔντιμοι· οἱ δὲ τὰς ἰδίας οἰκίας τῶν δημοσίων οἰκοδημάτων σεμνοτέρας εἰσὶ κατεσκευασμέ-. ὅσῳ δὲ τὰ τῆς πόλεως ἐλάττω γέγονε, τοσούτῳ τὰ τούτων ηὔξηται, id eſt, *Quorum nonnulli ex mendicis divites, alii ex obſcuris & ignobilibus evaſerunt præclari. nt & qui ſibi ædes publicis quibuſlibet auguſtiores extruxerunt. Quanto autem Reblica facta eſt deterior, tanto horum bona facta ſunt auctiora.* Barl.

2 Πλοῦ. ἐχρῆν μὲν τοι ἴσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν] Plutus in ſequentibus docet, quod antorumque bonorum Timoni extiterit auctor, eodem plane modo, quo apud iſtoph. Dei illius patrocinium ſuſcipit Chremylus. *Idem.*

3 Καὶ προεδρίας] Sciendum apud Athenienſes decem fuiſſe προέδρους, & quinaginta πρυτάνεις, ex quibus ſortito eligebantur οἱ δέκα. *Decemviros* more omano vocare liceat, quorum tanta fuit dignitas, ut cæteris præſiderent Magiratibus præſcribendo, poterantque in ſenatu, concione & theatro ſedem capere, iamcunque eſſet libitum, aliis etiam excuſſis, ſiquis prior occupaſſet. de quo onſeſſu, & jure προεδρευόντων legendus eſt Demoſthenes in orat. contra Timoat. & Ariſtoteles in Athenienſ. politia. *Idem.*

4 Καὶ στεφάνων] Præmium virtutis erat corona, non de foliis tantum, unde στεφανῖται ἀγῶνες dicti, ſed ex auro etiam. Sic aurea corona decreta fuit Deoſtheni, cum propter alia ejus merita, tum quod urbis mænia de ſuo refeciſſet. ia de orationem ſcripſit elegantiſſimam περὶ στεφάνου. De his item Æſchines in rat. de perperam obita legatione: καὶ τὰς προεδρίας inquit, καὶ τοὺς στεφάνους, καὶ ς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεις δίδοτε. Tribus enim hiſce præmiorum generibus conecorare ac remunerari ſolebant bene præclareque de patria meritos Athenienſium roceres. *Idem.*

5 Εἰ δέ τι χαλεπὸν] Ἀπαίτησις criminum objectorum. Oſtendit Plutus non bi imputandum eſſe, quod abſumptis opibus ad egeſtatem redactus ſit Timon, d ſuæ potius ſimplicitati & intemperantiæ. Atque ita crimen ſibi impactum κατ' ἴσον retorquet in ipſum actorem. *Idem.*

6 Ἀναίτιος] Cicero, quod & Stephanus teſtatur, ut vocis hujus vim exprimat, non contentus eſt dixiſſe, *extra culpam.* ſed & addit cauſſam: *extra culpam uſſamque poſitus.* nomine Græco utriuſque horum ſignificationem complectente. inc Caſaubonus ad Athenæum putat Latinos non habere vocem ſatis aptam,

qua

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀτίμως ὑπέβαλλες ἀνδράσι καταράτοις, ἐπαινοῦσι, καὶ [1] καταγοητεύουσι, καὶ [2] πάντα τρόπον ἐπιβουλεύουσί μοι. [3] καί τό γε τελευταῖον [4] ἔφησθα, ὡς [5] προδέδωκά σε. τοὐναντίον δὲ αὐτὸς ἐγκαλέσαιμί σοι πάντα τρόπον ἀπελαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς τῆς οἰκίας. τοιγαροῦν ἀντὶ [6] μαλακῆς χλαμύδος, ταύτην τὴν διφθέραν ἡ τιμιωτάτη σοι πενία περιτέθεικεν. ὥστε μάρτυς ὁ Ἑρμῆς οὑτοσὶ, πῶς ἱκέτευον τὸν Δία μήθ' ἥκειν παρὰ σὲ, οὕτω δυσμενῶς μοι [7] προσενηνεγμένον. [8] Ἑρ. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς ὦ

minioſe execrandis illis viris objeciſti, qui te laudabant, præſtigiis dementabant, mihiq modis omnibus inſidias ſtrueba Porrò quod extremo loco dixiſ te à me proditum, iſtud crimi in te poſſum retorquere, cùm i ſim modis omnibus à te rejectu præcepſque exactus ex ædib unde pro molli chlamide ſagu hoc chariſſima tibi paupertas c cumpoſuit. Itaque teſtis eſt r hi hic Mercurius, quantope Iovem oraverim ne ad te ve rem, qui te tam hoſtiliter erga gesſiſſes. *Merc.* At nunc vides

Plu

qua exprimant Græcum αἶπος. Pro eo quod hic ait, ἀτίμως ὑποβάλλεσθαι supra dixit, ἀτίμως λαφύσσεσθαι. Sic & apud Ariſtoph. in Pluto idem queri Numen. *Simulatque* inquit, *prodigi domum ingreſſus ſum, continuo foras protrud* πόρναισι καὶ κύβοισι παραβεβλημένος, i. e. *meretricibus & aleis objectus.* Barl

1 Καταγοητεύουσι] Nullum quippe faſcinum efficacius eſt ad dementan præcipue divitum animos, quam immodica laudatio, qua Suffeni iſti plus æc gaudent & capiuntur incauti. hinc *quæſtum illum uberrimum* non immerito d Terentianus Gnatho. *Quicquid laudant, laudo*, inquit, *& ingenia eorum adm ſimul.* Iſtorum hominum verba *melleos laqueos* appellare ſolebat Diogenes, qu ſuaviter amplectentes hominem jugulent. *Idem.*

2 Πάντα τρόπον] Fere ſingulariter effertur, pro παντὶ τρόπῳ. Subauditur p poſitio κατά. Idem.

3 Καὶ τό γε τελευταῖον] Proditionis crimen à ſe removet Plutus, ſeque à mone deſertum ejectumque ait, non contra. Qui enim ſine modo opes ſua quoſvis effundit, non tam deſeri à Pluto, quam deſerere ipſum jure merito dic dus eſt. *Idem*

4 Ἔφησθα] Æolica paragoge pro ἔφης. Sic ſupra ἦσθα pro ἦς, *eras.* Idem.

5 Προδέδωκά σε] Cum de προδοσίας crimine Plutique perfidia queritur mon, reſpicit ea quæ ſupra dixerat, ſe nimirum à Pluto fuiſſe derelictum ἀτί καὶ προδοτικῶς. Addit ἐπὶ κεφαλὴν, ut rei indignitatem augeat, cum ſe ex æ bus præcipitatum queritur *prono capite.* Sic ſupra, quaſi *fuſcinis* ex ædibus ſe truſum lamentatur idem Plutus. *Idem.*

6 Μαλακῇ χλαμύδι] Opponit διφθέραν. Eſt autem chlamys, ut nonni putant, quam Homerus χλαῖναν vocat, μανδύην Artemidorus, itemque μ πιον: unde *mantelum* Plauto, quæ habitus ſpecies eſt teſte Caſaubono, à c German. *mantel.* Idem.

7 Προσενηνεγμένον] Præter. Atticum ab anormi προσφέρομαι, *affectus ſi* Dicit hoſtili in ſe fuiſſe animo Timonem. Nam licet prodigi amare videan Plutum, liberaliter eum cuivis offerendo, reipſa tamen magis odiſſe illu cenſendi ſunt, quorum facultates non abſimiles eſſe dicebat Grates ficis arbo bus in præruptis locis, è quibus ut homines nihil caperent fructus, ſed co tantum & milvi: ita ex illorum opibus tantum alerentur ſcorta & adulato *Idem.*

8 Ἑρ. ἀλλὰ νῦν ὁρᾷς] Approbat ſermonem Pluti Mercurius, dignaſque e

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πλοῦτε οἵας ἤδη γεγένηται; ὥστε θαρρῶν, [1] ξυνδιάτριβε αὐτῷ. καὶ [2] σὺ μὲν σκάπτε ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸν θησαυρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ὑπακούσεται γὰρ ἐμβοήσαντί σοι. Τί. πειστέον ὦ Ἑρμῆ, καὶ αὖθις πλουτητέον. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε οἱ θεοὶ βιάζοιντο; πλὴν ὅρα γε [4] εἰς οἷά με πράγματα ἐμβαλεῖς τὸν κακοδαίμονα. ὃς ἄχρι νῦν εὐδαιμονέστατα διάγων, χρυσὸν ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐδὲν ἀδικήσας, καὶ τοσαύτας φροντίδας ἀναδέξομαι.

Plute, in cujuſmodi hominem ſit commutatus? Proinde audacter cum illo conſuetudinem habe. Tu verò fode ita ut facis: tu interim theſaurum ſub ligonem adducito: audiet enim ſi tu accerſiveris. *Tim.* Parendum eſt Mercuri, rurſuſque diteſcendum. Quid enim facias cùm Dii ipſi compellant? Tamen vide in quæ negocia me miſerum conjicies? qui cùm hactenus fœliciſſimè vixerim, nihil mali commeritus tantum auri repentè accipiam, tantumque curarum ſuſcipiam.

Merc.

ua profuſione pœnas luere fatetur. ὁρᾷς. Commiſerationem movet à miſero ejus habitu. Videre pro intelligere accipit: nam cæcus erat Plutus. Alioquin, ut Herodianus inquit: τὰ μὲν δεινὰ ὑπ' ὄψιν πεσόντα οἶκτον προκαλεῖται μείζονα, id eſt, *multo magis miſericordiam provocant quæ oculis uſurpamus.* Barl.

1 Ξυνδιάτριβε] Supra dixit, προσομιλεῖν καὶ συνεῖναι τῷ Τίμωνι. Apud eum commorari vel cum eo converſari dicitur Plutus, quem muneribus ſuis aliquamdiu locupletat. *Idem.*

2 Σὺ μὲν σκάπτε] Timoni hæc dicuntur, quem fodere jubet. ὡς ἔχεις, *ita ut facis*, αὐτῷ τῷ σχήματι. Elegans uſus verbi ἔχω, cum ὡς vel ὥσπερ. vide Theſaur. H. Stephani. *Idem.*

3 Τί γὰρ ἂν πάθοι τις] Pro eo quod Latini dicunt. *Quid enim facias?* Sic Galen. τί ἂν τις πάθοι πρὸς ἀνθρώπους μήτε ἔργῳ, μήτε λόγῳ πεισθῆναι δυναμένους. Vbi τὸ πάσχειν pro *agere* accipitur. Terent. in Heautont. *Quid cum illis agas, qui neque jus, neque bonum atque æquum ſciunt.* Item Cicero pro Cæcina: *Quid huic tu homini facias.* Idem.

4 Εἰς οἷα πράγματα] Timon experientia jam edoctus paupertatem ut ſecuriorem divitiis præfert. Vbi enim opes ingruunt, ibi variarum quoque curarum agmina continuò ſubeunt. Iuvenalis Sat. 14.

Tantis parta malis cura majore metuque
Servantur: miſera eſt magni cuſtodia cenſus.

Notat hoc Ariſtides cognomento Iuſtus, cui quum dives quidam ſuam objiceret paupertatem, reſpondit: *mihi quidem nihil adferet mali paupertas: tibi vero divitiæ non paucas perturbationes.* Hinc & baſiorum ſcriptor in ſua Regia Curas velut individuas Pecuniæ comites facit, cujus & hi ſunt verſus ipſo nectare ſuaviores:

At circum aurataſque trabes, aurataque tecta
Aureaque inſomnes circum laquearia Curæ
Stridentes agitant pennas examine longo,
Qualiter, ut fama eſt, Stygiæ per inania ripæ
Palantes volitant animæ, quas aſpera fata
Indeplorato ſparſis in funere membris
Sedibus excluſere ſuis & honore ſepulcri.

Πράγματα pro *moleſtiis*. Sic *negotium* faceſſere Latini dicunt pro moleſtiam exhibere. Deſumptum à negotiatoribus qui multis & gravibus implicati negotiis & curis, perpetuo diſtrahuntur. *Idem.*

1 Ἑρ. 2 ὑπόστηθι ὦ Τίμων δι' ἐμὲ, καὶ εἰ χαλεπὸν τοῦτο, καὶ οὐκ οἰστόν ἐστιν, ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι 3 διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου. ἐγὼ δὲ 4 ὑπὲρ τὴν Αἴτνην, ἐς τὸν οὐρανὸν 5 ἀναπτήσομαι. 6 Πλοῦ. ὁ μὲν, ἀπελήλυθεν ὡς δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ 7 τῇ εἰρεσίᾳ τῶν πτερῶν. σὺ δὲ 8 αὐτοῦ περίμενε. ἀναπέμψω γάρ σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθών. μᾶλλον δὲ 9 παῖε. 10 σέ φημι θησαυρὲ χρυσοῦ, ὑπάκουσον Τίμωνι τουτῳί, καὶ παράσχε

Merc. Suſtine Timon mea gra tia, tametſi grave eſt iſtud, intolerandum, quò videlicet pal pones illi invidia rumpantur Ego autem ſuperata Ætna i cœlum revolabo. *Plut.* Abi quidem ille, ſicut appare Nam ex remigio alarum con jicio. Tu verò hic operire, ſi quidem digreſſus Theſaurum a te tranſmittam. Sed feri potiù Te compello auri Theſaure Timonem hunc exaudi: & t offe

1 Ἑρ.] Perſuadet tandem Mercurius Timoni recipere Plutum, vel eo nomin ſaltem, ut ingrati iſti homines & palpones præ invidia rumpantur, ubi viderin ipſum denuo diteſcentem. Nihil enim acerbius accidere poteſt ejuſmodi fucis quam opibus florentem conſpicere eum, quem ſub amicitiæ ſpecie deceperunt nudumque & egenum non modo juverunt, cum poſſent & deberent, ſed turpite & malitioſe deſeruerunt. *Barl.*

2 Ὑπόστηθι] *Suſtine.* τὸ ὑφίστασθαι pro ὑπομένειν in uſu eſſe apud λογογράφους etiam tradit Thomas Magiſter hunc Luciani locum adducens. *Idem.*

3 Διαῤῥαγῶσι] *Rumpantur invidia* vel *præ invidia*, hoc eſt, dolore vel invidi crepent medii. Sic Veteres loquebantur de his, quibus male precabantur, quoſ que rabie & furore agi volebant: Virgil. ecloga 7. *Paſtores hedera creſcentem ornat poëtam Arcades, invidia rumpantur ut ilia Codro.* Quod ut hoſtibus imprecamur vir tuti aut fortunæ noſtræ invidentibus κατὰ μεταφορὰν, ita juſto Dei judicio vere obti git Iudæ proditori, de quo legitur, ὅτι ἐλάκησε μέσος, Actor. 1. verſ. 18. *Idem.*

4 Ὑπὲρ τὴν Αἴτνην] Poëtico more hoc inſeritur ad complementum hiſtoria & ornatum. Sic apud Maronem 4. Æneid. per montem Atlantis ad Æneam deſcendiſſe fingitur Mercurius à Iove miſſus. *Idem.*

5 Ἀναπτήσομαι] Id eſt, *revolabo*, vel potius *in cœlum ſubvolabo.* Fingitu autem Mercurius humeris pedibuſque alatus, quod veloces eſſe nuncios oportet: ſive etiam quod verba πτερόεντα ab Homero, id eſt alata & velocia dicantur. Nihil enim aliud Mercurii nomine intelligitur à veteribus, quam λόγος προφορικὸς ſive loquela. Vnde & λόγιον vocarunt, eique linguam conſecrarunt antiquiſſimi Sapientes. *Idem.*

6 Πλοῦ. Ὁ μὲν ἀπελήλυθεν ὡς δοκεῖ] Mercurio in cœlum ſublato, Theſaurus mandato Pluti ex intimo terræ gremio conſpiciendum ſe tandem offert Timoni. *Idem.*

7 Τῇ εἰρεσίᾳ] Pro ἐκ τῆς εἰρεσίας. Deductum hoc nomen ab ἐρέσσω remigo, addito in fronte jota, ut docet Euſtath. Tralate dixit εἰρεσίαν τῶν πτερῶν, ut Virgilius, *remigium alarum.* Avibus enim alæ pro remis ſunt. *Idem.*

8 Αὐτοῦ] Genit. adverb. poſitus, pro αὐτόθι, *hic.* Idem.

9 Παῖε] *Feri*, Timonem jubet Plutus ligonem profundius in terram defigere quod eſt τὴν δίκελλαν βαθείας καταφέρειν, ut in ſequentibus. *Idem.*

10 Σέ φημι] Notandum Deos omnia nutu & verbo potenter efficere. τὸ φάναι (ut apud Hebræos דבר, vel אמר) in *jubendi* ſignificatione accipitur, quod Atticorum peculiare eſſe contendunt veteres Grammatici. Sic Epictetus apud Arrianum lib. 1. cap. 14. Καθάπερ ἐκ προστάγματος τοῦ θεοῦ, ὅταν ἐκεῖνος εἴπῃ τοῖς φυτοῖς ἀνθεῖν ἀνθεῖ· ὅταν εἴπῃ βλαστάνειν, βλαστάνει. id eſt, *Tanquam ex Dei*

præ-

...αυτὸν ἀνελέσθαι. [1] σκάπτε ὦ Τίμων ...αθείας καταφέρων ἐγὼ δ' ὑμῖν [2] ὑ-...ποστήσομαι. Τί. [3] ἄγε δὴ ὦ δίκελ-...λε, νῦν μοι ἐπίῤῥωσον σεαυτήν. καὶ ...ἡ κάμνης ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυ-...ρὸν ἐς τοὐμφανὲς [4] προκαλουμένη. ...ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ [6] φίλοι Κο-...ρύβαντες, καὶ [7] Ἑρμῆ κερδῷε, ...όθεν χρυσίον τοσοῦτον; [8] ἦπου ὄ-...ναρ ταῦτά ἐστι; δέδια γοῦν [9] μὴ ἄν-

offer eruendum. Fodi Timon altiùs impingens. Cæterùm à vobis ego diſcedo. *Ti.* Age verò, ô ligo, te validum mihi præſta, nec defatigare quoad Theſaurum ex abdito in apertum evocaris. Hem prodigiorum author Iupiter, amici Corybantes, ac lucrifer Mercuri, unde nam auri tantum? Num ſomnium hoc eſt? Metuo ne carbones reperturus ſim ex-

...*æſcripto, ubi ſtirpes florere ille juſſerit, florent: ubi germinare juſſerit, germinant.* ...ide etiam S. Scripturæ loca Marc. cap. 5. verſ. 41. Luc. 7. & alibi, ubi Serva-...or verbis λέγειν & εἰπεῖν eodem, quo dictum eſt, ſenſu uſurpat. *Barl.*

1 Σκάπτε] Docet item hoc loco Plutus, Deum non niſi laborantibus ſua dona ...onferre. hinc vere Sophocles: πόνου τοι χωρὶς οὐδὲν εὐτυχεῖ. Et aptiſſime in hunc ...ocum Manilius:

Pro precio labor eſt, nec ſunt immunia tanta,
At niſi perfoſſis fugiet te montibus aurum,
Impendendus homo eſt, Deus eſſe ut poſſit in illo.

...iam, *ubi ſocordiæ atque ignaviæ te tradideris,* (verba ſunt Salluſtii) *nequicquam ...eos implores: irati infeſtique ſunt.* Idem.

2 Ὑποστήσομαι] Pro ὑποχωρήσω accipitur, de quo Thomas Magiſter, cui ſuas ...e hoc verbo expoſitiones debet Budæus. *Idem.*

3 Ἄγε δὴ] Notanda hic feſtiva Timonis ad ligonem ſuum apoſtrophe, & pro-...opopœia, cum inquit, ἐπίῤῥωσον σεαυτήν, quod Budæus vertit: *confirma te.* ...raſmus paulo ſignificantius: *vires tuas explica.* nam roboris intentionem ſuper-...ddit præpoſitio. *Idem.*

4 Προκαλουμένη] Interp. *dum evocaris*, malim cum Stephano, *dum evocas.* ...unt enim verba Timonis ad ſuam δίκελλαν, hoc eſt, ad ſuum ligonem. *Idem.*

5 Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Exclamatione utitur admirationis plena Timon, ubi The-...ſaurum è terræ ſinu prodeuntem conſpexit attonitus. ὦ Ζεῦ τεράστιε, Iupiter τε-...ράστιος appellatur, quod non ſolum prodigia cœlitus oſtendit, ſed etiam avertit. ...lautus vocem Græcam exprimens *Iovem prodigialem* nuncupat. τέρας peculiari-...er ſignum eſt, ἀτοπίας ἢ θαύματος πλέον, quo Deus nobis aliquid portendit. ...lio nomine διοσημεία dicitur. *Idem.*

6 Φίλοι Κορύβαντες] Invocat Corybantes quod nutricii fuerint Iovis, & ſa-...cerdotes Cybeles, ſeu magnæ matris, hoc eſt, Terræ, è cujus gremio prodibat ...Theſaurus. Alii eos decem, alii novem fuiſſe tradunt, ut teſtatur Ariſtoph. ...Scholiaſt. in Lyſiſtr. unde κορυβαντιᾷν, de quo ſupra diximus. *Idem.*

7 Ἑρμῆ κερδῷον] Hic quoque loci apte producit. Nam quicquid lucri præ-...ter exſpectationem obvenit, id Mercurio tranſcribitur. Vnde εὕρεμα apud Xe-...noph. in 7. ἀναβ. idem fere eſt, quod ἕρμαιον, id eſt, lucrum inſperatum ſive ...adventitium, quaſi à Mercurio oblatum: Vide quæ ſupra notavimus. *Idem.*

8 Ἦπου ὄναρ] Timon rei inſolentia veluti perculſus, vix credit aurum eſſe quod ...videbat, ſed ὄναρ, non ὕπαρ, ut loquitur Homerus. Nam ὄναρ vanum eſt ſo-...mnium & viſum, παρὰ τὴν τοῦ ὄντος ἄρσιν, ut docet Euſtathius: at ὕπαρ, ...vera viſio, quæ nimirum eventu comprobatur, quaſi ὕπνου ἄρσις, ut idem tradit ...Epiſcopus. *Idem.*

9 Μὴ ἄνθρακας εὕρω] Carbones ἡμμένους ſeu prunas intelligit, quæ ſimili-

 litu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θρακας εὕρω, [1] ἀνεγρόμενος. ἀλλὰ μὴν [2] χρυσίον ἐστὶν [3] ἐπίσημον, [4] ὑπέρυθρον, [5] Βαρὺ, καὶ τὴν πρόσοψιν [6] ὑπερήδιστον, [7] ὦ χρυσὲ,

experrectus. Atqui aurum p… fectò eſt inſigne, fulvum, g… ve, & aſpectu longè jucund… ſimum. *Pulcherrima aur… fau…*

litudinem quandam habent cum auro, ſi colorem ſpectes externum & fulgor… *Barl.*

1 Ἀνεγρόμενος] Per ſyncopen, pro ἀνεγειρόμενος, quod Atticum eſſe … lunt. Sic ὄφλω, ἄγρω, pro ὀφείλω, ἀγείρω apud eoſdem. Metuit Timon, … diſcuſſo ſomno pro auro carbones ſit ablaturus, quemadmodum acciderat … cyllo cerdoni, qui cum divitem ſe ac præpotentem ſomniaret, mox experrec… nihil præter καττύματα invenit & corii ſegmenta. Proverbii ſpeciem habere vi… tur. *Pro auro carbones.* Idem.

2 Χρυσίον ἐστὶ] Tandem ex fulgore, pondere & colore colligit Timon genuin… eſſe aurum, idque obrizum, quod ignis excoctione opus non haberet: qu… quam Plinius neget, aurum inveniri tam purum, contra hodiernam experi… tiam, quæ teſtatur plus auri puri ſemper repertum eſſe, quam confectum è terrar… aut lapidum generibus, cum quibus ſolet eſſe permixtum. Munſter. lib. 1. C… ſmograph. ſuæ cap. 8. *Idem.*

3 Ἐπίσημον] Exponi poteſt, vel *ſignatum*, cui opp. ἄσημον, quod *calat…* vel *certa nota percuſſum non eſt*; vel aurum *præſtans* & *inſigne* κατὰ μεταφορ… quemadmodum hoc loco accipitur. Præſtantiam metalli indicare vult Tim… non τὴν κοπὴν ſive ſignaturam. *Idem.*

4 Ὑπέρυθρον] *Fulvum* interpretantur, qui color eſt ruffo & viridi permixt… vel obſcurior ruffo, ut in leone & auro viſitur. πυρόχρουν alio nomine vocant G… ci. *Idem.*

5 Βαρὺ] Pondere etiam præſtat aurum cæteris metallis. Conſtat enim, ut P… ſici docent, partibus bene calore compactis & denſis. Quin & hoc ſingulare … bet aurum, quod ab acribus, ut nitro, ſale, aceto & aliis, non corrodat… aut diminuatur pondus, nec ærugine & ſordibus vitietur. Vnde pretioſiſſim… ſemper habitum. *Idem.*

6 Ὑπερήδιστον τὴν ὄψιν] Iucundiſſimus item auri ſplendor, & ſolari haud … ſimilis. Vnde aurum Chymici conſecrarunt Soli, argentum Lunæ, cujus ni… rem refert. *Idem.*

7 Ὦ χρυσὲ] Iambus: cætera ex Pindaro. 1. Olympionicarum. *Bourd.* Seq… tur hic auri encomium prælustre una cum exclamatione & Apoſtrophe ad ipſu… metallum. ὦ χρυσὲ, Alludit ſcriptor adverſus aliquos Græcos, qui leguntur ap… Athenæum lib. Dipnoſoph. 4.

Ὦ χρυσὲ δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς,
Ὡς οὔτε μήτηρ ἡδονὰς τοιάσδ' ἔχει,
Οὐ παῖδες ἐν δόμοισιν, οὐ φίλος πατὴρ,
Οἵας σὺ, χ' οἱ σε δώμασιν κεκτημένοι.
Εἰ δὴ Κύπρις τοιοῦτον ὀφθαλμοῖς ὁρᾷ,
Οὐ θαῦμ' ἔρωτας μυρίους αὐτὴν ἔχειν.

Auctor horum verſuum non exprimitur, ſed Euripidis ſunt, quos Seneca ſic … citat à ſe verſos epiſtol. 116.

Pecunia ingens generis humani bonum,
Cui non voluptas matris, aut blandæ poteſt
Par eſſe prolis: non ſacer meritis parens.
Tam dulce ſiquid Veneris in vultu micat,
Merito illa amores cælitum atque hominum movet.

Sequentia, αἰθόμενον γὰρ πῦρ, &c. deſumpta ſunt ex Pindari Olymp. Od. … *Barl.*

ἐξίωμα κάλλιστον βροτοῖς. αἰθόμενον καὶ πῦρ ἅτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ, καὶ μηθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε, καὶ ἐρασμιώτατε. [1] νῦν πείθομαί γε καὶ Δία ποτὲ γενέσθαι χρυσόν. [2] τίς γὰρ οὐκ ἂν παρθένος ἀναπεπταμένοις τοῖς [3] κόλποις ὑποδέξαιτο οὕτω καλὸν ἐραστὴν διὰ τοῦ τέγους καταῤῥέοντα;

fauſtitas mortalibus. quippe quod ignis in morem ardens, noctes dieſque renides. Ades ô mihi chariſſimum, & deſideratiſſimum: nunc demum credo vel Iovem ipſum aurum eſſe factum. Etenim quæ tandem virgo non exporrecto ſinu uſque adeò formoſum amatorem excipiat, per tegulas illapſum?

1 Νῦν πείθομαι] Auri fulgore perſtrictus Timon, nunc verum eſſe credit, quod de Iove in aurum converſo hactenus pro fabula habitum. Refert Pauſanias in Corinth. Acriſium Argivorum regem conſulto de liberis maſculis, ſiquos filia ſua pareret, oraculo, reſponſum tuliſſe ſe ab eo, qui è filia naſceretur, interfectum iri. Hoc igitur metuens extructo ſub terra æreo thalamo, Danaën acerrima cuſtodia ſeptam tenuit. Verumtamen Iupiter in aurum converſus per impluvium in ſinum Danaës influxiſſe, atque ita cum ea rem habuiſſe fingitur. Meminit fabellæ Pindarus in Pyth. Carm. 12. Horat. lib. 3. Od. 16. Ovidius lib. 1. Amor. eleg. 7. Docet figmentum, *nihil eſſe tam ſanctum*, (verba ſunt Ciceronis) *quod non violari, nihil tam munitum, quod non expugnari: nihil tam providum, quod non decipi à pecunia poſſit.* Barl.

2 Τίς γὰρ παρθένος] Oratione utitur Timon erotematica, quæ vim habet ἐρωτητικὸν, q. d. nullam eſſe virginem adeo caſtam, cujus gremium auro expugnari non poſſit. quod & de nuptis affirmat Tireſias apud Horatium. Vnde Iuvenalis: *Tarpejum limen adora Pronus, & auratam Iunoni cæde juvencam, Si tibi contigerit capitis matrona pudici.* Nec eſt quod Penelopen ſuam tantis laudibus extollat fabularum pater Homerus: ſi vera ſunt, quæ de caſtitate ejus narrat poëta; dicet pro Timone idem Tireſias:

Venit enim magnum donandi parca juventus,
Nec tantum Veneris, quantum ſtudioſa culinæ.

Sed figmentum eſſe vatis ſuæ genti paſſim adulantis, non unus ex antiquis auctor memoriæ prodidit. Scribit Pauſanias in Arcad. Mantinenſes vulgo dicere ſolitos Penelopen ab Vlyſſe domo ejectam, & ſuas ſibi res habere juſſam, quod viros à ſe quæſitos & accerſitos domum intromiſiſſet. Tum etiam pudicitiæ ſuæ teſtimonium præbeat monſtroſus ille & hircoſus Pan, quem ex Mercurio, vel ut alii tradunt, ex promiſcuo omnium procorum congreſſu peperiſſe fertur, ideoque illi nomen inditum Panos.

3 Κόλποις ἀναπεπταμένοις] Id eſt, Heſychio interprete ἀνεῳγμένοις. Ducta tralatio ab avibus, ut vult Euſtathius, quæ alas expandunt ἐν τῷ ἵπτασθαι. Non poſſum non in gratiam τῶν φιλομούσων, cum propter carminis elegantiam, tum argumenti ſimilitudinem hic adducere Pauli Silentiarii epigramma, quod reperitur in Antholog. Græca lib. 7.

Χρύσεος ἀψαύστοιο διέτμαγεν ἅμμα κορείας
  Ζεὺς διαδὺς Δανάας χαλκελάτους θαλάμους.
Φαμὶ λέγειν τὸν μῦθον ἐγὼ τάδε. χάλκεα νικᾷ
  Δάπεδα καὶ δεσμοὺς χρυσὸς ὁ πανδαμάτωρ.
Χρυσὸς ὅλους ῥυτῆρας, ὅλας κληῖδας ἐλέγχει.
  Χρυσὸς ὀπιγνάμπτει τοὺς σοβαροβλεφάρους.
Καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὅδε φρένα. μή τις ἐραστὴς
  Λισσέσθω Παφίην ἀργύριον παρέχων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε, [2] καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα, ὡς οὐδὲν ἄρα

lapſum; ô Mida & Crœſe, m neraque in templo Delphico co cata, ut nihil eratis ſi cu

T

Id Latinis verſibus ſic reddidit vir Illuſtris Ioſ. Scaliger:

Aureus intacti temeravit vincla pudoris
Iupiter, ut Danaës ferrea tecta ſubit.
Fabula ſic loquitur me judice. Ferrea ſepta
Omnipotens aurum, duraque vincla domat.
Hoc hoc nempe ſeras, hoc ænea clauſtra reſignat,
Hoc frangit faſtus, dura puella, tuos.
Hoc rigidam Danaën lentavit. ſiquis amator
Fert pretium, tibi ne ſupplicet alma Venus. Barl.

1 Ὦ Μίδα, καὶ Κροῖσε] Miratur auri copiam Timon, & Midæ, Crœ Perſarumque opes cum ea ne comparandas quidem eſſe ait. Quod ad Midam at net, Phrygiæ tyrannus fuit, cui Plinius principem attribuit locum inter inſig ter divites. Hunc & inter præcipuos Pecuniæ ſatellites ponit Secundus noſter, cu ſic porrò canit:

Stat juxtà fulgens auro Berecynthius heros
Auriculis aſini nondum inſignitus acutis:
Qualis erat, manibus cum ſe tentaverat ipſum
Aurificis, donumque Dei damnaſſet iniquum,
Incluſus, nimium proprio, jam totus in auro.

Meminit ejus quoque Cario apud Ariſtophanem in Pluto, ubi choro ſenum ludens ſervus, non divites ſolùm ipſos, ſed *Midas* fore prædicit, hoc eſt, Mi opulentiores, ἤν, inquit, ὦτα ὄνου λάβητε: *Si modo aſininas induatis aur* Nam fabulantur poëtæ Midam prætuliſſe Pana canentem Phœbo, ob quod j dicium tam ſtolidum Phœbus indignatus, capiti ejus aſininas affixit aures. Crœ item πολυχρυσία proverbio locum fecit, de quo Eraſmus. Vtrumque co junxit Papinius in Surrentino: *Vive Midæ gazis & Lydo ditior auro.* Ad Perſaru vero opes quod attinet, hoc intelligendum eſt, poſtquam rerum potiti Medoru regna ſibi ſubegerunt. Cum enim Cyrus Aſſyriæ & Mediæ provincias in Perſ tranſtuliſſet, totamque Aſiam debellaſſet, argenti quingenta millia talentoru reportavit, præter craterem Semiramidis, cujus pondus erat quindecim talento rum. Vnde & poſtea ipſe Cyrus, quique eum ſecuti ſunt reges, μεγάλοι βασι λεῖς appellati. Nam ante hoc tempus eorum opes tenuiores fuiſſe, vitamq frugaliorem auctor eſt Xenoph. lib. 1. de Cyri inſtit. & Plutarch. in Laconici *Idem.*

2 Καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] De quibus in Charonte, diſſertatione Sc lonis & Crœſi. *Bourd.* Fuere Apollinis Delphici oracula non ſolum præſtantiſſ morum artificum operibus celebratiſſima, ſed & conſtructis ingentibus theſau ris, in quos ſacræ pecuniæ conferebantur, opulentiſſima. Illic omnium gentiu confluxus fiebat, illic regum, principum & præpotentum dona mittebantur co fertiſſima. Memoriæ proditum eſt à Livio lib. 5. Decad. 1. cum ex Camil voto ad Apollinem munus eſſet mittendum, implendo autem voto Rom non ſatis inveniretur auri, Romanas mulieres corporis ornamenta in han rem contuliſſe. Delphi vel Delphys urbs eſt in Bœotia, Pytho vel Python olin vocata, ἀπὸ τοῦ πυθέσθαι, ut volunt Grammatici, quod ibi diſcerentur futura vel ut alii, à *Pythone:* ſerpenti id nomen fuit, quem ſagittis ſuis interfecit Apol lo. Sic Dionyſius: Τῷ πάρα Πύθωνος θυόεν πέδον, ἦχι δράκοντος Δελφύνης τριπόδεσσι θεοῦ παρακέκλιται ὁλκός. Hinc nonnulli (quiſquis fuerit ille ſerpen Python) deductum malunt ab Hebræo [פתן], qua voce aſpis deſignatur venena tiſſima. Pſ. 58. v. 5. Hinc Pythoniſſa mulier, ſpiritum Pythonis, id eſt, Dæ

moni

ε [1] ὡς πρὸς Τίμωνα, καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦτον. ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς ὁ Περσῶν ἴσος. [2] ὦ δίκελλα, καὶ φιλτάτη διφθέρα, ὑμᾶς μὲν τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι καλόν. αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος τὴν ἐσχατιὰν, [6] πυργίον οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τοῦ θησαυροῦ, μό-

Timone, Timoniſque opibus comparemini, cui ne Perſarum quidem rex par eſt. Oligo,& rheno chariſſime, vos huic Pani ſuſpendi bonum eſt. At ego quàm maximè ſemotum mercatus agrum, turriculaque ad ſervandum aurum conſtructa. mihi

onis habens ejuſque afflatu futura prædicens. Neque enim alius fuit Apollo, ıam malus Genius ſive Diabolus, qui non modo ſub forma ſerpentis decepit otoplaſtas noſtros Adamum & Evam, ſed & τοῖς ἔξωθεν reſponſis ſuis flexiloıis, planeque ænigmaticis miſerum in modum deluſit. Vnde non ſolum λοξίας ab ipſis vocatus: ſed *callidiſſimus* item *Serpens*, & *antiquus ille Draco* in ſas litteris appellatur: nec non ὁ Ἀπολλύων, ut nominis quoque etymon indicet ɔiritus Sanctus, quod eſt, ſi Latinè interpreteris, *perditor ille.* Apocal. cap. 9. rſ. 11. Vide, quæ in hanc rem conſideratione digna notavit doctiſſimus Petrus ıeitomæus in libello ſuo non ita pridem edito de barbaris N. Teſtamenti vobulis. Ἀναθήματα dicuntur donaria Diis votiva, quod de parietibus templom, deque columnis & lacunaribus ſuſpenderentur, ut poſteris eſſet monumenm divini alicujus beneficii, παρὰ τὸ ἀναθεῖναι, quod eſt, *ſuſpendere ac dedica-* . Euſtathius ἱερά τινα κειμήλια exponit. *Barl.*

1 Ὡς πρὸς Τίμωνα] Præpoſitio πρὸς hic comparationi inſervit, præfigiturıe non raro ὡς. Sic Plato: ὥσγε πρὸς τὸν ἅπαντα χρόνον. Si cum ævo vel æteritate compares. *Idem.*

2 Ὦ δίκελλα] Sequitur nunc apoſtrophe faceta ad ligonem & rhenonem ſuum, ıos tantum auri cumulum nactus Timon Pani ſuſpendere decorum judicat, dectiſque agriculturæ moleſtiis jucundiorem deinceps vitæ rationem inire τὸ πρέπον c ſervat, cum ruſticum inſtrumentum & indumentum non niſi ruſtico Numi conſecrata velit. Simili ratione apud Theocritum piſcatur, ubi grandiorem ıreum piſcem ceperat, retibus Neptuno ſuſpenſis jurat, nunquam ſe amplius ſcibus capiendis operam daturum, ſed de aureo illo piſce in otio & luxu poſthac ıaviter victurum:

Ὤμοσεν οὐκέτι λοιπὸν ὑπὲρ πέλαγος πόδα θεῖναι
Ἀλλὰ μένειν ἐπὶ γᾶς, καὶ τῷ χρυσῷ βασιλεύειν. Idem.

3 Τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι] Longus lib. 1. & 2. propriè dicuntur ἀναθεῖναι & ἀνακεῖσθαι ut notavit Clariſſ. μακαρίτης Iſaac. Caſaub. ad Athen. ourd. Panos nomine Natura ipſa, vel rerum univerſitas deſignatur, ut patet x Orpheo. Eſt enim θεὸς ὑλικὸς, à πᾶν, quod eſt totum vel omne. Supra aliam jus etymologiam dedimus. Colebatur præcipuè ab Arcadibus. Vnde & *Deus Arcadiæ* Maroni dictus. ubi & templum habuit, quemadmodum in Attica, quod *'aneum* dicebatur, ut diſcimus ex Ariſtoph. Lyſiſtrata. *Barl.*

4 Αὐτὸς δὲ ἤδη πᾶσαν πριάμενος] Quam vitæ rationem in poſterum ſit iniırus, & ubinam, pluribus indicat Timon. *Idem.*

5 Τὴν ἐσχατιὰν] Sic vocat extremam terræ oram, ſive agrum ab urbe remoſſimum. Scribit Suidas in extremo Atticæ limite ſolitarium degiſſe Timonem, oque in loco ſibi ſepulchrum poſuiſſe, cujus epitaphium quoque ibidem refert. upra in alia ſignificatione uſus eſt hac voce auctor. *Idem.*

6 Πυργίον οἰκοδομησάμενος] *Conſtructa turriculâ.* τὸ οἰκοδομεῖν cum accuſaivo jungitur rei quæ ædificatur. Sic πύργον οἰκοδομεῖν dixit Servator noſter, Matth. 21. & Luc. 10. *ædificare equum* Maro, *claſſes* Cæſar. κατάχρησιν vocant Rhetores. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νῳ ἐμοὶ ἱκανὸν [1] ἐνδιαιτᾶσθαι. τ αὐτὸν καὶ τάφον ἀποθανὼν ἕξειν μοι δοκῶ. [2] δεδόχθω δὲ ταῦτα, καὶ νενομοθετήσθω πρὸς τὸν ἐπίλοιπον βίον, ἀμιξία πρὸς ἅπαντας, καὶ ἀγνωσία, καὶ ὑπεροψία. φίλος δὲ, ἢ ξένος, ἢ ἑταῖρος, ἢ [3] ἐλέου βωμὸς, [4] ὕθλος πολύς. καὶ τὸ οἰκτεῖραι δακρύοντα, ἢ ἐπικουρῆσαι δεομένῳ, παρανομία, καὶ κατάλυσις τῶν ἐθῶν. [5] μονήρης δὲ ἡ δίαιτα [6] καθάπερ τοῖς λύκοις, καὶ φίλος εἷς Τίμων. οἱ δὲ ἄλλοι

hi ſoli vivendo ſatis erit inh bitare: & ibidem mihi defu cto ſepulchrum eſſe volo. H igitur decreta ſunto, placit que in reliquum vitæ: comm cii cum quibuſvis fuga, igno tio, & faſtidium omnium hom num. Porrò amicus, hoſpe ſodalis, ara miſericordiæ, m ræ nugæ: tum miſerari lachr mantem, egentibus opitula iniquitas, ac morum ſubverſi at vita ſolitaria, qualis eſt lupis, unus ſibi amicus Timon; cæt omn

1 Ἐνδιαιτᾶσθαι] Teſte Budæo *inhabitare* vel *vivere* ſignificat. hinc δίαιτα p *habitatione* vel *vita*. Propriè ea vox locum denotat, in quo quis commorari, cibum capere ſolet, *cœnaculum* Latinis. Sic Antonius ab Auguſto debellatus m ritimam ſibi cœnationem ædificari juſſit, quam Τιμώνειον δίαιταν appellare lebat, ut refert Strabo lib. 17. & Plutarchus in Antonio. Vnde *diatarius ſervu* qui illic menſas ornare & miniſtrare accumbentibus ſolet: nec non *diatarii fu* apud Iuris conſultos, qui ex diætis aliquid ſurripiunt. *Barl.*

2 Δεδόχθω] Ex formula ψηφισμάτων quam paſſim imitatur. *Bourd.* Formu decretorum uſitata, quam imitatur Timon. Quod ſubdit, ἀμιξίαν πρὸς ἅπα τας, animum oſtendit plane barbarum & efferatum, cui ſimiles reddi divites v detur docere velle Lucianus. Iſta autem ferocitas tanta eſt in Timone noſtro, amicitiæ, hoſpitalitatis, ſodalitii & miſericordiæ jura atque officia omnia in poſt rum ſit abdicaturus, ſibique ſoli victurus & moriturus. *Barl.*

3 Ἐλέου βωμὸς] Ariſtoteles ad Philippum Macedonem ſcribens, nihil h manius eſſe oſtendit, quam afflictorum miſereri: immitis ac duri ingenii eſſ pietate non tangi. De miſericordiæ ara quod ait, ſciendum, ἐλέου βωμὸν ap Athenienſes fuiſſe inſtitutum, ad quem confugiebant miſeri & afflicti homine ut teſtatur Pauſanias, itemque Servius ad 8. Æneid. ubi inquit: *Poſtquam Herc les migravit è terris, nepotes ejus timentes inſidias eorum, quos avus afflixerat,* *thenis ſibi primum aſylum, hoc eſt, templum miſericordiæ collocarunt, unde nullus poſ abduci.* Quin Romani etiam *miſericordiæ* templum ſtatuerunt, tanquam perfug locum miſeris. Vnde & Græci Latinique *aram* vocant ſummum & incompar bile præſidium, quæ vice cujuſdam inviolati ſit aſyli. Phocion dicere ſoleba *Nec ex templo aram, nec ex humana natura miſericordiam tollendam eſſe.* Idem.

4 Ὕθλος] Idem Heſychio, quod φλυαρία, ληρότης, hinc ὑθλεῖν apud Ar ſtoph. pro *nugari*. Idem.

5 Μονήρης ἡ δίαιτα] Sic poſtea in Saturnal. μόνιοι λύκοι, quorum victus, ſuum μονήρης. Bourd. Vitam ſignificat ſolitariam. hinc pro μονηρόβιον, apu Heſych. disjunctis vocibus legendum, μονήρη βίον, quod exponit, μοναχικ βίον. Conflatur è nomine μόνος, & antiquo verbo ἔρω *impello*, unde ἐρωὴ pr ὁρμὴ apud poëtas, à quo productum ἐρέσσω, de remis quibus navis impellitur & incitatur, uſurpatum. hic pro *ſolitario* accipitur. *Barl.*

6 Καθάπερ τοῖς λύκοις] Lupi enim, ut Phyſici docent, non gregatim, ſe ſolitarii incedunt, ut etiam aſini & porci ſylveſtres, qui propterea μόνιοι dicun tur ab eodem Luciano in epiſt. Saturn. Et Suidas lupum vocat μονόλυκον, & geminata conſonante μονόλλυκον Aratus, utpote cujus vita & habitatio ſit ſolita ria. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

κόντες, ἐχθροὶ, καὶ ἐπίβουλοι. καὶ τὸ προσομιλῆσαί τινι αὐτῶν, μίασμα· [1] καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον [2] ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα. καὶ ὅλως [3] ἀνδριάντων λιθίνων, ἢ χαλκῶν, μηδὲν ἡμῖν διαφερέτωσαν. καὶ [4] μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. ἡ ἐρημία δὲ, ὅρος ἔστω πρὸς αὐτούς. [5] φυλέται δὲ, καὶ φράτορες, καὶ

omnes hoſtes, & inſidiatores: cum horum quopiam congredi, piaculum: adeò ut ſiquem aſpexero duntaxat, inauſpicatus ſit ille dies. In ſumma, non alio nobis habeantur loco, quàm ſaxeæ, vel æneæ ſtatuæ: & neque miſſum ab ipſis caduceatorem recipiamus, neque fœdera feriamus. Solitudo terminus eſto. Cæterùm tribules, cognati, popu-

1 Καὶ εἴ τινα ἴδω μόνον] Bellum quaſi ἄσπονδον indicit humano generi Timon, diemque illum inauſpicatum reputat, in quo vel hominem adſpexerit ſolum. *Barl.*

2 Ἀποφρὰς ἡμέρα] Sic dicitur teſte Euſtath. quaſi μὴ οἷά τε οὖσα φράζεσθαι, *quæ non eſt nominanda*, ut Latini *diem neſaſtum* vocant *à non fando*. Lucianus in Pſeudol. qui libellus περὶ τῆς ἀποφράδος inſcribitur. ἀποφράδα ἡμέραν oſtendit ab Atticis appellari, τὴν μιαρὰν καὶ ἀπαίσιον καὶ ἄπρακτον. Ita Plutarchus in Camillo Allienſem diem vocat ἀποφράδα, quem Latini *atrum*. Solebant enim Romani Thracum more, ut Plinius refert lib. 7. & Caſaubonus ad Perſium, eos dies, quibus ſecunda fortuna uſi eſſent, creta vel albo lapillo notare, nigro contrarios. *Idem.*

3 Ἀνδριάντων λιθίνων] Ad verb. à ſtatuis lapideis aut æneis nihil nobis differant, hoc eſt, non alio loco habeantur, quam ſtatuæ ſaxeæ vel æneæ, quarum adſpectu nemo movetur. ἀνδριὰς ſtatua eſt, ſed propriè viri ἀπὸ τοῦ ἀνδρὸς facto nomine. *Idem.*

4 Μήτε κήρυκα] *Facialem* intelligit, qui vel belli vel pacis feriendæ cauſſa mittitur. Varia fuere τῶν κηρύκων officia temporibus Homeri, ſed poſteriori ævo tantum erant, qui præconum & caduceatorum munere fungebantur, quique, ut Legati, apud omnes gentes ſacroſancti erant. Hinc Dio Chryſoſtomus: πολὺ τῶν σπονδοφόρων καὶ τῶν κηρύκων ἱερώτερος. Notetur & Atticum ſchema, σπονδὰς σπένδεσθαι: Latini dicunt, *fedora ferire*, quod intercedentibus victimis ſeu libaminibus fieri ſolebat. nam σπένδειν proprie eſt θύειν, λείβειν. Et σπονδὰς vocant antiqui non ſolum *libamina*, ſed & *federa*, hinc Latinis *ſpondere* & *ſponſio*. Idem.

5 Φυλέται δὲ καὶ φράτορες] Sic in Catapl. Demoſthen. Thucyd. Heliod. *Bourd.* Diſtributione hic utitur Timon, quodque κατὰ γένος dixerat, in ſuas ſpecies ſeu partes deducit. Sciendum eſt populum Athenienſem priſcis temporibus diviſum fuiſſe in φυλὰς, δήμους καὶ φρατρίας, id eſt, *in tribus*, *vicos*, & *phratrias*. φυλὴ maxima civitatis pars erat, quæ quatuor fuere ſub primis regibus. Poſtea decem factæ, ut ex Demoſth. & Æſchine diſcimus φυλὴν vocantibus decimam urbis partem. Poſtremò Alcmæonidarum ætate ex oraculo Apollinis in duodecim tribus diviſi Athenienſes, quæ fere omnes ab heroibus ſuis nomen ſortitæ, ut alibi notavimus. hinc φυλέται, qui ex eadem ſunt tribu, contribules. Sic Heſychius, φυλέτης, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς φυλῆς, ὅ ἐστιν ὁμόφυλος, ubi corrupte legitur ὁμόψυχος. Continebant autem ſingulæ φυλαὶ tres φρατρίας, hoc eſt, tres gentilitates ſimul & cognationes. Certe φρατρία in Athenienſi populo tertiam conſtituebat tribus partem, tunc cum in quatuor duntaxat tribus diſcretus erat. Euſtathius: φρατρία ἐλέγετο τρίτον μέρος τῆς φυλῆς παρ' Ἀθηναίοις. Verum apud Romanos, quum in tres φυλὰς diſtributus eſſet populus à Romulo, unaquæque φυλὴ decem

 habebat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] δημόται, καὶ ἡ πατρὶς αὐτὴ, [2] ψυχρὰ, καὶ ἀνωφελῆ ὀνόματα, καὶ [3] ἀνοήτων ἀνδρῶν φιλοτιμήματα. [4] πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπεροράτω ἁπάντων, καὶ [5] τρυφάτω μόνος καθ' ἑαυτὸν, κολακείας καὶ [6] ἐπαίνων φορτικῶν [7] ἀπηλλαγμένος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ [8] εὐωχείτω [9] μόνος ἑαυτῷ γείτων καὶ ὅμορος ἐκσείων τῶν ἄλλων. καὶ ἅπαξ

pulares, poſtremò patria ipſa, frigida quædam & inutilia nomina, & ſtultorum hominum gloriæ. Solus Timon dives eſto, deſpiciat omnes, ſolus ipſo ſecum oblectetur, abhorrens ab aſſentationibus, & odioſis laudibus: Diis ſacra faciat, ſolus epuletur, ſibi ipſi vicinus, ſibi excuſſis aliis conterminus: & ſemel ſe ipſum

habebat φρατρίας ſive curias. hinc φράτορες, qui ejuſdem ſunt ἑταιρείας, ſive συγγενείας, id eſt, *ſodalitii*, ſive *cognationis*, ut pater & liberi: item fratres cum ſororibus earumque maritis, idque ſecundum lineam rectam & tranſverſam, ut docet Salmaſius, ab antiquo nomine φράτηρ. vel, ut vulgus Grammaticorum, παρὰ τὸ φρέαρ, quaſi τοῦ αὐτοῦ φρέατος κοινωνοῦντες, quod *eodem puteo*, hoc eſt, patre & auctore gauderent. *Barl.*

1 Δημόται] Sic dicuntur populares, qui ejuſdem ſunt δήμου. δῆμος autem pagus ſeu vicus eſt, ut ſupra notavimus, erantque numero 174. in Attica. Per hos olim ſeparati vivebant Athenienſes, quos tandem in unam urbem ita contraxiſſe fertur Theſeus, ut tamen nomina δήμων remanſerint, & cujuſque pagi ſive populi, quaſi unum corpus collegii ab aliis ſeparatum & diſcretum conſtituerit. *Idem.*

2 Ψυχρὰ ὀνόματα] Id eſt, *inepta* & *vana*, quæque nihil habent efficaciæ vel ponderis, ut *frigidum* apud Latinos. *Idem.*

3 Ἀνοήτων ἀνδρῶν] Aliter judicat Cicero, qui vel eo nomine Vlyſſem, ut ſapientiſſimum prædicat, quod φιλόπατρις eſſet, 2. de Legib. Et Zaleucus Locrenſium legiſlator naturam humanam cum brutâ commutaſſe, & perduellionis reum perhibet eum, qui patriæ ſuæ deſiderium omne & curam depoſuit. *Idem.*

4 Πλουτείτω δὲ Τίμων μόνος] Aliæ ſequuntur ἀπανθρωπίας notæ. *Idem.*

5 Τρυφάτω μόνος] Recte interpres: *ipſe ſecum oblectetur.* nam τὸ τρυφᾶν non ſolum ad γαστριμαργίαν reſtringitur, ſed ad omnis generis delicias & voluptates refertur. Qui enim delicate vivunt, ciborumque cupediis ſeſe explent, in omnem lætitiam effundi ſolent. *Idem.*

6 Ἔπαινος φορτικὸς] Vocatur laus oneroſa, gravis & cum faſtidio inepta. τὸ φορτικὸν de navi propriè dictum volunt. φορτίον, *onus.* Apud Comicum tamen φόρτος accipitur pro ſanna & irriſione moleſta, quæ ex faſtidio alteriuſque contemptu oritur. hinc φορτικοὶ Ariſtoteli, οἱ τῷ γελοίῳ ὑπερβάλλοντες Ethic. 4. *Idem.*

7 Ἀπηλλαγμένος] Ab Eraſmo vertitur *liberatus:* à Pererio *abhorrens.* Vtramque ſignificationem habet verbum ἀπαλλάττομαι. Idem.

8 Εὐωχείτω] Scribit Athenæus lib. 8. εὐωχίας appellari, non ἀπὸ τῆς ὀχῆς, hoc eſt, *cibo* (quæ tamen ſententia eſt multorum ex antiquis Grammaticis teſte Caſaubono, ſed ἀπὸ τοῦ κατὰ ταύτας εὖ ἔχειν. Et tunc εὖ ἔχειν eſt *laute epulari* & *cuticulam curare*, pro quo & εὖ διατίθεσθαι ἑαυτὸν dicunt Græci. Nam alioquin ejuſmodi convivia ſanitati magis obeſſe, quam prodeſſe auctor eſt Gorgias Sophiſta apud Lucianum in Macrob. *Idem.*

9 Μόνος] Μονοφαγίαν olim pro convicio objecerunt veteres, ut videre eſt in illo Alexis Comici apud Athenæum. ἔρρε ἐς κόρακας μονοφάγε καὶ τοιχωρύχε. Seneca item damnat vitam ſolitariam & victum in epiſt. 19. Et pulcherrime, quiſquis fuit

υτὸν [1] δεξιώσασθαι δεδόχθω, ἢν
η ἀποθανεῖν, ἢ αὐτῷ στέφανον ἐπε-
γκεῖν. καὶ ὄνομα μὲν ἔστω ὁ μισάν-
ωπος ἥδιστον. τοῦ τρόπου δὲ γνωρί-
σματα, [2] δυσκολία, καὶ τραχύ-
ς, καὶ σκαιότης, καὶ ὀργὴ, καὶ ἀ-
νθρωπία. [3] εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν
ρὶ διαφθειρόμενον, καὶ σβεννύναι
ετεύοντα, πίττῃ καὶ ἐλαίῳ κατα-
σβεννύναι. καὶ ἤν τινα [4] τοῦ χειμῶ-
νος ὁ [5] ποταμὸς παραφέρῃ, ὁ δὲ,
ὰς [6] χεῖρας ὀρέγων, ἀντιλαβέσθαι
έηται, ὠθεῖν καὶ τοῦτον [7] ἐπὶ
εφαλὴν βαπτίζοντα, ὡς μηδὲ

ipſum comiter excipere decretum eſto, ſi ſibi moriendum ſit & admovenda corona. Denique nomen ſuaviſſimum eſto Miſanthropos, *hominum oſor*. Morum autem notæ, moroſitas, aſperitas, feritas, iracundia, inhumanitas: quòd ſiquem conſpexero incendio conflagrantem, & ſupplicantem ut extinguam, pice, oleoque reſtinguere: & ſiquem hyeme flumen deferat, iſque porrectis manibus roget ut retineatur, eum demerſo capite propellere, ne poſſit

it ille apud Romanos: qui quo die ſolus cœnaſſet, dixit *ediſſe ſe*, non *cœnaſſe*, nquam cœna communionem ſemper & oblectantem requirat familiaritatem. nde & *convivium* à convivendo, & *cœna* quaſi κοινὴ dicta. Vide Plutarch. quæſt. onvival. 7. & Lipſii notas ad Senecam. *Barl.*

1 Δεξιώσασθαι] Eſt aliquem per dextram capere, vel dextra præhenſum coiter excipere. Dextra enim ut fidei, ita & charitatis atque amoris ſymbolum t. Vnde Pythagoras monebat ſuos, μὴ παντὶ ἐμβάλλειν δεξιὰν, dextram on cuivis eſſe porrigendam, hoc eſt, non quoſlibet in amicitiam eſſe admittenos. *Idem.*

2 Δυσκολία] Morum γνωρίσματα quinque hic recenſet Timon, quæ talia nt, ut ex diametro repugnent totidem virtutibus ὁμιλητικαῖς, in quibus non inima eſt δυσκολία, id eſt, *moroſitas*. homo δύσκολος propriè ſic vocatur, ὁ εῖ τὸ κόλον, εἴτε τροφὴν δυσαρεστῶν, *qui faſtidioſo eſt ſtomacho*, ſive *difficilis ſumendo cibo*; *moroſus*, cui omnia fere tum dicta, tum facta ſtomachum moent: huic vitio opponitur εὐκολία ſeu morum facilitas apud Ariſtotelem: ſic ſperitati contraria eſt ſuavitas; feritati manſuetudo, iracundiæ lenitas, inhumaitati humanitas ſive comitas, de quibus morum magiſtri. *Idem.*

3 Εἰ δέ τινα ἴδοιμι ἐν πυρὶ διαφθειρόμενον] Alius animi crudelis character. Humanum eſt hominem in periculo verſantem, ſi poſſis, juvare, eique dextram uxiliatricem porrigere, quod ſe facturum negat bellua noſtra. πίττῃ vel ἐλαίῳ πῦρ σβεννύειν, proverbialis locutio eſt, quando ejuſmodi remedia adhibemus, uæ malum magis exaſperant quam diminuunt. Catilina, cum in Senatu dixiſet: *Incendium patriæ, ſi aqua non potuero, ruina extinguam*, reſpondit Cicero: *vox non hominis, ſed Furiæ.* De Timone idem hic dicere liceat. *Idem.*

4 Τοῦ χειμῶνος] Malum exaggerat à temporis circumſtantia. hyeme enim flumina ob imbres & nives ſolutas rapidiſſime feruntur. Vnde Horatius: *ruebat, Flumen ut hybernum.* Idem.

5 Ποταμὸς παραφέρῃ] Exemplo illuſtrat quod ait. παραφέρεσθαι dicuntur, qui cum natandi ſint imperiti, undarum violentiâ tranſverſi rapiuntur. Virgil. *Atque illum in præceps prono rapit alveus amni.* Idem.

6 Χεῖρας ὀρέγων] Id eſt, προτείνων, *manus extendens* ſeu *porrigens*. Sic Homerus: Εὔχετο χεῖρ᾽ ὀρέγων. Iliad. primo, & alibi. *Idem.*

7 Ἐπὶ κεφαλὴν βαπτίζοντα] Demerſionem ſignificat qua quis prono capite ſub aquas detruditur. ἐπὶ πρόσωπον, & πρηνῆ pro eodem uſurpant alii. quaſi dicat Timon: Tantum abeſt ut eum manu prehenſum ex aquis extraham, ut

con-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] ἀνακύψαι δυνηθείη. οὕτω γὰρ ἂν [2] τὴν ἴσην ἀπολάβοιεν. [3] εἰσηγήσατο τὸν νόμον Τίμων Ἐχεκρατίδης Κολυττεύς, [4] ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων ὁ αὐτός. εἶεν. ταῦτα ἡμῖν δεδόχθω· καὶ ἀνδρικῶς ἐμμένωμεν αὐτοῖς. [5] πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ ἂν ἐποιησάμην ἅπασι γνώριμά πως ταῦτα [6] γενέσθαι, διότι ὑπερπλουτῶ. [7] ἀγχόνη γὰρ ἂν [8] τὸ πρᾶγμα γένοιτο αὐτοῖς. [9] καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους.

poſſit emicare. Hoc pacto pare[...] gratiam reportent. Hanc lege[...] tulit Timon Echecratides Col[...] tenſis, & Timon ipſe concion[...] ſubſcripſit ſuffragiis. Age h[...] decreta ſunto : hæc fortit[...] tueamur. Cæterùm magni fec[...] rim, ſi hoc omnibus innoteſca[...] quòd opibus abundo : eos eni[...] illud præfocaverit. Sed quid [...] lud? Eheu, quæ celeritas iſt[...] u-

contra penitius ſim demiſſurus & ad fundum uſque detruſurus, quod extre[...] crudelitatis eſt argumentum. Præfractos ejuſmodi & immitis ingenii homin[...] eleganter Plato κεραοβόλους vocat, ſeminum inſtar, quæ cum in cornu incideri[...] dura redduntur nulloque modo coctibilia teſte Plinio, cujuſmodi cives à repub[...] ca ſua abeſſe vult, lib. 9. de legum initio. *Barl.*

1 Ἀνακύψαι] Eſt propriè oculos & caput erigere, ut aves bibentes ſolent te[...] Budæo. Ariſtoph. interpres à tonſoribus deſumptum putat, qui ſub novacula [...] dentibus hoc dicebant, quo latentes ſub mento crines abraderent commodi[...] emergendi hic ſignificationem habet. Plato eleganter de anima uſus eſt ſeſe depr[...] ſam quaſi erigente, in Phædro. *Idem.*

2 Τὴν ἴσην] Subintellige μοῖραν ἢ χάριν, quæ ellipſis Græco ſermoni[...] uſitatiſſima. *Idem.*

3 Εἰσηγήσατο τὸν νόμον] Sequitur ἐπικύρωσις ſive confirmatio decreti, qu[...] ad inſtar legis ratum eſſe vult Timon, totiuſque quaſi concionis ſubſcriptum ſ[...] fragiis. εἰσηγήσατο τὸν νόμον, Sic dicitur is, qui legem proponens ſuaſit. h[...] *ſuaſor legis* & *lator rogationis* appellatur ὁ γράφων καὶ εἰσηγούμενος, ut do[...] Budæus. Habet verbum *præeundi*, vel *introducendi* ſignificationem. Ita Ci[...] ro dixit : *introducere deliberationem*, pro auctorem ejus eſſe & ſuaſorem. *Idem*

4 Ἐπεψήφισε] Qui legem latam confirmat, dicitur ἐπιψηφίζειν, id eſt, τὸ[...] τὴν δοκιμάζειν καὶ κυροῦν. Eraſmus vertit: *concionis ſubſcripſit ſuffragiis.* Stephan[...] mavult, *aſtipulatus eſt decreto*, vel *confirmavit ſuo ſuffragio decretum concionis*, reſ[...] citque ad morem priſcum calculos per infundibulum conjiciendi in hydriam [...] ſitellam. ψῆφος enim calculus. *Idem.*

5 Πλὴν ἀλλὰ περὶ πολλοῦ] Εὐχὴ ſive votum. Exoptat Timon, ut omni[...] innoteſcat ſe opibus abundare, quia hoc vel maxime cruciarit invidos & ingrat[...] *Idem.*

6 Γενέσθαι ἂν] Pro γενήσεσθαι. Aoriſtum pro futuro, quod facit partic[...] δυνητικὴ, ut ſupra diximus. hic exprimitur in antecedentibus, alibi ſubintelli[...] tur. *Idem.*

7 Ἀγχόνη γὰρ] *Inde laqueus illis paretur :* laqueus pro quolibet mortis ge[...] re. Vt alibi obſervamus. *Bourd.* Quicquid angit vel cruciat hominem ἀγχό[...] nomine ſignificant Græci, ut *crucis* Romani. Sic Ariſtoph. in Acharnenſ. Τ[...] τα δῆτ' οὐκ ἀγχόνη; *nonne hæc ſunt, quæ me ad ſuſpendium adigant?* Propriè [...] *queum* denotat, ab ἄγχω, ſtrangulo, unde & Latinum *ango.* Scholiaſtes [...] terpretatur σχοινίον, ἢ βρόχον. Solent enim homines ex deſperatione ad laque[...] ut plurimum redigi. hinc pro quovis mortis genere accipi recte notat Bourde[...] tius. *Idem.*

8 Τὸ πρᾶγμα] Articulus vim habet pronominis demonſtrativi. *Idem.*

9 Καίτοι τί τοῦτο; φεῦ τοῦ τάχους] Oratio θαυμαστικὴ ſive admirationis ple[...]

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πανταχόθεν [1] συνθέουσι κεκονιμένοι, καὶ πνευστιῶντες, οὐκ οἶδα ὅθεν [2] ὀσφραινόμενοι τοῦ χρυσίου. [3] πότερον οὖν [4] ἐπὶ τὸν πάγον τοῦτον ἀναβὰς ἀπελαύνω αὐτοὺς τοῖς λίθοις [5] ἐξ ὑπερδεξίων [6] ἀκροβολιζόμενος, ἢ τό γε τοσοῦτον παρανομήσομεν, εἰσάπαξ αὐτοῖς ὁμιλήσαντες, ὡς πλέον ἀνιῷντο ὑπερορώμενοι; τοῦτο οἶμαι καὶ ἄμεινον. ὥστε δεχώμεθα ἤδη αὐτοὺς, ὑποστάντες. φέρε ἴδω τίς ὁ πρῶτος αὐτῶν οὗτός ἐστι;

undique concurrunt pulverulenti atque anheli, haud ſcio unde aurum odorati. Vtrum igitur hoc conſcenſo colle ſaxis eos abigo, è ſublimi dejaculans: an hac tantùm in re legem violabimus, ut ſemel cum illis congrediamur, ut contemti, magis angantur? ita ſatius eſſe duco. ideoque reſtemus quo illos excipiamus. Age proſpiciam, primus eorum iſte quis eſt? Nempe Gna-

Miratur Timon, tot undique ad ſe concurrere homines, tantoque ſtudio feſtinare. Idem illi accidit, quod Chremylo apud Ariſtoph. qui, cum lautiore uteretur fortuna, ſtatim plurimos habebat amicos, ſed ollares tantum, qui divitias ſequuntur, ut umbra corpus. *Barl.*

1 Συνθέουσι κεκονιμένοι] Ardens eorum in currendo ſtudium & feſtinationem indicat. Eſt enim à *κονίω*, *pulvere impleo.* Solent quippe properantes inter currendum pulvere impleri. hinc ἐγκονεῖν ἀντὶ τοῦ σπεύδειν apud Comicum in Pluto. pro quo & ἀγκονεῖν idem dixit in Lyſiſtr. Ab eo verbo eſt ἄγκονος pro famulus, miniſter: & fortaſſe ancillari. Fervens illud in Pecuniæ ſectatoribus ſtudium expreſſit etiam poeta Batavus:

Pars magnis enixa animis obdurat iterque
Rumpit anhela, urgens.

Alibi dixit Lucianus, κεκονιαμένοι καὶ πνευστιῶντες. Idem.

2 Ὀσφραινόμενοι] Notandum ὀσφραίνεσθαι per metaph. hic accipi pro *intelligere* aut *reſciſcere.* Sic Plautinus Euclio in Aulul. de Megadoro ſiniſtre ſuſpicans: *Aurum*, inquit, *huic oluit.* quod propriis verbis effert Chremylus in Pluto, ubi Menedemum videns accurrentem ait: Δῆλός ἐστιν, ὅτι που πράγματος ἀκήκοέ τι τῇ βαδίσει καὶ τῷ τάχει. id eſt, *Certum eſt ex inceſſu propero, quod jam aliquid de iſthoc reſcivit negocio.* De Pluto loquitur, cujus beneficio jam factus erat locupletior. *Idem.*

3 Πότερον οὖν] Ἀπορία ſive dubitatio. Deliberat ſecum Timon, utrum facturus ſit, an conſcenſo colle adventantes à ſe ſaxis ſit abacturus; an ſimul cum illis ſermone congreſſurus, ac deinde jejuno eos ſtomacho dimiſſurus, ut tanto magis angantur faſtiditi & repulſam paſſi. quod poſterius conſultiſſimum illi videtur. *Idem.*

4 Ἐπὶ τὸν πάγον] Hic πάγος collem deſignat, non villam. Vnde ἄρειος πάγος, Marti ſacer collis. minus recte alii *vicum Martium* interpretantur. *Idem.*

5 Ἐξ ὑπερδεξίων] Suppl. τόπων. Sic dicitur locus teſte Stephano, in quo dextra poteſt attolli ſupra aliquem. Polybius lib. I. ὑπερδέξιον λόφον appellat, in quo ſuperiores vel altiores eſſent hoſtibus. Igitur non ſatis vim vocabuli illius exprimunt, qui ſimpliciter ita vocant *locum editum* vel *opportunum.* ὑπερδέξιος dicitur reſpectu hoſtium, qui ex inferiore loco aut de plano celſiores oppugnant. *Idem.*

6 Ἀκροβολιζόμενος] Ἀκροβολίζεσθαι hic latius accipitur, nec tantum ſignificat è longinquo jaculis petere, ſed & lapidibus. Vide quæ ſupra notavimus ad vocem ἀκροβολισμοῦ, pag. 59. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] Γναθωνίδης ὁ κόλαξ, ὁ [2] πρώην ἔρανον αἰτήσαντί μοι [3] ὀρέξας τὸν βρόχον, [4] πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολλάκις ἐμημεκώς. ἀλλ' εὖγε ἐποίησεν ἀφικόμενος. οἰμώξεται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. [5] Γνα. οὐκ ἐγὼ ἔλεγον ὡς οὐκ ἀμελήσουσι Τίμωνος ἀγαθοῦ ἀνδρὸς οἱ θεοί; [6] χαῖρε Τίμων

Gnathonides adulator, qui mi- hi nuper cœnam petenti, fu- nem porrexit, quum apud m- ſæpe numero ſolida dolia vomue- rit. Sed bene eſt quod ad me ve- nit: nam primus omnium vapula- bit. *Gnat.* Nonne dicebam for- ut Dii Timonem bonum virun- non negligerent? Salve Timo- for-

1 Γναθωνίδης ὁ κόλαξ.] Hoc nomen paraſiticum. Terent. Liban. Long- *Bourd.* Sequitur δεξίωσις contumelioſa, ſed feſtiva, & ſycophanticis homini- bus condigna. Primus omnium ſeſe offert Gnathonides adulator, quem ſuis co- loribus ad vivum depingit Timon. Patronymicum eſt hoc nomen à Γνάθων, ſi- dicitur paraſitus apud Terentium, vel à Gnathone quodam Siculo, ut placet Tur- nebo Adverſ. lib. 18. cap. 4. vel ex eo quod adulatione, ut Antiphanes loquitur μάσημα quærat ταῖς γνάθοις, hoc eſt, *aliquid, quod buccis mandat.* γνάθος enim *maxilla*, vel *bucca.* Hinc Staſimus apud Plautum in Trinum. *Pol ego, etiamſi ve- tet, edim atque ambabus malis expletis vorem.* Barl.

2 Πρώην ἔρανον] Copioſe Clariſſ. Caſaub. ad Theophraſti Char. pag. 281 *Bourd.* Notandum hic vocem ἔρανυς male verſam ab interpretibus pro cœna. Pe- cuniæ genus eſt, quam amicus amico adverſam fortunam paſſo erogabat ea lege ut ſi Deus aliquando meliora daret, quantum illi erogatum eſſet, tantumdem ipſi reſtitueret. Eratque veluti medium quoddam inter id, quod δάνειον, cre- ditumque propriè dicitur, & ſtipem illam quotidianam, quæ mendicis & æru- ſcatoribus ſine ulla recuperandi ſpe erogabatur. Græci ἐλεημοσύνην vocant. E- tenebatur amicus, ubi lautiorem nactus eſſet fortunam, ſingulis amicorum ac- ceptas pecunias reddere. hinc ἐρανικαὶ δίκαι apud Athenienſes. de quibus vide Caſaubonum ad Theophraſti charact. & Cl. Salmaſium in obſervat. ſuis ad ju- Atticum. Alias ſignificat quoque vox ea convivium, quod inſtruitur à ſymbola- rum collatoribus, ſive ab uno paratum ſit ad plures excipiendos, ſive à pluribus ad unum, & ſæpe epulum denotat ſumptuoſum, ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν, vel ἐράσαι, quod antiquum eſt verbum ſignificans κενοῦν, evacuare, profundere, ut exponit He- ſychius. *Barl.*

3 Ὀρέξας τὸν βρόχον] Ingratum hujus paraſiti animum notat Timon, quod ſibi pecuniolam ejuſmodi vel ſtipem poſcenti funem porrexerit, quod eſt, ut proverbio dicitur, laqueum mandarit. Nam laqueum mandamus iis, quos uſque adeo negligi à nobis ſignificamus, ut ſi vel ſuſpendant ſe, nihil ad nos attineat. hinc ad reſtim rediiſſe dicitur res eorum, quorum facultates abſumptæ ſunt vel pe- riere. βρόχος propriè funis eſt ſeu reſtis ad ſuſpendium aptus, quod circumpo- nitur τῷ βρόγχῳ, id eſt, gutturi, ut volunt Grammatici. *Idem.*

4 Πίθους ὅλους ἐμεμηκώς] Indicat his verbis temulentiam hominis Timon. Pari hyperbola de M. Antonio ſcribit Cicero Philipp. 2. quod *vomendo fruſtis eſcu- lentis vinum redolentibus gremium ſuum, & totum tribunal impleverit.* De talibus & idem loquitur Tullius lib. 2. de Finibus. *Nolim*, inquit, *mihi fingere aſotos, ut ſoletis, qui in menſam vomant, & qui de conviviis auferantur, crudique poſtridie ſe rurſus ingurgitent.* ἐμεμηκώς præt. Atticum, quod cur minus uſitatum dicat Stephanus, non video. *Idem.*

5 Γνα. Οὐκ ἐγὼ ἔλεγον] Timonem blandis verbis compellans Gnathonides, eum, ut virum optimum Diiſque gratum prædicat, quo benevolentiorem ſibi habeat paratioremque ad obſequium. *Idem.*

6 Χαῖρε Τίμων] Vere ſcripſit Caſſiodorus in epiſtola quadam: *Adulatio blanda*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

¹Εὐμορφώτατε, καὶ ἥδιςε, καὶ ²συμποτικώτατε. Τί. νὴ καὶ σύ γε Γναθωνίδη ³ γυπῶν ἁπάντων βορώτατε, καὶ ἀνθρώπων ⁴ ἐπιτριπτότατε. ⁵ Γνα. ἀεὶ ⁶ φιλοσκώμμων σύ γε. ἀλλὰ ⁷ ποῦ τὸ συμπό-

formoſiſſime, ſuaviſſime, convivator belliſſime. *Tim.* Tu quoque ſalve Gnathonides vulturum omnium voraciſſime, atque hominum perditiſſime. *Gna.* Grata ſemper tibi dicacitas: ſed ubi eſt con-

nda omnibus applaudit: omnibus ſalve dicit. Nec minus ſcite Seneca: *Malum minem blande loquentem agnoſce tuum laqueum eſſe. habet enim ſuum venenum blan- oratio.* Barl.

1 Εὐμορφώτατε] Laudat primo Timonem à pulchritudine corporis, eum ap- lans εὐμορφώτατον, hoc eſt, *formoſiſſimum.* Ita Iuvenalis de Græculis aſſentato- us Sat. 3.

Quid quod adulandi gens prudentiſſima laudat
Sermonem indocti, faciem doformis amicæ.

ıc quadrat quod ſubdit Caſſiodorus loco ſupra citato: *Adulatio prodigos vocat erales; avoros, parcos; garrulos, affabiles; obſtinatos, conſtantes.* addo & Ther- as, formoſos: *quæ ſagitta leviter volat, certoque infigitur.* Vnde cautior Dio- nes, ut Seneca refert in epiſtolis, cum ſupra modum ab aliquo laudaretur, portune reſpondit: *Adulator, deſine me laudare, nihil proficis, cum te intelligam.* em.

2 Συμποτικώτατε] Secundo deprædicat eum à morum ſuavitate. συμποτικὸν cant Græci, qui libens ac bene lauteque convivatur, ut exponit Budæus. nam nvivia ſua Græci dixerunt συμπόσια: vel potius ita appellatur, qui novit quo cto ſe gerere oporteat inter compotatores, ut illis ſit jucundus. Docet hoc Plu- ch. lib. 1. Sympoſ. ἂν μήτε τῷ μεθύειν ὑβαλωτὸς ᾖ, μήτε πρὸς τὸ πίνειν πρόθυμος. Item, ſi ſit σπουδῆς πινόντων οἰκεῖος, καὶ παιδιᾶς μὴ ἀλλότριος, *nimirum ſeriis bibentium ſtudiis ſit accommodatus, tum à jocis eorundem haud alie- s, ſed ad utraque probe temperatus.* Idem.

3 Γυπῶν βορώτατε] Sic vocat Gnathonidem Timon perſpecta ejus aſſen- ione. Diximus ſupra *vultures* appellari per convicium, qui vel ob hæreditatis l alterius emolumenti ſpem inſidiantur cuipiam. Eſt enim vultur avis rapax, ædæ furtoque ſemper intenta. Vnde & Imperatores ſubditorum ſpoliis inhian- s, itemque avaros provinciarum præfectos Cicero *vulturios* appellat in orat. pro xtio, βορός, vel ut alii ſcribunt, βορρὸς edacem ſignificat, à quo Latinum *rax*, verſo β in *v* conſonantem, ut à βιῶ, *vivo*, βία, *vis.* Exponitur ab eſychio, πολυφάγος, ἄπληςος, qui inexplebilis eſt voracitatis, edax. no- en paraſito conveniens. *Idem.*

4 Ἐπιτριπτότατε] Sic antea ἐπίτριπτοι ῥήτορες, quod epitheton philoſophis ſſim accommodat. *Bourd.*

5 Γνα.] Gnathonides male exceptus à Timone, dicteria ejus, quæ paraſito- m patientia eſt, in bonam partem interpretatur, quaſi ab ingenii quadam ur- nitate profecta. *Barl.*

6 Φιλοσκώμμων] Dicitur qui dicteriis mordacibus & ſcommatis gaudet, εὐτράπελος alio nomine. De Athenienſibus refertur, quod eſſent σκωπτόλαι, καὶ κάτηγοροι. Vnde dictum à quopiam: κακῶς λέγειν, μέλι ἐςὶ τὸ Ἀττικόν. Eo ıam ingenio fuiſſe leguntur Antiocheni, itemque Alexandrini, quos φιλοσκώμμονας appellat Herodian. lib. 1. & Athenæus lib. 4. c. 25. De εὐτραπελία, ıatenus laudanda eſt, vel vituperanda, legatur Ariſtot. Eth. lib. 4. cap. 8. :mque Beza ad Epheſ. cap. 5. verſ. 4. ubi damnare eam videtur Gentium doctor. *em.*

7 Ποῦ τὸ συμπόσιον] Male eo nomine audiebant Græci, quod compotationes narent, eſſentque φίλοινοι. *Laudibus arguitur vini vinoſus Homerus*, inquit Hora- tius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σιον; ὡς [1] καινόν τι σοι ᾆσμα τῶν νεοδιδάκτων [2] διθυράμβων ἥκω κομίζων. [3] Τί. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ μάλα [4] περιπαθῶς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δικέλλῃ. [5] Γνα. τί τοῦτο; παίεις

convivium? nam novam
adfero cantilenam ex his quos
per didici dithyrambis. *Ti.*
At elegos canes admodum
ſerabiles, ab hoc doctus li
ne. *Gna.* Quid iſtuc? f

ὀ

tius. Et notum eſt illud eorum tabernis inſcriptum omnibuſque decantatum ſ
bolum: ἢ πῖθι ἢ ἄπιθι, aut *bibe aut abi.* Priſcos tamen Lacedæmonios exc
quorum phiditia ſeu convivia, cum in publico haberentur, ſcholæ erant ſob
tatis & virtutis omnis, ut teſtantur Xenophon in Rep. Lacedæm. & Plutarchu
Laconic. *Barl.*

1 Καινὸν ᾆσμα] Novam cantilenam affert Gnatonides, qua Timonem ob
ctare ſtudet. Novit enim palpator homines rerum novarum eſſe cupidos. I
Telemachus apud Homer. Odyſſ. α.

> Τὴν γὰρ ἀοιδὴν μᾶλλον ἐπικλείουσ' ἄνθρωποι,
> Ἥτις ἀκουόντεσσι νεωτάτη ἀμφιπέλεται.

Id eſt:

> *Hanc cantilenam magis celebrant homines,*
> *Quæ audientibus noviſſima eſt.*

Et Pindarus in Olymp. hymno 9. Αἴνει παλαιὸν οἶνον· ἄνθεα δ' ὕμνων νεωτέ
id eſt: *lauda vinum vetus, ſed novorum hymnorum flores.* Sentit enim ἀμίμη
poëta gratiores eſſe hymnos, qui res nuper geſtas celebrant, quam qui pr
tractant. Pleraque commendat novitas, præſertim apud imperitos. *Idem.*

2 Διθυράμβων] De quibus fuſe Clariſſ. Marcil. ad Horat. Alii ad artem p
ticam. Gl. Mſſ. διθύραμβος ὕμνος εἰς Διόνυσον. Bourd. Νεοδίδακτον δι
ράμβον] Id eſt, τὸν νεωστὶ διδασκόμενον, *quem recens didici.* Vox ea in Lexicis p
termiſſa ut & aliæ complures. Nec apud Stephan. extat, quod miror, cum
hil ſit vulgatius. Dithyrambus autem chorus, vel carmen dicitur in hono
Bacchi compoſitum, quod non niſi furore quodam affectis & lymphaticis c
veniſſe ſcribit Plato in Phædro. magnam vim ad animos concitandos & per
bandos habuiſſe fertur. Sic dicitur à Baccho, qui & διθύραμβος appellatu
antro quodam διθύρῳ in quo educatus traditur: vel ex eo quod bis natus,
duabus quodammodo januis egreſſus ſit, nempe ex utero materno, & Iovis
more. cujus figmenti varias interpretationes vide apud Diodor. Siculum & E
bium, necnon Macrob. Phurnutum, & alios. *Barl.*

3 Τί. Καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄσῃ] Reſponſio Timonis appoſita & feſtiva.
thyrambis opponit elegos qui miſerabiliter ſonant, ideoque ἐν τοῖς ἐπιταφ
olim adhiberi ſolebant, ſic dicti ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν, quæ flentium vox eſt. h
elegia flebilis apud Ovid. οἰκτίστους vocat Apollon. Argon. 2. *miſeros* Ho
lib. 1. Od. 23. Poſtea vero omnibus promiſcue rebus applicari cœpit hoc
tri genus, nullamque hodie materiam reſpuit. Sic idem Flaccus in arte poët.

> *Verſibus impariter junctis querimonia primum:*
> *Poſt etiam incluſa eſt voti ſententia compos.*

Iocoſe autem ad ſignificationem hujus vocabuli alludens Timon, gemitus & p
ratus ſeu ejulatus, vocat *elegias*, aut etiam querulas voces. *Idem.*

4 Περιπαθῶς] Id eſt, *miſerabiliter*, & cum magna vi affectuum. Vult ſig
ficare modum Timon, quo canturus ſit elegos, nempe συμπαθητικῶς
κλαυθμοῦ, quem doloris affectum illi inditura eſſet ἡ δίκελλα, ſimulque par
tum ligone ſuo percuſſit. *Idem.*

5 Γνα. Τί τοῦτο] Gnathonides præter exſpectationem ligone ſauciatus Ti
nem in jus vocare minatur ob datum vulnus. Ob ſimplicem verberationem a
Athenienſes dabatur δίκη αἰκίας, id eſt, actio ob verbera, quæ privati erat

di

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Τίμων; [1] μαρτύρομαι. ὦ Ἡράκλεις. ἰοὺ. ἰού. [2] προκαλοῦμαί σε τραύματος εἰς [3] Ἄρειον πάγον. . καὶ μὴν ἄν γε μικρὸν ἐπιβραδύνῃς, φόνου τάχα προσκεκλήσῃ με. Γνα. μηδαμῶς, ἀλλὰ σύ γε πάν-

ô Timon ? anteſtor ô Hercules, hei hei, te quòd mihi vulnus inflixeris apud Areopagitas in jus voco. *Tim.* Atqui ſi cunctêre pauliſper, mox cædis me reum ages, *Gna.* Nequaquam, quin plane vul-

:ii, & pecunia fere mulctabatur. Actio vero ob datum vulnus, publici erat licii, & graviore ſupplicio plectebatur. *βουλεύσεως τραύματος* appellant Græci, quidem *ἐκ προνοίας*, ut hic factum à Timone Vulneris autem conſulto dati ım pœna fuit bonorum publicatio cum relegatione, ita ut ab exilio in patriam lux morte lueret. Talio tamen in certis quibuſdam cauſſis ac vulneribus lege lonis obtinebat. Sed hac de re fuſius diſceptantem audi Salmaſium in lib. jam pius memorato de Iure Attico. *Barl.*

1 Μαρτύρομαι] Ad circumſtantes hæc loquitur. q. d. Vos qui præſentes hic is, teſtes cito, quod Latinis *amteſtari* dicitur. Gloſſæ, *Amteſtor*, *μαρτύρομαι*, *tem facio.* Fiebat id apud Romanos auriculam prehendendo ſeu vellendo ejus, iem teſtem ſumebant. Cujuſce ritus meminit Horat. Serm. lib. 1. Satyr. 9. ubi le Lambinum. *Idem.*

2 Προκαλοῦμαί σε] *Voco te in jus*, ſcil. *εἰς ἄρειον πάγον*: aliquando additum peritur *εἰς κρίσιν*, vel *δίκην*. Budæus in his & ſimilibus locis reponendum ſuicatur *προσκαλεῖσθαι*, quod tamen contra optimorum codicum fidem temere ciendum non eſt. Alioquin fateor alterum ſæpius inveniri. Sic Ariſtophanes Veſpis, Plutarchus item & Ariſtoteles locuti: cujus eſt illud. 5. Politic. *προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον.* Vide Theſ. Steph. *Idem.*

3 Ἄρειον πάγον] Nomen *πάγου*, ut jam ante monuimus, pro colle ſeu petra cipitur à *πήγνυμι*, cujus indef. 2. eſt *ἔπαγον.* hinc *πάγος*, quod lapides vi loris aut frigoris in unum compingantur & condenſentur, ut docet Ariſtoteles obl. 24. ideoque non producenda eſt princeps ſyllaba, ſed corripienda, ut con- vulgares Grammaticos optime probat præceſſor meus Ieremias Hoelzlinus vir ræcè doctiſſimus ad Apollon. ſuum lib. 2. *Ἄρειος* appellatur, quod cum Mars, ii Græce dicitur *ἄρης*, homicidii crimine reus fieret, judicantibus duodecim iis, in eo colle ſex ſententiis (Græci *ἴσας ψήφους* vocant) abſolutus ſit, cujus i teſtis eſt Alexander ab Alexandro lib. 3. cap. 5. Metonymice hic deſignantur ſi Areopagitæ, quorum judicum ſumma erat auctoritas, deque capitalibus uſſis pronunciabant tanta integritate, ut noctu atque in tenebris, non interdiu uſſas cognoſcerent: quo non dicentes, ſed duntaxat ea, quæ dicerentur, ſpetarent, ut auctor eſt Lucianus in ſectis. Scribit Ariſtoteles in lib. de Rep. Enialtem & Periclem minuiſſe authoritatem Senatus Areopagitici & ſtudio auræ opularis pauperis admiſiſſe in ordinem Senatorium, denique eum, ut & alios idicum conſeſſus feciſſe *μισθοφόρους.* Stipendium cujuſque judicis quotidianum at triobolus. *mercedulam* appellat Cicero lib. 1. de Orat. *Idem.*

4 Γνα. μηδαμῶς] Duriora Timonis verba & dolorifica verbera gratioſis iteım dictis emollire ſtudet Gnathonides, æqui bonique omnia conſulens, modo ılneri imponatur emplaſtrum aureum. Sic paraſiti ſolent commodi gratia quæs & facere & pati. Iuvenalis Sat. 5.

——————— *Omnia ferre*
Si potes & debes: pulſandum vertice raſo
Præbebis quandoque caput, nec dura timebis
Flagra pati his epulis, & tali dignus amico.

)e eo loquitur Satyricus, qui opiparas divitum menſas ſectabatur. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τως τὸ τραῦμα ἴασαι [1] μικρὸν ἐπιπάσας τοῦ χρυσίου. δεινῶς γὰρ [2] ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον. [3] Τί. ἔτι μένεις; Γνα. ἄπειμι. σὺ δὲ [4] οὐ χαιρήσεις [5] οὕτω σκαιὸς ἐκ χρηστοῦ γενόμενος. [6] Τί. τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιὼν, [7] ὁ ἀναφαλαντίας; Φιλιάδης, κολάκων ἁπάντων ὁ [8] βδελυρώτατος. οὗτος δὲ παρ' ἐμοῦ ἀγρὸν ὅλον λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ

vulneri medere paululum auri inſpergens: præſentiſſimum enim illud eſt remedium ad ſiſtendum ſanguinem. *Tim.* Etiam manes. *Gna.* Abeo. Sed malè tibi vertet quòd ex viro commodo tam ſævus factus ſis. *Tim.* Quis hic eſt recalvaſter ille qui accedit? Philiades, aſſentatorum omnium execratiſſimus. Hic cùm à me ſolidum acceperit fundum, tum in

1 Μικρὸν τοῦ χρυσίου] Pro ὀλίγον. ἐπιπάσσειν propriè eſt *inſpergere.* Eraſmus eleganter per *inungendi* verbum expoſuit more Latinis uſitato, quanquam inungere Græcis ſit ἐγχρίειν. Et apud medicos φάρμακον ἔγχριστον & ἐπίπαστον diſtinguuntur. Nam ἔγχριστον vocant, quo corpus extrinſecus inungitur: ἐπίπαστον quod inſpergitur exterius corpori vel vulneri. *Barl.*

2 Ἴσχαιμον] *Sanguinem ſedans.* Vox medica. Hippocr. Galen. ut θυμὸς, θύμαιμος, Tzetz. ad Lycoph. *Bourd.* Facete & per jocum ſic vocat aurum. Eraſmus vertit, *præſentiſſimum remedium.* Pererius recte, *præſentiſſimum remedium ad ſiſtendum ſanguinem*, expreſſo nomine ἴσχαιμον, quod eſt, παρὰ τὸ ἴσχειν τὸ αἷμα. Vnde & herba ἴσχαιμος vel ἰσχαίμων dicta à ſiſtendo ſanguine, quam Euſtathius putat eſſe radicem illam ab Eurypylo Patrocli vulneri adhibitam, quæ, ut Homerus eam deſcribit Iliad. γ. ἀπάσας Ἔχ' ὀδύνας· τὸ μὲν ἕλκος ἐτέρσετο, παύσατο δ' αἷμα. Sunt qui *Achillejam* vocant: alii *Ariſtolochiam*, de quibus οἱ ῥιζοτόμοι. Barl.

3 Τί. ἔτι μένεις] Gnathonides, ubi videt nihil à Timone obtineri poſſe præter plagas, & contumelias, ſumma cum indignatione diſcedit, inſolitam hominis ferociam admiratus, quo tam commode uſus fuerat antea. *Idem.*

4 Οὐ χαιρήσεις] *Non gaudebis* i. e. dolebis, facti illius te pœnitebit. Supra dixit, οὐ χαίροντες ἄπιτε. Litotes vocatur Rhetoricæ magiſtris. Sic & Homerus Iliad. 20. Οὐδὲ τιν' οἴω Τρώων χαιρήσειν ὅστις σχεδὸν ἔγχεος ἔλθοι. Notetur utrobique fut. Atticum pro communi χαρεῖς vel χαρεῖν. Eſt enim Atticis proprium ex gravitonis facere inflexa. *Idem.*

5 Οὕτω σκαιὸς] Σκαιὸν hic opponit τῷ χρηστῷ. Sic vocatur homo commodis moribus. *Benignum* interpretatur Horatius, ut de Tigellio: *Quippe benignus erat.* Alibi σκαιοὶ & δεξιοὶ inter ſe opponuntur. Vide pag. 122. *Idem.*

6 Τί. τίς οὗτός ἐστιν ὁ προσιὼν] Poſtquam diſceſſit Gnathomides, accurrit velut ad prædam alter, nempe Philiades ejuſdem plane farinæ homo, id eſt, ad aſſentationem factus, cujus ingratum animum & ſordidas adulationes lepide perſtringit Timon. *Idem.*

7 Ὁ ἀναφαλαντίας] Deſcribit eum à capitis deformitate, quod recalvaſter eſſet, cujuſmodi homines derideri ſolent, unde illud: μωρὸν ὁρᾷς φαλακρόν. Et nota eſt hiſtoria de Eliſæo Propheta, 2 Reg. 2. Sed diſcrimen ponunt Grammatici inter ἀναφαλαντίασιν & φαλάκραν. hanc capitis glabritiem eſſe volunt, ad quem tegendam πίλια περικράνια geſtare ſolent ſeniores, vulgo *calautas* vocant: illam ſolius frontis aut ſuperciliorum. *Idem.*

8 Βδελυρώτατος] *Impuriſſimus.* Legend. Caſaub. ad Char. Theoph. *Bourd.* Characteriſmum hominis βδελυροῦ habemus apud Theophraſtum. Vox ea impuritatem & fæditatem continet. deducitur enim ἀπὸ τοῦ βδεῖν, ut hominem ſignificet proſtituti pudoris, & flagitioſe turpem. *Barl.*

1 Περίκα

προῖκα δύο τάλαντα μισθὸν τοῦ ἐ-
κείνου, ὁπότε ᾄσαντά με, πάντων
σιωπώντων, [2] μόνος ὑπερεπῄνεσεν,
ωμοσάμενος [3] ᾠδικώτερον εἶναι
κύκνων, ἐπειδὴ νοσοῦντα πρῴην
δέ με, καὶ προσῆλθον ἐπικουρίας
όμενος, [4] πληγὰς [5] ὁ γεννάδας
προσενέτεινε. [6] Φι. ὢ τῆς ἀναισχυν-
τίας. νῦν Τίμωνα γνωρίζετε; νῦν
αθωνίδης φίλος καὶ συμπότης;
ιγαροῦν δίκαια πέπονθεν οὗτος ἀ-
ριστος ὤν. ἡμεῖς δὲ οἱ πάλαι ξυνή-
θεις καὶ ξυνέφηβοι, καὶ δημόται,
ὅμως μετριάζομεν ὡς μὴ ἐπιπη-

in filiæ dotem talenta duo, laudationis præmium, cùm me canentem reliquis omnibus ſilentibus ſolus ſupra modum laudaſſet, dejerans me oloribus longè magis canorum, poſtquam me nuper ægrotantem vidit (nam adieram opis indigus) plagas egregius ille vir impegit. *Phil.* O impudentiam! nunc demum Timonem agnoſcitis? nunc Gnathonides amicus & conviva: enimvero digna ſe accepit, cùm ſit ingratus. At nos qui jam olim familiares ſumus, æquævi, ac populares, tamen modeſtè agimus, ne in-

1 Προῖκα] Sic vocat γαμήλιον δῶρον, quod pater filiæ dat, cum eam elocat παρὰ τὸ προϊκνεῖσθαι εἰς τὸν γαμβροῦ οἶκον, ut vult Stephanus, quod in domum geri à ſocero præmittatur. *Barl.*

2 Μόνος ὑπερεπῄνεσεν] Notetur etiam, quod & Theophraſtus docet in chat. κολακείας, Philiadem ſolum cæteris omnibus tacentibus laudaſſe Timonem, c eſt, ut proverbio dicitur, fulicam olori comparaſſe. Nec ſine cauſſa inquit, ερεπῄνεσε. Nam & hoc adulatoribus proprium eſt ſupra modum laudare, nec n encomiis ſuis ornare divites quam onerare. ἐπαίνους φορτικοὺς eleganter ſupra cavit. De iſthoc hominum genere ſic Iuvenalis:

Miratur vocem anguſtam, quâ deterius nec
Ille ſonat quo mordetur gallina marito. Idem.

3 Ὠδικώτερον τῶν κύκνων] Eodem proverbio paſſim utitur. Sic in Cycnis. *Bourd.* nc proverbium *cycnea cantio* pro dulciſſima & ultima, de quo Eraſmus in Chid. Dicuntur cycni inſtante morte mirandos quoſdam cantus edere, quod ut nium litteris celebratum eſt, ita nulli, ut credo, repertum. Certe teſtatur Anæus lib. 9. Alexandrum Mindium tradidiſſe, multos ſe moribundos proſeum, ſed nullius audiſſe cantum. Idem ſentit Plinius. lib. 10. cap. 23. & . Scaliger contra Cardanum exercitat. 232. Non defuere tamen Philoſophi nnulli, qui hujus rei cauſſam dare conantur, affirmantque id accidere propter itus per collum procerum & anguſtum erumpere laborantes. Hinc Marlis:

Dulcia defecta modulatur carmina lingua
Cantator cycnus funeris ipſe ſui.

in & Ægyptii, cum ſignificare vellent Muſicum ſenem, *cycnum* pingebant teſte o Niliaco in Hieroglyphicis. *Barl.*

4 Πληγὰς προσενέτεινε] Præpoſitio πρὸς in verbo ſuam habet emphaſin. q. d. n ſatis illi fuit verbis procacibus me inanem dimittere, ſed & inſuper plagas lidit, vel colaphos impegit. Atticum dicendi genus, ἐντείνειν πληγὰς vel abſole ἐντείνειν pro, *cædere.* Idem.

5 Ὁ γεννάδας] *Generoſus ille* per ironiam, ut ſupra. Articulus vicem præſtat nominis ἐπιδεικτικοῦ. Idem.

6 Φι. ὢ τῆς ἀναισχυντίας] Philiades ut favori velificetur Timonis, Gnathonin merito ab ipſo rejectum fatetur ob ingratitudinem ejus, ut de ſuo erga eum dore & benevolentia certus eſſe poſſit. *Idem.*

7 Ὅμως μετριάζομεν] En paraſiticam modeſtiam. μετριάζειν hoc loco eſt

δᾷν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέσποτα. [1] καὶ ὅπως τοὺς [2] μιαροὺς τούτους κόλακας φυλάξῃ, [3] τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης μόνον, τὰ ἄλλα δὲ, κοράκων οὐδὲν διαφέροντας. [4] οὐκ ἔτι [5] πιστευτέα τῷ νῦν οὐδενί. πάντες ἀχάριστοι, καὶ πονηροί. ἐγὼ δὲ [6] τάλαντόν σοι κομίζων ὡς ἔχοις [7] πρὸς τὰ κατεπείγοντα χρῆσθαι, καθ' ὁδὸν ἤδη πλησίον ἤκουσα ὡς πλουτοίης ὑπερμεγέθη τινὰ πλοῦτον. ἥκω τοιγαροῦν ταῦτά σε νουθετήσων. καίτοι σύ γε οὕτω σοφὸς ὢν, οὐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, [8] ὃς καὶ τῷ Νέ-

inſilire videamur. Salve here, f
ut adulatores iſtos obſerves nef
rios, qui nuſquam niſi in men
adſunt : præterea à corvis nih
differunt. Nulli hominum huj
ætatis eſt amplius fidendum : i
grati omnes & ſceleſti. At eg
cùm tibi talentum afferrem, q
ad urgentem neceſſitatem uti po
ſes, in via accepi te ſummas qua
dam opes eſſe nactum. Proinc
veni his de rebus te moniturus
quanquam fortè tibi me monit
re nihil erat opus, cùm vel ip

N

moderatione uti, non inſultare miſero, opponiturque τῷ ἐπιπηδᾷν, vel ut alii c
dices habent, ἐμπηδᾷν, quod idem valet. *Barl.*

1 Καὶ ὅπως φυλάξῃ] Defectivum loquendi genus, ſed Atticum, pro ὅρα
vel μελέτω σοι ὅπως φυλάξῃ. Exempla paſſim obvia. recte interpres, *fac ut o*
ſerves. Idem.

2 Μιαροὺς] Sic fere appellat adulatores, hoc eſt, ſceleratos, & nefarios. pr
prie μιαρὸς ſanguine pollutum ſignificat, à μιαίνω, *polluo.* Heſychio expon
tur, ὁ μεμολυσμένος αἵματι, ἀκαθαρτος, ſic locum corrigo, pro quo legit
αἵματος ἀκαθάρτου, nullo ſenſu. *Idem.*

3 Τοὺς ἐπὶ τῆς τραπέζης] Vocat paraſitos: *qui bona ſumma putant aliena vi*
re quadra. τραπεζέας olim appellatos fuiſſe tradit Plutarchus in Sympoſ. Phil
ſtratus pro eodem dixit, τοὺς ἐκ τῆς τραπέζης. Cicero *omnium menſarum aſſeclas* ſc
appellat, qui, ut Plautinus ille Gnatho ait, *vocati, non vocati* ſolent eſſe in co
vivio. *Idem.*

4 Οὐκ ἔτι] Nemini fidendum eſſe monet Philiades, quod plerique omnes
ævi homines eſſent ſubleſta fide & improbi: ſe tamen unum ut ſincere amicum
cipi vult. *Idem.*

5 Πιστευτέα] Atticum eſt, pro πιστευτέον. plurale pro ſingulari. Sicut om
bus fidere, ſtultum eſt: ita nulli fidere, inhumanum. Tamen cum tanta ſit p
ſonatorum amicorum turba, præſtare ait Philiades, nulli fidere, quam fac
credendo rurſus decipi. Nam ut ille inquit apud Theognidem: Πίστει χρήμα
ὄλεσα, ἀπιστείῃ δ' ἐσάωσα, id eſt, *Nimia fiducia pecunias amiſi: diffidentia vero*
retinui. Idem.

6 Τάλαντον κομίζων] Duo fuere talentorum genera, quorum minus libras v
lebat ſexaginta: majus octingenta. vide Caroli Gerardi Comment. ad Ariſtop
Plutum. *Idem.*

7 Πρὸς τὰ κατεπείγοντα] Supple, πράγματα, *rebus urgentibus, in urge*
neceſſitate. τὸ κατεπεῖγον dicitur *negotium urgens.* Scit enim Philiades beneficiu
opportuno tempori collatum eſſe gratiſſimum, & bis datum cenſeri, quod ino
datur prompte & ultro. Nam *nulla res* (inquit Seneca in lib. de benef.) *car*
conſtat, quam quæ precibus empta eſt, & extorta potius, quam data. πλοῦτον πλουτ
Atticiſmus, ut ſupra, σπονδὰς σπένδεσθαι. Sic *furere furorem, ſervire ſervitut*
& alia Græcorum more dicunt Latini. *Idem.*

8 Ὃς καὶ τῷ Νέστορι] Laudat Timonem à prudentia, eumque Neſtori tantum n
confert, ſed præfert. Fuit Neſtor Pyliorum rex, qui ob tria maxime celebrat
ab Homero, quod eſſet omnium hominum vivaciſſimus, quod longo rerum u

pr

ϱει [1] τὸ δέον παραινέσειας ἄν. Τί. [3] ἔστω ταῦτα ὦ Φιλιάδη. ·λλω [4] ἀλλὰ πρόσιθι, ὡς καὶ σὲ φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ. Φι. ἄνθρωποι, [7] κατέαγα τοῦ κρανίου ὑπὸ τοῦ ἀχαρίστου, διότι τὰ συμφέροντα ἐνουθέτουν αὐτόν. [8] Τίμων. ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται, [9] ψήφισμα ἔχων ἐν τῇ ἐξιᾷ, καὶ [10] συγγενὴς ἡμέτερος ἶναι λέγων. οὗτος ἑκκαίδεκα παρ' ἐ- οῦ τάλαντα μιᾶς ἡμέρας ἐκτίσας τῇ τόλει, [11] καταδεδίκαστο γὰρ, καὶ ἐδέ-

Neſtori, ſi neceſſe eſt, conſilium dare queas. *Tim.* Ita fiet Philiades. Verùm accede quo te ligone comiter excipiam. *Phil.* Viri, caput mihi ab hoc ingrato effractum eſt, propterea quòd illum quæ in rem illius erant, admonui. *Tim.* Ecce, tertius huc orator Demeas accedit, tabulas dextra tenens, ſeque profitens mihi cognatum eſſe. Hic una die de meo ſedecim talenta civitati dependit, nam damnatus erat, ac vinctus. At quum ſol-

rudentiſſimus: ac denique quod facundiſſimus. Vnde ad Trojanæ urbis excidium non decem Ajaces, ſed Neſtores habere optabat Agamemnon, eo docens, lus in bello poſſe prudentiam, quam fortitudinem, & *parum arma foris prodeſſe, iſi prudens domi conſilium fuerit.* Tullius lib. 1. offic. *Barl.*

1 Τὸ δέον] Interpretes vertunt, *ſi neceſſe eſt*, puerili errore. nam τὸ δέον cum rticulo *officium* denotat, quaſi dicat Philiades Timonem tanta pollere prudentia, t ipſum Neſtorem ſui officii commonefacere poſſit. quod eſt τὸ δέον παραινεῖν. nfra dixit, τὰ συμφέροντα νουθετεῖν. Idem.

2 Τί.] Conceſſio ſeu approbatio ironica quæ ſequitur. *Idem.*

3 Ἔστω ταῦτα] Concedentis formula, *ſic erit, ita fiet, ut dicis.* Idem.

4 Ἀλλὰ πρόσιθι] Per illuſionem σαρκαστικὴν, ut apud Terent. *Adeſdum bone vir.* Idem.

5 Φιλοφρονήσωμαι τῇ δικέλλῃ] Feſtive. quo pacto Galli dicunt, *careſſer quelqu'un à coups de baſton.* Idem.

6 Ἄνθρωποι] *O viri.* Quiritantis vox & opem implorantis. *Idem.*

7 Κατέαγα τοῦ κρανίου] Atrocitatem injuriæ declarat, cum caput ſibi comminutum queritur. κατέαγα per dialyſin Atticam ponitur, ἀντὶ τοῦ κατῆγα. Sic Ariſtoph. in Veſpis:

Ἀνὴρ Συβαρίτης ἐξέπεσεν ἐξ ἅρματος,
Καί πως κατεάγη τῆς κεφαλῆς.

id eſt:

Homo Sybarita nuper è curru excidit,
Cadenſque capite vulnus accepit grave.

Τὸ κρανίον propriè *calvaria.* recte interpres *caput* interpretatur, ut patet ex Comici loco. Sic & Herodian. ξύλῳ παισθεὶς κατὰ τοῦ κρανίου ἐτελεύτησε, quod politiſſimus vertit Politianus: *fuſte capiti illiſo vitam finiit.* Idem.

8 Τί. ἰδοὺ τρίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ Δημέας προσέρχεται] Tertius ad Timonem ſe recipit Demeas orator, cujus ἀχαριστίαν, & gnathonicas artes ingenioſe ob oculos ponit Lucianus. *Idem.*

9 Ψήφισμα] Quod à legis ſanctione differt; hic tabulæ ſunt, in quibus conſcriptæ erant laudes & merita Timonis; vel quibus continebatur decretum ſeu plebiſcitum de aurea ei erigenda ſtatua, ut in ſequentibus declarat. *Idem.*

10 Συγγενὴς εἶναι λέγων] Græca ſermonis ſtructura, quam & imitatur Ovid. 3. Metam. *Rettulit Ajax Eſſe Iovis pronepos.* Cognatum ſe eſſe fingit Timonis, quo facilius hominem auro emungat. *Idem.*

11 Καταδεδίκαστο] *Damnatus erat*, nempe pecuniæ quam debeat civitati, eaque de cauſſa vinctus. hinc καταδεδικασμένος, *condemnatus, addictus.* Heſy-

δεῦ, οὐκ ἀποδιδοὺς, κἀγὼ ἐλεήσας, ἐλυσάμην αὐτόν. ἐπειδὴ [1] περιῆλθεν ἔλαχε [2] τῇ Ἐρεχθηΐδι φυλῇ [3] διανέμειν τὸ θεωρικὸν, κἀγὼ

ſolvendo non eſſet, ego miſertus illum redemi. Porrò cùm illi ſorte obveniſſet, ut Erechtheidi tribui diſtribueret ærarium, atque ego adiens,

chio ἀγώγιμος. Sic dicebatur, qui abducendus condemnabatur, & in poteſtatem tradebatur ejus à quo ducebatur, ut de ipſo poſſit facere, quod libitum erat. Licebat olim creditori debitorem confeſſum ob æs alienum venundare, & capitis ſupplicio afficere, tam apud Athenienſes ex lege Solonis, quam apud Romanos ex lege 12. Tabular. quod cum immitius videretur, poſtea in deſuetudinem abiit, & pro trucidatione & ſectione corporis debitorum æſtimatio judici permiſſa fuit. Salmaſ. ad jus Atticum. *Barl.*

1 Περιῆλθεν ἔλαχε] Verbum λαχεῖν, ut & Hebr. לכר, propriè *ſortiendi* vel *ſortes projiciendi* ſignificationem habet: frequentius tamen accipitur pro *ſorte* vel *ſortitò obtinere.* Hinc Latinum *nanciſci* è Græco λαγχάνειν, verſo λ in ν, ut docet Caninius. *Idem.*

2 Τῇ Ἐρεχθηΐδι] Athenienſes, cum non viderentur ſibi ſatis una Ἀθηνᾷ, id eſt, Pallade nobiles, variis etiam ſui populi partibus, hoc eſt, tribubus, nomina ab eponymis dedere. Erant vero ἐπώνυμοι heroës, primi ſcil. illi, quos ſuprema hominum memoria noverat, quique virtutis ergo ſtatuas habebant Athenis. Et cum duodecim eſſent tribus, decem ex Apollinis oraculo à principibus ſuis ſeu regibus fama clarioribus nominatæ, in quibus fuit tribus *Erechtheis* ab Erechtheo rege nomen adepta, ut *Cecropis* à Cecrope, *Pandionis*, à Pandione, &c. *Idem.*

3 Διανέμειν τὸ θεωρικὸν] Pecunia primum bellica, dein χρήματα εἰς θεῶν τιμὰς καὶ ἑορτὰς διδόμενα ἐν τοῖς Παναθηναίοις καὶ Διονυσίοις. Heſych. hæc autem pecunia dividebatur in ſolos cives ut pararent ſibi πεπλώματα & alia vel ad ſacrificia vel ad ſpectacula neceſſaria, ut patet lin. ſeq. diſtributio videtur μνᾶς. ἐπέδωκε τοῖς ἐκ πασῶν τῶν φυλῶν θεωρικοῖς εἰς ἕκαστον μνᾶς, εἰς θυσίας. Demoſt. ex quibus verbis non omnibus civibus diſtributum videtur τὸ θεωρικὸν, ſed τοῖς θεωρικοῖς. Vocabant autem θεωρικοὺς τοὺς τοῖς θεοῖς ἀπαρχὰς ἀπάγοντας, ἐστεφανωμένους. Heſych. ſive θεωρικοὶ ἢ θεωροὶ erant oratores illi quos extra fines ad ſacra, vel ad trium dierum continuorum ludos, vel ad oracula Senatus mittebat. Sept. Flo. Chriſtia. ad pac. Ariſtoph. Locus alius hac de re fuſius dicendi. *Bourd.* Interpres vertit *ærarium.* propriè ſic dicebatur pecunia, quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro ſedem erogabatur, quod eſt θέαν ἀγοράζειν apud Theophraſt. in charact. Heſychius: θεωρικὸν ἀργύριον τὸ εἰς θεῶν τιμὴν καὶ ἑορτὴν διδόμενον θεωρίας ἕνεκα, τοῦ καὶ πένητας μετέχειν τῶν θεωριῶν. Pretium vero quod pendebatur ſpectaculorum conductoribus ſive locariis erant duo oboli. Sic Libanius: ἕκαστον ἔδει διδόναι δύο ὀβολοὺς, καὶ θέαν ἔχειν. Poſtea & in alios uſus converſa fuit, præcipuè tamen theatrales, eratque diſtributio μνᾶς, nec omnibus & ſingulis dividebatur, ut vult Stephanus, ſed tantum τοῖς θεωροῖς, vel θεωρικοῖς, qua ſibi πεπλώματα, vel alia ad ſacrificia & Deorum honorem neceſſaria comparabant, ut ad hunc locum notat Bourdelotius. *Barl.* Hæc ultima verba in mendo deliteſcunt. Lege, αἰτῶν τό γε νόμιμον, & videtur bene legiſſe Eraſmus, qui vertit, *id quod ad me redibat, poſcerem.* Sed non tam bene ei ſucceſſit, quando θεωρικὸν interpretatus eſt *ærarium.* Debebat potius interpretari *donativum.* Erat enim τὸ θεωρικὸν pecunia, quæ ex publico populo tribuebatur ad ſpectaculorum impenſas Panathenaicorum, Pythiorum & Olympiacorum tempore. Sed ex hoc loco emergit non mediocris difficultas. Timon ſupra non ſemel Κολυττεὺς dictus eſt. At Κόλυττος demus ſeu pagus Atticæ vel potius pars Athenarum Harpocrationi & Suidæ Ægeidi tribui tribuitur, quomodo igitur hic Timon dicit ſe acceſſiſſe ad illum, qui Erechtheidi tribui donativum Theoricum diſtribuebat, ut

ſuam

σῆλθον αὐτῶν [1] τὸ γιγνόμενον, καὶ ἔφη γνωρίζειν πολίτην ὄντα με. Δη. χαῖρε ὦ Τίμων. τὸ μέγα ὄφελος τοῦ γένους. [3] τὸ ἔρεισμα τῶν θηναίων. τὸ [4] πρόβλημα τῆς λάδος. καὶ μὴν πάλαι σε [5] ὁ μος [6] ξυνειλεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφότεραι περιμένουσι. πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὑπὲρ σοῦ γέγραφα. Ἐπειδὴ Τίων ὁ Ἐχεκρατίδου Κολυττεύς, ἀνὴρ μόνον καλὸς κἀγαθὸς, ἀλλὰ καὶ φὸς, ὡς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ Ἑλλά-

adiens, id quod ad me redibat poſcerem, negabat ſe civem me agnoſcere. *Dem.* Salve Timon, præcipuum tui generis præſidium, fulcimentum Athenienſium, propugnaculum Græciæ; profectò jam pridem te populus frequens, & utraque curia operitur. Sed prius decretum audi, quod de te conſcripſi. Quandoquidem Timon Echecratidæ filius Colyttenſis, vir non modò probus & integer, verùm etiam ſapiens, quantum alius in Græ-

ım legitimam partem acciperet, qui cum eſſet Colyttenſis domo, non erat echtheidis tribulis. Certe hoc videtur ἀσύστατον. Ergo vel falſus eſt Harpotion, & qui eum ſequitur Suidas, & male Colyttum pagum accenſuerunt geidi (quod magis puto) vel male Lucianus Timonem Colyttenſem facit, quod n eſt veriſimile, cum id non ſemel dixerit. *Palm.*

1 Τὸ γιγνόμενον] Ita vocatur rata pars, ſeu debita portio, quæ alicunde proıit; ſive lucrum ex negotiatione ortum. Subauditur nomen μέρος quod aliando exprimitur. Xenoph. lib. 7. hiſtor. Græcar. ἐπ' αὐτοὶ τὸ γιγνόμενον μέ- εἰς τῶν Ἐπαρίτους ἐκ τῆς πόλεως ἐκπορίσαντες ἀπέπεμψαν τοῖς ἄρχουσιν. id , *Et ipſi quum partem ratam, quæ ſuo nomine debebatur Eparitis ex urbe cœpiſſent, m præfectis miſere.* Barl.

2 Δη. χαῖρε, ὦ Τίμων] Rhetor Demeas blanda & fucata oratione aggredi- Timonem præmiſſa ſalutatione, eumque magnificis elogiis condecorat. *Idem.*

3 Τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων] Ex Pindaro, στήρισμα. Bourd. Sic Pindarus heronem appellat ἔρεισμα Ἀκράγαντος, Olymp. oda. 2. Et Athenas, ἔρεισμα λάδος, *Græciæ fulcimentum*, ad quæ reſpexiſſe videtur Lucianus. Sumpta trala- à fulcris illis, quibus innititur & firmatur ædificium. hinc Ariſtot. de part. anial οἱ πόδες, inquit, τοῦ ἐλέφαντος μόνον ἐρείσματός εἰσι χάριν, id eſt, *pedes phanto ſolum pro fulcimento ſunt.* Idem.

4 Πρόβλημα] *Propugnaculum* hoſtibus quaſi pro munimine objectum. Ita Hoerus Ajacem vocat ἕρκος Ἀχαιῶν, *ſeptum Achivorum.* Et Hector Τροίας κίων pellatur à Pindaro. Sunt enim viri fortes tamquam στῦλοι τῶν πόλεων, *columnæ firmamenta civitatum.* Idem.

5 Ὁ δῆμος] Refert porrò Demeas Senatum populumque Athenienſem jam ıdum exſpectare Timonem, & ſuum in ordinem velle cooptare ob ingentia ıs in Remp. merita, quæ omnia ab ipſo finguntur, ut homini incauto fucum ciat. Solent enim adulatores, ut Theophraſtus quoque notat in Charact. rere, quanti quiſque fiat ab omnibus, & narrare etiam ea, quæ nunquam ab iis aut dicta, aut facta ſunt. *Idem.*

6 Ξυνειλεγμένος] Præt. Attic. Heſychio, συνηγμένος, συνηθροισμένος, in ıum congregatus. *Idem.*

7 Βουλαὶ ἀμφότεραι] Quingentorum ſc. qui πρυτάνεις dicebantur, & Heliænım, de quibus poſtea loquitur Demeas. Fuere plures Curiæ apud Athenienſes. *em.*

8 Πρότερον δὲ ἄκουσον τὸ ψήφισμα] Decretum recitat Demeas, quo viri illius obitatem & bellicam virtutem mirifice deprædicat. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δι, παρὰ πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἄριστα πράττων τῇ πόλει. [1] νενίκηκε δὲ πὺξ, [2] καὶ πάλην, καὶ δρόμον ἐν ὀλυμπίᾳ μιᾶς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἅρματι, καὶ [3] συνωρίδι πωλικῇ. [4] *Τί.* ἀλλ' [5] οὐδὲ ἐθεώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς ὀλυμπίαν. Δη. [6] τί οὖν; θεωρήσεις ὕστερον. τὰ τοιαῦτα δὲ πολλὰ προσκεῖσθαι ἄμεινον. καὶ [7] ἠρίστευσε δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρυσι

Græcia nemo, nunquam omnem vitam deſtitit optim Republica mereri: præterea gilatu, lucta, curſuque die eodo adhæc ſolenni quadriga, eque que certamine in Olympicis vi *Tim.* At ego ne ſpectator dem unquam in Olympicis ſ *Dem.* Quid tum? ſpectabis p hac. Sed iſta communia a ſatius eſt. Tum anno ſuperi

a

1 Νενίκηκε] Ead. narrat. de Merc. cond. *Bourd.* Νενίκηκε δὲ πὺξ] Id τῇ πυγμῇ. Hinc Pollucem Homerus vocat πὺξ ἀγαθὸν, hoc eſt, pugillatu nuum. Exercebatur pugillatus ille cæſtibus tam apud Græcos, quam Roma ut videre eſt apud Theocr. in ἡρακλίσκῳ, & Virgil. 5. Æneid. fuitque hæc c certatio diſcriminis plena, nec niſi viris fortiſſimis tentata, ut de Daret Entello ibidem legitur. *Barl.*

2 Καὶ πάλην] Gymnica quædam certamina hic recenſentur à Demea. tanda inſolens conſtructio, νικᾶν πάλην καὶ δρόμον, pro πάλῃ καὶ δρόμῳ, poſtea tertio caſui junctum dixit: νικᾶν ἅρματι, καὶ συνωρίδι πωλικῇ. Per λειον ἅρμα, curule certamen intelligit, quod inſtitutum fuiſſe legitur vige quinta Olympiade, non quod priſcis Homeri temporibus ignotum eſſet, quod prius in Olympiam fuerit admiſſum. τέθριππον ſive quadrigas ea voce ſignari putat Budæus, accipiendo τὸ τέλειον, pro eximio & amplo: vel equis juſta ætate & magnitudine præditis, ad differentiam τῶν ἀβόλων, qui dem ætatis indicem nondum ejecerunt. de quo Pauſanias 1. Eliacῶn. *Idem.*

3 Συνωρίδι πωλικῇ] Interpres vertit, *equeſtri certamine*, generatim nimis, proprie ſic dicantur bigæ pullorum equinorum. Pauſanias συνωρίδα πώλων pellat. qua voce etiam certamen ipſum continetur, q. d. Demeas Timonem modo quadriga victorem extitiſſe, ſed & biga. Συνωρὶς vocatur duorum eq rum conjunctio, quaſi συναορὶς à συναείρω τὸ συζευγνύω, conjungo, ut d Euſtathius. Nec ſine cauſſa adjicitur πωλικὴ, quod συνωρίδος nomine et ſignificentur bigæ mulares, quæ & ἀπήνη, hoc eſt, ἅρμα ἐξ ἡμιόνων ζευχ ut Pindari Scholiaſtes exponit. *Idem.*

4 Τί.] Timon audita laudum ſuarum recitatione, ruditatem ſuam canc fatetur, & adulatoriam Demeæ rhetoricationem merito coarguit. *Idem.*

5 Οὐδὲ ἐθεώρησα] Simili ratione apud Theocrit. reſpondet paſtor in eclo quæ νομεῖς inſcribitur: καὶ πόκα τῆνος ἔλαιον ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπε; *Et qu do ille oculis oleum conſpexerat unquam?* per oleum ſignificatur certamen. ſ bant enim athletæ, quo membris evaderent durioribus, oleo ſe inungere ce turi. *Idem.*

6 Τί οὖν] Rhetor, cum nihil haberet, quo putidam ſuam adulationem pal ret, nihil quicquam referre ait, ſi nunquam ſpectarit; fore aliquando temp quo ſpectet victoriaque potiatur, imo eo impudentiæ prolabitur, ut etiam ὑπερβολικῶς ea audeat commemorare prælia, quibus nunquam interfuit Tim Tales pleræque ſunt Rhetorum noſtrorum declamationes, κολακευτικαὶ & oſtentationem ſeu pompam duntaxat compoſitæ. *Idem.*

7 Ἠρίστευσε] Verbum ἀριστεύειν non tantum uſurpatur de eo, qui rem fo ter in bello gerit, ſed & qui vincit. Hinc ἀριστεῖς ſunt viri rebus præclare ge conſpicui & multarum palmarum, quibus debentur nimirum τὰ ἀριστεῖα, eſt, victoriæ præmia. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ρὸς Ἀχαρνέας, καὶ [1] κατέκοψε …ελοποννησίων [2] δύο μοίρας [3] Τί. …ῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὅπλα, οὐδὲ [4] περιεγράφην ἐν τῷ καταλόγῳ. Δη. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις. ἡμεῖς δὲ, ἀχάριστοι ἂν εἴημεν …μνημονεύοντες. [5] ἔτι δὲ καὶ [6] ψη…ίσματα γράφων, καὶ συμβουλεύων, … στρατηγῶν, οὐ μικρὰ ὠφέλησε τὴν

apud Acharnenſes pro Rep. fortiſſimè ſe geſſit, & Peloponneſiorum duas acies concîdit. *Tim.* Qua ratione? quippe qui nec unquam arma geſſerim, nec miles unquam conſcriptus fuerim. *Dem.* Modeſtè quidem de te loqueris: Nos tamen ingrati futuri ſumus, niſi meminerimus. Præterea ſcribendis plebiſcitis, & in conſulta…ionibus, & in adminiſtrandis bellis, non mediocrem utilitatem attulit

1 Κατέκοψε Πελοποννησίων] Belli Peloponneſiaci, cujus hic meminit De…neas contra Athenienſes, origo cæpit ex occaſione trium meretricum, ut refert …hucydides. Quæ cauſſa licet minus honeſta fuerit, tamen vetus eſt, & omnium …riptis celebrata, ſic tamen ut & aliæ fuerint aliis memoratæ auctoribus, de …uibus præter Athenæum conſulendi Plutarchus in vita Periclis, Diod. Siculus …b. 12. A. Gellius, itemque Ariſtophanes in Acharnenſ. qui occaſionem hinc …mpſit Comœdiam illam adornandi, quæ inſcribitur Ἀχαρνῆς. Erat autem …charnæ civitas Græciæ in Attica regione totius ejus tractus potentiſſima, apud …uam Peloponneſios contudiſſe & victoria potitum Timonem fingit Demeas. …ατακόπτειν militare verbum eſt & emphaticum. Dicitur enim teſte Euſtathio ἐπὶ …φαγῆς, de mactatione, & plus eſt, quam ἁπλῶς occidere. nam τομὴν ſive …ectionem ſignificat in corpus penetrantem, & διαίρεσιν. Barl.

2 Δύο μοίρας] Vox μοῖρα hoc loco deſignat certum quoddam militum σύνταγμα, pro quo μόραν dicunt Lacedæmonii extrito ι. habebatque, ut Xeno…hon docet in Lacedæm. republ. Polemarchum unum, centuriones quatuor, …uinquagenum præfectos octo, manipulorum duces ſexdecim, vel ut Diodorus …iculus tradit lib. 15. quingentos milites. *Idem.*

3 Τί. πῶς] Continetur his verbis alter ἔλεγχος τοῦ ψευδομένου ab abſurdo. …*dem.*

4 Οὐδὲ περιεγράφην] Neque nomen dedi militiæ. περιγράφεσθαι ἐν τῷ καταλόγῳ dicuntur milites, qui ſtipendia merentur. Pro eodem quoque Græci dicunt, ἐγγράφεσθαι, μεταγράφεσθαι, vel ἐντίθεσθαι ἐν καταλόγῳ. Ariſtophanes in Equit.

> Ἔπειθ' ὁ πολίτης ἐντεθεὶς ἐν καταλόγῳ,
> Οὐδεὶς κατὰ σπουδὰς μεταγραφήσεται.
> Ἀλλ' ὥσπερ ἦν τὸ πρῶτον, ἐγγεγράψεται.

Vbi interpres, κατάλογοι, inquit, *πίνακες erant, hoc eſt, tabellæ, in quibus deſcribebant nomina eorum, qui ſtipendia faciebant.* Vnde οἱ ὑπὲρ τὸν κατάλογον Demoſtheni dicuntur *milites emeriti*, qui ætatem exceſſerunt, quam στρατεύσιμον vocant Græci, *rude donati* Latinis. Inſcribere vel delere militum nomina penes ταξίαρχον erat, hinc *miles ſcriptus* & *deletus* apud Livium lib. 7. *Idem.*

5 Ἔτι δὲ] Continuat palpando vaniſſimus Rhetor, Timonemque non bellica virtute ſolum, ſed & conſilio, rerumque militarium adminiſtratione haud exiguam Reip. utilitatem ac decus attuliſſe ait, quo gratiam ejus demereatur. *Idem.*

6 Ψηφίσματα γράφων] *Plebiſcitum*, i. e. rogationem à plebe ſcitam ferens. Rogationes apud Romanos vocabantur leges illæ, quas rogante conſule plebs ſciſcebat. Formula rogandi erat: *Velitis, jubeatis Quirites.* Apud Græcos, præſertim Athenienſes, ſiquid populo eſſet placitum, χειροτονίᾳ declarabatur, id

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πόλιν. ἐπὶ τούτοις ἅπασι [1] δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, καὶ [2] τῇ Ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς, καὶ τοῖς δήμοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πᾶσι, [3] χρυσοῦν ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν [4] ἐν τῇ ἀκροπόλει, κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ ἔχοντα, καὶ ἀκτῖνας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ. καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν χρυσοῖς στεφάνοις ἑπτὰ, καὶ ἀνακηρυχθῆναι τοὺς στεφάνους σήμερον [5] διονυσίοις [6] τραγῳδοῖς καινοῖς ἀχθῆναι γὰρ δι᾽ αὐτὸν δεῖ τήμερον τὰ διονύσια.

lit Reip. Quamobrem viſum e omnibus, curiæ, plebi, magi ſtratibus tributim, plebejis ſin gulatim, communiter omnibus aureum ſtatuere Timonem jux ta Palladem in arce, fulmei dextra tenentem, & radios ſu per capite habentem: eumqu ſeptem aureis coronis corona re, haſque coronas hodie in Bac chanalibus per novos Tragœ dos promulgari: ſiquidem hodie illi Bacchanalia ſunt agenda.

Tu-

id eſt, *manuum elevatione*, quod poſtea Senatus auctoritate confirmabatur. *Barl.*

1 Δέδοκται τῇ βουλῇ] Scita fictio, ſed adulationis plena, quam & in charact. ſuis notat Theophraſtus. Nec Oratoriæ ſuæ oblitus eſt Demeas. Nam ut orator ſæpe aliam perſonam facit loquentem, vel fidei cauſſa, vel ut invidiam fugiat: ita & adulator ea narrat, quæ ab aliis de amico audierit, quæ nunquam audivit. *Idem.*

2 Τῇ Ἡλιαίᾳ] Erat Heliæa maximum Athenis tribunal. In quo publica judicia ultro citroque cauſſis agitatis tractabantur à mille quingentis primæ notæ civibus. Nomen accepit ab ἥλιος, quod locus ille ſub dio eſſet & ſoli expoſitus. De Heliaſtis hoc ſingulare notandum, quod calculos haberent duûm generum, condemnandi & abſolvendi, ſolidum unum, perforatum alterum. Interpres tamen orationis κατὰ Τιμοκράτους loco calculorum fabis uſos fuiſſe ſcribit, nigris & albis, ut differrent, quo ſpectare putatur illud Pythagoræ monitum: *A fabis abſtinete*, quaſi per fabarum abſtinentiam non leguminis illius flatuoſi & pudenda referentis uſum interdixerit, ſed ſignificarit ei, qui velit in pace degere & fortunæ ictibus non ſubjici, ambitioſe Magiſtratus & dignitates non eſſe appetendas. *Idem.*

3 Χρυσοῦν ἀναστῆσαι] Sic Virgil. eclog. 7. *Si fœtura gregem ſuppleverit, aureus eſto*, id eſt, *aurea tibi ſtatua collocetur.* Viris de patria optime meritis, præſertim Ducibus ſtatuæ erigi ſolebant. Quod cum apud Athenienſes in Ceramico, vel prope Prytaneum fieret, Demeas nequid ingenioſæ adulationi deeſſet, honoratiorem ei aſſignat locum, nempe in arce urbis juxta Minervam, Ioviſque Servatoris inſtar divino cultu proſequendum docet. Erat autem ἀκρόπολις peculiari ratione arx Athenarum, in qua ærarium fuit, & Pallados πολιούχου ſimulachrum. *Idem.*

4 Ἐν τῇ ἀκροπόλει] Dixi ad illud Petro. *rident Tritonidis arces.* Bourd.

5 Διονυσίοις] Deeſt præpoſitio ἐν. Dionyſiacum feſtum apud Athenienſes celebre fuit, omnique libidinum & comeſſationum genere refertum, cujus utinam hodie in Chriſtianorum encæniis nulla extarent veſtigia: Agitari ſolebat Athenis initio veris menſe Elaphobolionis, qui in noſtrum Martium incidit, nec annuum erat, ſed trietericum in memoriam ſcil. triennalis expeditionis, quam in Indiam ſuſceperit Bacchus: licet Arrianus lib. 8. in dubium vocet, an Bacchus unquam in Indiam venerit. *Barl.*

6 Τραγῳδοῖς καινοῖς] Tragœdorum quoque novorum meminit, quod tum maximus foret hominum concurſus ſpectandi novas fabulas cupiditate. Sic à Senatu populoque Athenienſi decretum erat, ut Demoſthenes aurea corona donaretur in theatro, cum novæ Tragœdiæ agerentur. *Idem.*

ἶπε τὴν γνώμην Δημέας [2] ὁ ῥή-
τωρ συγγενὴς αὐτῶν, [3] ἀγχιστεὺς,
μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. καὶ γὰρ ῥήτωρ ἄ-
ιστος ὁ Τίμων. καὶ τὰ ἄλλα πάν-
τα [4] ὁπόσα ἂν ἐθέλοι. τοῦτο μὲν οὖν
τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δέ σοι [5] καὶ
υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σὲ,
ἐπὶ τῷ σῷ ὀνόματι Τίμωνα ὠνόμασα.
[6] Τι. πῶς ὦ Δημέα, ὃς οὐδὲ γε-
γάμηκας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς [7] εἰδέναι;
. ἀλλὰ [8] γαμῶ, ἢν διδῷ θεὸς,
ἐς νέωτα, καὶ παιδοποιήσομαι. καὶ τὸ

Tulit hoc ſuffragium Demeas orator, cognatus illius propinquus, & diſcipulus. Etenim orator optimus eſt Timon, præterea quicquid voluerit. Quare hoc tibi ſuffragium attuli. utinam & filium meum ad te adduxiſſem, quem tuo nomine Timonem denominavi. *Tim.* Qui potes illud Demea, qui nunquam uxorem duxeris, quantum nobis ſcire licuit. *Dem.* At ducam novo ineunte no, ſi Deus dederit: liberiſque operam dabo: tum quod naſcetur

1 Εἶπε τὴν γνώμην] Demeas, ut cœperat, ita aſſentando concludit. Modeſtiam m declarat, cum ſe diſcipulum Timonis profitetur; quem oratorem vocat imum. *Barl.*

2 Ὁ ῥήτωρ] Rhetoris voce, ut obiter hoc dicam, non ſolum intelligitur, i præcepta tradit bene dicendi, ſed etiam orator, qui in concione populi verba ere poſſit. Sic & Demoſthenes ῥήτωρ appellatus. Et ῥητορικοὺς vocat Iſotes, τοὺς ἐν τῷ πλήθει λέγειν δυναμένους. Aliquando tamen vilius ſonat, m ῥήτωρ & δημαγωγὸς conjunguntur, in quos paſſim invehitur Lucianus ſter & Ariſtophanes. *Idem.*

3 Ἀγχιστεὺς] Generale nomen per ſpecialius reſtringit, vultque dicere, proxio ſe cognationis gradu contingere Timonem. *Idem.*

4 Ὁπόσα ἂν ἐθέλοι] Hæc divitum prærogativa. Horat. 2. Serm. 3.

——*Quas qui conſtruxerit, ille*
Clarus erit, fortis, juſtus, ſapiens, etiam rex,
Et quicquid volet.

opibus loquitur. *Idem.*

5 Καὶ τὸν υἱὸν] Dolere ſe ait Demeas, quod filium non adduxerit Timoni coominem. Scit enim veterator gratiorem inter cognatos eſſe eum qui idem noen gerit, talemque ab orbis in familiam ſubinde adſciſci, bonorumque hærem ſcribi. Plutarchus de amore prolis. Ῥωμαίων πολλοὶ γαμοῦσι, οὐχ' ἵνα κληρονόμους ἔχωσιν, ἀλλ' ἵνα κληρονομεῖν δύνωνται. Vidit hoc, & in ſua gente damna Cicero: *Hæreditatis ſpes quid iniquitatis ſerviendo non ſuſcipit? quem nutum lo-letis orbi ſenis non obſervat?* Hinc & Iuvenalis de cælibe:

——*Dominus tamen, & domini rex*
Si vis tu fieri, nullus tibi parvulus aula
Luſerit Æneas.—— Idem.

6 Τι. Πῶς ὦ Δημέα] Timon hominis vanitatem, & inſulſa mendacia poreludit. *Idem.*

7 Εἰδέναι] Supp. ἔξεστι, quantum ſcire licet. *Idem.*

8 Γαμῶ] Pro γαμήσω. Demeas τὸ γαμεῖν & παιδοποιεῖσθαι, conjungit ex oicorum doctrina, qui non niſi prolis cauſa matrimonium ineundum eſſe præiebant. unde Seneca: *Cogites libidinem non voluptatis cauſſa homini datam, ſed opagandi generis.* Quod & in Catone ſuo agnoſcit Lucanus: *Veneriſque huic aximus uſus, Progenies; urbi pater eſt, urbique maritus.* Hinc ſcite Iocaſta mamonium appellat ἡδονὰν παιδοποιὸν, *voluptatem liberorum procreatricem*, apud uripidem in Phœniſſ. *Idem.*

1 Ἄῤῥεν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γεννηθησόμενον, [1] ἄῤῥεν γὰρ ἔσται, Τίμωνα ἤδη καλῶ. [2] Τί. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι ὦ οὗτος, τηλικαύτην παρ' ἐμοῦ πληγὴν λαμβάνων. Δη. οἴμοι. τί τοῦτο; [3] τυραννίδι Τίμων ἐπιχειρεῖς, καὶ τύπτεις τοὺς [4] ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀστὸς ὤν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τά τε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν [5] ἀκρόπολιν ἐνέπρησας. [6] Τί. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται ὦ μιαρὲ ἡ ἀκρόπολις. ὥστε [7] δῆλος εἶ συκοφαντῶν. Δη. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, [8] τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Τί. οὐ διώρυκται

tur (erit autem maſculus) Timo nem nuncubabo. *Tim.* An uxoren tu ſis ducturus, haud equiden ſcio, tanta à me plaga accepta *Dem.* Hei mihi, quid hoc eſ rei? Tyrannidem occeptas Ti mon, pulſaſque ingenuos, ipſ nec ingenuus, nec civis? verùm pœnas dabis propediem cùm a liis nominibus, tum quòd ar cem incenderis. *Tim.* At ô ſcele ſte non conflagravit arx: proind palam eſt te calumniatorem age re. *Dem.* Verùm effoſſo ærario di ves factus es. *Tim.* Neque ho effoſ

1 Ἄῤῥεν ἔσται] En confidentiam Rhetoris. quaſi de futuræ prolis ſexu certu eſſet, audacter pronunciat. Nec ſine cauſſa id aſſerit. Scit enim inter libero præferri maſculos. Rationem dat Euripides in Iphigen. Στύλοι γὰρ οἴκων παῖδές εἰσιν ἄρσενες. *Domuum columina quippe ſunt nati mares.* Vnde principun filios *munimenta regni* & *præſidia dominationis* appellat Tacitus in Annal. lib. 1. & hiſtor. 5. *Barl.*

2 Τί. οὐκ οἶδα εἰ γαμήσεις ἔτι] Demeas eodem, quo priores, excipitur mo do, hoc eſt, verberibus. Quod cum ægre ferret, ad ingenium ſe convertit ſyco phanticum. *Idem.*

3 Τυραννίδι ἐπιχειρεῖς] Tyrannidem occœptare dicitur, qui civibus liberi vim infert & injuſtam dominationem in eos exercet. Vti apud Romanos, ita & Athenienſes grande nefas habebatur civem liberum indicta cauſſa verberare. Con tumeliam ejuſmodi αἰκίαν vocabant Græci ſeu προπηλακισμόν. hinc & αἰκίας δίκ apud eoſdem. *Idem.*

4 Ἐλεύθεροι] Sunt ingenui, qui in genere libertatem habent, non in facto ſicut liberti. οὐ καθαρῶς ἐλεύθερον appellat *qui non plane talis eſt*, ut Eraſmus in terpretatur, hoc eſt, non meram habens libertatem, ſed mixtam, ut qui ſerv vel ſerva natus eſt: nec pure civis intelligitur, qui mere civis non eſſet Athenien ſis, ſed *hybrida*, ut Horatius loquitur, hoc eſt, patre Athenienſi natus, matr peregrina, aut vice verſa. *Idem.*

5 Ἀκρόπολιν ἐνέπρησας] Incendii crimen, uti graviſſimum eſt, ita & extre mo ſupplicii genere plecti ſolet. Nam qui dolo malo incendium excitarat, gla dio olim feriebatur: hodie juxta legem talionis incendio abſumitur, qui incen dium facit. Ejuſmodi *incendiarios* Græci ἐμπρηστὰς vocant. Crimen exaggera ſycophanta, cum non domum privatam, ſed arcem civitatis à Timone incenſum calumniatur. *Idem.*

6 Τί. ἀλλ' οὐκ ἐμπέπρησται] Criminis objecti falſitatem diluit Timon, me ramque calumniam eſſe probat, quum arx civitatis nunquam conflagrarit. *Idem*

7 Δῆλος εἶ συκοφαντῶν] Attica σύνταξις. *Conſtat vel certum eſt te calumniari*, vel *manifeſte calumniaris*. Verbum συκοφαντεῖν ab Athenienſibus tractum, & *calumniari* ſignificat. vide Carol. Gerardi obſervationes ad Ariſtophanis Plutum *Idem.*

8 Τὸν ὀπισθόδομον διορύξας] Ἁπλῶς Interpres *effoſſo ærario*. Sed aliud volui hic Demeas. cum enim dixiſſet τὴν ἀκρόπολιν ἐνέπρησας, ſubjungit τὸν ὀπισθόδομον διορύξας. Nam ὀπισθόδομος locus erat ὄπισω τοῦ νεὼ τῆς καλλιμόρφης Πολιά

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

...ὶ οὗτος. ὥστε ἀπίθανά σου καὶ ταῦ-
... Δη. διορυχθήσεται μὲν ὕστερον.
...δὲ σὺ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ ἔχεις.
. οὐκοῦν καὶ ἄλλην λάμβανε. Δη.
...μοι τὸ μετάφρενον. Τί. μὴ [2] κέ-
...κραχθι. καταοίσω γάρ σοι καὶ [3] τρί-
...ην. ἐπεὶ καὶ γελοῖα πάμπαν πά-
...μι, δύο μὲν Λακεδαιμονίων μοί-
...ς κατακόψας ἄνοπλος, ἓν δὲ
...μιαρὸν ἀνθρώπιον μὴ ἐπιτρίψας.
...ήτην γὰρ ἂν [5] εἴην καὶ νενικηκὼς
...ύμπια πὺξ, καὶ πάλην. [6] ἀλλὰ τί
...το; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φιλόσο-
...ος οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος.

effoſſum eſt. Hæc etiam abſurda dicis. *Dem.* Verùm effodietur poſthac. Interim verò omnia quæ in eo condita, poſſides. *Tim.* Alteram itaque plagam accipe. *Dem.* Hei ſcapulis meis. *Tim.* Ne vocifereris, alioqui tertiam tibi inferam. Etenim res plane ridicula mihi acciderit, ſi cùm inermis duas Lacedæmoniorum acies fuderim, unum ſceleſtum hominem non protrivero. Tum fruſtra vicero in Olympiis pugilatu & lucta. Sed quid hoc?

...mon Thraſycles Philoſophus hic eſt? profecto ipſus eſt, promiſſa

...ν ἔχων θύραν, ὅπου ἦν θησαυροφυλάκιον. Interpres Ariſtoph. ad Plut. Lucia...s Herod. *Bourd.* Sycophanta Demeas, cum incendii crimen nullo colore Ti...oni poſſit intendere, aliud comminiſcitur non minus grave, τοιχωρυχίας, & ...crilegii. Ita apud Ariſtophanem Blepſidemus Chremylum repente ditatum ...nſpiciens ſacrilegii reum peragit. κέκλοφας, inquit, νὴ Δία ἐκεῖθεν ἥκων ἀρ...γύριον ἢ χρυσίον παρὰ τοῦ θεοῦ. Fanum Apollinis innuit, ex quo tantum auri ...l argenti ab ipſo clam ſurreptum putabat. τὸ ὀπισθόδομον propriè dicitur τὸ ὄπισθεν ...ερος τοῦ δόμου. Peculiariter ſic appellatur poſtica arcis Athenienſis pars, in qua ...ublicum erat θησαυροφυλάκιον, cujus loci perpetuus veluti cuſtos erat Iupiter ...ωτὴρ, ut patet ex Ariſtoph. Pluto. *Barl.*

1 Οἴμοι τὸ μετάφρενον] Quid ſit μετάφρενον, non ſatis à veteribus explicatum. ...idetur eſſe interſtitium illud inter ſcapulas lumboſque, ubi renes adhæreſcunt ...aſi τὸ μετὰ τὰς φρένας, *pone præcordia*, ut exponit Euſtath. quæ tergi pars pla...s inferendis opportuna eſt. unde Homerus Iliad. β. Σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ ...ὤμω πλῆξε. Galenus περὶ εἰσαγωγῆς ſcribit dorſum ſive tergum continere ...mnes partes collo ſubjacentes, à cujus utroque latere ſunt ὠμοπλάται ſive ſcapu...æ, quarum media pars μετάφρενον dicitur. *Idem.*

2 Κέκραχθι] Per ſyncopen, pro κεκράγηθι, ut ἄνωχθι pro ἀνώγηθι. Ab a...ormi κράζω vociferor, cui verbo τραχύτητα quandam ineſſe docet Demetrius ...halereus. *Idem.*

3 Τὴν τρίτην] Πληγὴν. Illudit homini Timon κατὰ μίμησιν. Quos ſupra Pe...loponneſios vocavit generaliori nomine, hic Lacedæmonios fuiſſe dicit. Erant ...utem Lacedæmonii Athenienſium hoſtes, ut qui de Græciæ principatu cum illis ...ertarent. *Idem.*

4 Μιαρὸν ἀνθρώπιον] Per contemptum. Diminutivis enim utimur vel blan...diendi gratia, vel ad vilipendium noſtrum declarandum. *Idem.*

5 Εἴην νενικηκὼς] Pro νικήσαιμι ἂν periphraſi Attica. νικᾶν τὰ Ὀλύμπια, ...ro ἐν τοῖς Ὀλυμπίοις. *Olympia vincere* pro *Olympicam victoriam reportare* etiam ...ixit Horatius Græco more. *Idem.*

6 Ἀλλὰ τί τοῦτο] Accedit tandem Thraſycles philoſophus, quem ſuis colori...bus ingenioſe depingit Lucianus, captata ſcil. occaſione hoc genus hominum pro ...more vellicandi. Nec immerito. Quid enim indignius minuſque ferendum in ...apientiæ doctore, quam ſupercilium & improbitas virtutis profeſſione perſonata. ...*Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] ἐκπετάσας γοῦν τὸν πώγωνα, καὶ [2] τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας, καὶ [3] βρενθυόμενός τι πρὸς αὐτὸν, ἔρχεται, [4] τιτανῶδες βλέπων, [5] ἀνασεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην, [6] Αὐτοβορέας τις, ἢ Τρίτων, οἷος ὁ Ζεῦξις ἔγραφεν.

miſſa barba, ſubductiſque ſuperciliis, & magnum quiddam ſecum murmurans, accedit, titanicum obtuens, coma ſuper fronte criſpata, Autoboreas alter, aut Triton, quales Zeuxis pinxit. Hic

1 Ἐκπετάσας τὸν πώγωνα] Character philoſophi, quem paſſim proponit, ut βίων πρ. In Piſcat. in Catapl. *Bourd.* Proprius character philoſophorum, qui barbam promittebant, ut tanto viderentur auſteriores & venerabiliores. Hinc Perſius: *Barbatum crede magiſtrum Dicere.* Sat. 4. Socratem deſignat qui πωγωνοτρόφος erat, uti & Græca teſtatur Comœdia. Et Horatius de Stertinio: *Solatus juſſit ſapientem paſcere barbam.* βαθυπώγωνας eoſdem appellat Lucianus, qui paſſim deridet eos, qui præter barbam & pallium nihil haberent philoſophi. Feſtive Bagoas in Eunucho ait: *Si Philoſophum oporteat ex barba metiri, hircos primam laudem ablaturos.* Nec minus facetum illud Herodis Attici dictum in philoſophum palliatum, crinitum, barba ad pubem uſque porrecta: *Video*, inquit, *barbam, at philoſophum non video.* Barl.

2 Τὰς ὀφρῦς ἀνατείνας] Iraſcentium vel ſuperbientium eſt. Faſtum enim indicant ſupercilia, ibique ſedem habet ſuperbia, ut docet Plin. lib. 11. cap. 37. Solent autem placidi homines & modeſti remittere ſupercilia, quæ faſtuoſi & irati contrahunt, vel attollunt. *Idem.*

3 Βρενθυόμενος] Sic Ariſtophanes in Nub. Socratem inducit βρενθυόμενον ἐν ταῖς ὁδοῖς, qui locus etiam citatur à Laertio. βρένθος Heſychio τύφος, ubi corrupte legitur τύμβος. hinc βρενθύεσθαι ab eodem Grammatico exponitur, μέγα φρονεῖν, ἐπαίρεσθαι. Murmuris ſeu fremitus ſignificationem hic continet. Sic in Hermot. philoſophos incedere facit Lucianus τὰ χείλη διασαλεύοντας ἠρέμα καὶ ὑποτονθορύζοντας. Daniel Heinſius vir ingenioſiſſimus philoſophi noſtri habitum geſtuſque ad vivum expreſſit in ſuo peplo, ubi in Stoicum quendam jocatur lepidiſſimo carmine:

> Τῶν Στοϊκῶν ἀνδρῶν τις ἐρισικὸς ἀφροσιβόμβαξ,
> Ὀφρῦν ἀμφοτέρην τοξοποιησάμενος,
> Ἐκπετάσας τὸ γένειον ἐύσκιον, ἐπταβόειον
> Ὡς σάκος, ἐκ κεφαλῆς ἐς πόδας ἐκτάδιον,
> Βρενθύον οἰκόν δὲ προβαίνετο νύκτα κατ' ἄκρην
> Πολλὰ σοφιστεύων καὶ παραδοξολογῶν. Idem.

4 Τιτανῶδες βλέπων] Proverbialiter dictum de eo, qui torvo tetricoque eſt vultu. quod loquendi genus etiam uſurpatur in Icaromenippo. Terribili enim adſpectu fuiſſe perhibentur veteres illi Titanes. Sic dicuntur, non ἀπὸ τῆς τίσεως, id eſt, ultione, ut notat Servius ad 6. Æneid. ſed ab Hebræo טיט qua denotatur *lutum*, velut è terra vel luto nati, quemadmodum & gigantes dicti γηγενεῖς eandem ob cauſſam. *Idem.*

5 Ἀνασεσοβημένος τὴν κόμην] Interpres vertit, *coma ſuper fronte criſpata*, Eraſm. *Cæſariem per ſcapulas fluentem ventilans.* Budæus, *Coma ſurſum rejecta*; alii, *perturbatam habens comam.* pro diverſa ſignificatione verbi, de quo vide Budæum & Stephanum. *Idem.*

6 Αὐτοβορέας] *Ipſe* vel *alter Boreas.* Philoſophum hunc prolixa barba crinibuſque inſignem Boreæ & Tritoni comparat, qui à Zeuxide pictore celebri feruntur depicti coma ſuper fronte perturbata aut diffuſa. τὸ γράφειν tam *pingendi*, quam *ſcribendi* ſignificationem habet. hinc γραφὴ modo pro *ſcriptura*, modo pro *pictura* accipitur apud Græcos. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τος ὁ [2] τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, ϗ
όσμιος τὸ βάδισμα, ϗ [4] σω-
ονικὸς τὴν ἀναβολὴν, ἕωθεν [5] μυ-
α ὅσα [6] περὶ ἀρετῆς διεξιὼν, ϗ
ἡδονῇ χαιρόντων κατηγορῶν, ϗ
ὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν, [8] ἐπειδὴ
ουσάμενος ἀφίκοιτο ἐπὶ τὸ δεῖπνον,
ὁ παῖς [10] μεγάλην τὴν κύλικα

Hic habitu frugalis, inceſſu moderatus, amictu modeſtus, mane mirum quam multa de virtute diſſerit, damnans eos qui voluptate gaudent, frugalitatem laudans: at ubi lotus ad cœnam venit, puerque ingentem illi calicem

Οὗτος] Perſonatam hujus Philoſophi ſanctimoniam porro deſcribit ab ex-
no corporis habitu ſive cultu, qui frugalitatem & modeſtiam præ ſe ferebat.
rl.

Τὸ σχῆμα εὐσταλὴς] Heſych. dicitur ὁ καλῶς ἐστολισμένος, qui decen-
ornatus eſt. Sic in Hermotimo philoſophos idem Lucianus inducit, κο-
ίως βαδίζοντας ϗ ἀναβεβλημένους εὐσταλῶς, à στέλλω ſignificante *orno*, *inſtruo*.
m.

Κόσμιος τὸ βάδισμα] Sic in Harmon. βαίνειν ἐν ῥυθμῷ. Dixit ad illud
ro. *Inceſſus tute compoſitus.* Sic in tractatu de Saltat. & in Demonact. vita. &
ea. *Bourd.* Subintell. κατὰ præpoſitio. ſupra dixit: κοσμίως βαδίζων, in
tis, *qui moderato & compoſito gradu incedit*, ut decet virum gravem & ſapien-
. *Barl.*

4 Σωφρονικὸς τὴν ἀναβολὴν] Qui frugalitatem pallio præferret. ἀναβολὴ pro
io uſurpatur, ἀπὸ τοῦ ἀναβεβλῆσθαι, quod in utrumque humerum rejicere-
. Paulo ante dixit: ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς, in loco è Sectis allegato. Erat
em philoſophorum amictus à communi diverſus, magiſque ad modeſtiam
npoſitus. *Idem.*

Μυρία ὅσα] Notanda elegans ſignificatio particulæ ὅσος, quæ adjectivo
tpoſita vim habet adverbii λίαν. Sic Ariſtoph. in Pluto: ὄχλος ὑπερφυὴς ὅσος,
eſt, *turba ingens & conferta admodum*. hic θαυμαστικῶς exponitur: *mirum quam*
lta. Idem.

6 Περὶ τῆς ἀρετῆς] Stoicos præcipuè notat, qui de virtute multis diſceptabant,
eam moribus ſuis non exprimebant: in quos etiam invehitur Iuvenal. Sat. 2.
m.

7 Τὸ ὀλιγαρκὲς ἐπαινῶν] Φιλοχρήματοι iſti philoſophi ϗ ῥυπαροὶ τὴν καρδίαν,
il aliud in his dialogis laudant quam τὸ ὀλιγαρκές. Sic pag. ſeq. & paſſim,
ibus tamen nihil uſquam ſatis. *Bourd.* Frugalitatem & animum paucis con-
tum ſignificat, quam virtutem miris item elogiis jactitabant οἱ ἀπὸ Στοᾶς,
ibus tamen nihil uſquam erat ſatis. *Idem.*

8 Ἐπειδὴ] Levitatem & temulentiam damnat in hoc philoſopho. *Idem.*

9 Λουσάμενος ἀφίκοιτο] Solebant veteres, priuſquam cœnarent, lotione uti,
n nitoris, tum valetudinis cauſſa. Ariſtoteles, ut refert Athenæus lib. 5. ἀ-
επὲς εἶναί φησιν, ἄλουτον ϗ κονιορτοῦ ἥκειν πλήρη τινὰ εἰς τὸ συμπόσιον,
c eſt, *indecenter facere eum, qui illotus & pulveris plenus ad convivium acceſſerit.*
em.

10 Μεγάλην τὴν κύλικα] Sic Lapith. τῷ ζωροτέρῳ *amariore.* amabant calices
ariores. μεγάλην autem videtur eſſe κύλικος ὄνομα, ut apud Virg. 1. Æn.
hil. Tat. lib. 2. *Bourd.* Neſcio quid Bourdelotio in mentem venerit, qui
άλην hic nomen calicis eſſe putat, idque ſimili probare conatur ex lib. 1. Æ-
d. ubi *ſpumantem pateram* dixit poëta, non *ingentem*, quod ſciam. Quam
: μεγάλην vocat κύλικα, *Neſtoreum ſcyphum* nominat Lucianus in ſect. ubi de
ilosopho itidem loquitur temulento. ὁ διδάσκαλός σου ὁ βέλτιστος, ὃν εἶχε
ύφον Νεστόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ. Poculi iſtius vaſtitatem deſcribit Homerus
ad. 13. *Idem.*

1 Σω-

ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ [1] ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα, καθάπερ τὸ Λήθης ὕδωρ ἐκπιὼν, ἐναντιώτατα ἐπιδείκνυται τοῖς ἑωθινοῖς ἐκείνοις λόγοις, περιαρπάζων ὥσπερ [2] ἰκτῖνος [3] τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνιζόμενος, [4] καρύκης [5] τὸ γένειον ἀνάπλεως [6] κυνηδὸν ἐμφορούμενος, ἐπικεκυφὼς, καθάπερ [7] ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν εὑρήσειν προσδοκῶν, ἀκριβῶς [8] τὰ τρύβλια

cem porrexit (meraciore autem maximè delectatur) perinde ut Lethes aquam ebibens, matutinis illis ſermonibus maximè contraria facit, dum milvi inſtar præripit obſonia, & proximum oppoſito cubito arcet, mento condimentis oppleto, dum canum ritu ingurgitat, & prono corpore, ac ſi virtutem in patinis ſeſe inventurum ſperet: dumque catinos indice digito

1 Ζωροτέρῳ δὲ χαίρει] Scilicet ποτῷ ἢ οἴνῳ. Sic ille apud Homer. Iliad. ι. ζωρότερον δὲ κέραιρε, *meracius miſce.* quem locum expreſſit Catullus: *Inger mi calices amariores.* Per calices amariores intelligit *meraciores*, vel *vetuſtioris vini:* Quod enim in vino aqueum eſt tempus tandem conſumit. Et notum illud Diphili: τὸ ὑδαρὲς ἅπαν, τοῦτ᾽ ἐστὶ τῇ ψυχῇ κακὸν, *quicquid aqua dilutum eſt, animæ noxium eſt.* Hinc Veronenſis poëta: *Abite lympha Vini pernicies.* Barl.

2 Ἰκτῖνος] Ingluviem, & voracitatem hujus pſeudophiloſophi deſignat, cum milvo ipſum comparat. Scribit Plinius lib. 10. *rapaciſſimam eſſe alitem ſemperque famelicam.* Vnde & ἅρπη dicitur ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν, quod eſt, *rapere.* Impudentia ſimul & rapacitas hujus avis elucet in hoc gulone, qui ut ſolus potiatur obſonio, proxime aſſidentem cubito propellit, quod eſt παραγκωνίζεσθαι, ab ἀγκὼν, quo *cubitus* denotatur. Sic Martialis de ſuperbo convivatore & importuno: *Cubitiſque trudit hinc & inde convivas Effultus oſtro ſericiſque pulvillis.* Idem.

3 Τὰ ὄψα] Interpretes *obſonia* vertunt. Sæpe tamen peculiariter eo nomine piſces intelligunt Græci, præſertim Attici, quod & imitantur Latini, Terentius & alii. Hinc ὀψοφάγοι ſive *obſonivori* ſunt, non qui carnibus ſupra modum delectantur, aut aliis eduliis, ſed qui piſces ad inſaniam uſque appetunt. Gloſſæ: ὀψάριον, *piſciculus.* Vſus rationem dat Myrtilus apud Athen. initio lib. 7. Cum varia, inquit, obſoniorum ſint genera, ſolus piſcis id nomen obtinuit διὰ τὴν ἐξαίρετον ἐδωδὴν, quod eximius ſit cibus. *Idem.*

4 Καρύκης] Hominis ἀδδηφαγίαν pluribus amplificat. καρύκης, Condimenti genus erat, quod Galenus apud Hippocrat. exponit λύδιον ἔδεσμα ποικίλον, id eſt, Lydium edulium varium. Ariſtoph. interpres κοιλίαν interpretatur, ut ventrem fuiſſe ſignificet exquiſitioribus condimentis apparatum. Budæus ſimpliciter exponit *ſorbitionem juſculi eſculentioris.* Idem.

5 Τὸ γένειον ἀνάπλεως] Vt in Lapith. & Merc. Cond. quod pag. 34. dixit ἐμφοροῦνται. Bourd.

6 Κυνηδὸν] *Canis in morem.* Nihil enim cane guloſius, nihil impudentius, ἀκοινώνητον animal ſibique ſoli retinet, quod habet. niſi forte excipias canes Memphiticos, qui dicuntur rapinas in medium conferre & communiter vivere, ſi fides habenda Æliano. *Idem.*

7 Ἐν ταῖς λοπάσι τὴν ἀρετὴν] Feſtive. Simili ratione vinolentum deridet philoſophum Lucianus in Hermot. ἀτεχνῶς γὰρ ἐν πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ θεὸς κατακρύψαι τὸ φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτὴν, id eſt, *Nam plane in fundo dolii ſub ipſa fæce mihi eſt viſus Deus philoſophiæ ſummum bonum abſtruſiſſe.* Idem.

8 Τὰ τρύβλια] Generaliter pro catinis apud Ariſtoph. ubi tamen interpretantur τὶ τρύβλιον εἶδος ὀξυβάφου, ad Pac. ad Concio. aliter etiam Heſych. *Bourd.* Pro eodem in Gallo dixit: τὰ τρύβλια περιλείχειν. Ejuſmodi catinorum exterſore

ſiv

[1] λιχανῷ ἀποσμήχων, ὡς μηδὲ ...ίγον [2] τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι· μεμψίμοιρος ἀεὶ ὡς τὸ πλακοῦντα ...ον, ἢ [4] τὸν σῦν μόνος τῶν ἄλλων ...ίδοι, ὅπερ τοῦ [5] λιχνείας καὶ ἀπλη...ας ὄφελος. [6] μέθυσος, καὶ πά...ινος· οὐκ ἄχρις ᾠδῆς καὶ ὀρχη...ος μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας, καὶ ...γῆς προσέτι. [7] καὶ λόγοι πολλοὶ ἐπὶ τῇ κύλικι τότε δὴ καὶ μάλιστα

digito diligenter extergit, ne vel paululum alliati edulii relinquat: ſemper querulus, quaſi deteriorem partem acceperit, vel ſi totam placentam, aut ſuem ſolus omnium accipiat, qui quidem edacitatis, & inſatiabilitatis eſt fructus, temulentus, vino inſanus, non ad cantum modo, ſaltationemque, verùm ad convivium uſque & iram. Adhæc multus inter pocula ſermo: tum enim maxi-

...e linctores Eubulus Comicus ſcite appellat λοπαδαγχόνας vel λοπαδέχνας, id ...t, *gurgites & pernicies patinarum*. Barl.

1 Λιχανῷ] De indice digito, ſive λιχανῷ, Caſaub. ad Athe. c. 13. lib. 1. ...*urd.* Id eſt, digito indice, ſic dicto, quod eum in obſonia immiſſum lingi...us ad condimentum explorandum, ἀπὸ τοῦ λείχειν, hoc eſt, à lingendo. ...eſych. λιχανὸς ὁ μετὰ τὸν μέγαν δάκτυλον τῆς χειρός. Sic locum emendo, in quo ... præpoſitio deſideratur. *Barl.*

2 Τοῦ μυττωτοῦ] Τὸ μυττωτὸν, quod Atticum eſt pro μυσσωτὸν, verſo σ in τ. He...chius & Ariſtophanis interpres ὑπότριμμα eſſe dicunt διὰ σκορόδων, hoc eſt, *tritum ex allio*, adhibitis & aliis condimentis, nempe caſeo, ovo, oleo, ace...o, ſic dictum, quod odor ejus eſſet μυσαρὸς, hoc eſt, *averſandus*. *Moretum* nonnulli interpretantur, quod ex Græco deductum, quaſi *moſetum*, ut vult doctiſſimus Caninius. *Idem.*

3 Μεμψίμοιρος ἀεὶ] Querulum inſuper & rixoſum hominis ingenium pravoſque mores indicat. *Idem.*

4 Τὸν σῦν] Porcellum intelligit ſaginatum, qui magnatum ſeu ditiorum men...s inferri ſolet, σιαλὸν σῦν appellat Homerus. *Idem.*

5 Λιχνείας] Hoc quid ſit, ſatis apertè declarat Lucianus in avido iſto liguri...ore, qui cum philoſophus eſſet, oſtendit ſe magis palato ſapere, quam cerebro, ...& eruditiorem habere linguam, aut gulam, quam mentem. *Idem.*

6 Μέθυσος] Simpliciter *ebrium* ſignificat, πάροινος *petulantem ex ebrietate.* Hinc Athenæus: τὸ παροινεῖν ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται. Cantus & ſaltationis quoque meminit, quæ Homerus vocat ἀναθήματα δαιτὸς, id eſt, *ornamenta convivii.* Odyſſ. 1. Saltatio etſi in conviviis veterum, ut res honeſta, fuerit admiſſa, tamen cum vitioſa ſint multa ſaltationum genera, certè philoſophum minime decebat tripudiatio. Notum eſt illud Ciceronis pro Muræna: *Nemo ſaltat ſobrius, niſi forte inſanit: neque in ſolitudine, neque in convivio moderato atque honeſto: intempeſtivi convivii, amœni loci, multarum deliciarnm comes eſt extrema ſaltatio.* Idem.

7 Καὶ] Τὸ ἄτοπον hominis ob oculos ponit, qui tunc maxime de temperantia & ſobrietate diſputat, cum helluatur, nihilque minus quam temperantiæ ſtudet. *Idem.*

8 Ἐπὶ κύλικι] Id eſt, *inter calices*, ἐπὶ ποτηρίου dixit Theophraſtus in charact. Prudenter Horatius lib. 2. Serm. Sat. 2.

Diſcite non inter lances menſaſque nitentes,
Cum ſtupet inſanis acies fulgoribus, & cum
Acclinis falſis animus meliora recuſat:
Verum hic impranſi mecum diſquirite. cur hoc?
Dicam ſi potero. male verum examinat omnis
Corruptus judex. ——

περὶ σωφροσύνης καὶ κοσμιότητος, καὶ ταῦτα φησὶν ἤδη ὑπὸ τοῦ ἀκράτου [1] πονήρως ἔχων, καὶ [2] ὑποτραυλίζων γελοῖος. [3] εἶτα ἔμετος ἐπὶ τούτοις. [4] καὶ τὸ τελευταῖον, ἀράμενοί τινες, [5] ἐκφέρουσιν αὐτὸν ἐκ τοῦ συμποσίου τῆς [6] αὐλητρίδος ἀμφοτέραις [7] ἐπειλημμένον. πλὴν ἀλλὰ καὶ νήφων, οὐδενὶ τῶν πρωτείων παραχωρήσειεν ἂν, ψεύσματος ἕνεκα, ἢ θρασύτητος, ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολάκων ἐστὶ τὰ πρῶτα, καὶ ἐπιορκεῖ προχειρότατα, καὶ ἡ [8] γοητεία προηγεῖται,

maximè de temperantia, & ſobrietate verba facit, idque cùm jam à mero malè affectus ridiculè balbutit. Accedit his deinde vomitus. Poſtremò ſublatum illum de convivio efferunt aliqui, ambabus manibus tibicinæ inhærentem. Quanquam alioqui ne ſobrius quidem ulli primas partes ceſſerit, vel mendacio, vel confidentia, vel avaritia. Quin & inter aſſentatores primas tenet, pejerat promptiſſimè, anteit impoſtura, co-

Caſaubonus ad Suetonii Auguſtum, *Aretalogos* dici ait ejuſmodi philoſophos, qui in conviviis lautiorum quæ frequentabant, de virtutibus & vitiis diſceptabant. Seneca *circulatores philoſophos* appellat. *Barl.*

1 Πονήρως ἔχων] Notant Grammatici vocabulum Πόνηρος, ſi de homine miſero & afflicto dicatur, primam acuere. Si autem de improbo & malo, ultimam. hinc πονήρως ἔχειν de corpore dicitur male affecto. quod tamen ubique verum non eſt. *Idem.*

2 Ὑποτραυλίζων] Ψελλίζων καὶ μηδὲν ἔναρθρον λαλῶν. Interp. Ariſtoph. ad Nub. *Bourd.* *Aliquantum balbutiens.* quod vel à natura eſt, ut in Alcibiade, cujus τραυλισμὸν deridet Ariſtophanes in Veſpis: vel à nimio potu, ut Thraſycli noſtro accidit, cujus ebritatem porro exaggerat, cum vomuiſſe eum dicit, quod cum, ut rem fœdiſſimam in Antonio exagitet Tullius, quando minus ferendum in philoſopho, in virtutum doctore? qui *talia verbis Herculis invadit.* Barl.

3 Εἶτα ἔμετος] Idem Lapith. de his vomitibus copioſe alibi. *Bourd.*

4 Καὶ τὸ τελευταῖον] Refert porro Timon, quomodo Thraſyclem è convivio perpotum efferre coacti fuerint, ut inſanam hominis temulentiam magis ob oculos ponat. *Barl.*

5 Ἐκφέρουσιν αὐτὸν] Ciceroni eſt, *auferri de conviviis.* Antiphanes Comicus, ἐκφέρεσθαι τοῦ πότου pro eodem dixit. Notandus & hic elegans luſus in verbo ἐκφέρειν, quod ut de aliis rebus, ita & de funere uſurpatur. Significat eum non ſecus ac cadaver de convivio elatum fuiſſe. Nihil enim fere diſtat ebrius à mortuo, qui terræ mandandus effertur. Virgilius de Græcis Trojam noctu clam occupantibus. *Invadunt urbem ſomno vinoque ſepultam.* 2. Æneid. *Idem.*

6 Αὐλητρίδος] Notandum Veteres olim in ſympoſiis ſuis adhibuiſſe tibicinas, erantque ut plurimum fœminæ nundinati pudoris, ut ex Ariſtophane diſcimus. Tibiarum vero acroaſma ut animum reficit, ita & perturbationes capitis mero incalecentis adjuvare creditur. Anacharſis aliquando interrogatus, *num in Scythia eſſent tibicinæ?* reſpondit: *ne vites quidem.* Eo ſignificabat vir ſapientiſſimus, quæ ad tibiam fiunt ſaltationes, reliquaſque ejus generis voluptates è vinolentia naſci. Laërtius lib. 1. c. 9. *Idem.*

7 Ἐπειλημμένος ἀμφοτέραις] Supp. χερσί. præterit. Atticum verbi ἐπιλαμβάνομαι, quod eſt, *apprehendo, innitor.* Feſtive dictum à Plauto in Pſeudolo: *Magnum hoc vitium vino eſt, pedes captat primum: Luctator doloſus eſt.* Idem.

8 Γοητεία] Hanc paſſim nugonibus iſtis exprobrat ut in Piſcat. in Catapl. *Bourd.*

1 Πόν-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἡ ἀναισχυντία παρομαρτεῖ. καὶ
ως [1] πάνσοφον τὸ χρῆμα, καὶ
πανταχόθεν ἀκριβὲς, καὶ ποικίλως
τελές. οἰμώξεται τοιγαροῦν [2] οὐκ
μακρὰν χρηστὸς ὤν. [3] τί τοῦτο;
παπαῖ, χρόνιος ἡμῖν Θρασυκλῆς.
ρασυ. οὐ κατὰ ταὐτὰ ὦ Τίμων τοῖς
πολλοῖς τούτοις ἀφῖγμαι. ὥσπερ
οἱ τὸν πλοῦτόν σου τεθηπότες, ἀρ-
γυρίου, καὶ χρυσίου, καὶ [5] δείπνων
πολυτελῶν ἐλπίδι συνδεδραμήκασι,
πολλὴν τὴν κολακείαν [6] ἐπιδειξό-
μενοι πρὸς ἄνδρα, οἷόν σε [7] ἁπλοϊ-
κὸν, καὶ [8] τῶν ὄντων κοινωνικόν. [9] οἶ-
σθα γὰρ ὡς [10] μᾶζα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον

comitatur impudentia. In ſumma vir eſt omnifaria ſapientia cumulatus, omni ex parte exactus, varièque abſolutus. Quare licet ſit modeſtus, brevi ejulabit. Quid hoc? papæ, tandem nobis Thraſycles? *Thraſ.* Non hoc animo ad te venio; Timon, quo plerique iſti, qui nimirum tuas opes admirati, argenti, auri, opiparorum conviviorum ſpe adducti concurrunt, multam aſſentationem exhibituri apud te, hominem ſimplicem, & de rebus ſuis facilè impertientem. Scis enim offam in cœnam mihi ſat eſſe,

1 Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Virum deſignat omnigena ſapientia cumulatum, quem τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλον vocat Laërtius in Democrito. τὸ χρῆμα in admiratio- e ponitur & excellentiam quandam denotat, quæ per ſuperlativum commode Latinis ſignificatur. Ita Xenoph. de Cyro: καταβάλλει τὴν ἔλαφον καλόν τι χρῆμα καὶ μέγα, id eſt, *cervum jaculo ſternit longe pulcherrimum & maximum* dem.

2 Οὐκ εἰς μακρὰν] *Brevi.* Bourd. Inepte Eraſmus: *non ejulabit clarius.* pro *n longo poſt tempore*, hoc eſt, brevi ejulabit, οὐκ εἰς μακρὸν χρόνον. Barl.

3 Τί. τοῦτο] Admirationis affectum exprimit Timon, cui Thraſycles reſpon- et ſubdola iuſinuatione utens. *Idem.*

4 Οἱ τὸ πλοῦτον τεθηπότες] Avaros intelligit, & plebejos homines, quibus in dmiratione ſunt opes. De his ita Iuvenalis: *Qui mirantur opes; qui nulla exem- a beati Pauperis eſſe putant.* Idem.

5 Δείπνων πολυτελῶν] Paraſitos innuit, quos δειπνολόχους vocat Heſiodus, atini *cœnipetas.* Idem.

6 Ἐπιδειξόμενοι] Eraſmus vertit, *deliniunt:* rectius Profeſſor Salmurienſis: *xhibituri.* de futuro enim ſermo eſt. *Idem.*

7 Ἁπλοϊκὸν] Sic vocat *virum ſimplicem*, εὐήθη, cui verba dare facillimum ſit: ontra διπλοῦν appellant Græci *virum duplicem* & *verſipellem*, quo nomine Vlyſſem nſignit Horatius Carm. lib. 1. Od. 6. *Idem.*

8 Τῶν ὄντων] Laudat Timonem à liberalitate. Liberalis enim hominis eſt, ut hiloſophus docet, περὶ τὰ χρήματα εἶναι μεταδοτικόν. Vnde virum bonum Meander ſcite appellat κοινὸν ἀγαθὸν, hoc eſt, *commune quoddam bonum*, ut qui non ni aut alteri, ſed pluribus prodeſſe cupit. *Idem.*

9 Οἶσθα] Frugalitatem & victus ſui tenuitatem, adeoque animi celſitudinem n contemnendis opibus philoſophice hic jactat Thraſycles, quo Timonem illaqueet incautum. *Idem.*

10 Μᾶζα] Pro quovis genere panis. tenuiorum cibus, unde mirum, Carioem. μᾶζαν accepiſſe pro delicatiori cibo. Fuere quidem μᾶζαι in deliciis ſed ompoſitæ. Ariſtoph. Heſiod. Athen. Heſych. Suid. *Bourd.* Duplex erat maza pud Veteres. Vna quæ confici ſolebat ex farina, ſale, lacte vel oleo, quandoque etiam vino ſubigebatur, nec humanis ſolum uſibus dicata, ſed & Diis ſacra uit. Altera ex farina, ſale & aqua tantum fiebat. στρυφνὸν ἄρτον appellant nonnulli, hoc eſt, auſterum panem. Galenus lib. de aliment. eam poſtponit pani

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἱκανὸν, ὄψον δὲ ἥδιστον [1] θύμον, [2] ἢ κάρδαμον, ἢ εἴ ποτε τρυφώην [3] ὀλίγον τῶν ἁλῶν. ποτὸν δὲ ἡ [4] Ἐννεάκρουνος· [5] ὁ δὲ τρίβων οὗτος, ἧς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ [6] οὐδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ. [7] σοῦ δὲ αὐτοῦ χάριν [8] ἐστάλην,

eſſe, opſonium verò ſuaviſſimum, cepam, aut naſturtium, aut ſiquando lubeat epulari lautiùs, paulum ſalis: potum verò ex fonte novem fiſtulis ſcaturiente conſtare: tum hoc pallium quavis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me eſt in precio, quàm calculi qui ſunt in littoribus. Verùm tua ipſius gratia huc me contuli,

ne

ordeaceo, multumque habere ait πιτυρώδες & κοπρῶδες. Nomen accepit ἀπὸ τοῦ μάττειν, quod pinſendo ſubigatur, nihilque aliud eſt, quam farina conſperſa & ſubacta. Vnde & Latinum *maſſa*, verſo ζ in duplex ſſ. ut ὄβρυζα, *obruſſa*. De poſteriori hoc panis genere loquitur Sophiſta, dum vili parvoque victu ſe contentum eſſe prædicat. *Barl.*

1 Θύμον] Male θυμὸν antea, qua loquendi formula paſſim utitur. *Bourd.* Viliſſimum plantæ genus. *cepam agreſtem* nonnulli interpretantur. herba eſt, ut medici tradunt, nec viſu, nec eſu commendabilis: acrimoniam tamen habet ad irritandam ὄρεξιν & edendi appetitionem. *Cepis* autem *veſci* dicitur, qui tenuiter & illote vivit, quod Heſiodus per *malvam* & *aſphodelum* ſignificavit in operib. *Barl.*

2 Ἢ κάρδαμον] Dixi ad illud Petronii *Naſturcii ſuccum.* Bourd. Tradit Xenophon veteribus Perſis in pretio fuiſſe *naſturtium*, eoque obſonii loco uſos, lib. 1. περὶ Κύρου παιδ. cujus rei cauſſam hanc fuiſſe putant nonnulli, quod herba illa vim habeat ἠπειρωτικὴν τοῦ οὔρου, καὶ τῶν πτυσμάτων. Apud Perſas autem, ut ex eodem diſcimus libro, turpe erat palam mejere, vel naſum mungere aut ſpuere. Hac item herba tenues & parci vitam utcunque ſuſtinebant. *Idem.*

3 Ὀλίγον τῶν ἁλῶν] Horat. 2. Serm. *Cum ſale panis Latrantem ſtomachum bene leniet.* Sali vis ineſt contra putredinem, cibiſque ſaporem conciliat: Vnde *ἱερὸν* ἅλα paſſim appellat Homerus, propter ſummam ejus neceſſitatem & utilitatem. Perſius: *Eſt tibi far modicum, & purum ſine labe ſalinum.* q. d. victus ſufficiens. *Idem.*

4 Ἐννεάκρουνος] Fons Athenis qui ab aliis dicitur καλλιρρόη de quo interp. Ariſtoph. male apud Heſych. εἰνεάκρουνος dicitur. hac de re legendus Thucydides qui rem totam indicat. & Portus interp. *Bourd.* Nomen eſt fontis cujuſdam Athenis ſic dicti à novem fiſtulis, è quibus aqua ſaliebat. κρουνὸς enim *ſcatebra.* Heſychius πηγὴν eſſe ait, ἣν πρότερον Καλλιρρόην ἔλεγον. apud quem corrupte legitur ἐννεάκρυνος. Egregie in hanc ſententiam ſcripſit Varro de liberis educandis apud Nonium: *Vel maxime illic didici, & ſitienti videri aquam mulſum, & eſurienti panem cibarium, ſiligineum: & exercitato ſomnum ſuavem.* Barl.

5 Ὁ δὲ τρίβων] *Pallium* commune erat Græcorum omnium geſtamen: ut *toga* Romanis. Tamen inter τρίβωνα philoſophorum, & elegantiorum in Græcia civium diſcrimen fuiſſe Salmaſius oſtendit in Notis ſuis ad Pall. *Idem.*

6 Οὐδὲν τιμιώτερον] Fateor fuiſſe philoſophorum nonnullos, qui aurum & argentum contemſerint, adeoque in profluentem abjecerint, ut liberius philoſopharentur: ſed Thraſycles noſter ſub perſona vilipendere ſe ſimulat, quæ maxime appetebat. In tales recto olim pronunciavit Simonides: Etenim rogatus, *utra res eſſet optabilior, divitiæ, an ſapientia? dubito*, inquit, *ut qui videam ſapientes frequentare divitum fores.* eo innuens philoſophos pleroſque verbis quidem contemnere divitias, ſed re eas captare. quo tamen nomine reprehenditur à Platone lib. 6. de Republ. *Idem.*

7 Σοῦ

ς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦ-
ο καὶ ἐπιβουλότατον κτῆμα ὁ πλοῦ-
τος, ὁ πολλοῖς πολλάκις αἴτιος
νηκέστων συμφορῶν γεγενημένος.
ἰ γάρ μοι πείθοιο, μάλιστα ὅλον
ἰς τὴν θάλατταν ἐμβαλεῖς αὐτὸν,
ὐδὲν ἀναγκαῖον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντα,
καὶ τὸν φιλοσοφίας πλοῦτον ὁρᾷν
υναμένῳ. μὴ μέντοι ἐς βάθος ὦ
γαθὲ, ἀλλ' [1] ὅσον ἐς βουβῶνας ἐ-
πεμβὰς ὀλίγον πρὸ τῆς κυματώδους
ῆς, ἐμοῦ ὁρῶντος μόνου [2] εἰ δὲ μὴ
οῦτο βούλει, σὺ δὲ ἄλλον τρόπον ἀ-
μείνω κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν
ἐκ τῆς οἰκίας. [3] καὶ μηδ' ὀβολὸν
αὐτῷ ἀνῇς, διαδιδοὺς ἅπασι τοῖς
δεομένοις. ᾧ μὲν, [4] πέντε δρα-
χμάς. ᾧ δὲ, μνᾶν. ᾧ δὲ τάλαντον.
ἰ δέ τις φιλόσοφος εἴη, [5] διμοι-
ρίαν, ἢ τριμοιρίαν φέρεσθαι δί-
καιος. ἐμοὶ δὲ, καίτοι οὐκ ἐμαυ-
τοῦ χάριν αἰτῶ, ἀλλ' ὅπως μεταδῶ
τῶν ἑταίρων τοῖς δεομένοις, ἱκανὸν εἰ
ταύτην [6] τὴν πήραν ἐμπλήσας

ne te corrumpat peſſima & inſidioſiſſima poſſeſſio divitiarum, quippe quæ multis ſæpenumero immedicabilium malorum cauſa extiterit. Etenim, ſi me audies, potiſſimum opes univerſas in mare projicies, ut pote non neceſſarias bono viro, quique Philoſophiæ poſſit opes perſpicere. Ne tamen in profundum, ô bone, ſed fermè ad inguina uſque ingreſſus, paulò ultra fluctuoſum littus, me uno ſpectante. Sed ſi hoc nolis, tu eas alio potiore modo, confeſtim ex ædibus ejicito, ac ne obolum quidem tibi reliquum facias, largiens quibuſcunque opus eſt, huic quidem quinque drachmas, alii minam, alii talentum. Porrò ſiquis erit Philoſophus, æquum eſt ut duplam, triplamve portionem ferat. Mihi autem, quamquam mea ipſius gratia non poſtulo, ſed ut amicis ſiqui indigent, impertiam, ſat erit, ſi peram

7 Σοῦ δὲ αὐτοῦ] Finem adventus ſui non alium fuiſſe ait Thraſycles; quam ut Timonem in tanta rerum opulentia officii ſui commonefaciat. *Barl.*

8 Ἐστάλην] Id eſt, ἐπορεύθην, deque eo uſurpatur qui ſponte venit, non miſſus, quod veræ amicitiæ τεκμήριον eſſe docet Iſocrates orat. ad demon. *Sic rectiſſimè*, inquit, *tractabis amicos, ſi non exſpectes, dum te rogent, ſed ultro cum tempus poſtulat, eis opem feras.* Idem.

1 Ὅσον εἰς βουβῶνας] *Vſque ad inguina ſeu pube tenus*, quo mox eas auferat. Eſt autem βουβὼν medicis *inguen ad femora ſumma*, ἐκ βοῦ particula intendente ſignificationem, quod & ἵππος facit in aliis: & βῶ τὸ βαίνω, *incedo*, quod greſſum juvare creditur. *Idem.*

2 Εἰ δὲ μὴ τοῦτο βούλει] Aliud conſilium ſuggerit veterator, ſi forte prius illud non arrideat, nimirum ut opes ſuas viritim diſtribuat pro ratione perſonarum & indigentia ſingulorum. Philoſophis tamen ſibique imprimis cautum vult, quos æquum judicat duplam aut triplam portionem ferre. *Idem.*

3 Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῇς] Καὶ μηδ' ὀβολὸν αὐτοῦ ἀνῇς.] αὐτοῦ, αὐτόθι, nempe ἐν τῇ οἰκίᾳ, ſive οἴκοι. Marc.

4 Πέντε δραχμὰς] Continebat drachma præſertim Attica ſex obolos μνᾶ ſive mina Attica, quæ diverſa eſt à libra, valebat noſtrate moneta decem & ſeptem Caroleos cum dimidio, ut vult Iunius. *Barl.*

5 Διμοιρίαν] *Duplam portionem.* Διμοιρος in hæreditate dicitur, qui ex beſſe hæres eſt; τρίμοιρος, qui dodrantem accipit: ὁλόκληρος, qui ex aſſe hæres. Conſulatur Budæi eruditiſſimus libellus de Aſſe. *Idem.*

6 Τὴν πήραν] Hujus capacitatem feſtive innuit Thraſycles, cum eam vix duos

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

παρέχοις, οὐδὲ ὅλους δύο μεδίμνους χωροῦσαν αἰγινητικούς. [1] ὀλιγαρκῆ γὰρ καὶ μέτριον χρὴ εἶναι τὸν φιλοσοφοῦντα, καὶ [2] μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν. [3] Τί. ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις· πρὸ γοῦν τῆς πήρας εἰ δοκεῖ, φέρε σοι τὴν κεφαλὴν ἐμπλήσω [4] κονδύλων, [5] ἐπιμετρήσας τῇ δικέλλῃ. [6] Θρασ. [7] ὦ δημοκρατία, καὶ νόμοι, παιόμεθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ

peram hanc, ne duos quidem integros modios Ægineticos capientem, plenam præbueris. Eum enim qui philoſophatur convenit paucis eſſe contentum, nihilque ultra peram cogitare. *Tim.* Equidem iſta quæ dicis probo Thraſycles. Ergo ſi videtur, priuſquam peram expleam, tibi caput pugnorum ictibus opplebo, inſuperque auctarium ligone dabo. *Thraſ.* O populi Imperium, & leges! à nefario homine in libera civitate pulſa-

duos modios Ægineticos capere aſſerit. Continebat *medimnus* (quæ menſura erat aridorum) octo & quadraginta chœnicas, ſive centum & octo libras teſte Polluce. Fuit agricolis frequentior quam aliis ob magnitudinem. Ægineticus dicitur ab Ægina inſula & urbe circa Peloponneſum, quæ maris aliquando imperium obtinuit, & bello Perſico in navali certamine cum Athenienſibus de palma certavit, ut refert Strabo lib. 8. Vnde & de mercibus menſuriſque Ægineticis crebra mentio apud Græcos ſcriptores. *Barl.*

1 Ὀλιγαρκῆ γὰρ] Sobrietatem in philoſopho commendat, & vitam paucis contentam. *Idem.*

2 Μηδὲν ὑπὲρ τὴν πήραν φρονεῖν] Proverbium eſt, *non ultra peram cogitare*, de quo Eraſmus. Hinc diſcimus, cujuſmodi eſſe debeat philoſophorum vita, nempe frugalis, parca, & ab omni ſtrepitu & ambitione remota, qualem Diogenes nobilis ille Cynicus egiſſe legitur, unico contentus pallio, baculo quo canes abigeret, dolio velut domicilio utens, crudis item herbis & aqua ſimplici victitans. Ad quem cum acceſſiſſet Alexander Magnus, generoſa oratione ſic regem affatus dicitur: *Vter noſtrum*, inquit, *pluribus eget, ego qui ultra peram & baculum nihil deſidero, an tu, qui patrio non contentus regno, tot periculis temet objicis, ut latius imperes, adeo ut vix totus terrarum orbis tuæ cupiditati videatur ſatis futurus?* πήρα καὶ βάκτρον philoſophorum erant inſignia, præſertim Cynicorum. *Idem.*

3 Τί. ἐπαινῶ ταῦτά σου ὦ Θρασύκλεις] Approbat Timon ſapiens philoſophi dictum, ſed perſpectam habens ejus hypocriſin pro pera caput ipſi pugnis opplet. *Idem.*

4 Κονδύλων] Eraſmus vertit *tubera*, ex conſequenti, quod propriè eſt κονδυλῶν, à recto κονδύλη. At κόνδυλος pugnus eſt, unde κονδυλίζειν, *pugno ferire*, pro quo Attici dicunt κονδύλους ἐντρίβειν, vel ἐπὶ κόρρης πατάξαι, à quo diſtat ῥαπίζειν, verbum ſacris ſcriptoribus uſitatum, proprieque exponitur de ictu qui virga aut baculo ſeu fuſte incutitur. ῥαπὶς enim *virga*, *bacillus*. Idem.

5 Ἐπιμετρεῖν] Eſt auctarii loco aliquid addere. Et jocoſe ſubdit, τῇ δικέλλῃ, ut ſupra, φιλοφρονήσομαί σε τῇ δικέλλῃ, per ironiam ſarcaſticam. *Idem.*

6 Θρ.] Exclamatio cum indignatione. *Idem.*

7 Ὦ δημοκρατία] Sic exclamat, quod Athenienſium regimen eſſet populare, ubi libertatis potiſſimum ratio habetur. quanquam verius loquendo politia illa παρέκβασις quædam fuerit & labes Reipubl. nihilque aliud quam tyrannis multorum capitum. Vnde Demoſthenes, cum iret in exilium, converſus ad Arcem ſublatis manibus dixiſſe fertur: *O domina cuſtos Minerva, cur tribus moleſtiſſimis beſtiis delectaris: noctua, dracone, & populo?* Erat enim populus Athenienſis

velut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἢ πόλυ. Τι. τί ἀγανακτεῖς ὦ 'γαθὲ Θρασύκλεις; μῶν [1] παρακεκρουσμαί σε; καὶ μὴν ἐπεμβαλῶ χοίνικας ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. ἀλλὰ τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχονται. Βλεψίας ἐκεῖνος, καὶ Λάχης, καὶ Γνίφων, καὶ ὅλως, τὸ σύνταγμα τῶν οἰμωξομένων. ὥστε τί οὐκ ἐπὶ τὴν πέτραν ταύτην ἀνελθὼν, τὴν μὲν δίκελλαν ὀλίγον ἀναπαύω πάλαι πεπονηκυῖαν, αὐτὸς δὲ ὅτι πλείστους λίθους ξυμφορήσας, ἐπιχαλαζῶ πόρρωθεν αὐτούς; Βλ. μὴ βάλλε ὦ Τίμων. ἄπιμεν γάρ. Τι. ἀλλ' οὐκ ἀναιμωτί γε ὑμεῖς, οὐδὲ ἄνευ τραυμάτων.

ſamur. *Tim.* Quid ſtomacharis ô bone Thraſycles? num te defraudavi? Atqui menſuræ chœnices quatuor adjiciam. Sed quid hoc eſt? Complures ſimul adveniunt, Blepſias ille, & Laches, & Gniphon, in ſumma, eorum agmen qui vapulabunt. Itaque quin ego in rupem hanc conſcendo, ac ligonem quidem jam dudum fatigatum, pauliſper interquieſcere ſino? At ipſe congeſtis plurimis ſaxis, procul in ipſos grandino? *Blap.* Nejace, Timon, abimus enim. *Tim.* At vos nec ſine ſanguine, nec ſine vulneribus abibitis.

velut intractabilis quædam bellua optimo cuique infeſta. *Noctuam* & *Draconem* hoc inſignibus habebat. *Barl.*

1 Παρακέκρουσμαι] Tranſlatum hoc verbum ab iis, qui in rebus appendendis alteram lancem ex æquilibrio fraudulenter impellunt digito, ut in alteram partem vergat. Vnde παρακρουσιχοίνικος apud doctiſſimum Grammaticum, qui chœnice aliquem decipit. Eſt autem *chœnix* menſura ſiccorum, ἡμεροτροφὶς Alexarcho ſive *dimenſum diurnum*. *Sextarium* Gaza vertit, qui quatuor panes facit toto die ſufficientes uni viro, ut ad Ariſtop. Lyſiſtratam notat Florens Chriſtianus. Facete hic ad κονδύλους transfert Lucianus. *Idem.*

2 Α'λλὰ τί τοῦτο] Timon abacto Thraſycle reliquos denſo agmine accurrentes ſycophantas & fumi venditores eo, quo decet, modo à ſe repellit. Atque ita colophonem imponit feſtiviſſimo huic dialogo Lucianus. Nos itidem hominis ferociam barbaroſque mores jam dudum pertæſi vela colligemus finemque commentationi noſtræ imponemus. Tu quiſquis es Lector, *ſi quis quoque noſtra Captus amore leget*, opellam hanc philologicam æqui bonique conſule, quam ut ego candidus impertior, ita tu ſi φιλέλλην es, benevolus ea utere ac fruere. *Idem.*

ΑΛΚΥΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΜΕΤΑΜΟΡΦΩΣΕΩΣ.

HALCYON SEV DE TRANSFORMATIONE.

ARGVMENTVM.

[1] *In hoc dialogo de poteſtate divina diſputat Socrates, quòd ſcilicet Deo poſſibilia ſunt omnia, & quòd nos illius operum atque effectuum*

1 *In hoc dialogo*] Non eſt Luciani ſed Leontis Academici, ſi Antonio Mureto ſua ſtat fides Orat. 4. Luciani quidem prorſus non eſſe, tum dictio lenta & oſcitans, tum ſententiarum levitas, & argumentorum frigus, & delirationes arguunt ſatis. *Marc.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ctuum cauſſas, intellectu ac ratione conſequi non poſſumus. Eſſe enim nos, quod ad collationem Dei & rerum æternarum attinet, pueros ac veluti cæcos. Quòd autem Deus multa facilè efficiat, quæ nobis impoſſibilia videntur, probat primùm à ſigno ſive exemplo tempeſtatum quæ illius providentia ſeu adminiſtratione, ex maximis & turbulentiſſimis ſubitò in ſummam tranquillitatem & ſerenitatem convertuntur. Item ab incremento & collatione ætatum hominis, cum æquè mirum ſit ex puero imbecilli ac parvo, virum tantum & tam fortem fieri. Poſtremò ab effectis & vi naturæ, quæ cum Deo longe inferior ſit, tamen ea quæ nobis, ratione ſcilicet ac ſenſu omnia metientibus, impoſſibilia videri poterant, operatur. Occaſio Dialogi ſumitur à cantu & objectu Alcedinis: Diſputationis autem, à fabula quæ de transformatione illius narratur.

ΧΑΙΡΕΦΩΝ.

Τίς ἡ φωνὴ προσέβαλλην ἡμῖν, ὦ Σώκρατες, πόρρωθεν ἀπὸ τῶν αἰγιαλῶν καὶ τῆς ἄκρας ἐκείνης; ὡς ἡδεῖα ταῖς ἀκοαῖς. τί ποτ' ἄρ' ἐστὶ τὸ φθεγγόμενον ζῷον; ἄφωνα γὰρ δὴ τά γε καθ' ὕδατος διαιτώμενα. Σω. Θαλαττία τις, ὦ Χαιρεφῶν, ὄρνις ἀλκυὼν ὀνομαζομένη, πολύθρηνος, καὶ πολύδακρυς. περὶ ἧς δὴ παλαιὸς ἀνθρώποις μεμύθευται λόγος. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τὸν ἑαυτῆς τεθνεῶτα θρηνεῖν πόθῳ φιλίας, Κήυκα τὸν Τραχίνιον, τοῦ Ἑωσφόρου τοῦ Ἀστέρος, καλοῦ πατρὸς καλὸν υἱόν. εἶτα δὴ πτερωθεῖσαν διά τινα δαιμονίαν βούλησιν, εἰς ὄρνιθος τρόπον περιπέτεσθαι τὰ πελάγη, ζητοῦσαν ἐκεῖνον, ἐπειδὴ πλαζομένη γῆν περὶ πᾶσαν, οὐχ οἵα τ' ἦν εὑρεῖν. Χαιρε. ἀλκυὼν τοῦτ' ἔστιν ὃ σὺ φῄς; οὐ πώποτε

CHÆREPHON.

Cujuſmodi vox aures noſtras pepulit ô Socrates, eminus à littoribus, & illo promontorio? quàm jucunda auditu! Quodnam eſt vocale illud animal? [1] Muta enim ſunt ea quæ in aquis degunt. *Soc.* Marina quædam eſt avis, ô Chærephon, nomine Halcyon, multum lugens & lachrymans: de qua jam olim homines [2] hanc fabulam commenti ſunt. Ajunt Æoli Græci filiam olim deſponſam, juvenem maritum, jugalis amicitiæ deſiderio proſequi, Ceycem Trachinium, Heoſphori Aſteris filii, pulchri patris pulchrum filium. Deinde divino quodam conſilio alitem factam, in morem avis maria circumvolitare, illum quærendo, quem per univerſam terram vagata non potuit invenire. *Char.* Eſt verò halcyon hoc quod dicis? nuſquam antea

1 *Muta ſunt quæ in aquis*] Cauſam adfert Ariſtot. quòd his neque pulmo ſit neque arteria neque guttur. *Cogn.*

2 *Hanc fabulam*] Hanc fabulam narrat Ovid. lib. 11. Metam. de Alcedoniis Varr. lib. 3. de ling. Lat. Plin. lib. 10. c. 32. *Idem.*

1 Καὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θεν ἠκηκόειν τῆς φωνῆς. ἀλλά μοι ξένη τις τῷ ὄντι προσέπεσε. γοώδη γοῦν ὡς ἀληθῶς τὸν ἦχον ἀφίησι τὸ ζῶον. πηλίκον δέ τι καὶ ἐστὶν ὦ Σώκρατες; Σω. οὐ μέγα· μεγάλην μέντοι διὰ τὴν φιλανδρίαν εἴληφε παρὰ θεῶν τιμήν. ἐπὶ γὰρ τῇ τούτου νεοττείᾳ καὶ τὰς ἀλκυονίδας προσαγορευομένας ἡμέρας, ὁ κόσμος ἄγει, κατὰ χειμῶνα μέσον διαφερούσας ταῖς εὐδίαις. ὧν ἐστι καὶ ἡ τήμερον παντὸς μᾶλλον. οὐχ ὁρᾷς ὡς αἴθρια μὲν τὰ ἄνωθεν, ἀκύμαντον δὲ, καὶ γαλήνιον ἅπαν τὸ πέλαγος, ὅμοιον ὡς εἰπεῖν κατόπτρῳ; Χαι. λέγεις ὀρθῶς. φαίνεται γὰρ ἀλκυονὶς ἡ τήμερον ὑπάρχειν ἡμέρα. καὶ χθὲς δὲ τοιαύτη τις ἦν. ἀλλὰ πρὸς θεῶν, πῶς ποτε χρὴ πεισθῆναι τοῖς ἐξ ἀρχῆς, ὦ Σώκρατες, ὡς ἐξ ὀρνίθων γυναῖκές ποτε ἐγένοντο, ἢ ὄρνιθες ἐκ γυναικῶν; παντὸς γὰρ μᾶλλον ἀδύνατον φαίνεται πᾶν τὸ τοιοῦτον. Σω. ὦ φίλε Χαιρεφῶν, ἐοίκαμεν ἡμεῖς τῶν δυνατῶν τε καὶ ἀδυνάτων ἀμβλυωποί τινες εἶναι κριταὶ παντελῶς. δοκιμάζομεν γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην ἄγνωστον οὖσαν, καὶ ἄπιστον, καὶ ἀόρατον. πολλὰ οὖν φαίνεται ἡμῖν καὶ τῶν εὐπόρων ἄπορα, καὶ τῶν ἐφικτῶν ἀνέφικτα. συχνὰ μὲν καὶ δι' ἀπειρίαν, συχνὰ δὲ καὶ διὰ νηπιότητα φρενῶν. τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων, ἐπείτοι μικρὸς πάνυ καὶ νεογιλὸς ὁ τοῦ βίου χρόνος πρὸς τὸν πάντα αἰῶνα. τί δ' ἄν, ὦ 'γαθὲ, οἱ ἀγνοοῦντες τὰς τῶν θεῶν καὶ δαιμονίων δυνάμεις ἔχοιεν ἂν εἰπεῖν; πότερον δυνατὸν ἢ ἀδύνατόν τι τῶν τοιούτων; ἑώρακας Χαιρεφῶν τρί-

tea vocem hanc audivi: ſed tanquam revera peregrina in me incidit. Itaque lugubrem profectò ſonum emittit illud animal. Quantum autem ſit dicito Socrates. *Soc.* Non magnum: magnum tamen à Diis honorem accepit, ob amorem quo virum eſt proſequuta. Nam quo tempore nidulatur & ovis incubat ſuis, dies quos vocant halcyonios, homines feſtivitate celebrant, media hyeme ab aliis ſerenitate differentes. Quorum hodiernus dies omnium maximè eſt unus. Nonne vides ut ſerenum eſt cœlum, placidum & tranquillum omne pelagus, ſpeculo, ut ita dicam ſimile? *Chær.* Rectè dicis. Omnino enim videtur hodiernus dies eſſe halcyonius: tum etiam heſternus talis erat. Sed per Deos, quomodo priſcis hominibus habenda eſt fides, ex avibus mulieres, aut ex mulieribus aves factas eſſe? Hæc enim quavis alia re videtur magis impoſſibilis. *Soc.* O amice Chærephon de poſſibilibus & impoſſibilibus rebus prorſus hallucinantes judices eſſe videmur. Quippe rerum cauſas pro humana facultate expendimus, quæ illas nec noſſe, nec credere, nec cernere poteſt. Inde permulta factu facilium difficillima, & non arduorum ardua nobis apparent: multa quidem propter imperitiam, multa quoque propter mentis infantiam. Revera enim omnis homo infans eſt, maximè verò ſenex, quoniam omne vitæ noſtræ tempus eſt exiguum, ac ferè nihil aliud quàm infantia ad univerſum ævum comparatum. Quid autem ô bone, qui Deorum ac dæmoniorum poteſtates ignorant, certi dicere poſſint? utrum quid poſſibile iſtorum ſit an impoſſibile? Vidiſti Chærephon, die abhinc ter-

 tio,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὴν ἡμέραν ὅσος ἦν ὁ χειμών; καὶ ἐνθυμηθέντι γάρ τοι δέος ἐπέλθοι. καὶ τὰς ἀστραπὰς ἐκείνας καὶ βροντὰς, ἀνέμων τε ἐξαίσια μεγέθη; ὑπέλαβεν ἄν τις τὴν οἰκουμένην ἅπασαν καὶ δὴ συμπεσεῖσθαι. μετὰ μικρὸν δὲ θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο, καὶ διέμεινεν αὕτη γε ἕως τοῦ νῦν. πότερον οὖν οἴει μεῖζόν τι καὶ ἐργωδέστερον εἶναι, τοιαύτην αἰθρίαν ἐξ ἐκείνης τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταθεῖναι, καὶ εἰς γαλήνην ἀναγαγεῖν τὸν ἅπαντα κόσμον, ἢ γυναικὸς εἶδος μεταπλασθὲν εἰς ὄρνιθός τινος ποιῆσαι; τὸ μὲν γὰρ τοιοῦτο, καὶ τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῖν, τὰ πλάττειν ἐπιστάμενα, πηλὸν, ἢ κηρὸν, ὅταν λάβῃ ῥᾳδίως ἐκ τοῦ αὐτοῦ πολλάκις ὄγκου, μετασχηματίζει πολλὰς ἰδεῶν φύσεις. τῷ δαιμονίῳ δὴ μεγάλην καὶ οὐ συμβλητὴν ὑπεροχὴν ἔχοντι πρὸς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις, εὐχερῆ τυχὸν ἅπαντα τὰ τοιαῦτα, καὶ λεῖα. ἐπεὶ τὸν ὅλον οὐρανὸν πόσῳ τινὶ σαυτοῦ δοκεῖς εἶναι μείζω, φράσαις ἄν; Χ. τίς δ' ἀνθρώπων ὦ Σώκρατες, νοῆσαι δύναιτ' ἂν, ἢ ὀνομάσαι τι τῶν τοιούτων; οὐδὲ γὰρ εἰπεῖν ἐφικτόν. Σ. οὐκοῦν δὴ θεωροῦμεν ἀνθρώπων πρὸς ἀλλήλους συμβαλλομένων μεγάλας τινὰς ὑπεροχὰς ἐν ταῖς δυνάμεσι, καὶ ἀδυναμίαις ὑπαρχούσας. ἡ γὰρ τῶν ἀνδρῶν ἡλικία, πρὸς τὰ νήπια παντελῶς βρέφη, τὰ πεμπταῖα ἐκ γενετῆς, ἢ δεκαταῖα, θαυμαστὴν ὅσην ἔχει τὴν διαφορὰν δυνάμεώς τε, καὶ ἀδυναμίας, ἐν πάσαις σχεδὸν ταῖς κατὰ τὸν βίον πράξεσι, [1] καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν τούτων οὕτω πολυμηχάνων, καὶ ὅσα διὰ τοῦ σώματος, καὶ τῆς ψυχῆς ἐργάζονται. ταῦτα γὰρ

tio, quanta tempeſtas ſævierit? quam animo repetens, horreſco. Vidiſti & fulgura illa, & tonitrua, & inuſitatos ventorum flatus? Suſpicatus fuiſſet quiſpiam totam terram corruituram. At paulò poſt mirabilis quædam cum ſerenitate oborta eſt tranquillitas, quæ in hoc uſque tempus perduravit. Vtrum igitur majus atque operoſius exiſtimas, ex intolerabili procella & turbine orbi univerſo talem inducere ſerenitatem, an mulierculæ formam tranſmutatam, in avis ſpeciem traducere? Nam & noſtrates pueruli, qui ex luto aut cera formas ducere norunt, ex eadem materie in manus ſumpta ſine negotio multas ſpecierum naturas transformando effingunt. Cæterùm Deo magna, nec cum noſtris viribus comparabili præſtantia prædito, facilia & plana ſunt iſtiuſmodi omnia. Numnam quanto totum cœlum te ipſo tibi majus videatur, dicere poſſis? *Char.* Ecquis hominum, ô Socrates intelligere poſſit & explicare quippiam horum? neque enim humana voce iſta explicari poſſint. *Soc.* Proinde hominum inter ſe comparatorum magnos quoſpiam exceſſus exiſtentes in potentiis, atque impotentiis contemplamur. Virilis enim ætas, ad pueros omninò infantes, à nativitate quinquennes, aut decennes, mirum quantum diſcrimen habeat roboris & imbecillitatis in omnibus fermè quæ ſunt in vita actionibus, tum in his quæ per ingenioſas illas artes, tum in his quæ corporis & animi viribus operantur. Perſpicuum enim eſt, hæc

1 Καὶ ὅσα διὰ τῶν τειχῶν] Καὶ ὅσα διὰ τῶν τεχνῶν. Marc.

1 In

...νέοις ὡς ἂν εἴπον παιδίοις, ...εἰς νοῦν ἐλθεῖν δυνατὰ φαίνεται. ...τῆς ἰσχύος ἢ τοῦ ἑνὸς ἀνδρὸς τελείου ...μέγεθος, ἀμέτρητον ὅσην ἔχειν ...ὑπεροχὴν πρὸς ἐκεῖνα. μυ-...ριάδας γὰρ τῶν τοιούτων εἷς ἀνὴρ πά-...πολλὰς χειρώσαιτ' ἂν ῥᾳδίως. ἡ ...ἡλικία παντελῶς, ἄπορος δή-...πάντων, καὶ ἀμήχανος ἐξαρ-...παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις ...φύσιν. ὁπηνίκ' οὖν ἄνθρωπος ὡς ...εν ἀνθρώπου τοσούτῳ διαφέρει, ...νομίσομεν τὸν σύμπαντα οὐρανὸν ...ς τὰς ἡμετέρας δυνάμεις φα-...ναι ἄν, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ...κνουμένοις; πιθανὸν οὖν ἴσως δόξει ...λλοῖς, ὅσην ἔχει τὸ μέγεθος ...κόσμου τὴν ὑπεροχὴν πρὸς τὸ ...κράτους ἢ Χαιρεφῶντος εἶδος, ...ικοῦτον καὶ τὴν δύναμιν αὐτοῦ, ...τὴν φρόνησιν, καὶ διάνοιαν, ...λογον διαφέρειν τῆς περὶ ἡμᾶς ...θέσεως. σοὶ μὲν οὖν καὶ ἐμοὶ καὶ ἀλ-...ς πολλοῖς τοιούτοις οὖσι, πόλλ' ἄττ' ...νατα τῶν ἑτέροις πάνυ ῥᾳδίων. ...καὶ αὐλῆσαι τοῖς ἀναύλοις, καὶ ...γνῶσαι, ἢ γράψαι τοῖς ἀγραμ-...τοις γραμματικὸν τρόπον, ἀ-...νατώτερόν ἐστι τέως, ἕως ἂν ὦσιν ...πιστήμονες, τὸ ποιῆσαι γυναῖκας ...ὀρνίθων, ἢ ὄρνιθας ἐκ γυναικῶν. ...δὲ φύσις ἐν κηρίῳ σχεδὸν παρα-...λαβοῦσα ζῷον ἄπουν, καὶ ἄπτερον, ...δας ὑποθεῖσα, καὶ πτερώσασα, ...ικιλίᾳ τε φαιδρύνασα πολλῇ, ...καλῇ, καὶ παντοδαπῇ χρωμά-..., μέλιτταν σοφὴν ἀπέδειξε θείου ...λιτος ἐργάτιν. ἔκ τε ᾠῶν ἀφώ-..., καὶ ἀψύχων, πολλὰ γένη ...άττει πτηνῶν τε, καὶ πεζῶν, καὶ

hæc pueris, ut dixi, ne in mentem quidem venire poſſe: & adultæ ætatis viri unius magnitudinem virium, immenſam ad illa præſtantiam obtinere. Siquidem horum multa millia unus vir facilè ſubigeret. Etenim pueritia in totum omnium expers eſt, ac ſub initium ipſo naturæ ductu, invalida homines conſequitur. Quando igitur homo homini, ut videtur, in tantum antecellit, quid putabimus univerſum cœlum noſtris viribus collatum appariturum iis qui hæc contemplando aſſequuntur? Itaque multis credibile videtur, quanto mundi magnitudo Socratis aut Chærephontis ſpeciem ſuperat, tanto & ipſius potentiam, ſapientiam, & cogitationem ſimiliter à ratione noſtra differre. Quare tibi, mihique, atque aliis noſtri ordinis hominibus pleriſque multa ſunt impoſſibilia, quæ aliis facillima. Quoniam & tibia canere canendi imperitis, aut legere aut ſcribere illiteratis impoſſibilius eſt, dum neſcient, quàm mulieres ex avibus, aut aves ex mulieribus fingere. Cæterùm natura ipſa [1] in favo propemodum ſine pedibus atque alis animantem aſſimilans, ſuppoſitis pedibus, & adjectis alis, pulchraque & omnigena colorum varietate exornans, ſolertem apem, divini mellis opificem abſolvit, [2] Ex ovis autem mutis & inanimatis, multa volatilium, pede-...ium, & aquaticorum animalium genera effingit, ad quæ divinis qui-

[1] *In favo*] Apes intelligit quæ naſcuntur neque ex coitu, neque partu, ſed ...ſuavitate herbarum. Ariſtot. lib. 5. c. 21. de Animal. *Cogn.*

[2] *Ex ovis autem*] De ovorum natura mirabili Ariſtot. loco cit. Rhodig. lib. 27. c. 17. *Idem.*

I *Xan-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐνύδρων ζώων, ὡς λόγος τέχναις τισὶν ἱεραῖς αἰθέρος μεγάλου προσχρωμένη. τὰς οὖν ἀθανάτων δυνάμεις μεγάλας οὔσας, θνητοὶ καὶ σμικροὶ παντελῶς ὄντες, καὶ οὔτε τὰ μεγάλα δυνάμενοι καθορᾶν, οὔτ' οὖν τὰ σμικρὰ, τὰ πλείω δ' ἀποροῦντες, καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, οὐκ ἂν ἔχοιμεν εἰπεῖν βεβαίως οὔτ' Ἀλκυόνων πέρι, οὔτ' ἀηδόνων. κλέος δὲ μύθων, οἷον παρέδοσαν πατέρες, τοιοῦτο καὶ παισὶν ἐμοῖς ὦ ὄρνι θρήνων μελῳδὲ, παραδώσω τῶν σῶν ὕμνων πέρι. καί σου τὸν εὐσεβῆ καὶ φίλανδρον ἔρωτα πολλάκις ὑμνήσω, γυναιξί τ' ἐμαῖς, Ξανθίππῃ τε καὶ Μυρτοῖ λέγων τά τ' ἄλλα, πρὸς δὲ, καὶ τιμῆς οἵας ἔτυχες παρὰ θεῶν. ἆρά γε καὶ σὺ ποιήσεις τι τοιοῦτον ὦ Χαιρεφῶν; Χ. πρέπει γοῦν ὦ Σώκρατες. καὶ τὰ ὑπὸ σοῦ ῥηθέντα, διπλασίαν ἔχει τὴν παράκλησιν πρὸς γυναικῶν τε καὶ ἀνδρῶν ὁμιλίαν. Σ. οὐκοῦν ἀσπασαμένοις τὴν ἀλκυόνα, προάγειν ἤδη πρὸς ἄστυ καιρὸς ἐκ τοῦ Φαληρικοῦ. Χ. πάνυ μὲν ποιῶμεν οὕτως.

quibuſdam, ut ſermo eſt, magni ætheris artibus abutitur. Proinde Deorum immortalium virtutes quæ magnæ ſunt, nos qui mortales & parvi omnino ſumus, & neque magna, neque etiam parva perſpicere poſſumus, ſed in pluribus hæſitamus quæ nobis accidunt, nihil certi ſeu de halcyonibus, ſeu de luſciniis dicere queamus. Præclaram verò hanc fabulam, qualem à patribus accepimus, talem liberis meis, ô avis lamentationum moduſatrix traditurus ſum de tuis hymnis. Ac tuam cùm pietatem, tum amorem erga maritum, uxoribus meis [1] Xanthippæ, & Myrtoni ſæpe celebrabo: cùm alia multa, tum in primis, quem à Diis honorem conſecuta es, commemorando. Numquid & tu Chærephon tale quid mecum facturus es? *Chær.* Sic facere convenit, ô Socrates. Et quæ à te dicta ſunt, exhortatione duplici ad æquabilem converſationem viros & uxores impellunt. *Soc.* Salutata igitur halcyone tempus eſt ut [2] è Phalerico ad urbem nos recipiamus. *Chær.* Ita planè faciamus.

1 *Xanthippa*] D. Hieronym. adverſus Iovinian. *Cogn.*
2 *E Phalerico*] Portu Athenis, à quo Demetrius Phalerius dictus. *Idem.*

ΠΡΟΜΗΘΕΥΣ, Η ΚΑΥΚΑΣΟΣ.

PROMETHEVS, SIVE CAVCASVS.

ARGVMENTVM.

Videtur hoc dialogo Lucianus, id quod & in ſequentibus facit, Deorum gentilium vanitatem, & ineptam de illis perſuaſionem hominum reprehendere atque irridere voluiſſe. Occaſionem autem ſumpſit ex fabula Promethei, quem poëtæ fingunt, eo quòd Iovem in diſtributione carnium decepiſſet, deinde & homines formaſſet, poſtremò autem è cœlo ignem ſurreptum terris intuliſſet, à Iove

Cau-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

aucaſo alligatum, aquilamque immiſſam, quæ hepar illius carendo attereret. Fingit itaque hic interea dum rupibus affigitur, uſſam dicere, & apud Mercurium & Vulcanum, de criminibus jectis purgare. Primùm de diſtributione carnium, per exteuationem, dicendo jocum fuiſſe convivalem non fraudem, neque ntum ſupplicium mereri, ex adverſo priora ſua merita referen. Secundo loco de plaſtice, ubi bifariam reſpondet, & ſuper eo, n homines in univerſum finxiſſe, Diis damnoſum fuerit, & ſuer modo & forma, oſtendens non modò nihil incommodi fictioem hominis attuliſſe Diis, verumetiam utilem & propè neceſſariam iſſe. Deinde & hac forma, ita ut Deos referrent facie, & rationis participes eſſent, neceſſe fuiſſe creari. Vltimò de furto ignis reondet, neque cæleſti igni quicquam ademptum eſſe, & ad officium eorum pertinere, ut homines juvent: præſertim cùm ea re ipſi eque opus habeant, neque utantur, homines autem ſacrificando digeant, & ad ipſorum Deorum miniſterium adhibeant. Occaſio pologiæ ſumitur ex eo, quòd cum Prometheus ſui miſereri Mercuium juberet, ille contrà meritò eum pati hæc dixerat.

ΕΡΜΗΣ.

Ὁ Μὲν Καύκασος, ὦ Ἥφαιστε, οὗτος, ᾧ τὸν ἄθλιον Τιτᾶνα τουτονὶ προσηλῶσαι δεήσει. περισκοπῶμεν δὲ ἤδη κρη- τινα ἐπιτήδειον, εἴ που τι τῆς χιό- γυμνός ἐστιν, ὡς βεβαιότερον απαγείη τὰ δεσμά, καὶ οὗτος ασι περιφανὴς εἴη κρεμάμενος. αι. περισκοπῶμεν ὦ Ἑρμῆ. οὔτε ταπεινὸν καὶ πρόσγειον ἐσταυ- χρὴ, ὡς μὴ ἐπαμύνοιεν αὐτῷ πλάσματα αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι, μὴν κατὰ τὸ ἄκρον. ἀφανὴς γὰρ εἴη τοῖς κάτω. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, κατὰ μέσον ἐνταυθοῖ που ὑπὲρ τῆς φάραγγος [2] ἀνεσταυρώσθω, ἐκπετασθεὶς τὼ χεῖρε ἀπὸ τουτουῒ

MERCVRIVS.

En tibi Caucaſum, ô Vulcane, cui miſer hic Titan affigendus eſt. Iam itaque circumſpiciamus num qua ſit in præcipiti prærupta rupes commoda, nive nudata, cui firmiùs infigantur vincula, & unde hic ſuſpenſus fiat omnibus conſpicuus. *Vulcan.* Circumſpiciamus Mercuri. Neque enim humili in loco & terræ proximo eſt affigendus: ne homines figmentum ipſius opem ferant ipſi. Neque rurſus in ſublimi: nam iis qui ſunt in radice montis non appareret. Sed ſi ita tibi viſum fuerit, hîc in medio ſupra convallem, paſſis hinc atque illinc è regione manibus, cruci

Ὁ μὲν Καύκασος] Quid legerit Ottomarus Lucinius hujus dialogi Inter-, non video, omnino aliud legiſſe ſtatuendum eſt. ſat monuiſſe. *Bourd.* Humontis deſcriptionem habes apud Arrian. in vita Alexandri. lib. 3. *Cogn.*

Ἀνεσταυρώσθω] *Crucifigatur*, inde Caucaſus dictus crux, monuit Lipſ. t. de Cruce, σταυρὸς poſtea. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πρὸς τὸ ἐναντίον. Ἑρ. Εὖ λέγεις. [1] ἀπότομοί τε γὰρ αἱ πέτραι, καὶ ἀπρόσβατοι, πανταχόθεν ἠρέμα ἐπινενευκυῖαι. καὶ τῷ ποδὶ στενὴν ταύτην ὁ κρημνὸς ἔχει τὴν ἐπίβασιν, ὡς [2] ἀκροποδητὶ μόλις ἑστάναι. καὶ ὅλως ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς ἂν γένοιτο. μὴ μέλλε οὖν ὦ Προμηθεῦ, ἀλλὰ ἀνάβαινε, καὶ πάρεχε σεαυτὸν καταπαγησόμενον πρὸς τὸ ὄρος. Προ. Ἀλλ' ὑμεῖς γοῦν ὦ Ἥφαιστε, καὶ Ἑρμῆ, κατελεήσατέ με παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. Ἑρ. Τοῦτ' ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ σοῦ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα μάλα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος. ἢ οὐχ ἱκανὸς εἶναί σοι δοκεῖ ὁ Καύκασος, καὶ ἄλλους ἂν χωρῆσαι δύο προσπατταλευθῆναι. ἀλλ' ὄρεγε τὴν δεξιάν. σὺ δὲ ὦ Ἥφαιστε, κατάκλειε, καὶ προσήλου, καὶ τὴν σφῦραν ἐρρωμένως κατάφερε. δὸς καὶ τὴν ἑτέραν, κατειλήφθω εὖ μάλα καὶ αὐτή. εὖ ἔχει. καταπτήσεται δὲ ἤδη καὶ ὁ ἀετὸς ἀποκερῶν τὸ ἧπαρ, ὡς πάντα ἔχοις ἀντὶ τῆς καλῆς καὶ εὐμηχάνου πλαστικῆς. Προ. Ὦ Κρόνε, καὶ Ἰαπετὲ, καὶ σὺ Γῆ μῆτερ, οἷα πέπονθα ὁ κακοδαίμων, οὐδὲν δεινὸν εἰργασμένος; Ἑρ. Οὐδὲν δεινὸν εἰργάσω ὦ Προμηθεῦ, ὃς πρῶτα μὲν τὴν νομὴν τῶν κρεῶν ἐγχειρισθεὶς, οὕτως ἄδικον ἐποιήσω, καὶ ἀπατηλὴν, ὡς αὐτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ὑπεξελέσθαι, τὸν Δία δὲ παραλογίσασθαι, [3] ὀστᾶ κα-

cruci affigatur. *Merc.* Rectè dicis : prærupta enim hîc undique ſunt ſaxa, & inacceſſa, ſenſim in declive vergentia: tamque anguſtum habet pedi aditum rupe iſta, ut vix ſummis inſiſtas pedibus. Hîc denique quàm maximè opportuna furca fiat. Ne igitur cunctère, Promethee, ſed aſcende, & præbe te monti affigendum. *Prom.* At vos ſaltem Vulcane, & Mercuri, miſereſcite mei qui in hanc calamitatem immeritus incidi. *Merc.* Miſereſcite ais ô Promethee : nimirum ut nos ſuo mandato immorigeros protinus in crucem tollat : an-non videtur tibi Caucaſus ſatis idoneus ad duos alios palo affixos continendum ? At porrige dextram. Tu verò Vulcane, reclude, affige clavum, & malleum potenter impinge. Præbe & alteram, quò & illa ritè implicetur. Bene ſe res habet. jam nunc devolabit aquila tuum jecur depaſtura, ut pro opere illo tuo cùm pulchro, tum ingenioſo quidvis reportes. *Prom.* ô Saturne, ô Iapete, & tu Tellus mater, infœlix ego qui afficior pœnis, qui mâli nihil commiſerim ? *Merc.* Nihil mali commiſiſti Promethee, qui primò quidem diſtribuendarum carnium obiens munus, tam improbè & vafrè te geſſiſti, ut partem opimam tibi ſubduxeris, & oſſibus candido adipe

1 Ἀπότομοι] Ἀπόξυροι Angl. ut *exeſi ſcopuli*, apud Senec. Hercule fur. *Bourd.*

2 Ἀκροποδητὶ μόλις ἑστάναι] Ἄπλοντες. inde attæ qui inter ambulandum ſtare neſciunt. Caſaub. ad Suet. Tiber. c. 1. tales ſunt Medi, qui, ἐπὴν ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες, μόλις βαδίζουσι. Lucianus. Dial. Mort. In Mſ. legitur μόγις quod idem eſt. *Idem.*

3 Ὀστᾶ καλύψας ἀργέτι δημῷ] Item de Merc. Cond. habet autem accuſationem omnem hanc ab Heſiod. 1. ἐργ. Idem.

1 He-

κ/ας ἀργέτι δημῷ; μέμνημαι ...σιόδου νὴ Δί' οὕτως εἰπόντος. ἔπει... δὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, πα...ουργότατα ζῶα. καὶ μάλιστά γε τὰς ...ναῖκας. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὸ τιμιώτατ... κτῆμα τῶν θεῶν τὸ πῦρ κλέψας, ... τοῦτο ἔδωκας τοῖς ἀνθρώποις. ...καῦτα δεινὰ εἰργασμένος, φὴς ...δὲν ἀδικήσας δεδέσθαι; Προ. ...οικας ὦ Ἑρμῆ καὶ σὺ κατὰ τὸν ποιη...ὴν [2] ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι, ὃς τὰ ...αῦτα προφέρεις, ἐφ' οἷς ἔγωγε τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως εἰ τὰ ...καια ἐγίγνετο, ἐτιμησάμην ἂν ἐ...αυτόν. εἰ γοῦν σχολή σοι, ἡδέως ... σοι καὶ δικαιολογησαίμην ὑπὲρ ... ἐγκλημάτων. ὡς δείξαιμι ἄδι... ἐγνωκότα περὶ ἐμοῦ τὸν Δία. σὺ ... στωμύλος γὰρ εἶ, καὶ δικανικὸς, ...ολόγησαι ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς δικαίαν ...ὴν ψῆφον ἔθετο, ἀνεσταυρῶσθαί με ...ησίον τῶν Κασπίων τούτων πυλῶν, ... τοῦ Καυκάσου, οἴκτιστον θέαμα ...ᾶσι Σκύθαις. Ἑρ. ἕωλον μὲν ὦ ...ομηθεῦ τὴν ἔφεσιν ἀγωνιῇ, καὶ ... οὐδὲν δέον. ὅμως δ' οὖν λέγε. καὶ ... ἄλλως περιμένειν ἀναγκαῖον, ... ἂν ὁ ἀετὸς καταπτῇ ἐπιμελησό...ός σου τοῦ ἥπατος. τὴν ἐν τῷ ...τῳ δὴ ταύτην σχολὴν καλῶς ἂν ... ἔχον, εἰς ἀκρόασιν καταχρήσασθαι ...ιστικήν, οἷος εἶ σὺ πανουργότα...ς ἐν τοῖς λόγοις. Προ. πρότερος ... ὦ Ἑρμῆ λέγε. καὶ ὅπως μου ὡς ...νότατα κατηγορήσῃς, μηδὲ κα...φῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρός. σὲ

adipe velatis Iovi impoſueris? Memini mehercle [1] Heſiodi qui ſic locutus eſt. Deinde homines verſutiſſimum genus animantium, ac mulieres in primis effinxiſti. Præter hæc omnia, ignem Deorum præſtantiſſimam poſſeſſionem furatus es, & hominibus dediſti. Cùm tot ſcelera perpetraveris, affirmas te inſontem vinculis implicari? *Prom.* Videris tu quoque Mercuri, juxta poëtam, innocuum incuſare, qui talia mihi objicis, ob quæ, ſi pro merito mecum ageretur, in Prytaneo publicè alendum me cenſuiſſem. Quare, ſi tibi vacat, libenter objecta mihi crimina apud te oratione diluerem, & rationibus demonſtrarem injuſtam ſententiam à Iove contra me pronunciatam. Tu verò, quandoquidem tam eloquio polles, quàm juris ſcientia, Iovis partes tuêre, & proba latum ab ipſo juſtum ſuffragium, quum me huic Caucaſo, prope Caſpias haſce portas, affigendum judicavit, ut miſerrimum Scythis omnibus fiam ſpectaculum. *Merc.* Inanem, & inutilem tentas à Iovis ſententia provocationem. Verùm tamen dicito. Nam alioqui mihi tantiſper eſt expectandum, dum aquila devolet, quæ tui hepatis curam gerat. Itaque otio ...od interea ſuppetet, rectè abutemur ad declamationem tuam ...diendam, eamque captioſam, cùm ſis in dicendo verſutiſſimus. *...om.* Tu igitur Mercuri prior dicito, & vide ut mihi quàm ...viſſima crimina objicias, nec jus tui patris prodas. Tu verò

[1] *Heſiodi*] In Theogonia. *Cogn.*

[2] Ἀναίτιον αἰτιᾶσθαι] Vt Dial. Mort. ex Homero. *Bourd.*

[3] Τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως] A Platone in Apol. Socrat. εἰ οὖν δεῖ με κατὰ τὸ δίκαιον τῆς ἀξίας τιμᾶσθαι αὐτοῦ τιμῶμαι τῆς ἐν πρυτανείῳ σιτήσεως. Tan...galibi. legend. Dionyſ. Halicar. lib. 5. *Idem.* Locus Athenis ſic dictus quaſi ...τοῦ ταμίειον. Cogn.

δὲ ὦ Ἥφαιστε, δικαστὴν ποιοῦμαι ἔγωγε. Ἥφαι. μὰ Δί', ἀλλὰ κατήγορον ἀντὶ δικαστοῦ ἴσθι με ἕξων. ὃς τὸ πῦρ ὑφελόμενος, ψυχράν μοι τὴν κάμινον ἀπολέλοιπας. Προ. οὐκοῦν διελόμενοι τὴν κατηγορίαν, σὺ μὲν περὶ τῆς κλοπῆς ἤδη συνεῖρε. ὁ Ἑρμῆς δὲ καὶ τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ τὴν κρεανομίαν αἰτιάσεται, ἄμφω δὲ τεχνῖται, καὶ εἰπεῖν δεινοὶ ἐοίκατε εἶναι. Ἥφαι. ὁ Ἑρμῆς καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ ἐρεῖ. ἐγὼ γὰρ οὐ πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς εἰμι, ἀλλ' ἀμφὶ τὴν κάμινον ἔχω τὰ πολλά. ὁ δὲ, ῥήτωρ ἐστὶ, καὶ τὰ τοιαῦτα οὐ παρέργως μεμελέτηται αὐτῷ. Προμ. ἐγὼ μὲν οὐκ ἄν ποτε ᾤμην καὶ περὶ τῆς κλοπῆς τὸν Ἑρμῆν ἐθελῆσαι ἂν εἰπεῖν, οὐδὲ ὀνειδιεῖν μοι τὸ τοιοῦτο ὁμοτέχνῳ ὄντι. πλὴν ἀλλ' εἰ καὶ τοῦτον, ὦ Μαίας παῖ, ὑφίστασαι, καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν. Ἑρ. πάνυ γοῦν ὦ Προμηθεῦ μακρῶν δεῖ λόγων, καὶ ἱκανῆς τινος παρασκευῆς, ἐπὶ τὰ [illegible]ι πεπραγμένα. οὐχὶ δὲ ἀπόχ[illegible]να τὰ κεφάλαια εἰπεῖν τῶν ἀδικημάτων. ὅτι ἐπιτραπέντι σοι μοιρᾶσαι τὰ κρέα, σαυτῷ μὲν τὰ κάλλιστα ἐφύλαττες, ἐξηπάτησας δὲ τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ἀνέπλασας, οὐδὲν δέον. καὶ τὸ πῦρ κλέψας παρ' ἡμῶν, ἐκόμισας παρ' αὐτούς. καί μοι δοκεῖς ὦ βέλτιστε, μὴ συνιέναι ἐπὶ τοῖς τηλικούτοις, πάνυ φιλανθρώπου τοῦ Διὸς πεπειραμένος. εἰ μὲν οὖν ἔξαρνος εἶ μὴ εἰργάσθαι αὐτὰ, δεήσει καὶ διελέγχειν, καὶ ῥῆσίν τινα μακρὰν ἀποτείνειν. καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα ἐμφανίζειν τὴν ἀλήθειαν. εἰ δὲ φὴς τοιαύτην πεποιῆσθαι τὴν νομὴν τῶν κρεῶν, καὶ τὰ περὶ τοὺς ἀνθρώπους καινουργῆσαι, καὶ τὸ πῦρ κε-

rò Vulcane judicem conſtitu
Vulc. Non per Iovem, ſed pr
judice me accuſatorem habebi
tu qui ſurrepto igni gelidam o
ficinam reliquiſti. *Prom.* Divi
igitur actione, tu quidem de fu
to orationem connecte: Mercu
rius verò me hominum forma
tionis, & carnium diſtributioni
reum aget: videmini enim amb
periti artifices, & dicendi facul
tate præditi. *Vulc.* Mercuriu
meo nomine verba faciet. Eg
enim ad judiciales diſſertation
non ſum comparatus: ſed de re
bus quæ ad focum pertinent mu
ta quidem dicere poſſim: at il
eſt diſſertus orator, qui hæc no
perfunctoriè curavit. *Prom.* Nun
quam putaſſem Mercurium vo
luiſſe de furto dicere, idque mi
exprobraturum fuiſſe eum qu
eandem artem exerceat. Se
quoniam, ô Maiæ fili, hujuſmo
di actionem aggrederis, jam tem
peſtivum eſt accuſationem exp
dire. *Merc.* Longa profectò op
eſt oratione, multoque appara
tu Promethee, ſi tua facinora v
lim inſectari. Neque enim ſol
criminum capita recenſere ſat
eſt. Nimirum quòd commiſſ
tibi diſtribuendarum carnium o
ficio, portionem optimam ti
ſervaris, regique impoſueris
quodque homines, quibus nih
opus erat, efformaris. Deniqu
quòd ſubductum nobis ignem a
illos tuleris: qua in re, vir opt
me, Iovis benignitatem expe
tus, non tamen eam intellexiſſ
videris. At verò ſi hæc te adm
ſiſſe flagitia inficiaberis, long
oratione confutandus eris: m
hique danda opera ut veritatem patefaciam. Sed ſi conceſſer
te carnes diſtribuiſſe, homines recens effinxiſſe, & ignem fura
tu

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οφέναι, ἱκανῶς κατηγόρηταί μοι, ι μακρότερα οὐκ ἂν εἴποιμι. ρος γὰρ ἄλλως τὸ τοιοῦτον. Προ- ι. εἰ μὲν καὶ ταῦτα λῆρος ἐστιν ἃ ρηκας, ὀψόμεθα μικρὸν ὕστερον. ἐγὼ καὶ ἐπειδὴ ἱκανὰ φὴς εἶναι τὰ κα- γορημένα, πειράσομαι ὡς ἂν οἷός ὦ, διαλύσασθαι τὰ ἐγκλήματα. ι πρῶτον μὲν ἄκουσον τὰ περὶ τῶν εῶν. καίτοι νὴ τὸν οὐρανὸν, καὶ νῦν γων ταῦτα, αἰσχύνομαι ὑπὲρ τοῦ ιὸς, εἰ οὕτω μικρολόγος καὶ μεμ- ψιμοιρὸς ἐστι, ὡς διότι μικρὸν ὀ- ν ἐν τῇ μερίδι εὗρεν, ἀνασκο- οπισθησόμενον πέμπειν παλαιὸν ω θεὸν, μήτε τῆς συμμαχίας μνη- ονεύσαντα, μήτε αὐτὸ τῆς ὀργῆς τὸ φάλαιον ὅ ἐστιν ἐννοήσαντα. καὶ ὡς μειρακίου τὸ τοιοῦτον ὀργίζεσθαι, ι ἀγανακτεῖν, εἰ μὴ τὸ μεῖζον ὸς λήψεται. καίτοι τάς γε ἀπάτας Ἑρμῆ τὰς τοιαύτας συμποτικὰς ας, οὐ χρὴ οἶμαι [2] ἀπομνημο- νεύειν. ἀλλ' εἰ καί τι ἡμάρτηται με- ξὺ εὐωχουμένων, παιδιὰν ἡγεῖσθαι, αὶ αὐτοῦ ἐν τῷ συμποσίῳ καταλι- ῖν τὴν ὀργήν. ἐς δὲ τὸ αὔριον μιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικα- εῖν, καὶ ἑωλόν τινα μνήμην διαφυ- άττειν, ἄπαγε, οὔτε θεοῖς πρέπον, τε ἄλλως βασιλικόν. ἢν γοῦν ἀφέ- ῃ τις τῶν συμποσίων τὰς κομψείας αύτας, ἀπάτην, καὶ σκώμματα, ὶ τὸ σιλλαίνειν, καὶ ἐπιγελᾶν, τὸ καταλιπόμενόν ἐστι μέθη, καὶ κόρος, αὶ σιωπὴ, σκυθρωπὰ καὶ ἀτερπῆ πράγματα, καὶ ἥκιστα συμποσίῳ πρέποντα. ὥστε ἐγὼ οὐδὲ μνημονεύειν ς τὴν ὑστεραίαν ἔτι ᾤμην τὸν Δία. χ ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς γανακτήσειν, καὶ πάνδεινα ἡγή-

tum eſſe, abundè tua crimina commemoravi: nec pluribus eſt opus, alioqui hoc eſſet nugari. *Prom.* An nugæ ſint quæ dixiſti, poſthac videbimus. Nunc verò quoniam abſoluta eſt tibi, ut ais, adverſum me accuſatio, ego pro virili crimina diluere conabor. Primò quidem audi quæ dicam de carnibus: quanquam per cœlum, hæc de Iove nunc dicere me pudet, eum adeò rixoſum ac querulum eſſe, ut quoniam minutulum os in ſua portione invenit, me tanto nunc tempore pro Deo habitum palo affigendum huc miſerit, immemor ſanè auxilii à me accepti, nec perpendens cujus ſit momenti caput hujus indignationis. Nemo enim non videt puerilem eſſe hanc excandeſcentiam & indignationem, quia majorem partem non accepit. Verùm hujuſmodi convivalium fraudium, ut puto, meminiſſe non eſt æquum: quin ſiquid inter epulandum, delicti eſt commiſſum, pro joco ducere, ibique iram in convivio relinquere convenit. Abſit autem ut quiſquam odium in craſtinum recondat, ac veteris injuriæ recordetur, & pridiani facti meminerit, quod neque Deum neque regem decet in primis. Quare ſi è conviviis dempſeris feſtivitates iſtas, fraudem, dicteria, ſales, irriſionem, nihil ſupereſt præter temulentiam, ſatietatem, ſilentium, moroſas & injucundas actiones, quæ convivio nullatenus onveniunt. Ideoque Iovem facti poſtridie non recordaturum putaam: nec tantum ob rem tantillam ſtomachaturum, ſeque graviſſimam

1 Ὡς μειρακίου] Sic in Timon. & Toxare. *Bourd.*
2 Ἀπομνημονεύειν] Μισῶ μνάμονα συμπόταν. Id. in Lapith. *Idem.*

σθαι πεπονθέναι, εἰ διανέμων τις κρέα, παιδιάν τινα ἔπαιζε, πειρώμενος εἰ διαγνώσεται τὸ βέλτιον ὁ αἱρούμενος. τίθει δὲ ὦ Ἑρμῆ τὸ χαλεπώτερον, μὴ τὴν ἐλάττω μοῖραν ἀπονενεμηκέναι τῷ Διΐ, τὴν δ' ὅλην ὑφῃρῆσθαι. τί οὖν διὰ τοῦτο ἐχρῆν, τὸ τοῦ λόγου, τῇ γῇ τὸν οὐρανὸν ἀναμεμίχθαι, καὶ δεσμὰ, καὶ σταυροὺς, καὶ Καύκασον ὅλον ἐπινοεῖν, καὶ ἀετοὺς καταπέμπειν, καὶ τὸ ἧπαρ ἐκκόπτειν; ὅρα γὰρ μὴ πολλὴν ταῦτα κατηγορῇ τοῦ ἀγανακτοῦντος αὐτοῦ μικροψυχίαν, καὶ ἀγένειαν τῆς γνώμης, καὶ πρὸς ὀργὴν εὐχέρειαν. ἢ τί ἂν ἐποίησεν οὗτος ὅλον βοῦν ἀπολέσας, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα [1] τοιαῦτα ἐργάζεται; καίτοι πόσῳ οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον διάκεινται πρὸς τὰ τοιαῦτα, οὓς εἰκὸς ἦν καὶ τὰ ἐς ὀργὴν ὀξυτέρους εἶναι τῶν θεῶν; ἀλλ' ὅμως ἐκείνων οὐκ ἔστιν ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, εἰ τὰ κρέα ἕψων, καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ [2] περιελικμήσατο, ἢ ὀπτωμένων ἀποσπάσας τῶν κρεῶν κατεβρόχθισεν, ἀλλὰ συγγνώμην ἀπονέμουσιν αὐτοῖς. εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀργισθεῖεν, ἢ κονδύλους ἐνέτριψαν, ἢ καὶ κατὰ κόρρης ἐπάταξαν, ἀνεσκολοπίσθη δὲ οὐδεὶς παρ' αὐτοῖς τῶν τηλικούτων ἕνεκα. καὶ περὶ μὲν τῶν κρεῶν, τοσαῦτα. αἰσχρὰ μὲν κἀμοὶ ἀπολογεῖσθαι, πολὺ δὲ αἰσχίω κατηγορεῖν ἐκείνῳ. περὶ δὲ τῆς πλαστικῆς, καὶ ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ἐποίησα, καιρὸς ἤδη λέγειν. τοῦτο δὲ ὦ Ἑρμῆ διττὴν ἔχον τὴν κατηγορίαν, οὐκ οἶδα καθ' ὁ πότερον αἰτιᾶσθέ με. πότερα, ὡς οὐδὲ ὅλως

mam injuriam accepiſſe exiſtim turum, ſi cùm carnes diſtribu rem, ludere voluerim, experien do num in delectu partium, pra ſtantiorem dignoſceret. Verùı Mercuri, rem pone graviorem me nimirum minorem portio nem Iovi non diſtribuiſſe, ſed to tum abſtuliſſe. Nunquid ideo quod ajunt, terræ cœlum perm ſcere par erat, & vincula & cru ces, totumque Caucaſum exco gitare, & aquilas quæ jecur tor deant demittere? vide quæſo an non hæc indignantem ipſum, pu ſilli, ignobilis, & in iram pro penſi animi coarguant. Ecquid bone, integro privatus feciſſet quum ob pauculas carnes hæc a gat? atqui homines quanto ſun in his æquiores, quos ad iram Di acriores eſſe conveniebat? Ve rùm tamen illorum nemo hacte nus coquum cruce mulctavit quòd carnes elixans, immiſſun juſculo digitum viſus ſit circum lambere, aut nonnihil toſtarun carnium vellens deglutiverit: ſe veniam ipſis concedunt. Quò ſi graviùs fuerint irati, vel pu gnis impetunt, vel alapas impin gunt, nec ullum invenias, qu in crucem ſublatus fuerit. E hæc de carnibus, turpis quidem meæ cauſæ defenſio: ſed turpio illius accuſatio. Iam verò ſequi tur tempus dicendi de plaſtice, & de hominibus à me formatis Quod cùm geminam contineat accuſationem, cujuſnam culpæ Mercuri me primò reum agas, non ſatis compertum habeo. Vtrum, quod nequaquam homines

1 Τοιαῦτα ἐργάζεται] Anglic. τηλικαῦτα ὀργίζεται. Bourd.

2 Περιελικμήσατο] Scribe περιελιχμήσατο, ut in Anglic. Cod. & ita reſcripſeram. tangit coquos catillones quorum ſupplicium flagella, crux, candens lamina. dixerunt interpret. Martial. & Horat. *Idem.*

…ξῆν τοὺς ἀνθρώπους γεγονέναι, ἀλλ' …κεῖνον ἦν ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλ-…ως ὄντας ἀνέργαστον, ἢ ὡς πεπλά-…αι μὲν ἐχρῆν, ἄλλον δέ τινα καὶ μὴ …τον διεσχηματίσθαι τὸν τρόπον; ἐγὼ …ὅμως ὑπὲρ ἀμφοῖν ἐρῶ. καὶ πρῶ-…ν γε ὡς οὐδεμία τοῖς θεοῖς ἀπὸ τοῦ-… βλάβη γεγένηται, τῶν ἀνθρώπων … τὸν βίον παραχθέντων, πειράσο-…μαι δεικνύειν. ἔπειτα δὲ ὡς καὶ συμ-…φέροντα καὶ ἀμείνω ταῦτα αὐτοῖς παραπολὺ, ἢ εἰ ἐρήμην καὶ ἀπάν-…θρωπον συνέβαινε τὴν γῆν μένειν. …ἦν τοίνυν πάλαι, ῥᾷον γὰρ οὕτω …λον ἂν γένοιτο εἴ τι ἠδίκησα ἐγὼ …ταχοσμήσας, καὶ νεωτερίσας τὰ …ρὶ τοὺς ἀνθρώπους, τὸ θεῖον μόνον …ι τὸ ἐπουράνιον γένος. ἡ γῆ δὲ, …ριόν τι χρῆμα καὶ ἄμορφον, ὕ-…αις ἅπασα, καὶ ταύταις ἀνημέ-…ις λάσιος. οὔτε δὲ βωμοὶ θεῶν, ἢ …ὡς. πόθεν δὲ ἄγαλμα, ἢ ξόανον, ἢ ἄλλο τοιοῦτο, οἷα πολλὰ νῦν ἁ-…πανταχόθι φαίνεται μετὰ πάσης ἐπι-…μελείας τιμώμενα; ἐγὼ δὲ, ἀεὶ γὰρ προβουλεύω εἰς τὸ κοινὸν, καὶ σκο-…ῶ ὅπως αὐξηθήσεται μὲν τὰ τῶν θεῶν, …ιδώσει δὲ καὶ τἄλλα πάντα ἐς κό-…σμον, καὶ κάλλος, ἐνενόησα ὡς ἄ-…μεινον εἴη ὀλίγον ὅσον τοῦ πηλοῦ λα-…βόντα, ζῶά τινα συστήσασθαι, καὶ …ἀναπλάσαι, τὰς μορφὰς μὲν ἡμῖν …τοῖς προσεοικότα. καὶ γὰρ ἐνδεῖν τι …ᾤμην τῷ θείῳ, μὴ ὄντος τοῦ ἐναν-…τίου αὐτῷ. καὶ πρὸς ὃ ἔμελλεν ἡ ἐ-…ξέτασις γιγνομένη, εὐδαιμονέστερον …ἀποφαίνειν αὐτό. θνητὸν μέντοι αὐ-…τὸ εἶναι. εὐμηχανώτατον δ' ἄλλως, …συνετώτατον, καὶ τοῦ βελτίονος

mines fieri oportebat, ſed ſatius erat eos terræ rudis inſtar non moveri? an verò quòd eos efformari quidem oportuerit, ſed aliam ab ea quam induxi inducendam fuiſſe formam judicarit? Equidem de utroque hoc capite verba faciam. Ac primùm quidem, Deos nihil detrimenti accepiſſe hinc, quòd homines in vitam adducti ſint, demonſtrare conabor. Deinde etiam, longè magis in utilitatem & commodum ipſis id vertere, quam ſi deſerta, & hominibus deſtituta terra permanſiſſet. Erat igitur olim (Sic enim faciliùs palàm fiet, numquid ego deliquerim in hac formæ humanæ renovatione) ſolum divinum, & cœleſte genus numinum. Terra verò inculta & informis, tota ſylvis iiſque ſqualidis hirta horreſcebat: Deorum nullæ erant aræ, aut templa. Vnde autem ſtatua aut ſimulachrum, aut alia id genus, qualia multa undiquaque omni ſtudio coli conſtat? Ego verò, cùm ſemper aliquid in commune bonum conſilio provideam, ac diſpiciam quomodo res Deorum augeri poſſint, aliaque omnia decoris & venuſtatis incrementum capere. Nihil ſatius eſſe animum induxi, quàm ſi puſillum luti acciperem, & inde animantia componerem & effingerem, quæ forma nobis Diis eſſent aſſimilia. Illud enim naturæ divinæ deeſſe …tabam, quòd nihil eſſet ipſi oppoſitum, ex cujus collatione fa… diſquiſitione, eam beatiorem eſſe conſtaret: veluti modò, … numen cum homine conferas qui mortalis eſt, quanquam in…nio, prudentia, & rerum optimarum notitia plurimum pollet. Qua-

1 Ἦν τοίνυν πάλαι] Ὡς ἦν τοίνυν πάλαι, patet infra in hoc dial. *Marc.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αἰσθανόμενον. καὶ δὴ κατὰ τὸν ποιητικὸν λόγον, γαῖαν ὕδει φύρας, καὶ διαμαλάξας, ἀνέπλασα τοὺς ἀνθρώπους. καὶ τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας συνεπιβαλέσθαι μοι τοῦ ἔργου. ταῦτ' ἐστὶν ἃ μεγάλα ἐγὼ τοὺς θεοὺς ἠδίκηκα. καὶ τὸ ζημίωμα ὁρᾷς ἡλίκον, εἰ ἐκ πηλοῦ ζῶα πεποίηκα, καὶ τὸ τέως ἀκίνητον, εἰς κίνησιν ἤγαγον. καὶ ὡς ἔοικε τὸ ἀπ' ἐκείνου, ἧττον θεοί εἰσιν οἱ θεοί, διότι καὶ ἐπὶ γῆς θνητὰ ζῶα τινὰ γεγένηται. οὕτω γὰρ καὶ ἀγανακτεῖ ὁ Ζεὺς ὥσπερ ἐλαττουμένων τῶν θεῶν ἐκ τῆς τῶν ἀνθρώπων γενέσεως. εἰ μὴ ἄρα τοῦτο δέδιε, [2] μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτῶν βουλεύσωσι, καὶ πόλεμον ἐξενέγκωσι πρὸς τοὺς θεούς, ὥσπερ οἱ γίγαντες. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ οὐδὲν ἠδίκησθε πρὸς ἐμοῦ ὦ Ἑρμῆ, καὶ τῶν ἐμῶν ἔργων, δῆλον. ἢ σὺ δεῖξόν τι καὶ ἓν τὸ μικρότατον, κἀγὼ σιωπήσομαι, καὶ δίκαια ἔσομαι πεπονθὼς πρὸς ὑμῶν. ὅτι δὲ χρήσιμα ταῦτα γεγένηται τοῖς θεοῖς, οὕτως ἂν μάθοις, εἰ ἐπιβλέψειας τὴν γῆν οὐκέτι αὐχμηρὰν καὶ ἀκαλλῆ οὖσαν, ἀλλὰ πόλεσι, καὶ γεωργίαις, καὶ φυτοῖς ἡμέροις διακεκοσμημένην, καὶ τὴν θάλατταν πλεομένην, καὶ τὰς νήσους κατοικουμένας, ἁπανταχοῦ δὲ βωμούς, καὶ θυσίας, καὶ ναούς, καὶ πανηγύρεις. μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαί, πᾶσαι δὲ ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ γὰρ εἰ μὲν ἐμαυτῷ μόνῳ κτῆμα τοῦτο ἐπλασάμην, ἐπλεονέκτουν ἂν τῆς χρήσεως. νῦν δ' εἰς τὸ κοινὸν φέρων, τέθεικα ὑμῖν αὐτοῖς. μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ σοῦ δέ, ὦ Ἑρμῆ, νεὼς ἰδεῖν ἁπανταχοῦ ἐστι. Προμηθέως δέ, οὐδαμῶς. ὁρᾷς

Quare [1] juxta poëtæ dictum …
Terra cum aqua pinſita & ſub…
cta homines efformavi, Mine…
vam precatus ut opus mecu…
aggrederetur. Hæc ſunt magn…
illa facinora quibus Deos offend…
At quanta ſit mulcta vides, …
quòd ex luto animantia fabrica…
vi, & quod tum erat immob…
le ad mobilitatem adduxi : …
quemadmodum videtur ab e…
tempore, Dii minùs ſunt Di…
quoniam mortalia quædam an…
mantia in terris nata ſunt. S…
enim ſtomachari videtur Iupite…
ac ſi viliores Dii ex hominu…
procreatione ſint redditi, niſi fo…
tè hoc veretur ne defectione…
moliantur homines, & ut olim G…
gantes, bellum Diis inferant. P…
tet itaque vos à me, meiſque op…
ribus nulla injuria læſos. Aut …
vel minimum quid profer, & eg…
has meritò pœnas vobis datur…
conticebo. Quod autem hi…
Diis accedat utilitas, ita comp…
ries, ſi inſpexeris quàm non a…
plius ſqualida ac deformis ſit te…
ra, ſed urbibus, agricultura, …
mitibus plantis exornata, ut ja…
mare navigetur, inſulæ incola…
tur, undique aræ, victimæ, te…
pla, feſtivitates ſtatuantur: adeò …
viæ paſſim, & hominum conci…
nes Iovis ſint omnes plenæ. Nam …
mihi ſoli poſſeſſionem hanc co…
paraſſem, plus utilitatis caperer…
jam verò ut communi bono co…
ſulerem, vobis ipſis homines co…
poſui. Hinc & Iovi, & Apollin…
tibi quoque Mercuri ſacra del…
bra ubique videre eſt : verùm Prometheo, nullibi. Vides ut rei p…
va…

1 *Iuxta poëtæ dictum*] Æſchylum intelligit. *Cogn.*
2 Μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἐπ' αὐτῶν βουλεύσωσι] Μὴ καὶ οὗτοι ἀπόστασιν ἀπ' αὐ…
Marc.

…ως τἀμαυτοῦ μόνα σκοπῶ, τὰ κοι-
… δὲ καταπροδίδωμι, καὶ ἐλάττω
…ιῶ; πρόσθες δέ μοι ὦ Ἑρμῆ καὶ τόδε.
…νόησον εἴ τι σοι δοκεῖ ἀγαθὸν ἀ-
…μάρτυρον ἢ κτῆμα, ἢ ποίημα, ὃ
…δεὶς ὄψεται, μὴ δὲ ἐπαινέσεται ὁ-
…ίως ἡδὺ καὶ τερπνὸν ἔσεσθαι τῷ ἔ-
…ντι. πρὸς δή τι τοῦτ᾽ ἔφην, ὅτι
… γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων, ἀμάρ-
…ρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι
… ὅλων. καὶ πλοῦτόν τινα πλουτή-
…ιν ἐμέλλομεν. οὔτε ὑπ᾽ ἄλλου τι-
… θαυμασθησόμενον, οὔτε ἡμῖν αὐ-
…ῖς ὁμοίως τίμιον. οὐδὲ γὰρ ἂν εἴ-
…μεν πρὸς ὅ, τι ἔλαττον παραθῶ-
…ν αὐτόν. οὐδ᾽ ἂν συνίεμεν ἡλίκα εὐ-
…ιμονοῦμεν, οὐχ ὁρῶντες ἀμοίρους
… ἡμετέρων τινάς. οὕτω γὰρ δὴ καὶ τὸ
…γα δειχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μι-
…ῷ παραμετροῖτο. ὑμεῖς δὲ, τι-
…ᾶν ἐπὶ τῷ πολιτεύματι τούτῳ δέον,
…εσταυρώκατέ με, καὶ ταύτην μοι τὴν
…μοιβὴν ἀποδεδώκατε τοῦ βουλεύμα-
…τος. ἀλλὰ κακοῦργοί τινες φὴς εἶναι
… αὐτοῖς, καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολεμοῦσι,
…ἀδελφὰς γαμοῦσι, καὶ πατράσιν ἐ-
…ιβουλεύουσι. παρ᾽ ἡμῖν γὰρ οὐχὶ πολ-
…ὴ τούτων ἀφθονία; καὶ οὐ δήπου διὰ
…οῦτο αἰτιάσαιτ᾽ ἄν τις τὸν οὐρανὸν,
… τὴν γῆν, ὅτι ἡμᾶς συνεστήσαν-
…; ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἴσως φαίης ἄν,
…τι ἀνάγκη πολλὰ ἡμᾶς ἔχειν
…ράγματα ἐπιμελουμένους αὐτῶν.
…κοῦν διά γε τοῦτο καὶ ὁ νομεὺς
…χθέσθω. ἐπὶ τῷ ἔχειν τὴν ἀγέλην,
…ό τι ἀναγκαῖον αὐτῷ ἐπιμελῆσθαι
…ὐτῆς. [1] καὶ εἰ τούτῳ γε ἐργῶδες
…οῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φρον-
…ς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα διατ-
…ριβήν. τί γὰρ ἂν ἐπράττομεν, οὐκ

vatæ commoda ſpecto: remp. verò prodo, & imminuo? Præterea illud expende Mercuri, Num tibi videatur bonum ſine teſte, ſive illud ſit poſſeſſio, ſive opus, quod nemo intueatur, nemo laudet, æquè jucundum & delectabile futurum poſſidenti, atque quod teſtibus abundat? Quod ideo dixi, quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret, & divitias poſſideremus, quas ipſimet non tanti faceremus, ſi earum admiratione nemo caperetur. Neque enim quicquam deterioris extaret ſortis cum quo ipſas conferremus: nec intelligeremus quanta beatitudine fruamur, niſi quoſpiam noſtrorum bonorum expertes videremus. Magnum enim hoc pacto, magnum videri poſſit, ſi cum parvo comparetur. At vos cùm mihi pro bene conſulto facinore honorem debeatis, cruci me affixiſtis, atque hujuſmodi gratiam pro commento rependiſtis. Verumenimvero, flagitioſi ſunt, inquis, inter ipſos, qui mœchantur, bella gerunt, ſorores connubio ſibi jungunt, parentibus inſidiantur. Quaſi verò apud nos hujuſmodi ſcelerum multitudo non vigeat? Num idcirco ullus cœlum & terram culparit, quòd ex iis prognati ſumus? Quin & hoc forte dixeris, neceſſum eſſe ut eorum cura nobis faceſſat negotium. Ideo igitur gravetur paſtor qui gregem habeat, quòd ejus curam gerere ſibi neceſſe ſit. Cui ſi ſit hoc onerosum, eſt etiam jucundum, & hæc non inſuavis ſolicitudo quandam habet exercitationem. Nam quid faceremus, ſi nihil eſſet

1 Καὶ εἰ τούτῳ γε] Καὶ τοὶ τούτῳ γε. Marc.

 1 Ἠργοῦ-

ἔχοντες ὧν προνοοῖμεν; ¹ ἠργοῦμεν ἄν, καὶ τὸ νέκταρ ἐπίνομεν, καὶ τῆς ἀμβροσίας ἐνεφορούμεθα, οὐδὲν ποιοῦντες. ὃ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ᾽ ἔστιν. οἱ μεμφόμενοι τὴν ἀνθρωποποιΐαν, καὶ μάλιστα τὰς γυναῖκας, ὅμως ἐρᾶτε αὐτῶν, καὶ οὐ διαλείπετε κατιόντες, ἄρτι μὲν, ταῦροι, ἄρτι δὲ, σάτυροι, καὶ κύκνοι γινόμενοι, θεοὺς ἐξ αὐτῶν ποιεῖσθαι ἀξιοῦντες. ἀλλ᾽ ἐχρῆν ἴσως φήσεις ἀναπεπλάσθαι τοὺς ἀνθρώπους, ἄλλον δέ τινα τρόπον, ἀλλὰ μὴ ἡμῖν ἐοικότας. καὶ τί ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προεστησάμην, ὃ πάντως καλὸν ἠπιστάμην, ἢ ἀσύνετον καὶ θηριῶδες ἔδει, καὶ ἄγριον ἀπεργάζεσθαι τὸ ζῶον; καὶ πῶς ἂν ἢ θεοῖς ἔθυσαν, ἢ τὰς ἄλλας ὑμῖν τιμὰς ἀπένειμαν, οὐχὶ τοιοῦτοι γινόμενοι; ἀλλ᾽ ὑμεῖς ὅταν μὲν ὑμῖν τὰς ἑκατόμβας προσάγωσιν, οὐκ ὀκνεῖτε κἂν ἐπὶ τὸν Ὠκεανὸν ἐλθεῖν δέοι μετ᾽ ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. τὸν δὲ τῶν τιμῶν ὑμῖν καὶ τῶν θυσιῶν αἴτιον, ἀνεσταυρώκατε. περὶ μὲν οὖν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ταῦτα ἱκανά. ἤδη δὲ εἰ δοκεῖ, ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, καὶ τὴν ἐπονείδιστον ταύτην κλοπήν. καὶ πρὸς θεῶν τοῦτό μοι ἀπόκριναι, μηδὲν ὀκνήσας. ἔσθ᾽ ὅτι ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ οὗ καὶ παρ᾽ ἀνθρώποις ἐστίν; οὐκ ἂν εἴποις. αὕτη γὰρ οἶμαι φύσις τουτουῒ τοῦ κτήματος, οὐδέν τι ἔλαττον γίγνεται, εἰ καί τις ἄλλος αὐτοῦ μεταλάβοι. οὐ γὰρ ἀποσβέννυται ἐναυσαμένου τινός. φθόνος δὴ ἄντικρυς τὸ τοιοῦτο, ἀφ᾽

ſet cui provideremus? Deſideremus tantùm, & nectar biberemus, & ambroſia ſaturaremur in ocio degentes. Sed quod me maximè torquet, hoc eſt, quòd qui conquerimini homines à me fuiſſe formatos, in mulieres in primis invehi ſoletis, quas tamen impendio amatis: nec deſinitis deſcendere modò taurorum, modò ſatyrorum, modò cycnorum ſpecie aſſumpta, & ex ipſis Deas facere dignamini. Verùm oportebat, fortè dices, alio modo quam ad noſtri ſimilitudinem homines effingi? Quodnam aliud exemplar iſto melius, quod prorſus eximium noram, mihi propoſuiſſem, niſi intelligentiæ expers, belluinum, & agreſte animal fuiſſet componendum? & quomodo aut victimas Diis immolaſſent, aut alios honores vobis tribuiſſent, niſi ſic facti fuiſſent? Cæterùm vos, quum hecatombas offerunt, impigrè proficiſcimini, & ſi vel ultra Oceanum ad inculpatos Æthiopas ſit eundum: & me qui hujuſcemodi honorum, & victimarum vobis ſum author, crucifixiſtis. Et hæc de hominibus commemoraſſe ſatis eſt. Iam verò ſi videtur, ad ignem, probroſumque hoc furtum tranſeamus. Ac per Deos ad hoc ſine mora mihi reſponde. Num de igne quippiam amiſimus, ex quo eſt apud homines? id minimè dixeris quando ſic natura comparatum eſt, ut ignis nihilo fiat minor, etiam ſi quis cum alio communicet: non enim extinguitur accenſa re quapiam. Quare manifeſta eſt invidia, quempiam impedire quominus egentibus uſum

1 Ἠργοῦμεν] Sic in Timone. Hanc vocem interpretor alibi. Reliqua hujus Dialogi apud Homerum & dial. ſeq. cujus tamen finis alius videtur à fine hujus dialogi. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

… μηδὲν ὑμεῖς ἠδίκηϑε, τούτων …λύειν μεταδιδόναι τοῖς δεομένοις. …ίτοι θεοὺς γε ὄντας, ἀγαθοὺς χρὴ …αι, καὶ δωτῆρας ἐάων, καὶ ἔξω …όνου παντὸς ἑστάναι. ὅπου γε εἰ … τὸ πᾶν τοῦτο πῦρ ὑφελόμενος …τεκόμισα εἰς τὴν γῆν, μηδ' ὅ…ις σι αὐτοῦ καταλιπὼν, οὐ μέγα …ᾶς ἠδίκουν. οὐδὲ γὰρ ὑμεῖς δεῖ…ε αὐτοῦ, μήτε ῥιγοῦντες, μήτε ἕ…οντες τὴν ἀμβροσίαν, μήτε φω…ς ἐπιτεχνητοῦ δεόμενοι. οἱ δὲ ἄν…ωποι καὶ εἰς τὰ ἄλλα μὲν ἀναγκαίως …ῶνται τῷ πυρὶ, μάλιστα δὲ εἰς τὰς …σίας, ὅπως ἔχοιεν κνισσᾶν ἀγυιὰς, …τοῦ λιβανωτοῦ θυμιᾶν, καὶ τὰ μη…α καίειν ἐπὶ τῶν βωμῶν. ὁρῶ δὲ ὑ…ᾶς μάλιστα χαίροντας τῷ καπνῷ, …αι τὴν εὐωχίαν ταύτην ἡδίστην …μένους, ὁπόταν εἰς τὸν οὐρανὸν ἡ …σσα γένηται ἑλισσομένη περὶ …πνῷ. ἐναντιωτάτη τοίνυν ἡ μέμ…ις ἂν γένοιτο αὕτη τῇ ἡμετέρᾳ ἐ…θυμίᾳ. θαυμάζω δὲ ὅπως οὐχὶ καὶ …ἥλιον κεκωλύκατε καταλάμπειν …τούς. καίτοι πῦρ οὗτός ἐστι πολὺ …ότερόν τε, καὶ πυρωδέστερον. ἢ …κεῖνον αἰτιᾶσθε, ὡς σπαθῶντα …ῶν τὸ κτῆμα. εἴρηκα, σφὼ καὶ Ἑρμῆ, καὶ Ἥφαιστε, εἴ τι μὴ …λῶς εἰρῆσθαι δοκεῖ διευθύνατε, …αι διελέγχετε. κἀγὼ αὖθις ἀ…ολογήσομαι. Ερ. οὐ ῥᾴδιον, ὦ …ρομηθεῦ, πρὸς οὕτω γενναῖον σο…ιστὴν ἁμιλλᾶσθαι. πλὴν ἀλλὰ ὤνη…, διότι μὴ καὶ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐ…ήκουσέ σου. εὖ γὰρ οἶδα ὡς ἑξ καὶ …κα γῦπας ἂν ἐπέστησέ σοι τὰ ἔγ…κατα ἐξαιρήσοντας. οὕτω δεινῶς αὐ…οῦ κατηγόρηκας, ἀπολογεῖσθαι δο…ῶν. ἐκεῖνο δέ γε θαυμάζω, πῶς …άντις ὢν, οὐ προεγίνωσκες οὕτω κο…λασθησόμενος. Προ. ἠπιστάμην ὦ …ρμῆ καὶ ταῦτα μὲν, καὶ ὅτι ἀ-

uſum earum rerum impertiat, quas citra noxam concedere poteſtis. Atqui Deos omnes oportet eſſe bonos, bonorum largitores, & ab omni invidia alienos: quandoquidem, & ſi totum hunc ſuffuratus in terram detuliſſem, adeò ut nihil prorſus reliqui vobis feciſſem, non magnam injuriam intuliſſem. Neque enim apud vos ullo eſt in uſu, qui neque frigetis, neque ambroſiam coquitis, nec artificioſo lumine indigetis. At hominibus cùm ad alia ignis uſus eſt neceſſarius, tum maximè ad ſacrificia, quò poſſint compita nidore perfundere, thuris ſuffitus perficere, & pecudum coxas in aris adolere. Video autem vos fumo maximè gaudere, hocque jucundiſſimum epulum exiſtimare, quando cum fumo volutatus nidor ad cœlum pervenit. Quocirca noſtræ cupiditati plurimùm contraria fuerit hæc querimonia. Miror autem vos ſolem non impediviſſe quominus ipſis affulgeret: atqui hic illius ignis eſt divinior, magiſque micat: aut eum non reum feciſſe, ut pote qui bona veſtra dilapidet. Dixi. Vos Mercuri & Vulcane, ſiquid non rectè dictum videtur, corrigite, & arguite. tum rurſus pro me reſpondebo. *Merc.* Haud facile eſt Promethee cum tam generoſo oratore certare. Verùm è re tua magnopere fuit, quòd hæc abs te non audivit Iupiter. Nam ut probè ſcio, ſedecim vultures, tua viſcera depaſturos immiſiſſet: ita graviter ipſum accuſaſti dum tuam cauſam agere putabas. Sed illud utique miror, quomodo cùm ſis vates hujuſmodi pœnas te daturum non prænoveris. *Prom.* Hæc equidem ſcivi Mercuri: & ſcio fore ut à vincu-

πολυθήσομαι αὖθις οἶδα. καὶ ἤδη τις ἐκ Θηβῶν ἀφίξεται σὸς φίλος οὐκ εἰς μακρὰν, κατατοξεύσων ὃν φὴς ἐπιπτήσεσθαί μοι τὸν ἀετόν.¹ Ερ. εἰ γὰρ γένοιτο ὦ Προμηθεῦ ταῦτα, καὶ ἐπίδοιμί σε λελυμένον, καὶ κοινῇ σὺν ἡμῖν εὐωχούμενον. οὐ μέντοι καὶ κρεανομοῦντά γε. Προ. θάῤῥει. καὶ συνευωχήσομαι ὑμῖν, καὶ ὁ Ζεὺς λύσει με, οὐκ ἀντὶ μικρᾶς εὐδαιμονίας. Ερ. τίνος ταύτης; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς εἰπεῖν. Προ. οἶσθα ὦ Ἑρμῆ τὴν Θέτιν; ἀλλ᾽ οὐ χρὴ λέγειν. φυλάττειν γὰρ ἄμεινον τὸ ἀπόῤῥητον, ὡς μισθὸς εἴη, καὶ λύτρα μοι ἀντὶ τῆς καταδίκης. Ερ. ἀλλὰ φύλαττε ὦ τιτὰν, εἰ τοῦτ᾽ ἄμεινον. ἡμεῖς δὲ ἀπίωμεν ὦ Ἥφαιστε. καὶ γὰρ οὗτος ἤδη πλησίον ὁ ἀετός. ὑπόμενε οὖν καρτερῶς. εἴη δέ γε ἤδη σοι τὸν Θηβαῖον ὃν φὴς τοξότην ἐπιφανῆναι, ὡς παύσειέ σε ἀνατεμόμενον ὑπὸ τοῦ ὀρνέου.

lis liberer. Et nunc quidam amicus tuus Thebis adveniet brevi, ſagittis aquilam oppreſſurus quam in me devolaturam dicis. *Merc.* Vtinam hæc eveniant Promethee, te liberatum videam nobiſque convivam additum, ſed non diſtribuentem carnes. *Prom.* Bono ſis animo: & vobiſcum epulabor, & me Iupiter liberabit, non exiguæ fœlicitatis gratia. *Merc.* Quænam ſit illa ne pigeat te dicere. *Prom.* Noviſti [1] Thetim Mercuri? At non eſt dicendum. Præſtat enim celare arcanum: ut mihi pro judicato ſit merces & liberationis precium. *Merc.* Quandoquidem id ſatius eſt, Titan, recondas licebit. Nos verò, Vulcane, diſcedamus. Iam enim non longè abeſt aquila. Tu verò fortiter ſuſtine. Atque utinam Thebanus ille ſagittarius quem dicis, tibi jam exoriretur, ut te ab hujus alitis laniatu liberaret.

1 *Thetim*] Hoc etiam narratur in ſeq. dialogo, ſed copioſius à Servio ad 6. Eclog. *Cogn.*

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. | DEORVM DIALOGI.

ARGVMENTVM.

Dialogi qui ſequuntur, tam ſuperorum quàm inferorum Deorum, quaſi quandam ſylvam ac ſummam continent, omnium ferè fabularum, quæ partim apud Homerum & cæteros Epicos poëtas, partim à Tragicis, Æſchylo, Euripide, Sophocle & reliquis tractantur. Sunt autem uti breviores, ita argutiores quoque, ſive res, ſive verba & compoſitionem ſpectes. Adeoque germanam illam Atticæ eloquentiæ feſtivitatem & gratiam exprimunt. Videtur autem Lucianus non hoc tantùm agere voluiſſe, ut Deorum gentilium & Homericorum vanitatem argueret, atque irrideret. Quis enim veterum, ſaltem mediocriter ſapientum atque doctorum unquam fuit, qui hujuſcemodi nugis ullam fidem adhiberet, aut nu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

numen noſtris & humanis affectionibus obnoxium eſſe crederet? Verum illud quoque, ut (quod in Prometheo ipſe de ſe dicit,) Heroicam illam Dialogi perſonam & Tragicam gravitatem, Comico riſu temperaret. Et quia in omni genere ſcriptorum verſatum eſſe oportet eum, qui veram ac ſolidam eloquentiæ atque doctrinæ laudem aſſequi cupit, quemadmodum ipſe infrà in Lexiphane præcipit, exiſtimo equidem etiam exempli, & exercitationis cauſſa ad hunc modum in hoc genere illum ſeſe exercuiſſe. Nam ut hic Tragicorum & Homericorum fabulas, ita infrà Comicorum quoque argumenta retractat, & ad Dialogorum feſtivitatem revocat. Interim tamen etiam ſeria obiter monet ac docet, ut in Cupidine, ubi tacitè illud indicat, quod Cicero pro Cælio multis verbis commemorat: Studioſos, puta, & literarum amantes nullis externis ac pravis cupiditatibus alligari ac vinci. Quod idem & Theocritus de Muſis apertè dicit:

Nam quos aſpiciunt illæ (inquit) exhilarantque videndo,
Nulla venenoſæ lædunt hos pocula Circes.

ΠΡΟΜΗΘΕΩΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΠΡΟΜ.

Λῦσόν με ὦ Ζεῦ. δεινὰ γὰρ ἤδη πέπονθα. Ζεύς. λύσω σε φῄς, ὃν ἐχρῆν βαρυτέρας πέδας ἔχοντα, καὶ τὸν Καύκασον ὅλον ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενον, ὑπὸ ἑκκαίδεκα γυπῶν μὴ μόνον κείρεσθαι τὸ ἧπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, ἀνθ' ὧν τοιαῦθ' ἡμῖν ζῶα τοὺς ἀνθρώπους ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἔκλεψας, καὶ τὰς γυναῖκας ἐδημιούργησας; ἃ μὲν γὰρ ἐμὲ ἐξηπάτησας ἐν τῇ διανομῇ τῶν κρεῶν, ὀστᾶ πιμελῇ κεκαλυμμένα μοι παραθείς, καὶ τὴν ἀμείνω τῶν μοιρῶν σεαυτῷ φυλάττων, τί χρὴ λέγειν; Προ. οὐκοῦν ἱκανὴν ἤδη τὴν δίκην ἐκτέτικα, τοσοῦτον χρόνον τῷ Καυκάσῳ προσηλωμένος, τὸν κάκιστα

PROMETHEI ET IOVIS.

PROM.

Solve me Iupiter: gravia enim jam paſſus ſum. *Iup.* Solvam te, ais quem oportebat graviores pedicas habentem, totumque Caucaſum capiti impoſitum, à ſedecim vulturibus non modò jecur tonderi, ſed & oculos effodi, eo quòd hujuſmodi nobis animalia, nimirum homines effinxiſti, ignemque es furatus, & mulieres fabricatus? [1] Nam quòd in diſtributione carnium, appoſitis oſſibus pinguedine obductis, & ſervata tibi optima portione, me decepiſti, quid attinet dicere? *Prom.* Nonne ſat magnas jam exolvi pœnas, [2] tantum tempus Caucaſo affixus, aquilam hepate nutriens, avium

1 *Nam quòd*] Copioſe hoc explicat Hyginus in Aſtronomico poëtico. *Cogn.*
2 *Tantum tempus*] Æſchylus dicit in Prometheo, Prometheum aliquot annorum millia Caucaſo affixum fuiſſe. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὀρνέων ἀπολαυόμενον ἀετὸν τρέφων τῷ ἥπατι; Ζ. οὐδὲ πολλοστημόριον τοῦτο, ὧν σε δεῖ παθεῖν. Προ. καὶ μὴν οὐκ ἀμισθί με λύσεις ὦ Ζεῦ, ἀλλά σοι μηνύσω πάνυ ἀναγκαῖον. Ζ. κατασοφίζῃ με ὦ Προμηθεῦ. Προ. καὶ τί πλέον ἕξω; οὐ γὰρ ἀγνοήσεις αὖθις ἔνθα ὁ Καυκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπορήσεις δεσμῶν ἤν τι τεχνάζων ἁλίσκωμαι. Ζ. εἰπὲ πρότερον ὅν τινα μισθὸν ἀποτίσεις ἀναγκαῖον ἡμῖν ὄντα. Προ. ἢν εἴπω ἐφ' ὅ, τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαί σοι καὶ περὶ τῶν ὑπολοίπων μαντευόμενος; Ζ. πῶς γὰρ οὔ; Προ. παρὰ τὴν Θέτιν, συνεσόμενος αὐτῇ. Ζ. τουτὶ μὲν ἔγνως. τί δ' οὖν τὸ ἐπὶ τούτῳ; δοκεῖς γάρ τι ἀληθὲς ἐρεῖν. Προ. μηδὲν ὦ Ζεῦ κοινωνήσῃς τῇ Νηρηΐδι· ἢν γὰρ αὕτη κυοφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεταί σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν Κρόνον. Ζ. τοῦτο φῂς ἐκπεσεῖσθαί με τῆς ἀρχῆς; Προ. μὴ γένοιτο ὦ Ζεῦ. πλὴν τοιοῦτό τι ἡ μίξις αὐτῆς ἀπειλεῖ. Ζ. χαιρέτω τοιγαροῦν ἡ Θέτις. σὲ δὲ, ὁ Ἥφαιστος ἐπὶ τούτοις λυσάτω.

avium omnium miſerrimè perituram. *Iup.* Ne milleſima quidem pars eſt eorum, quæ te pati par eſt. *Prom.* Atqui non ſine mercede me ſolves Iupiter: ſed tibi rem valdè neceſſariam ſignificabo. *Iup.* Decipis me Promethee. *Prom.* Ecquid plus habebo? Non enim in poſterum ignorabis ubi ſit Caucaſus, nec tibi deerunt vincula, ſi dolo utens deprehendar. *Iup.* Dic priùs, quamnam mercedem nobis neceſſariam perſolves. *Prom.* Si dixero quò nunc eas, num fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans? *Iup.* Quidni? *Prom.* [1] Ad Thetim, cum ipſa rem habiturus. *Iup.* Hoc utique noſti. Quid præterea? videris enim veri quiddam dicturus. *Prom.* Noli Iupiter cum hac Nereide rem habere: ſi enim ex te prægnans fuerit, fœtus illius eodem te, quo tu Saturnum, excipiet modo. *Iup.* Me-ne regno ais ejectum iri. *Prom.* Abſit Iupiter. verùm tamem tale quid tibi minatur ipſius concubitus. *Iup.* Valeat igitur Thetis. Te verò Vulcanus ob hæc ſolvat.

1 *Ad Thetim*] Ovid. 1. Met. Hoc vaticinium attribuit Prometheo, ſed Lucianus videtur Æſchyli & aliorum ſequi ſententiam. *Cogn.*

ΕΡΩΤΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΕΡΩΣ.

Ἀλλ' εἰ καί τι ἥμαρτον ὦ Ζεῦ, σύγγνωθί μοι. παιδίον γάρ εἰμι, καὶ ἔτι ἄφρων. Ζ. σὺ παιδίον ὦ Ἔρως, ὃς [1] ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ, ἢ

CVPIDINIS, ET IOVIS.

CVP.

At ſiquid etiam peccavi Iupiter, ignoſce mihi: puerulus enim ſum, & adhuc imprudens. *Iup.* Tu-ne puer Cupido, qui es Iapeto longè antiquior? An quia

1 Ἀρχαιότερος τοῦ Ἰαπετοῦ] Sic dial. Apoll. & Vulc. τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερον. proverbialiter. *Bourd.*

ότι μὴ πώγωνα, μηδὲ πολιὰς ἔ-
ςτας, διὰ ταῦτα καὶ βρέφος
οῖς νομίζεσθαι, γέρων καὶ πανοῦρ-
γος ὤν; Ερ. τί δέ σε ἠδίκησα ὁ
ων ὡς φῂς ἐγὼ, διότι με καὶ
δῆσαι διανοῇ; Z. σκόπει ὦ κα-
ρατε εἰ μικρὰ, ὅς ἐμοὶ μὲν οὕτως
τρυφᾷς, ὥστε μηδέν ἐστιν ὃ μὴ πε-
ίηκάς με, [1] σάτυρον, ταῦρον,
υσὸν, κύκνον, ἀετόν. ἐμοῦ δὲ ὅ-
ς οὐδεμίαν ἥντινα ἐρασθῆναι πε-
ίηκας. οὐδὲ συνῆκα ἡδὺς γυναικὶ
ὰ σὲ γεγενημένος. ἀλλά με δεῖ
γγανεύειν ἐπ' αὐτὰς, καὶ κρύ-
ειν ἐμαυτόν. αἱ δὲ, τὸν μὲν ταῦ-
, ἢ κίκνον φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ ἢν
σι, τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους. Ερ.
ότως. οὐ γὰρ φέρουσιν ὦ Ζεῦ
ηταὶ οὖσαι τὴν πρόσοψιν. Z.
ς οὖν τὸν Ἀπόλλω ὁ Βράγχος, καὶ
Ὑάκινθος φιλοῦσιν; Ερ. ἀλλ' ἡ
φνη κἀκεῖνον ἔφυγε, καίτοι
κομήτην καὶ ἀγένειον ὄντα. εἰ
ἐθέλεις ἐπέραστος εἶναι, μὴ ἐπί-
ε τὴν αἰγίδα, μηδὲ τὸν κεραυνὸν
ρε, ἀλλ' ὡς ἥδιστον ποίει σε αὐ-
ν, ἑκατέρωθεν [3] καθειμένος βο-
ύχους, [4] τῇ μίτρᾳ τούτους ἀνειλημ-
μένος, πορφυρίδα ἔχε, ὑποδέου
ρυσίδας, ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπά-
ις [5] εὔρυθμα βαῖνε, καὶ ὄψει
πλείους ἀκολουθήσουσί σοι τῶν

quia nec barbam nec canos produxiſti, ideo etiam infans putari cupis, ſenex & ve ſutus adeò cùm ſis? *Cup.* Sed qua injuria affeci te, ego ſenex ille, ut tu ais, cur me vincire quoque cogites? *Iup.* Conſidera, ſceleſte, an parva, qui me ita ludibrio habes, ut nihil ſit quod me non effeceris, veluti Satyrum, taurum, aurum, cycnum, aquilam. At quæ me amaret, nullam planè feciſti, nec me uxori propter te gratiorem fuiſſe intellexi. Sed me præſtigiis erga illas uti, ac me ipſum occultare oportet. Illæ verò vel taurum vel cycnum oſculantur: me verò ſi aſpiciant, præ formidine moriuntur. *Cup.* Meritò. Neque enim Iupiter, cùm ſint mortales, tuum aſpectum ferunt. *Iup.* Quomodo igitur Apollinem Branchus ille, & Hyacinthus amant? *Cup.* At Daphne etiam fugiebat illum quamvis comatum & imberbem. Quòd ſi amabilis eſſe velis, ægidem ne concutias, neque fulmen geras, ſed te quàm ſuaviſſimum effice, utrinque demiſſo capillo, eoque mitra revincto: veſtem purpuream ſume, crepidas auratas ſubliga, ad tibiam & ad tympana, compoſito greſſu incede, & plures te ſequentes videbis, quam

1 Σάτυρον, ταῦρον, χρυσὸν] Sic dial. Iun. & Lat. Inde Iupiter πολύμορφος, dial. Ven. & Cup. & in Vitarum Auct. & Dicaſter. & locis innumeris hujus operis. *Bourd.*

2 Κομήτην] Iul. Poll. lib. 2. cap. de Tonſorib. Philoſt. Heroic. & lib. 1. Anthol. Apoll. Rhod. lib. 2. *Intonſus Deus* pro Apolline. Propert ecl. 11. lib. 3. Stat. de Coma Earini. Horat. atque illi χρυσοὶ βόστρυχοι. Ælian. ποικ. c. 21. lib. 1. Id. dial. Iun. & Lat. & Pſeudom. hæc notiſſima. *Idem.*

3 Καθειμένος βοστρύχους] Sic poſt, βαθὺν πώγωνα καθειμένον, dial. Iun. & Iov. & in Piſcat. vide Brod. *Idem.*

4 Τῇ μίτρᾳ] Sic dial. Iun. & Iovis. Virg. 4. Æn. Senec. Herc. fur. μίτρα κοσμὸς γυναικῶν. leg. dial. Iun. & Iov. θηλυμίτρης Long. lib. 1. *Idem.*

5 Εὔρυθμα βαῖνε] Vt antea. dixi alibi. *Idem.*

1 *Illam*

Διονύσου Μαινάδων. Ζ. ἄπαγε. οὐκ ἂν δεξαίμην ἐπέραστος εἶναι τοιοῦτος γινόμενος. Ερ. οὐκοῦν ὦ Ζεῦ, μηδὲ ἐρᾶν θέλε, ῥᾴδιον γὰρ τοῦτό γε. Ζ. οὐκ, ἀλλ' ἐρᾶν μὲν, ἀπραγμονέστερον δ' αὐτοῦ ἐπιτυγχάνειν. ἐπὶ τούτοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

quàm Bacchum Mænades. *Iup.* Apage. nolim amabilis eſſe hoc pacto compoſitus. *Cup.* Ergo amare noli Iupiter. Hoc enim eſt facile. *Iup.* Quin amare quidem volo, minore autem negotio illo potiri. Atque ob hæc nunc dimitto te.

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΖΕΥΣ.

Τὴν τοῦ Ἰνάχου παῖδα τὴν καλὴν οἶσθα ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ναί. τὴν Ἰὼ λέγεις. Ζ. οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ἐστὶν, ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τεράστιον τοῦτο. τῷ τρόπῳ δ' ἐνηλλάγη; Ζ. ζηλοτυπήσασα ἡ Ἥρα, μετέβαλλεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ καινὸν ἄλλό τι δεινὸν ἐπιμεμηχάνηται τῇ κακοδαίμονι. βουκόλον τινὰ πολυόμματον Ἄργον τοὔνομα ἐπέστησεν, ὃς νέμει τὴν δάμαλιν, ἄϋπνος ὤν. Ερ. τί οὖν ἡμᾶς χρὴ ποιεῖν; Ζ. καταπτάμενος ἐς τὴν Νεμέαν, ἐκεῖ δέ που ὁ Ἄργος βουκολεῖ, ἐκεῖνον μὲν ἀπόκτεινον. τὴν δὲ Ἰὼ διὰ τοῦ πελάγους ἐς τὴν Αἴγυπτον ἀπαγαγὼν, Ἶσιν ποίησον. καὶ τολοιπὸν [3] ἔστω θεὸς τοῖς ἐκεῖ. καὶ τὸν Νεῖλον ἀναγέτω, καὶ τοὺς ἀνέμους ἐπιπεμπέτω, καὶ [4] σωζέτω τοὺς πλέοντας.

IOVIS ET MERCVRII.

IVP.

Pulchram [1] illam Inachi puellam noſti Mercuri? *Merc.* Etiam, Io dicis. *Iup.* Illa non amplius puella eſt, ſed juvenca. *Merc.* Monſtroſum hoc. Sed quomodo mutata eſt? *Iup.* Zelotypia mota Iuno, mutavit ipſam. Quinetiam novum aliud malum infœlici illi excogitavit: bubulcum quendam multioculum Argum nomine, cuſtodem addidit, qui juvencam inſomnis paſcit. *Merc.* Quid igitur facto opus eſt? *Iup.* Devolans. [2] in Nemeam ſylvam (illic alicubi Argus paſcit) illum quidem interficito: ipſam verò Io per pelagus in Ægyptum abducens, Iſim facito. Cæterùm Dea illis eſto. Nilumque attollat, & ventos immittat, & navigantes ſervet.

1 *Illam Inachi*] Sic in dial. Nothi & Zephyri. *Cogn.*
2 *In Nemeam ſylvam*] Achaiæ inter Cleonas & Phliuntem. *Idem.*
3 Ἔστω θεὸς] Sic dial. Nothi & Zeph. *Bourd.*
4 Σωζέτω τοὺς πλέοντας] Sic dial. Apoll. & Merc. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΓΑΝΥ-
ΜΗΔΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

Ἄγε ὦ Γανύμηδες, ἥκομεν γὰρ ἔνθα ἐχρῆν, φίλησόν με ἤδη, ὅπως εἰδῆς οὐκέτι ῥάμφος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ᾽ ὄνυχας ...ῖς, οὐ πτερὰ, οἷος ἐφαινόμην πτηνὸς εἶναι δοκῶν. Γα. ἄνθρω-..., οὐκ ἀετὸς ἄρτι ἦσθα, καὶ κα-...πτάμενος ἥρπασάς με ἀπὸ μέ-σου ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ μὲν πτε-... ἐκεῖνά σοι ἐξερρύηκε, σὺ δ᾽ ἄλ-...ος ἤδη ἀναπέφηνας; Ζ. ἀλλ᾽ οὔτε ...θρωπος, ὃν ὁρᾷς ὦ μειράκιον, ...ε ἀετός. ὁ δὲ πάντων βασιλεὺς τῶν ...ῶν οὗτός εἰμι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλά-...ς ἐμαυτόν. Γα. Τί φής; σὺ γὰρ Πὰν ἐκεῖνος; εἶτα πῶς [2] σύριγγα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρατα, οὐ-...λάσιος εἶ τὰ σκέλη; Ζ. μόνον ...ὲρ ἐκεῖνον ἡγῇ θεόν; Γα. ναί. καὶ ...ομβρό γε αὐτῷ [3] ἔνορχιν τράγον ...ι [4] τὸ σπήλαιον ἄγοντες, ἔνθα ...ηκε. σὺ δὲ ἀνδραποδιστής τις εἶναί ...οι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι, Διὸς δὲ ...κ ἤκουσας ὄνομα, [5] οὐδὲ βωμὸν εἶδες

IOVIS ET GANY-
MEDIS.

IVP.

1 Age Ganymides (pervenimus enim quò oportebat) oſculare me jam, ut videas me roſtrum ad uncum non ampliùs habere, neque acutos ungues, neque alas, qualis apparebam quum volucris eſſe videbar. *Gan.* Mi homo, annon aquila modò fuiſti, ac devolans à medio ovili me rapuiſti? Quo pacto igitur illæ quidem alæ effluxerunt, tu verò jam alius appares? *Iup.* Sed neque homo, quem vides, adoleſcentule, neque aquila, ſed omnium rex Deorum ego ipſe ſum, qui me ipſum ad tempus ita transformavi. *Gan.* Quid ais tu? Pan ille es? At qui fit ut fiſtulam non habeas, neque cornua, nec ſis cruribus hirſutus? *Iup.* Solum-ne illum exiſtimas Deum? *Gan.* Etiam: atque adeò ipſi ductum ad ſpeluncam coleatum hircum immolamus, quo loco ſtat ipſe. Tu verò plagia-...us quiſpiam mihi videris eſſe. *Iup.* Dic mihi, Iovis nomen non ...udiſti? nec pluentis illius, tonantis & fulgura facientis aram in Gar-

1 *Age*] Xenophon. in Sympoſ. *Cogn.*

2 Σύριγγα οὐκ ἔχεις] Id dial. Pan. & Merc. in Bach. in Bis accuſ. Cætera ex ...rpheo Hymno Panis. Longus lib. 2. Achill. Tat. lib. 7. *Bourd.*

3 Ἔνορχιν] Ex Theocr. qui ἐνόρχαν dixit. ex eo multa ſunt hujus dialogi. ...*lem.*

4 Τὸ σπήλαιον] De hoc antro Dial. Pan. & Merc. & Bis accuſ. tangit Long. ...b. 2. Ariſtoph. Achill. Tat. l. cit. *Idem.*

5 Οὐδὲ βωμὸν ἐν τῷ Γαργάρῳ] Hujus aræ meminit Homer. Il. 9.

Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. Idem.

...ræci Iovem ὄμβριον venerati ſunt, ut teſtatur Strab. & Pauſa. & ὑέτιον, & Ar-...ian. & Phrunutus. Latini pluvium. Tibull.

Arida nec pluvio ſupplicat herba Iovi. Cogn.

1 *Tum*

ἐν τῷ Γαργάρῳ τοῦ ὕοντος, καὶ βροντῶντος, καὶ ἀστραπὰς ποιοῦντος; Γα. σὺ ὦ βέλτιστε φῂς εἶναι, ὃς πρῴην κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν χάλαζαν, ὁ οἰκεῖν ὑπεράνω λεγόμενος, ὁ ποιῶν τὸν ψόφον, ᾧ τὸν κριὸν ὁ πατὴρ ἔθυσεν; εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνήρπασας ὦ βασιλεῦ τῶν θεῶν; τὰ δὲ πρόβατα ἴσως οἱ λύκοι διηρπάσαντο ἤδη, ἐρήμοις ἐπιπεσόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῶν προβάτων ἀθανάτῳ γεγενημένῳ, καὶ ἐνταῦθα συνεσομένῳ μεθ' ἡμῶν; Γα. τί λέγεις; οὐ γὰρ κατάξεις με ἤδη ἐς τὴν Ἴδην τήμερον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάτην ἀετὸς εἴην ἀντὶ θεοῦ γεγενημένος. Γα. οὐκοῦν ἐπιζητήσει με ὁ πατὴρ, καὶ ἀγανακτήσει μὴ εὑρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λήψομαι, καταλιπὼν τὸ ποίμνιον. Ζ. ποῦ γὰρ ἐκεῖνος ὄψεταί σε; Γα. μηδαμῶς. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτόν. εἰ δ' ἀπάξεις με, ὑπισχνοῦμαί σοι καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κριὸν τεθύσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ, ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ τὸν μέγαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νομήν. Ζ. ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι, καὶ ἁπλοϊκός. καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο, παῖς ἔτι. ἀλλ' ὦ Γανύμηδες, ἐκεῖνα μὲν πάντα χαίρειν ἔα, καὶ ἐπιλάθου αὐτῶν, τοῦ ποιμνίου, καὶ τῆς Ἴδης. σὺ δὲ, ἤδη γὰρ ἐπουράνιος εἶ, πολλὰ εὖ ποιήσεις ἐντεῦθεν καὶ τὸν πατέρα καὶ τὴν πατρίδα. καὶ ἀντὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος, ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ πίῃ. τοῦτο μέντοι καὶ τοῖς ἄλλοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγχέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι ἄνθρωπος, ἀλλ' ἀθάνατος γενήσῃ. καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅλως, εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἢν

Gargaro vidiſti? *Gan.* Tut optime, ais eſſe, qui nuper gra dinem copioſe nobis effudiſti, q habitare ſupra nos diceris, ſtr pitum faciens, cui arietem p ter immolavit? Cujus tandem f cinoris reum me rapuiſti ô re Deorum? Lupi autem oves fort jam diripuerunt, deſertas ill invadendo. *Iup.* Tibi-ne immo tali facto, ac nobiſcum conve ſaturo, eſt adhuc ovium cura *Gan.* Quid ais? Annon etiam ho die in Idam me deduces? *Iu* Nequaquam: quoniam fruſtr aquila pro Deo fuiſſem factu *Gan.* Igitur quæret me pater, & ſtomachabitur non inveniens, & quia ovile reliqui, poſtea plag accipiam. *Iup.* Vbinam ille vi debit te? *Gan.* Nequaquam jam enim ipſum deſidero. Quo ſi me dimittes, polliceor tibi & alium arietem ab ipſo immola tum iri, meæ liberationis pre tium. Habemus autem trimum eumque magnum, qui cæteri in paſcua præit. *Iup.* Quàm ſim plex eſt & ingenuus hic puer, & hoc ipſum adhuc puer. Verùm Ganymedes, illa quidem omni valere ſine, & oblivioni tra de, nimirum ovile, & Idam Tu autem, jam enim cœleſti es, hinc & patri, & patriæ mul ta benefacies. Præterea pro ca ſeo & lacte, ambroſiam edes, & nectar bibes: Hoc etiam aliis ſcilicet nobis ipſe infundens præ bebis. Quodque maximum non ampliùs homo, ſed im mortalis eris: atque faciam u [1] tuum ſidus appareat pulcherrimum. Omninò beatus eris. *Gan.*

1 *Tuum ſidus*] Aquarium notat, quem Ganymedem eſſe perhibent: licet ἀστρο κυρίως, non ἀστὴρ aquarius. *Cogn.*

παίζειν ἐπιθυμήσω, τίς συμπαίξεταί μοι; ἐν γὰρ τῇ Ἴδῃ πολλοὶ ἡλιῶται ἦμεν. Ζ. ἔχεις κἀνταῦθα τὸ συμπαιξόμενόν σοι τοῦτον Ἔρωτα, καὶ ἀστραγάλους μάλα πολλούς. θάῤῥει μόνον, καὶ φαιδρὸς ἴσθι, καὶ μηδὲν ἐπόθει τῶν κάτω. Γα. τί δὲ ὑμῖν χρήσιμος ἂν γενοίμην; ἢ ποιμαίνειν δεήσει κἀνταῦθα; Ζ. οὔκ. ἀλλ' οἰνοχοήσεις, καὶ [1] ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ, καὶ ἐπιμελήσῃ τοῦ συμποσίου. Γα. τοῦτο μὲν οὐ χαλεπόν. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ ἐγχέαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ [2] κισσύβιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν οὗτος γάλακτος μνημονεύει, καὶ ἀνθρώποις διακονήσεσθαι οἴεται. ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν ὥσπερ ἔφην τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον τοῦ γάλακτος; Ζ. εἴσῃ μετ' ὀλίγον. καὶ γευσάμενος, οὐκ ἔτι ποθήσεις τὸ γάλα. Γα. κοιμήσομαι δὲ ποῦ τῆς νυκτός; ἢ μετὰ τοῦ ἡλικιώτου Ἔρωτος; Ζ. οὔκ. ἀλλὰ διὰ τοῦτό σε ἀνήρπασα, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. Γα. μόνος γὰρ οὐκ ἂν δύναιο, ἀλλ' ἥδιόν σοι καθεύδειν μετ' ἐμοῦ; Ζ. ναὶ μετά γε τοιούτου, οἷος εἶ σὺ Γανύμηδες οὕτω καλός. Γα. τί γάρ σε πρὸς τὸν ὕπνον ὀνήσει τὸ κάλλος; Ζ. ἔχει τι θέλγητρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴν ὅ γε πατὴρ ἤχθετό μοι συγκαθεύδοντι. καὶ διηγεῖτο ἕωθεν, ὡς ἀφεῖλον αὐτοῦ τὸν ὕπνον στρεφόμενος, καὶ λακτίζων, καί τι φθεγγόμενος μεταξὺ ὁπότε καθεύδοιμι. ὥστε παρὰ τὴν μητέρα ἔπεμπέ με κοιμηθησόμενον τὰ πολλά.

Si verò ludere cupiam, quis mecum colludet? in Ida enim multi eramus coætanei. *Iup.* Habebis & hic colluſorem tibi Cupidinem hunc, & aſtragalos valdè multos. Confidenti tantùm & læto ſis animo, nihilque inferiorum deſideres. *Gan.* Qua verò in re vobis ero utilis? Num & hic oves paſcere oportebit? *Iup.* Minimè, ſed vinum miniſtrabis, & ad nectar deſtinaberis, & convivium curabis. *Gan.* Hoc quidem non eſt difficile. Novi enim ut oporteat lac infundere, & paſtorale poculum præbere. *Iup.* Ecce, rurſus iſte lactis meminit, & hominibus miniſtraturum ſe retur: hoc verò cœlum eſt; & nectar, quemadmodum dixi, bibimus. *Gan.* Suaviusne lacte, ô Iupiter? *Iup.* Scies paulo poſt, & cum guſtaveris, non amplius deſiderabis lac. *Gan.* Porro ubi dormiam nocte? an cum coætaneo Cupidine? *Iup.* Minime: ſed ob hoc te rapui, ut ſimul dormiamus. *Gan.* Solus enim non poſſis, ſed tibi ſuavius erit dormire mecum? *Iup.* Maxime ſane cum tali, qualis es Ganymedes, tam formoſus. *Gan.* Quidnam te pulchritudo ad ſomnum juvabit? *Iup.* Habet quoddam incitamentum ſuave, eumque molliorem inducit. *Gan.* Atqui pater meus mihi condormienti indignabatur, & mane narrabat ut turbabam ipſius ſomnum me volutando, calcitrando, & quiddam inter dormiendum loquendo. Quapropter me dormiturum ad matrem plerumque mittebat. Tem-

1 Ἐπὶ τοῦ νέκταρος τετάξῃ] Sic apud Heliodor. lib. 7. ſic fine hujus Dialogi, χρὴ ὀρέγειν τὸ σκύφον. Bourd.

2 Κισσύβιον Ποιμενικὸν ἔκπωμα ἀπὸ τοῦ κισσοῦ. Schol. Theocr. Heſych. legit κισσίβιον, & interpretatur ποτήριον ἢ σκύφον. Idem.

1 Ἀπε-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὥρα δή σοι εἰ διὰ τοῦτο ὡς φὴς ἀνήρπασάς με, καταθεῖναι αὖθις ἐς τὴν γῆν, ἢ πράγματα ἕξεις ἀγρυπνῶν. ἐνοχλήσω γάρ σε συνεχῶς στρεφόμενος. Ζ. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἥδιστον ποιήσεις, εἰ ἀγρυπνήσαιμι μετὰ σοῦ. φιλῶν γὰρ διατελέσω πολλάκις, καὶ περιπτύσσων. Γα. αὐτὸς ἂν εἰδείης, ἐγὼ δὲ κοιμήσομαι, σοῦ καταφιλοῦντος. Ζ. εἰσόμεθα τότε τί πρακτέον. νῦν δὲ ἄπαγε αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ πιόντα τῆς ἀθανασίας, ἄγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον ὡς χρὴ ὀρέγειν τὸν σκύφον.

Tempus igitur eſt, ſi ad hoc, ut ais, rapuiſti me, ut me denuo in terram deponas, vel moleſtia afficieris vigilando. Turbabo enim te aſſiduò, dum me huc atque illuc revolvam. *Iup.* Hoc ipſum mihi ſuaviſſimum feceris, ſi tecum vigilavero. Nam te ſubinde oſculabor, & amplectar. *Gan.* Videris ipſe; ego vero te deoſculante dormiam. *Iup.* Videbimu tunc quid agendum. Nunc vero abduc ipſum Mercuri, & epot immortalitate adduc ut nobi miniſtret, edoctum prius quemadmodum oporteat ſcyphum porrigere.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ. | IVNONIS, ET IOVIS.

ΗΡΑ.

Ἐξ οὗ τὸ μειράκιον τοῦτο ὦ Ζεῦ, τὸ Φρύγιον ἀπὸ τῆς Ἴδης ἁρπάσας δεῦρο ἀνήγαγες, ἔλαττόν μοι προσέχεις τὸν νοῦν. Ζ. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ Ἥρα ζηλοτυπεῖς, ἤδη ἀφελὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον; ἐγὼ δὲ ᾤμην ταῖς γυναιξὶ μόναις χαλεπήν σε εἶναι, ὁπόσαι ἂν ὁμιλήσωσιν ἐμοί. Ηρα. οὐδ' ἐκεῖνα μὲν εὖ ποιεῖς, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ, ὃς ἁπάντων θεῶν δεσπότης ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ τὴν νόμῳ γαμετὴν, ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, χρυσίον, ἢ ταῦρος γινόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖναι μέν σοι, κἂν ἐν γῇ μένουσι. τὸ δ' Ἰδαῖον τουτὶ παιδίον ἁρπάσας, ἀνέπτης ὦ γενναιότατε θεῶν. καὶ συνοικεῖ νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθὲν, οἰνοχοοῦν δὴ τῷ λόγῳ. οὕτως ἠπόρεις οἰνοχόων;

IVNO.

Ex quo adoleſcentulu hunc Iupiter, Phrygiu iſtum dico, ab Ida ra ptum huc adduxiſti, mi nus advertis mihi animum. *Iu* Etiam ob hunc Iuno zelotypa jam es, ſimplicem adeò, & mini me moleſtum? Ego vero puta bam mulieribus ſolis difficilem te eſſe, quæcunque converſan tur mecum. *Iun.* Neque il quidem recte facis, nec conve nientia tibi ipſi, qui cum Deorum omnium dominus rel cta me legitima conjuge, in te ram deſcendis, ut aſſumpta au taurive forma mœcheris. V rum illæ mulieres in terra m nent; Idæo autem hoc puero r pto, in cœlum ſubvolaſti, De rum generoſiſſime: & nunc i le nobiſcum habitat ſupra meum caput evectus, ut tibi quema modum ajunt pocilletur. Itane vero carebas pocillatoribus? a

καὶ ἀπηγορεύκασιν ἄρα ἥτε Ἥβη, καὶ Ἥφαιστος διακονούμενοι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον ὐτὸν, ἁπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ ίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ ιὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν, πολλάκις ἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογευσάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πόντος ¹ ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, σον ὑπόλοιπον ἐν αὐτῇ, πίνεις, θεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἔνθα ² προσήρμοσε τὰ χείλη, ἵνα καὶ πίνῃς ἅμα, καὶ φιλῇς. πρῴην δὲ ὁ ασιλεὺς, καὶ ἁπάντων πατὴρ, ποθέμενος τὴν αἰγίδα, καὶ τὸν κεραυνὸν, ἐκάθησο ἀστραγαλίζων μετ' ὐτοῦ, πώγωνα τηλικοῦτον καθειμένος. πάντα οὖν ὁρῶ ταῦτα. ὥστε μὴ ἴου λανθάνειν. Ζ. καὶ τί δεινὸν ὦ Ἥρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδεσθαι ἀμφοῖν, καὶ τῷ φιλήματι, καὶ τῷ νέκταρι; ἢν γοῦν ἐπιτρέψω αὐτῷ κἂν ἅπαξ φιλῆσαί σε, οὐκέτι μέμψῃ μοι, προτιμότερον τοῦ νέκταρος οἰομένῳ τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα. παιδεραστῶν ἴτοι λόγοι. ἐγὼ δὲ μὴ οὕτω μανείην, ὡς τὰ χείλη προσενεγκεῖν τῷ μαλθακῷ τούτῳ Φρυγὶ οὕτως ἐκτεθηλυμμένῳ. Ζ. μή μου λοιδοροῦ ὦ γενναιοτάτη τοῖς παιδικοῖς. οὑτοσὶ γὰρ ὁ ³ θηλυδρίας, ὁ βάρβαρος, ὁ μαλθακὸς, ἡδίων, καὶ ποθεινότερος, οὐ βούλομαι δὲ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω

defeſſi adeò ſunt Hebe, & Vulcanus miniſtrando? Tu vero etiam calicem non aliter ab eo accipis, quam cum prius ipſum deoſculatus fueris, omnibus aſpicientibus: ipſoque nectare tibi ſuavius eſt hoc oſculum: atque ob id non ſitiens, ſæpenumero potum petis. Interdum autem ubi ſolum deguſtaſti, porrigis ipſi: deinde ipſo bibente calicem arripis, & quantum in ipſo reſtat, ebibis, qua parte ipſe bibit, & ubi labia applicuit, ut & bibas ſimul, & oſculeris. Nuper vero rex ille, atque omnium pater, depoſitis ægide ac fulmine, ſedebas talis cum ipſo ludens, tu qui tantam barbam ſummittis. Itaque ne te putes latere, cum hæc omnia videam. *Iup.* At quid adeò grave hoc, ô Iuno, adoleſcentem adeò pulchrum, inter bibendum deoſculari, & utroque illo oblectari, oſculo nimirum & nectare? Si igitur permittam ipſi ut te vel ſemel oſculetur, non amplius accuſabis me, quod oſculum illius nectare præſtantius puto. *Iun.* Pædiconum verba hæc ſunt. Ego vero non ita inſanivero ut labia mea molliculo iſti Phrygi, tamque effœminato applicem. *Iup.* Ne convicieris tu generoſiſſima, meos amores maſculos: nam mulieroſus, & barbarus, & molliculus iſte, ſuavior & deſiderabilior, nolo autem dicere amplius, ne te magis irri-

1 Ἀπολαβὼν] *Auferens* ἀπολαβεῖν ἀντὶ τοῦ ἁρπάζειν, ſic ἁρπάζειν. ἀπὸ τοῦ ὀμματος. Long. lib. 3. Stat. de Glaucia:

Inceptas quis ab ore dapes libataque vina
Auferet, & dulci turbabit cuncta rapinâ. Bourd.

2 Προσήρμοσε τὰ χείλη] Notabam has amoris ineptias ad Heliod. lib. 4. Eutat. ſive Eumath. de Iſmin. Agath. in Authol. Long. Tat. *Idem.*

3 Θηλυδρίας] Ὁ κατακεκλασμένος, τεθηλυμμένος διὰ τὴν ἐξάγιστον ἡδονὴν. θηλυδρίαι. τριχοπλάσται εἰσίν. Interp. Ariſtophan. Θεσμοφ. ſic antea θηλυμίτρης. Heſych. Suid. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ξύνω ἐπὶ πλέον. Ἥρα. εἴθε καὶ γαμήσειας αὐτὸν ἐμοῦ ἕνεκα. μέμνησο γοῦν οἷά μοι διὰ τὸν οἰνοχόον τοῦτον ἐμπαροινεῖς. Ζεύς. οὔκ. ἀλλὰ τὸν Ἥφαιστον ἔδει τὸν σὸν υἱὸν οἰνοχοεῖν ἡμῖν χωλεύοντα, ἐκ τῆς καμίνου ἥκοντα, ἔτι τῶν σπινθήρων ἀνάπλεων, ἄρτι τὴν πυράγραν ἀποτεθειμένον, καὶ ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν τῶν δακτύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν κύλικα, καὶ ἐπισπασαμένους, φιλῆσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' ἂν ἡ μήτηρ σὺ ἡδέως φιλήσειας, ὑπὸ τῆς ἀσβόλου κατητιθαλωμένον τὸ πρόσωπον; ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν θεῶν. ὁ Γανυμήδες δὲ, καταπεμπτέος αὖθις ἐς τὴν Ἴδην. καθαρὸς γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος, καὶ ἐπισταμένως ὀρέγει τὸ ἔκπομα. καὶ ὅ, σε λυπεῖ μάλιστα, καὶ φιλεῖ [1] ἥδιον τοῦ νέκταρος. Ἥρα. νῦν καὶ χωλὸς ὦ Ζεῦ ὁ Ἥφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐτοῦ ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος, καὶ ἀσβόλου μεστός ἐστι, καὶ ναυτιᾷς ὁρῶν αὐτὸν, ἐξότου τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἡ Ἴδη ἀνέθρεψε, πάλαι δὲ οὐχ ἑώρας ταῦτα οὐδ' οἱ σπινθῆρες, οὐδ' ἡ κάμινος ἀπέτρεπόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ' αὐτοῦ. Ζεύς. λυπεῖς ὦ Ἥρα σεαυτήν. οὐδὲν ἄλλο. κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζηλοτυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ ἔκπομα, σοὶ μὲν ὁ υἱὸς οἰνοχοείτω. σὺ δὲ ὦ Γανύμηδες, ἐμοὶ μόνῳ ἀνάδιδου τὴν κύλικα. καὶ ἐφ' ἑκάστῃ, δὶς φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέγοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτο δακρύεις; μὴ δέδιθι. οἰμώξεται γὰρ ἤν τις σε λυπεῖν ἐθέλῃ.

irritem. *Iun.* Vtinam & illum in uxorem duxiſſes mei gratia. Memineris igitur quibus propter illum pocillatorem probris me afficis. *Iup.* Imo vero Vulcanum iſtum filium tuum oportebat nobis pocillari, claudicantem videlicet, & à fornace venientem plenum adhuc favillis, depoſita paulo ante forcipe: & nos calicem ab illis ipſis digitis accipere, attractumque ipſum interim oſculari, quem neque mater tu libenter oſculeris, facie ob fuliginem denigrata? Suavia hæc ſunt: adeoque multum etiam pocillator iſte cohoneſtat Deorum convivium. Ganymedes autem hic iterum in Idam eſt ablegandus, quippe purus ac candidus eſt, roſeiſque digitis, ac ſcite poculum porrigit; quodque te magis mœrore afficit, ipſo nectare jucundius oſculatur. *Iun.* Nunc Iupiter, & claudus eſt Vulcanus; ejuſque digiti tuo calice indigni, eſt etiam fuligine plenus, quumque vides ipſum, nauſeas, ex quo formoſum iſtum & comatum Ida educavit. Olim autem iſta non videbas: neque favillæ, neque fornax te abſterrebant, quominus illo porrigente biberes. *Iup.* Ægritudine te ipſam Iuno afficis: & mihi tua zelotypia vehementius amorem auges. Quod ſi graveris à formoſo puero poculum accipere, tuus filius tibi potum miniſtret. Tu vero Ganymedes mihi ſoli calicem trade, & me cum quolibet bis oſculare, tum quando plenum porrigis, tum quando rurſus à me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Pœnas enim dabit quicunque tibi moleſtus eſſe voluerit.

1 Ἥδιον τοῦ νέκταρος] Sic apud Heſio. ſcut. Herc. τά σφὶν πολυφέρτερα θοίνης. Bourd.

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς ὦ
Ζεῦ; ποῖόν τινα τὸν τρό-
πον ἡγῇ; Ζεύς. ἄνθρω-
πον εἶναι χρηστὸν ὦ Ἥ-
ρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ
ἂν συνῆν ἡμῖν, ἀνάξιος
συμποσίου ὤν. Ἥρα. ἀλλ' ἀνάξιός
ιν, ¹ ὑβριστής γε ὤν. ὥστε μηκέτι συνέ-
. Ζεύς. τί δὲ ὕβρισε; χρὴ γὰρ οἶμαι
μὲ εἰδέναι. Ἥρα. τί δ' ἄλλο;
ι γὰρ αἰσχύνομαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦ-
ν ἐστιν ὃ ἐτόλμησε. Ζεύς. καὶ μὴν διὰ
το καὶ μᾶλλον εἴποις ἄν, ὅσῳ καὶ αἰ-
ροῖς ἐπεχείρησε. μῶν οὖν ἐπείρα τινά;
νίημι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰσχρόν, ὅπερ
ὀκνήσειας εἰπεῖν. Ἥρα. αὐτὴν ἐμέ,
κ ἄλλην τινὰ ὦ Ζεῦ πολὴν ἤδη χρό-
. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόουν τὸ
ᾶγμα, διότι ἀτενὲς ἀφεώρα ἐς
έ. ὁ δέ, καὶ ἔστενε, καὶ ὑπεδάκρυε.
εἴ ποτε πιοῦσα παραδοίην τῷ Γα-
μήδει τὸ ἔκπωμα, ὁ δέ, ᾔτει ἐν
τῷ ἐκείνῳ πιεῖν. καὶ λαβών, ἐ-
λει μεταξύ. καὶ πρὸς τοὺς ὀφ-
λμοὺς προσῆγε. καὶ αὖθις ἀφεώρα
ἐμέ. ταῦτα ἤδη συνίην, ἐρωτικὰ
α. καὶ ἐπιπολὺ μὲν ᾐδούμην λέ-
ιν πρὸς σέ. καὶ ᾤμην παύσεσθαι τῆς
νίας τὸν ἄνθρωπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λό-
ς ἐτόλμησέ μοι προσενεγκεῖν,
ὼ μὲν ἀφεῖσα αὐτὸν ἔτι δακρύον-
, καὶ προκυλινδούμενον, ἐπιφρα-
μένη τὰ ὦτα ὡς μὴ δὲ ἀκούσαιμι
τοῦ ὑβριστικὰ ἱκετεύοντος, ἀπῆλ-
σοὶ φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα

IVNONIS ET IOVIS.

IVNO.

Ixionem hunc vides Iupiter? quibuſnam moribus affectum putas? *Iup.* Hominem eſſe benignum Iuno, & hilarem convivam. Non enim converſaretur nobiſcum, ſi indignus conviva eſſet. *Iun.* At indignus eſt, cum ſit contumelioſus. Itaque ne amplius converſetur nobiſcum. *Iup.* Sed quid contumeliæ intulit? oportet enim, ut puto, me id ſcire. *Iun.* Quid vero aliud? Etenim pudet me dicere, ejuſmodi illud eſt quod commiſit. *Iup.* Atqui eo magis dicere debeas, quod turpia molitus eſt. Num igitur aliquam ſolicitavit ad ſtuprum? Intelligo enim cujuſmodi ſit turpe illud facinus, quod te pigeat dicere. *Iun.* Me ipſam, non aliam quampiam Iupiter, longo jam tempore: ac primum ignorabam quid rei eſſet, cur me intentis oculis aſpiceret: ipſe etiam ingemiſceret, & ſublachrymaretur; & ſi quando pota poculum Ganymedi traderem, in eodem potum peteret, atque interea oſcularetur captum, oculiſque admoveret, ac rurſus me intueretur. Hæc amatoria eſſe intelligebam, & tibi dicere longo tempore verebar, atque hominem à furore ceſſaturum putabam. Sed poſtquam verba mihi auſus eſt adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantem, & ad genua provolutum, obturatis auribus, ut ne ſupplicantis ipſius laſcivos ſermones audirem, abii ut tibi dicerem. Tu vero vide quomodo ſis ultu-

rus

¹ ὑβριστής γε ὤν] Clariſſ. Heynſ. ad Max. Tyr. dixi ad Petron. *Bourd.*

ὅπως μέτεισι τὸν ἄνδρα. Ζεύς. Εὖγε ὁ κατάρατος ἐπ' ἐμὲ αὐτόν, καὶ μέχρι τῆς Ἥρας γάμων; τοσοῦτον ἐμεθύσθη τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τούτων αἴτιοι, καὶ πέρα τοῦ μετρίου φιλάνθρωποι. οἵγε καὶ συμπότας αὐτοὺς ἐποιησάμεθα. συγγνωστοὶ οὖν, εἰ πιόντες ὅμοια ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐράνια κάλλη, καὶ οἷα οὔποτε εἶδον ἐπὶ γῆς, ἐπεθύμησαν ἀπολαῦσαι αὐτῶν, ἔρωτι ἁλόντες. [1] ὁ δὲ ἔρως, βίαιόν τί ἐστι, καὶ οὐκ ἀνθρώπων μόνον ἄρχει, ἀλλὰ καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε. Ἥρα. σοῦ μὲν καὶ πάνυ οὗτός γε δεσπότης ἐστί. καὶ ἄγει σε, καὶ φέρει τῆς ῥινός φασιν ἕλκων. καὶ ἕπῃ αὐτῷ ἔνθα ἂν ἡγῆταί σοι. καὶ ἀλλάττῃ ῥᾳδίως ἐς ὅ, τι ἂν κελεύσῃ. καὶ ὅλως κτῆμα καὶ παιδιὰ τοῦ ἔρωτος σύ γε. καὶ νῦν τῷ Ἰξίονι οἶδα καθότι συγγνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ αὐτὸς μοιχεύσας ποτὲ αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, ἥ σοι τὸν Πειρίθουν ἔτεκεν. Ζεύς. ἔτι γὰρ σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴ τι ἐγὼ ἔπαιξα ἐς γῆν κατελθών; ἀτὰρ οἶσθα ὅ μοι δοκεῖ περὶ τοῦ Ἰξίονος; κολάζειν μὲν μηδαμῶς αὐτόν, μηδ' ἀπωθεῖν τοῦ συμποσίου. σκαιὸν γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρᾷ, καὶ ὥς φῂς δακρύει, καὶ ἀφόρητα πάσχει. Ἥρα. τί ὦ Ζεῦ; δέδια γὰρ μή τι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπῃς. Ζεύς. οὐδαμῶς. ἀλλ' εἴδωλον ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπειδὰν λυθῇ τὸ συμπόσιον, κἀκεῖνος ἀγρυπνεῖ ὡς τὸ εἰκὸς ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, παρακατακλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ παύσαιτο ἀνιώμενος, οἰηθεὶς τετυχηκέναι τῆς ἐπιθυμίας. Ἥρα. ἄπαγε.

rus hominem. *Iup.* Euge: ſc
leratus ille in me ipſum, ad Iun
nis uſque nuptias, adeò inebr
tus eſt nectare. Cæterum nos a
thores horum ſumus, & ultra m
dum amatores hominum, q
quidem & convivatores noſt
ipſos fecimus. Venia igitur
gni ſunt, ſi nobiſcum ſimilia p
ti, deinde conſpectis cœleſti
formis quales nuſquam in ter
viderunt, amore capti, illis f
concupiverunt. Eſt autem am
violentum quiddam, nec ſol
hominibus, ſed & nobis ipſis int
dum imperat. *Iun.* Tuus quid
penitus hic eſt dominus, teque t
& agit, naſo (ut ajunt) trahe
& ſequeris ipſum quocunque
duxerit, & facile immutaris
quodcunque juſſerit: denique
poſſeſſio, & ludus es amoris.
nunc Ixioni, ſcio, quod veni
tribuis, ut qui uxorem ipſius o
adulterio vitiaris, quæ tibi P
thoum peperit. *Iup.* Adhuc
meminiſti, ſiquid ego luſi qu
in terram deſcendi? Sed n
quid mihi videatur de Ixio
ipſum quidem nequaquam m
ctandum, nec convivio ext
dendum: ruſticum enim ill
Sed quia amat, &, ut ais, lach
matur, & intolerabilia pati
Iun. Quidnam ô Iupiter? me
enim ne & tu contumelioſum
quid dicas. *Iup.* Nequaqu
Sed ſimulachrum tibi ſimile,
ctum ex nube, poſtquam ſolut
fuerit convivium, illi ut veriſi
le eſt, præ amore vigilanti, ad concubitum admoveamus: ſic er
angi deſinet, ratus ſe rem expetitam eſſe conſecutum. *Iun.* Apa

1 Ὁ δὲ ἔρως] Sic Long. lib. 2. Heliodor. lib. 4. & Dialog. Apoll. & Ba
ἁπάντων ἄρχων. Bourd.

μὴ ὥραισιν ἵκοιτο, τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Ζεύς. ὅμως ὑπόμεινον ὦ Ἥρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοις δεινὸν ὑπὸ τοῦ πλάσματος, εἰ νεφέλῃ ὁ Ἰξίων συνέσται; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δόξω. καὶ τὸ αἰσχρὸν εἰς ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιότητα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦτο φής. οὔτε γὰρ ἡ νεφέλη ποτὲ Ἥρα γένοιτ' ἂν, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' Ἰξίων μόνον ἐξαπατηθήσεται. Ἥρα ἀλλ' οἷοι πάντες ἄνθρωποι ἀπειρόκαλοί εἰσιν, αὐχήσει κατελθὼν ἴσως, καὶ διηγήσεται ἅπασι, λέγων συγγεγενῆσθαι τῇ Ἥρᾳ, καὶ σύλλεκτρος εἶναι τῷ Διΐ. καί που τάχα ἐρᾶν με φήσειεν αὐτοῦ. οἱ δὲ, πιστεύσουσιν, οὐκ εἰδότες ὡς νεφέλῃ συνῆν. Ζεύς. οὐκοῦν ἤν τι τοιοῦτον εἴπῃ, ἐς τὸν ᾅδην ἐμπεσὼν τροχῷ ἄθλιος προσδεθεὶς, συμπεριενεχθήσεται μετ' αὐτοῦ ἀεὶ, καὶ πόνον ἄπαυστον ἕξει, δίκην διδοὺς τοῦ ἔρωτος. Ἥρα. οὐ γὰρ δεινὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγαλαυχίας.

Ne quid tempeſtivum conſequatur, quando res quæ ſupra ſe ſunt, concupiſcit. *Iup.* Attamen patere ô Iuno. Quid enim tam grave tibi accidet ex hoc figmento, ſi cum nube Ixion congredietur? *Iun.* At nubes ego eſſe videbor: & in me turpitudinem committet propter ſimilitudinem. *Iup.* Nihil dicis. Neque enim nubes hæc Iuno unquam fuerit, neque tu nubes. Ixion autem ſolum decipietur. *Iun.* Sed ut omnes homines inſolentes ſunt, forte quum deſcenderit, gloriabitur, omnibuſque dicet ſe Iunonem compreſſiſſe, Ioviſque rivalem eſſe: forſitan etiam dixerit me ipſum amare: illi vero credent, neſcii eum cum nube congreſſum eſſe. *Iup.* Igitur ſi quid tale dixerit, ad inferos detrudetur, & rotæ miſer alligatus, cum ipſa perpetuo circumvolvetur, & laborem nunquam ceſſaturum ſuſtinebit, pœnas amoris luens. *Iun.* Non enim grave quidem hoc præ jactantia.

1 Μὴ ὥραισιν ἵκοιτο] Neſcio cur mutatum, ſic enim repoſueram. Proverb. de quo Ariſtophan. alii, σεσολοίκισται μὲν· ὤφειλε γὰρ μὴ ὥρας ἵκοιτο. Verum tamen Atticum eſt, & utitur Dialog. de ſaltat. Solœciſmum notarunt Grammatici. *Bourd.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΗΦΑΙΣΤΟΥ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Εὡράκας ὦ Ἄπολλον τὸ τῆς Μαίας βρέφος τὸ ἄρτι τεχθὲν, ὡς καλόν τέ ἐστι, καὶ προσγελᾷ πᾶσι, καὶ δηλοῖ τι ἤδη ὡς μέγα ἀγαθὸν ἀποβησόμενον; Απο. ἐκεῖνό

APOLLINIS, ET VVLCANI.

VVLC.

Vidiſti Apollo Maiæ infantulum illum nuper genitum, ut formoſus eſt, omnibuſque arridet, & jam quiddam præ ſe fert, quaſi in magnum aliquod bonum ſit evaſurus? *Ap.* Illum-

γε φῶ βρέφος ὦ Ἥφαιστε, ἢ μέγα ἀγαθὸν, ὃ τοῦ Ἰαπετοῦ πρεσβύτερόν ἐστιν ὅσον ἐν τῇ πανουργίᾳ; Ηφαι. καὶ τίνα ἂν ἀδικῆσαι δύναιτο ἀρτίτοκον ὄν; Απο. ἐρώτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ τὴν τρίαιναν ἔκλεψεν. ἢ τὸν Ἄρη, καὶ τούτου γὰρ ἐξείλκυσε λαθὼν τοῦ κουλεοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐμαυτὸν λέγω, ὃν ἀφώπλισε τοῦ τόξου, καὶ τῶν βελῶν. Ηφαι. τὸ νεογνὸν ταῦτα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν τοῖς σπαργάνοις; Απο. εἴσῃ ὦ Ἥφαιστε εἴ σοι προσέλθῃ μόνον. Ηφαι. καὶ μὴν προσῆλθεν ἤδη. Απο. τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλωλεν αὐτῶν; Ηφαι. πάντα ὦ Ἄπολλον. Απο. ὅμως ἐπίσκεψαι ἀκριβῶς. Ηφαι. νὴ Δία τὴν πυράγραν οὐχ ὁρῶ. Απο. ἀλλ᾽ ὄψει αὐτήν που ἐν σπαργάνοις τοῦ βρέφους. Ηφαι. οὕτως ὀξύχειρ ἐστὶ, καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκμελετήσας τὴν κλεπτικήν; Απο. οὐ γὰρ ἤκουσας αὐτοῦ καὶ λαλοῦντος ἤδη στωμύλα, καὶ ἐπίτροχα. ὁ δὲ, καὶ διακονεῖσθαι ἡμῖν ἐθέλει. χθὲς δὲ προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα, κατεπάλαισεν εὐθὺς οὐκ οἶδ᾽ ὅπως ὑφελκὼν τὼ πόδε. εἶτα μεταξὺ ἐπαινούμενος, τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε προσπτυξαμένης αὐτὸν ἐπὶ τῇ νίκῃ. τοῦ Διὸς δὲ γελῶντος, [1] τὸ σκῆπτρον. εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κεραυνὸς ἦν, καὶ πολὺ τὸ πῦρ εἶχε, κἀκεῖνον ἂν ὑφείλετο. Ηφαι. γοργόν τινα τὸν παῖδα φῄς. Απο. οὐ μόνον, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ μουσικόν. Ηφαι. τῷ, τοῦτο τεκμαίρεσθαι ἔχεις; Απο. χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν, ὄργανον ἀπ᾽ αὐτῆς συνεπήξατο. πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ

Illum-ne ego infantem ô Vulca dixero, aut magnum bonu qui quantum ad fraudulenti attinet, ipſo Iapeto antiquior e *Vulc.* Ecquem injuria afficere p tuerit, jam primum natus? Interroga Neptunum, cujus t dentem ſuffuratus eſt: aut M tem: nam & hujus ſubtraxit cla è vagina gladium: ut de me ip non dicam, quem arcu & ſag tis exarmavit. *Vulc.* Hæccine i fantulus ille, qui vixdum mov batur in faſciis? *Ap.* Scies V cane ſi modo ad te venerit a quando. *Vulc.* Atqui jam ven *Ap.* Quid igitur? omnia hab ferramenta, nullumque ip rum eſt amiſſum? *Vulc.* Omn ô Apollo. *Ap.* Attamen inſ ce diligenter. *Vulc.* Per Iove forcipem non video. *Ap.* S videbis ipſum alicubi in faſc infantis. *Vulc.* Adeone adun habet manus, perinde ac ſi ipſo ventre furandi artem ja eſſet meditatus? *Ap.* Annon a diviſti ipſum jam arguta & v lubilia loquentem? atque hic e iam miniſtrare vult nobis. H ri autem provocato Cupidin eum ilico palæſtra ſuperavit, ſcio quo pacto pedes illi ſubtr hens. Deinde interim dum la dabatur, Veneris ſurripuit ceſtum cum ob victoriam ipſum fuiſſe amplexata: Iovis etiam ridenti ſceptrum: ac niſi gravius fuiſſet multumque ignem habuiſſet ipſum quoque fulmen ſuſtuliſſet *Vulc.* Acrem mihi narras puerum *Ap.* Non id ſolum, ſed jam etiam muſicum. *Vulc.* Vndenam ho conjicere potes? *Ap.* Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex e compegit inſtrumentum. Brachiis enim adaptatis, & ſuperinduct

ju

1 Τὸ σκῆπτρον] In Cod. Florent. ſcribitur ἦλθεν ἐπὶ τὸ σκῆπτρον. Bourd.

1 *Ala*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, ... μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινά-...ος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πά-...γλαφυρὸν ὦ Ἥφαιστε, καὶ ἐναρ-...νιον, ὡς κἀμὲ αὐτῷ φθονεῖν τ᾽ ...άλαι κιθαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε ἡ Μαῖα ὡς οὐδὲ μένοι τὰς νύκτας τῷ οὐρανῷ, ἀλλ᾽ ὑπὸ περιεργίας ...ει τ᾽ ᾅδου κάτοι, κλέψων τί κεῖθεν δηλαδή. ὑπόπτερος δ᾽ ...ι. καὶ ῥάβδον τινὰ πεποίηται θαυ-...σίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγω-...ῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. Ἡφαι. ...ὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτῷ παίγνιον ...αι. Ἀπο. τοιγαροῦν ἀπέδωκέ σοι ...ισθὸν τὴν πυράγραν. Ἡφαι. εὖ ...ὑπέμνησας. ὥστε βαδιοῦμαι ἀπο-...ψόμενος αὐτὴν, εἴ που ὡς φῂς εὑ-...θείη ἐν τοῖς σπαργάνοις.

jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſpherio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeò & concinnum quiddam modulatur, ut ego quoque illi jam invidiam, qui jam olim perſonando citharam me exerceo. Dicibat autem Maia fore ut neque noctu in cœlo maneret, ſed præ nimio agendi ſtudio ad inferos uſque deſcenderet, inde nimirum aliquid furto ablaturus. Eſt autem [1] alatus, ac [2] virgam quandam mirificæ poteſtatis fecit, qua animas evocat, & mortuos deducit. *Vulc.* Illum ipſi dedi ut eſſet ludicrum. *Ap.* Proinde & mercedem iſtam tibi retulit, forcipem videlicet. *Vulc.* Recte ne admonuiſti, quare ibo ut illum recipiam, ſicubi ut ais, inter ſcias inveniri poterit.

1 *Alatus*] De forma Mercurii vide Macrob. *Cogn.*
2 *Virgam*] De Mercurii Virga Homer. Odyſſ. 5. Virg. 4. Æn. hinc dictus χρυσόρραπις. Idem.

ΗΦΑΙΣΤΟΥ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΦΑΙΣΤΟΣ.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιεῖν; ἥκω γὰρ ὡς ἐκέλευσας ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον, εἰ καὶ λίθους δέοι μιᾷ πληγῇ διατεμεῖν. Ζ. ...γε ὦ Ἥφαιστε. ἀλλὰ δίελέ μου ...ὴν κεφαλὴν εἰς δύο, κατενεγκών. ...Ἡφαι. πειρᾷ μου εἰ μέμηνα; πρό-...σταττε δ᾽ οὖν τἀληθὲς, ὅπερ θέλεις ...ι γενέσθαι. Ζ. διαιρεθῆναί μοι τὸ ...ρανίον. εἰ δὲ ἀπειθήσεις, οὐ νῦν ...ρῶτον ὀργιζομένου πειράσῃ μου, ...λλὰ χρὴ καθικνεῖσθαι παντὶ τῷ θυ-...s non nunc primum iraſcentem.

VVLCANI, ET IOVIS.

VVLC.

Quid me oportet facere Iupiter? Venio enim ut juſſiſti, ſecurim habens acutiſſimam, etiam ſi lapides uno ictu opus ſit diſſecare. *Iup.* Recte ſane, ô Vulcane, Sed jam impacta illa, divide mihi caput in duas partes. *Vulc.* Tentas me, num inſaniam? Impera igitur vere, quod vis tibi fieri. *Iup.* Dividi mihi calvariam volo. Si vero non obedieris, me experie- Verum toto animo feriendum eſt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μαι, μηδὲ μέλλειν. ἀπόλλυμαι γὰρ ὑπὸ τῶν ὠδίνων, αἵ μου τὸν ἐγκέφαλον ἀναστρέφουσιν. Ηφαι. ὅρα ὦ Ζεῦ μὴ κακόν τι ποιήσωμεν. ὀξὺς γὰρ ὁ πέλεκύς ἐστι, καὶ οὐκ ἀναιμωτὶ, οὐδὲ κατὰ τὴν Εἰλείθυιαν μαιώσεταί σε. Ζ. κατένεγκε μόνον ὦ Ἥφαιστε θαῤῥῶν. οἶδα γὰρ ἐγὼ τὸ συμφέρον. Ηφαι. ἄκων μὲν, κατοίσω δέ. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν, σοῦ κελεύοντος; τί τοῦτο; κόρη ἔνοπλος. μέγα ὦ Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν τῇ κεφαλῇ. εἰκότως γοῦν ὀξύθυμος ἦσθα, τηλικαύτην ὑπὸ τὴν μήνιγγα παρθένον ζωογονῶν. καὶ ταῦτα ἔνοπλον. ἦπου στρατόπεδον, οὐ κεφαλὴν ἐλελήθεις ἔχων. ἡ δὲ, πηδᾷ, καὶ πυῤῥιχίζει, καὶ τὴν ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δόρυ πάλλει, καὶ ἐνθουσιᾷ. καὶ τὸ μέγιστον, καλὴ πάνυ καὶ ἀκμαία γεγένηται ἤδη ἐν βραχεῖ. γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο ἡ κόρυς. ὥστε ὦ Ζεῦ μαίωτρά μοι ἀπόδος ἐγγυήσας μοι αὐτήν. Ζ. ἀδύνατα αἰτεῖς ὦ Ἥφαιστε. παρθένος γὰρ ἀεὶ θέλει μένειν. ἐγὼ γοῦν τό γε ἐπ' ἐμοὶ, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ηφαι. τοῦτ' ἐβουλόμην. ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ ἤδη συναρπάσω αὐτήν. Ζ. εἴ σοι ῥᾴδιον οὕτω, ποίει. πλὴν οἶδα ὅτι [1] ἀδυνάτων ἐρᾷς.

eſt, nec cunctandum. Pereo nim præ doloribus, qui mihi c rebrum invertunt. *Vulc.* Vi Iupiter ne quid mali faciamu acuta enim ſecuris eſt. Nec ſi ſanguine, nec ad Lucinæ more tibi obſtetricabitur. *Iup.* Incu modo Vulcane, audacter. E enim novi quid ſit conducibi *Vulc.* Invitus quidem, ſed men feriam: quid enim agat a quis te jubente? Quid iſtuc? mata puella. Magnum ô Iu ter, in capite malum habeb Quare merito iracundus er cum ſub membrana cerebri t tam virginem vivam nutrir idque armatam. Nimirum ſcius caſtra, non caput habeb Hæc vero ſaltat, & cum arm tripudiat, & clypeum concut & haſtam vibrat, & furore c citatur. Quodque maximum formoſa admodum, ætatis n turæ brevi adeo jam facta Cæruleis quidem eſt oculis, huic ornatum addit galea. Qu ô Iupiter, hoc mihi refer obſ tricandi præmium, illam mi deſponde. *Iup.* Impoſſibilia p Vulcane: vult enim virgo p manere. Ego certe quantum in me eſt, nihil repugno. *Vu* Hoc volebam, curæ mihi erunt reliqua: jamque ipſam rapia *Iup.* Si hoc tibi adeo facile eſt, facias licet. At illud ſcio te, q conſequi nequeas, amare.

1 Ἀδυνάτων ἐρᾷς] Vulcanum tamen habuiſſe Minervam τὴν νόμῳ γαμέ
Teſtatur oraculum Byzantinum:

Νῆσος τίς ἐστι φυτώνυμον ἄμμα λαχοῦσα
Ὑσθμὸν ὁμοῦ τε πορθμὸν ἐπ' ἠπείροιο φέρουσα.
Ἔνθ' Ἥφαιστος ἔχων χαίρει γλαυκῶπιν Ἀθήνην. Bourd.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Ἔστιν ὦ Ἑρμῆ νῦν ἐντυχεῖν τῷ Διΐ; Ερ. οὐδαμῶς ὦ Πόσειδον. Πο. ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ. Ερ. μὴ ἐνόχλει φημί. ἄκαιρον γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόντι. Πο. μῶν τῇ Ἥρᾳ σύνεστιν; Ερ. οὔκ. ἀλλ' ἑτεροῖόν τι ἐστι. Πο. συνίημι. ὁ Γανυμήδης ἔνδον. Ερ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μαλακῶς ἔχει αὐτός. Πο. πόθεν ὦ Ἑρμῆ; δεινὸν γὰρ τοῦτο φής. Ερ. αἰσχύνομαι εἰπεῖν. τοιοῦτόν ἐστι. Πο. ἀλλ' οὐ χρὴ πρὸς ἐμὲ θεῖόν γε ὄντα. Ερ. τέτοκεν ἀρτίως ὦ Πόσειδον. Πο. ἄπαγε. τέτοκεν ἐκεῖνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος ὤν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπεσήμαινεν αὐτῷ ἡ γαστὴρ ὄγκον τινά. Ερ. εὖ λέγεις. οὐ γὰρ ἐκείνη εἶχε τὸ ἔμβρυον. Πο. οἶδα. ἐκ τῆς κεφαλῆς ἔτεκεν αὖθις, ὥσπερ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκάδα γὰρ τὴν κεφαλὴν ἔχει. Ερ. οὔκ. ἀλλ' ἐν τῷ μηρῷ ἐκύει τὸ ἐκ τῆς Σεμέλης βρέφος. Πο. εὖγε ὁ γενναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυοφορεῖ, καὶ πανταχόθι τοῦ σώματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέλη ἐστί; Ερ. Θηβαία. τῶν Κάδμου θυγατέρων μία. ταύτῃ συνελθὼν, ἐγκύμονα ἐποίησεν. Πο. εἶτα ἔτεκεν ὦ Ἑρμῆ ἀντ' ἐκείνης; Ερ. καὶ μάλα, εἰ καὶ παράδοξον εἶναί σοι δοκεῖ. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦ-

NEPTVNI ET MERCVRII.

NEPT.

Licet-ne Mercuri convenire Iovem nunc? *Merc.* Nequaquam Neptune. *Nept.* Ipſi tamen me adeſſe renuncia. *Merc.* Ne moleſtus ſis, inquam. Importunum enim hoc. Quare ne videris quidem ipſum in præſentia. *Nept.* An cum Iunone concumbit? *Merc.* Non: ſed diverſum quiddam eſt. *Nept.* Intelligo. Ganymedes intus eſt. *Merc.* Neque illud. Sed incommoda eſt valetudine. *Nept.* Vnde hoc Mercuri? rem enim gravem dicis. *Merc.* Pudet me dicere, tale quiddam eſt. *Nept.* At nihil eo tibi opus eſt apud me qui tuus ſum patruus. *Merc.* Peperit paulò ante Neptune. *Nept.* Apage. peperit-ne ille? ex quo? nos igitur latuit eum eſſe hermaphroditum? at neque uterus ejus tumorem ullum præ ſe tulit. *Merc.* Rectè dicis non enim ille fœtum intra ſe habebat. *Nept.* Novi. Rurſus ex capite peperit, quemadmodum Minervam: caput enim habet puerperum. *Merc.* Minime. ſed in femore fœtum ex Semele receptum concepit. *Nept.* Euge generoſus ille, ut totus & ab omni parte corporis prægnans ſit. Sed quænam eſt iſta Semele? *Merc.* Thebana mulier, ex [1] Cadmi filiabus una: huic congreſſus, prægnantem fecit. *Nept.* Deinde Mercuri pro ipſa peperit? *Merc.* Maxime. etiamſi abſurdum id tibi videatur. [2] Nam Semelen dolis ag-

1 *Cadmi filiabus*] Nam quatuor fuerunt Semele, Agave, Ino, & Autonoë. *Cogn.*

2 *Nam Semelen*] Docet Euripid. in Bacch. *Idem.*

σα ἡ Ἥρα, οἶσθα δὲ ὡς [1] ζηλότυπός ἐστι, πείθει αἰτῆσαι παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βροντῶν καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ' αὐτήν. ὡς δ' ἐπείσθη, καὶ ἧκεν ἔχων καὶ τὸν κεραυνὸν, ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος. καὶ ἡ Σεμέλη μὲν διαφθείρεται ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ κελεύει ἀνατεμόντα τὴν γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνακομίσαι ἀτελὲς ἔτι αὐτῷ τὸ ἔμβρυον ἑπταμηνιαῖον. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, διελὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρὸν, ἐντίθεισιν, ὡς ἀποτελεσθείη ἐνταῦθα. καὶ νῦν τρίτῳ ἤδη μηνὶ ἐξέτεκεν αὐτό. καὶ μαλακῶς ἀπὸ τῶν ὠδίνων ἔχει. Πο. νῦν οὖν ποῦ τὸ βρέφος ἐστίν; Ερ. [3] ἐς τὴν Νύσαν ἀποκομίσας, παρέδωκα ταῖς νύμφαις ἀνατρέφειν, Διόνυσον ἐπονομασθέντα. Πο. οὐκοῦν ἀμφότερα τοῦ Διονύσου τούτου καὶ μήτηρ καὶ πατὴρ ὁ ἀδελφός ἐστιν; Ερ. ἔοικεν. ἄπειμι δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ τραῦμα οἴσων, καὶ τἄλλα ποιήσων, [4] ὅσ' ἂν νομίζηται ὥσπερ λεχοῖ.

aggreſſa Iuno (noſti autem qua[…] ſit zelotypa) perſuadet illi ut p[…] tat à Iove, quo cum tonitru[…] fulgure ad ſe veniat. Quæ cu[…] verbis hujus inducta credidiſſe[…] veniſſetque Iupiter ſecum fulm[…] portans, conflagravit tectun[…] ipſaque Semele ex igne periit n[…] autem jubet ut inciſa illius alv[…] fœtum illum imperfectum […] [2] ſeptimeſtrem ſibi afferam. Qu[…] ubi feciſſem, ille diſſecto femo[…] ſuo, ei indit, ut ibi perficeretu[…] & nunc tertio jam menſe eu[…] partu edidit: & nunc ex dolor[…] bus paulum eſt languidus. *Nep*[…] Vbi igitur nunc eſt infans? *Mer*[…] In Nyſam hinc ablatum, tradi[…] nymphis enutriendum, cogn[…] mine Dionyſium. *Nept.* Ergo […] trumque, Dionyſii hujus & p[…] ter & mater ille eſt! *Merc.* I[…] videtur. Abeo igitur, ut illi […] quam ad vulnus afferam, aliaqu[…] præſtem, quæ fieri ſolent, tanquam puerperæ.

1 Ζηλότυπος] Sic antea Dial. & Iov. & de ſacrif. Senec. herc. fur. *Bourd.*
2 *Septimeſtrem*] Patet apud Cic. 1. de Nat. deor. *Cogn.*
3 Ἐς τὴν Νύσαν] Callimach. hym. Iovis. *Bourd.*
4 Ὅς ἂν] Angl. ἅ. Idem.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

ΕΡΜΗΣ.

Ω ἥλιε, μὴ ἐλάσῃς τήμερον ὁ Ζεύς φησι, μηδὲ αὔριον, μηδ' ἐς τρίτην ἡμέραν, ἀλλ' ἔνδον μένε. καὶ τὸ μεταξὺ μία τις ἔστω νὺξ μακρά. ὥστε λυέτωσαν μὲν

MERCVRII, ET SOLIS.

MERC.

[1] Ne currum agas ho[…] die ô Sol, inqui[…] Iupiter, neque cras[…] neque perendie. ſe[…] intus mane: atqu[…] interea una nox eſto longa. Quar[…]

rur[…]

1 *Ne currum agas*] De ſolis curru, Lucianus in bis accuſato, de ejus equis[…] Ovid. 2. Metam. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αἱ ὧραι αὖθις τοὺς ἵππους. σὺ δὲ
έσον τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ
ακροῦ σεαυτόν. Η. καινὰ ταῦτα ὦ
ρμῆ καὶ ἀλλόκοτα ἥκεις παραγ-
λῶν. ἀλλὰ μὴ παραβαίνειν τι ἔ-
ξω ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλάσαι
ὅρων, κᾆτά μοι ἄχθεται, καὶ
ὴν νύκτα τριπλασίαν τῆς ἡμέρας
οιῆσαι διέγνωκεν; Ερ. οὐδὲν τοιοῦ-
ν. οὐδ᾽ ἐς ἀεὶ τοῦτο ἔσται. δεῖ δὲ
ί τι νῦν αὐτὸς ἐπιμηκεστέραν γενέσθαι
τὴν νύκτα. Η. ποῦ δὲ καὶ ἐστὶν,
πόθεν ἐξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦ-
ά μοι; Ερ. ἐκ Βοιωτίας ὦ Ἥλιε,
παρὰ τῆς Ἀμφιτρύωνος γυναικὸς,
συνέστιν. Η. ἐρῶν αὐτῆς; εἶτα
χ ἱκανὴ νὺξ μία; Ερ. οὐδαμῶς.
χθῆναι γάρ τινα δεῖ ἐκ τῆς ὁμιλίας
αὐτῆς μέγαν, καὶ πολύαθλον θεόν.
οῦτον οὖν ἐν μιᾷ νυκτὶ ἀποτελεσθῆ-
ι ἀδύνατον. Η. ἀλλὰ τελεσιουργεί-
ω μὲν ἀγαθῇ τύχῃ. ταῦτα δ᾽ οὖν ὦ
ρμῆ οὐκ ἐγίνετο ἐπὶ τοῦ Κρόνου.
ὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμὲν. οὐδ᾽ ἀπόκοι-
ος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας ἦν.
δ᾽ ἀπολιπὼν ἂν τὸν οὐρανὸν ἐν Θή-
αις [2] ἐκοιμᾶτο, ἀλλὰ ἡμέρα μὲν
ν ἡ ἡμέρα, νὺξ δὲ κατὰ μέτρον τὸ
ὐτῆς, ἀνάλογον ταῖς ὥραις. ξένον
, ἢ παρηλλαγμένον, οὐδέν. οὐδ᾽
ν ἐκοινώνησέ ποτε ἐκεῖνος θνητῇ
υναικί. νῦν δὲ δυστήνου γυναίου ἕνε-
κα, χρὴ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα,
αὶ ἀκαμπεστέρους μὲν γενέσθαι τοὺς
ππους ὑπὸ τῆς ἀργίας, δυσπόρον δὲ
τὴν ὁδὸν, ἀτριβῆ [3] μὲν οὖσαν ἑξῆς
τριῶν ἡμερῶν, τοὺς δ᾽ ἀνθρώπους
ἀθλίως ἐν σκοτεινῷ διαβιοῦν; τοιοῦ-

rurſus quidem horæ ſolvant equos: tu vero ignem extingue, & longum quieſce. *Sol.* Nova hæc Mercuri, & aliena nuntiaturus venis. Sed nunquid in curriculo tranſgredi viſus ſum, & extra fines egiſſe: atque ideo iraſcitur mihi, noctemque die triplo majorem facere decrevit? *Merc.* Nihil tale: neque id in perpetuum erit: ſed ipſe nunc opus habet, noctem ſibi fieri conſueto longiorem. *Sol.* At ubi & nunc ille eſt vel unde miſſus es hæc mihi nuntiatum. *Merc.* Ex Bœotia: ô Sol, ab uxore Amphitryonis, cum qua concumbit. *Sol.* Illiuſne amator? nec illi nox una ſufficit? *Merc.* Nequaquam. Naſci enim quendam oportet ex hoc concubitu, magnum, multorumque certaminum victorem Deum. Hoc igitur una nocte abſolvi non poteſt. *Sol.* Sed quod felix fauſtumque ſit, abſolvat. Verumtamen hæc Mercuri non fiebant tempore Saturni (ſoli enim nos ſumus) nec à Rheæ lecto ſecubabat: neque relicto cœlo Thebis dormiebat. Sed dies quidem tum dies erat: nox vero, menſuram ſuam pro ratione horarum ſervabat: peregrinum vero aut immutatum nihil. Neque unquam ille cum mortali muliere rem habuit. At nunc infœlicis mulierculæ cauſa, oportet omnia perverti: atque equos quidem deſidia fieri præfractiores: viam vero tranſitu difficiliorem, ut pote quæ toto triduo non teretur. Homines præterea miſere in tenebris vivere. Hoc bo-

1 Αἱ ὧραι] Ex Homero. *Bourd.*
2 Ἐκοιμᾶτο] Κοιμᾶσθαι, συνεῖναι, κοινωνεῖν, καθεύδειν, verba quibus utitur, pro Latino *ſolere.* Idem.
3 Μὲν οὖσαν] Male Angl. *μένουσαν.* Nullus enim ſenſus eſſet. *Idem.*

1 *En-*

τι ἀπολαύσονται τῶν Διὸς ἐρώτων. καὶ καθεδοῦνται περιμένοντες, ἔστ' ἂν ἐκεῖνος ἀποτελέσῃ τὸν ἀθλητὴν, ὃν λέγεις ὑπὸ μακρῷ τῷ ζόφῳ. Ερ. σιώπα ὦ Ἥλιε, μή τι κακὸν ἀπολαύσῃς τῶν λέγων. ἐγὼ δὲ παρὰ τὴν Σελήνην ἀπελθὼν, καὶ τὸν ὕπνον, ἀπαγγελῶ κἀκείνοις ἅπερ ὁ Ζεὺς ἀπέστειλε. τὴν μὲν, σχολῇ προβαίνειν. τὸν δὲ ὕπνον, μὴ ἀνιέναι τοὺς ἀνθρώπους, ὡς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τὴν νύκτα γεγενημένην.

boni ex Iovis amoribus illi co
ſequentur , ſedebuntque exp
ctantes , donec athletam iſtu
quem dicis, ſub longis teneb
abſolverit. *Merc.* Tace, ô So
nequid mali pro tuis hiſce dic
nanciſcare. Ego vero ad Luna
& Somnum hinc profectus,
lis etiam renunciabo quæ Iupit
mandavit : illi quidem ut le
te procedat , huic Somno,
relaxet homines , quo nocte
hanc adeo longam fuiſſe ignore

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΣΕΛΗΝΗΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Τί ταῦτα ὦ Σελήνη φασὶ ποιεῖν σε ὁπότ' ἂν κατὰ τὴν Καρίαν γένῃ, ἱστάναι μέν σε τὸ ζεῦγος ἀφορῶσαν ἐς τὸν Ἐνδυμίωνα καθεύδοντα, ὑπαίθριον ἅτε κυνηγέτην ὄντα, ἐνίοτε δὲ καὶ καταβαίνειν ἐπ' αὐτὸν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; Σε. ἐρώτα ὦ Ἀφροδίτη τὸν σὸν υἱὸν, ὅς μοι τούτων αἴτιος. Ἀφρ. ἔα. ἐκεῖνος ὑβριστής ἐστιν. ἐμὲ γοῦν αὐτοῦ τὴν μητέρα, οἷα δέδρακεν, ἄρτι μὲν, ἐς τὴν Ἴδην κατάγων, Ἀγχίσου ἕνεκα τοῦ Ἰλιέως. ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥστε πολλάκις ἠπείλησα, εἰ μὴ παύσεται τοιαῦτα ποιῶν, κλάσειν μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα, καὶ τὴν φαρέτραν, περιαιρήσειν δὲ

VENERIS ET LVNÆ.

VEN.

Quid hoc rei eſt ô Lun
quod ajunt te facer
quoties ad Cariam v
nis: te quidem curru
ſiſtere dum dormientem [1] E
dymionem intueris, ſub dio m
re venatoris jacentem : interdu
etiam ex media via ad ipſum d
ſcendere? *Lun.* Interroga Ven
filium tuum, qui mihi harum
rum eſt author. *Ven.* Sine. Co
tumelioſus ille eſt, me quip
matrem ipſius quibus modis a
fecit? nunc quidem Anchi
Trojani cauſa in Idam deducen
nunc vero in Libanum ad Aſſ
rium illum adoleſcentem, que
& Proſerpinæ amabilem feci
& me meis amoribus dimidia
parte privavit. Quare ſæpi
minata ſum, ni talia facere d
ſinat, me arcus & pharetram ipſius fracturam, & alas amput
t

1 *Endymionem*] Fabula hinc nata quod Endymion motum hujus primus o
ſervaſſe atque aliis oſtendiſſe dicitur. Plin. lib. 2. c. 9. *Cogn.*

1 T

...ι τὰ πτερά. ἤδη δὲ καὶ πληγὰς ...τοῦ ἐνέτεινα εἰς [1] τὰς πυγὰς τῷ ...νδάλῳ. ὁ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως πα...ραυτίκα δεδιὼς, καὶ ἱκετεύων, ...τ' ὀλίγον ἐπιλέλησται ἁπάντων. ...τὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ Ἐνδυμίων ...ν; εὐπαραμύθητον γὰρ οὕτω τὸ ...νόν. Σε. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ...Ἀφροδίτη δοκεῖ. καὶ μάλιστα ὅ...ν ἐπιβαλλόμενος ἐπὶ τῆς πέτρας ...ὴν χλαμύδα καθεύδῃ, τῇ λαιᾷ ...ἔχων τὰ ἀκόντια, ἤδη ἐκ τῆς χει...ρὸς ὑπορρέοντα. ἡ δεξιὰ δὲ, περὶ ...ὴν κεφαλὴν ἐς τὸ ἄνω [2] ἐπικε...κλασμένη ἐπιπρέπει, τῷ προσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ ὕπνου λε...λυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμβρόσιον ...κεῖνο ἆσθμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀψο...φητὶ κατιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύ...λων βεβηκυῖα, ὡς ἂν μὴ ἀνεγρό...μενος ἐκταραχθείη, οἶσθα τί ἂν ...ν σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα. πλὴν ...πόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

turam. Iampridem & plagas ipſi in nates incuſſi ſandalio. Sed ille neſcio quomodo protinus metuens ac ſupplicans, paulo poſt omnium obliviſcitur. Verum dic mihi formoſuſne eſt hic Endymion? Huic enim malo illud ſolatio fuerit. *Lun.* Mihi quidem formoſus admodum videtur, ô Venus, & maxime quando inſtrata ſuper rupem chlamyde dormit, læva tenens ſagittas, paulatim è manu prolabentes. Dextra vero circum caput ſurſum verſus reflexa, faciei cui circumjacet, affert decorem. Ipſe vero ſolutus ſomno, ambroſium illum halitum anhelat. Tunc igitur abſque ſtrepitu deſcendens, ſummiſque digitis inſiſtens, ut ne expergefactus perturbetur. Scis ſane quid poſt hæc dictura fuerit: ſed equidem amore diſpereo.

1 Τὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ] Sic Dial. Iovis Herc. & Æſc. dixerunt ad il...ud Perſ.

Solea puer objurgabere rubra.

...ic pag. 208. & ſæpius. *Bourd.*

2 Ἐπικεκλασμένη] Sic de Merc. cond. *laxa cervix*, Perſ. ſic ὄμμα κεκλασμένον. *Idem.*

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Ω τέκνον Ἔρως, ὅρα οἷα ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω ὁπόσα τοὺς ἀνθρώπους ἀναπείθεις, καθ' αὑτῶν ἢ κατ' ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ καὶ τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ. ὃς τὸν μὲν Δία πολύμορφον ἐπιδεικνύεις,

VENERIS ET CVPIDINIS.

VEN.

Cupido gnate, vide quæ facis. Non dico quæ te impulſore homines in terra, vel in ſe quiſque, vel invicem alii in alios admittunt: ſed quæ in cœlo fiunt. Qui multiformem [1] Iovem exhibes, illum in quodcun-

1 *Iovem*] Leg. Eraſm. Chil. 1. Cent. 3. Adag. 1. Ovid. 6. Metam. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀλλάττων ἐς ὅ, τι ἂν σοὶ ἐπὶ τοῦ καιροῦ δοκῇ· τὴν σελήνην δὲ [1] καθαιρεῖς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ Κλυμένῃ βραδύνειν ἐνίοτε ἀναγκάζεις ἐπιλελησμένον τῆς ἱππασίας. ἃ μὲν γὰρ ἐς ἐμὲ τὴν μητέρα ὑβρίζεις, θαρρῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὦ τολμηρότατε, καὶ τὴν Ῥέαν αὐτὴν γραῦν ἤδη καὶ μητέρα τοσούτων θεῶν, ἀνέπεισας παιδεραστεῖν, καὶ τὸ Φρύγιον μειράκιον ἐκεῖνο ποθεῖν. καὶ νῦν ἐκείνη μέμηνεν ὑπὸ σοῦ. καὶ ζευξαμένη τοὺς λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ τοὺς Κορύβαντας ἅτε μανικοὺς καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἄνω καὶ κάτω τὴν Ἴδην περιπολοῦσιν. ἡ μὲν, ὀλολύζουσα ἐπὶ τῷ Ἄττῃ. [3] οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν, τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν. ὁ δὲ, ἀνεὶς τὴν κόμην, ἵεται μεμηνὼς διὰ τῶν ὀρῶν. ὁ δὲ, αὐλεῖ τῷ κέρατι. ὁ δὲ, ἐπιβομβεῖ τῷ τυμπάνῳ, ἢ ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. καὶ ὅλως, θόρυβος καὶ μανία τὰ ἐν τῇ Ἴδῃ ἅπαντά ἐστι. δέδια τοίνυν ἅπαντα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἡ τὸ μέγα σε κακὸν τεκοῦσα, μὴ ἀπομανεῖσά ποτε ἡ Ῥέα, ἢ καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὑτῇ οὖσα, κελεύσῃ τοὺς Κορύβαντας συλλαβόντας σε, διασπάσασθαι, ἢ τοῖς λέουσι παραβαλεῖν. ταῦτα δέδια κινδυνεύοντά σε ὁρῶσα. Ερ. Θάρρει μῆτερ, ἐπεὶ καὶ τοῖς λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπαναβὰς ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ τῆς κόμης λαβόμενος, ἡνιοχῶ αὐτούς. οἱ δὲ, σαίνουσί με. καὶ τὴν χεῖρα δεχόμενοι, ἐς τὸ στόμα περιλιχμησάμενοι, ἀποδιδόασί μοι. αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ῥέα, πότε ἂν ἐκείνη

cunque tibi viſum fuerit pro tempore immutans. Lunam autem è cœlo detrahis. Solem vero apud Clymenen aliquoties tardare compellis, oblitum aurigationis. Nam quicquid injuriæ in me matrem tuam committis, audacter facis. Verum tu confidentiſſime ipſam etiam [2] Rheam, jam anum, totque Deorum matrem ad puſionis amorem compuliſti & ad Phrygii illius adoleſcentis deſiderium. Eaque jam à te acta eſt in inſaniam, junctiſque leonibus, & aſſumptis Corybantibus, quippe qui & ipſi furore quodam afflati ſunt, ſurſum ac deorſum per Idam oberrant: hæc quidem amore Attis ejulat. Corybantum vero, alius ſuum ipſe penem enſe reſecat: alius demiſſa coma per montes fertur inſanus, alius cornu canit, alius tympano ſtrepitum facit, alius cymbalum pulſat. Breviter, omnis undiquaque Ida tumultus atque inſaniæ plena eſt. Proinde cuncta timeo: metuo tale quid, ego quæ te magnum malum peperi, ne ſi quando reſipiſcat Rhea, vel etiam potius ſi inſanire pergat, Corybantibus imperet, ut te correptum diſcerpant, aut leonibus objiciant. Hoc ego metuo, quum te periclitantem video. *Cup*. Bono animo eſto mater, ſiquidem leonibus ipſis jam factus ſum familiaris: ac ſæpenumero conſcenſo tergo, prehenſaque juba, equitis ritu illos agito. Illi vero cauda blandiuntur mihi, manumque ore exceptam circum lambunt, illæſamque reddunt. Porro Rheæ ipſi, quando tandem va-

ca-

1 Καθαιρεῖς] Dixi ad Petron Clar: Caſ. ad Theophr. *Bourd.*
2 *Rheam*] Cybelem, de qua dixit antea. *Cogn.*
3 Οἱ Κορύβαντες] Dixerunt ad Claudian. 1. de rapt. Proſ. *Bourd.*

1 Ολ

…ὴν ἀγάγοι ἐπ᾽ ἐμὲ, [1] ὅλη οὖσα …τῇ Ἄττῃ; καίτοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, …κνὺς τὰ καλὰ οἷά ἐστιν; ὑμεῖς δὲ … ἐφίεσθε τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν … αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ …μῆτερ αὐτὴ μηκέτι ἐρᾶν μήτε σὲ … Ἄρεως, μήτ᾽ ἐκεῖνον σοῦ; Α-…. ὡς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς ἁ-…των. ἀλλὰ μεμνήσῃ μου ποτὲ … λόγων.

caverit, ut me ulciſcatur, cum in Atte tota ſit? Ecquid ego delinquo, quum res pulchras quales ſunt demonſtro? Vos ne appetite res pulchras: quare his de rebus ne in me crimen conferte. An vis mater ut neque tu poſthac Martem, neque ille te amet? *Ven.* Quam callidus es, & nulla in re non ſuperas. Attamen horum quæ dixi, olim memineris.

Ὅλη] Tota, *ut totus in armis, totus veniſti.* Petron. *Bourd.*

…ΙΟΣ, ΑΣΚΛΗΠΙΟΥ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΖΕΥΣ.

Παύσασθε ὦ Ἀσκληπιὲ, καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. …πρεπῆ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότρια τοῦ …μποσίου τῶν θεῶν. Ηρα. ἀλλὰ ἐ-…λεις ὦ Ζεῦ τουτονὶ τὸν [1] φαρμα-…κέα προκατακλίνεσθαί μου; Ασκλη. …Δία. καὶ ἀμείνων γάρ εἰμι. Ηρα. … τί ὦ ἐμβρόντητε; ἢ διότι σε ὁ …ὺς ἐκεραύνωσεν, ἃ μὴ θέμις ποι-…τα, νῦν δὲ κατ᾽ ἔλεον αὖθις ἀθα-…σίας μετείληφας; Ασκλη. ἐπι-λήσῃ γὰρ καὶ σὺ ὦ Ἡράκλες ἐν Οἴτῃ καταφλεγεὶς, ὅτι μοι ὀνει-…ζεις τὸ πῦρ; Ηρα. οὔκουν ἴσα καὶ …οια βεβίωται ἡμῖν, ὃς Διὸς μὲν …ς εἰμι, τοσαῦτα δὲ πεπόνηκα [2] ἐκκαθαίρων τὸν βίον, θηρία κατα-…νιζόμενος, καὶ ἀνθρώπους ὑβρι-

IOVIS, ÆSCVLAPII, ET HERCVLIS.

IVP.

Deſinite ô Æſculapi & tu Hercules inter vos rixari perinde ut homines. Indecora enim hæc, & à convivio Deorum aliena. *Herc.* At vis, ô Iupiter, medicamentarium iſtum me priorem accumbere? *Æſc.* Ita per Iovem. Etenim ſum melior. *Merc.* Qua in re, ô attonite? an quia te Iupiter fulmine percuſſit cum faceres quæ nefas erat: nunc autem ex miſericordia iterum immortalitatis particeps factus es? *Æſc.* Tu vero Hercules oblitus es, te in Oeta conflagraſſe, quando quidem mihi ignem objicis? *Herc.* Nequaquam æqualia & ſimilia ſunt quæ in vita geſſimus, ut …ui ipſe Iovis quidem ſim filius, tantos autem labores vitam expur…ans ſuſtinuerim, & feras debellans, & de contumelioſis hominibus

1 Φαρμακέα] Interpretatus ſum ad Petron. *Pharmace reſponde*, ſic in dial. de earum Iudicio. *Bourd.*

2 Ἐκκαθαίρων τὸν βίον] Sic in Vitarum Auctione. quo loci Cynicæ ſectæ Deus eſſes Hercules. *Idem.*

σταὶς τιμωρούμενος. σὺ δὲ [1] ῥιζοτόμος εἶ, καὶ ἀγύρτης· νοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώποις χρήσιμος ἐπιθήσειν τῶν φαρμάκων, ἀνδρῶδες δὲ οὐδὲν ἐπιδεδειγμένος. Ασκλη. εὖ λέγεις. ὅτι σου τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην, ὅτε πρώην ἀνῆλθες ἡμίφλεκτος ὑπ' ἀμφοῖν διεφθαρμένος τῷ σώματι, τοῦ χιτῶνος, καὶ μετὰ τοῦτο, τοῦ πυρός. ἐγὼ δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο, οὔτε ἐδούλευσα ὥσπερ σὺ, οὔτε ἔξαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδυκὼς. καὶ παιόμενος ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδαλίῳ. ἀλλ' οὐδὲ μελαγχολήσας, ἀπέκτεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. Ηρα. εἰ μὴ παύσῃ λοιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴσῃ, ὡς οὐ πολύ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία. ἐπεὶ ἀράμενός σε, ῥίψω ἐπὶ κεφαλὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὥστε μὴ δὲ τὸν παιήονα ἰάσασθαί σε, τὸ κρανίον συντριβέντα. Ζ. παύσασθέ φημι, καὶ μὴ ἐπιταράττετε ἡμῖν τὴν ξυνουσίαν. ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψομαι ὑμᾶς τοῦ συμποσίου. καίτοι εὔγνωμον ὦ Ἥρακλες προκατακλίνεσθαί σου τὸν Ἀσκληπιὸν, ἅτε καὶ πρότερον ἀποθανόντα.

bus pœnas ſumens. Tu vero
dicum inciſor es, & circulat
forte quidem ægrotantibus
minibus adhibendo remedia u
lis, virile autem nihil quicqu
præſtitiſti. *Æſc.* Recte dic
quoniam & tuas inuſtiones
ravi, quando nuper ad nos
miuſtulatus aſcendiſti, corp
ab ambobus corrupto, nimiru
à tunica, & poſt eam, à fla
ma. Ego vero ſi etiam nihil
liud, tamen neque ſervivi, n
que purpuratus, ut tu, &
Omphale aureo ſandalio verb
ratus lanas in Lydia carpſi : n
que inſaniens, liberos & uxor
occidi. *Herc.* Niſi deſinas mi
conviciari, protinus ſenties t
non multum profuturam i
mortalitatem : ſiquidem è c
lo præcipitem te in caput
bo : ut ne ipſe quidem Pæ
te effracto cerebro curave
Iup. Deſinite, inquam, &
nobis hunc cœtum perturbat
aut vos è convivio ambos abl
gabo. Atqui ô Hercules æquu
eſt ut priore loco accumbat Æ
ſculapius, quippe qui prior eſt mortuus.

1 Ῥιζοτόμος] Hujus nominis tragœdiam fecit Sophocles ex qua verſus ci
Interp. Apollo. Convicium eſt in medicos, qui etiam, ut hîc Æſculapius,
gyrtæ dicuntur. *Bourd.*

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Τί σκυθρωπὸς εἶ ὦ Ἄπολ-
λον; Απο. ὅτι ὦ Ἑρμῆ
δυστυχῶ ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς.
Ερ. ἄξιον μὲν λύπης τὸ
τοιοῦτον. σὺ δὲ τί δυστυ-
χεῖς; ἢ τὸ κατὰ τὴν Δάφνην σε λυ-
πεῖ ἔτι; Απο. οὐδαμῶς. ἀλλ' ἐρώ-
μενον πενθῶ τὸν Λάκωνα τὸν Οἰβάλου.
ρ. τέθνηκε γὰρ εἰπέ μοι ὁ Ὑάκιν-
θος; Απο. καὶ μάλα. Ερ. πρὸς
νος ὦ Ἄπολλον; ἢ τίς οὕτως ἀνέ-
ραστος ἦν, ὡς ἀποκτεῖναι τὸ καλὸν
κεῖνο μειράκιον; Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ
ὸ ἔργον. Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ὦ Ἄ-
πολλον; Απο. οὐκ. ἀλλὰ δυστύχη-
μά τι ἀκούσιον ἐγένετο. Ερ. πῶς;
ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι τὸν λόγον. Απο.
σκεύειν ἐμάνθανε. κἀγὼ συνεδί-
σκευον αὐτῷ. ὁ δὲ κάκιστα ἀνέμων
πολούμενος Ζέφυρος, ἤρα μὲν ἐκ
πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ,
αὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐ-
οῦ μὲν ἀνέῤῥιψα ὥσπερ εἰώθειμεν τὸν
ίσκον ἐς τὸ ἄνω. ὁ δὲ, ἀπὸ τοῦ
αϋγέτου καταπνεύσας ἐπὶ κεφα-
λὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε φέρων αὐ-
όν, ὥστε ἀπὸ τῆς πληγῆς αἷμά τε
υῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα εὐθὺς
ποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τὸν μὲν Ζέφυρον,
ὐτίκα ἠμυνάμην κατατοξεύσας,
εύγοντι ἐπιπτόμενος ἄχρι τοῦ ὄρους.
ῷ παιδὶ δὲ, καὶ τάφον ἐχωσάμην
Ἀμύκλαις, ὅπου ὁ δίσκος αὐ-
ὸν κατέβαλε. καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος

MERCVRII ET APOLLINIS.

MERCVRIVS.

Quid triſtis es Apollo? *Ap.* Quoniam, ô Mercuri, ſum infœlix in amoribus. *Merc.* Dignum quidem mœrore hoc: ſed quodnam eſt tuum infortunium? Te-ne adhuc affligit, quod in [1] Daphne tibi accidit? *Ap.* Nequaquam: ſed amaſium doleo, Laconem illum Oebali filium. *Merc.* An mortuus eſt Hyacinthus? dic mihi. *Ap.* Maxime. *Merc.* Vnde Apollo? aut quis ab amore ita fuit alienus, ut occiderit formoſum illum puerum? *Ap.* Meum ipſius hoc eſt factum. *Merc.* Numquid inſanivisti Apollo? *Ap.* Non: ſed quoddam infortunium mihi præter animi ſententiam accidit. *Merc.* Quomodo? rem enim hanc ſcire cupio. *Ap.* Diſco ludere diſcebat, atque ego una cum illo ludebam. Cæterum ventorum omnium perditiſſimus Zephyrus, jam dudum etiam ejus amore flagrabat. Sed cum negligeretur, atque contemptum hunc non ferret: ego quidem ut conſueveramus, diſcum in altum jaculabar: ille autem à Taygeto ſpirans, ablatum hunc puero in caput inflixit, ita ut ex plaga ſanguis multus manaret, unde puer ſtatim eſt mortuus. Sed

go Zephyrum quidem continuo ſum ultus ſagittis, & ad mon-
m uſque fugientem inſecutus. Puero autem, & ſepulchrum A-
yclis ſtruxi, ubi diſcus eum proſtravit: & effeci ut ex ejus ſangui-
ne

1 *Daphne*] Hac de re leg. Ovid. lib. 10. Met. ex quo hic dial. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἄνθος ἀναδοῦναι τὴν γῆν ἐποίησε, ἥδιστον, ὦ Ἑρμῆ, καὶ διανθέστατον ἀνθέων ἁπάντων. ἔπι καὶ γράμματα ἔχον, ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. ἆρά σοι ἀλόγως λελυπῆσθαι δοκῶ; Ερ. ναὶ ὦ Ἄπολλον. ᾔδεις γὰρ θνητὸν πεποιημένος τὸν ἐρώμενον. ὥστε μὴ ἄχθου ἀποθανόντος.

ne terra florem reddat ſuavi… mum Mercuri, & pulcherrim… omnium, qui præterea lite… habet mortuum lugentes. N… tibi præter rationem mœſtus fu… ſe videor? *Merc.* Ita ſane Ap… lo: mortalem enim te tibi ar… ſium comparaſſe noras: quare… lo jam mortuo ne doleas.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

Τὸ δὲ καὶ χωλὸν αὐτὸν ὄντα Ἥφαιστον, καὶ τέχνην ἔχοντα βάναυσον ὦ Ἄπολλον, τὰς καλλίστας γεγαμηκέναι τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὴν Χάριν; Απο. δυσποτμία τις ὦ Ἑρμῆ πλὴν ἐκεῖνό γε ἐγὼ θαυμάζω τὸ, ἀνέχεσθαι συνούσας αὐτῷ. καὶ μάλιστα ὅταν ὁρῶσιν ἱδρῶτι ῥεόμενον εἰς τὴν κάμινον, ἐπικεκυφότα, πολλὴν αἰθάλην ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔχοντα καὶ ὅμως τοιοῦτον ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγκαθεύδουσι. Ερ. τοῦτο καὶ αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Ἡφαίστῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα ὦ Ἄπολλον, καὶ κιθάριζε, καὶ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρόνει. κἀγὼ ἐπὶ τῇ εὐεξίᾳ, καὶ τῇ λύρᾳ. εἶτα ἐπειδὰν κοιμᾶσθαι δέοι, μόνοι καθευδήσομεν. Απο. ἐγὼ δὲ καὶ ἄλλως ἀναφρόδιτός εἰμι εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γοῦν, οὓς μάλιστα ὑπερηγάπησα τὴν Δάφνην, καὶ τὸν Ὑάκινθον, ἡ μὲν, ἀποδιδράσκει με, καὶ μισεῖ. ὥστε εἵλετο ξύλον γενέσθαι μᾶλλον, ἢ ἐμοὶ συνεῖναι. ὁ δὲ, ὑπὸ τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ νῦν ἀντ'

MERCVRII E… APOLLINIS.

MERC.

Itane Vulcanum, cu… & claudus ſit & m… chanicam artem ex… ceat, ô Apollo, p… cherrimas uxores duxiſſe Ve… rem & Gratiam? *Ap.* Fœlici… quædam hæc, Mercuri. Veru… tamen illud ego miror, quod cu… illo rem habere ſuſtinent, & ma… me quando ſudore manantem … dent, pronum in fornacem, … multa fuligine in faciem denig… tum. Eum tamen quanqua… talis eſt ampleɛtuntur, oſcula… tur, unaque dormiunt. *Me…* Hoc & ipſe indignor, & Vulc… no invideo. Tu vero comam c… ra Apollo, ac citharam perſon… & ob pulchritudinem ſuperbi: … go vero ob bonam valetudinem… & lyram. Cæterum ubi decun… bendum erit, ſoli dormiemus. *A…* Ego vero etiam alias Venere… ad res amatorias non habeo pr… pitiam. Quippe, quos duos max… me præter cæteros amavi… Daphnen & Hyacinthum, il… quidem aufugit, atque odit me, adeo ut in lignum converti maluc… rit, quam mecum rem habere: hic autem diſco interfeɛtus eſt, …

nun…

ἐκείνων στεφάνους ἔχω. Ερ. ἐγὼ δὲ ἤδη ποτὲ τὴν Ἀφροδίτην. ἀλλ' οὐ χρὴ αὐχεῖν. Απο. οἶδα. καὶ τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ λέγεται τετοκέναι. πλὴν ἐκεῖνό μοι εἰπὲ, εἴ τι οἶσθα, πῶς οὐ ζηλοτυπεῖ ἡ Ἀφροδίτη τὴν Χάριν, ἢ ἡ Χάρις ταύτην, Ερ. ὅτι ὦ Ἄπολλον ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ Λήμνῳ συνέστιν. ἡ δὲ Ἀφροδίτη, ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως τε, περὶ τὸν Ἄρην ἔχει τὰ πολλὰ, κἀκείνου ἐρᾷ. ὥστε ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκέως τούτου μέλει. Απο. καὶ ταῦτα οἴει τὸν Ἥφαιστον εἰδέναι; Ερ. οἶδεν. ἀλλὰ τί ἂν δράσαι δύναιτο, γενναῖον ὁρῶν νεανίαν, καὶ στρατιώτην αὐτόν; ὥστε τὴν ἡσυχίαν ἄγει. πλὴν ἀπειλεῖ γε δεσμά τινα ἐπιμηχανήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλλήψεσθαι, σαγηνεύσας ἐπὶ τῆς εὐνῆς. Απο. οὐκ οἶδα, εὐξαίμην δ' ἂν αὐτὸς ὁ ξυλληφθησόμενος εἶναι.

nunc pro illis, coronas habeo. *Merc.* Ego vero jam aliquando Venerem: ſed non oportet gloriari. *Ap.* Novi: eamque Hermaphroditum ex te peperiſſe ajunt. Verum illud mihi dicito ſi ſcias, qui ſit ut Venus Gratiam, vel Gratia Venerem non æmuletur? *Merc.* Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipſo conſuetudinem habet, Venus autem in cœlo. Alias ſæpe [1] cum Marte verſatur, eumque amat. Quapropter parum ipſi curæ eſt hic faber. *Ap.* Atque hæc putas ipſum Vulcanum ſcire? *Merc.* Scit. Sed quid agat? generoſum videns juvenem, eumque militem. Quare ſilentium colit: niſi quod minatur, ſe ipſis vincula quædam excogitaſſe, quibus in lecto irretitos comprehendat. *Ap.* Neſcio. Sed ipſe optarem ille eſſe qui comprehendetur.

1 *Cum Marte*] Hic Deus inter alias multas Venerem amavit & Cupidinem genuit, de qua fabula Homer. Odyſſ. 21. Ovid. 4. Met. *Cogn.*

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΛΗΤΟΥΣ.

IVNONIS ET LATONÆ.

ΗΡΑ.

Καλὰ μέντοι γε ὦ Λητοῖ καὶ τὰ τέκνα ἔτεκες τῷ Διΐ. Λη. οὐ πᾶσαι ὦ Ἥρα τοιούτους τίκτειν δυνάμεθα, οἷος ὁ Ἥφαιστός ἐστιν. Η. ἀλλ' οὗτος μὲν ὁ χωλὸς, ὅμως χρήσιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄριστος, καὶ κατακεκόσμηκεν ἡμῖν

IVNO.

[1] Pulchros enimvero tu quoque Latona Iovi liberos peperiſti. *Lat.* Non omnes Iuno, tales parere poſſumus, qualis eſt Vulcanus. *Iun.* At [2] hic claudus eſt, ſed utilis tamen, quippe qui optimus eſt artifex, & cœlum nobis ex-

1 *Pulchros*] Latona Dianam & Apollinem ſuſcepit: de quo puerperio Ovid. 6. Metam. Plin. lib. 34. *Cogn.*

2 *Hic claudus*] Vt in dial. præcedente. Cic. 3. de nat. deor. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὸν οὐρανὸν, καὶ τὴν Ἀφροδίτην ἔγημε, καὶ σπουδάζεται πρὸς αὐτῆς. οἱ δὲ σοὶ παῖδες, ἡ μὲν αὐτῶν ἀῤῥενικὴ, πέρα τοῦ μέτρου, καὶ ὄρειος. καὶ τὸ τελευταῖον, ἐς τὴν Σκυθίαν ἀπελθοῦσα, πάντες ἴσασιν οἷα ἐσθίει [3] ξενοκτονοῦσα, καὶ μιμουμένη τοὺς Σκύθας αὐτοὺς, ἀνθρωποφάγους ὄντας. ὁ δ' Ἀπόλλων, προσποιεῖται μὲν [4] πάντα εἰδέναι, καὶ τοξεύειν, καὶ κιθαρίζειν, καὶ ἰατρὸς εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, καὶ καταστησάμενος ἐργαστήρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὲν, ἐν Δελφοῖς, τὸ δ' ἐν Κλάρῳ, καὶ ἐν Διδύμοις, ἐξαπατᾷ τοὺς χρωμένους αὐτῷ, [6] λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα πρὸς ἑκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος, ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα. καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ τοιούτου, πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνόητοι, καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοητεύεσθαι. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖταί γε ὑπὸ τῶν συνετωτέρων, τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μάντις ἠγνόει, ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῷ δίσκῳ, οὐ προεμαντεύσατο δὲ, ὡς φεύξεται αὐτὸν ἡ δάφνη. καὶ ταῦτα, οὕτω καλὸν καὶ κομήτην ὄντα. ὥστε οὐχ ὁρῶ καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἐδο-

exornavit, & Venerem uxo duxit, à qua ſtudioſe obſerva Contra verò tuorum liberoru altera quidem ultra modum v lis, & [1] montivaga: poſtremi [2] Scythiam profecta, ſciun mnes, qualia comedat, hoſp mactando, & Scythas ipſos i tando, qui humana carne veſc tur. Apollo autem, ſimulat dem ſeſe omnia ſcire, & jac ri, & cithara canere, & med ri morbos, & vaticinari: & ctis vaticinandi tabernis, hac dem in Delphis, illa [5] in ro, & Didymis, decipit co lentes ſe, obliqua & in utram partem interrogationis incli tia reſpondendo, tutus ut ſi ror: & hinc diteſcit: multi e ſunt amentes, qui ſe præſt deludendos præbent. Verum ignorant prudentiores, ip multa mentiri: quippe ille vates ignorabat ſe amaſium interfecturum eſſe, nec præ rat fore, ut ipſum Daphn geret, idque [7] ita formoſu comatum. Itaque non v

cur pulchriores liberos te quam [8] Nioben illam procreaſſe pu

1 *Montivaga*] Horat. lib. 4. Carm. Stat. in Achill. *littora multum Mont dilecta Dea.* Cogn.

2 *Scythiam*] Scythæ, & Tauri ſive Sarmatæ inhoſpitales fuerunt, & h omnes Dianæ ſolebant immolare, veſcebantur humanis carnibus & inter rum calvarias habebant pro pateris. *Idem.*

3 Ξενοκτονοῦσα] Sic Dialog. Apoll. & Bacch. Ovid. 3. de Ponto Achill. lib. 8. *Bourd.*

4 Πάντα εἰδέναι] Callimach. hym. Apoll.

Τέχνῃ δ' ἀμφιλαφὴς ἥτις τόσον ὅσσον Ἀπόλλων.

Apud. Florid. 1. Ariſtoph. in Plut. Orpheu. Homer. hym. εἰς Ἀπολλ. Id

5 *In Claro*] Iſacius Lycophronis interpres Clarum montem & urbem longè à Colophone ponit, ubi fuerit Clarius Apollo. *Cogn.*

6 Λοξὰ] Momus in Apollinem διηγηρ. Sic in Alexand. ſic in Iove. Tr & paſſim Λοξίας Apollinis cognomentum. *Bourd.*

7 *Ita formoſum*] Virg. in Bucol.

Orphei Calliopea, Lino formoſus Apollo. Cogn.

8 *Nioben*] De qua Euſtat. ad Homer. Iliad. ω. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ες. Λη. ταῦτα μέντοι τὰ τέκνα ἡ ...νοκτόνος, καὶ ὁ ψευδόμαντις οἶ-κ, ὅπως λυπεῖ σε ὁρώμενα ἐν τοῖς ...οῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν, ἐ-παινῆται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ, κι-θαρίζῃ ἐν τῷ συμποσίῳ θαυμαζό-μενος ὑφ' ἁπάντων. Η. ἐγέλασα Λητοῖ. ἐκεῖνος θαυμαστὸς, ὃν ὁ Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἱ μοῦ-σαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέδειρεν ἂν, αὐτὸς κρατήσας τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ ...τασοφισθεὶς ἄθλιος ἀπόλωλεν, ...δίκως ἁλούς. ἡ δὲ καλή σου παρ-θένος, οὕτω καλή ἐστιν, ὥστε ἐπεὶ ἔμαθε ὀφθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἀκταίωνος, φοβηθεῖσα μὴ ὁ νεανίσκος ἐξαγορεύ-ῃ τὸ αἶσχος αὐτῆς, ἐπαφῆκεν αὐτῷ τοὺς κύνας. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι ...δὲ τὰς τικτούσας ἐμαιοῦτο, παρθένος ...ε καὶ αὐτὴ οὖσα. Λη. μέγα ὦ Ἥρα ...φρονεῖς, ὅτι ξύνει τῷ Διῒ, καὶ συμ-βασιλεύεις αὐτῷ. καὶ διὰ τοῦτο ...βρίζεις ἀδεῶς. πλὴν ἀλλ' ὄψο-μαί σε μετ' ὀλίγον αὖθις δακρύου-σαν, ὁπόταν σε καταλιπὼν, ἐς τὴν ...ῆν κατίῃ, ταῦρος ἢ κύκνος γενό-μενος.

Lat. At verò hi liberi, hoſpitum videlicet mactatrix iſta, & mendax ille vaticinator, ſcio quam gravi moleſtia te afficiant, quum inter Deos conſpiciuntur: & maximè quando hæc quidem ob pulchritudinem laudatur, hic verò in convivio citharam cum omnium admiratione perſonat. *Iun.* Riſi Latona. Ille-ne admiratione dignus, quem Marſyas, ſi modo juſtè judicare voluiſſent Muſæ, ut qui ipſe Muſica vicerat, excoriaſſet? Nunc autem deceptus ille miſer perit, injuſte ſane damnatus. Hæc autem formoſa tua virgo, ita formoſa eſt, ut poſtea quam animadvertit ſe ſe ab Actæone conſpectam fuiſſe, verita ne adoleſcens ille turpitudinem ipſius evulgaret, immiſerit illi canes. Vt interim non dicam, quod neque parturientibus obſtetricatura fuiſſet, ſi virgo utique & ipſa eſſet. *Lat.* Valde elato es animo ô Iuno, eo quod cum Iove concumbis, & cum ipſo regnas: deoque intrepide contumelioſa es. Verumtamen brevi te rurſus lachrymantem videbo, quum te relicta in terram deſcenderit, in taurum aut cygnum converſus.

1 Μαρσύας] Apul. loc. cit. Iul. Imp. Epiſt. ad Iambl. *Bourd.*

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τί γελᾷς ὦ Ἑρμῆ; Ερ. ὅτι γε λοιότατα ὦ Ἄπολλον εἶδον. Απο. εἰπὲ οὖν, ὡς καὶ αὐτὸς ἀκούσας ἔχω ξυγγελᾷν. Ερ. ἡ Ἀφροδί-

APOLLINIS ET MERCVRII.

APOLLO.

Quid rides Mercuri? *Merc.* Quoniam maximè ridicula vidi Apollo. *Ap.* Dic igitur, ut & ipſe auditis illis habeam quod tecum rideam. *Merc.* Ve-

τη ξυνοῦσα τῷ Ἄρει, κατείληπται. καὶ ὁ Ἥφαιστος ἔδησεν αὐτοὺς ξυλλαβών. Απο. πῶς; ἡδὺ γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερ. ἐκ πολλοῦ οἶμαι ταῦτα εἰδὼς ἐθήρευεν αὐτούς. καὶ περὶ τὴν εὐνὴν ἀφανῆ δεσμὰ περιθεὶς, εἰργάζετο ἀπελθὼν ἐπὶ τὴν κάμινον. εἶτα ὁ μὲν Ἄρης εἰσέρχεται λαθὼν, ὡς ᾤετο. καθορᾷ δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει πρὸς τὸν Ἥφαιστον. ἐπεὶ δὲ ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐντὸς ἐγεγένηντο τῶν ἀρκύων, περιπλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ δεσμὰ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἥφαιστος. ἐκείνη μὲν οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, οὐκ εἶχεν ὅπως ἐγκαλύψαιτο αἰδουμένη. ὁ δὲ Ἄρης τὰ μὲν πρῶτα διαφυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἤλπιζε ῥήξειν τὰ δεσμά. ἔπειτα δὲ συνεὶς ἐν ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἱκέτευε. Απο. τί οὖν, ἀπέλυσεν αὐτοὺς ὁ Ἥφαιστος; Ερ. οὐδέπω. ἀλλὰ ξυγκαλέσας τοὺς θεοὺς ἐπιδείκνυται τὴν μοιχείαν αὐτοῖς, οἱ δὲ, γυμνοὶ ἀμφότεροι κάτω νενευκότες, ξυνδεδεμένοι ἐρυθριῶσι. καὶ τὸ θέαμα ἥδιστον ἐμοὶ ἔδοξε μονονουχὶ αὐτὸ γιγνόμενον τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλκεὺς ἐκεῖνος, οὐκ αἰδεῖται καὶ αὐτὸς ἐπιδεικνύμενος τὴν αἰσχύνην τοῦ γάμου; Ερ. μὰ Δί', ὅς γε καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐφεστώς. ἐγὼ μέντοι, εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, ἐφθόνουν τῷ Ἄρει, μὴ μόνον μοιχεύσαντι τὴν καλλίστην θεὸν, ἀλλὰ καὶ δεδεμένῳ μετ' αὐτῆς. Απο. οὐκοῦν καὶ δεδέσθαι ἂν ὑπέμεινας ἐπὶ τούτῳ; Ερ. σὺ δ' οὐκ ἂν ὦ Ἄπολλον; ἰδὲ μόνον ἐπελθών. ἐπαινέσομαι γάρ σε ἢν μὴ τὰ ὅμοια καὶ αὐτὸς εὔξῃ ἰδών.

Venus cum Marte concumben[…] deprehenſa eſt, eoſque compre[…]henſos vinculis conſtrinxit Vul[…]canus. *Apol.* Quomodo? Suav[…] enim quiddam dicturus videri[…] *Merc.* His, ut puto, dudum co[…]gnitis, eos aucupabatur: & lect[…] occultis quibuſdam vinculis ci[…]cundato, abiens ad fornacen[…] opus faciebat. Poſt hæc Ma[…] clanculum ingreditur, ut puta[…]bat. Videt autem ipſum Sol e[…] alto, & Vulcano declarat. V[…] igitur lectum conſcendiſſent, […] in opere eſſent, & jam intra re[…]tia tenerentur, ipſis quidem vi[…]cula circumvolvuntur, interve[…]nit autem Vulcanus. Illa igitu[…] (nam tum erat nuda) pudefact[…] non habebat quo ſe tegeret. Ma[…] autem primo quidem fugere co[…]nabatur, ſeque vincula diſrupt[…]rum ſperabat. Sed poſteaquam […] intellexit ſe ſine effugii ſpe det[…]neri, ſupplicabat. *Ap.* Quid ig[…]tur? ſolvit-ne ipſos Vulcanus[…] *Merc.* Nequaquam: ſed convo[…]catis Diis ſpectandum exhibu[…] adulterium. Illi autem ambo nu[…]di deorſum inclinatis oculis, co[…]ligati erubeſcebant: & ſpectacu[…]lum mihi videbatur jucundiſſi[…]mum, cum propemodum ipſu[…] opus fieret. *Ap.* At non pud[…] fabrum illum ſui conjugii turp[…]tudinem exhibere ſpectandam[…] *Merc.* Non per Iovem, quipp[…] qui ipſos aſtans irrideat. Ego ve[…]ro, ſi verum fateri oportet, Ma[…]ti invidebam: non ſolum quo[…] cum formoſiſſima Dea commiſi[…]ſet adulterium: ſed etiam quod una cum ipſa vinctus eſſet. *A*[…] Ergo & te ſic ligari patereris? *Merc.* Tu vero non, Apollo[…] aſpice modo accedens: nam te collaudabo, ſi quum videris, ea[…]dem ipſe non optaris.

IV

ΗΡΑΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΣ.

ΗΡΑ.

Ἐγὼ μὲν ᾐσχυνόμην ἄν, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι τοιοῦτος ἦν υἱὸς, θῆλυς οὕτω καὶ διεφθαρμένος ὑπὸ τῆς μέθης. μίτρᾳ μὲν ἀναδεδεμένος τὴν κόμην, τὰ πολλὰ δὲ μαινομέναις γυναιξὶ συνὼν, ἁβρότερος αὐτῶν ἐκείνων ὑπὸ τυμπάνοις καὶ αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύων· καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον ἐοικὼς, ἢ σοὶ τῷ πατρί. Ζ. καὶ μὴν οὗτός γε ὁ θηλυμίτρης, ὁ ἁβρότερος τῶν γυναικῶν, οὐ μόνον ὦ Ἥρα τὴν Λυδίαν ἐχειρώσατο, καὶ τοὺς κατοικοῦντας τὸν Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς Θρᾶκας ὑπηγάγετο, ἀλλὰ καὶ ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας τῷ γυναικείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τούς τε ἐλέφαντας εἷλε, καὶ τῆς χώρας ἐκράτησε, καὶ τὸν βασιλέα πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολμήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπήγαγε. καὶ ταῦτα ἅπαντα ἔπραξεν, ὀρχούμενος ἅμα, καὶ χορεύων, θύρσοις χρώμενος κιττίνοις, μεθύων ὡς φῂς, καὶ ἐνθεάζων. εἰ δέ τις ἐπεχείρησε λοιδορήσασθαι αὐτῷ, ὑβρίσας ἐς τὴν τελετὴν, καὶ τοῦτον ἐτιμωρήσατο, ἢ καταδήσας τοῖς κλήμασιν, ἢ διασπασθῆναι ποιήσας ὑπὸ τῆς μητρὸς ὥσπερ νεβρόν. ὁρᾷς ὡς ἀνδρεῖα ταῦτα, καὶ οὐκ ἀνάξια τοῦ πατρός; εἰ δὲ παιδιὰ καὶ τρυφὴ πρόσεστιν αὐτοῖς, οὐδεὶς φθόνος. καὶ μάλιστα εἰ λογίσαιτό τις οἷος ἂν νήφων οὗτος ἦν, ὅπου ταῦτα μεθύων ποιεῖ.

IVNONIS, ET IOVIS.

IVNO.

Equidem pudefierem Iupiter, ſi mihi talis eſſet filius, effœminatus adeo, & ebrietate perditus: mitra revinctam habens comam, ac ſæpe cum inſanis mulieribus converſans, mollior illis ipſis, ad tympana & tibias, & cymbala choreas agens: atque in ſumma cuivis magis quam tibi patri ſimilis. *Iup.* At vero hic muliebri mitra revinctus, mollior mulieribus, non ſolum, ô Iuno, Lydiam ſubjugavit, & Tmoli incolas cepit, & Thraces ſubegit: verum etiam contra Indos, cum hoc muliebri exercitu profectus, & elephantos cepit, & terra potitus eſt, ipſumque regem, qui aliquantum reſiſtere auſus fuerat, captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, ſaliens ſimul, & choreas agens, haſtis utendo hederaceis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod ſiquis ipſi conviciari aggreſſus eſt contumelioſe de ſacris ejus loquendo, hunc etiam punivit, vel palmitibus implicando, vel ut à matre tamquam hinnulus laceraretur, efficiendo. Vides quam virilia hæc, & me patre non indigna. Si vero luſibus & deliciis inter hæc indulget, non eſt quod invideas & maxime ſi cogites, qualis hic ſobrius futurus erat, quando etiam ebrius hæc facit.

Iun.

1 Ἐγὼ μὲν] Repetit omnia hujus Dialogi in Bacch. Eurip. Nonn. Ovid. alii.
ourd.

 1 *Priami*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Η. σύ μοι δοκεῖς ἐπαινέσεσθαι καὶ τὸ εὕρεμα αὐτοῦ τὴν ἄμπελον, καὶ τὸν οἶνον. καὶ ταῦτα, ὁρῶν οἷα οἱ μεθυσθέντες ποιοῦσι σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὕβριν τρεπόμενοι. καὶ ὅλως μημηνότες ὑπὸ τοῦ ποτοῦ. τὸν γοῦν Ἰκάριον, ᾧ πρώτῳ ἔδωκε τὸ κλῆμα, οἱ ξυμπόται αὐτοὶ διέφθειραν, παίοντες ταῖς δικέλλαις. Ζ. οὐδὲν τοῦτο φής. οὐ γὰρ οἶνος ταῦτα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ. τὸ δὲ ἄμετρον τῆς πόσεως, καὶ τὸ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐμφορεῖσθαι τοῦ ἀκράτου. ὃς δ' ἂν ἔμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτερος μὲν, καὶ ἡδίων γένοιτ' ἄν. οἷον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐδὲν ἂν ἐργάσαιτο οὐδένα τῶν ξυμποτῶν. ἀλλὰ σὺ ἐπιζηλοτυπεῖν ἔοικας ὦ Ἥρα, καὶ τῆς Σεμέλης μνημονεύειν, εἴ γε διαβάλλεις τοῦ Διονύσου τὰ κάλλιστα.

Iun. Tu mihi etiam laudaturu- videris ipſius inventum, vitem ſcilicet & vinum: idque cum vi- deas, qualia inebriati iſti facti- tent titubantes, & ad contume- liam animum convertentes, de- nique præ potu inſanientes. Ita- que Icarium, cui primo dedi- palmitem, ipſi compotores ligo- nibus cæſum interfecere. *Iup.* Ni- hil hoc dicis. Non enim vinun- hæc, neque ipſe Dionyſius effi- cit, ſed immoderatus potus, & ultra quam decet, impleri mero Qui autem moderatè biberit, hi- larior, & ſuavior fuerit. Null- autem compotorum tale quid fe- cerit, quale paſſus eſt Icarius Sed tu adhuc zelotypia videris af- fici, ac Semeles reminiſci Iuno ſiquidem Dionyſii res pulcherrimas calumniaris.

ΑΦΡΟΔΙΤΗΣ, ΚΑΙ ΕΡΩΤΟΣ.

ΑΦΡΟΔΙΤΗ.

Τί δήποτε ὦ Ἔρως, τοὺς μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγωνίσω ἅπαντας, τὸν Δία, τὸν Ποσειδῶ, τὸν Ἀπόλλω, τὴν Ἥραν, ἐμὲ τὴν μητέρα, μόνης δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ ἐπ' ἐκείνης ἄπυρος μὲν σοι ἡ δᾲς, κενὴ δὲ οἰστῶν ἡ φαρέτρα, σὺ δὲ ἄτοξος εἶ, καὶ ἄστοχος; Ε. δέδια ὦ Μῆτερ αὐτήν. φοβερὰ γάρ ἐστι, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς ἀνδρική. ὁπόταν οὖν ἐντεινάμενος τὸ τόξον ἴω ἐπ' αὐτὴν, ἐπισείουσα τὸν λόφον, ἐκπλήττει με, καὶ ὑπότρομος γίνομαι, καὶ ἀπορρεῖ μου τὰ τοξεύμα-

VENERIS ET CVPIDINIS.

VENVS.

Quid tandem cauſæ eſt Cupido, cur cætero omnes Deos expugna- ris, Iovem, Neptu- num, Apollinem, Iunonem, m- denique tuam matrem, ab un- verò Minerva abſtineas, tuaqu- fax nihil ignis adverſus ipſan- habeat, vacua jaculis ſit phare- tra, tu arcu careas, nec jacula- ri noris? *Cup.* Metuo ipſam mater, eſt enim formidabilis aſpectu truculento, ac ſummo perè virilis. Proinde ſiquando il- lam tenſo arcu petam, galeæ cri- ſtam quatiens, expavefacit me tum intremiſco, & è manibu- mei

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

...ὴν τ̃ χειρῶν. Αφρ. ὁ Ἄρης γδ̀ οὐ
...φοβερώτερος ἦν; καὶ ὅμως ἀφώπλι-
...σας αὐτὸν, καὶ νενίκηκας. Ε. ἀλλ'
...εῖνος ἑκὼν προσίεταί με, καὶ
...προσκαλεῖται. ἡ Ἀθηνᾶ δὲ, ὑφορᾶται
...με. καί ποτε, ἐγὼ μὲν ἄλλως πα-
...ρέπτην, πλησίον ἔχων τὴν λαμπά-
...δα. ἡ δὲ, εἴ μοι πρόσει φησὶ, νὴ
...τὸν πατέρα, τῷ δορατίῳ σε διαπεί-
...ρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβομένη, καὶ ἐς
...τὸν τάρταρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ
...σπαρασαμένη, διαφθερῶ. πολ-
...λὰ τοιαῦτα ἠπείλησε. καὶ ὁρᾷ δὲ δρι-
...μὺ, καὶ ἐπὶ τοῦ στήθους ἔχει πρόσω-
...πόν τι φοβερὸν, ἐχίδναις κατάκο-
...μον, ὅπερ ἐγὼ μάλιστα δέδια. μορ-
...μολύττεται γάρ με, καὶ φεύγω ὅταν
...ἴδω αὐτό. Αφρ. ἀλλὰ τὴν μὲν Ἀθη-
...νᾶν δέδιας ὡς φὴς, καὶ τὴν Γοργό-
...να· καὶ ταῦτα, μὴ φοβηθεὶς τ̃ κε-
...ραυνὸν τοῦ Διός. αἱ δὲ Μοῦσαι, διὰ τί
...σοι ἄτρωτοι, καὶ ἔξω βελῶν εἰσιν;
...κἀκεῖναι λόφους ἐπισείουσι, καὶ
...Γοργόνας προφαίνουσιν; Ε. αἰδοῦμαι
...αὐτὰς ὦ μῆτερ. σεμναὶ γάρ εἰσι, καὶ
...ἀεί τι φροντίζουσι. καὶ περὶ ᾠδὴν
...ἔχουσι. καὶ ἐγὼ παρίσταμαι πολλάκις
...αὐταῖς, κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέλους.
...Αφρ. ἔα καὶ ταύτας, ὅτι σεμναί.
...τὴν δὲ Ἄρτεμιν τίνος ἕνεκα οὐ τιτρώ-
...σκεις; Ε. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ κατα-
...λαβεῖν αὐτὴν οἷόν τε, φεύγουσαν ἀεὶ
...διὰ τ̃ ὀρῶν. εἶτα καὶ ἴδιόν τινα ἔρω-
...τα ἤδη ἐρᾷ. Αφρ. τίνος ὦ τέκνον;
...Ε. θήρας, καὶ ἐλάφων, καὶ νεβρῶν,
...αἱρεῖν τε διώκουσα, καὶ κατατοξεύειν.
...καὶ ὅλως πρὸς τῷ τοιούτῳ ἐστίν. ἐπεὶ
...τόν γε ἀδελφὸν αὐτῆς, καίτοι το-
...ξότην καὶ αὐτὸν ὄντα, καὶ ἑκηβόλον.
...Αφρ. οἶδα ὦ τέκνον, πολλὰ ἐκεῖ-
...νον ἐτόξευσας.

meis effluunt tela. *Ven.* Atqui Mars, annon erat hac formidabilior? attamen exarmatum ipſum ſuperaſti. *Cup.* Imo ille ultro me admittit, & invitat. Verum Minerva torve ſemper aſpicit: quin aliquando temerè ad illam advolavi, facem propius admovens: at illa, ſi ad me acceſſeris, inquit, te, per meum patrem, lancea transfixum, vel pede arreptum, & in tartara præcipitem datum, vel diſcerptum, perdam. Plurima item id genus minabatur. Ad hæc acribus oculis obtuetur, & in pectore faciem geſtat horrendam, viperis comantem, quam magnopere formido: territat enim me, fugioque quoties eam aſpicio. *Ven.* Eſto ſane, Minervam metuis, ut ais, illamque. Gorgonem, idque cum Iovis ipſius fulmen non reformidaris. Muſæ verò, cur tibi ſunt invulnerabiles, & à tuis jaculis tutæ agunt? Num & hæ criſtas quatiunt, & Gorgonas prætendunt? *Cup.* Ipſas revereor, mater: ſunt enim vultu reverendo, ſemperque aliquid meditantur, & cantionibus intentum animum habent: quinetiam non raro illis aſſiſto, carminis ſuavitate delinitus. *Ven.* Eſto, has relinque, quoniam ſunt reverendæ: at Dianam cur non vulneras? *Cup.* Vt breviter dicam, hanc per montes aſſiduo fugientem, aſſequi non poſſum: deinde proprio quodam amore tenetur. *Ven.* Quonam ô gnate? *Cup.* Nempe venatus cervorum & hinnulorum, quos inſectatur ut capiat, & jaculis conficiat: ac prorſum tota rerum hujuſmodi ſtudio tenetur: tametſi fratrem ejus, qui nimirum & ipſe arcu valet, & ferit eminus. *Ven.* Intelligo gnate. Illum ſagitta ſæpe vulneraſti.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΘΕΩΝ ΚΡΙΣΙΣ.

ΖΕΥΣ.

Ἑρμῆ, λαβὼν τουτὶ τὸ μῆλον, ἄπιθι ἐς τὴν Φρυγίαν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα τὸν βουκόλον. νέμει δὲ τῆς Ἴδης ἐν τῷ Γαργάρῳ. καὶ λέγε πρὸς αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κελεύει ὁ Ζεὺς, ἐπειδὴ καλός τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ, δικάσαι ταῖς θεαῖς, ἥτις αὐτῶν ἡ καλλίστη ἐστί. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἡ νικῶσα λαβέτω τὸ μῆλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῖν αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπωθοῦμαι τὴν δίαιταν, ἐπίσης τε ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ εἴγε οἷόν τε ἦν, ἡδέως ἂν ἁπάσας νενικηκυίας εἶδον. ἄλλως τε, καὶ ἀνάγκη μιᾷ τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα, πάντως ἀπεχθάνεσθαι ταῖς πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὐτὸς οὐκ ἐπιτήδειος ὑμῖν δικαστής. ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς ὁ Φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασιλικὸς μέν ἐστι, καὶ Γανυμήδους τούτου ξυγγενής. τἆλλα δὲ, ἀφελὴς, καὶ ὄρειος, κοὐκ ἄν τις αὐτὸν ἀπαξιώσειε τοιαύτης θέας. Ἀφρ. ἐγὼ μὲν ὦ Ζεῦ, εἰ καὶ τὸν Μῶμον αὐτὸν ἐπιστήσειας ἡμῖν δικαστὴν, θαρροῦσα βαδιοῦμαι πρὸς τὴν ἐπίδειξιν. τί γὰρ ἂν καὶ μωμήσαιτό μου; χρὴ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν τὸν ἄνθρωπον. Ἡρα. οὐδ' ἡμεῖς ὦ Ἀφροδίτη δεδίαμεν, οὐδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς ἐπιτραπῇ τὴν δίαιταν. ἀλλὰ δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, τὸν

DEARVM IVDICIVM

IVPITER.

Accipe, Mercuri, hoc p
mum, & in Phrygia
proficiſcere ad bubu
cum illum [1] Prian
filium (paſcit aute
in Gargaro montis Idæ cacumin
ac illi dic. Iupiter jubet te, Par
ſiquidem ipſe formoſus es, & r
rum amatoriarum doctus, ſente
tiam ferre inter Deas, quænam i
larum ſit formoſiſſima. Certam
nis autem præmium, ea quæ vic
rit, pomum accipiat. Porro tem
pus jam eſt ut & ipſæ ad Iudice
abeatis. Ego vero arbitrium r
jicio ut qui vos ex æquo amem
ac ſi modo fieri poſſet, vos omn
libenter victrices viderem: in pr
mis cum neceſſe ſit, eum qui pu
chritudinis præmium uni adjud
cabit, in plurium odium omnin
incurrere. Quare equidem ip
vobis idoneus judex non ſun
Verum [2] Phrygius ille adol
ſcens, ad quem proficiſcimin
regia quidem ſtirpe eſt prognatu
& Ganymedis hujuſce conſangu
neus. Cæterum ſimplex eſt
montanus: neque quiſquam i
lum hac cognitione indignu
merito putaverit. *Ven.* Ego equ
dem Iupiter, etiamſi Momu
ipſum præſtituas nobis Iud
cem, præſenti animo itura ſum
ad documentum mei præbe
dum: quid enim in me ille reprehenderit? Sed etiam hiſce hom
nem placere oportet. *Iun.* Neque nos, Venus, timemus quicquam
non ſi iſti tuo Marti arbitrium permittatur. Sed recipimus & hun

Pa

1 *Priami filium*] Paris paſtor fuiſſe dicitur. Virg.
Amarunt Dii quoque ſylvas
Dardaniuſque Paris. Cogn.

2 *Phrygius*] Fabula habetur apud Theocrit. in Syracuſ. Virg. 1. Æn. *Idem.*

1 K

ριν. Ζ. ἦ καὶ σοὶ ταῦτα ὦ θύ-
τερ συνδοκεῖ; τί φής; ἀπο-
φῃ, καὶ ἐρυθριᾷς; ἔστι μὲν
ιν τὸ αἰδεῖσθαί γε τὰ τοιαῦτα,
ῶν τῶν παρθένων. ἐπινεύεις δ' ὅ-
ς. ἄπιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χα-
πήνητε τῷ δικαστῇ αἱ νενικημέναι,
δὲ κακὸν ἐντρίψησθε τῷ νεανίσκῳ.
γὰρ οἷόν τε ἐπίσης εἶναι καλὰς
σας. Ερ. προΐωμεν εὐθὺ τῆς Φρυ-
ς, ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς δὲ
βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι. καὶ
ρρεῖτε, οἶδα ἐγὼ τὸν Πάριν. νεα-
ς ἐστὶ καλὸς, καὶ τἄλλα ἐρωτικὸς,
τὰ τοιαῦτα κρίνειν ἱκανώτατος,
ἂν ἐκεῖνος δικάσειε κακῶς.
ρ. τοῦτο μὲν ἅπαν ἀγαθὸν, καὶ
ὸς ἐμοῦ λέγεις τὸ, δίκαιον ἡμῖν
αι τὸν δικαστήν. πότερα δὲ, ἄγα-
ς ἐστιν οὗτος, ἢ καὶ γυνή τις αὐ-
σύνεστιν; Ερ. οὐ παντελῶς ἄγα-
ς ἐστιν ὦ Ἀφροδίτη. Αφρ. πῶς
γεις; Ερ. δοκεῖ τις αὐτῷ συνοι-
ν Ἰδαία γυνὴ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροι-
ς δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος. ἀλλ' οὐ
όδρα προσέχειν αὐτῇ ἔοικε. τί-
ς δ' οὖν ἕνεκα ταῦτα ἐρωτᾷς;
ρ. ἄλλως ἠρόμην. Αθη. παρα-
εσβεύεις ὦ οὗτος, ἰδίᾳ ταύτῃ
ινολογούμενος; Ερ. οὐδὲν ὦ Ἀ-
νᾶ δεινὸν, οὐδὲ καθ' ὑμῶν. ἀλλ'
ετό με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ἐ-
. Αθη. ὡς δὴ τί τοῦτο πολυ-
αγμονοῦσα; Ερ. οὐκ οἶδα. φησὶ
οὖν ὅτι ἄλλως ἐπελθὸν, οὐκ ἐξε-
τηδες ἤρετό με. Αθη. τί οὖν ἄγα-
ς ἐστιν; Ερ. οὐ δοκεῖ. Αθη. τί δὲ
ν πολεμικῶν ἐστιν αὐτῷ ἐπιθυμία,
φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκό-
ς; Ερ. τὸ μὲν ἀληθὲς οὐκ ἔχω

Parim, quiſquis is fuerit. *Iup.* Num tibi etiam, filia, hæc probantur? Quid ais? avertis te, & erubeſcis? Vobis quidem virginibus proprium ad talia verecundari: ſed tamen annuis. Abite igitur, ac videte quæcunque victæ fueritis, ne Iudici fiatis infenſiores, nec adoleſcentulo mali quicquam inferatis. Neque enim fieri poteſt, ut æqualiter omnes formoſæ ſitis. *Merc.* Procedamus ergo rectà verſus Phrygiam: ac ego quidem præibo: vos autem non lente ſequimini me, & bono animo eſte. Novi ego Paridem hunc: adoleſcens eſt formoſus: cæterum amori deditus, & ad talia diſceptanda maxime idoneus: neque ille male judicaverit. *Ven.* Hoc quidem omne bonum eſt, & è re mea eſt quod dicis, juſtum videlicet eſſe nobis Iudicem. Vtrum autem cælebs hic eſt, an vero cum aliqua muliere conſueſcit? *Merc.* Non omnino cælebs eſt, Venus. *Ven.* Quid dicis? *Merc.* Videtur cum eo habitare quædam mulier Idæa, ſat quidem formoſa, ſed ruſtica, & vehementer montana: ſed eum ipſi mentem parum adhibere conſtat. Cujus autem rei gratia hæc interrogas? *Ven.* Hoc temere interrogavi. *Min.* Heus tu male legationem obis, qui cum iſta privatim loqueris. *Merc.* Nihil hoc mali, Minerva, nec contra vos: ſed interrogabat me, an adhuc cælebs eſſet Paris. *Min.* uid hoc ita curioſe ſciſcitatur. *Merc.* Neſcio. Dixit enim oc in mentem temere ſibi veniſſe, nec conſulto interrogaſſe me. *in.* Quid igitur? eſt-ne cælebs adhuc? *Merc.* Non videtur. *Min.* umquid aliquo rei bellicæ ſtudio tenetur, atque amans gloæ eſt, an nihil aliud quam bubulcus? *Merc.* Verum non poſſum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λέγειν, εἰκάζειν δὲ χρὴ νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρέγεσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι ἂν πρῶτον αὐτὸν εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Ἀφρο. ὁρᾷς; οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτην ἰδίᾳ λαλεῖν. μεμψιμοίρων γὰρ καὶ οὐκ Ἀφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Ερ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἤρετο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μηδ' οἴου μειονεκτεῖν, εἴ τι καὶ ταύτῃ κατὰ τὸ ἁπλοῦν ἀπεκρινάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. καὶ σχεδόν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἐσμέν. ἐγὼ δὲ καὶ τὴν Ἴδην ὁρῶ, καὶ τὸ Γάργαρον ὅλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἐξαπατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν. Ἡρα. ὅπου δέ ἐστιν; οὐ γάρ κἀμοὶ φαίνεται. Ερ. ταύτῃ ὦ Ἥρα, πρὸς τὰ λαιὰ σκόπει, μὴ πρὸς ἄκρῳ τῷ ὄρει. παρὰ δὲ τὴν πλευρὰν, οὗ τὸ ἄντρον καὶ τὴν ἀγέλην ὁρᾷς. Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀγέλην. Ερ. τί φής; οὐχ ὁρᾷς βοΐδια κατὰ τὸν ἐμὸν οὑτωσὶ δάκτυλον ἐκ μέσων τῶν πετρῶν προερχόμενα, καί τινα ἐκ τοῦ σκοπέλου καταθέοντα, καλαύροπα ἔχοντα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρόσω διασκίδνασθαι τὴν ἀγέλην; Η. ὁρῶ νῦν, εἴ γε ἐκεῖνός ἐστιν. Ερ. ἀλλ' ἐκεῖνος. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσμὲν ἐπὶ τῆς γῆς, εἰ δοκεῖ, καταστάντες, βαδίζωμεν, ἵνα μὴ διαταράξωμεν αὐτὸν ἄνωθεν ἐξ ἀφανοῦς καθιπτάμενοι. Ἡρα. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιῶμεν. ἐπεὶ δὲ καταβεβήκαμεν, ὥρα σοι ὦ Ἀφροδίτη προϊέναι, καὶ ἡγεῖσθαι ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ ὡς τὸ εἰκὸς ἔμπειρος εἶ τοῦ χωρίου, πολλάκις ὡς λόγος κατελθοῦσα πρὸς Ἀγχίσην. Αφ. οὐ σφόδρα ὦ Ἥρα

dicere: ſed conjicere licet, cu
ſit juvenis, optare has res co
ſequi, ac præcipuum in præl
eſſe velle. *Ven.* Vides? Nihil
go conqueror, nec crimini ver
tibi, quod cum hac ſeorſum l
queris: querulorum enim hæ
non Veneris. *Merc.* Etiam h
eadem ferme interrogavit m
quamobrem ne graviter fera
nec partes tuas putes inferiore
ſiquid etiam huic pro ſimplicit
te mea reſpondi. Verum int
loquendum jam multum progre
ſi, ſtellas emenſi ſumus, & pr
pemodum Phrygiam conting
mus. Ego verò etiam Idam v
deo, totumque Gargarum exact
& ni fallor, Paridem quoque v
ſtrum judicem. *Iun.* At ubi e
non enim mihi apparet. *Me*
Hac verſum Iuno, ad ſiniſtra
reſpice, non ad ſummum mo
tem, ſed ſecundum latus ubi a
trum, & gregem vides. *Iun.* S
gregem non video. *Merc.* Qu
ais? an non vides buculas ſecu
dum hunc meum digitum,
mediis rupibus progredientes,
quendam à ſcopulo decurrente
pedum tenentem, & prohibe
tem ne longius diſpergatur a
mentum? *Iun.* Video nunc ta
dem, ſi modo ille eſt. *Merc.*
ille eſt. Quoniam autem pro
jam ſumus, in terram, ſi vid
tur, demiſſi, pedibus iter faci
mus, ne conturbemus illum, ſ
perne ex improviſo devolant
Iun. Recte dicis, atque ita faci
mus. Cæterum poſteaquam d
ſcendimus, tuum jam eſt V
nus, ut præeas, viamque nobis commonſtres. Tu enim, ut co
ſentaneum eſt, locorum perita es, quippe quæ; ut fama eſt,
Anchiſen ſæpe deſcenderis. *Ven.* Non admodum Iuno, grav
tu

οις ἄχθομαι τοῖς σκώμμασιν.
ἀλλ' οὖν ἐγὼ ὑμῖν ἡγήσομαι. καὶ
αὐτὸς ἐνδιέτριψα τῇ Ἴδῃ, ὁπό-
ὁ Ζεὺς ἤρα τοῦ μειρακίου τοῦ Φρυ-
. καὶ πολλάκις δεῦρο ἦλθον ὑπ'
είνου καταπεμφθεὶς εἰς ἐπισκοπὴν
παιδός· καὶ ὁπότε ἤδη ἐν τῷ ἀε-
ἦν, συμπαρεπτάμην αὐτῷ,
συνεκούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἴ γε
μνημαι, ἀπὸ ταυτησὶ τῆς πέτρας
τὸν ἀνήρπασεν. ὁ μὲν γὰρ τότε ἔτυ-
συρίζων πρὸς τὸ ποίμνιον. κα-
πτάμενος δὲ ὄπισθεν αὐτοῦ ὁ Ζεύς,
φως μάλα τοῖς ὄνυξι περιβαλὼν,
τῷ στόματι τὴν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ
ραν δακὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα
ταραγμένον, καὶ τῷ τραχήλῳ ἀ-
στραμμένῳ ἐς αὐτὸν ἀποβλέποντα.
τε οὖν ἐγὼ τὴν σύριγγα ἔλαβον.
ποβεβλήκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ δέους.
λὰ γὰρ ὁ διαιτητὴς οὑτοσὶ, πλη-
ον. ὥστε προσείπωμεν αὐτόν. χαῖρε
βουκόλε. Πα. νὴ καὶ σύ γε ὦ νεα-
σκε. τίς δὲ ὢν δεῦρο ἀφῖξαι πρὸς
ἡμᾶς; ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς
ναῖκας; οὐ γὰρ ἐπιτήδειαι ὀρεοπο-
εῖν, οὕτω γε οὖσαι καλαί. Ερ. ἀλλ'
γυναῖκες εἰσίν. Ἥραν δὲ ὦ Πάρι,
ὶ Ἀθηνᾶν, καὶ Ἀφροδίτην ὁρᾷς,
κἀμὲ τὸν Ἑρμῆν ἀπέστειλεν ὁ Ζεύς.
λλὰ τί τρέμεις, καὶ ὠχριᾷς; καὶ
ὴ δέδιθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδέν. κε-
λεύει δέ σε δικαστὴν γενέσθαι τοῦ κάλ-
λους αὐτῶν, ἐπειδὴ γάρ φησι καλός
ε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικὰ,
οὶ τὴν γνῶσιν ἐπιτρέπω. τοῦ δὲ ἀ-
ῶνος τὸ ἆθλον εἴσῃ, ἀναγνοὺς τὸ
ῆλον. Αλε. φέρ' ἴδω τί καὶ βούλεται.
καλή φησι λαβέτω. πῶς ἂν οὖν ὦ
έσποτα Ἑρμῆ δυνηθείην ἐγὼ θνητὸς
ὐτὸς, καὶ ἄγροικος ὢν, δικαστὴς
γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζο-

tuis dicteriis. *Merc.* At igitur ego vos ducam. Et enim ipſe in Ida ſum verſatus, quando Iupiter amabat Phrygium illum adoleſcentulum: ac ſæpius huc ab illo miſſus veni, ut puerum obſervarem. Cumque jam in aquila eſſet, ſimul volabam, unaque formoſum illum ſublevabam: & ſi bene memini, ab hac ipſa rupe illum in ſublime abripuit. Nam hic quidem forte tum fiſtula canebat ad ovile: ipſi autem à tergo devolans Iupiter, circumjectis leviter admodum unguibus, & ore in tiaram, quam ſuper capite habebat, impreſſo, in altum ſuſtulit puerum perturbatum, & cervice reflexa in ipſum intuentem. Tum ego fiſtulam ſuſtuli, quam ille præ timore abjecerat. At enim hic arbiter prope eſt, itaque compellemus ipſum. Salve bubulce. *Par.* Tu quoque adoleſcens: Sed quis es qui ad nos huc adveniſti? aut quænam hæ mulieres quas adducis? non enim ad montes incolendos idoneæ videntur, formoſæ adeo cum ſint. *Merc.* At mulieres non ſunt. Sed Iunonem ô Pari, & Minervam, & Venerem vides, & me Mercurium miſit Iupiter. Sed quid tremis, & expalleſcis? Nihil timeas; nihil hic periculi. Iubet autem te pulchritudinis ipſarum eſſe judicem. Quandoquidem enim, inquit, & formoſus ipſe es, & rerum amatoriarum doctus, cognitionem hanc tibi committo: certaminis autem præmium ſcies, lecto hoc pomo. *Par.* Ce-
o, ut videam quid ſibi velit. *Pulchra.* inquit, *capiat.* Quo pato igitur potero, ô here Mercuri, mortalis cum ſim ac ruticus, judex eſſe tam mirandi ſpectaculi, atque adeo majoris,

quam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νος, ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον, καὶ ἀστικῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἶγα μὲν, αἰγὸς ὁποτέρα ἡ καλλίων, καὶ δάμαλιν ἄλλης δαμάλεως, τάχ' ἂν δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνην. αὗται δὲ πᾶσαί τε ὁμοίως καλαὶ, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως ἄντις ἀπὸ τῆς ἑτέρας ἐπὶ τὴν ἑτέραν μεταγάγοι τὴν ὄψιν ἀποσπάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ῥαδίως. ἀλλ' ἔνθα ἂν ἀπερείσῃ τὸ πρῶτον, τούτου ἔχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ. κἂν ἐπ' ἄλλο μεταβῇ, κἀκεῖνο καλὸν ὁρᾷ, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῶν πλησίον παραλαμβάνεται. καὶ ὅλως περικέχυταί μοι τὸ κάλλος αὐτῶν, καὶ ὅλον περιείληφέ με, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἄργος ὅλῳ βλέπειν δύναμαι τῷ σώματι. δοκῶ δ' ἄν μοι καλῶς δικάσαι, πάσαις ἀποδοὺς τὸ μῆλον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε ταύτην μὲν εἶναι συμβέβηκε, τοῦ Διὸς ἀδελφὴν, καὶ γυναῖκα. ταύτας δὲ, θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις; Ερ. οὐκ οἶδα. πλὴν οὐχ οἷόν τε ἀνακδῦναι πρὸς τοῦ Διὸς κεκελευσμένον. Αλε. ἓν τοῦτο ὦ Ἑρμῆ πεῖσον αὐτὰς, μὴ χαλεπῶς ἔχειν μοι τὰς δύο τὰς νενικημένας, ἀλλὰ μόνων τῶν ὀφθαλμῶν ἡγεῖσθαι τὴν διαμαρτίαν. Ερ. οὕτω φασὶ ποιήσειν. ὥρα δέ σοι ἤδη περαίνειν τὴν κρίσιν. Αλε. πειρασόμεθα. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις; ἐκεῖνο δὲ πρότερον εἰδέναι βούλομαι, πότερα ἐξαρκέσει σκοπεῖν αὐτὰς ὡς ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ἐξετάσεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὸν ἂν εἴη τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρόσταττε ὅπῃ καὶ θέλεις. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερ. ἀπόδυτε ὦ αὗται.

quam pro bubulci captu? N
cauſas hujuſmodi diſceptare,
licatorum magis eſt, & urba
rum. Quod vero ad me attin
utra capella ſit altera formoſi
& juvenca alia juvenca, for
tan ex arte judicare poſſim.
autem & omnes ſimiliter p
chræ ſunt, & non video quo pa
aliquis ab una ad aliam trans
rendo aſpectum avellere que
Nolit enim facile abſiſtere,
cui ſe primum applicuerit,
inhæret, quodque præſens e
laudat: tum ſi ad aliud tranſ
rit, id quoque formoſum vide
& immoratur ſemperque à pr
pioribus capitur. Et in ſumm
ipſarum pulchritudo mihi eſt c
cumfuſa, totumque me co
plexa tenet: ac doleo, quod n
& ipſe, quemadmodum Arg
ille, toto corpore videre poſſu
Videor autem mihi bene judica
ſe, ſi pomum hoc omnibus re
didero. Ad hæc etiam acced
illud, quod hæc quidem Io
ſoror & conjux eſt: illæ vero
liæ. Quomodo igitur non diffic
le ſic fuerit judicium? *Merc.* N
ſcio: niſi quod Iovis imperiu
non licet detrectare. *Par.* Vnu
igitur hoc Mercuri, perſua
ipſis, ne ſuccenſeant mihi du
illæ reliquæ, quæcunque vic
fuerint: ſed quicquid peccatu
videbitur, id ſolis oculis imp
tent. *Merc.* Ita ſe facturas ajunt
jam vero tempus eſt, ut judiciu
expedias. *Par.* Periculum faci
mus, quid enim agam? Cæteru
illud primum ſcire velim, utru
ſat erit ipſas ut ſe habent ſpectare, an vero opus erit ut ſe exua
quo diligentius res examinari poſſit. *Merc.* Hoc tuum eſt
pote Iudicis imperare ut ſint quomodocunque voles. *Par.* Quo
modocunque velim? nudas videre volo. *Merc.* Heus, vos exuit

...δ' ἐπισκόπει. ἐγὼ δ' ἀπεστράφην. ...φρ. καλῶς ὦ Πάρι, καὶ πρώ...ς γε ἀποδύσομαι, ὅπως μάθῃς ὅτι ...μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, ...δὲ τῷ βοῶπις εἶναι, μέγα φρο... ἐπίσης δέ εἰμι πᾶσα, ¹ καὶ ...ίως καλή. Ἀθη. μὴ πρότερον ...ὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν ἂν ...εστὸν ἀπόθηται. φαρμακὶς γάρ ἐ...ς μή σε καταγοητεύσῃ δι' αὐτοῦ, ...τοι γε ἐχρῆν μηδ' οὕτω κεκαλλω...μένην παρεῖναι, μηδὲ τοσαῦτα ...ετριμμένην χρώματα, καθάπερ ... ἀληθῶς ἑταίραν τινα, ἀλλὰ ...νὸν τὸ κάλλος ἐπιδεικνύειν. Πα. ...λέγουσι τὸ περὶ τοῦ κεστοῦ. καὶ ἀ...θου. Ἀφρ. τί οὖν οὐχὶ καὶ σὺ ...ηνᾶ τὴν κόρυν ἀφελοῦσα, ψι...ὴ τὴν κεφαλὴν ἐπιδεικνύεις, ...' ἐπισείεις τὸν λόφον, καὶ τὸν δι...τὴν φοβεῖς; ἢ δέδιας μή σοι ἐ...χηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ...υ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον; Ἀθη. ... σοι ἡ κόρυς αὕτη ἀφῄρηται. ...ρ. ἰδού σοι καὶ ὁ κεστός. Ἡρα. ...' ἀποδυσώμεθα. Πα. ὦ Ζεῦ τε...ας τῆς θέας, τοῦ κάλλους, τῆς ἡδο...ς, οἷα μὲν ἡ παρθένος, ὡς δὲ βα...ικὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ἀπολάμπει, ...ἀληθῶς ἄξιον τοῦ Διός. ὁρᾷ δὲ ἡ...ως. καὶ γλαφυρόν τι, καὶ προσαγω...ὸν ἐμειδίασεν. ἀλλ' ἤδη μὲν ἅλις ...ω τῆς εὐδαιμονίας. εἰ δοκεῖ δέ, καὶ ...ᾳ καθ' ἑκάστην ἐπιδεῖν βούλομαι, ... νῦν γε ἀμφίβολός εἰμι, καὶ οὐκ ...α πρὸς ὅ, τι καὶ ἀποβλέψω, ...ντῃ τὰς ὄψεις περισπώμενος.

Tu vero inſpice eas, ego interim avertam faciem. *Ven.* Recte Pari. Atque prima certe exuam me: ut noris, quod non ſolum candidos habeam lacertos, nec ob oculos magnos & decoros ſuperbiam, ſed æqualiter tota & ſimiliter ſim formoſa. *Min.* Ne prius ipſam, Pari, exueris, quam ceſtum depoſuerit: (Eſt enim incantatrix) ne te per illum præſtigiis circumveniat. Atqui oportebat ipſam, neque tam ſtudioſe ornatam, neque tot coloribus fucatam adeſſe, perinde atque aliquam vere meretricem: ſed nudam formam exhibere ſpectandam. *Par.* Recte ſane admonent de ceſto: etiam depone. *Ven.* Cur non igitur & tu Minerva galea depoſita, nudum caput exhibes ſpectandum, ſed conum concutis, & judicem deterres? An vereris ne tibi objiciat cæruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi præ ſe ferendo aſpicitur? *Minerva.* Ecce tibi galea hæc eſt ablata. *Ven.* Ecce tibi & ceſtus hic. *Iun.* Sed exuamur. *Par.* O Iupiter prodigiorum author, quod ſpectaculum? quæ pulcritudo? quæ voluptas? qualis hæc virgo? ut vero regalis illa, & venerabilis effulget, adeoque vere Iove digna! Tuetur ſuave quiddam, blandumque & illecebroſum etiam arriſit. Sed ...m ſatis habeo fœlicitatis. Si videtur autem, etiam ſeorſum unam...amque inſpicere volo: quoniam nunc certè ambiguus ſum, ne...e ſatis ſcio ad quid me conferam, viſu in omnes partes diſtracto.

Ven.

Καὶ ὁμοίως καλή. Ἀθη. Μὴ πρότερον αὐτὴν ἀποδύσῃ ὦ Πάρι, πρὶν] ...cus hic peſſime à librariis interpolatus eſt. Sic autem recte habebit, καὶ ὁμοίως ...λή. Πα. Καὶ σύ γε ἀπόδυθι Ἀφροδίτη. Ἀθη. Μὴ πρότερον. Exciderant no...ına perſonarum Paridis ac Minervæ, & illud Paridis verbum Καὶ σύ γε. Bourd.

Αφρο. Οὕτω ποιῶμεν. Πα. Ἄπιτε οὖν αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ Ἥρα περίμενε. Ηρα. Περιμενῶ. κἀπειδάν με ἀκριβῶς ἴδῃς, ὥρα σοι καὶ τἆλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐμῆς. ἢν γάρ με ὦ Πάρι δικάσῃς εἶναι καλὴν, ἁπάσης ἔσῃ τῆς Ἀσίας δεσπότης. Πα. Οὐκ ἐπὶ δώροις μὲν τὰ ἡμέτερα, πλὴν ἄπιθι. πεπράξεται γὰρ ἅπερ ἂν δοκῇ. σὺ δὲ πρόσιθι Ἀθηνᾶ. Αθη. Παρέστηκά σοι. κἄτα ἤν με ὦ Πάρι δικάσῃς καλὴν, οὔποτε ἥττων ἄπει ἐκ μάχης, ἀλλ' ἀεὶ κρατῶν. πολεμιστὴν γάρ σε, καὶ νικηφόρον ἀπεργάσομαι. Πα. Οὐδὲν Ἀθηνᾶ δεῖ μοι πολέμου, καὶ μάχης. εἰρήνη γὰρ ὡς ὁρᾷς τανῦν ἐπέχει τὴν Φρυγίαν τε καὶ Λυδίαν, καὶ ἀπολέμητος ἡμῖν ἡ τοῦ πατρὸς ἀρχή. θάρρει δέ. οὐ μειονεκτήσεις γὰρ, κἂν μὴ ἐπὶ δώροις δικάζωμεν. ἀλλ' ἔνδυθι ἤδη, καὶ ἐπίθου τὴν κόρυν. ἱκανῶς γὰρ εἶδον. τὴν Ἀφροδίτην παρεῖναι καιρός. Αφρο. Αὐτή σοι ἐγὼ πλησίον. καὶ σκόπει καθ' ἓν ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέχων, ἀλλ' ἐνδιατρίβων ἑκάστῳ τῶν μελῶν. εἰ δὲ θέλεις ὦ καλὲ, καὶ τάδε μου ἄκουσον. ἐγὼ γὰρ πάλαι ὁρῶσά σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν, ὁποῖον οὐκ οἶδα εἴ τινα ἕτερον ἡ Φρυγία τρέφει, μακαρίζω μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς πέτρας, κατ' ἄστυ ζῆν, ἀλλὰ διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπολαύσειας τῶν ὀρῶν; τί δ' ἂν ἀπόναιντο τοῦ σοῦ κάλλους αἱ βόες; ἔπρεπε δὲ ἤδη σοι γεγαμηκέναι, μὴ μέντοι ἀγροικόν τινα, καὶ χωρῖτιν, οἷαι κατὰ τὴν Ἴδην αἱ γυ-

Ven. Sic faciamus. *Par.* A igitur vos duæ. Tu verò hic mane. *Iun.* Maneo: ac ſteaquam me diligenter inſp ris: alia jam ſpectandi tibi t pus erit, num pulchra tibi poſita meæ victoriæ dona. I ſi me, Pari, formoſiorem judicaveris, totius Aſiæ eris minus. *Par.* At non donis re ſtræ geruntur. Sed abi mox e agetur, quicquid æquum vi tur. Tu verò accede Mine *Min.* Adſum tibi. Quod ſi Pari, formoſiorem eſſe judic ris, numquam victus, ſed ſ per victor ex pugna abibis: b torem enim te, & victoria compotem efficiam. *Par.* N Minerva, opus eſt mihi bello pugnis. Pax enim, ut vides præſentia tenet Phrygiam, ac diam, & ab hoſtibus quietum patris imperium. Sed tamen fide, neque enim eo minus f tametſi ob munera judicium feramus. Sed indue te jam leamque impone, ſatis enim inſpexi. At nunc Venerem ad tempus eſt. *Ven.* En prop ſum, & cõtemplare ſigill unumquodque diligenter, prætercurrendo, ſed ſing membris immorando. Si pl autem, ô formoſe hæc mea d accipe: ego enim jamdudum tuens te juvenem & formoſ qualem neſcio an ullum al Phrygia nutriat: beatum dem te ob pulchritudinem pr co, ſed reprehendo quod rel hiſce rupibus & ſaxis, in non vivis, ſed pulchritudinem hanc in ſolitudine labefactas. Q enim commodi tu ex montibus, quid ex tua pulchritudine e lumenti boves capiant? Decebat autem te jam uxorem duxiſſe utique ruſticam aliquam & indigenam, quales in Ida ſunt mu

…ς, ἀλλά τινα ἐκ τῆς Ἑλλάδος, …γῶθεν, ἢ ἐκ Κορίνθου, ἢ Λά…ων, οἵαπερ ἡ Ἑλένη ἐστὶ, νέα, …καλὴ, καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐ… καὶ τὸ δὴ μέγιστον, ἐρωτική. …η γὰρ εἰ καὶ μόνον θεάσαιτό σε, … ἐγὼ, πάντα ἀπολιποῦσα, καὶ …χοῦσα ἑαυτὴν ἔκδοτον, ἕψεται, …συνοικήσει. πάντως δὲ καὶ σὺ ἀ…ας τι περὶ αὐτῆς. Πα. οὐδὲν ὦ …οδίτη. νῦν δὲ ἡδέως ἂν ἀκού…ί σου, τὰ πάντα διηγουμένης. …9. αὕτη θυγάτηρ μέν ἐστι Λή… ἐκείνης τῆς καλῆς. ἐφ' ἣν ὁ … κατέπτη, κύκνος [2] γενόμε… Παρ. ποία δέ τις τὴν ὄψιν; … λευκὴ μέν. οἵαν εἰκὸς ἐκ …ς γεγεννημένην. ἁπαλὴ δὲ, ὡς …ῷ τραφεῖσα. γυμνὰς τὰ πολ… καὶ παλαιστική. καὶ οὕτω δή τι …σπούδαστος, ὥστε καὶ πόλεμον … αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως …ρον ἔτι ἁρπάσαντος. οὐ μὴν, … ἐπειδήπερ εἰς ἀκμὴν κατέστη, …τες οἱ ἄριστοι τῶν ἀχαιῶν ἐπὶ τὴν …είαν ἀπήντησαν. προεκρίθη δὲ …λαος τοῦ Πελοπιδῶν γένους. εἰ …έλεις, ἐγώ σοι καταπράξομαι τὸν …ον. Πα. πῶς φής; τὸν τῆς γεγα…ίνης; Αφρ. νέος εἶ σὺ, καὶ …ικος. ἐγὼ δὲ οἶδα ὡς χρὴ τὰ …ῦτα δρᾷν. Πα. πῶς; ἐθέλω … αὐτὸς εἰδέναι. Αφρ. σὺ μὲν

res, ſed ex Græcia aliquam, aut Argivam, aut Corinthiam, aut Lacænam, qualis eſt Helena illa juvenis, & formoſa, nec me ulla in re inferior, & quod maximum eſt, amori quoque dedita: illa enim ſi vel ſolum te aſpexerit, ſat ſcio relictis omnibus, ſeque ceu in deditionem tradita, ſequetur, tecumque habitabit: omnino & tu de ipſa nonnihil audiſti. *Par.* Nihil Venus. Nunc autem omnia libenter audiero, quæ de ipſa narrabis. *Ven.* Hæc [1] filia eſt formoſæ illius Ledæ, ad quam in cygnum converſus Iupiter devolavit. *Par.* Qualis verò eſt aſpectu? *Ven.* Candida, qualem è cygno prognatam par eſt eſſe: tenera, ut quæ in ovo nutrita fuerit, plerumque exercens ſeſe, & rei palæſtricæ dedita. Quæ tanto ſtudio paſſim expeditur, ut & bellum ipſius cauſa ſuſceptum fuerit, cùm [3] Theſeus illam nondum nubilem rapuiſſet. Poſtea verò cùm jam ad florem ætatis perveniſſet, Græcorum præſtantiſſimi quique ad petendas illius nuptias ſe contulerunt. Sed Menelaus ex Pelopidarum genere oriundus, reliquis eſt antepoſitus: ſi tamen velis, …nuptias tibi conficiam. *Par.* Quid dicis? jamne nuptæ? *Ven.* …nis es adhuc, & ruſticus. Ego verò novi quo pacto talia per…ntur. *Par.* Quomodo? volo enim & ipſe ſcire. *Ven.* Tu quidem ad

[1] *Filia eſt formoſæ illius Ledæ*] Iupiter Cygnus Lædam compreſſit Tyndari …ſorem, quæ ovum peperit, unde nati ſunt Dioſcuri Pollux & Caſtor & He… Homer. Il. 14. Ovid. 6. Metam. explicatio hujus fabulæ eſt Apud Athen. … de Helena. vide Plin. l. 35. c. 3. *Cogn.*

[2] γενόμενος, ποία δέ τις τὴν ὄψιν] Excidit Paridis perſonæ notatio. Scilicet …, γενόμενος. Πα. ποία δέ τις. Marc.

[3] *Theſeus*] De hoc raptu Iſocr. in Encom. Helenæ. *Cogn.*

[4] …ωρον ὀμφακίαν] Ariſtæn. ἄωρα τὰ παρὰ καιρὸν τρυγώμενα. Interp. A…h. Achar. dixi alibi. Habes hanc hiſtoriam Dialog. Mort. & lib. ver. hiſt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀποδημήσεις ἐπὶ θέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος. κἀπειδὰν ἀφίκῃ ἐς τὴν Λακεδαίμονα, ὄψεταί σε ἡ Ἑλένη. τοὐντεῦθεν δὲ, ἐμὸν ἂν εἴη τὸ ἔργον, ὅπως ἐρασθήσεταί σου, καὶ ἀκολουθήσει. Πα. τοῦτ' αὐτὸ καὶ ἄπιστον εἶναί μοι δοκεῖ, τὸ ἀπολιποῦσαν τὸν ἄνδρα, ἐθελῆσαι [1] βαρβάρῳ καὶ ξένῳ συνεκπλεῦσαι. Αφρ. θάῤῥει τούτου γε ἕνεκα. παῖδε γάρ μοι ἐστὸν [2] δύω καλὼ, [3] Ἵμερος, καὶ Ἔρως. τούτω σοι παραδώσω ἡγεμόνε τῆς ὁδοῦ γενησομένω. καὶ ὁ μὲν Ἔρως, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναῖκα ἐρᾷν. ὁ δ' Ἵμερος, αὐτῷ σοι περιχυθεὶς, τοῦθ' ὅπερ ἐστὶν, ἱμερτόν τε θήσει, καὶ ἐράσμιον, καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, δεήσομαι καὶ τῶν Χαρίτων ἀκολουθεῖν. ἅπαντες αὐτὴν ἀναπείσομεν. Πα. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἄδηλον ὦ Ἀφροδίτη. πλὴν ἐρῶ γε ἤδη τῆς Ἑλένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ὁρᾷν αὐτὴν οἴομαι. καὶ πλέω εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ἐπιδημῶ, καὶ ἐπάνειμι ἔχων τὴν γυναῖκα, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Αφρ. μὴ πρότερον ἐρασθῇς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνήστριαν, καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. πρέπει γὰρ κἀμὲ νικηφόρον ὑμῖν συμπαρεῖναι, καὶ ἑορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους, καὶ τὰ ἐπινίκια. πάντα γὰρ ἔνεστί σοι, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, τὸν γάμον τούτου τοῦ μήλου πρίασθαι. Πα. δέδοικα μή μου ἀμελήσεις μετὰ τὴν κρίσιν. Αφρ. βούλει ἐπομόσομαι;

ad perluſtrandam Græciam pr
ciſceris, atque ubi Lacedæm
perveneris, Helena te vide
Poſtea meum erit efficere, u
amore capiatur, teque ſequa
Par. Hoc ipſum etiam incr
bile eſſe mihi videtur, ut illa
licto conjuge, cum barbaro &
regrino homine velit è pa
navigare. *Ven.* Bono hac de
ſa eſto animo. Duo enim n
ſunt formoſi liberi, Amabil
& Cupido: hos tibi tradam,
ſint itineris duces. Ac Cup
quidem totus in illam ingreſ
mulierem amare coget. Tibi
rò circumfuſa Amabilitas,
quod ipſa eſt, expetibilem te
det, & amabilem. Ipſa et
unà præſens, Gratias rogab
ſe comites præbeant: om
ipſam ad hoc quod volumus,
pellemus. *Par.* Quomodo
taſſis hoc procedet, Venus,
certum eſt. Verumtamen
jam Helenam, & neſcio quo
cto etiam videre ipſam mihi
deor, & Græciam verſus nav
& in Sparta peregrinor, cum
uxore revertor, & doleo q
non omnia hæc jam nunc fa
Ven. Ne priùs amaveris P
quàm pronubam me, & nu
rum conciliatricem, judicio
remuneratus fueris. Decet e
& me victoria potitam vobis
eſſe, & celebritatem per
re nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim hæc licet t
& amorem, & formam, & nuptias pomo iſto mercari. *Par.*
metuo ne me poſt latum judicium negligas. *Ven.* Vis ut tibi jure

1 Βαρβάρῳ] Phrygi. notum. Iidem Barbaricarii & Phrygiones l. 7. Cod *palat. ſacr. largit.* Bourd.

2 Δύω καλὼ] Male antea δύο καλώ. Idem.

3 Ἵμερος καὶ Ἔρως] Dixi ad illud Petron. *tu deſiderium, tu voluptas:* ſeq
Dialogus totus Homericus eſt. *Idem.*

μηδαμῶς, ἀλλ' ὑπόσχου πάλιν. Ἀφρο. ὑπισχνοῦμαι δή σοι τὴν Ἑλένην παραδώσειν γυναῖκα, καὶ ἀκολουθήσειν γε ἐπ' αὐτήν, καὶ ἀφίξεσθαι παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἴλιον. καὶ αὐτὴ παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. Πα. καὶ τὸν Ἔρωτα, καὶ τὸν Ἵμερον, καὶ τὰς Χάριτας ἄξεις; Ἀφρ. θάρρει. καὶ τὸν πόθον, καὶ τὸν Ὑμέναιον προσέτι τούτοις παραλήψομαι. Πα. οὐκοῦν ἐπὶ τούτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ἐπὶ τούτοις λάμ-

Par. Nequaquam, ſed promitte denuo. *Ven.* Promitto igitur fore, ut Helenam uxorem tibi tradam, teque ad ipſam proficiſcentem comiter: deinde ut illa Ilium ad vos veniat. Atque adeò præſens adero, & ad omnia opitulabor. *Par.* Simulne & Amorem, & Amabilitatem, & Gratias adduces? *Ven.* Bono ſis animo: & Deſiderium, & Hymenæum præterea aſſumam. *Par.* Ob hæc igitur do tibi pomum, ob hæc accipe.

ΑΡΕΩΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΡΗΣ.

Ἤκουσας ὦ Ἑρμῆ οἷα ἠπείλησεν ἡμῖν ὁ Ζεύς, ὡς ὑπεροπτικά, καὶ ἀπίθανα; ἢν ἐθελήσω, φησίν, ἐγὼ μὲν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ σειρὰν καθήσω, ὑμεῖς δὲ ἀποκρεμασθέντες, κατασπᾶν βιάζεσθέ με, ἀλλὰ μάτην πονήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθελκύσετε. εἰ δὲ ἐγὼ θελήσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ τὴν γῆν ἅμα, καὶ τὴν θάλασσαν συνανασπάσας μετεωριῶ. καὶ τἆλλα ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν καθ' ἕνα πάντων ἀμείνων, καὶ ἰσχυρότερός ἐστιν, οὐκ ἂν ἀρνηθείην. ὁμοῦ δὲ τῶν τοσούτων ὑπερφέρειν ὡς μὴ καταβαρήσειν αὐτόν, κἂν τὴν γῆν κἂν τὴν θάλασσαν προσλάβωμεν, οὐκ ἂν πεισθείην. Ερ. εὐφήμει ὦ Ἄρες. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς λέγειν τὰ τοιαῦτα, μή τι κακὸν ἀπολαύσωμεν τῆς

MARTIS ET MERCVRII.

MARS.

Audiſtin' Mercuri qualia nobis Iupiter ſit minatus, quàm ſuperba, quamque abſurda? Ego, inquit, ſi voluero, catenam ex cœlo demittam, unde ſi vos ſuſpenſi me vi detrahere conemini, luſeritis operam? nunquam enim deorſum traxeritis. Contrà ego ſi velim illam in altum attrahere, non vos ſolum, ſed terram, & mare ſimul ſubvectum in ſublime ſuſtulero. Ad hæc alia, quæ audire potuiſti. At ego, ſiquidem cum uno quolibet conferatur ſingulatim, ita præſtantiorem eum eſſe, viribuſque ſuperiorem non negaverim: ſed unum tam multis antecellere, ut eum pondere nequeamus vincere, etiam ſi terram & mare nobis ...terimus, non crediderim. *Merc.* Bona verba Mars. Neque ...alia dicere tutum eſt, ne quid fortè mali ex hac petulantia

φλυαρίας. Ἄρης. οἶδα γάρ με πρὸς πάντας ἂν ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σὲ, ὃν ἐχεμυθεῖν ἠπιστάμην; ὃ γοῦν μάλιστα γελοῖον ἔδοξέ μοι ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ ἂν δυναίμην σιωπῆσαι πρὸς σέ. μέμνημαι γὰρ οὐ πρὸ πολλοῦ, ὁπότε ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα, καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαναστάντες, ἐπεβούλευσαν ξυνδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος ἦν δεδιώς. καὶ ταῦτα τρεῖς ὄντας. καὶ εἰ μή γε ἡ Θέτις κατελεήσασα ἐκάλεσεν αὐτῷ σύμμαχον Βριάρεων ἑκατόγχειρα ὄντα, κἂν ἐδέδετο αὐτῷ κεραυνῷ, καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένῳ, ἐπῄει μοι γελᾶν ἐπὶ τῇ καλλιρημοσύνῃ αὐτοῦ. Ἑρ. σιώπα. εὐφήμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

capiamus. *Marc.* An verò c
apud quemlibet hæc dictu
me? Imò apud te ſolum ic
deo, quem linguæ contin
eſſe novi. Sed quod mihi r
mè ridiculum videbatur,
quum hæc minitantem audi
haud queam apud te reti
Etenim memini cùm no
multò ante Neptunus, Iu
Minerva, mota adverſus eu
ditione, molirentur compre
ſum illum vincire, quant
formidans in omnem ſpecie
verterit, idque cùm tres ta
eſſent. Ac niſi Thetis miſ
Briareum centimanum ac c
ipſius vocaſſet, cum ipſo f
ne & tonitru vinctus fuiſſet.
reputanti mihi ſuccurrebat
magniloquentiam ridere. *Merc.* Tace, bona verba. Neque
tutum eſt iſta vel tibi dicere, vel audire mihi.

ΠΑΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΑΝ.

Χαῖρε ὦ πάτερ Ἑρμῆ. Ἑρ. νὴ καὶ σύ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Παν. οὐχ ὁ Κυλλήνιος Ἑρμῆς ὢν τυγχάνεις; Ἑρ. καὶ μάλα. πῶς οὖν υἱὸς ἐμὸς εἶ; Παν. μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἔρωτός σοι γενόμενος. Ἑρ. νὴ Δία τράγου ἴσως τινὸς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὸς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ῥῖνα τοιαύτην, καὶ πώγωνα λάσιον, καὶ σκέλη διχηλὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγάς; Παν. ὅσα ἂν ἀποσκώψῃς εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ὦ πάτερ ἐπο-

PANOS ET ME CVRII.

PAN.

Salve pater Me
Merc. Salve utiq
tu. Sed quomod
ſum tuus pater?
Annon es Cylleni
le Mercurius? *Merc.* Ma
Quomodo igitur filius meu
Pan. Adulterinus ſum, ex
re tibi natus. *Merc.* Per I
hirci forſitan alicujus qui ca
adulteravit. Nam meus qu
do fueris, qui & cornua h
talemque naſum, & barban
tam, & pedes bifidos, hirc
que, præterea caudam ſuper
bus? *Pan.* Quæcunque in me conviciando dicis, iis tuum ipſius f

τὸν ἀποφαίνῃ. μᾶλλον δὲ σεαυ-
ὃς τοιαῦτα γεννᾷς, καὶ παιδο-
ς. ἐγὼ δὲ ἀναίτιος. Ερ. τίνα
φῂς σου μητέρα; ἤπου ἔλαθον
μοιχεύσας ἔγωγε; Παν. οὐκ
ἐμοίχευσας, ἀλλ' ἀνάμνησον
τὸν εἴποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα
θέραν ἐβιάσω. τί δακὼν τὸν δάκ-
ν ζητεῖς, καὶ ἐπιπολὺ ἀπορεῖς;
Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπην. Ερ.
τί παθοῦσα ἐκείνη ἀντ' ἐμοῦ
γῳ σε ὅμοιον ἔτεκεν; Παν. αὐ-
ἐκείνης λόγον σοι ἐρῶ. ὅτε γάρ
ἐξέπεμπεν ἐπὶ τὴν Ἀρκαδίαν,
αῖ, μήτηρ μέν σου ἔφη ἐγώ εἰ-
Πηνελόπη ἡ Σπαρτιᾶτις. τὸν πα-
δὲ γίνωσκε θεὸν ἔχων Ἑρμῆν
αίας καὶ Διός. εἰ δὲ κερασφό-
καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
ω σε. ὁπότε γάρ μοι συνῆν ὁ
ὴρ ὁ σὸς, τράγῳ ἑαυτὸν ἀπεί-
ν ὡς λάθοι. καὶ διὰ τοῦτο ὅ-
ος ἀπέβης τῷ τράγῳ. Ερ. νὴ
Δ μέμνημαι ποιήσας τι τοιοῦτον.
ὖν ὁ ἐπὶ κάλλει μέγα φρονῶν,
γένειος αὐτὸς ὤν, σὸς πατὴρ
λήσομαι, καὶ γέλωτα ὀφλήσω
πᾶσιν ἐπὶ τῇ εὐπαιδίᾳ;
. καὶ μὴν οὐ καταισχυνῶ σε ὦ
ερ. [1] μουσικός τε γάρ εἰμι, καὶ
ίζω [2] πάνυ καπυρόν. καὶ ὁ
Διόνυσος οὐδὲν ἐμοῦ ἄνευ ποιεῖν δύ-
, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ θιασώτην
οίηκέ με. καὶ ἡγοῦμαι αὐτῷ
ροῦ. καὶ τὰ ποίμνια δὲ εἰ θεά-
ο μου ὁπόσα περὶ Τεγέαν καὶ ἀνὰ

pater, probroſum declaras, imò potiùs te ipſum qui ejuſmodi generas, taleſque liberos procreas. Ego verò extra culpam ſum. *Merc.* Quam verò etiam dicis eſſe tuam matrem? Num alicubi neſcius cum capra adulterium commiſi? *Pan.* Non commiſiſti adulterium cum capra: ſed reminiſcere num aliquando liberam puellam in Arcadia per vim ſtupraris. Quid mordendo digitum, quæris, ac diu dubitas? Icarii filiam dico Penelopen. *Merc.* Quid igitur illi accidit quòd pro me, hirco te ſimilem peperit? *Pan.* Illius ipſius dicta tibi referam. Quando enim me in Arcadiam ablegabat, ô puer, inquit, tua quidem mater ego ſum, Penelope Spartana: noris autem te patrem habere Deum, Mercurium illum Maiæ & Iovis filium. Quòd ſi cornutus es, ac pedibus hircinis, ne id ægrè tibi ſit. Quando enim mecum rem habebat pater tuus, hirco ſe ipſum aſſimilaverat, ut lateret: & ob id hirco ſimilis evaſiſti. *Merc.* Per Iovem memini me tale quiddam facere. Ego igitur ille qui ob formam elato ſum animo, qui ſum adhuc imberbis, tuus pater vocabor, & ob egregiam prolem omnium irriſioni obnoxius ero? *Pan.* Atqui pater, non futurus ſum tibi dedecori: Muſi- enim ſum, & fiſtula prorſus ſtridulum cano. Nihilque ſine me facere poteſt Bacchus: ſed ſocium & conſaltatorem me fecit, & chorum duco. Quin & ovilia mea ſi videas, quot & circum Tegeam, & per

Μουσικὸς γάρ εἰμι] Sic in Bacch. & δικαστὴρ. Copioſe Nonn. Dionyſ. Interp. Theocriti, & Virg. *Bourd.*

Πάνυ καπυρόν] Λαμπρὸν, ἡδὺ, ut in ſchol. Theocr. Idyll. 7. καπυρὸν ξηρὸν, λαμπρὸν, ἡδὺ, μεταφορικῶς. τὰ γὰρ ἐξοπτὰ τῶν ἐδεσμάτων ἡδύνει τὴν γεῦσιν. Tangit aliam interpretationem. & hæc verba Micyll. interp. in quibuſdam libris legitur λιγυρὸν, ſed καπυρὸν, verbum ruſticum, ut in Longi ποιμὴν.

τὸ Παρθένιον ἔχω, πάνυ ἡσθήσῃ. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἁπάσης. πρώην δὲ καὶ Ἀθηναίοις συμμαχήσας, οὕτως ἠρίστευσα ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀριστεῖον ᾑρέθη μοι, τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ἢν γοῦν ἐς Ἀθήνας ἔλθῃς, εἴσῃ ὅσον ἐκεῖ τοῦ Πανὸς ὄνομα. Ερ. εἰπὲ δέ μοι, γεγάμηκας ὦ Πὰν ἤδη; τοῦτο γὰρ οἶμαι καλοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ὦ πάτερ. [1] ἐρωτικὸς γάρ εἰμι καὶ οὐκ ἂν ἀγαπήσαιμι συνὼν μιᾷ. Ερ. ταῖς αἰξὶ δηλαδὴ ἐπιβαίνεις. Παν. σὺ μὲν σκώπτεις, ἐγὼ δὲ, τῇ τε Ἠχοῖ, καὶ τῇ [2] Πίτυϊ σύνειμι, καὶ ἁπάσαις ταῖς τοῦ Διονύσου Μαινάσι. καὶ πάνυ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. Ερ. οἶσθα οὖν ὅ, τι χαρίσῃ ὦ τέκνον τὰ πρῶτα αἰτοῦντί μοι; Παν. πρόσταττε ὦ πάτερ. ἡμεῖς δὲ, ἴδωμεν ταῦτα. Ερ. καὶ πρόσιθί μοι, καὶ φιλοφρονοῦ. πατέρα δὲ ὅρα μὴ καλέσῃς με, ἀκούοντός γε τινός.

per Parthenium habeo, ad dum gaudeas. Toti etiam A diæ impero. Nuper quoqu thenienſibus opem ferens ita nuè in Marathone me geſſi fortitudinis præmium retuler ſcilicet antrum illud quod eſ arce. Quòd ſi igitur Athena neris, cognoſces, quantum ſit nomen Panos. *Merc.* At mihi Pan, jamne uxorem dux hoc enim opinor, dictitan *Pan.* Nequaquam pater, a enim ſum deditus, nec cum rem habere contentus eſ *Merc.* Capras videlicet inis. Tu quidem cavillaris. At cum Echone & Pity, omni que Bacchi Mænadibus rem beo: & magno ſtudio ab ipſis ſervor. *Merc.* Scis igitur, quid mihi primùm petenti, tificaturus ſis. *Pan.* Impera, ter, nos autem hæc videbimus. *Merc.* Et accede ad me, & n manter complectere. Vide autem ne me patrem quoquam audi appellaris.

εὐφημῶς autem *ἐκάλεσεν καπυρὸν τὸ τραχὺ καὶ τὸ ἄγροικον τοῦ συρίγματ ἂν γένοιτο εἶναι ἐκ κεραμέων σκεύους διατεθρυμμένου. teſtarum ſonitus.* Qua viri Clariſſimi Iſaac. Caſaub. ad Suet. Theod. Marcil. ad Perſ. *Bourd.*

1 Ἐρωτικὸς γάρ εἰμι] Sic Pan dictus φιλοπαρθένος, Achill. Tat. lib. ἐρωτικὸς. Long. lib. 2. *Idem.*

2 Πίτυϊ] Suid. in Pitus: Nonn. Dionyſ. lib. 2. Propert. lib. 1. Male in buſdam Πυτοῖ. in Anglic. Πυθοῖ. Idem.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΝΥΣΟΥ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

Τί ἂν λέγοιμεν ὁμομητρίους ὦ Διόνυσε ἀδελφοὺς εἶναι Ἔρωτα, καὶ Ἑρμαφρόδιτον, καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ ἐπιτηδεύματα; ὁ μὲν γὰρ, πάγκαλος, καὶ τοξότης, καὶ δύναμιν οὐ μικρὰν περιβεβλημένος, ἁπάντων ἄρχων. ὁ δὲ θῆλυς, καὶ ἡμίανδρος, καὶ ἀμφίβολος τὴν ὄψιν. οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ἔφηβός ἐστιν, εἴτε καὶ παρθένος. ὁ δὲ, καὶ [1] πέρα τοῦ εὐπρεποῦς ἀνδρικὸς ὁ Πρίαπος. Δ. μηδὲν θαυμάσῃς ὦ Ἄπολλον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία τούτου, ἀλλ' οἱ πατέρες, διάφοροι γεγενημένοι. ὅπου γε καὶ ὁμοπάτριοι πολλάκις ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν, ἄρσην, ἡ δὲ, θήλεια, ὥσπερ ὑμεῖς γίνεσθε. Απο. ναί. ἀλλ' ἡμεῖς ὅμοιοι ἐσμὲν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐπιτηδεύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διο. μέχρι τόξου, τὰ αὐτὰ ὦ Ἄπολλον. ἐκεῖνα δὲ, οὐχ ὅμοια. ὅτι ἡ μὲν Ἄρτεμις, ξενοκτονεῖ ἐν Σκύθαις. σὺ δὲ, μαντεύῃ, καὶ ἰᾷ τοὺς κάμνοντας. Απο. οἴει γὰρ τὴν ἀδελφὴν χαίρειν τοῖς Σκύθαις, ἥ γε καὶ παρεσκεύασται, ἤν τις Ἕλλην ἀφίκηταί ποτε ἐς τὴν Ταυρικὴν συνεκπλεῦσαι μετ' αὐτοῦ, μυσαττομένη τὰς σφαγάς; Διο. εὖ γε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γάρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γάρ τι σοι διηγήσομαι, πρῴην ἐν Λαμψάκῳ

APOLLINIS, ET BACCHI.

APOLLO.

Numquid Bacche dixerimus fratres eſſe Cupidinem, Hermaphroditum, & Priapum, cùm ſint forma & ſtudiis diſſimiles? Ille enim eſt omnino formoſus & jaculator, nec parva poteſtate munitus, omnibus imperat. Hic autem effœminatus, ac ſemivir, & ambigua facie, ita ut dignoſcere nequeas ſit-ne adoleſcens, an virgo. Tertius autem Priapus, etiam ſupra modum virilis eſt. *Bac.* Ne mireris Apollo: non enim hujus rei cauſa eſt Venus, ſed patres qui diverſi fuêre: quandoquidem & ii qui eodem patre, eademque matre naſcuntur, ſæpenumero alius mas, alius fœmina, quemadmodum & vos naſcuntur. *Apo.* Ita ſanè. Sed nos ſimiles ſumus, iiſdemque ſtudiis tenemur: ſagittarii enim ambo ſumus. *Bac.* Quantum ad arcum attinet, eadem exercetis, Apollo: ſed ſimilia non ſunt illa: quòd Diana hoſpites mactat apud Scythas: tu verò vaticinaris, & ægrotantibus mederis. *Apo.* An tu putas ſororem delectari Scythis: quæ quidem ſe adornavit, ſiquis Græcus aliquando in Tauricam advenerit, ut cum eo inde enaviget, peroſa mactationes illas? *Bac.* Rectè ſanè illa. Sed hic Priapus (ridicula enim quiddam narrabo tibi, quod cùm Lampſaci nuper eſſem, mihi

1 Πέρα τοῦ εὐπρεποῦς] Διὰ τὸ ὑπερμέγεθες τοῦ αἰδοίου. Dixi alibi, vocant …γπόδια: de qua dictione alibi. *Bourd.*

γινόμενος, ἐγὼ μὲν παρῄειν τὴν πόλιν. ὁ δὲ, ὑποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῷ, ἐπειδὴ ἀνεπαυσάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς [1] ὑποβεβρεγμένοι, κατ' αὐτάς που μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ γενναῖος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Απο. ἐπείρα σε; Διο. τοιοῦτόν ἐστι. Απο. σὺ δὲ τί πρὸς ταῦτα; Διο. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. εὖ γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μηδὲ ἀγρίως. συγγνωστὸς γὰρ εἰ καλόν σε ὄντα ἐπείρα. Διο. τούτου μὲν οὖν ἕνεκα καὶ ἐπὶ σὲ ἂν ὦ Ἄπολλον ἀγάγοι τὴν πεῖραν. καλὸς γὰρ σὺ, καὶ κομήτης, ὡς καὶ νήφοντα ἄν σοι τὸν Πρίαπον ἐπιχειρῆσαι. Απο. ἀλλ' οὐκ [2] ἐπιχειρήσει γε ὦ Διόνυσε. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς κόμης καὶ τόξα.

mihi accidit) Ego quidem ad bem acceſſeram : ille verò me h ſpitio apud ſe exceptum, p quam quieti nos dedimus, in c vivio abundè poti, circa medi propè noctem exurgens ille generoſus : ſed pudet dicere. Solicitavit-ne te ? *Bac.* Tale q eſt. *Apo.* Tu verò quid ad ha *Bac.* Quid aliud, quàm riſi ? Rectè ſanè quòd nec acerbè, ruſticè quicquam. Venia e dignus eſt ſi te adeò formoſ ſolicitavit. *Bac.* Hujus igitur gratia, etiam te, Apollo, citaverit; formoſus enim tu comatus es, ut vel ſobrius P pus ille aggredi te queat. Sed me non aggredietur : N præter comam, etiam arcum habeo.

1 Ὑποβεβρεγμένοι] Sic in Gall. *βαθείας ἤδη ἑσπέρας ὑποβεβρεγμ*… Heliod. lib. 1. & 2. Caſaubon. ad Athen. Herald ad Mart. *Bourd.*

2 Ἐπιχειρήσει] Sic bis antea dixit ἐπείρα. Sic Euſtath. lib. 5. Iſm. & l… *καί τι δρᾶν ἐπεχείρουν ἐρωτικώτερον.* Heliod. lib. 1. ἐπειρᾶτο τινὸς τῶν αἰθεμ… Sic Latinis *tentare.* ſic pag. 230. *ταῖς αἰξὶν ἐπιβαίνεις.* Cod. doctiſſimi Gol…ni ἐπιχειρεῖς. Idem.

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΜΑΙΑΣ.

ΕΡΜΗΣ.

[1] Ἔστι γάρ τις ὦ μῆτερ ἐν οὐρανῷ θεὸς ἀθλιώτερος ἐμοῦ; Μαι. μὴ λέγε ὦ Ἑρμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερ. τί μὴ λέγω, ὃς τοσαῦτα πράγματα ἔχω μόνος κάμνων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος; ἕωθεν μὲν γὰρ ἐξαναστάντα, σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ.

MERCVRII ET MAIÆ.

MERCVRIVS.

Eſt verò, mater, D quiſpiam in cælo miſerior ? *Mai.* quid Mercuri, hu modi dixeris. M Quid non dicam, ego qui tot gocia ſolus ſuſtineo, quibus de ſor, in tam multa miniſteria di ctus ? Nam mane ſurgendum mihi, & verrendum convi

1 Ἔστι γάρ τις] Hic Dialogus omnino turbatus in Mſſ. *Bourd.*

διαστρώσαντα τὴν ἐκκλησίαν, εὐθετήσαντα ἕκαστα, παρεστάναι τῷ Διί, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγγελίας τὰς παρ' αὐτοῦ ἄνω καὶ κάτω ἡμεροδρομοῦντα. καὶ ἐπανελθόντα ἔτι κεκονιμένον, παρατιθέναι τὴν ἀμβροσίαν. πρὶν δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰνοχόον ἥκειν, καὶ τὸ νέκταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲ νυκτὸς καθεύδω μόνος τῶν ἄλλων, ἀλλὰ δεῖ με καὶ τότε τῷ Πλούτωνι [2] ψυχαγωγεῖν, καὶ νεκροπομπὸν εἶναι, καὶ παρεστάναι τῷ δικαστηρίῳ. οὐ γὰρ ἱκανά μοι τὰ τῆς ἡμέρας ἔργα, ἐν παλαίστραις εἶναι, κἀν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥήτορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ' ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. καίτοι τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτεροι ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν. ἐμοὶ δὲ, καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ ταῦτα κἀκεῖνα ποιεῖν ἀναγκαῖον. καὶ οἱ μὲν Ἀλκμήνες καὶ Σεμέλης υἱὸς, ἐκ γυναικῶν δυστήνων γενόμενοι, εὐωχοῦνται ἀφρόντιδες. ὁ δὲ Μαίας τῆς Ἀτλαντίδος, διακονοῦμαι αὐτοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, μηδὲ ἀναπνεύσαντα, πέπομφεν αὖθις ἐς τὸ Ἄργος ἐπισκεψόμενον τὴν Δανάην. εἶτ' ἐκεῖθεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλθὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιόπην ἰδέ. καὶ ὅλως,

cœnaculum. Tum ubi curiam in qua conſultant, ſtravero, & ſingula compoſuero, Iovi aſſiſtendum, ac perferenda illius mandata toto die ſurſum ac deorſum curſitando: quumque reverſus ſum adhuc pulverulentus, apponenda ambroſia. Porrò priuſquam [1] novitius iſte pocillator adveniſſet, ego nectar etiam miniſtrabam. Quodque eſt omnium graviſſimum: ſoli omnium ne noctu quidem quietem agere licet: ſed oportet me etiam tunc defunctorum animas Plutoni adducere, maniumque ducem agere, & foro judiciali aſſiſtere. Neque enim mihi ſufficiebant diurna negocia, quod verſor in palæſtris, quod in concionibus præconis vices obeo, quod oratores edoceo: niſi hæc quoque provincia accedat ut præterea res mortuorum componam. Atqui Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos, atque inferos verſantur. Mihi verò hæc & illa quotidie facere neceſſe eſt. Et hic quidem Alcmenæ, ille Semeles filius, ambo miſeris mulieribus prognati, ſecuri epulantur: at ego Atlantide Maia progenitus illis miniſtro. Quinetiam me recens Sidone à Cadmi filia reverſum, ad quam miſerat me viſum quid ageret puella, cùm nondum reſpiraſſem, miſit iterum Argos, viſum Danaën. Rurſum inde in Bœotiam profectus, inquit, obiter Antiopam viſito: ſed planè illud

1 *Novitius*] Ganimedem intelligit quem ab aquila raptum in cœlum tranſvectum ajunt. Autor Priapei carminis:

Raptus ab alite ſacra
Miſcet amatori pocula grata ſuo. Cogn.

2 Ψυχαγωγεῖν] Hinc Mercurius ψυχαγωγὸς, νεκροπομπὸς, ψυχόπομπος. πομπαῖος, πομπεύς. quod facere credebatur virtute virgæ, de qua in dial. Panos & Mercurii. & Iulian. Imp. paſſim. Eadem virtus Plutonianæ virgæ Pindar. Od. 9. Olympion. eadem Horarum virtus. Theocr. Idyll. 15. *Bourd.*

 1 Ὀξύ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀπηγόρευκα ἤδη. εἰ γοῦν μοι δυνατὸν ἦν, ἡδέως ἂν ἠξίωσα πεπρᾶσθαι, ὥσπερ οἱ ἐν γῇ κακῶς δουλεύοντες. Μαι. ἔα ταῦτα ὦ τέκνον, χρὴ γὰρ πάντα ὑπηρετεῖν τῷ πατρὶ, νεανίαν ὄντα. καὶ νῦν ὥσπερ ἐπέμφθης, σόβει ἐς Ἄργος. εἶτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ πληγὰς βραδύνων λάβοις. [1] ὀξύχολοι γὰρ οἱ ἐρῶντες.

illud recuſavi. Quare ſi poſſem, libenter venundari optarem, quemadmodum qui duram in terris ſervitutem ſerviunt. *Mai.* Miſſa fac iſta, gnate: decet enim per omnia morem gerere patri, cùm ſis juvenis. Ac nunc quò juſſus es, Argos contende, deinde in Bœotiam, ne ſi tardior fueris, etiam plagas accipias: nam iracundi ſunt qui amant.

1 Ο'ξύχολοι οἱ ἐρῶντες] Sic in Contemp. Cætera hujus Dialogi pete in Cataplo. *Bourd.*

ΔΙΟΣ, ΚΑΙ ΗΛΙΟΥ.

IOVIS ET SOLIS.

ΖΕΥΣ.

Οἷα πεποίηκας ὦ Τιτάνων κάκιστε. ἀπολώλεκας τὰ ἐν τῇ γῇ ἅπαντα, μειρακίῳ ἀνοήτῳ πιστεύσας τὸ ἅρμα. ὃς τὰ μὲν, κατέφλεξε, πρόσγειος ἐνεχθείς. τὰ δὲ, ὑπὸ κρύους διαφθαρῆναι ἐποίησε, πολὺ αὐτῶν ἀποσπάσας τὸ πῦρ. καὶ ὅλως, οὐδὲν ὅ, τι οὐ ξυνετάραξε, καὶ ξυνέχεε. καὶ εἰ μὴ ἐγὼ ξυνεὶς τὸ γιγνόμενον, κατέβαλον αὐτὸν τῷ κεραυνῷ, οὐδὲ λείψανον ἀνθρώπων ἐπέμεινεν ἄν. τοιοῦτον ἡμῖν τὸν καλὸν ἡνίοχον, καὶ διφρηλάτην ἐκπέπομφας. Ηλι. ἥμαρτον ὦ Ζεῦ. ἀλλὰ μὴ χαλέπαινε, εἰ ἐπείσθην υἱῷ πολλὰ ἱκετεύοντι. πόθεν γὰρ ἂν καὶ ἤλπισα τηλικοῦτον γενήσεσθαι κακόν; Ζ. οὐκ ᾔδεις ὅσης ἐδεῖτο ἀκριβείας τὸ πρᾶγμα, καὶ ὡς εἰ βραχύ τις ἐκβαίη τῆς ὁδοῦ, οἴχεται πάντα; ἠγνόεις δὲ καὶ τῶν ἱπ-

IVPITER.

Qualia feciſti ô Titanum peſſime: qui quæ in terris ſunt omnia perdidiſti, ſtulto adoleſcenti commiſſo curru, qui alia quidem, ad terram delatus exuſſit, alia verò præ frigore corrumpi fecit, procul ab ipſis abſtracto igne. Denique nihil non perturbavit, & confudit. Ac niſi ego animadverſis iis quæ gerebantur, ipſum fulmine deturbaſſem, ne reliquiæ quidem ullæ hominum ſupereſſent: talem nobis pulchrum iſtum aurigam, & currus gubernatorem emiſiſti. *Sol.* Peccavi, Iupiter, ſed ne iraſcaris, ſi credidi puero multum ſupplicanti. Nam unde tantum futurum malum exiſtimaſſem? *Iup.* Annon noras quàm multa diligentia negocium hoc opus haberet? & ut ſiquis etiam modicum excedat à via, pereant protinus omnia? Ignorabas etiam equo-

τῶν τὸν θυμὸν, ὡς δεῖ συνέχειν ἀνάγκῃ τὸν χαλινόν; εἰ γὰρ ἐνδοίη τις. ἀφηνιάζουσιν εὐθύς. ὥσπερ ἀμέλει καὶ τοῦτον ἐξήνεγκαν, ἄρτι μὲν, ἐπὶ τὰ λαιὰ, μετ᾽ ὀλίγον δὲ, ἐπὶ τὰ δεξιὰ, καὶ ἐς τὸ ἐναντίον τοῦ δρόμου ἐνίοτε, καὶ ἄνω, καὶ κάτω, ὅλως ἔνθα ἐβούλοντο αὐτοί. ὁ δὲ, οὐκ εἶχεν ὅ, τι χρήσαιτο αὐτοῖς. Ηλι. ταῦτα μὲν πάντα ἠπιστάμην, καὶ διὰ τοῦτο ἀντεῖχον ἐπιπολὺ, καὶ οὐκ ἐπίστευον αὐτῷ τὴν ἔλασιν. ἐπεὶ δὲ κατελιπάρησε δακρύων, καὶ ἡ μήτηρ Κλυμένη μετ᾽ αὐτοῦ, ἀναβιβασάμενος ἐπὶ τὸ ἅρμα, ὑπεθέμην ὅπως μὲν χρὴ βεβηκέναι αὐτὸν, ἐφ᾽ ὁπόσον ἐς τὸ ἄνω ἀφέντα, ὑπερενεχθῆναι. εἶτα ἐς τὸ κάταντες αὖθις ἐπινεύειν, καὶ ὡς ἐγκρατῆ εἶναι τῶν ἡνιῶν, καὶ μὴ ἐφιέναι τῷ θυμῷ τῶν ἵππων. εἶπον δὲ καὶ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ μὴ ὀρθὴν ἐλαύνοι. ὁ δὲ, παῖς γὰρ ἦν, ἐπιβὰς τοσούτου πυρὸς, καὶ ἐπικύψας ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐξεπλάγη, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ ἵπποι, ὡς ᾔσθοντο οὐκ ὄντα ἐμὲ τὸν ἐπιβεβηκότα, καταφρονήσαντες τοῦ μειρακίου, ἐξετράποντο τῆς ὁδοῦ, καὶ τὰ δεινὰ ταῦτα ἐποίησαν. ὁ δὲ τὰς ἡνίας ἀφεὶς, οἶμαι δεδιὼς μὴ ἐκπέσῃ, αὐτὸς εἴχετο τῆς ἄντυγος. ἀλλὰ ἐκεῖνός τε ἤδη ἔχει τὴν δίκην, κἀμοὶ ὦ Ζεῦ, ἱκανὸν τὸ πένθος. Ζ. ἱκανὸν λέγεις, τοιαῦτα τολμήσας; νῦν μὲν οὖν συγγνώμην ἀπονέμω σοι. ἐς δὲ τὸ λοιπὸν, ἤν τι ὅμοιον παρανομήσῃς, ἢ τινὰ τοιοῦτον σεαυτοῦ διάδοχον ἐκπέμψῃς, αὐτίκα εἴσῃ ὁπόσον τοῦ σοῦ πυρὸς ὁ κεραυνὸς πυρωδέστερος. ὥστ᾽ ἐκεῖνον μὲν, αἱ ἀδελφαὶ θαπτέτωσαν ἐπὶ τῷ Ἠριδανῷ, ἵναπερ ἔπεσεν ἐκδιφρευθεὶς, ἤλεκτρον ἐπ᾽

equorum vehementiam, ut oporteat vi quadam continere frænum? Siquis enim illis permittat, ſtatim frænos detrectant, ut nimirum iſtum contumaciter abſtulerunt, nunc quidem ad lævam, paulò poſt verò ad dextram: interdum etiam in cœpti curſus contrarium: ſurſum denique ac deorſum, quocunque ipſis libuiſſet. Ille verò neſciebat quomodo iis eſſet utendum. *Sol.* Hæc quidem omnia ſciebam, ideoque diu reſiſtebam, nec ipſi aurigationem credebam. Sed poſtquam lachrymando obſecravit, & cum ipſo Clymene mater, in currum impoſitum ſubmonui, quomodo oporteret ipſum viæ inſiſtere, quantum verò in ſublime agitantem, ſurſum ferri: deinde rurſus in declive vergere: utque habenas regere, nec equis impetum permittere deberet. Dixi etiam quantum periculum eſſet, ſi non recta via ageret. At ille, puer enim erat, conſcenſo tanto igne, & vaſtæ adeò profunditati supernè incumbens, ut conſentaneum eſt, obſtupuit. Equi verò ut ſenſerunt non me eſſe eum qui conſcediſſet, contempto adoleſcentulo, è via diverterunt, & hæc tanta mala perpetrarunt. Ille autem dimiſſis habenis, metuens, opinor, ne excideret ipſe, gyrum rotæ apprehendit ac tenuit. Sed & ille jam pœnas ſuas dedit, & mihi, Iupiter, ſatis ſupplicii, luctus hic eſt. *Iup.* Satis, inquis, qui talia auſus ſis? At nunc quidem veniam tibi tribuo: ſed in poſterum ſiquid ſimile deliqueris, aut talem quempiam tui ſuceſſorem emiſeris, continuò ſenties quanto fulmen noſtrum igne tuo ſit ardentius. Quare illum quidem ſorores ipſius ad Eridanum ſepeliant, ubi curru excuſſus decidit, electrum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αὐτῷ δακρύουσι. καὶ αἴγειροι γίνεσθωσαν ἐπὶ τῷ πάθει. σὺ δὲ, συμπηξάμενος τὸ ἅρμα, κατέαγε γὰρ καὶ ὁ ῥυμὸς αὐτοῦ, καὶ ἅτερος τῶν τροχῶν συντετρῖπται, ἔλαυνε, ὑπαγαγὼν τοὺς ἵππους. ἀλλὰ μέμνησο τούτων ἁπάντων.

ctrum ipſi illachrymantes. Deinde in populos præ dolore convertantur. Tu verò compacto curru (fractus enim eſt temo ejus, & attrita rotarum altera) ſubactis equis aurigare. Sed horum omnium memor eſto.

ΑΠΟΛΛΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΑΠΟΛΛΩΝ.

1 Ἔχεις μοι εἰπεῖν ὦ Ἑρμῆ, πότερος ὁ Κάστωρ ἐστὶ τούτων, ἢ πότερος ὁ Πολυδεύκης; ἐγὼ γὰρ οὐκ ἂν διακρίναιμι αὐτούς. Ερ. ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. οὗτος δὲ, Πολυδεύκης. Απο. πῶς διαγινώσκεις; ὅμοιοι γάρ. Ερ. ὅτι οὗτος μὲν ὦ Ἄπολλον, ἔχει ἐπὶ τοῦ προσώπου τὰ ἴχνη τῶν τραυμάτων, ἃ ἔλαβε παρὰ τῶν ἀνταγωνιστῶν πυκτεύων. καὶ μάλιστα ὁπόσα ὑπὸ τοῦ Βέβρυκος Ἀμύκου ἐτρώθη, τῷ Ἰάσονι συμπλέων. ἅτερος δὲ, οὐδὲν τοιοῦτον ἐμφαίνει, ἀλλὰ καθαρός ἐστι, καὶ ἀπαθὴς τὸ πρόσωπον. Απο. ὤνησας, διδάξας τὰ γνωρίσματα. ἐπεὶ τάγε ἄλλα πάντα, ἴσα, τοῦ ᾠοῦ τὸ ἡμίτομον. καὶ ἀστὴρ ὑπεράνω, καὶ ἀκόντιον ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἵππος ἑκατέρῳ λευκός. ὥστε πολλάκις ἐγὼ τὸν μὲν, προσεῖπον Κάστορα, Πολυδεύκην ὄντα. τὸν δὲ, τῷ τοῦ Πολυδεύκους ὀνόματι. ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί

APOLLINIS ET MERCVRII.

APOLLO.

Poteſne mihi dicere, Mercuri, uter iſtorum Caſtor ſit, aut uter Pollux? ego enim non facilè ipſos diſcrevero. *Merc.* Ille qui nobiſcum heri verſatus eſt, Caſtor erat: hic verò eſt Pollux. *Ap.* Quomodo dignoſcis? ſunt enim ſimiles. *Merc.* Quoniam hic, ô Apollo, habet in facie veſtigia vulnerum, quæ pugilatu certans, aliquando ab adverſariis accepit: ac in primis quibus à Bebryce Amyco vulneratus eſt, quando cum Iaſone Colchos navigabat. Alter autem nihil tale præ ſe fert, ſed pura eſt, & illæſa facie. *Ap.* Operæ precium feciſti, qui notas quibus dignoſci queant, me docueris. Nam cætera certè omnia æqualia ſunt, ovi pars dimidia, ſtella deſuper imminens, & jaculum in manu, & equus utrique albus. Quare ſæpe equidem Caſtorem appellavi hunc, qui Pollux erat: & rurſus Caſtorem Pollucis nomine. Sed & illud mihi dic, cur non ambo

1 Ἔχεις μοι εἰπεῖν] Hic Dial. ex Theocrito, ut & ſeq. totus fere eſt in his Dialogis Theocritus. *Bourd.* Hic Dial. deſumptus eſt ex Theocr. Idyll. 27. & Virg. 5. Æn. *Cogn.*

ἤ ποτε οὐκ ἄμφω ξυνίεισιν ἡμῖν, ἀλλ' ἐξ ἡμισείας, ἄρτι μὲν, νεκρὸς, ἄρτι δὲ, θεός ἐστιν ἅτερος αὐτῶν. Ερ. ὑπὸ φιλαδελφίας τοῦτο ποιοῦσιν. ἐπεὶ γὰρ ἔδει ἕνα μὲν τεθνάναι τῶν Λήδας υἱέων, ἕνα δὲ ἀθάνατον εἶναι, ἐνείμαντο οὕτως αὐτοὶ τὴν ἀθανασίαν. Απο. οὐ ξυνετὴν ὦ Ἑρμῆ τὴν νομὴν, εἴγε οὐδὲ ὄψονται οὕτως ἀλλήλους, ὅπερ ἐπόθουν οἶμαι μάλιστα. πῶς γὰρ, ὁ μὲν, παρὰ θεοῖς, ὁ δὲ, παρὰ τοῖς φθιτοῖς ὤν; πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μαντεύομαι, ὁ δὲ Ἀσκληπιὸς ἰᾶται, σὺ δὲ παλαίειν διδάσκεις, παιδοτρίβης ἄριστος ὤν. ἡ δὲ Ἄρτεμις μαιεύεται, καὶ τῶν ἄλλων ἕκαστος ἔχει τινα τέχνην, ἢ θεοῖς, ἢ ἀνθρώποις χρησίμην. οὗτοι δὲ, τί ποιήσουσιν ἡμῖν, ἢ ἀργοὶ εὐωχήσονται τηλικοῦτοι ὄντες; Ερ. οὐδαμῶς. ἀλλὰ προστέτακται αὐτοῖς ὑπηρετεῖν τῷ Ποσειδῶνι. καὶ καθιππεύειν δεῖ τὸ πέλαγος. καὶ ἄν που ναύτας χειμαζομένους ἴδωσιν, ἐπικαθίσαντας ἐπὶ τὸ πλοῖον, σώζειν τοὺς ἐμπλέοντας. Απο. ἀγαθὴν ὦ Ἑρμῆ, καὶ σωτήριον λέγεις τὴν τέχνην.

ambo nobiſcum verſantur, ſed ex dimidio, nunc quidem mortuus, nunc verò Deus eſt alter ipſorum. *Merc.* Fraterno amore hoc faciunt: Nam cùm oporteret alterum ex Ledæ filiis [1] mortem obire, alterum immortalem eſſe, diviſerunt ita inter ſe ipſi immortalitatem. *Ap.* Non prudenti diviſione, Mercuri, ſiquidem neque ſic ſeſe mutuò aſpicient, quod ut puto maximè deſiderabant. Quomodo enim, cùm alter apud Deos, alter apud manes exiſtat? Verumtamen, ut ego vaticinor, Æſculapius medetur, tu palæſtricam doces, puerorum exercitator optimus. Diana verò obſtetricatur, atque aliorum quiſque ſuam artem habet, aut Diis aut hominibus utilem: at hi quid agent nobis, num otioſi, tam grandes cùm ſint, nobiſcum convivabuntur! *Merc.* Haud quaquam: ſed illis injunctum eſt, ut Neptuno miniſtrent, & pelagus obequitent, & ſicubi nautas tempeſtate periclitantes aſpexerint, navigio inſidentes, incolumes navigantes præſtent. *Ap.* Bonam, Mercuri, & ſalutarem narras artem.

1 *Mortem obire*] Caſtore occiſo, Polluci optio data eſt, utrum immortalitate ſolus uti vellet, an cum fratre vitam communicare. Ille maluit alternis vivere, Virg. 6. Æn.

Si fratrem Pollux alterna morte redemit.

Inde Homerus hos vocavit ἑτερημέρους. Cogn.

ΕΝΑΛΙΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. | DIALOGI MARINI.

ARGUMENTUM.

Neque horum Dialogorum diverſa aut alia ratio eſt, quod ad occaſiones & argumenta pertinet, quàm ſuperiorum. Nam & ipſi ex Homericis ac Tragicis fabulis deſumpti ſunt, & eadem elegantia

ac

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ac feſtivitate nitent. Niſi quòd omnes (quod idem tamen & in ſuperioribus propè fit) de rebus amatoriis tractant. Vnde illud quoque veriſimile eſt, Lucianum oſtendere voluiſſe, quòd quæcunque ſub hac tota mundi machina moventur & vivunt, inter cæteros affectus, præcipuè amori obnoxia ſint, ac voluptatem appetant. Illumque adeò generalem quendam omnium tam deorum quàm hominum domitorem eſſe. Quòd autem Deos maximè ex amore deſipere atque inſanire: deinde & voluptatibus deditos eſſe fingit, ex profeſſione ſua facere videtur. Fuit enim quanquam omnibus Philoſophorum factionibus ex æquo propè infeſtus, ad Epicuream tamen magis quàm cæteras, inclinatus, qui & voluptatem, finem bonorum aſſerebant, & Deorum providentiam negabant. Id quod cum alibi paſſim, tum in Demonacte, & in Concilio Deorum animadvertere licet.

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΓΑΛΑΤΕΙΑΣ.

ΔΩΡΙΣ.

Καλὸν ἐραστὴν ὦ Γαλάτεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦτον ποιμένα ἐπιμεμηνέναι σοι. Γα. μὴ σκῶπτε Δωρί. Ποσειδῶνος γὰρ υἱός ἐστιν, ὁποῖος ἂν ᾖ. Δω. τί οὖν, εἰ καὶ τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν, ἄγριος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαίνετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορφότατον, μονόφθαλμος; οἴει τὸ γένος ὀνῆσαι ἄν τι αὐτὸν πρὸς τὴν μορφήν; Γα. οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτοῦ, καὶ ὡς φὴς ἄγριον, ἄμορφόν ἐστιν. ἀνδρῶδες γάρ. ὅ, τε ὀφθαλμὸς, ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ, οὐδὲν ἐνδεέστερον ὁρῶν, ἢ εἰ δύ' ἦσαν. Δω. ἔοικας ὦ Γαλάτεια οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ' ἐρώμενον ἔχειν τὸν Πολύφημον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. Γα. οὐκ ἐρῶ-

DORIDIS ET GALATEÆ.

DORIS.

Formoſum amatorem, Galatea, nempe Siculum iſtum paſtorem, tui amore inſano deperire dicunt. *Gal.* Ne cavilleris [1] Dori. Neptuni enim eſt filius, qualis qualis ſit. *Dor.* Quid tum, ſi & Iove ipſo progenitus, adeò agreſtis & hiſpidus appareat, quodque omnium eſt deformiſſimum, unoculus? putaſne genus ad formam ipſi quidquam profuturum. *Gal.* Ne iſthuc quidem quòd hiſpidus eſt, & ut ais agreſtis, deformat ipſum, ſed virile magis eſt; oculus verò in fronte convenit, quo nihilò minus cernit, quàm ſi duo eſſent. *Dor.* Videris Galatea, non amantem, ſed amatum habere [2] Polyphemum, prout eum prædicas. *Gal.* Equidem haud amo:

1 *Dori*] Nymphæ nomen filiæ Oceani, & uxoris Nerei, Heſiod. in Theog. interdum pro ipſo mari accipitur. Virg. 10. Eclog.

Doris amara ſuam non intermiſceat undam. Cogn.

2 *Polyphemus*] Ex Cyclopibus unus, Neptuni filius, excæcatus ab Vlyſſe, Homer. Odyſſ. Cic. lib. 5. Tuſc. Virg. Æn. 3. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μον. ἀλλὰ τὸ πάνυ ὀνειδιστικὸν τοῦ- οὐ φέρω ὑμῶν. καί μοι δοκεῖτε ὸ φθόνου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι ποι- μαίνων ποτὲ, ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς παι- ζούσας ἡμᾶς ἰδὼν ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, [1] ἐν τοῖς προπόσι τῆς Αἴτνης, κα- μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς θαλάττης γιαλὸς ἀπομηκύνεται, ὑμᾶς μὲν, δὲ προσέβλεψεν. ἐγὼ δὲ ἐξ ἁπα- ῶν ἡ καλλίστη ἔδοξα. ἢ καὶ μόνῃ μοὶ ἐπεῖχε τὸν ὀφθαλμόν. [2] ταῦτα μᾶς ἀνιᾷ. δεῖγμα γὰρ ὡς ἀμείνων μὶ, καὶ ἀξιέραστος. ὑμεῖς δὲ, πα- ώφθητε. Δω. εἰ ποιμένι καὶ ἐνδεεῖ κλὴ τὴν ὄψιν ἔδοξας, ἐπίφθονος ει γεγονέναι; καίτοι τί ἄλλο ἐν σοὶ παινέσαι εἶχεν, ἢ τὸ λευκὸν μόνον. αὶ τοῦτο οἶμαι, ὅτι ξυνήθης ἐστὶ ρᾷ [3] καὶ γάλακτι. πάντα οὖν τὰ μοια τούτοις ἡγεῖται καλά. ἐπεὶ ὲ γε ἄλλα ὁπότ᾽ ἂν ἐθελήσῃς μα- εῖν οἵα τυγχάνεις οὖσα τὴν ὄψιν, ὸ πέτρας τινὸς εἴποτε γαλήνη εἴη, πικύψασα ἐς τὸ ὕδωρ, ἴδε σεαυ- τὴν οὐδὲν ἄλλο, ἢ χροιὰν λευκὴν κριβῶς. οὐκ ἐπαινεῖται δὲ τοῦτο, ἢν μὴ ἐπιπρέπῃ αὐτῷ καὶ τὸ ἐρύ- θημα. Γαλα. καὶ μὴν ἐγὼ μὲν ἡ ἀ- κράτως λευκὴ, ὅμως ἐραστὴν· κἂν τον ἔχω. ὑμῶν δὲ οὐκ ἔστιν ἣν τι- ς, ἢ ποιμὴν, ἢ ναύτης, ἢ πορθ- μεὺς ἐπαινεῖ. ὁ δὲ Πολύφημος, ὲ τε ἄλλα, καὶ μουσικός ἐστι. Δω. ώπα ὦ Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ- τοῦ ᾄδοντος, ὁπότε ἐκώμασε παρ-

amo: ſed hanc veſtram inſignem opprobrandi petulantiam ferre nequeo: mihique videmini invidia hoc facere: quoniam cùm aliquando gregem paſceret, noſque in littore ludentes è ſpecula cerneret, in prominentibus Ætnæ pedibus, quà videlicet inter montem & mare littus ſeſe in longum porrigit, vos ne aſpexit quidem, ego verò viſa ſum omnium formoſiſſima, eoque in me ſolam oculum conjecit. Ea res vos malè habet: indicium enim eſt me forma eſſe præſtantiorem, & quæ amer, digniorem: vos contrà neglectas eſſe. *Dor.* Invidendum putas ſi paſtori, & luſco formoſa viſa ſis? quanquam quid aliud in te probare potuit præter candorem? Idque puto: quoniam caſeo & lacti aſſueverit: proinde quicquid his eſt ſimile, pulchrum ducit. Alioqui ubi libebit ſcire [4] quali ſis facie, de ſcopulo quopiam in aquam, ſiquando tranquilla ſteterit, deſpectans, te ipſam contemplare, nihil videbis aliud niſi exquiſitum candorem: verùm is non probatur, niſi rubor illi decus adjunxerit. *Gal.* Atqui ego illa merè candida, tamen hunc amatorem habeo: cùm interim nulla ſit veſtrûm quam aut paſtor, ut nauta, aut portitor aliquis laudet. Polyphemus autem, ut ia ne dicam, eſt etiam muſicus. *Dor.* Tace Galatea, canentem ipſum audivimus, cùm ad te laſciviens accederet nuper

per

1 Ἐν τοῖς προπόσι] Vt in Tim. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ, & alibi. *Bourd.*
2 Ταῦτα ὑμᾶς ἀνιᾷ] Heliod. lib. 1. *Idem.*
3 Καὶ γάλακτι] Τρόπος ἐτυμολογικός. Idem.
4 *Quali ſis facie*] Negat Servius ex mare effigiem ullo modo poſſe reddi, ſed acianus hic aliter ſentit, & in Alcyon. Theocr. Idyll. 6. hinc illud Maronis:

Nuper me in littore vidi
Cum placidum ventis ſtaret mare. Cogn.

ἦν ἐπὶ σέ. [1] Ἀφροδίτη φίλη, ὄνον ἄν τις ὀγκᾶσθαι ἔδοξε. καὶ αὐτὴ δὲ ἡ πηκτίς, οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα, πήχεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας δὲ αὐτά, καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι, καὶ ἀπῳδόν. ἄλλο μὲν αὐτὸς βοῶν, ἄλλο δὲ ἡ λύρα ὑπήχει. ὥστε οὐδὲ κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυνάμεθα, ἐπὶ τῷ ἐρωτικῷ ἐκείνῳ ᾄσματι. ἡ μὲν γὰρ ἠχώ, οὐδ᾽ ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ ἤθελεν, οὕτω λάλος οὖσα, βρυχωμένῳ. ἀλλ᾽ ᾐσχύνετο, εἰ φανείη μιμουμένη τραχεῖαν ᾠδήν, καὶ καταγέλαστον. ἔφερε δὲ ὁ ἐπέραστος ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἀθυρμάτιον, ἄρκτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον αὐτῷ προσεοικότα. τίς οὐκ ἂν φθονήσειέ σοι ὦ Γαλάτεια τοιούτου ἐραστοῦ; Γαλα. οὐκοῦν σὺ Δωρί, δεῖξον ἡμῖν τὸν σεαυτῆς, καλλίω δηλονότι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον, καὶ κιθαρίζειν ἄμεινον ἐπιστάμενον. Δω. ἀλλ᾽ ἐραστὴς μὲν οὐδείς ἐστι μοι, οὐδὲ σεμνύνομαι ἐπέραστος εἶναι. τοιοῦτος δέ, οἷος ὁ Κύκλωψ ἐστί, [2] κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ τράγος, ὠμοφάγος ὥς φασι, καὶ σιτούμενος τοὺς ἐπιδημοῦντας τῶν ξένων, σοὶ γένοιτο, καὶ σὺ ἀντερῴης αὐτοῦ.

per. Chara Venus, aſinum rudere quiſpiam putaſſet. Ipſa autem lyra ſimilis erat cervi cranio carnibus renudato: cornua vero tanquam cubiti prominebant: quibus jugatis, & alligatis fidibus, neque collope circumtorti agreſte quiddam & abſonum cantillabat, cùm interim ipſe aliud voce caneret, aliud lyra ſuccineret: ita ut temperare nobis nequiverimus, quin rideremus amatoriam illam cantionem. Nam Echo quantumvis garrula, ne reſpondere quidem ipſi rugienti voluit: imò ipſam puduiſſet, ſi aſperum & ridiculum illius cantum imitari viſa fuiſſet. Ad hæc geſtabat in ulnis amaſius ille delicias ſuas, urſi catulum, pilis hirtum, ipſi aſſimilem: Quis autem non invideat tibi amicum iſtum, Galatea? *Gal.* Tu igitur Dori, tuum nobis commonſtra qui ſit formoſior, qui doctiùs voce canere, vel cithara meliùs ludere ſciat. *Dor.* At mihi nullus eſt amator: neque me amabilem eſſe glorior. Talis autem qualis eſt hic Cyclops, hircum olens crudivorus, ut ajunt, & hoſpites qui apud ipſum diverſantur devorans, tibi contingat, eumque tu mutuum ames.

1 Ἀφροδίτη φίλη] Leg. Ἀμφιτρίτη, ut in Piſcatore. Cætera ex Theocr. Potuiſſet retineri Ἀφροδίτη, ſed verius eſt marinas nymphas aliud dixiſſe. *Bourd.*

2 Κινάβρας ἀπόζων] Sic philoſophus Lucianeus κινάβρας in dial. Charontis & Mercurii. Sic κινάβρας ἀπόζοντα, Dialog. ἑταιρ. κινάβρας δυσωδία τῶν τράγων. Heſych. Interpr. Ariſtophan. ad illud Plut. Αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη, vult etiam κινάβραν eſſe τῶν μασχαλῶν δυσωδίαν.

Valle ſub alarum trux habitare caper.

κινάβρας. Catull. *Idem.*

CY-

ΚΥΚΛΩΠΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΚΥΚΛΩΨ.

Ὦ πάτερ, οἷα πέπονθα ὑπὸ τοῦ καταράτου ξένου, ὃς μεθύσας, ἐξετύφλωσέ με, κοιμωμένῳ ἐπιχειρήσας. Πο. τίς ταῦτα τολμήσας ὦ Πολύφημε; Κ. τὸ μὲν πρῶτον, Οὖτιν ἑαυτὸν ἀπεκάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἦν βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. Πο. οἶδα ὃν λέγεις. τὸν Ἰθακήσιον. ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἔπραξεν, οὐδὲ πάνυ εὐθαρσὴς ὤν; Κυ. κατέλαβον ἐν τῷ ἄντρῳ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀναστρέψας, πολλούς τινας ἐπιβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἐστί μοι παμμεγέθης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα, ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινας, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, κατέφαγον λῃστάς ὄντας, ἐνταῦθα ὁ πανουργότατος ἐκεῖνος, εἴτε Οὖτις, εἴτε Ὀδυσσεὺς ἦν, δίδωσί μοι πιεῖν φάρμακόν τι ἐγχέας. ἡδὺ μὲν, καὶ εὔοσμον, ἐπιβουλότατον δὲ, καὶ ταραχωδέστατον. ἅπαντα γὰρ εὐθὺς ἐδόκει μοι περιφέρεσθαι πιόντι. καὶ σπήλαιον αὐτὸ ἀνεστρέφετο. καὶ οὐκέτι ὅλως ἐν ἐμαυτοῦ ἤμην. τέλος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσπάσθην. ὁ

CYCLOPIS ET NEPTVNI.

CYCLOPS.

O [1] Pater, qualia paſſus ſum ab execrabili illo hoſpite, qui me inebriatum excæcavit, ſomno gravatum aggreſſus. *Nep.* Quis verò hæc auſus eſt Polypheme? *Cyc.* Principio quidem ſe Neminem vocabat; ſed poſtquam effugit, & [2] extra tela ut dicitur, fuit, Vlyſſem nominari ſe ajebat. *Nep.* Novi quem dicis, [3] Ithacenſem illum: ex Ilio autem navigabat. Sed quo pacto hæc fecit, cùm animoſus admodum non ſit? *Cyc.* Deprehendi in antro, è paſcuis reverſus multos quoſdam, inſidiantes videlicet pecuariis. Poſteaquam autem appoſui foribus operculum (ſaxum autem mihi eſt perquam magnum) atque ignem, accenſa quam ex monte detuleram arbore, ſuſcitavi, viſi ſunt conantes ſeſe abſcondere. Ego verò comprehenſos ex ipſis aliquos, ut par erat, devoravi, ut pote qui prædones eſſent. Hic verſutiſſimus ille, ſive Nemo, ſive Vlyſſes erat, pharmacum quoddam infuſum dat bibendum, dulce quidem & fragrans illud: ſed ad ſtruendas inſidias præſen[tiſſ]imum, & turbulentiſſimum. Mihi enim illud poto ſtatim o[m]nia circumagi videbantur, & antrum ipſum invertebatur: nec [am]pliùs apud me prorſum eram. Poſtremò ad ſomnum pertractus ſum.

Ω] Hic Dial. ex Homero. *Bourd.*
Extra tela] In dialogo Ven. & Cup. in Baccho. in votis. *Cogn.*
Itacenſem illum] Vlyſſem ex Ithaca urbe & patria, inſula in mari Ionio ante [...]rum frequentibus ſcopulis aſpera. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δὲ, ἀποξύσας τὸν μοχλὸν, καὶ πυρώσας γε, προσέτι ἐτύφλωσέ με καθεύδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλός εἰμί σοι ὦ Πόσειδον. Πο. ὡς βαθὺν ἐκοιμήθης ὦ τέκνον. ὃς οὐκ ἐξέθορες μεταξὺ τυφλούμενος. ὁ δ' οὖν Ὀδυσσεὺς πῶς διέφυγεν; οὐ γὰρ ἂν εὖ οἶδ' ὅτι ἐδυνήθη ἀποκινῆσαι τὴν πέτραν ἀπὸ τῆς θύρας. Κυ. ἀλλ' ἐγὼ ἀφεῖλον, ὡς μᾶλλον αὐτὸν λάβοιμι ἐξιόντα. [1] καὶ καθίσας παρὰ τὴν θύραν, ἐθήρων τὰς χεῖρας ἐκπετάσας, μόνα παρεὶς τὰ πρόβατα ἐς τὴν νομὴν, ἐντειλάμενος τῷ κριῷ, ὁπόσα ἐχρῆν πράττειν αὐτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ. Πο. μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν ὑπεξελθών σε. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους γε Κύκλωπας ἔδει ἐπιβοήσασθαι ἐπ' αὐτόν. Κυ. συνεκάλεσα ὦ πάτερ, καὶ ἧκον. ἐπεὶ δὲ ἤροντο τοῦ ἐπιβουλεύοντος τὸ ὄνομα, κἀγὼ ἔφην ὅτι Οὖτίς ἐστὶ, μελαγχολᾶν οἰηθέντες με, ᾤχοντο ἀπιόντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρατος τῷ ὀνόματι. καὶ ὃ μάλιστα ἠνίασέ με, ὅτι καὶ ὀνειδίζων ἐμοὶ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατήρ φησιν ὁ Ποσειδῶν ἰάσεταί σε. Πο. θάρσει ὦ τέκνον, ἀμυνοῦμαι γὰρ αὐτὸν, ὡς μάθῃ ὅτι εἰ καὶ πήρωσίν μοι ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γοῦν τῶν πλεόντων τὸ σώζειν αὐτοὺς, καὶ ἀπολλύναι ἐπ' ἐμοὶ πρόσεστι. πλεῖ δὲ ἔτι.

ſum. Ille verò exacuto vecte, eoque igne ſucceſſo, me dormientem inſuper excæcavit: ab eoque tempore cæcus ſum Neptune. *Nep.* Vt altè dormiviſti, qui non exilieris interim dum excæcareris. Vlyſſes verò ille quo pacto effugit? Non enim, ſat ſcio, ſaxum à foribus dimovere potuit. *Cyc.* At ego amovi quò faciliùs illum comprehenderem inter egrediendum. Ego verò collocatus ad fores, extentis manibus venabar, ſolis dimiſſis in paſcua ovibus, & arieti dato mandato eorum quæ pro me ab ipſo fieri oporteret. *Nep.* Intelligo rem. Sub illis latuit te clàm ſe ſubducens. At cæteros certè Cyclopas oportebat te contra ipſum invocare. *Cyc.* Convocavi illos pater, & venerunt. Sed cùm me inſidiatoris nomen interrogaſſent, eumque dicerem eſſe Neminem, inſanire me arbitrati, diſceſſerunt. Ita mihi execrabilis ille, nomine impoſuit. Et quod omnium maximè mihi ægrè fuit, contumelioſè objecta mihi calamitate hac, ne pater quidem Neptunus, inquit, te ſanabit. *Nep.* Confide fili, ulciſcar enim ipſum ut diſcat, etiamſi oculorum cæcitatem mederi non queam, navigantes certè tamen ſervare vel perdere penes me eſſe: navigat autem adhuc.

1 Καὶ καθίσας:] Vſque ad μόνα aberant à Mſſ. *Bourd.*

ΑΛΦΕΟΥ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩ'ΝΟΣ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλφειὲ, μόνος τῶν ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πέλαγος, οὔτε ἀναμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ ὡς ἔθος ποταμοῖς ἅπασιν, οὔτε ἀναπαύεις, σεαυτὸν διαχυθεὶς, ἀλλὰ διὰ τῆς θαλάττης ξυνεστὼς, καὶ γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥεῖθρον, ἀμιγὴς ἔτι καὶ καθαρὸς ἐπείγῃ. οὐκ εἶδ' ὅπου βυθῷ ὑποδὺς καθάπερ οἱ λάροι, καὶ ἐρωδιοί, καὶ ἔοικας ἀνακύψειν που, αὖθις ἀναφαίνειν σεαυτόν. Αλ. ἐρωτικόν τι τὸ πρᾶγμά ἐστιν ὦ Πόσειδον. ὥστε μὴ ἔλεγχε. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς πολλάκις. Πο. γυναικὸς ὦ Ἀλφειὲ, ἢ νύμφης ἐρᾷς. ἢ καὶ τῶν Νηρηΐδων αὐτῶν μιᾶς; Α. οὐκ. ἀλλὰ πηγῆς ὦ Πόσειδον. Πο. ἡ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὕτη ῥεῖ; Α. νησιῶτίς ἐστι σικελική. Ἀρέθουσαν αὐτὴν καλοῦσιν. Πο. οἶδα οὐκ ἄμορφον ὦ Ἀλφειὲ τὴν Ἀρέθουσαν, ἀλλὰ διαυγής τέ ἐστι, καὶ διὰ κα-

ALPHEI ET NEPTVNI.

NEPTVNVS.

Quid hoc Alphee, quod tu ſolus aliorum in mare illapſus, neque cum ſalſugine miſceris, more fluviorum omnium, neque diffuſis aquis te ipſum cohibes, ſed per mare velut concretus, ac dulci cuſtodito fluore, immixtus adhuc & purus properas? Neſcio quo locorum in profundum, ſicut [2] gaviæ & [3] ardeæ demerſus, alibi videris emergere, & te ipſum rurſus exhibere ſpectandum. *Alph.* Amatoria quædam res iſta eſt Neptune: quamobrem ne mihi vitio vertas. Ipſe autem etiam ſæpenumero amaſti. *Nept.* Mulieremne Alphee, an nympham amas, an etiam Nereidum ipſarum aliquam. *Alph.* Minimè, ſed fontem, Neptune. *Nept.* Hic ubi terrarum tibi manat? *Alph.* Inſularis eſt in [4] Sicilia, Arethuſam ipſam vocant. *Nept.* Novi Alphee Arethuſam non deformem: ſed & limpidus ille fons, & per puram ſcatu-

Τὶ τοῦτο ὦ Ἀλφειὲ] Mirum eſt quod de Alpheo flumine narrat Achill. Tat. lib. 1. ὅταν οὖν ἡ τῶν Ὀλυμπίων ἑορτὴ, πολλοὶ μὲν εἰς τὰς δίνας τοῦ ποταμοῦ καθιᾶσιν ἄλλος ἄλλα δῶρα, ὁ δὲ εὐθὺς πρὸς τὴν ἐρωμένην κομίζει, καὶ ταῦτά ἐστιν ... ποταμοῦ. Bourd. Virg. 3. Æn. Strabo lib. 6. Pauſan. lib. 5. Ovid. lib. 5. ... Lucan. lib. 3. Papin. Epital. Stellæ. & Vol. Sil. lib. 13. Suid. in Alpheo. ...

Gaviæ] Λάροι, Larum Gaza vertit Gaviam Plin. lib. 10. *Idem.*

Ardeæ] Aves quarum tria genera ponuntur ab Ariſtot. urinatur ſicut & Larus. *Idem.*

Sicilia] Italiæ inſula à pleriſque Trinacria & Triquetra, quod Triquetræ figuræ triangularis faciem obtineat, tribus promontoriis in diverſa procurrentibus, ſuam claudens amplitudinem Lilibeo Aphricam, Pachinno Græciam, atque Peloro Carthaginem ſpectantibus. Plin. lib. 2. c. 8. *Idem.*

θαρσοῦ [1] ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕδωρ ἐπιπρέπει ταῖς ψηφίσιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῶν φαινόμενον ἀργυροειδές. Αλ. ὡς ἀληθῶς οἶσθα τὴν πηγὴν ὦ Πόσειδον. παρ' ἐκείνης οὖν ἀπέρχομαι. Πο. ἀλλ' ἄπιθι μὲν καὶ εὐτύχει ἐν τῷ ἔρωτι. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, ποῦ τὴν Ἀρέθουσαν εἶδες αὐτὸς μὲν, ἀρκὰς ὢν, ἡ δὲ, ἐν Συρακούσαις ἐστιν; Αλ. ἐπειγόμενόν με κατέχεις ὦ Πόσειδον, περίεργα ἐρωτῶν. Πο. εὖ λέγεις, χώρει παρὰ τὴν ἀγαπωμένην. καὶ ἀναδὺς ἀπὸ τῆς θαλάττης, ξυναυλίᾳ μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ ἓν ὕδωρ γίνεσθε.

turiginem emanat, & nitet aqu
quæ ſuper calculis argentea tot
apparet. *Alph.* Vt verè noſti fo
tem hunc Neptune: ad illum ig
tur abeo nunc. *Nept.* Sed abi qu
dem, & amore fœliciter uter
Illud autem mihi dic, ubi tu A
rethuſam conſpicatus es, Arc
ipſe cùm ſis, fons autem ille Sy
racuſis? *Alph.* Properantem m
moraris Neptune, curioſè nim
interrogando. *Nept.* Probè dici
Abi igitur ad amatam: ac è ma
emergens, eodem alveo cum fo
te illo miſcearis, & in unam
quam redigamini.

1 Ἀναβλύζει] Inde ἀναβλύες πηγαί. ἀναπιδᾷ, ἀναβρύει, Heſych. verb. ἀνα-πιδᾷ. Bourd.

ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΩΣ.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ.

Ἀλλὰ ὕδωρ μὲν σε γίνεσθαι ὦ Πρωτεῦ, οὐκ ἀπίθανον, ἐνάλιόν γε ὄντα, καὶ δένδρον ἔτι φορητόν. καὶ ἐς λέοντα ὁπότε ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦτο ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ πῦρ γίνεσθαι δυνατὸν ἐν τῇ θαλάττῃ οἰκοῦντα, τοῦτο πάνυ θαυμάζω, καὶ ἀπιστῶ. Πρω. μὴ θαυμάσῃς ὦ Μενέλαε. γίγνομαι γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλλά μοι δοκεῖς. εἰρήσεται γὰρ πρὸς σὲ, γοητείαν τινὰ προσάγειν τῷ πράγματι, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξαπατᾶν τῶν ὁρώντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦτο γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς ἂν ἡ ἀπάτη ἐπὶ τῶν οὕτως ἐναργῶν γένοιτο; οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες ἐς ὅσα μετε-

MENELAI ET PROTEI.

MENELAVS.

At in aquam te conver
Proteu, incredibi
non eſt, ſiquidem
marinus: etiam arb
rem fieri, tolerabil
in leonem etiam aliquando mu
teris licèt, tamen neque hoc ſ
pra fidem eſt. Quòd ſi & te q
in mari habitas, in ignem co
verti poſſibile eſt, hoc omnin
miror, nec adducor ut credan
Prot. Ne mireris Menelaë: fie
enim ſoleo *Men.* Vidi & ipſ
Sed videris mihi, dicam eni
apud te, præſtigias quaſdam a
hibere rei, atque intuentium
culas decipere, cùm tale nih
fias. *Prot.* Ecquæ deceptio
tam manifeſtis rebus fieri queat
Annon apertis oculis vidiſti in quàm multa ipſe me transform

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ιήσαι ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ
πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι δοκεῖ,
αντασία τις περὶ τῶν ὀφθαλμῶν
ομένη, ἐπειδὰν πῦρ γένωμαι,
οσένεγκαί μοι ὦ γενναιότατε τὴν
εῖρα. εἴσῃ γὰρ εἰ ὁρῶμαι μόνον, ἢ
ὶ τὸ καίειν τότε μοι πρόσεστιν.
ε. οὐκ ἀσφαλὴς ἡ πεῖρα ὦ Πρω-
εῦ. Πρω. σὺ δέ μοι Μενέλαε δο-
κεῖς οὐδὲ πολύπουν ἑωρακέναι πώπο-
, οὐδ' ὃ πάσχει ὁ ἰχθὺς οὗτος εἰ-
δέναι. Με. ἀλλὰ τὸν μὲν πολύπουν,
δον. ἃ πάσχει δὲ, ἡδέως ἂν μά-
μι παρὰ σοῦ. Πρω. ὁποίᾳ ἂν
έτρᾳ προσελθὼν ἁρμόσῃ τὰς κο-
ύλας, καὶ προσφὺς ἔχηται κατὰ τὰς
λεκτάνας, ἐκείνῃ ὅμοιον ἀπερ-
γάζεται ἑαυτὸν, καὶ μεταβάλλει τὴν
ρόαν, μιμούμενος τὴν πέτραν,
ς ἂν λάθῃ τοὺς ἁλιέας, μὴ διαλ-
λάττων, μὴ δὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦ-
, ἀλλ' ἐοικὼς τῷ λίθῳ. Με. φα-
ταῦτα. τὸ δὲ σὸν πολλῷ παραδο-
τερον ὦ Πρωτεῦ. Πρω. οὐκ οἶδα
Μενέλαε. τίνι ἂν ἄλλῳ πιστεύ-
ιας, τοῖς σεαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπι-
ῶν; Με. ἰδὼν, εἶδον. ἀλλὰ τὸ
ρᾶγμα τεράστιον, τὸ αὐτὸν πῦρ
ὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

verim? Quod ni credis, & falſa res tibi videtur, ſcilicet ſpecies quædam inanis ob oculos verſans: quum ignis factus fuero, admove mihi ô generoſiſſime, manum. Senties enim num videar tantùm ignis, an & vim urendi habeam. *Men.* Periculoſum eſt experimentum hoc Proteu. *Prot.* At tu Menelaë videris mihi neque polypum vidiſſe unquam, neque etiam quid piſci huic accidere ſoleat, ſcire. *Men.* At [1] polypum quidem vidi, quæ verò accidant illi, libenter ex te cognoverim. *Prot.* Cuicunque ſaxo acetabula ſua accedens applicuerit, & cirramentis affixus adhæſerit, illi ſeipſum ſimilem efficit mutatque colorem, imitando ſaxum, quò lateat piſcatores, nihil ab illo varians, neque ob hoc manifeſtè apparens, ſed omnino ſaxum referens. *Men.* Ferunt hæc: ſed hoc tuum eſt incredibilius Proteu. *Prot.* Neſcio Menelaë, cuinam alteri credas, cùm tuis oculis non credas. *Men.* Apprimè vidi: ſed tamen monſtroſa res eſt, eundem ignem atque aquam fieri.

1 *Polypum*] De Polypi vario ingenio meminit Plin. lib. 9. c. 29. Plut. in libello περὶ πολυφιλίας. de ejus acetabulis Plin. c. 30. lib. 9. *Cogn.*

ΠΑΝΟΠΗΣ, ΚΑΙ ΓΑΛΗΝΗΣ.

ΠΑΝΟΠΗ.

Εἶδες ὦ Γαλήνη χθὲς οἷα ἐποίησεν ἡ Ἔρις παρὰ τὸ δεῖπνον ἐν Θετταλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμ-

PANOPES ET GALENES.

PANOPE.

Vidiſti-ne, Galene, heri quid fecerit Eris ad cœnam in Theſſalia, quòd non & ipſa ad convivium invitata fue-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πόσιον; Γα. οὐ ξυνειστιώμην ὑμῖν ἔγωγε. ὁ γὰρ Ποσειδῶν ἐκέλευσέ με ὦ Πανόπη ἀκύμαντον ἐν τοσούτῳ φυλάττειν τὸ πέλαγος. τί δ' οὖν ἐποίησεν ἡ Ἔρις μὴ παροῦσα; Πα. ἡ Θέτις καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπεληλύθεισαν ἐς τὸν θάλαμον, ὑπὸ τῆς Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσειδῶνος παραπεμφθέντες. ἡ Ἔρις δ' ἐν τοσούτῳ λαθοῦσα πάντας, ἐδυνήθη δὲ ῥᾳδίως, τῶν μὲν, πινόντων, ἐνίων δὲ κροτούντων, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι κιθαρίζοντι, ἢ ταῖς μούσαις ᾀδούσαις προσεχόντων τὸν νοῦν, ἐνέβαλεν ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι πάγκαλον, χρυσοῦν ὅλον ὦ Γαλήνη. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ καλὴ λαβέτω. κυλινδούμενον δὲ τοῦτο ὥσπερ ἐξεπίτηδες, ἧκε ἔνθα Ἥρα τε, καὶ Ἀφροδίτη, καὶ Ἀθηνᾶ κατεκλίνοντο. κἀπειδὴ ὁ Ἑρμῆς ἀνελόμενος ἐπελέξατο τὰ γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηΐδες ἡμεῖς, ἀπεσιωπήσαμεν. τί γὰρ ἔδει ποιεῖν, ἐκείνων παρουσῶν; αἱ δὲ, ἀντεποιοῦντο ἑκάστη. καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἠξίουν. καὶ εἰ μή γε ὁ Ζεὺς διέστησεν αὐτὸς, καὶ ἄχρι χειρῶν προὐχώρησε τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκεῖνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ φησι περὶ τούτου, καίτοι ἐκεῖναι αὐτὸν δικάσαι ἠξίουν. ἄπιτε δὲ ἐς τὴν Ἴδην παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα, ὃς οἶδέ τε διαγνῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκεῖνος κρίναι κακῶς. Γα. τί οὖν αἱ θεαὶ ὦ Πανόπη; Πα. τήμερον οἶμαι ἀπίασι πρὸς τὴν Ἴδην. Πα. καί τις ἥξει μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν; Πα. ἤδη σοι φημὶ οὐκ ἄλλη κρατήσει, τῆς Ἀφροδίτης ἀγωνιζομένης, ἢν μή τι πάνυ ὁ διαιτητὴς ἀμβλυώττῃ.

fuerit? *Gal.* Non convivata ſum ego vobiſcum. Nam me Neptunus juſſerat, tranquillum interea Panope, ſervare pelagus. Sed quid fecit Eris cùm præſens non eſſet? *Pan.* Thetis ac Peleus conceſſerant intro in thalamum ab Amphitrite ac Neptuno deducti. Interea autem Eris, clàm omnibus (id quod facile illi tum fuit cùm alii biberent, nonnulli applauderent, vel Apollini citharam perſonanti, vel Muſis ore modulantibus animum adhibendo) projecit in convivium pomum quoddam perpulchrum, totum aureum, Galene: cui erat inſcriptum *Formoſa accipiat.* Dum autem hoc, tanquam ex compoſito volvitur, pervenit eò loci, ubi Iuno, & Venus, & Minerva accumbebant. Et poſtquam Mercurius eo ſublato inſcripta legit: nos quidem Nereides conticuimus, quid enim agendum erat illis præſentibus? Illæ verò inter ſe contendebant, ac quælibet ſuum illud eſſe volebat. ac niſi Iupiter ipſas diremiſſet, ad manus uſque res proceſſiſſet. Verùm ille, ipſe quidem judicium hac de re non feram, inquit, tametſi illæ ipſum judicare vellent. Sed in Idam ad Priami filium abite, qui & diſcernere novit, quænam formoſior ſit, ut pote elegantiæ ſtudioſus & ipſe, & qui non malè judicaverit. *Gal.* Quid igitur ad hæc Deæ illæ, Panope? *Pan.* Hodie arbitror in Idam abeunt. *Gal.* Ecquis veniet paulò poſt, qui quæ vicerit, nobis renunciet? *Pan.* At jam nunc tibi affirmo fore ut nulla alia vincat, veniente in certamen Venere, niſi arbiter ipſe omninò hallucinetur.

TRI-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΑΜΥΜΩΝΗΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

ΤΡΙΤΩΝ.

Ἐπὶ τὴν Λέρναν ὦ Πόσειδον παραγίνεται καθ' ἑκάστην ἡμέραν ὑδρευσομένη παρθένος, πάγκαλόν τι χρῆμα, οὐκ οἶδα ἔγωγε λλίω παῖδα ἰδών. Πο. ἐλευθέραν ὦ Τρίτων λέγεις, ἢ θεράπαι τις ὑδροφόρος ἐστίν. Τρι. οὐ με- ἀλλὰ τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγάτηρ τῶν πεντήκοντα καὶ αὐτή, Ἀμυ- νη τοὔνομα. ἐπυθόμην γὰρ ἥτις κα- το, καὶ τὸ γένος. ὁ Δαναὸς δὲ ηραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, [1] καὶ ουργεῖν διδάσκει, καὶ πέμπει ὕ- τε ἀρυσομένας. καὶ πρὸς τὰ α, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. μόνη δὲ παραγίνεται μακρὰν οὕτω ὁδὸν ἐξ Ἄργους ἐς Λέρναν; Τρι. η. [2] πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος ὡς α. ὥστε ἀνάγκη ἀεὶ ὑδροφορεῖν. ὦ Τρίτων, οὐ μετρίως με διε- ραξας εἰπὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ἴωμεν ἐπ' αὐτήν. Τρι. ἴωμεν. γὰρ καιρὸς τῆς ὑδροφορίας. καὶ ὸν που κατὰ μέσην τὴν ὁδόν ἐστιν ἐς τὴν Λέρναν. Πο. οὐκοῦν ζεῦ- τὸ ἅρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευά- ; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ ὠκέων παράστησον. ἐφιππάσομαι ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Τρι. ἰδού σοι ὁ δελφίνων ὠκύτατος. Πο. ε ἀπελαύνωμεν. σὺ δὲ παρανήχου

TRITONIS, AMYMONES ET NEPTVNI.

TRITON.

Ad Lernam Neptune, quotidie venit aquatum virgo perpulchra. Nec ſcio formoſiorem puellam vidiſſe me. *Nept.* Liberamne aliquam dicis Triton, an verò famula quæpiam eſt quæ aquam ferre ſolet? *Trit.* Minimè, ſed Danai illius filia, una ex quinquaginta iſtis, Amymone nomine. Ejus enim nomen & genus ſciſcitatus ſum. Danaus autem duriter filias educat, & opus manu facere docet, & ad hauriendam aquam mittit, & ad alias res agendas inſtituit, impigræ ipſæ ut ſint. *Nept.* Sola-ne venire ſolet longam adeò viam ex Argis ad Lernam uſque? *Trit.* Sola. nam Argos, ut ſcis, eſt ſiticuloſum: quare illam ſemper aquatum venire neceſſe eſt. *Nept.* Non mediocriter affeciſti me Triton, qui mihi hæc de puella narraris. Itaque eamus ad ipſam. *Trit.* Eamus. Iam enim tempus eſt, quo aquatum ire ſolet: ac media fermè in via eſt petendo Lernam. *Nept.* Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu verò potiùs delphinem mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitdo enim illi quàm celerrimè provehar. *Trit.* Ecce tibi delphinn hunc velociſſimum. *Nept.* Euge provehamur: tu verò Tri-

[1] Καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει] Leg. Sueton. Auguſt. *Bourd.*
[2] Πολυδίψιον Ἄργος. Homericum. *Idem.*

ὦ Τρίτων. κἀπειδὴ πάρεσμεν ἐς τὴν Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχήσω ἐνταῦθά που. σὺ δ' ἀποσκόπει ὁπότ' ἂν αἴσθῃ προσιοῦσαν αὐτήν. Τρι. αὕτη σοι πλησίον. Πο. καλὴ ὦ Τρίτων, καὶ ὡραία παρθένος. ἀλλὰ συλληπτέα ἡμῖν ἐστιν. Αμυ. ἄνθρωπε, ποῖ με ξυναρπάσας ἄγεις; ἀνδραποδιστὴς εἶ, καὶ ἔοικας ἡμῖν ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου ἐπιπεμφθῆναι. ὥστε βοήσομαι τὸν πατέρα. Τρι. σιώπησον ὦ Ἀμυμώνη. Ποσειδῶν ἐστι. Αμυ. τί Ποσειδῶν λέγεις; τί βιάζῃ με ὦ ἄνθρωπε, καὶ ἐς τὴν θάλατταν καθέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσομαι ἡ ἀθλία καταδῦσα. Πο. θάρρει, οὐδὲν δεινὸν πάθῃς. ἀλλὰ καὶ πηγὴν ἐπώνυμόν σοι ἀναδοθῆναι ἐάσω ἐνταῦθα, [1] πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν πέτραν, πλησίον τοῦ κλύσματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ, καὶ μόνη τῶν ἀδελφῶν οὐχ ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

Triton adnata. Ac ſiquidem a Lernam adſumus, ego quiden hîc in inſidiis ero: tu verò ſpecu lando obſerva, quando illam ac cedentem ſentias. *Trit.* Eccan tibi, propè eſt. *Nept.* Formoſ Triton, & in flore ætatis virgo ſed nobis eſt comprehenda *Amy.* Heus homo, quò me hin correptam abducis? plagiariu quiſpiam es, ac videris nobis a Ægypto patruo immiſſus, quar patrem inclamabo. *Trit.* Tac Amymone, Neptunus hic eſ *Amy.* Quid Neptunum dicis quid mihi homo vim facis, at que hinc in mare abſtrahis? at in fœlix ego ſubmerſa ſuffocabor *Nept.* Bono ſis animo: nihil ma li patieris; ſed & [2] fontem tib cognominem emanare hinc ſ nam, percuſſo tridente ſaxo juxta hoc æſtuarium, tuque beata eris, & ſola ſororum obita morte aquam non geſtabis.

1 *Fontem cognominem*] Eſt Amymone fons juxta Lernam ab Amymone Dan filia nomen habens, cujus meminerunt Plin. lib. 4. c. Strab. lib. 8. *Cogn.*

2 Πατάξας τῇ τριαίνῃ] Callim. Hym. Iovis πλῆξεν ὄρος σκήπτρῳ, & *Bourd.*

ΝΟΤΟΥ, ΚΑΙ ΖΕΦΥΡΟΥ.

ΝΟΤΟΣ.

Ταύτην ὦ ζέφυρε τὴν δάμαλιν, ἣν διὰ τοῦ πελάγους ἐς Αἴγυπτον ὁ Ἑρμῆς ἄγει, ὁ Ζεὺς [1] διεκόρησεν ἁλοὺς ἔρωτι; Ζε. ναὶ ὦ νότε. οὐ

NOTI ET ZEPHYRI.

NOTVS.

Num hanc, Zephyre juvencam, quam p mare in Ægyptun Mercurius ducit, Iu piter amore captu vitiavit? *Zeph.* Etiam Note. A tun

1 Διεκόρησεν] Sic in Dial. Neptuni & Enipei. & ſ. διακορεύειν τὴν κόρην διαφθείρειν, διακεκόρευσαι, διαπαρθενεύει). deflorare, devirginare, dehoneſta re, ut alibi dicemus. *Bourd.*

…άμαλις ἦν τότε. ἀλλὰ παῖς ἦν …ποταμοῦ Ἰνάχου. νῦν δὲ ἡ Ἥρα …τοιαύτην ἐποίησεν αὐτὴν ζηλοτυ…πήσασα, ὅτι καὶ πάνυ ἑώρα ἐρῶντα …ία. No. νῦν οὖν ἔτι ἐρᾷ τῆς βοός; Ζ… καὶ μάλα. καὶ διὰ τοῦτο ἐς Αἴγυπτον αὐτὴν ἔπεμψε. καὶ ἡμῖν …σέταξε μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν ἔστ' ἂν διανήξηται, ὡς ἀπο…ξοῦσα ἐκεῖ. κύει δὲ ἤδη. θεὸς …οιτο καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ τεχθέν. No. …άμαλις θεός; Ζε. καὶ μάλα ὦ …ε. ἄρξει τε ὁ Ἑρμῆς ἔφη τῶν …εόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δέσποι…, ὅν τινα ἂν ἡμῶν ἐθέλῃ ἐκπέμ…η, ἢ κωλύσῃ ἐπιπνεῖν. No. θε…πευτέα τοιγαροῦν ὦ ζέφυρε, ἤδη …ποινά γε οὖσα. νὴ Δία εὐνουστέ… γὰρ οὕτω γένοιτο. Ζε. ἀλλ' ἤδη …διεπέρασε, καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν …ν. ὁρᾷς ὅπως οὐκέτι μὲν τετραπο…ὶ βαδίζει. ἀνορθώσας δὲ αὐτὴν …ρμῆς, γυναῖκα παγκάλην αὖθις …ίησε; No. παράδοξα γοῦν ταῦ… ὦ ζέφυρε. οὐκ ἔτι τὰ κέρατα. …ὲ οὐρά, καὶ διχηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' …έραστος κόρη. ὁ μέντοι Ἑρμῆς τί …θὼν, μεταβέβληκεν ἑαυτόν. καὶ …τὶ νεανίου, κυνοπρόσωπος γεγένη…; Ζε. μὴ πολυπραγμονῶμεν. … ἄμεινον ἐκεῖνος οἶδε τὰ πρα…έα.

tum non juvenca, ſed Inachi fluvii filia erat. Nunc verò talem ipſam Iuno fecit, amoris æmulatione commota, propterea quòd videbat Iovem illam prorſus deperire. *Not.* Proinde nunc etiam bovem illam amat? *Zeph.* Ita ſanè, & ob id in Ægyptum ipſam miſit, nobiſque edixit ne conturbaremus mare donec illa tranſnataſſet, ut illic enixa (fert autem jam uterum) Deus fiat tum ipſa, tum fœtus ejus. *Not.* An juvenca Deus? *Zeph.* Ita ſanè, Note, imperabitque, inquit Mercurius, navigantibus, ac noſtra erit domina, ut quemcunque volet noſtrûm emittat, vel prohibeat ſpirare. *Not.* Ergo Zephyre, nobis erit obſervanda, cùm jam ſit domina. Nam per Iovem eo pacto benevolentior nobis erit. *Zeph.* Sed enim jam trajecit, & in terram enatavit. Vides ut non ampliùs quadrupes incedat: ſed erectam ipſam, Mercurius denuo perpulchram mulierem reddidit. *Not.* Mira nimirum hæc Zephyre: nuſquam ampliùs cornua, neque cauda, neque tibiæ bifidæ, ſed amabilis puella eſt. Cæte…m Mercurio quidnam accidit, qui ſeipſum mutavit: & pro …oleſcente caninam faciem aſſumpſit? *Zeph.* Ne curioſiùs iſta …rſequamur, quandoquidem quæ facienda ſint, meliùs ille no…t.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΔΕΛΦΙΝΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Εὔγε ὦ δελφῖνες, ὅτι ἀεὶ φιλάνθρωποί ἐστε, καὶ πάλαι μὲν τὸ τῆς Ἰνοῦς παιδίον ἐπὶ τὸν ἰσθμὸν ἐκομίσατε, ὑποδεξάμενοι ἀπὸ τῶν Σκιρωνίδων μετὰ τῆς μητρὸς ἐμπεσόν. καὶ νῦν σὺ τὸν κιθαρῳδὸν τοῦτον τὸν ἐκ Μηθύμνης ἀναλαβὼν, ἐξενήξω ἐς Ταίναρον αὐτῇ σκευῇ, καὶ κιθάρᾳ. οὐδὲ περιεῖδες κακῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν ἀπολλύμενον. Δελ. μὴ θαυμάσῃς ὦ Πόσειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους εὖ ποιοῦμεν, ἐξ ἀνθρώπων γε καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γενόμενοι. Πο. καὶ μέμφομαί γε τῷ Διονύσῳ, ὅτι ὑμᾶς καταναυμαχήσας, μετέβαλε, δέον χειρώσασθαι μόνον, ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγάγετο. ὅπως γοῦν τὰ κατὰ τὸν Ἀρίονα τοῦτον ἐγένετο ὦ δελφίν; Δελ. ὁ Περίανδρος οἶμαι ἔχαιρεν αὐτῷ. καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ἐπὶ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ, πλουτήσας παρὰ τοῦ τυράννου, ἐπεθύμησε πλεύσας οἴκαδε ἐς τὴν Μήθυμναν, ἐπιδείξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ἐπιβὰς πορθμείου τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδειξε πολὺν ἄγων χρυσὸν, καὶ ἄργυρον, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐγένετο, ἐπιβουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἠκροώμην γὰρ ἅπαντα. παρανέων τῷ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῖν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τὴν σκευὴν

NEPTVNI ET DELPHINVM.

NEPTVNVS.

Rectè facitis, [1] Delphines, quod ſemper hominum amantes eſtis & olim Inûs filium in Iſthmum portaſtis, exceptum à Scironiis ſcopulis, unde cum matre præcipitatus erat. Et tu nunc aſſumpto Methymnenſi citharœdo iſto, in Tænarum cum ipſo ornatu, & cithara enataſti: neque illum à nautis miſerè perdi paſſus es. *Delp.* Ne mireris Neptune, ſi hominibus benefacimus? cùm ex hominibus piſces ipſi facti ſimus. *Nept.* Atque equidem ob id reprehendo Bacchum, quòd vos navali prælio ſuperatos ita transformavit, cùm debuiſſet, ſolùm in deditionem accipere, quemadmodum alios in poteſtatem redegit. Sed quo pacto quod huic Arioni accidit, ſeſe habet Delphin? *Delp.* Periander, opinor, delectabatur ipſo, & artis gratia ſæpe accerſebat. Ille autem à tyranno ditatus, domum in Methymnam navigando, divitias ſuas oſtentare concupivit. Ac conſcenſo ſceleratorum quorundam hominum pontone, poſteaquam indicavit ſe multum auri & argenti ſecum ferre, ubi ad medium fermè Ægeum perventum fuit, inſidiari illi nautæ cœperunt. Ille verò (auſcultabam enim omnia juxta navigium natando) quoniam hoc vobis ita viſum eſt, inquit, at me ſaltem aſſum-

1 *Delphines*] Delphines hominum amatores, refert aliquot exempla Lucianus in vot. Plin. 9. c. 8. Muſica mirifice demulcentur. Plut. in lib. ſeptem ſapient. *Cogn.*

1 Ἰλιγ-

ἀναλαβόντα με, καὶ ᾄσαντα θρῆνόν τινα ἐπ' ἐμαυτῷ, ἑκόντα ἐάσατε ῥῖψαι ἐμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν, καὶ ᾖσε πάνυ λιγυρῶς. καὶ ἔπεσεν εἰς τὴν θάλατταν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναθέμενος αὐτὸν, ἐξενηξάμην ἔχων εἰς Ταίναρον. Πο. ἐπαινῶ τῆς φιλομουσίας. ἄξιον γὰρ τὸν μισθὸν ἀποδέδωκας αὐτῷ τῆς ἀκροάσεως.

ſumpto ornatu, & decantato priùs mihi ipſi funebri aliquo carmine, volentem ſinite præcipitare meipſum. Conceſſerunt nautæ. Tum ille aſſumpſit ornatum, & quiddam planè blandum cecinit, atque in mare, tanquam ilicò moriturus, præcipitem ſe dedit. Ego verò excepto atque impoſito mihi illo, ſimul in Tænarum enatavi. *Nept.* Tuum erga muſicam ſtudium laudo: dignam enim auditæ modulationis mercedem ipſi retuliſti.

ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ.

Τὸ μὲν στενὸν τοῦτο, ἐς ὃ ἡ παῖς κατηνέχθη, Ἑλλήσποντος ἀπ' αὐτῆς καλείσθω. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς Νηρηΐδες παραλαβοῦσαι, τῇ Τρῳάδι προσενέγκατε, ὡς ταφείη ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων. Νη. Μηδαμῶς Πόσειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν τῷ ἐπωνύμῳ πελάγει τεθάφθω. ἐλεοῦμεν γὰρ αὐτὴν, οἴκτιστα ὑπὸ τῆς μητρυιᾶς πεπονθυῖαν. Πο. τοῦτο μὲν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐ θέμις. οὐδ' ἄλλως καλὸν ἐνταυθά που κεῖσθαι ὑπὸ τῇ ψάμμῳ αὐτὴν, ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρῳάδι ἐν τῇ χερρονήσῳ τεθάψεται. ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον ἔσται αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνὼ πείσεται, καὶ ἐμπεσεῖται ὑπὸ τοῦ Ἀθάμαντος διωκομένη εἰς τὸ πέλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ Κιθαιρῶνος, καθάπερ καθήκει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. ἀλλὰ κἀκείνην σῶσαι δεήσει, χαριζομένους τῷ Διονύσῳ. τροφὸς

NEPTVNI ET NEREIDVM.

NEPTVNVS.

Fretum hoc quidem anguſtum, in quod puella præcipitata eſt, Helleſpontus ab ipſa vocetur. Ipſum autem cadaver, vos Nereides acceptum in Troadem auferte, ut ab incolis ſepeliatur. *Ner.* Nequaquam Neptune, ſed hîc in cognomine pelago ſepeliatur. Miſeremur enim ipſius, ut quæ maximè miſerabilia paſſa fuerit à noverca. *Nept.* At hoc, Amphitrite, fas non eſt, neque etiam aliàs honeſtum, hic illam alicubi ſub arena jacêre. Sed quod dixi, in Troade in Cherſoneſo mox ſepelietur. Illud autem pro ſolatio ipſi erit: quòd paulò poſt eadem & Ino patietur, & perſequente illam Athamante, in pelagus ex ſummo Cithærone, quà in mare porrigitur, filium etiam in ulnis geſtans præcipitabitur. *Ner.* Sed & illam, in Bacchi gratiam, ſervare oportebit. Educavit enim illum

γὰρ αὐτοῦ καὶ τίτθη ἡ Ἰνώ. Πο. Οὐκ ἐχρῆν οὕτω πονηρὰν οὖσαν, ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαριστεῖν ὦ Ἀμφιτρίτη οὐκ ἄξιον. Νη. αὕτη δὲ ἄρα τί παθοῦσα κατέπεσεν ἀπὸ τοῦ κριοῦ; ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ Φρύξος ἀσφαλῶς ὀχεῖται; Πο. εἰκότως. νεανίας γὰρ, καὶ δύναται ἀντέχειν πρὸς τὴν φοράν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀηθείας ἐπιβᾶσα ὀχήματος παραδόξου, καὶ ἀπιδοῦσα ἐς βάθος ἀχανὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ θάμβει ἅμα σχεθεῖσα, καὶ [1] ἰλιγγιάσασα πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως, ἀκρατὴς ἐγένετο τῶν κεράτων τοῦ κριοῦ, ὧν τέως ἀντείληπτο. καὶ κατέπεσεν ἐς τὸ πέλαγος. Νη. οὐκοῦν ἐχρῆν τὴν μητέρα τὴν νεφέλην βοηθεῖν πιπτούσῃ; Πο. ἐχρῆν. ἀλλ' ἡ μοῖρα πολλῷ τῆς νεφέλης δυνατωτέρα.

lum Ino, eademque nutrix illiu fuit. *Nept.* Non decebat, cùm adeò prava eſſet. Sed Baccho non gratificari, indignum eſſet Amphitrite. *Ner.* Sed quid accidit huic, quod ab ariete decidit? Phryxus autem frater ejus tutò vehitur? *Nept.* Meritò adoleſcens enim eſt, & contra impetum obſiſtere poteſt. Illa verò ejus inſueta, conſcenſo vehiculo inuſitato, & in vaſtam profunditatem deſpiciendo, perculſa animo, & pavore pariter attonita, præterea vertigine correpta præ volatus impetu, retinere non potuit arietis cornua, quibus eò uſque ſe ſuſtentaverat atque ita in mare decidit. *Ner.* Annon matrem ipſius Nephelen opem ferre cadenti decebat? *Nept.* Decebat: ſed Parca longè quàm Nephele potentior eſt.

1 Ἰλιγγιάσασα] Σκοτοδινοῦσα. vox Syracuſana, ὅταν δὲ περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γίνεται, ἐπακολουθεῖ σκότος, καὶ τοῦτο τὸ πάθος καλοῦσιν ἴλιγγον. Interp. Ariſtophan. Acharn. Ἰλιγγιᾶν τὸ ἐσκοτῶσθαι (leg. σκοτοῦσθαι) καὶ δοκεῖν περιφέρεσθαι, κύκλῳ συστρέφεσθαι. Heſych. *Bourd.*

ΙΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ.

IRIDIS ET NEPTVNI.

ΙΡΙΣ.

Τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην ὦ Πόσειδον, ἀποσπασθεῖσαν τῆς Σικελίας, ὕφαλον ἐπινήχεσθαι συμβέβηκε. ταύτην φησὶν ὁ Ζεὺς στῆσον ἤδη, καὶ ἀνάφηνον, καὶ ποίησον ἤδη δῆλον ἐν τῷ Αἰγαίῳ μέσῳ βεβαίως μένειν, στηρίξας πάνυ ἀσφαλῶς. δεῖται γάρ τι αὐτῆς. Πο. πεπράξεται τοῦτο ὦ Ἶρι. τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῷ τὴν χρείαν ἀναφανεῖσα, καὶ μηκέτι πλέουσα;

IRIS.

Inſulam illam errantem, Neptune, quæ à Sicilia revulſa, atque undis ſubmerſa, mari innatat: eam, dixit Iupiter, jam erige, & cernendam exhibe, & fac ut manifeſta in medio Ægæo firmiter maneat, tutò admodum ſtabilita: opus enim illa nonnihil habet. *Nept.* Hoc fiet, Iri: ſed tamen quem uſum illi præbebit manifeſta apparens, nec amplius fluctuans?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

..ι. τὴν Λητὼ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ἀπο-
..σαι. ἤδη γὰρ πονήρως ὑπὸ τῶν ὠ-
..ων ἔχει. Πο. τί οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ
..νὸς ἐντεκεῖν; εἰ δὲ μὴ οὗτος,
..ά γε πᾶσα ἡ γῆ οὐκ ἂν ὑποδέ-
..αι δύναιτο τὰς αὐτῆς γονάς; Ιρις.
.. ὦ Πόσειδον. ἡ Ἥρα γὰρ ὅρκῳ με-
..ῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ παρασχ-
..ῖν τῇ Λητοῖ τῶν ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ
..υν νῆσος αὐτὴ ἀνώμοτός ἐστιν. ἀφα-
..γὰρ ἦν. Πο. συνίημι. στῆθι ὦ νῆσε,
..ἀνάδυθι αὖθις ἐκ τοῦ βυθοῦ, καὶ μη-
..ι ὑποφέρου, ἀλλὰ βεβαίως μέ-
.. καὶ ὑπόδεξαι ὦ εὐδαιμονεστάτη
..ἀδελφοῦ τὰ τέκνα δύο, τοὺς
..λίστους τῶν θεῶν. καὶ ὑμεῖς ὦ τρί-
..ες, διαπορθμεύσατε τὴν Λη-
.. ἐς αὐτήν. καὶ γαληνὰ ἅπαν-
.. ἔστω. τὸν δράκοντα δὲ, ὃς νῦν ἐ-
..στρεῖ αὐτὴν φοβῶν, τὰ νεογνὰ,
..ιδὰν τεχθῇ, [1] αὐτίκα μέτεισι,
..τιμωρήσεται τῇ μητρί. σὺ δὲ ἀπάγ-
..λε τῷ Διῒ πάντα εἶναι εὐπρεπῆ.
..ηκεν ἡ Δῆλος. ἡκέτω ἡ Λητὼ,
..ι τικτέτω.

Ir. Latonam in ea parere oportet: jam enim malè habet à doloribus. *Nept.* Quid igitur? annon ipſi cœlum ſufficit, ut in eo pariat? At niſi ſufficit illud: certè nec tota terra partus illius recipere poſſit. *Ir.* Non Neptune, Nam Iuno Tellurem magno jurejurando obſtrinxit, ne quod Latone parturienti perfugium præberet. Hæc igitur inſula juramento non tenetur: tum enim fuit abſcondita. *Nept.* Intelligo rem. Igitur ſubſiſte inſula: atque iterum è profundo emerge, nec amplius ſublabaris, ſed immota maneas. Ac ſuſcipe fœliciſſima fratris mei liberos duos, Deorum pulcherrimos. Et vos ô Tritones Latonam in ipſam trajicite, omniaque tranquilla ſint. Serpentem autem illum, qui nunc ipſam deterrendo, velut œſtro exagitat, ipſi infantes, poſteaquam in lucem editi fue-..nt, continuò aggredientur, ac matrem vindicabunt. Tu verò ..vi renuncia, præclarè omnia ſe habere. Stabilita eſt inſula, ve-..at Latona, ac pariat.

1 Αὐτίκα μέτεισι καὶ τιμωρήσεται] Mſ. εὐθέως μετελεύσεται καὶ τιμω. Sequens ..alog. ex Homer. Il. υ. Philoſtr. *Bourd.*

ΞΑΝΘΟΥ, ΚΑΙ ΘΑΛΑΣΣΗΣ.

ΞΑΝΘΟΣ.

Δέξαι με ὦ θάλασσα, δεινὰ πεπονθότα. κατάσβεσόν μου τὰ τραύματα. Θα. τί τοῦτο ὦ Ξάνθε; ..ς σε κατέκαυσεν; Ξαν. Ἥφαι..ς. ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλως ὁ ..κοδαίμων, καὶ ζέω. Θα. διατί

XANTHI ET MARIS.

XANTHVS.

Suſcipe me gravia paſſum ô Mare, mea vulnera extingue. *Mar.* Quid hoc rei eſt, ô Xanthe? quis te deuſſit? *Xan.* Vulcanus. Sed prorſus exuſtus ſum, miſer, & efferveſco. *Mar.*

Cur

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ; Ξαν. Διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα τοὺς Φρύγας ἱκέτευσα, ὁ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ τῶν νεκρῶν ἀπέφραττέ μοι τὸν ῥοῦν, ἐλεήσας τοὺς ἀθλίους, ἐπῆλθον, ἐπικλύσαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ἀπόσχοιτο τῶν ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ἥφαιστος, ἔτυχε γὰρ πλησίον που ὤν, πᾶν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε, καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτνῃ, καὶ εἴ ποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι. καὶ ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας. καὶ μυρίκας. ὤπτησε δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγχέλυας. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δεῖν ὅλον ξηρὸν εἴργασται. ὁρᾷς δ' οὖν ὅπως διάκειμαι ὑπὸ τῶν ἐγκαυμάτων; Θα. θολερὸς ὦ Ξάνθε, καὶ θερμὸς ὡς εἰκός. τὸ αἷμα μὲν, ἀπὸ τῶν νεκρῶν. ἡ θέρμη δὲ ὡς φῂς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὦ Ξάνθε, ὃς ἐπὶ τὸν ἐμὸν υἱὸν ὥρμησας, οὐκ αἰδεσθεὶς ὅτι Νηρηΐδος υἱὸς ἦν. Ξαν. οὐκ ἔδει οὖν ἐλεῆσαι γείτονας ὄντας τοὺς Φρύγας; Θα. τὸν Ἥφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν Ἀχιλλέα;

Cur autem tibi injecit ignem *Xan.* Propter filium Thetidi Poſtquam enim illum Phryga occidentem ſupplex deprecatu ſum: ille autem nihil ab ira re miſit, ſed cadaveribus obſtrux mihi alveum, ego miſertus mi ſerorum, ut aquis eum involve rem occurri, quò perterritus, virorum cæde ceſſaret. Ibi Vul canus (nam tum propè aderat univerſo igne, opinor, quantun habebat, quantumque in Ætna & ſi quibus aliis in locis erat, al lato proceſſit mihi obviam: a exuſſit quidem ulmos & myri cas: aſſavit autem & infelices piſces & anguillas. Me verò cùm effervеſcerc feciſſet, parum abfuit quin totum aridum reddiderit. Videſne igitur, quomodo his incendiis affectus ſum? *Mar.* Turbidus & calidus es Xanthe, ut par eſt, cruore, à cadaveribus: calore autem, ut ais, ab igne. Ac meritò Xanthe, ut qui contra filium meum impetum feceris, non veritus, quòd filius eſſet Nereidis. *Xan.* Annon decebat me vicinorum Phrygum miſereri? *Mar.* At verò Vulcanum non decebat Achillis filii Thetidis miſereri?

ΔΩΡΙΔΟΣ, ΚΑΙ ΘΕΤΙΔΟΣ.

DORIDIS ET THETIDIS.

ΔΩΡΙΣ.

Τί δακρύεις ὦ Θέτι; Θε. καλλίστην ὦ Δωρὶ κόρην εἶδον ἐς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτήν τε, καὶ βρέφος αὐτῆς ἀρτιγέννητον. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύ-

DORIS.

Quid fles Theti? *Thet.* Pulcherrimam Dori puellam vidi in arcam à patre conjectam cumque ipſa recens genitum infantem. Pater autem juſſit nau-

…ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐ-
…ὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπά-
…ν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν,
…απόλοιτο ἡ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ
…ρέφος. Δω. τίνος δ᾽ ἕνεκα ὦ
…φὴ, [1] ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς
…ντα; Θε. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ
…ς, καλλίστην οὖσαν, ἐπαρθένευεν
…αλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλών.
… τὸ μὲν ἀληθὲς, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.
…ι δ᾽ οὖν τὸν Δία, χρυσὸν γενόμε-
…ι ῥυῆναι διὰ τοῦ ὀρόφου ἐπ᾽ αὐτήν.
…μένην δ᾽ ἐκείνην ἐς τὸν κόλπον
…ρρέοντα τὸν θεὸν, ἐγκύμονα γε-
…. τοῦτο αἰσθόμενος ὁ πατὴρ,
…λός τις καὶ ζηλότυπος γέρων,
…άκτησε. καὶ ὑπό τινος μεμοι-
…αι οἰηθεὶς αὐτὴν, ἐμβάλλει ἐς
… κιβωτὸν ἄρτι τετοκυῖαν. Δω. ἡ
…ί ἔπραττεν ὦ Θέτι, ὁπότε κα-
…το; Θε. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν ἐσίγα
…ωρεὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην.
…ρέφος δὲ παρῃτεῖτο μὴ ἀποθα-
… δακρύουσα, καὶ τῷ πάππῳ δει-
…σα αὐτὸ, κάλλιστον ὄν. τὸ δὲ,
… ἀγνοίας τῶν κακῶν, καὶ ἐμειδία
…ς τὴν θάλασσαν. ὑποπίμπλα-
… αὖθις τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρύων,
…ημονεύουσα αὐτῶν. Δω. κἀμὲ δα-
…ται ἐποίησας. ἀλλ᾽ ἤδη τεθνᾶσιν;
… οὐδαμῶς. νήχεται γὰρ ἔτι ἡ κιβω-
… ἀμφὶ τὴν Σέριφον, ζῶντας αὐ-
… φυλάττουσα. Δω. τί οὖν οὐχὶ σώ-
…ν αὐτὴν, τοῖς ἁλιεῦσι τούτοις
…αλοῦσαι ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σε-
…ίοις; οἱ δὲ, ἀνασπάσαντες, σώ-
…ι δηλονότι. Θε. εὖ λέγεις. οὕτω
…ῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέσθω μήτε αὐ-
… μήτε τὸ παιδίον οὕτως ὂν κα-
λ.

nautas, ut poſtquam in altum à terra provecti eſſent, acceptam arcam in mare projicerent, quò periret & miſera illa, & infans. *Dor.* Quorſum ô ſoror? ſiquidem omnia exactè comperta habes? *Thet.* Pater illius Acriſius, quia pulcherrima erat, in æreum quendam thalamum incluſam, perpetuæ virginitati deſtinarat. Deinde verum quidem dicere non poſſum. Iovem autem ajunt converſum in aurum, ad ipſam per impluvium eſſe delapſam. Illam verò excepto in ſinum demanante Deo, gravidam factam fuiſſe. Quod cùm pater animadvertiſſet, ut pote durus quiſpiam, & zelotypus ſenex, graviter indignatus eſt. Et ſtupratam ab aliquo ipſam ratus, cùm recens peperiſſet, in hanc arcam conjicit. *Dor.* Cæterùm quid agebat illa quando ingrediebatur? *Thet.* Pro ſe quidem tacebat, Dori, & ferebat damnationem: pro infante autem deprecabatur, ne morti traderetur, lachrymando, & avo pulcherrimum illum oſtentando. Ille autem præ malorum ignorantia, mari arridebat: quorum ego quum memini, rurſum lachrymis oppleor. *Dor.* Et me flere feciſti: at jam-ne mortui ſunt? *Thet.* Haudquaquam. Nam arca vivos illos cuſtodiens circum Seriphum adhuc natat. *Dor.* Cur igitur non ſervamus ipſam, in retia Seriphiis hiſce piſcatoribus immittendo? qui ſcilicet extra…s illos, incolumes præſtabunt. *Thet.* Rectè dicis; ita faciamus. …n pereat ipſa, non infans adeò formoſus.

[1] Ἐπεὶ ἔμαθες] Sic ex fide Mſ. hæc omnis clauſula ſcribenda τίνος δ᾽ ἕνεκα, ἀδελφὴ, εἰπὲ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκριβῶς ἅπαντα. Bourd.

NE-

[1] ΠΟΣΕΙΔΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΝΙΠΕΩΣ.

ΕΝΙΠΕΥΣ.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Πόσειδον. εἰρήσεται γὰρ τἀληθές. ὑπελθών μου τὴν ἐρωμένην, εἰκασθεὶς ἐμοὶ, διεκόρησας τὴν παῖδα, ἡ δὲ, ᾤετο ὑπ᾽ ἐμοῦ ταῦτα πεπονθέναι, καὶ διὰ τοῦτο παρεῖχεν ἑαυτήν. Πο. σὺ γὰρ ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπεροπτικὸς ἦσθα, καὶ βραδύς. ὃς κόρης οὕτω καλῆς φοιτώσης ὁσημέραι παρὰ σὲ, ἀπολλυμένης ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ὑπερεώρας, καὶ ἔχαιρες λυπῶν αὐτήν. ἡ δὲ, [2] παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα, καὶ λουομένη, ἐνίοτε ηὔχετό σοι ἐντυχεῖν. σὺ δὲ ἐθρύπτου πρὸς αὐτήν. Ενι. τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα, καὶ καθυποκρίνεσθαι Ἐνιπέα ἀντὶ Ποσειδῶνος εἶναι, καὶ κατασοφίσασθαι τὴν Τυρὼ ἀφελῆ κόρην οὖσαν; Πο. ὀψὲ ζηλοτυπεῖς ὦ Ἐνιπεῦ, ὑπερόπτης πρότερον ὤν. ἡ Τυρὼ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέπονθεν, οἰομένη ὑπὸ σοῦ διακεκορῆσθαι. Ενι. οὐ μὲν οὖν; ἔφης γὰρ ἀπιὼν ὅτι Ποσειδῶν ἦσθα. ὃ καὶ μάλιστα ἐλύπησεν αὐτήν. καὶ ἐγὼ τοῦτο ἠδίκημαι, ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε. καὶ περιστήσας πορφύρεόν τι κῦμα, ὅπερ ὑμᾶς συνέκρυπτε, ἅμα συνῆσθα τῇ παιδὶ ἀντ᾽ ἐμοῦ. Πο. σὺ γὰρ οὐκ ἤθελες ὦ Ἐνιπεῦ.

NEPTVNI, ET ENIPEI.

ENIPEVS.

Non honeſta hæc ſunt Neptune (verum enim dicam) qui circumventa amica mea, mihi aſſimilatus, puellam vitiaſti. Putabat enim illa mecum rem eſſe ſibi, ideoque ſui copiam faciebat. *Nept.* Tu enim Enipeu, faſtidioſus es & tardus, qui puellam adeò formoſam ad te quotidie itantem, & amore pereuntem deſpexeris, eique ægrè facere gaviſus ſis. Illa verò juxta ripas mœrens, & ingrediens, ſeque lavans, interim in te incidere optabat: tu verò deludebas illam. *Enip.* Quid igitur propterea te mihi amorem præripere, & Enipeum pro Neptuno ſimulare, & ſimplicem hanc puellam [3] Tyronem decipere oportebat? *Nept.* Serò zelotypus es Enipeu, cùm priùs contemptor fueris. Nihil autem grave paſſa eſt Tyro, quando ſe putavit à te vitiatam eſſe. *Enip.* Nihil ne? Dixiſti enim abiens Neptunum eſſe te: quod vel maximè dolore affecit ipſam: atque ipſe eò abs te injuria affectus ſum, quòd voluptatem, quæ mea eſſe debuerat, percepiſti tu: quodque circumpoſito fluctu purpureo, qui vos abſcondebat, cum puella pro me tute rem habuiſti. *Nept.* Tu enim nolebas [4] Enipeu.

1 Ποσειδῶνος] Sic debet eſſe titulus. *Bourd.*

2 Παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύουσα] Dixi ad illud Petron. *proximum littori.* Idem.

3 *Tyro*] Virguncula fuit Theſſala Salmonei filia, & Eunipei amica. ex qua Neptunus Meleum & Peliam ſuſcepit, de qua lib. 2. ver. hiſt. & in Philopat. *Cogn.*

4 *Enipeu*] Theſſaliæ fluvius eſt. *Idem.*

TRI-

ΤΡΙΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΝΗΡΗΙΔΩΝ.

ΤΡΙΤΩΝ.

Τὸ κῆτος ὑμῶν ὦ Νηρηΐδες, ὃ ἐπὶ τὴν τοῦ Κηφέως θυγατέρα τὴν Ἀνδρομέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τὴν παῖδα ἠδίκησεν ὡς οἴεσθε, καὶ αὐτὸ ἤδη τέθνηκε. Νη. ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτων; ἢ ὁ Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ προθεὶς τὴν κόρην, ἀπέκτεινεν ἐπιὼν, λοχήσας μετὰ πολλῆς δυνάμεως; Τρι. οὐκ. ἀλλ᾽ ἴστε οἶμαι, ὦ Ἰφιάνασσα, τὸν Περσέα, τὸ τῆς Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῷ ἐμβληθὲν ἐς τὴν θάλασσαν ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσώσατε, οἰκτείρασαι αὐτούς. Ἰφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς δὲ ἤδη νεανίαν εἶναι, καὶ μάλα γενναῖόν τε καὶ καλὸν ἰδεῖν. Τρι. οὗτος ἀπέκτεινε τὸ κῆτος. Ἰφι. διὰ τί ὦ Τρίτων; οὐ γὰρ δὴ σῶστρα ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν ἐχρῆν. Τρι. ἐγὼ ὑμῖν φράσω τὸ πᾶν ὡς ἐγένετο. ἐστάλη μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας, ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι. πῶς ὦ Τρίτων, μόνος, ἢ καὶ ἄλλους συμμάχους ἦγεν; ἄλλως γὰρ δύσπορος ἡ ὁδός. Τρι. διὰ τοῦ ἀέρος. ὑπόπτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ ἔθηκεν. ἐπεὶ δ᾽ οὖν ἧκεν ὅπου διῃτῶντο, αἱ μὲν, ἐκάθευδον οἶμαι. ὁ δὲ ἀποτεμὼν τῆς Μεδούσης τὴν κεφαλὴν, ᾤχετ᾽ ἀποπτάμενος. Ἰφι. πῶς ἰδών; ἀθέατοι γάρ εἰσιν.

TRITONIS ET NEREIDVM.

TRITON.

1 Balæna illa veſtra, Nereides, quam contra filiam Cephei Andromedam emiſiſtis, nulla injuria puellam affecit, ut putatis, & ipſa mortua jam eſt. *Ner.* A quo, Triton? Num Chepheus, tanquam illectamento aliquo propoſita puella, aggreſſus illam occidit, ex inſidiis cum multa vi adortus? *Trit.* Non. Sed noſtis puto, Iphianaſſa, Perſeum illum Danaës filium, quem unà cum matre in arca ab avo materno in mare projectum, illorum miſertæ, ſervaſtis. *Iph.* Novi quem dicis. Vero autem conſentaneum eſt illum jam adoleſcentem eſſe, & valdè cum generoſum tum aſpectu pulchrum. *Trit.* Hic balænam occidit. *Iph.* Quamobrem Triton? Neque enim hujuſmodi præmia conſervationis perſolvere nobis debebat. *Trit.* Ego vobis exponam omnem rem, uti geſta eſt. Miſſus hic fuit ad Gorgonas, ut hoc regi certamen perageret. Poſtquam autem in Libyam pervenit. *Iph.* Quomodo Triton? ſolus-ne, an & alios ſecum commilitones adduxit? alioqui difficile hoc iter. *Trit.* Per aërem profectus eſt: alatum enim illum Minerva fecit. Poſtquam autem eò loci venit ubi illæ degebant, illæ, opinor, dormiebant: hic amputato Meduſæ capite, avolavit. *Iph.* Quo pacto illas aſpexit? aſpici enim nequeunt: aut quiſquis

Balæna] Narratur Hiſtoria Perſei & Andromede de qua Ovid. 4. & 5. Me-

Cogn,

ἢ ὃς ἂν ἴδῃ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι; Τρι. Ἡ Ἀθηνᾶ τὴν ἀσπίδα προφαίνουσα, τοιαῦτα γὰρ ἤκουσα διηγουμένου αὐτοῦ πρὸς τὴν Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὸν Κηφέα ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὴ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος ὑποστιλβούσης, ὥσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρέχεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβόμενος τῇ λαιᾷ τῆς κόμης, ἐνορῶν δὲ τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ [1] τὴν ἅρπην ἔχων, ἀπέτεμε τὴν κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνεγρέσθαι τὰς ἀδελφὰς, ἀνέπτατο. ἐπεὶ δὲ κατὰ τὴν παράλιον ταύτην Αἰθιοπίαν ἐγένετο, ἤδη πρόσγειος πετόμενος, ὁρᾷ τὴν Ἀνδρομέδαν προκειμένην ἐπί τινος πέτρας προβλῆτος προσπεπατταλευμένην, καλλίστην ὦ θεοὶ, καθειμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμνον πολὺ ἔνερθε τῶν μαστῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνηρώτα τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης. κατὰ μικρὸν δὲ ἁλοὺς ἔρωτι, ἐχρῆν γὰρ σεσῶσθαι τὴν παῖδα, βοηθεῖν διέγνω. καὶ ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῄει μάλα φοβερὸν, ὡς καταπιούμενον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὑπεραιωρηθεὶς ὁ νεανίσκος, πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην, τῇ μὲν, [2] καθικνεῖται. τῇ δὲ, προδεικνὺς τὴν Γοργόνα, λίθον ἐποίει αὐτό. τὸ δὲ, τέθνηκε γοῦν, καὶ πέπηγεν αὐτοῦ τὰ πολλὰ ὅσα εἶδε τὴν Μέδουσαν. ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ τῆς παρθένου, ὑποσχὼν τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο ἀκροποδητὶ κατιοῦσαν ἐκ τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὔσης. καὶ νῦν γαμεῖ ἐν τοῦ Κηφέως. καὶ ἀπά-

quis illas aſpexerit, nihil am pliùs poſtea cernit. *Trit.* Miner va prælato illi clypeo (talia enim narrantem ipſum audivi apud An tromedam, & apud Cepheum poſtea) Minerva, inquam, in clypeo refulgente, tanquam in ſpeculo aliquo, exhibuit ipſ ſpectandam Meduſæ imaginem Poſtea ſiniſtra arrepta illius co ma, & inſpecta imagine, dex tra autem ſublata harpe, capu ipſius abſcidit: & antequam ſo rores expergiſcerentur, avola vit. Porrò ubi circa maritiman hanc Æthiopiæ oram veniſſet terræ jam propinquior aliquant volans, videt Andromedam ex poſitam, in rupe quadam pro minente palo aſſixam, pulcher rimam ô Dii, promiſſa coma & ſeminudam longè infra ubera Ac primùm illius fortunæ miſer tus, damnationis cauſam inter rogavit: & paulatim amore ca ptus (oportebat enim incolumen ſervari puellam) opem ferre ill ſtatuit. Et poſtquam balæna ac ceſſiſſet terribilis admodum, qua ſi abſorptura Andromedam, in altum ſublatus adoleſcens, ma nu ad capulum admota, tenen harpam, altera quidem ferit altera verò Gorgonem ſpectan dam proferens, in lapidem illam convertit. Illa igitur mortua eſt & diriguêre membra ejus omni quæ Meduſam aſpexerunt. A hic ſolutis vinculis quibus virgo alligata fuerat, ſuppoſitaque manu ſuſcepit illam ſummis pedum digitis è lubrica rupe deſcendentem: & nunc cum eadem nuptias in ædibus Cephei peragit: dein

de

1 Τὴν ἅρπην] Explicat in Pſeudo. Heſych. ἅρπη εἶδος ὀρνέου, καὶ δρέπανο καὶ ἄνεμον. lego εἶδος ὀρνέου, καὶ δρεπάνου, καὶ ὀργάνου. De Harpe organo Caſ. a Perſ. *Bourd.*

2 Καθικνεῖται] Προκαταλαμβάνει, καθάπτεται, καταβαίνει. Idem.

1 Co-

αὐτὴν ἐς Ἄργος. ὥστε ἀντὶ θανά-
α, γάμον οὐ τὸν τυχόντα εὕρετο. Νη.
ἐ μὲν, οὐ πάνυ τῷ γεγονότι ἄχθο-
μ. τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς,
ει τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε,
ἠξίου καλλίων εἶναι; Τρι. ὅτι
ως ἂν ἤλγησεν ἐπὶ τῇ θυγατρὶ
μήτηρ γε οὖσα. Νη. μηκέτι μεμνή-
θα ὦ Δωρὶ ἐκείνων, εἴ τι βάρ-
ρος γυνὴ ὑπὲρ τὴν ἀξίαν ἐλάλη-
ε. ἱκανὴν γὰρ ἡμῖν τιμωρίαν ἔδω-
ε, φοβηθεῖσα ἐπὶ τῇ παιδί. χαί-
μεν οὖν τῷ γάμῳ.

de Argos deducet. Itaque pro morte nuptias non vulgares nacta eſt. *Ner.* Equidem non admodum ægrè fero factum hoc. Quid enim injuriæ nobis intulit puella, ſi quando ſeſe ſuperbè mater extulit, & nobis pulchriorem ſe exiſtimavit? *Trit.* Quia cùm mater eſſet, ſic dolorem magnum ob filiam percepiſſet. *Ner.* Ne iſtorum ampliùs, ô Dori, meminerimus, ſi quid barbara mulier præter decorum locuta eſt. Satis enim ſupplicii tulit, quum filiæ ita metuit. Nuptiis itur gaudeamus.

ΖΕΦΥΡΟΥ, ΚΑΙ ΝΟΤΟΥ.

ΖΕΦΥΡΟΣ.

Οὐ πώποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπεστέραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νότε; Νο. τίνα ταύτην λέγεις ὦ Ζέφυρε τὴν πομπήν; ἢ τίνες οἱ πέμποντες ἦσαν; Ζε. ἡδίστου θεάματος ἀπελείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἴδοις ἔτι. Νο. περὶ τὴν Ἐρυθρὰν γὰρ θάλασσαν εἰργαζόμην. ἐπέπνευσα δέ τι καὶ μέρος τῆς Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χώρας. οὐδὲν οὖν οἶδα ὧν λέγεις. Ζε. ἀλλὰ τὸν Σιδώνιον Ἀγήνορα εἶδες; Νο. ναί. τὸν τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μήν; Ζε. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαί σοι. Νο. μῶν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐραστὴς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τοῦτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμην. Ζε. οὐκοῦν μὲν ἔρωτα οἶσθα. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα ἤδη ἄκουσον. ἡ μὲν Εὐρώπη κα-

ZEPHYRI ET NOTI.

ZEPHYRVS.

Nunquam equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego ſum, & ſpiro. Tu verò annon vidiſti Note? *Not.* Quamnam hanc dicis pompam Zephyre? aut quinam ſunt qui illam duxerunt? *Zeph.* Suaviſſimo ſpectaculo caruiſti, & quale non facilè aliud unquam videris. *Not.* Iuxta rubrum mare occupatus fui, & Indiæ partem aliquam afflavi, quantum videlicet ejus terræ mari adjacet: proinde nihil novi eorum quæ dicis. *Zeph.* At Sidonium illum Agenorem vidiſti? *Not.* Etiam. Europæ ſcilicet patrem. Quid tum? *Zeph.* De illa ipſa narrabo tibi. *Not.* Num quòd Iupiter puellam illam jampridem amare cœpit? Hoc enim jam olim ſcivi. *Zeph.* Noſti igitur quod ad amorem attinet: quæ verò poſtea conſecuta ſunt, ea nunc audi. Deſcenderat Europa ad

τεληλύθει ἐπὶ τὴν ἠϊόνα παίζουσα, τὰς ἡλικιώτιδας παραλαβοῦσα. ὁ Ζεὺς δὲ ταύρῳ εἰκάσας ἑαυτὸν, συνέπαιζεν αὐταῖς, κάλλιστος φαινόμενος. λευκός τε γὰρ ἦν ἀκριβῶς, καὶ τὰ κέρατα εὐκαμπὴς, καὶ τὸ βλέμμα ἥμερος. ἐσκίρτα οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῆς ἠϊόνος, καὶ ἐμυκᾶτο ἥδιστον, ὥστε τὴν Εὐρώπην τολμῆσαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς δὲ τοῦτ᾽ ἐγένετο, δρομαῖος μὲν ὁ Ζεὺς ὥρμησεν ἐπὶ τὴν θάλατταν φέρων αὐτὴν, καὶ ἐνήχετο ἐμπεσών. ἡ δὲ, πάνυ ἐκπλαγεῖσα τῷ πράγματι, τῇ λαιᾷ μὲν εἴχετο τοῦ κέρατος, ὡς μὴ ἀπολισθάνοι. τῇ ἑτέρᾳ δὲ, ἠνεμωμένον τὸν πέπλον ξυνεῖχε. Νο. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτικὸν, νηχόμενον τὸν Δία, φέροντα τὴν ἀγαπωμένην. Ζε. καὶ μὴν τὰ μετὰ ταῦτα ἡδίω παρὰ πολὺ ὦ Νότε. ἥ τε γὰρ θάλαττα εὐθὺς ἀκύμων ἐγένετο, καὶ τὴν γαλήνην ἐπισπασαμένη, λείαν παρεῖχεν ἑαυτήν. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες, οὐδὲν ἄλλο, ἢ θεαταὶ μόνον τῶν γιγνομένων παρηκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπετώμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν θάλατταν ὡς ἐνίοτε ἄκροις τοῖς ποσὶν ἐπιψαύειν τοῦ ὕδατος ἡμμένας τὰς δᾷδας φέροντες, ᾖδον ἅμα τὸν ὑμέναιον. αἱ Νηρηΐδες δὲ ἀναδῦσαι, παρίππευον ἐπὶ τῶν δελφίνων ἐπικροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τε τῶν Τριτώνων γένος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῶν θαλαττίων, ἅπαντα περιεχόρευε τὴν παῖδα. ὁ μὲν γὰρ Ποσειδῶν ἐπιβεβηκὼς ἅρματος, παροχούμενός τε, καὶ τὴν Ἀμφιτρίτην ἔχων, προῆγε γεγηθὼς, προοδοιπορῶν νηχομένῳ τῷ ἀδελφῷ. ἐπὶ πᾶσι δὲ τὴν Ἀφροδίτην δύο Τρίτωνες ἔφερον, ἐπὶ κόγχης κατακειμένην,

ad littus ludendi gratia, ſecum aſſumptis æqualibus ſuis. Iupiter autem tauro aſſimilatus, ludebat unà cum ipſis, pulcherrimus tum apparens. Nam & ſummè candidus, & cornibus pulchrè reflexis erat, vultuque manſueto. Saltabat igitur & ipſe in littore, & mugiebat ſuaviſſimè, ita ut Europa ipſum conſcendere auderet. Cæterùm ubi hoc factum eſt, Iupiter citato curſu in mare ferens ipſam prorupit, & illapſus natavit. Illa verò hac re admodum attonita, læva quidem cornu tenebat, ut ne delaberetur: altera verò peplum vento jactatum continebat. *Not.* Iucundum hoc ſpectaculum Zephyre vidiſti, & amatorium, Iovem natantem, dilectam ferentem. *Zeph.* At verò quæ conſecuta ſunt, multò ſuaviora Note. Nam & mare ſtatim placidum fuit, & tranquillitate attracta planum ſe præbuit. Nos autem omnes ſilentium agentes, nihil aliud quàm ſpectatores ſolùm eorum quæ fiebant, comitabamur. Cupidines verò juxta volantes paulum ſupra mare, ita ut ſummis pedibus aquam interdum contingerent, accenſas ferentes faces hymenæum canebant. Nereides autem emerſæ undis, delphinum tergis inſidentes obequitabant applaudendo, ſeminudæ pleræque. Præterea Tritonum genus, & ſiquid aliud marinorum aſpectu formidabile non eſt, omnia circum puellam choreas agebant. Nam & ipſe quidem Neptunus conſcenſo curru, & quaſi pronubus incedens, unà cum Amphitrite lætus præibat, viam natanti fratri aperiens. Præter omnia autem duo Tritones Venerem ferebant in concha recubantem, & omni-

θη παντοῖα ἐπιπάττουσα τῇ νύμ-
ῃ. ταῦτα ἐκ Φοινίκης ἄχρι τῆς
ρήτης ἐγένετο. ἐπεὶ δὲ ἐπέβη τῇ
ήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος οὐκ ἔτι ἐφαίνε-
ο. ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς ὁ
εὺς, ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην ἐς τὸ
ικταιον ἄντρον, ἐρυθριῶσαν, καὶ
άτω ὁρῶσαν. ἠπίστατο γὰρ ἤδη ἐφ',
, τι ἄγοιτο, ἡμεῖς δὲ ἐμπεσόντες,
λλος ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος διε-
υμαίνομεν. Νο. ὦ μακάριε Ζέ-
υρε τῆς θέας. ἐγὼ δὲ, γρύπας, καὶ
λέφαντας, καὶ μέλανας ἀνθρώπους
ώρων.

omnigenos flores ſponſæ aſpergentem. Hæc à Phœnicia ad Cretam uſque geſta ſunt. Poſtquam autem in inſulam aſcendit: hic quidem non ampliùs taurus viſus eſt. Iupiter autem apprehenſam manu Europam, in Dictæum antrum abduxit, erubeſcentem & oculos demittentem: jam enim intelligebat, ad quid duceretur. Nos autem incumbentes mari, alius aliam illius partem fluctibus agitabamus. *Not.* O beatum Zephyre, te qui thæc videris: ego verò gryphas, & elephantos & nigros homines nterim aſpiciebam.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. | MORTVORVM DIALOGI.

ARGVMENTVM.

Quanquam ex eadem occaſione & hi Dialogi, quibus inferorum querelæ, judicia, pœnæ, & id genus alia deſcribuntur, exceptis paucis quibuſdam, quorum argumenta de ſuis temporibus ſumpſiſſe Lucianus videtur, cum ſuperioribus prognati ſunt: alium tamen atque diverſum ab illis finem habent, aliaque monent ac docent. Suprà enim amores & affectus Deorum tractantur, at hic illud indicatur, atque etiam oculis penè ſubjicitur, quod apud inferos, & eos Iudices, quorum ſententiæ poſt hanc vitam ſubjiciendi omnes ſumus, nulla perſonarum ratio, nulla potentiæ, divitiarum, honorum, famæ, aut cujuſcunque fortunæ æſtimatio futura eſt: ſed quòd omnes, quod ad conditionem attinet, æquales futuri, & pro eo ac quiſque in hac vita ſe gerit & meretur, ſupplicium aut præmium accepturi ſumus. Tametſi illud quoque non ignorem Lucianum ex ironia magis pleraque hæc quàm quòd ita animo ſenſerit, dixiſſe videri poſſe, ut pote Epicureum, &, ut ab aliis vocatur, ἄθεον, *qui neque de diis, neque de immortalitate animarum rectè quicquam ſenſerit. Veruntamen etiam aliàs, cum de veris morib. philoſophorum ſcribit, ut in Nigrino, Demonacte, & cæteris quibuſdam, ejuſmodi de præſentis vitæ reb. & actionibus præcipit, & tradit, quæ illum haud dubiè de futura quoque nonnihil cogitatione ac ſenſu præcepiſſe confirmare poſſint.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Vtut autem hæc ſe habent, digni tamen dialogi iſti ſunt, qui legantur, & ob oculos quàm ſæpiſſimè revocentur: vel ob hoc ſolum, ut à cupiditatibus rerum externarum deſiderio mentem avocemus, & ad illud reſpiciamus, quod poëta dixit: Pulvis & umbra ſumus. quodque poſt hanc vitam, neque opes, neque potentia, neque ullæ aliæ fortunæ defunctos ſequentur, aut juvabunt.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΠΟΛΥΔΕΥΚΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ὦ πολύδευκες, ἐντέλλομαί σοι ἐπειδὰν τάχιστα ἀνέλθῃς, σὸν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὔριον, ἤν που ἴδῃς Μένιππον τὸν κύνα, εὕροις δ' ἂν αὐτὸν ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κράνειον, ἢ ἐν Λυκείῳ, τῶν ἐριζόντων πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπεῖν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε, κελεύει ὁ Διογένης εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασται, ἥκειν ἐνθάδε πολλῷ πλείω ἐπιγελασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλως ἦν, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅλως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον; ἐνταῦθα δὲ, οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ὁρᾷς τοὺς πλουσίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινοὺς, καὶ ἀσήμους ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινωσκομένους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγεννεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῶν ἄνω. ταῦτα λέγε αὐτῷ, καὶ προσέτι, ἐμπλησάμενον τὴν πέραν, ἥκειν θέρμων τε πολλῶν, καὶ εἴ που εὕροι [2] ἐν τῇ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον

DIOGENIS ET POLLVCIS.

DIOGENES.

Do tibi, Pollux, in mandatis, ut quumprimum ad ſuperos aſcenderis (tuum enim eſt, ni fallor, die craſtino reviviſcere) ſicubi Menippum canem videris (invenies autem ipſum [1] Corinthi circa Craneum, aut in Lyceo, contendentes iſtos inter ſe Philoſophos deridentem) dicas illi: Menippe, jubet te Diogenes, ſi ſatis ea quæ in terris geruntur, deriſiſti, huc multò plura deriſurus venias. Illic enim in ambiguo tibi adhuc eſt riſus. & in ore frequens iſtud. Quiſnam omnino novit quæ poſt vitam futura ſunt? Hic autem non deſines conſtanter ridere, quemadmodum ego nunc: & maximè cùm videris divites iſtos, ac ſatrapas, & tyrannos ita humiles & obſcuros eſſe, ſoloque ejulatu ab aliis dignoſci. Tum ut molles & ignavi ſunt, eorum quæ apud ſuperos geruntur reminiſcentes. Hæc illi dicas, ac præterea ut pera lupino multo impleta veniat: & ſicubi poſitam in trivio, Hecates cœnam,

1 *Corinthi circa Craneum*] Corinthus urbs Achaiæ Græcarum urbium clariſſima fuit quæ ne Romanæ quidem urbi conceſſit. Craneum, Gymnaſium. *Cogn.*

2 Ἐν τῷ τριόδῳ Ἑκάτης δεῖπνον] Narrat Interp. Ariſtoph. in Plut. Κράνειον ἐν τῷ Κορίνθῳ Λύκειον γυμνάσιον παρ' Ἀθήναις ἐν προαστείῳ. *Bourd.* Mos erat divitibus, ut ſingulis menſibus, Hecate ſacrificando in Triviis panes atque alia quæ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…μένον, ἢ [1] ὠὸν ἐκ καθαρσίου, … τοιοῦτο. Πολυ. ἀλλ᾽ ἀπαγγελῶ … ταῦτα ὦ Διόγενες. ὅπως δὲ εἰδῶ … μάλιστα, ὁποῖός τίς ἐστι τὴν ὄψιν; … Διο. γέρων, φαλακρὸς, τριβώνιον … ἔχων πολύθυρον, ἅπαντι ἀνέμῳ ἀ… ναπεπταμένον, καὶ ταῖς [2] ἐπιπτυ… χαῖς τῶν ῥακίων ποικίλον. γελᾷ δ᾽ … ἀεὶ, καὶ τὰ πολλὰ τοὺς ἀλαζόνας … τούτους φιλοσόφους ἐπισκώπτει. Πολυ. … ῥᾴδιον εὑρεῖν ἀπό γε τούτων. Διο. … βούλει καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐν… τείλωμαί τι τοὺς φιλοσόφους; Πολυ. … λέγε. οὐ βαρὺ γὰρ οὐδὲ τοῦτο. Διο. … τὸ μὲν ὅλον, παύσασθαι αὐτοῖς πα… ραγγέλλε ληροῦσι, καὶ περὶ τῶν ὅλων … ἐρίζουσι, καὶ [3] κέρατα φύουσιν ἀλ… λήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦσι, … τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾶν διδάσκου… σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ᾽ ἐμὲ ἀμαθῆ … καὶ ἀπαίδευτον εἶναι φήσουσι, κα… τηγοροῦντα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο. … σὺ δὲ [4] οἰμώζειν αὐτοῖς παρ᾽ ἐμοῦ … λέγε. Πολυ. καὶ ταῦτα ὦ Διόγενες … ἀπαγγελῶ. Διο. τοῖς πλουσίοις δὲ

nam, aut ovum ex luſtratione relictum, aut tale quid inveniat. *Poll.* At hæc illi renunciabo Diogenes. Sed quò meliùs illum agnoſcere queam, cujuſmodi eſt facie? *Diog.* Senex eſt, calvaſter, pallio indutus lacero, & vento cuivis pervio, & diverſorum pannorum aſſumentis variegato. Ridet autem ſemper, ac plerumque Philoſophos iſtos arrogantes acerbè perſtringit. *Poll.* Facile erit illum ex his ſignis invenire. *Diog.* Vis-ne ut ad illos etiam philoſophos aliquid mandem tibi? *Poll.* Mandes licet: neque enim hoc mihi grave fuerit. *Diog.* In univerſum adhortare illos, ut deſinant nugari, & de toto contendere, & cornua ſibi mutuò affingere, & crocodilos facere: nec hujuſcemodi inepta mentem doceant interrogare. *Poll.* At indoctum me & ineruditum eſſe dicent, qui doctrinam illorum reprehendam. …*iog.* Tu verò meo nomine ipſos plorare jube. *Poll.* Et hæc …nciabo illis Diogenes. *Diog.* Divitibus autem, ô chariſſimum

…edam ponerent, quæ poſtea à pauperibus auferebantur. Suid. & Athen. lib. 7. …n.

[1] Ὠὸν ἐκ καθαρσίου] De ovis luſtratoriis dico alibi. καθάρσια. ἔθος ἦν … Ἀθήνησι καθαίρειν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ τὰ θέατρα, καὶ ὅλως τὰς τοῦ δήμου συνό… δους, μικροῖς πάνυ χοιριδίοις ἅπερ ὠνόμαζον καθάρσια. Suid. Scholiaſt. Ari… ſtoph. Celius c. 20. lib. 3. Heſych. verbo κάθαρμα. τοῦτο δ᾽ ἐποίουν οἱ λεγό… μενοι περιστίαρχοι, ὀνομασθέντες οὕτως ἢ ἀπὸ τοῦ περιστίχειν, ἢ ἀπὸ τῆς ἑστίας. …id. Heſych. ultimam tangit originationem. Ex his Periſtiarchis καθάρσια dicta …ίστια. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Concion. tangit alibi Lucianus. *Bourd.* Cathar… …m Græcis dicitur, mos purgandi conciones atque theatra. Ovid. in arte:

Et veniat quæ luſtret anus, lectumque locumque
Præferat & tremulâ ſulphur & ova manu.

…venal. *niſi ſe centum luſtraverit ovis.* Cogn.

[2] Ἐπιπτυχαῖς τῶν ῥακίων] Dico ad Helio. lib. 6. *Bourd.*

[3] Κέρατα φύουσιν] Διὰ τὸν κερατίνην λόγον. καὶ τὸν κροκοδειλείτην. De quib. vi… …. auct. *Idem.*

[4] Οἰμώζειν] Τὸ εἶδος Ἀττικὸν ἀρχαῖον τῆς αἰθέσεως. leg. Scholiaſt. Ariſtoph. …illud. ἵπω. κλάειν σε μακρὰ κελεύων. Dictio in uſu frequentiſſimo apud Lu…num. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὦ φίλτατον Πολυδεύκιον, ἀπάγγελλε ταῦτα παρ' ἡμῶν. τί ὦ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμωρεῖσθε ἑαυτοὺς, λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ἐπὶ ταλάντοις συντιθέντες, οὓς χρὴ ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται καὶ ταῦτα πρὸς ἐκείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλῳ τε τῷ Κορινθίῳ, καὶ Δαμοξένῳ τῷ παλαιστῇ. ὅτι παρ' ἡμῖν οὔτε ἡ ξανθὴ κόμη, οὔτε τὰ [1] χαροπὰ [2] ἢ μέλανα ὄμματα, [3] ἢ ἐρύθημα ἐπὶ τοῦ προσώπου ἔτι ἐστὶν, ἢ νεῦρα εὔτονα, ἢ ὦμοι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, φασὶ, κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολυ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς, καὶ ἰσχυρούς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὦ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τὴν ἀπορίαν, λέγε μήτε δακρύειν, μήτ' οἰμώζειν, διηγησάμενος τὴν ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι ὄψονται τοὺς ἐκεῖ πλουσίους οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ Λακεδαιμονίοις δὲ τοῖς σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ' ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκλελύσθαι αὐτούς. Πολυ. μηδὲν ὦ Διόγενες περὶ Λακεδαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀνέξομαί γε, ἃ δὲ πρὸς τοὺς ἄλλους ἔφησθα, ἀπαγγελῶ. Διο. ἐάσωμεν τούτους, ἐ-

mum Polluxium, noſtro nom
ne hæc renuncia. Quid ô va
aurum cuſtoditis? quid v
ipſos excruciatis, uſuras ſupp
tando, & talenta talentis acc
mulando, quos unicum obolu
habentes brevi venire oporte
Poll. Hæc etiam illis dicentu
Diog. Sed & formoſis illis & r
buſtis dicas, Megillo puta C
rinthio, & Damoxeno palæſt
tæ, apud nos neque flavam c
mam, neque cæruleos nigro
oculos, neque faciei rubore
ampliùs ullum eſſe: neque ri
dos nervos, neque validos hum
ros, ſed omnia unum, ut ajun
pulverem, calvarias pulchrit
dine nudatas. *Poll.* Neque mol
ſtum erit, hæc dicere formo
illis, & robuſtis. *Diog.* Pau
ribus etiam ô Lacon (multi a
tem ſunt, quibus & ea res p
quam moleſta eſt, & inopia
ctum movet) dicas ut ne lachr
mentur, neque ejulent, expo
ta illis hujus loci æqualitate, q
futurum eſt, ut videant eos q
fuerunt illic divites, nihilo
ipſis hic eſſe meliores. *Di*
Tuis verò Lacedæmoniis, h
ſi videtur, nomine meo objici
illos enervatos eſſe dictitans. *P*
Nihil ô Diogenes de Lacedæm
niis dicas: non enim profectò feram. Sed quæ ad cæteros ma
daſti, ea illis renunciabo. *Diog.* Hos miſſos faciamus, quan

1 Χαροπὰ] Χαρίεντα, ξανθὰ, γλαυκὰ, περιχαρῆ. Heſych. φοβερὰ ſi
pliciter interpretatur Schol. Ariſtoph. male. *Bourd.*

2 Ἢ μέλανα ὄμματα] Dixi ad Petron. *Idem.*

3 Ἢ ἐρύθημα] Ἐρύθημα βάμμα κόκκινον ἢ πυῤῥὸν ἢ μέλαν. ἐρύθημα, ῥίζα ἡ λεγομένη ἐρυθρόδανον. Heſych. verbo ἐρυθαῖνες à quo Suid. qui adju git ἡ ῥοδάνη ἧς ἡ ῥίζα ἐρυθρὰ ἣ ἐρυθραίνουσι τὰ πρόσωπα αἱ γυναῖκες, ἄγχου λέγε). Sed Erythrodanum ab Anchuſa diſtinguunt Plin. Ruell. Fuſch. Erythr danum Rubiam Latinis, Gallis *Garenſe*, in uſu eſſe fucandis fœminis non ali legi, Anchuſa untuntur maxime quam *orchanete* vocant Galli. Iſta ſpecie non c lore differunt, ut alibi docendum erit. *Idem.*

I M

…σοι δοκεῖ. σὺ δὲ οἷς προεῖπον, …ενεγκαι παρ' ἐμοῦ τοὺς λόγους.

ita tibi videtur. Tu verò quibus ante dixi, ſermones meos deferas.

ΠΛΟΥΤΩΝ, Η ΚΑΤΑ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΚΡΟΙΣΟΣ.

Οὐ φέρομεν ὦ Πλούτων, Μένιππον τουτονὶ τὸν κύνα παροικοῦντα. ὥστε ἢ ἐκεῖνόν ποι κατάστησον, ἢ ἡμεῖς [1] μετοικήσωμεν εἰς ἕτερον τόπον. Πλου. τί δὲ ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται ὁμόνεκρος ὤν; Κροι. ἐπειδὰν ἡμεῖς οἰμώζωμεν, καὶ στένωμεν, ἐκείνων μεμνημένοι τῶν ἄνω, Μίδας μὲν οὑτοσὶ, τοῦ χρυσίου, Σαρδανάπαλος δὲ, τῆς πολλῆς τρυφῆς, ἐγὼ δὲ, τῶν θησαυρῶν, ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα, καθάρματα ἡμᾶς ἀποκαλῶν. ἐνίοτε δὲ καὶ ᾄδων, ἐπιταράττει ἡμῶν τὰς οἰμωγάς. καὶ ὅλως, λυπηρός ἐστι. Πλου. τί ταῦτα φασὶν Μένιππε; Μενι. ἀληθῆ ὦ Πλούτων. μισῶ γὰρ αὐτοὺς ἀγεννεῖς, καὶ ὀλεθρίους ὄντας. οἷς οὐκ ἀπέχρησε βιῶναι κακῶς, ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες, ἔτι μέμνηνται, καὶ περιέχονται τῶν ἄνω. χαίρω τοιγαροῦν ἀνιῶν αὐτούς. Πλου. ἀλλ' οὐ χρή. λυποῦνται γὰρ οὐ μικρῶν στερούμενοι. Μενι. καὶ σὺ μωραίνεις ὦ Πλούτων, ὁμόψηφος ὢν τοῖς τούτων στεναγμοῖς; Πλου. οὐδα-

PLVTO, SEV CONTRA MENIPPVM.

CROESVS.

Non poſſumus ferre, Pluto, Menippum hunc Canem accolam. Itaque aut illum alibi colloca, aut nos aliò commigrabimus. *Plut.* Ecquid ille mali vobis facit, vobiſcum pariter mortuus cùm ſit? *Cr.* Quoniam nos ploramus, & ingemiſcimus, ea recordantes quæ apud ſuperos habuimus, ut pote Midas iſte aurum, [2] Sardanapalus multas delicias, ego theſauros, irridet, eaque exprobrat, mancipia, & piacula nos vocitando. Interdum etiam cantando, gemitus noſtros conturbat: atque modis omnibus eſt moleſtus. *Plut.* Quid iſta dicunt Menippe? *Men.* Vera Pluto. Ignavos enim illos ac perditos odi, quibus malè vixiſſe, non ſatis fuit: ſed etiam mortui, inſuper recordatione, illis quæ ſunt apud ſuperos, inhærent. Delector itaque ægrè ipſis faciendo. *Plut.* Sed non decet: rebus enim non exiguis privati dolent. *Men.* Etiam tu deliras Pluto, qui to calculo gemitus iſtorum approbas? *Plut.* Nequaquam, verùm

1 Μετοικήσωμεν] *Aliò migremus.* μετοικήσομεν mendoſam lectionem ſecutus eſt Interp. *Bourd.*

2 *Sardanapalus*] Rex fuit Nini Perſicæ regionis, de cujus luxu apud Athen. l. 12. hujus Epitaphium apud Cic. Tuſc. 5.

Hæc habeo quæ edi, quæque exſaturata libido
Hauſit, at illa jacent, multa & præclara relicta. Cogn.

μῶς. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐθελήσαιμι στασιάζειν ὑμᾶς. Μενι. καὶ μὴν ὦ κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν, καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκετε, ὡς οὐδὲ παυσομένου μου, ἔνθα γὰρ ἂν ἴητε, ἀκολουθήσω ἀνιῶν, καὶ κατᾴδων, καὶ καταγελῶν. Κροι. ταῦτα οὐχ ὕβρις; Μενι. οὔκ. ἀλλ' ἐκεῖνα ὕβρις ἦν, ἃ ὑμεῖς ἐποιεῖτε, προσκυνεῖσθαι ἀξιοῦντες, καὶ ἐλευθέροις ἀνδράσιν ἐντρυφῶντες, καὶ τοῦ θανάτου τὸ παράπαν οὐ μνημονεύοντες. τοιγαροῦν οἰμώζετε, πάντων ἐκείνων ἀφῃρημένοι. Κροι. πολλῶν γε ὦ θεοὶ καὶ μεγάλων κτημάτων. Μι. ὅσου μὲν ἐγὼ χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ τρυφῆς. Μενι. εὖγε οὕτω ποιεῖτε. ὀδύρεσθε μὲν ὑμεῖς. ἐγὼ δὲ, τὸ γνῶθι σαυτὸν πολλάκις συνείρων, ἐπᾴσομαι ὑμῖν. πρέποι γὰρ ἂν ταῖς τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπᾳδόμενον.

rùm vos mutuò diſcordare nolim. *Men.* Atqui Lydorum, Phrygum, & Aſſyriorum peſſimi, ita ſentite de me, ut qui nunquam ſim deſiturus: nam quocunque iveritis, eôdem ſequar, ægrè faciendo, occinendo, atque irridendo vos. *Cr.* Annon hæc contumelia eſt? *Men.* Minimè, ſed illa contumelia erant, quæ vos faciebatis, quum adorari volebatis, & liberos homines ludibrio habebatis, mortiſque prorſus immemores eratis. Proinde omnibus illis privati nunc plorate. *Cr.* Multis certe ô Dii, magniſque poſſeſſionibus. *Mid.* Quanto quidem ego auro! *Sar.* Quanta verò ego voluptate! *Men.* Euge ſic facite: vos quidem lugete: ego verò tritum illud, Noſce te ipſum, identidem connectendo, vobis occinam. Id enim hujuſmodi gemitibus accinere convenit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΑΜΦΙΛΟΧΟΥ, ΚΑΙ ΤΡΟΦΩΝΙΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Σφὼ μέντοι ὦ Τροφώνιε, καὶ Ἀμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, οὐκ οἶδ' ὅπως ναῶν κατηξιώθητε, καὶ μάντεις δοκεῖτε. καὶ οἱ μάταιοι τῶν ἀνθρώπων, θεοὺς ὑμᾶς ὑπειλήφασιν εἶναι. Τρο. τί οὖν ἡμεῖς αἴτιοι, εἰ ὑπ' ἀνοίας ἐκεῖνοι τοιαῦτα περὶ νεκρῶν δοξάζουσιν; Με. ἀλλ' οὐκ ἂν ἐδόξαζον, εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοιαῦτα ἐτερατεύε-

MENIPPI, AMPHILOCHI ET TROPHONII.

MENIPPVS.

Vos nimirum [1] Trophoni, & Amphiloche, cùm ſitis mortui, haud ſcio quonam modo fanis eſtis donati, vateſque credimini, ac ſtulti mortales Deos eſſe vos arbitrantur. *Troph.* Quid igitur noſtra-ne culpa eſt, ſi per inſcitiam illi de mortuis hujuſmodi opinantur. *Men.* At opinati non fuiſſent, niſi quum viveretis, talia quædam portenta oſten-

1 *Trophoni*] De Trophonio Cic. in Tuſcul. & de Nat. Deor. Herod. in Clio, Philoſtr. in vita Apollonii. Pauſan. de Amphilocho Strabo. & Pauſan. *Cogn.*

1 *Leba-*

ὥς τὰ μέλλοντα προειδότες,
προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς ἐρομέ-
Τρο. ὦ Μένιππε, Ἀμφίλο-
οὗτος ἂν εἰδείη ὅτι αὐτῷ ἀπο-
ον ὑπὲρ αὐτοῦ. ἐγὼ δὲ, ἥρως
καὶ μαντεύομαι, ἤν τις κα-
ι παρ' ἐμέ. σὺ δ' ἔοικας οὐκ
δημηκέναι Λεβαδείᾳ τὸ παρά-
οὐ γὰρ ἠπίστεις σὺ τούτοις. Με. τί
εἰ μὴ ἐς Λεβάδειαν γὰρ πα-
, καὶ [2] ἐσταλμένος ταῖς ὀ-
ς, γελοίως μᾶζαν ἐν ταῖν χε-
χων, ἐσερπύσω διὰ τοῦ στομίου
νοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον, οὐκ
υναίμην εἰδέναι ὅτι νεκρὸς εἶ.
ρ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γοητείᾳ διά-
ν; ἀλλὰ πρὸς τῆς μαντικῆς, τί δὲ
ως ἐστίν; ἀγνοῶ γάρ. Τρο. ἐξ
που τι καὶ θεοῦ σύνθετον. Με.
τε ἄνθρωπός ἐστιν, ὡς φὴς, μή-
εὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι.
οῦ σου τὸ θεοῦ ἐκεῖνο ἡμίτομον
ήλυθε; Τρο. χρᾷ ὦ Μένιππε
ωτίᾳ. Με. οὐκ οἶδα ὦ Τρο-
ὅ, τι καὶ λέγεις. ὅτι μέντοι
εἶ νεκρὸς, ἀκριβῶς ὁρῶ.

oſtentaſſetis, ac ſi futurorum præſcii fuiſſetis, eaque percontantibus prædicere potuiſſetis. *Troph.* Menippe: noverit Amphilochus hic, ipſi pro ſeſe reſpondendum eſſe. At ego heros ſum, & vaticinor, ſiquis ad me deſcenderit. Tu autem videris nunquam omnino Lebadiam adiiſſe, non enim hæc non crederes. *Men.* Quid ais? Niſi [1] Lebadiam adivero, & linteis amictus, ridiculè offam manu geſtans, per anguſtum aditum in ſpecum irrepſero, te mortuum ut & nos eſſe, ſcire nequeam, idque ſola impoſtura præcellentem? Sed age, per vaticinandi artem, quid eſt heros? etenim neſcio. *Troph.* Eſt quiddam ex homine & Deo compoſitum. *Men.* Quod neque eſt homo, ut ais, neque Deus, ſed utrumque ſimul. Ergo dimidia illa tui, ac divina pars quò nunc receſſit? *Troph.* Reddit oracula, Menippe, œotia. *Men.* Haud intelligo quid dicas Trophoni: atqui te tomortuum eſſe, planè video.

ebadia] Oppidum eſt antiquum in Bœotia Gell. lib. 12. c. 15. *Cogn.*

Ἐσταλμένος ταῖς ὀθόναις] Exſequitur hanc totam hiſtoriam Scholiaſt. A-han. ad Nub. tangit id. pag. 166. vide Philoſt. & Lucian. Necyo. *Bourd.*

ΕΡΜΟΥ, ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ.

ΕΡΜΗΣ.

ογισώμεθα ὦ πορθμεῦ, εἰ δο-
κεῖ, ὁπόσα μοι ὀφείλεις ἤ-
δη, ὅπως μὴ αὖθις ἐρίζωμέν
τι αὐτῶν. Χα. λογισώμεθα ὦ
ῆ. ἄμεινον γὰρ ὁρίσαι περὶ
ῶν, καὶ ἀπραγμονέστερον. Ερ.

MERCURII ET CHARONTIS.

MERCURIUS.

Supputemus, portitor, ſi videtur, quantum mihi debeas jam, ne denuo aliquando inter nos de eo contendamus. *Ch.* Supputemus Mercu: nam id definire melius eſt, & minoris negocii. *Merc.* Anchoram

ἄγκυραν ἐντειλαμένῳ ἐκόμισα πέντε δραχμῶν. Χα. πολλοῦ λέγεις. Ερ. νὴ τὸν Ἀϊδωνέα, τῶν πέντε ὠνησάμην. καὶ τροπωτῆρα δύο ὀβολῶν. Χα. τίθει πέντε δραχμὰς, καὶ ὀβολοὺς δύο. Ερ. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Χα. καὶ τούτους προστίθει. Ερ. καὶ κηρὸν ὡς ἐπιπλάσαι τοῦ σκαφιδίου τὰ ἀνεωγότα, καὶ ἥλους δὲ, καὶ καλώδιον, ἀφ᾽ οὗ τὴν ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχμῶν ἅπαντα. Χα. εὖγε ἄξια ταῦτα ὠνήσω. Ερ. ταῦτά ἐστιν, εἰ μή τι ἄλλο ἡμᾶς διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ. πότε δ᾽ οὖν ταῦτ᾽ ἀποδώσειν φής; Χα. νῦν μὲν ὦ Ἑρμῆ ἀδύνατον. ἢν δὲ λοιμός τις ἢ πόλεμος καταπέμψῃ ἀθρόους τινὰς, ἐνέσται τότε ἀποκερδᾶναι ἐν τῷ πλήθει παραλογιζόμενον τὰ πορθμεῖα. Ερ. νῦν οὖν ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκιστα εὐχόμενος γενέσθαι, ὡς ἂν ἀπὸ τούτων ἀπολαύοιμι. Χα. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ἑρμῆ νῦν δ᾽ ὀλίγοι ὡς ὁρᾷς ἀφικνοῦνται ἡμῖν. εἰρήνη γάρ. Ερ. ἄμεινον οὕτως, εἰ καὶ ἡμῖν παρατείνοιτο ὑπὸ σοῦ τὸ ὄφλημα. πλὴν ἀλλ᾽ οἱ μὲν παλαιοὶ ὦ Χάρων, οἶσθα οἷοι παρεγίνοντο, ἀνδρεῖοι ἅπαντες, αἵματος ἀνάπλεῳ, καὶ τραυματίαι οἱ πολλοί. νῦν δὲ ἢ φαρμάκῳ τις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀποθανὼν, ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς, ἢ ὑπὸ τρυφῆς ἐξῳδηκὼς τὴν γαστέρα, καὶ τὰ σκέλη. ὠχροὶ γὰρ ἅπαντες, καὶ ἀγεννεῖς. οὐδὲ ὅμοιοι ἐκείνοις. οἱ δὲ πλεῖστοι αὐτῶν, διὰ χρήματα ἥκουσιν, ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις ὡς ἐοίκασι. Χα. πάνυ γὰρ περιπόθητά ἐστι ταῦτα. Ερ. οὐκοῦν οὐδ᾽ ἐγὼ δόξαιμι ἂν ἁμαρτάνειν, πικρῶς ἀπαιτῶν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ σοῦ.

ram, ut mandaras, quinque drachmis tibi comparavi. *Ch.* Magno dicis. *Merc.* Per Plutonem quinque emi illam: & lorum quo remum alligares, obolis duobus. *Ch.* Pone quinque drachmas & duos obolos. *Merc.* Et pro acu ad reſarciendum velum, quinque obolos exolvi. *Ch.* Etiam hos adde. *Merc.* Et ceram ad oblinendas navigii rimas, & clavos, & funiculum unde hyperam feciſti omnia hæc duabus drachmis emi. *Ch.* Rectè ſanè, hæc juſto precio emiſti. *Merc.* Hæc ſunt: niſi quid aliud inter computandum me latuit. Quando autem hæc te redditurum promittis? *Ch.* Nunc quidem, Mercuri, non poſſum: ſed ſi peſtis aliqua, aut bellum frequentes aliquos huc demiſerit, licebit tunc lucrari, falſo in multitudine portoria ſupputando. *Merc.* Proinde ego nunc ſedebo, peſſima quæque ut eveniant, precando, ut inde fructum aliquem capiam. *Ch.* Fieri aliter non poteſt, Mercuri. Nam pauci, ut vides, ad nos nunc deſcendunt. Pax enim eſt. *Merc.* Satius eſt ita eſſe, etiamſi nobis à te debiti ſolutio prorogetur. Verumenimverò priſci illi, Charon, noſti quales adveniebant, fortes omnes, ſanguine pleni, & ſaucii plerique. Nunc verò aut veneno aliquis à puero interfectus, aut ab uxore? aut præ nimia voluptate, tumefacto ventre & cruribus adveniunt. Pallidi enim omnes, & ignavi, neque illis ſimiles. Plurimi etiam ipſorum veniunt factis, ut videtur, mutuò ſibi inſidiis pecuniarum cauſa. *Ch.* Omnino enim illæ ſunt expetibiles. *Merc.* Proinde neque ego videar peccare, ſi vel acerbiùs abs te exigam ea quæ mihi debes.

PLV-

ΙΛΟΥΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Τὸν γέροντα οἶσθα, τὸν πάνυ γεγηρακότα λέγω, τὸν πλούσιον Εὐκράτην, ᾧ παῖδες μὲν οὐκ εἰσὶν, οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες, ...τακισμύριοι; Ερ. ναὶ, τὸν σιώνιον φής. τί οὖν; Πλυ. ἐκεῖνον ὦ Ἑρμῆ ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμε...ήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴ γε οἷόν ...ἦν, καὶ ἔτι πλείω. τοὺς δέ γε ...λακας αὐτοῦ, Χαρῖνον τὸν νέον, ... Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους, κα...τάσπασον ἐφεξῆς ἅπαντας. Ερ. ἄ...πον ἂν δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλυ. ...ουν, ἀλλὰ δικαιότατον. τί γὰρ ...εῖνοι παθόντες, εὔχονται ἀπο...νεῖν ἐκεῖνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀν...ποιοῦνται, οὐδὲν προσήκοντες; ὃ ... πάντων ἐστὶ μιαρώτατον, ὅτι καὶ ...ταῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θεραπεύου... ἔν γε τῷ φανερῷ. καὶ νοσοῦντος, ... μὲν βουλεύονται, πᾶσι πρόδηλα. ...σειν δὲ ὅμως ὑπισχνοῦνται, ἢν ῥαΐ...ῃ, καὶ ὅλως, ποικίλη τις ἡ κο...λακεία τῶν ἀνδρῶν. Διὰ ταῦτα, ὁ ..., ἔστω ἀθάνατος. οἱ δὲ, προαπ...ίτωσαν αὐτοῦ μάτην ἐπιχανόντες. ...ρ. γελοῖα πείσονται, πανοῦργοι ...τες. πολλὰ κἀκεῖνος εὖ μάλα [1]διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελ...ίζει. καὶ ὅλως, ἀεὶ θανόντι ἐοι...ὼς, ἔρρωται πολὺ μᾶλλον τῶν νέων. ...δὲ, ἤδη τὸν κλῆρον ἐν σφίσι διῃρη...ένοι, βόσκονται, ζωὴν μακαρίαν

PLVTONIS ET MERCVRII.

PLVTO.

Senemne noſti, ſenio confectum illum dico, divitem Eucratem, cui liberi quidem nulli ſunt: hæreditatis autem captatores quinquageſies mille. *Merc.* Etiam, illum Siſionium dicis. Sed quid poſtea? *Plut.* Vivere illum quidem ſine Mercuri, ſupra annos nonaginta quos exegit, additis totidem alteris, ſi poſſibile ſit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ejus Charinum juvenem, & Damonem, alioſque ordine omnes huc abripe. *Merc.* Atqui abſurdum hoc videri queat. *Plut.* Nequaquam: ſed juſtiſſimum, quorſum enim illi eum mori optant, niſi quia pecuniam illius captant, nulla propinquitate juncti? Quod autem omnium ſceleratiſſimum eſt, dum talia precantur, tamen in propatulo colunt: & quæ ipſo ægrotante conſultant, nemo ignorat. Attamen ſacrificaturos ſeſe promittunt, ſi convaleſcat: in ſumma, illorum hominum varia quædam eſt adulandi ratio. Idcirco hic quidem eſto immortalis, illi verò ante ipſum fruſtra hiantes abeant. *Merc.* Ridicula patientur, ſcelerati cùm ſint. Ille etiam ſæpe admodum ſcitè ipſos lactat, & ſpe inani paſcit. Denique mo-
...enti ſemper ſimilis, juvenibus eſt multò valentior. Illi au...em hæreditate inter ſe diviſa, paſcuntur, vitam beatam ſibi animo

1 Διαβουκολεῖ] *Lactat* διαβουκολεῖ, πλανᾷ. Bourd.

Iolaus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πρὸς ἑαυτοὺς τιθέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν ἀποδυσάμενος τὸ γῆρας, ὥσπερ Ἰόλεως ἀνηβησάτω. οἱ δ' ἀπὸ μέσων τῶν ἐλπίδων τὸν ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες, ἡκέτωσαν ἤδη [2] κακοὶ κακῶς ἀποθανόντες. Ερ. ἀμέλησον ὦ Πλούτων. μετελεύσομαι γάρ σοι ἤδη αὐτοὺς καθ' ἕνα ἑξῆς. ἑπτὰ δὲ οἶμαι εἰσι. Πλου. κατάσπα. ὁ δὲ, παραπέμψει ἕκαστον, ἀντὶ γέροντος αὖθις πρόσηβος γενόμενος.

mo præcipientes. *Plut.* Proinde ipſe exuta ſenectute, quemadmodum [1] Iolaus ille, repubeſcat. Illi autem in ipſa media ſpe, relictis divitiis illis quas per ſomnium poſſidebant, mali malè mortui jam huc veniant. *Merc.* Ne cures Pluto: illos enim ordine ſingulatim tibi accerſam: ſeptem autem, opinor, ſunt. *Plut.* Deducas licet. Ille autem ſingulos præmittat, ex ſene iterum adoleſcens factus.

1 *Iolaus*] De quo Ovid. Metam. *Cogn.*
2 Κακοὶ κακῶς] Sic idem paſſim Ariſtoph. in Plut. Ariſten. Heliod. *Bourd.*

ΤΕΡΨΙΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΩΝΟΣ.

ΤΕΡΨΙΩΝ.

Τοῦτο ὦ Πλούτων δίκαιον, ἐμὲ μὲν τεθνάναι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, τὸν δὲ ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα γέροντα Θούκριτον ζῆν ἔτι; Πλου. δικαιότατον μὲν οὖν ὦ Τερψίων, εἴ γε ὁ μὲν, ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶν φίλων. σὺ δὲ, παρὰ πάντα τὸν χρόνον ἐπεβούλευες αὐτῷ, περιμένων τὸν κλῆρον. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρῆσθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καινὰ ὦ Τερψίων νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρῆσθαι δυνάμενον πρὸς ἡδονὴν, ἀποθνήσκειν. τὸ δὲ, ἄλλως ἡ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. οὐκοῦν ταύτην αἰτιῶμαι τῆς διατάξεως, ἐχρῆν γὰρ τὸ πρᾶγμα ἑξῆς πως γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρότερον, καὶ μετὰ τοῦτον, ὅστις καὶ τῇ

TERPSIONIS ET PLVTONIS.

TERPSION.

Iuſtum ne hoc eſt, ô Pluto, me triginta annos natum è vita migraſſe. Thucritum verò ſenem illum plus quàm nonagenarium in vivis adhuc eſſe? *Plut.* Iuſtiſſimum utique Terpſio: ſiquidem hic vivit, nullius amicorum mortem votis expoſcendo. Sed tu omni tempore hæreditatem expectans, ipſi inſidiabaris. *Terp.* Annon operæpretium erat, cùm ſit ſenex, nequeatque ſuis uti divitiis amplius, eum dato juvenibus loco, è vita migrare? *Plut.* Novas fers leges Terpſio, ut qui non amplius uti poteſt divitiis ad voluptatem, excedat è vivis. Sed hoc aliter & Parca, & natura ſtatuit. *Terp.* Eam proinde ob hunc ordinem iniquitatis poſtulo. Rem enim hanc ordine fieri par erat, ut ſenior, priùs: deinde poſt eum qui ætate

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

κίᾳ μετ' αὐτόν. ἀναστρέφεσθαι δὲ αμᾶς, μηδὲ ζῆν μὲν τὸν ὑπέρ-ρων, ὀδόντας, τρεῖς ἔτι λοιποὺς ντα, μόγις ὁρῶντα, [1] οἰκέταις τρασιν ἐπικεκυφότα, κορύζης μὲν ὴν ῥῖνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς ὸν ὄντα, οὐδὲν ἔτι ἡδὺ εἰδότα, ψυχόν τινα τάφον ὑπὸ τῶν νέων καταγελώμενον, ἀποθνήσκειν δὲ καλ-ους, καὶ ἐρρωμενεστάτους νεανί-σκους. [3] ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτό γε. τὸ τελευταῖον εἰδέναι ἐχρῆν, τε καὶ τεθνήξεται τῶν γερόντων ἕ-κασος, ἵνα μὴ μάτην ἂν ἐνίους ράπευον. νῦν δὲ τὸ τῆς παροιμίας, [4] ἅμαξα τὸν βοῦν πολλάκις ἐκφέ-

Πλου. ταῦτα μὲν ὦ Τερψίων, ὺ συνετώτερα γίνεται, ἤπερ σοὶ εῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί παθόντες, οτρίοις [5] ἐπιχαίρετε, καὶ τοῖς κνοις τῶν γερόντων εἰσποιεῖτε, φέ-ροντες αὐτούς; τοιγαροῦν γέλωτα ὀφ-λισκάνετε, πρὸ ἐκείνων κατο-ρυττόμενοι. καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς λλοῖς ἥδιστον γίνεται. ὅσῳ γὰρ ὑ-ς ἐκείνους ἀποθανεῖν εὔχεσθε, ούτῳ ἅπασιν ἡδὺ προαποθανεῖν ᾶς αὐτῶν. καινὴν γάρ τινα ταύ-τέχνην ἐπινενοήκατε, γραῶν καὶ όντων ἐρῶντες. καὶ μάλιστα εἰ κνοι εἶεν. οἱ δὲ ἔντεκνοι, ὑμῖν ἀ-ραστοι. καίτοι, πολλοὶ ἤδη τῶν ἐ-ωμένων συνέντες ὑμῶν τὴν πανοῦρ-ν τοῦ ἔρωτος, ἢν καὶ τύχωσι

ætate ſequeretur, obiret: nequaquam autem præpoſtere: ut qui decrepitus eſſet tres reliquos dentes haberet, vix videret, quatuor famulis inniteretur, qui nares gravedine, oculos lippitudine plenos haberet, nihil denique jucundi noſſet, & tanquam [2] animatum ſepulchrum à juvenibus derideretur, is viveret? Contrà formoſiſſimi ac robuſtiſſimi adoleſcentes morerentur. Nam hoc perinde eſt ac ſi flumina ſurſum ferantur. Vel denique ſcire oporteret, quando ſenum quiſque moriturus eſſet, ne quos fruſtrà delinirent. At nunc tritum illud accidit. Currus ſæpe bovem ducit. *Plut.* Hæc quidem Terpſio, prudentiùs fiunt quàm putes. Vos autem quorſum rebus alienis gaudetis, & ſenibus prole carentibus voſmet tantopere in adoptionem traditis? Idcirco ab ipſis ſepulti riſum concitatis. Idque p[l] rimis fit perjucundum. Nam quantò magis ipſos mori peroptatis, tantò jucundius eſt omnibus vos ipſis præmori. Etenim novam artem hanc excogitaſtis, anus & ſenes quum amatis, præſertim ſi liberis careant: Inamabiles verò vobis

it, qui liberos habent. Atqui ex iis qui amantur pluri-, minimè ignari veſtri aſtus in amando, etiamſi liberos ha-

Οἰκέταις τέτρασιν ἐπικεκυφότα.] *In quatuor famulos incurvatus.* Idem Nimo. *Bourd.*

2. *Animatum ſepulchrum*] Hac proverbiali figura utitur Sophocles in Antig. pertinet etiam illud mimi Laberii apud Gel. *Similis ſepulcris nil niſi nomen* neo. Cogn.

Ἄνω ποταμῶν] Ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν αἱ πηγαί. Proverb. in ea quæ accant ἐναντία τῶν ὀφειλόντων. Repetit de Merced. cond. utitur Æſchyl. Eurip. ſtoph. *Bourd.*

4. Ἡ ἅμαξα τὸν βοῦν.] Leg. Eraſm. *Idem.*

Ἐπιχαίρετε] Melius ἐπιχαίνετε. Idem.

I Δα-

παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάττονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ἐραστὰς ἔχωσιν. εἶτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπεκλείσθησαν μὲν οἱ πάλαι [1] δωροφορήσαντες. ὁ δὲ παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας, ἀποσμυχθέντες. Τερ. ἀληθῆ ταῦτα φής. ἐμοῦ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξεσθαι δοκῶν; καὶ ὁπότε ἐσίοιμι, ὑποστένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποκρώζων; ὥστ᾽ ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἰόμενος ἐπιβήσειν αὐτὸν τῆς σοροῦ, ἔπεμπόν τε πολλὰ, ὡς μὴ ὑπερβάλλοιντό με οἱ ἀντερασταὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ. καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντίδων, ἄγρυπνος ἐκείμην, ἀριθμῶν ἕκαστα, καὶ διατάττων. ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ἀποθανεῖν αἴτια γεγένηται, ἀγρυπνία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ, τοσοῦτόν μοι δέλεαρ καταπιὼν, ἐφειστήκει θαπτομένῳ πρῴην ἐπιγελῶν. Πλου. εὖγε ὦ Θούκριτε, ζώῃς ἐπιμήκιστον, πλουτῶν ἅμα, καὶ τῶν τοιούτων καταγελῶν. μηδὲ πρότερόν γε σὺ ἀποθάνοις, ἢ προπέμψεις πάντας τοὺς κόλακας. Τερ. τοῦτο μὲν ὦ Πλούτων καὶ ἐμοὶ ἥδιστον ἤδη, εἰ καὶ Χαριάδης προτεθνήξεται Θουκρίτου. Πλου. θάῤῥει ὦ Τερψίων. καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλανθος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προελεύσονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐπαινῶ ταῦτα. ζώῃς ἐπιμήκιστον ὦ Θούκριτε.

habeant, ſe odiſſe ipſos ſimula[…] ut & ipſi amatores habeant. D[…] inde in teſtamentis excluſi ſu[…] qui olim munera contuleru[…] Liberi verò & natura, ut juſtu[…] eſt, omnibus potiuntur: at i[…] dolore macerati, dentibus fre[…] dent. *Terp.* Hæc vera ſunt q[…] dicis. Quantum enim meoru[…] Thucritus devoravit, cùm ſe[…] per mori videretur? & quoti[…] ad eum ingrediebar, ſubtus i[…] gemiſceret, & internum qui[…] dam, perinde atque ex ovo pu[…] lus aliquis immaturus ſubcroc[…] taret? Itaque cùm exiſtimare[…] ipſum quamprimum in ſepu[…] chrum venturum, multa mitt[…] bam, ut ne rivales munerum m[…] gnitudine me ſuperarent. Sæp[…] etiam præ ſolicitudine inſomn[…] jacebam, ſingula numerans […] diſponens. Illa igitur, vigili[…] & curæ mortis cauſa mihi fuer[…] Ille verò devorata mihi tanta eſc[…] pridie cùm ſepelirer irridens mi[…] hi adſtabat. *Plut.* Fuge ô Thrucri[…] te, vivas diutiſſimè, divitiis ſi[…] mul affluens, & hujuſcemodi ho[…] mines deridens: neque tu priù[…] moriaris, quàm omnes iſtos a[…] ſentatores præmiſeris. *Terp.* Ho[…] ſanè Pluto, jam mihi jucundiſſi[…] mum fuerit, ſi & Chariades ant[…] Thucritum vita decedat. *Plut.* Bono ſis animo Terpſio: etenim Phidon & Melantus, & denique omnes iiſdem confecti curis ipſum præcedent. *Terp.* Hæc probo: vivas diutiſſimè Thucrite.

1 Δωροφορήσαντες] Sic legit Interpres, ſic repoſuimus, cum male antea δορυφορήσαντες. Bourd.

ZE-

ΖΗΝΟΦΑΝΤΟΥ, ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΔΗΜΙΔΟΥ.

ΖΗΝΟΦΑΝΤΗΣ.

Σὺ δὲ ὦ Καλλιδημίδη, πῶς ἀπέθανες; ἐγὼ μὲν γὰρ, ὅτι παράσιτος ὢν Δεινίου, πλέον τοῦ ἱκανοῦ φαγὼν, ἀπεπνίγην, οἶσθα. παρῆς ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. παρῆν Ζηνόφαντες. τὸ δ' ἐμὸν, παράδοξόν τι ἐγένετο. οἶσθα γὰρ καὶ σύ που Πτοιόδωρον τὸν γέροντα. Ζη. τὸν ἄτεκνον πλούσιον, ᾧ σε τὰ πολλὰ ᾔδειν συνόντα; Καλ. ἐκεῖνον αὐτὸν ἀεὶ ἐθεράπευον, ὑπισχνούμενον ἐπ' ἐμοὶ τεθνήξεσθαι. ἐπεὶ δὲ τὸ πρᾶγμα ἐς μήκιστον ἐπεγίνετο, καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνὸν ὁ γέρων ἔζη, ἐπίτομόν τινα ὁδὸν ἐπὶ τὸν κλῆρον ἐξεῦρον. πριάμενος γὰρ φάρμακον, ἀνέπεισα τὸν οἰνοχόον, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ' ἐπιεικῶς, [1] ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ἐπιδοῦναι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσειν αὐτόν. Ζη. τί οὖν ἐγένετο; πάνυ γὰρ παράδοξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἥκομεν, δύο ὁ μειρακίσκος κύλικας ἑτοίμους ἔχων, τὴν μὲν, τῷ Πτοιοδώρῳ τὴν ἔχουσαν τὸ φάρμακον, τὴν ἑτέραν ἐμοὶ, [2] σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ, τὸ ἀφάρμακτον ἐπέδωκεν. εἶτα ὁ μὲν, ἔπινεν. ἐγὼ

ZENOPHANTÆ ET CALLIDEMIDÆ.

ZENOPHANTES.

At tu Callidemides quo pacto interiiſti? Nam me, cùm Diniæ paraſitus eſſem, immodica ingurgitatione præfocatum noſti: aderas enim morienti. *Call.* Aderam Zenophantes. Mihi verò, inopinatum quiddam accidit. Nam tibi quoque notus eſt Ptœodorus ille ſenex. *Zen.* Orbum illum liberis, ac divitem dicis, apud quem te ſæpe verſari conſpiciebam? *Call.* Illum ſemper colebam, id mihi fore pollicens ut meo bono quamprimum moreretur. Verùm cùm ea res in longum proferretur, & ſupra Tithonum ſenex viveret, compendiariam quandam excogitavi viam, qua ad hæreditatem pervenirem. Empto namque veneno, pocillatori perſuaſeram, ut ſimul atque Ptœodorus potum poſceret (bibit autem abundè) præſentius in calicem injectum in promptu haberet, ipſique porrigeret. Quod ſi faceret, juravi me illum manumiſſurum. *Zen.* Quid igitur accidit? Nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. *Call.* Cùm loti veniſſemus, puer duobus paratis poculis, altero cui venenum inerat Ptœodoro, altero item mihi, neſcio quomodo errans, mihi venenum, Ptœodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humi

1 Ζωρότερον] *Celerius* ſic hoc loco hæc dictio ſumenda, ut ex Homero Il. 9. interpretatur Plutar. Sympoſiac. dec. 5. *Bourd.*

2 Σφαλεὶς] Tale σφάλμα apud Heliodor. lib. 7. *Idem.*

ἢ αὐτίκα μάλα [1] ἐκτάδην ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος ἀντ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς ὦ Ζηνόφαντες; καὶ μὴν οὐκ ἔδει γε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελᾶν. Ζη. ἀστεῖα γὰρ ὦ Καλλιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρων δὲ, τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπεταράχθη πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἶτα συνεὶς οἶμαι τὸ γεγενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτὸς οἷά γε ὁ οἰνοχόος εἴργασται. Ζη. πλὴν, ἀλλ' οὐδὲ σὲ τὴν ἐπίτομον ἐχρῆν τραπέσθαι. ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν.

humi porrectim ſtratus ſum, ſuppoſititium illius loco cadaver. Quid hoc rides Zenophantes? Atqui non convenit amici malis illudere. *Zen.* Rideo: nam lepidè tibi hæc res accidit. Porrò quid ad hæc ſenex ille? *Call.* Primùm quidem repentino caſu conturbatus eſt: deinde ſimul atque intellexit, id quod acciderat, riſit & ipſe quod pocillator fecerat. *Zen.* Verùm non oportuit ad compendium illud divertere: ſiquidem tibi veniſſet populari via tutiùs, etiamſi paulò ſeriùs.

1 Ε'κτάδην] Sic in dial. Diogenis & Hercul. *Bourd.*

ΚΝΗΜΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΔΑΜΝΙΠΠΟΥ.

ΚΝΗΜΩΝ.

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, [1] Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα. Δα. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμων; Κνη. πυνθάνῃ ὅ, τι ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιον καταλέλοιπα, κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος, οὓς ἐβουλόμην ἂν μάλιστα ἔχειν τἀμὰ, παραλιπών. Δα. πῶς τοῦτ' ἐγένετο; Κνη. Ἑρμόλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐθεράπευον ἐπὶ θανάτῳ. κἀκεῖνος οὐκ ἀηδῶς τὴν θεραπείαν προσίετο. ἔδοξε δή μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, θέσθαι διαθήκας ἐς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τἀμὰ πάντα, ὡς κἀκεῖνος ζηλώσειε, καὶ

CNEMONIS, ET DAMNIPPI.

CNEMON.

Hoc illud eſt quod vulgo dici conſuevit, Hinnulus leonem. *Dam.* Quid ſtomacharis Cnemon? *Cn.* Quid ſtomacher rogas? Hæredem invitus reliqui miſer aſtu deluſus, iis prætermiſſis quos mea habere maximè cupiebam. *Dam.* Quinam id accidit? *Cn.* Hermolaum illum inſigniter divitem, liberis orbum, imminente morte captabam: neque ille meum officium injucundè admittebat. Interim ſcitum illud mihi viſum eſt ut teſtamentum publicè proferrem, quo illum rerum omnium mearum hæredem inſtituerem: nimirum ut ille idem faceret, meo provocatus

1 Ὁ νεβρὸς τὸν λέοντα] Proverb. ἐπὶ τῶν μὴ προσηκόντων. Ariſtoph. alii *Bourd.*

…ὶ αὐτὰ πράξειε. Δα. τί οὖν δὴ …κεῖνος; Κνη. ὅτι μὲν οὖν αὐτὸς …έγραψε ταῖς ἑαυτοῦ διαθήκαις, …κ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω ἀπέθα…, τοῦ τέγους μοι ἐπιπεσόντος. καὶ … Ἑρμόλαος ἔχει τἀμὰ, ὥσπερ … λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δε…αὶ συγκατασπάσας. Δα. οὐ μό…, ἀλλὰ καὶ αὐτόν σε τὸν ἁλιέα. …ε σόφισμα κατὰ σαυτοῦ συντέ…ικας. Κνη. ἔοικα. οἰμώζω τοιγα…ν.

tus exemplo. *Dam.* At quid tandem ille? *Cn.* Quid ille ſuo in teſtamento ſcripſerit, id quidem ignoro. Cæterùm ego tecti ruina oppreſſus vita repentè deceſſi. Et nunc res meas poſſidet Hermolaus, lupi cujuſpiam in morem ipſo hamo cum eſca pariter avulſo. *Dam.* Non modò hamum, ſed etiam ipſum te piſcatorem abſtulit. Itaque dolum iſtum, in tuum ipſius caput ſtruxeras. *Cn.* Ita videtur, ideoque lugeo.

…ΙΜΥΛΟΥ, ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΥ.

ΣΙΜΥΛΟΣ.

Ἥκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτη οἶμαι οὐ πολὺ ἀποδέοντα τὰ ἑκατὸν βεβιωκώς. Πολ. ὀκτὼ ἐπὶ ἐννενήκοντα ὦ …υλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ' ἐμὲ …ιτ' ἐβίως τριάκοντα; ἐγὼ γὰρ ἀμ…τὰ ἑβδομήκοντά σου ὄντος, ἀπέ…ον. Πολυ. ὑπερήδιστα, εἰ καὶ … παράδοξον τοῦτο δόξει. Σι. πα…δοξον, εἰ γέρων τε, καὶ ἀσθενὴς, …κνός τε προσέτι, ἥδεσθαι τοῖς ἐν … βίῳ ἐδύνασο. Πολυ. τὸ μὲν πρῶ…, ἅπαντα ἐδυνάμην. ἔτι καὶ παῖ… ὡραῖοι ἦσαν πολλοὶ, καὶ γυναῖ… ἁβρόταται, καὶ μῦρα, καὶ …ινος ἀνθοσμίας, καὶ τράπεζαι …πὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ. Σι. και-

SIMYLI ET POLYSTRATI.

SIMYLUS.

Veniſti tandem & tu Polyſtrate ad nos, cùm annos vixeris haud multò pauciores centum opinor. *Pol.* Nonaginta octo Simyle. *Sim.* Sed quinam triginta iſtos annos egiſti, quibus mihi ſuperſtes fuiſti? nam te ferme ſeptuagenario perii. *Pol.* Quàm ſuaviſſimè, & ſi hoc mirum tibi videbitur. *Sim.* Mirum verò,. ſiquidem tibi ſeni, atque invalido, præterea liberis orbo, quicquam poterat eſſe in vita jucundum. *Pol.* Primùm nihil erat quod non poſſem: præterea pueri formoſi complures aderant, tum mulieres venuſtiſſimæ, unguenta, vi…n fragrans, poſtremò menſæ vel Siculis lautiores. *Sim.* Nova hæc:

Οἶνος ἀνθοσμίας] Ἡδὺς, εὔοσμος, πολύοσμος, ἀνθηρὸς, εὐώδης. Sic …νθοσμίαν ſæpiſſimè interpretatur, leg. Achill. Tat. lib. 1. Grammatici Græci. …d.

Ὑπὲρ τὰς ἐν Σικελίᾳ] Τράπεζαι Σικελικαί. Iſaac Pontan. ad Macrob. Theod. …cil. ad Horat. *Idem.*

να ταῦτα. ἐγὼ γάρ σε πάνυ φειδόμενον ἠπιστάμην. Πολυ. ἀλλ' ὑπέρρει μοι ὦ γενναῖε παρ' ἄλλων τἀγαθά. καὶ ἕωθεν μὲν εὐθὺς ἐπὶ θύρας ἐφοίτων μάλα πολλοί. μετὰ δὲ, παντοῖά μοι δῶρα προσήγετο, ἁπανταχόθεν τῆς γῆς κάλλιστα. Σι. ἐτυράννησας ὦ Πολύστρατε μετ' ἐμέ; Πολυ. οὔκ. ἀλλ' ἐραστὰς εἶχον μυρίους. Σι. ἐγέλασα. ἐραστὰς σὺ τηλικοῦτος ὤν, ὀδόντας τέτταρας ἔχων; Πολυ. νὴ Δία τοὺς ἀρίστους γε τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ γέροντά με, καὶ φαλακρὸν ὡς ὁρᾷς ὄντα, καὶ λημῶντα προσέτι, καὶ κορυζῶντα, ὑπερήδοντο θεραπεύοντες, καὶ μακάριος ἦν αὐτῶν, ὅντινα ἂν καὶ μόνον προσέβλεψα. Σι. μῶν καὶ σύ τινα ὥσπερ ὁ Φάων τὴν Ἀφροδίτην ἐκ Χίου διεπόρθμευσας, εἶτά σοι εὐξαμένῳ ἔδωκε νέον εἶναι, καὶ καλὸν ἐξ ὑπαρχῆς, καὶ ἀξιέραστον; Πολυ. οὐκ. ἀλλὰ τοιοῦτος ὤν, περιπόθητος ἦν. Σι. αἰνίγματα λέγεις. Πολυ. καὶ μὴν πρόδηλός γε ὁ ἔρως οὑτοσὶ πολὺς ὤν, ὁ περὶ τοὺς ἀτέκνους, καὶ πλουσίους γέροντας. Σι. νῦν μανθάνω σου τὸ κάλλος ὦ θαυμάσιε, ὅτι παρὰ τῆς χρυσῆς Ἀφροδίτης ἦν. Πολ. ἀτὰρ ὦ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα τῶν ἐραστῶν ἀπολέλαυκα, μονονουχὶ προσκυνούμενος ὑπ' αὐτῶν. καὶ ἐθρυπτόμην δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῶν τινας ἐνίοτε. οἱ δὲ, ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπερεβάλλοντο ἐν τῇ περὶ ἐμὲ φιλοτιμίᾳ. Σι. τέλος δ' οὖν, πῶς ἐβουλεύσω περὶ τῶν κτημάτων; Πολ. ἐς τὸ φανερὸν μὲν ἕκαστον αὐτῶν κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον. ὁ δ' ἐπίστευέ τε, καὶ κολακευτικώτερον

hæc : nam te parciſſimum e
ſciebam. *Pol.* Atqui vir præcl
re, ab aliis bona mihi ſubſcat
bant : tum diluculo protin
quamplurimi ad fores meas ve
titabant : ſimulque ex omni r
rum genere, quæ terrarum ub
vis pulcherrimæ reperiuntu
munera mihi deportabantur. *Si*
Num me defuncto regnum g
ſiſti? *Pol.* Minime verùm ama
tes habebam ſexcentos. *Sim.* N
poſſum non ridere : tune tam lo
gævus, cui ſuper eſſent quatu
dentes, habuiſti amantes? *P*
Per Iovem civitatis optimates h
bui, illique me ſenem, & c
vum ut vides, præterea lippit
dine & gravedine laborantem
cundiſſimè colebant, adeò ut
fœlix videretur, quemcumq
vel aſpexiſſem modò. *Sim.* Nu
tu quoque, ut & Phaon ille, V
nerem è Chio tranſvexiſti,
optanti tibi illa dederit juveneſ
re, ac denuo formoſum atque
mabilem fieri? *Pol.* Nequaqua
quin cùm talis eſſem qualem di
adamabar tamen. *Sim.* Ænigm
ta narras. *Pol.* Atqui notiſſim
eſt hic amor cùm ſit vulgò f
quens, nempe erga ſenes div
qui liberis carent. *Sim.* Nu
vir egregie, tua forma unde
profecta fuerit, intelligo, ni
rum ab aurea illa Venere. *P*
Verùm ô Simyle, non pau
commoditates ab amantibus t
propemodum adoratus ab il
Porrò ſæpius illis illudebam,
terdum & aliquos ex ipſis exc
debam. Tum illi inter ſe dec
tabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alius alium ante
nitebatur. *Sim.* Sed quid tandem de tuis facultatibus ſtatuiſti?
Palàm quidem affirmabam, me eorum unumquemque relictur
hæredem : quod cùm quiſque crederet, certatim ſe quiſque adul-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ωρεσκδύαζεν ἑαυτόν. ἄλλας ᾗ τις ...λεθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, ...ετέλιπον, οἰμώζειν ἅπασι φράσας. ...ι. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τ̃ κληρονόμον ἔχον; ἦπϗ τινὰ τ̃ ἀπὸ τ̃ ...ύϗς; Πολυ. ὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτόν τινα τ̃ μειρακίων τ̃ ὡραίων ...ρύγα. Σι. ἀμφὶ πόσα ἔτη ὦ Πούςρατε; Πολυ. σχεδὸν ἀμφὶ τὰ ...κοσι. Σι. ἤδη μανθάνω ἅτινά σοι ...κεῖνος [1] ἐχαρίζετο. Πολ. πλὴν, ...λὰ πολὺ ἐκείνων ἀξιώτερος κληνομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἦν, καὶ ...εθρος. ὃν ἤδη καὶ αὐτοὶ οἱ ἄρι... θεραπεύϗσιν. ἐκεῖνος τοίνυν ...εληρονόμησέ μϗ. καὶ νῦν ἐν τοῖς ...πατρίδαις ἀριθμεῖται, ὑπεξυμένος μ̃ τὸ γένειον, καὶ βαρβα...ζων. Κόδρϗ ᾗ εὐγενέστερος, καὶ ...ρέως καλλίων, καὶ Ὀδυσσέως συ...πώτερος λεγόμϑυος εἶναι. Σι. ὔ ...ι μέλει. καὶ στρατηγησάτω τ̃ Ἑλ...δος, εἰ δοκεῖ. ἐκεῖνοι ᾗ, μὴ ...κληρονομείτωσαν μόνον.

tiorem præbebat. Sed alias veras illas tabulas quas habebam reliqui, in quibus omnes illos plorare juſſi. *Sim.* At poſtremæ illæ quem hæredem habebant? num è cognatis quempiam? *Pol.* Non per Iovem, imò novitium quendam ex formoſis illis adoleſcentibus, natione Phrygem. *Sim.* Quot circiter annos natum Polyſtrate? *Pol.* Ferme viginti. *Sim.* Iam intelligo quibus obſequiis ille te demeruerit. *Pol.* Attamen illis longè dignior erat qui hæreditatem acciperet: quanquam barbarus ac perditus erat: quem jam ipſi optimates colunt. Is igitur mihi extitit hæres, jamque inter patricios numeratur, ſubraſo mentó, barbaroque cultu ac lingua: Codro autem generoſior, Nireo formoſior, Vlyſſe prudentior prædicatur. *Sim.* Non curo, vel totius Græciæ ſit Imrator, ſi videtur, dummodo hæreditate illi non potiantur.

[1] Ἐχαρίζετο] Notum quid in obſcœnis ſit χαρίζεσθαι, ἀφροδιάζειν. Bourd.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀκούσατε ὡς ἔχει ὑμῖν τὰ πράγματα. μικρὸν μ̃ ὑμῖν ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκαφίδιον, καὶ ὑπόσαθρόν ἐστι, καὶ διαρρεῖ τὰ ...λλά. καὶ ἢν τραπῇ ἐπὶ θάτερα, ...ήσε) περιτραπέν. ὑμεῖς ᾗ, τοσοῦτοι ἅμα ἥκετε, πολλὰ ἐπιφε...μενοι ἕκαστος. ἢν ὖν μ̃ τούτων ...βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετανοή-

CHARONTIS ET MERCVRII.

CHARON.

Audite quo loco ſint res veſtræ. Equidem parva eſt nobis, ac ſupputris navicula, prout videtis, & undique perfluit: quæ ſi in alterutram partem inclinarit, peſſum ibit. Vos autem tam multi ſimul confluitis, multaſque ſarcinas ſinguli affertis: quibuſcum ſi conſcenderitis, vereor ne facti vos pœni-

 teat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σετε. καὶ μάλιστα ὁπόσοι νεῖν οὐκ ἐπίστασθε. Νεκροί. πῶς οὖν ποιήσαντες, εὐπλοήσομεν; Χα. ἐγὼ ὑμῖν φράσω. γυμνοὺς ἐπιβαίνειν χρὴ, τὰ περιττὰ ταῦτα πάντα ἐπὶ τῆς ἠϊόνος καταλιπόντας. μόλις γὰρ ἂν καὶ οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθμεῖον. σοὶ δὲ ὦ Ἑρμῆ, μελήσει τὸ ἀπὸ τούτου μηδένα παραδέχεσθαι αὐτῶν, ὃς ἂν μὴ ψιλὸς ᾖ, καὶ [1] τὰ ἔπιπλα ὥσπερ ἔφην, ἀποβαλών. παρὰ δὲ τὴν ἀποβάθραν ἑστὼς, διαγίνωσκε αὐτοὺς, καὶ ἀναλάμβανε, γυμνοὺς ἐπιβαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέγεις, καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὑτοσὶ τίς ὁ πρῶτός ἐστι; Με. Μένιππος ἔγωγε. ἀλλ' ἰδοὺ ἡ πήρα μοι ὦ Ἑρμῆ, καὶ τὸ βάκτρον, ἐς τὴν λίμνην [2] ἀπορρίφθων. τὸν τρίβωνα δὲ οὐδ' ἐκόμισα, εὖ ποιῶν. Ερ. ἔμβαινε ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἄριστε, καὶ τὴν προεδρίαν ἔχε παρὰ τὸν κυβερνήτην ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ἐπισκοπῇς ἅπαντας. ὁ καλὸς δ' οὗτος, τίς ἐστι; Χαρ. Χαρμόλεως ὁ Μεγαρικὸς, ὁ ἐπέραστος. [3] οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν. Ερ. ἀπόδυθι τοιγαροῦν τὸ κάλλος, καὶ τὰ χείλη αὐτοῖς φιλήμασι, καὶ τὴν κόμην τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ἐπὶ τῶν παρειῶν ἐρύθημα, καὶ τὸ δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς. εὔζωνος εἶ. ἐπίβαινε ἤδη. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ, καὶ τὸ διάδημα, [4] ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν τυγχάνεις; Λα. Λάμπιχος, Γελῴων τύραννος. Ερ. τί οὖν ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων πάρει; Λα. τί οὖν ἐχρῆν ὦ Ἑρμῆ, γυμνὸν ἥκειν τύ-

teat poſtea: præcipuè quicunque natare neſcitis. *Mortui.* Quid igitur facto opus eſt, ut tutò navigemus? *Ch.* Ego dicam vobis. Nudos vos ingredi oportet, omniaque hæc ſuperflua in littore relinquere. Vix enim etiam ſic capiet vos iſte ponto. Tibi verò, Mercuri, deinceps curæ erit, neminem ex ipſis excipere niſi qui ſit nudus, & ſupellectilem abjecerit, ut dixi. Itaque ſtans ad tabulatum ſcanſorium ipſos cognoſce, & nudos ingredi cogens ſuſcipe. *Merc.* Rectè dicis: atque ſic faciemus. Quis eſt hic primus? *Men.* Ego ſum Menippus. Ecce autem peram & baculum in paludem projeci: Verùm rectè feci qui pallium non attulerim. *Merc.* Ingredere ô Menippe, vir optime, primumque apud navis gubernatorem, in ſummitate, locum occupa, ut omnes intuearis. Verùm quis eſt formoſus iſte? *Char.* Ego ſum Charmoleus ille Megarenſis amabilis, cujus oſculum duobus talentis emptum eſt. *Merc.* Exue igitur iſtam pulchritudinem, & labia cum oſculis, promiſſam etiam comam, & genarum ruborem, adeoque totam cutem. Bene ſe res habet, expeditus es, ingredere nunc. Hic verò purpuratus, & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu? *Lam.* Lampichus Geloorum tyrannus. *Merc.* Quid cum tot ſarcinis ades? *Lam.* Anne conveniebat nudum venire tyrannum?

1 Τὰ ἔπιπλα] Τὰ ἐλαφρότατα τῶν κτημάτων, παρὰ τὸ ἐπιπολάζειν. Bourd.
2 Ἀπορρίφθων] Sana lectio quam varie inutiliter tentant. *Idem.*
3 Οὗ τὸ φίλημα διτάλαντον ἦν] Recte hunc locum ſumus interpretati. Quid ibi eſſet φίλημα, alibi docuimus. *Idem.*
4 Ὁ βλοσυρὸς] *Minax.* Idem.

ννον ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲν οὐδα-
ῶς, νεκρὸν δὲ μάλα. ὥστε ἀπόθου
ταῦτα. Λα. ἰδού σοι ὁ πλοῦτος ἀ-
πέρριπται. Ερ. καὶ τὸν τῦφον ἀπόρ-
ριψον ὦ Λάμπιχε, καὶ τὴν ὑπερο-
ψίαν. βαρήσει γὰρ τὸ πορθμεῖον,
συνεμπεσόντα. Λα. οὐκοῦν ἀλλὰ τὸ
διάδημα ἔασόν με ἔχειν, καὶ τὴν
ἐφεστρίδα. Ερ. οὐδαμῶς. ἀλλὰ καὶ
ταῦτα ἄφες. Λα. εἶεν. τί ἔτι;
πάντα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὁρᾷς. Ερ. καὶ
τὴν ὠμότητα, καὶ τὴν ἄνοιαν, καὶ
τὴν ὕβριν, καὶ τὴν ὀργὴν, καὶ ταῦ-
τα ἄφες. Λα. ἰδού σοι ψιλός εἰμι.
Ερ. ἔμβαινε ἤδη. σὺ δὲ ὁ παχὺς,
πολύσαρκος, τίς εἶ; Δα. Δα-
μασίας ὁ ἀθλητής. Ερ. ναὶ ἔοικας.
οἶδα γάρ σε πολλάκις ἐν ταῖς πα-
λαίστραις ἰδών. Δα. ναὶ ὦ Ἑρμῆ.
ἀλλὰ παράδεξαί με γυμνὸν ὄντα.
Ερ. οὐ γυμνὸν ὦ βέλτιστε, τοσαύτας
σάρκας περιβεβλημένον. ὥστε ἀπό-
δυθι αὐτὰς, ἐπεὶ καταδύσεις τὸ
σκάφος, τὸν ἕτερον πόδα ὑπερθεὶς
μόνον. ἀλλὰ καὶ τοὺς στεφάνους τούτους
ἀπόρριψον, καὶ τὰ κηρύγματα. Δα.
ἰδού σοι γυμνὸς ὡς ὁρᾷς ἀληθῶς εἰ-
μι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νε-
κροῖς. Ερ. οὕτως ἄμεινον ἀβαρῆ εἶ-
ναι. ὥστε ἔμβαινε. καὶ σὺ δὲ τὸν πλοῦ-
τον ἀποθέμενος ὦ Κράτων, καὶ τὴν
μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ τὴν τρυ-
φὴν, μηδὲ τὰ ἐντάφια κόμιζε,
μηδὲ τὰ τῶν προγόνων ἀξιώματα. κα-
τάλιπε δὲ καὶ γένος, καὶ δόξαν. καὶ
εἴ ποτέ σε ἡ πόλις ἀνεκήρυξεν
εὐεργέτην δηλονότι, καὶ τὰς τῶν ἀν-
δριάντων [1] ἐπιγραφὰς, μηδὲ ὅτι
μέγαν τάφον ἐπὶ σοὶ ἔχωσαν λέγε.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημονευόμενα.
Κρ. οὐχ ἑκὼν μέν. ἀπορρίψω δέ. τί
γὰρ ἂν καὶ πάθοιμι; Ερ. βαβαί. σὺ

num? *Merc.* Nequaquam tyrannum, ſed mortuum: itaque iſta depone. *Lam.* Ecce divitias abjeci. *Merc.* Faſtum etiam abjice Lampiche, & ſuperbiam. Si enim hæc ſimul ingrediantur, pontonem gravabunt. *Lam.* Permitte ſaltem ut diadema habeam, & ſagulum. *Merc.* Nequaquam, ſed hæc etiam relinque. *Lam.* Ita ſit, quid amplius? nam omnia, ut vides, abjeci. *Merc.* Crudelitatem etiam, & amentiam, & inſolentiam, & iracundiam depone. *Lam.* Ecce nudus ſum, *Merc.* Ingredere nunc. Tu verò pinguis & carnoſus, quis es? *Dam.* Sum athleta Damaſias. *Merc.* Etiam ille eſſe videris: ſcio enim te ſæpe in palæſtris à me viſum. *Dam.* Etiam Mercuri: ſed me nudum excipe. *Merc.* Non es nudus ô bone vir, tanta carne circundatus: eam itaque exue. Navim enim ſubmerges, ſi vel alterum pedem impoſueris. Sed & coronas iſtas, & præconia abjice. *Dam.* En planè nudus ſum, ut vides, & ſimili cum aliis mortuis ſtatura. *Merc.* Sic præſtat eſſe levem: itaque ingredere. Tu quoque Craton depoſitis divitiis, præterea mollitie, & deliciis, neque tecum feras epitaphia, neque tuorum majorum dignitates: ſed & genus, & gloriam relinque. Nec civitatis, de qua benemeritus es, publica præconia, nec ſtatuarum inſcriptiones: nec magnum tibi ſepulchrum aggeſtum dicas: horum enim recordatio ſcapham etiam gravat. *Cr.* Invitus certè? ſed tamen abjiciam: quid enim faciam? *Merc.* Papæ, quid tibi vis

[1] Ἐπιγραφὰς] De quib. dico ad Catapl. *Bourd.*

ἢ ὁ ἔνοπλος, τί βούλει; ἢ τί τὸ τρόπαιον τοῦτο φέρεις; Κρα. ὅτι ἐνίκησα ὦ Ἑρμῆ. καὶ ἠρίστευσα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ με. Ερ. ἄφες ἐν γῇ τὸ τρόπαιον. ἐν ᾅδου γὰρ, εἰρήνη, καὶ οὐδὲν ὅπλων δεήσει. ὁ σεμνὸς δὲ οὗτος ἀπό γε τοῦ σχήματος, καὶ βρενθυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς ἐπηρκὼς, ὁ ἐπὶ τῶν φροντίδων, τίς ἐστιν, ὁ τὸν βαθὺν πώγωνα καθειμένος; Με. φιλόσοφός τις ὦ Ἑρμῆ. μᾶλλον δὲ, γόης, καὶ τερατείας μεστός. ὥστε ἀπόδυσον καὶ τοῦτον. ὄψει γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ τῷ ἱματίῳ κρυπτόμενα. Ερ. κατάθου σὺ τὸ σχῆμα πρῶτον. εἶτα καὶ ταυτὶ πάντα. ω Ζεῦ, ὅσην μὲν τὴν ἀλαζονείαν κομίζει, ὅσην δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ κενοδοξίαν, καὶ ἐρωτήσεις ἀπόρους, καὶ λόγους ἀκανθώδεις, καὶ [1] ἐννοίας πολυπλόκους. ἀλλὰ καὶ ματαιοπονίαν μάλα πολλὴν, καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ ὕθλους, καὶ μικρολογίαν. νὴ Δία, καὶ χρυσίον γε τουτὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ὀργὴν, καὶ τρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ λέληθε γάρ με, εἰ καὶ μάλα περικρύπτεις αὐτά. καὶ τὸ ψεῦδος δὲ ἀπόθου, καὶ τὸν τῦφον, καὶ τὸ οἴεσθαι ἀμείνω εἶναι τῶν ἄλλων. ὡς εἴγε πάντα ταῦτα ἔχων ἐμβαίνοις, ποία πεντηκόντορος δέξαιτο ἄν σε; Φιλο. ἀποτίθεμαι τοίνυν αὐτὰ, ἐπείπερ οὕτω κελεύεις. Με. ἀλλὰ καὶ τὸν πώγωνα τοῦτον ἀποθέσθω ὦ Ἑρμῆ, βαρύν τε ὄντα, καὶ λάσιον ὡς ὁρᾷς. πέντε μνῶν τρίχες εἰσὶ τοὐλάχιστον. Ερ. εὖ λέγεις. ἀπόθου καὶ τοῦτον. Φιλο. καὶ τίς ὁ ἀποκείρων ἔσται;

vis armatus? aut quid trophæum iſtud circumfers? *Cr.* Quia vici Mercuri, & res præclaras geſſi, propterea civitas hoc me honore affecit. *Merc.* Relinque trophæum in terra: apud inferos enim pax eſt, nihilque armis opus erit. Verùm quis ille eſt, ipſo habitu gravitatem quandam præ ſe ferens, elatus, contractis ſuperciliis, meditabundus, pro miſſa barba: quis iſte eſt? *Men* Philoſophus aliquis Mercuri: imò præſtigiator, & prodigiorum plenus. Itaque & hunc exue: vide bis enim multa, eaque ridicul ſub pallio abſcondita. *Merc.* Hun tu habitum depone primùm: de inde hæc quoque omnia. (Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inſcitiam, quan tum contentionum, inanis glo riæ, quæſtionum dubiarum, ſpi noſarum diſputationum, & co gitationum perplexarum circum fert? imò quàm multos vanc labores, & deliramenta non pau ca, & nugas, & rerum min marum diſquiſitionem. Sed pe Iovem aurum etiam hoc, & vo luptatem, & impudentiam, iram, delicias, & mollicie (neque enim iſta me latent, e iamſi ſtudioſe celas) mendaciu & faſtum abjice, illan que opinionem, qua te aliis pra ſtantiorem eſſe ducis: nam cum his omnibus ingrediaris qu te quinqueremis accipiat? *P* Depono igitur ea, quandoquidem ſic jubes. *Men.* Sed & barba hanc deponat Mercuri, cùm adeò gravis, & hirſuta ſit, ut v des: cujus capilli quinque ſunt minarum ad minimum. *Mer* Rectè dicis: hanc etiam depone. *Ph.* Ecquis erit qui detondebit

Mer

1 Ἐννοίας πολυπλόκους] Hinc Philoſophorum πλοκαὶ quas πλεκτάνας v cavit. in Vitarum auctione & alibi. *Bourd.*

1 Ἐπ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ι. Μένιππος οὑτοσὶ, λαβὼν πέ-
κυν τῶν ναυπηγικῶν, ἀποκόψει
ιτὸν, ¹ ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ
ρησάμενος. Με. οὐκ ὦ Ἑρμῆ.
λὰ πρίονά μοι ἀνάδος. γελοιότε-
ν γὰρ τοῦτο. Ερ. ὁ πέλεκυς ἱκα-
ς. Με. εὖγε. ἀνθρωπινώτερον γὰρ
ἀναπέφηνας, ἀποθέμενος αὐτοῦ
ὴν κινάβραν. βούλει μικρὸν ἀφέ-
ωμαι καὶ τῶν ὀφρύων; Ερ. μάλιστα.
τὲρ τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας ἐ-
ῆρκεν, οὐκ οἶδ᾽ ἐφ᾽ ὅτῳ ἀνατεί-
ν ἑαυτόν. τί τοῦτο, καὶ δακρύεις
κάθαρμα, καὶ πρὸς θάνατον ἀπο-
ειλιᾷς; ἔμβηθι δ᾽ οὖν. Με. ἓν ἔτι
ὸ βαρύτατον ὑπὸ μάλης ἔχει. Ερ.
ὦ Μένιππε; Με. κολακείαν ὦ
ρμῆ, πολλὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύ-
σαν αὐτῷ. Φιλο. οὐκοῦν καὶ σὺ ὦ
ένιππε, ἀπόθου τὴν ἐλευθερίαν,
παῤῥησίαν, καὶ τὸ ἄλυπον, καὶ τὸ
νναῖον, καὶ τὸν γέλωτα. μόνος γοῦν
ἄλλων γελᾷς; Ερ. μηδαμῶς.
λὰ καὶ ἔχε ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ
άνυ εὔφορα ὄντα, καὶ πρὸς τὸν κα-
έπλουν χρήσιμα. καὶ ὁ ῥήτωρ δὲ σὺ,
πόθου τῶν ῥημάτων τὴν τοσαύτην
περαντολογίαν, καὶ ἀντιθέσεις, καὶ
παρισώσεις, καὶ περιόδους, καὶ βαρβα-
ισμοὺς, καὶ τἄλλα βάρη τῶν λόγων.
η. ἢν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. Ερ. εὖ
ει. ὥστε λύε τὰ ἀπόγεια. τὴν ἀ-
οβάθραν ἀνελώμεθα. τὸ ἀγκύ-
ιον ἀνεσπάσθω. πέτασον τὸ ἱστίον.
ὔθυνε ὦ πορθμεῦ τὸ πηδάλιον. εὖ
πάθωμεν. τί οἰμώζετε ὦ μάταιοι,
ὶ μάλιστα ὁ φιλόσοφος σὺ, ὁ
ρτίως τὸν πώγωνα δεδηωμένος; Φιλ.
τι ὦ Ἑρμῆ ἀθάνατον ᾤμην τὴν
υχὴν ὑπάρχειν. Με. ψεύδεται.

Merc. Menippus iſte ſumpta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſorio navis tabulato ſuperpoſitam. *Men.* Nequaquam Mercuri: ſed da mihi ſerram: hoc enim erit, magis ridiculum. *Merc.* Sufficiet ſecuris. *Men.* Euge humaniorem reddidiſti, ſepoſito ejus fœtore hircino. Vis-ne ut paulum de ſuperciliis auferam? *Merc.* Maximè. Nam hæc ſuper frontem attollit, neſcio quò ſe ipſum intendens. Quid hoc rei eſt? etiam ploras ſceleſte? & mortem formidas? ingredere igitur. *Men.* Vnum adhuc graviſſimum geſtat ſub alis. *Merc.* Quidnam Menippe? *Men.* Adulationem Mercuri, quæ illi dum viveret multum profuit. *Ph.* Igitur & tu Menippe depone tuam libertatem, & loquendi audaciam, lætitiam, generoſitatem, & riſum: ſolusne omnium rides? *Merc.* Nequaquam, ſed retine iſta, levia cùm ſint & portatu facilia, atque ad navigationem utilia. Tu verò Orator depone iſtam tantam verbòrum contradictionem, antitheſes, membrorum adæquationes, periodos, barbariſmos, aliaque orationum pondera. *Rh.* En depono. *Merc.* Bene res ſe habent. Itaque ſolve funem, attollamus ſcalas, retrahatur anchora: expande velum, tuque portitor dirige clavum. Simus hilares. Quid ploratis ſtolidi? tuque Philoſophe in primis? qui paulò ante tua barba ſpoliatus es. *Ph.* Quoniam Mercuri, animam immortalem eſſe putabam. *Men.* Mentitur: alia enim ipſum mœ-

1 Ἐπικόπῳ] Sic vocat truncum ſuper quo aliquid diſſecatur, vox in uſu rariſſimo. *Bourd.*

ἀλλὰ γὰρ ἔοικε λυπεῖν αὐτόν. Ερ. τὰ ποῖα; Με. ὅτι μηκέτι δειπνήσει πολυτελῆ δεῖπνα, μηδὲ νύκτωρ ἐξιὼν, ἅπαντας λανθάνων, τῷ ἱματίῳ τὴν κεφαλὴν κατειλήσας, περίεισιν ἐν κύκλῳ τὰ χαμαιτυπεῖα. καὶ ἕωθεν ἐξαπατῶν τοὺς νέους ἐπὶ τῇ σοφίᾳ, ἀργύριον λήψεται. ταῦτα λυπεῖ αὐτόν. Φιλ. σὺ δὲ ὦ Μένιππε, οὐκ ἄχθῃ ἀποθανών; Με. πῶς, ὃς ἔσπευσα ἐπὶ τὸν θάνατον, καλέσαντος μηδενός; ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, οὐ κραυγή τις ἀκούεται, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ γῆς βοώντων; Ερ. ναὶ ὦ Μένιππε. οὐκ ἀφ' ἑνός γε χώρου. ἀλλ' οἱ μὲν, ἐς τὴν ἐκκλησίαν συνελθόντες, ἄσμενοι γελῶσι πάντες ἐπὶ τῷ Λαμπίχου θανάτῳ. καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, συνέχεται πρὸς τῶν γυναικῶν. καὶ τὰ παιδία νεογνὰ ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῶν παίδων [1] βάλλεται ἀφθόνοις τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διόφαντον τὸν ῥήτορα ἐπαινοῦσιν ἐν Σικυῶνι, ἐπιταφίους λόγους διεξιόντα, ἐπὶ Κράτωνι τούτῳ. καὶ νὴ Δία γε, ἡ Δαμασίου μήτηρ κωκύουσα; [2] ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. σὲ δὲ οὐδεὶς ὦ Μένιππε δακρύει, καθ' ἡσυχίαν δὲ κεῖσαι μόνος; Με. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων οἴκτιστον ἐπ' ἐμοὶ, καὶ τῶν κοράκων τυπτομένων τοῖς πτεροῖς, ὁπότ' ἂν συνελθόντες, θάπτωσί με. Ερ. γεννάδας εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ καταπεπλεύκαμεν ἡμεῖς, ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δικαστήριον, εὐθεῖαν ἐκείνην προϊόντες. ἐγὼ δὲ, καὶ ὁ πορθμεὺς, ἄλλους μετελευσόμεθα. Με. εὐπλοεῖτε ὦ Ἑρμῆ. προΐω-

mœrore afficere videntur. *Merc.* Quænam illa? *Men.* Quia non amplius opiparas cœnas habebit: neque noctu exiens clam omnibus, circumvoluto pallio capiti, proſtibula in orbem luſtrabit: nec manè deceptis adoleſcentibus ſua ſapientia, pecuniam accipiet. Hæc ſunt quæ illi dolent. *Ph.* An tibi moleſtum non eſt Menippe, quòd mortuus es? *Men.* Quomodo moleſtum ſit mihi, qui ad mortem, nullo vocante, feſtinavi? Verùm nonne clamor quidam interim dum confabulamur velut quorundam in terra vociferantium exauditus eſt? *Merc.* Etiam Menippe: verùm non unico loco. Sed quidam in unum cœtum convenientes, mortuum Lampichum læti irrident: & illius uxorem mulieres circunſtrepunt, atque illius liberi nuper nati, multis lapidibus à pueris obruuntur. Quidam Diophantum Rhetorem laudant, in Sicyone funebres orationes pro Cratone iſto recitantem. Atque per Iovem, Damaſiæ mater ululans, lamentationem pro Damaſia cum mulieribus incœptat. Te verò, Menippe nemo deplorat, & ſolus jaces tranquillus? *Men.* Nequaquam: nam haud multò poſt, canes miſerabiliter propter me latrantes audies, & corvos alas concutientes, quando ad ſepeliendum me convenient. *Merc.* Generoſus es, Menippe. Sed quia jam transfretavimus, abite vos rectà per hanc viam ad forum judiciale. Ego verò, & portitor alios tranſvectabimus. *Men.* Fœliciter navigate, ô Mercuri. Nos verò

1 Βάλλεται ἀφθόνοις] Sic paſſim. *Bourd.*
2 Ἐξάρχει] Narrat eadem *de luctu.* Idem.

1 Κρατ-

δὲ καὶ ἡμεῖς. τί οὖν ἔτι καὶ μέλλε-
ε; δικασθῆναι δεήσει. καὶ τὰς κα-
ταδίκας φασὶν εἶναι βαρείας, τρο-
ς, καὶ γῦπας, καὶ λίθους. δειχθή-
αι δὲ ἑκάστου βίος.

vero progrediamur. Quid adhuc cunctamini? Iudicari oportebit: & graves dicunt eſſe pœnas: rotas, vultures, ſaxa. Vniuſcujuſque autem vita examinabitur.

ΚΡΑΤΗΤΟΣ, ΚΑΙ ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ.

ΚΡΑΤΗΣ.

Μοίριχον τὸν Πλούσιον ἐγίνωσκες ὦ Διόγενες, τὸν πάνυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου, τὸν τὰς πολλὰς
άδας ἔχοντα, οὗ ἀνεψιὸς Ἀρι-
ς, πλούσιος καὶ αὐτὸς ὤν; τὸ
ρικὸν ἐκεῖνο εἰώθει ἐπιλέγειν,
μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγώ σε. Διο. τίνος
α ὦ Κράτης, ἐθεράπευον ἀλ-
λους; Κρα. τοῦ κλήρου ἕνεκα ἑκά-
ος, ἡλικιῶται ὄντες. καὶ τὰς
θήκας ἐς τὸ φανερὸν ἐπέθεντο.
ιστέαν μὲν ὁ Μοίριχος εἰ προα-
άνοι, δεσπότην ἀφιεὶς τῶν ἑαυ-
πάντων, Μοίριχον δὲ ὁ Ἀρι-
ς, εἰ προαπέλθοι αὐτοῦ. ταῦτα
ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθεράπευον
ήλους, ὑπερβαλλόμενοι τῇ κο-
κείᾳ. καὶ οἱ μάντεις εἴτε ἀπὸ
ἄστρων τεκμαιρόμενοι τὸ μέλ-
, εἴτε ἀπὸ τῶν ὀνειράτων, ὥσγε
Χαλδαίων παῖδες, ἀλλὰ καὶ ὁ
θιος αὐτὸς, ἄρτι μὲν, [2] Ἀρι-
ς παρεῖχε τὸ κράτος, ἄρτι δὲ,
ιρίχῳ. [3] καὶ τὰ τάλαντα, πο-
μὲν ἐπὶ τοῦτον, νῦν δ' ἐπ' ἐκεῖ-

CRATETIS ET DIOGENIS.

CRATES.

Mœrichum illum divitem noraſne Diogenes, illum inquam inſigniter divitem, illum Corintho profectum, cui tot erant naves onuſtæ mercibus, cujus conſobrinus Ariſteas, ipſe etiam dives? Homericum illud in ore habere ſolebat, *Aut me confice tu, aut ego te.* *Diog.* Cujus rei gratia ſeſe invicem captabant Crates? *Crat.* Hæreditatis cauſa uterque, cùm eſſent coævi. Et palam teſtamenta publicaverant ambo, in quibus Mœrichus, ſi prior moreretur, Ariſteam omnium rerum ſuarum dominum relinquebat: Mœrichum viciſſim Ariſteas, ſi prior è vita decederet. Hæc igitur cùm eſſent in tabulis ſcripta, illi ſeſe invicem colebant & adulatione ſuperare contendebant. Porrò divini, ſive futurum ex aſtris conjectarent, ſive ut Chaldæi ex ſomniis: quin & Pythius ipſe, nunc Ariſteæ, nunc Mœrico victoriam præbebat, & modò ad hunc, modò ad illum trutina pro-

Κρατ. καὶ Διογ. Χαλδαίων παῖδες] Sic in Necyomantia Eunap. Æd.
ird.

Ἀριστεῖ] Mirum cur Ἀριστεῖ, cum dixerit Ἀριστέαν. Idem.

Καὶ τὰ τάλαντα] *Et hereditas modo ad illum, modo ad hunc vergebat.* Idem.

1 Ἐς

νον ἔρρεπε. Διο. τί οὖν πέρας ἐγένετο ὦ Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ ἄξιον. Κρα. ἄμφω τεθνᾶσιν ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας. οἱ δὲ κλῆροι, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρασυκλέα περιῆλθον, ἄμφω συγγενεῖς ὄντας, οὐδὲ πώποτε προμαντευομένους οὕτω γενέσθαι ταῦτα. διαπλέοντες γὰρ ἀπὸ Σικυῶνος [1] ἐς Κίῤῥαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον πλαγίῳ περιπεσόντες τῷ [2] Ἰάπυγι, ἀνετράπησαν. Διο. εὖ ἐποίησαν. ἡμεῖς δὲ, ὁπότε ἐν τῷ βίῳ ἦμεν, οὐδὲν τοιοῦτον ἐνενοοῦμεν περὶ ἀλλήλων. οὔτε πώποτε ηὐξάμην Ἀντισθένην ἀποθανεῖν, ὡς κληρονομήσαιμι τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν ἐκ [3] κοτίνου ποιησάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπεθύμεις κληρονομεῖν ἀποθανόντος ἐμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πίθον, καὶ τὴν πήραν, χοίνικας δύο θέρμων ἔχουσαν. Κρ. οὐδὲν γάρ μοι τούτων ἔδει ἀλλ᾽ οὐδὲ σοὶ ὦ Διόγενες. ἃ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀντισθένους ἐκληρονόμησας, καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῷ μείζω, καὶ σεμνότερα τῆς Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τίνα ταῦτα φής; Κρα. σοφίαν, αὐτάρκειαν, ἀλήθειαν, παῤῥησίαν, ἐλευθερίαν. Διο. νὴ Δία μέμνημαι, τοῦτον διαδεξάμενος τὸν πλοῦτον παρ᾽ Ἀντισθένους, καὶ

propendebat. *Diog.* Quid igitur tandem evenit Crates? nam audire eſt operæprecium. *Crat.* Eodem die ambo ſunt mortui: cæterùm hæreditates ad Eunomium ac Thraſyclem devenerunt, quorum uterque illis cognatus erat: quibus hæc obventura nuſquam prædictum fuerat. Etenim cùm Sicyone Cirrham verſus navigarent, medio in curſu, obliquo orto [2] Iapyge, peſſundati ſunt. *Diog.* Rectè factum. At nos cùm in vita eſſemus, nihil ejuſmodi alter de altero cogitabamus: neque unquam optavi ut moreretur Antiſthenes, quò nimirum illius baculus ad me rediret hæredem: validum autem ex oleaſtro factum habebat. Neque tu Crates opinor, cupiebas me mortuo in poſſeſſionum mearum ſucceſſionem venire, puta dolii, ac peræ, cui inerant duæ lupinorum [4] chœnices. *Crat.* Neque enim mihi quicquam, imò ne tibi quidem Diogenes rebus iſtis erat opus. Nam quæ ad rem pertinebant, ea nimirum longè majora & ſplendidiora quàm Perſicum imperium, tu ab Antiſthene, ego à te tanquam jure hæreditatis accepi. *Diog.* Quænam ſunt iſta quæ dicis? *Crat.* Sapientiam, inquam, frugalitatem, veracitatem, loquendi audaciam, vivendi libertatem. *Diog.* Per Iovem memini me in iſtiuſmodi opum hæreditatem Antiſtheni ſucceſſiſſe, tibique eas

1 Ἐς Κίῤῥαν] Dico alibi. Hanc Phocidis urbem Pauſanias ab Hom. ſcribit vocari Criſſam. Strabo & Ptolem. diverſas faciunt. *Bourd.* Sicyone urbs eſt Achaiæ non procul à Corintho Cyrrha, Phocydis oppidum, ad radicem Parnaſſi montis è regione Sicyonis. *Cogn.*

2 *Iapyge*] Vento ab occaſu ſolſtitiali ſpirante, qui & Caurus dicitur. *Idem.*

3 Κοτίνου] Ex cujus fronde ςέφανος Ὀλυμπιακὸς. Heſych. Suid. interpres Pindari, Pollux, alii. *Bourd.*

4 *Chœnices*] Χοίνιξ Attica menſura pro aridis, maximè cibo diurno cujus capacitas eſt ſeſquiſextarius. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σοὶ ἔτι πλείω καταλιπών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἠμέλουν τῶν τοιούτων κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐθεράπευεν ἡμᾶς, κληρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς δὲ τὸ χρυσίον πάντες ἔβλεπον. Διο. εἰκότως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα δέξαιντο τὰ τοιαῦτα παρ' ἡμῶν, διερρυηκότες ὑπὸ τρυφῆς, καθάπερ τὰ σαθρὰ τῶν βαλαντίων. ὥστε εἴ ποτε καὶ ἐμβάλλοι τις ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἐξέπιπτεν εὐθὺς, καὶ διέρρει, τοῦ πυθμένος στέγειν οὐ δυναμένου· οἷόν τι πάσχουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὗται παρθένοι ἐς τὸν τετρυπημένον πίθον ἐπαντλοῦσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὀδοῦσι, καὶ ὄνυξι, καὶ πάσῃ μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρα. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἕξομεν κἀνταῦθα τὸν πλοῦτον. οἱ δὲ, ὀβολὸν ἥξουσι κομίζοντες. καὶ τοῦτον ἄχρι τοῦ πορθμέως.

eas multò ampliores reliquiſſe. *Crat.* Verum reliqui mortalium hoc poſſeſſionum genus aſpernabantur : neque nos ob ſpem potiundæ hæreditatis quiſquam obſequiis captabat : ſed oculos ad aurum omnes intendebant. *Diog.* Neque injuria : neque enim habebant, quò facultates ejuſmodi à nobis traditas acciperent, quippe qui tanquam putria marſupia, deliciis diffluebant. Quò fiebat, ut ſi quando quis in illos infunderet vel ſapientiam, vel dicendi libertatem, vel veritatem, excideret ilico & efflueret, cùm id continere fundum non poſſet. Cujuſmodi quiddam accidit Danai filiabus virginibus, quæ in pertuſum dolium aquam important. At iidem aurum dentibus, & unguibus, omnique vi ſervabant. *Crat.* Proinde nos noſtras opes hic quoque poſſidebimus : illi obolum, eumque ad portitorem uſque tantum ferentes venient.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΑΝΝΙΒΟΥ, ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΚΗΠΙΩΝΟΣ.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ.

Ἐμὲ δεῖ προκεκρίσθαί σου, ὦ Λίβυ. ἀμείνων γάρ εἰμι. Αν. οὐ μὲν οὖν, ἀλλ' ἐμέ. Αλη. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. Μι. τίνες δ' ἐστέ; Αλε. οὗτος μὲν, Ἀννίβας ὁ Καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Ἀλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. νὴ Δία ἔνδοξοί γε ἀμφότεροι. ἀλλὰ περὶ τίνος ὑμῖν ἡ ἔρις; Αλε. περὶ προεδρείας. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γεγενῆσθαι στρατηγὸς ἐμοῦ. ἐ-

ALEXANDRI, ANNIBALIS, SCIPIONIS ET MINOIS.

ALEXANDER.

Me tibi, ô Libyce, præponi par eſt : præſtantior enim ſum. *An.* Minimè : ſed me. *Al.* Ergo judicet Minos. *Min.* At quinam eſtis? *Al.* Hic eſt Carthaginenſis Annibal : ego Alexander Philippi filius. *Min.* Per Iovem ambo glorioſi. Sed qua de re vobis eſt altercatio? *Al.* De præſtantia. Hic enim ſe meliorem fuiſſe quàm ego, exercitus ducem dicit. Ego verò

γὼ δὲ, ὥσπερ ἅπαντες ἴσασιν, οὐχὶ τούτου μόνον, ἀλλὰ πάντων σχεδὸν τῶν πρὸ ἐμοῦ φημὶ διενεγκεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος εἰπάτω. σὺ δὲ πρῶτος ὁ Λίβυς λέγε. Αν. ἓν μὲν τοῦτο ὦ Μίνως ὠνάμην, ὅτι ἐνταῦθα καὶ τὴν Ἑλλάδα φωνὴν ἐξέμαθον. ὥστε οὐδὲ ταύτῃ πλέον οὗτος ἐνέγκαιτό μου. φημὶ δὲ τούτους μάλιστα ἐπαίνου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἐξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προεχώρησαν, δι' αὐτῶν δύναμίν τε περιβαλλόμενοι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον ὕπαρχος ὢν τῷ ἀδελφῷ, μεγίστων ἠξιώθην, ἄριστος κριθείς. καὶ τούς γε Κελτίβηρας εἷλον, καὶ Γαλατῶν ἐκράτησα τῶν ἑσπερίων. καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβὰς, τὰ περὶ τὸν Ἠριδανὸν, ἅπαντα κατέδραμον. καὶ ἀναστάτους ἐποίησα τοσαύτας πόλεις. καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχειρωσάμην. καὶ μέχρι τῶν προαστείων τῆς προυχούσης πόλεως ἦλθον. καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς [4] δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι καὶ τοὺς ποταμοὺς γεφυρῶσαι νεκροῖς. καὶ ταῦτα πάντα ἔπραξα, οὔτε Ἄμμωνος υἱὸς ὀνομαζόμενος, οὔτε θεὸς εἶ-

verò ut omnes ſciunt, non iſ
ſolùm, ſed omnibus fermè, q
ante meam ætatem fuere, in
militari fuiſſe me præſtantiore
affirmo. *Min.* Ergo viciſſim
terque dicat. Tu verò Liby
primus verba facito. *An.* Vnu
hoc me juvat Minos, quòd & h
Græcam linguam didicerim: a
eò ut neque etiam hac in re iſ
me ſuperet. Porrò illos max
mæ laudis dignos aſſero, qui cù
principio nihil eſſent, magni t
men evaſerunt & per ſe potent
facti, & principatu digni habi
Ego igitur cum paucis Iberia
adortus, cùm pro fratre dux
ſem exercitus, maximis reb
idoneus, & præſtantiſſimus ſu
judicatus. Ibi tum [1] Celtiber
cepi, & Galatas heſperios de
ci. Et cùm [2] magnos mont
tranſcendiſſem, omnem [3] E
danum percurri: multaſque
vitates everti, & planam Italia
ſubjugavi: & uſque ad præen
nentis urbis ſuburbia graſſat
ſum: totque uno die occidi,
eorum annulos modiis metir
ſim, & ex cadaveribus pontes fi
viis fecerim. Atque hæc om
peregi, cùm neque me Amm
nis filium appellarem neque r
Deu

1 *Celtiberos*] Ad Iberum Hiſpaniæ fluvium populos. *Cogn.*

2 *Magnos montes*] In Alpibus occurrentem ſibi Tit. Sempronium Conſ. ap
Trebiam profligavit Flaminium Conſ. fudit ad Traſimenum lacum ceſis 150
Romanorum. Liv. 4. Eutro. 3. *Idem.*

3 *Eridanum*] Italiæ fluvium è Veſulo monte in mare Adriaticum influent
qui hodie dicitur Padus, omnium fluviorum maximus. Cætera ſunt in Curt
Arrian. *Idem.*

4 Δακτυλίους αὐτῶν μεδίμνοις] Variæ de horum annulorum menſura ſent
tiæ, quorumdam ſententias profert Liv. lib. 23. *expleſſe tres modios ſuper di
dium.* Sed famam veriorem putat, quæ tradit non fuiſſe plus modio. Al
Flor. aliter Plin. pro quo ſtant Valer. Eutrop. Oroſ. Multi ne litem hanc ſu
facerent, modum indefinitum poſuerunt. ut Dio Pruſ. Tert. Apol. & hic Lu
nus omnium ratio Livii optima, qui modium putat. Ferrei iſti fuere non au
ut voluit Valer. quique eum ſecuti. *Bourd.*

1 Ἐχ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ι προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια τῆς
…ητρὸς διεξιὼν, ἀλλ᾽ ἄνθρωπος εἶ-
…αι ὁμολογῶν, στρατηγοῖς τε τοῖς
…νετωτάτοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ
…τιώταις τοῖς μαχιμωτάτοις συμ-
…λεκόμενος. οὐ Μήδους καὶ Ἀρμε-
…ς καταγωνιζόμενος ὑποφεύγοντας,
…ὶν διώκειν τινὰ, καὶ τῷ τολμή-
…ντι παραδιδόντας εὐθὺ τὴν νίκην.
…λέξανδρος δὲ, πατρῴαν ἀρχὴν
παραλαβὼν, ηὔξησε, καὶ παραπο-
…ἐξέτεινε, χρησάμενος τῇ τῆς τύ-
…ς ὁρμῇ. ἐπεὶ δ᾽ οὖν ἐνίκησέ τε,
…ι τὸν ὄλεθρον ἐκεῖνον Δαρεῖον ἐν
…σῷ τε καὶ Ἀρβήλοις ἐκράτησεν,
…οστὰς τῶν πατρῴων, προσκυνεῖσθαι
…ίου. καὶ δίαιταν τὴν μηδικὴν
…εδιῄτησεν ἑαυτόν. καὶ ἐμιαιφό-
…ἐν τοῖς συμποσίοις τοὺς φίλους.
…ι συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ. ἐ-
…δὲ, ἦρξα ἐπίσης τῆς πατρίδος.
…ι ἐπειδὴ μετεπέμπετο, τῶν πολε-
…ων μεγάλῳ στόλῳ ἐπιπλευσάντων
Λιβύης, ταχέως ὑπήκουσα. καὶ
…ώτην ἐμαυτὸν παρέσχον. καὶ κατα-
…ασθεὶς, ἤνεγκα εὐγνωμόνως τὸ
…ᾶγμα. καὶ ταῦτ᾽ ἔπραξα, βάρ-
…αρος ὢν, καὶ ἀπαίδευτος παι-
…ίας τῆς Ἑλληνικῆς, καὶ οὔτε Ὅμη-
…ν, ὥσπερ οὗτος ἐρραψῳδῶν. οὔτε
…ὑπ᾽ Ἀριστοτέλει τῷ σοφιστῇ παι-
…υθεὶς, μόνῃ δὲ τῇ φύσει ἀγαθῇ
…ρησάμενος. ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ
…λεξάνδρου ἀμείνων φημὶ εἶναι. εἰ
…ἔστι καλλίων οὑτοσὶ διότι διάδη-
…ατι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο, Μα-
…δόσι μὲν ἴσως καὶ ταῦτα σεμνά.
…ὐκ ἂν διὰ τοῦτ᾽ ἀμείνων δόξειεν ἂν
…υναίου καὶ στρατηγικοῦ ἀνδρὸς, τῇ
…ώμῃ πλέον, ἤπερ τῇ τύχῃ κε-
…ρημένου. ΜΙ. ὁ μὲν, εἴρηκεν οὐκ
…γεννῆ τὸν λόγον, οὐδ᾽ ὡς λίβυν· εἰ-
…ς ἦν ὑπὲρ αὐτοῦ. σὺ δὲ ὦ Ἀ-
…ξανδρε, τί πρὸς ταῦτα φῄς;

Deum fingerem, neque matris inſomnia narrarem: ſed me hominem faterer, & contra duces prudentiſſimos decertarem, & contra fortiſſimos milites pugnarem: nec Medos aut Armenios expugnarem, qui priùs fugiunt, quàm quiſquam eos perſequatur, & cuivis audenti victoriam facilè tradunt. Alexander verò acceptum à patre imperium auxit & fortunæ quodam impetu uſus multùm ampliavit. Qui poſtquam miſerum illum Darium in Iſſo & Arbelis devicit, à paterna virtute degenerans adorari voluit, & ad Medorum delicias ſeſe contulit: & amicorum cæde convivia contaminavit, & interficientibus opem tulit. Ego autem pariter patriæ dominatus ſum: quæ cùm me revocaret, hoſtium magna claſſe adverſus Libyam navigante, ſtatim parui: continuoque me hominem privatum dedi & damnatus æquo animo rem tuli. Atque hæc egi barbarus cùm eſſem, omniſque Græcanicæ diſciplinæ expers, nec Homerum ut iſte didiciſſem, nec Ariſtotele ſophiſta magiſtro, ſed ſola naturæ meæ ſolertia uſus eſſem. Hæc ſunt quibus me Alexandro meliorem prædico. Quòd ſi præſtantior eſt iſte quoniam diademate revinctum caput habuit, id decorum forſan eſt apud Macedonas: non tamen propterea melior videri debeat generoſo viro, & imperatore bono: qui mentis ſententia magis quàm fortuna eſt uſus. *Min.* Hic certè non mollem habuit orationem, nec qualem pro ſe Libycum hominem decebat. Tu verò Alexander quid ad hæc dicis?

Al.

Αλε. [1] Ἐχρῆν μὲν ὦ Μίνως, μηδὲν πρὸς ἄνδρα οὕτω θρασύν. ἱκανὴ γὰρ ἡ φήμη διδάξαι σε, οἷος μὲν ἐγὼ βασιλεὺς, οἷος δὲ οὗτος λῃστὴς ἐγένετο. ὅμως δὲ ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτοῦ διήνεγκα. ὃς νέος ὢν ἔτι, παρελθὼν ἐπὶ τὰ πράγματα, καὶ τὴν ἀρχὴν τεταραγμένην κατέσχον, καὶ τοὺς φονέας τοῦ πατρὸς μετῆλθον, καταφοβήσας τὴν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίων ἀπωλείᾳ. στρατηγὸς ὑπ' αὐτῶν χειροτονηθεὶς, οὐκ ἠξίωσα τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν περιέπων, ἀγαπᾶν ἄρχειν ὁπόσων ὁ πατὴρ κατέλιπεν. ἀλλὰ πᾶσαν ἐπινοήσας τὴν γῆν, καὶ δεινὸν ἡγησάμενος εἰ μὴ ἁπάντων κρατήσαιμι, ὀλίγους ἄγων, ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίαν. καὶ ἐπί τε [2] Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλῃ μάχῃ, καὶ τὴν Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως τὰ ἐν ποσὶν ἀεὶ χειρούμενος, ἦλθον ἐπὶ Ἰσσὸν, ἔνθα Δαρεῖος ὑπέμεινε, μυριάδας πολλὰς στρατοῦ ἄγων. καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ὦ Μίνως, ὑμεῖς ἴστε ὅσους ὑμῖν νεκροὺς ἐπὶ μιᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῦν ὁ πορθμεὺς μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ σχεδίας διαπηξαμένους τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, διαπλεῦσαι. καὶ ταῦτα δὲ ἔπραττον, αὐτὸς προκινδυνεύων, καὶ τιτρώσκεσθαι ἀξιῶν. καὶ ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μὴ δὲ τὰ ἐν Ἀρβήλοις διηγήσωμαι, ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον, καὶ τὸν Ὠκεανὸν, ὅρον ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἷλον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ εὐκαταφρονήτους ἄνδρας ὑπερβὰς τὸν Τάναϊν, ἐνίκησα μεγάλῃ ἱππομαχίᾳ. καὶ τοὺς φίλους δ' ε-

Al. Nihil certè Minos, hom
tam temerario reſpondendum
ſet. Satis enim vel ſola fama
docuerit, qualis ego rex, qua
iſte latro fuerit. Adverte tame
an parum ipſum ſuperaveri
qui cùm eſſem adhuc adoleſc
rem aggreſſus regnum obti
turbatum, & de patris intere
ptoribus ſupplicium ſumpſi,
Græciam Thebarum ſubverſi
perterrui. Tum ab iis dux e
ctus, dignum non putavi, M
cedonum imperium curand
me contentum eſſe eo quod pa
reliquerat. Sed totum terrar
orbem cogitatione volvens,
grave ducens, ni univerſum
cuparem, cum paucis Aſiam
vaſi: & apud Granicum ma
pugna vici. Captaque Lyd
Ionia, ac Phrygia, denique ſ
jugato quicquid obvium e
Iſſum veni ubi me cum innur
ris copiis Darius expectabat. P
hæc, ô Minos vos ipſi ſcit
quot uno die mortuos vobis mi
rim. Dicit enim Charon,
tunc ſcapham non ſuffeciſſe:
pleroſque illorum ratibus com
ctis trajeciſſe. Et hæc confeci
ipſum periculis opponens, &
pugna vulnerari non timens.
ut quæ Tyri & arbelis geſta ſ
reticeam, ad Indos uſque ve
meumque Imperium Oceano t
minavi: & ipſorum elephar
cepi, & Porum captivum
duxi. Scythas etiam non c
temnendos homines ſuper
Tanai, magno equitatu d
ci: & amicos beneficiis devin
&

1 Ἐχρῆν μὲν] *Nihil erat reſpondendum.* Bourd.
2 Γρανικῷ] Ad Granicum fluvium. Arrian. Curt. *Idem.*

ίησα, καὶ τοὺς ἐχθροὺς ἠμυνάμην.
δὲ καὶ θεὸς ἐδόκουν τοῖς ἀνθρώ-
ις, συγγνωστοὶ ἐκεῖνοι, παρὰ τὸ
γεθος τῶν πραγμάτων καὶ τοιοῦτόν τι
στεύσαντες περὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὖν τε-
υταῖον, ἐγὼ μὲν, βασιλεύων, ἀ-
θανον. οὗτος δὲ, ἐν φυγῇ ὢν,
παρὰ Προυσίᾳ τῷ Βιθυνῷ, καθάπερ
ιον ἦν, πανουργότατον, καὶ ὠ-
ματον ὄντα. ὡς γὰρ δὴ ἐκράτησε τῶν
αλῶν, ἐῶ λέγειν. ὅτι οὐκ ἰσχύϊ,
ὰ πονηρίᾳ, καὶ ἀπιστίᾳ, καὶ
λοις. νόμιμον δὲ, ἢ προφανὲς,
έν. ἐπεὶ δέ μοι ὠνείδισε τὴν
υφὴν, ἐκλελῆσθαί μοι δοκεῖ οἷα
οίει ἐν Καπύῃ, ἑταίραις συνὼν,
ὶ τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ὁ θαυ-
στὸς καθηδυπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ
μικρὰ τὰ ἑσπέρια δόξας, ἐπὶ
ὴν ἕω μᾶλλον ὥρμησα, τί ἂν μέ-
ἔπραξα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λα-
, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέχρι
Γαδείρων ὑπαγόμενος; ἀλλ' οὐκ
όμαχα ἔδοξέ μοι ἐκεῖνα, ὑπο-
πτήσσοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁ-
μολογοῦντα. εἴρηκα. σὺ δὲ ὦ Μί-
δίκαζε. ἱκανὰ γὰρ ἀπὸ πολλῶν
ταῦτα. Σκη. μὴ πρότερον,
μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσῃς. Μι. τίς γὰρ
ὦ βέλτιστε; ἢ πόθεν ὢν ἐρεῖς;
η. Ἰταλιώτης Σκηπίων, στρατη-
, ὁ καθελὼν Καρχηδόνα, καὶ
ατήσας Λιβύων μεγάλαις μά-
ις. Μι. τί οὖν καὶ σὺ ἐρεῖς; Σκη.
λεξάνδρου μὲν ἥττων εἶναι, τοῦ δ'
ίβου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νικήσας
τὸν, καὶ φυγεῖν καταναγκάσας
ιμως. πῶς οὖν οὐκ ἀναίσχυντος
ος, ὃς πρὸς Ἀλέξανδρον ἁμιλ-
λᾶται, ᾧ οὐδὲ Σκηπίων ἐγὼ ὁ νενι-
ὼς αὐτὸν, παραβάλλεσθαι ἀξιῶ;

& ab inimicis me vindicavi. Si verò Deus hominibus videbar, parcendum illis erat: ſiquidem rerum à me geſtarum magnitudine adducti ſunt ut tale quid de me crederent. Tandem mors me regnantem occupavit: ſed hunc, cùm apud Bithynum Pruſiam exularet, ut vir peſſimus & crudeliſſimus merebatur. Nam quo pacto Italos vicit, omitto dicere. Non enim virtute, ſed verſutia, perfidia & dolis id peregit: nunquam juſti, aut claritudinis alicujus memor. Sed quoniam delicias mihi objecit: oblitus mihi videtur eorum quæ Capuæ commiſit, quum meretricibus deditus, vir ille mirabilis, belli gerendi occaſiones voluptatibus prodidit. Ego verò, niſi quæ ſub Occidente ſunt, parva ratus, ad Orientem potiùs me contuliſſem, quidnam adeò magni præſtitiſſem? Qui Italiam abſque ſanguine capere, ac Libyam, omnemque tractum ad Gades uſque ſub poteſtatem facilè redigere potuiſſem? Sed hæc nulla contentione digna putavi, quæ jam me formidarent & dominum agnoſcerent. Dixi. Tu verò Minos judica. Hæc enim è multis protuliſſe ſatis eſt. *Scip.* Ne priuſquam me quoque audiveris. *Min.* Quiſnam & cujas es vir optime, qui dicendi copiam poſcis? *Scip.* Scipio ſum Romanus, Imperator, qui Carthaginem delevi, & Afros magnis præliis ſubegi. *Min.* Quid igitur tu dices? *Scip.* Alexandro quidem me eſſe inferiora, ſed Annibale præſtantiorem, qui ipſum perſecutus de-, & turpem fugam arripere coëgi. Quomodo igitur impus iſte non videatur, qui cum Alexandro certare auſit, cui ne quidem Scipio, qui iſtum devici, comparare me velim?

Μι. νὴ Δί' εὐγνώμονα φὴς ὦ Σκηπίων. ὥστε πρῶτος μὲν κεκρίσθω Ἀλέξανδρος. μετ' αὐτὸν δὲ, σύ. εἶτα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννίβας, οὐδὲ οὗτος εὐκαταφρόνητος ὤν.

Min. Per Iovem æqua dicis Scipio. Quapropter primus quiden judicetur Alexander: tu verò ſecundus: tertius denique, ſi videtur, Annibal, quippe qui nec ipſ eſt contemnendus.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΑΛΕΧΑΝΔΡΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Τί τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ ἡμεῖς ἅπαντες; Αλε. ὁρᾷς ὦ Διόγενες. οὐ παράδοξον δὲ, εἰ ἄνθρωπος ὢν ἀπέθανον. Διο. οὐκοῦν ὁ Ἄμμων ἐψεύδετο, λέγων ἑαυτοῦ σε εἶναι υἱόν. σὺ δὲ Φιλίππου ἄρα ἦσθα; Αλε. Φιλίππου δηλαδή. οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκειν Ἄμμωνος ὤν. Διο. καὶ μὴν καὶ περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος ὅμοια ἐλέγετο, δράκοντα ὁμιλεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπεσθαι ἐν τῇ εὐνῇ. εἶτα οὕτω σε τεχθῆναι. τὸν δὲ Φίλιππον ἐξαπατῆσθαι οἰόμενον πατέρα σου εἶναι. Αλη. κἀγὼ ταῦτα ἤκουον ὥσπερ σύ. νῦν δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ τῶν Ἀμμωνίων [1] προφῆται ἔλεγον. Διο. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν, οὐκ ἄχρηστόν σοι ὦ Ἀλέξανδρε πρὸς τὰ πράγματα ἐγένετο. πολλοὶ γὰρ ὑπέπτησσον θεὸν εἶναί σε νομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίνι τὴν τοσαύτην ἀρχὴν καταλέλοιπας; Αλε. οὐκ οἶδα ὦ Διόγενες. οὐ γὰρ ἔφθασα ἐπισκῆψαί τι περὶ αὐτῆς ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποθνήσκων, Περ-

DIOGENIS ET ALEXANDRI.

DIOGENES.

Quid hoc rei eſt Alexa der, tu quoque peri de atque nos omn mortuus es? *Al.* V des Diogenes: n mirum eſt, ſi cùm homo fueri defunctus ſim. *Diog.* Num ig tur Ammon ille mentiebatu quum te ſuum eſſe filium dicer an verò tu Philippo patre progn tus eras? *Al.* Haud dubiè Ph lippo: nam ſi Ammone proge tus fuiſſem, non obiiſſem. *Di* Atqui de Olympiade ſimilia qu dam ferebantur, draconem cu ea conſuetudinem habuiſſe, in lecto viſum fuiſſe: deinde ex hoc concubitu editum in l cem veniſſe: porrò decept Philippum, qui ſe tuum patre eſſe exiſtimaret. *Al.* Hæc eti ut tu ipſe audivi. Nunc aute video, neque matrem, neq Ammonios illos vates ſani qu quam dixiſſe. *Diog.* At hoc il rum mendacium Alexander, bi ad res gerendas non fuit inu le. Multi enim te Deum eſſe r metuebant. Sed dic mihi cuinam tantum imperium reliquiſ *Al.* Neſcio Diogenes. Non enim per repentinam mortem m hi de eo quicquam ſtatuere licuit, niſi hoc ſolum quòd morien

Pe

1 Προφῆται] Narrat M. Fœlix. Oct. *Bourd.*

1 T-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

εκα τ δακτύλιον ἐπέδωκα. πλὴν
δὰ τί γελᾷς ὦ Διόγενες; Διο. τί
ἄλλο, ἢ ἀνεμνήσθην οἷα ἐποίει ἡ
λλὰς, ἄρτι σε παρειληφότα τὴν
χὴν, κολακεύοντες, καὶ προστά-
υ αἱρούμενοι, καὶ στρατηγὸν ἐπὶ
ς βαρβάρους, ἔνιοι δὲ, καὶ τοῖς δώ-
κα θεοῖς προστιθέντες, καὶ νεὼς οἰ-
δομούμενοι, καὶ θύοντες ὡς δράκον-
τ υἱῷ; ἀλλ' εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ
κεδόνες ἔθαψαν; Αλε. ἔτι ἐν
βυλῶνι κεῖμαι, τρίτην ταύτην
έραν. ὑπισχνεῖται δὲ Πτολεμαῖος
πασπιστὴς, ἤν ποτε ἀγάγῃ σχο-
ὴ ἀπὸ τῶν θορύβων τῶν ἐν ποσὶν, ἐς
γυπτον ἀπαγαγών με, θάψειν ἐκεῖ,
γενοίμην εἷς τῶν Αἰγυπτίων θεῶν.
Δι. μὴ γελάσω ὦ Ἀλέξανδρε, ὁρῶν
ᾅδου ἔτι σε μωραίνοντα καὶ ἐλπί-
ζα Ἄνουβιν, ἢ Ὄσιριν γενέσθαι;
ῆν ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὦ θειότατε,
ἐλπίσῃς. οὐ γὰρ θέμις ἀνελθεῖν
τῶν ἅπαξ διαπλευσάντων. τὴν
νην, καὶ ἐς τὸ εἴσω τοῦ στομίου πα-
θόντων. οὐ γὰρ ἀμελὴς ὁ Αἰακός.
ὁ Κέρβερος εὐκαταφρόνητος.
ἵνα δὲ ἡδέως ἂν μάθοιμι παρὰ
πῶς φέρεις ὁπότ' ἂν ἐννοήσῃς
υ εὐδαιμονίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολι-
, ἀφῖξαι, σωματοφύλακας, καὶ
ασπιστὰς, καὶ σατράπας, καὶ χρυ-
τοσοῦτον, καὶ ἔθνη προσκυνοῦ-
καὶ Βαβυλῶνα, καὶ Βάκτρα,
τὰ μεγάλα θηρία, καὶ τιμὴν,
δόξαν. καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι,
ύνοντα, διαδεδεμένον [1] ταινίᾳ
λκῇ τὴν κεφαλὴν, πορφυρίδα
ἐμπεπορπημένον. οὐ λυπεῖ ταῦτά
ἀπὸ τὴν μνήμην ἰόντα; τί δα-
ις ὦ μάταιε; οὐδὲ ταῦτά σε ὁ

Perdiccæ annulum tradidi. Verùm quid rides Diogenes? *Diog.* Quidnam aliud, quàm quod memini quid Græci fecerint, quum nuper accepto imperio tibi adularentur, te Imperatorem eligerent, & ducem adverſus barbaros: nonnulli etiam te duodecim Deorum numero adderent, templa ædificarent, & ut draconis filio ſacra facerent? Sed dic mihi, ubi te Macedones ſepeliverunt? *Al.* Etiamdum in Babylone jaceo tertium jam diem. Porrò Ptolemæus ille ſatelles meus, ſiquando detur ocium ab his rerum tumultibus qui nunc inſtant, pollicetur in Ægyptum deportaturum me, inibique ſepulturum, ut fiam ex Diis Ægyptiis unus. *Diog.* Non riſero, Alexander, cùm te etiam apud inferos deſipientem videam, & ſperantem fore ut aliquando fias Annubis, vel Oſiris? Verùm hæc ne ſperes diviniſſime. Neque enim fas eſt reverti quemquam, qui ſemel paludem tranſmiſerit, atque intra ſpecus hiatum deſcenderit, propterea quòd neque indiligens eſt Æacus, neque contemnendus Cerberus. Verùm illud abs te diſcere pervelim, quo feras animo quoties in mentem tibi redit, quanta fœlicitate apud ſuperos relicta, huc ſis profectus, puta corporis cuſtodibus, ſatellitibus, ſatrapis, auri tanta vi, populis qui te adorabant, Babylone, Bactris, immanibus illis belluis, dignitate, glria: deinde quòd eminebas conſpicuus, dum vectareris, dum via candida caput revinctum haberes, dum purpuram fibulis ſubnitam geſtares. Numquid hæc te diſcruciant, quoties animo recant? Quid lachrymaris ô ſtolide? Annon hæc te docuit ſapiens ille

[1] Ταινίᾳ λευκῇ] Sic in Dialogo Alexandri & Philippi. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σοφὸς Ἀριστοτέλης ἐπαίδευσε μὴ οἴεσθαι βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς τύχης; Αλε. σοφὸς, ἁπάντων ἐκεῖνος 1 κολάκων ἐπιτριπτότατος ὤν; ἐμὲ μόνον ἔασον τὰ Ἀριστοτέλους εἰδέναι, ὅσα μὲν ᾔτησε παρ' ἐμοῦ, οἷα δὲ ἐπέστελλεν. ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμίᾳ, θωπεύων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὡς καὶ τοῦτο μέρος ὂν τἀγαθοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς πράξεις, καὶ τὸν πλοῦτον. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, ὡς μὴ αἰσχύνοιτο καὶ αὐτὸς λαμβάνων. γόης ὦ Διόγενες ἄνθρωπος, καὶ τεχνίτης. πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ἀπολέλαυκα αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ λυπεῖσθαι ὡς ἐπὶ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμήσω μικρῷ γε ἔμπροσθεν. Διο. ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσεις. ἄκος γάρ σοι τῆς λύπης ὑποθήσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβορος οὐ φύεται. σὺ δὲ, κἂν τὸ Λήθης ὕδωρ χανδὸν ἐπισπασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλάκις. οὕτω γὰρ ἂν παύσῃ ἐπὶ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαώμενος· καὶ γὰρ καὶ Κλεῖτον ἐκεῖνον ὁρῶ, καὶ Καλλισθένη, καὶ ἄλλους πολλοὺς ἐπὶ σὲ ὁρμῶντας, ὡς διασπάσαιντο, καὶ ἀμύναιντό σε ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥστε τὴν ἑτέραν σὺ ταύτην βάδιζε. καὶ πῖνε πολλάκις, ὡς ἔφην.

ille Ariſtoteles, ne res eas quæ à fortuna proficiſcuntur, firma putares? *Al.* Sapiens ne ille cùm ſit aſſentatorum omnium perditiſſimus? Sine me ſolum Ariſtotelis facta ſcire, quàm mul ta à me metierit, quæ mih ſcripſerit, utque mea in diſci plinis ambitione abuſus ſit, cùn mihi palparetur, ac prædicare me, nunc ob formam, ac ſi hæ ſummi boni pars eſſet: nunc o res geſtas atque opes: nam ha quoque in bonis eſſe cenſebat, n ſibi vitio verteretur quòd eas ca peret, præſtigioſus ille & fraudu lentus homo, Diogenes. Quan quam illud fructus ex ipſius ſa pientia fero, quòd nunc ut ſum mis de bonis excrucior, qu paulò ante enumeraſti. *Diog.* A ſcin' tu quid facies? oſtenda tibi moleſtiæ iſtius remediun Quandoquidem hic veratru non producitur, fac ut Leth fluminis aquam avidis faucib attrahens bibas, iterumque ſæpius bibas: ſic enim deſines c bonis Ariſtotelicis diſcrucia At Clitum illum, & Calliſth nem video, & complures ali in te prodeuntes, ut te diſce pant, & injurias à te acceptas ulciſcantur. Quare alteram ha viam ito, & ut dixi, ſæpe bibito.

1 Κολάκων ἐπιτριπτότατος] Sic in Tim. Ariſtotelis φιλοχρηματίαν, θωπεί κολακείαν ubique perſtringit. *Bourd.*

ALI

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ, ΚΑΙ ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ΦΙΛΙΠΠΟΣ.

Νῦν μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι, οὐ γὰρ ἂν ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὤν. Αλε. οὐδ' αὐτὸς ἠγνόουν ὦ πάτερ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμύντου υἱός εἰμι. ἀλλ' [ἐδ]εξάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ πράγματα οἰόμενος εἶ[να]ι. Φι. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐ[δό]κει σοι τὸ παρέχειν σεαυτὸν ἐξαπατηθησόμενον ὑπὸ τῶν προφητῶν; [Α]λε. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι [κα]τεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἔτι [ἀν]θίστατο, οἰόμενοι θεῷ μάχεσθαι. [ὥσ]τε ῥᾷον ἐκράτουν αὐτῶν. Φι. τί[νω]ν ἐκράτησας σύ γε ἀξιομάχων [ἀν]δρῶν, ὃς δειλοῖς ἀεὶ συνηνέχθης, [το]ξάρια, καὶ πελτάρια, καὶ [γ]έῤῥα[1] οἰσύϊνα προβεβλημένοις; Ἑλ[λή]νων κρατεῖν ἔργον ἦν, Βοιωτῶν, [κα]ὶ Φωκέων, καὶ Ἀθηναίων, καὶ τὸ [Ἀ]ρκάδων ὁπλιτικὸν, καὶ τὴν Θετταλὴν ἵππον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀκοντιστὰς, καὶ τὸ Μαντινέων πελταστι[κὸ]ν, ἢ Θρᾷκας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ [Πα]ίονας χειρώσασθαι, ταῦτα με[γά]λα; Μήδων δὲ, καὶ Περσῶν, καὶ [Χ]αλδαίων, καὶ [2] χρυσοφόρων ἀν[θρ]ώπων, καὶ ἁβρῶν, οὐκ οἶσθα ὡς [πρ]ὸ σοῦ μύριοι μετὰ Κλεάρχου ἀνελ[θό]ντες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς χεῖρας

ALEXANDRI ET PHILIPPI.

PHILIPPVS.

Non igitur nunc, Alexander, te filium eſſe meum inficiaberis: nam ſi Ammonis fuiſſes, mortem non obiiſſet. *Al.* Nec ipſe neſcius eram pater, me ex Philippo Amyntæ filio prognatum: ſed quia ad res gerendas mihi viſum erat conducere, uſus ſum vaticinii commento. *Ph.* Quid ais? conducibile id tibi viſum eſt ut vatibus fallendum te exponeres? *Al.* Non iſthuc: ſed me formidarunt Barbari, nulluſque viribus meis reſtitit, cùm putarent ſibi adverſus Deum præliandum. Itaque faciliùs ipſos imperio meo ſubdidi. *Ph.* Quos tu tanto conatu dignos uſquam viciſti? qui cum timidis illis, arculis, peltariis, gerriſque vimineis defendere ſe ſolitis, ſemper congreſſus es? Sed opus erat egregium Græcos armis domare, Bœotios, Phocenſes, Athenienſes: præterea Arcadum peditatum, equitatum Theſſalum, Eleorum jaculatores, Mantineos peltis inſtructos: vel Thracas, vel Illyrios, vel etiam Pæonas ſubjugare, nonne hæc ardua ſunt? An verò neſcis ut Medos, Perſas, Chaldæos, [au]ro conſpicuos, & delicatos homines, ante te duce Clearcho de[c]es mille viri bello adorti expugnarint, non ſuſtinentes illos ad

1 Γέῤῥα οἰσύϊνα] *Crates vimineæ*, quid gerræ docet Ioſeph. 3. Excid. erant [ſc]uti ſcuta quadrangula. ἰτέα, de quib. alibi. ἰταίας vocat Heſych. quem vi[de] lege Lucianum de Hiſtoria ſcribenda. *Bourd.*

2 Χρυσοφόρων] Dico alibi. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὑπομεινάντων ἐλθεῖν ἐκείνων, ἀλλὰ πρὶν ἢ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, φυγόντων; Αλε. ἀλλ' οἱ Σκύθαι γε ὦ πάτερ, καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες, οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι ἔργον. καὶ ὅμως οὐ διαστήσας αὐτοὺς, οὐδὲ [1] προδοσίαις ὠνούμενος τὰς νίκας, ἐκράτουν αὐτῶν. οὐδ' ἐπιώρκησα πώποτε, ἢ ὑποσχόμενος ἐψευσάμην, ἢ ἄπιστον ἔπραξά τι τοῦ νικᾶν ἕνεκα. καὶ τοὺς Ἕλληνας δὲ, τοὺς μὲν, ἀναιμωτὶ παρέλαβον. Θηβαίους δὲ, ἴσως ἀκούεις ὅπως μετῆλθον. Φι. οἶδα ταῦτα πάντα. Κλεῖτος γὰρ ἀπήγγειλέ μοι, ὃν σὺ τῷ δορατίῳ διελάσας μεταξὺ δειπνοῦντα, ἐφόνευσας, ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ τὴν Μακεδονικὴν χλαμύδα καταβαλὼν, [2] κάνδυν ὥς φασι μετενέδυς, καὶ τιάραν ὀρθὴν ἐπέθου, καὶ προσκυνεῖσθαι ὑπὸ Μακεδόνων, ὑπ' ἐλευθέρων ἀνδρῶν ἠξίους. καὶ τὸ πάντων γελοιότατον, ἐμιμοῦ τὰ τῶν νενικημένων. ἐῶ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλλα ἔπραξας, λέουσι συγκατακλείων πεπαιδευμένους ἄνδρας, καὶ γάμους τοιούτους γαμῶν, καὶ Ἡφαιστίωνα ὑπεραγαπῶν. ἓν ἐπῄνεσα μόνον ἀκούσας, ὅτι ἀπέσχου τῆς τοῦ Δαρείου γυναικὸς καλῆς οὔσης, καὶ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, καὶ τῶν θυγατέρων ἐπεμελήθης. βασιλικὰ γὰρ ταῦτα. Αλε. τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὦ πάτερ οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ ἐν Ὀξυδράκαις πρῶτον καθάλλεσθαι εἰς τὸ ἐντὸς τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦτα λαβεῖν τραύματα; Φι. οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὦ Ἀλέξανδρε. οὐχ ὅτι μὴ καλὸν εἶναι οἴομαι καὶ τιτρώσκεσθαι ποτὲ τὸν βασι-

ad manum venire, ſed antequa emiſſum fuiſſet telum, fugie tes? *Al.* At verò Scythæ, p ter, & Indorum elephantes, n eſt contemnendum opus. Att men neque concitatis inter ip diſſidiis, nec emptis proditio victoriis, ipſos ſubegi: nec u quam pejeravi, nec quippia pollicitus fefelli, fidem-ve ſo victoriæ gratia. Adde quod Græcorum alios ſine ſanguine c pi. Thebanos verò fortè audi quomodo adortus ſim. *Ph.* H omnia novi ex Clito, quem tu j culo tranſverberatum, inter pulas interfeciſti, eo quòd m collatis utriuſque rebus geſti laudare auſus fuiſſet. Tu ve abjecta chlamyde Macedonic candyn ut ajunt, induiſti, tiaram rectam impoſuiſti, & Macedonibus viris utique libe adorari voluiſti. Et quod omniu fuit maximè ridiculum, hom num abs te devictorum mo imitatus es. Omitto enim qu cunque alia commiſiſti, quòd v ros doctos in leonum clauſtra i cluſiſti, & tales nuptias peregiſ atque Hephæſtionem ſupra m dum amaſti. Vnum eſt quod ſ lum laude dignum abs te geſtu audivi, quòd à Darii uxore fo moſa tibi temperaſti, & mat ac filiarum ejus curam ſuſcepiſt opus certè regium. *Al.* Sed ſubeundis periculis alacritate non laudas pater, ut quum ap Oxydracas primus intra mœn deſilii, totque vulnera accepi? *Ph.* Non laudo, Alexander. N quòd non decorum eſſe putem vulnerari quandoque Imperat rem

1 Προδοσίαις] Tangit patris cauponium, de quo Demoſt. alii. *Bourd.*

2 Κάνδυν] Χιτῶνα Περσικὸν στρατιωτικὸν leg. Suid. Heſych. dico ad Helio lib. 7. de tænia dictum antea. *Idem.*

λέα, καὶ προκινδυνεύειν τοῦ στρατοῦ, ἀλλ᾽ ὅτι σοὶ τοῦτο ἥκιστα συνέφερε. θεὸς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ ποτε τρωθείης, καὶ βλέποιέν σε φοράδην τοῦ πολέμου ἐκκομιζόμενον, αἵματι ῥεόμενον, οἰμώζοντα ἐπὶ τῷ τραύματι, ταῦτα γέλως ἦν τοῖς ὁρῶσι. καὶ ὁ Ἄμμων, γόης, καὶ ψευδόμαντις ἠλέγχετο. καὶ οἱ προφῆται, κόλακες. ἢ τίς οὐκ ἂν ἐγέλασεν ὁρῶν τὸν τοῦ Διὸς υἱὸν λειποψυχοῦντα, δεόμενον τῶν ἰατρῶν βοηθεῖν; νῦν μὲν γὰρ ὁπότε ἤδη τέθνηκας, οὐκ οἴει πολλοὺς εἶναι τοὺς τὴν προσποίησιν ἐκείνην ἐπικερτομοῦντας, ὁρῶντας τὸν νεκρὸν τοῦ θεοῦ ἐκτάδην κείμενον, μυδῶντα ἤδη, καὶ ἐξῳδηκότα, κατὰ νόμον σωμάτων ἁπάντων; ἄλλως τε, καὶ τὸ χρήσιμον ὃ ἔφης Ἀλέξανδρε, τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν ῥᾳδίως, πολύ σε τῆς δόξης ἀφῃρεῖτο τῶν κατορθουμένων. πᾶν γὰρ ἐδόκει ἐνδεὲς ὑπὸ θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. Αλε. οὐ ταῦτα φρονοῦσιν οἱ ἄνθρωποι περὶ ἐμοῦ, ἀλλ᾽ Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐνάμιλλον τιθέασί με. καίτοι τὴν Ἄορνον ἐκείνην οὐθ᾽ ἑτέρου ἐκείνων λαβόντος, ἐγὼ μόνος ἐχειρωσάμην. Φι. ὁρᾷς ὅτι ταῦτα ὡς υἱὸς Ἄμμωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ παραβάλλεις σεαυτὸν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ ὦ Ἀλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τῦφον ἀπομαθήσῃ, καὶ γνώσῃ σεαυτὸν, καὶ συνῇς ἤδη νεκρὸς ὤν;

rem, & in ſubeundis periculis prætentare viam: ſed quòd illud ex re tua minimè erat. Etenim pro Deo habitus, ſi quando vulnus acciperes, teque viderent bello raptim efferri, ſanguine manantem, & vulnus mœrentem, ſpectatoribus hæc erant ridendi argumentum. Adde quod Ammon præſtigiator, & mendacii reus vates arguebatur, & aſſentationis, prophetæ illius. Ecquis riſum continuiſſet conſpicatus Iovis filium animo deficientem, & ope medicorum indigentem? Nunc verò quum jam vita functus es, non multos eſſe putas qui fictionem illam irrideant & maledictis carpant, quum Dei cadaver porrectim ſtratum, putridum jam & tumidum, juxta corporum omnium morem, vident? Cæterùm quod ais, Alexander, tibi fuiſſe conducibile, quò faciliùs rerum potireris: id multum gloriæ rebus à te præclarè geſtis detraxit. Nam etſi hæc à Deo geri viderentur, Diis tamen longè inferiora agere viſus es. *Al.* Haudquaquam hæc de me ſentiunt homines: ſed me cum Hercule & Baccho comparabilem ſtatuunt. Quam enim Aornum neuter ipſorum cepit, ego ſolus facilè ſubegi. *Ph.* Vides ut iſta tanquam Ammonis filius dicis, quando cum Hercule & Baccho te ipſum comparas, & ut non erubeſcis Alexander, nec arrogantiam dediſcis, nec te ipſum cognoſcis, nec jam mortuus ſapis?

ΑΧΙΛΛΕΩΣ, ΚΑΙ ΑΝΤΙΛΟΧΟΥ.

ΑΝΤΙΛΟΧΟΣ.

1 Οἷα πρώην Ἀχιλλεῦ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα σοι εἴρηται περὶ τοῦ θανάτου, ὡς ἀγεννῆ καὶ ἀνάξια τοῖν διδασκάλοιν ἀμφοῖν, Χείρωνός τε, καὶ Φοίνικος; ἠκροώμην γὰρ ὁπότε ἔφης βούλεσθαι ἐπάρουρος ὢν, θητεύειν παρά τινι τῶν ἀκλήρων; ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη, μᾶλλον ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν νεκρῶν. ταῦτα μὲν οὖν ἀγεννῆ τινα Φρύγα δειλὸν, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος φιλόζωον ἴσως ἐχρῆν λέγειν. τὸν Πηλέως δὲ υἱὸν, τὸν φιλοκινδυνότατον ἡρώων ἁπάντων, ταπεινὰ οὕτω περὶ αὑτοῦ διανοεῖσθαι, πολλὴ αἰσχύνη, καὶ ἐναντιότης πρὸς τὰ πεπραγμένα σοι ἐν τῷ βίῳ. ὃς ἐξὸν ἀκλεῶς ἐν τῇ Φθιώτιδι πολυχρόνιον βασιλεύειν, ἑκὼν προείλου τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς δόξης θάνατον. Αχ. ὦ παῖ Νέστορος, ἀλλὰ τότε μὲν ἄπειρος ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὢν, τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπότερον ἦν ἀγνοῶν, τὸ δύστηνον ἐκεῖνο δοξάριον προετίμων τοῦ βίου. νῦν δὲ συνίημι ἤδη, ὡς ἐκείνη μὲν ἀνωφελὴς, εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσι. μετὰ νεκρῶν δὲ, ὁμοτιμία. καὶ οὔτε τὸ κάλλος

ACHILLIS ET ANTILOCHI.

ANTILOCHVS.

Quænam ſunt illa Achil les quæ de morte Vlyſ ſi pridie dicebas, ne generoſa, nec ambo bus tuis præceptoribus Chiron & Phœnice digna? Etenim au diebam cum diceres te malle ru ſticam vitam agendo, inopiar cui victus non ſuppeteret multus operam locare, quàm defunct omnibus imperare. Hæc cert ignavi hominis verba, Phryger quempiam meticuloſum, atqu vitæ amatorem immodicum pro nunciare forſitan decuiſſet. Se Pelei filium, & in adeundis per culis heroum omnium alacerr mum, tam humilia de ſe cogita re, pudendum valdè, & rebus i vita præclarè ab ipſo geſtis plan contrarium. Nam cùm in Pthic tide ad longam uſque ſenectai regnare tibi licuiſſet, ſed citi gloriam, lubens tamen glorioſai mortem prætuliſti. *Ach.* At Neſtoris fili tunc ignarus erai eorum quæ hic ſunt, & utrui eorum eſſet præſtantius, neſcie bam: itaque infœlicem illai gloriolam vitæ anteponeban At nunc tandem intelligo quàm ea ſit inutilis: & ſi ſint apud ſu peros, qui quàm maximè res præclarè geſtas carmine celebren Mortuorum autem unus eſt omnium honos. Nec illa pulchritu

d

1 Οἷα πρώην] Dialog. ex his verſib. Odyſſ.

Μὴ δέ μοι θάνατόν γε παραύδα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Βουλοίμην κ' ἐπάρουρος ἐὼν θητευέμεν ἄλλῳ
Ἀνδρὶ παρ' ἀκλήρῳ, ᾧ μὴ βίοτος πολὺς εἴη,
Ἢ πᾶσιν νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν.

Cætera item ex variis locis Homeri. *Bourd.*

1 Ὦ Και

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐκεῖνο ὦ Ἀντίλοχε, οὔτε ἡ ἰσχὺς πάρεστιν. ἀλλὰ κείμεθα ἅπαντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ ζόφῳ ὅμοιοι, καὶ κατ' οὐδὲν ἀλλήλων διαφέροντες. καὶ οὔτε οἱ τῶν Τρώων νεκροὶ δεδίασί με, οὔτε οἱ τῶν Ἀχαιῶν θεραπεύουσιν. ἰσηγορία δὲ ἀκριβὴς, καὶ νεκρὸς ὅμοιος, ἠμὲν κακὸς, ἠδὲ καὶ ἐσθλός. ταῦτά με ἀνιᾷ, καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ θητεύω ζῶν. Αντ. ὅμως τί οὖν ἄν τις πάθοι ὦ Ἀχιλλεῦ; ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύσει, πάντως ἀποθνήσκειν ἅπαντας. ὥστε χρὴ ἐμμένειν τῷ νόμῳ, καὶ μὴ ἀνιᾶσθαι τοῖς διατεταγμένοις. ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. Φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος, καὶ τὸ μὴ μόνον αὐτὸν πεπονθέναι. ὁρᾷς τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν Μελέαγρον, καὶ ἄλλους θαυμαστοὺς ἄνδρας, οἳ οὐκ ἂν οἶμαι δέξαιντο ἀνελθεῖν, εἴ τις αὐτοὺς ἀναπέμψειε θητεύσοντας ἀκλήροις καὶ ἀβίοις ἀνδράσιν; Αχ. ἑταιρικὴ μὲν ἡ παραίνεσις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅπως ἡ μνήμη τῶν παρὰ τὸν βίον ἀνιᾷ. οἶμαι δὲ καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν αὐτὸ πάσχοντες. Αντ. οὔκ. ἀλλ' ἀμείνους ὦ Ἀχιλλεῦ. τὸ γὰρ ἀνωφελὲς τοῦ λέγειν ὁρῶμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι.

do Antiloche, nec robur corporis adeſt. Sed ſimiles omnes, & alii ab aliis nihil diſcrepantes ſub eadem caligine jacemus: nec me Trojanorum manes verentur, nec Græcorum venerantur: ſed exquiſita eſt juris æquabilitas, ſimiliſque alter alteri defunctus, ſive ignavus, ſive ſtrenuus fuerit. Hæc ſunt quæ me torquent & ob quæ doleo, quòd non potiùs vivo & operam loco. *Ant.* At verò Achilles, quid agat quiſpiam? Naturæ namque viſum eſt ut omnes omnino moriantur. Itaque par eſt te legi obtemperare, nec ſtatutis diſcruciari: præſertim cùm videas tuos fuiſſe ſocios quotquot adſumus, & paulò poſt adventurus ſit Vlyſſes. Affert autem ſolatium ſocietas in ferendis malis. Vides Herculem, Meleagrum, alioſque admirabiles viros, qui ni fallor redeundi conditionem non acciperent, ſi quis eos mittere vellet ad inopes, & victus indigos, ut illis pro mercede ſervirent. *Ach.* Hæc ſociorum quidem eſt admonitio: ſed neſcio quo pacto memoria eorum quæ in vita fiunt, impendiò me cruciat, & veſtrum unumquemque ita affici arbitror. Quod ni confiteamini, eò deteriores eſtis, quòd hæc toleratis. *Ant.* Minimè: ſed longè meliores Achilles: quippe qui intelligimus quam ſit inutile de iis verba facere. Silere enim, & caſus patienter ferre nobis conceſſum eſt, ne ſi talia in votis habeamus, ridiculi quemadmodum tu, ſimus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΗΡΑΚΛΕΟΥΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὴν οὖν ἄλλος μὰ τὸν Ἡρακλέα. τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος, ὅλος Ἡρακλῆς ἐστιν. εἶτα τέθνηκε Διὸς υἱὸς ὤν; εἰπέ μοι [1] ὦ καλλίνικε, νεκρὸς εἶ; ἐγὼ γάρ σοι ἔθυον ὑπὲρ γῆς ὡς θεῷ. Ἡρα. καὶ ὀρθῶς ἔθυες. αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σύνεστι, [2] καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην. ἐγὼ δὲ εἴδωλόν εἰμι αὐτοῦ. Διο. πῶς λέγεις εἴδωλον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνατὸν ἐξ ἡμισείας μέν τινα θεὸν εἶναι, τεθνάναι δὲ τῷ ἡμίσει; Ἡρα. ναί. οὐ γὰρ ἐκεῖνος τέθνηκεν, ἀλλ' ἐγὼ ἡ εἰκὼν αὐτοῦ. Διο. μανθάνω. [3] ἀντανδρόν σε τῷ Πλούτωνι παρέδωκεν ἀνθ' ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν ἀντ' ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ἡρα. τοιοῦτό τι. Διο. πῶς οὖν ἀκριβὴς ὢν ὁ Αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκεῖνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ἡρακλέα παρόντα; Ἡρα. ὅτι ἐῴκειν ἀκριβῶς. Διο. ἀληθῆ λέγεις. ἀκριβῶς γὰρ, ὥστε αὐτὸς ἐκεῖνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ἐστί. σὺ μὲν εἶ ὁ Ἡρακλῆς, τὸ δὲ εἴδωλον γεγάμηκε τὴν Ἥβην παρὰ τοῖς θεοῖς. Ἡρα. θρα-

DIOGENIS ET HERCVLIS.

DIOGENES.

Annon Hercules h
eſt? non alius mehe
cule. Arcus, clav
leonina pellis, ſtat
ra, totus denique He
cules eſt. An è vita deceſſi
qui Iovis erat filius? Dic mi
quæſo Victorioſe, mortuus-
es? Ego enim tibi tanquam D
in terris ſacra faciebam. *Her*
Rectè quidem ſacrificaſti. Ip
enim Hercules in cœlo cum D
verſatur, & habet pulchram cr
ribus Heben. Ego verò ejus ſu
imago. *Diog.* Quid dicis, im
go Dei es? & fieri-ne poteſt
quiſpiam dimidia parte ſit Deu
& dimidia moriatur? *Herc.* E
iam. Non enim ille mortu
eſt: ſed ego qui ejus ſum im
go. *Diog.* Intelligo rem.
ſui ſuccedaneum Plutoni d
dit, & nunc pro ipſo mortu
es. *Herc.* Tale quid eſt. *Di*
Quo pacto igitur accuratè ani
advertens Æacus, non no
te non eſſe illum, ſed hunc ſu
poſititium Herculem admiſi
Herc. Quoniam ille ipſe e
videor. *Diog.* Vera dicis: pla
enim illi ſimilis es, ita ut ip
met ille ſis. Vide igitur ne contra ſit: ut tu quidem ſis Hercul
tua verò imago apud Deos Heben in uxorem duxerit. *Herc.* Aud

1 Ὦ Καλλίνικε] Sic erat ſcribendum. Herculis cognomen ex Hymno Arc
lochi qui decantabatur in ludis Olympicis, cujus initium Καλλίνικ' ἄναξ Ἡρ
κλεις. ſic in Piſcat. *Bourd.*

2 Καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.] Ex Homero, hymno Herculis. *Idem.*

3 Ἄντανδρον] Sic in Dialogo Zenophantæ & Callidemidæ, & in Catapl
ſive Tyran. hac pag. dixit ὑποβολιμαῖον. dico alibi. *Idem.*

...τὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ παύσῃ σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἵου θεοῦ εἴδωλόν εἰμι. Δι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. ἐγὼ δὲ, τί ἂν ἔτι φοβοίμην σε, ἅπαξ τεθνεώς; ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ἡρακλέους, ὁπότε ἐκεῖνος ἔζη, συνῆς αὐτῷ, καὶ τότε εἴδωλον ὤν; ἢ εἷς μὲν ἦτε παρὰ τὸν βίον, ἐπειδὴ δ' ἀπεθάνετε, διαιρεθέντες, ὁ μὲν, ἐς θεοὺς ἀπέπτατο, σὺ δὲ τὸ εἴδωλον, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, εἰς ᾅδου πάρει; Ηρα. ἐχρῆν μὲν μηδ' ἀποκρίνασθαι πρὸς ἄνδρα ἐπίτηδες [1] ἐρεσχελοῦντα. ὅμως δ' οὖν καὶ τοῦτ' ἄκουσον. ὁπόσον μὲν Ἀμφιτρύωνος ἐν τῷ Ἡρακλεῖ ἦν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ εἰμὶ ἐγὼ ἐκεῖνο πᾶν. ὃ δὲ ἦν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρανῷ σύνεστι τοῖς θεοῖς. Διο. σαφῶς νῦν μανθάνω. δύο γὰρ φὴς ἔτεκεν ἡ Ἀλκμήνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρακλέας, τὸν μὲν, ὑπ' Ἀμφιτρύωνι, τὸν δὲ, παρὰ τοῦ Διός. ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι. Ηρα. οὐκ ὦ μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Διο. οὐκ ἔστι μαθεῖν τοῦτο ῥᾴδιον, συνθέτους δύ' ὄντας Ἡρακλέας, ἐκτὸς εἰ μὴ ὥσπερ ἱπποκένταυρός τις ἦτε, εἰς ἓν συμπεφυκότες, ἄνθρωπος, καὶ θεός. Ηρα. οὐ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς, καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλῦον ἐστὶ, τὴν μὲν ψυχὴν ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἦν ἐκ Διὸς, τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς; Διο. ἀλλ' ὦ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδη, καλῶς ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἰ σῶμα ἦσθα. νῦν δὲ ἀσώματον εἴδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἤδη ποιῆσαι τὸν Ἡρακλέα. Ηρ. πῶς τριπλοῦν; Διο. ὧδέ πως. εἰ γὰρ ὁ μὲν

es admodum & loquax: ac niſi me cavillari deſieris, ſenties quamprimum qualis Dei imago ſim. *Diog.* Nudus quidem & paratus eſt arcus. Sed quid te timeam ego ſemel mortuus cùm ſim? Verùm dic mihi per tuum Herculem, quando vivebat ille, an tunc etiam ipſius imago exiſtens cum ipſo verſabaris? an verò unus in vita eratis, poſt mortem verò ſeparati alter quidem ad Deos avolavit, tu verò imago, ut par erat, ad inferos veniſti? *Herc.* Decebat certè nequaquam reſpondere viro de induſtria cavillanti. Attamen hoc audi. Quicquid Amphitryonis in Hercule erat, interiit, & ego illud omne ſum: quod autem Iovis, in cœlo cum Diis verſatur. *Diog.* Perſpicuè intelligo. Duos, ut ais, Hercules eadem vice peperit Alcmena, hunc quidem ex Amphitryone, illum verò ex Iove, ita ut eodem in utero gemini lateretis. *Herc.* Minimè, ſtolide. Idem enim ambo eramus. *Diog.* Non facile eſt hoc intelligere duos eſſe compoſitos Hercules, niſi ſi quemadmodum Hippoſentaurus aliquis, in unum homo & Deus copulati eſtis. *Herc.* Annon omnes ita tibi videntur ex duobus componi, anima videlicet & corpore? Itaque quid prohibet quominus anima quidem, quæ erat ex Iove, in cœlo ſit, ego verò mortalis apud manes? *Diog.* At ô Amphitryoniades optime, rectè ſanè dixiſſes, ſi corpus eſſes: nunc autem incorporea es imago. Itaque periculum eſt te jam triplicem feciſſe Herculem. *Herc.* Quonam modo triplicem? *Diog.* Hoc modo. Nam ſi unus

1 Ἐρεσχελοῦντα] Φιλονεικοῦντα, φλυαροῦντα. Bourd.

1 Ἀνε-

τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ, παρ' ἡμῖν σὺ τὸ εἴδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἴτῃ κόνις ἤδη γενόμενον, τρία δὴ ταῦτα γένεται. καὶ σκόπει ὅντινα δὴ πατέρα τρίτον ἐπινοήσεις τοῦ σώματος. Ηρα. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὢν τυγχάνεις; Διο. Διογένους τοῦ Σινωπέως εἴδωλον. αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψυδρολογίας καταγελῶν.

unus in cœlo eſt, tu verò apud nos imago, corpus autem in Oeta jam in cineres redactum, utique tria hæc ſunt. Animadverte igitur quem tertium patrem corpori excogitabis. *Herc.* Audax es & ſophiſta. Sed quiſnam es *Diog.* Diogenis Sinopenſis imago. Ipſe autem per Iovem, minimè cum Diis immortalibus ſed cum mortuorum optimis converſor, Homerum atque hujuſ modi fabulas irridens.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΤΑΝΤΑΛΟΥ.

MENIPPI ET TANTALI.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Τί κλάεις ὦ Τάνταλε; ἢ τί σεαυτὸν ὀδύρῃ, ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἑστώς; Ταν. ὅτι ὦ Μένιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τοῦ δίψους. Με. οὕτως ἀργὸς εἶ, ὡς μὴ ἐπικύψας πιεῖν, ἢ καὶ νὴ Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ χειρί; Ταν. οὐδὲν ὄφελος εἰ ἐπικύψαιμι. φεύγει γὰρ τὸ ὕδωρ ἐπειδὰν προσιόντα αἴσθηταί με. ἢν δέ ποτε καὶ ἀρύσωμαι, καὶ προσενέγκω τῷ στόματι, οὐ φθάνω βρέξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ διὰ τῶν δακτύλων διαῤῥυὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως αὖθις ἀπολείπει ξηρὰν τὴν χεῖρά μου. Με. τεράστιόν τι πάσχεις ὦ Τάνταλε. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί γὰρ καὶ δέῃ τοῦ πιεῖν; οὐ γὰρ σῶμα ἔχεις. ἀλλ' ἐκεῖνο μὲν ἐν Λυδίᾳ που τέθαπται, ὅπερ καὶ πεινῆν, καὶ διψῆν ἐδύνατο. σὺ δὲ ἡ ψυχὴ, πῶς ἂν ἔτι ἢ διψῴης, ἢ πίνοις; Ταν. τοῦτ' αὐτὸ ἡ κόλασίς ἐστι, τὸ διψῆν μου τὴν ψυχὴν ὡς σῶμα οὖσαν. Με.

MENIPPVS.

Quid fles Tantale? au quid ſtagno immine tuam fortunam deplo ras? *Tan.* Quoniam ſ ti pereo Menippe. *Men.* Vſqu adeò piger es ut non vel pron incumbens, vel ſanè cava vo hauriens, bibere noris? *Tan.* N hil profecero ſi procumbam: fu git enim aqua ſimul atque m propiùs admoveri ſenſit. Quò ſi aliquando hauſero & ori adm vero, priùs effluxit quàm ſum ma rigem labia: atque inter d gitos effluens aqua, haud ſci quomodo rurſus manum mea aridam relinquit. *Men.* Prod giosum quiddam pateris Tantal Verùm dic mihi, quorſum opus bibere? corpus enim non habe idque quod eſurire & ſitere pot rat, in Lydia ſepultum eſt. Tu v rò cùm ſis anima, quî poſtea ſiti queas, aut bibere? *Tan.* Atq hoc ſupplicii genus eſt ut anima ſitiar, ac ſi ſit corpus. *Men.* Se

ho

λλὰ τοῦτο μὲν οὔπω πιστεύσομεν, ἐπεὶ φὴς τῷ δίψει κολάζεσθαι. τί δ' ν σοι τὸ δεινὸν ἔσται; ἢ δέδιας μὴ νδείᾳ τοῦ ποτοῦ ἀποθάνῃς; οὐχ ὁρῶ ὸ ἄλλον μετὰ τοῦτον ᾅδην, ἢ θάνατον ντεῦθεν εἰς ἕτερον τόπον. Ταν. ρθῶς μὲν λέγεις. καὶ τοῦτο δ' οὖν έρος τῆς καταδίκης, τὸ ἐπιθυμεῖν πιεῖν, μηδὲν δεόμενον. Με. ληρεῖς ὦ Τάνταλε, καὶ ὡς ἀληθῶς ποτοῦ δεῖσθαι δοκεῖς, ἀκράτου γε ἐλλεβόρου νὴ Δία. ὅστις τοὐναντίον τοῖς ὑπὸ λυττώντων κυνῶν δεδηγμένοις πέπονθας, οὐ τὸ ὕδωρ, ἀλλὰ τὴν δίψαν πεφοβημένος. Ταν. οὐδὲ τὸν ἐλλέβορον ὦ Μένιππε ἀναίνομαι πιεῖν. γένοιτό μοι μόνον. Με. θάῤῥει ὦ Τάνταλε, ὡς οὔτε σὺ οὔτε ἄλλος πίεται τῶν νεκρῶν. ἀδύνατον γάρ. καίτοι πάντες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης ψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοὺς οὐχ ὑπομένοντος.

hoc ita habere credamus, ſiquidem affirmas te ſiti puniri. Quid ergo acerbi hinc tibi accidere poterit? Num metuis ne potus inopia moriare? At equidem haud video alteros inferos, neque locum alium in quem morte demigres. *Tan.* Rectè quidem dicis. Verùm hoc ſupplicii genus eſt, ſitire cùm nihil ſit opus. *Men.* Deſipis Tantale: & uti verum tibi fatear, non alio potu, quàm veratro mero, videris indigere. Nam tibi contrarium accidit atque iis quos rabioſi canes momorderint, ut qui non aquam, quemadmodum illi, ſed ſitim horreas. *Tan.* Ne veratrum quidem recuſarim bibere, Menippe, ſi liceat modò. *Men.* Bono ſis animo Tantale, pro comperto habens, neque te, neque mortuorum quemquam bibiturum. Nec enim fieri poteſt: quanquam non omnibus, quemadmodum tibi, pœna irrogata eſt ut ſitiant, aqua illos non expectante.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΕΡΜΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν, ἢ αἱ καλαὶ ὦ Ἑρμῆ; ξενάγησόν με νέηλυν ὄντα. Ερ. οὐ σχολή μοι ὦ Μένιππε. πλὴν κατ' ἐκεῖνο ὐτὸ ἀπόβλεψον, ὡς ἐπὶ τὰ δεξιά, νθα Ὑάκινθός τέ ἐστι, καὶ ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρεὺς, καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Τυρὼ, καὶ Ἑλένη, καὶ ήδα, καὶ ὅλως, τὰ ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Με. ὀστᾶ μόνον ὁρῶ, καὶ ρανία, τῶν σαρκῶν γυμνὰ, ὅμοια

MENIPPI ET MERCVRII.

MENIPPVS.

At ubinam ſunt formoſi illi ac formoſæ Mercuri? ducito me docetoque ut pote recens huc profectum hoſpitem. *Merc.* Non mihi licet per ocium Menippe: verùm illuc dextrorſum reſpice. Illic & Hyacinthus eſt, & Narciſſus, & Nireus, & Achilles, & Tyro, & Helena, & Leda: denique quicquid eſt veterum formarum. *Men.* Oſſa tantùm video, & renudatas carnibus calvarias, pleraque omnia ſimi-

τὰ πολλά. Ερ. καὶ μὴν ἐκεῖνά ἐστιν, ἃ πάντες οἱ ποιηταὶ θαυμάζουσι τὰ ὀστᾶ, ὧν σὺ ἔοικας καταφρονεῖν. Με. ὅμως τὴν Ἑλένην μοι δεῖξον. οὐ γὰρ ἂν διαγνοίην ἔγωγε. Ερ. τουτὶ τὸ κρανίον ἡ Ἑλένη ἐστίν. Με. εἶτα αἱ χίλιαι νῆες διὰ τοῦτο ἐπληρώθησαν ἐξ ἁπάσης τῆς Ἑλλάδος, καὶ τοσοῦτοι ἔπεσον Ἕλληνές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάστατοι γεγόνασιν; Ερ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν τὴν γυναῖκα. ἔφης γὰρ ἂν καὶ σὺ [1] ἀνεμέσητον εἶναι, τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ, πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ ἄνθη ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέποι ἀποβεβληκότα τὴν βαφὴν, ἄμορφα δηλονότι αὐτῷ δόξει. ὅτε μέντοι ἀνθεῖ, καὶ ἔχει τὴν χροιὰν, κάλλιστά ἐστιν. Με. οὐκοῦν τοῦτο ὦ Ἑρμῆ θαυμάζω, εἰ μὴ συνίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ περὶ πράγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥᾳδίως ἀπανθοῦντος πονοῦντες. Ερ. οὐ σχολή μοι ὦ Μένιππε συμφιλοσοφεῖν σοι. ὥστε ἐπιλεξάμενος τόπον, ἔνθα ἂν ἐθέλῃς, κεῖσο καταβαλὼν σεαυτόν. ἐγὼ δὲ, τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύσομαι.

milia. *Merc.* Atqui hæc ſunt quæ poëtæ cuncti mirantur, oſſa ſcilicet, quæ tu videris contemnere. *Men.* Helenam mihi commonſtra, ipſe enim non poſſim eam dignoſcere. *Merc.* Hæc calvaria, Helena eſt. *Men.* Et hujus gratia mille naves ex univerſa Græcio impletæ ſunt, totque Græci & Barbari ceciderunt, totque urbes everſæ ſunt. *Merc.* At non vidiſti Menippe, vivam hanc mulierem: nam tu quoque dixiſſes vitio vertendum non eſſe *Pro tali muliere diu tolerare labores*, Siquidem ſiquis arefactos flores abjecto decore coloris contempletur, deformes nimirum ipſi videantur: at iidem donec florent, & colorem obtinent, ſunt ſpecioſiſſimi. *Men.* Proinde illud demiror Mercuri, ſi Græci non intellexerint ſeſe pro re uſque adeò momentanea, quæque tam facilè emarceſceret, laborare. *Merc.* Non mihi vacat Menippe, tecum philoſophari. Quare delecto loco ubicunque velis, proſterne temet, ac recumbe. Ego verò mortuos alios traducam.

1 Ἀνεμέσητον] Ex Homeri Iliad. 3. οὐ Νέμεσις. Ariſtæn. alii. *Bourd.*

ΑΙΑΚΟΥ, ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ, ΜΕΝΕΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΠΑΡΙΔΟΣ.

ΑΙΑΚΟΣ.

Τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην προσπεσών; Πρ. ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέθανον, [1] ἡμι-

ÆACI, PROTESILAI, MENELAI, ET PARIDIS.

ÆACVS.

Quamobrem Proteſilae, in Helenam irruens, illam ſtrangulas? *Prot.* Quoniam ejus cauſa Æace, im-

1 Ἡμιτελῆ] Ex Ilia. 2. Philo. Heroic. ex quib. hic dial. & dial. Plutonis & Pro

λῆ μὲν τὸν δόμον καταλιπὼν, ...ρον τε τὴν νεόγαμον γυναῖκα. ...ι. αἰτιῶ τοίνυν τὸν Μενέλαον, ὅστις ...μᾶς ὑπὲρ τοιαύτης γυναικὸς ἐπὶ ...ροίαν ἤγαγεν. Πρω. σὺ λέγεις. ...κεῖνόν μοι αἰτιατέον. Μεν. οὐκ ἐ...ὲ ὦ βέλτιστε, ἀλλὰ δικαιότερον τὸν ...άριν, ὃς ἐμοῦ τοῦ ξένου τὴν γυναῖκα ...αρὰ πάντα τὰ δίκαια ᾤχετο ἁρ...πάσας. οὗτος γὰρ οὐχ ὑπὸ σοῦ μό...ς, ἀλλ' ὑπὸ πάντων Ἑλλήνων τε ...αὶ βαρβάρων ἄξιος ἄγχεσθαι, το...ύτοις θανάτου αἴτιος γεγενημένος. ...Ιρω. ἄμεινον οὕτω. σὲ τοιγαροῦν ὦ ...ύσπαρι, οὐκ ἀφήσω ποτὲ ἀπὸ τῶν ...ειρῶν. Πα. ἄδικα ποιῶν ὦ Πρω...τεσίλαε. καὶ ταῦτα, ὁμότεχνον ὄν...α σοι. ἐρωτικὸς γὰρ καὶ αὐτός εἰμι, ...τῷ αὐτῷ θεῷ κατέχομαι. οἶσθα ...ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι, καί τις ἡμᾶς ...αίμων ἄγει ἔνθα ἂν ἐθέλῃ. καὶ ἀ...δύνατόν ἐστιν ἀντιτάττεσθαι αὐτῷ. ...Ιρω. σὺ λέγεις. εἴθε οὖν μοι τὸν ἔ...ρωτα ἐνταῦθα λαβεῖν δυνατὸν ἦν. ...Αἰ. ἐγώ σοι καὶ περὶ τοῦ ἔρωτος ἀπο...κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήσει γὰρ αὐ...τὸς μὲν, τοῦ ἐρᾶν τῷ Πάριδι ἴσως ...γεγενῆσθαι αἴτιος. τοῦ θανάτου δέ σοι, ...ουδένα ἄλλον ὦ Πρωτεσίλαε, ἢ σεαυ...τόν. ὃς ἐκλαθόμενος τῆς νεογάμου γυ...ναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθε τῇ Τρωάδι, ...τω φιλοκινδύνως, καὶ ἀπονενοημέ...νως προεπήδησας τῶν ἄλλων, δόξης ἐ...ρασθεὶς, δι' ἣν πρῶτος ἐν τῇ ἀπο...βάσει ἀπέθανες. Πρω. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ...ἐμαυτοῦ σοι ὦ Αἰακὲ ἀποκρινοῦμαι ...δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ τούτων αἴτιος, ...ἀλλ' ἡ μοῖρα, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ...ἐπικεκλῶσθαι. Αἰ. ὀρθῶς. τί οὖν τού...τους αἰτιᾷ.

imperfecta domo relicta, & quam nuper duxi, uxore vidua, mortuus ſum. *Æ.* Accuſa igitur Menelaum, qui vos omnes pro tali conjuge recuperanda, contra Trojam duxit. *Prot.* Rectè dicis accuſandum mihi eſſe illum. *Men.* Nequaquam me, ſed multò juſtiùs Paridem, qui hoſpiti mihi uxorem contra omne jus eripuit. Hic enim non modò abs te, verùm & ab omnibus, tum Græcis, tum Barbaris, meritò ſtrangulari debebat, ut qui tam multis mortis cauſa extiterit. *Prot.* Meliùs ſic: proinde te infœlix Pari, nunquam è manibus dimittam. *Par.* Injuriam feceris Proteſilae, idque ei qui eandem tecum artem exercet. Nam & ipſe amori ſum deditus, & ab eodem Deo teneor. Noſti autem, nobis invitis quædam fieri, & neſcio quem Deum ducere quocunque velit, eique repugnare impoſſibile eſſe. *Prot.* Rectè dicis. Vtinam igitur Cupidinem ipſum hic comprehendere mihi liceat. *Æ.* At ego pro Cupidine juſta tibi reſpondebo. Dicit enim ille. Seſe quidem Paridi fortaſſis fuiſſe cauſam amandi: mortis verò cauſam tibi neminem alium, quàm te ipſum fuiſſe. Proteſilae, qui nuper ductæ conjugis oblitus, cùm Troadi appropinquaretis, omni contempto periculo, ac velut dementatus, ante reliquos omnes exiliiſti, gloriæ nimirum cupidus, propter quam etiam primus in navium egreſſu occiſus fuiſti. *Prot.* ...go etiam Æace tibi pro me ipſo juſtiora reſpondebo. Neque enim ...orum mihi cauſa fui, ſed fatum, & quòd jam inde ab initio ita præ...eſtinatum fuerat. *Æ.* Rectè. Quid igitur hos accuſas.

...roteſilai, quem tangit in Charonte ſive Contempl. & in Catapl. ubi quædam. ...ourd.

ME-

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ Αἰακὲ, περιήγησαί μοι τὰ ἐν ᾅδου πάντα. Αι. οὐ ῥᾴδιον ὦ Μένιππε ἅπαντα. ὅσα μέντοι κεφαλαιώδη, μάνθανε. οὑτοσὶ μὲν, ὅτι Κέρβερός ἐστιν. οἶσθα καὶ τὸν πορθμέα τοῦτον, ὅς σε διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνην. καὶ τὸν Πυριφλεγέθοντα ἤδη ἑώρακας ἐσιών. Με. οἶδα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυλωρεῖς, καὶ τὸν βασιλέα εἶδον, καὶ τὰς Ἐριννῦς. τοὺς δ' ἀνθρώπους μοι τοὺς πάλαι δεῖξον. καὶ μάλιστα τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αι. οὗτος μὲν, Ἀγαμέμνων. οὗτος δ' Ἀχιλλεύς. οὗτος δὲ, Ἰδομενεὺς πλησίον. ἔπειτα Ὀδυσσεύς. εἶτα Αἴας, καὶ Διομήδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν Ἑλλήνων. Με. βαβαὶ Ὅμηρε, οἷά σοι τῶν ῥαψῳδιῶν τὰ κεφάλαια χαμαὶ ἔρριπται, ἄγνωστα, καὶ ἄμορφα, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολύς. ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστι; Αι. Κῦρός ἐστιν. οὗτος δὲ, Κροῖσος. καὶ παρ' αὐτὸν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὑπὲρ τούτους, Μίδας. ἐκεῖνος δὲ, Ξέρξης. Με. εἶτα σὲ ὦ κάθαρμα ἡ Ἑλλὰς ἔφριττε ζευγνῦντα μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ὀρῶν πλεῖν ἐπιθυμοῦντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖσός ἐστι; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κόρρης ἐπίτρεψον. Αι. μηδαμῶς. διαθρύψεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον γυναικεῖον ὄν. Με. οὐκοῦν, ἀλλὰ προσπτύξομαί γε πάντως ἀνδρογύνῳ ὄντι. Αι. βούλει σοι ἐπιδείξω καὶ τοὺς σοφούς; Με. νὴ Δία γε.

MENIPPI ET ÆACI.

MENIPPVS.

Per Plutonem, Æace omnia mihi, quæ ſun apud inferos, expone Æ. Haud facile, Me nippe, omnia: ſed quæ ſumma tim indicari poſſunt, accipe Hic quidem eſt Cerberus: noſti & portitorem hunc, qui te trajecit præterea lacum & Pyriphlege thontem jam vidiſti, quum in greſſus es. *Men.* Hæc novi: & te aditus cuſtodem. Regem et iam vidi, & furias. Homines ve rò priſcos, eoſque maximè qu nobiles fuerunt, oſtende. Æ Hic eſt Agamemnon: ille Achil les; qui propiùs aſſidet, Idome neus: deinde Vlyſſes, poſte Ajax & Diomedes, atque Græ corum præſtantiſſimi. *Men.* Pa pæ Homere, ut humi project jacent tuarum rhapſodiarum ca pita, ignobilia, & informia, pul vis omnia, & meræ nugæ: ca duca revera capita. Hic verò Æace quiſnam eſt? *Æ.* Cyru eſt. Hic verò Crœſus, juxtaqu ipſum Sardanapalus: ultra ho omnes Midas, ille verò Xerxes *Men.* Et te ô ſcelеſte tota exhor ruit Græcia, jungentem ponti bus Helleſpontum, & per mon tes ipſos navigare affectantem Quales verò eſt Crœſus? Sed huic Sardanapalo Æace, permitte mi hi, ut inflicto colapho, caput demulceam. *Æ.* Nequaquam. Comminueres enim ipſi calvariam, cùm ſit adeò muliebris. *Men.* Attamen amplexabor illum, ut pote planè ſemivirum *Æ.* Vis ut tibi doctos etiam oſtendam? *Men.* Etiam per Iovem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ι. Προσῆτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγό-
ας ἐστί. Με. χαῖρε ὦ Εὔφορβε, ἢ
πολλον, ἢ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς. Πυ.
, καὶ σύ γε ὦ Μένιππε. Με. οὐκ
ι [1] χρυσοῦς ὁ μηρός ἐστί σοι.
υ. οὐ γάρ. ἀλλὰ φέρε ἴδω εἴ τι σοι
ώδιμον ἡ πήρα ἔχει. Με. κυάμους
γαθέ. ὥστε οὐ τοῦτό σοι ἐδώδιμον.
υ. δὸς μόνον. ἄλλα παρὰ νεκροῖς
γματα. ἔμαθον γὰρ, ὡς οὐδὲν
ον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τοκήων
θάδε. Αι. οὗτος δὲ, Σόλων ὁ Ε'-
κεστίδου, καὶ Θαλῆς ἐκεῖνος. καὶ
ρ' αὐτοὺς, Πιττακὸς, καὶ οἱ ἄλ-
ι. ἑπτὰ δὲ πάντες εἰσὶν ὡς ὁρᾷς.
ε. ἄλυποι οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνοι,
φαιδροὶ τῶν ἄλλων. ὁ δὲ σποδοῦ
έως, ὥσπερ [2] ἐγκρυφίας ἄρτος,
ταῖς φλυκταίναις ὅλος ἐξηνθη-
ς, τίς ἐστιν; Αι. Ε'μπεδοκλῆς ὦ
νιππε, ἡμίεφθος ἀπὸ τῆς Αἴτνης
ρών. Με. ὦ χαλκόπου βέλτιστε,
παθὼν σεαυτὸν ἐς τοὺς κρατῆρας
βαλες; Εμ. μελαγχολία τίς ὦ
νιππε. Με. οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ
οδοξία, καὶ τῦφος, καὶ πολλὴ
υζα. ταῦτά σε ἀπηνθράκωσεν αὐ-
ς κρηπῖσιν οὐκ ἄξιον ὄντα. πλὴν
λ' οὐδέν σε τὸ σόφισμα ὤνησεν.
φώρασθης γὰρ τεθνεώς. ὁ Σωκρά-
δὲ ὦ Αἰακὲ, ποῦ ποτε ἄρα ἐστί;
μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους
εῖνος ληρεῖ τὰ πολλά. Με. ὅ-
ς ἐβουλόμην ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου
αὐδέ ἐστιν. Αι. ὁρᾷς τὸν φαλακρόν;
. ἅπαντες φαλακροί εἰσιν. ὥστε
ντων ἂν εἴη τοῦτο τὸ γνώρισμα.

Æ. En tibi primus hic eſt Pythagoras. *Men.* Salve Euphorbe, ſive Apollo, ſive denique quodcunque voles. *Pyth.* Ita ſanè: & tu quoque Menippe. *Men.* Annon amplius aureum illud femur habes? *Pyth.* Non: ſed age cedo, ſiquid edule habet hæc tua pera. *Men.* Fabas, ô bone: quare nihil hic eſt quod tu poſſis edere. *Pyth.* Da modò. Nam hic apud manes alia ſunt dogmata: didici enim nihil hic fabis & parentum teſticulis inter ſe ſimile eſſe. *Æ.* Porrò, hic eſt Solon. Execeſtidis filius, & Thales ille: & juxta ipſos Pittacus, aliique: ſuntque ut vides, omnes ſeptem. *Men.* Læti ſunt, Æace, hi ſoli, & præter cæteros, alacres. Sed hic cinere oppletus, qualis ſubcineritius panis, hic crebris puſtulis effloreſcens, quiſnam eſt? *Æ.* Empedocles Menippe, ſemicoctus ab Ætna monte huc profectus. *Men.* O Æripes optime: quid tibi acciderat, ut teipſum in crateris Ætnæ injiceres? *Emp.* Inſania quædam Menippe. *Men.* Minimè per Iovem, ſed quædam inanis gloriæ affectatio, & faſtus, & multa dementia. Hæc fecerunt ut quanvis indignus, unà cum crepidis conflagrares. Verùm tamen nihil profuit tibi hoc commentum: deprehenſus enim es & ipſe mortuus. Vbi verò locorum eſt Socrates? *Æ.* Cum [Ne]ſtore, & Palamede ille plerunque nugatur. *Men.* Cuperem [t]amen ipſum videre, ſicubi locorum hic eſſet. *Æ.* Videſne cal[vu]m illum? *Men.* Calvi ſunt omnes: quare omnium hæc nota fuerit.

[1] Χρυσοῦς ὁ μηρὸς] Paſſim hoc. *Bourd.*
[2] Ε'γκρυφίας ἄρτος] Ο' ἐν σποδῷ γινόμενος διὰ τὸ μὴ εἶναι κλίβανον. He[ſyc]. de pane ῥυπαρῷ alii dixerunt. Luciani Lexiph. ſic poſt; αὐτοπυρίτην. [I]d[e]ı.

Αι. τὸν σιμὸν λέγω. Με. καὶ τοῦθ' ὅμοιον. σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ ζητεῖς ὦ Μένιππε; Με. καὶ μάλα ὦ Σώκρατες. Σω. τί τὰ ἐν Ἀθήναις; Με. πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν λέγουσι. καὶ τά γε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι. μάλα πολλοί. τά δ' ἄλλα ἑώρακας οἶμαι, οἷος ἧκε παρὰ σοὶ Ἀρίστιππος, καὶ Πλάτων αὐτός. ὁ μὲν ἀποπνέων μύρου. ὁ δὲ, τοὺς ἐν Σικελίᾳ τυράννους θεραπεύειν ἐκμαθών. Σω. περὶ ἐμοῦ δὲ τί φρονοῦσιν; Με. εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ. τά γε τοιαῦτα πάντες οὖν σε θαυμάσιον οἴονται ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. Σω. καὶ αὐτὸς ἔφασκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ δὲ, εἰρωνείαν ᾤοντο τὸ πρᾶγμα εἶναι. Με. τίνες δὲ οὗτοί εἰσιν οἱ περὶ σέ; Σω. Χαρμίδης ὦ Μένιππε, καὶ Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου. Με. εὖγε ὦ Σόκρατες, ὅτι κἀνταῦθα μέτει τὴν σαυτοῦ τέχνην, καὶ οὐκ ὀλιγωρεῖς τῶν καλῶν. Σω. τί γὰρ ἂν ἄλλο ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλησίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δοκεῖ. Με. μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι, πλησίον οἰκήσων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ ὀλίγα γελάσεσθαι, οἰμωζόντων ἀκούων. Αι. κἀγὼ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις ἡμᾶς νεκρῶν λάθῃ διαφυγών. τὰ πολλὰ δ' ἐσαῦθις ὄψει ὦ Μένιππε. Με. ἄπιθι. καὶ ταυτὶ γὰρ ἱκανὰ ὦ Αἰακέ.

rit. *Æ.* Simum iſtum dico. *Me*
Et hoc ſimile eſt omnium: na
& ſimi omnes ſunt. *Soc.* Me
quæris Menippe. *Men.* Etiam S
crates. *Soc.* Quo pacto res Ath
nis ſe habent? *Men.* Multi jun
rum ſe philoſophari profitentu
Ac habitum certè ipſum, &
ceſſum, ſi quis aſpiciat, ſum
philoſophi videntur, admodu
multi. Cæterùm vidiſti qua
ad te venerit Ariſtippus, & P
to ipſe: alter quidem olens u
guenta, alter Siciliæ tyran
adulari doctus. *Soc.* At de
quid ſentiunt? *Men.* Beatus h
mo es ô Socrates, quod ad
hujuſmodi attinet. Omnes i
que te admirabilem virum fu
exiſtimant, atque hæc omnia
gnoviſſe (decet enim opinor
rum hic dicere) cùm nihil ſci
Soc. Et ipſe hæc illis diceba
ſed eam rem illi ſimulation
eſſe putabant. *Men.* Sed quin
iſti ſunt circa te? *Soc.* Charm
des, Menippe, & Phædrus,
Cliniæ filius. *Men.* Euge Soc
tes, quoniam & hic tuam art
exerces, nec formoſos iſtos
gligis. *Soc.* Quid enim aliu
quod ſit ſuavius agerem? ſe
videtur, prope nos recum
Men. Non per Iovem: Crœſ
enim & Sardanapalum adeo,
rum accola futurus, quippe
hi videor non pauca ridenda ha
turus, quum plorantes illos
diam. *Æ.* Ego quoque jam abeo, nequis mortuorum clam no
aufugiat. Multa etiam aliàs videbis Menippe. *Men.* Abeas licet: e
nim hæc ſufficiunt Æace.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΚΕΡΒΕΡΟΥ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ὦ Κέρβερε, συγγενὴς γάρ εἰμί σοι, κύων καὶ αὐτὸς ὤν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς Στυγὸς οἷος Σωκράτης ὁπότε κατῄει πρὸς ὑμᾶς. εἰκὸς δέ σε θεὸν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀνθρωπίνως φθέγγεσθαι ὁπότ' ἐθέλοις. Κερ. Πόρρωθεν μὲν ὦ Μένιππε, παντάπασιν ἐδόκει ἀτρέπτῳ προσώπῳ προσιέναι, καὶ οὐ πάνυ δεδιέναι τὸν θάνατον δοκῶν. καὶ τοῦτ' ἐμφῆναι τοῖς ἔξω τοῦ στομίου ἑστῶσιν ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ ἔκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος, καὶ εἶδε τὸν ζόφον, κἀγὼ ἔτι διαμέλλοντα αὐτὸν δακὼν τῷ κωνείῳ, κατέσπασα τοῦ ποδός, ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε, καὶ τὰ ἑαυτοῦ παιδία ὠδύρετο, καὶ παντοῖος ἐγίνετο. Με. Οὐκοῦν σοφιστὴς ὁ ἄνθρωπος ἦν, καὶ οὐκ ἀληθῶς κατεφρόνει τοῦ πράγματος; Κερ. οὔκ. ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγκαῖον αὐτὸ ἑώρα, κατεθρασύνετο ὡς δῆθεν οὐκ ἄκων πεισόμενος, ὅπερ πάντως ἔδει παθεῖν, ὡς θαυμάσονται οἱ θεαταί. καὶ ὅλως, περὶ πάντων γε τῶν τοιούτων εἰπεῖν ἂν ἔχοιμι, ἕως τοῦ στομίου τολμηροὶ, καὶ ἀνδρεῖοι. τὰ δ' ἔνδοθεν, ἔλεγχος ἀκριβής. Με. ἐγὼ δὲ πῶς σοι κατεληλυθέναι ἔδοξα; Κερ. μόνος ὦ Μένιππε ἀξίως τοῦ γένους, καὶ Διογένης πρὸ σοῦ. ὅτι μὴ ἀναγκαζόμενοι εἰσῄειτε, μηδ' ὠθούμενοι, ἀλλ' ἐθελούσιοι γελῶντες, οἰμώζειν παραγγείλαντες ἅπασιν.

MENIPPI ET CERBERI.

MENIPPVS.

Heus Cerbere, quandoquidem mihi tecum cognatio quædam intercedit, cùm & ipſe ſim Canis, dic mihi per Stygem, qualis eſſet Socrates cùm huc deſcenderet. Veriſimile eſt autem te, Deus cùm ſis, non latrare modò, ſed etiam humano more loqui, ſiquando velis. *Cer.* Cùm procul adhuc abeſſet, Menippe, videbatur vultu prorſus conſtanti accedere, ac ſi mortem nihil omnino formidaret, iiſque qui extra ſpecum ſtabant hoc ipſum indicare vellet. Verùm ſimul atque deſpexit in hiatum, viditque caliginem hanc, ſimulque ego cunctantem illum aconito mordens, pede correptum detraxi, infantium ritu ejulabat, ſuoſque deplorabat liberos, nihilque non faciebat in omnem ſpeciem ſe convertens. *Men.* Num igitur ille erat ſophiſta, nec verè mortem contemnebat? *Cer.* Haud verè. Cæterum ubi vidit id eſſe neceſſe, audaciam quandam præ ſe ferebat, quaſi verò volens id eſſet paſſurus, quod volenti nolenti erat ferendum: videlicet ut ſpectatoribus eſſet miraculo. Atque in univerſum, de omnibus hujuſmodi viris verè dicere poſſim: ad fauces uſque ſpecus, intrepidi ſunt fortes: intus verò quum ſunt, nihil mollius neque fractius. *Men.* Ego verò quonam animo tibi viſus ſum deſcendiſſe? *Cer.* Vnus mortalium deſcendiſti, ut tuo genere dignum erat, & prior te Diogenes: quidem nec coacti, nec intruſi intraſtis: verùm ultronei & ridentes, atq; omnibus plorare renunciantes.

ΧΑΡΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΧΑΡΩΝ.

Ἀπόδος ὦ κατάρατε τὰ πορθμία. Με. βόα, εἰ τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρων. Χα. ἀπόδος φημὶ, ἀνθ' ὧν σε διεπορθμεύσάμην. Με. οὐκ ἂν λάβοις παρὰ τοῦ μὴ ἔχοντος. Χα. ἔστι δέ τις ὀβολὸν μὴ ἔχων; Με. εἰ μὲν καὶ ἄλλός τις, οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω. Χα. καὶ μὴν ἄγξω σε νὴ τὸν Πλούτωνα ὦ μιαρὲ, ἢν μὴ ἀποδῷς. Με. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σου πατάξας, διαλύσω τὸ κρανίον. Χα. μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν; Με. ὁ Ἑρμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ἀποδότω, ὅς με παρέδωκέ σοι. Ερ. νὴ Δία ὀναίμην, εἰ μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνειν τῶν νεκρῶν. Χα. οὐκ ἀποστήσομαί σου. Με. τούτουγε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον, παράμενε. πλὴν ἀλλ' ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς ἂν λάβοις; Χα. σὺ δ' οὐκ ᾔδεις ὡς κομίζειν δέον; Με. ᾔδειν μὲν, οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν, ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποθανεῖν; Χα. μόνος οὖν αὐχήσεις προῖκα πεπλευκέναι; Με. οὐ προῖκα ὦ βέλτιστε. καὶ γὰρ ἤντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐπελαβόμην, καὶ οὐκ ἔκλαιον μόνος τῶν ἄλλων ἐπιβατῶν. Χα. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ πορθμία. τὸν ὀβολὸν ἀποδοῦναί σε δεῖ. οὐ θέμις ἄλλως γενέσθαι. Με. γὰρ οὐκοῦν ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν βίον. Χα. χαρίεν λέγεις, ἵνα καὶ πληγὰς ἐπὶ τούτῳ παρὰ τοῦ Αἰακοῦ προσλάβω. Με. μὴ ἐνόχλει οὖν. Χα. δεῖξον τί ἐν τῇ πήρᾳ ἔχεις. Με. θέρμους εἰ θέλεις, καὶ τῆς Ἑκάτης

CHARONTIS ET MENIPPI.

CHARON.

Redde naulum ſcele Men. Vociferare, quidem hoc tibi cundius eſt Char Ch. Redde, inqua quod pro trajectione debes. M Haudquaquam accipere poſſi eo qui non habet. Ch. An quiſpiam qui ne obolum quid habeat? Men. Sit-ne alius q piam, equidem ignoro: ipſe tè non habeo. Ch. Atqui pra cabo te per Ditem impuriſſim reddas. Men. At ego illiſo ba lo tibi caput diffindam. Ch. N ergo te tam longo trajectu gr tranſvexero? Men. Meo non Mercurius tibi reddat, ut qui tibi tradiderit. Merc. Bellè cum agatur per Iovem, ſi no ne mortuorum mihi ſit ſolv dum. Ch. Non omittam te. M Quin igitur vel hujus gratia ge navim trahere, quamqu quod non habeo, quinam a pias. Ch. At tu neſciebas tibi fuerit afferendum? Men. quidem ſciebam, verùm non bebam. Quid igitur? ideóne hi non erat moriendum? Solus ergo gloriabere te g tranſvectum? Men. Haud gr ô præclare: ſiquidem ſenti exhauſi, & remum arripui vectorum omnium unus non lavi. Ch. Iſta nihil ad naul obolum reddas oportet, ne enim fas eſt ſecus fieri. M Proinde me rurſus in vitam revehe. Ch. Bellè dicis ut pro plagas ab Æaco accipiam. Men. Ergo moleſtus ne ſis. Ch. Oſt de quid habeas in pera. Men. Lupinum ſi velis, & Hecatæ

n

…δεῖπνον. Χα. πόθεν τοῦτον ἡμῖν …ρμῆ τὸν κύνα ἤγαγες; οἷα δὲ καὶ …λει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ἐπιβα… ἁπάντων καταγελῶν, καὶ ἐπι…πτων, καὶ μόνος ᾄδων, οἰμω…των ἐκείνων. Ερ. ἀγνοεῖς ὦ Χά… ὁποῖον ἄνδρα διεπόρθμευσας; …ὕθερον ἀκριβῶς, κοὐδενὸς αὐτῷ …ει. οὗτός ἐστιν ὁ Μένιππος. Χα. … μὴν ἄν σε λάβω ποτέ; Με. …λάβῃς ὦ βέλτιστε, δὶς δὲ οὐκ ἂν …οις.

nam. *Ch.* Vnde nobis hunc canem adduxiſti Mercuri? tum qualia garriebat inter navigandum? vectores omnes irridens, & dicteriis inceſſens, unuſque cantillans, illis plorantibus. *Merc.* Neſcis Charon qualem virum tranſvexeris, planè liberum, cuique nihil omnino ſit curæ. Hic eſt Menippus. *Ch.* Atqui ſi unquam poſthac te recepero. *Men.* Si receperis ô præclare: bis quidem recipere non poſſis.

…ΛΟΥΤΩΝΟΣ, ΚΑΙ ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΥ.

ΠΛΟΥΤΩΝ.

Ὦ Δέσποτα, καὶ βασιλεῦ, καὶ ἡμέτερε Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμητρος θύγατερ, μὴ ὑπερίδητε δέησιν ἐρωτικήν. Πλου. σὺ δὲ … δέῃ παρ᾽ ἡμῶν; ἢ τίς ὢν …χάνεις; Πρω. εἰμὶ μὲν Πρωτε…λαος ὁ Ἰφίκλου, Φυλάκιος, συ…πώτης τῶν Ἀχαιῶν, καὶ πρῶτος …θανὼν τῶν ἐπ᾽ Ἰλίῳ. δέομαι δὲ ἀ…θεὶς πρὸς ὀλίγον, ἀναβιῶναι πά…. Πλου. τοῦτον μὲν τὸν ἔρωτα ὦ …ωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ ἐρῶσι. …λὴν οὐδεὶς ἂν αὐτῶν τύχῃ. Πρω. … οὐ τοῦ ζῆν Αἰδωνεῦ ἐρῶ ἔγωγε, …γυναικὸς δὲ, ἣν νεόγαμον ἔτι ἐν τῷ …λάμῳ καταλιπὼν, ᾠχόμην ἀπο…έων. εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν τῇ ἀ…βάσει ἀπέθανον ὑπὸ τοῦ Ἕκτορος. …οὖν ἔρως τῆς γυναικὸς, οὐ μετρίως …κναίει με ὦ δέσποτα. καὶ βού…λομαι κἂν πρὸς ὀλίγον ὀφθεὶς αὐ…τῇ, καταβῆναι πάλιν. Πλου. οὐκ ἔ…πιες ὦ Πρωτεσίλαε τὸ Λήθης ὕδωρ;

PLVTONIS ET PROTESILAI.

PLVTO.

O Domine, ô rex, ô noſter Iupiter, & tu Cereris filia, ne deſpiciatis preces amatorias. *Pl.* Tu verò quid precaris à nobis? aut quis denique es? *Prot.* Equidem ſum Proteſilaus Iphicli filius, Phylacenſis, commilito Græcorum, qui primus eorum qui ad Ilium profecti ſunt, occiſus fui. Precor autem ut dimiſſus hinc, modicum temporis reviviſcam. *Pl.* Hunc amorem, Proteſilaë, omnes mortui amant: ſed nullus tamen ipſorum potitur eo. *Prot.* At non vitæ, ſed uxoris amore teneor, quam nuper ductam domi reliqui, ad bellum navigando profectus. Deinde infelix, in egreſſu navium, ab Hectore occiſus ſum. Itaque conjugis amor, non mediocriter me torquet, Do…ne: voloque, ſi vel paululum ab ipſa conſpectus fuero, rurſum …c deſcendere. *Pl.* Non bibiſti, Proteſilae, Lethæam aquam?

Πρω. καὶ μάλα ὦ δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑπέρογκον ἦν. Πλου. οὐκοῦν περίμεινον. ἀφίξεται γὰρ κἀκείνη ποτὲ, οὐδὲν σε ἀνελθεῖν δεήσει. Πρω. ἀλλ᾽ οὐ φέρω τὴν διατριβὴν ὦ Πλούτων. ἠράσθης δὲ καὶ αὐτὸς ἤδη, καὶ οἶσθα οἷον τὸ ἐρᾶν ἐστιν. Πλου. εἶτα τί σε ὀνήσει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶναι, μετ᾽ ὀλίγον τὰ αὐτὰ ὀδυρούμενον; Πρω. οἶμαι πείσειν κἀκείνην ἀκολουθεῖν παρ᾽ ὑμᾶς. ὥστε ἀνθ᾽ ἑνὸς, δύο νεκροὺς λήψῃ μετ᾽ ὀλίγον. Πλου. οὐ θέμις γενέσθαι ταῦτα. οὐδὲ ἐγένετο πώποτε. Πρω. ἀναμνήσω σε ὦ Πλούτων. Ὀρφεῖ γὰρ δι᾽ αὐτὴν ταύτην τὴν αἰτίαν τὴν Εὐρυδίκην παρέδοτε, [1] καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαριζόμενοι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὢν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῆναι; πῶς δὲ κἀκείνη προσόψεταί σε, οὐδὲ διαγνῶναι δυναμένη; φοβήσεται γὰρ εὖ οἶδα, καὶ φεύξεταί σε. καὶ μάτην ἔσῃ τοσαύτην ὁδὸν ἀνεληλυθώς. Περ. οὐκοῦν ὦ ἄνερ, σὺ καὶ τοῦτ᾽ ἴασαι, καὶ τὸν Ἑρμῆν κέλευσον, ἐπειδὰν ἐν τῷ φωτὶ ἤδη ὁ Πρωτεσίλαος ᾖ, καθικόμενον ἐν

Prot. Etiam Domine : ſed h
res prævaluit pondere. *Pl.* I
tur expecta : adveniet enim &
la quandoque, neque nunc qu
quam opus erit ut aſcendas i
rum. *Prot.* Sed moram hanc P
to, ferre nequeo. Amaſti aut
tu quoque aliquando, ac no
quales res, Amor ſit. *Pl.* Ecq
adeò juvabit te unum diem re
viſcere, deinde autem eadem h
paulò poſt lugere ? *Prot.* Sp
me etiam illam adducturum,
huc ad vos ſequatur me: qu
pro uno mortuo, paulò poſt d
recipies. *Pl.* Haud fas eſt iſta
ri : nec uſquam ſimile quid
ctum eſt. *Prot.* At ego in r
moriam revocabo tibi Plu
Nam Orpheo ob ipſam hanc c
ſam Eurydicen uxorem reddi
ſtis, & cognatam meam Al
ſtin emiſiſtis, Herculi gratific
tes. *Pl.* Optaris autem cum
nuda atque deformi calva
formoſæ illi ſponſæ tuæ in c
ſpectum venire ? Quo pacto
tem illa etiam aſpiciat te, qua
dignoſcere quidem ampliùs
poterit ? Terrebitur enim
ſcio, teque fugiet : & fruſtra tantum iter remenſus eris. P
Proinde mi vir, huic rei remedium adhibe : ac Mercurium ju
ut poſtquam ad lucem pervenerit Proteſilaus, contactum vir
n

1 Καὶ τὴν ὁμογενῆ μου Ἄλκηστιν παρεπέμψατε] Si velis ſcire, lector, in
gradu conſanguinitatis fuerint Proteſilaus & Alceſtis, en tibi ſtemma ex Apo
doro, Didymo, Pindari Scholiaſte, Plutarcho, Pauſania & aliis.

Æolus.

Creteus	Deioneus
Pelias	Phylacus
Alceſtis	Iphiclus
	Proteſilaus. *Palm.*

1 E

…ῥάβδῳ, νεανίαν εὐθὺς καλὸν ἀ-
…περγάσηται αὐτὸν, οἷος ἦν ἐκ τοῦ
…στοῦ. Πλου. ἐπεὶ Περσεφόνῃ συν-
…δεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὖθις, ποίη-
…νυμφίον. σὺ δὲ μέμνησο, μίαν
…λαβὼν ἡμέραν.

mox in adoleſcentem formoſum convertat eum, qualis erat cùm è ſponſæ thalamo prodiret. *Pl.* Quoniam & Proſerpinæ hoc videtur, hunc ad ſuperos rurſus perductum, Mercuri, ſponſum …ito. Tu verò memineris unicum diem tibi eſſe permiſſum.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΜΑΥΣΩΛΟΥ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ὦ Κὰρ, ἐπὶ τίνι μέγα φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μαυ. καὶ τῇ βασιλείᾳ μὲν ὦ Σινωπεῦ, …βασίλευσα Καρίας μὲν ἁπά…, ἦρξα δὲ καὶ Λυδῶν ἐνίων. καὶ …ους δέ τινας ὑπηγαγόμην, καὶ …ρι Μιλήτου ἐπέβην, τὰ πολλὰ …ωνίας καταστρεφόμενος. καὶ κα… ἦν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πο…οις καρτερός. τὸ δὲ μέγιστον, ἐν Ἁλικαρνασσῷ μνῆμα παμ…εθες ἔχω ἐπικείμενον, ἡλί… οὐκ ἄλλος νεκρὸς, ἀλλ' οὐδὲ οὕ… ἐς κάλλος ἐξησκημένον, ἵπ…, καὶ ἀνδρῶν, ἐς τὸ ἀκριβέ…ον εἰκασμένων λίθου τοῦ καλλίστου, …οὐδὲ νεὼν εὕροι τις ἂν ῥᾳδίως. …δοκῶ σοι δικαίως ἐπὶ τούτοις μέ… φρονεῖν; Διο. ἐπὶ τῇ βασιλείᾳ …ς, καὶ τῷ κάλλει, καὶ τῷ βάρει …τάφου; Μα. νὴ Δί' ἐπὶ τούτοις. … ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε, οὔτε …χὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορ… πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἑλοίμε… δικαστὴν εὐμορφίας πέρι, οὐκ …ω εἰπεῖν τίνος ἕνεκα τὸ σὸν κρα…ν προτιμηθείη ἂν τοῦ ἐμοῦ. φα-

DIOGENIS ET MAVSOLI.

DIOGENES.

Heus tu Car, quare es inſolens? teque dignum cenſes qui nobis omnibus anteponare? *Mau.* Primùm regni quidem nomine ô Sinopenſis, quippe qui Cariæ univerſæ rex fuerim, & Lydiæ gentibus aliquot imperaverim: tum & inſulas nonnullas ſubegerim, Miletum uſque pervenerim, pleriſque Ioniæ partibus vaſtatis. Adhæc formoſus eram ac procerus, & in rebus bellicis prævalidus. Poſtremò, quod omnium eſt maximum, in Halicarnaſſo monumentum erectum habeo, ſingulari magnitudine, quantum nemo alius defunctorum, neque pari pulchritudine conditum poſſidet, viris & equis pulcherrimo ex ſaxo, ad vivam formam abſolutiſſimo artificio expreſſis: quale fanum nemo facilè inveniat. Num injuria tibi videor has ob res efferri? *Diog.* Ob imperium ais, ob formam, & ſepulchri molem. *Mau.* Per Iovem, …hæc inquam. *Diog.* Atqui formoſe Mauſole, neque viris illæ neque …rma tibi amplius adeſt: adeò ut ſiquem formæ arbitrum elegerimus, …cere nequeam, quamobrem ab illo tua calvaria meæ præferatur,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνά. καὶ τοὺς ὀδόντας ὁμοίως προφαίνομεν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἀφῃρήμεθα, καὶ τὰς ῥῖνας ἀποσεσιμώμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκεῖνοι λίθοι, Ἁλικαρνασσεῦσι μὲν ἴσως εἶεν ἐπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὡς δή τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἐστι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φὴς, ὅτι μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιεζόμενος. Μαυ. ἀνόνητα οὖν μοι ἐκεῖνα πάντα. καὶ ἰσότιμος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διογένης. Διο. οὐκ ἰσότιμος ὦ γενναιότατε. οὐ γάρ. Μαύσωλος μὲν γὰρ οἰμώξεται, μεμνημένος τῶν ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς εὐδαιμονεῖν ᾤετο. Διογένης δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ. καὶ τάφον ὁ μὲν, ἐν Ἁλικαρνασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτεμισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀδελφῆς, κατεσκευασμένον. ὁ Διογένης δὲ, τοῦ μὲν σώματος, εἰ καί τινα τάφον ἔχει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμελεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ τοῖς ἀρίστοις περὶ αὐτοῦ καταλέλοιπεν, ἀνδρὸς βίον βεβιωκὼς ὑψηλότερον, ὦ Καρῶν ἀνδραποδωδέστατε τοῦ σοῦ μνήματος, καὶ ἐν βεβαιοτέρῳ χωρίῳ κατεσκευασμένον.

ambæ enim calvæ ſunt & nuda & dentes pariter oſtendimu atque oculis orbati ſumus, ſimi que naribus deformati. Cæterù ſepulchrum & ſumptuoſa il ſaxa, Halicarnaſſeis forſitan j ctare licebit, & hoſpitibus gl riæ cauſa oſtentare, tanqua qui magnificam apud ſe ſtruct ram habeant. Verùm quid hi commoditatis ad te redeat, v egregie nequaquam video, n forſan illud commodum voca quòd plus oneris atque nos ſ ſtines, ſub tam ingentibus ſax preſſus. *Mau.* Ita-ne nihil il mihi cunducunt omnia? plan que pares erunt Mauſolus ac Di genes? *Diog.* Minimè pares, g neroſiſſime: minimè inquan Nam Mauſolus ingemiſcet, qu ties earum rerum meminerit, quas beatum eſſe ſe in terris e iſtimabat: Diogenes verò irrid bit ipſum. Atque hic quidem, ſ pulchrum ſibi Halicarnaſſi uxore Artemiſia, & ſorore pa tum memorabit: Diogenes verò de ſuo corpore ne id quidem n vit an habeat ſepulchrum: neq enim erat id ipſi curæ. Verù apud viros excellentiſſimos ſ famam reliquit, ut qui vitam exegerit viro dignam: tuo mon mento, Carum abjectiſſime, celſiorem, ac tutiore in loco ſu ſtructam.

..ΙΡΕΩΣ, ΘΕΡΣΙΤΟΥ, ..ΚΑΙ ΜΕΝΙΠΠΟΥ.

ΝΙΡΕΥΣ.

Ιδοὺ δὴ Μένιππος οὑτοσὶ δικάσει, πότερος εὐμορφότερός ἐστιν. εἰπὲ ὦ Μένιππε, οὐ καλλίων σοι δο..; Με. τίνες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον ..ναι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. Νι. ..ρεὺς, καὶ Θερσίτης. Με. πότε..ς ὁ Νιρεὺς, καὶ πότερος οὖν ὁ ..ρσίτης; οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον. ..ερ. ἓν μὲν ἤδη τοῦτ᾽ ἔχω, ὅτι ὅ..ιός εἰμί σοι, καὶ οὐδὲν τηλικοῦτον ..φέρεις, ἡλίκον σε Ὅμηρος ἐκεῖ.. ὁ τυφλὸς ἐπῄνεσεν, ἁπάντων ..ορφότατον προσειπών. ἀλλ᾽ ὁ φο.. ἐγὼ, καὶ ψεδνὸς, οὐδὲν χείρων ..άνην τῷ δικαστῇ. ὅρα δέ σοι ὦ ..ένιππε ὅν τινα καὶ εὐμορφότερον ..ῇ. Νι. ἐμέ γε τὸν Ἀγλαΐας, καὶ ..άροπος, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ ..ιον ἦλθον. Με. ἀλλ᾽ οὐχὶ καὶ ὑπὸ ..ν ὡς οἶμαι κάλλιστος ἦλθες, ἀλλὰ ..μὲν ὀστᾶ, ὅμοια. τὸ δὲ κρανίον, ..ώτῃ μόνον ἄρα διακρίνοιτο ἀπὸ .. Θερσίτου κρανίου, ὅτι εὔθρυπτον ..σόν. ἀλαπαδνὸν γὰρ αὐτὸ, καὶ ..κ ἀνδρῶδες ἔχεις. Νι. καὶ μὴν ἔ.. Ὅμηρον ὁποῖος ἦν ὁπότε συνεστρά..ευον τοῖς Ἀχαιοῖς. Με. ὀνείρατά ..οι λέγεις. ἐγὼ δὲ ἃ βλέπω, καὶ νῦν ..ζεις. ἐκεῖνα δὲ, οἱ τότε ἴσασιν. ..ι. οὐκοῦν ἐγὼ ἐνταῦθα εὐμορφότε..ός εἰμι ὦ Μένιππε; Με. οὔτε ἄλ..ος εὔμορφος, ἰσοτιμία γὰρ ἐν ἅ..ου. καὶ ὅμοιοι ἅπαντες. Θερ. ἐμοὶ καὶ τοῦτο ἱκανόν.

NIREI, THERSITÆ, ET MENIPPI.

NIREVS.

Ecce profectò Menippus hic judicabit uter noſtrûm ſit formoſior. Dic Menippe, annon tibi videor forma præſtantior? *Men.* At priùs quinam eſtis? nam hoc opinor ſcito eſt opus. *Nir.* Nireus & Therſites. *Men.* Vter Nireus, uter Therſites? nondum enim hoc ſatis liquet. *Th.* Iam unum hoc obtineo quòd tibi ſum ſimilis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, omnium formoſiſſimum appellans: verùm ille ego faſtigiato vertice, & glabro, nihilo te deterior viſus ſum judici. Iam verò tempus eſt Menippe ut pronuncies utrum altero formoſiorem putes. *Nir.* Nimirum me Aglaia & Charope prognatum, qui pulcherrimus Ilium veni. *Men.* Atqui non item ſub terram, ut puto, pulcherrimus veniſti: verùm oſſa tua aliis ſunt ſimilia. Porrò calvaria hoc uno inſigni à Therſite calvaria dignoſci poſſit, quòd tua delicata eſt: molliculam enim ac neutiquam virilem hanc habes. *Nir.* Attamen Homerum percontare, qua ſpecie tum fuerim, cùm inter Græcorum copias militarem. *Men.* Somnia mihi narras: ea verò quæ nunc habes ..go ſpecto: cæterùm illa norunt, qui id temporis vivebant. *Nir.* Quid ..itur tandem? annon hic formoſior ego ſum Menippe. *Men.* Neque .., neque alius eſt formoſus hoc in loco: ſiquidem apud inferos eſt ..qualitas, ſimileſque ſunt omnes. *Th.* Mihi quidem vel hoc ſat eſt.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΧΕΙΡΩΝΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ἤκουσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν, ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. Χει. ἀληθῆ ταῦτ' ἤκουσας ὦ Μένιππε. καὶ τέθνηκα ὡς ὁρᾷς, ἀθάνατος εἶναι δυνάμενος. Με. τίς δέ σε ἔρως τοῦ θανάτου ἔχεν, ἀνεράστου τοῖς πολλοῖς χρήματος; Χει. ἐρῶ πρὸς σὲ οὐκ ἀσύνετον ὄντα. οὐκ ἦν ἔτι ἡδὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθανασίας. Με. οὐχ ἡδὺ ἦν, ζῶντα ὁρᾷν τὸ φῶς; Χει. οὐκ ὦ Μένιππε. τὸ γὰρ ὁδὺ, ἔγωγε ποικίλον τί καὶ οὐχ ἁπλοῦν ἡγοῦμαι εἶναι. ἐγὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπολαύων τῶν ὁμοίων, ἡλίου, φωτὸς, τροφῆς. αἱ ὧραι δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γιγνόμενα ἅπαντα ἑξῆς ἕκαστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦντα θάτερον θατέρῳ. ἐνεπλήσθην γοῦν αὐτῶν. οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ ἀεὶ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μεταχεῖν ὅλως, τὸ τερπνὸν ἦν. Με. εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ ἐν ᾅδου δὲ πῶς φέρεις, ἀφ' οὗ προελόμενος αὐτὰ ἥκεις; Χει. οὐκ ἀηδῶς ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικὸν, καὶ τὸ πρᾶγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῆν ὥσπερ ἄνω, οὔτε πεινῆν δεῖ, ἀλλ' ἀνεπιδεεῖς τούτων ἁπάντων ἐσμέν. Με. ὅρα ὦ Χείρων μὴ περιπίπτῃς σεαυτῷ, καὶ ἐς τὸ αὐτό σοι ὁ λόγος περιστῇ. Χει. πῶς τοῦτο φής; Με. ὅτι εἰ τῶν ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον ἀεὶ καὶ ταὐ-

MENIPPI ET CHIRONIS.

MENIPPVS.

Equidem inaudivi Chiron, te, Deus cùm eſ ſes, mortem tamen op taſſe. *Ch.* Vera hæ ſunt quæ audiviſti Menippe: & mortuus ſum, ut vi des, cùm potuerim immortali eſſe. *Men.* At quænam te mort cupido tenuit, rei vulgo nimirum inamabilis? *Ch.* Dicam tibi viro non imprudenti. No erat amplius mihi jucundum immortalitate frui. *Men.* Quid? a injucundum erat vivere & lucen tueri? *Ch.* Erat Menippe. Nan quod jucundum vocant, varium illud, & neutiquam ſimplex eſſ duco. Verùm ego cùm ſempe viverem, iiſdemque fruerer, ſo le, luce, cibo: tum eædem ho ræ, & quæcunque in vita contin gunt, ordine ſingula recurrerent atque aliis alia per vices ſuccede rent, eorum cepit me ſatieta Neque enim in eo voluptas eſt ſi ta, ſi ſemper iiſdem fruare, ſed omnino permutes. *Men.* Probè lo queris Chiron. Verùm quo anim ters ea quæ apud inferos habes poſteaquam ad hæc tanquam a potiora te contuliſti? *Ch.* No injucundo Menippe: ſiquiden æqualitas res eſt prorſum popu laris: nihilque intereſt, utrun in luce quis agat, an in tenebris præterea neque ſitiendum eſt nobis, quemadmodum apud ſuperos, neque eſuriendum: ſed ejuſmodi rerum omnium indigentia vacamus. *Men.* Vide Chiron, ne tibi contradicas, & eodem tibi recidat oratio. *Ch.* Quamobrem iſt huc ais? *Men.* Quoniam ſi illud tibi faſtidio fuit, quòd in vita ſem-

pe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐγένετό σοι προσκορές, ἐν ταῦ-
ὅμοια ὄντα, προσκορῆ ὁμοίως
γένοιτο, καὶ δεήσει μεταβολὴν
ζητεῖν τινα. καὶ ἐν τεῦθεν ἐς ἄλ-
βίον, ὅπερ οἶμαι ἀδύνατον. Χα.
ὖν ἂν πάθοι τις ὦ Μένιππε; Με.
ερ οἶμαι, καὶ φασὶ, συνετὸν ὄν-
, ἀρέσκεσθαι, καὶ ἀγαπᾶν τοῖς
ροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῶν ἀφόρητον
αι.

per iiſdem ſimilibuſque rebus utendum erat, cùm hic itidem ſimilia ſint omnia, eodem modo tibi parient faſtidium, & quærenda erit aliqua ſtatus commutatio, atque hinc aliam in vitam migrandum, id quod arbitror fieri non poſſe. *Ch.* Quid igitur faciendum Menippe? *Men.* Illud nimirum, ut cùm ſis ſapiens, quemadmodum opinor, & vulgò prædicant, præſentibus rebus ſis contentus, boniquе conſulas quod adeſt, nec quicquam in his eſſe putes, quod ferri non queat.

ΙΟΓΕΝΟΥΣ, ΑΝΤΙΣΘΕΝΟΥΣ, ΚΑΙ ΚΡΑΤΗΤΟΣ.

ΔΙΟΓΕΝΗΣ.

Ἀντίσθενες, καὶ Κράτης, σχολὴν ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὐθὺ τῆς καθόδου περιπατήσοντες, ὀψόμενοι τοὺς κατιόντας οἵ τινές εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ιεῖ; Α. ἀπίωμεν ὦ Διόγενες. καὶ ἂν τὸ θέαμα ἡδὺ γένοιτο, τοὺς μὲν κρύοντας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ ἱκεύοντας ἀφεθῆναι. ἐνίους δὲ, μόλις ιόντας, καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντας, ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον. ρα. ἐγὼ γοῦν καὶ διηγήσομαι ὑμῖν εἶδον ὁπότε κατῄειν κατὰ τὴν ὁδόν. ιο. διήγησαι ὦ Κράτης. ἔοικας ρ τινα παγγέλοια ἐρεῖν. Κρα. ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαιν ὑμῖν, ἐν αὐτοῖς δὲ ἐπίσημοι, σμηνόδωρός τε ὁ πλούσιος, ὁ ἡέτερος, καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας παρχος, καὶ Ὀροίτης ὁ ἀρμένιος.

DIOGENIS, ANTISTHENIS, ET CRATETIS.

DIOGENES.

Ocium nunc agimus Antiſthenes, & tu Crates. Quare, cur ambulatum non imus ad Orci fauces, ut ibi videamus quinam ſint qui deſcendunt, & quid quiſque eorum agat? *Ant.* Eamus Diogenes, Etenim ſpectaculum hoc jucundum fuerit videre ut ipſorum alii lachrymantur, alii ſupplicant ut dimittantur: nonnulli etiam ægrè deſcendunt, & cervicem impellente Mercurio, tamen reluctantur, & nulla neceſſitate reſupini obnituntur. *Cr.* Ego verò etiam exponam vobis quæ in via vidi cùm huc deſcenderem. *Diog.* Expone Crates, videris enim quædam riſu omnino digna dicturus eſſe. *Cr.* Cùm alii multi nobiſcum deſcendebant, tum inter ipſos inſignes, Iſmenodorus ille dives ex noſtris, & Arſaces Medorum præfectus, & Orœtes Armenius.

Iſme-

ὁ μὲν οὖν Ἰσμηνόδωρος, ἐπεφόνευτο γὰρ ὑπὸ λῃστῶν περὶ τὸν Κιθαιρῶνα, ἐς Ἐλευσῖνα οἶμαι βαδίζων, ἔστενέ τε, καὶ τὸ τραῦμα ἐν ταῖν χεροῖν εἶχε. καὶ τὰ παιδία τὰ νεογνά, ἃ καταλελοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἑαυτῷ ἐπεμέμφετο τῆς τόλμης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερβάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐλευθερὰς χωρία πανέρημα ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διοδεύων, δύο μόνους οἰκέτας [1] ἐπήγετο. καὶ ταῦτα, φιάλας πέντε χρυσᾶς, καὶ [2] κυμβία τέτταρα μεθ' ἑαυτοῦ ἔχων. ὁ δὲ Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν ἐς τὸ βαρβαρικόν, ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτει πεζὸς βαδίζων, καὶ ἠξίου τὸν ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι. καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ συντεθνήκει, μιᾷ πληγῇ ἀμφότεροι διαπαρέντες ὑπὸ Θρᾳκός τινος πελταστοῦ, ἐν τῇ ἐπὶ τῷ Ἀράξῃ πρὸς τὸν Καππαδόκην συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγεῖτο, πολὺ τῶν ἄλλων προεξορμήσας. ὑποστὰς δὲ ὁ Θρᾷξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ἀποσείεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν, αὐτόν τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. Ἀν. πῶς οἷόν τε ὦ Κράτης, μιᾷ πληγῇ τοῦτο γενέσθαι; Κρα. ῥᾷστα ὦ Ἀντίσθενες. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, εἰκοσάπηχύν τινα κοντὸν προβεβλημένος. ὁ Θρᾷξ δὲ ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο τὴν προσβολὴν, καὶ παρῆλθεν αὐτὸν ἡ ἀκωκή, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ στέρνον,

Iſmenodorus igitur (occiſus
nim fuerat à latronibus circa C
thæronem, quando Eleuſinem
ut arbitror, proficiſcebatur)
gemebat, & vulnus in manib
habebat, tenellos liberos quos r
liquerat identidem vocando, ſ
bique ipſi ob audaciam ſucce
ſendo: qui cùm Cithærone
tranſiret, ac loca illa circa I
leutheras deſerta, belliſque v
ſtata peragraret, duos tantùm ſe
vos adduxiſſet, idque cùm phi
las quinque aureas, & quatu
cymbia ſecum haberet. Arſac
autem (ſenior enim jam era
& per Iovem pro barbarico il
ritu facie non inhoneſta) grav
ter ferebat, atque indignabatu
quòd pedibus incederet, ſibiq
equum adduci volebat. Nam
equus unà cum eo mortuus era
ambobus una plaga tranſfoſſis
Thrace quodam ſcutato, in
prælio quod cum rege Cappad
cum ad Araxem fluvium con
miſſum fuerat. Nam Arſac
infeſto curſu in hoſtem fer
batur, longè ante alios, ut ip
narrabat evectus. Thrax ve
illum expectando ſubſiſtens,
ſcutum obtendens, Arſacis h
ſtam excuſſit: ipſe autem ſu
miſſa ſariſſa, ipſumque & equu
tranſverberat. *Ant.* At Crate
quomodo hoc una plaga fie
potuit? *Cr.* Facillimè, Ant
ſthenes. Hic enim viginticub
talem contum prætendens cu
ſu ferebatur: Thrax verò, ubi pelta objecta plagam excuſſit
ipſumque cuſpis præteriit, in genu procumbens, venientis in
petum ſariſſa excipit, ac equum ſub pectore vulnerat, qui pr

fu

1 Ἐπήγετο] Mſ. ὑπήγετο. Bourd.

2 Κυμβία] Εἶδος περικεφαλαίου, πλοίου. καὶ ποτηρίου, duas ultimas ſpecies h
bet Heſych. *Idem.*

1 Ὀρ

τὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν
διαπειράμενος. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ
ρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ,
χεις ὑπὸ τὴν πυγήν. ὁρᾷς οἷον
ἐργάσατο; οὐ τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ τοῦ
ππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἠγανάκτει
ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις,
μὴ ἠξίου ἱππεὺς κατιέναι. ὁ δέ γε
Ὀροίτης, ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἁπαλὸς
ὼ πόδε, καὶ οὐδ᾽ ἑστάναι χαμαὶ, οὐχ ὅ-
ως βαδίζειν ἐδύνατο. πάσχουσι δ᾽
ὐτὸ ἀτεχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὴν
ποβῶσι τῶν ἵππων, ὥσπερ οἱ ἐπὶ
ῶν ἀκανθῶν ἐπιβαίνοντες ἀκροπο-
τὶ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ
καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδε-
ιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἤθελεν, ὁ
έλτιστος Ἑρμῆς ἀράμενος αὐτὸν,
ομισεν ἄχρι πρὸς τὸ πορθμεῖον.
ὼ δὲ ἐγέλων. Αντ. κἀγὼ δὲ ὅτε κα-
ῄειν, οὐδ᾽ ἀνέμιξα ἐμαυτὸν τοῖς ἄλ-
οις. ἀλλ᾽ ἀφεὶς οἰμώζοντας αὐτοὺς,
ροσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορθμεῖον, προ-
ατέλαβον χώραν, ὡς ἂν ἐπιτη-
είως πλεύσαιμι. παρὰ τὸν πλοῦν
, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναυτίων.
ὼ δὲ, μάλα ἐτερπόμην ἐν αὐτοῖς.
ιο. σὺ μὲν ὦ Κράτης, καὶ Ἀντίσθε-
ς, τοιούτων ἐτύχετε ξυνοδοιπόρων.
μοὶ δὲ, Βλεψίας τε ὁ δανειστὴς, ὁ
ἐκ Πειραιῶς, καὶ Λάμπις ὁ ἀ-
αρνὰν, ξεναγὸς ὤν, καὶ Δάμις ὁ
λούσιος ἐκ Κορίνθου, συγκατῄε-
αν. ὁ μὲν Δάμις, ὑπὸ τοῦ παιδὸς
κ φαρμάκων ἀποθανών. [3] ὁ δὲ
άμπις, δι᾽ ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταί-

furore ac vehementia curſus ſe ipſum tranſadegit. Tum etiam eadem haſta per inguina utrinque ad nates penetrante Arſaces transfoditur. Vides quale hoc fuerit? non viri, ſed potiùs equi opus. Verumtamen indignabatur ille, quòd non ampliore quàm alii honore haberetur: volebatque eques huc deſcendere. Orœtes autem privatus quiſpiam erat, pedibus admodum mollis quippe qui neque humi ſtare, nedum incedere poterat. Medis autem omnibus hoc prorſum accidit, ut poſtquam ab equis deſcenderint, veluti qui ſuper ſpinas ingrediuntur, ſummis pedum digitis ægrè incedant. Quamobrem cùm humi ſponte proſtratus jaceret, neque ullo pacto reſurgere vellet, optimus Mercurius ſublatum ipſum ad cymbam uſque portavit: ego verò ridebam. *Ant.* Ego verò, quum huc deſcendebam neque me cæteris admiſcui, ſed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, locum præoccupavi, quò commodiùs navigarem. Inter navigandum autem alii quidem flebant, alii verò nauſeabant. Ego autem inter ipſos ſedens valdè oblectabar. *Diog.* Tu quidem Crates, & tu Antiſthenes hujuſmodi comites incidiſtis. Mecum autem Blepſias ille fœnerator ex Piræo, & Lampis Acharnan mercenariorum militum ductor, & dives ille Corinthius Damis, ſimul deſcendebant. Quorum Damis, à puero veneno interemptus fuerat: Lampis ob Myrtii meretricis amorem, ſe

1 Ὀροίτης] Angl. Ἡρόδης. Bourd.
2 Ἐκ Πειραιῶς] Angl. Πίσης. Idem.
3 Ὁ δὲ Λάμπις δι᾽ ἔρωτα Μυρτίου τῆς ἑταίρας ἀποσφάξας ἑαυτὸν] Scortum nobile hujus nominis in deliciis habuit Ptolemæus Philadelphus, ut narrat Athenæus lib. 13. Sed puto non fuiſſe eandem illam meretricem, quæ Lampidi cauſa mortis fuit, ſi rationem temporum habuit hoc loco Lucianus, vel dicendum foret

ρας, ἀποσφάξας ἑαυτόν. ὁ δὲ Βλεψίας, λιμῷ ἄθλιος ἐλέγετο ἀπεσκληκέναι, καὶ ἐδήλου ὠχρὸς ἐς ὑπερβολήν, καὶ λεπτὸς ἐς τὸ ἀκριβέστατον φαινόμενος. ἐγὼ δέ, καίπερ εἰδώς. ἀνέκρινον ὃν τρόπον ἀποθάνοι. εἶτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν υἱόν, οὐκ ἄδικα μέντοι ἔπαθες ἔφην ὑπ' αὐτοῦ, ὃς τάλαντα ἔχων ὁμοῦ χίλια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐννενηκονταέτης ὤν, [1] ὀκτωκαιδεκαέτει νεανίσκῳ τέτταρας ὀβολοὺς παρεῖχες. σὺ δὲ ὦ Ἀκαρνάν, ἔστενε γὰρ κἀκεῖνος, καὶ κατηρᾶτο τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸν Ἔρωτα, σαυτὸν δὲ οὔ; ὃς τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ πώποτε ἔτρεσας, ἀλλὰ φιλοκινδύνως ἠγωνίζου πρὸ τῶν ἄλλων. ὑπὸ δὲ τοῦ τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ δακρύων ἐπιπλάστων, καὶ στεναγμῶν, ἑάλως ὁ γενναῖος. ὁ μὲν γὰρ Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγόρει φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν, ὅτι χρήματα ἐφύλαττε τοῖς μηδὲν προσήκουσι κληρονόμοις, εἰς ἀεὶ βιώσεσθαι ὁ μάταιος νομίζων. πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέχοντό τε στένοντες. ἀλλ' ἤδη μὲν ἐπὶ τῷ στομίῳ ἐσμέν. ἀποβλέπειν χρὴ καὶ ἀποσκοπεῖν πόρρωθεν τοὺς ἀφικνουμένους. βαβαί. πολλοί γε, καὶ ποικίλοι, καὶ πάντες δακρύοντες, πλὴν τῶν νεογνῶν τούτων, καὶ νηπίων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάνυ γεγηρακότες, ὀδύρονται. τί τοῦτο; ἆρα τὸ φίλτρον αὐτοὺς ἔχει τοῦ βίου; τοῦτον οὖν τὸν ὑ-

ſe jugularat. Blepſias fame miſer periiſſe dicebatur, & adhuc ſupra modum pallidus, & exquiſitiſſimè tenuis apparebat. Ego verò, quanquam id noram, interrogabam tamen quo pacto quiſque mortuus eſſet. Ac Damidi quidem accuſanti filium: non injuſta, inquam, ab illo paſſus es, qui cùm talenta mille haberes coacervata, atque ipſe in deliciis viveres annos nonaginta natus, adoleſcenti illi octodecim annos agenti quatuor tantùm obolos ſuppeditabas. Tu verò Acarnan (gemebat enim & ille ac devovebat Myrtium) quid amorem incuſas, non te ipſum? qui hoſtes quidem nunquam perhorrueris, ſed te ultro periculis offerendo, ante alios in prælium deſcenderis: à puella verò vulgari illa, fictiſque lachrymis ac ſuſpiriis generoſus ille tu captus fueris. Nam Blepſias ipſe, ſeſe ob nimiam ſtultitiam accuſabat, quod pecuniam hæredibus nulla neceſſitudine ſibi conjunctis cuſtodierit, ſtolidus ille ratus ſe perpetuò victurum eſſe. Cæterùm mihi non vulgarem voluptatem gementes iſti præbuerunt. Sed jam ad fauces ſumus. Aſpicere nos oportet, & è longinquo contemplari advenientes. Papæ multi certè, & varii, omneſque lachrymantes, præter puerulos iſtos, & infantes. Sed & ſenio confecti lugent, quid illud eſt? num aliquo vitæ philtro tenentur? Hunc igitur decrepitum

foret Ptolemæum vetulis fuiſſe delectatum. Nam commorientem Lampidi illi Diogenem facit Lucianus, qui ſimul ad inferos deſcendebant: Diogenes autem, ut ait Laërtius ex Demetrio in Homonymis, eodem tempore mortuus eſt, quo Alexander, hoc eſt, Olympiade 114. Philadelphus vero regnare cœpit circa Olympiadem 123. Computa & invenies non potuiſſe Myrtium illam Lampidis minorem fuiſſe annis 50 regnante Philadelpho. *Palm.*

1 Ὀκτωκαιδεκαέτει] *Iuveni illi octodecim annos nato.* Bourd.

1 Μό-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πηρων ἔρεσθαι βούλομαι. δα- κρεις τηλικοῦτος ἀποθανών; τί ἀ- γανακτεῖς ὦ βέλτιστε, καὶ ταῦτα, ...ων ἀφιγμένος; ἤπου βασιλεὺς ...α; Πτω. οὐδαμῶς. Διο. ἀλλὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ τοῦτο. Διο. ... οὖν ἐπλούτεις, εἶτα ἀνιᾷ σε τὸ ...λλὴν τρυφὴν ἀπολιπόντα τεθνά-...; Πτω. οὐδὲν τοιοῦτον. ἀλλ' ἔτη ... ἐγεγόνειν ἀμφὶ τὰ ἐνενήκοντα. ...ον δὲ ἄπορον ἀπὸ καλάμου καὶ ὀρ-...ᾶς εἶχον ἐς ὑπερβολὴν πτωχὸς ..., ἄτεκνός τε, καὶ προσέτι χω-..., καὶ ἀμυδρὸν βλέπων. Διο. εἶ-... τοιοῦτος ὢν ζῆν ἤθελες; Πτω. ... Ἡδὺ γὰρ ἦν τὸ φῶς. καὶ τὸ τε-...κέναι, δεινὸν, καὶ φευκτέον. Διο. παραπαίεις ὦ γέρων, καὶ μειρα-...εύῃ πρὸς τὸ χρεών. καὶ ταῦτα, ...ικιώτης ὢν τοῦ πορθμέως. τί οὖν ... τις λέγοι περὶ τῶν νέων, ὁπότε οἱ ...λικοῦτοι φιλόζωοι εἰσίν; οὓς ἐ-...ῆν διώκειν τὸν θάνατον, ὡς τῶν ἐν ... γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀ-...ωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπίδηται ... ἀπόδρασιν βουλεύοντας, ὁρῶν περὶ τὸ στόμιον εἱλουμένους.

tum interrogare lubet. Quid ploras, optime, idque cùm ſenex adveneris? an rex eras? *Mend.* Haudquaquam. *Diog.* An verò ſatrapa? *Mend.* Neque illud. *Diog.* An igitur dives fuiſti: ideoque ægrè tibi eſt mortem obiiſſe relictis multis deliciis? *Mend.* Nihil tale: ſed annos circiter nonaginta natus fui, vitam autem inopem egi, arundine & linea victum quæritans, ſummopere egenus, & liberis carens, præterea claudus, hebetique viſu. *Diog.* Et vivere cupiebas, talis cùm eſſes? *Mend.* Etiam. Dulcis enim erat lux, mori autem grave & horrendum. *Diog.* Deliras ô ſenex, & te adverſus neceſſitatem juveniliter geris, idque cùm huic portitori ſis coævus. Proinde quid jam de adoleſcentibus dicamus, quando decrepiti iſti tantopore vivere cupiunt? quos mortem ſectari decebat, tanquam remedium eorum malorum quæ ſecum fert ſeneus. Sed abeamus, nequis & nos ſuſpicetur fugam moliri, quum nos c circa fauces oberrare viderit.

ΜΕΝΙΠΠΟΥ, ΚΑΙ ΤΕΙΡΕΣΙΟΥ.

MENIPPI ET TIRESIÆ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ω τειρεσία, εἰ μὲν καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνῶναι ῥᾴδιον. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὅμοια ... ὄμματα κενά. [1] μόναι δὲ αἱ χῶ-...ι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' ἂν ...πεῖν ἔχοις, τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς

MENIPPVS.

An verò & cæcus ſis, Tireſia, non amplius cognitu facile eſt. Nobis enim cunctis æquè vacui ſunt oculi, ac ſolæ illorum ſedes relictæ. Cærùm neque amplius dicere poſſis, quis Phineus fuerit, aut quis Lyn-

1 Μόνον δὲ αἱ] Mſ. κεναὶ μόναι χῶραι. Bourd.

ὁ Λυγκεύς. ὅτι μέντοι μάντις ἦσθα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐγένου μόνος, ἀνὴρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἰπέ μοι, ὁποτέρου ἐπειράθης ἡδίονος τῶν βίων, ὁπότε ἀνὴρ ἦσθα, ἢ ὁ γυναικεῖος; Τει. ἀμείνων ἦν παρὰ πολὺ ὦ Μένιππε ὁ γυναικεῖος. ἀπραγμονέστερος γάρ. 1 καὶ δεσπόζουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἔπαλξιν ἑστάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρεσθαι, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἐξετάζεσθαι. Με. οὐ γὰρ ἀκήκοας ὦ Τειρεσία τῆς Εὐριπίδου Μηδείας οἷα εἶπεν, οἰκτείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὡς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐκ τῶν ὠδίνων πόνον ὑφισταμένας; ἀτὰρ εἰπέ μοι, ὑπέμνησε γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἰαμβεῖα, καὶ ἔτεκες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ἦσθα, ἢ στεῖρα, καὶ ἄγονος διετέλεσας ἐν ἐκείνῳ τῷ βίῳ; Τει. τί τοῦτο ὦ Μένιππε ἐρωτᾷς; Με. οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρησία. πλὴν ἀπόκριναι εἴ σοι ῥᾴδιον. Τει. οὐ στεῖρα μὲν ἤμην, οὐκ ἔτεκον δ' ὅμως. Με. ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ καὶ μήτραν εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. Τει. εἶχον δηλαδή. Με. χρόνῳ δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ τὸ μόριον τὸ γυναικεῖον ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἀνεφύη, καὶ πώγωνα ἐξήνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ ἀνεφάνης; Τει. οὐχ ὁρῶ τί σοι βούλεται τὸ ἐρώτημα. δοκεῖς δ' οὖν μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως ἐγένετο. Με. οὐ χρὴ γὰρ ἀπιστεῖν ὦ Τειρεσία τοῖς τοιούτοις, ἀλλὰ καθάπερ τινὰ βλᾶκα μὴ ἐξετάζοντα εἴτε δυνατά ἐστιν, εἴτε καὶ

Lynceus. At verò quòd vates fu ris, quodque ſolus utrumque & fœmina factus ſis, poëtis au tis novi. Proinde per Deos, d mihi utram ſuaviorem vitam e pertus es, an quum fuiſti vir, quum fœmina? *Tir.* Potior mu tò fuit, Menippe muliebris v ta: expeditior enim, viriſq dominantur mulieres, ac neq in bellum prodire ipſis neceſſe e neque ad propugnacula ſtare, n que in concionibus diſſidere, n que in foro judiciali contender *Men.* Annon Medeam Euripid audiviſti Tireſia, qualia dixer mulierum genus deplorand quàm miſeræ ſint, & intoler bilem parturiendo laborem ſuſt neant? Verùm dic mihi (nam m iſti Medeæ jambi commonefec runt) peperiſti-ne aliquando cùm mulier eſſes, an verò ſterilis, abſque ſemine vitam illam deg ſti? *Tir.* Quid hoc Menippe in terrogas. *Men.* Nihil acerbi, Ti reſia: verùm reſponde ſi tibi mo leſtum non eſt. *Tir.* Non fui ſte rilis quidem, ſed neque peper tamen. *Men.* Sufficit hoc. V trum enim & vulvam habuiſſes ſcire volebam. *Tir.* Habui ſcili cet. *Men.* Succeſſu autem tem poris vulvane illa evanuit, membrum muliebre obturatum eſt, mammillæque iterum com planatæ, deinde virile ſuccrevit & barbam produxiſti: an verò re pente vir ex muliere factus pro diiſti? *Tir.* Non video quid ſib velit hæc interrogatio. Videri autem mihi in dubium revocare, factumne hoc ita ſit, an non. *Men.* Annon de his dubitandum eſt Tireſia: ſed perinde ac fatuo alicui, pro veris ea recipienda non inquirendo fieri-ne poſſint,

1 Καὶ δεσπόζουσι] Dixi alibi, *Bourd.*

1 Ποιεῖς

ἢ παραδέχεσαι; ΤΕΙ. σὺ οὖν οὐδὲ τἄλλα πιστεύεις οὕτω γενέσθαι, ὁπότ' ἀκούσῃς ὄρνεα ἐκ γυναικῶν γενομένους τινὲς, ἢ δένδρα, ἢ θηρία, τὴν Ἀηδόνα, ἢ τὴν Δάφνην, ἢ τὴν τοῦ Λυκάονος θυγατέρα; ΜΕ. ἤν που κἀκείναις ἐντύχω, εἴσομαι ὅ τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, ὁπότε γυνὴ ἦσθα, καὶ ἐμαντεύου τότε ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα ἀνὴρ καὶ μάντις ἔμαθες εἶναι; ΤΕΙ. ὁρᾷς; ἀγνοεῖς τὰ περὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὡς καὶ διέλυσά τινα ἔριν τῶν θεῶν. καὶ ἡ μὲν Ἥρα ἐπήρωσέ με. ὁ δὲ Ζεὺς, παρεμυθήσατο τῇ μαντικῇ τὴν συμφοράν. ΜΕ. ἔτι ἔχῃ ὦ Τειρεσία τῶν ψευσμάτων; ἀλλὰ κατὰ τοὺς μάντεις τοῦτο ποιεῖς. ἔθος γὰρ ὑμῖν μηδὲν ὑγιὲς λέγειν.

ſint, an non? *Tir.* Tu igitur neque cætera hoc pacto contigiſſe credis, puta quum audieris, ut quædam ex mulieribus aves factæ ſint, aut arbores, aut feræ, Luſcinia videlicet, aut Daphne, aut Lycaonis filia? *Men.* Siquando in ipſas incidero, ſciam quid & ipſæ dicant. Tu verò, ô optime, an quum mulier eras, tum quoque ut & poſtea vaticinabaris? an verò vir & vates ſimul eſſe didiciſti? *Tir.* Viden? quæ de me feruntur ignoras omnia, ut & deorum litem quandam diremi, & Iuno viſu me privavit: Iupiter autem hanc calamitatem data vaticinandi arte eſt ſolatus. *Men.* Adhuc ne Tireſia, hiſce mendaciis caperis? Sed hoc facis more vatum. Conſuetum enim eſt vobis nihil ſani dicere.

ΑΙΑΝΤΟΣ, ΚΑΙ ΑΓΑΜΕΜΝΟΝΟΣ.

ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ.

Εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν, σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσέα; καὶ πρῴην οὔτε προσέβλεψας αὐτὸν, ὁπότε ἧκε μαντευσόμενος, οὔτε προσειπεῖν ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώτην, καὶ ἑταῖρον. ἀλλ' ὑπεροπτικῶς μεγάλα βαίνων, παρῆλθες. ΑΙ. εἰκότως ὦ Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γάρ μοι τῆς μανίας αἴτιος κατέστη, μόνος ἀντεξετασθεὶς ἐπὶ τοῖς ὅπλοις. ΑΓΑ. ἠξίους δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ ἀκονιτὶ κρατεῖν ἁπάντων; ΑΙ. ναὶ,

AIACIS ET AGAMEMNONIS.

AGAMEMNON.

Si tu, dum furore correptus fuiſti, Aiax, te ipſum interfeciſti, noſque omnes membratim concidere putaſti, quid Vlyſſem accuſas? ac paulò ante nec ipſum aſpexiſti, cum veniſſet vatem conſultum: nec virum commilitonem ac ſocium dignatus es alloqui, ſed ſuperbè admodum, grandique incedens greſſu, præteriiſti. *Ai.* Meritò Agamemnon. Ille enim mihi furoris hujus author extitit, ut qui ſolus mecum pro armis judicio contenderit. *Ag.* Putabaſne æquum ut adverſario careres & omnia ſine pulvere ſuperares? *Ai.* Quidni, in tali uti-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τά γε τοιαῦτα. οἰκεία γάρ μοι ἦν ἡ πανοπλία, τοῦ ἀνεψιοῦ γε οὖσα. καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀμείνους ὄντες, ἀπείπασθε τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχωρήσατέ μοι τῶν ἄθλων. ὁ δὲ λαέρτου, ὃν ἐγὼ πολλάκις ἔσωσα κινδυνεύοντα κατακεκόφθαι ὑπὸ τῶν Φρυγῶν, ἀμείνων ἠξίου εἶναι, καὶ ἐπιτηδειότερος ἔχειν τὰ ὅπλα. Αγα. αἰτιῶ τοιγαροῦν ὦ γενναῖε τὴν Θέτιν, ἣ δέον σοι τὴν κληρονομίαν τῶν ὅπλων παραδιδόναι συγγενεῖ γε ὄντι, φέρουσα, ἐς τὸ κοινὸν, κατέθετο αὐτά. Αι. οὔκ. ἀλλὰ τὸν Ὀδυσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος. Αγα. συγγνώμη ὦ Αἶαν, εἰ ἄνθρωπος ὢν, ὠρέχθη δόξης ἡδίστου πράγματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου. καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικασταῖς. Αι. οἶδα ἐγὼ ἥτις μου κατεδίκασεν. ἀλλ' οὐ θέμις λέγειν τι περὶ τῶν θεῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσέα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ ἂν δυναίμην ὦ Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτή μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπιτάττοι.

que cauſa? Nam ea armatur
cognationis quodam jure ad m
pertinebat, cùm patruelis eſſe
Voſque reliqui, quanquam ill
præſtantiores eratis, certame
detrectaſtis, armaque mihi ce
ſiſtis. At hic Laërtæ filius, quei
ego ſæpe ſervavi in ſummo per
culo, cùm jam à Trojanis prop
concideretur, melior eſſe me v
luit, magiſque habendis arm
idoneus. *Ag.* Accuſa igitur Th
tin, ô generoſe, quæ cum ti
armorum hæreditatem ut po
cognato, tradere debuiſſet, i
medium allata illa poſuit. *A*
Minimè: ſed Vlyſſem ut qui ſ
lus ſeſe mihi oppoſuerit. *A*
Ignoſcendum Aiax, ſi homo cù
eſſet appetivit gloriam, rem du
ciſſimam, cujus gratia quilib
etiam noſtrûm obire pericula ſu
tinet: ſiquidem & te devicit, i
que Trojanis ipſis judicibus. *A*
Novi ego quæ me damnarit, ſ
fas non eſt de Diis quicquam dicere. Vlyſſem igitur non poſſum n
odiſſe, Agamemnon, non ſi mihi ipſa Minerva hoc imperet.

ΜΙΝΩΟΣ, ΚΑΙ ΣΩΣΤΡΑΤΟΥ.

ΜΙΝΩΣ.

Ὁ μὲν λῃστὴς οὗτος Σώστρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα ἐμβεβλήσθω. ὁ δ' ἱερόσυλος, ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπασθήτω. ὁ δὲ τύραννος ὦ Ἑρμῆ παρὰ τὸν Τιτυὸν ἀποταθεὶς, ὑπὸ τῶν γυπῶν κειρέσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἧπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ, ἄπιτε κατὰ τάχος ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον. καὶ τὰς μακάρων νήσους κατοικεῖτε, ἀνθ' ὧν δίκαια

MENOIS ET SOSTRATI.

MINOS.

Hic quidem prædo S
ſtratus, in Pyriphleg
thontem immittatu
hic autem ſacrilegus
Chimæra diſcerpatu
tyrannus verò iſte Mercuri, jux
Tityum extenſus, hepar & ip
vulturibus præbeat arrodendun
At vos boni in Elyſium campu
celeriter abite, & beatorum inſ
las habitate, pro iis quæ juſtè
vi

ἐποιεῖτε παρὰ τὸν βίον. Σω. ἄκουσον Μίνως, εἴ σοι δίκαια δόξω λέ-ν. Μι. νῦν ἀκούσω αὖθις. οὐ γὰρ λήλεγξαι ὦ Σώστρατε πονηρὸς ὢν καὶ τοσούτους ἀπεκτονώς; Σω. ἐλε-γμαι μέν. ἀλλ' ὅρα εἰ δικαίως ασθήσομαι. Μι. καὶ πάνυ, εἴ ἀποτίνειν τὴν ἀξίαν δίκαιον. Σω. ως ἀπόκριναί μοι ὦ Μίνως. χὺ γάρ τι ἐρήσομαί σε. Μι. λέ-μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ τοὺς λους διακρίνωμεν ἤδη. Σω. ὁπό-ἔπραττον ἐν τῷ βίῳ, πότερα ἑ-ἔπραττον, ἢ ἐπεκέκλωστό μοι ὸ τῆς μοίρας; Μι. ὑπὸ τῆς μοί-δηλαδή. Σω. οὐκοῦν καὶ οἱ χρη-ἅπαντες, καὶ οἱ πονηροὶ δοκοῦν-ἡμεῖς, ἐκείνῃ ὑπηρετοῦντες, ῦτα δρῶμεν; Μι. ναί, τῇ Κλω-, ἣ ἑκάστῳ ἐπέταξε γεννηθέντι, πρακτέα. Σω. εἰ οὖν τις ἀναγ-θεὶς ὑπ' ἄλλου φονεύσειέ τινα, νάμενος ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βια-μένος, οἷον, δήμιος, ἢ δορυ-φος, ὁ μὲν, δικαστῇ πεισθεὶς, ὁ τυράννῳ, τίνα αἰτιάσῃ τοῦ φό-Μι. δῆλον ὡς τὸν δικαστὴν, ἢ τὸν ννον. ἐπεὶ οὐδὲ τὸ ξίφος αὐ-ὑπηρετεῖ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὂν τὸν θυμὸν, τῷ πρώτως παρα-τὴν αἰτίαν. Σω. εὖ γε ὦ ως, ὅτι καὶ ἐπιδαψιλεύῃ τῷ δείγματι. ἢν δέ τις ἀποστείλαν-τοῦ δεσπότου, ἥκῃ αὐτὸς χρυ-ἢ ἄργυρον κομίζων, τίνι τὴν ιν ἰστέον, ἢ τίνα εὐεργέτην ἀ-απτέον; Μι. τὸν πέμψαντα ὦ ατε. διάκονος γὰρ ὁ κομίσας Σω. οὐκοῦν ὁρᾷς πῶς ἄδικα ιεῖς κολάζων ἡμᾶς ὑπηρέτας

vita feciſtis. *Soſt.* Audi ô Minos, num tibi juſta dicere videar. *Min.* An ego denuo nunc audiam? annon convictus es Soſtrate, quòd & malus fueris, & tam multos occideris? *Soſt.* Convictus quidem ſum: ſed vide an juſto afficiar ſupplicio. *Min.* Ita ſanè: ſiquidem juſtum eſt meritam cuique mercedem rependere. *Soſt.* Attamen reſponde mihi Minos: breve enim quiddam interrogabo te. *Min.* Dic dummodo non prolixè: ut & alios jam dijudicare poſſimus. *Soſt.* Quæcunque in vita egi, utrum volens egi, an verò à Parca mihi agglomeratum eſt? *Min.* A parca ſcilicet. *Soſt.* Proinde & boni omnes, & nos qui mali videmur, annon hæc agimus dum illi obſecundamus? *Min.* Ita profectò Clothoni illi obſequentes, quæ unicuique cùm primùm natus eſt, agenda injungit. *Soſt.* Si quis igitur ab alio coactus quempiam occiderit, cùm ei nequeat contradicere à quo vi compellitur: verbi gratia, quum carnifex, aut ſatelles, ille quidem judici, hic tyranno morem gerens, quemnam cædis iſtius reum ages? *Min.* Liquet reum agendum judicem, aut tyrannum: ſiquidem neque ipſum gladium accuſare poſſumus: ſubſervit enim hic, tanquam inſtrumentum quoddam ad illius explendum animum, qui primò cauſam hanc præbuit. *Soſt.* Bene eſt Minos, quòd hæc etiam exemplo, quaſi quodam auctario pletas. Siquis autem ab hero miſſus, aurum vel argentum affe-tri habenda eſt gratia, utri beneficium hoc acceptum eſt feren-? *Min.* Ei qui miſit, miniſter enim tantùm fuit, qui attulit. Vides-ne igitur quàm injuſta facias, dum nos ſupplicio afficis, qui

Ποιεῖς κολάζων] Longe aliter Mſ. qui ſic habet, ποιῶν φανῇ εἰ κολάσεις μὲν

γινομένους, ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, καὶ τούτοις τιμῶν τοὺς διακονησαμένους ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς; οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνο εἰπεῖν ἔχοι τις ἄν, ὡς ἀντιλέγειν δυνατὸν ἦν, τοῖς μετὰ πάσης ἀνάγκης προστεταγμένοις. Μι. ὦ Σώστρατε, πολλὰ ἴδοις ἂν ἄλλα οὐ κατὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἀκριβῶς ἐξετάζοις. πλὴν ἀλλὰ σὺ τοῦτο ἀπολαύσεις τῆς ἐπερωτήσεως, διότι οὐ λῃστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σοφιστής τις εἶναι δοκεῖς. ἀπόλυσον αὐτὸν ὦ Ἑρμῆ, καὶ μηκέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ μὴ καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρωτᾷν τὰ ὅμοια διδάξῃς.

qui miniſtri tantùm fuimus eo rum quæ Clotho nobis imperavi & dum hos honore proſequeris qui aliena bona ſolùm adminiſtr runt? Nemo enim dicere poterit poſſibile eſſe iis contradicere,qu cum omni neceſſitate impera fuêre. *Min.* Multa, Soſtrate, alia videas licet, minimè ſecu dum rationem fieri, ſi diligent expendas. Verumtamen tu hac quæſtione hoc boni conſequ ris, quòd non prædo ſolùm, ſ etiam Sophiſta quidam eſſe vid ris. Solve ipſum Mercuri, n puniatur amplius. Cæterùm vide ne & cæteros manes ſimilia inte rogare doceas.

μὴ ἡμᾶς ὑπηρέτας γινομένους ὧν ἡ Κλωθὼ προσέταττε, τιμήσεις δὲ τούτους. C potius hanc Parcam quàm aliam nominet, ratio eſt, quia Μοῖραι alio nomi Κλωθοῖ. Bourd.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΝΕΚΥΟΜΑΝΤΙΑ.

MENIPPVS SEV NECY MANTIA, MENIPPVS PHILONIDES.

ARGVMENTVM.

Videtur Lucianus hoc Dialogo illud maximè commendatum habuiſ quod in fine Menippus ait à Tireſia in aurem ſibi dictum fuiſſe, Pr vatorum videlicet hominum vitam optimam atque tutiſſimam e Cùm contra divitum & magnorum ſit periculoſa conditio, po pis ſolennibus, tragiciſque fabulis ſimilis, quarum triſtis eſt e tus. Porrò præcipui loci hic ſunt, De incerta doctrina Philoſoph phorum. De Magorum ſuperſtitione & poteſtate. De inferor locis, ſuppliciis, & æqualitate. Denique collatio vitæ huma cum pompa ſolenni, & cum fabulis Tragicorum.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ.

Ὦ [1] χαῖρε μέλαθρον, πρόπυλά θ' ἑστίας ἐμῆς. ὡς ἄσμενός σ' ἐσεῖδον, ἐς φάος μολών. Φιλωνίδης. οὐ Μένιππος οὗτός

MENIPPVS.

Salve atrium, dom que veſtibulum m Vt te lubens aſpicio l ci redditus. Ph. No ne hic Menippus

C

1 Χαῖρε] Hoc omne principium ex Euripide & Homero, ut ipſe ait fine hu paginæ. Iambi ex Eurip. Hecuba. *Bourd.*

1 H

ιν ὁ κύων; οὐ μὰ Δί᾽ ἄλλος, εἰ μὴ
ὼ παραβλέπω Μενίππους ὅλους,
ι δ᾽ αὐτῷ βούλεται τὸ ἀλλόκοτον
σχῆμα τοῦ, πῖλος, καὶ λύρα,
λεοντῆ; προσιτέον δ᾽ ὅμως αὐτῷ.
αῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πόθεν ἡμῖν
φῖξαι; πολὺν γὰρ χρόνον οὐ πέφη-
ας ἐν τῇ πόλει. Με. [1] Ἥκω νε-
ρῶν κευθμῶνα, καὶ σκότου πύλας
λιπὼν, ἵν᾽ ᾅδης χωρὶς ᾤκισται θεῶν.
ιλω. ἡράκλεις. ἐλελήθει Μένιπ-
πος ἡμᾶς ἀποθανών. κᾆτ᾽. ἐξ ὑ-
παρχῆς ἀναβεβίωκεν; Με. οὐκ.
λλ᾽ ἔτ᾽ ἔμπνουν ἀΐδης μ᾽ ἐδέξατο.
ιλω. τίς δ᾽ ἡ αἰτία σοι τῆς καινῆς
αὶ παραδόξου ταύτης ἀποδημίας;
Με. νεότης μ᾽ ἐπῆρε, [2] καὶ θρά-
ος τοῦ νέου πλέον. Φιλω. παῦσαι
μακάριε τραγῳδῶν, καὶ λέγε οὑ-
τωσί πως ἁπλῶς καταβὰς ἀπὸ τῶν
ιαμβείων. τίς ἡ στολή; τί σοι τῆς
κάτω πορείας ἐδέησεν; ἄλλως γὰρ
οὐχ ἡδεῖά τις, οὐδὲ ἀσπάσιος ἡ ὁ-
ς. Με. ὦ Φιλότης, χρειώ με
κατήγαγεν εἰς ἀΐδαο, ψυχῇ χρη-
σόμενον Θηβαίου Τειρεσίαο. Φιλω.
τος, ἀλλ᾽ ἦ παραπαίεις. οὐ γὰρ ἂν
πως ἐμμέτρως ἐρραψῴδεις πρὸς
δρας φίλους. Με. μὴ θαυμάσῃς
ἑταῖρε. νεωστὶ γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ὁ-
μήρῳ συγγενόμενος, οὐκ οἶδ᾽ ὅ-
πως ἀνεπλήσθην τῶν ἐπῶν, καὶ αὐ-
τόματά μοι τὰ μέτρα ἐπὶ τὸ στόμα
ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πῶς τὰ ὑ-
πὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί ποιοῦσιν ἐν τῇ
πόλει; Φιλω. καινὸν οὐδὲν, ἀλλ᾽ οἷα καὶ
πρὸ τοῦ, ἁρπάζουσιν, ἐπιορκοῦσι,
τοκογλυφοῦσιν, ὀβολοστατοῦσιν. Με.
ἄθλιοι, καὶ κακοδαίμονες. οὐ γὰρ

Canis ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens. At quid ſibi vult habitus iſtius inſolentia? clava, lyra, leonis exuviæ? Adeundus tamen eſt. Salve Menippe, unde nobis adveniſti? jamdiu enim in urbe viſus non es. *Men. Venio relictis manium ſpecu, & nigris Portis, ubi Orcus incolitur ſuperis procul. Ph.* Hercle, clàm nobis Menippus vita functus eſt, revixitque denuo. *Men. Non: ſed me adhuc vivum recepit tartarus. Ph.* Quænam cauſa fuit tibi novæ hujus & incredibilis peregrinationis? *Men. Iuventa, magiſque juvenis animus me impulit. Ph.* Deſine ô beate tragicum loqui, & ab jambis deſcendens, ſic ſimpliciter eloquere. Quænam hæc veſtis? quid tibi inferno itinere fuit opus? alioqui neque jucunda, neque delectabilis eſt via. *Men. Res, dilecte, gravis me infernas egit ad umbras, Conſulerem ut manes Thebani Tireſiai. Ph.* Heus tu deliras: non enim ita conſarcinatis verſibus apud amicos caneres. *Men.* Ne mireris, amice: recens enim cum Euripide atque Homero verſatus, neſcio quomodo verſibus impletus ſum, ut numeri mihi ſua ſponte in os confluant. Verùm dic mihi, ut ſe res in terris habent? & quidnam in urbe agunt? *Ph.* Nihil novi, ſed ut priùs actitabant, rapiunt, pejerant, fœ-

erantur, uſuras colligunt. *Men.* O miſeri, atque infœlices. Neſciunt enim

1 Ἥκω νεκρῶν κευθμῶνα] Hos verſus ſic tranſtulit Ennius:

Adſum atque advenio Acherunte vix, viâ altâ atque arduâ
Per ſpeluncas ſaxeis ſtructas aſpereis pendentibus
Maxumeis, ubi rigida conſtat caligo inferûm. Bourd.

2 Καὶ θράσους τοῦ νέου πλέον] Καὶ θράσους τοῦ νόου πλέον. Marc.

ἴσασιν οἷα ἔναγχος κεκύρωται παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ἃ μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Φιλω. τί φῄς; δέδοκταί τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῶν ἐνθάδε; Με. νὴ Δία καὶ πολλά. ἀλλ᾽ οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἀπόρρητα ἐξαγορεύειν, μὴ καί τις ἡμᾶς γράψεται γραφὴν ἀσεβείας ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. Φιλω. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρί. πρὸς γὰρ εἰδότα σιωπᾷν ἐρεῖς. τά τ᾽ ἄλλα, καὶ πρὸς μεμυημένον. Με. χαλεπὸν μὲν ἐπιτάττεις τοὐπίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές. πλὴν ἀλλὰ σοῦ γε ἕνεκα, τολμητέον. ἔδοξε δὴ τοὺς πλουσίους τούτους, καὶ πολυχρημάτους, τὸ χρυσίον κατάκλειστον, ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάττοντας. Φιλω. μὴ πρότερον εἴπῃς ὦ ᾽γαθὲ τὰ δεδογμένα, πρὶν ἐκεῖνα διελθεῖν, ἃ μάλιστ᾽ ἂν ἡδέως ἀκούσαιμί σου, ἥτις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐγένετο, τίς δ᾽ ὁ τῆς πορείας ἡγεμών. εἶθ᾽ ἑξῆς ἅ τε εἶδες, ἅ τε ἤκουσας παρ᾽ αὐτοῖς. εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε, μηδὲν τῶν ἀξίων θέας ἢ ἀκοῆς παραλιπεῖν. Με. ὑπουργητέον καὶ ταῦτά σοι. τί γὰρ ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; καὶ δὴ πρῶτά σοι δίειμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν, καὶ ὅθεν ὡρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν. ἐγὼ γὰρ ἄχρι μὲν ἐν παισὶν ἦν, ἀκούων Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου, πολέμους, καὶ στάσεις διηγουμένων, οὐ μόνον τῶν ἡμιθέων, ἀλλὰ καὶ αὐτῶν ἤδη τῶν θεῶν, ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῶν, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ δίκας, καὶ πατέρων ἐξελάσεις, καὶ ἀδελφῶν γάμους, πάντα ταῦτα ἡγούμην εἶναι καλὰ,

enim quid apud inferos decretu ſit, & qualia contra divites la ſuffragia, quæ per Cerberum a te nulla ſubterfugere poterun *Ph.* Quid ais? novi-ne aliqu apud inferos decretum eſt de i qui hic vivunt? *Men.* Per Iove & quidem multa, ſed quæ n licet apud omnes efferre, neq cùm ſint arcana, revelare, n quis fortè nos apud Rhadama thum impietatis accuſet. *Ph.* N quaquam Menippe, per Iovem ne amico ſermonem hunc inv deas. Etenim apud hominem t cendi gnarum, quinetiam ſacr initiatum ediſſeres. *Men.* Grav profectò jubes, & neutiquam t ta: verùm tui utique gratia eſt a dendum. Ergo decretum eſt d vites iſtos, & pecunioſos, aurun que tanquam Danaën ſervant abſtruſum. *Ph.* Ne priùs, ô b ne, quæ decreta ſunt dixeri quàm ea percurreris quæ ex te l bentiſſimè audiam: quæ videlic deſcenſus cauſa tibi fuerit, qu itineris dux, atque ordine dei ceps quæ apud ipſos & videris, audiveris. Veriſimile enim eſt t cùm eximiarum rerum ſtudio t nearis, eorum quæ viſu vel au ditu digna ſunt nihil prætermi ſiſſe. *Men.* Parendum etiam i his tibi eſt. Quid enim facias a mico vim inferente? Quare pri mùm tibi ſententiam meam ex pediam, & quæ res me ad hun deſcenſum impulerit. Ego cùm adhuc puer eſſem, & audiren Homerum atque Heſiodum narrantes bella & ſeditiones, non ſemideorum modò, ſed ipſorum etiam Deorum, præterea eorumdem adulteria, violentias, rapinas, ſupplicia, patrum expulſiones, fratrum & ſororum nuptias, hæc omnia præclara ducebam,

nec

οὐ παρέργως ἐκινούμην περὶ αὐ-
. ἐπεὶ δὲ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξά-
ω, πάλιν αὖ ἐνταῦθα ἤκουον τῶν
ων, τἀναντία τοῖς ποιηταῖς κε-
λευόντων, μήτε μοιχεύειν, μήτε
σιάζειν, μήτε ἁρπάζειν. ἐν με-
λῃ οὖν καθειστήκειν ἀμφιβολίᾳ,
κ εἰδὼς ὅ, τι χρησαίμην ἐμαυ-
. οὔτε γὰρ τοὺς θεοὺς ἄν ποτε ἡγοῦ-
ω μοιχεῦσαι, καὶ στασιάσαι πρὸς
λήλους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τού-
ν ἐγίνωσκον, οὔτ᾽ ἂν τοὺς νομοθέτας
ναντία τούτοις παραινεῖν, εἰ μὴ
σιτελεῖν ὑπελάμβανον. ἐπεὶ δὲ
πόρουν; ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
ς καλουμένους τούτους φιλοσόφους,
χειρίσαι τε ἐμαυτὸν, καὶ δεη-
αι αὐτῶν χρῆσθαί μοι ὅ, τι βού-
ντο, καί τινα ὁδὸν ἁπλῆν καὶ
βαίαν ὑποδεῖξαι τοῦ βίου. ταῦτα
ὴ φρονῶν, προσῄειν αὐτοῖς. ἐ-
λήθειν δ᾽ ἐμαυτὸν ἐς αὐτό φασι
πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος.
ρὰ γὰρ δὴ τούτοις μάλιστα εὕρισκον
σκοπῶν τὴν ἄγνοιαν, καὶ τὴν ἀ-
ρίαν πλείονα. ὥστε μοι τάχιστα
υσοῦν ἀπέδειξαν οὗτοι τὸν τῶν ἰδιω-
βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτῶν,
ρῄνει τὸ πᾶν ἥδεσθαι, καὶ μόνον
το ἐκ παντὸς μετιέναι. τοῦτο γὰρ
αι τὸ εὔδαιμον. ὁ δέ τις ἔμπα-
, πονεῖν τὰ πάντα, καὶ μοχθεῖν,
τὸ σῶμα καταναγκάζειν, ῥυ-
ντα, καὶ αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι
αρεσοῦντα, καὶ λοιδορούμενον, συ-
ὲς ἐπιρραψῳδῶν τὰ πάνδημα
ῖνα τοῦ Ἡσιόδου περὶ τῆς ἀρετῆς
, καὶ τὸν ἱδρῶτα, καὶ τὴν
τὸ ἄκρον ἀνάβασιν. ἄλλος κα-
φρονεῖν χρημάτων παρεκελεύετο,
διάφορον οἴεσθαι τὴν κτῆσιν αὐτῶν.

nec ab iis obiter movebar. Poſtquam verò cœpi viris annumerari, hîc contrà leges audivi contraria poëtis jubentes, nec adulteria committere, nec ſeditiones movere, nec rapinas exercere. Valdè igitur animi pendens conſtiti, neſcius quo pacto me gererem. Neque enim Deos unquam putavi adulteria perpetraſſe, & ſeditiones inter ſe exercuiſſe, niſi de his tanquam bonis judicarint: nec legumlatores his contraria juſſiſſe, niſi id conducere exiſtimarint. Quoniam igitur in dubio eram, viſum eſt mihi hos adire qui philoſophi vocantur, hiſque in manus me dedere, & rogare ut me qua vellent in re uterentur, vitæque viam aliquam ſimplicem & certam commonſtrarent. Hæc igitur mecum reputans ad eos ivi, imprudens certè, quòd me [1] ex fumo, ut ajunt, in flammam conjicerem. Etenim apud ipſos maximè diligenter obſervans, ignorantiam, magiſque incerta omnia reperi, adeò ut auream privatorum vitam eſſe ſatis ilicò indicarint. Alius nimirum uni me voluptati operam dare, & ad hoc ſolum ſtudium me conferre juſſit. In eo enim ſitam eſſe fœlicitatem. Rurſum alius omnino labori incumbere, corpuſque ſordido ſqualidoque cultu ſubigere, miſerè ab omnibus affectum & contumeliis obnoxium, ſedulò inculcans celebria illa Heſiodi de virtute carmina, & ſudorem, & aenſum in montis verticem. Alius pecunias contemnere, earnque poſſeſſionem indifferentem putare jubebat. Alius contrà

Ex fumo] Senarius extat proverbialis καπνόν γε φεύγων εἰς τὸ πῦρ περιέπε-ς. Plat. lib. 8. de Rep. *Cogn.*

ὁ δέ τις αὖ πάλιν, ἀγαθὸν εἶναι καὶ τὸν πλοῦτον αὐτὸν ἀπεφαίνετο. περὶ μὲν γὰρ τοῦ κόσμου, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε ἰδέας, καὶ ἀσώματα, καὶ ἀτόμους, καὶ κενά, καὶ τοιοῦτόν τινα ὄχλον ὀνομάτων ὁσημέραι παρ' αὐτῶν ἤκουον ἐναντίων. καὶ τὸ πάντων δεινῶν ἀτοπώτατον, ὅτι περὶ τῶν ἐναντιωτάτων ἕκαστος αὐτῶν λέγων, σφόδρα νικῶντας καὶ πιθανοὺς λόγους ἐπορίζετο, ὥστε μήτε τῷ θερμὸν τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τῷ ψυχρὸν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ ταῦτα, εἰδότα σαφῶς, ὡς οὐκ ἄν ποτε θερμόν τι εἴη καὶ ψυχρὸν ἐν ταὐτῷ χρόνῳ. [1] ἀτεχνῶς οὖν ἔπασχον τοῖς νυστάζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι μὲν, ἐπινεύων, ἄρτι δὲ, ἀνανεύων ἔμπαλιν. ἔτι δὲ πολλῷ τοῦτο ἐκείνων ἀτοπώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς τούτους εὕρισκον ἐπιτηρῶν, ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λόγοις ἐπιτηδεύοντας. τοὺς γοῦν καταφρονεῖν παραινοῦντας χρημάτων, ἑώρων ἀπρὶξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ περὶ τόκων διαφερομένους, καὶ ἐπὶ μισθῷ παιδεύοντας, καὶ πάντα ἕνεκα τούτων ὑπομένοντας. τούς τε τὴν δόξαν ἀποβαλλομένους, αὐτῆς ἕνεκα πάντα ἐπιτηδεύοντας. ἡδονῆς τε αὖ σχεδὸν ἅπαντας κατηγοροῦντας, ἰδίᾳ δὲ, μόνῃ ταύτῃ προσηρτημένους. σφαλεὶς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυσχέραινον ἠρέμα παραμυθούμενος ἐμαυτὸν, ὅτι μετὰ πολλῶν, καὶ σοφῶν, καὶ σφόδρα ἐπὶ συνέσει διαβεβοημένων, ἀνόητός τέ εἰμι, καὶ τἀληθὲς ἔτι ἀγνοῶν περιέρχομαι. καί μοι ποτὲ διαγρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς Βαβυλῶνα ἐλθόντα,

trà bonas eſſe ipſas etiam diviti
pronunciabat. Quid verò
mundo dicam? qui ideas, inco
poreas ſubſtantias, atomos,
inane, ac talem quandam pugna
tium invicem nominum turba
in diem audiebam: & quod a
ſurdorum omnium fuit abſurdi
ſimum, de maximè contrari
cùm unuſquiſque diceret, vi
centes & probabiles admodum r
tiones afferebat, ut nec ei q
calidum, nec ei qui frigidu
idem eſſe contenderent, cont
quicquam dicere potuerim, i
que cùm perſpicerem fieri n
poſſe ut idem eodem tempo
frigidum ſit & calidum. Pro
ſum igitur tale quid accideb
mihi quale his qui dormitan
ſcilicet ut modò annuerem, m
dò verò abnuerem. Præterea h
illis longè erat abſurdius, qu
obſervata ipſorum vita, eam ſe
monibus ipſorum ſummope
contrariam comperi. Itaque e
qui pecuniam ſpernendam e
ſuadebant, ei tenaciter adhære
tes, de fœnore litigantes, p
mercede docentes, omnia de
que ejus gratia tolerantes: eos v
rò qui verbis gloriam aſpernaba
tur, omnem vitæ ſuæ ration
eò referentes, eoſque pene omn
qui voluptatem accuſabant,
ea ſola privatim pendentes vid
bant. Ergo hac ſpe fruſtrat
adhuc magis indignabar, taci
me ipſum conſolando quòd cu
multis & ſapientibus, & celebe
rimis viris, inſipienſque eſſem, & veri ignarus oberrarem. Tanden
mihi horum cauſa aliquando pervigilanti, viſum eſt ut Babylone

pro

1 Ἀτεχνῶς] Vt in Xenoph. Plat. Demoſth. ἀληθῶς· τέχνη, ὁ δόλος παρ
Ἀττικοῖς, τὸ δὲ ἄνευ δόλου ἀληθές ἐστιν. pagin. ſeq. interpretor ad Heliod. lib.
tangit in Charont. ſive Contempl. *Bourd.*

…ναί τινι τῶν μάγων τῶν Ζωροά- …μαθητῶν, καὶ διαδόχων. ἤ- …δ' αὐτοὺς ἐπῳδαῖς τε καὶ τε- …ς τισιν ἀνοίγειν τε τοῦ ᾅδου τὰς …ς, καὶ κατάγειν ὃν ἂν βούλων- …σφαλῶς, καὶ ὀπίσω αὖθις ἀ- …πειν. ἄριστον οὖν ἡγούμην εἶ- …ρά τινος τούτων διαπράξα- …τὴν κατάβασιν, ἐλθόντα παρὰ …εσίαν τὸν βοιώτιον, μαθεῖν παρ' …, ἅτε μάντεως καὶ σοφοῦ, τίς ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν ἄν τις …το εὖ φρονῶν. καὶ δὴ ἀναπη- …ς ὡς εἶχον τάχους, ἔτεινον εὐ- …Βαβυλῶνος. ἐλθὼν δὲ, συγγί- …αί τινι τῶν Χαλδαίων σοφῷ ἀν- …, καὶ θεσπεσίῳ τὴν τέχνην, …ῷ μὲν τὴν κόμην, γένειον δὲ μά- …τεμνὸν καθειμένῳ. τοὔνομα δὲ ἦν …, Μιθροβαρζάνης. δεηθεὶς δὲ …ικετεύσας, μόλις ἔτυχον παρ' …οῦ, ἐφ' ὅτῳ βούλοιτο μισθῷ κα- …ήσασθαί μοι τῆς ὁδοῦ. παραλα- …δέ με ὁ ἀνὴρ, πρῶτα μὲν ἡ- …ς ἐννέα καὶ εἴκοσιν ἅμα τῇ σε- …η ἀρξάμενος, ἔλουε, κατάγων τὸν Εὐφράτην, ἕωθεν πρὸς ἀνα- …οντα τὸν ἥλιον, ῥῆσίν τινα μα- …ὶν ἐπιλέγων, ἧς οὐ σφόδρα κα- …ουον. ὥσπερ γὰρ οἱ φαῦλοι τῶν ἐν …ς ἀγῶσι κηρύκων, ἐπίτροχόν τι, … [3] ἀσφαλὲς ἐφθέγγετο. πλὴν, … ἐῴκει γέ τινας ἐπικαλεῖσθαι δαί- …νας. μετὰ γοῦν τὴν ἐπῳδὴν, τρὶς …μου πρὸς τὸ πρόσωπον ἀποπτύ- …ς, ἐπανῄει πάλιν, οὐδένα τῶν

profectus, magorum aliquem [1] ex Zoroaſtri diſcipulis & ſucceſſoribus convenirem. Audieram ſiquidem ipſos carminibus, & expiationibus quibuſdam inferorum portas aperire, & quem voluerint tutò illuc deducere: indeque rurſus reducere. Optimè ergo me facturum putavi ſi cum horum quopiam de deſcenſu paciſcens, [2] Tireſiam Bœotium conſulerem, ab eoque perdiſcerem, tanquam à vate & ſapiente, quæ vita ſit optima, quamque potiſſimum ſapiens eligat. Itaque quanta poteram celeritate exiliens Babylonem rectà contendi. Quò cùm perveniſſem, verſor cum quopiam ex Chaldæis, ſapiente viro, arte admirando, capillos cano, promiſſaque barba valdè venerando. Nomen autem erat illi Mithrobarzanes. Orans igitur obſecranſque vix exoravi, ut qua tandem mercede vellet, in viam illam me deduceret. Tum vir ille me ſuſceptum, primùm quidem dies novem & viginti cum luna ſimul incipiens abluit ad Euphratem deducens mane, orientem verſus ſolem, longum quempiam ſermonem muſſitans, quem non admodum audiebam. Nam quod in certamine præcones inepti ſolent, volubile quiddam & incertum proferebat: niſi quod dæmo…s quoſdam viſus eſt invocare. Poſt illam igitur incantationem, …m in meam faciem ter inſpuiſſet, denuo redivit, obviorum nullum

1 *Ex Zoroaſtri diſcipulis*] In fragmentis Beroſi Chaldæi legitur Zoroaſtrem Per…n fuiſſe Cham Noë filium: hujus meminerunt Plat. Plut. & alii. *Cogn.*
2 *Tireſiam*] De Tireſia Homer. Odyſſ. κ. Cic. de divinat. *Idem.*
3 Ἀσφαλὲς] Deſ. Herald. emendat ἀσαφὲς, quod etiam eſt in uno Cod. Re…. & in Cod. Flor. ſed alibi hac de re. *Bourd.* Ἐπίτροχόν τι καὶ ἀσφαλὲς …θέγγετο] Ἐπίτροχόν τι καὶ ἐπισφαλές. Marc.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀπαντώντων προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῖν, τὰ ἀκρόδρυα, ποτὸν δὲ, γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ Χοάσπου ὕδωρ. εὐνὴ δὲ ὑπαίθριος ἐπὶ τῆς πόας. ἐπεὶ δὲ ἅλις εἶχε τῆς προδιαιτήσεως, περὶ μέσας νύκτας ἐπὶ τὸν Τίγρητα ποταμὸν ἀγαγὼν, ἐκάθηρέ τέ με, καὶ ἀπέμαξε, καὶ περιήγνισε δαδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ ἄλλοις πλείοσιν. ἅμα καὶ τὴν ἐπῳδὴν ἐκείνην ὑποτονθορύσας. εἶτα ὅλον με καταμαγεύσας, καὶ περιελθὼν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φαντασμάτων, ἐπανάγει ἐς τὴν οἰκίαν, ὡς εἶχον ἀναποδίζοντα. καὶ τολοιπὸν, ἀμφὶ πλοῦν εἰχόμεθα. αὐτὸς μὲν οὖν μαγικήν τιν' ἔδυ στολὴν, τὰ πολλὰ ἐοικυῖαν τῇ μηδικῇ. ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρων, ἐνεσκεύασε τῷ πίλῳ, καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ. καὶ παρεκελεύσατο, ἤν τις ἔρηταί με τοὔνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ, ἢ Ὀδυσσέα, ἢ Ὀρφέα. Φιλω. ὡς δὴ τί τοῦτο ὦ Μένιππε; οὐ γὰρ συνίημι τὴν αἰτίαν οὔτε τοῦ σχήματος, οὔτε τῶν ὀνομάτων. Με. καὶ μὴν πρόδηλόν γε τοῦτο, καὶ οὐ παντελῶς ἀπόρρητον. ἐπεὶ γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες, ἐς ᾅδου κατεληλύθεσαν, [2] ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς, ῥᾳδίως ἂν τὴν τοῦ Αἰακοῦ φρουρὰν διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως παρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον, τραγικῶς μάλα διαπεμπόμενον ὑπὸ τοῦ σχήματος. ἤδη δ' οὖν ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κατελθόντες ἐπὶ τὸν ποταμὸν, περὶ ἀναγωγὴν ἐγιγνόμεθα. παρεσκεύαστο δ' αὐτῷ καὶ σκάφος, καὶ ἱερεῖα, καὶ μελίκρατα, καὶ ἄλλα, ὅσα πρὸς τὴν

lum intuens. Cibus quiden
bis glandes erant, potus au
lac atque mulſum, & Cho
aqua, lectus verò in herba ſub
At poſtquam præparati jam
hac diæta fuimus, media cir
nocte ad Tigridem fluvium
deductum purgavit, & abſt
[1] faceque ac ſcilla, aliiſque
ribus, magicum illud carme
mul ſubmurmurans, luſtra
Deinde cum me jam totum
cantaſſet, & circumiviſſet,
à ſpectris læderer, domum re
cit, ita ut eram, retrogred
tem: reliqua verò nocte nav
tioni nos paravimus. Quare
gicam quandam veſtem ille
duit, eamque Medicæ multum
milem: ac me quidem his,
va videlicet, leonis exuviis,
raque inſuper ornavit. Præte
juſſit ut ſiquis nomen me rogar
Menippum quidem ne dicer
ſed Herculem, Vlyſſem, aut
pheum. *Ph.* Quid ita ô Menip
Non enim neque habitus, ne
nominum cauſam intelligo. *M*
Atqui perſpicuum quidem il
eſt, ac neutiquam arcanum. C
enim hi ante nos vivi ad infe
deſcendiſſent, exiſtimavit ſi
illis aſſimilaret, fore ut facil
Æaci cuſtodias fallerem, null
que prohibente tranſirem, ut p
te notior tragico admodum i
cultu emiſſus. Iam igitur ill
ceſcebat dies, quum in flum
ingreſſi ad receſſum devenim
Erant autem ab ipſo parata cy
ba, ſacrificia, mulſum: deniq
qui

1 *Face luſtravit*] Qui enim id faciebant certum carmen inſurrabant, & tæd
ſcilla, ovis, ſulphure, aliiſque circumpurgabant, quod περιαγνίζειν & περικ
θαίρειν Græcis, Latinis *circumferre.* Cogn.

2 Ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειεν αὐτοῖς] Ἡγεῖτο εἴ με ἀπεικάσειν αὐτοῖς. Mar

1 T

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λὴν χρήσιμα. ἐμβαλόμενοι οὖν πα τὰ παρεσκευασμένα, οὕτω ὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμενοι, ρὸν κατὰ δάκρυ χέοντες. καὶ λ μέν τινος ὑπεφερόμεθα ἐν ταμῷ. εἶτα δ' ἐσεπλεύσαμς τὸ ἕλος, καὶ τὴν λίμνην, ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται. περαθέντες δὲ καὶ ταύτην, ἀφικνού- ἔς τι χωρίον ἔρημον, καὶ ὑ- ς, καὶ ἀνήλιον. ἐς ὃ ἀποβάν- ἡγεῖτο δὲ ὁ Μιθροβαρζάνης, ν τε ὠρυξάμεθα, καὶ τὰ μῆ- τεφάξαμεν, καὶ τὸ αἷμα περὶ ρον ἐσπείσαμεν. ὁ δὲ μάγος, σοῦτῳ δᾷδα καιομένην ἔχων, ἔτ' ἠρεμαίᾳ τῇ φωνῇ, παμ- ες δὲ ὡς οἷός τε ἦν ἀνακραγὼν, νας τε ὁμοῦ πάντας ἐπεβοᾶτο, ς, καὶ Ἐριννύας καὶ νυχίαν την, καὶ αἰπεινὴν Περσεφό- α παραμιγνὺς ἅμα βαρβαρι- α καὶ ἄσημα ὀνόματα, καὶ πο- λαβα. εὐθὺς οὖν πάντα ἐκεῖ- αλεύετο, καὶ ὑπὸ τῆς ἐπῳδῆς φος ἀνερρήγνυτο, καὶ ἡ ὑλακὴ ρβέρου, πόῤῥωθεν ἠκούετο, καὶ ῆγμα ὑπερκατηφὲς ἦν, καὶ ωπόν. ἔδδεισεν δ' ὑπένερθεν ενέρων Ἀϊδωνεύς. κατεφαίνε- ἤδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη, Πυριφλεγέθων, καὶ τοῦ Πλούτω- α βασίλεια. κατελθόντες δ' διὰ τοῦ χάσματος, τὸν μὲν ἀμανθυν εὕρομεν τεθνεῶτα μι- δεῖν ὑπὸ τοῦ δέους. ὁ δὲ Κέρβε- ὑλάκτησε μέν τοι, καὶ παρε- ε. ταχὺ δέ μου κρούσαντος λύραν, παρὰ χρῆμα ἐκοιμήθη τοῦ μέλους. ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λί- ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπε- θημεν. ἦν γὰρ ἤδη πλῆρες τὸ μεῖον, καὶ οἰμωγῆς ἀνάπλεων. ματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον. ὁ μὲν τὸ σκέλος, ὁ δὲ, τὴν κε-

quicquid ad ea ſacra competebat tum impoſitis omnibus quæ parata erant, nos quoque ſic *Ingredimur triſtes, lachrymiſque implemur obortis.* Atque aliquantiſper quidem in fluvio, ſublabebamur: deinde in paludem delati ſumus, ac lacum quendam in quem Euphrates conditur. Quo etiam tranſmiſſo, in deſertam ac ſylvoſam & opacam quandam regionem devenimus: in quam ubi deſcendimus (præibat enim Mithrobarzanes) foveam effodimus, & oves jugulamus, & foveam ſanguine conſpergimus. At magus interim facem accenſam tenens, voce non ampliùs ſummiſſa, ſed quàm poterat maxima vociferans, dæmonas ſimul omnes inclamat, Pœnas, Erynnes, Hecaten nocturnam, excelſamque Proſerpinam, commixtis unà barbaricis quibuſdam ignotis & polyſyllabis nominibus. Statim ergo tremere cœperunt omnia, ſolumque ex carmine rimis hiare, ac Cerberi latratus procul audiri: jamque res planè triſtis ac mœſta fuit. *Vmbrarum & timuit rex Pluto ſedibus imis.* Iam enim inferorum pleraque patebant, & lacus, & Pyriphlegethon, & Plutonis regia. Cumque per hiatum deſcendiſſemus, Rhadamanthum metu propè extinctum reperimus. At Cerberus quidem latravit, & in furorem eſt verſus. Sed cùm ilico lyram pulſaſſem, cantu extemplo delinitus obdormivit. Poſtquam verò ad lacum venimus, tranare ferè non licuit. Iam enim onuſtus erat, & ejulatu plenus ponto: omnes verò ſaucii navigabant, hic femur, ille caput,

φαλὴν, ὁ δὲ, ἄλλό τι συντετριμμένος. ἐμοὶ δοκεῖν, ἔκ τινος πολέμου παρόντες. ὅμως δ' οὖν ὁ βέλτιστος Χάρων ὡς εἶδε τὴν λεοντῆν, οἰηθείς με τὸν Ἡρακλέα εἶναι, ἐσεδέξατό με, καὶ διεπόρθμευσέ τε ἄσμενος, καὶ ἀποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπόν. ἐπεὶ δὲ ἦμεν ἐν τῷ σκότῳ, προήει μὲν ὁ Μιθροβαρζάνης, εἱπόμην δ' ἐγὼ κατόπιν ἐχόμενος αὐτοῦ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα, [1] τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτον. ἔνθα δὴ περιεπέτοντο ἡμᾶς τετριγυῖαι τῶν νεκρῶν αἱ σκιαί. κατ' ὀλίγον δὲ προϊόντες, παραγινόμεθα πρὸς τὸ τοῦ Μίνω δικαστήριον. ἐτύγχανε δὲ, ὁ μὲν, ἐπὶ θρόνου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρειστήκεισαν δὲ αὐτῷ ποιναὶ, καὶ ἀλάστορες, καὶ Ἐριννύες. ἑτέρωθεν δὲ, προσήγοντο πολλοί τινες ἐφεξῆς ἁλύσει μακρᾷ δεδεμένοι. ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ, πορνοβοσκοὶ, καὶ τελῶναι, καὶ κόλακες, καὶ συκοφάνται, καὶ τοιοῦτος ὅμιλος τῶν πάντα κυκώντων ἐν τῷ βίῳ. χωρὶς δὲ, οἵ τε πλούσιοι, καὶ τοκογλύφοι προσήεσαν, ὠχροὶ, καὶ προγάστορες, καὶ ποδαγροὶ, κλοιὸν ἕκαστος αὐτῶν, καὶ κόρακα διτάλαντον ἐπικείμενος. ἐφεστῶτες οὖν ἡμεῖς, ἑωρῶμέν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἠκούομεν τῶν ἀπολογουμένων. κατηγόρουν δὲ αὐτῶν καινοί τινες καὶ παράδοξοι ῥήτορες. Φιλω. τίνες οὗτοι πρὸς Διός; μὴ γὰρ ὀκνήσῃς καὶ τοῦτο εἰπεῖν. Με. οἶσθά που ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων; Φιλω. πάνυ μὲν οὖν. Με. αὗται τοίνυν, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγο-

put, alius alio quopiam mem luxatus, adeò ut ex bello q piam adeſſe mihi viderent At optimus Charon cùm le videret exuvias, eſſe me r Herculem, recepit, libenſ tranſvexit, quinetiam egr viam commonſtravit. Tum q niam in tenebris eramus, pr bat quidem Mithrobarzanes, go autem ponè ipſi adhærens quebar, quoad in pratum qu dam maximum, & aſphod conſitum pervenimus. Ibi ſtridulæ mortuorum umbræ o bant. Tum paulò longiùs p greſſi ad Minois tribunal acc ſimus. Hic autem in ſubli quodam ſolio ſedebat: ad bant autem illi Pœnæ, inf dæmones, Erinnyes. Ex alt verò parte adducebantur ord multi longa catena vincti, dicebantur adulteri, lenones, p blicani, adulatores, ſycophan atque iſtiuſmodi turba quid in vita turbantium. Seorſ autem divites ac fœneratores p dibant, pallidi, ventrioſi, podagrici, quorum unicuiq trabs, & corvus duorum tale torum pondo incumbebat. N igitur aſtantes, & quæ fiunt mnia conſpicimus, & quæ a defenſionem dicuntur, auſcu tamus: accuſabant autem no quidam atque admirabiles ora tores. *Ph.* Quinam hi ſunt p Iovem? ne te pigeat hoc quoq dicere. *Men.* Noſti-ne umbra iſtas, quas corpora ſoli oppoſi ta reddunt? *Ph.* Omnino ſanè *Men.* Hæ igitur nos vita functos accuſant, teſtimonio ſuo con-vin-

1 Τῷ ἀσφοδέλῳ] Sic in Char. Reliqua continentur in Dial. mort. *Bourd.*

Ka

ᾶσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι, καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον. σφόδρα τινὲς αὐτῶν ἀξιόπιστοι δοκοῦσιν, ἅτε ἀεὶ συνοῦσαι, καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν σωμάτων. ὁ δ' οὖν Μίνως ἐπιμελῶς ἐξετάζων ἀπέπεμπεν ἕκαστον ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, δίκην ὑφέξοντα κατ' ἀξίαν τῶν τετολμημένων. καὶ μάλιστα ἐκείνων ἥπτετο, τῶν ἐπὶ πλούτοις τε καὶ ἀρχαῖς τετυφωμένων, ἢ μονονουχὶ καὶ προσκυνεῖσθαι περιμενόντων, τήν τε ὀλιγοχρόνιον ἀλαζονείαν αὐτῶν; καὶ τὴν ὑπεροψίαν μυσαττόμενος. καὶ ὅτι μὴ ἐμέμνηντο θνητοί τε ὄντες αὐτοὶ, καὶ θνητῶν ἀγαθῶν τετυχηκότες. οἱ δὲ, ἀποδυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεῖνα πάντα, πλούτους λέγω, καὶ γένη, καὶ δυναστείας, γυμνοὶ κάτω νενευκότες, παρειστήκεσαν. ὥσπερ τινὰ ὄνειρον ἀναπεμπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερέχαιρον. καὶ εἴ τινα γνωρίσαιμι αὐτῶν, προσιὼν ἂν ἡσυχῆ πως, ὑπεμίμνησκον οἷος ἦν παρὰ τὸν βίον, καὶ ἡλίκον ἐφύσα τότε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν ἕωθεν ἐπὶ τῶν πυλώνων παρειστήκεσαν, τὴν πρόοδον αὐτοῦ περιμένοντες, ὠθούμενοί τε, καὶ ἀποκλειόμενοι πρὸς τῶν οἰκετῶν, ὁ δὲ μόγις ἄν ποτε ἀνατείλας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ περίχρυσος, ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνειν τοὺς προσειπόντας, εἰ τὸ στῆθος, ἢ τὴν δεξιὰν προτείνων δοίη καταφιλεῖν. ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἠνιῶντο ἀκούοντες. τῷ δὲ Μίνωι, μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάσθη δίκη. τὸν γάρ τοι σικελιώτην Διονύσιον, πολλά τε καὶ ἀνόσια ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς στοᾶς καταμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος, ἄγουσι δ' αὐτὸν ἐν τιμῇ,

vincunt, & quicquid in vita peccavimus redarguunt, atque ipſarum nonnullæ fide valdè dignæ videntur ut pote quæ nobiſcum ſemper verſabantur, noſtriſque à corporibus nuſquam digrediebantur. Itaque Minos diligenter examinans, quemlibet in ſedes impiorum relegabat, dignas auſis pœnas ſubiturum: eoſque maximè ſuppliciis exercebat, qui divitiis & dignitatibus ſuperbiverant, quique adorari ſe ferè expectabant, brevem eorum ſuperbiam, faſtumque deteſtatus: quippe qui non meminiſſent mortales ipſi cùm ſint, ſeſe bona quoque mortalia conſequutos. At nunc iſti ſplendidis illis omnibus ſpoliati, divitiis inquam, genere, imperiis, nudi, demiſſoque vultu ſteterunt, tanquam ſomnium quoddam, humanam hanc fœlicitatem recogitantes. Quæ cùm conſpicarer, ſummopere gaudebam. Et ſi quem ipſorum noſſem, tacitè ad ipſum accedens, qualis in vita fuerat memorabam, quantumque tunc turgeret quum multi mane fores obſiderent egreſſum ejus expectantes, pulſi interim excluſique à famulis. At ipſe vix tandem illis exoriens, purpureus, aut aureus, aut verſicolor, fœlices & beatos ſalutantes ſe facturum putabat, ſi pectus dextram-ve porrigens daret oſculandam. Illi verò audientes iſta moleſtè ferebant. At Minos unum quoddam judicium ad gratiam pronuntiavit. Quippe Dionyſium Siciliæ tyrannum multis & atrocibus criminibus à Dione accuſatum, & Stoicorum teſtimonio convictum, Ariſtippus Cyrenæus interveniens (illum enim honore pro-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ δύναται μέγιστον ἐν τοῖς κάτω, μικροῦ δεῖν τῇ Χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσε τῆς καταδίκης, λέγων πολλοῖς αὐτὸν τῶν πεπαιδευμένων πρὸς ἀργύριον γενέσθαι δεξιόν. ἀποστάντες δ' ὅμως τοῦ δικαστηρίου, πρὸς τὸ κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἔνθα δὴ ὦ φίλε, πολλὰ καὶ ἐλεεινὰ ἦν ἀκοῦσαί τε, καὶ ἰδεῖν, μαστίγων τε γὰρ ὁμοῦ ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ τῶν ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὀπτωμένων. καὶ στρέβλαι, καὶ κύφωνες, καὶ τροχοί. καὶ ἡ Χίμαιρα ἐσπάραττε, καὶ ὁ Κέρβερος ἐδάρδαπτε. ἐκολάζοντό τε ἅμα πάντες, βασιλεῖς, δοῦλοι, σατράπαι, πένητες, πλούσιοι, πτωχοί. καὶ μετέμελε πᾶσι τῶν τε τολμημένων. ἐνίους δ' αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπόσοι ἦσαν τῶν ἔναγχος τετελευτηκότων. οἱ δὲ, ἐνεκαλύπτοντο, καὶ ἀπεστρέφοντο, εἰ δὲ, καὶ προσβλέποιεν, μάλα δουλοπρεπές τε, καὶ κολακευτικόν. καὶ ταῦτα, πῶς οἴει, βαρεῖς ὄντες, καὶ ὑπερόπται παρὰ τὸν βίον; τοῖς μέντοι πένησιν, ἡμιτέλεια τῶν κακῶν ἐδέδοτο. καὶ ἀναπαυόμενοι, πάλιν ἐκολάζοντο. καὶ μὴν κἀκεῖνα εἶδον τὰ μυθώδη, τὸν Ἰξίονα, καὶ τὸν Σίσυφον, καὶ τὸν Φρύγα Τάνταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσος. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέχων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ καὶ τούτους, ἐς τὸ πεδίον ἐσβάλλομεν, τὸ Ἀχερούσιον. εὑρίσκομέν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους τε, καὶ τὰς ἡρωΐνας. καὶ τὸν ἄλλον ὅμιλον τῶν νεκρῶν κατὰ ἔθνη καὶ φῦλα διαιτωμένους. τοὺς μὲν, παλαιούς τινας, καὶ εὐρωτιῶντας, καὶ ὥς φησιν Ὅμηρος, ἀμενηνούς. τοὺς δὲ, νεαλεῖς καὶ συνεστηκότας. καὶ μάλιστα τοὺς Αἰγυπτίους αὐτοὺς, διὰ τὸ πολυαρκὲς τῆς ταριχείας. τὸ μέντοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ πάνυ τι ἦν

ſequuntur inferi, plurimumq ibi valet ejus authoritas) prop modum Chimæræ alligatum, pœna liberavit, aſſerens illu nonnullos eruditorum adjuviſ pecunia. Tum nos à judicia foro digreſſi, ad ſupplicii locu pervenimus. Ibi certè multa rant auditu, viſuque miſerabili Nam & flagrorum ſonus ſim audiebatur, & ejulatus hom num in igne flagrantium, & to menta, & catenæ, & rotæ: Ch mæra dilaniabat, Cerberus lace rabat: ſimulque puniebantur mnes reges, ſervi, ſatrapæ, pau peres, divites, mendici, & ſce lerum omnes pœnitebat. Et quo dam qui nuper è vita diſceſſerant conſpicati agnovimus. Illi ver ſe occulebant, & avertebant, au ſi aliquando nos reſpiciebant, i ſerviliter admodum & adulatori faciebant: idque, quàm putas i vita moleſti erant & faſtoſi? A pauperibus dimidium malorum remittebatur: cumque interquieviſſent, rurſum cruciabantur. Sed illa quoque fabuloſa vidi, Ixionem, & Siſyphum, maleque affectum Phrygem Tantalum, & terra genitum Tityum. Quantus hercle erat! integrum enim agri locum ſtratus occupabat. Præteritis etiam hiſce, in campum Acheruſium irrumpimus: ibique cum ſemideos, tum heroinas, aliamque ſimul mortuorum turbam in gentes tribuſque diſpoſitam invenimus: alios quidem vetulos ac marcidos, utque dicit Homerus, evanidos: alios verò juvenes, & integros, maximè quidem Ægyptios, propter illam condiendi efficaciam. Verùm quemlibet dignoſcere, nequaquam erat facile,

adeò

ιον. ἅπαντες γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλή-
ς γίνονται ὅμοιοι, τῶν ὀστέων γε-
γυμνωμένων. πλὴν μόγις καὶ διὰ
λοῦ ἀναθεωροῦντες αὐτοὺς ἐγινώσκο-
μ. ἔκειντο δὲ ἐπ' ἀλλήλοις ἀ-
μυροὶ, καὶ οὐδὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῖν
λῶν φυλάττοντες. ἀμέλει, πολ-
ν ἐν ταὐτῷ σκελετῶν κειμένων,
ι πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι,
διάκενον δεδορκότων, καὶ γυμνοὺς
ς ὀδόντας προφαινόντων, ἠπόρουν
ὸς ἐμαυτὸν ὅτῳ τινὶ διακρίναιμι τὸν
ρσίτην ἀπὸ τοῦ καλοῦ Νιρέως, ἢ
μηταίτην Ἶρον, ἀπὸ τοῦ Φαιά-
ν βασιλέως, ἢ Πυῤῥίαν τὸν μά-
ειρον, ἀπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος. οὐ-
ν γὰρ ἔτι τῶν παλαιῶν γνωρισμά-
ν αὐτοῖς παρέμενεν, ἀλλ' ὅμοια
ὀστᾶ ἦν, ἄδηλα, καὶ ἀνεπίγρα-
ε, καὶ ὑπ' οὐδενὸς ἔτι διακρίνεσθαι
νάμενα. τοιγάρτοι ἐκεῖνα ὁρῶν-
, ἐδόκει μοι ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος
μπῇ τινι μακρᾷ προσεοικέναι,
ορηγεῖν δὲ καὶ διατάττειν ἕκαστα ἡ
χη, διάφορα καὶ ποικίλα τοῖς
μπεύουσι σχήματα προσάπτουσα.
μὲν γὰρ λαβοῦσα ἡ τύχη, βασι-
κῶς διεσκεύασε, τιάραν τε ἐπι-
ισα, καὶ δορυφόρους παραδοῦσα,
τὴν κεφαλὴν στέψασα τῷ δια-
ματι. τῷ δὲ, οἰκέτου σχῆμα πε-
ιέθηκε. τὸν δέ τινα, καλὸν εἶναι
κόσμησε. τὸν δὲ, ἄμορφον, καὶ γε-
οῖον παρεσκεύασε. παντοδαπὴν
ὶ οἶμαι δεῖν γενέσθαι τὴν θέαν. πολ-
άκις δὲ, διὰ μέσης τῆς πομπῆς
ετέβαλε τὰ ἐνίων σχήματα, οὐκ
ῶσα ἐς τέλος διαπομπεῦσαι ὡς
άχθησαν. ἀλλὰ μεταμφιέσασα,
μὲν Κροῖσον ἠνάγκασε τὴν τοῦ οἰ-
έτου καὶ αἰχμαλώτου σκευὴν ἀνα-
αβεῖν. τὸν δὲ Μαιάνδριον, τέως ἐν
οῖς οἰκέταις πομπεύοντα, τὴν
ολυκράτους τυραννίδα μετενέδυσε.

adeò nudatis oſſibus omnes erant ſibi invicem ſimiles: niſi quòd vix tandem, diuque contemplantes ipſos cognoſcebamus: quippe conferti jacebant obſcuri atque ignobiles, nihilque amplius decoris illius qui eſt apud nos aſſervantes. Cùm igitur oſſa ſimul multa eodem in loco jacerent, omneſque inter ſe ſimiles eſſent, terrificum quiddam vacuis oculorum orbibus intuentes, denteſque nudos oſtendentes, animi pendebam quonam ſigno Therſiten à formoſo illo Nireo diſcernerem, aut mendicum Irum à rege Phæacum, aut ab Agamemnone Pyrrhiam coquum. Quippe quibus jam nihil veteris indicii permanſit, ſed inter ſe ſimilia ſunt oſſa, incognita, titulis carentia, nullique unquam dignoſcenda. Hæc igitur ſpectanti mihi, hominum vita longæ cuipiam pompæ perſimilis videbatur, cui fortuna præſit, & ſingula diſponat, iiſque qui pompam agunt, diverſos varioſque babitus accommodet. Alium ſiquidem fortuna deligens regiis ornat inſignibus, impoſita tiara, additis ſatellitibus, & capite diademate revincto. Alium verò ſervi habitu amicit: hunc autem forma ornat, illum contrà deformem & ridiculum fingit: nam omnigenum, ut opinor, oportet eſſe ſpectaculum. Quin habitus quorundam plerumque in media etiam pompa demutat non ſinens quo prodierant ordine, eodem ad extremum progredi. Sed ornatu commutato Crœſum quidem coëgit, ſervi capti-
ique veſtes aſſumere: Mæandrium autem, olim inter ſeros incedentem, Polycratis data tyrannide viciſſim veſtivit: eo-

que

καὶ μέχρι μέν τινος εἴασε χρῆσθαι τῷ σχήματι. ἐπειδὰν δ' ὁ τῆς πομπῆς καιρὸς παρέλθῃ, τηνικαῦτα ἕκαστος ἀποδοὺς τὴν σκευὴν, καὶ ἀποδυσάμενος τὸ σχῆμα μετὰ τοῦ σώματος, ὥσπερ ἦν πρὸ τοῦ, γίγνεται, μηδὲν τοῦ πλησίον διαφέρων. ἔνιοι δὲ ὑπ' ἀγνωμοσύνης, ἐπειδὰν ἀπαιτῇ τὸν κόσμον, ἐπιστᾶσα ἡ τύχη, ἄχθονταί τε, καὶ ἀγανακτοῦσιν, ὥσπερ οἰκείων τινῶν στερισκόμενοι, καὶ οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι δὲ καὶ τῶν ἐπὶ τῆς σκηνῆς πολλάκις ἑωρακέναι, τοὺς τραγικοὺς ὑποκριτὰς τούτους πρὸς τὰς χρείας τῶν δραμάτων, ἄρτι μὲν, Κρέοντας, ἐνίοτε δὲ, Πριάμους γιγνομένους, ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς, εἰ τύχοι μικρὸν ἔμπροσθεν μάλα σεμνῶς, τὸ τοῦ Κέκροπος ἢ Ἐρεχθέως σχῆμα μιμησάμενος, μετ' ὀλίγον οἰκέτης προῆλθεν ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ κεκελευσμένος. ἤδη δὲ πέρας ἔχοντος τοῦ δράματος, ἀποδυσάμενος ἕκαστος αὐτῶν τὴν χρυσόπαστον ἐκείνην ἐσθῆτα, καὶ τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, [1] καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν, πένης, καὶ ταπεινὸς περιέρχεται. οὐκ ἔτ' Ἀγαμέμνων ὁ Ἀτρέως, οὐδὲ Κρέων ὁ Μενοικέως, ἀλλὰ Πῶλος Χαρικλέους σουνιεὺς ὀνομαζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεογείτονος μαραθώνιος. τοιαῦτα καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματά ἐστιν, ὡς τότε μοι ὁρῶντι ἔδοξεν. Φιλω. εἰπέ μοι ὦ Μένιππε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τούτους καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχοντες ὑπὲρ γῆς, καὶ στήλας, καὶ εἰκόνας, καὶ ἐπιγράμματα, οὐδὲν τιμιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν ἰδιωτῶν νεκρῶν; Με. ληρεῖς ὦ οὗτος. εἰ γοῦν ἐθεάσω τὸν Μαυσωλὸν αὐτὸν, λέγω δὲ τὸν Κᾶρα, τὸν ἐκ τοῦ τάφου περιβόητον, εὖ

que cultu aliquantiſper uti ſivit. Verùm ubi pompæ tempus præteriit, tum quiſque apparatum reddens, & amictum cum corpore exuens, qualis erat antè, efficitur, nihil à vicino differens. At nonnulli præ inſcitia, quum inſtans fortuna ornatum repetit, ægrè ferunt atque indignantur, tanquam propriis quibuſdam privati, at non ea reddentes quibus ad exiguum tempus utebantur. Exiſtimo autem etiam in ſcena vidiſſe te plerunque hiſtriones iſtos tragicos, qui in fabularum uſum modò Creontes, modò Priami fiunt, aut Agamemnones. Idemque ſi ſors tulerit, paulò antè tam graviter, Cecropis aut Erechthei formam imitatus, paulò poſt ſervus, poëta jubente progreditur. Cumque jam fabulæ finis adfuerit, & ipſorum unuſquiſque veſtem illam auratam exuerit, perſonam depoſuerit, & ex cothurnis deſcenderit, pauper & humilis obambulat: nec amplius Agamemnon Atrei filius, nec Creon Menœtio prognatus, ſed Polus Chariclei Sunienſis, aut Satyrus Marathonius Theogitonis filius nominatur. Sic ſe hominum res habent, ut mihi tum ſpectanti viſum eſt. *Ph.* Dic Menippe, iſti qui ſumptuoſa, excelſaque ſepulchra habent in terris, & columnas, & imagines, & titulos, nihilone apud inferos plebeiis defunctis ſunt honoratiores? *Men.* Heus tu nugaris: ſi enim Mauſolum vidiſſes, Carem illum dico, ſepulchro percelebrem, probè ſcio ridere nunquam

1 Καὶ καταβὰς ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Eadem utitur comparatione Iuſt. Martyr. epiſt. ad Zen. & Ser. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οἶδα ὅτι οὐκ ἂν ἐπαύσω γελῶν. οὕτω ταπεινῶς ἔρριπτο ἐν παραβύστῳ που, λανθάνων ἐν τῷ λοιπῷ δήμῳ τῶν νεκρῶν. ἐμοὶ δοκεῖν, τοσοῦτον ἀπολαύων τοῦ μνήματος. παρ' ὅσον ἐβαρύνετο τηλικοῦτον ἄχθος ἐπικείμενος. ἐπειδὰν γὰρ ὦ ἑταῖρε ὁ Αἰακὸς ἀπομετρήσῃ ἑκάστῳ τὸν τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον [1] οὐ πλέον ποδὸς, ἀνάγκη ἀγαπῶντα, κατακεῖσθαι, πρὸς τὸ μέτρον συνεσταλμένον. πολλῷ δ' ἂν οἶμαι μᾶλλον ἐγέλασας, εἰ ἐθεάσω τοὺς παρ' ἡμῖν βασιλέας, καὶ σατράπας, πτωχεύοντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας ὑπ' ἀπορίας, ἢ τὰ πρῶτα διδάσκοντας γράμματα, καὶ ὑπὸ τοῦ τυχόντος ὑβριζομένους, καὶ κατὰ κόρρης παιομένους, ὥσπερ τῶν ἀνδραπόδων τὰ ἀτιμότατα. Φίλιππον γοῦν τὸν Μακεδόνα ἐγὼ θεασάμενος, οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ δυνατὸς ἦν. ἐδείχθη δέ μοι ἐν γωνιδίῳ τινὶ μισθοῦ ἀκούμενος [2] τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἦν ἰδεῖν ἐν ταῖς τριόδοις μεταιτοῦντας, Ξέρξας λέγω, καὶ Δαρείους, καὶ Πολυκράτεις. Φιλω. Ἄτοπα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν, ἄπιστα. τί δὲ ὁ Σωκράτης ἔπραττε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Με. ὁ μὲν Σωκράτης, κἀκεῖ περιέρχεται διελέγχων ἅπαντας. σύνεισι δ' αὐτῷ Παλαμήδης, καὶ Ὀδυσσεὺς, καὶ Νέστωρ, καὶ εἴ τις ἄλλος λάλος νεκρός. ἔτι μέντοι ἐπεφύσητο αὐτῷ, καὶ διῳδήκει ἐκ [3] τῆς

quam deſiiſſes: tam deſpectim in abſtruſum antrum projectus eſt, in reliqua mortuorum turba deliteſcens: hoc tantùm commodi meo judicio percipiens ex hoc monumento, quòd impoſito tam gravi pondere preſſus laborat. Poſtquam enim, ô amice, Æacus unicuique locum demenſus eſt (dat autem cui maximum, non plus quàm pedem) neceſſe eſt eo contentum jacêre ſeſeque ad loci modum contrahere. Riſiſſes autem, opinor, multo magis, ſi vidiſſes reges noſtros & ſatrapas, apud eos mendicantes, & urgente inopia vel ſalſamenta vendentes, vel prima elementa docentes, & ut à quolibet contumeliis afficiuntur, atque in faciem cæduntur, tanquam viliſſima mancipia. Ego igitur Philippum Macedonem conſpicatus, continere me non potui: oſtenſus eſt mihi calceos attritos in angulo quodam mercede reſarciens. Multos etiam alios videre erat in triviis mendicantes, Xerxes aio, & Darios & Polycrates. *Ph.* Admiranda hæc ſunt, ac propemodum incredibilia, quæ de regibus narras. Quid autem Socrates faciebat, & Diogenes, & ſi quis eſt ſapientum alius? *Men.* Socrates quidem ibi omnes redarguens obambulat: verſantur autem cum illo Palamedes, Vlyſſes & Neſtor, & ſi quis alius defunctorum eſt garrulus: quinetiam adhuc ipſi inflata ſunt & tumida

1 Οὐ πλέον ποδὸς] Eadem in Dialog. mort. Philiſt. apud Stob ſer. 330. ἂν μυρίων πηχῶν γῆς κύριος ὑπάρχῃς, θανὼν γενήσῃ τριῶν ἢ τεσσάρων. utitur is fere verbis Lucianus alibi. Sic in Charon. ποδιαῖον λάβοιεν τόπον παρὰ τοῦ ἰακοῦ. tangit Marcil. ad Horat. *Bourd.*
2 Τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων] Sic in Catapl. *Idem.*
3 Τῆς φαρμακοποσίας] Plato in Phædro. *Idem.*

φαρμακοποσίας τὰ σκέλη. ὁ δὲ βέλτιστος Διογένης, παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλῳ τῷ Ἀσσυρίῳ, καὶ Μίδᾳ τῷ Φρυγὶ, καὶ ἄλλοις τισὶ τῶν πολυτελῶν. ἀκούων δὲ οἰμωζόντων αὐτῶν, καὶ τὴν παλαιὰν τύχην [1] ἀναμετρουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρπεται. καὶ τὰ πολλὰ ὕπτιος κατακείμενος, ᾄδει μάλα τραχείᾳ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ. τὰς οἰμωγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων, ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἄνδρας, καὶ διασκέπτεσθαι μετοικεῖν οὐ φέροντας τὸν Διογένην. Φιλω. ταυτὶ μὲν ἱκανῶς. τί δὲ τὸ ψήφισμα ἦν, ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔλεγες κεκυρῶσθαι κατὰ τῶν πλουσίων; Με. εὖ γε ὑπέμνησας. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως περὶ τούτου λέγειν προθέμενος, πάμπολυ ἀπεπλανήθην τοῦ λόγου. διατρίβοντος γάρ μου παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ τῶν κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς συνθέοντας, ἀναμίξας ἐμαυτὸν τοῖς νεκροῖς, εὐθὺς εἷς καὶ αὐτὸς ἦν τῶν ἐκκλησιαστῶν. διῳκήθη μὲν οὖν καὶ ἄλλα. τελευταῖον δὲ, τὸ περὶ τῶν πλουσίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτῶν κατηγόρητο πολλὰ, καὶ δεινὰ, βία, καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπεροψία, καὶ ἀδικία, τέλος, ἀναστάς τις τῶν δημαγωγῶν, ἀνέγνω ψήφισμα τοιοῦτον.

mida crura ex veneni hauſtu.
optimus Diogenes, accola
Aſſyrii Sardanapali, & Mi
Phrygis, & aliorum quoru
dam ex ſumptuoſis illis, qu
quum ejulantes audit, vetere
que fortunam recenſentes, &
det, & delectatur, & ſæpe ſu
nus jacens, admodum aſpera
immani voce cantat, ejulatus
lorum obſcurans, adeò ut id
ri illi moleſtè ferant, cumq
Diogenem ferre non poſſint,
mutanda ſede deliberent. *P*
De his quidem ſatis. Cæteru
quodnam illud decretum e
quod initio dixeras contra di
tes eſſe ſancitum? *Men.* Be
certè admones. Neſcio eni
quo pacto cùm hac de re dic
re propoſuiſſem, ab inſtitu
ſermone procul aberravi. Du
igitur ibi verſabar, magiſtrat
concionem advocarunt pro re
publicæ commodis. Cùm erg
multos concurrere viderem, eg
me quoque mortuis immiſce
ilicò unus fui eorum qui in co
cione aderant. Aliis igitur etia
de rebus eſt actum: poſtremò v
rò negotium de divitibus: qu
bus poſtquam objecta fuiſſe
multa crimina, eaque atrocia, violentia, ſuperbia, faſtus, i
juria, ſurgens tandem ex populo primâs quidam, hujuſmodi d
cretum legit.

1 Ἀναμετρουμένων] Angl. ἀναμετρούντων. *Bourd.*

ΨΗΦΙΣΜΑ.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παράνομα οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸν βίον, ἁρπάζοντες, καὶ βιαζόμενοι, καὶ πάντα τρόπον τῶν πε-

DECRETVM.

Quandoquidem iniqu
multa divites in vit
perpetrant, rapien
tes, ac vim inferentes
omnique modo paupe-
re

νήτων καταφρονοῦντες, δέδοκται τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ, ἐπειδὰν ἀποθάνωσι, τὰ μὲν σώματα αὐτῶν, κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ τῶν ἄλλων πονηρῶν. τὰς δὲ ψυχὰς, ἀναπεμφθείσας ἄνω ἐς τὸν βίον, [1] καταλύεσθαι ἐς τοὺς ὄνους, ἄχρις ἂν ἐν τῷ τοιούτῳ διαγάγωσι μυριάδας ἐτῶν πέντε καὶ εἴκοσιν, ὄνοι ἐξ ὄνων γινόμενοι, καὶ ἀχθοφοροῦντες, καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι. τοὐντεῦθεν δὲ λοιπὸν, ἐξεῖναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἶπε τὴν γνώμην Κρανίων Σκελετίωνος νεκυσιεὺς, φυλῆς [2] ἀλιβαντιάδος. τούτου ἀναγνωσθέντος τοῦ ψηφίσματος, [3] ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαί. ἐπεχειροτόνησε δὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἐνεβριμήσατο ἡ Βριμὼ, καὶ ὑλάκτησεν ὁ Κέρβερος. οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται, καὶ κύρια τὰ ἀνεγνωσμένα. ταῦτα μὲν δή σοι τὰ ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. ἐγὼ δὲ, οὗπερ ἀφίγμην ἕνεκα, τῷ Τειρεσίᾳ προσελθὼν, ἱκέτευον αὐτὸν τὰ πάντα διηγησάμενος, εἰπεῖν πρός με ποῖόν τινα ἡγεῖται τὸν ἄριστον βίον. ὁ δὲ, γελάσας, ἔστι δὲ τυφλόν τι γερόντιον, καὶ ὠχρὸν, καὶ λεπτόφωνον, ὦ τέκνον φησὶ, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδά σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἑαυτοῖς. ἀτὰρ οὐ θέμις λέγειν πρὸς σέ. ἀπείρηται γὰρ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. μηδαμῶς ἔφην ὦ πατέριον, ἀλλ᾽ εἰπὲ, καὶ μὴ περιίδῃς με σοῦ τυφλότερον περιιόντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ, δή με ἐπαγαγὼν, καὶ πολὺ τῶν ἄλλων ἀποσπάσας, ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς, φησὶν, ὁ τῶν ἰδιωτῶν, ἄρι-

res deſpicientes, Curiæ, populoque viſum eſt, ut quum obierint, eorum quidem corpora ut & aliorum ſceleratorum puniantur, animæ verò ſurſum in vitam remiſſæ, in aſinos demigrent, donec in tali ſtatu quinquies ac vicies decem annorum millia tranſegerint, aſini ſemper ex aſinis renati, onera ferentes, & à pauperibus agitati. Dein ut liceat illis, vita excedere. Sententiam hanc pronunciavit Calvarius, patre Aridello, patria Manicenſis, tribu Stygiana. Lectum hoc ſuffragium approbaverunt principes, ſcivit plebs, adfremuit Proſerpina, allatravit Cerberus: ſic enim rata authenticaque fiunt, quæ inferi ſtatuunt. Hæc quidem in concione gerebantur. Ego verò Tireſiam adeo, cujus gratia veneram, & re ut erat narrata ſupplicavi, ut mihi diceret, quodnam optimum vitæ genus putaret. Hic verò ſubridens, eſt autem vetulus quiſpiam cæcus, pallidus, voce gracili, ô fili, inquit, tuæ perplexitatis cauſam ſcio à ſapientibus iſtis profectam, non eadem inter ſe ſentientibus. Verùm haud fas eſt id tibi proloqui: nam à Rhadamantho eſt interdictum. Nequaquam, inquam, ô patercule: ſed dic quæſo, neque me contemnas, qui in vita te cæcior oberro. Is igitur abducto mihi, & procul ab aliis abſtracto, leniter ad aurem inclinans, optima inquit & ſapientiſſima eſt priva-

to-

1 Καταλύεσθαι] Angl. καταδύεσθαι. Bourd.
2 Ἀλιβαντιάδος] Ang. Ἀλιβαντίδος. Idem.
3 Ἐπεψήφισαν μὲν αἱ ἀρχαὶ] Ψηφίζειν καὶ χειροτονεῖν, ſeperant jura civium, otiſſimum ex oratorib. Græc. *Idem.*

στος βίος, καὶ σωφρονέστερος, ὡς τῆς ἀφροσύνης παυσάμενος τοῦ μετεωρολογεῖν, καὶ τέλη, καὶ ἀρχὰς ἐπισκοπεῖν. καὶ καταπτύσας τῶν σοφῶν τούτων συλλογισμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἡγησάμενος, τοῦτο μόνον ἐξ ἅπαντος θηράσῃ, ὅπως τὸ παρὸν εὖ θέμενος, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ περὶ μηδὲν ἐσπουδακώς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὥρμησε κατ' Ἀσφοδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δὲ, καὶ γὰρ ἤδη ὀψὲ ἦν, ἄγε δὴ ὦ Μιθροβαρζάνη φημὶ, τί διαμέλλομεν, καὶ οὐκ ἄπιμεν αὖθις ἐς τὸν βίον; ὁ δὲ, πρὸς ταῦτα, θάῤῥει φησὶν ὦ Μένιππε, ταχεῖαν γάρ σοι καὶ ἀπράγμονα ὑποδείξω ἀτραπόν. καὶ δὴ ἀπαγαγών με πρός τι χωρίον τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον, δείξας τῇ χειρὶ πόῤῥωθεν ἀμαυρόν τι καὶ λεπτὸν ὥσπερ διὰ κλειθρίας εἰσρέον φῶς, ἐκεῖνο ἔφη ἐστὶ τὸ ἱερὸν τοῦ Τροφωνίου, κἀκεῖθεν κατέρχονται οἱ ἀπὸ Βοιωτίας. ταύτην οὖν ἄνιθι, καὶ εὐθὺς ἔσῃ ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. ἡσθεὶς δὲ τοῖς εἰρημένοις ἐγὼ, καὶ τὸν μάγον ἀσπασάμενος, χαλεπῶς μάλα διὰ τοῦ στομίου ἀνερπύσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γίγνομαι.

torum vita. Quamobrem ab hac vaniſſima rerum ſublimium conſideratione deſiſtens, mitte principia & fines ſpeculari: & vafros hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugas ducens, hoc ſolum in tota vita perſequere, ut præſentibus contentus, plerumque ridens, nulliuſque rei ſatagens prætercurras. Sic locutus iterum in aſphodelorum pratum ſeſe corripuit. Ego igitur (etenim jam veſper erat) age, inquam ô Mithrobarzanes quid cunctamur, nec rurſus ad vitam hinc imus? Ille verò ad hæc: Confide, inquit, ô Menippe, oſtendam tibi ſemitam qua celeriter nulloque negotio progrediemur. Cùm autem me in regionem alia obſcuriorem abduxiſſet, manu procul oſtendens ſubobſcurum, & tenue lumen tanquam per rimam influens illud, inquit, Trophonii eſt templum, & illac ad inferos ex Boëotia deſcendunt. Hac aſcende, & in Græcia ſtatim eris. Ego igitur hoc ſermone gaviſus, ſalutato Mago ægrè admodum per fauces ſubrepens, neſcio quo pacto in Lebadiam perveni.

ΧΑΡΩΝ, Η ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΝΤΕΣ.

CHARON, SIVE CONTEMPLANTES.

ARGVMENTVM.

Ejuſdem fermè argumenti eſt hic Dialogus cum ſuperiore. Nam ut illic Menippus apud inferos videre atque audire ſupplicia & miſeros exitus divitum atque potentum fingitur. Ita hic Charon apud ſuperos hominum dementiam contemplatur, ſtulta illorum conſilia & actiones deridendo. Quippe qui in his quæ incerta ac momentanea maximè ſunt, puta robuſtate corporis, potentia, di-

divitiis, fortuna, gloria, & id genus aliis omnem ſpem atque fiduciam collocent. Mortis verò, quæ omnium certiſſima, & mox conſecutura eſt, nullam rationem habeant. Id quod ipſe Charon in fine Dialogi apertis verbis indicat, & paulò ſuprà quoque, ubi homines ſtultitiæ ſuæ admonet, & ad meliorem mentem revocat. Tractantnr autem hæc primo per ſpeciem, propoſitis exemplis Milonis, Cyri, Crœſi, Polycratis, & aliorum: mox & in genere deſcriptis hominum & privatorum & regum affectibus ſtudiiſque, poſtremò etiam confutata opinione, quam multi de defunctorum honoribus habebant. Et in ſumma non hominum modò res & corpora, verùm & civitates & flumina, denique omnia morti ſubjecta eſſe oſtenduntur, quam eo faciliorem cuique eſſe, quo mundanis iſtis rebus ac opibus minus impeditus aut captus fuerit. Prior pars Dialogi etiam δραματικὴ eſt, dum Mercurius jam exoratus à Charonte, montes alios aliis imponit, & locum unde proſpectus in omnes terras pateat, extruit.

ΕΡΜΗΣ.

Τί γελᾷς ὦ Χάρων; ἢ τί τὸ πορθμεῖον ἀπολιπὼν, δεῦρο ἀνελήλυθας ἐς τὴν παροῦσαν ἡμέραν, οὐ πάνυ εἰωθὼς ἐπιχωριάζειν τοῖς ἄνω πράγμασιν; Χα. Ἐπεθύμησα ὦ Ἑρμῆ, ἰδεῖν ὁποῖά ἐστι τὰ ἐν τῷ βίῳ καὶ ἃ πράττουσιν οἱ ἄνθρωποι ἐν αὐτῷ. ἢ τίνων στερούμενοι, πάντες οἰμώζουσι κατιόντες παρ' ἡμᾶς. οὐδεὶς γὰρ αὐτῶν ἀδακρυτὶ διέπλευσεν. αἰτησάμενος οὖν παρὰ τοῦ ᾅδου, καὶ αὐτὸς, ὥσπερ καὶ ὁ Θετταλὸς ἐκεῖνος νεανίσκος, μίαν ἡμέραν λειπόνεως γενέσθαι, ἀνελήλυθα ἐς τὸ φῶς. καί μοι δοκεῖ ἐς δέον ἐντετυχηκέναι σοι. ξεναγήσεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι με ξυμπερινοστῶν, καὶ δείξεις ἕκαστα, ὡς ἂν εἰδὼς ἅπαντα. Ερ. οὐ σχολή μοι ὦ πορθμεῦ. ἀπέρχομαι γάρ τι διακονησόμενος τῷ ἄνω Διὶ τῶν ἀνθρωπικῶν. ὁ δὲ, ὀξύθυμός τέ ἐστι, καὶ δέδια μὴ βραδύναντά με, ὅλον ὑμέτερον ἐάσῃ εἶναι, παραδοθεὶς τῷ ζόφῳ. ἢ ὅπερ τὸν Ἥφαιστον πρώην

MERCVRIVS.

Quid rides Charon? aut cur deſerto pontone in hanc lucem aſcendiſti, ſuperorum rebus intereſſe neutiquam aſſuetus? *Ch.* Optavi Mercuri videre qualia ſint ea, quæ in vita geruntur, quidque homines in ea faciant: tum etiam quibus bonis privati plorent omnes qui ad nos deſcendunt. Neque enim ex ipſis quiſquam citra lachrymas trajecit. Quare exemplo Theſſali illius juvenis, exorato. Dite ut mihi unum ſaltem diem à nave liceret abeſſe in lucem aſcendi, ac mihi videor in te opportunè incidiſſe. Nam me, ſat ſcio, ſimul obambulans circunduces, & ſingula, ut qui noris omnia, oſtendes. *Merc.* Non vacat ô portitor. Nam Iovi ſummo operam in negocio quod ad homines pertinet, navaturus abeo. Ille verò eſt iræ acris, ut planè verear ne me cunctantem, caligini addictum veſtrum ſinat eſſe totum: vel quemadmodum nuper Vulcanum, ita

ἐποίησε, ῥίψῃ κἀμὲ τεταγὼν τοῦ ποδὸς ἀπὸ τοῦ θεσπεσίου βηλοῦ, ὡς ὑποσκάζων, γέλωτα παρέχοιμι καὶ αὐτὸς οἰνοχοῶν. Χα. Περιόψει οὖν με ἄλλως πλανώμενον ὑπὲρ γῆς, καὶ ταῦτα, ἑταῖρος, [1] καὶ ξύμπλους, καὶ συνδιάκτορος ὤν; καὶ μὴν καλῶς εἶχεν ὦ παῖ Μαίας ἐκείνων γοῦν σε μεμνῆσθαι, ὅτι μηδὲ πώποτέ σε ἢ ἀντλεῖν ἐκέλευσα, ἢ πρόσκωπον εἶναι. ἀλλὰ σὺ μὲν ῥέγκεις ἐπὶ τοῦ καταστρώματος ἐκταθεὶς, ὤμους οὕτω καρτεροὺς ἔχων. ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ. ἐγὼ δὲ πρεσβύτης ὢν, τὴν δικωπίαν ἕλκων, ἐρέττω μόνος. ἀλλὰ πρὸς τοῦ πατρὸς ὦ φίλτατον Ἑρμήδιον, μὴ καταλίπῃς με. περιήγησαι δὲ τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα, ὥς τι καὶ ἰδὼν ἐπανέλθοιμι. ὡς ἢν με σὺ ἀφῇς, οὐδὲν τῶν τυφλῶν διοίσω. καθάπερ γὰρ ἐκεῖνοι σφάλλονται διολισθαίνοντες ἐν τῷ σκότῳ, οὕτω δὴ κἀγώ σοι πάλιν ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. ἀλλὰ δὸς ὦ Κυλλήνιέ μοι ἐς ἀεὶ μεμνησομένῳ τὴν χάριν. Ερ. Τουτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταί μοι. ὁρῶ γοῦν ἤδη τὸν μισθὸν τῆς περιηγήσεως οὐκ ἀκόνδυλον παντάπασιν ἡμῖν ἐσόμενον. ὑπουργητέον δὲ ὅμως. τί γὰρ ἂν καὶ πάθῃ τις, ὁπότε φίλος τις ὢν βιάζοιτο; πάντα μὲν οὖν σε ἰδεῖν καθ' ἕκαστον ἀκριβῶς ἀμήχανόν ἐστιν ὦ πορθμεῦ. πολλῶν γὰρ ἂν ἐτῶν ἡ διατριβὴ γένοιτο. εἶτα ἐ-

& me correpto pede, è magn dejiciat cœlo, quo & ipſe pocil latoris munere fungens, claud cando riſum præbeam *Ch.* De ſpicies ergo me temere in terr errantem: præſertim cum ſis a micus, & navigationis ſocius, & legationis collega? Atqui con veniret Maiæ fili, illorum te me miniſſe, quòd te vel ſentinar exhaurire, vel remigem ager nuſquam juſſerim. Quin tu in terim, quamquam adeò robuſti es humeris, in foris porrectu ſtertis, aut ſiquem garrulum de functum offenderis, cum eo in ter navigandum perpetuò confa bularis. Ego verò, quanquan ſenex, remum utrinque trahen ſolus remigo. At te per patren obſecro chariſſime Mercuriole ne me deſeras, ſed circunduca per omnia quæ in vita cernuntur, ut aliquid novi conſpicatus diſce dam. Nam ſi tu me reliqueri nihilo à cæcis differam. Vt enim illi lubrico greſſu in caligine titubant: ſic etiam ego contrà ad lucem hallucinabor. Quin tu ô Cyllenie, mihi in perpetuum memori futuro, gratiam hanc impertire. *Merc.* Res hæc profectò mihi cauſa verberum erit. Video igitur jam circunductionis hujus mercedem non ſine pugnis omninò nobis futuram: attamen eſt obſequendum. Quid enim amico quopiam urgente facias? Omnia quidem te ſigillatim, & ad amuſſim videre impoſſibile eſt ô portitor; nam hoc multorum annorum foret negotium. Deinde me,

1 Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν] Hæc vox συνδιάτορος olet mendum: ita autem eam interpretatur Moſellanus, & ſic videtur legiſſe συνδιαίτωρ, quæ vox etiam alibi forte non invenitur, ſed quæ melius à συνδιαιτῶμαι formatur, quam συνδιάτορος vel συνδιαίτορος, & idem valeret, quod συνδιαιτητής, id eſt, *convictor, contubernalis*, vel etiam *arbiter ſimul cum alio*, nec dubito ſic eſſe legendum, ſcilicet συνδιαίτωρ vel συνδιαιτητής. Palm.

καὶ μὴ κηρύττεσθαι δεήσῃ, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός. σὲ δὲ καὶ αὐτὸν κωλύσει ἐνεργεῖν τὰ τοῦ θανάτου ἔργα, καὶ τὴν Πλούτωνος ἀρχὴν ζημιοῦν, μὴ νεκραγωγοῦντα πολλοῦ τοῦ χρόνου. καὶ ὁ τελώνης Αἰακὸς ἀγανακτήσει, μηδ' ὀβολὸν ἐμπολῶν. ὡς δὲ τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων ἴδῃς, τοῦτ' ἤδη σκεπτέον. Χα. αὐτὸς ὦ Ἑρμῆ ἐπινόει τὸ βέλτιστον. ἐγὼ δὲ, οὐδὲν οἶδα τῶν ὑπὲρ γῆς, ξένος ὤν. Ερ. τὸ μὲν ὅλον ὦ Χάρων, ὑψηλοῦ τινος ἡμῖν ἔδει χωρίου, ὡς ἀπ' ἐκείνου πάντ' ἴδοις. σὺ δέ. εἰ μὲν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν δυνατὸν ἦν, οὐκ ἂν ἐκάμνομεν. ἐκ περιωπῆς γὰρ ἂν ἀκριβῶς ἅπαντα καθεώρας. [1] ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός, ὥρα ἡμῖν ὑψηλόν τι ὄρος περισκοπεῖν. Χα. οἶσθα ὦ Ἑρμῆ ἅπερ εἴωθα λέγειν ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς, ἐπειδὰν πλέωμεν; ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καταιγίσαν, πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς μὲν ὑπ' ἀγνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνην στεῖλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τοῦ ποδὸς, ἢ συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι. ἐγὼ δὲ, τὴν ἡσυχίαν ἄγειν παρακελεύομαι ὑμῖν. αὐτὸς γὰρ εἰδέναι τὰ βελτίω. κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ σὺ πρᾶττε, ὁπόσα καλῶς ἔχειν νομίζεις, κυβερνήτης νῦν γε ὤν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ ἐπιβάταις νόμος, σιωπῇ καθεδοῦμαι, πάντα πειθόμενος κελεύοντί σοι. Ερ. ὀρθῶς λέγεις. αὐτὸς γὰρ εἴσομαι τί ποιητέον, κἀξευρήσω τὴν ἱκανὴν

me, ut qui aufugiſſem, per præconem à Iove publicari oporteret, tibi verò impedimento eſſet, quo minùs mortis munia peragere poſſes. Plutonis etiam imperio damnum inferres ſi longo tempore mortuos non deduceres: publicanus quoque Æacus ſuccenſeret, quòd ne obolum quidem lucrifaceret. Sed jam hoc eſt diſpiciendum, quo pacto ſumma rerum capita videre queas. *Ch.* Quod optimum factu fuerit, Mercuri, ipſe videris. Ego verò cùm ſim peregrinus nihil eorum novi quæ in terra geruntur. *Merc.* Breviter, ô Charon, editiore loco nobis eſt opus, ex quo proſpicias omnia. Tu verò ſi poſſes in cœlum aſcendere, non laborarem: ex ſpecula enim accuratè omnia deſpectares. Sed cùm nefas ſit te, qui cum manibus ſemper verſaris, regiam Iovis calcare, jam fuerit tempus excelſum aliquem montem diſquirendi. *Ch.* Noſti Mercuri, quid vobis dicere conſueverim quum navigamus? ubi enim procelloſus ventus obliquo velo, incubuerit, adeò ut in ſublime tollantur fluctus: ibi vos quæ eſt veſtra imperitia, jubetis velum contrahere aut pedem paulum remittere, aut cum ipſo vento currere: ego autem moneo vos ut quieſcatis, cùm quid ſit optimum non ignorem. Tu quoque eodem pacto, cùm nunc ſis gubernator, facito quicquid convenire putaris. Ego autem more vectorum tacitus ſedebo, per omnia tibi jubenti obſecundans. *Merc.* Rectè mones: ipſe enim quid facto opus ſit, ſcivero, & ſpeculam idoneam in-

1 Ἐπεὶ δὲ οὐ θέμις εἰδώλοις ἀεὶ ξυνόντα ἐπιβατεύειν τῶν βασιλείων τοῦ Διός] Εἴδωλα hoc loco pro umbris defunctorum ſumuntur. Id Virgilius per vocem *imago* expreſſit Æneid. 4.

Et nunc magna mei ſub terras ibit imago. Palm.

1 Νῶ

σκοπήν. ἆρ' οὖν ὁ Καύκασος ἐπιτήδειος, ἢ ὁ Παρνασσὸς ὑψηλότερος, ἢ ἀμφοῖν ὁ Ὄλυμπος ἐκεινοσί; καίτοι οὐ φαῦλόν τι ἀνεμνήσθην ἐς τὸν Ὄλυμπον ἀπιδών. συγκάμνειν δέ τι καὶ ὑπουργῆσαι καὶ σὲ δεῖ. Χα. Πρόσταττε. ὑπουργήσω γὰρ ὅσα δυνατά. Ερ. Ὅμηρος ὁ ποιητής φησι, τοὺς Ἀλωέως υἱέας, δύο καὶ αὐτοὺς ὄντας, ἔτι παῖδας, ἐθελῆσαί ποτε τὴν Ὄσσαν ἐκ βάθρων ἀνασπάσαντας, ἐπιθεῖναι τῷ Ὀλύμπῳ. εἶτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ ἱκανὴν ταύτην κλίμακα ἕξειν, οἰομένους καὶ πρόσβασιν ἐπὶ τὸν οὐρανόν. ἐκείνω μὲν οὖν τὼ μειρακίω, ἀτασθάλω γὰρ ἤστην, δίκας ἐτισάτην. [1] νῷ δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν θεῶν ταῦτα βουλεύομεν, τί οὐχὶ οἰκοδομοῦμεν καὶ αὐτοὶ κατὰ τὰ αὐτὰ, ἐπικυλινδοῦντες ἐπάλληλα τὰ ὄρη, ὡς ἔχοιμεν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀκριβεστέραν τὴν σκοπήν; Χα. Καὶ δυνησόμεθα ὦ Ἑρμῆ δύ' ὄντες ἀναθέσθαι, ἀράμενοι τὸ Πήλιον ἢ τὴν Ὄσσαν; Ερ. Διατί δ' οὐκ ἂν ὦ Χάρων; ἢ ἀξιοῖς ἡμᾶς ἀγεννεστέρους εἶναι τοῖν βρεφυλλίοιν ἐκείνοιν; καὶ ταῦτα, θεοὺς ὑπάρχοντας; Χα. Οὔκ. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα δοκεῖ μοι ἀπίθανόν τινα τὴν μεγαλουργίαν ἔχειν. Ερ. Εἰκότως. ἰδιώτης γὰρ εἶ ὦ Χάρων, καὶ ἥκιστα ποιητικός. ὁ δὲ γεννάδας Ὅμηρος, ἀπὸ δυοῖν στίχοιν αὐτίκα ἡμῖν ἀμβατὸν ἐποίησε τὸν οὐρανὸν, οὕτω ῥᾳδίως συντιθεὶς τὰ ὄρη. καὶ θαυμάζω εἴ σοι ταῦτα τεράστια εἶναι δοκεῖ, τὸν Ἄτλαντα δηλαδὴ εἰδότι, ὃς τὸν πόλον αὐτὸν εἷς ὢν, φέρει, ἀνέχων ἡμᾶς ἅπαντας. ἀκούεις δὲ ἴσως καὶ τοῦ ἐμοῦ ἀδελφοῦ πέρι, τοῦ Ἡρακλέους, ὡς διαδέξοιτό ποτε

invenero, Num igitur idone eſt Caucaſus, aut Parnaſſus e celſior, aut Olympus utroque minentior? Atqui mihi in Olym pum intuenti, quiddam non f tile venit in mentem. Verùm hanc rem tuo & labore, & obſ quio pariter erit opus. *Ch.* Imp ra: pro virili parebo. *Merc.* H merus poeta dicit, duos Aloëi lios, cùm pueri adhuc eſſen olim ſtatuiſſe radicitus evulſa Oſſam Olympo ſuperimponer deinde & huic Pelion, quòd a bitrarentur ita ſe ſcalas ad cœlu aſcenſu petendum ſufficientes h bituros. Verùm hi adoleſcentul quoniam erant impii, pœnas ded runt. Nos autem qui hæc in Deo rum injuriam minimè molimur cur non & ipſi montem mon involventes pariter ædificamus quo videlicet exactiorem è ſubl miori loco proſpectum habea mus? *Ch.* Et poterimus Mercu ri, duo tantùm cùm ſimus ſubla tum Pelion aut Oſſam alii impo nere? *Merc.* Quidni Charon an nos præſertim cùm Dii ſimus putas illis infantulis ignaviores *Ch.* Nequaquam: ſed res iſta in credibilem quandam operoſita tem habere mihi videtur. *Merc* Non injuria: ruſticus enim e Charon, nec in poëtarum fabuli verſatus. At egregius Homeru duobus verſibus nobis ilico ſcan ſile cœlum reddidit, montibus adeò facilè congeſtis. Et miror ſi tibi hæc prodigioſa videntur, cùm videlicet non ignores Atlantem, qui vel ſolus cœlum ipſum fert, nos omnes ſuſtinere. Forte autem etiam de fratre meo Hercule audiſti ut olim illi

1 Νῷ δὲ] In Cod. Flor. νῦν δὲ, οὐ γὰρ ἐπὶ κακῷ τῶν. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὐτὸν ἐκεῖνον τὸν Ἄτλαντα, καὶ ἀ-
ναπαύσειε πρὸς ὀλίγον τοῦ ἄχθους,
ποθεὶς ἑαυτὸν τῷ φορτίῳ; Χα.
κούω καὶ ταῦτα. εἰ δὲ ἀληθῆ ἐστι,
ὺ ἂν ὦ Ἑρμῆ, καὶ οἱ ποιηταὶ εἰ-
ῆτε. Ερ. ἀληθέστατα ὦ Χάρων. ἢ
ίνος γὰρ ἕνεκα σοφοὶ ἄνδρες ἐψεύ-
δοντο ἄν; ὥστε ἀναμοχλεύωμεν τὴν
Ὄσσαν πρῶτον, ὥσπερ ἡμῖν ὑφη-
γεῖται τὸ ἔπος, καὶ ὁ ἀρχιτέκτων
Ὅμηρος. Αὐτὰρ ἐπ᾽ Ὄσσῃ Πήλιον
ἰνοσίφυλλον. ὁρᾷς, ὅπως ῥᾳδίως
ἅμα καὶ ποιητικῶς ἐξειργασάμεθα;
φέρε οὖν ἀναβὰς ἴδω, εἰ καὶ ταῦτα
ἱκανὰ, ἢ ἐποικοδομεῖν ἔτι δεήσει.
παπαί. κάτω ἔτι ἐσμὲν ἐν τῇ ὑ-
πωρείᾳ τοῦ οὐρανοῦ. ἀπὸ μὲν γὰρ τῶν
ῴων, μόγις Ἰωνία, καὶ Λυδία
φαίνεται. ἀπὸ δὲ τῆς ἑσπέρας, οὐ πλέον
Ἰταλίας, καὶ Σικελίας. ἀπὸ δὲ τῶν
ρκτώων, τὰ ἐπὶ τάδε τοῦ Ἴστρου μό-
νον. κἀκεῖθεν, ἡ Κρήτη οὐ πάνυ
σαφῶς. μετακινητέα ἡμῖν ὦ πορθμεῦ
καὶ ἡ Οἴτη ὡς ἔοικεν. εἶτα ὁ Παρ-
νασὸς ἐπὶ πᾶσιν. Χα. οὕτω ποιῶ-
μεν. ὅρα μόνον μὴ λεπτότερον ἐ-
ξεργασώμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύ-
ναντες πέρα τοῦ πιθανοῦ. εἶτα συγκα-
ταρριφθέντες αὐτῷ, πικρᾶς τῆς Ὁ-
μήρου οἰκοδομικῆς πειραθῶμεν ξυν-
τριβέντες τῶν κρανίων. Ερ. θάρρει.
ἀσφαλῶς γὰρ ἕξει ἅπαντα. μετα-
τίθει τὴν Οἴτην. ἐπικυλινδείσθω
καὶ ὁ Παρνασσός. ἰδοὺ, ἐπάνειμι
αὖθις. εὖ ἔχει. πάντα ὁρῶ. ἀνά-
βαινε ἤδη καὶ σύ. Χα. ὄρεξον ὦ
Ἑρμῆ τὴν χεῖρα. οὐ γὰρ ἐπὶ μικράν
με ταύτην τὴν μηχανὴν ἀναβιβά-
ζεις. Ερ. εἴγε καὶ ἰδεῖν ἐθέλεις ὦ
Χάρων ἅπαντα. οὐκ ἔνι δὲ ἄμφω,
καὶ ἀσφαλῆ, καὶ φιλοθεάμονα εἶναι.
ἀλλ᾽ ἔχου μου τῆς δεξιᾶς, καὶ φείδου
μὴ κατὰ τοῦ ὀλισθηροῦ πατεῖν. εὖ γε

illi ipſi Atlanti ſucceſſerit, ipſeque ſe oneri tantiſper dum ille interquieſceret, ſuppoſuerit. *Ch.* Hæc etiam audio: an autem vera ſint, tu & poëtæ videritis. *Merc.* Veriſſima Charon. Nam cujus rei gratia viri illi ſapientes mentirentur? Itaque primum Oſſam eruamus ut carmen præſcribit, & ipſe architectus Homerus. At ſuper Oſſam Pelion arboribus denſum. Vides quam facilè, & poëticè effecerimus? Age igitur conſcenſa mole videam, num hæc ſufficiant, an verò plura ſuperſtruere oporteat. Papæ! ſumus adhuc in cœli radice. Nam ab Oriente vix Ionia & Lydia cernitur: ab Occidente non amplius Italia & Sicilia. Porrò à Septentrione ea ſolùm quæ Iſtro adjacent: indeque nec admodum apertè Creta. Quare nobis portitor Oeta etiam tranſponenda ſicuti videtur: tandem Parnaſſus omnibus imponendus. *Ch.* Sic faciamus. Vide ſolùm ne opus præter fidem producentes, tenuius efficiamus: deinde cum ipſo deturbati, Homericam illam ædificandi rationem amaram experiamur contritis caſu calvariis. *Merc.* Bono es animo ô Charon? res omnis in vado erit. Oetam tranſpone: involvatur etiam Parnaſſus. En conſcendam iterum: bene habet: omnia conſpicio: tu quoque jam aſcende. *Ch.* Porrige manum Mercuri: non enim me parvam molem conſcendere facis. *Merc.* Si quidem omnia videre vis Charon, hæc ambo conſiſtere nequeunt: ut periculo vaces, & ſpectandi ſis cupidus. Sed dextram meam prehende, & ne pedem in lubrico ponas, cave. Euge,

ἀνελήλυθας καὶ σύ. καὶ ἐπείπερ δικόρυμβος ὁ Παρνασσός ἐστι, μίαν ἑκάτερος ἄκραν ἐπιλαβόμενοι, καθεζώμεθα. σὺ δέ μοι ἤδη ἐν κύκλῳ περιβλέπων, ἐπισκόπει ἅπαντα. Χα. ὁρῶ γῆν πολλὴν, καὶ λίμνην τινὰ μεγάλην περιῤῥέουσαν, καὶ ὄρη, καὶ ποταμοὺς, τοῦ Κωκυτοῦ, καὶ Πυριφλεγέθοντος μείζονας. καὶ ἀνθρώπους πάνυ σμικροὺς. καί τινας φωλεοὺς αὐτῶν. Ερ. πόλεις ἐκεῖναί εἰσιν, οὓς φωλεοὺς εἶναι νομίζεις. Χα. οἶσθα ὦ Ἑρμῆ ὡς οὐδὲν ἡμῖν πέπρακται, ἀλλὰ μάτην τὸν Παρνασσὸν αὐτῇ Κασταλίᾳ, καὶ τὴν Οἴτην καὶ τὰ ἄλλα ὄρη μετεκινήσαμεν. Ερ. ὅτι τί; Χα. οὐδὲν ἀκριβὲς ἔγωγε ἀπὸ τοῦ ὑψηλοῦ ὁρῶ. ἐβουλόμην δὲ οὐ πόλεις καὶ ὄρη αὐτὰ μόνον ὥσπερ ἐν γραφαῖς ὁρᾷν, ἀλλὰ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς, καὶ ἃ πράττουσι, καὶ οἷα λέγουσι. ὥσπερ ὅτε με τὸ πρῶτον ἐντυχὼν εἶδες γελῶντα, καὶ ἤρου με ὅτι γελῴην. ἀκούσας γάρ τινος, ἥσθην ἐς ὑπερβολήν. Ερ. τί δὲ τοῦτ' ἦν; Χα. ἐπὶ δεῖπνον οἶμαι κληθεὶς ὑπό τινος τῶν φίλων, ἐς τὴν ὑστεραίαν μάλιστα ἥξω ἔφη. καὶ μεταξὺ λέγοντος, ἀπὸ τοῦ τέγους κεραμὶς ἐπιπεσοῦσα, οὐκ οἶδ' ὅτου κινήσαντος, ἀπέκτεινεν αὐτόν. ἐγέλασα οὖν, οὐκ ἐπιτελέσαντος τὴν ὑπόσχεσιν. ἔοικα δὲ καὶ νῦν ὑποκαταβήσεσθαι, ὡς μᾶλλον βλέποιμι, καὶ ἀκούοιμι. Ερ. ἔχ' ἀτρέμας. καὶ τοῦτο γὰρ ἐγὼ ἰάσομαί σοι, καὶ ὀξυδερκέστατον ἐν βραχεῖ ἀποφανῶ, παρ' Ὁμήρου τινὰ καὶ πρὸς τοῦτο ἐπῳδὴν λαβών. κἀπειδὰν εἴπω τὰ ἔπη, μέμνησο μηκέτι ἀμβλυώττειν, ἀλλὰ σαφῶς πάντα ὁρᾷν. Χα. λέγε μόνον. Ερ. Ἀχλὺν δ' αὖ τοι ἀπ' ὀφθαλμῶν ἕ-

tu quoque conſcendiſti. Iam v rò ſiquidem biceps eſt Parnaſſu altero uterque occupato, ſede mus. Tu verò oculis in orbe circunductis, omnia contempl re. *Ch.* Amplam video terram & paludem quandam ingente circunfluentem, & montes, fluvios Cocyto & Phlegethont majores, & homines planè ex les, & horum nidulos quoſdam *Merc.* Vrbes illæ ſunt, quos t nidos arbitraris. *Ch.* Noſti Me curi quàm nihil nobis effectum ſit: quin fruſtra cum Caſtali Parnaſſum, & Oetam alioſqu montes ſede movimus. *Merc* Quid ita? *Ch.* Equidem è ſubli mi nihil exactè deſpicio. Vo lebam autem non urbes ſolùm ipſoſque montes ceu in tabula de pictos intueri, ſed ipſos homine tum quæ faciunt, tum quæ di cunt: ſicuti quum tibi primùm obvius factus ſum & ridentem in tuitus interrogaſti quid riderem Cùm enim quiddam audiviſſem ſummopere ſum delectatus *Merc.* Quidnam hoc erat? *Ch.* Quidam ab amico puto ad cœnam invitatus: in poſterum, inquit, diem veniam maximè. Atque interim dum hæc diceret, delapſa tecto tegula, neſcio quo movente, ipſum interemit. Riſi hominem, ut qui promiſſa non præſtitiſſet. Sed nunc, ut meliùs & videam, & audiam, deſcendendum cenſeo. *Merc.* Quictus es: hoc enim tibi curabo: atque incantatione quadam ab Homero accepta, oculorum aciem acutiſſimam brevi tibi reddam. Ac poſteaquam carmina pronunciaro, memineris non amplius hallucinari, ſed apertè cuncta contueri. *Ch.* Dic ſolùm. *Merc.* *Dimovi nubem, viſum*

quæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ν, ἣ πρὶν ἐπῆεν, ὄφρ' εὖ γινώ-
ῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. Χα.
ἐστιν; Ερ. ἤδη ὁρᾷς; Χα. ὑπερ-
νῶς γε. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐκεῖ-
ν, ὡς πρὸς ἐμέ. ὥστε σὺ τὸ ἐ-
τούτῳ προδίδασκέ με, καὶ ἀπο-
κρίνου ἐρωτῶντι. ἀλλὰ βούλει κατὰ τὸν
Ομηρον κἀγὼ ἔρωμαί σε, ὡς μά-
ς οὐδ' αὐτὸν ἀμελῆ ὄντα με τοῦ
Ομήρου; Ερ. καὶ πόθεν σὺ ἔχεις
τῶν ἐκείνου εἰδέναι, ναύτης ἀεὶ καὶ
ρόσκωπος ὤν; Χα. ὁρᾷς, ὀνει-
στικὸν τοῦτο ἐς τὴν τέχνην. ἐγὼ δὲ
τότε διεπόρθμευον αὐτὸν ἀποθα-
ντα, πολλὰ ῥαψῳδοῦντος ἀκού-
ς, ἐνίων ἔτι μέμνημαι. καίτοι
ιμὼν ἡμᾶς οὐ μικρὸς τότε κατέ-
εβεν. ἐπεὶ γὰρ ἤρξατο ᾄδειν οὐ πά-
αἴσιόν τινα ᾠδὴν τοῖς πλέουσιν,
ὁ Ποσειδῶν συνήγαγε τὰς νεφέ-
ς, καὶ ἐτάραξε τὸν πόντον, ὥσπερ
ρύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαι-
ν, καὶ πάσας τὰς θυέλλας ὀρό-
ε, καὶ ἄλλα πολλὰ κυκῶν τὴν
λασσαν ὑπὸ τῶν ἐπῶν, χειμὼν
ηνω καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου
ν περιέτρεψεν ἡμῖν τὴν ναῦν.
ε περ καὶ ναυτιάσας ἐκεῖνος, ἀ-
μεσε τῶν ῥαψῳδιῶν τὰς πολλὰς
τῇ Σκύλλῃ, καὶ Χαρύβδει, καὶ
κλωπι. Ερ. οὐ χαλεπὸν οὖν ἦν
τοσούτου ἐμέτου ὀλίγα γοῦν διαφυ-
ττειν. Χα. εἰπὲ γάρ μοι. [1] τίς
ὅδ' ἐστὶ πάχιστος ἀνὴρ, ἠΰς τε,
γας τε, ἔξοχος ἀνθρώπων κεφα-
ῇ, καὶ εὐρέας ὤμους; Ερ. Μί-
ν οὗτος ὁ ἐκ Κρότωνος ἀθλη-
ς. ἐπικροτοῦσι δ' αὐτῷ οἱ Ἑλ-
ηνες, ὅτι τὸν ταῦρον ἀράμενος,

quæ texerat antè. Vt tandem agnoſcas qui ſint homines-ve, Dei-ve. Ch. Quid eſt? *Merc.* Annon jam vides? *Ch.* Maximè: cæcus ſanè Lynceus ille, ſi mecum componatur. Itaque velim hoc me prædoceas, atque interroganti reſpondeas. Sed vin' tu ut te verſibus Homericis interrogem, ut intelligas neque me eſſe Homericæ elegantiæ contemptorem? *Merc.* Et unde tu illius aliquid ſcire poſſes, nauta ſemper, remexque cùm ſis? *Ch.* Vides, hæc opprobria ſunt in artem. At ego cùm illum vita functum trajicerem, multa canentem audivi, quorum nonnulla etiamnum memini. Porrò tempeſtas non parva tunc nos corripuit. Cùm enim cantilenam quandam navigantibus non auſpicatam auſpicatus eſſet, ilico Neptunus, nubes coëgit, & injecto tridente tanquam quodam hamo pontum turbavit, omnesque procellas excitavit: cumque multis aliis carmine commotis turbis mare permiſceret, parum abfuit quin tempeſtas & caligo derepente incumbens, navim nobis ſubverterit. Tunc etiam nauſeabundus ille ipſi Scyllæ, & Charybdi, & Cyclopi bonam carminum partem evomuit. *Merc.* Non ergo difficile fuit ex tanto vomitu pauca quædam reſervare. *Ch.* At dic mihi, *Craſſus & ille quis eſt, vir magnus, conſpicuuſque, Vertice ſubli-*
, atque humeris latiſſimus amplis? Merc. [2] Milo hic eſt athleta
otoniates: ei autem applaudunt Græci quòd ſublatum taurum perme-

1 Τίς γὰρ ὅδ'] Verſus ex Iliad. 3. *Bourd.*
2 *Milo Crotoniata*] Nihil aliud Milonis Crotoniatis vires tam famoſas fecit
am exercitatio aſſidua tauri geſtandi. *Cogn.*

1 Ἐμπι-

φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου. Χα. καὶ πόσῳ δικαιότερον ἂν ἐμὲ ὦ Ἑρμῆ ἐπαινοῖεν, ὃς αὐτόν σοι τὸν Μίλωνα μετ' ὀλίγον ξυλλαβὼν, ἐνθήσομαι ἐς τὸ σκαφίδιον, ὁπόταν ἥκῃ πρὸς ἡμᾶς ὑπὸ τοῦ ἀμαχωτάτου τῶν ἀνταγωνιστῶν καταπαλαισθεὶς τοῦ θανάτου, μὴ δὲ ξυνεὶς ὅπως αὐτὸν ὑποσκελίζει; κᾆτα οἰμώξεται ἡμῖν δηλαδὴ, μεμνημένος στεφάνων τούτων, καὶ τοῦ κρότου. νῦν δὲ μέγα φρονεῖ, θαυμαζόμενος ἐπὶ τῇ τοῦ ταύρου φορᾷ. τί οὖν οἰηθῶμεν, ἆρα ἐλπίζειν αὐτὸν καὶ τεθνήξεσθαί ποτε; Ερ. πόθεν ἐκεῖνος θανάτου νῦν μνημονεύσειεν ἂν ἐν ἀκμῇ τοσαύτῃ; Χα. ἔα τοῦτον οὐκ εἰς μακρὰν γέλωτα ἡμῖν παρέξοντα, ὁπότ' ἂν πλέῃ. μὴ δὲ [1] ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἆραι δυνάμενος. σὺ δέ μοι ἐκεῖνο εἰπὲ, τίς τ' ἄρ' ὅδ' ἄλλος ὁ σεμνὸς ἀνήρ; οὐχ Ἕλλην ὡς ἔοικεν ἀπὸ γοῦν τῆς στολῆς. Ερ. Κῦρος ὦ Χάρων ὁ Καμβύσου, ὃς τὴν ἀρχὴν, πάλαι Μήδων ἐχόντων, νῦν Περσῶν ἤδη ἐποίησεν εἶναι. καὶ Ἀσσυρίων ἔναγχος οὗτος ἐκράτησε, καὶ Βαβυλῶνα παρεστήσατο. καὶ νῦν ἐλασείοντι ἐπὶ Λυδίαν ἔοικεν, ὡς καθελὼν τὸν Κροῖσον, ἄρχοι ἁπάντων. Χα. ὁ Κροῖσος δὲ ποῦ ποτε κἀκεῖνός ἐστιν; Ερ. ἐκεῖσε ἀπόβλεψον ἐς τὴν μεγάλην ἀκρόπολιν, τὴν τὸ τριπλοῦν τεῖχος. Σάρδεις ἐκεῖναι. καὶ τὸν Κροῖσον αὐτὸν ὁρᾷς ἤδη ἐπὶ κλένης χρυσῆς καθήμενον, Σόλωνι τῷ Ἀθηναίῳ διαλεγόμενον; βούλει ἀκούσωμεν αὐτῶν ὅ, τι καὶ λέγουσι; Χα. πάνυ μὲν οὖν. Κροι.

medium ſtadium ferat. *Ch.*
quanto juſtiùs me laudarent M
curi, qui Milonem ipſum pa
poſt correptum, naviculæ in
nam, quum ad nos venerit à m
te adverſariorum invictiſſimo
peratus, neſcius quomodo ip
ſupplantarit? Tum profectò
rabit, recordatus harum co
narum, & adplauſus. Nunc
rò ſeſe effert quoniam eſt adm
tioni, propterea quòd taur
geſtarit. Quid igitur arbitrem
num putare ſe aliquando mori
rum? *Merc.* Quid? ille mo
in tanto vigore recordaretur?
Miſſum hunc facito, riſum
bis haud ita multò poſt exhibi
rum quando navigabit, & ne
licem quidem, nedum taur
ferre poterit. Sed illud tu m
dicas velim: quis hic alius vir g
vis? Græcus non eſt, ut ex ve
videre eſt. *Merc.* [2] Cyrus,
Charon, Cambyſis filius, qui i
perium quod olim Medi obtin
bant, ad Perſas tranſtulit, ide
que Aſſyrios nuper devicit,
Babylonem expugnavit, & nu
expeditionem in Lydiam mol
videtur, [3] ut ſuperato Crœſ
imperio in omnes potiatur. C
At ubi etiam eſt Crœſus ill
Merc. Illuc oculos in magnam
lam arcem deflecte, quæ tripli
muro eſt ſepta Sardis illa. Ann
Crœſum ipſum jam vides in au
reo ſolio ſedentem, & cum Ath
nienſe Solone diſſerentem? v
auſcultemus qua de re verba faciant? *Ch.* Maximè ſanè. *Cra*

O ho

1 Ἐμπίδα] Malè ἐλπίδα. Bourd.

2 *Cyrus*] Primus fuit qui apud Perſas regnavit, tranſtulitque imperium capto avo Aſtyage, à Medis ad Perſas, de quo multa Herod. Iuſtin. Xenoph *Cogn.*

3 *Vt Crœſo*] Lydorum rex fuit opulentiſſimus, de quo Herod. lib. 1. *Idem.*

1 Περ

ξένε Ἀθηναῖε, εἶδες γάρ μου τὸν πλοῦτον, καὶ τοὺς θησαυρούς, καὶ σος ἄσημος χρυσός ἐστιν ἡμῖν, καὶ τὴν λλην πολυτέλειαν, εἰπέ μοι τίνα γῇ τῶν πάντων ἀνθρώπων εὐδαιμονέατον εἶναι. Χα. τί ἄρα ὁ Σόλων ρεῖ; Ερ. θάρρει. οὐδὲν ἀγεννὲς ὦ Χάρων. Σο. ὦ Κροῖσε, ὀλίγοι μὲν οἱ ὐδαίμονες. ἐγὼ δὲ ὧν οἶδα, Κλέοιν, καὶ Βίτωνα ἡγοῦμαι εὐδαιμονετάτους γενέσθαι, τοὺς τῆς ἱερείας παῖδας. Χα. τῆς Ἀργόθεν φησὶν οὗτος, ους ἅμα πρώην ἀποθανόντας. ἐπεὶ τὴν μητέρα ὑποδύντες, εἵλκυσαν ἐπὶ ῆς ἀπήνης ἄχρι πρὸς τὸ ἱερόν. Κροι. στω. ἐχέτωσαν τὰ πρῶτα ἐκεῖνοι ῆς εὐδαιμονίας. ὁ δεύτερος δέ, τίς ν εἴη; Σο. Τέλλος ὁ Ἀθηναῖος, ς εὖ τε ἐβίω, καὶ ἀπέθανεν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Κροι. ἐγὼ δὲ κάθαρμα, σοι δοκῶ εὐδαίμων εἶναι; Σο. οὐέπω οἶδα Κροῖσε, ἢν μὴ [1] πρὸς ὸ τέλος ἀφίκῃ τοῦ βίου. Ὁ γὰρ άνατος, ἀκριβὴς ἔλεγχος τῶν τοιούτων, καὶ τὸ ἄχρι πρὸς τὸ τέρμα ὐδαιμόνως διαβιῶναι. Χα. κάλιστα ὦ Σόλων, ὅτι ἡμῶν οὐκ ἐπιέλησαι, ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ξιοῖς γενέσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων ρίσιν. ἀλλὰ τίνας ἐκείνους ὁ Κροῖσος ἐκπέμπει, ἢ τί καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων έρουσι; Ερ. πλίνθους τῷ Πυθίῳ χρυσᾶς ἀνατίθησι, μισθὸν τῶν χρημῶν, ὑφ' ὧν καὶ ἀπολεῖται μικρὸν στερον. φιλόμαντις δὲ ἀνὴρ ἐκτόπως. Χα. ἐκεῖνο γάρ ἐστιν ὁ χρυσὸς τὸ αμπρὸν, ὃ ἀποστίλβει τὸ ὑπωχρὸν ετ' ἐρυθήματος. νῦν γὰρ πρῶτον ἶδον, ἀκούων ἀεί. Ερ. ἐκεῖνο ὦ Χάρων τὸ ἀοίδιμον ὄνομα, καὶ [2] περιμάχητον. Χα. καὶ μὴν οὐχ ὁρῶ

O hoſpes Athenienſis, quia jam divitias meas, & theſauros, & quantum mihi ſit rudis auri, aliamque ſupellectilem precioſam vidiſti, dic mihi quem omnium hominum fœliciſſimum eſſe arbitreris. *Ch.* Quid tandem dicet Solon? *Merc.* Bono es animo nihil ineptum ô Charon. *Sol.* Pauci quidem, ô Crœſe, fœlices ſunt. Sed ex iis quos novi, Cleobin & Bitonem ſacerdotis illius filios arbitror fœliciſſimos extitiſſe. *Ch.* Argivæ illius hic dicit, qui nuper unà mortui ſunt poſtquam jugum ſubeuntes, matrem vehiculo inſidentem ad templum uſque traxerunt. *Crœ.* Eſto: habeant illi fœlicitatis primas: at quis tenebit ſecundas? *Sol.* Athenienſis ille Tellus, qui & bene vixit, & mortem pro patria oppetivit. *Crœ.* Ego verò ſceleſte non tibi videor fœlix eſſe? *Sol.* Nondum ô Crœſe novi, niſi ad vitæ finem perveneris. Hujus enim rei mors eſt accuratus index, & vita fœliciter ad metam uſque tranſacta. *Ch.* Optimè Solon, qui noſtri non ſis oblitus, ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes. Sed quinam ſunt illi quos Crœſus emittit, aut quid humeris geſtant? *Merc.* Lateres aureos Pythio dicat, pro mercede oraculi, quo paulò poſt peribit. Eſt autem vir ille vatibus mirificè deditus. *Ch.* Illud eſt aurum ſplendidum, quod cum rubore refulget ſubpallidum: illud enim nunc primùm video, ùm ſemper audiverim. *Merc.* Hoc celebre illud eſt nomen, cuus gratia tantopere pugnatur. *Ch.* Atqui non video quid boni ipſi in-

1 Πρὸς τὸ τέλος] Reſpicit Solonis dictum, de quo Auſon. *Bourd.*
2 Περιμάχητον] Περιμάξαι & περικαθᾶραι interpretatur Caſaubonus ad Theo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὅ, τι ἀγαθὸν αὐτῷ προσέστιν, εἰ μὴ ἄρα τοῦτο μόνον, ὅτι βαρύνονται οἱ φέροντες αὐτό. Ερ. οὐ γὰρ οἶσθα ὅσοι πόλεμοι διὰ τοῦτο, καὶ ἐπιβουλαὶ, καὶ λῃστήρια, καὶ ἐπιορκίαι, καὶ φόνοι, καὶ δεσμὰ, καὶ πλοῦς μακρὸς, καὶ ἐμπορεῖαι, καὶ δουλεῖαι; Χα. διὰ τοῦτο ὦ Ἑρμῆ, τὸ μὴ πολὺ τοῦ χαλκοῦ διαφέρον; οἶδα γὰρ τὸν χαλκὸν, ὀβολὸν ὡς οἶσθα παρὰ τῶν καταπλεόντων ἑκάστου ἐκλέγων. Ερ. ναί. ἀλλ' ὁ χαλκὸς μὲν πολύς. ὥστε οὐ πάνυ σπουδάζεται ὑπ' αὐτῶν. τοῦτον δὲ ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες, ἀνορύττουσι. πλὴν ἀλλ' ἐκ τῆς γῆς καὶ οὗτος ὥσπερ ὁ μόλιβδος, καὶ τἄλλα. Χα. δεινήν τινα λέγεις τῶν ἀνθρώπων τὴν ἀβελτηρίαν, οἳ τοσοῦτον ἔρωτα ἐρῶσιν ὠχροῦ καὶ βαρέως κτήματος. Ερ. ἀλλ' οὐ Σόλων γε ἐκεῖνος ὦ Χάρων ἐρᾷν αὐτοῦ φαίνεται, ὡς ὁρᾷς. καταγελᾷ γὰρ τοῦ Κροίσου, καὶ τῆς μεγαλαυχίας τοῦ βαρβάρου. καί μοι δοκεῖν ἔρεσθαί τι βούλεται αὐτόν. ἐπακούσωμεν οὖν. Σω. εἰπέ μοι ὦ Κροῖσε. οἴει γάρ τι δεῖσθαι τῶν πλίνθων τούτων τὸν Πύθιον; Κροι. νὴ Δία. οὐ γάρ ἐστιν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀνάθημα οὐδὲν τοιοῦτον. Σο. οὐκοῦν μακάριον οἴει τὸν θεὸν ἀποφαίνειν, εἰ κτήσαιτο ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ πλίνθους χρυσᾶς; Κροι. πῶς γὰρ οὔ; Σο. πολλήν μοι λέγεις ὦ Κροῖσε πενίαν ἐν τῷ οὐρανῷ, εἰ ἐκ Λυδίας μεταστέλλεσθαι τὸ χρυσίον δεήσει αὐτοὺς, ἢν ἐπιθυμήσωσι. Κροι. ποῦ γὰρ τοσοῦτος ἂν γένοιτο χρυσὸς, ὅσος παρ' ἡμῖν; Σο. εἰπέ μοι, σίδηρος δὲ φύεται ἐν Λυδίᾳ; Κροι.

inſit, niſi hoc ſolùm, quod
ferunt, eo gravantur. *M.*
Neſcis quot propter ipſum be
quot inſidiæ, quot latrocin
quot perjuria, quot cædes, q
vincula, quàm longinqua
vigatio, quot mercaturæ, q
ſervitutes? *Ch.* Idcirco-ne M
curi, quòd parum ipſi æri p
ſtat? Nam æs novi, ut qui à ſ
gulis vectoribus obolum, ut
iſti, accipiam. *Merc.* Maxin
Verùm æris magna eſt cop
ideoque non habetur in precio
ipſis. Hoc verò paucum ex
co valdè profundo metalloru
ſcrutatores effodiunt. Hoc t
men ex terra, ut & plumbum
reliqua metalla provenit. *C*
Gravem hominum ſtultitiam na
ras, qui pallidam, gravemq
poſſeſſionem amore tanto pro
quuntur. *Merc.* At Solon q
dem ille, Charon, eam, ut
des, videtur non amare. Cr
ſum enim ipſum, hominiſq
barbari jactantiam irridet: &
mihi videtur, vult ipſum aliqu
percunctari. Quamobrem a
ſcultemus. *Sol.* Dic mihi Crœſ
putas-ne Pythium his lateribu
indigere. *Crœ.* Puto per Iove
Nullum enim iſtiuſmodi don
rium Delphis habet. *Sol.* Arb
traris ergo fore ut Deum redda
beatum, ſi inter cætera latere
aureos poſſideat? *Crœ.* Quidni
Sol. Magnam mihi, Crœſe, pau
pertatem in cœlo dicis eſſe,
Deos, cùm optent aurum, e
Lydia advehere oporteat. *Crœ.*
Vbi enim tantum proveniat aurum, quantum apud nos? *Sol.* Dic mihi, num & ferrum in Lydia naſcitur? *Crœ.* Nullum
pror-

Theophilactum, tangit & ad Athen. legend. interpr. Ariſtoph. Heſych. Suid. Euſtat. *Bourd.*

1 *Cam-*

πάνυ τι. Σο. τοῦ βελτίονος ἄρα
υδεεῖς ἐστε. Κροι. πῶς ἀμείνων ὁ
ίδηρος χρυσίου; Σο. ἢν ἀποκρίνῃ
ηδὲν ἀγανακτῶν, μάθοις ἄν. Κροι.
ρώτα ὦ Σόλων. Σο. πότερον, ἀ-
είνους οἱ σώζοντες τινὰς, ἢ οἱ σω-
όμενοι πρὸς αὐτῶν; Κροι. οἱ σώ-
ζοντες δηλαδή. Σο. ἆρ' οὖν ἢν Κῦ-
ος, ὡς λογοποιοῦσί τινες, ἐπίῃ
Λυδοῖς, χρυσᾶς μαχαίρας σὺ ποιή-
ῃ τῷ στρατῷ, ἢ ὁ σίδηρος ἀναγ-
καῖος τότε; Κροι. ὁ σίδηρος δη-
λαδή. Σο. καὶ εἴγε μὴ τοῦτον πα-
ρασκευάσαιο, οἴχοιτο ἄν σοι ὁ χρυ-
σὸς ἐς Πέρσας αἰχμάλωτος. Κροι.
ὐφήμει ὦ ἄνθρωπε. Σο. μὴ γένοι-
το μὲν οὖν οὕτω ταῦτα. φαίνῃ δ'
ν ἀμείνω τὸν σίδηρον ὁμολογῶν. Κροι.
κοῦν καὶ τῷ θεῷ κελεύεις σιδηρᾶς
πλίνθους ἀνατιθέναι με, τὸν δὲ χρυ-
σὸν ὀπίσω αὖθις ἀνακαλεῖν; Σο. οὐ-
δὲ σιδήρου ἐκεῖνός γε δεήσεται. ἀλλ'
ν τε χαλκὸν, ἤν τε χρυσὸν ἀνα-
θῇς, ἄλλοις μέν ποτε κτῆμα, καὶ
ρμαιον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς, Φωκεῦ-
σιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐ-
τοῖς, ἤ τινι τυράννῳ λῃστῇ. τῷ δὲ
θεῷ ὀλίγον μέλει τῶν σῶν χρυσοποιῶν.
Κροι. ἀεὶ σύ μου τῷ πλούτῳ προσ-
πολεμεῖς, καὶ φθονεῖς. Ερ. οὐ φέ-
ρει ὁ Λυδὸς ὦ Χάρων τὴν παῤῥη-
σίαν, καὶ τὴν ἀλήθειαν τῶν λόγων,
ἀλλὰ ξένον αὐτῷ δοκεῖ τὸ πρᾶγμα,
πένης ἄνθρωπος οὐχ ὑποπτήσσων,
δὲ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων.
μεμνήσεται δ' οὖν μικρὸν ὕστερον τοῦ
Σόλωνος, ὅταν αὐτὸν δέῃ ἁλόντα,
πὶ τὴν πυρὰν ὑπὸ τοῦ Κύρου ἀνα-
βῆναι. ἤκουσα γὰρ τῆς Κλωθοῦς
πρῴην ἀναγινωσκούσης τὰ ἑκάστῳ ἐ-
πικεκλωσμένα. ἐν οἷς καὶ ταῦτ' ἐγέ-
γραπτο, Κροῖσον μὲν ἁλῶναι ὑπὸ Κύ-
ρου, Κῦρον δὲ αὐτὸν, ὑπ' ἐκεινησὶ τῆς
Μασσαγέτιδος ἀποθανεῖν. ὁρᾷς τὴν
κυθίδα, τὴν ἐπὶ τοῦ ἵππου τοῦ

prorſus. *Sol.* Ergo potiore metallo indigetis. *Crœ.* Quinam ferrum eſt auro præſtantius? *Sol.* Si reſpondere citra ſtomachum velis, facilè intellexeris. *Crœ.* Interroga Solon. *Sol.* Vtri præſtantiores, an qui ſervant, an verò qui ſervantur? *Crœ.* Qui ſervant profectò. *Sol.* Si igitur Cyrus, ut quidam, in vulgus ſerunt, Lydos adoriatur, aureoſne gladios exercitui facies, an ferro tunc opus erit? *Crœ.* Ferro ſanè. *Sol.* At niſi hoc comparaveris, captivum ad Perſas aurum tibi iverit. *Crœ.* Bona verba quæſo. *Sol.* Abſit ut hoc accidat. At ſaltem videris ferrum confiteri præſtantius. *Crœ.* Ferreos ergo lateres me Deo conſecrare, aurum autem revocare jubes? *Sol.* At ne ferro quidem ille indiguerit. Sed ſive æs, ſive aurum dicaris, aliis ſanè, nimirum Phocenſibus, aut Bœotis, aut Delphis ipſis, aut denique alicui tyranno prædoni futuram poſſeſſionem, & lucrum inſperatum appenderis. Deus autem tuos aurifices parum curat. *Crœ.* Tu ſemper divitias mihi oppugnas, & invides. *Merc.* Non fert Lydus iſte, ô Charon, libertatem & veritatem verborum: quin ei res abſurda videtur, hominem pauperem, ea quæ urgeant, non trepidè ſed liberè dicere. Atqui Solonis paulò poſt meminerit, quum oportebit ut à Cyro captus, rogum conſcendat. Nam Clothonem audivi nuper legentem, quæ cuique deſtinata ſunt, in quibus & hæc erant ſcripta, Crœſum quidem à Cyro captivum duci, Cyrum autem ipſum à Maſſagetide illa occiſum eſſe. Viden' Scythicam illam equum

λευκοῦ ἐξελαύνουσαν; Χα. νὴ Δία. Ερ. Τώμυρις ἐκείνη ἐστί. καὶ τὴν κεφαλήν γε ἀποτεμοῦσα τοῦ Κύρου αὕτη, ἐς ἀσκὸν ἐμβαλεῖ πλήρη αἵματος. ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν νεανίσκον; Καμβύσης ἐκεῖνός ἐστιν. οὗτος βασιλεύσει μετὰ τὸν πατέρα. καὶ μυρία σφαλεὶς ἔν τε Λιβύῃ, καὶ Αἰθιοπίᾳ, τὸ τελευταῖον μανεὶς, ἀποθανεῖται, ἀποκτείνας τὸν Ἆπιν. Χα. ὢ πολλοῦ γέλωτος. ἀλλὰ νῦν τίς ἂν αὐτοὺς προσβλέψειεν οὕτως ὑπερφρονοῦντας τῶν ἄλλων; ἢ τίς ἂν πιστεύσειεν ὡς μετ' ὀλίγον οὗτος μὲν, αἰχμάλωτος ἔσται, οὗτος δὲ, τὴν κεφαλὴν ἕξει ἐν ἀσκῷ αἵματος; ἐκεῖνος δὲ τίς ἐστιν ὦ Ἑρμῆ, ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐφεστρίδα ἐμπεπορπημένος, ὁ τὸ διάδημα, ᾧ τὸν δακτύλιον ὁ μάγειρος ἀναδίδωσι, τὸν ἰχθὺν ἀνατεμὼν νήσῳ ἐν ἀμφιρρύτῃ; βασιλεὺς δὲ τίς εὔχεται εἶναι; Ερ. εὖγε παρῳδεῖς ὦ Χάρων. ἀλλὰ Πολυκράτην ὁρᾷς τὸν Σαμίων τύραννον, πανευδαίμονα οἰόμενον εἶναι; ἀτὰρ καὶ οὗτος αὐτὸς, ὑπὸ τοῦ παρεστῶτος οἰκέτου Μαιανδρίου προδοθεὶς Ὀροίτῃ τῷ σατράπῃ, ἀνασκολοπισθήσεται, ἄθλιος ἐκπεσὼν τῆς εὐδαιμονίας ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου. καὶ ταῦτα γὰρ τῆς Κλωθοῦς ἐπήκουσα. Χα. εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενναίως καὶ αὐτοὺς ὦ βελτίστη, καὶ τὰς κεφαλὰς ἀπότεμνε, καὶ ἀνασκολόπιζε, ὡς εἰδῶσιν ἄνθρωποι ὄντες. ἐν τοσούτῳ δὲ ἐπαιρέσθων, ὡς ἂν ἀφ' ὑψηλοτέρου ἀλγεινότερον καταπεσούμενοι. ἐγὼ δὲ γελάσομαι τότε γνωρίσας αὐτῶν ἕκαστον γυμνὸν ἐν τῷ σκαφιδίῳ, μήτε πορφυρίδα, μήτε τιάραν, ἢ κλίνην χρυσῆν κομίζοντας.

quum album agitantem ? (
Video per Iovem. *Merc.* Tom
ris illa eſt, quæ Cyri caput pr
pria manu truncatum, in utre
ſanguine plenum intrudet. S
& filium ejus adoleſcentem
des? [1] Cambyſes ille eſt. H
poſt patrem regnabit, ac ubi m
le modis in Lydia & Æthiop
errarit, tandemque inſaniveri
occiſo Api morietur. *Ch.* O
ſum inexhauſtum! Sed numqu
ipſos aſpicere ſuſtineat quum
lios ita contemnunt? aut quis cr
diderit fore ut ille brevi ſit c
ptivus, hic in utre ſanguine pl
no caput habeat? Quis verò il
eſt Mercuri, cui pallam purpu
ream fibula nectit, quem diade
ma decorat, cui coquus piſce di
ſecto, annulum tradit, ubi In
ſula ſepta mari & regis ſe nomi
jactat? *Merc.* Bellè certè ve
ſum ſermoni aſſuis ô Charo
Cæterùm Polycratem Samioru
tyrranum vides, qui ſe ab om
parte fœlicem putat? Hic tame
ipſe ab aſſiſtente famulo Mæa
drio proditus Orœtæ ſatrapa
miſer ſanè momento fœlicita
ſua lapſus, cruci ſuffigetur. Na
hæc quoque ex Clothone audiv
Ch. Præclarè ô Clotho, gener
ſe ipſos ô optima, ipſorumqu
capita trunca, & crucifige, ut
homines eſſe norint. Verùm ade
in ſublime attollantur, ut quant
altiore ruina, tanto graviori do
lore decidant. Ego autem tu
ridebo, quum horum unum
quemque in navigio nudum a
gnovero, nec purpuram, nec tia
ram, nec folium aureum afferen
tem

1 *Cambyſes*] Cyri filius, Perſarum & Medorum rex de quo Herod. lib. 2
Cogn.

1 Πομ

καὶ τὰ μὲν τούτων, ὧδε ἔχει.
τὸ δὲ πλῆθος ὦ Χάρων ὁρᾷς, τοὺς
πλέοντας αὐτῶν, τοὺς πολεμοῦντας,
τοὺς δικαζομένους, τοὺς γεωργοῦντας,
τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας;
Χα. ὁρῶ ποικίλην τινὰ τύρβην, καὶ
μεστὸν ταραχῆς τὸν βίον, καὶ τὰς
πόλεις γε αὐτῶν ἐοικυίας τοῖς σμήνε-
σιν. ἐν οἷς ἅπας μὲν, ἴδιόν τι
κέντρον ἔχει, καὶ τὸν πλησίον κεντεῖ.
ὀλίγοι δέ τινες, ὥσπερ σφῆκες, ἄ-
γουσι, καὶ φέρουσι τὸν ὑποδεέστερον.
ὁ δὲ περιπετόμενος αὐτοὺς ἐκ τῶν
ἀφανοῦς οὗτος ὄχλος, τίνες εἰσίν;
Ερ. ἐλπίδες ὦ Χάρων, καὶ δείματα,
καὶ ἄνοιαι, καὶ ἡδοναὶ, καὶ
φιλαργυρίαι, καὶ ὀργαὶ, καὶ μί-
ση, καὶ τὰ τοιαῦτα. τούτων δὲ ἡ
ἄνοια μὲν, κάτω ξυναναμέμικται
αὐτοῖς, καὶ ξυμπολιτεύεταί γε νὴ
Δία, καὶ τὸ μῖσος, καὶ ἡ ὀργὴ,
καὶ ζηλοτυπία, καὶ ἀμαθία, καὶ
ἀπορία, καὶ φιλαργυρία. ὁ φό-
βος δὲ, καὶ ἐλπίδες, ὑπεράνω πε-
τόμενοι, ὁ μὲν, ἐμπίπτων, ἐκπλήτ-
τει. ἐνίοτε καὶ ὑποπτήσσειν ποιεῖ.
αἱ δ' ἐλπίδες ὑπὲρ κεφαλῆς αἰω-
ρούμεναι. ὁπότ' ἂν μάλιστα οἴηταί
τις ἐπιλήψεσθαι αὐτῶν, ἀναπτάμε-
ναι, οἴχονται, κεχηνότας αὐτοὺς
καταλιποῦσαι, ὅπερ καὶ τὸν Τάνταλον
κάτω πάσχοντα ὁρᾷς ὑπὸ τοῦ ὕδα-
τος. ἢν δ' ἀτενίσῃς, κατόψει καὶ
τὰς Μοίρας ἄνω ἐπικλωθούσας ἑκάστῳ τὸν
ἄτρακτον, ἀφ' οὗ ἠρτῆσθαι ξυμβέβη-
κεν ἅπαντας ἐκ λεπτῶν νημάτων.
ὁρᾷς καθάπερ ἀράχνιά τινα καταβαίνοντα ἐφ' ἕκαστον ἀπὸ τῶν ἀτράκ-
των; Χα. ὁρῶ πάνυ λεπτὸν ἑκάστῳ
νῆμα ἐπιπεπλεγμένον γε τὰ πολλά.
τοῦτο μὲν, ἐκείνῳ. ἐκεῖνο δὲ, ἄλ-
λῳ. Ερ. εἰκότως ὦ πορθμεῦ. εἵ-
μαρται γὰρ ἐκείνῳ μὲν, ὑπὸ τούτου
ἀποσφαγῆναι. τούτῳ δὲ, ὑπ' ἄλλου.

tem. *Merc.* Ita certè res illorum ſe habebunt. Multitudinem autem vides Charon, quorum alii navigant, alii bellum gerunt, alii litigant, alii agriculturam exercent, alii fœnerantur, alii mendicant. *Ch.* Variam quandam video turbam, vitamque perturbationum plenam, eorumque urbes apum examinibus ſimiles: in quibus proprium quiſque aculeum habet quo vicinum lancinat: pauci autem ex ipſis velut crabrones, inferiorem agunt feruntque. At agmen illud quod ipſos clanculum circunvolitat, quinam ſunt? *Merc.* Spes, ô Charon, metuſque, amentia, voluptates, avaritia, iræ, odia, & id genus alia. Ex his autem ignorantia infimæ turbæ eſt permixta: atque in eadem republ. per Iovem degit ira, odium, zelotypia, imperitia, hæſitantia, avaritia. Metus autem, & ſpes deſuper volitantes, ille quidem illapſis horrorem incutit, aliquando verò tantùm trepidare facit. Hæ verò ſpes ſupra caput ſublatæ, ubi maximè quiſpiam eas prehenſurum ſe putat, avolantes abeunt, illis ore hiante relictis: quod ipſi Tantalo in aqua vides apud inferos accidere. Quòd ſi oculos intenderis, Parcas etiam in alto conſpicies unicuique fuſum volventes unde ex tenuiſſimis filis omnes pendent, quæ vides ut veluti araneorum ſtamina ex fuſis in unumquemque deſcendunt? *Ch.* Equidem tenuiſſimum unicuique filum ut plurimum video innexum: hoc quidem illi, illud verò alii. *Merc.* Rectè ô portor: nam eſt in fatis ut ab hoc ille, hic ab alio interficiatur: atque t hic ſit illius hæres cujus filum fuerit brevius: ille verò, hujus.

καὶ κληρονομῆσαί γε τοῦτον μὲν, ἐκείνου, ὅτου ἂν ᾖ μικρότερον τὸ νῆμα. ἐκεῖνον δὲ αὖ, τούτου. τοιόνδε γάρ τι ἡ ἐπιπλοκὴ δηλοῖ. ὁρᾷς δ' οὖν ἀπὸ λεπτοῦ κρεμαμένους ἅπαντας; καὶ οὗτος μὲν ἀνασπασθεὶς ἄνω, μετέωρός ἐστι. καὶ μετὰ μικρὸν καταπεσὼν ἀπορραγέντος τοῦ λίνου, ἐπειδὰν μηκέτι ἀντέχῃ πρὸς τὸ βάρος, μέγαν τὸν ψόφον ἐργάσεται. οὗτος δὲ, ὀλίγον ἀπὸ γῆς αἰωρούμενος, ἢν καὶ πέσῃ, ἀψοφητὶ κείσεται, μόγις καὶ τοῖς γείτοσιν ἐξακουσθέντος τοῦ πτώματος. Χα. παγγέλοια ταῦτα ὦ Ἑρμῆ. Ερ. καὶ μὴν οὐδ' εἰπεῖν ἔχοις ἂν κατὰ τὴν ἀξίαν ὅπως ἐστὶ καταγέλαστα ὦ Χάρων. καὶ μάλιστα αἱ ἄγαν σπουδαὶ αὐτῶν, καὶ τὸ μεταξὺ τῶν ἐλπίδων οἴχεσθαι, ἀναρπάστους γιγνομένους ὑπὸ τοῦ βελτίστου θανάτου. ἄγγελοι δὲ αὐτοῦ, καὶ ὑπηρέται μάλα πολλοὶ ὡς ὁρᾷς, ἠπίαλοι, καὶ πυρετοὶ, καὶ φθόαι, καὶ περιπνευμονίαι, καὶ ξίφη, καὶ λῃστήρια, καὶ κώνεια, καὶ δικασταὶ, καὶ τύραννοι. καὶ τούτων οὐδὲν ὅλως αὐτοὺς εἰσέρχεται, ἔστ' ἂν εὖ πράττωσιν. ὅταν δὲ σφαλῶσι, πολὺ τὸ ὀτοτοῖ, καὶ αἲ, αἲ, καὶ ὤμοι μοι. εἰ δ' εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἐνενόουν ὅτι θνητοί τέ εἰσιν αὐτοὶ, καὶ ὀλίγον τοῦτον χρόνον ἐπιδημήσαντες τῷ βίῳ, ἀπίασιν, ὥσπερ ἐξ ὀνείρατος, πάντα ὑπὲρ γῆς ἀφέντες, ἔζων τε ἂν σωφρονέστερον, καὶ ἧττον ἠνιῶντο ἀποθανόντες. νῦν δὲ ἐς ἀεὶ ἐλπίσαντες χρήσεσθαι τοῖς παροῦσιν ἐπειδὰν ἐπιστὰς ὁ ὑπηρέτης καλῇ, καὶ ἀπάγῃ, πεδήσας τῷ πυρετῷ, ἢ τῇ φθόῃ, ἀγανακτοῦσι πρὸς τὴν ἀγωγὴν, οὔποτε προσδοκήσαντες ἀποσπασθήσεσθαι αὐτῶν. ἢ τί γὰρ οὐκ ἂν ποιήσειεν ἐκεῖνος, ὁ τὴν οἰκίαν σπουδῇ οἰκοδομούμενος, καὶ τοὺς ἐργάτας ἐπισπέρχων, εἰ μάθοι ὅτι ἡ μὲν, ἕξει τέλος

Nam tale quid hæc connexio p
tendit. Vides ergo cunctos à
nui filo ſuſpenſos? Atque hic q
dem in altum attractus, ſub
mis eſt: verùm paulò poſt ubi
ſtinendo ponderi non amplius
fuerit, derupto lino decider
ingentem ſtrepitum edet. Al
autem qui paululum tantùm
terra fuerit ſubductus, tame
cadat, ſine ſtrepitu jacebit, ad
ut ruinam vix ipſi vicini exa
diant. *Ch.* Hæc ô Mercuri ſ
prorſus ridicula. *Merc.* Atqui
verbis quidem pro dignitate p
ſis exprimere quàm ſint riduc
Charon: in primis nimia ipſoru
ſtudia, quodque inter ſpes int
eunt ab optima morte arrep
cujus nuncii & miniſtri ut cern
permulti ſunt: epiali, febre
tabes, pulmoniæ, gladii, latr
cinia, cicutæ, judices, tyra
ni. Et horum omnino nihil ip
ſubit, dum rebus ſecundis utu
tur. At ubi ſpe exciderint, ill
in ore frequens ohe, hæ, ha
hei mihi, hei mihi. Sed ſi in
ab ipſo initio perpenderent mo
tales ſe eſſe, & poſtquam in vi
breve tempus fuerint peregrin
ti, relictis in terra rebus om
bus, tanquam ex ſomnio migr
turos, prudentiùs profectò viv
rent, & moriendo minùs ang
rentur. Nunc autem quia pr
ſenti rerum ſtatu ſperant ſe
perpetuum uſuros, quum irrue
miniſter aut vocarit, aut abdux
rit irretitos febre, vel tabe, a
duci ſe ægrè ferunt, quòd ſe nu
quam ab his abſtrahendos exp
ctarint. Sed enim quid non f
ceret ille qui domum diligent
ædificando operarios urget,
noverit fore ut finem ea habeat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὐτῷ. ὁ δὲ, ἄρτι ἐπιθεὶς τὸν ὄροφ-
ον, ἄπεισι, τῷ κληρονόμῳ καταλ-
ιπὼν ἀπολαύειν αὐτῆς, αὐτὸς μὴ
δειπνήσας ἄθλιος ἐν αὐτῇ; ἐκεῖ-
ος μὲν γὰρ ὁ χαίρων, ὅτι ἄῤῥενα παῖ-
α ἔτεκεν αὐτῷ ἡ γυνὴ, καὶ φίλους
διὰ τοῦτο ἑστιῶν, καὶ τοὔνομα τοῦ πα-
ρὸς τιθέμενος, εἰ ἠπίστατο ὡς ἑπτέ-
ης γενόμενος ὁ παῖς τεθνήξεται, ἆρα
ν σοι δοκῇ χαίρειν ἐπ' αὐτῷ γενομέ-
ῳ; ἀλλὰ τὸ αἴτιον, ὅτι τὸν μὲν εὐτυχοῦν-
α ἐπὶ τῷ παιδὶ ἐκεῖνον ὁρᾷ, τὸν τοῦ ἀθλη-
ου πατέρα, τοῦ ὀλύμπια νενικηκό-
ος, τὸν γείτονα δὲ τὸν ἐκκομίζοντα
ὸ παιδίον οὐχ ὁρᾷ, οὐδὲ οἶδεν ἀφ' οἵας
ὐτῷ κρόκης ἐκρέματο. τοὺς μὲν
περὶ τῶν ὅρων διαφερομένους ὁρᾷς
σοι εἰσὶ, καὶ τοὺς ξυναγείροντας
ὰ χρήματα, εἶτα πρὶν ἀπολαῦσαι
ὐτῶν καλουμένους, ὑφ' ὧν εἶπον,
πιόντων ἀγγέλων τε, καὶ ὑπηρε-
τῶν; Χα. ὁρῶ πάντα ταῦτα, καὶ
ρὸς ἐμαυτὸν ἐγὼ ἐννοῶ, τί τὸ ἡ-
ὺ αὐτοῖς παρὰ τὸν βίον, ἢ τί ἐκεῖ-
ὁ ἐστιν, οὗ στερούμενοι ἀγανακτοῦσιν.
ρ. ἢν γοῦν τοὺς βασιλέας ἴδῃ τις
ὐτῶν, οἵπερ εὐδαιμονέστατοι εἶναι
οκοῦσιν ἔξω τοῦ ἀβεβαίου, καὶ ὡς φὴς
μφιβόλου τῆς τύχης, πλείω τῶν ἡ-
δέων τὰ ἀνιαρὰ εὑρήσει προσόντα
ὐτοῖς, φόβους, καὶ ταραχὰς, καὶ
ίση, καὶ ἐπιβουλὰς, καὶ ὀργὰς, καὶ
ολακείας. τούτοις γὰρ ἅπαντες ξύ-
εισιν. ἐῶ πένθη, καὶ νόσους, καὶ πά-
η, ἐξ ἰσοτιμίας δηλαδὴ ἄρχοντα
ὐτῶν. ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ,
ογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιω-
τῶν ἂν εἴη. Χα. ἐθέλω γοῦν σοι ὦ
Ἑρμῆ εἰπεῖν, ᾧτινι ἐοικέναι μοι ἔ-
δοξαν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὁ βίος ἅπας
ὐτῶν. ἤδη ποτὲ [1] πομφόλυγας

is verò decedat, qui faſtigium impoſuerit, relicta hæredi domus ipſius fruitione, in qua ne cœnaverit quidem ipſe miſer? Ille verò qui lætatur, quòd ſibi maſculam prolem uxor pepererit, ideòque amicos convivio excipit, & patris nomen imponit, ſi ſciret puerum ſeptimo ætatis anno periturum, nunquid tibi videretur gaudere quòd is ſit natus? Verùm in cauſa eſt, quòd in eum intuetur, cui res in filio proſpere cedunt, & qui pater eſt athletæ qui vicerit Olympia: vicinum autem qui natum cremandum effert non intuetur, neque novit à quo ſubtegmine ipſi pendeat. Quin & eorum qui de finibus diſſident vides quanta ſit turba, & eorum qui pecunias coacervant: attamen priùs quam ipſis fruantur, ab imminentibus illis quos dixi, nunciis & miniſtris avocantur? *Ch.* Video iſthæc omnia, & apud me cogito, quid ſit ipſis in vita jucundum, aut quidnam ſit illud, quo privati tantopere ſtomachantur. *Merc.* Siquis etiam ex regibus eos aſpiciat qui fœliciſſimi videntur, extra aleam, & ut dicis, extra ancipitem fortunam conſtituti, triſtia plura jucundis comperiet eis inhærere, metus, turbas, odia, inſidias, iras, adulationes: his enim omnes diſtringuntur. Prætermitto luctus, morbos, animique perturbationes, ipſis æquè atque vulgo dominantes: quandoquidem horum mala recenſere non minùs temporis exigiret, quàm quæ ſunt priratorum. *Ch.* Volo igitur Mercuri, dicere tibi, cuinam aſſimiles omines mihi videantur, eorumque vita omnis. Vidiſtin' aliquando

1 Πομφόλυγας] Ex Homero poſtea vocat φύλλα, φυσαλλίδας, φύσημα. Bourd.

ἐν ὕδατι ἐθεάσω ὑπὸ κρουνῷ τινι καταῤῥάττοντι ἀνισταμένας, τὰς φυσαλλίδας λέγω, ἀφ' ὧν ξυναγείρεται ὁ ἀφρός; ἐκείνων τοίνυν αἱ μέν, τινες μικραί εἰσι. καὶ αὐτίκα ἐκραγεῖσαι, ἀπέσβησαν. αἱ δ' ἐπὶ πλέον διαρκοῦσι. καὶ προσχωρουσῶν αὐταῖς τῶν ἄλλων, αὗται ὑπερφυσώμεναι, ἐς μέγιστον ὄγκον αἴρονται. εἶτα μέντοι κἀκεῖναι πάντως ἐξεῤῥάγησάν ποτε. οὐ γὰρ οἷόν τε ἄλλως γενέσθαι. τοῦτό ἐστιν ὁ ἀνθρώπων βίος. ἅπαντες ὑπὸ πνεύματος ἐμπεφυσημένοι, οἱ μέν, μείζους, οἱ δ' ἐλάττους. καὶ οἱ μέν, ὀλιγοχρόνιον ἔχουσι καὶ ὠκύμορον τὸ φύσημα. οἱ δέ, ἅμα τῷ ξυστῆναι ἐπαύσαντο. πᾶσι δ' οὖν ἀποῤῥαγῆναι ἀναγκαῖον. Ερ. οὐδὲν χεῖρον σὺ τοῦ Ὁμήρου εἴκασας ὦ Χάρων, ὃς φύλλοις τὸ γένος αὐτῶν ὁμοιοῖ. Χα. καὶ τοιοῦτοι ὄντες ὦ Ἑρμῆ, ὁρᾷς οἷα ποιοῦσι, καὶ ὡς φιλοτιμοῦνται πρὸς ἀλλήλους ἀρχῶν πέρι, καὶ τιμῶν, καὶ κτήσεων ἁμιλλώμενοι; ἅπερ ἅπαντα καταλιπόντας αὐτούς, δεήσει ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας, ἥκειν παρ' ἡμᾶς. βούλει οὖν ἐπείπερ ἐφ' ὑψηλοῦ ἐσμέν, ἀναβοήσας παμμέγεθες, παραινέσω αὐτοῖς, ἀπέχεσθαι μὲν τῶν ματαίων πόνων, ζῆν δέ, ἀεὶ τὸν θάνατον πρὸ ὀφθαλμῶν ἔχοντας, λέγων ὦ μάταιοι, τί ἐσπουδάκατε περὶ ταῦτα; παύσασθε κάμνοντες. οὐ γὰρ ἐς ἀεὶ βιώσεσθε. οὐδὲν τῶν ἐνταῦθα σεμνῶν, ἀΐδιόν ἐστιν, οὐδ' ἂν ἀπάγοι τις αὐτῶν τι ξὺν αὑτῷ ἀποθανών. ἀλλ' ἀνάγκη τὸν μέν, γυμνὸν οἴχεσθαι. τὴν οἰκίαν δέ, καὶ τὸν ἀγρόν, καὶ τὸ χρυσίον, ἀεὶ ἄλλων εἶναι, καὶ μεταβάλλειν τοὺς δεσπότας. εἰ ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἐξ ἐπηκόου ἐμβοήσαιμι αὐτοῖς, οὐκ ἂν οἴει μέγα ὠφε-

do bullas illas, torrente cum ſt
pitu ſcaturiente, exurgent
flatuoſos dico tumores ex quil
ſpuma cogitur? Illarum igit
aliæ quidem parvæ ſunt, q
protinus ruptæ evaneſcunt: a
verò diutius durant, ſibique
junctis aliis vehementer intun
ſcunt, ac in maximum tumor
attolluntur: ac tandem aliqu
do illæ etiam prorſus ruptæ
ſolvuntur. Neque enim ſe
fieri poſſit. Hæc tibi homin
vita. Singuli flatu tumeſcu
hi majores, illi minores, at
alii momentaneam moxque
ficientem inflationem habe
alii ſimul atque conſtituti ſu
deſiſtunt. Itaque omnes ru
neceſſe eſt. *Merc.* Tu nihilo
terius Homero Charon, hon
num vitam ſimilitudine expr
ſiſti, qui genus ipſorum foliis
ſimilat. *Ch.* At tales quan
ſint, vides tamen qualia facia
ut inter ſe avidè contendant
imperiis, honoribus, & poſſi
ſionibus, quibus omnibus re
ctis, ipſos unico cum obolo
nos venire oportebit. Vis igit
ſiquidem in edito loco ſumu
ut maxima voce acclamando e
adhorter, ut ab inanibus quide
laboribus abſtineant, vivant a
tem, mortem ob oculos ſemp
habentes, hiſque verbis utar,
ſtulti quid hæc tanto ſtudio pr
ſequimini: deſiſtite à laboribu
neque enim in perpetuum viv
tis: nihil ex iis quæ hic præcla
habentur, eſt ſempiternum, n
aliquid horum moriens quiſqua
ſecum auferre poſſit. Sed n
ceſſe eſt quemvis nudum abire
domum autem, agrum, aurum, eſſe ſemper aliorum, & domino
ſubinde mutare. Hæc & id genus alia, ſi ipſis unde exaudiri poſſent, in
cla

θῆναι τὸν βίον, καὶ σωφρονεστέρους γενέσθαι παραπολύ; Ερ. ὦ μακάριε, οὐκ οἶσθα ὅπως αὐτοὺς ἡ ἄγνοια, καὶ ἡ ἀπάτη διατεθείκασιν, ὡς μηδ' ἂν τρυπάνῳ ἔτι διανοιχθῆναι αὐτοῖς τὰ ὦτα; τοσούτῳ κηρῷ ἔβυσαν αὐτά, οἷόν περ Ὀδυσσεὺς τοὺς ἑταίρους ἔδρασε δέει τῆς Σειρήνων ἀκροάσεως. πόθεν οὖν ἂν ἐκεῖνοι δυνηθεῖεν ἀκοῦσαι, ἢν καὶ σὺ κεκραγὼς διαρραγῇς; ὅπερ γὰρ παρ' ὑμῖν ἡ Λήθη δύναται, τοῦτο ἐνταῦθα ἡ ἄγνοια ἐργάζεται. πλὴν ἀλλ' εἰσὶν αὐτῶν ὀλίγοι, οὐ παραδεδεγμένοι τὸν κηρὸν ἐς τὰ ὦτα, πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀποκλίναντες, ὀξὺ δεδορκότες ἐς τὰ πράγματα, καὶ κατεγνωκότες οἷά ἐστιν. Χα. οὐκοῦν ἐκείνοις γοῦν ἐμβοήσαιμι; Ερ. περιττὸν τοῦτο λέγειν πρὸς αὐτούς, ἃ ἴσασιν. ὁρᾷς ὅπως ἀποστάντες τῶν πολλῶν, καταγελῶσι τῶν γινομένων, καὶ οὐδαμῇ οὐδαμῶς ἀρέσκονται αὐτοῖς, ἀλλὰ δῆλοί εἰσι δρασμὸν ἤδη βουλεύοντες παρ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ βίου; καὶ γὰρ καὶ μισοῦνται, ἐλέγχοντες αὐτῶν τὰς ἀμαθίας. Χα. εὖγε ὦ γεννάδαι. πλὴν πάνυ ὀλίγοι εἰσὶν ὦ Ἑρμῆ. Ερ. ἱκανοὶ καὶ οὗτοι. ἀλλὰ κατίωμεν ἤδη. Χα. ἓν ἔτι ποθοῦν εἰδέναι ὦ Ἑρμῆ, καί μοι δείξας αὐτό, ἐντελῆ ἔσῃ τὴν περιήγησιν πεποιηκώς, τὰς ἀποθήκας τῶν σωμάτων, ἵνα κατορύττουσι θεάσασθαι. Ερ. ἠρία ὦ Χάρων, καὶ τύμβους, καὶ τάφους καλοῦσι τὰ τοιαῦτα. πλὴν τὰ πρὸ τῶν πόλεων ἐκεῖνα τὰ χώματα ὁρᾷς, καὶ τὰς στήλας, καὶ πυραμίδας; ἐκεῖνα πάντα νεκροδοχεῖα, καὶ σωματοφυλάκιά ἐστι. Χα. τί οὖν ἐκεῖνοι στεφανοῦσι τοὺς λί-

clamarem, annon vitæ magno putas emolumento fore, ita ut longè prudentiores evaderent? *Merc.* O beate, neſcis ut ipſos ignorantia, & error affecerit, adeò ut ipſorum aures ne terebro quidem ampliùs aperiri queant: tam multa cera eas obturarunt, haud aliter ac ſociis Vlyſſes, veritus ne Sirenum cantus exaudirent. Quinam igitur audire poſſint, etſi vocem in tantum efferas ut rumparis? Nam quod apud vos Lethe poteſt, id apud nos ignorantiâ præſtat. Verumtamen ex ipſis pauci ſunt qui cera in aures non recepta in veritatem inclinant, acutum in rebus cernunt, & quales ſint agnoſcunt. *Ch.* Illis igitur acclamem? *Merc.* Illis ea quæ ſciunt, dicere fuerit ſupervacaneum. Vides ut à plebe ſemoti rident, quæ alii faciunt, eaque nullatenus probant, ſed jam à vita ad vos fugam apertè meditantur? etenim etiam odioſi ſunt illis quorum imperitiam redarguunt. *Ch.* Bellè ô generoſi. verùm perpauci ſunt ô Mercuri. *Merc.* Vel hos eſſe ſatis fuerit. Sed jam deſcendamus. *Ch.* Vnum adhuc ſcire opto Mercuri, quod quum me docueris, perfectam ſanè inſtitutionem tradideris: nimirum videri velim repoſitoria corporum, ubi terram defodiunt. *Merc.* Monumenta, tumulos, ſepulchra hæc vocant. At vides-ne ante urbes aggeres illos, columnas, & pyramidas? Illa omnia ſunt cadaverum receptacula, & corporum conditoria. *Ch.* Quid ergo [1] ſaxa illi coronant,

1 *Saxa illi coronant*] Moris fuit apud antiquos, ut non tantum cadavera ungerent, ſed etiam cippum, cui corollas & ſerta imponerent.

Serta novercali dederat fragrantia cippo. Cogn.

θοῦς, καὶ χρίουσι μύρῳ; οἱ δὲ, καὶ πυρὰν νήσαντες πρὸ τῶν χωμάτων, καὶ βόθρον τινὰ ὀρύξαντες, καίουσί τε ταυτὶ τὰ πολυτελῆ δεῖπνα, καὶ εἰς τὰ ὀρύγματα οἶνον καὶ μελίκρατον, ὥς γοῦν εἰκάσαι, ἐγχέουσιν; Ερ. οὐκ οἶδα ὦ πορθμεῦ τί ταῦτα πρὸς τοὺς ἐν ᾅδου. πεπιστεύκασι δ' οὖν τὰς ψυχὰς ἀναπεμπομένας κάτωθεν, δειπνεῖν μὲν ὡς οἷόν τε περιπετομένας τὴν κνίσσαν, καὶ τὸν καπνὸν, πίνειν δὲ ἀπὸ τοῦ βόθρου τὸ μελίκρατον. Χα. ἐκείνους ἔτι πίνειν ἢ ἐσθίειν, ὧν τὰ κρανία ξηρότατα; καί τοι γελοῖός εἰμί σοι λέγων ταῦτα, ὁσημέραι κατάγοντι αὐτούς. οἶσθ' οὖν εἰ δύναιντ' ἂν ἔτι ἀνελθεῖν, ἅπαξ ὑποχθόνιοι γενόμενοι; ἐπεί τοι καὶ παγγέλοια ἂν ὦ Ἑρμῆ ἔπασχον, οὐκ ὀλίγα πράγματ' ἔχων, εἰ ἔδει μὴ κατάγειν μόνον αὐτοὺς, ἀλλὰ καὶ αὖθις ἀνάγειν πιομένους. ὦ μάταιοι, τῆς ἀνοίας. οὐκ εἰδότες ἡλίκοις ὅροις διακέκριται τὰ νεκρῶν καὶ τὰ ζώντων πράγματα, καὶ οἷα τὰ παρ' ἡμῖν ἐστι. καὶ ὅτι [2] κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἄτυμβος ἀνὴρ, ὅς τ' ἔλαχε τύμβου. ἐν δ' ἰῇ τιμῇ Ἶρος, κρείων τ' Ἀγαμέμνων. Θερσίτῃ δ' ἶσος Θέτιδος παῖς ἠϋκόμοιο. πάντες δ' εἰσὶν ὁμῶς νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα, γυμνοί τε, ξηροί τε, κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα. Ερ. Ἡράκλεις, ὡς πολὺν τὸν Ὅμηρον ἐπαντλεῖς. ἀλλ' ἐπεὶ περ ἀνέμνησάς με, θέλω σοι δεῖξαι τὸν τοῦ Ἀχιλλέως τάφον. ὁρᾷς

nant, unguentoque inungun alii præ tumulis conſtructo rog ac fovea effoſſa, ſumptuoſas il exurunt cœnas, & vinum m ſumque (quantum ſaltem con cturis aſſequi poſſum) in ipſas veas infundunt? *Merc.* Neſci Portitor, quid hæc ad eos per neant, qui apud inferos agu Verùm illis perſuaſum eſt u bras ab inferis reduces, circu nidorem & fumum quantum p ſunt, volitando cœnare, & fovea [1] mulſum bibere. C Illos adhuc bibere & edere, qu rum aridiſſimæ ſunt calvariæ: qui ridiculum eſt me tibi h dicere, cùm eos quotidie d ducas, ac proinde ſcias an po quam ſemel terram ſubierin denuo redire queant. Qui etiam ego prorſus ridicula p terer, Mercuri, tot negoc occupatus, ſi oporteret ipſ non ſolùm deducere, ſed etia bibituros reducere. O ſtulti quæ hæc amentia? Neſcitis quà longo finium intervallo res mo tuorum & viventium ſunt diſcr tæ, quoque pacto ſe res h beant, apud nos, ubi Mortu eſt æquè tumuli qui neſcit h norem, Quique ſcit: unus h nos Agamemnonis, unus & I eſt: Therſitæ & ſimilis Thetid formoſus Achilles, Vmbræ na pariter ſiccæ, nudæque pererrant Aſphodeli campos confracto ver tice cunctæ. *Merc.* Hercule, quàm multa ex Homero hauris! Se quia ſubmonuiſti me, volo tibi ſepulchrum Achillis indicare. Vide illu

1 *Mulſum*] Vivo favillam lavabant. Quidam in lib. 2. Epig. vivo ſibi exhi beri cupit quæ mortuis præſtari ſolent. Omnia quæ ſunt in tractatu de ſacrificii habes antea ſparſim in Deorum dialogis, tangit enim variam Deorum originem, caſus, ſacrorum ritus, nomina, regiones, & reliqua de quibus abundè dixerat. *Cogn.*

2 Κάτθαν' ὁμῶς] Homer. Odyſſ. *Bourd.*

ἐπὶ τῇ θαλάττῃ; Σίγειον μὲν
κεῖνο τὸ τρωϊκὸν, ἀντικρὺ δὲ, ὁ
ίας τέθαπται ἐν τῷ Ῥοιτείῳ. Χα.
μεγάλοι ὦ Ἑρμῆ οἱ τάφοι. τὰς
όλεις τὰς ἐπισήμους ἤδη δεῖξόν
οι, ἃς κάτω ἀκούομεν. τὴν Νί-
ν τὴν Σαρδαναπάλου, καὶ Βα-
υλῶνα, καὶ Μυκήνας, καὶ Κλε-
νὰς, καὶ τὴν Ἴλιον αὐτήν. πολ-
ὺς γοῦν μέμνημαι διαπορθμεύσας
κεῖθεν, ὡς δέκα ὅλων ἐτῶν μὴ δὲ
ωλκῆσαι, μὴ δὲ διαψύξαι τὸ
καφίδιον. Ερ. [1] ἡ Νῖνος μὲν ὦ

illud quod mari adjacet? Sigeum quidem illud Trojanum eſt: è regione autem conditus eſt Aiax in Rhœteo. *Ch.* Non magna ſunt monumenta. Verùm inſignes illas urbes mihi jam commonſtra, de quibus tam magnifica in inferis audimus, Ninum Sardanapali urbem, Babylonem, Mycenas, Cleonas, ipſumque Ilium, multos enim illinc oriundos memini trajicere, adeò ut totis jam decem annis, neque navim ſubuxerimus, neque ea interim refrixerit. *Merc.* Ninus quidem ô Por-

1 Ἡ Νῖνος μὲν, ὦ πορθμεῦ, ἀπόλωλεν ἤδη καὶ οὐδὲ ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς] ucianus cum fuerit Samoſatenus Euphratis accola, fidem in rebus Aſſyriæ vider mereri, & mirum foret eum ignoraſſe locum, ubi ſita olim Ninus vel Nini:, ſi aliquod ejus veſtigium remanſiſſet. At quid faciemus Tacito, qui lib. 12 nnal. de expeditione Meherdatis ſic ait: *ſed capta in tranſitu urbs Nines vetuſtiſſma ſedes Aſſyriæ.* Sed & Straboni, qui ante Tacitum vivebat, qui lib. 16 ait: μὲν ἡ Νῖνος πόλις ἠφανίσθη παραχρῆμα μετὰ τὴν τῶν Σύρων κατάλυσιν. Ni*s ſtatim poſt everſum Aſſyriorum imperium evanuit*, vel *apparere ceſſavit.* Ergo ontra Strabonem Amaſenum & Lucianum Samoſatenum Orientales viros & ɔctos non mihi videtur Tacitus audiendus. Deceptus certe fuit is Romanus quaam nominis ſimilitudine; & eam Ninum oppidulum forte vel caſtellum, caum ſine obſidione in tranſitu male accepit pro antiquiſſima & populoſiſſima il urbe, quæ fuit ſuo tempore totius orbis maxima, & uſque ad miraculum cebrata; aliter non poſſemus abſolvere Strabonem nec Lucianum mendacii. At dem merentur. Sed milites, qui in expeditione cum Meherdate fuerunt, cata, ut dixi, aliqua urbecula, cujus nomen accedebat ad ſonum nominis antiuæ illius Ninives, putaverunt vel gloriabundi finxerunt ſe antiquam Ninon ſeem Aſſyriæ regum cepiſſe, & ita publicantes famæ pro vero tradiderunt tale nendacium. Sic Alexandri milites jactabant ſe Tanaim uſque perveniſſe, cum b eo fluvio abeſſent plus quam mille milliaria. Sic & hoc tempore multos Hieoſolymitanos equites & alios nautas & negotiatores, qui in partibus Helleſponi vel bellum geſſerunt vel negotiati ſunt, audivi ſæpe aſſeverantes ſe vidiſſe antiuæ Trojæ ruinas, nec aliter unquam eis perſuadere potui. At Troadis (de qua Paulus Apoſtolus epiſt. ad Timotheum 2.) ruinas viderant, non Trojæ, cujus am tempore Strabonis nulla extabant veſtigia, ut ait ille lib. 13: οὐδὲν δὲ ἴχνος σώζεται τῆς ἀρχαίας πόλεως εἰκότως, ἅτε γὰρ ἐκπεπορθημένων τῶν κύκλῳ πόλεων, τελέως δὲ κατεσπασμένων, ταυτῆς δὲ ἐκ βάθρων ἀνατετραμμένης, οἱ λίθοι πάντες εἰς τὴν ἐκείνων ἀνάληψιν μετηνέχθησαν. Ἀρχαιάνακτα γ' οὖν φασὶ Μιτυληναῖον ἐκ τῶν ἐκεῖθεν λίθων τὸ Σιγεῖον ἐκτειχίσαι, id eſt, *nullum enim veſtigium reſtat antiquæ urbis, & cum ratione; nam vaſtatis vicinis urbibus; non vero funditus everſis, ea vero à fundamentis deleta, omnes lapides ad aliarum inſtaurationem tranſportati ſunt. Itaque Archæanactem ajunt Mitylenenſem Sigæum muo circumdediſſe ex lapidibus indidem acceptis.* Vrbs igitur, cujus nullum veſtigium extabat tempore Strabonis & Auguſti, ſub quo Strabo florebat, non poterat exare tempore Meherdatis ſub Claudio. Plura ad id argumentum adducere poſem, & illuſtrem in litteris virum caſtigare, qui eo, quod Ammianus Marcel-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πορθμεῦ ἀπόλωλεν ἤδη, καὶ οὐδὲν ἴχνος ἔτι λοιπὸν αὐτῆς. οὐδ' ἂν εἴπῃς [1] ὅπου πότ' ἦν. ἡ Βαβυλὼν δέ σοι ἐκείνη ἐστὶν, ἡ εὔπυργος, ἡ τὸν μέγαν περίβολον. οὐ μετὰ πολὺ καὶ αὐτὴ ζητηθησομένη, ὥσπερ ἡ Νῖνος. Μυκήνας δὲ, καὶ Κλεωνὰς, αἰσχύνομαι δεῖξαί σοι. καὶ μάλιστα τὸ Ἴλιον. ἀποπνίξεις γὰρ εὖ οἶδ' ὅτι τὸν Ὅμηρον κατελθὼν ἐπὶ τῇ μεγαληγορίᾳ τῶν ἐπῶν. πλὴν ἀλλὰ πάλαι μὲν ἦσαν εὐδαίμονες, νῦν δὲ τεθνήκασι καὶ αὗται. [2] ἀποθνήσκουσι γὰρ αἱ πόλεις ὥσπερ ἄνθρωποι. καὶ τὸ παραδοξότερον, καὶ ποταμοὶ ὅλοι. Ἰνάχου γοῦν οὐδὲ τάφος ἐν Ἄργει ἔτι καταλέλειπται. Χα. παπαὶ τῶν ἐπαίνων Ὅμηρε, καὶ τῶν ὀνομάτων, Ἴλιον ἱρὴν, καὶ εὐρυάγυιαν. καὶ ἐϋκτίμεναι Κλεωναί. ἀλλὰ μεταξὺ λόγων, τίνες εἰσὶν οἱ πολεμοῦντες ἐκεῖνοι, ἢ ὑπὲρ τίνος ἀλλήλους φονεύουσιν; Ερ. Ἀργείους ὁρᾷς ὦ Χάρων, καὶ Λακεδαιμονίους, καὶ τὸν ἡμιθνῆτα ἐκεῖνον στρατηγὸν Ὀθρυάδην, [3] τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι. Χα. ὑπὲρ τίνος δὲ αὐτοῖς ὦ Ἑρμῆ ὁ πόλεμος; Ερ. ὑπὲρ τοῦ πεδίου αὐτοῦ, ἐν ᾧ μάχονται. Χα. ὢ τῆς ἀνοίας, οἵγε οὐκ ἴσασιν ὅτι κἂν ὅλην

ô Portitor jam eſt everſa, ita
ne reliquum quidem ſit ejus v
ſtigium, nec ubi olim ſita fuer
facilè dixeris. Babylon aute
illa eſt, multis turribus præcla
munita, magnoque ambitu m
nium ſepta, haud ita multò p
deſideranda & ipſa, quemadm
dum nunc Ninus. At Mycen
& Cleonas me tibi commonſtra
pudet, ac inprimis Ilium. Pr
focabis enim ſat ſcio Homeru
ubi deſcenderis, qui urbem
lam tam magnificis verſibus cel
brarit. Verùm olim fœlices fu
runt: nunc autem etiam hæ inte
ierunt. Moriuntur enim etia
urbes ô Portitor, quemadm
dum homines. Quodque lon
mirabilius, ſolidi etiam fluvi
ita ut Inachi ipſius in Argo ne m
numentum quidem ſuperſit. C
Vah, quæ laudes Homere,
quæ nomina, ingens, viiſq
patentibus Ilium, tum Cleon
bellè ſtructæ. Sed interim du
loquimur, quinam illi ſunt q
dimicant, aut cujus rei cauſa
mutuò cædunt. *Merc.* Argiv
vides & Lacedæmonios, ô Ch
ron, atque ſemimortuum imp
ratorem Othryadem, ſuo ipſi
nomini trophæum inſcribentem? *Ch.* Cujus rei cauſa cœptum e
hoc bellum? *Merc.* Pro ipſomet agro, in quo pugnant. *Ch.* O
mentiam hominum, qui neſciunt ſe, etiamſi nunc eorum quiſqu

to

linus *Ninos* nominavit, non dubitavit in eximio opere, notis ſcilicet ad Euſ
bium, ſcribere: *Ninive autem adhuc integra ſtabat ævo Ammiani Marcellini.* Se
ſuperfluum foret, cum id argumentum abunde ſimul & doctiſſime tractaverit v
incomparabilis Samuel Bochartus in ſuo Phaleg. lib. 4 cap. 20. ad eum te remi
to lector, & ſileo. *Palm.*

1 Ὅπου πότ' ἦν] *Campos ubi fuit.* Bourd.

2 Ἀποθνήσκουσι αἱ πόλεις] Plut. Romul. cætera Epitheta Homerica, ut 8
ſenſus & rationes quibus nititur. *Idem.*

3 Τὸν ἐπιγράφοντα τὸ τρόπαιον τῷ αὐτοῦ ὀνόματι] Caſparus Barthius in ani
madverſionibus ad Statii Thebaid. l. 4. verſ. 48. ubi agit de Othryadibus hun
Luciani locum amendi arguit. Atque enim ſcripſiſſe τῷ αὐτοῦ αἵματι. Almel.

1 Ai

ὴν Πελοπόννησον ἕκαστος αὐτῶν κτήσωνται, μόγις ἂν ποδιαῖον λάχοιεν τόπον παρὰ τοῦ Αἰακοῦ. τὸ δὲ πεδίον τοῦτο, ἄλλοτε ἄλλοι γεωργήσουσι, πολλάκις ἐκ βάθρων τὸ τρόπαιον ἀνασπάσαντες τῷ ἀρότρῳ. Ερ. ταῦτα μὲν ταῦτα ἔσται. ἡμεῖς δέ, καταβάντες ἤδη, καὶ κατὰ χώραν εὐθετήσαντες αὖθις τὰ ὄρη, ἀπαλλαττώμεθα, ἐγὼ μὲν καθὰ ἐστάλην, σὺ δ᾽ ἐπὶ τὸ πορθμεῖον. ἥξω δέ σοι μετ᾽ ὀλίγον καὶ αὐτὸς νεκροστολῶν. Χα. Ὄγε ἐποίησας ὦ Ἑρμῆ. εὐεργέτης εἰς ἀεὶ ἀναγεγράψῃ. ὠνάμην δέ τι διὰ σὲ τῆς ἀποδημίας. οἷά ἐστι τὰ τῶν κακοδαιμόνων ἀνθρώπων πράγματα, βασιλεῖς, πλίνθοι χρυσαῖ, ἑκατόμβαι, μάχαι. Χάρωνος δὲ, οὐδεὶς λόγος.

totam Peloponneſum poſſideat vix tamen pedis unius locum ab Æaco accepturos. Hunc autem agrum aliàs alii colent, hoc trophæo à fundamentis per aratrum ſæpe revulſo. *Merc.* Hæc quidem hoc modo ſe habebunt. At nos jam hinc deſcendamus, ac montibus his in ſuas ſedes repoſitis, diſcedamus: ego quò ſum juſſus ire, tu ad pontonem. Ad te autem brevi veniam mortuos adducens. *Ch.* Beneficio me affeciſti Mercuri, atque in eorum album adſcriberis, qui de me ſunt benemeriti: quando quidem tua ope in hac peregrinatione ſum adjutus. O qualia infœlicium hominum negocia, reges, lateres aurei, hecatombæ, prælia. Charontis autem nulla habetur ratio.

ΠΕΡΙ ΘΥΣΙΩΝ. | DE SACRIFICIIS.

ARGVMENTVM.

Deridet hoc ſermone Lucianus vanitatem & ſuperſtitionem hominum circa colendos Deos, ut qui primum de diis impia quadam opinentur ac ſentiant. Deinde eoſdem ineptiore ac alieniore cultu quam qui pro natura ac dignitate numinis proſequantur. Propoſitio eſt, Ridicula eſſe ea, quæ homines tum ſentiunt de Diis, tum circa illorum cultum faciunt. Id confirmat expoſitione, primum earum opinionum, quæ de diis traduntur, quam veluti cauſſam ſuperſtitionis iſtius eſſe oſtendit. Deinde & ritum, quibus tum Græci, tum Ægyptii, quos cæteris multò ineptiis iſtis anteire indicat, uti ſolent. Et hanc quaſi quendam effectum, ex ſuperioribus opinionibus ſequi, videtur velle intelligere.

Ἃ μὲν γὰρ ἐν ταῖς θυσίαις οἱ μάταιοι πράττουσι, καὶ ταῖς ἑορταῖς, καὶ προσόδοις τῶν θεῶν, καὶ ἃ αἰτοῦσι, καὶ ἃ εὔχονται, καὶ ἃ γιγνώσκουσι περὶ αὐτῶν,

Enimvero quæ ſtulti homines factitant in ſacrificiis, in diebus feſtis, in Deorum ſupplicationibus, & quæ petunt, & quæ precantur, & quæ de ipſis ſentiunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οὐκ οἶδα εἴ τις οὕτω κατηφής ἐστι, καὶ λελυπημένος, ὅστις οὐ γελάσεται τὴν ἀβελτηρίαν ἐπιβλέψας τῶν δρωμένων. καὶ πολύ γε οἶμαι πρότερον τοῦ γελᾶν πρὸς ἑαυτὸν ἐξετάσει, πότερον εὐσεβεῖς αὐτοὺς χρὴ καλεῖν, ἢ τοὐναντίον θεοῖς ἐχθροὺς, καὶ κακοδαίμονας; οἵγε οὕτω ταπεινὸν, καὶ ἀγεννὲς τὸ θεῖον ὑπειλήφασιν, ὥστε εἶναι ἀνθρώπων ἐνδεὲς, καὶ κολακευόμενον, ἥδεσθαι, καὶ ἀγανακτεῖν ἀμελούμενον. τὰ γοῦν [1] αἰτωλικὰ πάθη, καὶ τὰς τῶν Καλυδωνίων συμφορὰς, καὶ τοὺς τοσούτους φόνους, καὶ τὴν Μελεάγρου διάλυσιν, πάντα ταῦτα ἔργα φασὶν εἶναι τῆς Ἀρτέμιδος, μεμψιμοιρούσης ὅτι μὴ παρελήφθη πρὸς τὴν θυσίαν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. οὕτως ἄρα βαθέως καθίκετο αὐτῆς ἡ τῶν ἱερείων διαμαρτία. καί μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν ἐν τῷ οὐρανῷ τότε μόνην, τῶν ἄλλων θεῶν ἐν Οἰνέως πεπορευμένων, δεινὰ ποιοῦσαν, καὶ σχετλιάζουσαν, οἵας ἑορτῆς ἀπολειφθήσεται. τοὺς δ' αὖ Αἰθίοπας, καὶ μακαρίους, καὶ τρισευδαίμονας εἴποι τις ἂν, εἴγε ἀπομνημονεύοι τὴν χάριν αὐτοῖς ὁ Ζεὺς, ἣν ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως πρὸς αὐτὸν ἐπεδείξαντο, δώδεκα ἑξῆς ἡμέρας ἑστιάσαντες. καὶ ταῦτα, ἐπαγόμενον καὶ τοὺς ἄλλους θεούς. οὕτως οὐδὲν ὡς ἔοικεν ἀμισθὶ ποιοῦσιν, ὧν ποιοῦσιν. ἀλλὰ [2] πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις τἀγαθὰ, καὶ ἔνεστι πρίασθαι παρ' αὐτῶν, τὸ μὲν, ὑγιαίνειν, εἰ τύχοι, βοϊδίου. τὸ δὲ, πλουτεῖν, βοῶν τεττάρων. τὸ δὲ, βασιλεύειν, ἑκατόμβης. τὸ δὲ, σῶον ἐπανελθεῖν ἐξ Ἰλίου ἐς πύλον, ταύρων ἐννέα. καὶ τὸ ἐκ τῆς Αὐλίδος ἐς

equidem haud ſcio ſit ne aliqu
uſque adeò triſtis & mœſtu
quin riſurus ſit perſpecta eoru
quæ fiunt, abſurditate. At mu
tò antequam ridere incipiat, i
lud, opinor, ſecum expend
utrum pios iſtos appellare co
veniat, an contrà Diis inimic
ac infœlices: qui quidem ta
humile, atque ignobile nume
exiſtimant eſſe, ut humanis ob
ſequiis egeat, & adulatione gau
deat, & ſe negligi doleat. Nan
Ætolica illa mala, & Calydo
niorum calamitates, & tot cæ
des, & Meleagri interitum, hæ
omnia dicunt eſſe Dianæ opera
quæ graviter ferret, ſe ab Oe
neo ad ſacrificium non fuiſſ
adhibitam: uſque adeò altè do
lor hic animo illius inſederat
quòd ſacris epulis fuiſſet fruſtra-
ta. Et mihi videor vidiſſe ipſam
in cælo tunc ſolam, reliquis Dii
ad Oenei convivium profectis,
graviter ferentem, ac miſerabiliter ejulantem quòd ab ejuſmodi ſacris eſſet abfutura. Contrà verò Æthiopas & fortunatos, & ter beatos quiſpiam dixerit, ſi gratiam ipſis referat Iupiter, quam initio Homericæ poëſeos in ipſum contulerunt, quem perpetuos duodecim dies epulis exceperunt, idque ſecum adductis etiam Diis aliis. Ita nihil, ut apparet, gratis faciunt, quicquid illi faciunt: ſed bona vendunt hominibus, & ab illis emenda ſanitas, fortè bucula divitiæ, quatuor bobus, regnum, hecatomba, præterea incolumis à Troja in Pylum reditus, novem tauris: & ex Aulide in Ilium

1 Αἰτωλικὰ πάθη] Hæc & cætera in Homero. *Bourd.*
2 Πωλοῦσι τοῖς ἀνθρώποις] Heſiod. 1. oper. Lucianus paſſim. *Idem.*

1 Ὁ μὲν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ον διαπλεῦσαι. παρθένου βασι-
λίς. ¹ ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην τὸ μὴ
ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο
παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα, καὶ
πέπλου. εἰκάζειν δὲ χρὴ πολλὰ εἶ-
ναι, καὶ ἀλεκτρυόνος, καὶ στεφά-
νου καὶ λιβανωτοῦ μόνου παρ' αὐ-
τοῖς ὤνια. ταῦτα δὲ οἶμαι καὶ Χρύ-
σης ἐπιστάμενος ἅτε ἱερεὺς, καὶ γέ-
ρων, καὶ τὰ θεῖα σοφὸς, ἐπειδὴ ἄ-
πρακτος ἀπῄει παρὰ τοῦ Ἀγαμέμνο-
νος, ὡσὰν καὶ προδανείσας τῷ Ἀ-
πόλλωνι τὴν χάριν, δικαιολογεῖται,
ἀπαιτεῖ τὴν ἀμοιβὴν, καὶ μόνον
ὀνειδίζει, λέγων, ὦ βέλτιστε Ἄπολ-
λον, ἐγὼ μέν σου τὸν νεὼν, τέως ἀστεφά-
νωτον ὄντα, πολλάκις ἐστεφάνωσα. καὶ
τοσαῦτά σοι μηρία ταύρων τε καὶ αἰ-
γῶν ἔκαυσα ἐπὶ τῶν βωμῶν, σὺ δ' ἀ-
μελεῖς μου τοιαῦτα πεπονθότος, καὶ
παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὸν εὐεργέτην, τοι-
γαροῦν οὕτω κατεδυσώπησεν αὐτὸν ἐκ
τῶν λόγων, ὥστε ἁρπασάμενος τὰ τό-
ξα, καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου καθίσας
ἑαυτὸν, κατετόξευσε τῷ λοιμῷ τοὺς
Ἀχαιοὺς αὐτοῖς ἡμιόνοις, καὶ κυσίν.
Ἐπεὶ δ' ἅπαξ τοῦ Ἀπόλλωνος ἐμνή-
σθην, βούλομαι καὶ τἄλλα εἰπεῖν, ἃ
περὶ αὐτοῦ οἱ σοφοὶ τῶν ἀνθρώπων λέ-
γουσιν, οὐχ ὅσα περὶ τοὺς ἔρωτας ἐ-
δυστύχησεν, οὐδὲ τοῦ Ὑακίνθου τὸν φό-
νον, οὐδὲ τῆς Δάφνης τὴν ὑπερο-
ψίαν, ἀλλ' ὅτι καὶ καταδικασθεὶς ἐ-
πὶ τῷ τῶν Κυκλώπων θανάτῳ, ² καὶ
ἐξοστρακισθεὶς, διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ
οὐρανοῦ κατεπέμφθη ἐς γῆν, ἀν-
θρωπίνῃ χρησάμενος τῇ τύχῃ. ὅτε
καὶ ἐθήτευσεν ἐν Θετταλίᾳ παρ'
Ἀδμήτῳ, καὶ ἐν Φρυγίᾳ παρὰ
Λαομέδοντι, παρὰ τούτῳ μέν γε οὐ

Ilium navigandi facultas regia puella: nam quidam alius, ne tunc urbs caperetur, à Minerva bobus duodecim erat mercatus, & peplo. Veriſimile eſt autem multa eſſe apud illos & gallo, & corolla, & thure ſolo venalia. Quæ cùm ſciret Chryſes, ut pote ſacerdos, & ſenex, & rerum divinarum peritus, poſteaquam re infecta rediiſſet ab Agamemnone, tanquam qui prior Apollini gratiam eſſet fœneratus, expoſtulat, & vicem repetit, nec ſolùm conviciatur, quum dicit, Ego optimè Apollo tuum templum cùm id temporis non eſſet coronatum, ſæpe coronavi, totque taurorum, & caprarum coxas in aris adolevi, at tu, me hujuſmodi injuriis affectum negligis, & de te benemeritum nihili facis. Itaque ſic illum hac oratione exoravit, ut protinus arrepto arcu & ſagittis, ſe ſuper navium ſtatione collocans, peſtem in Græcos ne omiſſis quidem mulis & canibus, jacularetur. Sed quoniam Apollinis ſemel memini, alia præterea volo dicere, quæ ſapientes illi de ipſo tradunt. non quàm infœliciter amarit, non Hyacinthi cædem, neque Daphnes deſpicationem: ſed ut ob Cyclopes interfectos damnatus, & in exilium pulſus fuerit. Propterea in terram humana ſorte uſurus, è cœlo eſt demiſſus. Vt etiam in Theſſalia apud Admetum mercenariam operam locarit, & in Phrygia apud Laomedontem, atque apud hunc qui-

1 Ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβην] Rectiùs Mſ. Anglic. doctiſſimi Golmani, ὁ μὲν γὰρ Ἑκάβη, patet apud Homer. Iliad. 6. *Bourd.*
2 Καὶ ἐξοστρακισθεὶς] Rhetores Græci interpr. Ariſtoph. paſſim. Heſych. Suid. Pollux. *Idem.*

1 Ἀμ-

μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ Ποσειδῶνος. [1] ἀμφότεροι πλινθεύοντες ὑπ᾽ ἀπορίας, καὶ ἐργαζόμενοι ἐς τὸ τεῖχος, καὶ οὐδὲ ἐντελῆ τὸν μισθὸν ἐκομίσαντο παρὰ τοῦ Φρυγὸς, ἀλλὰ προσώφλεν αὐτοῖς πλέον ἢ τριάκοντά φασι δραχμὰς Τρωϊκάς. ἢ γὰρ οὐ ταῦτα σεμνολογοῦσιν οἱ ποιηταὶ περὶ τῶν θεῶν, καὶ πολὺ τούτων ἱερώτερα περί τε Ἡφαίστου. καὶ Προμηθέως, καὶ Κρόνου, καὶ Ῥέας, καὶ σχεδὸν ὅλης τῆς τοῦ Διὸς οἰκίας, καὶ ταῦτα, παρακαλέσαντες τὰς Μούσας συνῳδοὺς ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν, ὑφ᾽ ὧν δὴ ἔνθεοι γενόμενοι, ὡς τὸ εἰκὸς ᾄδουσιν, ὡς ὁ μὲν Κρόνος, ἐπειδὴ τάχιστα ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν οὐρανὸν, ἐβασίλευσέ τε ἐν αὐτῷ, καὶ τὰ τέκνα κατήσθιεν, ὥσπερ ὁ Ἀργεῖος Θυέστης. ὕστερον δὲ ὁ [2] Ζεὺς κλαπεὶς ὑπὸ τῆς Ῥέας ὑποβαλλομένης τὸν λίθον, ἐς τὴν Κρήτην ἐκτεθεὶς, ὑπ᾽ Αἰγὸς ἀνετράφη, καθάπερ ὁ Τήλεφος ὑπ᾽ ἐλάφου, καὶ ὁ Πέρσης Κῦρος ὁ πρότερον, ὑπὸ τῆς κυνός. εἶτα ἐξελάσας τὸν πατέρα, καὶ ἐς τὸ δεσμωτήριον καταβαλὼν, αὐτὸς ἔσχε τὴν ἀρχήν. ἔγημε δὲ πολλὰς μὲν ἄλλας, ὑστάτην δὲ, τὴν Ἥραν τὴν ἀδελφὴν, κατὰ τοὺς [3] Περσῶν τοῦτο, καὶ Ἀσσυρίων νόμους· ἐρωτικὸς δὲ ὢν, καὶ εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, ῥᾳδίως ἐνέπλησε παίδων τὸν οὐρανόν. τοὺς μὲν, ἐξ ὁμοτίμων ποιησάμενος, ἐνίους δὲ καὶ νόθους ἐκ τοῦ θνητοῦ καὶ ἐπιγείου γένους, ἄρτι μὲν, ὁ γεννάδας γιγνόμενος χρυσίον, ἄρτι δὲ, ταῦρος, ἢ κύκνος, ἢ ἀετός. καὶ ὅλως, ποιμ-

quidem haud ſolus. Verùm cu Neptuno cùm ambo egeſtat preſſi lateres fingerent, & in co ſtruendis mœnibus operam pra ſtarent, nec mercedem integra ab illo Phryge retulerint, ſed i lis de ſumma plus quàm trigent drachmas Trojanas adhuc ajunt, debeat. Annon hæc i Deorum honorem fabulantur p ëtæ: atque his etiam multò d viniora de Neptuno, Prom theo, Saturno, Rhea, deniqu de univerſa ferme Iovis familia idque muſis in exordio invoca tis ut canentibus adſint, à qu bus tanquam numine afflati, u conſentaneum eſt, canunt ut Sa turnus ſtatim execto patre Cœlo inibi regnarit, & liberos devo rarit, quemadmodum Argivu ille Thyeſtes, utque Iupiter Rhea furtim occultatus, ſuppo ſito lapide, in Cretam ſit expo ſitus, & à Capra educatus, u Telephus à Cerva, primuſqu Cyrus Perſa à cane. Deinde u expulſo patre, & in vincula co jecto, imperium ipſe obtinue rit, aliaſque complures uxore duxerit, poſtremam verò Iuno nem ſororem, idque juxta Pe ſarum, & aſſyriorum leges: ut que in amorem propenſus & i venerem effuſus, liberis cœlum facile implerit: quorum alio ex ejuſdem ſortis deabus, alios ex mortali, terreſtrique genere nothos procrearit generoſus ille, modò in aurum, modò in taurum, modo in cycnum, aut aquilam converſus, ac deni-

que

1 Α᾽μφότεροι πλινθεύοντες] Hæc M. Fœlix Oct. Ser. ad Virg. *Bourd.*

2 Ζεὺς κλαπεὶς] Orpheus, Homer. Gallimach. hymno in Iovem. doctores ſacri. Tertull. Cypr. M. Fœlix. *Idem.*

3 Περσῶν νόμους] Etiam cum matribus Catull. M. Fœlix. *Idem.*

1 Πὰ

λτερος αὐτοῦ Πρωτέως. μόνην δὲ
ὴν Ἀθηνᾶν ἔφυσεν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ
κεφαλῆς, ὑπ' αὐτὸν ἀτεχνῶς τὸν
κέφαλον συλλαβών. τὸν μὲν γὰρ
όνυσον ἡμιτελῆ φασιν ἐκ τῆς μη-
ος ἔτι καιομένης, ἁρπάσας, ἐν
μηρῷ φέρων κατώρυξε. κᾆτα
τεμε, τῆς ὠδῖνος ἐνστάσης. ὅμοια
τούτοις καὶ περὶ τῆς Ἥρας ᾄδουσιν,
ευ τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα ὁμιλίας ὑ-
νέμιον αὐτὴν παῖδα γεννῆσαι τὸν
φαιστον, οὐ μάλα εὐτυχῆ τοῦτον,
λὰ βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ
ρείτην, καὶ ἐν καπνῷ τὸ πᾶν
ουντα, καὶ σπινθήρων ἀνάπλεων. οἷα
καμινευτήν, καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ
ίδε. χωλευθῆναι γὰρ αὐτὸν ἀπὸ
πτώματος, ὁπότε ἐρρίφη ὑπὸ
Διὸς ἐξ οὐρανοῦ. καὶ εἴγε μὴ οἱ
ήμνιοι καλῶς ποιοῦντες, ἔτι φε-
ρόμενον αὐτὸν ὑπεδέξαντο, ἐτε-
θνήκει ἂν ἡμῖν ὁ Ἥφαιστος, ὥσπερ
Ἀστυάναξ ἀπὸ τοῦ πύργου καταπε-
ν. καίτοι τὰ μὲν Ἡφαίστου, μέ-
ια. τὸν δὲ Προμηθέα, τίς οὐκ
δεν οἷα ἔπαθε, διότι καθ' ὑπερ-
λὴν φιλάνθρωπος ἦν; καὶ γὰρ αὖ
τοῦτον ἐς τὴν Σκυθίαν ἀγαγὼν
Ζεύς, ἀνεσταύρωσεν ἐπὶ τοῦ Καυ-
άσου. καὶ τὸν ἀετὸν αὐτῷ παρακα-
στήσας τὸ ἧπαρ ὁσημέραι κολά-
οντα, οὗτος μὲν οὖν ἐξετέλεσε τὴν
καταδίκην. ἡ Ῥέα δέ, χρὴ γὰρ ἴσως
ταῦτα εἰπεῖν, πῶς οὐκ ἀσχημο-
ῖ, καὶ δεινὰ ποιεῖ, γραῦς μὲν ἤδη,
ἔξωρος οὖσα, καὶ τοσούτων μήτηρ
ῶν, παιδεραστοῦσα δ' ἔτι, καὶ ζη-
οτυποῦσα, καὶ τὸν Ἄττιν ἐπὶ τῶν λεόν-
ων φέρουσα; καὶ ταῦτα, μηκέτι
ρήσιμον εἶναι δυνάμενον. ὥστε, πῶς
ν ἔτι μέμφοιτό τις ἢ τῇ Ἀφροδί-
η, ὅτι μοιχεύεται, ἢ τῇ σελήνῃ πρὸς

que ipſo Proteo mutabilior. Solam autem Minervam è ſuo ipſius capite progenuerit ſub ipſo cerebro planè conceptam. Nam Bacchum imperfectum adhuc ut ajunt, è matre etiamnum conflagrante ſurreptum, in ſuum femur illatum defodit: deinde urgente partu execuit. His autem ſimilia etiam de Iunone canunt, nempe hanc citra virilem congreſſum, ſubventaneo conceptu gravidam puerum edidiſſe Vulcanum, eum non valdè fortunatum, ſed fornacarium, & fabrum ærarium, ignipotentem, & in fumo perpetuò viventem, & ſcintillis oppletum, ut pote qui circa caminos verſatur: tum etiam ne pedibus quidem integrum, eum enim claudicare à caſu, ex quo à Iove de cœlo deturbatus eſt: ac niſi pro ſua beneficentia Lemnii, eum dum adhuc ferretur in aëre, ſuſcepiſſent, perierat nobis Vulcanus, non aliter quàm è turri dejectus Aſtyanax. Verumenimvero toleranda videntur, quæ de Vulcano narrant. Sed quis neſcit qualia paſſus ſit Prometheus, propterea quòd humanæ gentis ſupra modum amans fuerit. Hunc enim in Scythiam deductum Iupiter in Caucaſo cruci fuffixit, adhibita aquila quæ jecur ipſius quotidie pertunderet. Hic igitur pœnas expendit. Porro Rhea (nam hæc pariter ſunt referenda) annon indecorè atque indignè facit? Iam anus cùm ſit, iiſque rebus intempeſtiva, totque Deorum mater, attamen adhuc pueros amat, oſque zelotypia proſequitur, & ſecum Attin leonibus vectat, dque cùm non amplius uſui eſſe queat. Itaque quinam vitio uis vertat Veneri, quòd adulteretur, aut Lunæ quòd ad Endy-

τὸν Ἐνδυμίωνα κατιοῦσα πολλάκις ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ; φέρε δὲ ἤδη τούτων ἀφέμενοι τῶν λόγων, ἐς αὐτὸν ἀνέλθωμεν τὸν οὐρανὸν, ποιητικῶς ἀναπτάμενοι κατὰ τὴν αὐτὴν Ὁμήρῳ καὶ Ἡσιόδῳ ὁδὸν, καὶ θεασώμεθα ὅπως ἕκαστον διακεκόσμηται τῶν ἄνω. καὶ ὅτι μὲν χαλκοῦς ἐστι τὰ ἔξω, καὶ παρὰ ἡμῶν τοῦ Ὁμήρου λέγοντος ἠκούσαμεν. ὑπερβάντι δὲ καὶ ἀνακύψαντι μικρὸν ἐς τὸ ἄνω, καὶ ἀτεχνῶς ἐπὶ τοῦ νώτου γενομένῳ, φῶς τε λαμπρότερον φαίνεται, καὶ ἥλιος καθαρώτερος, καὶ ἄστρα διαυγέστερα. καὶ τὸ πᾶν, ἡμέρα, καὶ χρυσοῦν τὸ δάπεδον. εἰσιόντι δὲ, πρῶτον μὲν οἰκοῦσιν αἱ ὧραι, πυλωροῦσι γάρ. ἔπειτα δὲ, ἡ Ἶρις, καὶ ὁ Ἑρμῆς, ὄντες ὑπηρέται, καὶ ἀγγελιαφόροι τοῦ Διός. ἑξῆς δὲ, τοῦ Ἡφαίστου τὸ χαλκεῖον ἀνάμεστον ἁπάσης τέχνης. μετὰ δὲ, αἱ τῶν θεῶν οἰκίαι, καὶ τοῦ Διὸς τὰ βασίλεια, ταῦτα πάντως περικαλλῆ τοῦ Ἡφαίστου κατασκευάσαντος. οἱ δὲ θεοὶ [1] πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι, πρέπει γὰρ οἶμαι ἄνω ὄντα μεγαληγορεῖν, ἀποσκοποῦσιν ἐς τὴν γῆν, καὶ πάντη περιβλέπουσιν ἐπικύπτοντες, εἴποθεν ὄψονται πῦρ ἀναπτόμενον, ἢ ἀναφερομένην κνίσσαν, ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. κἂν μὲν θύῃ τις, εὐωχοῦνται πάντες, ἐπικεχηνότες τῷ καπνῷ, καὶ τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προσχεόμενον, [2] ὥσπερ αἱ μυῖαι. ἢν δ' οἰκόσιτοι ὦσι, νέκταρ, καὶ ἀμβροσία τὸ δεῖπνον. πάλαι μὲν οὖν καὶ ἄνθρωποι συνειστιῶντο, καὶ συνέπινον αὐτοῖς, ὁ Ἰξίων, καὶ ὁ Τάν-

dymionem frequenter è med
curſu divertens deſcendat? S
age miſſas jam faciamus haſce
bulas, ipſumque cœlum conſce
damus, poëtico more ſubvola
tes, ea nimirum via quæ Home
& Heſiodo eſt eadem: & quo p
cto quidque ſit apud ſuperos ord
natum, contemplemur. Qu
autem forinſecus eſt æneum, v
ab Homero, qui id ante noſtra
ætatem dixit, audivimus. Qu
ſi ſuperaveris, & paulum ſubl
to capite, ſurſum aſpexeris,
planè ſupra dorſum perveneri
& lumen adparet candidius,
ſol ſerenior, & aſtra fulgentior
quicquid apparet, dies eſt,
ſolum undique aureum. Cæt
rùm ingredienti, primo loco h
bitant Horæ, etenim portas ſe
vant: ſecundo Iris & Mercurius
ut pote miniſtri ac Iovis inte
nuncii: deinde Vulcani fabril
officina, omnigeno referta art
ficio. Poſtea Deorum ædes a
Iovis ipſius regia, quam Vulca
nus pulcherrimè fabricavit. A
verò Dii Iovi aſſidentes (conveni
enim ut opinor, res ſupernas ver
bis extollere) in terram deſpi
ciunt, & inclinato capite quo
quoverſum circumſpectant, ſic
unde ſubvolantem ignem vi
deant, aut ſurgentem nidorem
circaque fumum ſeſe rotantem
Ac ſi quis forte ſacrum faciat, e
pulantur omnes inhiantes fumo
ac muſcarum in morem, affu
ſum aris ſanguinem bibentes. Si verò domi cibum ſumant, nectare & ambroſia victitant. Atque olim quidem etiam homines in convivium & compotationem ab illis ſunt adhibiti, nempe Ixion & Tanta-

1 Πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι] Paſſim in Homero. ut & illa ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Quæ rurſum repetit in Icarom. *Bourd.*

2 Ὥσπερ αἱ μυῖαι] Idem Muſcæ encom. Athen. lib. 1. Ariſtoph. *Idem.*

1 Ὁ μὲν

..λος. ἐπεὶ δὲ ἦσαν ὑβρισταὶ, καὶ ..λοι, ἐκεῖνοι μὲν ἔτι καὶ νῦν κολά..ζονται. ἄβατος δὲ τῷ θνητῶν γένει .. ἀπόρρητος ὁ οὐρανός. τοιοῦτος ..βίος τῶν θεῶν. τοιγαροῦν καὶ οἱ ..ρωποι συνῳδὰ τούτοις, καὶ ἀκό..θα περὶ τὰς θρησκείας ἐπιτη..ύουσι. καὶ πρῶτον μὲν, ὕλας ἀ..τέμοντο, καὶ ὄρη ἀνέθεσαν, καὶ ..εα καθιέρωσαν, καὶ τὰ φυτὰ ἐπε..μισαν ἑκάστῳ θεῷ. μετὰ δὲ, νειμά..μοι κατ᾽ ἔθνη, σέβουσι, καὶ πολί.. αὐτῶν ἀποφαίνουσιν. [1] ὁ μὲν ..λφὸς, τὸν Ἀπόλλω, καὶ ὁ Δή..ος. ὁ δ᾽ Ἀθηναῖος, τὴν Ἀθη..ν. μαρτυρεῖται γοῦν τὴν οἰκειό..τα, τῷ ὀνόματι. καὶ τὴν Ἥραν Ἀργεῖος. καὶ ὁ Μυγδόνιος, ..ὴν Ῥέαν. καὶ τὴν Ἀφροδίτην ὁ ..άφιος. οἱ δ᾽ αὖ Κρῆτες, οὐ γε..ναι παρ᾽ αὐτοῖς οὐδὲ τραφῆναι ..όνον τὸν Δία λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ τά..ν αὐτοῦ δεικνύουσι. καὶ ἡμεῖς ἄ.. τοσοῦτον ἠπατώμεθα χρόνον, ..όμενοι τὸν Δία βροντᾶν τε, καὶ ..ιν, καὶ τἄλλα πάντα ἐπιτελεῖν. ..δὲ, ἐλελήθει πάλαι τεθνεὼς, παρὰ Κρησὶ τεθαμμένος. ἔπειτα ..ναοὺς ἐγείραντες, ἵν᾽ αὐτοῖς μὴ ..οικοι, μὴ δὲ ἀνέστιοι δῆθεν ὦσιν, ..κόνας αὐτῶν ἀπεικάζουσι, παρα..καλέσαντες ἢ Πραξιτέλην, ἢ Πολύ..κλειτον, ἢ Φειδίαν. οἱ δὲ, οὐκ οἶδ᾽ ..που ἰδόντες, ἀναπλάττουσι γενειή..την μὲν τὸν Δία, παῖδα δ᾽ ἐς ἀεὶ τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἑρμῆν ὑπηνήτην, Ποσειδῶνα κυανοχαίτην, καὶ γλαυκῶπιν τὴν Ἀθηνᾶν. ὅμως δ᾽ οὖν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεὼν, οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴονται ὁρᾶν, οὔτε τὸ

talus: ſed quoniam ſtuprum moliti ſunt, & garruli fuerunt, ob id in hunc quoque diem pœnas luunt: & reliquo mortalium generi inacceſſum & abditum eſt cœlum. Hujuſmodi eſt Deorum vita. Proinde etiam homines hiſce conſimilia & congrua in ipſorum cultu ſectantur. Ac primùm quidem ſylvas conſecrarunt, montes dedicarunt, ſuamque cuique Deo plantam aſſignarunt. Poſtea per gentes diſtributos colunt, ac veluti ſuos cives faciunt: nempe Apollinem Delphi, Deliique: Minervam Athenienſes, quæ vel ipſo Athenes nomine ſe ei reipubl. familiarem eſſe teſtatur, Argivi Iunonem, Mygdonii Rheam, Paphii Venerem. Rurſum autem Cretenſes Iovem affirmant non ſolùm apud ſe fuiſſe educatum, ſed etiam ſepulchrum ejus oſtendunt. At nos interim tam multis ſæculis fallimur, quum exiſtimamus Iovem tonare, pluere, aliaque omnia peragere: noſque illud latuit, eum jam olim fuiſſe defunctum, & apud Cretenſes ſepultum. Deinde verò fanis in honorem illorum erectis, ne tectis aut penatibus careant, effigies illorum exprimunt, adhibito ad id vel Praxitele, vel Polycleto, vel Phidia. At hi neſcio ubi viſos illos effingant, Iovem quidem barbatum, Apollinem verò ſemper puerum, Mercurium ducentem primam lanuginem, Neptunum nigro capillitio, cæſiis oculis Minervam. ..ttamen qui templa ingrediuntur, nec ebur ex Indis allatum, nec è Thra-

1 Ὁ μὲν Δελφὸς] Cæcil. in M. Fœl. qui tangit cætera hujus tractatus, quæ ..uidem etiam ſunt in Dialog. Deor. antea. ſcribe Ἀργεῖος, ut in Angl. Cod. ..ourd.

1 Περι-

ἐκ τῆς Θράκης μεταλλευθὲν χρυσίον, ἀλλὰ τὸν Κρόνου καὶ Ῥέας ἐς τὴν γῆν ὑπὸ Φειδίου μετῳκισμένον, καὶ τὴν Πισαίων ἐρημίαν ἐπισκοπεῖν κεκελευσμένον, καὶ ἀγαπῶντα εἰ διὰ πέντε ὅλων ἐτῶν θύσει τις αὐτῷ πάρεργον ὀλυμπίων. θέμενοι δὲ βωμοὺς, καὶ [1] προῤῥήσεις, καὶ περιῤῥαντήρια, προσάγουσι τὰς θυσίας. [2] βοῦν μὲν ἀροτῆρα, ὁ γεωργός· ἄρνα δὲ ὁ ποιμὴν, καὶ αἶγα ὁ αἰπόλος. ὁ δέ τις, λιβανωτὸν, ἢ πόπανον. ὁ δὲ πένης, ἱλάσατο τὸν θεὸν, φιλήσας μόνον τὴν αὐτοῦ δεξιάν. ἀλλ' οἵγε θύοντες, ἐπ' ἐκείνους γὰρ ἐπάνειμι, στεφανώσαντες τὸ ζῶον, καὶ πολύ γε πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη, ἵνα μὴ δὲ τῶν ἀχρήστων τι κατασφάττωσι, προσάγουσι τῷ βωμῷ, καὶ φονεύουσιν ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ θεοῦ, γοερόν τι μυκώμενον, καὶ ὡς τὸ εἰκὸς εὐφημοῦν, καὶ ἡμίφωνον ἤδη τῇ θυσίᾳ ἐπαυλοῦν. τίς οὐκ ἂν εἰκάσειεν ἥδεσθαι, ταῦθ' ὁρῶντας τοὺς θεούς; καὶ τὸ μὲν πρόγραμμα φησὶ, μὴ παριέναι εἴσω περιῤῥαντηρίων, ὅς τις μὴ καθαρός ἐστι τὰς χεῖρας. ὁ δ' ἱερεὺς αὐτὸς, ἕστηκεν ᾑμαγμένος, καὶ ὥσπερ ὁ Κύκλωψ ἐκεῖνος, ἀνατέμνων, καὶ τὰ ἔγκατα ἐξαίρων, καὶ καρδιουλκῶν, καὶ τὸ αἷμα τῷ βωμῷ περιχέων. καὶ τί γὰρ οὐκ εὐσεβὲς ἐπιτελῶν; ἐπὶ πᾶσι δὲ πῦρ ἀνακαύσας, ἐπέθηκε, φέρων αὐτῇ δορᾷ τὴν αἶγα, καὶ αὐτοῖς ἐρίοις τὸ πρόβατον. ἡ δὲ κνίσα, θεσπέσιος, καὶ ἱε-

Thracia effoſſum aurum jam v dere ſe arbitrantur, ſed Satur Rheæque filium à Phidia in t ram hoſpitem tranſlatum, & I ſanorum ſolitudinem obſerva juſſum, hoc præmio contentu ſi quinto quoque anno, præt Olympiorum propoſitum, i quis ſacra faciat. Tum aute conſtitutis aris, oraculique ptis, & puris vaſis, victimas a ducunt: bovem aratorem agr cola, agnum opilio, capta caprarius: alius thus, aut placer tam. Pauper verò Deum, ej tantummodo dextram oſculatu propitium reddit. Iam ve quum immolant (ad illos eni redeo) coronatam pecudem qu multo ante, ſit ne ad ſacra leg tima explorarunt, ne quam e his mactent, quas vetat religio ad aram adducunt & ob ocul Dei jugulant, flebile quidda emugientem, utque veriſimi eſt, bene ominantem, & ja dimidio vocis ſono rei ſacræ a cinentem. Quis non conjici Deos hoc ſpectaculo delectari Quin & pro foribus poſita tabu denunciat, ne quis intra pu vaſa conſiſtat, qui non ſit pu manibus. Tum ipſe ſacrifice ſanguine fœdatus, non alite quàm Cyclops ille pecudem i cidit, inteſtina educit, cor ave lit, & cruorem aræ circunfun dit. Et quid tandem quod ſ pietatis non peragit? Poſt omni demum incenſo igni, capram cum ipſa pelle portatam; cum que lana ovem imponit. Nidor interim ille divinus & ſacer ſurſun fer

1 Προῤῥήσεις καὶ περιῤῥαντήρια] De his vocibus copioſe alibi. *Bourd.*

2 Βοῦν ἀροτῆρα] De quo Heſiod. lib. 2. op. Nefas autem fuit, & capital le ge Attica bovem aratorem necare vel mactare. Varr. c. 5. lib. 2. de re Ruſt. dic ad Pauſan. *Idem.*

1 Δια

πρεπὴς χωρεῖ ἄνω, καὶ ἐς αὐτὸν οὐρανὸν [1] διασκίδναται ἠρέμα. ὁ νγε σκύθης, καὶ πάσας τὰς θυ-ας ἀφεὶς, καὶ ἡγησάμενος ταπεινὰς, αὐτοὺς ἀνθρώπους τῇ Ἀρτέδι παρίστησι. καὶ οὕτω ποιῶν, έσκει τῇ θεῷ. ταῦτα μὲν ἴσως μέια, καὶ τὰ ὑπ' Ἀσσυρίων γιόμενα, καὶ ὑπὸ Φρυγῶν, καὶ υδῶν. ἢν δ' ἐς τὴν Αἴγυπτον θῃς, τότε δὴ τότε ὄψει πολλὰ τὰ μνὰ, καὶ ὡς ἀληθῶς ἄξια τοῦ οὐνοῦ. κριοπρόσωπον μὲν τὸν Δία. υνοπρόσωπον δὲ τὸν βέλτιστον Ἑρμῆν, αὶ τὸν Πᾶνα ὅλον τράγον, καὶ Ἶβιν νὰ, καὶ κροκόδειλον ἕτερον, καὶ ίθηκον. εἰ δ' ἐθέλοις καὶ ταῦτα ήμεναι ὄφρ' εὖ εἰδῇς, ἀκούσῃ ολλῶν σοφιστῶν, καὶ γραμματέων, αὶ προφητῶν [2] ἐξυρημένων, διηουμένων. πρότερον δέ φησιν ὁ λόις, [3] θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηοι, ὡς ἄρα ὑπὸ τῶν πολεμίων, αὶ τῆς γιγάντων τὴν ἐπανάστασιν οἱ οὶ φοβηθέντες, ἧκον ἐς τὴν Αἴυπτον, ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι οὺς πολεμίους. εἶθ' ὁ μὲν αὐτῶν, πέδυ τράγον. ὁ δὲ, κριὸν ὑπὸ τοῦ έους. ὁ δὲ, θηρίον, ἢ ὄρνεον. διὸ ἡ εἰσέτι καὶ νῦν φυλάττεσθαι τὰς ότε μορφὰς τοῖς θεοῖς. ταῦτα γὰρ μέλει ἐν τοῖς ἀδύτοις ἀπόκειται ραφέντα, πρὶν ἢ περὶ ἐτῶν μυίων. αἱ δὲ θυσίαι, καὶ παρ' ἐκείοις αἱ αὐταί. πλὴν ὅτι πενθοῦι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. οἱ ὲ, καὶ θάπτουσι, μόνον ἀποσφάαντες. ὁ μὲν γὰρ Ἆπις ὁ μέγι-

fertur, & in ipſum uſque cœlum ſubvectus, paulatim diffunditur. Verùm Scytha omiſſis omnibus hiſce hoſtiis, ut quas viles exiſtimet, ipſos homines Dianæ mactat, remque gratam Deæ ſic facit. Hæc quidem fortaſſe modeſta videantur, quæque factitant Aſſyrii, quæ Phryges, quæ Lydi. At ſi in Ægyptum venias: ibi demum, ibi res graves videbis multas, & cœlo revera dignas: puta Iovem arietino vultu: canino Mercurium illum optimum. Panem verò totum hircum, alium etiam Ibin, alium crocodilum, & ſimiam. *Verum ſi diſcendo velis pernoſcere & illa*, complures ſophiſtas audies, & ſcribas, & prophetas qui tibi mento abraſo narrent (Sed priùs ut dicunt *Fores occlude Prophane*) nimirum ut ab hoſtibus territi, illamque gigantum rebellionem veriti Dii in Ægyptum venerint, ut illic ab hoſtibus tuti latitarent: ideoque alius ipſorum hircum præ formidine induerit, alius arietem, alius feram, alius avem. Atque hinc eſſe ut Dii nunc etiam eas obtineant formas, quas id temporis aſſumpſerant. Nam hæc diligenter mandata literis, idque ante annos plus decies mille in adytis poſita ſervantur. Victimæ autem, etiam apud illos ſunt eædem: niſi quòd hoſtiam luctu proſequuntur, jamque mortuæ membra circunfuſi laniant, eamque ſoli ſepeliunt, qui occiderunt. Nam Apis ille qui maximus ipſis

1 Διασκίδναται] Homerica dictio, ut & verſus ſequens, qui lib. 5. *Bourd.*
2 Ἐξυρημένων] Sic de Dea Syr. *Bourd.*
3 Θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι] Malè Angl. βεβήλοις. Callim. alii: καρκαλκεῖν, & cætera hujus tractatus alibi expoſui. *Idem.*

σος θεὸς αὐτοῖς, ἂν ἀποθάνῃ, τίς οὕτω περὶ πολλοῦ ποιεῖται τὴν κόμην, ὅς τις οὐκ ἀπεξύρησε, καὶ ψιλὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὸ πένθος ἐπεδείξατο, κἂν τὸν Νίσου ἔχῃ πλόκαμον τὸν πορφυροῦν; ἔστι δὲ ὁ Ἄπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος, πολὺ καλλίων, καὶ σεμνότερος τῶν ἰδιωτῶν βοῶν. ταῦτα οὕτω γιγνόμενα, καὶ ὑπὸ τῶν πολλῶν πιστευόμενα, δεῖσθαί μοι δοκεῖ, τοῦ μὲν ἐπιτιμήσοντος, οὐδενὸς, Ἡρακλείτου δέ τινος, ἢ Δημοκρίτου. τοῦ μὲν, γελασομένου τὴν ἄνοιαν αὐτῶν. τοῦ δὲ, τὴν ἄγνοιαν ὀδυρομένου.

ipſis eſt Deus, ſi moriatur, qui ſuam cæſariem adeò magni facit ut non detondeat, & nudo capite luctum præ ſe ferat, etiamſi vel purpuream Niſi comam habuerit? Eſt autem hic Apis Deus ex armento jam antea ſuffragiis deſignatus, ut pote multò formoſior ac venerabilior gregariis illis bobus. Hæc quæ ita ſe habent, & à vulgo creduntur, mihi poſtulare videntur non aliquem à quo reprehendantur, ſed Heraclitum quempiam aut Democritum: hunc quidem qui eorum rideat amentiam, illum qui deploret inſcitiam.

ΒΙΩΝ ΠΡΑΣΙΣ. | VITARVM AVCTIO

ARGVMENTVM.

Argumentum hujus Dialogi planum eſt, vel ex ipſa inſcriptione. Deridet enim philoſophos, enumerando omnes propè illorum ſectas, & exagitando ea, quæ in unaquaque earum ridiculè maximè docentur. Fingit autem venales illas proponi hominibus à Iove, mercatorum exemplo, ut, quemadmodum illi, quum mancipia, jumenta, aut etiam alias res vendunt, uſum ac precium cujuſque indicant, ita ipſe quoque occaſione hac mores, doctrinam, ac totam denique vitæ omnium rationem, majore licentia exponere atque irridere poſſet.

ΖΕΥΣ.

Σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα, καὶ παρασκεύαζε τὸν τόπον τοῖς ἀφικνουμένοις. σὺ δὲ στῆσον ἑξῆς παραγαγὼν τοὺς βίους. ἀλλὰ [1] κοσμήσας πρότερον, ὡς εὐπρόσωποι φανοῦνται, καὶ ὅτι πλείστους

IVPITER.

Tu quidem compone ſcamna, & locum advenientibus adorna: tu verò ſiſte vitas ordine adductas. Verùm eas priùs exorna ut formoſæ appareant, & quamplurimos alli-

1 Κοσμήσας πρότερον] Mancipia cum proponerentur, onerari ſolebant. Plaut. Mart. Bourd.

x Ἀρα-

παίξονται. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κή-
ρυττε, καὶ συγκάλει ἀγαθῇ τύχῃ
ς ὠνητὰς ἤδη παρεῖναι πρὸς τὸ
ωλητήριον. ἀποκηρύξομεν δὲ βίους
λοσόφους παντὸς εἴδους, καὶ προ-
ρέσεων ποικίλων. εἰ δέ τις οὐκ
τὸ παραυτίκα τἀργύριον κατα-
ελέσθαι, εἰς νέωτα ἐκτίσει, κατα-
σας ἐγγυητήν. Ερ. πολλοὶ συνία-
ι. ὥστε χρὴ μὴ διατρίβειν, μὴ
κατέχειν αὐτούς. Ζ. πωλῶμεν
. Ερ. τίνα θέλεις πρῶτον παρα-
γωμεν; Ζ. τουτονὶ τὸν κομήτην, τὸν
νικὸν, ἐπεὶ καὶ σεμνός τις εἶναι
αίνεται. Ερ. οὗτος ὁ πυθαγορικὸς,
τάβηθι, καὶ πάρεχε σαυτὸν ἀ-
θεωρεῖν τοῖς συνειλεγμένοις. Ζ.
ρυττε δή. Ερ. τὸν [1] ἄριστον βίον
λῶ, τὸν σεμνότατον. τίς ὠνήσεται;
ὑπὲρ ἄνθρωπον εἶναι βούλεται;
εἰδέναι τὴν τοῦ παντὸς ἁρμονίαν,
ι ἀναβιῶναι πάλιν; Αγο. τὸ μὲν
ὸς, οὐκ ἀηδής. τί δὲ μάλιστα
εν; Ερ. ἀριθμητικὴν, ἀστρονο-
αν, τερατείαν, γεωμετρίαν, μου-
κὴν, γοητείαν. μάντιν ἄκρον βλέ-
ις. Αγο. ἔξεστιν αὐτὸν ἀνακρίνειν;
. ἀνάκρινε ἀγαθῇ τύχῃ. Αγο.
δαπὸς εἶ σύ; Πυθα. σάμιος.
γο. ποῦ δὲ ἐπαιδεύθης; Πυθα.
ἐν Αἰγύπτῳ, παρὰ τοῖς ἐκεῖ σοφοῖς.
γο. φέρε δὴ, ἢν πρίωμαί σε, τί με
διδάξεις; Πυ. διδάξω μὲν οὐδὲν, ἀνα-
μνήσω δέ. Αγο. πῶς ἀναμνήσεις;
υθα. καθαρὰν πρότερον τὴν ψυ-

liciant. Tu autem Mercuri quod fœlix fauſtumque ſit, proclama, & emptores, ut jam ad forum adſint, convoca. Philoſophicas autem omnis generis, & variarum ſectarum vitas proclamabimus. Quòd ſi quis præſentes pecunias numerare nequeat, is dato ſponſore, ſequenti anno ſolvet. *Merc.* Multi conveniunt. Itaque nec differre, nec diu ipſos detinere par eſt. *Iup.* Vendamus igitur. *Merc.* Quem vis ut primum producamus? *Iup.* Ionicum illum comatum: gravitatem enim quandam præ ſe fert. *Merc.* Heus tu Pythagorice deſcende, teque his qui ſunt congregati, conſpiciendum præbe. *Iup.* Proclama. *Merc.* Optimam vitam vendo, & maximè venerandam: quis emet? quis homine major eſſe vult? quis cupit univerſitatis harmoniam noſſe & reviviſcere? *Mercat.* Forma certè non eſt illiberali: verùm quid potiſſimum ſcit? *Merc.* Arithmeticam, Aſtronomiam, Prodigiorum ſcientiam, Geometriam, Muſicam, Præſtigiorum artem: vatem ſummum vides. *Mercat.* Licet-ne ipſum interrogare? *Merc.* Quod fauſtum ſit, interroga. *Mercat.* Cujas es tu? *Pyth.* Samius. *Mercat.* Vbi verò inſtitutus es? *Pyth.* In Ægygto, apud ſapientes qui ic ſunt. *Mercat.* Age verò, ſi te emam, quid me docebis? *yth.* Nihil equidem te docebo, ſed commonefaciam. *Mercat.* uomodo commonefacies? *Pyth.* Primùm animam tuam puram fa-

1 Ἄριστον βίον πωλῶ] Præco nuſquam rem venalem prædicabat ſine laudatio-. Plaut. Stich. Cic. 3. de off. Horat. Epiſt. 2. li. 2. l. 37. de dolo malo. hoc ſſim. Hinc κήρυγμα pro laude. hinc præconium. *Bourd.*
2 Ἐν Αἰγύπτῳ] Sic alibi. Diog. Laërt. Apul. *Idem.* Plerique philoſophorum ſcendi & videndi varia cauſa, eò profecti ſunt: Pythagoras, Plato, Euripides. od ibi & ſtudia florerent, & multi ſapientes viri reperirentur, de quo Laërt. Phil. in vita Apoll. *Cogn.*

1 Γτρ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

χὴν ἐργασάμενος, καὶ τὸν ἐπιπωτῆ ῥύπον ἐκκλύσας. Ἀγ. καὶ δὴ νόμισον ἤδη κεκαθάρθαι με. τίς ὁ τρόπος τῆς ἀναμνήσεως; Πυθα. τὸ μὲν πρῶτον, ἡσυχίη μακρὴ, καὶ ἀφωνίη, καὶ πέντε ὅλων ἐτέων λαλέειν μηδέν. Ἀγ. ὥρα σοι ὦ βέλτιστε τὸν Κροίσου παῖδα παιδεύειν. ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. τί δὲ μετὰ τὴν σιωπὴν, ὅμως καὶ τὴν πενταετίαν; Πυθα. μουσουργίῃ, καὶ γεωμετρίῃ ἐνασκήσεαι. Ἀγ. χαρίεν λέγεις, εἰ πρότερον κιθαρῳδὸν γενόμενον, κᾆτα εἶναι σοφὸν χρή. Πυθα. εἶτ᾽ ἐπὶ τουτέοισιν, ἀριθμέειν. Ἀγ. οἶδα καὶ νῦν ἀριθμεῖν. Πυθα. πῶς ἀριθμέεις; Ἀγ. ἓν. δύο. τρία. τέτταρα. Πυθα. ὁρᾷς, ἃ σὺ δοκέεις τέτταρα, ταῦτα δέκα εἰσὶ, καὶ τρίγωνον ἐντελὲς, καὶ ἡμέτερον ὅρκιον. Ἀγ. οὐ μὰ τὸν μέγιστον τοίνυν ὅρκον τὰ τέτταρα, οὔποτε θειοτέρους λόγους ἤκουσα, οὐδὲ μᾶλλον ἱερούς. Πυθα. μετὰ δὲ ὦ ξεῖνε, εἴσεαι γῆς τε πέρι, καὶ ἠέρος, καὶ ὕδατος, καὶ πυρὸς, ἥτις αὐτέοισιν ἡ φορὴ, καὶ ὁκοῖα ἐόντα μορφὴν, καὶ ὅκως κινέονται. Ἀγ. μορφὴν γὰρ ἔχει τὸ πῦρ, ἢ ἀὴρ, ἢ ὕδωρ; Πυθα. καὶ μάλα ἐμφανέα. οὐ γὰρ οἷά τε ἀμορφίῃ καὶ ἀσχημοσύνῃ κινέεσθαι.

faciam, à ſordibus quibus eſt im
merſa, repurgans eam. *Merca*
Atqui finge me jam purum eſſe
quis erit commonefaciendi m
dus? *Pyth.* Primùm quidem
longa quies, & taciturnitas,
quinquennale ſilentium. *Merca*
Ergo bone vir, [1] tibi Crœſi f
lius eſt erudiendus: ego enim l
quax, non ſtatua eſſe volo. V
rùm quid poſt illud ſilentium
& quinquennium fiet? *Pyth.*
Muſica, & Geometria exerceb
re. *Mercat.* Rem lepidam dici
ſi priùs quàm ſapiens fiam, c
tharœdum me eſſe oportet. *Pyt*
Poſt hæc numerandi artem a
diſces. *Mercat.* Nunc etiam n
merare ſcio. *Pyth.* Quomod
numeras? *Mercat.* Vnum, du
tria, quatuor. *Pyth.* Vides
eſſe decem, quæ tibi quatuor v
dentur, & [2] perfectum trig
num, [3] noſtrumque juramen
tum. *Mercat.* Per maximum ig
tur juramentum quatuor, nu
quam neque diviniores, neq
ſanctiores ſermones audivi. *Pyt*
Poſt hæc verò hoſpes, de terr
aëre, aqua, & igne ſcies, cuju
modi ſit illis impetus, quam h
beant formam, & quomodo m
veantur. *Mercat.* Formam-ne habent ignis, aër, & aqua? *Pyth.* Ce
tè manifeſtam. Neque enim ſine forma & ſpecie moveri poſſen

Pra

1 *Tibi Crœſi filius eſt*] De quo ex Herodoto, Gellio, atque Cælio Rhodigin prolixè multa habes alibi. *Cogn.*

2 *Perfectum trigonum*] Sic vocat trigonum, cui quin ſit perfectus triangul nihil deeſt, neque enim rectangulo aut obtuſiangulo triangulo abſolutior e *Idem.* Quod vocat hoc loco *τρίγωνον ἐντελὲς triangulum perfectum*, nihil aliu eſt quam Triangulum æquilaterum: nam numerorum trigoniſmus ſic procedi ab unitate 1 2 3 4 5 6 7, & ſic ad infinitum hoc modo. .·.·. decen numerus ſic poſitus efficit triangulum æquilaterum arithmetice, cujus latera ſun quatuor. *Palm.*

3 *Noſtrumque juramentum*] Per quaternarium numerum jurare conſueveran Pythagorei. Eſt autem juſjurandum ut Cic. in 3. de off. ait, affirmatio religio ſa. *Cogn.*

1 Οὐδεὶ

καὶ ἐπὶ τουτέοισι δὲ, γνώσεαι τ[ὸν]
[θε]ὸν ἀριθμὸν ἐόντα, καὶ ἁρμονίην.
[Α]γο. θαυμάσια λέγεις. Πυθα. πρὸς
[δ]ὲ τοῖσδεσι τοῖσιν εἰρημένοισι, καὶ
[ἑ]ωυτὸν ἕνα δοκέοντα, καὶ ἄλλον ὁ-
[ρ]εόμενον, καὶ ἄλλον ἐόντα εἴσεαι.
[Α]γο. τί φῄς; ἄλλος εἰμὶ, καὶ οὐχ
[οὗ]τος, ὅσπερ νῦν πρὸς σὲ διαλέγο-
μαι; Πυθα. νῦν μὲν οὗτος, πάλαι δὲ
[ἐ]ν ἄλλῳ σώματι, καὶ ἐν ἄλλῳ ὀνόματι
ἐφαντάζεο. χρόνῳ δ' αὖθις, ἐς
ἄλλο μεταβήσεαι. Αγο. τοῦτο φῄς,
[ἀ]θάνατον ἔσεσθαί με ἀλλαττόμενον ἐς
[μ]ορφὰς πλείονας; ἀλλὰ τάδε μὲν
[ἱ]κανῶς. τὰ δ' ἀμφὶ δίαιταν, ὁ-
ποῖός τις εἶ; Πυθα. ψυχήϊον μὲν
οὐδέν τι σιτέομαι. τὰ δ' ἄλλα,
πλὴν κυάμων. Αγο. τίνος εἵνεκα
[μ]υσάττῃ τοὺς κυάμους; Πυθα. οὐκ
[ἀ]λλ' ἱροί εἰσι, καὶ θαυμαστὴ αὐτῶν
φύσις. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ πᾶν
[γ]ονή εἰσι. καὶ ἢν ἀποδύσῃς κύα-
μον ἔτι χλωρὸν ἐόντα, ὄψεαι τοῖ-
σιν ἀνδρείοισι μορίοισιν ἐμφερέα τὴν
[φ]υήν. ἑψηθέντα δὲ, ἢν ἐπαφῇς ἐς
τὴν σεληναίην νυξὶ μεμετρημένῃσιν.
αἷμα ποιήσεις. τὸ δὲ μεῖζον, Ἀ-
θηναίοισι νόμος, κυάμοισι τὰς
[ἀ]ρχὰς αἱρέεσθαι. Αγο. καλῶς πάν-
τα ἔφης, καὶ ἱεροπρεπῶς. ἀλλ' ² ἀ-
πόδυθι, καὶ γυμνὸν γάρ σε ἰδεῖν βού-
λομαι. ὦ Ἡράκλεις, χρυσοῦς αὐ-
τῷ ὁ μηρός ἐστι. θεὸς, οὐ βροτός τις
εἶναι φαίνεται. ὥστε ὠνήσομαι πάν-
τως αὐτόν. πόσου τοῦτον ἀποκηρύτ-
τεις; Ερ. δέκα μνῶν. Αγο. ἔχω,
τοσούτου λαβών. Ζ. γράφε τοῦ ὠνη-

Præterea ipſum etiam Deum numerum eſſe, & harmoniam cognoſces. *Mercat.* Mira narras. *Pyth.* Ad hæc quæ dicta ſunt, te ipſum quoque unum videri, aliumque conſpici, & alium eſſe ſcies. *Mercat.* Quid ais? alius ſum, & non is qui tecum nunc colloquor? *Pyth.* Nunc quidem ille es, quondam verò in alio corpore, alioque nomine videbaris, & progreſſu temporis iterum in aliud tranſibis. *Mercat.* Hocne dicis, immortalem me fore dum plures in formas mutabor? Sed de his ſatis. Iam quod ad victus rationem attinet, qualis es? *Pyth.* Nullum quidem animal edo, ſed reliqua omnia, præter fabas. *Mercat.* Quamobrem odiſti fabas? *Pyth.* Non odi: ſed ſacræ ſunt, & ipſarum natura mirabilis: ac primùm genitale ſunt in totum, & ſi fabam adhuc viridem exueris, videbis eam virilibus membris ſimilem naturam habere. Elixam verò ſi certis noctibus Lunæ expoſueris, ſanguinem facies. Et quod majus eſt: conſuetum eſt Athenienſibus, fabis magiſtratus eligere. *Mercat.* Præclarè & religioſè omnia dixiſti. Verùm te exue: etenim nudum te videre volo, Hercle. Femur eſt illi aureum. Deus, non mortalis videtur eſſe. Itaque illum omnino emam. Quanti illum æſtimas? *Merc.* Decem minis. *Mercat.* Tanti acceptum habeo. *Iup.* Scribe no-

1 Οὐδέν τι] Sic rectè & Angl. Cod. hanc lect. agnoſcit. hac de re dico ad Hel. *Bourd.* *Nullum animal*] Athen. Lyconis teſtimonio Pythagoram animatis victitaſſe probat, Gell. lib. 4. cap. 11. *Cogn.*

2 Ἀπόδυθι] Id. in Eunuch. Caſaub. ad Suet. de fabis Pythagoræ. Plin. Plut. omnes, Lucianus paſſim. rationem reddunt ὅτι αἰδοίοις εἰσὶν ὅμοιοι, alii aliam. *Bourd.*

σαμένου τοὔνομα, καὶ ὅθεν ἐστίν. Ερ. Ἰταλιώτης ὦ Ζεῦ δοκεῖ τις εἶναι, τῶν ἀμφὶ Κρότωνα, καὶ Τάραντα, καὶ τὴν ταύτῃ Ἑλλάδα. καίτοι οὐχ εἷς, ἀλλὰ τριακόσιοι σχεδὸν ἐώνηνται κατὰ κοινὸν αὐτόν; Ζ. ἀπαγέτωσαν. ἄλλον παραγάγωμεν. Ερ. βούλει τὸν αὐχμῶντα ἐκεῖνον, τὸν ποντικόν; Ζ. πάνυ μὲν οὖν. Ερ. οὗτος, [1] ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος, ὁ ἐξωμίας; ἐλθὲ, καὶ περίιθι ἐν κύκλῳ τὸ συνέδριον. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ. βίον ἄριστον, καὶ γεννικόν. βίον ἐλεύθερον. τίς ὠνήσεται; Αγ. ὁ κῆρυξ πῶς ἔφης; [2] πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον; Ερ. ἔγωγε. Αγ. εἶτα οὐ δέδιας μή σοι δικάσηται ἀνδραποδισμοῦ, ἢ καὶ προσκαλέσηταί σε ἐς Ἄρειον πάγον; Ερ. οὐδὲν αὐτῷ μέλει τῆς πράσεως, οἴεται γὰρ εἶναι παντάπασιν ἐλεύθερος. Αγ. τί δ' ἄν τις αὐτῷ χρήσαιτο, ῥυπῶντι, καὶ οὕτω κακοδαιμόνως διακειμένῳ; πλὴν εἰ μὴ σκαπανέα γε καὶ ὑδροφόρον αὐτὸν ἀποδεικτέον. Ερ. οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἢν θυρωρεῖν αὐτὸν ἐπιστήσῃς, πολὺ πιστοτέρῳ χρήσῃ τῶν κυνῶν. ἀμέλει, κύων αὐτῷ καὶ τοὔνομα. Αγ. ποδαπὸς δέ ἐστι, καὶ τίνα τὴν ἄσκησιν ἐπαγγέλλεται; Ερ. αὐτὸν ἐροῦ. κάλλιστον γὰρ οὕτω ποιεῖν. Αγ. δέδια τὸ σκυθρωπὸν αὐτοῦ, καὶ κατηφὲς, μή με ὑλακτήσῃ προσελθόντα, ἢ καὶ νὴ Δία δάκῃ γε. οὐχ ὁρᾷς ὡς διῆρκε τὸ ξύλον, καὶ συνέσπακε τὰς ὀφρῦς, καὶ ἀπειλητικόν τι καὶ χολῶδες ὑπο-

nomen emptoris, & unde ſ
Merc. Italus videtur eſſe Iupit
ex iis qui Crotonem, & Tare
tum, ibique ſitam Græciam inc
lunt. Atqui non unus tantùm, ſ
propè trecenti ipſum commu
ter emerunt. *Iup.* Abducant.
lium adducamus. *Merc.* Vis ſqu
lidum illum ex Ponto? *Iup.* M
ximè. *Merc.* Heus tu, cui ex h
meris pera dependet, accede,
conſeſſum hunc circumeas. Vita
virilem vendo: vitam optiman
& generoſam, vitam liberam
quis emet? *Mercat.* Quid dixiſt
præco? tu ne liberum homine
vendis? *Merc.* Maximè. *Merca*
Annon times plagii te accuſet, a
in Areopago tibi litem intendat
Merc. Nihil ipſi curæ eſt quò
venditur. Omnino enim liberu
ſe eſſe putat. *Mercat.* At cui for
uſui hic ſordidus, tamque miſe
affectus: niſi quis foſſorem, & a
quæ gerulum facere ipſum veli
Merc. Non hoc tantùm: imò
ipſum quoque janitorem conſti
tueris: ipſo longè fideliore quàn
aliis canibus utêre: nimirum &
ille canis appellatur. *Mercat.* Cu
jas autem eſt, & quam artem pro
fitetur? *Merc.* Ipſum interroga
ſic enim facere præſtiterit. *Mer
cat.* Vultum ipſius ſeverum & tri
ſtem timeo, & ne me accedentem
allatret, aut per Iovem mordeat
non vides ut baculum ſuſtulit, &
ſupercilia contraxit, & minaci iracundoque oculo obtuetur?

Merc.

1 Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Ita vertit interpres. quaſi ὠμία inveniatur pro humero, & legiſſet deleto articulo ἐξ ὠμίας diſtinctim. Sed longe aberrat à vera interpretatione. Ὁ ἐξωμίας eſt, qui ἐξωμίδα habet & ea inſignis eſt. ἐξωμὶς autem eſt veſtis ſervilis, ſic dicta, eo, quod humerum nudum & exertum oſtendebat. Vide Gellium lib. 7 cap. 12, ubi eam vocem interpretatur. Vide Heſychium & Suidam in ea voce. *Palm.*

2 Πωλεῖς τὸν ἐλεύθερον] Incidit in pœnam legis Fabiæ qui liberum pro ſervo vendit. Sic tit. ult. inſtit. de publ. Iud. Apul. lib. 8. *Bourd.*

1 Τὸν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

χαλεπός; Ερ. μὴ δέδιθι. τιθασὸς γάρ ἐστι. Αγ. τὸ πρῶτον ὦ βέλτιστε, ποδαπὸς εἶ; Διογένης. παντοδαπός. Αγ. πῶς λέγεις; Διο. τοῦ κόσμου πολίτην ὁρᾷς. Αγ. ζηλοῖς δὲ τίνα; Διο. [1] τὸν Ἡρακλέα. Αγ. τί οὖν οὐχὶ καὶ λεοντῆν ἀμπέχῃ; τὸ μὲν γὰρ ξύλον, ἔοικας αὐτῷ. Διο. τουτί μοι λεοντῆ τὸ τριβώνιον. στρατεύομαι δὲ ὥσπερ ἐκεῖνος ἐπὶ τὰς ἡδονὰς, οὐ κελευστὸς, ἀλλ' ἑκούσιος, ἐκκαθᾶραι τὸν βίον προαιρούμενος. Αγ. εὖγε τῆς προαιρέσεως. ἀλλὰ τί μάλιστα εἰδέναι σε φῶμεν; ἢ τίνα τὴν τέχνην ἔχεις; Διο. ἐλευθερωτής εἰμι τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἰατρὸς τῶν παθῶν. τὸ δ' ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης εἶναι βούλομαι. Αγ. ἄγε ὦ προφῆτα, ἢν πρίωμαί σε, τίνα με τὸν τρόπον διασκήσεις; Διο. πρῶτον μὲν παραλαβών σε, καὶ ἀποδύσας τὴν τρυφὴν, καὶ ἀπορίᾳ συγκατακλείσας, τριβώνιον περιβαλῶ. μετὰ δὲ, πονεῖν καὶ κάμνειν καταναγκάσω, χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε πιμπλάμενον. τὰ δὲ χρήματα, ἢν ἔχῃς, ἐμοὶ πειθόμενος, ἐς τὴν θάλατταν φέρων, ἐμβαλεῖς. γάμου δ' ἀμελήσεις, καὶ παίδων, καὶ πατρίδος. καὶ πάντα σοι λῆρος ἔσται. καὶ τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπὼν, ἢ τάφον οἰκήσεις, ἢ πυργίον ἔρημον, ἢ καὶ πίθον. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ, καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. καὶ οὕτως ἔχων, εὐδαιμονέστερος εἶναι φήσεις τοῦ μεγάλου βασιλέως. ἢν μαστιγοῖ δέ τις, ἢ στρεβλοῖ, τούτων οὐδὲν ἀνιαρὸν ἡγήσῃ. Αγ. πῶς τοῦτο φῂς τὸ μὴ ἀλγεῖν μαστιγούμενον;

Merc. Ne timeas: cicur enim eſt. *Mercat.* Primùm quidem ô bone, cujas es? *Diog.* Omnis ego ſum ſoli. *Mercat.* Quid ais? *Diog.* Mundi civem vides. *Mercat.* Quem verò imitaris? *Diog.* Herculem. *Mercat.* Cur igitur leoninam pellem non induis? nam baculo quidem illum refers. *Diog.* Hoc palliolum leoninæ pellis loco mihi eſt, & quemadmodum ipſe, adverſus voluptates pugno non juſſus ſed ſponte mea, cùm vitam repurgare conſtituerim. *Mercat.* Euge, quàm præclarum inſtitutum. Sed quid te potiſſimùm ſcire dicamus? aut quam artem noſti? *Diog.* Liberos homines facio, & medeor affectibus. In ſumma veritatis, & audaciæ in loquendo propheta eſſe volo. *Mercat.* Age Propheta ſi te emero, qua re me exercebis? *Diog.* Primùm ubi te accepero, & deliciis exuero, inque egeſtatem concluſero, te palliolo amiciam: deinde ad labores compellam: tum humi dormire, aquam bibere, & iis rebus quæ caſu offeruntur, veſci faciam. Quòd ſi pecunias habes, meo conſilio, eas in mare projicies: nuptias, liberos, patriamque non curabis: ſed tibi nugæ erunt hæc omnia: & relicta domo paterna, ſpecum, aut deſertam turriculam, aut dolium inhabitabis: plena lupinis, & opiſtographis libris pera tibi erit. Hoc modo inſtructus, magno illo rege feliciorem te prædicabis. Si autem vapules, aut torquearis ab aliquo, nihil horum moleſtum eſſe putabis. *Mercat.* Quid dicis? num cæſus non dolebo?

Ne-

1 Τὸν Ἡρακλέα] Cynici in tutela Herculis. Id. Lapithis, dixi alibi. *Bourd.*
2 Ἐκκαθᾶραι τὸν βίον] Sic Dial. Hercul. & Æſcul. *Idem.*

οὐ γὰρ χελώνης, ἢ καράβου τὸ δέρμα περιβέβλημαι. Διο. τὸ Εὐριπίδειον ἐκεῖνο ζηλώσεις, μικρὸν ἐναλλάξας. Αγο. τὸ ποῖον; Διο. ἡ φρήν σοι ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσα ἔσται ἀνάλγητος. ἃ δὲ μάλιστα δεῖ προσεῖναι, ταῦτά ἐστιν. ἰταμὸν χρὴ εἶναι, καὶ θρασὺν, καὶ λοιδορεῖσθαι πᾶσιν ἑξῆς, καὶ βασιλεῦσι, καὶ ἰδιώταις. οὕτω γὰρ ἀποβλέψονταί σε, καὶ ἀνδρεῖον ὑπολήψονται. βάρβαρος δὲ ἡ φωνὴ ἔσται, καὶ ἀπηχὲς τὸ φθέγμα, καὶ ἀτεχνῶς ὅμοιον κυνί. καὶ πρόσωπον δὲ ἐντεταμένον, καὶ βάδισμα, τοιούτῳ προσώπῳ πρέπον. καὶ ὅλως, θηριώδη τὰ πάντα, καὶ ἄγρια. αἰδὼς δὲ, καὶ ἐπιείκεια, καὶ μετριότης, ἀπέστω, καὶ τὸ ἐρυθριᾶν ἀπόξυσον τοῦ προσώπου παντελῶς. δίωκε δὲ τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων. καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις μόνος, καὶ ἀκοινώνητος εἶναι θέλε, μὴ φίλον, μὴ ξένον προσιέμενος. κατάλυσις γὰρ τὰ τοιαῦτα τῆς ἀρχῆς. ἐν ὄψει δὲ πάντων, ἃ μηδ' ἰδίᾳ ποιήσειεν ἄν τις θαῤῥῶν, ποίει. καὶ τῶν ἀφροδισίων αἱροῦ τὰ γελοιότατα. καὶ τέλος, ἤν σοι δοκῇ, πολύποδα ὠμὸν, ἢ σηπίαν φαγὼν, ἀπόθανε. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμεν. Αγο. ἄπαγε. μιαρὰ γὰρ, καὶ οὐκ ἀνθρώπινα λέγεις. Διο. ἀλλὰ ῥᾷστά γε ὦ οὗτος, καὶ πᾶσιν εὐχερῆ μετελθεῖν. οὐ γάρ σοι δεήσει παιδείας, καὶ λόγων, καὶ λήρων, ἀλλ' ἐπίτομος αὕτη σοι πρὸς δόξαν ἡ ὁδός. καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς, ἤτοι σκυτοδέψης, ἢ ταριχοπώλης, ἢ τέκτων. ἢ τραπεζίτης, οὐδέν σε κωλύσει θαυμάσιον εἶναι. ἢν μόνον ἡ ἀναίδεια καὶ τὸ θράσος παρῇ, καὶ λοιδορεῖσθαι καλῶς ἐκμάθης. Αγο.

Neque enim teſtudinis, aut c rabi cutem circumfero. *Dio* Illud Euripidis imitabere: pau cis immutatis. *Mercat.* Quale i lud eſt? *Diog.* Dolente mente lingua ſit dolens nihil. Hæc ve rò in primis adeſſe tibi neceſſe eſ Oportet ut ſis impudens, & au dax, & omnibus ſine delectu tam regibus, quàm privatis ma ledicas. Ita enim fiet ut omne in te oculos conjiciant, tequ fortem eſſe exiſtiment. Barbar quoque vox, & ſonitus abſonus ac planè ſimilis ſit canino. In tentus ſit vultus: & greſſus, qu talem vultum deceat: in ſumma beluini & agreſtes ſint mores o mnes: abſint autem verecundia, æquitas, & modeſtia: erubeſcen di etiam facilitatem de facie prorſus abſtergas: loca homini bus frequentiſſima quæras, & in his ſolus, & ſine ullo commercio eſſe velis, neque amicum, neque hoſpitem adeundo. Nam res iſtiuſmodi hoc imperium diſſolverent. In conſpectu verò omnium ea facias, quæ ne privatim quidem quiſpiam alius facere auſit, & venerem maximè ridiculam eligas. Denique ſi tibi videtur, crudo polypo, vel ſepia devorata mortem oppetas. Hæc eſt illa fœlicitas, quam tibi conciliamus. *Mercat.* Apage, ſceleſta enim & inhumana dicis. *Diog.* Sed, heus tu, ſanè facillima, & quæ quis nullo negocio aſſequatur. Neque enim ad gloriam conſequendam tibi opus erit eruditione, orationibus, ac nugis. Verùm compendiaria ad illam via eſt. Nam etſi plebejus fueris, ſive coriarius, ſive ſalſamentarius, aut faber, aut numularius: nihil tamen vetat quo minùs ſis admirationi, ſi modò adſit impudentia, & audacia, & conviciari egregiè didiceris. *Mercat.*

Ad

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αῖς ταῦτα μὲν οὐ δέομαί σου. ναύ-
δ' ἂν ἴσως. ἢ κηπωρὸς ἐν και-
ρ γένοιο. καὶ ταῦτα. ἢν ἐθέλῃ σε
ιδόσθαι οὑτοσὶ τὸ μέγιστον δυ' ὀβο-
ῖν. Ερ. ἔχε λαβών. καὶ γὰρ ἄσμενοι
απαλλαξόμεθα, ἐνοχλοῦντος αὐτοῦ,
ι βοῶντος, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπ-
λῶς ὑβρίζοντος, καὶ ἀγορεύοντος
κακῶς. Ζ. ἄλλον κάλει τὸν κυρηναῖον,
ἐν τῇ πορφυρίδι, τὸν ἐστεφανωμέ-
. Ερ. ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. πο-
τελὲς τὸ χρῆμα, καὶ πλουσίων
όμενον. βίος οὗτος, ἡδύς. βίος
ισμακάριστος. τίς ἐπιθυμεῖ τρυ-
ῆς; τίς ὠνεῖται τὸν ἁβρότατον; Αγο.
θὲ σὺ, καὶ λέγε ἅπερ εἰδὼς τυγ-
άνεις. ὠνήσομαι γάρ σε, ἢν ὠ-
λιμος ἦς. Ερ. μὴ ἐνόχλει αὐτὸν
βέλτιστε, μηδ' ἀνάκρινε. με-
ει γάρ. ὥστε οὐκ ἂν ἀποκρίναιτό
ι, τὴν γλῶτταν ὡς ὁρᾷς διολι-
αίνων. Αγο. καὶ τίς ἂν εὖ φρονῶν,
ιαιτο διεφθαρμένον οὕτω καὶ ἀκό-
στον ἀνδράποδον; ὅσον γοῦν καὶ ἀπόζει
ρων. ὡς δὲ, καὶ σφαλερὸν βαδί-
, καὶ παράφορον. ἀλλὰ κἂν σὺ
Ἑρμῆ, λέγε ὁπόσα πρόσεστιν αὐ-
, καὶ ἃ μετιὼν τυγχάνει. Ερ. τὸ
ὅλον, συμβιῶναι δεξιὸς, καὶ συμ-
εῖν ἱκανὸς, καὶ κωμάσαι μετὰ αὐλη-
ίδος ἐπιτήδειος ἐρῶντι καὶ ἀσώτῳ
σπότῃ. τἄλλα δὲ, πεμμάτων ἐ-
στήμων καὶ ὀψοποιὸς ἐμπειρότατος,
ὅλως, σοφιστὴς ἡδυπαθείας. ἐ-
αιδεύθη μὲν οὖν Ἀθήνησιν. ἐδούλευσε
καὶ περὶ Σικελίαν τοῖς τυράννοις,
σφόδρα ηὐδοκίμει παρ' αὐτοῖς.
δὲ κεφάλαιον τῆς προαιρέσεως, ἁ-
άντων καταφρονεῖν, ἅπασι χρῆ-
αι, πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὴν
δονήν. Αγο. ὥρα σοι ἄλλον περι-
λέπειν τῶν πλουσίων τούτων, καὶ πο-
υ χρημάτων. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἐπιτή-

Ad hæc non indigeo tua opera. forſan autem nauta, vel hortulanus per occaſionem fieri poſſes: idque ſi velit iſte duobus ad ſummum obolis te vendere. *Merc.* Eum accipe. Nam ab eo libenter liberabimur, cùm nos clamoribus obtundat, prorſuſque omnes contumeliis & maledictis laceſſat. *Iup.* Alium accerſe, purpuratum illum & coronatum Cyrenæum. *Merc.* Agite, animum advortite omnes. Hæc res ſumptuoſa eſt, & divitibus indiget. Vita hæc jucunda, vita ter beata eſt. Quis cupit delicias? quis molliſſimum emet? *Mercat.* Accede tu, & dic quid noris. Emam enim te, ſi utilis fueris. *Merc.* Ne obturba ipſum, ô bone, neque interroga: ebrius enim eſt. Itaque non poterit tibi reſpondere, lingua, ut vides, titubans. *Mercat.* Ecquis mentis compos, emat tam corruptum & immodeſtum mancipium? quot unguenta olet, quàm lubrico, & errabundo greſſu incedit! Sed dic Mercuri quibus artibus ſit præditus, & quænam tractare ſoleat. *Merc.* In ſumma convivator eſt, & compotor egregius: & ad laſcivas ſaltationes unà cum tibicina exercendas, amatori, & perdito cuipiam hero idoneus. Cæterùm parandorum bellariorum gnarus eſt, & in adornandis eduliis exercitatiſſimus: breviter voluptatis artifex eſt. Inſtitutus autem eſt Athenis, & Siciliæ tyrannis ſervivit, apud quos in magno precio fuit. Summa verò propoſiti ipſius eſt, omnia contemnere, omnibus rebus uti, ndique voluptatem conquirere. *Mercat.* Tempus eſt ut aliquem ex vitibus, & pecunioſis iſtis cincunſpiciendo quæras. Ego enim emen-

δειος ἱλαρὸν ὠνεῖσθαι βίον. Ερ. ἄπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ οὗτος ἡμῖν μένειν. Ζ. μετάστησον. ἄλλον παράγαγε. μᾶλλον δὲ τὼ δύο τούτω, τὸν γελῶντα, τὸν Ἀβδηρόθεν, καὶ τὸν κλαίοντα, τὸν ἐξ Ἐφέσου. ἅμα γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλεσθον. Ερ. καταβῆτον ἐς τὸ μέσον. τὼ ἀρίστω βίω πωλῶ. τὼ σοφωτάτω πάντων ἀποκηρύττομαι. Αγ. ὦ Ζεῦ τῆς ἐναντιότητος. ὁ μὲν, οὐ διαλείπει γελῶν. ὁ δὲ, τινὰ ἔοικε πενθεῖν. δακρύει γοῦν τὸ παράπαν. τί ταῦτ' ὦ οὗτος; τί γελᾷς; Δημόκριτος. ἐρωτᾷς; ὅτι μοι γελοῖα πάντα δοκεῖ τὰ πρήγματα ὑμέων, καὶ αὐτοὶ ὑμέες. Αγ. πῶς λέγεις; καταγελᾷς ἡμῶν ἁπάντων, καὶ παρ' οὐδὲν τίθεσαι τὰ ἡμέτερα πράγματα; Δημ. ὧδε ἔχει. σπουδαῖον γὰρ ἐν αὐτέοισιν οὐδέν. κενὰ δὲ τὰ πάντα, καὶ ἀτόμων φορὴ, καὶ ἀπειρίη. Αγ. οὐ μὲν οὖν, ἀλλὰ σὺ κενὸς ὡς ἀληθῶς, καὶ ἄπειρος. ὢ τῆς ὕβρεως, οὐ παύσῃ γελῶν; σὺ δὲ τί κλάεις ὦ βέλτιστε; πολὺ γὰρ οἶμαι κάλλιον σοὶ προσλαλεῖν. Ἡράκλειτος. ἡγέομαι γὰρ ὦ ξένε τὰ ἀνθρώπινα πρήγματα ὀϊζυρὰ, καὶ δακρυώδεα, καὶ οὐδὲν αὐτέων, ὅτι μὴ ἐπικήριον. τῷ, δὴ οἰκτείρω τε σφέας, καὶ ὀδύρομαι. τὰ μὲν παρεόντα, οὐ δοκέω μεγάλα. τὰ δ' ὑστέρῳ ἐσόμενα, πάμπαν ἀνιηρά. λέγω δὲ τὰς ἐκπυρώσιας, καὶ τὴν τοῦ ὅλου συμφορήν. ταῦτ' ὀδύρομαι. καὶ ὅτι ἔμπεδον οὐδὲν, ἀλλάκως εἰς κυκεῶνα πάντα συνειλέονται, καὶ ἔστι τωὐτὸ [1] τέρψις, ἀτερψίη. γνῶσις, ἀγνωσίη. μέγα, μικρόν. ἄνω, κάτω, περιχορεύοντα, καὶ ἀ-

dæ hilari vitæ non ſum idoneus. *Merc.* Iſte, ô Iupiter, quantum apparet, inemptus nobis manebit. *Iup.* Amove illum, aliumque adduc: ac potiùs duos iſtos ſcilicet ridentem illum Abderitam, & flentem illum Epheſium ſimul enim vendi volunt. *Merc.* Deſcendite in medium. Vitas optimas vendo, omnium ſapientiſſimos proclamo. *Mercat.* O rem contrariam Iupiter. Ille quidem perpetuò ridet: hic aliquem videtur lugere: omnino enim plorat. Heus tu, quid hoc ſibi vult, quid rides? *Democ.* Interrogas? quoniam ridicula videntur omnia quæ facitis, ac vos ipſi. *Mercat.* Quid ais? nos omnes irrides, reſque noſtras nihili facis? *Democ.* Sic eſt. ſerium enim nihil ipſis ineſt, ſed inania ſunt omnia quæ facitis, & atomorum concurſio, & infinitio. *Mercat.* Nequaquam, imò tu vanus es revera, & imperitus. O contumeliam! non deſines ridere? Tu verò quid fles, ô optime? nam tecum colloqui longè, ut puto, melius fuerit. *Heracl.* Exiſtimo enim ô hoſpes, calamitoſas & flebiles eſſe res humanas, nihilque ex illis non eſſe fato obnoxium: eas idcirco miſeror, & lamentor. Præſentia autem magni non facio: futura verò planè ærumnoſa fore puto: conflagrationes dico, mundique totius calamitatem: iſta ſunt quæ ego deploro: quodque nihil ſtabile eſt: ſed omnia in cyceonem quodammodo convolvuntur: tum quod eadem res delectat, & offendit, eſtque cognitio, ignoratio, magnum, parvum: ſurſum, deorſum feruntur omnia, per-

[1] Τέρψις ἀτερψίη] Sic καιρὸς ἄκαιρος, ἄσοφος σοφία, ἀσεβὴς εὐσέβεια, & mille ſimil. *Bourd.*

2 Παι-

...όμενα ἐν τῇ τοῦ αἰῶνος παιδιῇ. Α.. τί γὰρ ὁ αἰών ἐστι; Ηρα. παῖς, ...ζων, πεσσεύων, διαφερόμε-...ος. Αγο. τί δαὶ οἱ ἄνθρωποι; Ηρα. ...θνητοί. Αγο. τί δαὶ οἱ θεοί; Η.. ἄνθρωποι ἀθάνατοι. Αγο. αἰ-...γματα λέγεις ὦ οὗτος, ἢ γρί-...ους συντιθεῖς; ἀτεχνῶς γὰρ ὥσ-... ὁ Λοξίας, οὐδὲν ἀποσαφεῖς. Η.. οὐδὲν γάρ μοι μέλει ὑμέων. ..ο. τοιγαροῦν οὐδὲ ὠνήσεταί σε τις ..φρονῶν. Ηρα. ἐγὼ δὲ κέλομαι ..πιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, τοῖσιν ὠνεο-μένοισι, καὶ τοῖσιν οὐκ ὠνεομένοισι. Α.. τουτὶ τὸ κακὸν οὐ πόρρω με-λαγχολίας ἐστὶν, οὐδ᾽ ἕτερον ἔγωγε ..τῶν ὠνήσομαι. Ερ. ἄπρακτοι καὶ ..ι μένουσιν. Ζ. ἄλλον ἀποκήρυττε. Ε.. βούλει τὸν ἀθηναῖον ἐκεῖνον, τὸν στω-...μον; Ζ. πάνυ μὲν οὖν. Ερ. δεῦρ᾽ ..ὲ σύ. βίον ἀγαθὸν, καὶ συνε-..τὸν ἀποκηρύττομεν. τίς ὠνεῖται τὸν ..ώτατον; Αγο. εἰπέ μοι, τί μά-λιστα εἰδὼς τυγχάνεις; Σωκράτης. ..αιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ..ρωτικά. Αγο. πῶς οὖν ἐγώ πρίωμαί ..; παιδαγωγοῦ γὰρ ἐδεόμην, τῷ ..δὶ καλῷ ὄντι μοι. Σω. τίς δ᾽ ..ἐπιτηδειότερος ἐμοῦ γένοιτο συ-..αι καλῷ; καὶ γὰρ οὐ τῶν σωμά-..ν ἐραστής εἰμι, τὴν ψυχὴν δὲ ..ῆσαι καλήν. ἀμέλει, κἂν ὑπὸ ..τὸν ἱμάτιόν μοι κατακέωνται, ..σῃ αὐτὸν λεγόντων μηδὲν ὑπ᾽ ..οῦ δεινὸν παθεῖν. Αγο. ἄπιστα λέ-..ς, τὸ παιδεραστὴν ὄντα, μὴ πέ-.. τῆς ψυχῆς τι πολυπραγμονεῖν. ..ι ταῦτα, ὑπ᾽ ἐξουσίας, ἐν τῷ

perque vices in hoc ſæculi ludo mutantur. *Mercat.* Quidnam eſt ſæculum? *Heracl.* Puer ludens, ludens talis, contendens. *Mercat.* Quid verò homines ſunt? *Heracl.* Mortales Dii. *Mercat.* Quid verò Dii? *Heracl.* Immortales homines. *Mercat.* Heus tu ænigmata dicis, an griphos componis? planè enim tanquam Apollo, nihil explicas. *Heracl.* Quia nihil vos curo. *Mercat.* Itaque neque quiſquam mentis compos te eſt empturus. *Heracl.* At ego omnes à pueris plorare jubeo, tam eos qui me emunt, quàm qui non emunt. *Mercat.* Hoc malum ab inſania non diſtat: neutrum horum emam. *Merc.* Inempti etiam hi manent. *Iup.* Alium proclama. *Merc.* Vis-ne facundum illum Athenienſem? *Iup.* Maximè. *Merc.* Accede tu. Vitam bonam & prudentem proclamamus, quis emet ſanctiſſimum hominem? *Mercat.* Dic mihi, quam potiſſimum artem noſti? *Soc.* Pæderaſtes ſum, & in rebus quæ ad amorem ſpectant prudens. *Mercat.* Qui ergo te emam? etenim opus habeo pædagogo, cùm mihi ſit puer egregius. *Soc.* At quis magis me idoneus eſſe queat, qui cum egregio puero verſetur? etenim non ſum amator corporum: animam enim formoſam eſſe duco: & quanquam ſub eodem palliolo decumbunt. dicentes illos audies, à me nihil gra-..v perpeti. *Mercat.* Incredibilia dicis, eum qui ſit pæderaſtes, nil præter animam curare, præſertim cùm jacendi ſub eadem veſte

Παιδεραστὴς] Tangunt τὰ ἐρωτικὰ Socratis Athen. Ariſtæn. Ariſtoph. & alii ..os recenſet clariſſ. præſes I. Savar. ad Sido. Ego ad Petron. ubi interpretor illud ..luens ὑπὸ ταυτὸν ἱμάτιον. Contra tamen multi, quos profert Ioſ. Merc. ad ..iſtæn. *Bourd.*

αὐτοῦ ἱματίου κατακείμενον. Σω. καὶ μὴν ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα, καὶ τὴν πλάτανον οὕτω ταῦτ᾽ ἔχειν. Αγο. Ἡράκλεις τῆς ἀτοπίας τῶν θεῶν. Σω. τί σὺ λέγεις; οὐ δοκεῖ σοι ὁ κύων εἶναι θεός; οὐχ ὁρᾷς τὸν Ἄνουβιν ἐν Αἰγύπτῳ ὅσος, καὶ τὸν ἐν οὐρανῷ σείριον, καὶ τὸν παρὰ τοῖς κάτω Κέρβερον; Αγο. εὖ λέγεις. ἐγὼ δὲ διημάρτανον. ἀλλὰ τίνα βιοῖς τὸν τρόπον; Σω. οἰκῶ μὲν ἐμαυτῷ τινα πόλιν ἀναπλάσας, χρῶμαι δὲ πολιτείᾳ ξένῃ, καὶ νόμους νομίζω τοὺς ἐμούς. Αγο. ἓν ἐβουλόμην ἀκοῦσαι τῶν δογμάτων. Σω. ἄκουε δὴ τὸ μέγιστον, ὃ περὶ τῶν γυναικῶν μοι δοκεῖ. δοκεῖ μηδεμίαν αὐτῶν, μηδενὸς εἶναι μόνου, παντὶ δὲ μετεῖναι τῷ βουλομένῳ τοῦ γάμου. Αγο. τί τοῦτο φῄς; ἀνῃρῆσθαι τοὺς περὶ μοιχείας νόμους; Σω. νὴ Δία, καὶ ἁπλῶς γε πᾶσαν τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα μικρολογίαν. Αγο. τί δὲ περὶ τῶν ἐν ὥρᾳ παίδων σοι δοκεῖ; Σω. καὶ οὗτοι ἔσονται τοῖς ἀρίστοις ἆθλον φιλῆσαι λαμπρόν τι, καὶ νεανικὸν ἐργασαμένοις. Αγο. βαβαὶ τῆς φιλοδωρείας. τῆς δὲ σοφίας, τί σοι τὸ κεφάλαιον; Σω. αἱ ἰδέαι, καὶ τὰ τῶν ὄντων παραδείγματα. ὁπόσα γὰρ δὴ ὁρᾷς, τὴν γῆν, τἀπὶ γῆς, τὸν οὐρανὸν, τὴν θάλατταν, ἁπάντων τούτων εἰκόνες ἀφανεῖς ἑστᾶσιν ἔξω τῶν ὅλων. Αγο. ποῦ δὲ ἑστᾶσιν; Σω. οὐδαμοῦ. εἰ γάρ που εἶεν, οὐκ ἂν εἶεν. Αγο. οὐχ ὁρῶ ταῦθ᾽, ἅπερ λέγεις τὰ παραδείγματα. Σω. εἰκότως. τυφλὸς γὰρ εἶ τῆς ψυχῆς τὸν ὀφθαλμόν. ἐγὼ δὲ, πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ, κἀμὲ ἄλλον. καὶ ὅλως, διπλᾶ πάντα. Αγο. τοιγαροῦν ὠνητέος εἶ,

veſte fiat copia. *Soc.* Atqui p canem, & platanum, rem ſic h bere, juro. *Mercat.* Hercl quanta abſurditas Deorum! *S* Quid tu dicis? non videtur ti canis eſſe Deus? Nonne vid quantus ſit in Ægypto Anubi in cœlo Sirius, apud inferos Ce berus? *Mercat.* Rectè dicis: go verò peccavi: verùm quod v tæ genus inſiſtis? *Soc.* Mihi ipſi c vitatem quandam extruxi qua incolo: peregrina autem polit utor, meaſque leges præſcrib *Mercat.* Vnum aliquod ex tu dogmatibus audire velim. *So* Audi ergo maximum illud, qu ſententiam meam de uxoribu propono. Cenſeo nullam debe cujuſquam eſſe propriam, ſe ad quemvis accedere qui nuptia ejus appetat. *Mercat.* Quid ais ſunt ne abrogandæ leges de adul terio? *Soc.* Ita per Iovem, utqu uno verbo dicam, reliquæ omne nugæ ea de re conſtitutæ. *Mer cat.* Quid verò tibi de pueris jan maturis videtur? *Soc.* Et hi opti matibus, qui præclari aliqui geſſerunt, præmium erunt, u eos ament. *Mercat.* Papæ quan ta benevoli animi largitio? ſe quæ tuæ ſapientiæ eſt ſumma *Soc.* Ideæ, & eorum quæ exi ſtunt paradigmata. Nam quæ cunque vides, terram, quæ ſu pra terram ſunt, cœlum, mare, omnes horum imagines obſcuræ extra univerſitatem exiſtunt. *Mercat.* Vbi autem exiſtunt? *Soc.* Nullibi: nam ſi alicubi eſ ſent, non eſſent. *Mercat.* Hæc quæ dicis paradigmata non video. *Soc.* Meritò: cæcus enim eſt tibi animæ oculus. Ego autem omnium rerum video imagines, & te latentem, & me alium: in ſumma, duplicia video omnia. *Mercat.* Ergo emendus es, ſapiens

cùm

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ιος, καὶ ὀξυδερκής τις ὤν. φέρ' τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ Ερ. δὸς δύο τάλαντα. Αγο. σάμην ὅσου φής. τἀργύριον μὲν ἐς αὖθις καταβαλῶ. Ερ. τί οὖν τοὔνομα; Αγο. Δίων συῤῥακού-σιος. Ερ. ἄγε λαβὼν ἀγαθῇ τύχῃ. Ἐπικούρειον σὲ ἤδη καλῶ. τίς ὠ-νήσεται τοῦτον; ἔστι μὲν τοῦ γελῶντος ἐκείνου μαθητὴς, καὶ τοῦ μεθύον-τος, οὓς μικρῷ πρόσθεν ἀπεκη-ττομεν. ἓν δὲ πλέον οἶδεν αὐτῶν, ὁπόσον ἀσεβέστερος τυγχάνει. τὰ ἄλλα, ἡδὺς, καὶ λιχνείᾳ φί-λος. Αγο. τίς ἡ τιμή; Ερ. δύο μναῖ. Αγο. λάμβανε. τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω, τίσι χαίρει τῶν ἐδεσμά-των; Ερ. τὰ γλυκέα σιτεῖται, καὶ μελιτώδη. καὶ μάλιστα [1] τὰς ἰσχά-δας. Αγο. χαλεπὸν μὲν οὐδέν. ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν. Ζ. ἄλλον κάλει. τὸν [3] ἐν χρῷ κουρίας ἐκεῖνον, τὸν σκυθρωπὸν, ἀπὸ τῆς στοᾶς. Ερ. εὖ λέγεις. ἐοί-

cùm ſis, & acutè cernas. Age videam quid tu à me pro ipſo exigas. *Merc.* Da duo talenta. *Mercat.* Emi quanti dixiſti : pecuniam verò in poſterum numerabo. *Merc.* Quodnam igitur tibi nomen eſt? *Mercat.* Dion Syracuſius. *Merc.* Age, quod fœlix, fauſtumque ſit, accipe eum. Te jam voco Epicure. Quis hunc emet? Et riſoris diſcipulus, Item illius ebrii, quos paulò ante proclamabamus. Vnius autem rei cognitione vincit ipſos, quatenus magis eſt impius. Cæterùm ſuavis eſt, & gulæ amans. *Mercat.* Quo precio venditur? *Merc.* Duabus minis. *Mercat.* Accipe. Verùm ut hoc quoque ſciam, quibus delectatur eduliis? *Merc.* Dulcia edit, & mellita, maximè verò ficus. *Mercat.* Bene ſe res habet: emam enim ipſi caricarum maſſas. *Iup.* Alium accerſe : illum videlicet ad vivum etonſum, ſeveroque vultu Stoicum. *Merc.* Rectè dicis : videtur

1 Τὰς ἰσχάδας] Ἰσχάδας καὶ παλάθας τῶν καρικῶν καὶ τὰ γλυκέα καὶ μελιτώδη otiſſimum cupiebant, ipſe paſſim Dial. ſeq. & aliis paſſim Athen. *Bourd.*

2 Ὠνήσομαι γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν καρικῶν] Sic vertit interpres, male. Iam ſi ſcriptum invenerat καρυκῶν, debebat emendare & legere καρικῶν, & ertere *maſſas Caricarum*, ſeu *ficuum è Caria.* Nam & παλάθη teſte Euſtathio ſt τῶν καρικῶν ἐπισύνθεσις, quod Gallice dicimus *un cabas de figues :* & de cubus hoc loco agitur, nam dixerat τὰ γλυκέα σιτεῖται καὶ μάλιστα τὰς ἰσχά-δας, & infra in Reviviſcentibus παλάθην ἰσχάδων dicit. At Caryca fuit intritum uoddam vel condimentum ex ſanguine aliis rebus admixto factum, de quo ulla hic mentio : ficus vero è Rhodo & Cauno Caricis urbibus paſſim diſtrahebantur, & in Italiam uſque portabantur, ut patet ex M. Craſſi hiſtoria apud Ciceronem lib. 7 de divinatione. *Cum M. Craſſus exercitum Brundiſii imponeret, quidam in portu Caricas Cauno advectas vendens Caunæ has clamitabat.* Sic & Cheliloniæ ficus à Chelidoniis inſulis non longe à Cariæ littore ſic dictæ. Ergo totus lle tractus Cariæ à Rhodo uſque ad Chelidonias ficubus abundabat. Ideo & viiori pretio diſtrahebantur, & utiliores ad mancipia paſcenda quod hic ſpectat emptor Diogenis. De ficubus autem è Rhodo, Cauno, & Chelidoniis vide Athenæum lib. 3 cap. 3. Plura poſſem congerere, ſed hæc credo ſufficiunt ad firmandam lectionem καρικῶν. Palm.

3 Ἐν χρῷ κουρίας ἐκεῖνον] *Detonſum.* Mirum eſt interpretes in his omnibus dialog. hac in re peccaſſe, dico poſtea. Angl. ἐν χρῷ κουρίαν ἐκ. Bourd.

I Mag-

κασι δ' οὖν πολύ τι πλῆθος αὐτὸν περιμένειν τῶν περὶ τὴν ἀγορὰν ἀπηντηκότων. αὐτὴν τὴν ἀρετὴν πωλῶ. τὸν βίον τὸν τελειότατον. τίς πάντα μόνος εἰδέναι θέλει; Αγο. πῶς τοῦτο φής; Ερ. ὅτι μόνος οὗτος σοφός. μόνος καλός. μόνος δίκαιος. ἀνδρεῖος. βασιλεύς. ῥήτωρ. πλούσιος. νομοθέτης. καὶ τἄλλα, ὁπόσα ἐστίν. Ερ. οὐκοῦν ὦ 'γαθὲ, καὶ μάγειρος μόνος, καὶ νὴ Δία γε σκυτοδέψης, καὶ τέκτων, καὶ τὰ τοιαῦτα. Ερ. ἔοικεν. Αγο. ἐλθὲ ὦ 'γαθὲ, καὶ λέγε πρὸς τὸν ὠνητὴν ἐμὲ ποῖός τις εἶ, καὶ πρότερον εἰ οὐκ ἄχθῃ πιπρασκόμενος, καὶ δοῦλος ὤν. Χρύσιππος. οὐδαμῶς. οὐ γὰρ ἐφ' ἡμῖν ταῦτά ἐστιν, ὅσα δὲ οὐκ ἐφ' ἡμῖν, ἀδιάφορα εἶναι συμβέβηκεν. Αγο. οὐ [1] μανθάνω ἣ λέγεις. Χρυ. τί φὴς, οὐ μανθάνεις ὅτι τῶν τοιούτων τὰ μὲν, ἐστὶ προηγμένα, τὰ δ' ἔμπαλιν ἀποπροηγμένα. Αγο. οὐδὲ νῦν μανθάνω. Χρυ. εἰκότως. οὐ γὰρ εἶ συνήθης τοῖς ἡμετέροις ὀνόμασιν, οὐδὲ καταληπτικὴν φαντασίαν ἔχεις. ὁ δὲ σπουδαῖος ὁ τὴν λογικὴν θεωρίαν ἐκμαθὼν οὐ μόνον ταῦτ' οἶδεν, ἀλλὰ καὶ σύμβαμα, καὶ παρασύμβαμα, ὁποίων, καὶ ὁπόσων ἀλλήλων διαφέρει. Αγο. πρὸς τῆς φιλοσοφίας, μὴ φθονήσῃς κἂν τοῦτο εἰπεῖν ὅ, τι σύμβαμα, καὶ τί παρασύμβαμα. καὶ γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἐπλήγην ὑπὸ τοῦ ῥυθμοῦ τῶν ὀνομάτων. Χρυ. ἀλλ' οὐδεὶς φθόνος. ἢν γάρ τις χωλὸς ὢν, αὐτῷ ἐκείνῳ τῷ χωλῷ ποδὶ προσπταίσας λίθῳ, τραῦμα ἐξ ἀφανοῦς λάβῃ, ὁ τοιοῦτος εἶχε μὲν δήπου σύμβαμα τὴν χωλείαν, τὸ τραῦμα δὲ,

tur enim magna multitud[o] quæ ad forum accurrit, illu[m] expectare. Ipſam virtutem ve[ndo], vitam perfectiſſimam. Qu[is] vult omnia ſcire ſolus? *Merca[t].* Quid iſtud eſt quod dicis? *Mer[c].* Quòd ſolus hic ſapiens eſt, ſol[us] pulcher, ſolus juſtus, forti[s], rex, rhetor, dives, legiſlator & alia quotquot ſunt. *Merca[t].* Num, ô bone, ſolus etiam co[quus] eſt, & coriarius, & faber & ſimilia? *Merc.* Sic videtur. *Mercat.* Accede ô bone, & di[c] mihi tuo emptori, qualiſnam ſis ac primùm an doleas quòd ven[deris], & ſervis. *Chry.* Nequaquam: neque enim in nobis hæc ſunt: quæcunque verò in nobis non ſunt, iſta indifferentia eſſe ſolent. *Mercat.* Non intelligo quid dicas. *Chry.* Quid ais? non intelligis quòd horum quædam ſunt prælata, quædam non prælata. *Mercat.* Ne nunc quidem intelligo. *Chry.* Meritò quidem, neque enim aſſuetus es vocabulis noſtris: neque imaginationem habes quæ facilè apprehendat. Verùm ſtudioſus dialecticæ contemplationis, non hæc tantùm novit, verùm etiam qualiter, & quantum accidens, & præter accidens inter ſe differant. *Mercat.* Per Philoſophiam quæſo, ne invideas explicare, quidnam ſit accidens, & præter accidens: neſcio enim quomodo vocum iſtarum numero perculſus ſum. *Chry.* Citra invidiam dixero. Siquis claudus exiſtat, illiſoque pede claudo ad lapidem ex inopinato vulnus acceperit, is certè accidens habet claudicationem, vulnus autem præter accidens

1 Μανθάνω ἣ λέγεις] Angl. ὅτι καὶ λεγ. ſic id Cod. pro ὁποίων καὶ ὁπόσων habet ὁποῖα καὶ ὁπόσα. Bourd.

1 Τῶν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…συμβαίνει προσέλαβεν. Αγο. …ς ἀγχινοίας. τί δ' ἄλλο μάλ… φῂς εἰδέναι; Χρυ. [1] Τὰς λόγων πλεκτάνας, αἷς συμποδίζω τοὺς …σομιλοῦντας, καὶ ἀποφράττω, καὶ …πᾶν, ποιῶ, φιμὸν ἀτεχνῶς …τοῖς περιτιθείς. ὄνομα δὲ τῇ δυ…ει ταύτῃ, ὁ ἀοίδιμος συλλογισμός. Αγο. Ἡράκλεις, ἄμα…τινα, καὶ βίαιον λέγεις. Χρυ. …πὶ γοῦν. ἔστι σοι παιδίον; Αγο. …μήν; Χρυ. τοῦτο ἢν πως κροκόδειλος ἁρπάσῃ, πλησίον ποταμοῦ πλαζόμενον εὑρὼν, κᾆτά σοι …οδώσειν ὑπισχνεῖται αὐτὸ, ἢν εἴπῃς τἀληθὲς ὅ, τι δέδοκται περὶ τῆς …οδόσεως τοῦ βρέφους, τί φήσεις …τὸν ἐγνωκέναι; Αγο. δυσαπόκριτον ἐρωτᾷς. ἀπορῶ γὰρ ὁπότερον …ών, ἀπολάβοιμι. ἀλλὰ σὺ πρὸς …ς ἀποκρινάμενος; ἀνάσωσαί μοι … παιδίον, μὴ καὶ φθάσῃ αὐτὸ …ἐπιών. Χρυ. θάῤῥει. καὶ ἄλλα …ς σε διδάξομαι θαυμασιώτερα. …ο. τὰ ποῖα; Χρυ. τὸν θερίζοντα, … τὸν κυριεύοντα, καὶ ἐπὶ πᾶσι … Ἠλέκτραν, καὶ τὸν ἐγκεκαλυμμένον. Αγο. τίνα τοῦτον τὸν ἐγκεκαλυμμένον, ἢ τίνα τὴν Ἠλέκτραν …γεις; Χρυ. Ἠλέκτραν μὲν ἐκείν… τὴν πάνυ, τὴν Ἀγαμέμνονος, … τὰ αὐτὰ οἶδέ τε ἅμα, καὶ οὐκ …δε. παρεστῶτος γὰρ αὐτῇ τοῦ …ρέστου ἔτι ἀγνῶτος, οἶδε μὲν Ὀρέ…ν ὅτι ἀδελφὸς αὐτῆς. ὅτι δὲ οὗ…ος Ὀρέστης, ἀγνοεῖ. τὸν δ' αὖ …κεκαλυμμένον, καὶ πάνυ θαυμα…

dens accepit. *Mercat.* O argutiam! præterea verò quidnam potiſſimum ſcire te profiteris. *Chry.* Retia ſermonum, quibus implico, & obſtringo, denique tacere cogo eos qui contra me diſputant, planè frænum illis obducens. Iſti verò tantæ orationis vi, nomen eſt, Syllogiſmus celeberrimus. *Mercat.* Hercle fortem & inexpugnabilem ſyllogiſmum dicis. *Chry.* Vide ergo, eſt-ne tibi puer? *Mercat.* Quid ni? *Chry.* Si crocodilus hunc ad flumen errantem nactus rapuerit, poſtea verò ſe redditurum polliceatur, hac lege ut verum dicas quod de pueri redditione decretum eſt: quid illum decreviſſe dices? *Mercat.* Quæſtionem rogas, ad quam reſpondere difficile eſt: dubito enim utrum dicere debeam, quo puerum recipiam. Sed tu, quæſo per Iovem, reſpondens, incolumem puerum mihi ſerva, ne priùs ipſum devoret. *Chry.* Bono es animo: etenim alia magis mira te docebo. *Mercat.* Quænam ſunt illa? *Chry.* Iſtum ſermones metentem, illumque dominantem, præterea eam quæ eſt ſupra omnes. Electram, & opertum illum. *Mercat.* Quis ille opertus ſermo, aut quæ electra eſt quam dicis? *Chry.* Electram illam dico Agamemnonis valdè celebrem, quæ eadem no…t ſimul & non novit. Aſtante enim Oreſte illi adhuc incogni…, novit quidem Oreſtem ſuum eſſe fratrem, hunc verò Oreſtem …ſe ignorat. Rurſus verò opertum illum, ac planè mirabilem ſer-

1 Τῶν λόγων πλεκτάνας] De quibus ſupra diximus. Habuit Chryſipp. mul…s argumentationum ſpecies, ut Soritem, Mentientem, Crocodilitem, Cor…tam, Electram, Ignavam, Achillem, Metentem, Dominantem, Nemi…em, & alias quas vel ipſe Ariſtoteles nuſquam attigit, de quibus Laërt. in Zon. …ib. c. 10. lib. 1. Themiſt. orat. 14. Ipſe hoc Dial. *Bourd.*

σὸν ἀκούσῃ λόγον. ἀπόκριναι γάρ μοι, τὸν πατέρα οἶσθα τὸν σεαυτοῦ; Αγο. ναί. Χρυ. τί οὖν, ἤν σοι παραστήσας τινὰ ἐγκεκαλυμμένον, ἔρωμαι, τοῦτον οἶσθα; τί φήσεις; Αγο. δηλαδὴ ἀγνοεῖν. Χρυ. ἀλλὰ μὴν αὐτὸς οὗτος ἦν ὁ πατὴρ ὁ σός. ὥστε εἰ τοῦτον ἀγνοεῖς, δῆλος εἶ τὸν πατέρα τὸν σὸν ἀγνοῶν. Αγο. οὐ μὲν οὖν. ἀλλ᾽ ἀποκαλύψας αὐτὸν, εἴσομαι τὴν ἀλήθειαν. ὅμως δ᾽ οὖν τί σοι τῆς σοφίας τὸ τέλος, ἢ τί πράξεις πρὸς τὸ ἀκρότατον τῆς ἀρετῆς ἀφικόμενος; Χρυ. περὶ τὰ πρῶτα κατὰ φύσιν καταγενήσομαι. λέγω δὲ πλοῦτον, ὑγίειαν, καὶ τὰ τοιαῦτα. πρότερον δὲ ἀνάγκη πολλὰ προπονῆσαι, λεπτογράφοις βιβλίοις παραθηγόντα τὴν ὄψιν, καὶ σχόλια συναγείροντα, καὶ σολοικισμῶν ἐμπιπλάμενον, καὶ ἀτόπων ῥημάτων. καὶ τὸ κεφάλαιον, οὐ θέμις γενέσθαι σοφὸν, x ἢν μὴ τρεῖς ἐφεξῆς τοῦ ἐλλεβόρου πίῃς. Αγο. γενναῖά σου ταῦτα, καὶ δεινῶς ἀνδρικά. τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι, καὶ τοκογλύφον, καὶ γὰρ τάδε ὁρῶ σοι προσόντα, τί φῶμεν, ἀνδρὸς ἤδη πεπωκότος τὸν ἐλλέβορον, καὶ τελείου πρὸς ἀρετήν; Χρυ. ναί. μόνῳ οὖν τὸ δανείζειν πρέποι ἂν τῷ σοφῷ. ἐπεὶ γὰρ ἴδιον αὐτοῦ συλλογίζεσθαι, τὸ δανείζειν δὲ, καὶ λογίζεσθαι τοὺς τόκους πλησίον εἶναι δοκεῖ τοῦ συλλογίζεσθαι, μόνου ἂν εἴη τοῦ σπουδαίου καθάπερ ἐκεῖνο, καὶ τοῦτο. καὶ οὐ μόνον γε ἁπλῶς. ὥσπερ οἱ ἄλλοι τοὺς τόκους, ἀλλὰ καὶ τούτων ἑτέρους τόκους λαμβάνειν. ἢ γὰρ ἀγνοεῖς ὅτι τῶν τόκων οἱ μέν, εἰσι

ſermonem audies. Reſponde m hi. noſti-ne tuum patrem? *M cat.* Maximè. *Chry.* Quid i tur? ſi prope te ſtatuerem que piam opertum, atque interro rem: Noſti-ne hunc? quid di res? *Mercat.* Scilicet, me n noſſe. *Chry.* Atque hic tuus e pater. Itaque ſi iſtum non no palam eſt te patrem tuum n noſſe. *Mercat.* Nequaquam ſi ipſum detexeris, verum r vero. Sed quiſnam tuæ ſapi tiæ eſt finis? aut quid facturus ſi ad virtutis faſtigium perve ris? *Chry.* In his quæ natura p ma ſunt, verſabor, dico di tias, ſanitatem, & ſimilia. S priùs oportet multos labores i pendere, libris exiguis literis d ſcriptis oculos admovendo, i terpretationes congerendo, que ſolœciſmis atque abſur vocibus implendo. In ſumm te ſapientem fieri fas non e quin ter ex ordine helleboru biberis. *Mercat.* Egregia ſu iſta tua, fortique viro dign Verùm meticuloſum eſſe fœn ratorem (hoc enim tibi ine video) num dicemus eſſe v qui helleborum biberit, & j ſtam virtutis magnitudinem a tigerit? *Chry.* Maximè: ſolu enim ſapientem fœnus exerce decet. Quandoquidem enim i lius proprium eſt ſyllogiſmis co cludere, fœnerari autem & uſ ras computare, atque ſyllogiſm concludere, parum differre viden tur, hoc etiam, ut & illud, ſoli ſtudioſo competit: nec illum ſimplici ter fœnus, quemadmodum alii ſolent, accipere decet, verùm etian alterius quoque fœnoris fœnus. Niſi fortè ignoras fœnus aliud eſſe pri mum

x Ἢν μὴ τρεῖς] De his Hellebori potionib. dixi ad Petro. *Bourd.*

x Αγ

ρῶτοι τινὲς, οἱ δὲ, δεύτεροι, καθάπερ αὐτῶν ἐκείνων ἀπόγονοι. ὁρᾷς δῆτα καὶ τὸν συλλογισμὸν ὁποῖά φη-, εἰ τὸν πρῶτον τόκον λήψεται, ἡ τὸν δεύτερον. ἀλλὰ μὴν καὶ τὸν ρῶτον λήψεται, ἄρα καὶ τὸν δεύτε-ν. Αγο. οὐκοῦν καὶ μισθῶν πέρι αὐτὰ φῶμεν, οὓς σὺ λαμβάνεις ὶ τῇ σοφίᾳ παρὰ τῶν νέων, καὶ δῆν ὅτι μόνος ὁ σπουδαῖος μισθὸν ὶ τῇ ἀρετῇ λήψεται; Χρυ. μανθάνεις. οὐ γὰρ ἐμαυτοῦ εἵνεκα λαμβάνω, τοῦ δὲ διδόντος αὐτοῦ χάριν. ὶ γάρ ἐστιν ὁ μὲν τις ἐκχύτης, ὁ, περιεκτικὸς, ἐμαυτὸν μὲν ἀσκῶ ι περιεκτικὸν, τὸν δὲ μαθητὴν, χύτην. Αγο. καὶ μὴν τοὐναντίον ης, τὸν νέον μὲν εἶναι περιεκτικὸν, δὲ τὸν μόνον πλούσιον, ἐκχύτην. ου. σκώπτεις ὦ οὗτος. ἀλλ' ὅρα σε ἀποτοξεύσω ἀναποδείκτῳ λογισμῷ. Αγο. καὶ τί δεινὸν ἀπὸ βέλους; Χρυ. ἀπορία, καὶ σιω-, καὶ διαστραφῆναι τὴν διάνοιαν. μέγιστον, ἢν ἐθέλω τάχιστά σε οδείξω λίθον. Αγο. πῶς λίθον; γὰρ Περσεὺς ὦ βέλτιστε εἶναί μοι εῖς. Χρυ. ὧδέ πως. ὁ λίθος σῶ- ἐστί; Αγο. ναί. Χρυ. τί δὲ, τὸ ον οὐ σῶμα; Αγο. ναί. Χρυ. σὺ, ζῶον; Αγο. ἔοικα γοῦν. Χρυ. θος ἄρα εἶ, σῶμα ὤν. Αγο. μηιμῶς. ἀλλ' ἀνάλυσόν με πρὸς τοῦ ιὸς, καὶ ἐξ ὑπαρχῆς ποίησον ἄνωπον. Χρυ. οὐ χαλεπὸν, ἀλλ' ἔμαλιν ἴσθι ἄνθρωπος. εἰπὲ γάρ μοι, ᾶν σῶμα, ζῶον; Αγο. οὔ. Χρυ. δὲ, λίθος, ζῶον; Αγο. οὔ. Χρυ. δὲ, σῶμα εἶ; Αγο. ναί. Χρυ. μα δὲ ὤν, ζῶον εἶ; Αγο. ναί. Χρυ.

mum, aliud ſecundum, velut quandam illius progeniem. Vides autem quid ſyllogiſmus quidam concludat. Si primum fœnus acceperit, accipiet ſecundum. Atqui primum accipiet, Ergo & ſecundum. *Mercat.* Num ergo & de mercede, quam pro ſapientiæ diſciplina à juvenibus accipis, ſimilia dicamus? & ſit manifeſtum ſolum ſtudioſum pro virtute mercedem accepturum eſſe. *Chry.* Intelligis. Certè non mea cauſa, ſed dantis gratia accipio. Cùm enim alius ſit effuſor, alius comprehenſor, me quidem ipſum, ut ſim comprehenſor, præparo, diſcipulum verò ut fiat effuſor. *Mercat.* At tu contrarium dixiſti, juvenem eſſe comprehenſorem, te verò qui ſolus dives es, effuſorem. *Chry.* Heus tu ſcommate me perſtringis. Sed vide tu ne te petam indemonſtrabili ſyllogiſmo? *Mercat.* Quid verò mali ex hoc telo accidet? *Chry.* Dubitatio, & ſilentium, mentiſque ſubverſio. Quod autem eſt maximum, ſi voluero, te celerrimè in lapidem convertam. *Mercat.* Quomodo lapidem me feceris? neque enim Perſeus, ô bone, mihi eſſe videris. *Chry.* Hoc modo. Lapis eſt corpus. *Mercat.* Certè. *Chry.* Quid verò? nonne & animal eſt corpus? *Mercat.* Maximè. *Chry.* Tu verò, nonne es animal. *Mercat.* Sic videtur. *Chry.* Lapis igitur es, cùm ſis corpus. *Mercat.* Nequaquam: ſed me per Iovem lve, & de novo fac hominem. *Chry.* Non eſt factu difficile: iare rurſus ſis homo. Dic enim mihi. Nonne omne corpus animal eſt? *Mercat.* Non. *Chry.* An verò lapis, animal eſt? *Mercat.* on. *Chry.* Tu verò corpus-ne es? *Mercat.* Maximè. *Chry.* orpus autem cum ſis, animal-ne es? *Mercat.* Maximè. *Chry.*

 Ergo

οὐκ ἄρα λίθος εἶ, ζῶόν γε ὤν. Αγο. εὖγε ἐποίησας, ὡς ἤδη μου τὰ σκέλη καθάπερ τῆς Νιόβης ἀπεψύχετο, καὶ πάγια ἦν. ἀλλὰ ὠνήσομαί γέ σε. πόσον ὑπὲρ αὐτοῦ καταβαλῶ; Ερ. μνᾶς δώδεκα. Αγο. λάμβανε. Ερ. μόνος δ' αὐτὸν ἐώνησαι; Αγο. μὰ Δί', ἀλλ' οὗτοι πάντες, οὓς ὁρᾷς. Ερ. πολλοί γε, καὶ τοὺς ὤμους καρτεροὶ. καὶ τοῦ θερίζοντος λόγου ἄξιοι. Ζ. μὴ διάτριβε. ἄλλον κάλει. Ερ. τὸν περιπατητικόν σε φημὶ, τὸν καλὸν, τὸν πλούσιον. ἄγε δὴ, ὠνήσασθε τὸν συνετώτατον, τὸν πάντα ὅλως ἐπιστάμενον. Αγο. ποῖος δέ τις ἐστί; Ερ. μέτριος. ἐπιεικής. ἁρμόδιος τῷ βίῳ. τὸ δὲ μέγιστον, διπλοῦς. [1] Αγο. πῶς λέγεις; Ερ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν φαινόμενος, ἄλλος δὲ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν, μέμνησο, τὸν μὲν, ἐσωτερικὸν, τὸν δὲ, ἐξωτερικὸν καλεῖν. Αγο. τί δὲ γινώσκει μάλιστα; Ερ. τρία εἶναι τὰ ἀγαθὰ, ἐν ψυχῇ, ἐν σώματι, ἐν τοῖς ἐκτός. Αγο. ἀνθρώπινα φρονεῖ. πόσου δέ ἐστιν; Ερ. εἴκοσι μνῶν. Αγο. πολὺ λέγεις. Ερ. οὐκ ὦ μακάριε. καὶ γὰρ αὐτὸς ἔχειν τι ἀργύριον δοκεῖ. ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος. ἔτι δὲ εἴσῃ αὐτίκα μάλα παρ' αὐτοῦ πόσον μὲν ὁ κώνωψ βιοῖ τὸν χρόνον, ἐφ' ὅσον δὲ βάθος ἡ θάλασσα ὑπὸ τοῦ ἡλίου καταλάμπεται, καὶ ὁποία τις ἐστὶν ἡ ψυχὴ τῶν ὀστρέων. Αγο. Ἡράκλεις τῆς ἀκριβολογίας. Ερ. τί δὲ, εἰ ἀκούσοις ἄλλα πολλὰ τούτων ὀξυδερκέστερα, γονῆς

Ergo non es lapis, animal cùm ſis. *Mercat.* Euge effeceras ut jam mea crura non aliter ac Niobes refrigerata & ſaxea facta eſſent. Attamen te emam. Quantum pro ipſo numerabo? *Merc.* Duodecim minas. *Mercat.* Accipe. *Merc.* Solus-ne ipſum emiſti? *Mercat.* Non per Iovem: verùm illi omnes quos vides. *Merc.* Certè multi ſunt iique validis humeris, & colligente ſermone digni? *Iup.* Ne tempus teras: alium accerſe. *Merc.* Te Peripateticum accerſo, formoſum, divitem. Agite, emite hunc prudentiſſimum, qui omnia omnino ſcit. *Mercat.* Qualiſnam ille eſt. *Merc.* Modeſtus, æquus, vita bene compoſita: quodque maximum eſt, duplex. *Mercat.* Quid dicis? *Merc.* Alius quidem foris apparet, quàm intus eſſe videtur. Itaque ſi emas ipſum, memento internum hunc, externum illum appellare. *Mercat.* Quid verò potiſſimum novit? *Merc.* Novit triplicia eſſe bona, animæ ſcilicet, corporis, & rerum externarum. *Mercat.* Humana ſapit, ſed quanti venditur? *Merc.* Viginti minis. *Mercat.* Multum certè dicis. *Merc.* Nequaquam ô beate: etenim pecuniam aliquam habere ipſe videtur. Itaque non nimis citò ipſum emeris. Præterea autem protinus ab eo diſces quandiu vivat culex, & quàm profundè mare à ſole illuſtretur, & qualis ſit oſtrearum anima. *Mercat.* Hercle quanta argutia! *Merc.* Quid ſi audias alia multa his acutiora, de ſemine,

1 Αγο. πῶς λέγεις; ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοθεν] Excidit, aut potius male trajecta eſt notatio perſonæ Mercurii. Eſſe debet. Αγο. πῶς λέγεις; Ερ. ἄλλος μὲν ὁ ἔκτοσθεν. Deinde ubi notata Mercurii perſona, delenda eſt ἐκ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ; Ερ. ὥστε ἢν πρίῃ αὐτὸν &c. Relege ἐκ ὁ ἔντοσθεν εἶναι δοκεῖ ὥς τε ἦν. Marc.

1 Ὄνος

πέρ, καὶ γενέσεως, καὶ τῆς ἐν
ς μήτραις τῆς ἐμβρύων πλάσι-
; καὶ ὡς ἄνθρωπος μὲν γελαστικὸν,
ν@ δὲ οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταί-
μον, οὐδὲ πλωϊζόμενον; Αγ.
σεμνά φὴς, καὶ ὀνησιφόρα τὰ
ήματα. ὥστε ὠνοῦμαι αὐτὸν εἴκο-
Ερ. εἶεν. τίς λοιπὸς ἡμῖν ² κα-
έλειπται; ὁ σκεπτικὸς οὗτος.
ὁ Πυῤῥίας, πρόσιθι, καὶ ἀπο-
ύτου κατὰ τάχος. ἤδη μὲν ὑπορ-
σιν οἱ πολλοὶ, καὶ ἐν ὀλίγοις ἡ
σις ἔσται. ὅμως δὲ, τίς καὶ τοῦ-
ὠνεῖται; Αγ. ἔγωγε. ἀλλ' οὖν
ῶτον εἰπέ μοι, σὺ τί ἐπίστασαι;
λόσοφ@. οὐδέν. Αγ. πῶς τοῦτ'
ηθα; Φι. ὅτι οὐδὲν ὅλως εἶναί
δοκεῖ. Αγ. οὐδὲ ἡμεῖς ἄρα
μὲν τινές; Φι. οὐδὲ τοῦτο οἶδα.
οὐδ' ὅτι σὺ τίς ὢν τυγχάνεις;
πολὺ μᾶλλον ἔτι τοῦτ' ἀγνοῶ.
ὢ τῆς ἀπορίας. τί δαί σοι τὰ
μια ταυτὶ βούλεται; Φι. ζυγο-
ῶ ἐν αὐτοῖς τοὺς λόγους, καὶ
ς τὸ ἴσον ἀπευθύνω. καὶ ἐπει-
ἀκριβῶς ὁμοίους τε καὶ ἰσοβα-
ς ἴδω, τότε δὴ ἀγνοῶ τὸν ἀληθέ-
ον. Αγ. τῶν ἄλλων δὲ, τί ἂν
άττοις ἐμμελῶς; Φι. τὰ πάντα
ὴν δραπέτην μεταδιώκειν. Αγ.
δαὶ τοῦτό σοι ἀδύνατον; Φι. ὅτι
αγε, οὐ καταλαμβάνω. Αγ.
ότως. βραδὺς γὰρ, καὶ νωθής τις
αι δοκεῖς. ἀλλὰ τί σοι τὸ τέλος τῆς
στάσεως; Φι. ἡ ἀμαθία, καὶ
μήτε ἀκούειν, μήτε ὁρᾶν. Αγ.
οῦν καὶ κωφὸς ἅμα, καὶ τυφλὸς
αι λέγεις. Φι. καὶ ἄκριτός γε
σθέτι, καὶ ἀναίσθητος. καὶ
ως, τοῦ σκώληκος οὐδὲν διαφέρων.
ὠνητέος εἶ διὰ ταῦτα. πόσου

ne, & generatione, deque embryonis in utero formatione, utque riſibilis eſt homo, non riſibilis autem aſinus, neque ad ædificandum, neque ad navigandum habilis? *Mercat.* Plane admiranda, & utilia præcepta narras. Itaque viginti minis ipſum emam. *Merc.* Eſto. Quis adhuc reliquus eſt? Iſte Scepticus: Accede tu Pyrrhia, ſtatim proclamandus es: multi jam effluunt, & in paucis erit venditio. Verumtamen quis emet iſtum? *Mercat.* Ego. Sed primùm dic mihi, tu quid noſti? *Phil.* Nihil. *Mercat.* Quid ita? *Phil.* Quia nihil omnino mihi videtur exiſtere. *Mercat.* Nos verò nihil-ne ſumus? *Phil.* Neque hoc ſcio. *Mercat.* Neque tu es aliquis? *Phil.* Hoc multo etiam magis ignoro. *Mercat.* O ignorantiam! Verùm quid ſibi volunt hæ ſtateræ. *Phil.* Sermones in illis trutino, & ad æqualitatem redigo: poſtquam autem eos exquiſitè ſimiles, & æqualis eſſe ponderis cognovero, tunc quis horum verior ſit, ignoro. *Mercat.* Ex aliis autem rebus, quid compoſitè facere ſoles? *Phil.* Omnia facio, præterquam quod fugitivos non perſequor. *Mercat.* Quid? anne hoc tibi impoſſibile eſt? *Phil.* Quia, ô bone, non comprehendo. *Mercat.* Rectè, tardus enim & piger videris eſſe. Verùm quis tibi ſcientiæ eſt finis. *Phil.* Ignorantia: & nihil videre neque audire. *Mercat.* Ergo te ſurdum ſimul & cæcum dicis. *Phil.* Imò judicio etiam & ſenſu careo: leviter nihil à verme differo. *Mercat.* Propterea emendus es. Quanti

1 Ὄν@ οὐ γελαστικὸν] Contra diſputat Theod. Marcil. ad Perſ. *Bourd.*
2 Καταλέλειπται] Angl. καταλείπεται. Idem.

τοῦτον ἄξιον χρὴ φάναι; Ερ. μνᾶς ἀττικῆς. Αγ. λάμβανε. τί φὴς ὦ οὗτος, ἐπριάμην σε; Φι. ἄδηλον. Αγ. μηδαμῶς. ἐώνημαι γὰρ, καὶ τἀργύριον κατέβαλον. Φι. ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. Αγ. καὶ μὴν ἀκολούθει μοι, καθάπερ χρὴ ἐμὸν οἰκέτην. Φι. τίς οἶδεν εἰ ἀληθῆ ταῦτα φής; Αγ. ὁ κῆρυξ, καὶ ἡ μνᾶ, καὶ οἱ παρόντες. Φι. πάρεισι γὰρ ἡμῖν τινες; Αγ. ἀλλ' ἔγωγέ σε ἤδη ἐμβαλὼν ἐς τὸν μύλωνα, πείσω εἶναι δεσπότης κατὰ τὸν χείρω λόγον. Φι. ἐπέχω περὶ τούτου. Αγ. μὰ Δί', ἀλλ' ἤδη γε ἀπεφηνάμην. Ερ. σὺ μὲν παῦσαι ἀντιτείνων, καὶ ἀκολούθει τῷ πριαμένῳ. ὑμᾶς δ' ἐς αὔριον παρακαλοῦμεν. ἀποκηρύξειν γὰρ τοὺς ἰδιώτας, καὶ βαναύσους, καὶ ἀγοραίους βίους μέλλομεν.

ti facis illum? *Merc.* Attica mina. *Mercat.* Accipe. heus tu quid dicis: te ne emi? *Phil.* Incertum eſt. *Mercat.* Nequaquam emi enim, & pecuniam numeravi. *Phil.* Iudicium ſuſpendo hac de re, & eam conſidero. *Mercat.* Atqui ſequere me ut famulum decet. *Phil.* Quis ſcit num vera dicas? *Mercat.* Præco, mina, & qui adfuerunt. *Phil.* An aliqui etiam nobiſcum ſunt? *Mercat.* At ego te jam conjectum in piſtrinum, adducam ut credas me tuum eſſe herum, ſecundum pejorem cauſam. *Phil.* Hac de re aſſenſionem etiam retineo. *Mercat.* Sed per Iovem jam oſtendi. *Merc.* Tu quidem deſine obniti, & eum qui te emit, ſequere. Vos autem cras advocabimus. Etenim idiotas, & fabriles, vileſque vitas proclamaturi ſumus.

ΑΛΙΕΥΣ, Η ΑΝΑΒΙΟΥΝΤΕΣ.

PISCATOR, SEV REVIVISCENTES.

ARGVMENTVM.

Hic Dialogus, quaſi quædam Apologia ſuperioris eſt, quantum ad Luciani perſonam attinet. Exponit enim ille cauſam hic, cur toties in philoſophos invehatur: Nempe quòd plerique ſimulato nomine, pro veris falſos ſe gerant, quæſtumque magis, quàm virtutem ſectentur. Series argumenti ita ſe habet: Finguntur Philoſophi illi vetuſtiores, Pythagoras, Socrates, Plato, Ariſtoteles, Chryſippus, Diogenes, atque alii, ad ulciſcendum Lucianum, cum propter alia convicia, tum quòd proximo Dialogo venales eos propoſuerat, idque etiam viliſſimo precio, ab inferis redire, ac reviviſcere, commeatu in unum diem impetrato. Qui cùm illum ſaxis perſecuti, in fugam converſum cepiſſent, occidere primùm ſtatuerunt. Ille verò provocando ad ipſam Philoſophiam, eoque obtento, ut cauſſam ſibi dicere liceret, poſtquam à Diogene, ut pote Cynico, & cæteris liberiore, communi omnium nomine accuſatus eſſet, tanquam qui contume-

tumelioſiſſimè omnes Philoſophiæ cultores, viros de tota virtute & rebus mortalium optimè meritos, proſcidiſſet, ita ſeſe defendit, ut diceret ſe minimè negare objecta, ſed conſilio & ratione adductum, & hæc, & plura etiam his feciſſe: non quidem in veros Philoſophos, ſed in eos, qui nomine tantum illo ſeſe jactarent, cùm interim non modo Philoſophiam veram ignorarent, ſed plane diverſa etiam à præceptis & regulis illius factitarent. Proinde ſe non modò ſupplicio nullo dignum eſſe, ſed contrà etiam præmiis, tanquam veræ Philoſophiæ amatorem, atque aſſertorem, donari debere. Hoc Iudicio peracto, cum ille non ſolùm ab accuſatione liberatus, verum etiam in ſocietatem eorum, à quibus antè accuſabatur, aſcitus fuiſſet, à Philoſophia deinceps & falſi illi Philoſophiæ ſimulatores citantur, ut ſuæ profeſſionis cauſam redderent. Qui cùm judicium hoc omnes fermè declinaſſent, mittitur Lucianus unà cum Elencho, ut illos inquirant, ac bonos quidem honoribus afficiant, malos autem adempto habitu ſtigmate inurant. Sed priusquam id fieret, Lucianus ſeu Parrhiſiades (ita enim ſeſe apud Philoſophiam appellat) puta quò jam reipſa comprobaret, quod verbis antea dixerat, accepto hamo, eoque auro, carycis & placentis abſcondito, quaſi piſcator aliquis, allectos & attractos ſimulatores iſtos capit, captos autem de communi reliquorum conſenſu de ſaxo præcipites mittit. Habet autem Dialogus hic duos titulos, quorum alter ab iis, quæ à principio geruntur nomen accepit, alter ab exitu ſeu Cataſtrophe, ſumptus eſt. Simillimuſque quod ad argumentum & ejus tractationem attinet; alicui veteris Comœdiæ fabula eſt.

ΣΩΚΡΑΤΗΣ.

Βάλλε, βάλλε τὸν κατάρατον τοῖς ἀφθόνοις λίθοις. ἐπίβαλλε τῶν βώλων. προσεπίβαλλε καὶ τῶν ὀστράκων. παῖε τοῖς ξύλοις τὸν ἀλιτήριον. ὅρα μὴ διαφύγῃ. καὶ σὺ ὦ Πλάτων, βάλλε. καὶ σὺ ὦ Χρύσιππε, καὶ σύ. πάντες ἅμα συνασπίσωμεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς πήρη πήρηφιν ἀρήγῃ, βάκτρα δὲ βάκτροις. κοινὸς γὰρ πολέμιος, καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα ἡμῶν οὐχ ὕβρισε. σὺ δὲ ὦ Διόγενες, εἴ ποτε ἄλλοτε, χρῶ

SOCRATES.

Impete, impete crebris lapidibus hunc execrandum, inceſſe glebis, inceſſe præterea teſtis, percute fuſtibus calumniatorem. Vide ne effugiat: & tu Plato, impete, & tu Chryſippe, & tu: omnes ſimul in illum obarmemur. [2] *Pera ut reddat opem peræ, baculuſque bacillo:* ſiquidem communis eſt hoſtis, nec è nobis eſt quiſpiam quem injuria non affecerit. Tu verò ô Diogenes, ſi unquam aliàs utere baculo,

1 Βάλλε] In hunc dialogum Brodæus Miſcellaneis c. XXII. lib. III. *Marc.*
2 *Pera ut reddat opem*] Alludit ad hunc Homericum verſum Iliad. 16.
Ὡς φρήτη φρήτῃσιν ἀρήγῃ, φῦλα δὲ φύλοις. Cogn.

τῷ ξύλῳ, μηδὲ ἀνῇς. διδότω τὴν ἀξίαν, βλάσφημος ὤν. τί τοῦτο; κεκμήκατε ὦ Ἀρίστιππε. καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. [1] ἔστε σοφοί, μνήσασθε δὲ θούριδος ὀργῆς. Ἀριστότελες, ἐπισπούδασον ἔτι θᾶσσον. καλῶς ἔχει. ἑάλωκε τὸ θηρίον. εἰλήπταμέν σε ὦ μιαρέ. εἴσῃ γοῦν αὐτίκα οὕς τινας ὄντας ἡμᾶς, ἐκακηγόρεις. τῷ τρόπῳ δέ τις αὐτὸν καὶ μετέλθοι; ποικίλον γάρ τινα ἐπινοῶμεν θάνατον κατ' αὐτοῦ, πᾶσιν ἡμῖν ἐξαρκέσαι δυνάμενον. καθ' ἕκαστον ἑπτάκις γοῦν δίκαιός ἐστιν ἡμῖν ἀπολωλέναι. Πλάτων. ἐμοὶ μὲν, ἀνεσκολοπίσθαι δοκεῖ αὐτὸν νὴ Δία, [2] μαστιγωθέντα γε πρότερον. [3] τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω, τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμήσθω. σοὶ δὲ τί Ἐμπεδόκλεις, δοκεῖ; Ἐμπεδοκλῆς. ἐς τοὺς κρατῆρας ἐμπεσεῖν αὐτὸν, ὡς μάθοι μὴ λοιδορεῖσθαι τοῖς κρείττοσι. Πλα. καὶ μὴν ἄριστον ἦν καθάπερ τινὰ Πενθέα, ἢ Ὀρφέα, [4] λακιστὸν ἐν πέτραισιν εὑρέσθαι μόρον, ἵνα ἂν καὶ μέρος αὐτοῦ ἕκαστος ἔχων, ἀπαλλάττοιτο. Λουκια. μηδαμῶς, ἀλλὰ πρὸς ἱκεσίου φείσασθέ μου. Σω. ἄραρεν. οὐκ ἂν ἀφεθείης ἔτι. ὁρᾷς δὲ δὴ καὶ τὸν Ὅμηρον ἃ λέγει, ὡς Οὐκ ἔστι λέουσι καὶ ἀνδράσιν ὅρκια πιστά. Λου. καὶ μὴν καθ' Ὅμηρον ὑμᾶς καὶ αὐτὸς ἱκετεύσω. αἰδέσησθε γὰρ ἴσως τὰ ἔπη, καὶ οὐ παρόψεσθε ῥαψῳδή-

culo, nec remittas: dignas co viciator ille pœnas luat. Qu hoc rei eſt? Numquid Ariſtippe defeſſi eſtis? atqui non oport bat: *Eſte cati, memores vehe mentis & iræ.* Ariſtoteles mag propera, bene habet: capta e fera. Prehendimus te ſceleſte. Quare protinus intelliges quo nam viros maledictis laceſſiveri. Sed quo quis pacto ipſum ulciſcatur, varium quoddam mortis genus in ipſum excogitemus, quo nobis omnibus ſatisfacere poſſit: æquum eſt ut ſepties ſaltem ſingulis nobis pereat. *Plat.* Mihi quidem cruci videtur ſuffigendu ubi priùs fuerit flagris cæſus, erutique ipſi oculi, & in multas partes abſciſſa lingua. Tibi vero quid videtur Empedocles? *Emped.* In crateras Ætnæ præcipitandus eſt, ut preſtantiores conviciis diſcat non laceſſere. *Plat.* Quinimo eſſet optimum ut Penthei vel Orphei inſtar inter ſaxa dilaniatus inveniretur, ut quiſque particulam ejus habens, diſcederet. *Lucian.* Minimè. Verùm mihi parcatis obſecro per ſupplicem Iovem. *Socr.* Placuit: non dimitteris amplius. Homerum audis quid dicat: *Non eſt tuta fides hominum generique leonum.* *Lucian.* Atqui ex Homero vos ipſos orabo: nam fortè carmina ejus reverebimini, meque verſus recitantem non ſpernetis:

Ac-

1 Ἐστὲ σοφοὶ] Parod. Homer. quales hic multæ: Homerus ἐστὲ φίλοι. Bourd.

2 Μαστιγωθέντα πρότερον] Omnia hæc in interprete turbata. μαστίγωσις ante crucem nota. Sic apud Dion. Hal. 5. & tangunt litteræ ſacræ. *Idem.*

3 Τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκεκόφθω] Hos ſolebant candenti ferro perforare ut alii docuerunt ex Parthenii cap. 20. *Idem.*

4 Λακιστὸν] Ex Euripide. Cætera Homerica ſunt ex 7. & 10. Iliad. *Idem.* Λακιστὸν ἐν πέτραισιν] Brodæus, κάκιστον. Fallitur. λακιστὸν μόρον Lucianus dixit admodum ſignanter, exprimens mortis genus quo diſcerpti magno ſtrepitu Pentheus & Orpheus. *Marc.*

1 Ἀνά-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…τά με. ζωγρεῖτ' οὐ κακὸν ἄνδρα, …ι ἄξια δέχθε ἄποινα, χαλκόν …, χρυσόν τε, τὰ δὴ φιλέουσι …φοί περ. Πλ. ἀλλ' οὐδὲ ἡμεῖς ἀ-…ορήσομεν πρὸς σὲ ὁμηρικῆς ἀντι-…γίας. ἄκουε δή, Μὴ δή μοι φύ-… γε κακηγόρε βάλλεο θυμῷ, χρυ-…περ λέξας, ἐπεὶ ἵκεο χεῖρας ἐς …ᾶς. Λου. οἴμοι τῶν κακῶν. ὁ μὲν …μηρος ἡμῖν ἄπρακτος, ἡ μεγί-… ἐλπίς. ἐπὶ τὸν Εὐριπίδην δή μοι …ταφευκτέον. τάχα γὰρ ἂν ἐκεῖ-…ς σώσειέ με. Μὴ κτεῖναι τὸν ἱκέ-…ην. οὐ γὰρ θέμις κτανεῖν. Πλα. τί …οὐχὶ κἀκεῖνα Εὐριπίδου ἐστίν, Οὐ …νὰ πάσχειν, δεινὰ τοὺς εἰργασμέ-…ς; Λου. νῦν οὖν ἕνεκα ῥημάτων …τενεῖτέ με; Πλα. νὴ Δία. φησὶ …ῦν ἐκεῖνος αὐτός, Ἀχαλίνων στο-…μάτων, ἀνόμου τ' ἀφροσύνας, τὸ …λος δυστυχία. Λου. οὐκοῦν ἐπειδὴ …δοκται πάντως ἀποκτιννύναι, καὶ …δεμία μηχανὴ τὸ διαφυγεῖν με, …ρετε τοῦτο γοῦν εἴπατέ μοι, οἵ-…ες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες [1] ἀ-…κεστον πρὸς ἡμῶν, ἀνήκεστα ὀργί-…ζεσθε, καὶ ἐπὶ θανάτῳ συνειλήφα-… με; Πλα. ἅτινα μὲν εἴργασαι ἡ-…μᾶς τὰ δεινά, σεαυτὸν ἐρώτα ὦ κά-…κιστε, [2] καὶ τοὺς καλοὺς ἐκείνους σου …λόγους, ἐν οἷς φιλοσοφίαν τε αὐ-…τὴν κακῶς ἠγόρευες, καὶ ἐς ἡμᾶς …ὕβριζες, ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἀποκη-…ρύττων σοφοὺς ἄνδρας. καὶ τὸ μέ-…γιστον, ἐλευθέρους. ἐφ' οἷς ἀγανακ-…τήσαντες, ἀνεληλύθαμεν ἐπὶ σέ, παραιτησάμενοι πρὸς ὀλίγον τὸν Ἀϊ-…δωνέα, Χρύσιππος οὑτοσί, καὶ Ἐ-…πίκουρος, καὶ Πλάτων ἐγώ, καὶ …Ἀριστοτέλης ἐκεῖνος, καὶ ὁ σιω-

Accipite æs, aurumque viris ſapientibus ultro, Munera grata, bonumque virum me prendite vivum. *Plat.* Verùm neque nobis adverſum te Homerica deerit reſponſio. Audi igitur: *Nec mihi mente fugam tu perſuadere valebis, Poſtquam te teneo, licet aurea verba loquaris.* *Lucian* Hei malorum, ſiquidem ſpes maxima Homerus nos fruſtratur. Ad Euripidem igitur mihi confugiendum, forſan enim ille me ſervaverit: *Ne ſupplicem occide, eſt nefas occidere.* *Plat.* Quid vero? nonne & illa ſunt Euripidis? *Par eſt mala pati qui patraverunt mala.* *Lucian.* Nunc ergo verba propter hæc me occiditis? *Plat.* Rectè per Iovem: idem enim inquit, *Effrænioris & exlegis dementiæ extremum infœlicitas occupat.* *Lucian.* Proinde quoniam omnino me interficere decreviſtis, nullumque mihi reſtat effugium, agite hoc ſaltem mihi indicate, quinam ſitis, aut quid tam atrox à nobis perpeſſi, atrociter iraſcamini, meque occidendum comprehenderitis. *Plat.* Quibus nos affeceris contumeliis, à te ipſo ſceleratiſſime perquire, & à tuis bellulis ſermonibus, in quibus & Philoſophiam ipſam maledictis petiiſti, noſque contumeliis laceſſiviſti, cùm tanquam ex foro ſapientes viros, & quod maximum eſt, liberos, venderes. Quare indignati, impetrata à Plutone venia, adverſus te prodiimus, Chryſippus iſte, & Epicurus, & ego Plato, & Ariſtoteles ille, & ſilens iſte

1 Ἀνήκεστα] Angl. ἀμείλικτα. Bourd.
2 Καὶ τοὺς καλοὺς] Angl. ἐπὶ τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους. Sanior ſcripta lectio …um Ironia. *Idem.*

πῶν οὗτος Πυθαγόρας, καὶ Διογένης, καὶ ἅπαντες, ὁπόσους διέσυρες ἐν τοῖς λόγοις. Λου. ἀνέπνευσα. οὐ γὰρ ἀποκτενεῖτέ με, εἰ μάθητε ὁποῖος ἐγὼ περὶ ὑμᾶς ἐγενόμην. ὥστε ἀπορρίψατε τοὺς λίθους. μᾶλλον δὲ φυλάττετε. χρήσεσθε γὰρ αὐτοῖς κατὰ τῶν ἀξίων. Πλα. ληρεῖς. σὲ δὴ χρὴ τήμερον ἀπολωλέναι. καὶ ἤδη γε [1] λάϊνον ἕσσο χιτῶνα κακῶν ἕνεχ', ὅσσα ἔοργας. Λου. καὶ μὴν ὦ ἄριστοι, ὃν ἐχρῆν μόνον ἐξ ἁπάντων ἐπαινεῖν οἰκεῖόν τε ὑμῖν ὄντα, καὶ εὔνουν, καὶ ὁμογνώμονα, καὶ εἰ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, κηδεμόνα τῶν ἐπιτηδευμάτων, εὖ ἴστε ἀποκτενοῦντες, ἢν ἐμὲ ἀποκτείνητε, τοσαῦτα ὑπὲρ ὑμῶν πεπονηκότα. ὁρᾶτε γοῦν [2] μὴ τὸ τῶν νῦν φιλοσόφων αὐτὸ ποιῆτε, ἀχάριστοι, καὶ ὀργίλοι, καὶ ἀγνώμονες φαινόμενοι πρὸς ἄνδρα εὐεργέτην. Πλα. ὢ τῆς ἀναισχυντίας. καὶ χάριν σοι [3] τῆς κακηγορίας προσοφείλομεν; οὕτως ἀνδραπόδοις ἀληθῶς οἴει διαλέγεσθαι; ἢ καὶ εὐεργεσίαν καταλογιῇ πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τῇ τοσαύτῃ ὕβρει, καὶ παροινίᾳ τῶν λόγων; Λου. ποῦ γὰρ ἐγὼ ὑμᾶς, ἢ πότε ὕβρικα, ὃς ἀεὶ φιλοσοφίαν τε θαυμάζων διατετέλεκα, καὶ ὑμᾶς αὐτοὺς ὑπερεπαινῶν, καὶ τοῖς λόγοις, οὓς καταλελοίπατε, ὁμιλῶν. αὐτὰ γοῦν ἃ φημι ταῦτα, πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, καὶ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος, ἐπιδείκνυμαι τοῖς ἀνθρώποις; οἱ δὲ, ἐπαινοῦσι, καὶ γνωρίζουσιν ἑκάστου τὸ ἄνθος, ὅθεν, καὶ παρ' ὅτου, καὶ ὅπως ἀνελεξάμην. καὶ λόγῳ

iſte Pythagoras, & Diogenes, omneſque quotquot ſermonibus tuis inſectatus es. *Lucian.* Reſpiravi. Non enim me interficietis, ſi intellexeritis qualiſnam erga vos ego fuerim. Itaque abjicite lapides: imò potiùs aſſervate: vobis enim contra meritos uſui erunt. *Plat.* Nugaris: te certè hodie mori neceſſe eſt: jamque ob perpetrata ſcelera, lapideum induas amictum. *Lucian.* Atqui viri optimi, quem ſolum ex omnibus laudare oportebat, familiarem veſtrum, benevolum, conſentientem, ac niſi grave eſt ut dicam, ſtudiorum veſtrorum procuratorem, probè ſcitote vos interfecturos, ſi me interficiatis, qui tot labores pro vobis exantlavi. Videte igitur ne hujus temporis philoſophorum more faciatis, ingrati, iracundi, ac perfidi erga virum beneficum videamini. *Plat.* O impudentiam! Numquid tibi ob convitia gratiam debemus? verè hic cum mancipiis ſibi rem eſſe exiſtimat? an etiam tantam injuriam, & debacchationem verborum pro beneficio computabit? *Lucian.* Vbinam ego, vel quando injuria vos affeci? ego qui ſemper philoſophiam ſum admiratus, voſque ipſos laudibus extuli, & cum ſermonibus, quos reliquiſtis, aſſiduè ſum verſatus. Quin & hæc ipſa quæ dico unde quàm à vobis accepta, & apicularum more decerpta hominibus oſtendo? At illi laudant, & cognoſcunt uniuſcujuſque florem, unde, à quo, & quomodo collegerim; meque oratione ob hoc flo-

1 Λάϊνον ἕσσο] Iliad. 3. *Bourd.*
2 Μὴ τὸ τῶν] Angl. κατὰ τοὺς πολλοὺς τῶν νῦν φιλοσόφων. Idem.
3 Τῆς κακηγορίας] Angl. κατηγ. Idem.

Ἀφ'

ρ' ἐμὲ ζηλοῦσι τῆς ἀνθολογίας. τὸ
ἀληθὲς, ὑμᾶς, καὶ τὸν λειμῶνα
ὑμέτερον, οἳ τοιαῦτα ἐξηνθήκα-
ποικίλα, καὶ πολυειδῆ τὰς βα-
ις, εἴ τις ἀναλέξασθαί γε αὐτὰ
ίσαιτο, καὶ ἀναπλέξαι, καὶ
μόσαι, ὡς μὴ ἀπᾴδειν θάτε-
θατέρου, ἔσθ' ὅς τις οὖν ταῦτα
πεπονθὼς παρ' ὑμῶν, κακῶς ἂν
πεῖν ἐπιχειρήσειεν εὐεργέτας ἄν-
ας, [1] ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν;
κτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν Θάμυριν, ἢ τὸν
ὔρυτον εἴη τὴν φύσιν, ὡς ταῖς
ούσαις ἀντᾴδειν, παρ' ὧν εἴληφε
ὴν ᾠδὴν, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι ἐρίζει-
ιν, ἐναντία τοξεύων, καὶ ταῦτα,
τῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. Πλα. τοῦτο
ὦ γενναῖε, κατὰ τοὺς ῥήτορας εἴ-
ταί σοι. ἐναντιώτατον γοῦν ἐστι τῷ
άγματι, καὶ χαλεπωτέραν σοῦ ἐ-
δείκνυσι τὴν τόλμαν, εἴγε τῇ ἀ-
κίᾳ καὶ ἀχαριστίᾳ πρόσεστιν, ὃς
αρ' ἡμῶν τὰ τοξεύματα ὡς φὴς
βὼν, καθ' ἡμῶν ἐτόξευες, ἕνα
ῖτον ὑποθέμενος τὸν σκοπὸν, ἅπαν-
ς ἡμᾶς ἀγορεύειν κακῶς. τοιαῦτα
παρὰ σοῦ ἀπειλήφαμεν, ἀνθ' ὧν σοι
λειμῶνα ἐκεῖνον ἀναπετάσαντες,
ε [3] ἐκωλύομεν δρέπεσθαι, καὶ τὸ
ρὸν κόλπιον ἐμπλησάμενον, ἀπελ-
εῖν. ὥστε, διά γε τοῦτο μάλιστα,
καιος ἂν εἴης ἀποθανεῖν. Λου.
ρᾶτε; πρὸς ὀργὴν ἀκούετε, καὶ οὐ-
ὲν τῶν δικαίων προσίεσθε. καίτοι,
ὲ ἂν ᾠήθην ποτὲ ὡς ὀργὴ Πλά-
ωνος, ἢ Χρυσίππου, ἢ Ἀριστο-
έλους, ἢ τῶν ἄλλων ὑμῶν καθίκοιτο
ν. ἀλλά μοι ἐδόκει τεμόνοι δὴ,

florilegium commendant: imo verè vos ipſos, veſtrumque pratum, qui tot tamque varios, ac multiplicis coloris flores produxiſtis, quos ſiquis colligere, connectere, & concinnare norit, ita ut alterum ab altero non diſſonet, numquid qui tam egregiè à vobis affectus fuerit, viris benefactoribus obloqui conabitur, quorum gratia exiſtimationis alicujus eſſe reputatur? Ni ejuſdem naturæ, cujus Thamyris, vel [2] Eurytus, ut muſis occinat, à quibus canendi normam acceperit, vel Apollinem, idque jaculationis præceptorem, jaculando provocet. *Plat.* Hoc, ô generoſe, Rhetorum more dixiſti. Igitur rei maximè eſt contrarium, & proterviorem tuam audaciam indicat, ſiquidem injuriam atque ingratitudinem præ ſe fert, ſi cùm à nobis, ut fateris jacula acceperis, adverſus nos jaculatus es, hunc unum ſcopum obſervans, ut nos omnes conviciis laceſſas. Talem à te conſequimur gratiam, pro eo quod tibi pratum illud reſeravimus; nec ut decerperes, plenoque ſinu diſcederes, inhibuimus. Itaque ob id maximè dignus es qui moriaris. *Lucian.* An videtis? aures iræ præbetis: & quæ juſta ſunt minimè approbatis. Ego verò me nunquam in Platonis vel Chryſippi, vel Ariſtotelis vel aliorum veſtri ordinis iram incidere poſſe exiſtimaſſem. Verùm ſoli utique hinc

1 Ἀφ' ὧν] Angl. ἀφ' ὧν ἤδη τις εἶναι ἐδ. Bourd. Ἀφ' ὧν εἶναί τις ἔδοξεν] Ἀφ' ν εἰδέναι, & pagina eadem παρ' ὧν εἴληφε τὴν ᾠδήν. Et illud. διοτῆρι ὄντι τῆς τοξικῆς. Marc.

2 *Eurytus*] Artem jaculandi ſagittas ab Apolline accepit à quo deinde Hercules idicit. *Cogn.*

3 Ἐκωλύομεν] Angl. ἐκωλύσαμεν rectius. *Bourd.*

πόῤῥω εἶναι τοῦ τοιούτου. πλὴν ἀλλὰ μὴ ἄκριτόν γε ὦ θαυμάσιοι, μὴ δὲ πρὸ δίκης ἀποκτείνητέ με. ὑμέτερον γοῦν καὶ τοῦτο ἦν, μὴ βίᾳ, μὴ δὲ κατὰ τὸ ἰσχυρότερον πολιτεύεσθαι, δίκῃ δὲ τὰ διάφορα διαλύεσθαι διδόντας λόγους, καὶ δεχομένους ἐν τῷ μέρει. ὥστε δικαστὴν ἑλόμενοι, κατηγορήσατε μὲν ὑμεῖς, ἢ ἅμα πάντες, ἢ ὅν τινα ἂν χειροτονήσετε ὑπὲρ ἁπάντων. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα. καίτοι εἰ μέν τι ἀδικῶν φαίνομαι, καὶ τοῦτο περὶ ἐμοῦ γνῷ τὸ δικαστήριον, ὑφέξω δηλαδὴ τὴν ἀξίαν. ὑμεῖς δὲ, βίαιον οὐδὲν τολμήσετε. ἢν δὲ τὰς εὐθύνας ὑποσχὼν, καθαρὸς ὑμῖν καὶ ἀνεπίληπτος εὑρίσκωμαι, [1] ἀφήσουσι μὲν οἱ δικασταί. ὑμεῖς δὲ, εἰς τοὺς ἐξαπατήσαντας ὑμᾶς, καὶ παροξύναντας καθ' ὑμῶν, τὴν ὀργὴν τρέψετε. Πλα. τοῦτο ἐκεῖνο ἐς πεδίον τὸν ἵππον, ὡς παρακρουσάμενος τοὺς δικαστὰς, ἀπέλθοις. φασὶ γοῦν ῥήτορά σε, καὶ δικανικόν τινα εἶναι, καὶ πανοῦργον ἐν τοῖς λόγοις. τίνα δὲ καὶ δικαστὴν ἐθέλεις γενέσθαι; ὅν τινα μὴ σὺ δωροδοκήσας, οἷα πολλὰ ποιεῖτε ἄδικα, πείσεις ὑπὲρ σοῦ ψηφίσασθαι. Λου. θαῤῥεῖτε. τούτου γε ἕνεκα, οὐδένα τοιοῦτον διαιτητὴν ὕποπτον, ἢ ἀμφίβολον ἀξιώσαιμ' ἂν γενέσθαι, καὶ ὅς τις ἀποδώσεταί μοι τὴν ψῆφον. ὁρᾶτε γοῦν, τὴν φιλοσοφίαν αὐτὴν μεθ' ὑμῶν ποιοῦμαι δικάστριαν ἔγωγε. Πλα. καὶ τίς ἂν κατηγορήσειεν, εἴγε ἡμεῖς δικάσομεν; Λου. οἱ αὐτοὶ, κατηγορεῖτε, καὶ δικάζετε. οὐδὲν οὐδὲ τοῦτο δέδια. τοσοῦτον ὑπερφέρω τοῖς δικαίοις, καὶ ἐκ περιουσίας ἀπολογήσασθαι ὑπολαμβάνω. Πλα. τί

hinc procul abeſſe, mihi videbamini. At verò, ô admirandi, ne indemnatum, cauſaque non cognita me interficiatis. Veſtrum eſt igitur ut nec violentia, nec ſævitia graviore agatis, ſed jure controverſias diluatis, locum dicendi cauſam pariter dantes, & accipientes. Itaque facto judicis delectu, vos quidem accuſate vel ſimul omnes, vel aliquem qui id agat pro omnibus conſtituite. Ego verò adverſus crimina me defendam: deinde ſiqua viſus fuero in re injurius, idque de me judicium ſtatuerit, meritas pœnas dabo: voſque violentum nihil perpetrabitis. Si verò dicta cauſa, inſons & ab omni culpa alienus inveniar, me judices dimittent: vos verò in eos à quibus decepti, & in nos inſtigati eſtis, iram convertetis. *Plat.* Hoc illud eſt in campum educere equum, ut deceptis judicibus abeas: ſiquidem te rhetorem, & cauſidicum vehementem, atque in orationibus valdè callidum eſſe dicunt. Quem autem judicem eſſe cupis? quem muneribus non corruptum (qualia injuſta multa perpetratis) adducas ut pro te ſententiam ferat? *Lucian.* Confidite: hujus utique rei gratia nullum talem arbitrum ſuſpectum vel ancipitem, mihi contingere velim, & qui ſuum calculum injuſtè mihi tribuat. Ego Philoſophiam ipſam vobiſcum judicem eligo. *Plat.* Ecquis accuſaverit, ſi nos judicemus? *Lucian.* Voſmetipſi accuſate, & judicate. Neque enim illud timeo, tam juſta cauſa antecello, tamque abundè cauſam me dicturum credo. *Plat.* Quid faciamus

1 Ἀφήσουσι μὲν] Scribe ut in Angl. C. ἀφήσουσί με. & ſic interpres. *Bourd.*

1 Ἐγ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ιουμεν ὦ Πυθαγόρα, καὶ Σώκρα-
; ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προ-
λεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. Σω. τί
ἄλλο, ἢ βαδίζωμεν ἐπὶ τὸ δι-
στήριον; καὶ τὴν φιλοσοφίαν πα-
λαβόντες, ἀκούσωμεν ὅ, τι καὶ
πολογήσεται. τὸ περὶ δίκης γὰρ
; ἡμέτερον, ἀλλὰ δεινῶς ἰδιωτι-
ν, ὀργίλων τινῶν ἀνθρώπων, καὶ τὸ
καιον ἐν τῇ χειρὶ τιθεμένων. πα-
ξομεν γοῦν ἀφορμὰς τοῖς κακηγο-
ῖν ἐθέλουσι, καταλεύσαντες ἄν-
α μὴ δὲ ἀπολογησάμενον ὑπὲρ
υτοῦ. καὶ ταῦτα, δικαιοσύνη
αίρειν αὐτοὶ λέγοντες. ἢ τί ἂν
ποιμεν Ἀνύτου καὶ Μελίτου πέρι,
ἐμοῦ κατηγορησάντων, ἢ τῶν τό-
δικαστῶν, εἰ οὗτος τεθνήξεται,
ὶ δὲ τὸ παράπαν ὕδατος μεταλα-
ὼν; Πλα. ἄριστα παραινεῖς ὦ Σώ-
κρατες. ὥστε ἀπίωμεν ἐπὶ τὴν φι-
οσοφίαν, ἡ δὲ, δικασάτω. καὶ
μεῖς ἀγαπήσομεν οἷς ἂν ἐκείνη
ιαγνῷ. Λου. εὖγε ὦ σοφώτατοι.
κείνω ταῦτα, καὶ νομιμώτερα.
ὺς μέντοι λίθους φυλάττετε ὡς ἔ-
λον. δεήσει γὰρ αὐτῶν μικρὸν ὕστε-
ον ἐν τῷ δικαστηρίῳ. ποῦ δὲ τὴν
ιλοσοφίαν εὕροι τις ἄν; οὐ γὰρ οἶδα
θα οἰκεῖ. καίτοι πάνυ πολὺν ἐ-
πλανήθην χρόνον ἀναζητῶν τὴν
κίαν, ὡς ξυγγενοίμην αὐτῇ. εἰ-
ε ἐντυγχάνων ἄν τισι τριβώνια πε-
ιβεβλημένοις, καὶ πώγωνας βα-
εῖς καθειμένοις, παρ' αὐτῆς ἐκεί-
ης ἥκειν φάσκουσιν, οἰόμενος εἰδέ-
αι αὐτοὺς, ἀνηρώτων. οἱ δὲ, πολὺ
μᾶλλον ἐμοῦ ἀγνοοῦντες, ἢ οὐδ' ὅλως
πεκρίνοντό μοι, ὡς μὴ ἐλέγχοιν-
ο οὐκ εἰδότες, ἢ ἄλλην θύραν ἀντ'
ἄλλης ἀπεδείκνυον. οὐδέπω γοῦν καὶ
ἡμερον ἐξευρεῖν δεδύνημαι τὴν οἰ-
ίαν. πολλάκις δὲ αὐτὸς εἰκάσας,
ξεναγήσαντός τινος, ἧκον ἂν ἐπὶ

mus Pythagora, & Socrates? Nam cùm iſte vir judicio velit experiri, haud abſurdè provocare videtur. *Soc.* Quid verò aliud, quàm ut ad judicium pergamus, aſſumptaque Philoſophia quidnam ſit reſponſurus audiamus? Nam cauſa non cognita cædere, non noſtrum eſt, ſed ſummæ ruditatis, hominum iracundorum, & jus in manu ſitum habentium. Nam obloqui volentibus occaſionem præbebimus, ſi virum hunc non propoſita ſui defenſione lapidibus petamus, idque noſmetipſi juſtitiam valere jubentes. Aut quid Anito & Melito accuſatoribus meis, vel qui me tum damnarunt judicibus, reſpondebo, ſi hic aquæ non compos factus moriatur? *Plut.* Optimè admones ô Socrates. Itaque Philoſophiam adeamus: illa verò judicet. Nos autem quicquid ſtatuerit amplectemur. *Lucian.* Euge viri ſapientiſſimi: meliora hæc & juſtiora: lapides verò ut dicebam, ſervate: iis enim in judicio paulò poſt opus erit. Verùm ubi quis Philoſophiam inveniat? Neſcio enim ubi habitet, quanvis longo circumerraverim tempore domum quærens, ut eam convenire poſſem. Inde in quoſdam vilibus amictos veſtibus, barbaſque prolixas geſtantes incidi, qui ſe ad eam conferre dicebant, quos ſcire ratus, interrogavi. At illi ejus rei me multò magis ignari, nihil omnino reſponderunt, ne ignorantiæ arguerentur, aut januam aliam pro alia oſtenderent. Ego verò in hunc uſque diem domum invenire nequivi. Sæpius autem ipſe

uſpicans, vel ductore quopiam, ad quaſdam januas perveni, certiſſi-

mè

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τινὰς θύρας, βεβαίως ἐλπίσας τότε γοῦν εὑρηκέναι, τεκμαιρόμενος τῷ πλήθει τῶν ἐσιόντων τε καὶ ἐξιόντων ἁπάντων σκυθρωπῶν, καὶ τὰ σχήματα εὐσταλῶν, καὶ φροντιστικῶν τὴν πρόσοψιν. μετὰ τούτων οὖν ξυμπαραβυσθεὶς, καὶ αὐτὸς ἐσῆλθον ἄν. εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀτφαλὲς καὶ ἀκόσμετον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν, ἀλλὰ κατεφάνη μοι αὐτίκα οὐδὲν τὸ ἄφετον δοκοῦν τῆς κόμης ἀκαλλώπιστον ἐῶσα, οὐδὲ τοῦ ἱματίου τὴν ἀναβολὴν ἀνεπιτηδεύτως περιστέλλουσα. πρόδηλος δὲ ἦν κοσμουμένη αὐτοῖς, καὶ πρὸς εὐπρέπειαν τῷ ἀθεραπεύτῳ δοκοῦντι προσχρωμένη. ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον, καὶ φῦκος, καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά. καὶ ἐπαινουμένη ὑπὸ τῶν ἐραστῶν, ἐς τὸ κάλλος ἔχαιρε. καὶ εἰ δοίη τις, προχείρως ἐδέχετο. καὶ τοὺς πλουσιωτέρους ἂν παρακαθισαμένη πλησίον, τοὺς πένητας τῶν ἐραστῶν οὐδὲ προσέβλεπε. πολλάκις δὲ καὶ γυμνωθείσης αὐτῆς κατὰ τὸ ἀκούσιον, ἑώρων περιδέραια χρυσᾶ, τῶν [1] ἐγχέλεων παχύτερα. ταῦτα ἰδὼν, ἐπὶ πόδας αὖ εὐθὺς ἀνέστρεφον, οἰκτείρας δηλαδὴ τοὺς κακοδαίμονας ἐκείνους, ἑλκομένους πρὸς αὐτῆς οὐ τῆς ῥινὸς, ἀλλὰ τοῦ πώγωνος, καὶ κατὰ τὸν Ἰξίονα εἰδώλῳ ἀντὶ τῆς Ἥρας ξυνόντας. Πλα. τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας. οὐ γὰρ πρόδηλος, οὐδὲ πᾶσι γνώριμος ἡ θύρα. πλὴν ἀλλ' οὐδὲν δεήσει βαδίζειν ἐπὶ τὴν οἰκίαν. ἐνταῦθα γὰρ [2] ἐν κεραμεικῷ ὑπομενοῦμεν αὐτήν. ἡ δὲ, ἤδη που ἀφίξεται, ἐπανιοῦσα ἐξ Ἀκαδημίας, ὡς περιπατήσειε καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ. τοῦτο

mè tum inveniſſe ſperans, à multitudine ingredientium & egredientium ſumpta conjectura, qui omnes ſeveritatem præ ſe ferebant, forma decora erant, & vultu meditabundi. Quare inter hos delitеſcens ingreſſus ſum. Ibi mulierem vidi quandam non carentem fuco: & ſi in modum quàm maximè opportunum, & incomptum ſe aptabat: verùm ilico deprehendi eam dependulos capillos non relinquere inornatos, nec non veſtitus cultum ſtudioſè affectare. Manifeſtum autem erat eam his mundiciis eſſe ornatam, decoris tamen gratia, cultu qui neglectus videretur, uti. Apparebat autem creta, fucus, & verba perquam meretricia. Ab amatoribus autem laudata, valdè gaudebat: & ſiquis aliquid dediſſet, avidè excipiebat: & propè ſe opulentiores collocabat: at ne aſpiciebat quidem pauperes amatores. Sæpius quoque cùm ſe præter mentem denudaſſet, torques aureos, anguillis craſſiores conſpiciebam. Hæc cùm vidiſſem, confeſtim ad pedes converſus ſum, nimirum miſeratus illos infœlices, qui non naribus, ſed barbis ad illam pertrahuntur, atque Ixionis inſtar, non cum Iunone, ſed ejus idolo congrediuntur. *Plat.* Hoc quidem rectè dixiſti: Non enim manifeſtum, notumque omnibus eſt oſtium: nec ad ipſius ædes ire oportebit. Hîc enim in Ceramico ipſam opperiemur: jamque aderit illa revertens ex Academia ut in Pœcilo etiam deam-

1 Ἐγχέλεων] Angl. κλοιῶν. Bourd.
2 Ἐν Κεραμεικῷ] De his omnibus locus dicendi ad Pauſan. *Idem.*

1 Πρό-

..ὁσημέραι ἔθος ποιεῖν αὐτῇ.
..λλον δὲ ἤδη [1] προσεισιν. ὁρᾷς
..ὺ κόσμιον τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος,
..ὺ προσηνῆ τὸ βλέμμα, τὴν ἐπὶ
..υνοίᾳ [2] ἠρέμα βαδίζουσαν; Λου.
..λλὰς ὁμοίας ὁρῶ τό γε σχῆμα,
..ι τὸ βάδισμα, καὶ τὴν ἀναβο-
..ώ. καίτοι μία πάντων ἥγε ἀλη-
..ς φιλοσοφία καὶ ἐν αὐταῖς. Πλα.
..ὶ λέγεις. ἀλλὰ δηλώσει ἥτις ἐ-
..ι, φθεγξαμένη μόνον. Φιλο. πα-
..αί. τί Πλάτων καὶ Χρύσιππος ἄ-
..ι, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ οἱ λοι-
..οὶ ἅπαντες, αὐτὰ δὴ τὰ κεφά-
..αιά μου τῶν μαθημάτων, τί αὖ-
..ις ἐς τὸν βίον; ἆρα [3] τις ὑμᾶς ἐ-
..ύπει τῶν κάτω, ὀργιζομένοις γοῦν
..ίκατε. καὶ τίνα τοῦτον ξυλλαβόν-
..ες ἄγετε; ἦπου [4] λωποδύτης τις,
ἀνδροφόνος, ἢ ἱερόσυλός ἐστι;
..λα. νὴ Δία ὦ φιλοσοφία, πάν-
..ωνγε ἱεροσύλων ἀσεβέστατος. ὃς
..ὴν ἱερωτάτην σὲ, κακῶς ἀγορεύειν
..πεχείρησε καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, ὁπό-
..οι τι παρὰ σοῦ μαθόντες, τοῖς μεθ'
..μᾶς καταλελοίπαμεν. Φιλο. εἶτα
..γανακτήσατε λοιδορησαμένου τινὸς,
..ὶ ταῦτα, εἰδότες ἐμὲ οἷα πρὸς τῆς
..ωμῳδίας ἀκούουσα ἐν Διονυσίοις;
..μως φίλην τε αὐτὴν ἥγημαι, καὶ
..ὔτε ἐδικασάμην, οὔτε ᾐτιασάμην
προσελθοῦσα. ἐφίημι δὲ παίζειν τὰ
..ικότα, καὶ τὰ ξυνήθη τῇ ἑορτῇ. οἶ-
..δα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμμα-
..τος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναν-
..τίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ
..χρυσίον, ἀποσμώμενον τοῖς κόμμα-
..σι, λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φα-
..νερώτερον γίνεται. ὑμεῖς δὲ, οὐκ

deambulet: id enim quotidie facere conſuevit. Quin potiùs jam præſtò eſt. Vides-ne illam habitu decoram, aſpectu manſuetam, & ob meditationem placidè incedentem? *Lucian.* Multas habitu, greſſu, & veſtitu video ſimiles. Atqui hæc omnium una inter has eſt Philoſophia. *Plat.* Rectè dicis. Verùm quænam ſit, loquuta ſolùm, indicabit. *Phil.* Papæ! cur Plato, & Chryſippus, & Ariſtoteles, necnon reliqui omnes, ipſa mea diſciplinarum capita apud ſuperos? cur rurſus in vitam? numquis ex inferis vobis fuit moleſtus? iratis ſimiles eſtis. Quiſnam iſte eſt, quem comprehenſum ducitis? numquid fur eſt, vel homicida, vel ſacrilegus? *Plat.* Ita per Iovem, ô Philoſophia, omniumque ſacrilegorum maximè impius, qui te ſanctiſſimam maledictis inceſſere conatus eſt, noſque omnes, quotquot abs te quippiam didicimus, ac poſteris utendum reliquimus. *Phil.* Num maledicente quopiam indignati eſtis, cùm ſciatis quænam ego à Comœdia audire ſoleo in Dionyſiis? attamen ipſam amicam duco, neque in jus voco, ſeu accedens incuſo: verùm convenientia, & feſto conſueta ludere ſino. Novi enim nihil reddi deterius à ſcommate. Sed contrà, quod bonum eſt, quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clariùs refulget, fitque ſplendidius. At vos neſcio quomodo

1 Πρόσεισιν] Angl. προσέρχεται. Bourd.
2 Ἠρέμα] *Compoſite.* Idem.
3 Τίς ὑμᾶς] Angl. τι. Idem.
4 Λωποδύτης] Angl. τυμβωρύχος. Has voces interpretantur Pollux, Heſych. Suid. copioſe interpres, Demoſth. Liban. Arg. orat. contra Midiam. *Idem.*

1 Τὴν

οἶδα ὅπως ὀργίλοι, καὶ ἀγανακτικοὶ γεγόνατε. τί δ' οὖν αὐτὸν ἄγχετε; Πλα. μίαν ἡμέραν ταύτην παραιτησάμενοι, ἥκομεν ἐπ' αὐτὸν, ὡς ὑπόσχῃ [1] τὴν ἀξίαν ὧν δέδρακε. φῆμαι γὰρ ἡμῖν διήγγελλον οἷα ἔλεγεν ἐπιὼν ἐς τὰ πλήθη καθ' ἡμῶν. Φιλο. εἶτα παρὰ δίκης οὐδὲ ἀπολογησάμενον ἀποκτενεῖτε; δῆλος γοῦν ἐστιν εἰπεῖν τι θέλων. Πλα. οὔκ. ἀλλ' ἐπὶ σὲ τὸ πᾶν ἀνεβαλλόμεθα. [2] καί σοι ὅ, τι ἂν δοκῇ, τοῦτο ποιήσει τέλος τῆς δίκης. Φιλο. τί φῂς σύ; Λου. τοῦτο αὐτὸ ὦ δέσποινα φιλοσοφία, ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο, μόλις γοῦν εὑρόμην πολλὰ ἱκετεύσας, τὸ σοὶ φυλαχθῆναι τὴν δίκην. Πλα. νῦν ὦ κατάρατε, δέσποιναν αὐτὴν καλεῖς, πρώην δὲ τὸ ἀτιμότατον φιλοσοφίαν ἀπέφαινες, ἐν τοσούτῳ ἀποκηρύττων θεάτρῳ, κατὰ μέρη δυ' ὀβολῶν ἕκαστον εἶδος αὐτῆς τῶν λόγων; Φιλο. ὁρᾶτε μὴ οὐ φιλοσοφίαν οὗτός γε, ἀλλὰ γόητας ἄνδρας ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ ὀνόματι πολλὰ καὶ μιαρὰ πράττοντας, ἠγόρευε κακῶς. Λου. εἴσῃ αὐτίκα, ἢν ἐθέλῃς ἀπολογουμένου ἀκούειν. μόνον ἀπίωμεν ἐπ' [3] Ἄρειον πάγον. μᾶλλον δὲ εἰς τὴν ἀκρόπολιν αὐτὴν, ὡς ἂν ἐκ περιωπῆς ἅμα καταφανείη πάντα τὰ ἐν τῇ πόλει. Φιλο. ὑμεῖς δὲ ὦ φίλαι, ἐν τῇ ποικίλῃ τέως περιπατήσατε.

modo iracundi, & queruli evaſiſtis. Cur igitur ipſum ſtrangulatis? *Plat.* Hoc unico die impetrato, contra illum venimus, ut injuriarum quas intulit, meritas pœnas exolvat. Nam fama nobis denuntiavit, qualia in vulgus progrediens adverſum nos dixerit. *Phil.* An eum indicta cauſa interficietis? atqui videtur velle quippiam dicere. *Plat.* Minimè. Sed negocium omne tibi committemus: quodque tibi viſum fuerit, litis finem faciet. *Phil.* Quid tu dicis? *Lucian.* Hoc idem ô hera Philoſophia. ſiquidem ſola veritatem invenire potes, multiſque precibus vix obtinui, ut cauſa tibi ſervaretur. *Plat.* Nunc, ô execrande, ipſam dominam appellas, at pridie Philoſophiam rem eſſe viliſſimam aſſerebas, cùm duobus obolis ſingulatim, unamquamque ſermonum ejus ſpeciem proclamares? *Phil.* Videte ne non Philoſophiam hic maledictis inſectatus ſit, ſed præſtigiatores viros ſub noſtro nomine multa & fœda perpetrantes. *Lucian.* Quam primùm cognoſces, ſi cauſam dicentem audire velis. Eamus tantùm in Areopagum, imò potiùs in ipſam arcem, ut tanquam ex ſpecula, omnia quæ in urbe ſunt, ſimul pateant. *Phil.* At vos amicæ, in Pœcilo tantiſper deambuletis.

Ad

1 Τὴν ἀξίαν] Ἀξία, τιμὴ, τίμησις, ἔκλεια αὐτὶ τῆς κολάσεως. Vt apud Latinos pretium, ſtipendium, & ſimilia. Euſt. ad Iliad. 1. Inter. Ariſtoph. alii. *Bourd.*

2 Καί σοι ὅτι ἂν δοκῇ] Angl. ὃ σοι ἂν δοκῇ. Idem.

3 Ἄρειον πάγον] De loco & voce multa erudite vir ſanctus Gulon. Fulienſ. ad Dionyſ. Areop. dixit Suid. Interp. Ariſtoph. alii de quib. ad Pauſan. *Bourd.* Arium pagum Areopagum unico verbo: locus eſt Athenis ubi Oreſtes cauſam dixit, & ubi quæ ad Rempubl. ſpectabant ſeveriſſimè adminiſtrabantur. Sic dictus (teſte Pauſan. in Attic.) quod eo primo vocatus ſit Mars (quem Græci Arem vocant) in jus propterea quod Alirrhothoum interfecerat. *Cogn.*

1 Par-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…γὰρ ὑμῖν, ἐκδικάσασα τὴν δί-
…κ. Λου. τίνες δέ εἰσιν ὦ Φιλοσο-
…φ; πάνυ γὰρ κόσμιαι καὶ αὗται
…δοῦσιν. Φιλο. ἀρετὴ μὲν ἡ ἀνδρώδης
…αη, σωφροσύνη δὲ ἐκείνη, καὶ δι-
…οσύνη παρ' αὐτήν. ἡ προηγου-
…μη δὲ παιδεία. ἡ ἀμυδρὰ δὲ αὕ-
…η καὶ ἀσαφὴς τὸ χρῶμα, ἡ ἀ-
…θειά ἐστιν. οὐχ ὁρῶ ἥν τινα καὶ
…λεις. Φιλο. τὴν ἀκαλλώπιστον
…είνην οὐχ ὁρᾷς, τὴν γυμνήν,
…ὴ ὑποφεύγουσαν ἀεὶ, καὶ διολι-
…αίνουσαν; Λου. ὁρῶ νῦν μόλις.
…λὰ τί οὐχὶ καὶ ταύτας ἄγεις, ὡς
…ήρες γένοιτο καὶ ἐντελὲς τὸ συνέ-
…ον; τὴν ἀλήθειαν δέ γε, καὶ ξυ-
…γορον ἀναβιβάσασθαι πρὸς τὴν δί-
…υ βούλομαι. Φιλο. νὴ Δία, ἀ-
…λουθήσατε καὶ ὑμεῖς. οὐ βαρὺ γὰρ
…ιαν δικάσαι δίκην. καὶ ταῦτα,
…ὶ ἡμετέρων ἐσομένην. Ἀλήθεια.
…ιτε ὑμεῖς. ἐγὼ γὰρ οὐδὲν δέομαι
…ούειν, ἃ πάλαι οἶδα ὁποῖά ἐστιν.
… ἀλλ' ἡμῖν ὦ ἀλήθεια, ἐνδέον-
…ξυνδικάζοις ἂν, ὡς καὶ καταμη-
…ις ἕκαστα. Φιλο. οὐκοῦν ἐπάγω-
…ι καὶ τὼ θεραπαινιδίω τούτω, εὐ-
…κωτάτω μοι ὄντε. Λου. καὶ μάλα
…όσας ἂν ἐθέλῃς. Φιλο. ἕπεσθον
…ἐλευθερία, καὶ παῤῥησία μεθ'
…ῶν, ὡς τὸν δείλαιον τοῦτον ἀν-
…ωπίσκον ἐραστὴν ἡμέτερον ὄντα,
…ὶ κινδυνεύοντα ἐπὶ μηδεμιᾷ προ-
…άσει δικαίᾳ, σῶσαι δυνηθῶμεν. σὺ
… Ἔλεγχε, αὐτοῦ περίμεινον. Λου.
…ηδαμῶς ὦ δέσποινα. ἡκέτω δὲ καὶ
…τος, καὶ εἴ τις ἄλλος. οὐ γὰρ τοῖς
…χοῦσι θηρίοις προσπολεμῆσαι
…ησεί μοι, ἀλλ' ἀλαζόσιν ἀνθρώ-
…οις, καὶ δυσελέγκτοις ἀεί τινας
…οφυγὰς εὑρισκομένοις, ὥστε ἀ-
…γκαῖος ὁ ἔλεγχος. Φιλο. ἀ-
…γκαιότατος μὲν οὖν. ἄμεινον δὲ εἰ
…τὴν ἀπόδειξιν παραλάβοις. Αλη.

Ad vos veniam quum litem dijudicavero. *Lucian.* Quænam hæ ſunt, ô Philoſophia? nam hæ quoque admodum honeſtæ videntur. *Phil.* Virtus eſt, virilis iſta, Modeſtia illa, & juxta ipſam Iuſtitia. At anteſignana Diſciplina: obſcura verò hæc, & dubii coloris, eſt Veritas. *Lucian.* Non video quam dicas. *Phil.* Incomptam illam, nudam, ſubterfugientem ſemper, ac ſubterlabentem non vides? *Lucian.* Nunc ægrè video. Sed quare has etiam non ducis, ut plenus, perfectuſque ſit conſeſſus? ſiquidem veritatem patronam in judicium adducere volo. *Phil.* Per Iovem, vos quoque ſequimini: non enim grave erit cauſam unam judicare, præſertim cùm de rebus noſtris ſit futura. *Ver.* Abite vos, nihil enim audire mihi eſt opus, quæ qualia ſint jampridem novi. *Lucian.* Verùm ô Veritas, noſtra intereſt, ut judicio interſis, atque ſingula indices. *Phil.* Igitur has famulas, mihi maximè benevolas adducam. *Lucian.* Imò & quotquot volueris. *Phil.* Sequimini Ingenuitas, & Loquendi libertas: ut miſerum hunc homuncionem amatorem noſtrum, ac nullo prætextu juſto periclitantem, ſervare poſſimus. At tu Elenche, illic remane. *Lucian.* Nequaquam ô hera: ſed hic quoque veniat, & ſiquis alius. Non enim mihi cum feris trivialibus erit depugnandum, ſed cum arrogantibus hominibus, quos redarguere difficile eſt, cùm effugia ſemper inveniant. Quare neceſſarius eſt Elenchus. *Phil.* Ergo maximè neceſſarius. Melius ſi Demonſtrationem etiam tecum aſſumas. *Ver.*

Se-

ἕπεσθε πάντες, ἐπείπερ ἀναγκαῖοι δοκεῖτε πρὸς τὴν δίκην. Ἀρι. ὁρᾷς, προσεταιρίζεται καθ' ἡμῶν ὦ φιλοσοφία, τὴν ἀλήθειαν. Φιλο. εἶτα δεδίατε ὦ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, μή τι ψεύσηται ὑπὲρ αὐτοῦ ἀλήθεια οὖσα; Πλα. οὐ τοῦτο, ἀλλὰ δεινῶς πανοῦργός ἐστι, καὶ κολακικός. ὥστε παραπείσει αὐτήν. Φιλο. θαῤῥεῖτε. οὐδὲν οὐ μὴ γένηται ἄδικον, δικαιοσύνης ταύτης συμπαρούσης. ἀπίωμεν οὖν. ἀλλ' εἰπέ μοι σὺ, τί σοι τοὔνομα; Λου. ἐμοὶ Παῤῥησιάδης, Ἀληθίωνος τοῦ Ἐλεγξικλέους. Φιλο. πατρὶς δέ; Λου. Σύρος ὦ φιλοσοφία, τῶν ἐπ' Εὐφρατιδίων. ἀλλὰ τί τοῦτο; καὶ γὰρ τούτων τινὰς οἶδα τῶν ἀντιδίκων μου, οὐχ ἧττον ἐμοῦ βαρβάρους τὸ γένος. ὁ τρόπος δὲ, καὶ ἡ παιδεία, οὐ κατὰ Σολέας, ἢ Κυπρίους, ἢ Βαβυλωνίους, ἢ Σταγειρίτας. καίτοι πρός γε σὲ, οὐδὲν ἂν γένοιτο ἔλαττον, οὐδ' εἰ τὴν φωνὴν βάρβαρος εἴη τις, εἴπερ ἡ γνώμη ὀρθὴ καὶ δικαία φαίνοιτο οὖσα. Φιλο. εὖ λέγεις. ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς; ἄξιον γὰρ ἐπίστασθαι τοῦτό γε. Λου. μισαλαζών εἰμι, καὶ μισογόης, καὶ μισοψευδὴς, καὶ μισότυφος. καὶ μισῶ πᾶν τὸ τοιουτῶδες εἶδος τῶν μιαρῶν ἀνθρώπων. πάνυ δὲ πολλοί εἰσιν ὡς οἶσθα. Φιλο. Ἡράκλεις, πολυμισῆ τινα μετέρχει τὴν τέχνην. Λου. εὖ λέγεις. ὁρᾷς γοῦν ὁπόσοις ἀπεχθάνομαι, καὶ ὡς κινδυνεύω δι' αὐτήν; οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὴν ἐναντίαν αὐτῇ πάνυ ἀκριβῶς οἶδα. λέγω δὴ τὴν ἀπὸ τοῦ φιλῶ τὴν ἀρχὴν

Sequimini omnes, ſiquidem ne-ceſſarii ad judicium videmin- *Ariſt.* Vides ô Philoſophia, ſo-ciam contra nos Veritatem, ſib- aſſumit. *Phil.* An veremini Pla-to, & Chryſippe, & Ariſtoteles nequid in ejus gratiam mentia-tur, Veritas cùm ſit? *Plat.* Non hoc, ſed callidus admodum eſt, & blandus, ita ut ipſam perſuaſion- flectere poſſit. *Phil.* Confidite nihil hac juſtitia præſente, iniqu- fiet. Abeamus igitur. Verùm dic mihi tu, quod tibi nomen eſt? *Lucian.* Vocor [1] Parrheſiades, Alethionis Elenxiclei filius. *Phil.* Patria verò quænam? *Lucian.* Sy-ria, ô Philoſophia, juxta Eu-phratem. Sed quid hoc? Novi enim quoſdam ex meis adverſa-riis, non minùs me barbaros eſſe genere, moribus autem, & di-ſciplina, non Solenſes, aut Cy-prios, aut Babylonios, aut Sta-giritas. Quanquam quod ad te attinet, nihil refert, ſiquis voce ſit barbarus, dummodo juſtè ac rectè ſentire videatur. *Phil.* Re-ctè dicis. Verùm & hoc quæro, quamnam artem noſti? nam & hoc quoque ſcire eſt operæ pre-tium. *Lucian.* Arrogantiæ, im-poſturæ, mendacii, & faſtus ſum oſor: & omne iſtiuſmodi ſcele-ſtorum hominum genus odi: ad-modum autem multi ſunt, ut noſti. *Phil.* Hercle? multi odii artem exerces. *Lucian.* Rectè dicis. Vides igitur quàm multis odio ſim, utque propter eam pe-riclitor? Verùm & contrariam admodum artem probè novi: eam inquam, quæ ab amare prin-cipium

1 *Parrheſiades*] Παῤῥησιάστης dicitur, qui libere loquitur, unde Democares ob nimiam & procacem linguam Parrheſiaſtes dictus eſt. leg. Senec. lib. 3. de Ira. *Cogn.*

…ουσιν. Φιλαλήθης γὰρ, καὶ φι-
…καλος, καὶ φιλαπλοϊκὸς, καὶ
…τῷ φιλεῖσθαι συγγενῆ. πλὴν
…ὀλίγοι πάνυ ταύτης ἄξιοι τῆς
…χνης. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ ταττ-
…όμενοι, καὶ τῷ μίσει οἰκειότεροι,
…πικισμένοι. κινδυνεύω τοιγα-
…τὴν μὲν, ὑπ' ἀργίας ἀπομαθεῖν
…, τὴν δὲ, πάνυ ἠκριβωκέναι.
…λο. καὶ μὴν οὐκ ἐχρῆν. τοῦ γὰρ
…τοῦ καὶ τάδε φασὶ, καὶ τάδε.
…μὴ διαίρει τὼ τέχνα. μία γὰρ
…ν, δύ' εἶναι δοκοῦσαι. Λου. ἄμει-
…σὺ οἶσθα ταῦτα ὦ φιλοσοφία.
…μέντοι ἐμὸν, τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον
…; τοὺς μὲν πονηροὺς μισεῖν, ἐπαινεῖν δὲ
…; χρηστοὺς, καὶ φιλεῖν. Φι-
… ἄγε δὴ, πάρεσμεν γὰρ ἔνθα
…ρῆν, ἐνταῦθά που ἐν τῷ προ-
… τῆς [1] πολιάδος δικάζωμεν. ἡ
…ια, διάθες ἡμῖν τὰ βάθρα, ἡ-
…ς δὲ, ἐν τοσούτῳ προσκυνήσωμεν
… θεόν. Λου. ὦ πολιὰς, ἐλθέ μοι
… τῶν ἀλαζόνων σύμμαχος, ἀνα-
…σθεῖσα ὁπόσα ἐπιορκούντων ὁσημ-
…αι ἀκούεις αὐτῶν. καὶ ἃ πράτ-
… δὲ μόνη ὁρᾷς, ἅτε δὴ ἐπίσκο-
…ς οὖσα, νῦν καιρὸς ἀμύνασθαι αὐ-
… ἐμὲ δ' ἢν που κρατούμενον
…ς, κ' πλείους ὦσιν αἱ μέλαιναι,
…σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς, σῶ-
… Φιλο. εἶεν, [2] ἡμεῖς, μὲν ὑμῖν
… δὴ καθήμεθα ἕτοιμοι ἀκούειν
… λόγων, ὑμεῖς δὲ, προελόμενοί
… ἐξ ἁπάντων, ὅστις ἄριστα κα-
…ρῆσαι ἂν δοκῇ, ξυνείρετε τὴν
…τηγορίαν, καὶ διελέγχετε. οὐ
… οἷόν τε πάντας ἅμα λέγειν. σὺ
… ὦ Παρρησιάδη, ἀπολογήσῃ το-

cipium habet. Etenim Veritatis, Honeſtatis, ac Synceritatis ſum amator, atque omnium quæ amandis ſunt cognata. Verùm pauci admodum hac arte ſunt digni: qui verò ſub adverſa ſunt ordinati, magiſque odio familiares, ſunt infiniti. Periclitor igitur, illam quidem ob ſegnitiem dediſcere jam, ſed hanc nimium callere. *Phil.* Atqui non oportebat: ejuſdem enim ferunt eſſe & iſta, & illa. Itaque indiviſibilis eſt ars: nam unica eſt, etſi duæ eſſe videantur. *Lucian.* Meliùs tu hæc noſti, ô Philoſophia. Ego verò talis ſum ut pravos odio proſequar, probos verò laudem & amem. *Phil.* Age, quò oportebat, jam devenimus: Hic in Minervæ veſtibulo judicemus. Heus tu ſacerdos, diſpone ſedilia: nos interim Deam adorabimus. *Lucian.* Obſecro Dea, fer adverſus arrogantes opem, ac recordare quantum ipſos quotidie pejerantes audias. Et ſola quæ perpetrant, vides tanquam ſpeculatrix. Nunc illos ulciſcendi tempus adeſt. Si verò me vinci cernas, pluresque eſſe nigros calculos, tu tuo addito me ſerva. *Phil.* Eſto. Iam conſedimus, querelas veſtras audire parati. Vos verò quempiam ex omnibus eligatis, qui optimè videatur accuſare, & accuſationem exponite, ac confutate. Non enim

…nes ſimul loqui poſſibile eſt. Tu autem Parrheſiades dehinc reſpon-

[1] Πολιάδος] Sic in Lapith. & apud Herod. lib. 5. Minervæ cognomentum, …us rationem alibi reddimus, ead. dicta Πολῖτις Ariſtophani & Πολιοῦχος Pin…. *Bourd.*

[2] Σὺ προσθεῖσα τὴν σεαυτῆς] Proverbium, *Minervæ ſuffragium.* Marc.
Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἢ δὴ καθήμεθα] Ἡμεῖς μὲν ὑμῖν ἤδη καθήμεθα. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μετὰ τοῦτο. Ἀν. τίς οὖν ὁ ἐπιτηδειότατος ἐξ ἡμῶν ἂν γένοιτο πρὸς τὴν δίκην; σὺ ὦ Πλάτων, ἥ τε μεγαλόνοια θαυμαστὴ, καὶ ἡ καλλιφωνία δεινῶς ἀττικὴ, καὶ τὸ κεχαρισμένον, καὶ πειθοῦς μεστὸν, ἥ τε σύνεσις, καὶ τὸ ἀκριβὲς, καὶ τὸ ἐπαγωγὸν ἐν καιρῷ τῶν ἀποδείξεων, πάντα ταῦτά σοι ἀθρόα πρόσεστιν, ὥστε τὴν προηγορίαν δέχου, καὶ ὑπὲρ ἁπάντων εἰπὲ τὰ εἰκότα. νῦν ἀναμνήσθητι πάντων ἐκείνων, καὶ συμφόρει εἰς τὸ αὐτὸ, εἴ τι σοι πρὸς Γοργίαν, ἢ Πῶλον, ἢ Πρόδικον, ἢ Ἱππίαν εἴρηται. δεινότερος οὗτός ἐστιν. ἐπίπαττε οὖν καὶ τὰς εἰρωνείας, καὶ τὰ κομψὰ ἐκεῖνα [1] καὶ συνεχῆ ἐρώτα. κἄν σοι δοκῇ, κἀκεῖνό που παράβυσον, ὡς ὁ μέγας Ζεὺς [2] πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀγανακτήσειεν ἂν, εἰ μὴ οὗτος ὑπόσχῃ τὴν δίκην. Πλα. μηδαμῶς. ἀλλά τινα τῶν σφοδροτέρων προχειρισώμεθα, Διογένην τοῦτον, ἢ Ἀντισθένην, ἢ Κράτητα, ἢ καὶ σὲ ὦ Χρύσιππε. οὐ γὰρ δὴ κάλλους ἐν τῷ παρόντι, καὶ δεινότητος συγγραφικῆς ὁ καιρὸς, ἀλλά τινος ἐλεγκτικῆς, καὶ δικανικῆς παρασκευῆς. ῥήτωρ δὲ ὁ Παῤῥησιάδης ἐστίν. Διο. ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῦ κατηγορήσω. καὶ γὰρ οὐδὲ πάνυ μακρῶν οἶμαι τῶν λόγων δεήσεσθαι. καὶ ἄλλως δὲ, ὑπὲρ ἅπαντας ὕβρισμαι, δυ' ὀβολῶν πρώην ἀποκεκηρυγμένος. Πλα. ὁ Διογένης ὦ Φιλοσοφία, ἐρεῖ τὸν λόγον τὸν ὑπὲρ ἁπάντων. μέμνησο δὲ ὦ γενναῖε, μὴ τὰ σεαυτοῦ μόνον πρεσβεύειν ἐν τῇ κατηγορίᾳ, τὰ κοινὰ

ſpondebis. *Reviv.* Quis igitur è nobis maximè idoneus erit ad cauſam hanc agendam? tua Plato mirabilis eſt animi celſitas, & Attico lepore referta facundia, venuſta & perſuaſionis plena: etiam prudentia, & diligentia, nec non tempeſtiva demonſtrationum pellacia, hæc omnia tibi abundè adſunt. Itaque dicendi primas ſuſcipe, omniumque nomine quæ par eſt, eloquere. Nunc in memoriam revoca illa omnia, & in unum confer, ſiquid in Gorgiam, vel Polum, vel Prodicum, vel Hippiam à te eſt dictum, hic eſt ad dicendum habilior. Inſperge igitur Ironias, crebraſque illas ac feſtivas interrogationes. Quin ſi videtur illud inculca, ut magnus ille Iupiter alatum impellens currum indignaturus eſt, niſi pœnas iſte expendat. *Plat.* Nequaquam: ſed ex his vehementioribus aliquem eligamus, Diogenem hunc, vel Antiſthenem, vel Cratetem, vel etiam te Chryſippe: non enim elegantiæ in præſenti, nec facultatis conſcribendi tempus eſt, ſed refutationis & judicialis actionis apparatus. Rhetor enim eſt Parrheſiades. *Diog.* Proinde ipſum accuſabo. Neque enim longa oratione opus fore arbitror: præterea me ſupra omnes injuria affecit, cùm duobus obolis venalis fuerim proclamatus. *Plat.* Diogenes ô Philoſophia, omnium nomine verba faciet. Verùm, ô generoſe, memineris, non ſolùm pro te hac accuſatione poſtulare, ſed rem communem etiam re-

1 Καὶ συνεχῆ ἐρώτα] Καὶ συνεχῆ. Marc.

2 Πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων] Homer. Pind. à quibus Poëtæ omnes Latini leg. Mar. ad Horat. pag. 35. *Bourd.*

…ορᾶν. εἰ γάρ τι καὶ πρὸς ἀλλή-
…ς διαφερόμεθα ἐν τοῖς λόγοις,
…ται, τοῦτο μὲν μὴ ἐξέταζε, μηδ᾽
…τις ἐστὶν ὁ ἀληθέστερος νῦν λέγε.
…ως δὲ, ὑπὲρ φιλοσοφίας αὐτῆς
…ανάκτει περιυβρισμένης, καὶ κα-
…ς ἀκούσασ ἐν τοῖς Παῤῥησιάδου
…γοις. καὶ τὰς προαιρέσεις ἀφεὶς,
…αἷς διαλλάττομεν, ὃ κοινὸν ἅ-
…αντες ἔχομεν, τοῦτο ὑπερμάχει
…σε μόνον προεστησάμεθα, καὶ
…σοὶ τὰ πάντα ἡμῶν νῦν κινδυ-
…εύεται, ἢ σεμνότατα δόξαι, ἢ τοιαῦ-
…πιστευθῆναι, οἷα οὗτος ἀπέφη-
…Διο. θαῤῥεῖτε, οὐδὲν ἐλλείψο-
…ὑπὲρ ἁπάντων ἐρῶ. κἂν ἡ φι-
…σοφία δὲ πρὸς τοὺς λόγους ἐπι-
…κλασθεῖσα, φύσει γὰρ ἥμερος, καὶ
…πρᾷός ἐστιν, ἀφεῖναι διαβουλεύηται
…αὐτὸν, ἀλλ᾽ οὐ τὰ ἐμὰ ἐνδεήσει,
…ξω γὰρ αὐτῷ ὅτι μὴ μάτην ξυ-
…οφοροῦμεν. Φιλο. τοῦτο μὲν μηδα-
…ς, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον. ἄ-
…ον γὰρ, ἢ παρὰ τῷ ξύλῳ. μὴ μέλ-
…δ᾽ οὖν. ἤδη γὰρ [1] ἐκκέχυται
…ὕδωρ, καὶ πρὸς σὲ τὸ δικαστη-
…ν ἀποβλέπει. Λου. οἱ λοιποὶ κα-
…έσθωσαν ὦ φιλοσοφία, καὶ ψη-
…φορείτωσαν μεθ᾽ ὑμῶν. Διογέ-
…ης δὲ, κατηγορείτω μόνος. Φιλο.
…δέδιας οὖν μή σου καταψηφίσων-
…; Λου. οὐδαμῶς. πλείοσι γοῦν
…κρατῆσαι βούλομαι. Φιλο. γενναῖά
…ταῦτα. καθίσατε δ᾽ οὖν. σὺ δ᾽
…Διόγενες, λέγε. Διο. οἷοι μὲν ἡ-
…μεῖς ἄνδρες ἐγενόμεθα ἐπὶ τὸν βίον
…φιλοσοφία, πάνυ ἀκριβῶς οἶ-
…α, καὶ οὐδὲν δεῖ λόγων. ἵνα γὰρ
…κατ᾽ ἐμὲ σιωπήσω, ἀλλὰ Πυθα-
…γόραν τοῦτον, καὶ Πλάτωνα, καὶ Ἀρι-

reſpicere. Siquid enim alii ab aliis rationibus diſcrepamus tu id nunc minimè ſcruteris, neque quis ſit veracior nunc dicas. Sed hoc ſolùm, quoniam Philoſophia injuria eſt affecta, indigneris, & quoniam in Parrheſiadis ſermonibus malè audivit: atque opiniones omitte, in quibus diſſidemus, communemque omnium cauſam defende. Vide, te ſolum præfecimus, & in te omnia noſtra nunc periclitantur, ut vel graviſſima cenſeantur, vel qualia hic expreſſit, credantur. *Diog.* Confidite, nihil omittemus: pro omnibus verba faciam. Ac quanvis Philoſophia verbis exorata (natura enim manſueta eſt ac mitis) ipſum dimittere decernat: meo tamen officio non deero: nam ipſi me non fruſtra baculum geſtare, oſtendam. *Phil.* Non hoc: ſed potiùs ſermone: ſic enim optimum eſt, non ligno rem agere. Ergo ne cuncteris. Iam enim effuſa eſt aqua, conciliumque in te oculos convertit. *Lucian.* Reliqui conſideant ô Philoſophia, & ſuffragia vobiſcum ferant: ac ſolus Diogenes accuſet. *Phil.* At numquid vereris ne contra te ſententiam pronuncient? *Lucian.* Nequaquam: imò plures volo vincere. *Phil.* Generoſa ſunt hæc tua verba. Sedete igitur: tu verò Diogenes loquere. *Diog.* Quales viri nos in agenda vita fuerimus ô Philoſophia, tute optimè noſti, nihilque verbis eſt opus. Nam ut de me ſileam: …is ignorat quanta Pythagoras iſte & Plato, & Ariſtoteles, & Chry-

1 Ἐκκέχυται τὸ ὕδωρ] Hac de re copioſe Galen. interp. Ariſtophan. paſſim. …ul. Sen. innumeri. Diſpenſator clepſydræ ἐφύδωρ, Pollux lib. 8. ab hoc di…nſatore proverbialiter dictum ἐφ᾽ ὕδωρ λαχεῖν. qua de re Heſych. *Bourd.*

στοτέλην, καὶ Χρύσιππον, καὶ τοὺς ἄλλους, τίς οὐκ οἶδεν ὅσα ἐς τὸν βίον καλὰ ἐσεκομίσαντο; ἃ δὲ τοιούτους ὄντας ἡμᾶς, ὁ τρισκατάρατος οὑτοσὶ Παῤῥησιάδης ὕβρικεν, ἤδη ἐρῶ. ῥήτωρ γάρ τις ὥς φασιν ὢν, ἀπολιπὼν τὰ δικαστήρια, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις εὐδοκιμήσεις, ὁπόσον ἢ δεινότητος, ἢ ἀκμῆς ἐπεπόριστο ἐν τοῖς λόγοις, τοῦτο πᾶν ἐφ' ἡμᾶς συσκευασάμενος, οὐ παύεται μὲν ἀγορεύων κακῶς, γόητας, καὶ ἀπατεῶνας ἀποκαλῶν, τὰ πλήθη δὲ ἀναπείθων καταγελᾶν ἡμῶν, καὶ καταφρονεῖν, ὡς τὸ μηδὲν ὄντων. μᾶλλον δὲ καὶ μισεῖσθαι πρὸς τῶν πολλῶν ἤδη πεποίηκεν αὐτούς τε ἡμᾶς, καὶ σὲ τὴν φιλοσοφίαν, φληνάφους, καὶ λήρους ἀποκαλῶν τὰ σὰ, καὶ τὰ σπουδαιότατα, ὧν ἡμᾶς ἐπαίδευσας, ἐπὶ χλευασμῷ διεξιὼν, ὥστε ἑαυτὸν μὲν, κροτεῖσθαι, καὶ ἐπαινεῖσθαι πρὸς τῶν θεατῶν, ἡμᾶς δὲ, ὑβρίζεσθαι. φύσει γὰρ τοιοῦτόν ἐστιν ὁ πολὺς λεὼς, χαίρουσι τοῖς ἀποσκώπτουσι, καὶ λοιδορουμένοις. καὶ μάλιστ' ὅταν τὰ σεμνότατα εἶναι δοκοῦντα, διασύρηται. ὥσπερ ἀμέλει καὶ πάλαι ἔχαιρον Ἀριστοφάνει, καὶ Εὐπόλιδι, Σωκράτην τουτονὶ ἐπὶ χλευασίᾳ παράγουσιν ἐπὶ τὴν σκηνὴν, καὶ κωμῳδοῦσιν ἀλλοκότους τινὰς περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας. καίτοι ἐκεῖνοι μὲν καθ' ἑνὸς ἀνδρὸς ἐτόλμων τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐν Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτὸ δρᾶν. καὶ τὸ σκῶμμα, μέρος τι ἐδόκει τῆς ἑορτῆς. καὶ ὁ θεὸς ἴσως χαίρει, φιλόγελώς τις ὤν. ὁ δὲ, τοὺς ἀρίστους ξυγκαλῶν, ἐκ πολλοῦ φρον-

Chryſippus aliique bona in vita introduxerint? Verùm quibuſnam contumeliis, quanvis tales extiterimus, ſceleſtiſſimus hic Parrheſiades nos laceſſiverit, jam dicam. Cùm enim Rhetor ut ajunt, eſſet, derelicto foro, ac illius exiſtimatione, quicquid vehementiæ, ac vigoris oratorii conſecutus eſt, univerſo illo contra nos collecto, non deſinit inſectari maledictis præſtigiatores ac deceptores ſubinde vocans, & vulgo, ut nos, tanquam nullius momenti ſimus, derideat, & contemnat perſuadens. Quinimo multorum jam odium nobis tibique Philoſophia, conflavit, nugas & commenta vocans tua documenta, reſque maximè ſerias, quibus nos imbuiſti, ſubſannatione inceſſens: ita ut à ſpectatoribus plauſu excipiatur & laudetur: nos verò contumeliis afficiamur. Ea enim eſt vulgi natura, ut cavillantibus & conviciantibus gaudeant: ac præcipuè quum rebus ſpecie graviſſimis detrahitur: ut nimirum & olim gaudebat [1] Ariſtophane & Eupolide, quum hunc Socratem irriſionis gratia in ſcenam introducerent, & abſurdas quaſdam de illo comœdias commentarentur. Atque illi contra virum unum talia ſunt auſi, etiam in Dionyſiis, ubi id facere erat conceſſum, & cavillatio, feſti pars quædam videbatur, ac ſi Deus ille fortaſſis gauderet, ut pote joci amans. Hic autem accitis optimis quibuſque, multo jam tempore commen-

1 *Ariſtophanes & Eupolis*] De his Priſcæ Comediæ ſcriptoribus Horat. Sat. 4. Eupolis floruit 88. Olympiad. principe Apollodoro, ut Euſeb. obſervavit, hujus meminit Cic. in Brut. Baptas ejuſdem fabula à noſtro Luciano celebratur. *Cogn.*

1 Ἀμ'πι-

ταις, καὶ παρασκευασάμενος, καὶ βλα-
φημίας τινὰς ἐς παχὺ βιβλίον ἐγ-
γράψας, μεγάλῃ τῇ φωνῇ διαγορεύει
κῶς Πλάτωνα, Πυθαγόραν, Ἀ-
στοτέλην τοῦτον, Χρύσιππον ἐκεῖ-
, ἐμὲ, καὶ ὅλως ἅπαντας, οὔτε
ορτῆς ἐφιείσης, οὔτε ἰδίᾳ τι πρὸς
ῶν παθών. εἶχε γὰρ ἄν τινα συγ-
ώμην αὐτῷ τὸ πρᾶγμα, εἰ ἀμ-
υνόμενος, ἀλλὰ μὴ ἄρχων αὐτὸς
δρασε. καὶ τὸ πάντων δεινότατον,
ι ταῦτα ποιῶν, καὶ ὑπὸ τὸ σὸν
ομα ὦ Φιλοσοφία, ὑποδύεται καὶ
πελθὼν, τὸν Διάλογον ἡμέτερον οἰ-
έτην ὄντα, τούτῳ ξυναγωνιστῇ καὶ
ποκριτῇ χρῆται καθ' ἡμῶν. ἔτι
καὶ Μένιππον ἀναπείσας ἑταῖρον ἡ-
ῶν ἄνδρα ξυγκωμῳδεῖν αὐτῷ τὰ
ολλά. ὃς μόνος οὐ πάρεστιν, οὐ-
κατηγορεῖ μεθ' ἡμῶν προδοὺς τὸ
ινὸν, ἀνθ' ὧν ἁπάντων ἄξιόν ἐστιν
ὐτὸν ὑποσχεῖν τὴν δίκην. ἢ τί γὰρ
εἰπεῖν ἔχῃ, τὰ σεμνότατα δια-
ύρων ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων; χρή-
μον γοῦν καὶ πρὸς ἐκείνους τὸ τοιοῦ-
, εἰ θεάσαιντο αὐτὸν κολασθέντα,
ς μὴ καὶ ἄλλος τις ἔτι καταφρονοίη
ιλοσοφίας. ἐπεὶ τό γε τὴν ἡσυ-
ίαν ἄγειν, καὶ ὑβριζόμενον ἀνέ-
εσθαι, οὐ μετριότητος, ἀλλ' ἀναν-
ρίας, καὶ εὐηθείας εἰκότως ἂν νο-
ίζοιτο. τὰ μὲν γὰρ τελευταῖα, τίνι
φορετά; ὃς καθάπερ ἀνδράποδα
παραγαγὼν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ πωλητή-
ιον, καὶ κήρυκα ἐπιστήσας, [1] ἀ-
πημπόλησεν ὥς φασι, τοὺς μὲν, ἐπὶ
πολλῶν, ἐνίους δὲ, μνᾶς ἀττικῆς. ἐ-
ὲ δὲ ὁ πονηρότατος οὗτος, δυ-
βολῶν. οἱ παρόντες δὲ ἐγέλων ἀνθ'
ὧν γε αὐτοί τε ἀνεληλύθαμεν, ἀ-
ανακτήσαντες. καὶ σὲ ἀξιοῦμεν τι-
ωρήσειν ἡμῖν, τὰ αἴσχιστα ὑβρισμέ-

mentatus, ac præmeditatus obtrectationes quaſdam, eaſque magno libro complexus, magna voce Platonem, Pythagoram, Ariſtotelem hunc, Chryſippum illum, me, ac denique omnes maledictis inſectatur, cùm neque feſtivitas id permittat, neque privatim ulla in re à nobis læſus fuerit. Hæc enim illi res veniam obtineret, ſi ut injuriæ vindicem, non ut aggreſſorem ſe geſſiſſet. Sed illud omnium eſt graviſſimum, quòd hæc faciendo, tuum ô Philoſophia, nomen ſibi vendicat, & repræſentato dialogo familiari noſtro, eo adjutore & mimo contra nos utitur: ac præterea Menippo amico noſtro ut multa ſecum cavillaretur, perſuaſit: qui ſolus non adeſt, neque nobiſcum, prodita ſocietate, accuſat: pro quibus omnibus æquum eſt ut pœnas pendat. Quid enim contra hæc dicere poſſet, cùm res haſce graviſſimas coram tot teſtibus carpſerit? Quare illis in utilitatem vertat iſtud, ſi pœnas dantem ſpectaverint, ut nemo poſthac Philoſophiam contemnat. Quandoquidem hac in re ſilere, & contumeliam tolerare, non modeſtiæ, ſed ignaviæ & amentiæ eſſe merito cenſeretur. Cæterum poſtrema, cuinam videantur tolerabilia? Siquidem nos tanquam mancipia in venalitium deductos, adhibito, ut ajunt, præcone, divendidit: nonnullos ingenti precio, quoſdam mina Attica, me verò nequiſſimus hic, duobus obolis: ita

t circunſtantes riderent. Eam ob cauſam indignatione perciti, c ipſi venimus, & te rogamus, ut nos turpiſſimis affectos injuriis, ulciſca-

1 Ἀμπιπόλησεν ὥς φασι] Recte Brodæus ἀπημπόλησεν. Marc.

νοις. [1] Αν. εὖγε ὦ Διόγενες, ὑπὲρ ἁπάντων καλῶς, ὁπόσα ἐχρῆν, ἅπαντα εἴρηκας. Φιλο. παύσασθε ἐπαινοῦντες. ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ. σὺ δὲ ὦ Παῤῥησιάδη, λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει. σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν. μὴ μέλλε οὖν. Παῤῥη. οὐ πάντα μου ὦ φιλοσοφία κατηγόρησε Διογένης, ἀλλὰ τὰ πλείω, ὅσα ἦν χαλεπώτερα, οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν, παρέλιπεν. ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω ἔξαρνος γενέσθαι, ὡς οὐκ εἶπον αὐτὰ, ἢ ἀπολογίαν τινὰ μεμελετηκὼς ἀφῖχθαι, ὥστε καὶ εἴ τινα ἢ αὐτὸς οὗτος ἀπεσιώπησεν, ἢ ἐγὼ, μὴ πρότερον ἔφθην εἰρηκὼς, νῦν προσθήσειν μοι δοκῶ οὕτω γὰρ ἂν μάθοις οὕς τινας ἀπεκήρυττον, καὶ κακῶς ἠγόρευον, ἀλαζόνας, καὶ γόητας ἀποκαλῶν. καί μοι μόνον τοῦτο παραφυλάττετε, εἰ ἀληθῆ περὶ πάντων ἐρῶ. εἰ δέ τι βλάσφημον, ἢ τραχὺ φαίνοιτο ἔχων ὁ λόγος, οὐ τὸν διελέγχοντα ἐμὲ, ἀλλὰ ἐκείνους ἂν οἶμαι δικαιότερον αἰτιάσασθαι, τὰ τοιαῦτα ποιοῦντας. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ξυνεῖδον ὁπόσα τοῖς ῥητορεύουσι τὰ δυσχερῆ ἀναγκαῖον προσεῖναι, ἀπάτην, καὶ ψεῦδος, καὶ θρασύτητα, καὶ βοὴν, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ μυρία ἄλλα, ταῦτα μὲν ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἀπέφυγον. ἐπὶ δὲ τὰ σὰ ὦ φιλοσοφία καλὰ ὁρμήσας, ἠξίουν ὁπόσον ἔτι μοι λοιπὸν τοῦ βίου, καθάπερ ἐκ ζάλης, καὶ κλύδωνος, ἐς εὔδιόν τινα λιμένα ἐσπλεύσας, ὑπὸ σοὶ σκεπόμενος, καταβιῶναι. κἀπειδὴ μόνον παρέκυψα ἐς τὰ ὑμέτερα, σὲ μὲν ὥσπερ ἀναγκαῖον ἦν, καὶ τούσδε ἅπαντας, ἐθαύμαζον, ἀρίστου βίου νομοθέτας ὄντας,

ulciſcaris. *Reviv.* Euge ô Diogenes omnia pro omnibus ut par erat, egregiè dixiſti. *Phil.* Deſinite laudare. Infunde reſponſuro. Tu verò Parrheſiades, viciſſim fare: tibi enim aqua nunc defluit: ergo ne cuncteris. *Parrh.* Non omnia mea, ô Philoſophia in accuſatione ſua Diogenes recenſuit: ſed plura, quæ acerbiora erant, neſcio cur prætermiſit. Tantum verò aberit ut ea me dixiſſe negem vel præmeditatam quandam excuſationem prætendam, ut ſiqua hic ipſe reticuit, vel ego an ehac non protuli, mihi nunc proponenda putem. Ita enim intelliges, quoſnam arrogantes, & præſtigiatores appellans proclamaverim, & maledictis inſectatus ſim. Proindè hæc ſolum obſervate, nunquid de cunctis verum dixero. Quòd ſi blaſphemi vel aſperi quid habere videbitur oratio: non me qui redarguo, ſed illos qui talia committunt, culpandos potiùs arbitror. Ego enim quum primum intellexi quam improbæ res cauſidicos neceſſariò comitentur, nimirum fraus, mendacium, temeritas, vociferatio, conflictatio, aliaque infinita: hæc equidem ut par erat, declinavi: & ad tua bona me conferens, ô Philoſophia, reliquum vitæ curriculum, tanquam ex procella & tempeſtate ad tranquillum portum appulſus, ſub tua tutela vivere expetivi. Ac poſteaquam obiter tantùm ſtatuta veſtra intuitus eſſem, te quidem ut neceſſum erat, hoſque omnes admirabar, qui optimæ vitæ fuiſ-

1 Αν. εὖγε ὦ Διόγενες] Scribendum πλα. εὖγε &c. aut φιλόσοφοι. εὖγε. Marc.

η τοῖς ἐπ' αὐτὸν ἐπειγομένοις
ῖρα ὀρέγοντας, τὰ κάλλιστα, καὶ
μφορώτατα παραινοῦντας, εἴ τις μὴ
αραβαίνοι αὐτὰ, μὴ δὲ διολισθά-
ι, ἀλλ' ἀτενὲς ἀποβλέπων ἐς τοὺς
ανόνας, οὓς προτεθείκατε, πρὸς
ύτους ῥυθμίζοι, καὶ ἀπευθύνοι τὸν
ωτοῦ βίον. ὅπερ νὴ Δία καὶ τῶν καθ'
μᾶς αὐτοὺς ὀλίγοι ποιοῦσιν. ὁρῶν
πολλοὺς οὐκ ἔρωτι φιλοσοφίας ἐ-
μένους, ἀλλὰ δόξης μόνον τῆς ἀ-
ὸ τοῦ πράγματος, τὰ μὲν πρόχει-
α ταῦτα, καὶ δημόσια, καὶ ὁ-
όσα παντὶ μιμεῖσθαι ῥάδιον, εὖ
άλα ἐοικότας ἀγαθοῖς ἀνδράσι, τὸ
ένειον λέγω, καὶ τὸ βάδισμα, καὶ
ὴν ἀναβολήν. ἐπὶ δὲ τοῦ βίου καὶ τῶν
ραγμάτων ἀντιφθεγγομένους τῷ
ήματι, καὶ τὰ ἀντία ἡμῖν ἐπιτη-
δεύοντας, καὶ διαφθείροντας τὸ ἀ-
ίωμα τῆς ὑποσχέσεως, ἠγανάκτουν. καὶ
ὸ πρᾶγμα ὅμοιον ἐδόκει μοι, καθά-
περ ἂν εἴ τις ὑποκριτὴς τραγῳδίας,
μαλθακὸς αὐτὸς ὤν, καὶ γυναικίας,
Ἀχιλλέα, ἢ Θησέα, ἢ καὶ τὸν Ἡρα-
κλέα ὑποκρίνοιτο αὐτὸν, μήτε βα-
δίζων, μήτε φθεγγόμενος ἡρωϊκὸν,
ἀλλὰ θρυπτόμενος ὑπὸ τηλικούτῳ
προσωπείῳ. ὃν οὐδ' ἂν ἡ Ἑλένη πο-
τε, ἢ Πολυξένη ἀνάσχοιτο πέρα τοῦ
μετρίου αὐταῖς προσεοικότα, οὐχ ὅ-
πως ὁ Ἡρακλῆς ὁ καλλίνικος, ἀλ-
λά μοι δοκεῖ, τάχισ' ἂν ἐπιτρίψαι
τῷ ῥοπάλῳ παίων τὸν τοιοῦτον, αὐ-
τόν τε, καὶ τὸ προσωπεῖον, οὕτως
ἀτίμως κατατεθηλυσμένος πρὸς
αὐτοῦ. τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ὑμᾶς
πάσχοντας, ὑπ' ἐκείνων ὁρῶν, οὐκ
ἤνεγκα τὴν αἰσχύνην τῆς ὑποκρί-
σεως, εἰ πίθηκοι ὄντες, ἐτόλμησαν
ἡρώων προσωπεῖα περιθέσθαι, ἢ τὸν
ἐν Κύμῃ ὄνον μιμήσασθαι, ὃς λεον-
τὴν περιβαλλόμενος, ἠξίου λέων
αὐτὸς εἶναι, πρὸς ἀγνοοῦντας τοὺς
Κυμαίους ὀγκώμενος μάλα τραχὺ,

fuiſſent inſtitutores, & manus ad ipſos feſtinantibus porrigerent, & ad optima ac utiliſſima adhortarentur, ſiquis ea non tranſgrederetur nec interlaberetur: ſed intentis oculis ad regulas illas à vobis propoſitas, ad eas vitam ſuam componeret, ac dirigeret, quod quidem per Iovem pauci noſtrûm faciunt. Cùm autem viderem multos non Philoſophiæ, ſed gloriæ tantùm quæ ex ea capitur ſtudio teneri: & in his quæ ſunt in promptu & vulgaria, quæque cuivis imitari ſit facile, viris bonis valdè ſimiles eſſe barba dico, greſſu, & veſtitu: vita autem & factis ſpeciei contradicere, & ſtudia veſtris contraria amplecti, ac profeſſionis dignitatem corrumpere, indignabar. Eaque res mihi videbatur ſimilis eſſe Tragico hiſtrioni molli & effœminato, qui Achillem, aut Theſeum, aut Herculem ipſum ageret, cùm tamen neque incederet, neque loqueretur Heroicè, ſed ſub larva iſtiuſmodi laſciviret: ut nec Helena, nec Polyxena, cùm id earum modeſtiæ minùs conveniret, tolerare poſſent. Nec ſe continuiſſet Hercules Callinicus, quin ocyſſimè talem clava percuſſum contriviſſet, ipſum inquam, & perſonam illam, quæ tam effœminatè eum repræſentando contaminaſſet. Et cùm ipſe talia vos ab illis perpeti viderem, non tuli hypocriſeos impudentiam: quòd cùm ſimiæ eſſent, perſonas Heroum aſſumere, vel Cumanum illum aſinum imitari auderent, qui leonina pelle indutus, leo quoqûe ipſe videri volebat, cùm adverſus Cumæos ignaros valdè aſperum,

 hor-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ καταπληκτικόν, ἄχρι δή τις αὐτὸν ξένος καὶ λέοντα ἰδὼν, καὶ ὄνον, πολλάκις ἤλεγξε, καὶ ἀπεδίωξε παίων τοῖς ξύλοις. ὃ δὲ μάλιστά μοι δεινὸν ὦ Φιλοσοφία κατεφαίνετο, τοῦτο ἦν. οἱ γὰρ ἄνθρωποι [1] εἴ τινα τοῦτον ἑώρων πονηρὸν, ἢ ἄσχημον, ἢ ἀσελγές τι ἐπιτηδεύοντα, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐ Φιλοσοφίαν αὐτὴν ᾐτιᾶτο, καὶ τὸν Χρύσιππον εὐθὺς ἢ Πλάτωνα, ἢ Πυθαγόραν, ἢ ὅτου αὐτὸν ἐπώνυμον, ὁ διαμαρτάνων ἐκεῖνος ἐποιεῖτο, [2] καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο. καὶ ἀπὸ τοῦ κακῶς βιοῦντος, πονηρὰ περὶ ὑμῶν εἴκαζον, τῶν πρὸ πολλοῦ τεθνηκότων. οὐ γὰρ παρὰ ζῶντας ὑμᾶς ἡ ἐξέτασις αὐτοῦ ἐγίνετο, ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἐκ ποδῶν, ἐκεῖνον δὲ ἑώρων σαφῶς ἅπαντες δεινὰ, καὶ ἄσεμνα ἐπιτηδεύοντα, ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐπὶ τὴν ὁμοίαν διαβολὴν συγκατεσπᾶσθε. ταῦτα οὐκ ἤνεγκα ὁρῶν ἔγωγε, ἀλλ' ἤλεγχον αὐτοὺς, καὶ διέκρινον ἀφ' ὑμῶν. ὑμεῖς δὲ, τιμᾶν ἐπὶ τούτοις δέον, εἰς δικαστήριον ἄγετε. οὐκοῦν ἤν τινα καὶ τῶν μεμυημένων ἰδὼν ἐξαγορεύοντα ταῖν Θεαῖν τὰ ἀπόρρητα, καὶ ἐξορχούμενον, ἀγανακτήσω, καὶ διελέγξω, ἐμὲ τὸν ἀσεβοῦντα ἡγήσεσθε εἶναι; ἀλλ' οὐ δίκαιον. ἐπεὶ καὶ οἱ ἀθλοθέται [3] μαστιγοῦν εἰώθασιν, ἤν τις ὑποκριτὴς Ἀθηνᾶν, ἢ Ποσειδῶνα, ἢ τὸν Δία ὑποδεδυκὼς, μὴ κα-

horrendumque rugitum ederet, donec quidam hoſpes ſe leonem, & aſinum videre ſæpe arguit, & fuſte cædens inſecutus eſt. Sed quod mihi videbatur maxime indignum, hoc erat: quòd nemo non eorum qui ex iis quempiam viderent flagitioſum quid aut turpe, aut impudicum committentem, Philoſophiam ipſam accuſabat: illico etiam Chryſippum, aut Platonem, aut Pythagoram, vel cujuſcunque cognomen, vel cujuſcunque doctrinam delinquens ille aſſumebat: & ex eo quòd malè viveret aliquis, de vobis multò antè vita functis malè ſentiebant. Non enim de vobis viventibus, ſed è medio ſublatis inquiſitio fiebat: omnes verò manifeſte cernebant eum atrocia, & indecora perpetrare: vos verò cum ipſo damnabamini, ſimilique calumnia pariter convellebamini. Equidem ego cùm hæc viderem non tuli, verùm eos redarguebam, & à vobis ſecernebam. At vos propter hoc honore me dignum, in judicium rapitis. Nunquid ſi initiatum quempiam viderem, arcana Dearum prodentem, ac in publicum myſteria efferentem, ideoque indignarer, & reprehenderem, me impium eſſe exiſtimaretis? At injuſtum eſt: quandoquidem certaminum quoque præfecti, cum hiſtrionem qui quum Minervam, vel Neptunum, vel Iovem aſſumpſit agendum, non rectè,

1 Εἴ τινα τοῦτον] Angl. τοῦτον melius. *Bourd.* Corrigit Brodæus εἴ τινα τούτων. Melius fuerit, εἴ τινα τοιοῦτον. Marc.

2 Καὶ τοὺς λόγους] Angl. καὶ τοὺς ψόγους. Bourd. Καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Brodæus καὶ τοὺς λόγους προσεποιεῖτο. Sed melius illud ἐποιεῖτο, intelligi enim vult Lucianus: Si quis Stoicum, aut Platonicum, aut Pythagoricum ſe diceret, atque ita ſive tali ſchemate, ſive ſub tali perſona diſſertaret. *Marc.*

3 Μαστιγοῦν] Tangit hunc morem Interpres Ariſtophanis. & Oratores Græci. *Bourd.*

1 Tò

ις ὑποκρίνοιτο, μηδὲ κατ' ἀξίαν
θεῶν, καὶ οὐδέν που ὀργίζονται αὐ-
ις ἐκεῖνοι, ὅτι τὸ προσκείμενον αὐ-
ιν, τὰ προσωπεῖα, καὶ τὸ σχῆμα
δεδυκότα, ἐπέτρεψαν παίειν τοῖς
στιγοφόροις, ἀλλὰ καὶ ἥδοιντο ἂν
ιοι, μαστιγουμένων. οἰκέτην μὲν
, ἢ ἄγγελον, μὴ δεξιῶς ὑπο-
ρίνασθαι, μικρὸν τὸ πταῖσμα. τὸν
ία δὲ, ἢ τὸν Ἡρακλέα μὴ κατ' ἀ-
αν ἐπιδείξασθαι τοῖς θεαταῖς, ἀπο-
όπαιον ὡς, καὶ αἰσχρόν. καὶ γὰρ
καὶ τόδε πάντων ἀτοπώτατόν ἐ-
, ὅτι τοὺς μὲν λόγους ὑμῶν, πά-
ἀκριβοῦσιν οἱ πολλοὶ αὐτῶν, κα-
άπερ δὲ ἐπὶ τούτῳ μόνον ἀναγιγνώ-
οντες αὐτοὺς, καὶ μελετῶντες,
τἀναντία ἐπιτηδεύοιεν, οὕτω βιοῦ-
. πάντα μὲν γὰρ ὅσα φασὶν, οἷον
ρημάτων καταφρονεῖν, καὶ δόξης,
μόνον [1] τὸ καλὸν οἴεσθαι ἀγα-
ν, καὶ ἀόργητον εἶναι, τῶν λαμ-
ρῶν τούτων ὑπερορᾶν, καὶ ἐξ ἰσο-
ίας αὐτοῖς διαλέγεσθαι, καλὰ ὦ
οί, καὶ σοφὰ, καὶ θαυμάσια λίαν
ἀληθῶς. οἱ δὲ, καὶ αὐτὰ ταῦ-
ἐπὶ μισθῷ διδάσκουσι, καὶ τοὺς
λουσίους τεθήπασι, καὶ πρὸς τὸ ἀρ-
ύριον κεχήνασιν, ὀργιλώτεροι μὲν τῶν
κυνιδίων ὄντες, δειλότεροι δὲ τῶν
αγωῶν, κολακευτικώτεροι δὲ τῶν πι-
ήκων, ἀσελγέστεροι δὲ τῶν ὄνων, ἁρ-
ακτικώτεροι δὲ τῶν γαλῶν, φιλο-
εικότεροι δὲ τῶν ἀλεκτρυόνων. τοι-
αροῦν [2] γέλωτα ὀφλισκάνουσιν, ὠ-
ιζόμενοι ἐπὶ ταῦτα, καὶ περὶ τὰς
πλουσίων θύρας ἀλλήλους [3] πα-
ωθούμενοι, καὶ δεῖπνα πολυάνθρω-
α δειπνοῦντες, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις

rectè, neque ex dignitate Deorum ſimulavit, flagellare conſueverunt. Ac non iraſcuntur ipſis Dii illi, quòd eum qui ſuas perſonas aſſumpſit, habitumque induit, flagelliferis cædendum tradiderunt, verùm ut puto, vapulantibus delectantur. Servum enim vel nantium minùs aptè agere, parvus eſt error. Sed Iovem aut Herculem non pro dignitate ſpectatoribus oſtendere, turpe ac piaculo ſimile eſſe videtur. Quinimo etiam hoc omnium eſt abſurdiſſimum, quòd cùm ex iis multi dogmata veſtra exactè calleant: ita tamen vivunt, ac ſi illa ideo tantùm legerint, ac meditati ſint ut contraria exerceant. Etenim quæcunque dicunt, ut contemnendas eſſe pecunias, & gloriam, ſolumque honeſtum bonum putandum, ira vacandum, & res haſce ſplendidas eſſe deſpiciendas, & cum ipſis æqualiter converſandum, eximia ſunt ô Dii & ſcita, aut ſummopere miranda profectò. Verùm hi hæc ipſa mercede docent, & divites admirantur, & pecuniis inhiant, caniculis iracundiores, leporibus timidiores, ſimiis blandiores, aſinis petulantiores, felibus rapaciores, gallis contentioſiores. Itaque riſum movent, quum de his rixantur, & circum januas divitum ſe invicem pulſant, & in conviviis frequentibus epulantur, in eiſque tædium laudando pariunt, ac præter decorum ſeſe

1 Τὸ καλὸν ἀγαθὸν] Summa Philoſophiæ Stoicæ quam explicat Laërt. in Zen. *Bourd.*

2 Γέλωτα ὀφλισκάνουσιν] Sic apud Plat. Idem paſſim. *Idem.*

3 Παρωθούμενοι] Sana quidem lectio, ſed ſanior Anglicana περιγκωνιζόμενοι, quod paſſim ead. utatur, ut in Nigrin. vide. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐπαινοῦντες φορτικῶς, καὶ πέρα τοῦ καλῶς ἔχοντος [1] ἐμφορούμενοι, καὶ μεμψίμοιροι φαινόμενοι, καὶ ἐπὶ τῆς κύλικος ἀτερπῆ, καὶ ἀπῳδὰ φιλοσοφοῦντες, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. οἱ ἰδιῶται δὲ, ὁπόσοι ξυμπίνουσι, γελῶσι δηλαδὴ, καὶ καταπτύουσι φιλοσοφίας, εἰ τοιαῦτα καθάρματα ἐκτρέφει. τὸ δὲ πάντων αἴσχιστον, ὅτι μηδενὸς δεῖσθαι λέγων ἕκαστος αὐτῶν, ἀλλὰ μόνον πλούσιον εἶναι τὸν σοφὸν κεκραγὼς, μικρὸν ὕστερον αἰτεῖ προσελθὼν, καὶ ἀγανακτεῖ μὴ λαβὼν, ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐν βασιλικῷ σχήματι ὀρθὴν τιάραν ἔχων, καὶ διάδημα, καὶ τἄλλα, ὅσα βασιλείας γνωρίσματα, προσαιτοίη, τῶν ὑποδεεστέρων δεόμενος. ὅταν μὲν οὖν αὐτούς τι δέῃ λαμβάνειν, πολὺς ὁ περὶ τοῦ κοινωνικὸν εἶναι δεῖν λόγος, καὶ ὡς ἀδιάφορον ὁ πλοῦτος. καὶ τί γὰρ τὸ χρυσίον, ἢ τἀργύριον, οὐδὲν τῶν [2] ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων διαφέρον; ὅταν δέ τις ἐπικουρίας δεόμενος ἑταῖρος ἐκ παλαιοῦ, καὶ φίλος ἀπὸ πολλῶν, ὀλίγα αἰτῇ προσελθὼν, σιωπὴ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμαθία, καὶ παλινῳδία τῶν λόγων πρὸς τὸ ἐναντίον. οἱ δὲ πολλοὶ περὶ φιλίας ἐκεῖνοι λόγοι, καὶ ἡ ἀρετὴ, καὶ τὸ καλὸν, οὐκ οἶδ' ὅπῃ ποτὲ οἴχεται. πάντως ταῦτα ἀποπτάμενα, [3] πτερόεντα ὡς ἀληθῶς ἔπη. μάτην ὁσημέραι πρὸς αὐτῶν ἐν ταῖς διατριβαῖς σκιαμαχούμενα. μέχρι γὰρ τούτου, φίλος ἕκαστος αὐτῶν ἐς ὅσον ἂν μὴ ἀργύριον, ἢ χρυσίον ᾖ προκείμενον ἐν τῷ μέ-

ſeſe ingurgitant, & queruli apparent, & inter calices injucunda & abſona philoſophantur, ac merum non ferunt. Idiotæ autem quotquot compotant, rident ſcilicet, ac Philoſophiam conſpuunt, quoniam hujuſmodi educat piacula. Illud verò omnium eſt turpiſſimum, quòd quum unuſquiſque eorum nullius ſe rei indigum profiteatur, ſed ſolum divitem eſſe ſapientem vociferetur, paulò poſt tamen poſcit, & ni accipiat ſtomachatur: perinde ac ſiquis regiè ornatus rectam geſtet tiaram, & diadema, cæteraque regni inſignia, frivolarum tamen rerum indigus, mendicet. Proinde quum illis quippiam eſt accipiendum, multa oratione proſequuntur, oportere de ſuo libenter conferre, & indifferentes eſſe divitias: quid enim aurum & argentum littoralibus à lapillis differat? At quum vetus quiſpiam amicus & familiaris, opis egens, paucula quædam ex multis poſtulatum venit, taciturnitas, inopia, ruditas, & dictorum in contrarium palinodia. Varii autem illa de amicitia ſermones, & virtus, & honeſtum quonam abeant ignoro: nam omnino avolantia, & verè alata verba hæc ſunt, quibus illi quotidie in diſputationibus inter ſe umbratili certamine depugnant. Euſque enim unuſquiſque eorum eſt amicus, quouſque nec de auro, nec de argento, quicquam in medium affert.

Quòd

1 Ἐμφορούμενοι] Copioſe hanc philoſophantium δυσχέρειαν explodit in Lapith. dixi ſupra. *Bourd.*

2 Ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων] Hac ſpecie Proverbii utitur antea in Timon. *Idem.*

3 Πτερόεντα ἔπη] Ex Homero, cujus copioſus Interpres Apul. lib. 2. Florid. *Idem.*

1 Ba-

. ἢν δέ τις ὀβολὸν ἐπιδείξηται
μον, λέλυται μὲν ἡ εἰρήνη, ἄσπον-
ε δὲ, καὶ ἀκήρυκτα πάντα. καὶ τὰ
λία ἐξαλήλιπται, καὶ ἡ ἀρετὴ
φροῦδον, οἷόν τι καὶ οἱ κύνες πά-
σιν. ἐπειδάν τις ὀστοῦν ἐς μέσους
ους ἐμβάλῃ, ἀναπηδήσαντες,
νουσιν ἀλλήλους, καὶ τὸν προαρπά-
ντα τὸ ὀστοῦν, ὑλακτοῦσι. λέγεται
δὲ [1] βασιλεύς τις αἰγύπτιος,
ήκους ποτὲ [2] πυῤῥιχίζειν, δι-
ξαι, καὶ τὰ θηρία μιμηλότατα
ἐστι τῶν ἀνθρωπίνων, ἐκμαθεῖν
χιστα καὶ ὀρχεῖσθαι, ἁλουργίδας
μπεχόμενα, καὶ προσωπεῖα πε-
κείμενα, καὶ μέχρι πολλοῦ εὐ-
ιμεῖν τὴν θέαν, ἄχρι δή τις
της ἀστεῖος, κάρυα ὑπὸ κόλπον
ων, ἀφῆκεν ἐς τὸ μέσον. οἱ δὲ
θηκοι, ἰδόντες. καὶ ἐκλαθόμε-
τῆς ὀρχήσεως, τοῦθ᾽ ὅπερ ἦσαν,
θηκοι ἐγένοντο ἀντὶ πυῤῥιχιστῶν,
ι ξυνέτριβον τὰ προσωπεῖα, καὶ
ὺ ἐσθῆτα κατεῤῥήγνυον, καὶ ἐ-
άχοντο περὶ τῆς ὀπώρας πρὸς ἀλ-
λους. τὸ δὲ σύνταγμα τῆς πυῤῥί-
ς, διελέλυτο, καὶ κατεγελᾶτο
τὸ τοῦ θεάτρου. τοιαῦτα καὶ οὗτοι
ιοῦσι. καὶ ἔγωγε τοὺς τοιούτους κα-
ῶς ἠγόρευον, καὶ οὔποτε παύσομαι
ελέγχων, καὶ κωμῳδῶν. περὶ ὑ-
ῶν δὲ, ἢ τῶν ὑμῖν παραπλησίων,
τὶ γάρ εἰσί τινες ὡς ἀληθῶς φι-
οσοφίαν ζηλοῦντες, καὶ τοῖς ὑμε-
ροις νόμοις ἐμμένοντες, μὴ οὕτω
χνείην ἐγὼ, ὡς βλάσφημον εἰπεῖν
, ἢ σκαιόν. ἢ τί γὰρ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι;
γὰρ τοιοῦτο βεβίωται; τοὺς δ᾽ ἀ-

Quòd ſiquis obolum tantummodò indicarit, confeſtim pax ſolvitur, omniaque turbantur, atque implacata redduntur, libri obliterantur, virtus aufugit, iiſque accidit quod canibus, in quorum medium ſiquis os projecerit, exiliunt, ſeque invicem mordent, eique qui os præripuit, allatrant. Fertur autem rex quidam Ægyptius ſimias tripudiare docuiſſe, eaque animalia, (nam ad imitandum humanas actiones maximè ſunt apta) celerrimè didiciſſe, ut purpureis veſtibus induta, & perſonis circundata ſaltarent, idque ſpectaculum multo tempore claruiſſe, donec ſpectator quidam urbanus, quas nuces in ſinu habebat, in medium projecit. Quibus conſpectis, ſimiæ ſaltationis oblitæ, id quod erant, ſimiæ pro ſaltatoribus fuerunt, & perſonas conterebant, & veſtem diſcerpebant, & pro fructu inter ſe pugnabant. Ita ut Pyrriches ordo ſolveretur, & à theatro derideretur. Talia & hi perpetrant; & ego tales inſectatus ſum conviciis, nec redarguere unquam deſinam, & comicè perſtringere. Sed quod ad vos, vobiſque ſimiles attinet (ſunt enim ſunt profectò nonnulli qui Philoſophiam amplectuntur, veſtriſque legibus immorantur) abſit ita inſaniam, ut quid probroſum & ſiniſtrum proferam. Nam

uid dicere poſſem? quid enim in vita ſimile commiſiſtis? Sed arro-

1 Βασιλεύς τις Αἰγύπτιος] Cleopatra: tangit enim Cleopatræ ſimiam, ut tract. Προμηθεύς εἶ ἐν λόγοις. Bourd. Atqui libro De mercenariis philoſo-
is non eſt βασιλεύς τις Αἰγύπτιος. verum Κλεοπάτρα ἡ πάνυ. Niſi forte an
æ hiſtoriæ ſunt. Nam hic multi ſimii, ibi unus: hic nuces ſive, κάρυα
i caricæ aut amygdalæ ſive nuces Græcæ ἰσχάδες ἢ ἀμύγδαλον. Marc.

2 Πυῤῥιχίζειν] Pro omni genere ſaltationis, ut id docet περὶ ὀρχη. Bourd.

1 Φι-

ἀλαζόνας ἐκείνους, καὶ θεοῖς ἐχθροὺς ἄξιον οἶμαι μισεῖν. ἢ σὺ γὰρ ὦ Πυθαγόρα, καὶ Πλάτων, καὶ Χρύσιππε, καὶ Ἀριστότελες, τί φατὲ προσήκειν ὑμῖν τοὺς τοιούτους, ἢ οἰκεῖόν τι, καὶ ξυγγενὲς ἐπιδείκνυσθαι τῷ βίῳ; νὴ Δία Ἡρακλῆς φασι, καὶ Πίθηκος. ἢ διότι πώγωνας ἔχουσι, καὶ [1] φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι, καὶ [2] σκυθρωποί εἰσι, διὰ τοῦτο χρὴ ὑμῖν εἰκάζειν αὐτούς; ἀλλ' ἤνεγκα ἂν εἰ πιθανοὶ γοῦν ἦσαν καὶ ἐπὶ τῆς ὑποκρίσεως αὐτῆς. νῦν δὲ, θᾶττον ἂν γὺψ ἀηδόνα μιμήσαιτο, ἢ οὗτοι φιλοσόφους. εἴρηκα τὰ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, ὁπόσα εἶχον. σὺ δὲ ὦ ἀλήθεια, μαρτύρει πρὸς αὐτοὺς, εἰ ἀληθῆ ἐστι. Φιλο. μετάστηθι ὦ Παῤῥησιάδη πορρωτέρω ἔτι. τί ποιῶμεν ἡμεῖς; πῶς ὑμῖν εἰρηκέναι ἀνὴρ ἔδοξεν; Αρετη. ἐγὼ μὲν ὦ φιλοσοφία, μεταξὺ λέγοντος αὐτοῦ, [3] κατὰ τῆς γῆς δῦναι ηὐχόμην. οὕτως ἀληθῆ πάντα εἶπεν. ἐγνώριζον γοῦν ἀκούουσα ἕκαστον τῶν ποιούντων αὐτὰ, καὶ ἐφήρμοζον μεταξὺ τοῖς λεγομένοις, τοῦτο μὲν, ἐς τόνδε. τοῦτο δὲ, ὁ δεῖνα ποιεῖ. καὶ ὅλως ἔδειξε τοὺς ἄνδρας ἐναργῶς, καθάπερ ἐπί τινος γραφῆς τὰ πάντα προσεοικότας, οὐ τὰ σώματα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὰς ψυχὰς αὐτὰς ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀπεικάσας. Φιλο. κἀγὼ πάνυ ἠρυθρίασα ὦ ἀρετή. ὑμεῖς δὲ, τί φατέ; Αν.

rogantes illos, & Deorum inim cos, odio dignos eſſe puto. T enim Pythagora, & Plato, & Chryſippe, & Ariſtoteles, qu in re tales vobiſcum dicitis cor venire, aut proprium, ac cogna tum in vita præſtitiſſe? Ita pe Iovem, Hercules, inquiunt, & Simia. An quia barbas habent & ſe philoſophari profitentur, & ſeveritatem vultu prætendunt propterea cum vobis ſunt com parandi? An tuliſſem, ſi ſalten illi ad ſimulationem fuiſſent apti Nunc verò citiùs vultur luſci niam imitabitur, quàm illi Phi loſophos. Quæ pro me dicend habebam expoſui. At tu Verita numquid vera ſint apud ipſos teſtificare. *Phil.* Nunc longius & Parrheſiades, abſiſte. Quid nos faciamus? quomodo vir hic vobis videtur dixiſſe? *Virtus.* Ego quidem ô Philoſophia, dum iſte perorabat, terram ſubire optabam: adeò vera omnia dixit. Itaque audiens unumquemque eorum qui talia faceret, agnoſcebam: interimque ex iis quæ dicebantur, hoc ad iſtum, hoc verò ad certum illum qui faceret referebam. Denique viros illos perſpicuè indicavit, tanquam ex aliqua pictura expreſſos: nec ſolùm corpora ſed animas etiam ipſas abſolutiſſimè effinxit. *Phil.* Ego quoque planè erubui, ô Virtus. Vos verò quid dicitis? *Reviv.* Quid

1 Φιλοσοφεῖν ἀσκοῦσι] Sic bene legit Interp. minus recte Cod. Angl. φάσκουσι. Bourd.

2 Σκυθρωποί εἰσι] Vt in Nigrin. & Lapith. & paſſim alibi. *Idem.*

3 Κατὰ τῆς γῆς δῦναι] Sic de merced. conduct. εὔχῃ δὲ ὑπὸ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα. Sic adverſus Indoct. εὔξῃ τότε χάνειν σοι τὴν γῆν κατὰ σεαυτοῦ, ſic ἑταιρ. πῶς ἄν με ἡ γῆ καταπίοι; eadem in Lapith. ſic apud Heliod. lib. 1. ηὐχόμην δὲ καταδῦναι μᾶλλον habent ex Homeri Iliad. 4. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. Simile illud eſt Æſchyli Suppl.

Θέλοιμι δ' ἂν μορσίμου
Βρόχου τυχεῖν ἐν σαργάναις. Idem.

1 Ὢ μέ-

ὶ δὲ ἄλλο, ἢ ἀφεῖναι αὐτὸν τοῦ ἐγκλήματος, καὶ φίλον ἡμῖν, καὶ εὐεργέτην ἀναγεγράφθαι; τὰ γοῦν τῶν Ἰλιέων ἀτεχνῶς πεπόνθαμεν, τραγῳδόν τινα τοῦτον ἐφ' ἡμᾶς κεκινήκαμεν, ᾀσόμενον τὰς Φρυγῶν ξυμφοράς. ᾀδέτω γοῦν, καὶ τοὺς θεοῖς ἐχθροὺς ἐκτραγῳδείτω. Διο. καὶ αὐτὸς ὦ φιλοσοφία, πάνυ ἐπαινῶ τὸν ἄνδρα, καὶ ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα, καὶ φίλον ποιοῦμαι αὐτὸν, γενναῖον ὄντα. Φιλο. εὖγε ὦ Παῤῥησιάδη. ἀφίεμέν σε τῆς αἰτίας, καὶ ἁπάσαις κρατεῖς. καὶ τὸ λοιπὸν, ἴσθι ἡμέτερος ὤν. Παῤῥη. προσεκύνησα τήν γε πρώτην. μᾶλλον δὲ τραγικώτερον αὐτὸ ποιήσειν μοι δοκῶ. σεμνότερον γὰρ [1] ὦ μέγα σεμνὴ νίκη τὸν ἐμὸν βίοτον κατέχοις, καὶ μὴ λήγοις στεφανοῦσα. Αρε. οὐκοῦν [2] δευτέρου κρατῆρος ἤδη καταρχώμεθα· προσκαλῶμεν κἀκείνους, ὡς δίκην ὑπόσχωσιν, ἀνθ' ὧν εἰς ἡμᾶς ὑβρίζουσι. κατηγορήσει δὲ Παῤῥησιάδης ἑκάστου. Παῤῥη. ὀρθῶς ὦ ἀρετὴ ἔλεξας. ὥστε σὺ παῖ συλλογισμὲ, κατακύψας ἐς τὸ ἄστυ, προσκήρυττε τοὺς φιλοσόφους. Συλλογι. ἄκουε. σίγα. τοὺς φιλοσόφους ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἀπολογησομένους ἐπὶ τῆς ἀρετῆς, καὶ φιλοσοφίας, καὶ δίκης. Παῤῥη. ὁρᾷς; ὀλίγοι συνέρχονται, γνωρίσαντες τὸ κήρυγμα. ἄλλως γὰρ, δεδίασι τὴν δίκην. οἱ πολλοὶ δὲ αὐτῶν, οὐ δὲ σχολὴν ἄγουσιν, ἀμφὶ τοὺς πλουσίους ἔχοντες. εἰ δὲ βούλει πάντας ἥκειν, κατὰ τάδε ὦ συλλογισμὲ κήρυττε. Φιλο. μηδαμῶς. ἀλλὰ σὺ

Quid aliud, quàm à crimine eum abſolvi, inter amicoſque & benefactores noſtros aſcribi debere? Planè enim nobis idem quod Llienſibus, accidit: hunc tanquam Tragœdum quempiam in nos excitavimus, qui Phrygum calamitates decantaret. Canat igitur, & Dei inimicos tragicè exagitet. *Diog.* Ego quoque ô Philoſophia, planè hominem laudo, quæque illi objeci retracto: & quia generoſus eſt, amicum eum facio. *Phil.* Euge ô Parrheſiades ab accuſatione te abſolvimus, in omnibus vincis. Cæterùm te noſtrum eſſe ſcias. *Parrh.* Hanc primam adoravi: verùm aliud magis tragicum opus mihi ſupereſſe puto. Siquidem ô valdè veneranda Victoria quotidie vitam meam reddis venerabilem, nec coronare deſinis. *Virtus.* Numquid igitur à ſecundo jam ordiamur cratere, & illos citemus, ut ob ea quibus in nos injurii fuêre, pœnas expendant? Parrheſiades autem unumquemque accuſabit. *Phil.* Rectè ô Virtus, elocuta es. Quapropter heus tu miniſter Syllogiſme in urbem te confer, & Philoſophos advoca. *Syllog.* Audi, tace. Philoſophi in arcem aſcendant, ut apud Virtutem, Philoſophiam, & Iuſtitiam accuſationem diluant. *Parrh.* Videſne? pauci conveniunt citatione cognita. Nam juſtitiam præſertim timent. Nec ocioſi ſunt plerique ipſorum, dum circa divites verſantur. Sed ſi vis ut veniant omnes, præconium his verbis pronuncia Syllogiſme. *Phil.* Minimè: ſed tu

Par-

1 Ὦ μέγα σεμνὴ Νίκη] Ex Euripid. *Bourd.*

2 Δευτέρου κρατῆρος] Specie proverbii. De ſecundo cratere, Long. lib. 3. ποιμεν. Achil. Tat. lib. 2.

1 Ση-

ὦ Παῤῥησιάδη, προσκάλει, καθότι σοι δοκεῖ. Παῤῥη. οὐδὲν τόδε χαλεπόν. ἄκουε. σίγα. ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, καὶ ὅσοι προσήκειν αὐτοῖς οἴονται τοῦ ὀνόματος, ἥκειν ἐς ἀκρόπολιν ἐπὶ τὴν διανομήν. δύο μναῖ ἑκάστῳ δοθήσονται, καὶ [1] σησαμαῖος πλακοῦς. ὃς δ' ἂν πώγωνα βαθὺν ἐπιδείξηται, καὶ [2] παλάθην ἰσχάδων, οὗτός γε προσεπιλήψεται. κομίζειν δ' ἕκαστον σωφροσύνην μὲν, καὶ δικαιοσύνην, ἢ ἐγκράτειαν, μηδαμῶς. οὐκ ἀναγκαῖα γὰρ ταῦτά γε, ἢν μὴ παρῇ. πέντε δὲ συλλογισμοὺς ἐξάπαντος. οὐ γὰρ θέμις ἄνευ τούτων εἶναι σοφόν. [3] κεῖται δ' ἐν μέσσοισι δύο χρυσοῖο τάλαντα, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ πᾶσιν ἐρίζεμεν ἔξοχος εἴη. βαβαί. ὡς πλήρης μὲν ἡ ἄνοδος ὠθιζομένων, ἐπεὶ τὰς δύο μνᾶς ὡς ἤκουσαν μόνον. παρὰ δὲ τὸ Πελασγικὸν ἄλλοι, καὶ κατὰ τὸ Ἀσκληπιεῖον ἕτεροι. καὶ περὶ τὸν Ἄρειον πάγον, ἔτι πλείους. ἔνιοι δὲ, καὶ κατὰ τὸν τοῦ Τάλω τάφον. οἱ δὲ, καὶ πρὸς τὸ Ἀνακεῖον προσθέμενοι κλίμακας, ἀνέρπουσι βομβηδόν. νὴ Δία καὶ βοτρυδὸν, ἑσμοῦ δίκην. ἵνα καὶ καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἀλλὰ κἀκεῖθεν σὺ μάλα πολλοὶ, κἀντεῦθεν [4] μυρίοι, ὅσσά τε φύλλα, καὶ ἄνθεα γίνεται ἦρι. [5] μεστὴ δὲ ἡ ἀκρόπολις ἐν βραχεῖ, κλαγγηδὸν προκαθιζόντων, καὶ πανταχοῦ πήρα. πώγων. κολακεία. ἀναισχυντία. βακτηρία. λιχνεία. συλλο-

Parrheſiades, prout tibi viſum fuerit illos advoca. *Parrh.* Hoc non eſt difficile. Audi, tace. Quicunque ſe Philoſophos eſſe dicunt, & quicunque nomen hoc ad ſe ſpectare arbitrantur, ad diſtributionem in arcem veniant: duæ minæ ſingulis dabuntur, & ſeſamina placenta. Quicunque verò barbam profundam oſtenderit, ille caricarum maſſam inſuper accipiet. Nemo verò modeſtiam, & juſtitiam & continentiam afferat (hæc enim neceſſaria non ſunt, ſi non adſint) ſed ex modis omnibus quinque ſyllogiſmos. Non enim fas abſque his ſapientem eſſe *In medioque auri duo ſunt objecta talenta, Danda illi qui ſit melior certamine cunctis.* Papæ quàm refertus eſt conflictantium aſcenſus, poſtquam duarum minarum mentionem tantùm audiverunt. Ad Pelaſgium alii, alii juxta templum Æſculapii, & circum Areopagum etiam plures, nonnulli quoque penes Tali ſepulchrum: pars etiam admotis ſcalis templo Dioſcurorum, cum ſtrepitu aſcendunt, per Iovem etiam confertim, examinis apum inſtar: & ut Homeri verbis utar: ſed inde quamplurimi, illic quoque innumeri, *Quot folia & flores naſcuntur tempore verno.* Plena autem eſt arx brevi tempore cum clangore confidentium: eſtque undique pera, barba, adulatio, impudentia, baculus, edacitas, ſyllo-

1 Σησαμαῖος πλακοῦς] Dixi ad Petron. *Bourd.*

2 Παλάθην ἰσχάδων] Hæc paſſim apud Lucianum hac de re Theophyl. Simoc. Epiſt. 14. ὁ δὲ θεράπεσιος οὑτοσὶ νεανίας τῶν ἰσχάδων τὰ πλεῖστα ἐκβέβρωκε καὶ τὰς ἀκρίδας οὐκ οἶδ' ὅπως ἠτεῤῥόφησεν, ὁ δὲ τρυγίας ἐκκεχύνται, καὶ μοῖράν τινα ἤτοι μετὰ κόρον κομίζεσθαι οἴκαδε, poſteriorem hanc partem tangit in Lapith. *Idem.*

3 Κεῖται δ' ἐν μέσσοισι] Parodia ex Iliad. σ. Idem.

4 Μυρίοι] Ex Homer. Il. β. pro ἦρι Angl. ὥρη. Idem.

5 Μεστὴ δὲ] Caſaub. ad Athen. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τμός. φιλαργυρία. οἱ ὀλίγοι δὲ,
τόσοι πρὸς τὸ πρῶτον κήρυγμα
κεῖνο ἀνῄεσαν, ἀφανεῖς, καὶ ἄ-
μοι, ἀναμιχθέντες τῷ πλήθει τῶν
λλων, καὶ λελήθασιν ἐν τῇ ὁ-
μοιότητι τῶν ἄλλων σχημάτων. τοῦτο
οὖν τὸ δεινότατόν ἐστιν ὦ φιλοσοφία,
καὶ ὅ τις ἂν μέμψαιτό σου μάλι-
ς, τὸ [1] μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώ-
ισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. πιθα-
ώτεροι γὰρ οἱ γόητες οὗτοι πολλάκις
ἀληθῶς φιλοσοφούντων. Φιλο.
αι τοῦτο μετ' ὀλίγον. ἀλλὰ [2] δε-
ώμεθα ἤδη. Πλα. αὐτοὺς ἡμᾶς
πρώτους χρὴ τοὺς πλατωνικοὺς λα-
εῖν. Πυθα. οὐκ, ἀλλὰ τοὺς πυθα-
ρικοὺς ἡμᾶς. πρότερος γὰρ Πυ-
αγόρας ἦν. Στω. ληρεῖτε. ἀμεί-
ς ἡμεῖς οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Περιπα.
μὲν οὖν. ἀλλ' ἔν γε τοῖς χρήμασι,
πρῶτοι ἂν ἡμεῖς εἴημεν, οἱ ἐκ τοῦ
εριπάτου. Επι. ἡμῖν τοῖς ἐπικου-
ίοις τοὺς πλακοῦντας δότε, καὶ τὰς
αλάθας. περὶ δὲ τῶν μνῶν περιμε-
μεν, κἂν ὑστάτους δέῃ λαμβάνειν.
καδη. ποῦ τὰ δύο τάλαντα; δεί-
μεν γὰρ οἱ ἀκαδημαϊκοὶ ὅσον τῶν
λλων ἐσμὲν ἐριστικώτεροι. Στωι.
κ ἡμῶν γε τῶν στωϊκῶν παρόντων.
ιλο. παύσασθε φιλονεικοῦντες. ὑ-
εῖς δὲ οἱ κυνικοὶ, μήτε ὠθεῖτε ἀλ-
ήλους, μήτε τοῖς ξύλοις παίετε.
τ' ἄλλα γὰρ ἴστε κεκλημένοι. καὶ
ῦν ἔγωγε ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ ἀρετὴ
ὕτη, καὶ ἡ ἀλήθεια, δικάσομεν
νες οἱ ὀρθῶς φιλοσοφοῦντες εἰσίν.
τα ὅσοι μὲν ἂν εὑρεθῶσι κατὰ τὰ ὑ-
ῖν δοκοῦντα βιοῦντες, εὐδαιμονήσου-
ιν, ἄριστοι κεκριμένοι. τοὺς γόη-
ς δὲ, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκοντας,

ſyllogiſmus, avaritia. Ac pauci illi, quotquot ad primum illud præconium aſcenderunt, obſcuri & ignoti, reliquorum turbæ immixti, ſub aliarum formarum ſimilitudine deliteſcunt. Eſt & hoc ô Philoſophia moleſtiſſimum, & in quo te maximè quis reprehendat, quòd nullas illis notas & ſigna inuſſiſti: ſiquidem præſtigiatores iſti, ſæpius ad perſuadendum, verè philoſophantibus ſunt aptiores. *Phil.* Fiet illud paulò poſt: ſed jam excipiamus. *Plat.* Nos Platonicos par eſt accipere primos. *Pyth.* Minimè: ſed nos Pythagoricos. Prior enim fuit Pythagoras. *Stoic.* Deſipitis. nos Stoici ſumus præſtantiores. *Perip.* Minimè quidem: verùm nos ex Peripato primi ſimus in pecuniis. *Epic.* Nobis Epicureis date placentas, & caricarum maſſas. Quod ad minas attinet, expectabimus, quanvis oporteat nos poſtremos accipere. *Acad.* Vbi ſunt illa duo talenta? ſiquidem nos Academici oſtendemus, quantum aliis ſimus contentioſiores. *Stoic.* Non præſentibus nobis Stoicis. *Phil.* Deſinite contendere, vos verò Cynici, ne vos invicem pulſetis, neque baculis cædatis: nam vos ad alia vocatos eſſe ſcitis. Nunc equidem ego Philoſophia, & hæc Virtus, Veritaſque judicabimus quinam ſint qui verè philoſophantur. Inde qui noſtrum inſtitutis vivere invenientur, fœlices erunt quòd optimi habifuerint. Sed præſtigiatores illos, nilque ad nos ſpectantes, ma-

1 Μὴ δὲ] Angl. μηδὲν. Bourd.
2 Δεχώμεθα ἤδη] Angl. ἤδη αὐτοὺς ſic erat legendum, aliter tamen Interpres
[illegible] Mſſ. & Cod. Florent. *Idem.*

1 Θέρ-

κακοὺς κακῶς ἐπιτρίψομεν, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς, ἀλαζόνες ὄντες. τί τοῦτο; φεύγετε νὴ Δία κατὰ τῶν γε κρημνῶν οἱ πολλοὶ, ἀλλόμενοι· κενὴ δ' οὖν ἡ ἀκρόπολις. πλὴν ὀλίγων τούτων, ὁπόσοι μεμενήκασιν, οὐ φοβηθέντες τὴν κρίσιν. οἱ ὑπηρέται ἀνέλεσθε τὴν πήραν, ἣν ὁ Κυνίσκος ἀπέρριψεν ἐν τῇ τροπῇ. φέρ' ἴδω τί καὶ ἔχει, ἤπου [1] θέρμους, ἢ βιβλίον, ἢ [2] ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν; Παῤῥη. οὔκ. ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ, καὶ μύρον, [3] καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν, [4] καὶ κάτοπτρον, καὶ κύβους. Φιλο. εὖ γε ὦ γενναῖε. τοιαῦτά σοι ἦν τὰ ἐφόδια τῆς ἀσκήσεως. καὶ μετὰ τούτων, ἠξίους λοιδορεῖσθαι ἅπασι, καὶ τοὺς ἄλλους παιδαγωγεῖν. Παῤῥη. τοιοῦτοι μὲν ἡμῖν οὗτοι. χρὴ δὲ ὑμᾶς σκοπεῖν ὅντινα τρόπον ἀγνοούμενα ταῦτα πεπαύσεται, καὶ διαγνώσονται οἱ ἐντυγχάνοντες οἵτινες οἱ ἀγαθοὶ αὐτῶν, καὶ οἵτινες αὖ πάλιν οἱ τοῦ ἑτέρου βίου. σὺ δὲ ὦ ἀλήθεια, ἐξεύρισκε. ὑπὲρ σοῦ γὰρ τοῦτο γένοιτ' ἂν, ὡς μὴ ἐπικρατῇ σου τὸ ψεῦδος, μηδὲ ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ λανθάνωσιν οἱ φαῦλοι τῶν [5] ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι. Αλη. ἐπ'

malos male perdemus: ne ſup bi illi quæ ſunt ſupra ſe affecte Quid hoc rei eſt? Fugitis per l vem multi per confragoſa de lientes: jamque arx eſt vacu præter paucos illos qui judiciu non formidantes remanſere. V verò miniſtri peram tollit quam Cyniſcus fugiendo abjec Age videam quid habeat, an l pinos, librumve, aut panes barios? *Parrh.* Minimè: ſ aurum hoc, & unguentum cu trum ſacrificuli? & ſpeculum & talos. *Phil.* Euge ô generoſ hæc tibi exercitationis erant vi tica: cumque his æquum eſ cenſebas omnibus conviciari, a que alios docere. *Parrh.* Tal illi ſunt nobis. Cæterùm opor tet vos conſiderare, quo pact deſinent hæc ignota eſſe, & dignoſcentur qui tecum con ſueſcunt, quinam illorum ſin boni, quinam contra alteriu ſint vitæ. Tu autem Verita illud comperito. Nam è r tua fuerit, ut tibi mendacium non prævaleat: neu præ ignorantia pravi homines immixt bonis deliteſcant. *Verit.* Hac i r

1 Θέρμους] Dixi ad Petronii *lupinos*. Bourd.

2 Ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν] Hæc omnia in Dialog. mort. & in Catapl. *Idem.*

3 Καὶ μαχαιρίδιον θυτικὸν] *Seceſpita.* Caſaubon. ad Suet. Aug. dico fuſe alibi. *Idem.* Brodæus μαχαιρίδιον πυθικόν. *Delphicum gladium.* Verùm ἀτυχεῖ πανυλίαν. Dixiſſet ſaltem *Delphicum cultrum.* Sed neque hoc neque illud Lucianus voluit, verum intelligi μαχαιρίδιον θυτικὸν cultellum ſacrificatorium, ſive cultrum ad ſacrificia, ac feſtos dies atque epulas. Culter Delphicus neceſſitatis: cultellus ſacrificatorius deliciarum & voluptatis. Non perſtringit autem res ad uſum hujuſce Cynici ullas Lucianus, in pera ejus inventas, ſed quæ ſummarum deliciarum ſint, χρυσίον, μῦρον, μαχαιρίδιον θυτικὸν, κάτοπτρον, κύβους. *Aurum, unguentum, cultellum ad ſacrificia, ſpeculum, teſſeras*, &c. Quemadmodum ſacrificationes gumiis epularum occaſiones fuerint, longum fuerit nunc ediſſertare. *Marc.*

4 Καὶ κάτοπτρον] Hæc eleganter apud Apul. in Apol. *Bourd.*

5 Ἀνδρῶν ἐς τοὺς χρηστοὺς μεμιγμένοι] Alia Anglic. Cod. lectio οἱ φαῦλοι τῶν ἀνδρῶν τε τοῖς χρηστοῖς μεμιμημένοι. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὑτῶ εἰ δοκεῖ Παῤῥησιάδῃ, ποιη-
σώμεθα τὸ τοιοῦτον, ἐπεὶ χρηστὸς
ὦπται, καὶ εὔνους ἡμῖν, καὶ σὲ ὦ
ιλοσοφία, μάλιστα θαυμάζων,
αραλαβόντα μεθ' αὑτοῦ τὸν ἔλεγχον,
πᾶσι τοῖς φάσκουσι φιλοσοφεῖν ἐν-
υγχάνειν. εἶθ' ὃν μὲν ἂν εὕρῃ γνή-
ον ὡς ἀληθῶς φιλοσοφίας, στεφα-
νωσάτω [1] θαλλοῦ στεφάνῳ, καὶ ἐς τὸ
ρυτανεῖον καλεσάτω. ἢν δέ τινι
οι πολλοί εἰσι, καταράτῳ ἀνδρὶ
ποκριτῇ φιλοσοφίας ἐντύχῃ, τὸ
ριβώνιον περισπάσας, ἀποκειράτω
πώγωνα ἐν χρῷ πάνυ τραγοκου-
ικῇ μαχαίρᾳ, καὶ ἐπὶ τοῦ μετώ-
ου στίγματα ἐπιβαλλέτω, ἢ ἐγκαυ-
άτω κατὰ τὸ μεσόφρυον. ὁ δὲ τύ-
ος τοῦ καυτῆρος, ἔστω ἀλώπηξ, ἢ
ίθηκος. Φιλο. εὖγε ὦ ἀλήθεια.
δ' ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, τοιόσ-
ε ἔστω, οἷος ὁ τῶν ἀετῶν πρὸς τὸν
λιον εἶναι λέγεται. οὐ μὰ Δία.
στε κἀκείνους ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ,
αὶ πρὸς ἐκεῖνο δοκιμάζεσθαι. ἀλ-
ὰ προθεὶς χρυσίον, καὶ δόξαν,
αὶ ἡδονὴν, ὃν μὲν ἂν αὐτῶν εἴδῃς
περορῶντα, καὶ μηδαμῶς ἑλκό-
μενον πρὸς τὴν ὄψιν, οὗτος ἔστω, ὁ
τῷ θαλλῷ στεφόμενος. ὃν δ' ἂν ἀτε-
ς ἀποβλέποντα, καὶ τὴν χεῖρα ὀ-
ρέγοντα ἐπὶ τὸ χρυσίον, ἀπάγειν
πὶ τὸ καυτήριον τοῦτον, ἀποκείραν-

re ex Parrheſiadis arbitrio, ſiquidem probus, ac nobis benevolus eſt viſus, teque ô Philoſophia maximè admiratur: ita faciamus: ut aſſumpto ſecum Elencho, conveniat omnes qui ſe philoſophari profitentur: tum quem verè legitimum Philoſophiæ ælumnum invenerit, corona coronet oleagina, & in prytaneum vocet. Si verò in aliquem, quales multi ſunt, execrandum virum, ac Philoſophiæ ſimulatorem inciderit, attritam veſtem dilaceret, barbamque hirci tonſoria novacula abradat, frontique ſtigmata imprimat, vel inter media ſupercilia inurat ſitque inuſtionis figura Vulpes, aut Simia. *Phil.* Euge Veritas. Talis autem ô Parrheſiades, ſit Elenchus, qualis aquilarum pullus ad ſolem eſſe fertur. Non per Iovem tamen, ita ut lumen obtueantur, indeque probentur. Verùm expoſito coram illis auro, gloria, voluptate, quem ipſorum ea deſpicere videris, & nequaquam ad aſpiciendum trahi, is eſto qui oleagino ramo coronetur. Quem verò fixis oculis intuentem, manumque ad aurum pro-

ndentem deprehenderis, hunc abraſa priùs barba, inurendum ab-

[1] Θαλλοῦ στεφάνῳ] Sic poſtea τῷ θαλλῷ στεφόμενος, Grammatici Græci idem ſe ajunt ac θαλλὸς, quid autem θαλλὸς Theocr. docet Eryll. Heſych. Suid. ocaverunt etiam ὄζον κρατὸς ut apud Heſych. verbo χύτλασον cujus locum nendat Clariſſ. Scal. χύτλος δὲ κρατὸς ὄζος εὔσκιος παρὰ τῷ χυμοῖς &c. vocaverunt Latini ſagmina Gl. vet. *Sagmina* θαλλὸς, σπονδεῖα. Hac de re Athen.). 7. ferebantur in Panathenaica pompa, quique ferebant θαλλοφόροι dicti, ut alt Iuncus apud Stob. licet quidam aſſerant fuiſſe ramos olivæ quos manu geſtaant, ut videatur eſſe illud Homericum στέμματ' ἔχων ἐν χερσὶν uſi ſunt & Lani ut autor Ceir.

Pergit Amyclæo ſpargens altaria thallo.

uod Virg. 6. Æn. dixit

ramo frondentis olivæ. Bourd.

2 Φιλο.

τα πρότερον τὸν πώγωνα. Παῤῥη. ὡς ἔδοξεν ἔσται ταῦτα ὦ φιλοσοφία. καὶ ὄψει αὐτίκα μάλα τοὺς πολλοὺς αὐτῶν, ἀλωπεκίας, ἢ πιθηκοφόρους. ὀλίγους δὲ καὶ ἐστεφανωμένους. εἰ βούλεσθε μέντοι, κἀνταῦθα ἀνάξω τινὰς ὑμῖν νὴ Δί᾽ αὐτῶν. Φιλο. πῶς λέγεις, ἀνάξεις τοὺς φυγόντας; Παῤῥη. καὶ μάλα, ἢν ἡ ἱέρειά μοι ἐθέλῃ πρὸς ὀλίγον χρῆσαι τὴν ὁρμιὰν ἐκείνην καὶ τὸ ἄγκιστρον, ὅπερ ὁ ἁλιεὺς ἀνέθηκεν ὁ ἐκ Πειραιῶς. Ιε. ἰδοὺ δὴ λάβε καὶ τὸν κάλαμόν γε ἅμα, ὡς πάντ᾽ ἔχοις. Παῤῥη. οὐκοῦν ὦ ἱέρεια, καὶ ἰσχάδας μοι τινὰς δὸς ἀνύσασα, καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου. Ιε. λάμβανε. [1] Φιλο. τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥη. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, καὶ χρυσίῳ, καθεζόμενος ἐπὶ τὸ ἄκρον τοῦ τειχίου, [2] καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν. Φιλο. τί ταῦτα ὦ Παῤῥησιάδη ποιεῖς; ἦπου τοὺς λίθους ἁλιεύσειν διέγνωκας ἐκ τοῦ Πηλασγικοῦ; Παῤῥη. σιώπησον ὦ φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε. σὺ δὲ Πόσειδον ἀγρεῦ, καὶ Ἀμφιτρίτη φίλη, πολλοὺς ἡμῖν ἀνάπεμπε τῶν ἰχθύων. ἀλλ᾽ ὁρῶ τινα λάβρακα εὐμεγέθη, μᾶλλον δὲ χρύσοφρυν. Ελεγ. οὔκ. ἀλλὰ γαλεός ἐστι. προσέρχεται δὴ τῷ ἀγκίστρῳ κεχηνώς. ὀσφραίνεται τοῦ χρυσίου. πλησίον ἤδη ἐστίν. ἔψαυσεν. εἴληπται. ἀνασπάσωμεν. Παῤῥε. καὶ σὺ ὦ ἔλεγχε, νῦν ξυνεπιλαβοῦ τῆς ὁρμιᾶς. ἄνω ἐστί. φέρ᾽

abducas. *Parrh.* Hæc, ô Philoſophia, erunt, ut cenſes: & confeſtim permultos eorum vulpe, vel ſimia notatos videbis, paucos verò coronatos: quinimo ſi placuerit, nonnullos illorum vobis per Iovem huc adducam. *Phil.* Quid ais? fugientes adduces? *Parrh.* Ita quidem, ſi ſacerdos funiculum hunc, & hamum à Piræenſi piſcatore dicatum, velit mihi parumper commodare. *Sacerd.* En accipe, calamumque ſimul, ut habeas omnia. *Parrh.* Quin igitur Sacerdos, caricas aliquas, parumque auri da mihi properè. *Sacerd.* Accipe. *Phil.* Quidnam vir hic facere intendit? *Parrh.* Hamo carica & auro ineſcato, ſummo muro inſidens in urbem demiſit. *Phil.* Quid agis ô Parrheſiades? numquid lapides [3] ex Pelaſgico piſcari decreviſti? *Parrh.* Tace Philoſophia, ac prædam expecta. Tu verò piſcator Neptune, tu quoque chara Amphitrite, multos piſces nobis immitte. At lupum quendam ingentem video, vel potiùs auratam. *Libert.* Minimè. felis eſt, accedit ad hamum hians, aurum odoratur, prope jam adeſt, tetigit, captus eſt, attrahamus. *Parrh.* Tu quoque Elenche, nunc una funiculum arripe: attractus eſt. Age videam

1 Φιλο. τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται; Παῤῥη. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι] Brodæus. ubi notata παῤῥησιάδου perſona reponi vult perſonam Ἀρετῆς. Sed fruſtra. Reſpondet enim Parrheſiades Philoſophiæ cum admiratione interroganti, tertiamque perſonam pro ſecunda uſurpanti oratoriè τί πράττειν ἀνὴρ διανοεῖται pro τί πράττειν διανοῇ ὦ παῤῥησιάδη; Mutavit perſonam ut exprimeretur admiratio rei novæ. Virtutis perſonæ locus hîc nullus eſt. Patet autem etiam ſequente mox interrogatione Philoſophiæ τί ταῦτα, &c. *Marc.*

2 Καθῆκεν ἐς τὴν πόλιν] Καθῆκειν ἐς τὴν πόλιν. Idem.

3 *Ex Pelaſgico*] Pelaſgicum locus fuit Athenis juxta arcem, de quo antea dictum eſt. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ω τίς εἶ ὦ βέλτιστε ἰχθύων. [1] αὔων
τός γε. Ἡράκλεις τῶν ὀδόντων. τί
οῦτο ὦ γενναιότατε εἴληψαι, λι-
χνεύων περὶ τὰς πέτρας, ἔνθα λή-
σειν ἤλπισας, ὑποδεδυκώς; ἀλλὰ
ἰν ἔσῃ φανερὸς ἅπασιν, ἐκ τῶν
βραγχίων ἀπηρτημένος. ἐξέλωμεν
ὸ δέλεαρ, καὶ τὸ ἄγκιστρον τουτί.
ενόν σοι τὸ ἄγκιστρον. ἡ δ' ἰσχὰς
ἡ προσέχηται, καὶ τὸ χρυσίον
τῇ κοιλίᾳ. Διογε. μὰ Δία ἐξε-
εσάτω, ὡς δὴ καὶ ἐπ' ἄλλους δε-
εάσωμεν. Παῤῥη. εὖ ἔχει. τί φὴς
Διόγενες; οἶσθα τοῦτον ὅστις ἐστίν.
προσήκει σοι τί ἀνήρ; Διογε. οὐ-
δαμῶς. Παῤῥη. τί οὖν; πόσου ἄξιον
τὸν χρὴ φάναι; ἐγὼ μὲν γὰρ δύ'
ολῶν πρώην αὐτὸν ἐτιμησάμην.
ιο. πολὺ λέγεις. ἄβρωτός τε γάρ
, καὶ εἰδεχθὴς, καὶ σκληρὸς,
ι ἄτιμος. ἄφες αὐτὸν κατὰ κεφα-
ῶ ἀπὸ τῆς πέτρας. σὺ δὲ ἄλλον ἀ-
πασον, καθεὶς τὸ ἄγκιστρον.
εῖνο μέντοι ὅρα ὦ Παῤῥησιάδη,
ὶ καμπτόμενός σοι ὁ κάλαμος,
οκλασθῇ. Παῤῥη. θάῤῥει ὦ Διό-
νες, κοῦφοί εἰσι, καὶ τῶν ἀφυῶν
κουφότεροι. Διο. νὴ Δία ἀφυέ-
τοί γε. ἀνάσπα δ' ὅμως. Παῤῥη.
δ' τίς ἄλλος οὗτος ὁ πλατὺς,
περ ἡμίτομος ἰχθὺς προσέρχεται;
ηττά τις κεχηνὼς ἐς τὸ ἄγκιστρον.
τέπιεν. ἔχεται. ἀνασπάσθω. τίς
ν; Διογ. ὁ πλατωνικὸς εἶναι λέ-
ν. Πλατ. καὶ σὺ ὦ κατάρατε,
εις ἐπὶ τὸ χρυσίον; Παῤῥη. τί
ῄς ὦ Πλάτων; τί ποιῶμεν αὐτόν;
λατ. ἀπὸ τῆς αὐτῆς πέτρας καὶ
ος. Διο. ἐπ' ἄλλον καθείσθω.
αῤῥη. καὶ μὴν ὁρῶ τινα πάγκα-
ν προσιόντα. ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε
ικίλον τὴν χρόαν, ταινίας τι-
ς ἐπὶ τοῦ νώτου ἐπιχρύσους ἔχον-

deam quis ſis ô piſcium optime. Clamat iſte: quales hercle dentes! Quid hoc rei eſt ô generoſiſſime, circa petras liguriendo captus es, ubi te latitaturum ſperabas? at nunc à branchiis pendens manifeſtus eris omnibus. Eſcam hanc, & hamum hunc extrahamus. En vacuus hamus: carica cum auro ventri jam adhæret. *Diog.* Per Iovem evomat,ut alios etiam ineſcemus. *Parrh.* Bene habet, quid ais ô Diogenes? tune hunc quiſnam ſit noſti? num ad te attinet? *Diog.* Nequaquam. *Parrh.* Quid igitur? quo precio dignus hic eſt dicendus? ego enim pridie duobus obolis eum æſtimavi. *Diog.* Nimium dicis: nam & cibo eſt inutilis, & turpis, & durus, & neglectus. Hunc in caput à ſaxo præcipitem da. Tu verò alium demiſſo hamo attrahe: atqui videſis ô Parrheſiades ne tibi calamus inflexus abrumpatur. *Parrh.* Confide Diogenes, leves ſunt & aphyis tenuiores. *Diog.* Per Iovem leviſſimi: attamen trahe. *Parrh.* Ecce. Quiſnam alius hic latus, tanquam ſemiſectus piſcis accedit? Pſetta quædam hamo inhians: deglutivit: tenetur: attrahatur: quiſnam eſt? *Diog.* Platonicum ſe aſſerit. *Plat.* Et tu execrande ad aurum accedis? *Parrh.* Quid ais Plato? quid illo agamus? *Plat.* Ab hac eadem petra & ille. *Diog.* Ad capiendum alium demittatur. *Parrh.* Atqui belliſſimum quendam accedentem video, ac ſi in profundo va-

i coloris appareat, ac vittas quaſdam auratas ſuper dorſo habeat.

Videſ-

1 Αὔων οὗτός γε] Hæc verba non ſunt in Angl. Cod. *Bourd.*

1 Ὦ Πό-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ται. ὁρᾷς ὦ Ἔλεγχε; ὁ τὸν Ἀριστοτέλην προσποιούμενος, οὗτός ἐστιν. ἦλθεν. εἶτα πάλιν ἀπενήξατο. περισκοπεῖ ἀκριβῶς. αὖθις ἐπανῆλθεν. ἔχανεν. εἴληπται. ἀνιμήσθω. Ἀρι. μὴ ἀνέρῃ με περὶ αὐτοῦ ὦ Παῤῥησιάδη. ἀγνοῶ γὰρ ὅστις ἐστίν. Παῤῥη. οὐκοῦν καὶ οὗτος Ἀριστότελες κατὰ τῶν πετρῶν; Διο. ἀλλ᾽ ἰδοὺ πολλοὺς παρὰ τοὺς ἰχθῦς ὁρῶ κατὰ ταυτὸν ὁμόχροας, ἀκανθώδεις, καὶ τὴν ἐπιφάνειαν ἐκτετραχυσμένους, ἐχίνων δυσληπτοτέρους. ἦ που σαγήνης ἐπ᾽ αὐτοὺς δεήσει. ἀλλ᾽ οὐ πάρεστιν. ἱκανὸν εἰ κἂν ἕνα τινὰ ἐκ τῆς ἀγέλης ἀνασπάσαιμεν. ἥξει δὲ ἐπὶ τὸ ἄγκιστρον δηλαδὴ, ὃς ἂν αὐτῶν θρασύτατος ᾖ. Ελεγ. κάθες, εἰ δοκεῖ, σιδηρώσας γε πρότερον ἐπιπολὺ τῆς ὁρμιᾶς, ὡς μὴ ἀποπρίσῃ τοῖς ὀδοῦσι, καταπιὼν τὸ χρυσίον. Παῤῥη. καθῆκα. σὺ δὲ [1] ὦ Πόσειδον, ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. βαβαὶ, μάχονται περὶ τοῦ δελέατος. καὶ οἱ μὲν, ξυνάμα πολλοὶ περιτρώγουσι τὴν ἰσχάδα. οἱ δὲ, προσφυώτες, ἔχονται τοῦ χρυσίου. εὖ ἔχει. περιεπάρη τις μάλα καρτερὸς. φέρ᾽ ἴδω τίνος ἐπώνυμον σεαυτὸν εἶναι λέγεις. καίτοι γελοῖός τέ εἰμι ἀναγκάζων ἰχθῦν λαλεῖν. ἄφωνοι γὰρ αὐτοί. ἀλλὰ σὺ ὦ Ἔλεγχε, εἰπὲ ὅντινα ἔχει διδάσκαλον αὐτοῦ. Ελεγ. Χρύσιππον τουτονί. Παῤῥη. μανθάνω, διότι χρυσίον οἶμαι προσῆν τῷ ὀνόματι. σύ δ᾽ οὖν Χρύσιππε, πρὸς τῆς Ἀθηνᾶς εἰπὲ οἶσθα τοὺς ἄνδρας, ἢ τοιαῦτα παρῄνεις αὐτοὺς ποιεῖν; Χρυ. νὴ Δία ὑβριστικὰ ἐρωτᾷς ὦ Παῤῥησιάδη. προσήκειν τί ἡμῖν ὑπολαμβάνων, τοιούτους ὄντας. Παῤῥη. εὖγε ὦ Χρύσιππε γενναῖος εἶ. οὗτος οὖν καὶ αὐτὸς ἐπὶ κεφαλὴν μετὰ

Videſ-ne Elenche? Hic eſt qui Ariſtotelem ſimulat: venit, deinde rurſus enatavit. circumſpice diligenter: iterum venit, hiavit, captus eſt: extrahatur. *Ariſtot.* Ne me Parrheſiades de ipſo interroges: quis enim ſit ignoro. *Parrh.* Numquid ô Ariſtoteles etiam, iſte è ſaxo dejiciendus? *Diog.* At ecce multos hîc conſpicio piſces, paricolores, ſpinoſos, in ſuperficie aſperiores: echinis captu difficiliores. Vericulo opus eſſet, at non adeſt: ſatis erit ſi vel unum ex grege attrahamus: veniet autem ad hamum is nimirum qui eſt ipſorum audaciſſimus. *Elench.* Demitte, ſi videtur: priuſque ferro multum munias funiculum, ne eum devorato auro dentibus ſecet. *Parrh.* Demiſi. Tu verò Neptune capturam abſolve. Papæ! pro eſca depugnant: aliique ſimul multi caricam circumrodunt: alii verò adhærent auro tenaciter. Bene habet, valdè robuſtus aliquis transfixus eſt. Age ſciam cui te cognominem eſſe dicas. Atqui ridiculus ſum, qui piſcem loqui cogam. muti enim ſunt illi. Verùm Elenche, dic quemnam magiſtrum hic habeat. *Elench.* Chryſippum hunc. *Parrh.* Intelligo: puta quoniam aurum ineſt nomini. Tu igitur Chryſippe, per Minervam dicito: noſti-ne viros iſtos, vel ipſos ut talia faciant, hortaris? *Chry.* Per Iovem Parrheſiades interrogas contumelioſe, qui nobis cum talibus convenire ſuſpicaris. *Parrh.* Euge Chryſippe, generoſus es. Ergo & iſte cum aliis in

1 Ω' Πόσειδον] Auctior voce una Angl. Cod. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. Bourd.

1 Περὶ

τῶν ἄλλων, ἐπεὶ καὶ ἀκανθώδης ἐστί. καὶ δέος μὴ διαπαρῇ τις τὸν λαιμὸν, ἐσθίων. Φιλο. ἅλις ὦ Παῤῥησιάδη τῆς ἄγρας, μὴ καί τις σοι, οἷον πολλοί εἰσιν, οἴχηται ἀποσπάσας τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἄγκιστρον. εἶτά σε ἀποτίσαι τῇ ἱερείᾳ δεήσει. ὥστε ἡμεῖς μὲν ἀπίωμεν περιπατήσουσαι. καιρὸς δὲ καὶ ὑμᾶς ἀπιέναι ὅθεν ἥκετε, μὴ καὶ ὑπερήμεροι γένησθε τῆς προθεσμίας. σὺ δὲ καὶ ἔλεγχος ὦ Παῤῥησιάδη, κύκλῳ ἐπὶ πάντας αὐτοὺς ἰόντες, ἢ στεφανοῦτε, ἢ ἐγκαυτηριάζετε ὡς ἔφην. Παῤῥη. ἔσται ταῦτα ὦ φιλοσοφία. χαίρετε ὦ βέλτιστοι ἀνδρῶν. ἡμεῖς κατίωμεν ὦ ἔλεγχε, καὶ τελῶμεν τὰ παρηγγελμένα, ποῖ δὲ καὶ πρῶτον ἀπιέναι δεήσει; μῶν ἐς τὴν Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὴν Στοάν; ἀπὸ τοῦ Λυκείου ποιησώμεθα τὴν ἀρχήν. οὐδὲν διοίσει τοῦτο. πλὴν οἶδα ἐγὼ ὡς ὅποι ποτ' ἂν ἀπέλθωμεν, ὀλίγων μὲν τῶν στεφάνων, πολλῶν δὲ τῶν καυστηρίων δεησόμεθα.

in caput præcipitetur: ſiquidem eſt ſpinoſus: verendumque eſt, ne qui comederit guttur configat. *Phil.* Prædæ ſatis eſt ô Parrheſiades, nequis (ut multi ſolent) auro & hamo deglutitis abeat: deinde te ſacerdoti rependere oporteat. Proinde nos eamus ambulatum. Tempus etiam eſt ut vos unde veniſtis revertamini: ne ultra præſcriptum diem commoremini. Tu verò Parrheſiades, & Elenche, omnes in orbem obeundo, vel coronate, vel inurite, ut dixi. *Parrh.* Hæc fient Philoſophia. Valete homines optimi. Nos verò Elenche deſcendamus, & juſſa exequamur. Sed quò primùm erit eundum? Num in Academiam, vel in Stoam? A Lyceo initium faciamus: nihil hoc refert. At hoc ego novi, fore ut quocunque perveniemus, paucis coronis, multis cauteriis indigeamus.

ΚΑΤΑΠΛΟΥΣ, Η ΤΥΡΑΝΝΟΣ.

CATAPLVS, SIVE TYRANNVS.

ARGVMENTVM.

Vti ſupra in Menippo, divitum exitus ac pœnas deſcripſit, recitato etiam decreto, quo animæ illorum in aſinos migrare jubentur, ita hic ſub Megapenthis perſona, Tyrannorum vitam, mores, exitus, & quæ tandem poſt hanc vitam, animorum ſupplicia & cruciatus illos maneant, exponit: amplificatis his etiam antitheſi quadam, dum ſutorem Micyllum, & Philoſophum Cyniſcum, utrumque pauperem, alterum etiam virtuti ac ſapientiæ deditum, cum illo componit. Illud videlicet innuens, quòd, qui potentiam & divitias ſectantur, & vitam plerumque peſſimam atque nequiſſimam agant, & mortem quàm graviſſimam animo patiantur. Contrà autem, qui à rebus iſtis mundanis, iiſdemque malorum omnium principiis & cauſis, animum remotum ac liberum habent, quique

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

virtutem præ iis, quæ vulgus appetit & miratur, colunt, illos & mortem contemnere ſolere, neque ullis conſcientiæ flagris facilè perterreri. Tractat autem hæc, pro more ac inſtituto ſuo, fabuloſo rurſum dramate quodam, ficta umbrarum transfretatione apud Acherontem, in qua dum & tyrannus hic trajiciendus foret, mora cæteris, renitente ac mortem deprecante illo, injicitur. Quam rem Charonte atque aliis graviter ferentibus, tandem Mercurius collo attractum illum, in navem compellit, adjuvantibus ad id pauperibus illis Cyniſco & Micyllo. Porrò ubi jam trajectum eſſet, rurſus apud Rhadamanthum eodem pacto judicium ſubterfugere velle idem fingit, ſed tamen & ibi in medium protractus, & à Cyniſco accuſatus, extremo tandem ſupplicio damnatur.

ΧΑΡΩΝ.

Εἶεν ὦ Κλωθοῖ, τὸ μὲν σκάφος τοῦτο, ἡμῖν πάλαι εὐτρεπὲς, καὶ [1] πρὸς ἀναγωγὴν εὖ μάλα παρεσκευασμένον· ὅ, τε γὰρ [2] ἄντλος ἐκκέχυται, καὶ ὁ ἱστὸς ὤρθωται, καὶ ἡ ὀθόνη [3] παρακέκρουσται, καὶ τῶν κωπῶν ἑκάστη [4] τετρόπωται. κωλύει τε οὐδὲν ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἀγκύριον ἀνασπάσαντας, ἀποπλεῖν. ὁ δ' Ἑρμῆς βραδύνει, πάλαι παρεῖναι δέον. κενὸν γοῦν ἐπιβατῶν ὡς ὁρᾷς τὸ πορθμεῖον, τρὶς ἤδη τήμερον ἀναπεπλευκέναι δυνάμενον. καὶ σχεδὸν [5] ἀμφὶ βουλυτόν ἐστιν. ἡμεῖς δὲ, οὐδέπω οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. εἶτα ὁ Πλούτων εὖ οἶδ' ὅτι ἐμὲ ῥαθυμεῖν ἐν

CHARON.

Age Clotho jamdudum hæc ſcapha nobis eſt parata, & ad trajectionem commodè admodum inſtructa: ſiquidem exhauſta eſt ſentina, malus erectus, velum paſſum, remi ſinguli ſcalmo alligati: nihilque per me obſtat, quin extracta anchora ſolvamus. Moratur autem Mercurius qui jamdiu adeſſe deberet. Itaque vectoribus ut vides, vacuus eſt hic ponto, qui jam ter hodie trajeciſſe potuiſſet. Et jam ad veſperam vergit dies: nos autem nondum vel obolum lucrifecimus. Porrò Pluto, ſat ſcio, me interea deſidere ſuſpi-

1 Πρὸς ἀναγωγὴν] Ἀνάπλουν. Bourd.

2 Ἄντλος] Vocavit τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ, ſic & Grammatici. *Idem.*

3 Παρακέκρουσται] Dictio Atticorum propria οὕτω γὰρ φασιν τὸ ἴδιον τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν. Idem.

4 Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτηρίῳ ἐμβάλλεται. Eſt autem τροπωτὴρ λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν: tangit Heſych. verb. τροπώσασθαι. Idem.

5 Ἀμφὶ βουλυτὸν] Quid ſit βουλυτὸν ſatis abunde declarant Interp. Ariſtophan. ad Veſp. & ad Aves, Suid. Pollux. Emenda in hac voce Heſych. apud quem βουλητὸν τὴν δειλέην ὥραν ἐν ᾗ τὸ ἀροτρον λύεται τῶν βοῶν. ſcrib. βαλυτὸν. Euſt. ad illud Il. π.

Ἦμος ἠέλιος μετενείσσετο βουλυτόνδε

Hoc voluit Virg. 2. Ecl.

Aſpice aratra jugo referunt ſuſpenſa juvenci.

Non quod ibi ſomniavit Servi. *Idem.*

1 Πα-

τούτοις ὑπολήψεται. καὶ ταῦτα, παρ' ἄλλῳ οὔσης τῆς αἰτίας. ὁ δὲ καλὸς ἡμῖν κἀγαθὸς νεκροπομπὸς, ὥσπερ τις ἄλλος καὶ αὐτὸς ἄνω τὸ τῆς λήθης ὕδωρ πεπωκὼς, ἀναστρέψαι πρὸς ἡμᾶς ἐπιλέλησται. καὶ ἤτοι [1] παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων, ἢ κιθαρίζει, ἢ λόγους τινὰς διεξέρχεται, ἐπιδεικνύμενος τὸν λῆρον τὸν αὐτοῦ. ἢ τάχα που καὶ κλωπεύει ὁ γενάδας παρελθών. μία γὰρ αὐτοῦ καὶ αὕτη τῶν τεχνῶν. ὁ δ' οὖν ἐλευθεριάζει πρὸς ἡμᾶς. καὶ ταῦτα, ἐξ ἡμισείας ἡμέτερος ὤν. Κλω. τί δὲ οἶδας ὦ Χάρων, εἴ τις ἀσχολία προσέπεσεν αὐτῷ. τοῦ Διὸς ἐπὶ πλέον δεηθέντος ἀποχρήσασθαι πρὸς τὰ ἄνω πράγματα; δεσπότης δὲ κἀκεῖνός ἐστιν. Χα. ἀλλ' οὐχ ὥστε ὦ Κλωθοῖ πέρα τοῦ μέτρου δεσπόζειν κοινοῦ κτήματος, ἐπεὶ οὐδ' ἡμεῖς ποτε αὐτὸν ἀπιέναι δέον κατεσχήκαμεν, ἀλλ' ἐγὼ οἶδα τὴν αἰτίαν. παρ' ἡμῖν μὲν γὰρ ἀσφόδελος μόνον, καὶ [2] χοαὶ, [3] καὶ πόπανα, [4] καὶ ἐναγίσματα. τὰ δ' ἄλλα, ζόφος, καὶ ὀμίχλη, καὶ σκότος. ἐν δὲ οὐρανῷ, φαιδρὰ πάντα, καὶ ἥ τε ἀμβροσία πολλὴ, καὶ τὸ νέκταρ ἄφθονον. ὥστε μοι ἥδιον παρ' ἐκείνοις βραδύνειν ἔοικη. καὶ παρ' ἡμῶν μὲν ἀνίπταται, καθάπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδιδράσκων. ἐπειδὰν δὲ καιρὸς κατιέναι, σχολῇ, καὶ βάδην, μόγις ποτὲ κατέρχεται. Κλω. μηκέτι χαλέπαινε ὦ Χάρων. πλησίον

ſpicabitur, idque cùm alius ſit culpa. Cæterum bonus ille & egregius umbrarum dux, ut manium aliquis, ipſe hauſta apud ſuperos oblivionis aqua, ad nos redire non meminit. Et vel cum ephebis luctatur, vel citharam pulſat, vel aliquas orationes pronunciat, ſuas nugas oſtentans: vel alicubi furatur inter redeundum ille generoſus: hæc enim eſt ejus artium una. Hic igitur liberè erga nos ſe gerit, idque cùm noſter ſit dimidia ex parte. *Clo.* At qui ſcis ô Charon, annon aliquod ipſi negocium acciderit, ſi diutiùs ad res ſuperum ejus opera Iovi ſit opus? Herus autem eſt & ille. *Ch.* At non ita ut communi miniſtro præter modum imperitare debeat: ſiquidem nos eum abeundi tempore nunquam detinuimus: ſed ego cauſam ſcio. Nam apud nos eſt tantùm aſphodelus, libamina, placentulæ, exequiæ: cætera verò, caligo, nebula, tenebræ. Sed in cœlo clara ſunt omnia, ambroſia multa, nectar copioſum. Idcirco ſuaviùs apud illos morari mihi videtur: ſed à nobis avolare ſolet, quaſi è carcere aliquo aufugiat. Deſcendendi verò tempore, lentè, pedetentim, ægrè tandem advenit. *Clo.* Mitte iram iſtam Charon: nam hic prope adeſt

1 Παλαίει μετὰ τῶν ἐφήβων] Hæ omnes artes Mercurii jam enarratæ Dial. Deor. & Mort. *Bourd.*

2 Χοαὶ] Dico ad Heliod. χοαὶ, τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς ἀποθανοῦσι μελίκρατον. Idem.

3 Καὶ πόπανα] Horum uſus maximus in ſacris Dearum, ut patet apud Interph. Ariſtoph. Theſmoph. & Lucian. Necyo. quid ſit autem πόπανον docent Poll. Heſych. Suid. *Idem.*

4 Καὶ ἐναγίσματα] Τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς. Interp. Ariſtoph. *piacula*, ἄγος γὰρ μίασμα. Heſych. *Idem.*

γὰρ αὐτὸς οὗτος ὡς ὁρᾷς, πολλούς τινας ἡμῖν ἄγων. μᾶλλον δὲ ὥσπερ τι αἰπόλιον, ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν. ἀλλὰ τί τοῦτο; δεδεμένον τινὰ ἐν αὐτοῖς. καὶ ἄλλον γελῶντα, ἕνα δέ τινα καὶ πήραν ἐξημμένον, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ὁρῶ ἔχοντα, δριμὺ ἐνορῶντα, καὶ τοὺς ἄλλους ἐπισπεύδοντα. οὐχ ὁρᾷς δὲ καὶ τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ἱδρῶτι ῥεόμενον, καὶ τὼ πόδε κεκονιμένον. καὶ πνευστιῶντα, μεστὸν γοῦν ἄσθματος αὐτῷ τὸ στόμα; τί ταῦτα ὦ Ἑρμῆ; τίς ἡ σπουδή; τεταραγμένῳ γὰρ ἡμῖν ἔοικας. Ερ. τί δ' ἄλλο ὦ Κλωθοῖ, ἢ τουτονὶ τὸν ἀλιτήριον ἀποδράσαντα μεταδιώκων, ὀλίγου δεῖν [1] λειπόνεως ὑμῖν τήμερον ἐγενόμην; Κλω. τίς δέ ἐστιν; ἢ τί βουλόμενος ἀπεδίδρασκε; Ερ. τουτὶ μὲν πρόδηλον, ὅτι ζῆν μᾶλλον ἐβούλετο. ἔστι δὲ βασιλεύς τις, ἢ τύραννος ἀπὸ γοῦν τῶν ὀδυρμῶν, καὶ ὧν ἀνακωκύει πολλῆς τινος εὐδαιμονίας ἐστερῆσθαι λέγων. Κλω. εἶθ' ὁ μάταιος ἀπεδίδρασκεν ὡς ἐπιβιῶναι δυνάμενος, ἐπιλελοιπότος ἤδη τοῦ ἐπικεκλωσμένου αὐτῷ νήματος; Ερ. ἀπεδίδρασκε λέγεις; εἰ γὰρ μὴ ὁ γενναιότατος [2] οὗτος, ὁ τὸ ξύλον, συνήργησέ μοι, καὶ συλλαβόντες αὐτὸν ἐδήσαμεν, κἂν ᾤχετο ἡμᾶς ἀποφυγών. ἀφ' οὗ γάρ μοι παραδέδωκεν αὐτὸν ἡ Ἄτροπος, παρ' ὅλην τὴν ὁδὸν ἀντέτεινε καὶ ἀντέσπα. καὶ τὼ πόδε ἀντερείδων πρὸς τοὔδαφος, οὐ παντελῶς εὐάγωγος ἦν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἱκέτευε, καὶ κατελιπάρει ἀφεθῆναι πρὸς ὀλίγον ἀξιῶν, καὶ [3] πολλὰ δώσειν ὑπισχνούμενος. ἐγὼ δὲ

adeſt ut vides, complures nobis adducens, vel potiùs denſam turbam velut gregem virga abigens. Sed quid hoc rei eſt? Quendam inter ipſos vinctum, & alium ridentem, alium cui pera dependet, quique manu baculum tenet. Video, aſperumque intuetur, aliosque accelerat. Annon & Mercurium ipſum ſudore diffluentem, pedibus pulverulentis, anhelantem, adeò ut ipſi os ſpiritu ſit plenum, cernis? Quid hoc rei eſt ô Mercuri? quæ hæc properatio? nobis enim perturbatus videris. *Merc.* Quid aliud ô Clotho, quàm quod ſceleſtum hunc fugientem inſequens, vobis hodie navis deſertor propemodum ſum factus? *Cl.* At quiſnam eſt? aut quid ſibi volens aufugit? *Mer.* Hoc manifeſtum eſt, quòd mallet vivere. Eſt autem rex aliquis, vel tyrannus, quantum ex ejulatu ejus conjicere eſt, ex eoque quod magna ſe fœlicitate privatum conqueritur. *Cl.* An ſtolidus ille aufugiebat quaſi poſſet ſupervivere, cùm jam innexum illi filum defeciſſet? *Merc.* Aufugiebat dicis? Nam niſi generoſiſſimus iſte, qui baculum geſtat, auxilio mihi fuiſſet: ſicque ipſum comprehenſum ligaſſemus nobis effugiſſet. Nam ex quo illum mihi tradidit Atropos, per totam viam obniti & retrahere non deſtitit: ſed pedibus ſolo firmiter innitens, nequaquam ductu fuit facilis. Interdum ſupplicabat & deprecabatur poſtulans ſe pauliſper dimitti pollicenſque multa ſe daturum. At ego,

ut

1 Λειπόνεως] Ὁ μεταλιμπάνων τὴν ναῦν. Bourd.
2 Οὗτος ὁ τὸ ξύλον] Vt inferius πῶς δὲ ὁ τὸ ξύλον. Marc.
3 πολλὰ δώσειν] Vt in Dial. mort. ex Homer. πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ. Bourd.

1 Τὴν

ὥσπερ εἰκὸς, οὐκ ἀνίειν, ὁρῶν ἀδυνάτων ἐφιέμενον. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸ ἤδη τὸ στόμιον ἦμεν, ἐμοῦ τοὺς νεκροὺς ὡς ἔθος ἀπαριθμουμένου τῷ Αἰακῷ, κἀκείνου λογιζομένου αὐτοὺς, πρὸς τὸ παρὰ τῆς σῆς ἀδελφῆς πεμφθὲν αὐτῷ σύμβολον, λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅπως ὁ τρισκατάρατος, ἀπιὼν ᾤχετο. ἐνέδει οὖν νεκρὸς εἷς τῷ λογισμῷ. καὶ ὁ Αἰακὸς ἀνατείνας τὰς ὀφρῦς, μὴ ἐπὶ πάντων ὦ Ἑρμῆ φησι, χρῶ τῇ κλεπτικῇ. ἅλις σοι αἱ ἐν οὐρανῷ παιδιαί. τὰ νεκρῶν δὲ, ἀκριβῆ, καὶ οὐδαμῶς λαθεῖν δυνάμενα. τέτταρας ὡς ὁρᾷς πρὸς τοῖς χιλίοις ἔχει τὸ σύμβολον ἐγκεχαραγμένους. σὺ δέ μοι παρ' ἕνα ἥκεις ἄγων, εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς παραλελόγισταί σε ἡ Ἄτροπος. ἐγὼ δὲ ἐρυθριάσας πρὸς τὸν λόγον, ταχέως ὑπεμνήσθην τῶν κατὰ τὴν ὁδόν. κἀπειδὴ περιβλέπων οὐδαμοῦ τοῦτον εἶδον, συνεὶς τὴν ἀπόδρασιν, ἐδίωκον ὡς εἶχον τάχους κατὰ τὴν ἄγουσαν πρὸς τὸ φῶς. εἵπετο δέ μοι αὐθαίρετος ὁ βέλτιστος οὗτος. καὶ ὥσπερ ἀπὸ ὕσπληγγος θέοντες, καταλαμβάνομεν αὐτὸν ἤδη ἐν Ταινάρῳ. παρὰ τοσοῦτον ἦλθε διαφυγεῖν. Κλω. ἡμεῖς δὲ ὦ Χάρων, ὀλιγωρίαν ἤδη τοῦ Ἑρμοῦ κατεγιγνώσκομεν. Χα. τί οὖν ἔτι διαμέλλομεν, ὡς οὐχ ἱκανῆς ἡμῖν γεγενημένης διατριβῆς; Κλω. εὖ λέγεις. ἐμβαινέτωσαν. ἐγὼ δὲ προχειρισαμένη τὸ βιβλίον, καὶ παρὰ [1] τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη, ὡς ἔθος, ἐπιβαίνοντα ἕκαστον αὐτῶν, διαγνώσομαι τίς καὶ πόθεν, καὶ ὅντινα τεθνεὼς τὸν τρό-

ut par erat, non dimiſi, videns impoſſibilia optantem. Porrò cùm jam in ipſis faucibus eſſemus, & defunctos Æaco pro more numerarem, ipſoſque ille recenſeret ad teſſeram à tua ſorore ſibi miſſam, perditiſſimus iſte neſcio quomodo clam nobis aufugerat. Itaque mortuus unus ſummæ deerat: tum Æacus contractis ſuperciliis: ne in omnibus Mercuri, utere arte furandi. Sufficiant tibi tui in cœlo luſus: accuratæ autem ſunt mortuorum res, nec quicquam nos latere poteſt. Quatuor ſupra mille ut vides, inſcriptos habet teſſera. Tu verò præter unum adducis: niſi hoc dicas quòd te circumvenit Atropos. Ego rubore ad hæc dicta ſuffuſus, eorum quæ in via acciderant protinus memini. Cumque circunſpiciens iſtum neutiquam viderem, intellecta ejus fuga, quàm celerrimè per eam viam quæ ducit ad lucem ſum ſecutus cum hoc ſpontaneo comite optimo: & tanquam è carceribus currentes, ipſum jam in Tænaro deprehendimus, uſque adeò parum abfuit quin effugiſſet. *Cl.* Et nos ô Charon ignaviæ Mercurium damnabamus. *Ch.* Quid ergo diutius cunctamur, quaſi non ſatis morati ſimus? *Cl.* Rectè dicis, inſcendant. Ego verò ſumpto in manibus libro, ingredientes ſingulos, qui, & unde, quoque pacto mortui ſint, circum ſcalas ſedens, pro more dignoſcam, tu

1 Τὴν ἀποβάθραν καθεζομένη] *In ſcalis ſedens.* Hunc integrum verſum omiſit Interpres, *ſcalam* reddidimus. Eſt enim ἀποβάθρα (ut ex Sophocle in Myſis teſtatur Heſych.) κλίμαξ νεώς. Falluntur qui aliter. nam in Gl. Mſ. οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νέρθεν τόπος δι' οὗ ἐξερχόμεθα, ἡ καλουμένη σκάλα. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πον. σὺ δὲ παραλαμβάνων, [1] στοίβαζε, καὶ συντίθει ὦ Ἑρμῆ, σὺ δὲ τὰ νεογνὰ ταυτὶ πρῶτα ἐμβαλοῦ. τί γὰρ ἂν καὶ ἀποκρίναιντό μοι; Ερ. ἰδοὺ δή σοι ὦ πορθμεῦ, τὸν ἀριθμὸν οὗτοι οἱ τριακόσιοι μετὰ τῶν ἐκτεθειμένων. Χα. βαβαὶ τῆς εὐαγρίας. [2] ὀμφακίας ἡμῖν νεκροὺς ἥκεις ἄγων. Ερ. βούλει ὦ Κλωθοῖ, τοὺς ἀκλαύστους ἐπὶ τούτοις ἐμβιβασώμεθα; Κλω. τοὺς γέροντας λέγεις; οὕτω ποίει. τί γάρ με δεῖ πράγματα ἔχειν, [3] τὰ περὶ Εὐκλείδου πῶς νῦν ἐξετάζουσαν; οἱ ὑπὲρ ἑξήκοντα ὑμεῖς πάριτε ἤδη. τί τοῦτο; οὐκ ἐπακούουσί μου [4] βεβυσμένοι τὰ ὦτα ὑπὸ τῶν ἐτῶν. δεήσει τάχα καὶ τούτους ἀράμενον παραγαγεῖν. Ερ. ἰδοὺ πάλιν οὗτοι δυεῖν. δέοντες τετρακόσιοι, τακεροὶ πάντες καὶ [5] πέπειροι, καὶ καθ' ὥραν τετρυγημένοι. Κλω. νὴ Δί', ἐπεὶ ἀσταφίδες γε πάντες ἤδη εἰσί. τοὺς τραυματίας ἐπὶ τούτοις ὦ Ἑρμῆ παράγαγε. καὶ πρῶτόν μοι εἴπατε, ὅπως ἀποθανόντες, ἥκετε. μᾶλλον δὲ αὐτὴ πρὸς τὰ γεγραμμένα ὑμᾶς ἐπισκέψομαι. πολεμοῦντας ἀποθανεῖν ἔδει χθὲς ἐν Μηδίᾳ τέτταρας ἐπὶ τοῖς ὀγδοήκοντα, καὶ τὸν Ὀξυάρτου υἱὸν μετ' αὐτῶν Γωβάρην. Ερ. πά-

tu verò exceptos compone, & ordine colloca Mercuri. Verùm infantulos hoſce primos injice: quid enim mihi reſpondere queant? *Merc.* En tibi ô portitor ſunt hi numero trecenti cum iis qui fuerunt expoſiti. *Ch.* Papæ quàm opima præda! mortuos immaturos nobis adducis. *Merc.* Viſ-ne Clotho cum his, indefletos introducamus? *Cl.* An ſenes dicis? ita facias. Quid enim opus eſt, ut ea quæ fuerunt ante Euclidem ſcrutando, negotium mihi faceſſam? Vos qui pluſquàm ſexagenarii eſtis, jam adeſte. Quid hoc rei eſt? Ita-ne eorum aures annis ſunt obturatæ, ut me non exaudiant? forſan & hos ſublatos importare oportebit. *Merc.* En duodequadringenti, marcidi omnes, & præmaturi, ſuoque tempore decerpti. *Cl.* Per Iovem quandoquidem omnes jam ſunt uvæ paſſæ. Saucios præterea adducito Mercuri. Vos quo mortis genere è vita exceſſeritis, mihi primùm dicite. Verùm ipſamet quid cuique veſtrum inſcriptum ſit inſpiciam. Decretum erat ut heri quatuor & octoginta pugnantes in Media occiderent, cumque his Gobares Oxyartis filius. *Merc.* Adſunt. *Cl.*

1 Στοίβαζε] Πύκαζε, περίβαλλε, στέγαζε, σκίαζε, ἀ στίβειν, unde στιπτοί, Ariſtoph. Acharn. quæ interpretatio huic loco recte convenit. *Bourd.*

2 Ὀμφακίας] Ἀώρους, μικροὺς, ἀνεψήτους, τὰ τετελευτηκότα νήπια. Hanc vocem interpretatur Clar. Mercer. ad Ariſtæn. *Idem.*

3 Τὰ περὶ Εὐκλείδου] In bello Peloponneſiaco cum Athenienſes Lacedæmonii ſuperaſſent, Athenis potiti triginta tyrannos ſtatuerunt, quibus tandem depulſis Εὐκλείδου ἄρχοντος ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ περὶ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. Hoc igitur nunc dicit ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. Idem.

4 Βεβυσμένοι τὰ ὦτα, πεφραγμένοι] Sic in Satur. & de Merc.cond. Heliod. lib. 3. *Idem.*

5 Πέπειροι] Contra ὀμφακίαι. de quibus dictum antea: ſic poſtea ἀσταφίδες. Idem.

ησι. Κλω. δι' ἔρωτα αὐτοὺς ἀπέ-
φαξαν ἑπτά. καὶ ὁ φιλόσοφος
εαγένης, διὰ τὴν ἑταίραν τὴν
Ιεγαρόθεν. Ερ. οὑτοιὶ πλησίον.
λω. ποῦ δ' οἱ περὶ τῆς βασιλείας
τ' ἀλλήλων ἀποθανόντες; Ερ. πα-
ρεστᾶσιν. Κλω. ὁ δ' ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ
αὶ τῆς γυναικὸς φονευθείς; Ερ. ἰδοὺ
οι πλησίον. Κλω. τοὺς ἐκ δικα-
ηρίων δῆτα παράγαγε. λέγω δὴ
τοὺς ἐκ [1] τυμπάνου, καὶ τοὺς ἀνε-
κολοπισμένους. οἱ δ' ὑπὸ λῃστῶν
ποθανόντες ἑκκαίδεκα, ποῦ εἰσιν
Ἑρμῆ; Ερ. πάρεισιν οἵδε οἱ
ραυματίαι, οὓς ὁρᾷς. τὰς δὲ γυ-
ναῖκας ἅμα βούλει παραγάγω; Κλω.
άλιστα καὶ τοὺς ἀπὸ ναυαγίων γε.
ἅμα γὰρ τεθνᾶσι, καὶ τὸν ὅμοιον τρό-
πον. καὶ τοὺς ἀπὸ πυρετοῦ δέ, καὶ
ούτους ἅμα. καὶ τὸν ἰατρὸν μετ' αὐ-
τῶν Ἀγαθοκλέα. ποῦ δ' ὁ φιλόσο-
φος Κυνίσκος, ὃν ἔδει τῆς Ἑκάτης
 δεῖπνον φαγόντα, καὶ τὰ ἐκ τῶν
καθαρσίων ὠά, καὶ πρὸς τούτοις γε,
[2] σηπίαν ὠμήν, ἀποθανεῖν; Κυνι.
άλαι σοι παρέστηκα ὦ βελτίστη
λωθοῖ. τί δέ με ἀδικήσαντα, το-
σοῦτον εἴασας ἄνω τὸν χρόνον; σχε-
δὸν γάρ, ὅλον μοι τὸν ἄτρακτον ἐπέ-
κλωσας. καίτοι πολλάκις ἐπει-
ράθην τὸ νῆμα διακόψας ἐλθεῖν.
λλ' οὐκ οἶδ' ὅπως ἄρρηκτον ἦν.
Κλω. ἔφορόν σε καὶ ἰατρὸν εἶναι
τῶν ἀνθρωπίνων [3] ἁμαρτημάτων ἀ-
πελίμπανον. ἀλλ' ἔμβαινε ἀγαθῇ
τύχῃ. Κυνι. μὰ Δί'. ἢν μὴ πρό-

Cl. Præ amoris impatientia ſeptem ſibi mortem conſciverunt: & Theagenes propter Megarenſe ſcortum quo potiri non poterat. *Merc.* Hi propè adſunt. *Cl.* Porrò ubi illi qui de imperio certantes, mutuis ſe cædibus confecêre? *Merc.* Hîc aſtant. *Cl.* Et qui ab adultero & uxore eſt interfectus? *Merc.* En tibi adeſt. *Cl.* Eos qui ſententia judicis damnati fuerunt, adduc, fuſtibus inquam cæſos, & cruci affixos. Illi verò ſedecim, qui à latronibus ſunt interfecti ubi ſunt Mercuri. *Merc.* Adſunt ſaucii illi quos vides. Porrò vis ut mulieres ſimul adducam? *Cl.* Maximè, & naufragio perditos: ſimul enim, parique modo perierunt. Simul etiam quos febris extinxit, cumque illis Agathoclem medicum. Cæterùm ubi eſt philoſophus Cyniſcus, quem Hecates cœna, luſtralibus ovis, quinetiam ſepia cruda devoratis mori decretum erat? *Cyn.* Iamdudum tibi aſto optima Clotho: ſed qua in re injurium me tandiu apud ſuperos reliquiſti? Nam mihi fuſum ferè totum agglomeraſti, quanquam filum rumpere ſæpe conatus ſum ut venirem: ſed neſcio quo pacto infragile erat. *Cl.* Equidem te humanorum peccatorum inſpectorem, & medicum relinquebam. Iam autem, quod fœlix fauſtumque ſit, inſcende. *Cyn.* Non per Iovem, quin

1 Τοὺς ἐκ τυμπάνου] Rei cum ad ſupplicium ducerentur, ſolebant geſtare tintinnabula ne populum inceſtarent, ut cives tinnitu illo moniti de via decederent. Zon. l. 2. Annal. hinc carnifices cum tintinnabulo, ut apud Plaut. Trucul. dico hac de re alibi: Sunt tamen qui τύμπανον hîc interpretentur ξύλον ᾧ τοὺς καταδικασθέντας φονεύουν. dixi de hoc ſupplicio ad illud Petron. *debeamus tenti perire.* Bourd.

2 Σηπίαν ὠμὴν] Sic antea βίαν πρασ. Idem.

3 Ἁμαρτημάτων] Angl. πραγμάτων. minus recte. *Idem.*

1 Me-

πρότερόν γε τουτονὶ τὸν δεδεμένον ἐμβιβασώμεθα. δέδια γὰρ μή σε παραπείσῃ δεόμενος. Κλω. φέρ' ἴδω τίς ἐστι. Ερ. [1] Μεγαπένθης ὁ Λακύδου. τύραννος. Κλω. ἐπίβαινε σύ. Μεγα. μηδαμῶς ὦ δέσποινα Κλωθοῖ. ἀλλά με πρὸς ὀλίγον ἔασον ἀνελθεῖν. εἶτά σοι αὐτόμολος ἥξω, καλοῦντος μηδενός. Κλω. τί δ' ἐστιν, οὗ χάριν ἀφικέσθαι θέλεις; Μεγα. τὴν οἰκίαν ἐκτελέσαι μοι πρότερον ἐπίτρεψον. [2] ἡμιτελὴς γὰρ ὁ δόμος καταλέλειπται. Κλω. ληρεῖς. ἀλλ' ἔμβαινε. Μεγα. οὐ πολὺν χρόνον ὦ μοῖρα αἰτῶ. μίαν με ἔασον μεῖναι τήνδε ἡμέραν, ἄχρις ἄν τι ἐπισκήψω τῇ γυναικὶ περὶ τῶν χρημάτων, ἔνθα τὸν μέγαν εἶχον θησαυρὸν κατορωρυγμένον. Κλω. [3] ἄραρεν. οὐκ ἂν τύχοις. Με. ἀπολεῖται οὖν χρυσὸς τοσοῦτος; Κλω. οὐκ ἀπολεῖται. θάρρει τούτου γε ἕνεκα. Μεγακλῆς γὰρ αὐτὸν ὁ σὸς ἀνεψιὸς παραλήψεται. Μεγα. ὢ τῆς ὕβρεως, ὁ ἐχθρὸς, ὃν ὑπὸ ῥαθυμίας ἔγωγε οὐ προαπέκτεινα; Κλω. ἐκεῖνος αὐτός. καὶ ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τετταράκοντα, καὶ μικρόν τι πρὸς, τὰς παλλακίδας, καὶ τὴν ἐσθῆτα, καὶ τὸν χρυσὸν ὅλον σου παραλαβών. Μεγα. ἀδικεῖς ὦ Κλωθοῖ, τἀμὰ τοῖς πολεμιωτάτοις δια-

quin priùs vinctum hunc inſcendere adegerimus: vereor enim ne te precibus à tua ſententia dimoveat. *Cl.* Age videam quis ſit. *Merc.* Lacydæ filius Megapenthes tyrannus. *Cl.* Inſcende tu. *Megap.* Minimè domina Clotho: ſed me pauliſper reverti ſinito: deinde ultro à nemine vocatus veniam. *Cl.* Sed quid eſt, quorſum ad vitam redire vis? *Megap.* Permitte mihi ut domum priùs perficiam, quam ſemifactam reliqui. *Cl.* Deliras. inſcende. *Megap.* Non multum flagito temporis ô Parca. Sine me unicum hunc diem manere apud ſuperos, donec uxori de pecuniis mandata dedero, atque ubi defoſſum habebam theſaurum indicavero. *Cl.* Placuit. Non id conſequeris. *Megap.* Num igitur tantum auri peribit? *Cl.* Non peribit: bono, quod ad hoc attinet, ſis animo: conſobrinus enim tuus Megacles id accipiet. *Megap.* O contumeliam! inimicus ille, quem præ ignavia ego antea non occidi? *Cl.* Ille ipſe, tibique annos quadraginta ſuperſtes erit, imo paulò amplius, pellices tuas, veſtes, & quicquid eſt auri nactus. *Megap.* Præter jus facis Clotho, quum res meas mihi infenſiſſimis hoſtibus attribuis.

Cl.

1 Μεγαπένθης Λακύδου τύραννος] De hoc Megapenthe tyranno nihil me unquam legiſſe memini, & alibi, credo, non invenitur mentio de eo facta. Ex nomine videtur Græcus; ex iis vero, quæ infra dicit: ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, videtur fuiſſe tyrannus cujuſdam urbis in partibus Cariæ vel Ioniæ. Si quis de eo certiora docuerit, beabit: in eo enim fateor ignorantiam meam. *Palm.*

2 Ἡμιτελὴς ὁ δόμος] Iam hac de re diximus in Dial. Mort. Val. Flacc. lib. 6.

Conjux miſeranda Caïco
Linquitur & primo domus imperfecta cubili.

Sic poſtea ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος. Bourd.

3 Ἄραρεν] Sic paſſim antea κέκριται, ἔδοξεν. Idem. Heſychius: ἄραρεν. ἡρμόσθη, ἢ παγίως δέδεται, ἢ κέκριται. Menagius.

1 Κλω.

ιουσαι. Κλω. σὺ γὰρ οὐχὶ Κυδιμάχου αὐτὰ ὄντα ὦ γενναιότατε παρειλήφεις, ἀποκτείνας τε αὐτὸν, καὶ παιδία ἔτι ἐμπνέοντα ἐπισφάξας; εγα. ἀλλὰ νῦν ἐμὰ ἦν. [1] Κλω. οῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος ἤδη τῆς ήσεως. Μεγα. ἄκουσον ὦ Κλωοῖ, ἅ σοι ἰδίᾳ, μηδενὸς ἀκούοντος, εἰπεῖν βούλομαι. ὑμεῖς δὲ, ἀπόστητε πρὸς ὀλίγον. ἄν με ἀφῇς ἀποδράναι, χίλιά σοι τάλαντα χρυσίου ἐπισήμου δώσειν ὑπισχνοῦμαι σήμερον. Κλω. ἔτι γὰρ χρυσὸν ὦ γελοῖε, καὶ τάλαντα διὰ μνήμης ἔχεις; Μεγα. καὶ τοὺς δύο δὲ κρατῆρας εἰ βούλει, προσθήσω, οὓς ἔλαβον ἀποκτείνας Κλεόκριτον, ἕλκοντας ἑκάτερον χρυσοῦ ἀπέφθου τάλαντα ἑκατόν. Κλω. ἕλκετε αὐτόν. οικε γὰρ οὐκ ἐπεμβήσεσθαι ἡμῖν ἑκών. Μεγα. μαρτύρομαι ὑμᾶς. ἀτελὲς μένει τὸ τεῖχος, καὶ τὰ νεώρια. ἐξετέλεσα γὰρ ἂν αὐτὰ, ἐπιβιοὺς [2] πέντε μόνας ἡμέρας. Κλω. ἀμέλησον. ἄλλος τειχιεῖ. Μεγα. καὶ μὴν τοῦτόγε πάντως εὔγνωμον αἰτῶ. Κλω. τὸ ποῖον; Μεγα. ἐς τοσοῦτον ἐπιβιῶναι, μέχρις ἂν ὑπαγάγωμαι Πισίδας, καὶ Λυδοῖς ἐπιθῶ τοὺς φόρους, καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμέγεθες ἀναστήσας, [3] ἐπιγράψω ὁπόσα ἔπραξα μεγάλα καὶ στρατηγικὰ παρὰ τὸν βίον. Κλω. οὗτος, οὐκ ἔτι μίαν ἡμέραν αἰτεῖς, ἀλλὰ σχεδὸν εἴκοσιν ἐτῶν διατριβήν. Μεγα. καὶ μὴν ἐγγυητὰς ὑμῖν ἕτοιμος παρέξεσθαι τοῦ τάχους, καὶ τῆς ἐπανόδου. εἰ βούλεσθε δὲ, καὶ ἀντίανδρον ὑμῖν ἀντ' ἐμαυτοῦ παραδώ-

Cl. Nonne tu Cydimachi bona ipſa, ô generoſiſſime, accepiſti, occiſo ipſo: liberiſque ejus cùm adhuc ſpiraret, jugulatis? *Megap.* Sed mea nunc erant. *Cl.* Itaque exactum eſt tui dominii tempus. *Megap.* Audi Clotho, quæ tibi privatim, nullo audiente volo dicere. vos pauliſper ſecedite. Si me aufugere ſinas, mille ſignati auri talenta me tibi hodie daturum polliceor. *Cl.* Adhuc-ne ridiculum caput, talentorum meminiſti? *Megap.* Sed enim duos, ſi velis crateras addam, quos occiſo Cleocrito accepi, utrumque pondo centum puri auri talentorum. *Cl.* Illum trahite. Nobis enim videtur non ingreſſurus ultro. *Megap.* Teſtor vos: murus manet imperfectus, & navium ſtatio inchoata: quæ omnia exegiſſem, ſi ſolos quinque dies ſupervixiſſem. *Cl.* Ne cures: alius extruet. *Megap.* Atqui hoc ſaltem omnino æquum poſtulo. *Cl.* Quid hoc? *Megap.* Vt tantiſper vivam dum Piſidas ſubjugavero, & tributum Lydis impoſuero, mihique ipſi magnificentiſſimo monumento erecto, inſcripſero quicquid magni, & Imperatore digni, à me in vita geſtum fuerit. *Cl.* Heus tu, non unum diem poſtulas, ſed fermè viginti annorum moram. *Megap.* Atqui feſtinationis, meique reditus ſponſores vobis dare ſum paratus. Imò ſi velitis etiam mei ſuccedaneum tradam vobis Agape-

1 Κλω. οὐκοῦν ἐξήκει σοι ὁ χρόνος] Ἐξήρκει. Marc.

2 Πέντε μόνας ἡμέρας] Sanior hæc lectio quam quæ in Angl. Codic. πεντεκαίδεκα. Solebant enim mortui in exorabulis ſuis à Plutone diem poſtulare, & ut plurimum πέντε. Sic in Dial. Mort. *Bourd.*

3 Ἐπιγράψω ὁπόσα] Eadem antea & in Toxar. & in Dipſad. tangit Theophr. Charact. περὶ μικροφιλοτιμίας. Idem.

1 Ἑκα-

σου τὸν ἀγαπητόν. Κλω. ὦ μιαρὲ, ὃν ηὔχου πολλάκις ὑπὲρ γῆς καταλιπεῖν; Μεγα. πάλαι ταῦτ' ηὐχόμην. νυνὶ δ' ὁρῶ τὸ βέλτιον. Κλω. ἥξει κἀκεῖνός σοι μετ' ὀλίγον, ὑπὸ τοῦ νεωστὶ βασιλεύοντος ἀνῃρημένος. Μεγα. οὐκοῦν ἀλλὰ τοῦτό γε μὴ ἀντείπῃς ὦ μοῖρά μοι. Κλω. τὸ ποῖον; Μεγα. εἰδέναι βούλομαι τὰ μετ' ἐμὲ, ὅντινα ἕξει τὸν τρόπον. Κλω. ἄκουε. μᾶλλον γὰρ ἀνιάσῃ μαθών. τὴν μὲν γυναῖκά σοι, Μίδας ὁ δοῦλος ἕξει. καὶ πάλαι δὲ αὐτὴν ἐμοίχευεν. Μεγα. ὁ κατάρατος, ὃν ἐγὼ πειθόμενος αὐτῇ, ἀφῆκα ἐλεύθερον. Κλω. ἡ θυγάτηρ δέ σου, ταῖς παλλακίσι τοῦ νυνὶ τυραννοῦντος ἐγκαταλεχθήσεται. εἰκόνες δὲ καὶ ἀνδριάντες, οὓς ἡ πόλις ἀνέστησέ σοι πάλαι, πάντες ἀνατετραμμένοι, γέλωτα παρέξουσι τοῖς θεωμένοις. Μεγα. εἰπέ μοι, τῶν φίλων δὲ οὐδεὶς ἀγανακτεῖ τοῖς δρωμένοις; Κλω. τίς γὰρ ἦν σοι φίλος; ἢ ἐκ τίνος αἰτίας δικαίας γενόμενος; ἀγνοεῖς ὅτι καὶ πάντες οἱ προσκυνοῦντες, καὶ τῶν λεγομένων καὶ πραττομένων [1] ἕκαστα ἐπαινοῦντες, ἢ φόβῳ, ἢ ἐλπίσι, ταῦτ' ἔδρων, τῆς ἀρχῆς ὄντες φίλοι, καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἀποβλέποντες; Μεγα. καὶ μὴν σπένδοντες ἐν τοῖς συμποσίοις, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐπηύχοντό μοι πολλὰ, καὶ ἀγαθὰ, προαποθανεῖν ἕκαστος αὐτῶν ἕτοιμος, εἰ οἷόν τε εἶναι. καὶ ὅλως, [2] ὅρκος αὐτοῖς ἦν ἐγώ. Κλω. τοιγαροῦν παρ' ἑνὶ αὐτῶν χθὲς δειπνήσας, ἀπέθανες. τὸ γὰρ τελευταῖόν σοι πιεῖν ἐνεχθὲν, ἐκεῖνο δεῦρο κατέπεμψέ σε. Μεγα. τοῦτ' ἄρα πικροῦ τινος ᾐσθόμην. τί βουλόμενος

petum. *Cl.* O ſceleſte, quem ſæpe optaſti in terra relinquere? *Megap.* Hoc olim optabam: ſed video nunc quid ſit ſatius. *Cl.* Veniet & ille tibi haud ita multò poſt, ab eo qui recens regem agit, è medio ſublatus. *Megap.* Sed illud ô Parca tu mihi non negaveris. *Cl.* Quidnam? *Megap.* Scire velim ut res me defuncto ſe ſint habituræ. *Cl.* Audi: nam edoctus magis angeris. Tuam uxorem Midas ſervus habebit, quam jam olim adulterio corruperat. *Megap.* Ille ſceleroſus quem ejus ſuaſu manumiſi. *Cl.* Tua verò filia pellicibus ejus qui nunc tyrannidem obtinet, annumerabitur. Porrò ſtatuæ, quas olim tibi urbs erexit, omnes everſæ, ſpectantibus riſum præbebunt. *Megap.* Dic mihi, nulluſne ex amicis ob ea quæ fiunt indignatur? *Cl.* Quiſnam tibi fuit amicus? aut quis juſta de cauſa conciliatus? Neſcis omnes qui te adorabant, & eorum quæ dicebas ac faciebas ſingula laudabant, id vel metu, vel ſpe feciſſe? imperii nimirum amici erant, & temporis rationem habebant. *Megap.* Atqui cùm in conviviis libarent magna voce multa bona mihi precabantur, parati ſinguli ante me mori, ſi fieri poſſet. In ſumma per me jurabant. *Cl.* Quare heri cum quodam ex ipſis cœnatus, obiiſti: nam poculum tibi poſtremò allatum huc te demiſit. *Megap.* Hoc illud eſt quod amari quiddam ſenſi. Quid verò hoc

1 Ἕκαστα ἐπαινοῦντες] Vt illud, *laudant convivæ.* Convivæ, ut hic, paraſiti: dixerunt viri Clar. ad Perſ. dixi ad illud Petron. *ut foris cœnares poëtam laudaſti.* Bourd.

2 Ὅρκος ἦν ἐγώ] Iurant Paraſiti per reges ſuos. *Idem.*

1 Ἐπεὶ

…τοῦτ᾽ ἔπραξε; Κλω. πολλά με
…κρίνεις. ἐμβῆναι δέον. Μεγα.
…με πνίγει μάλιστα ὦ Κλωθοῖ,
…περ ἐπόθουν καὶ πρὸς ὀλίγον ἐς τὸ
…ῦς ἀνακύψαι πάλιν. Κλω. τί δὲ
…τό ἐστιν; ἔοικε γάρ τι παμμέγε-
…; εἶναι. Μεγα. Καρίων ὁ ἐμὸς
…κέτης, [1] ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθα-
…τα εἶδε, περὶ δείλην ὀψίαν ἀ-
…λθὼν ἐς τὸ οἴκημα, ἔνθα ἐκεί-
…ω, σχολῆς οὔσης, οὐδεὶς γὰρ οὐδὲ ἐφύ-
…ττέ με, [2] Γλυκέριον τὴν παλλα-
…δα μου, καὶ πάλαι δὲ οἶμαι κε-
…ινωνήκει, ἐπισπασάμενος τὴν θύ-
…ν, ἐσπόδει, καθάπερ οὐδενὸς ἔν-
… παρόντος. εἶτα ἐπειδὴ ἅλις
…χε τῆς ἐπιθυμίας, ἀποβλέψας ἐς
…έ, σὺ μέντοι φησὶν ὦ μιαρὸν
…θρώπιον, πληγάς μοι πολλάκις
…δὲν ἀδικοῦντι ἐνέτεινας. καὶ ταῦθ᾽
…μα λέγων, παρέτιλλε τέ με, καὶ
… κόρρης ἔπαιε. τέλος δὲ, πλα-
… χρεμψάμενος, καὶ καταπτύ-
…ς μου, καὶ ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶ-
…ν ἄπιθι ἐπειπὼν, ᾤχετο. ἐγὼ δὲ,
…ἐπιμπράμην μὲν, οὐκ εἶχον δὲ ὅ-
…ως ὅ, τι καὶ δράσαιμι αὐτὸν, αὖος
…η καὶ ψυχρὸς ὤν. καὶ ἡ μια-
…ὰ δὲ παιδίσκη, ἐπεὶ ψόφου, προ-
…όντων τινῶν ᾔσθετο, σιέλῳ χρίσα-
…α τοὺς ὀφθαλμοὺς ὡς δακρύσασα
…ἐμοὶ, κωκύουσα, καὶ τοὔνομα
…πικαλουμένη, ἀπηλλάττετο. ὧν εἰ
…λαβοίμην; Κλω. παῦσαι ἀπειλῶν.
…λλ᾽ ἔμβηθι. καιρὸς ἤδη σε ἀπαν-
…ᾶν ἐπὶ τὸ δικαστήριον. Μεγα. καὶ
…ς ἀξιώσει κατ᾽ ἀνδρὸς τυράννου ψῆ-
…ον λαβεῖν; Κλω. κατὰ τυράννου μὲν

hoc facinore voluit? *Cl.* Multa percunctaris, cùm jam inſcendiſſe oportuiſſet. *Megap.* Vnum me maximè angit Clotho, cujus gratia pauliſper ad lucem emergere cuperem. *Cl.* Quid iſtud eſt? id permagni quid videtur eſſe. *Megap.* Carion famulus meus quumprimum vidit me extinctum, circa veſpertinum crepuſculum, conclave in quo jacebam ingreſſus, cùm vacaret (neque enim me cuſtodiebat quiſquam) Glycerium pellicem meam, cum qua jam ante rem habere ſolebat, attractis foribus tanquam nemo intus eſſet, ſubegit. Deinde poſtquam libidini ſatisfeciſſet, converſis in me oculis. Tu quidem, inquit, homuncio ſceleſte, mihi plagas nihil commerito ſæpe inflixiſti. Cumque hæc diceret, ſimul vellicabat me, & alapas impingebat. Tandem cùm lato ſcreatu me conſpuiſſet & in regionem impiorum abire me juſſiſſet, diſceſſit. At ego quanquam ira ſuccendebar, tamen quia jam frigidus & exanguis eram, hominem ulciſci non potui. Porrò ſceleſta famula cùm advenientium quorundam ſtrepitum ſenſiſſet, oculis ſaliva inunctis, ac ſi me defleviſſet, ejulando, nomenque meum inclamando, diſcedebat: quos ſi prehendero. *Cl.* Deſinem minari: & inſcende: jam enim tempus eſt ut in judicium concedas.

Megap. Ecquis contra tyrannum pronunciare volet? *Cl.* Contra ty-

1 Ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε] Cùm dicere debuiſſet ἐπεὶ ἀπέθανον οὗ- …ς τοῦτο εἴργασται· Ἀττικὸς σχηματισμὸς Euripidi frequens: quod & notavit Eu- …pid. Schol. *Bourd.*

2 Γλυκέριον] Notant Grammatici Atticos ὑποκορίζοντας ſolere nomina ſecun- …e ſic transformare, ut εὐπραξίαν, εὐφημίαν, γλυκερίαν, εὐπράξιον, εὐφήμιον, …λυκέριον. Idem.

οὐδεὶς, κατὰ νεκρῶν δὲ ὁ Ῥαδάμανθυς, ὃν αὐτίκα μάλα ὄψει δίκαιον, καὶ κατ' ἀξίαν ἐπιτιθέντα ἑκάστῳ τὴν δίκην. τὸ νῦν δὲ ἔχον, μὴ διάτριβε. Μεγα. κἂν ἰδιώτην με ποίησον ὦ μοῖρα τῶν πενήτων ἕνα, κἂν δοῦλον ἀντὶ τοῦ πάλαι βασιλέως. ἀναβιῶναί με ἔασον μόνον. Κλω. ποῦ δὲ ὁ τὸ ξύλον; καὶ σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, σύρετ' αὐτὸν εἴσω τοῦ ποδός. οὐ γὰρ ἂν ἐμβαίη ἑκών. Ερ. ἕπου νῦν δραπέτα. δέχου τοῦτον σὺ πορθμεῦ, καὶ τὸν δεῖνα. καὶ ὅπως ἀσφαλῶς ἀμέλει πρὸς τὸν ἱστὸν δεδήσεται. Μεγα. καὶ μὴν ἐν τῇ προεδρίᾳ καθέζεσθαί με δεῖ. Κλω. ὅτι τί; Μεγα. ὅτι νὴ Δία τύραννος ἦν, καὶ δορυφόρους εἶχον μυρίους. Κλω. εἶτ' οὐ δικαίως σε παρέτιλλεν ὁ Καρίων, οὑτωσὶ σκαιὸν ὄντα; πικρὰν δ' οὖν τὴν τυραννίδα ἕξεις, γευσάμενος τοῦ ξύλου. Με. τολμήσει γὰρ Κυνίσκος ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον; οὐκ ἐγώ σε πρώην, ὅτι ἐλεύθερος ἄγαν, καὶ τραχὺς ἦσθα, καὶ ἐπιτιμητικὸς, μικροῦ δεῖν προσεπαττάλευσα; Κλω. τοιγαροῦν μενεῖς καὶ σὺ τῷ ἱστῷ προσπεπατταλευμένος. Μίκυλλος. εἰπέ μοι ὦ Κλωθοῖ, ἐμοῦ δὲ οὐδεὶς ὑμῖν λόγος. ἢ διότι πένης εἰμὶ, διὰ τοῦτο καὶ τελευταῖον ἐμβῆναί με δεῖ; Κλω. σὺ δὲ τίς εἶ; Μι. ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. Κλω. εἶτα ἄχθῃ βραδύνων; οὐχ ὁρᾷς ὁπόσα ὁ τύραννος ὑπισχνεῖται δώσειν, ἀφεθεὶς πρὸς ὀλίγον; θαῦμα γοῦν ἔχει με, εἰ μὴ ἀγαπητὴ καὶ σοὶ ἡ διατριβή. Μι. ἄκουσον ὦ βελτίστη μοιρῶν. οὐ πάνυ με ἡ τοῦ Κύκλωπος ἐκείνη εὐφραίνει δωρεὰ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι, ὅτι πύματον ἐγὼ τὸν οὖτιν κατέδομαι ἄν τε γοῦν πρῶτον, ἄν τε πύματον, οἱ αὐτοὶ ὀδόντες περιμένουσιν. ἄλλως τε, οὐδ'

tyrannum nemo: ſed contra mortuum Rhadamanthus, quem i ferendis pro cujuſque merito ſententiis, mox æquiſſimum videbis: quare in præſentia ne cuncteris. *Megap.* Privatum me & ex pauperibus unum, quinetiam pro rege ſervum facias licet, dummodo reviviſcere me ſinas. *Cl.* Vbi ille eſt qui fuſtem gerit & tu Mercuri, iſtum correpto pede intrò trahite. Non enim inſcendat ultro. *Merc.* Sequere nunc fugitive, accipe hunc tu portitor, atque illum: utque malo diligenter alligetur, cura. *Megap.* Atqui me primas occupare par eſt. *Cl.* Quid ita? *Megap.* Quia rex fui, innumeroſque ſatellites habui. *Cl.* Annon te meritò vellicabat Carion, cùm ſævus adeò fuiſſes? acerbam certè deguſtato hujus baculo tyrannidem obtinebis. *Megap.* Audebit-ne Cyniſcus mihi baculum illidere? Nonne ego te nuper, quòd liberiùs, & aſperiùs objurgares, cruci propemodum affixi? *Cl.* Quamobrem & tu malo affixus manebis. *Micyllus.* Dic mihi Clotho: nullam mei rationem habetis. An quia ſum pauper me poſtremum inſcendere par eſt? *Cl.* Tu verò quis es? *Micyl.* Sutor ſum Micyllus. *Cl.* An moleſta tibi eſt mora? Non vides quàm multa ſe daturum polliceatur hic tyrannus, ſi vel paulum in vitam remittatur? Quare me tenet admiratio, cur non & tibi mora ſit jucunda. *Micyl.* Audi Parcarum optima. Non admodum me delectat munus illud Cyclopis, quum pollicetur ſe poſtremum Vtim voraturum :- nam ſive primum, ſive poſtremum, iidem me dentes manent. Præterea res

meæ,

…ιοῖα ταῖμοῖ τοῖς τῶν πλουσίων. [1] ἐκ διαμέτρου γὰρ ἡμῶν οἱ βίοι φα…ίν. ὁ μὲν γὰρ τύραννος, εὐδαίμων …ναι δοκῶν παρὰ τὸν βίον, φοβερὸς …πᾶσι, καὶ περίβλεπτος, ἀπολι…τὼν χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἀργύ…ιον, καὶ ἐσθῆτα, καὶ ἵππους, καὶ …εῖπνα, καὶ παῖδας ὡραίους, καὶ …υναῖκας εὐμόρφους, εἰκότως ἠνιᾶ… καὶ ἀποσπώμενος αὐτῶν, ἤ…θετο. [2] οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως καθάπερ …ῷ τινι προσέχεται τοῖς τοιούτοις ἡ …υχὴ, καὶ οὐκ ἐθέλει ἀπαλλάττεσθαι …ᾳδίως, ἅτε αὐτοῖς πάλαι προσε…ηκυῖα. μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἄρρηκτός …ς οὗτος ὁ δεσμός ἐστιν, ᾧ δεδέσθαι …υμβέβηκεν αὐτούς. ἀμέλει, κἂν …πάγῃ τις αὐτοὺς μετὰ βίας, ἀνα…ωκύουσι. καὶ τἄλλα ὄντες θρασεῖς, …ειλοὶ πρὸς ταύτην εὑρίσκονται τὴν …πὶ τὸν ᾅδην φέρουσαν ὁδόν. ἐπιστρέ…ονται γοῦν εἰς τοὐπίσω, ὥσπερ οἱ …υσέρωτες, καὶ πόρρωθεν ἀποβλέ…ειν τὰ ἐν τῷ φωτὶ βούλονται, οἷα …ματαιος ἐκεῖνος ἐποίει. καὶ πα…ὰ τὴν ὁδὸν ἀποδιδράσκων, κἀν…αῦθά σε καταλιπαρῶν. ἐγὼ δὲ, …τε μηδὲν ἔχων ἐνέχυρον ἐν τῷ βίῳ, …ὐκ ἀγρὸν, οὐ συνοικίαν, οὐ χρυ…όν, οὐ σκεῦος, οὐ δόξαν, οὐκ εἰ…όνας, εἰκότως εὔζωνος ἦν. κἀ…πειδὴ μόνον ἡ Ἄτροπος ἔνευσέ μοι, …σμενος ἀπορρίψας τὴν σμίλην, …αὶ τὸ κάττυμα, κρηπῖδα τινὰ ἐν …αῖν χεροῖν ἔχων, ἀναπηδήσας εὐ…ὺς ἀνυπόδετος, οὐδὲ τὴν μελαν…ηρίαν ἀπονιψάμενος, εἰπόμην. …ᾶλλον δὲ ἡγούμην, ἐς τὸ πρόσω …ρῶν. οὐδὲν δέ με τῶν κατόπιν ἐ…πέστρεφε, καὶ μετεκάλει. καὶ νὴ Δί᾽

meæ, non ut divitum ſe habent. Nam vitæ noſtræ ex diametro (ut ajunt) inter ſe diſtant. Hic enim tyrannus qui beatus in vita videbatur, horrendus omnibus ac ſuſpiciendus, relicto tam multo auro, & argento, veſtibus, equis, epulis, pueris floridis, & mulieribus formoſis, non injuria cruciatur: ab iiſque ſe abſtractum gravatur. Etenim anima neſcio quo pacto hiſce veluti viſco affixa hæret, nec facilè demigrare vult, ut quæ his jamdudum addicta ſit. Quin potiùs ac ſi infragile ſit vinculum iſtud quo ipſos illigari contingit, quum à quopiam vi abducuntur, altum ejulant. Ac cum in cæteris ſint feroces, in hac via quæ ad inferos ducit, meticuloſi deprehenduntur. Itaque veluti perditè amantes à tergo ſubinde reſpiciunt, & ea quæ apud ſuperos geruntur è longinquo cernere cupiunt: ſicut ſtultus hic faciebat, cùm & in via fugeret, & hîc tibi ſupplicaret. At ego, ut qui nullum in vita pignus haberem, non agrum, non domuum multitudinem, non aurum, non ſupellectilem, non gloriam, non imagines, meritò ad mortem expeditus fui, ac poſtquam mihi ſolùm innuit Atropos, ſcalpro, ſoleaque libenter abjectis, crepidam præ manibus habens, ilico exilii diſcalceatus, nec abſterſo atramento, ſum ſecutus: imò potiùs præivi, ad anteriora reſpiciens: cùm nihil à tergo relictum me converteret, & revocaret. Et per Iovem jam pul-

1 Ἐκ διαμέτρου ἡμῶν οἱ βίοι] Mſ. ἡμῖν. Proverb. τῶν πάνυ διαφερόντων. Bourd.
2 Οὐ γὰρ οἶδ᾽ ὅπως] Interpungunt hunc locum Grammatici, & dici volunt …κ οἶδα γὰρ ὅπως. Idem.

ἤδη καλὰ τὰ παρ' ὑμῖν πάντα ὁρῶ. τό, τε γὰρ [1] ἰσοτιμίαν ἅπασιν εἶναι, καὶ μηδένα τοῦ πλησίον διαφέρειν, ὑπερήδιστον ἔμοιγ' οὖν δοκεῖ. τεκμαίρομαι δὲ μηδ' ἀπαιτεῖσθαι χρέα τοὺς ὀφείλοντας ἐνταῦθα, μηδὲ φόρους ὑποτελεῖν. τὸ δὲ μέγιστον, μηδὲ ῥιγοῦν τοῦ χειμῶνος, μηδὲ νοσεῖν, μήθ' ὑπὸ τῶν δυνατωτέρων ῥαπίζεσθαι. εἰρήνη δὲ πᾶσα, καὶ τὰ πράγματα ἐς [2] τοὔμπαλιν ἀνεστραμμένα. ἡμεῖς μὲν γὰρ οἱ πένητες, γελῶμεν, ἀνιῶνται δὲ καὶ οἰμώζουσιν οἱ πλούσιοι. Κλω. πάλαι οὖν σε ὦ Μίκυλλε γελῶντα ἑώρων. τί δ' ἦν ὅ σε μάλιστα ἐκίνει γελᾶν; Μι. ἄκουσον ὦ τιμιωτάτη μοι θεῶν. παροικῶν ἄνω τυράννῳ, πάνυ ἀκριβῶς ἑώρων τὰ γιγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ. καί μοι ἐδόκει τότε ἰσόθεός τις εἶναι. τῆς τε γὰρ [3] πορφύρας τὸ ἄνθος ὁρῶν, ἐμακάριζον, καὶ τῶν ἀκολουθούντων τὸ πλῆθος, καὶ τὸν χρυσὸν, καὶ τὰ λιθοκόλλητα ἐκπώματα, καὶ τὰς [4] κλίνας τὰς ἀργυρόποδας. ἔτι δὲ καὶ ἡ κνίσσα ἡ τῶν σκευαζομένων ἐς τὸ δεῖπνον, ἀπέκναιέ με. ὥστε [5] ὑπεράνθρωπός τις

pulchra apud vos omnia video. Nam pares omnibus eſſe honorum gradus: nullumque vicino præſtare, res mihi longè ſuaviſſima videtur. Conjicio etiam hîc neque æs alienum à debitoribus repoſci, neque tributum pendi: quodque maximum eſt, neminem hyeme rigere, nec ægrotare, nec à potentioribus colaphos infligi. ſed omnia pace conſiſtere, reſque hominum in contrarium verſas eſſe. Nos enim pauperes ridemus, ac divites triſtantur & plorant. *Cl.* Te jamdiu ridentem vidi Micylle: ſed quid potiſſimum tibi riſum movebat? *Micyl.* Audi, Dearum mihi maximè veneranda. Cùm apud ſuperos propter tyrannum habitarem, valdè diligenter inſpiciebam, quæ ab ipſo fiebant: ac ille tunc mihi Deo par videbatur. Nam cùm purpuræ florem ſpectarem, & comitantium turbam, & aurum, & pocula gemmis diſtincta, lectoſque pedibus argenteis ſuffultos, eum fœlicem prædicabam: præterea eorum quæ in cœnam parabantur, nidor me afficiebat. Itaque vir homine major,

1 Ἰσοτιμίαν] Hanc apud inferos æqualem honoris ſedem, ſic alibi vocat in Dial. Mort. & paſſim. *Bourd.*

2 Τοὔμπαλιν] Mſ. ἐς τὸ ἔμπαλιν, τουτέστιν ἐναντία τοῖς γιγνομένοις ἐν τῇ ζωῇ. Idem.

3 Πορφύρας ἄνθος] Ἄνθος de re qualibet ridente, ut ἄνθος ὥρας. Sic apud Homer. ἄνθος πυρός·

Αὐτὰρ ἐπεὶ πυρὸς ἄνθος ἐπέπτατο, παύσατο δὲ φλόξ.

A quo Philoſtr. in Scamand. Æſchyl. Prometh. vincto τὸ σὸν γὰρ ἄνθος. Idem.

4 Κλίνας ἀργυρόποδας] Poteſt ſumi ἁπλῶς, ut in Somnio & alibi, poteſt etiam ſignificare λευκόποδας, ut ἀργυρόπεζα, λευκόπους, ut apud Catul. Epithal. Iul. & Manlii.

O cubile quot ô nimis
Candido pede lectuli.

Τῆς κλίνης ἀργυρόποδος, licet ſciam hunc locum capi de lectulis ἐλεφαντόποσι. Idem.

5 Ὑπεράνθρωπός τις] Mſ. Regius. ὥσπερ ἂν θεῖός τις ἀνήρ. Idem.

νὴρ καὶ [1] τρισόλβιος κατεφαίνετ-
· καὶ μονονουχὶ καλλίων, καὶ ὑψη-
ότερος, [2] ὅλῳ πήχει βασιλικῷ
παιρόμενος τῇ τύχῃ, καὶ σεμνῶς
οβαίνων, [3] καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιά-
ων, καὶ τοὺς ἐντυγχάνοντας ἐκπλήτ-
ων. ἐπεὶ δὲ ἀπέθανεν, αὐτός τε
αγγέλοιος ὤφθη μοι ἀποδυσάμε-
ος τὴν τρυφήν. κἀμαυτοῦ ἔτι
ᾶλλον κατεγέλων, οἷον κάθαρμα
εθήπειν, ἀπὸ τῆς κνίσσης τεκμαι-
ρόμενος αὐτοῦ τὴν εὐδαιμονίαν,
ἢ μακαρίζων ἐπὶ τῷ αἵματι τῶν
τῇ λακωνικῇ θαλάττῃ κοχλίδων.
μόνον δὲ τοῦτον, ἀλλὰ καὶ τὸν δανει-
ν Γνίφωνα ἰδὼν στένοντα, καὶ με-
γνώσκοντα, ὅτι μὴ ἀπέλαυσε τῶν
ημάτων, ἀλλ' ἄγευστος αὐτῶν
έθανε, τῷ ἀσώτῳ Ῥοδοχάρει
ν οὐσίαν ἀπολιπών, οὗτος γὰρ ἄγ-
στα ἦν αὐτῷ γένους, καὶ πρῶτος
ὶ τὸν κλῆρον ἐκαλεῖτο κατὰ τὸν νόμον,
κ εἶχον ὅπως καταπαύσω τὸν γέλω-
καὶ μάλιστα μεμνημένος ὡς
ρὸς ἀεὶ, καὶ αὐχμηρὸς ἦν,
οντίδος τὸ μέτωπον ἀνάπλεως,
μόνοις τοῖς δακτύλοις πλου-
, οἷς τάλαντα καὶ μυριάδας ἐ-
ίζετο, κατὰ μικρὸν συλλέγων τὰ
τ' ὀλίγον [4] ἐκλυθησόμενα πρὸς
μακαρίου Ῥοδοχάρους. ἀλλὰ τί
ἀπερχόμεθα ἤδη; καὶ μεταξὺ
πλέοντες, τὰ λοιπὰ γελασόμε-
ο οἰμώζοντας αὐτοὺς ὁρῶντες. Κλω.
σαινε, ἵνα καὶ [5] ἀνιμήσηται

jor, & ter beatus videbatur, imò fermè pulchrior, & altior, toto cubito regio fortunæ ſucceſſu ſe erigens, & graviter incedens, ac ſeipſum reſupinans, obvioſque obſtupefaciens. Sed poſtquam vita functus eſt, ipſe deliciis exutis, viſus eſt mihi prorſus ridiculus: ac me ipſum magis irridebam qui ſceleratum illum obſtupuiſſem, fœlicitatem ejus ex nidore tantùm æſtimando, & ob ſanguinem, qui Laconici maris cochleis innaſcitur, beatum prædicando. Neque hîc ſolum mihi ludo fuit: ſed cùm fœneratorem illum Gniphonem gementem viderem, & conſilii pœnitentem, quòd pecuniis non eſſet fruitus, ſed non guſtatis illis obiiſſet, & nepoti Rhodochari facultates reliquiſſet (hic enim ipſi erat genere proximus, & primus ex lege in hæreditatem vocabatur) riſum compeſcere non poteram: præcipuè cùm meminiſſem quàm pallidus & ſqualidus eſſet, vultumque curis triſtem gereret, ſoliſque digitis dives eſſet, quibus talenta, & myriadas ſupputabat, minutatim colligendo ea quæ paulò poſt à beato Rhodochari erant diſſipanda. Sed quid jam hinc non ſolvimus? Etenim reliqua inter navigandum ridebimus, quum plorantes ipſos videbimus. *Cl.* Inſcende, ut Portitor an-

Τρισόλβιος] Vt in principio Nigrini. *Bourd.*
Ὅλῳ τῷ πήχει βασιλικῷ] Tangit hunc locum Theod. Marcil. ad Horat. dit autem βασιλικῷ, ἀντὶ τοῦ, μεγάλῳ, ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς ἔχει ὑπὲρ διωτικὸν τρεῖς δακτύλους. Solet Lucianus tyrannos & cæteros ſupercilioſos ανῶδες βλέποντας, his verbis attollere. *Idem.*
Καὶ ἑαυτὸν ἐξυπτιάζων] Sic paſſim alibi ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τοὺς ὤμους περισκοπούμενος, ὅτι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν. Sic ſcriptum oram Mſ. Regii. *Idem.*
Ἐκλυθησόμενα] Angl. ἐκχυθῦ. *Idem.*
Ἀνιμήσηται] Mſ. ἀνασπάσῃ. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὁ πορθμεὺς τὸ ἀγκύριον. Χα. οὗτος, ποῖ φέρῃ; πλῆρες ἤδη τὸ σκάφος. αὐτοῦ περίμενε. ἐς αὔριον ἕωθέν σε διαπορθμεύσομεν. Μι. ἀδικεῖς ὦ Χάρων, ἕωλον ἤδη νεκρὸν ἀπολιμπάνων ἀμέλει, γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος. οἴμοι τῶν κακῶν, ἤδη πλέουσιν, ἐγὼ δὲ μόνος ἐνταῦθα περιλελείψομαι. καίτοι, τί οὐ διανήχομαι κατ' αὐτούς; οὐ γὰρ δέδια [1] μὴ ἀπαγορεύσας ἀποπνιγῶ, ἤδη τεθνεώς. ἄλλως τε, οὐδὲ τὸν ὀβολὸν ἔχων τὰ πορθμεῖα καταβαλεῖν. Κλω. τί τοῦτο; περίμεινον ὦ Μίκυλλε. οὐ θέμις οὕτω σε διελθεῖν. Μι. καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν καὶ προκαταχθήσομαι. Κλω. μηδαμῶς, ἀλλὰ προσελάσαντες, ἀναλάβωμεν αὐτόν. καὶ σὺ ὦ Ἑρμῆ, [2] συνάρπασον. Χα. ποῦ νῦν καθεδεῖται; μεστὰ γὰρ πάντα ὡς ὁρᾷς. Ερ. ἐπὶ τοὺς ὤμους εἰ δοκεῖ, τοῦ τυράννου. Κλω. καλῶς ὁ Ἑρμῆς ἐνενόησεν. ἀνάβαινε οὖν, καὶ τὸν τένοντα τοῦ ἀλιτηρίου καταπάτει. ἡμεῖς δ' εὐπλοῶμεν. Κυν. ὦ Χάρων, καλῶς ἔχει σοι τὰς ἀληθείας ἐντεῦθεν εἰπεῖν. ἐγὼ τὸν ὀβολὸν μὲν οὐκ ἂν ἔχοιμι δοῦναί σοι, καταπλεύσας. πλέον γὰρ οὐδέν ἐστι τῆς πήρας, ἣν ὁρᾷς, καὶ τούτου τοῦ ξύλου. τἄλλα δὲ, ἢν ἀντλεῖν ἐθέλῃς, ἕτοιμος, καὶ [3] πρόσκωπος εἶναι. μέμψῃ δὲ οὐδὲν, ἢν εὐῆρες, καὶ καρτερόν μοι ἐρετμὸν δῷς μόνον. Χα. ἔρεττε. καὶ τουτὶ γὰρ ἱκανὸν παρὰ σοῦ λαβεῖν. Κυ. ἦ καὶ ὑποκελεῦσαι δεήσει; Χα. νὴ Δί', ἤνπερ εἰδῇς κέλευσμά τι

anchoram extrahat. *Ch.* Heus tu, quò pergis? plena jam ſcapha: ibi expecta: cras luce prima te trajiciemus. *Micyl.* Iniquus es, ô Charon qui mortuum jam exoletum relinquis. Te profectò apud Radamanthum injuriæ accuſabo. Hei miſero mihi! jam navigant: & ego ſolus hic relinquar. Atqui, cur ad eos natatu non contendo. Non enim timeo ne defatigatus ſuffocer, cùm jam mortuus ſim: præſertim, cùm ne obolum quidem habeam quo naulum ſolvam. *Cl.* Quid hoc rei eſt? expecta Micylle: non enim fas eſt ita transfretare. *Micyl.* Atqui fortè prior vobis tranavero. *Cl.* Nequaquam: ſed admota potiùs nave, ipſum recipiamus: tu quoque Mercuri nobiſcum arripe. *Ch.* Vbi nunc ſedebit? nam plena ut vides, ſunt omnia. *Merc.* Tyranni humeris, ſi videbitur, inſidebit. *Cl.* Hoc ſcitè Mercurius excogitavit. Aſcende igitur, & ſceleſti hujus cervicem conculca: nos autem fauſtè navigemus. *Cyn.* Æquum eſt ô Charon, ut verum hinc tibi dicam, ne obolum quidem pro trajectu tibi dare potero: præter peram enim quam vides, & baculum hunc, planè nihil habeo. Cæterùm ſi velis, ſentinam exhaurire, & remigem agere ſum paratus. Nec conquerêris, ſi modò agilem, firmumque remum mihi dederis. *Ch.* Remiga: nam hoc à te ſatis ſit accipere. *Cyn.* Num remiges etiam cantu accendere opus erit. *Ch.* Per Iovem, ſiquidem nauticam aliquam exhorta-

1 Μὴ ἀπαγορεύσας] Mſ. ἀπονήσας. Lucianea prorſus dictio. *Bourd.*
2 Συνάρπασον] Angl. συνανάσπασον. Idem.
3 Πρόσκωπος] Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος. varia eſt κώπης acceptio quam vide apud Grammat.

ναυτικῶν. Κυ. οἶδα καὶ πολλὰ ὦ άρων τῶν ναυτικῶν ἀλλ' ὁρᾷς, ἀν- πηχοῦσιν οὗτοι δακρύοντες. ὥστε ιῖν τὸ ᾆσμα ἐπιταραχθήσεται. λούσιος. οἴμοι τῶν κτημάτων. Ἄλ- ος. οἴμοι τῶν ἀγρῶν. ὀττοτοῖ, τὴν κίαν οἵαν ἀπέλιπον. Ἄλλος. ὅσα ἀλαντα ὁ κληρονόμος σπαθήσει αβών. Ἄλλος. αἲ, αἲ, τῶν νεογνῶν υ παιδίων. Ἄλλος. τίς ἄρα τὰς μπέλους τρυγήσει, ἃς πέρυσιν ἐφυ- υσάμην; Ἑρμῆς. Μίκυλλε, σὺ ' οὐδὲν οἰμώζεις; καὶ μὴν οὐ θέ- ις ἀδακρυτὶ διαπλεῦσαί τινα. Μι. ἄπαγε. οὐδέν ἐστιν ἐφ' ὅτῳ ἂν μώξωμαι εὔπλοῶν. Ερ. ὅμως ἂν ικρόν τι [1] πρὸς τὸ ἔθος ἐπιστένα- ον. Μι. οἰμώξομαι τοίνυν, ἐπειδή οι ὦ Ἑρμῆ δοκεῖ. οἴμοι τῶν κατ- υμάτων. οἴμοι τῶν κρηπίδων τῶν πα- αιῶν. ὀττοτοῖ, τῶν σαθρῶν ὑποδη- άτων. οὐκ ἔτι ὁ κακοδαίμων ἕω- εν ἐς ἑσπέραν ἄσιτος διαμενῶ, οὐ- ὲ τοῦ χειμῶνος ἀνυπόδετός τε, καὶ ιίγυμνος περινοστήσω, τοὺς ὀδόντας πὸ τοῦ κρύους συγκροτῶν. τίς ἄρα ου τὴν σμίλην ἕξει, καὶ τὸ κεντη- ήριον; ἱκανῶς τεθρήνηται. σχεδὸν ἤδη καὶ καταπεπλεύκαμεν. Χα. γε δὴ τὰ πορθμία πρῶτον ἡμῖν πόδοτε. καὶ σὺ δὲ, δός. παρὰ πάντων δη ἔχω. δὸς καὶ σὺ τὸν ὀβολὸν ὦ Μί- υλλε. Μι. παίζεις ὦ Χάρων, [2] ἢ αθ' ὕδατός φασιν ἤδη γράφεις, παρὰ Μικύλλου ἤδη τινὰ ὀβολὸν ροσδοκῶν. ἀρχὴν δὲ, οὔτε οἶδα εἰ ετράγωνόν ἐστιν ὀβολὸς, ἢ στρογγύλον. Χα. ὢ καλῆς ναυτιλίας, καὶ ἐπι- ερδοῦς τήμερον. ἀποβαίνετε δ' ὅ-

tationem tenes. *Cyn.* Multas equidem teneo Charon: verùm hi plorando, ut vides, obſtrepunt: unde futurum eſt ut cantus nobis interturbetur. *Dives.* O meas poſſeſſiones! *Alius.* O meos agros! me miſerum qualem reliqui domum! *Alius.* Quàm multa talenta hæres à me accepta dilapidabit! *Alius.* Væ væ meis infantulis! *Alius.* Quis vites meas, quas anno ſuperiore plantavi, vindemiabit? *Merc.* Mycille, tu verò nihil ploras? atqui non fas eſt quenquam citra lachrymas navigare. *Micyl.* Apage: nam cùm fauſta navigatione deferar, nihil eſt quod plorem. *Merc.* Attamen pro more paulum ingemiſcito. *Micyl.* Plorabo igitur: quandoquidem ita vis, Mercuri. O meas ſoleas! ô veteres crepidas! eheu putres calceos! Non amplius infœlix, ego, ab aurora ad veſperam uſque jejunus manebo: nec hyeme diſcalceatus, & ſeminudus obambulabo, dentes præ frigoris acerbitate complodendo: quis cultrum meum, quis ſubulam habebit? ſatis lamentatus ſum, ferè jam ad portum appulimus. *Ch.* Age verò priùs naulum reddite: tu quoque redde: jam ab omnibus habeo: da tu quoque obolum Micylle. *Micyl.* Iocaris ô Charon, aut quemadmodum ajunt, in aqua ſcribis, qui à Micyllo obolum expectes: principio autem, ne novi quidem quadratus-ne, an rotundus ſit obolus. *Ch.* Egregiam verò & quæſtuoſam navigationem hodiernam. Deſcendite tamen.

Ego

1 Πρὸς τὸ ἔθος] Angl. ὡς τὸ ἔθος. Bourd.
2 Ἢ καθ' ὕδατος] Dictio, φασὶν, quæ ſequitur, proverbium notat, de quo nterpr. Catull. *Idem.*

μως. ἐγὼ δ' ἵππους, καὶ βοῦς, καὶ κύνας, καὶ τὰ λοιπὰ ζῷα μέτειμι. διαπλεῦσαι γὰρ κἀκεῖνα δεῖ. Κλω. ἄπαγε αὐτοὺς ὦ Ἑρμῆ παραλαβών. ἐγὼ δὲ αὐτὴ, ἐς τὸ ἀντιπέρας ἀποπλευσοῦμαι, Ἰνδοπάτην, καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας διαξοῦσα. τεθνᾶσι γὰρ δὴ πρὸς ἀλλήλων, περὶ γῆς ὅρων μαχόμενοι. Ερ. προΐωμεν ὦ οὗτοι. μᾶλλον δὲ πάντες ἑξῆς ἕπεσθέ μοι. Μι. Ἡράκλεις τοῦ ζόφου. ποῦ νῦν ὁ καλὸς Μέγιλλος; ἢ τίς διαγνῷ τις ἐνταῦθα εἰ καλλίων Φρύνης Σιμμίχη; πάντα γὰρ ἴσα, καὶ ὁμόχροα, καὶ οὐδὲν οὔτε καλὸν, οὔτε κάλλιον. ἀλλ' ἤδη καὶ τὸ τριβώνιον, πρότερον τέως ἄμορφον εἶναι δοκοῦν, ἰσότιμον γίγνεται τῇ πορφυρίδι τοῦ βασιλέως. ἀφανῆ γὰρ ἄμφω, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ σκότῳ καταδεδυκότα. Κυνίσκε, σὺ δὲ ποῦ ποτε ἄρα ὢν τυγχάνεις; Κυνι. ἐνταῦθα λέγω σοι Μίκυλλε. ἀλλ' ἅμα εἰ δοκεῖ, βαδίζωμεν. Μι. εὖ λέγεις, ἔμβαλέ μοι τὴν δεξιάν. εἰπέ μοι, ἐτελέσθης γὰρ ὦ Κυνίσκε [1] τὰ Ἐλευσίνια, οὐχ ὅμοια τοῖς ἐκεῖ τὰ ἐνθάδε σοι δοκεῖ; Κυνι. εὖ λέγεις. ἰδοὺ οὖν προσέρχεται δᾳδουχοῦσά τις, φοβερόν τι, καὶ ἀπειλητικὸν προσβλέπουσα. ἢ ἄρα που Ἐριννύς ἐστιν; Μι. ἔοικεν ἀπό γε τοῦ σχήματος. Ερ. παράλαμβανε τούτους ὦ Τισιφόνη. τέτταρας ἐπὶ τοῖς χιλίοις. Τι. καὶ μὴν πάλαι γε ὁ Ῥαδάμανθυς οὗτος ὑμᾶς περιμένει. Ραδα. πρόσαγε αὐτοὺς ὦ Ἐριννύ. σὺ δὲ ὦ Ἑρμῆ, κήρυττε, καὶ προσκάλει. Κυνι. ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ πατρὸς, ἐμὲ πρῶτον ἐπίσκεψαι

Ego equos, & boves, & canes, reliquaque animalia adibo: nam oportet ut & illa trajiciant. *Cl.* Illos exceptos abducito Mercuri. Equidem in adverſam ripam renavigabo Indopatem & Heramithrem Syræ filios advectura. Iam enim de finibus agrorum pugnando mutuis ſe vulneribus confecerunt. *Merc.* Heus vos, progrediamur: imò verò ordine ſequimini me omnes. *Micyl.* Hercle quænam eſt hæc caligo? ubi nunc pulcher ille Megillus? aut quo pacto dignoſcat hic aliquis an Simmiche ſit Phryna formoſior? Quidvis enim hic par eſt, & concolor: pulchrum nihil, nihil pulchrius. Quin palliaſtrum meum, quod fœdum antehac videbatur, æquè nunc eſt in precio, atque ipſa regis purpura. Nam obſcura ſunt ambo, iiſdemque tenebris immerſa. Tu verò ubi tandem es Cyniſce. *Cyn.* En tibi Micylle hic adſum: ſed ſi videtur, ſimul eamus. *Micyl.* Probè dicis, dextram mihi injice. Dic mihi: tu enim Eleuſiniis ſacris es initiatus: num tibi quæ hic fiunt illis ſimilia videntur? *Cyn.* Rectè dicis. Ecce quædam accedit facem geſtans, terrificum quiddam & minitabundum obtuens. Annon eſt Erinnys? *Micyl.* Videtur certè ex habitu. *Merc.* Excipe Tiſiphone hos quatuor ſupra mille. *Tiſiph.* Atqui jamdudum Rhadamanthus hic vos expectat. *Rhad.* Adduc ipſos, Erinny. Tu verò Mercuri, illos ut pote præco accerſe. *Cyn.* O Rhadamanthe, per patrem obſecro, pri-

1 Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ Apud Athenienſes ἡ ἐπιτελουμένη Δημητρὶ καὶ Περσεφόνη, ἐν ᾗ ἐγίνοντο ἀνόητά τινα μυστήρια. De Eleuſiniis, Scalig. ad lib. 7. Tibulli, & copioſe dico alibi. *Idem.*

1 Κη-

παραγωγῶν. Ραδα. τίνος ἕνεκα; Κυνι. πάντως βούλομαι κατηγορῆσαί τινος, ἃ συνεπίσταμαι πονηρὰ διάσαντι αὐτῷ περὶ τὸν βίον, οὐκ ἂν ἀξιόπιστος εἴην λέγων, μὴ οὐχὶ πρότερον αὐτὸς φανεὶς οἷός εἰμι, καὶ οἷόν τινα ἐβίωσα τρόπον. Ραδα. τίς δὲ σύ; Κυνι. Κυνίσκος ὦ ἄριστε. τὴν γνώμην φιλόσοφος. Ραδα. δεῦρ᾽ ἐλθὲ, καὶ πρῶτος ἐς τὴν δίκην κατάστηθι. σὺ δὲ προκάλει τοὺς κατηγόρους. Ερ. εἴ τις Κυνίσκου τουτουῒ κατηγορεῖ, δεῦρο προσίτω. οὐδεὶς προσέρχεται. ἀλλ᾽ οὐχ ἱκανὸν τοῦτο ὦ Κυνίσκε. ἀπόδυθι δὲ, ὅπως ἐπισκοπήσω σε ἀπὸ τῶν στιγμάτων. Κυνι. ποῦ γὰρ ἐγὼ στιγματίας ἐγενόμην; Ραδα. ὁπόσα ἄν τις ὑμῶν πονηρὰ ἐργάσηται παρὰ τὸν βίον, καθ᾽ ἕκαστον αὐτῶν ἀφανῆ στίγματα ἐπὶ τῆς ψυχῆς περιφέρει. Κυνι. ἰδού σοι γυμνὸς παρέστηκα. ὥστε ἀναζήτει ταῦτα, ἅπερ σὺ φὴς τὰ στίγματα. Ραδα. καθαρὸς ὡς ἐπίπαν οὑτοσὶ, πλὴν τούτων τριῶν ἢ τεττάρων ἀμαυρῶν πάνυ, καὶ ἀσαφῶν στιγμάτων. καίτοι, τί τοῦτο; ἴχνη μὲν, καὶ σημεῖα, τῶν ἐγκαυμάτων, οὐκ οἶδα δ᾽ ὅπως ἐξαλήλειπται, μᾶλλον δὲ ἐκκέκοπται. πῶς ταῦτα ὦ Κυνίσκε, ἢ πῶς καθαρὸς ἐξ ὑπαρχῆς ἀναπέφηνας; Κυνι. ἐγώ σοι φράσω. πάλαι πονηρὸς δι᾽ ἀπαιδευσίαν γενόμενος, καὶ πολλὰ διὰ τοῦτο ἐμπολήσας στίγματα, ἐπειδὴ τάχιστα φιλοσοφεῖν ἠρξάμην, κατ᾽ ὀλίγον ἁπάσας τὰς [1] κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς ἀπελουσάμην. Ραδα. ἀγαθῷ γε οὗτος, καὶ ἀνυσιμωτάτῳ χρησάμενος τῷ φαρμάκῳ. ἀλλ᾽ ἄπιθι ἐς τὰς μακάρων νήσους, τοῖς ἀ-

primum me inſpice. *Rhad.* Quorſum? *Cyn.* Omnino quendam accuſare velim, de iis quæ in vita me conſcio commiſit. Non enim dicta mea fuerint fide digna, niſi qualis ipſe ſim & quomodo vixerim, priùs manifeſtum fiat. *Rhad.* Tu verò quis es? *Cyn.* Cyniſcus, ô optime, profeſſione philoſophus. *Rhad.* Adeſdum, primuſque in judicio conſiſte: tu verò accuſatores accerſe. *Merc.* Siquis eſt hujus Cyniſci accuſator, huc prodeat. Nemo accedit: ſed hoc, Cyniſce, non ſufficit, quare veſtes exue, ut tua ſtigmata conſiderem. *Cyn.* Vbinam inuſta ſunt mihi ſtigmata? *Rhad.* Quod ſcelera quiſque veſtrûm in vita perpetravit, tot notas, ſed quæ non appareant, in anima circumfert. *Cyn.* Nudum ecce tibi me ſiſto: itaque iſtas perquire quas dicis notas. *Rhad.* Hic per omnia eſt purus, præter tres quatuorve planè obſcuras, evanidaſque notas: ſed quid hoc? veſtigia, ſignaque inuſtionum: ſed neſcio quo pacto deleta, imò potiùs exciſa ſint. Quid hæc ô Cyniſce, aut qui denuo purus es factus? *Cyn.* Ego tibi dicam. Olim cùm propter imperitiam pravus eſſem: multaſque ideo notas contraxiſſem, ſimul atque philoſophari cœpi, paulatim maculas omnes ex anima elui. *Rhad.* Bono profectò, & præſentiſſimo uſus es remedio. Sed in beatorum inſulas ito cum optimis conver-

1 Κηλῖδας ἐκ τῆς ψυχῆς] Ὄνειδος. Sic recte hanc vocem ed mentem Luciani interpretatur Heſyc. qui hac in voce conſulend. Interp. Ariſtoph. Suid. alia eſt κηλίδων acceptio alibi apud Lucianum. *Bourd.*

ρίστοις συνεσόμενος. κατηγορήσας γε πρότερον οὗ φῂς τυράννου, ἄλλους προσκάλει. Μικυ. καὶ τοὐμὸν ὦ Ῥαδάμανθυ, μικρόν ἐστι, καὶ βραχείας τινὸς ἐξετάσεως δεόμενον. πάλαι γοῦν σοι καὶ γυμνός εἰμι. ὥστε ἐπισκόπει. Ραδα. τίς δὲ ὢν τυγχάνεις; Μι. ὁ σκυτοτόμος Μίκυλλος. Ραδα. εὖγε ὦ Μίκυλλε, καθαρὸς ἀκριβῶς, καὶ ἀνεπίγραφος. ἄπιθι καὶ σὺ παρὰ Κυνίσκον τουτονί. τὸν τύραννον ἤδη προσκάλει. Ερ. Μεγαπένθης Λακύδου, ἡκέτω. ποῖ στρέφῃ; πρόσιθι. σὲ τὸν τύραννον προσκαλῶ. πρόβαλλ' αὐτὸν ὦ Τισιφόνη ἐς τὸ μέσον, [1] ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα. σὺ δὲ ὦ Κυνίσκε, κατηγόρει, καὶ διέλεγχε ἤδη. πλησίον γὰρ ἀνὴρ οὑτοσί. Κυνι. τὸ μὲν ὅλον, οὐδὲ λόγων ἔδει. γνώσῃ γὰρ αὐτὸν αὐτίκα μάλα οἷός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων. ὅμως δὲ, κἀυτὸς ἀποκαλύψω σοι τὸν ἄνδρα, καὶ διὰ τοῦ λόγου δείξω φανερώτερον. οὑτοσὶ γὰρ ὁ τρισκατάρατος, ὁπόσα μὲν ἰδιώτης ὢν ἔπραξε, παραλείψειν μοι δοκῶ. ἐπεὶ δὲ τοὺς θρασυτάτους προσεταιρούμενος, καὶ δορυφόρους συναγαγὼν, ἐπαναστὰς τῇ πόλει τύραννος κατέστη, [3] ἀκρίτους μὲν ἀπέκτεινε πλείονας ἢ μυρίους. τὰς δὲ οὐσίας ἑκάστων ἀφαιρούμενος, καὶ πλούτου πρὸς τὸ ἀκρότατον ἀφικόμενος, οὐδεμίαν μὲν ἀκολασίας ἰδέαν παραλέλοιπεν. ἁπάσῃ δὲ ὠμότητι,

verſaturus. Quum priùs tyrannum quem dicis, accuſaris, alios accerſe. *Micyl.* Quod ad meam cauſam attinet, parva brevique inquiſitione indiget. Iamdudum tibi nudus adſum: itaque me inſpice. *Rhad.* At quiſnam es? *Micyl.* Sutor Micyllus. *Rhad.* Euge Micylle, exquiſitè purus es, nulliſque ſtigmatibus notatus: abi tu quoque ad hunc Cyniſcum. Tyrannum jam accerſe. *Merc.* Megapenthes Lacydæ filius prodeat. Quò te vertis? accede: te tyranne voco: ipſum Tiſiphone in caput impulſum protrude in medium. Tu verò Cyniſce accuſa nunc & convince: vir enim iſte propè adeſt. *Cyn.* Quanquam in univerſum verbis non eſt opus, ſiquidem eum, qualis ſit, illico ex notis cognoſcere poſſes, ipſe tamen virum tibi retegam, & oratione clariùs oſtendam. Ac [2] flagitia quæ ter ſceleſtus ille commiſit dum privatam vitam agebat, omittenda mihi cenſeo. Sed poſtquam aſcitis in ſocietatem audaciſſimis viris, collectiſque ſatellitibus inſurrexit, & tyrannus urbi præfectus eſt, plures quàm ſexcentos indicta cauſa trucidavit. Deinde cùm ſingulis facultates eripuiſſet, ſummaſque divitias attigiſſet, nullam libidinis ſpeciem prætermiſit, ſed omni crudelitate, & con-

1 Ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦσα] *Collo innixa*, Heliod. lib. 8. *Bourd.*

2 *Flagitia*] Eorum animis qui magnis ſe facinoribus, dum vitam agerent obſtrinxerunt, maculas inuſtas eſſe docet, Platonem ridens qui ſic in Gorgia loquitur. Ἀλλὰ πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁποτουοῦν βασιλέως ἢ δυνάστου κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας. Hoc attigit lib. 2. in Ruffin. Claudian.

Quid demens manifeſta negas? en pectus inuſtæ
Deformant maculæ. Cogn.

3 Ἀκρίτους μὲν] Has omnes tyrannorum artes alibi fuſe exſequor. *Bourd.*

1 Α'σκαρ-

καὶ ὕβρει κατὰ τῶν ἀθλίων πολιτῶν ἐχρήσατο, παρθένους διαφθείρων, καὶ ἐφήβους καταισχύνων, καὶ πάντα τρόπον τοῖς ὑπηκόοις ἐμπαρῳνῶν καὶ ὑπεροψίας μέν γε, καὶ τύφου, καὶ τοῦ πρὸς τοὺς ἐντυγχάνοντας φρυάγματος, οὐδὲ κατ' ἀξίαν δύναιο ἂν παρ' αὐτοῦ λαβεῖν τὴν δίκην. ῥάδιον γοῦν ἄν τις τὸν ἥλιον, ἢ τοῦτον [1] ἀσκαρδαμυκτὶ προσέβλεψεν. οὐ μὴν καὶ τὸ τῆς κολάσεως πρὸς ὠμότητα καινουργὸν αὐτοῦ, τίς ἂν διηγήσασθαι δύναιτο, ὅς γε μηδὲ τῶν οἰκειοτάτων ἀπέσχετο; καὶ ταῦτα, ὅτι μὴ ἄλλως κενή τις ἐστὶ κατ' αὐτοῦ διαβολὴ, αὐτίκα εἴσῃ, προσκαλέσας τοὺς ὑπ' αὐτοῦ πεφονευμένους. μᾶλλον δὲ ἄκλητοι ὡς ὁρᾷς πάρεισι. καὶ περιστάντες, ἄγχουσιν αὐτόν. οὗτοι πάντες ὦ Ῥαδάμανθυ, πρὸς τοῦ ἀλιτηρίου τεθνᾶσιν. οἱ μὲν, γυναικῶν ἕνεκα εὐμόρφων ἐπιβουλευθέντες. οἱ δὲ, υἱέων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων ἀγανακτήσαντες. οἱ δὲ, ὅτι ἐπλούτουν. οἱ δὲ, ὅτι ἦσαν δεξιοὶ, καὶ σώφρονες, καὶ οὐδαμοῦ ἠρέσκοντο τοῖς δρωμένοις. Ραδα. τί πρὸς ταῦτα φὴς ὦ μιαρὲ σύ; Μεγα. τοὺς μὲν φόνους εἴργασμαι, οὓς λέγει. τὰ δ' ἄλλα πάντα, τὰς μοιχείας, καὶ τὰς τῶν ἐφήβων ὕβρεις, καὶ τὰς διαφθορὰς τῶν παρθένων, ταῦτα πάντα, Κυνίσκος μου κατεψεύσατο. Κυν. οὐκοῦν καὶ τούτων ὦ Ῥαδάμανθυ, παρέξω σοι μάρτυρας. Ραδα. τίνας τούτους λέγεις; Κυν. προσκάλει μοι ὦ Ἑρμῆ [2] τὸν λύχνον αὐτοῦ, καὶ τὴν κλίνην. μαρτυρήσουσι γὰρ αὐτοὶ παρελθόντες, οἷα

contumelia contra miſeros cives eſt uſus, virgines vitiando, adoleſcentes ſtuprando, & quovis modo ſubditis inſultando. Pro ſuperbia verò, faſtuque, ejuſque in obvios fremitu, ſupplicium meritum ſumere non poſſis. Faciliùs certè ſolem quiſpiam quàm illum intentis oculis conſpexiſſet. Porrò nova etiam ſupplicia ad crudelitatem ejus explendam inventa, qui nec à neceſſariis abſtinuerit, quis recenſere poſſit? Quòd ſi ab eo interemptos huc advocaveris, ſtatim cognoſces hæc inanem non eſſe calumniam, ipſi inſtructam. Imò verò non vocati adſunt ut vides, & circunſtantes ipſum angunt. Hi omnes Rhadamanthe, ab hoc ſcelerato ſunt interempti, alii propter formoſas conjuges inſidiis petiti, alii ad libidinem abductos fuiſſe filios ſtomachati: alii quod divites eſſent: alii quod boni, & prudentes, & nequaquam factis ejus delectarentur. *Rhad.* Quid ad hæc reſpondes ſceleſte? *Megap.* Quas dicit cædes, equidem perpetravi: reliqua verò omnia, nempe adulteria, in puberes libidinem, virginum ſtupra, hæc omnia Cyniſcus falſo criminatur. *Cyn.* Quin & horum teſtes tibi proferam Rhadamanthe. *Rhad.* Quoſnam dicis? *Cyn.* Illius lucernam Mercuri accerſe mihi, & lectum. Nam in medium progreſſi teſtabuntur, quænam ille

1 Ἀσκαρδαμυκτί] Ἄνευ τοῦ καμμύειν. Sic Grammatici. dixi antea. *Bourd.*

2 Τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην] Vt antea in Necyomantia induxit τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένας σκιὰς ἀπὸ τῶν σωμάτων accuſantes τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον, ſic nunc lucernam & lectum teſtes citat, alludens ad Græcos Philoſophos καὶ ἐπιτηδὲς ἐμπαίζει τὸν λύχνον καὶ τὴν κλίνην μαρτυροῦντα παραγαγών, ſiquidem Philoſophis iſtis καὶ τὰ φυτὰ erant etiam ἔμψυχα. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πράττοντι συνηπίστατο αὐτῷ. Ερ. ἡ κλίνη, καὶ ὁ λύχνος ὁ Μεγαπένθους παρέστω. εὖγε ἐποίησαν ὑπακούσαντες. Ραδα. εἴπατε οὖν ὑμεῖς ἃ συνίστε Μεγαπένθει τούτῳ. προτέρα δὲ σὺ ἡ κλίνη λέγε. Κλι. πάντα ἀληθῆ κατηγόρησε Κυνίσκος. ἐγὼ μέντοι ταῦτα εἰπεῖν ὦ δέσποτα Ῥαδάμανθυ, αἰσχύνομαι. τοιαῦτα ἦν, ἃ ἐπ᾽ ἐμοῦ διεπράττετο. Ραδα. σαφέστατα μὲν οὖν καταμαρτυρεῖς, μηδ᾽ εἰπεῖν αὐτὰ ὑπομένουσα. καὶ σὺ δὲ ὁ λύχνος ἤδη μαρτύρει. Λυχ. ἐγὼ τὰ μεθ᾽ ἡμέραν μὲν, οὐκ οἶδα. οὐ γὰρ παρῆν. ἃ δὲ τῶν νυκτῶν ἐποίει, καὶ ἔπασχεν, ὀκνῶ λέγειν. πλὴν ἀλλὰ ἐθεασάμην γε πολλὰ, καὶ ἄρρητα, καὶ πᾶσαν ὕβριν ὑπερπεπαικότα. καίτοι πολλάκις ἑκὼν τοὔλαιον οὐκ ἔπινον, ἀποσβῆναι θέλων. ὁ δὲ, καὶ προσῆγέ με τοῖς δρωμένοις, καὶ τὸ φῶς μου πάντα τρόπον κατεμίαινεν. Ραδα. ἅλις ἤδη τῶν μαρτύρων. ἀλλὰ καὶ ἀπόδυθι τὴν πορφυρίδα, ἵνα καὶ τὸν ἀριθμὸν ἴδωμεν τῶν στιγμάτων. παπαὶ, ὅλος οὑτοσὶ πελιδνὸς, καὶ [1] κατάγραφος, μᾶλλον δὲ κυάνεός ἐστιν ἀπὸ τῶν στιγμάτων. τίνα οὖν κολασθείη τρόπον; ἆρ᾽ ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντά ἐστιν ἐμβλητέος, ἢ παραδοτέος τῷ Κερβέρῳ; Κυνι. μηδαμῶς. ἀλλ᾽ εἰ θέλοις, ἐγώ σοι καινήν τινα καὶ πρέπουσαν αὐτῷ τιμωρίαν ὑποθήσομαι. Ραδα. λέγε, ὡς ἐγώ σοι μεγίστην ἐπὶ τούτῳ χάριν εἴσομαι. Κυνι. ἔθος ἐστὶν οἶμαι τοῖς ἀποθνήσκουσι πᾶσι, πίνειν τὸ λήθης ὕδωρ. Ραδα. πάνυ μὲν οὖν. Κυνι. οὐκοῦν μόνος ἐξ ἁπάντων, ἄποτος ἔστω. Ερ. διατί

ille ſeſe conſciis perpetrarit. *Merc.* Et lectus & lucerna Megapenthis adſint: bene eſt quod obtemperarint. *Rhad.* Dicite igitur ea quæ vobis conſciis Megapenthes iſte commiſit. Tu verò lecte prior fare. *Lect.* Vera omnia Cyniſcus objecit: quæ quidem domine Rhadamanthe, pudet me dicere, ejuſmodi fuerunt quæ ſupra me patravit. *Rhad.* Manifeſtiſſimo teſtimonio eum damnas, quanquam ea efferre non ſuſtines. Tu verò Lucerna jam teſtare. *Lucer.* Equidem quæ facta ſint interdiu neſcio: non enim adfui: ſed quæ noctu faceret vel pateretur, piget me dicere. Cæterùm nefanda multa, & quovis injuriæ genere ſuperiora ſpectavi: quanquam ſæpe extingui volens, oleum ultro non bibebam. At ille me ſuis facinoribus adhibuit, meamque lucem modis omnibus contaminavit. *Rhad.* Iam ſatis eſt teſtium. Verùm purpuram quoque exue ut ſtigmatum etiam numerum videamus. Papæ! hic totus eſt lividus & notatus, imò potiùs notarum vi cæruleus. Quonam igitur ſupplicii genere eſt puniendus? An eſt in Phlegethontem injiciendus, Cerberove tradendus? *Cyn.* Nequaquam. Sed ſi velis novum quoddam ſupplicium, eique conveniens tibi proponam. *Rhad.* Dicas: nam ego tibi eo nomine gratiam habebo maximam. *Cyn.* Mos eſt, ni fallor, ut qui moriuntur, omnes aquam oblivionis bibant. *Rhad.* Maximè. *Cyn.* Omnium ergo ſolus hic à potu arceatur. *Merc.* At quam-

[1] Κατάγραφος] Ex Platone Lucianus, ex Luciano Iulian. Imper. Cæſar. vide Clariſſ. Caſaubon. ad Perſ. dixit idem Lucianus alibi κατὰ νώτε ποικίλος. In re tamen diſſimili in Lexiphanis dial. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

; Κυνι. χαλεπὴν οὕτως ὑφέξει τὴν δίκην, μεμνημένος οἷος ἦν, ὅσον ἐδύνατο ἐν τοῖς ἄνω, καὶ ἀναμεμπαζόμενος τὴν τρυφήν. Ραδα. εὖ λέγεις. ἤδη καταδεδικάσθω, καὶ παρὰ τὸν Τάνταλον ἀπαχθεὶς οὑτοσὶ, δεδέσθω, μεμνημένος ὧν ἔπραξε κατὰ τὸν βίον.

quamobrem ? *Cyn.* Graves ita dabit pœnas quum meminerit qualis eſſet quantaque potentia apud ſuperos polleret, quumque delicias animo recolet. *Rhad.* Rectè dicis. Hunc in modum condemnetur, & ad Tantalum adductus ligetur, eorumque quæ in vita egit, recordetur.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

DE IIS QVI MERCEDE CONDVCTI IN DIVITUM familiis vivunt.

ARGVMENTVM.

Aulicæ vitæ moleſtias & incommoda oratione hac depingit Lucianus, quamque indigna ea ſit homine, præſertim docto & liberaliter inſtituto, exponit. Confutatis etiam cauſſis iis, quibus ſe tuentur, qui hoc vitæ genus ſectantur, & in ſervitutem ultrò ſeſe præcipitant. Exordium ab attentione incipit, amplificando rei magnitudinem, fidemque faciendo dictis, ab eorum perſona, qui in eadem vita aliquandiu vixerunt. Mox & benevolentiam captat Timoclis, ejus ad quem ſcribit ab officio amicitiæ, indicans ſe hæc propterea illi ſcribere, ut quia illum jam olim de hac vita ſuſcipienda, conſilia agitare intellexerit, ne quid olim, ſi res malè cadat, & illum conſilii ſui pœnitere incipiat, accuſare ſeſe poſſit, ut à quo admonitus, aut revocatus non fuerit, præſertim quando ſciat hanc vitam non modò per ſe difficilem atque periculoſam eſſe: verùm etiam homini philoſopho, aut quocunque denique diſciplinarum genere docto, minimè convenire. Exordio in hunc modum peracto, confutationem ſtatim ſubjungit earum cauſſarum, quibus ſeſe tueri ſolent qui hoc vitæ genus ultro amplectuntur. Diluit autem omnes eas per inverſionem, oſtendens ea maximè vel ſequi, vel negari, quæ illi cum primis evitare, vel conſequi ſtudent: ac poſtremò etiam turpe eſſe homini docto & ingenuo, ob ſolam ſpem voluptatis alicujus, in voluntariam ſervitutem ſeſe dare. Atque hinc jam ad ipſam rem accedit: propoſitis per diviſionem iis, de quibus dicturus ſit. Principio igitur recenſet quanta incommoda, quantæque moleſtiæ perferendæ ſint, antequam in aulam recipiaris. Deinde, quæ & quanta toleranda, atque adeo devoranda, ubi jam receptus fueris, circa prima convivia, circa pactionem mercedis, circa ſervitutem reliquam, quæ mox exceptum atque per-

do-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

domitum, paulatim in contemptum adducit, & ad adulandum impellit. Præterea & metu periculiſque involvit, ob quæ variæ exinde querelæ, & vitæ mutatæ pœnitentia ſequuntur. Atque hæc omnia non domi ſolùm perferenda eſſe indicat, verumetiam foris, ubi interim multò ſordidiora miniſteria imponuntur, etiam à mulieribus, quibus æquè ac viris adulandum eſt. Poſt hæc & circa munerum compenſationes, quo pacto nuncii ac diſpenſatores conciliandi, & circa mercedis ſolutionem, quanta cum moleſtia exigenda illa, quantaque aliorum etiam invidia accipienda ſit: & poſtremò, quàm ignominioſi exitus pleroſque maneant, ſenes jam & exhauſtos, cùm clam aut turpiter ab aula profugiunt, aut rejiciuntur. Quæ omnia ad finem, velut in tabella quadam propoſita, brevi ſed eleganti admodum imagine depingit, & ob oculos ponit, amplificatis etiam in media paſſim oratione iis, quæ maximè urgere aut commendare voluit.

1 Καὶ τί σοι πρῶτον ὦ φιλότης, ἢ τί ὕστατον φασὶ καταλέξω τούτων, ἃ πάσχειν, ἢ ποιεῖν ἀνάγκη τοὺς ἐπὶ μισθῷ συνόντας, κἂν ταῖς τῶν εὐδαιμόνων τούτων φιλίαις ἐξεταζομένους, εἰ χρὴ φιλίαν τὴν τοιαύτην αὐτῶν δουλείαν ἐπονομάζειν; οἶδα γὰρ πολλὰ, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα τῶν συμβαινόντων αὐτοῖς, οὐκ αὐτὸς μὰ Δία τοῦ τοιούτου πειραθείς. οὐ γὰρ ἐν ἀνάγκῃ μοι ἡ πεῖρα ἐγεγένητο, μηδὲ ὦ θεοὶ, γένοιτο, ἀλλὰ πολλοὶ τῶν ἐς τὸν βίον τοῦτον ἐμπεπλωκότων, ἐξηγόρευον πρός με. οἱ μὲν, ἔτι ἐν τῷ κακῷ ὄντες, ἀποδυρόμενοι ὁπόσα, καὶ ὁποῖα ἔπασχον. οἱ δ' ὥσπερ ἐκ δεσμωτηρίου τινὸς ἀποδράντες, οὐκ ἀηδῶς μνημονεύοντες, ὧν ἐπεπόνθεσαν. ἀλλὰ γὰρ

Ecquid tibi primum Amice, & quid poſtremum ut ajunt, recenſeam, ex his quæ tum facere, tum pati coguntur qui mercedis gratia ſeſe in alienum convictum tradunt, & in locupletum iſtorum amicitiam accenſentur, ſi modò ejuſmodi illorum ſervitutem convenit amicitiam appellare? Novi enim multa, atque adeò pleraque omnia eorum quæ ipſis accidunt, non quòd per Iovem ipſe tale quid expertus ſim (Neque enim mihi unquam incidit experiundi neceſſitas, ac nequando incidat, Dii prohibeant) ſed quòd plerique eorum qui in hoc vitæ genus inciderunt, mihi confeſſi ſint: quorum alii in ipſis malis etiamdum conſtituti, quæ & quanta ferrent, deplorabant: alii tanquam è carcere quodam profugi, non ſine voluptate commemorabant ea quæ perpeſſi fuerant.

1 Καὶ τί σοι πρῶτον] Ex Theocriti Ptolemæo. *Marc.* Hoc initium ſumptum eſt ex Homer. Odyſſ. lib. 9.

Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα τί δ' ὕστατον καταλέξω;

Quid primum, quid mox, & quæ tandem ultima dicam. Cogn.

1 Διὰ

φραίνοντο, ἀναλογιζόμενοι οἵων ἀπηλλάγησαν. ἀξιοπιστότεροι δ' ἦσαν οὗτοι [1] διὰ πάσης ὡς εἰπεῖν τῆς τελετῆς εληλυθότες, καὶ πάντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος ἐποπτεύσαντες. οὐ παρέργως οὖν, οὐδ' ἀμελῶς ἐπήκουον αὐτῶν, καθάπερ ναυαγίαν τινὰ, καὶ σωτηρίαν παράλογον διηγουμένων, οἷοί εἰσιν οἱ πρὸς τοῖς ἱεροῖς [2] ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς, σὺν ἅμα πολλοὶ τὰς τρικυμίας, καὶ ζάλας, καὶ ἀκρωτήρια, καὶ ἐκβολὰς, καὶ ἱστῶν κλάσεις, καὶ πηδαλίων ἀποκαυλίσεις διεξιόντες. ἐπὶ πᾶσι δὲ, τοὺς Διοσκούρους ἐπιφαινομένους. οἰκεῖοι γὰρ τῆς τοιαύτης τραγῳδίας οὗτοί γε. ἢ τιν' ἄλλον ἐκ μηχανῆς θεὸν ἐπὶ τῷ καρχησίῳ καθεζόμενον, ἢ πρὸς τοῖς πηδαλίοις ἑστῶτα, καὶ πρός τινα ἠϊόνα μαλακὴν ἐπευθύνοντα τὴν ναῦν, οἷ προσενεχθεῖσα ἔμελλεν, αὐτὴ μὲν ἠρέμα, καὶ κατὰ σχολὴν διαλυθήσεσθαι, αὐτοὶ δ' ἀσφαλῶς ἀποβήσεσθαι, χάριτι καὶ εὐμενείᾳ τοῦ θεοῦ. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὰ πολλὰ ταῦτα πρὸς τὴν παραυτίκα χρείαν ἐπιτραγῳδοῦσιν, ὡς παρὰ πλειόνων λαμβάνοιεν, οὐ δυστυχεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ θεοφιλεῖς τινες εἶναι δοκοῦντες. οἱ δὲ, τοὺς ἐν ταῖς οἰκίαις χειμῶνας, καὶ τρικυμίας, καὶ νὴ Δία πεντακυμίας τε, καὶ δεκακυμίας εἰ οἷόν τε εἰπεῖν, διηγούμενοι, καὶ ὡς τὸ πρῶτον εἰσέπλευσαν, γαλήνου ὑποφαινομένου τοῦ πελάγους, καὶ ὅσα πράγματα παρὰ τὸν πλοῦν ὅλον ὑπέμειναν, ἢ διψῶντες, ἢ ναυτιῶντες, ἢ ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ. καὶ τέλος, ὡς πρὸς πέ-

rant. imò quantas effugiſſent ærumnas, computare juvabat. Atque hi quidem digniores mihi viſi ſunt, quibus fides haberetur, ut qui ejus ſacri ritus omnes (ut ita dixerim) compleviſſent, omniaque ab initio ad finem uſque perſpexiſſent. Non ergo perfunctoriè, & oſcitanter hos audiebam veluti naufragium aliquod, & inopinatam ſalutem enarrantes. Cujuſmodi ſunt iſti, qui in templis deraſo capite ſimul multi, decumanos fluctus, procellas, rupes, jacturas, malos fractos, gubernaculorum ruptiones narrant: in primis autem Dioſcuros apparentes (nam hi propriè ad hanc tragœdiam pertinent) aut quempiam alium ex machina Deum ſummis antennis inſidentem, aut clavo aſtantem, & ad molle aliquod littus navim dirigentem, ad quod ubi appuliſſet, futurum erat ut paulatim ac lentè ſolveretur, at ipſi tutò deſcenderent, idque ope ac favore divino. Itaque iſti tam multa ad præſentem neceſſitatem tragicè exaggerant, ut à pluribus ſtipem accipiant, cùm non modò calamitoſi, verùm etiam Diis chari videantur. Porrò ii dum quas tempeſtates in domibus tulerunt, illoſque tertios, quintos, decimoſque fluctus ſi fas eſt dicere, referrent: utque primum à littore ſolverint mari tranquillo, quotque moleſtias toto navigationis tempore ſuſtinuerint, dum vel ſitiebant, vel nauſeabant, vel ſalo perfundebantur: denique ut infelici navigio in cautem quam-

1 Διὰ πάσης τῆς τελετῆς ἐξέρχεσθαι] Proverb. de quo parœm. *Bourd.*

2 Ἐξυρημένοι τὰς κεφαλὰς] Herald. ad Martial. dixi ad Petron. τὸ γὰρ παλαιὸν οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι τούτῳ ἐκέχρηντο σχήματι περὶ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι καὶ τὴν αὐτὴν τύχην ὀλοφυρόμενοι. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τραν τινὰ ὕφαλον, ἢ σκόπελον ἀπόκρημνον, περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο, γυμνοὶ, καὶ πάντων ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων. ἐν δὴ τούτοις, καὶ τῇ τούτων διηγήσει, ἐδόκουν μοι τὰ πολλὰ οὗτοι ὑπ᾽ αἰσχύνης ἐπικρύπτεσθαι, καὶ ἑκόντες εἶναι ἐπιλανθάνεσθαι αὐτῶν. ἀλλ᾽ ἔγωγε κἀκεῖνα, καί τιν᾽ ἄλλα ἐκ τῶν λόγων ξυντιθεὶς, εὑρίσκω προσόντα ταῖς τοιαύταις ξυνουσίαις, ἃ οὐκ ὀκνήσω σοι πάντα ὦ καλὲ Τιμόκλεις, διεξελθεῖν. δοκῶ γάρ μοι οὐκ ἐκ πολλοῦ ἤδη κατανενοηκέναι σε τούτῳ τῷ βίῳ ἐπιβουλεύοντα. καὶ πρῶτόν γε, ὁπηνίκα περὶ τῶν τοιούτων ὁ λόγος ἐνέπεσεν. εἶτα ἐπῄνεσέ τις τῶν παρόντων τὴν τοιαύτην μισθοφορὰν, τρισευδαίμονας εἶναι λέγων, οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν τοὺς ἀρίστους Ῥωμαίων, καὶ δειπνεῖν δεῖπνα πολυτελῆ, καὶ ἀσύμβολα, καὶ οἰκεῖν ἐν καλῷ, καὶ ἀποδημεῖν μετὰ πάσης ῥᾳστώνης, καὶ ἡδονῆς, ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους εἰ τύχοι ἐξυπτιάζοντας, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας, καὶ ὧν εὖ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστίν. ἀτεχνῶς γὰρ ἄσπορα καὶ ἀνήροτα τοῖς τοιούτοις τὰ πάντα φύεσθαι. ὁπότε οὖν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα ἤκουες, ἑώρων ὅπως ἐκεχήνεις πρὸς αὐτὰ, καὶ πάνυ σφόδρα πρὸς τὸ δέλεαρ ἀναπεπταμένον παρεῖχες τὸ στόμα. ὡς οὖν τόγε ἡμέτερον εἰς αὖθις ποτὲ ἀναίτιον ᾖ, μηδ᾽ ἔχοις λέγειν ὡς ὁρῶντές σε τηλικοῦτο [1] μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα, οὐκ ἐπε-

quampiam ſub undis latentem, aut in præruptum ſcopulum effracto miſeri ægrè enatarint, nudi, cunctarumque rerum neceſſariarum inopes. Hæc inquam cùm referrent, viſi ſunt mihi multa præ pudore ſubticere, & volentes ac ſcientes obliviſci. At ego tum illa, tum alia nonnulla ex illorum narrationibus conjectans, deprehendi quicquid ærumnarum cum iſtiuſmodi convictibus eſt conjunctum: quæ omnia, ô præclare Timocles, tibi percenſere non gravabor. Iampridem enim mihi videor animadvertiſſe, te de capeſſenda hac vitæ ratione cogitare. Ac primùm quidem, cùm hac de re ſermo incidiſſet, mox præſentium aliquis mercenarium iſtiuſmodi vitæ genus laudare cœpit, fortunatiſſimos eos affirmans quibus cum eo quod amicos haberent Romanorum optimates, & ſumptuoſis in conviviis immunes epularentur, in ſplendidis ædibus verſarentur, & omnigena cum recreatione, ac voluptate in alba rheda, ſi liberet, reſupinati peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitiæ, & benefactorum iſtorum accipere: cùm haud dubiè nec ſata, nec culta, omnia iſtis proveniant. Hæc igitur, atque id genus alia cùm audires, animadverti ut his inhiares, & valdè patulum os ad eſcam præberes. Proinde ut in poſterum culpa vacem, nec expoſtulare queas, quòd cum te videremus tantum cum ſquilla deglutientem hamum, non retineremus, nec priuſ-

1 Μετὰ τῆς καρίδος ἄγκιστρον καταπίνοντα] Sic in Piſcat. *Bourd.*

1 Κα-

ισόμεθα, οὐδὲ πρὶν ἐμπεσεῖν τῷ
αιμῷ περιεσπάσαμεν, οὐδὲ προε-
ιλώσαμεν, ἀλλὰ περιμείναντες ἐ-
ιλημμένου, καὶ ἐμπεπηγότος, ἤδη συ-
όμενον, καὶ πρὸς ἀνάγκην ἀγόμενον
ρᾶν, ὅτ' οὐδὲν ὄφελος, ἑστῶτες,
τεδακρυόμεθα, ὅπως μὴ ταῦτα λέ-
ῃς ποτὲ πάνυ εὔλογα, ἢν λέγῃ-
αι, καὶ ἄφυκτα ἡμῖν, ὡς οὐκ ἀ-
κοῦμεν μὴ προμηνύσαντες, ἄκου-
ιν ἐξ ἀρχῆς ἁπάντων. καὶ τὸ δίκ-
ιόν γε αὐτὸ, καὶ τῶν κύρτων τὸ ἀ-
έξοδον ἔκτοσθεν ἐπὶ σχολῆς, ἀλλὰ
ἢ ἔνδοθεν ἐκ τοῦ μυχοῦ προεπισκό-
πησον. καὶ τοῦ ἀγκίστρου δὲ τὸ ἀγκύ-
λον, καὶ τὴν ἐς τὸ ἔμπαλιν τοῦ σκό-
λοπος ἀναστροφὴν, καὶ τῆς τριαίνης
ὰς ἀκμὰς εἰς τὰς χεῖρας λαβὼν,
πρὸς τὴν γνάθον πεφυσημένην
ἀποπειρώμενος, ἢν μὴ πάνυ ὀξέα,
οὐδ' ἄφυκτα, μηδ' ἀνιαρὰ ἐν
τοῖς τραύμασι φαίνεται βιαίως σπῶν-
, καὶ ἀμάχως ἀντιλαμβανόμενα,
ἐκείνας μὲν ἐν τοῖς δειλοῖς, καὶ διὰ
τοῦτο πεινῶσιν, ἀνάγραφε. σαυτὸν
παρακαλέσας θαῤῥεῖν, ἐπιχείρει
ῃ ἄγρᾳ, εἰ θέλεις, [1] καθάπερ ὁ
λάρος, ὅλον περιχανὼν τὸ δέλεαρ.
θήσεται δὲ ὁ πᾶς λόγος. τὸ μὲν ὅ-
λον, ἴσως διὰ σέ. πλὴν, ἀλλ'
γε περὶ τῶν φιλοσοφούντων ὑμῶν
ένων, οὐδ' ὁπόσοι σπουδαιοτέραν
τὴν προαίρεσιν προείλοντο ἐν τῷ
ίῳ, ἀλλὰ καὶ περὶ γραμματιστῶν,
καὶ ῥητόρων, καὶ μουσικῶν, καὶ
λον τῶν ἐπὶ παιδείᾳ συνεῖναι, καὶ
μισθοφορεῖν ἀξιουμένων. κοινῶν δὲ
ς [2] ἐπίπαν ὄντων, καὶ ὁμοίων τῶν
μβαινόντων ἅπασι, δῆλον ὡς οὐκ
αίρετα μὲν, αἴσχιω δὲ τὰ αὐτὰ ὄν-
ι γίγνεται τοῖς φιλοσοφοῦσιν, εἰ

priuſquam in guttur demergeretur, revelleremus, nec præmoneremus: ſed quòd poſtquam illecto & impacto jam trahi, & per vim te duci, videre expectaſſemus, tum adſtantes quum nihil opis afferri poſſit, fleremus: hæc inquam, ne aliquando poſſis dicere: quæ ſi dicantur, meritò omnino dicantur, nec à nobis refelli queant, quo minus peccaſſe videamur, quòd iſta non prædixerimus: audi ab initio omnia. Ac rete quidem ipſum, ſagenaſque impervias, foris, non intus ex penetrali per ocium ante contemplare. Et cùm hami uncum, & reflexam aculei aciem, & tridentis cuſpides in manus aſſumpſeris, & ad malam inflatam expertus fueris: niſi prorſus acuta, nec inevitabilia, nec vulneribus infligendis moleſta, & vehementer trahentia, & inexplicabiliter retinentia videantur: nos quidem inter formidoloſos, atque idcirco famelicos adſcribe: teque ipſum ad fiduciam hortatus, piſcationem hanc aggredere, ſi vis, lari in morem totam eſcam hiatu deglutiens. Atque in univerſum quidem forſitan tua cauſa omnis hic ſermo inſtituetur: quanquam non ſolum pro vobis philoſophis, aut his quicunque vitæ gravius inſtitutum ſibi delegerunt: verùm etiam pro grammaticis, rhetoribus, & Muſicis, omnibuſque qui ad docendi munus cum aliis vivere, quæſtumque facere propoſuerint. Cæterùm cùm ferè communia, ſimiliaque ſint ea quæ is omnibus accidunt: palam eſt philoſophorum conditionem nihil eximii

1 Καθάπερ ὁ Λάρος] Ex proverb. λαρὸς χάσκει. Bourd.
2 Ἐπίπαν ὄντων] Mſ. ἐπὶ παρόντων. Idem.

τῶν ὁμοίων τοῖς ἄλλοις ἀξιοῦνται, καὶ μηδὲν αὐτοὺς σεμνότερον οἱ μισθοδόται ἄγοιεν. ὅ, τι δ' ἂν οὖν ὁ λόγος αὐτὸς ἐπιὼν ἐξευρίσκῃ, τούτου τὴν αἰτίαν μάλιστα μὲν οἱ ποιοῦντες αὐτοὶ, ἔπειτα δὲ οἱ ὑπομένοντες αὐτὰ, δίκαιοι ἔχειν. ἐγὼ δὲ ἀναίτιος, εἰμὴ ἀληθείας καὶ παῤῥησίας [1] ἐπίτιμόν τί ἐστι. τοὺς μέντοι τοῦ ἄλλου πλήθους, οἷον γυμναστάς τινας, ἢ κόλακας ἰδιώτας, καὶ μικροὺς τὰς γνώμας, καὶ ταπεινοὺς αὐτόθεν ἀνθρώπους, οὔτε ἀποτρέπειν ἄξιον τῶν τοιούτων συνουσιῶν, οὐδὲ γὰρ ἂν πεισθεῖεν, οὔτε μὴν αἰτιᾶσθαι καλῶς ἔχει, μὴ ἀπολειπομένους τῶν μισθωτῶν, εἰ καὶ πάνυ πολλὰ ὑβρίζοιντο ὑπ' αὐτῶν. ἐπιτήδειοι γὰρ, καὶ οὐκ ἀνάξιοι τῆς τοιαύτης διατριβῆς. ἄλλως τε, οὐδὲ ἔχοιεν ἄν τι ἄλλο, πρὸς ὅ, τι χρὴ ἀποκλίναντας αὐτοὺς, παρέχειν αὐτοὺς ἐνεργούς. ἀλλ' ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα, καὶ ἀργοὶ, καὶ περιττοί εἰσιν. οὐδὲν οὖν οὔτ' αὐτοὶ δεινὸν πάσχοιεν ἂν, οὔτ' ἐκεῖνοι ὑβρισταὶ δοκοῖεν, [2] ἐς τὴν ἀμίδα φασὶν ἐνουροῦντες. ἐπὶ γάρ τοι τὴν ὕβριν ταύτην ἐξ ἀρχῆς παρέρχονται ἐς τὰς οἰκίας. καὶ ἡ τέχνη, φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι τὰ γιγνόμενα. περὶ δὲ ὧν προεῖπον τῶν πεπαιδευμένων, ἄξιον ἀγανακτεῖν, καὶ πειρᾶσθαι ὡς ἔνι μάλιστα μετάγειν αὐτοὺς, καὶ πρὸς ἐλευθερίαν ἀφαιρεῖσθαι. δοκῶ δέ μοι καλῶς ἂν ποιῆσαι, εἰ τὰς αἰτίας, ἀφ'

eximii habere : imò eo turpiùs illis iſta contingere, quòd ii qui conducunt, non aliis præmiis eos quam reliquos dignantur, nihiloque magis in honore habent. Quicquid igitur narrationis ſeries inveniet, ejus culpam in eos potiſſimum conferre par eſt, qui talia faciunt, deinde in eos qui talia ſuſtinent. Ego verò culpam non debeo, niſi veritas & libertas in dicendo reprehenſionem mereatur. Verumenimvero reliquum hominum vulgus, puta palæſtricos, adulatores ineptos, & ſordidi animi, abjectique ingenii homines, ne operæ quidem precium fuerit, ab iſtiuſmodi convictibus dehortari, neque enim obtemperarent : neque illis vitio vertere æquum ſit, quòd non relinquant ſuos conductores etiamſi plurimis contumeliis affecti ab illis fuerint. Sunt enim ad eam vitæ rationem accommodati, eaque non indigni : præſertim cùm nihil aliud habeant, ad quod ſe convertant, & in quo ſe exerceant : adeò ut ſiquis hanc vitam illis adimat, inertes ilico, deſides, inutileſque ſint. Quamobrem nec ipſi rem aliquam indignam patiuntur, nec illi contumelioſi videantur, ſi (quod ajunt) in matellam imminxerint. Etenim jam inde ab initio ad contumelias illas parati ſeſe in familias conferunt : atque ſola hæc ars illis ſuppetit, ferre & perpeti quicquid acciderit. Cæterùm eruditorum cauſa, de quibus ante verba feci, meritò indignandum, & pro virili parte enitendum ut eos inde revocatos in libertatem vindicemus. Videor autem mihi rectè facturus, ſi cauſis, ob quas ad hoc vitæ genus

1 Ε'πίτιμον τί ἐστι] Angl. ἐπιτιμῶν τις. Bourd.
2 Ε'ς τὴν ἀμίδα ἐνουροῦντες] Proverbium in faſtoſos divites, dixi ad Petron. *Idem.*

1 Ε'θε-

ἐπὶ τὸν τοιοῦτον βίον ἀφικνοῦνταί
ες παρεξετάσαις, δείξαιμι οὐ πά-
βιαίους, οὐδ' ἀναγκαίας. οὕτω γὰρ
αὐτοῖς ἡ ἀπολογία προαναι-
ῖτο, καὶ ἡ πρώτη ὑπόθεσις τῆς
[1] ἐθελοδουλείας. οἱ μὲν δὴ πολλοί,
ὴν πενίαν, καὶ τὴν τῶν ἀναγκαίων
ρείαν προθέμενοι, [2] ἱκανὸν τοῦ-
προκάλυμμα οἴονται προβεβλῆσθαι
πρὸς τὸν βίον τοῦτον αὐτομολίας.
ὴ ἀποχρῆν αὐτοῖς νομίζουσιν, εἰ
γοιεν, ὡς ξυγγνώμης ἄξιον ποιοῦ-
τὸ χαλεπώτατον τῶν ἐν τῷ βίῳ,
ὴν πενίαν διαφυγεῖν ζητοῦντες.
τα ὁ Θέογνις πρόχειρος, καὶ πο-
τὸ, Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμη-
ένος, καὶ ὅσα ἄλλα δείματα ὑπὲρ
πενίας οἱ ἀγεννέστατοι τῶν ποιητῶν
ενηνόχασιν. ἐγὼ δ' εἰ μὲν ἑώρων
τοὺς φυγήν τινα ὡς ἀληθῶς τῆς
νίας εὑρισκομένους ἐκ τῶν τοιού-
ν ξυνουσιῶν, οὐκ ἂν ὑπὲρ τῆς ἄ-
ν ἐλευθερίας ἐμικρολογούμην
ὸς αὐτούς. ἐπεὶ δὲ ὡς [3] ὁ κα-
ς που ῥήτωρ ἔφη, τοῖς τῶν νοσοῦ-
ν σιτίοις ἐοικότα λαμβάνουσι, τίς
μηχανὴ μὴ οὐχὶ καὶ πρὸς τοῦτο
κῶς βεβουλεῦσθαι δοκεῖν αὐτούς,
ὶ μενούσης ὁμοίας αὐτοῖς τῆς ὑπο-
σεως τοῦ βίου; πενία γὰρ εἰς ἀεί,
ὴ τὸ λαμβάνειν ἀναγκαῖον, καὶ
πόθετον οὐδέν, οὐδὲ περιττὸν ἐς φυ-
κήν, ἀλλὰ τὸ δοθέν, κἂν δοθῇ,
ὲν ἀθρόως ληφθῇ, πᾶν ἀκριβῶς,
ὴ τῆς χρείας ἐνδεῶς καταναλίσκε-
ι. καλῶς δὲ εἶχε, μὴ τοιαύτας
ὰς ἀφορμὰς ἐπινοεῖν, αἳ τὴν πε-
ν τηροῦσι, παραβοηθοῦσι μόνον

nus quidam ſe conferunt, excuſſis, eas nec urgentes nec neceſſarias eſſe demonſtravero. Sic enim omnis excuſatio illis præripietur, primumque ſubeundæ ſervitutis voluntariæ argumentum. Plerique igitur paupertatem, & rerum neceſſariarum inopiam proponunt, ſatiſque idoneum hunc prætextum obtendiſſe putant, quo ſuum illud ad vitam hanc transfugium excuſent: ac ſibi ſufficere credunt, ſi dicant venia dignum eſſe quod faciunt, quum rei in vita moleſtiſſimæ, nempe paupertatis effugium quærunt. Poſtea Theognis eſt in promptu, crebrumque illud in ore. *Omnem namque virum paupertas enecat.* Et quotquot alia terricula abjectiſſimi quique poëtæ de paupertate protulerunt. Equidem ſi viderem ex hujuſmodi convictu, eos verè paupertatis effugium aliquod nanciſci, non admodum anxiè cum eis de amplectenda libertate diſceptarem. Sed quandoquidem, ut egregius ille orator dixit, ægrotorum alimentis ſimilia capiunt, qua ratione vitare poſſint, quominus in hoc ipſum malè ſibi conſuluiſſe videantur, nimirum ſemper illis manente eodem vitæ illius argumento? Semper enim manet paupertas, ſemper accipiendi neceſſitas, nihil quod ſeponatur, nihil ſupereſt quod reſervetur. Verùm quicquid datum fuerit, ut detur, ut ſtatim capiatur, prorſus omne inſumitur, ita tamen ut ne id quidem uſus ſufficiat. At bene cederet, ſi non comminiſcerentur occaſiones hujuſmodi, quæ paupertatem ſervant, eique duntaxat opitulan-

1 Ἐθελοδουλείας] De qua Herald. ad Mart. *Bourd.*
2 Ἱκανὸν τοῦτο] Angl. καινὸν. Idem.
3 Ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη] Demoſthen. contra Philipp. *Idem.*

1 Εὐχῇ

αὐτῇ, ἀλλ' αἳ τέλεον ἐξαιρήσουσι. καὶ ὑπέρ γε τοῦ τοιούτου, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον ἴσως ῥιπτεῖν ἔδει ὦ Θέογνι, καὶ πετρέων ὡς φῂς κατ' ἠλιβάτων. εἰ δέ τις ἀεὶ πένης, καὶ ἐνδεής, καὶ ὑπόμισθος ὤν, οἴεται πενίαν αὐτῷ τούτῳ διαπεφευγέναι, οὐκ οἶδα πῶς ὁ τοιοῦτος οὐκ ἂν δόξειεν ἑαυτὸν ἐξαπατᾶν. ἄλλοι δέ, πενίαν μὲν αὐτὴν οὐκ ἂν φοβηθῆναι, οὐδὲ καταπλαγῆναί φασιν, εἰ ἐδύναντο τοῖς ἄλλοις ὁμοίως πονοῦντες, ἐκπορίζειν τὰ ἄλφιτα. νῦν δέ, πεπονηκέναι γὰρ αὐτοῖς τὰ σώματα, ἢ ὑπὸ γήρως, ἢ ὑπὸ νόσων, ἐπὶ τήνδε ῥᾴστην οὖσαν τὴν μισθοφορὰν ἀπηντηκέναι. φέρ' οὖν ἴδωμεν εἰ ἀληθῆ λέγουσι, καὶ εἰ ἐκ τοῦ ῥᾴστου περιγίγνεται αὐτοῖς τὰ διδόμενα, μὴ πολλά, μὴ δὲ πλείω τῶν ἄλλων πονοῦσιν. [1] εὐχῇ γὰρ ἂν ἐοικότι εἴη ταῦτά γε, μὴ πονήσαντα, μηδὲ καμόντα, ἕτοιμον ἀργύριον λαβεῖν. τὸ δέ ἐστι, καὶ ῥηθῆναι κατ' ἀξίαν ἀδύνατον. τοσαῦτα πονοῦσι, καὶ κάμνουσιν ἐν ταῖς συνουσίαις, ὥστε πλείονος ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦτο μάλιστα τῆς ὑγιείας δεῖσθαι, μυρίων ὄντων ὁσημέραι τῶν ἐπιτριβόντων τὸ σῶμα, καὶ πρὸς ἐσχάτην ἀπόγνωσιν καταπονούντων. λέξομεν δ' αὐτὰ ἐν τῷ προσήκοντι καιρῷ, ἐπειδὰν καὶ τὰς ἄλλας αὐτῶν δυσχερείας διεξίωμεν. τὸ δὲ νῦν εἶναι, ἱκανὸν ἦν ὑποδεῖξαι, ὡς οὐδ' οἱ διὰ ταύτην λέγοντες αὐτοὺς ἀποδιδόναι τὴν πρόφασιν, ἀληθεύοιεν ἄν. λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μέν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον, ἡδονῆς ἕνεκα, καὶ

lantur, ſed quæ illam planè tollerent. Atque forſitan idcirco, eſſet in altum mare projicienda, ut dicis Theogni, & præruptis de ſcopulis præcipitanda. At ſi quis ſemper pauper, & egenus, & mercede conductus mereat, hoc ipſo ſeſe arbitretur aufugiſſe paupertatem, non video qui fieri poſſit quominus hic ipſe ſeſe fallere videatur. Rurſum alii negant ſeſe paupertatem formidaturos, ſi modò reliquorum hominum in morem poſſint ſuo labore ſibi victum ſuppeditare. At nunc ſibi fractas eſſe corporis vires, ſeu ſenio, ſeu morbis, eoque ad eam vitam mercenariam videlicet facillimam confugere: Age igitur, verumne dicant videamus, & num ea quæ dantur, illis ex facili ſuppetant, nec multum, nec plus quàm alii in conſequendo victu laborent. Nam id quidem etiam votis expetendum, ut citra laborem, nulloque negocio paratum argentum accipias. Sed hoc pro rei dignitate dici nequit: tantum laboris, tantum doloris in his convictibus perferendum, ut hic ne valetudo quidem ad id par ſit, quippe cùm quotidie ſexcenta non deſint negocia, quæ corpus conficiant, adque extremam uſque defectionem delaſſent. Verùm hæc idoneo tempore dicemus, quum reliquas etiam illorum moleſtias commemorabimus. In præſentia ſat erat oſtendere, neque eos vera dicere, qui ea de cauſa in ſervitutem addicere ſeſe ajunt. Supereſt jam ut eam cauſam referamus, quæ quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minimè profertur: nempe iſtos voluptatis gratia, multiſ-

1 Εὐχῇ γὰρ] In margine Regii Cod. αἱ γὰρ εὐχαὶ ἐπίπαν τὰ ἀδύνατα περιβάλλονται. Sic apud Lucianum Navig. *Bourd.*

1 Εὐ-

πολλῶν καὶ ἀθρόων ἐλπίδων, ἐπειδὰν αὐτοὺς εἰς τὰς οἰκίας, καταπλαγέντας μὲν τὸ πλῆθος τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἀργύρου, εὐδαιμονήσαντας δ' ἐπὶ τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ τρυφῇ, ἐλπίσαντας δ' ὅσον αὐτίκα χανδὸν οὐδενὸς ἐπιστομίζοντος, ἐμφορήσεσθαι τοῦ χρυσίου. ταῦτα ὑπάγει αὐτοὺς, καὶ δούλους ἀντ' ἐλευθέρων τίθησιν. οὐχ ἡ τῶν ἀναγκαίων χρεία, ὡς ἔφασκον, ἀλλ' ἡ τῶν οὐκ ἀναγκαίων ἐπιθυμία, καὶ ὁ τῶν πολλῶν καὶ πολυτελῶν ἐκείνων ζῆλος. Τοιγαροῦν ὥσπερ δυσέρωτας αὐτοὺς καὶ κακοδαίμονας ἐραστὰς, [1] ἔντεχνοί τινες, καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι, παραλαβόντες, ὑπεροπτικῶς περιέπουσιν, ὅπως ἀεὶ ἐρασθήσονται αὐτῶν θεραπεύοντες, ἀπολαῦσαι δὲ τῶν παιδικῶν, ἀλλ' οὐδὲ μέχρι φιλήματος ἄκρου μεταδιδόντες. ἴσασι γὰρ [2] ἐν τῷ τυχεῖν τὴν διάλυσιν τοῦ ἔρωτος γενησομένην. ταύτην οὖν ἀποκλείουσι, καὶ ζηλοτύπως φυλάττουσι. τὰ δ' ἄλλα, ἐπ' ἐλπίδος ἀεὶ τὸν ἐραστὴν ἔχουσι. δεδίασι γὰρ μὴ αὐτὸν ἡ ἀπόγνωσις ἀπαγάγῃ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας, καὶ ἀνέραστος αὐτοῖς γένηται. προσμειδιῶσιν οὖν, καὶ ὑπισχνοῦνται, καὶ ἀεὶ ποιήσουσι, καὶ χαριοῦνται, καὶ ἐπιμελήσονται πολυτελῶν. εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες, [3] ἔξωροι γενόμενοι, καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι. πέπρακται δ' οὖν αὐτοῖς οὐδὲν ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ πέρα τῆς ἐλπίδος. τὸ μὲν δὴ δι' ἡδονῆς ἐπιθυμίαν ἅπαντα ὑπομένειν,

tiſque atque amplis ſpebus incitatos, in divitum familias inſilire, auri, atque argenti vim admirando. Præterea quòd fœlices ſibi videantur ob convivia, reliquaſque delicias, ſperentque futurum uti mox, nemine vetante, affatim aurum bibant. Hæc ſunt quæ illos adducunt, atque ex liberis ſervos faciunt: non rerum neceſſariarum penuria quam prætexunt, ſed non neceſſariarum cupiditas, atque ingentium illarum & amplarum opum admiratio. Enimvero quemadmodum miſeros iſtos, atque infœlices amantes, callidi quidam & veteratores amaſii receptant, & faſtidioſe colunt, quò jugiter amantes, ipſis inſerviant: cæterum pro amoris fructu, ne ſummum quidem oſculum impertiunt: amorem enim facta copia diſſolvi intelligunt? Hanc igitur amoris diſſolutionem arcent, & diligenter cavent, cæterùm amantem ſpe ſemper retinent: metuentes ne deſperatio minuat cupiditatis ardorem, amantemque à ſe alienet. Proinde ſemper arrident, pollicenturque, ſemper facturi ſunt, ſemperque gratificaturi, ſemperque ingentium ſumptuum rationem habituri: donec imprudentes ambo ſenuerint, atque utrique jam præterierit ætas, huic ad amandum, illi ad dandum. Itaque nihil ipſis in omni vita præter ſpem eſt peractum. Ac ſanè propter voluptatis cupiditatem omnia ferre,

1 Ἔντεχνοι καὶ τρίβωνες] Hoc habet ex Ariſtophane. σημαίνει δὲ perditionem τρίβωνες τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι. Bourd.
2 Ἐν τῷ τυχεῖν] Hæc ſic dixit Helio. lib. 1. κόρος γὰρ ἔρωτος τῶν ἔργων τὸ τέλος. Idem.
3 Ἔξωροι] Vt paſſim in Dial. mort. & alibi, contra ἄνθος ὥρας. Lucianus libi Dio. in Iulio. *Idem.*

οὐ πάνυ ἴσως ὑπαίτιον, ἀλλὰ συγγνώμη, εἴ τις ἡδονῇ χαίρει, καὶ ταύτην ἐξ ἅπαντος περισπεύδει, ὅπως μεθέξει αὐτῆς. καίτοι αἰσχρὸν ἴσως, καὶ ἀνδραποδῶδες, ἀποδόσθαι διὰ ταύτην ἑαυτόν. πολὺ γὰρ ἡδίων ἡ ἐκ τῆς ἐλευθερίας ἡδονή. ὅμως δ' οὖν ἐχέτω τινὰ συγγνώμην αὐτοῖς, εἰ ἐπιτυγχάνοιτο, τὸ δὲ δι' ἡδονῆς ἐλπίδα μόνον πολλὰς ἀηδίας ὑπομένειν, γελοῖον οἶμαι, καὶ ἀνόητον. καὶ ταῦθ', ὁρῶντας, ὡς οἱ μὲν πόνοι, σαφεῖς, καὶ πρόδηλοι, καὶ ἀναγκαῖοι. τὸ δ' ἐλπιζόμενον ἐκεῖνο; ὅ, τι δή ποτέ ἐστι τὸ ἡδὺ, οὔτε ἐγένετό πω τοσούτου χρόνου. προσέτι δὲ, οὐδὲ γενήσεσθαι ἔοικεν, εἴ τις ἐκ τῆς ἀληθείας λογίζοιτο. οἱ μέν γε τοῦ Ὀδυσσέως ἑταῖροι, γλυκύν τινα τὸν λωτὸν ἐσθίοντες, ἠμέλουν τῶν ἄλλων, καὶ πρὸς τὸ παρὸν ἡδὺ, τῶν καλῶς ἐχόντων κατεφρόνουν. ὥστε οὐ πάντη ἄλογος αὐτῶν ἡ λήθη τοῦ καλοῦ, πρὸς τὸ ἡδὺ ἐκεῖνο τῆς ψυχῆς διατριβούσης. τὸ δὲ λιμῷ ξυνόντα, παρεστῶτα ἄλλῳ τοῦ λωτοῦ ἐμφορουμένῳ, μηδὲν μεταδιδόντι, ὑπ' ἐλπίδος μόνης, τοῦ κἂν αὐτὸν παραγεύσασθαί ποτε δεδόσθαι, τῶν καλῶς καὶ ὀρθῶς ἐχόντων ἐπιλελησμένον, Ἡράκλεις ὡς καταγέλαστον, καὶ πληγῶν τινων ὁμηρικῶν ὡς ἀληθῶς δεόμενον. τὰ μὲν τοίνυν πρὸς τὰς ξυνουσίας αὐτοὺς ἄγοντα, καὶ ἀφ' ὧν αὐτοὺς φέροντες ἐπιτρέπουσι τοῖς πλουσίοις χρῆσθαι πρὸς ὅ, τι ἂν ἐθέλωσι, ταῦτά ἐστιν, ἢ ὅτι ἐγγύτατα τούτων. πλὴν, εἰ μὴ κἀκείνων τις μεμνῆσθαι ἀξιώσειε, τῶν καὶ μόνῃ τῇ δόξῃ ἐπαιρομένων, τοῦ ξυνεῖναι εὐπατρίδαις τε καὶ εὐπαρύ-

ferre, non omnino fortè vitio vertendum: quin magis venia danda ſiquis voluptate capiatur, & hanc undequaque conſectetur, ut ea portiatur: quanquam turpe forſan ac ſervile, ſiquis ob eam in jus alienum ſe tradat. Nam longè ſuavior eſt voluptas quæ ex libertate proficiſcitur. Attamen hoc illis aliquo pacto ignoſcendum ſi modò conſequantur. Verumenimverò ob ſolam voluptatis ſpem multas perferre moleſtias, ridiculum & ſtultum arbitror, maximè cùm videant labores eſſe certos, manifeſtos & inevitabiles: porrò illud quod ſperatur, quod nihil aliud tandem eſt niſi voluptas, ne tam longo quidem tempore contigiſſe: præterea nec veriſimile videri ut aliquando fiat, ſi modò quis rem ex veritate reputet. At Vlyſſis quidem ſocii, dulci deguſtata loto, reliqua negligebant, ac præſenti voluptate deliniti, honeſta contemnebant, ut non prorſus in illis cum ratione pugnarit honeſtatis oblivio: nimirum animo voluptatis illius ſenſu occupato. Verùm ſiquis famelicus alii cuipiam loto ſeſe ingurgitanti, nec quicquam inde impertienti, aſſiſtat, idque ſolam ob ſpem quòd credat fore ut & ipſi deguſtandum lotum aliquando porrigat: aſſiſtat inquam, recti atque honeſti oblitus, Dii boni, quàm hoc ridiculum, & verberibus Homericis revera dignum. Ergo quæ iſtos ad divitum convictum adducunt, & quibus impulſi ſeſe illis dedunt, ad quodcunque libitum fuerit utendos, hæc ſunt, aut his quàm ſimillima. Niſi ſiquis eos commemorandos eſſe judicet, qui ſola gloria incitantur, ad conſuetudinem cum illuſtribus, & opulentis viris captandam.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

-θοις ἀνδράσιν. εἰσὶ γὰρ οἳ καὶ τοῦτο
-περίβλεπτον καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς
-μίζουσιν, ὡς ἔγωγε τοὐμὸν ἴδιον,
-δὲ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ αὐτὸ μό-
-ν συνεῖναι, καὶ συνὼν ὁρᾶσθαι,
-ηδὲν χρηστὸν ἀπολαύων τῆς ξυνουσίας,
-ἐξαίμην ἄν. τοιαύτης δὲ αὐτοῖς
-ὑποθέσεως οὔσης. φέρε ἤδη πρὸς
-ᾶς αὐτοὺς ἐπισκοπήσωμεν, οἷα
-ἰν πρὸ τοῦ εἰσδεχθῆναι καὶ τυ-
-εῖν ὑπομένουσιν, οἷα δ' ἐν αὐτῷ
-δη ὄντες, πάσχουσιν. ἐπὶ πᾶσι δὴ,
-ς αὐτοῖς ἡ καταστροφὴ τοῦ δράματος
-ος γίγνεται. οὐ γὰρ δὴ ἐκεῖνό γε
-πεῖν ἐστιν, ὡς εἰ καὶ πονηρὰ ταῦτα,
-ληπτά γ' οὖν, καὶ οὐ πολλοῦ δεήσει
-πόνου, ἀλλὰ θελῆσαι δεῖ μόνον.
-τά σοι πέπρακται τὸ πᾶν δυνα-
-ῶς. ἀλλὰ πολλῆς μὲν τῆς διαδρο-
-ῆς, συνεχοῦς καὶ [2] τῆς θυραυλίας,
-υθέν τε ἐξανιστάμενον, περιμένειν
-θούμενον, καὶ ἀποκλειόμενον, καὶ
-αισχυντον ἐνίοτε, καὶ ὀχληρὸν δο-
-οῦντα ὑπὸ θυρωρῷ κακῶς συρίζον-
-, καὶ [2] ὀνομακλήτορι λιβυκῷ
-ττόμενον, καὶ μισθὸν τελοῦντα τῆς
-νήμης τοῦ ὀνόματος. καὶ μὴν καὶ
-θῆτος ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύ-
-μιν ἐπιμεληθῆναι χρὴ, πρὸς τὸ
-θεραπευομένου ἀξίωμα, καὶ χρώ-
-ματα αἱρεῖσθαι, οἷς ἂν ἐκεῖνος ἥδη-
-αι, ὡς μὴ ἀπάδῃς, μηδὲ προ-
-κρούῃς βλεπόμενος, καὶ φιλοπό-
-ως ἕπεσθαι, μᾶλλον δὲ ἡγεῖσθαι, ὑπὸ
οἰκετῶν προωθούμενον, καὶ ὥσπερ
-να πομπὴν ἀναπληροῦντα, ὁ δὲ,
-δὲ προσβλέπει πολλῶν ἑξῆς ἡμε-
-ῶν. ἢν δέ ποτε καὶ τὰ ἄριστα πρά-

dam. Sunt enim qui hoc admirandum, ſupraque plebem eſſe exiſtiment. Nam quod ad me propriè attinet, recuſarim vel cum magno Rege ſolummodo vivere, convictorque videri, ſi nullus ex eo convictu fructus ad me redeat. Cùm igitur cauſa ejus vitæ ſuſcipiendæ ſic illis habeat, age jam conſideremus apud noſmetipſos, cujuſmodi ſint illis perferenda priuſquam admittantur, & obtineant, cujuſmodi verò in ipſa vita jam conſtituti patiantur: poſtremò qualis fabulæ cataſtrophe illis contingat. Neque enim illud dicere licet, hæc etſi moleſta ſint, captu ſaltem eſſe facilia, neque multo labore ad ea opus eſſe, ſat eſſe ſimodò velis: quidvis poſtea factu fore facile. Imò neceſſe eſt ut diu ſurſum ac deorſum curſites, manè excitatus aſſiduè pro foribus obverſeris, ut perdures quum protruderis, quum excluderis, quum impudens interdum atque importunus videris, quando janitori malè ſyriſſanti, ac nomenclatori Lybico ſubjiceris, quumque nominis tui recordationem mercede redimis. Quinetiam veſtitus tibi eſt apparandus ſupra tuas facultates, pro illius quem colis dignitate, deligendi colores quibus delectatur, ne diſcrepes, oculoſque illius offendas. Oportet etiam ut ipſum aſ-

-ſecteris gnaviter, vel potiùs antecedas, atque interim à famulis protrudaris, ac veluti pompam quandam expleas. At ille per multos -ies ne aſpicit quidem te. Quòd ſi res optimè tibi aliquando ceſſerit,

1 Τῆς θυραυλίας] Τῆς ἐν ταῖς θύραις προσεδρείας, ut θυραυλεῖν περὶ θύ-ρν διατρίβειν. De his officiis horridulorum comitum dictum paſſim. *Bourd.*
2 Ὀνομακλήτορι Λιβυκῷ] Hac de re Caſaubon. ad Sueton. ubi de ſervis Syris -avar. ad Sid. dixi ad Petron. *Idem.*

ἐξῇς, καὶ ἴδῃ σε, καὶ προσκαλέσας ἔρηταί τι, ὧν ἂν τύχῃ, τότε, πολὺς μὲν ὁ ἱδρὼς, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγγος, καὶ τρόμος ἄκαιρος, καὶ γέλως τῶν παρόντων ἐπὶ τῇ ἀπορίᾳ. καὶ πολλάκις ἀποκρίνασθαι δέον τίς ἦν ὁ βασιλεὺς τῶν Ἀχαιῶν, ὅτι χίλιαι νῆες ἦσαν αὐτοῖς λέγεις. τοῦτο οἱ μὲν χρηστοὶ, αἰδῶ ἐκάλεσαν. οἱ δὲ τολμηροὶ, δειλίαν. οἱ δὲ κακοήθεις, ἀπαιδευσίαν. σὺ δ' οὖν ἐπισφαλεστάτης πειραθεὶς τῆς πρώτης φιλοφροσύνης, ἀπῆλθες [1] καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀπόγνωσιν. ἐπειδὰν δὲ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἰαύσῃς, ἤματα δ' αἱματόεντα διαγάγῃς, οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα, οὐδὲ τῶν Πριάμου περγάμων, [2] ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν, τύχης δὲ καὶ τραγικοῦ τινος θεοῦ συνιστάντος, ἐξέτασις τοὐντεῦθεν, εἰ οἶσθα τὰ μαθήματα. καὶ τῷ μὲν πλουσίῳ ἡ διατριβὴ, οὐκ ἀηδὴς, ἐπαινουμένῳ, καὶ εὐδαιμονιζομένῳ. σοὶ δὲ, ὁ ὑπὲρ τῆς ψυχῆς ἀγὼν, καὶ ὑπὲρ ἅπαντος τοῦ βίου τότε προκεῖσθαι δοκεῖ. ὑπεισέρχεται γὰρ εἰκότως, τὸ μηδ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι πρὸς τοῦ προτέρου ἀποβληθέντα, καὶ δόξαντα εἶναι ἀδόκιμον. ἀνάγκη τοίνυν ἐς μυρία διαιρεθῆναι τότε, τοῖς μὲν ἀντεξεταζομένοις, φθονοῦντα, τίθει γὰρ καὶ ἄλλους εἶναι τῶν αὐτῶν ἀντιποιουμένους, αὑτὸν δὲ πάντα ἐνδεῶς εἰρηκέναι νομίζοντα. φοβούμε-

rit, & te reſpexerit, & accerſitum quidlibet interrogarit, tum denique tum multus ſudor, multa æſtuatio, intempeſtiva trepidatio, ſannæque eorum qui adſunt ob tuam perplexitatem, ac ſæpe cùm ſit reſpondendum quis eſſet Græcorum rex, mille naves illis fuiſſe dicis. Hoc autem modeſti pudorem vocant, audaces timiditatem, improbi verò inſcitiam. Tu igitur primam hanc divitis comitatem periculoſiſſimam expertus, damnata tui animi magna imbecillitate diſcedis. Porrò ubi jam multas noctes inſomnes duxeris, multoſque dies cruentos egeris, non per Iovem Helenæ, & Priami pergamorum cauſa, verum ſpe quinque obolorum: contigerit autem tibi quiſpiam Deus tragicus qui tibi adſit: exinde reſtat ut exploreris num literas noris. Atque ea quidem exercitatio diviti non eſt injucunda, quippe qui laudatur interim, ac fœlix prædicatur. Cæterùm tibi videtur tum de anima, omnique vita propoſitum eſſe certamen: nam id meritò te ſubit, futurum ut alius nemo te admittat, cùm à priore rejectus fueris: viſuſque deſpicabilis. Cogeris igitur in varias curas diſtrahi, dum iis invides qui tibi reluctantur (finge enim & alios eſſe ejuſdem fortunæ competitores, te verò tibi videri cuncta tenuiter reſpondiſſe) dum etiam me-

1 Καταδικάσας] Κατηγορήσας. Bourd.

2 Ἀλλὰ τῶν ἐλπιζομένων πέντε ὀβολῶν] Ex hoc loco licet conjicere temporibus Luciani quinque obolos Græcos æſtimatos fuiſſe centum quadrantibus Romanis, & idem potuiſſe. Nam omnia officia ſalutationum & deductionum, quæ regibus ſuis præbebantur à clientibus & paraſitis, mercedem habebant diurnam ſportulam vel cœnam rectam, vel ut plurimum, centum quadrantes, ut apud Martialem paſſim diſcimus, quam ſummam Græcis ſuis videtur Lucianus per πέντε ὀβόλους exprimere voluiſſe. *Talm.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ον δὲ, καὶ ἐλπίζοντα, καὶ πρὸς τὸ κείνου πρόσωπον ἀτενίζοντα. καὶ εἰ μὲν ἐκφαυλίζοι τι τῶν λεγομένων, ἀπολλύμενον. εἰ δὲ μειδιῶν ἀκούοι, γεγηθότα, καὶ εὔελπιν καθιστάμενον. εἰκὸς καὶ πολλοὺς εἶναι τοὺς ἐναντία σοι φρονοῦντας, καὶ ἄλλους ἀντὶ σοῦ προτεθεμένους. ὧν ἕκαστος ὥσπερ ἐκ λόχου τοξεύων, λέληθεν. εἶτ' ἐννόησον ἄνδρα ἐν βαθεῖ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ ἐξεταζόμενον, εἴ τι οἶδεν ὠφέλιμον, καὶ τοῖς μὲν, δοκοῦντα εἰδέναι, τοῖς δὲ, μή. μέσος ἐν τοσούτῳ χρόνος, καὶ πολυπραγμονεῖταί σου ἅπας ὁ παρεληλυθὼς βίος. κἂν μέν τις ἢ πολίτης ὑπὸ φθόνου, ἢ γείτων ἔκ τινος εὐτελοῦς αἰτίας προσκεκρουκὼς, ἀνακρινόμενος εἴπῃ μοιχὸν, ἢ παιδεραστὴν, τοῦτ' ἐκεῖνο [1] ἐκ τῆς Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς. ἂν δὲ πάντες ἅμα ἑξῆς ἐπαινῶσιν, ὕποπτοι, καὶ ἀμφίβολοι, καὶ δεδεκασμένοι. χρὴ τοίνυν πολλὰ εὐτυχῆσαι, καὶ μηδὲν ὅλως ἐναντιωθῆναι. μόνως γὰρ ἂν οὕτω κρατήσειας. εἶεν. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τύχης μείζονος. αὐτός τε γὰρ ἐπῄνησε τοὺς λόγους, καὶ τῶν φίλων οἱ ἐντιμότατοι, καὶ οἷς μάλιστα πιστεύει τὰ τοιαῦτα, οὐκ ἀπέτρεψαν. ἔτι δὲ καὶ ἡ γυνὴ βούλεται, οὐκ ἀντιλέγει δὲ οὐδὲ ὁ ἐπίτροπος, οὔτε ὁ οἰκονόμος. οὐδέ τις ἐμέμψατό σου τὸν βίον, ἀλλὰ πάντα ἵλεω, καὶ πανταχόθεν αἴσια τὰ ἱερά. κεκράτηκας οὖν ὦ μακάριε, [2] καὶ ἔστεψαι τὰ ὀλύμπια. μᾶλλον δὲ Βαβυλῶνα εἴληφας, ἢ τὴν Σάρδεων ἀκρόπολιν καθῄρηκας. καὶ ἕξεις τὸ τῆς Ἀμαλθείας κέ-

metuis, & ſperas, fixiſque es in ejus faciem oculis: dumque peris, ſiquid negligat eorum quæ dicis: at gaudes ſiquid ridens audit, ac bona ſpe fultus conſiſtis. Conſentaneum autem eſt multos eſſe qui tibi adverſentur, alioſque tuo loco ponere velint: quorum unuſquiſque clanculum velut ex inſidiis in te jaculatur. Deinde cogita promiſſa barba, & cana cæſarie virum examinari, numquid bonæ rei norit, & aliis quidem ſcire, aliis ſecus, videri. Media interim ætas, omniſque tua vita anteacta curioſiùs diſquiritur. Quòd ſiquis, vel civis invidia, vel vicinus levi quapiam de cauſa provocatus te deferat, & adulterum vel pæderaſtem dicat: illud vulgo tritum, ex Iovis tabulis eſt teſtis. Et ſi omnes pariter te laudent, ſuſpecti, dubii, ac largitione redempti videbuntur. Operæ precium igitur eſt ut omnia proſperè tibi cedant, nihilque prorſus adverſetur, nam hoc ſolùm pacto vincere poſſis. Age ſanè, omnia etiam majore fortuna tibi ſucceſſerint: ipſe enim tuam doctrinam probavit, & amicorum præcipui, & quibus ille plurimam in rebus hujuſmodi fidem habet, non ſunt dehortati: præterea vult etiam conjux, non refragatur procurator, non œconomus. Nemo etiam tuam vitam inſimulavit dextra omnia, omnique ex parte fauſta ſunt ſacra. Viciſti igitur ô beate, & coronatus es Olympia: imò potiùs Babylonem cepiſti, vel Sardium arcem occupaſti. Et habebis Amaltheæ cornu, & gal-

1 Ἐκ τῆς Διὸς δέλτων ὁ μάρτυς] Proverb. *Bourd.*
2 Καὶ ἔστεψαι τὰ Ὀλύμπια] Sic in Tim. *Idem.*

ἔρας, καὶ [1] ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα. δεῖ δή σοι ἀντὶ τῶν τοσούτων πόνων, μέγιστα ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθὰ, ἵνα μὴ φύλλινος μόνον ὁ στέφανος ᾖ, καὶ τόν τε μισθὸν, οὐκ εὐκαταφρόνητον ὁρισθῆναι, καὶ τοῦτον ἐν καιρῷ τῆς χρείας ἀπραγμόνως ἀποδίδοσθαι, καὶ τὴν ἄλλην τιμὴν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ὑπάρχειν. πόνων δὲ ἐκείνων, καὶ πηλοῦ, καὶ δρόμων, καὶ ἀγρυπνιῶν, ἀναπεπαῦσθαι. καὶ τοῦτο δὴ τὸ τῆς εὐχῆς, [2] ἀποτείναντα τὼ πόδε, καθεύδειν μόνα ἐκεῖνα πράττοντα, ὧν ἕνεκα τὴν ἀρχὴν παρελήφθης, καὶ ὧν ἔμμισθος εἶ. ἐχρῆν μὲν οὕτως ὦ Τιμόκλεις, καὶ οὐδὲν ἂν ἦν μέγα κακὸν, ὑποκύψαντα φέρειν τὸν ζυγὸν, ἐλαφρόν τε, καὶ εὔφορον, καὶ τὸ μέγιστον, ἐπίχρυσον ὄντα. ἀλλὰ πολλοῦ μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς δεῖ. μυρία γάρ ἐστιν ἀφόρητα, ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ ἐν αὐταῖς ἤδη ταῖς συνουσίαις γιγνόμενα. σκέψαι δ' αὐτὸς ἑξῆς ἀκούων, εἴ τις ἂν αὐτὰ ὑπομεῖναι δύναιτο, παιδείᾳ κἂν ἐπ' ἐλάχιστον ὡμιληκώς. ἄρξομαι δ' ἀπὸ τοῦ πρώτου δείπνου, ἢν δοκῇ, ὃ σε εἰκὸς δειπνήσειν τὰ [3] προτέλεια τῆς μελλούσης ξυνουσίας. εὐθὺς οὖν πρόσεισι παραγγέλλων τις ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἀνομίλητος οἰκέτης. ὃν χρὴ πρότερον ἵλεων ποιήσασθαι, παραβύσαντα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς μὴ ἀδέξιος εἶναι δοκεῖς, τοὐλάχιστον, πέντε δραχμάς. ὁ δὲ, ἀκκισάμενος, καὶ ἄπαγε. παρὰ

gallinarum lac mulgebis. Iam ſanè par eſt pro tantis laboribus quammaxima bona capias, ne corona tua ſit duntaxat frondea, & merces non contemnenda præſtituatur, eaque commodè ad uſum nullo negotio perſolvatur, reliquus item honor vulgari major tibi deferatur: te verò à laboribus illis, à luto, à curſitationibus, à vigiliis, in ocium recipias: & quod in votis eſſe ſolet, porrectis pedibus dormias, ea tantùm faciendo quorum cauſa primum receptus es, & conductus. Sic quidem rem ſe habere oportebat, Timocles, neque futurum erat ingens malum, ſubdita cervice jugum ferre, leve nimirum & portatu facile, quodque omnium eſt maximum, auro illitum. Sed multum abeſt ut ita ſe res habeat, imò nihil horum non deſideratur: ſiquidem in mediis ipſis id genus convictibus ſexcentæ res accidunt, ingenuo viro neutiquam tolerandæ. Quæ cùm ordine audieris, ipſe tecum reputato, num ea perpeti quiſquam queat, cui vel minimum cum eruditione commercium fuerit. Exordiar autem ſi videtur, à primo convivio unde conſentaneum eſt te conſuetudinem illam auſpicaturum. Statim igitur ad te venit quiſpiam qui te ad cœnam accedere jubeat, famulus non incomis, quem tibi priùs propitium reddere oportet, inditis in manum, ne videaris incivilis, ad minimum quinque drachmis. Ille verò acciſſans, agape inquit: numquid

1 Ἀμέλξεις ὀρνίθων γάλα] Parœm. ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν. Bourd.

2 Ἀποτείναντα τὼ πόδε] Quod anteà in hoc dial. dixit ἐξυπτιάζοντα. ſic in Paraſ. ὕπτιος ἀφειμένος, tangit Caſaubon. ad lib. 2. Suet. *Idem.*

3 Προτέλεια] Metaphorice ſumit προτέλειαν ut patet apud Heſyc. Alii dixerunt προτοτέλειαν ut patet apud Achill. Tat. lib. 2. Scholiaſt. Æſchyli ad Agamn. *Idem.*

1 Κοσμιώ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὺ δὲ ἐγώ; καὶ Ἡράκλεις μὴ γένοι-
ἐπειπὼν, τέλος ἐπείσθη. καὶ ἄ-
ισί σοι πλατὺ ἐγχανών. σὺ δὲ
θῆτα καθαρὰν περιζωσάμενος,
καὶ σεαυτὸν [1] κοσμιώτατα σχημα-
τίσας, λουσάμενος ἥκεις, δεδιὼς
ἢ πρὸ τῶν ἄλλων ἀφίκοιο. ἀπειρό-
καλον γὰρ, ὥσπερ καὶ τὸ ὕστατον ἥ-
κειν, φορτικόν. αὐτὸ οὖν τηρήσας τὸ
μέσον τοῦ καιροῦ, εἰσελήλυθας. καί
πάνυ ἐντίμως ἐδέξαντο. καὶ πα-
ραλαβών τις, κατέκλινε μικρὸν ὑ-
πὲρ τοῦ πλουσίου, μετὰ δύο που χε-
δὸν τῶν παλαιῶν φίλων. σὺ δ' ὥσπερ
τοῦ Διὸς τὸν οἶκον παρελθὼν, πάν-
τα [3] τεθαύμακας, καὶ ἐφ' ἑκάστῳ
πραττομένων, μετέωρος εἶ. ξένα
γάρ σοι καὶ ἄγνωστα πάντα. καὶ ἡ
οἰκετεία εἰς σὲ ἀποβλέπει, καὶ τῶν
παρόντων ἕκαστος ὅ, τι πράξεις ἐ-
πιτηροῦσιν. οὐδ' αὐτῷ δὲ ἀμελὲς τῷ
πλουσίῳ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ προεῖπέ τισι
οἰκετῶν ἐπισκοπεῖν, ὅπως ἐς τοὺς
παῖδας, ἢ ἐς τὴν γυναῖκα, [4] εἰ
πολλάκις ἐκ [5] περιωπῆς ἀποβλέ-
ψεις. οἱ μὲν γὰρ τῶν συνδείπνων ἀκό-
λουθοι ὁρῶντες ἐκπεπληγμένον, ἐς
τὴν ἀπειρίαν τῶν δρωμένων ἀποσκώ-
πτουσι, τεκμήριον ποιούμενοι τοῦ μὴ
παρ' ἄλλῳ πρότερόν σε δεδειπνηκέ-
ναι, καὶ τὸ καινὸν εἶναί σοι τὸ
χειρόμακτρον τιθέμενον. ὥσπερ
οὖν εἰκὸς ἰδίειν τε ἀνάγκη ὑπ' ἀπο-
ρίας, καὶ μήτε διψῶντα πιεῖν αἰτεῖν
τολμᾶν, μὴ δόξῃς οἰνόφλυξ τις εἶ-
ναι, μήτε τῶν ὄψων παρατεθέντων
ποικίλων πρός τινα τάξιν ἐσκευα-

quid ego à te accipiam? quibus addit, Dii prohibeant: tandem flectitur, ac diſcedit, latè diducto rictu te deridens. Porrò tu ſumpta veſte nitida, mundiſſimoque cultu, lotus venis, ſolicitus interim ne ante alios venias: inurbanum enim illud, ſicuti poſtremum venire grave. Proinde obſervata opportunitate media ingrederis, teque omnino honorificè excipiunt. Tum arrepta manu, quiſpiam jubet te paulum ſupra divitem, inter duos fermè veteres amicos accumbere. Tuque veluti Iovis ædem ingreſſus, nihil non admiraris, & ad omnia quæ geruntur intentus es. Nova enim & incognita tibi omnia. Interim familia te ſpectat, & præſentium quiſque quid facias, obſervat. Neque non ea res curæ eſt diviti, qui aliquos ex famulis præmonuit ut explorent quomodo in pueros, uxoremque te geras, num ſubinde ex obliquo reſpectes. At convivarum aſſeclæ quum vident te propter imperitiam ad ea quæ fiunt ſtupefactum, derident clanculum, conjectantes te nunquam ante apud quempiam alium cœnaſſe, novumque tibi eſſe, ut mantile apponatur. Proinde veriſimile eſt neceſſe eſſe ut præ hæſitantia ſudes, ac neque cùm ſitias, potum petere audeas, ne vinoſus videare, neque variis appoſitis opſoniis, & or-

1 Κοσμιώτατα σχηματίσας] Sic in Gall. explicat illud verbis ſeq. *Bourd.*
2 Τοῦ Διὸς τὸν οἶκον] Tangit Heliod. lib. 2. *Idem.*
3 Τεθαύμακας] Et apud Cic. in parad. *Idem.*
4 Εἰ πολλάκις] Ἢ εἰς πολλάκις. Marc.
5 Περιωπῆς] Ἐκ φροντίδος, περισκέψεων. Bourd.
6 Χειρόμακτρον] Hanc vocem ex Heſych. interpretatur Clariſ. Caſaub. c. ult. lib. 9. Animad. ad Athen. profert hanc Lucianus ſæpe alibi. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σμένων, εἰδέναι ἐφ' ὅ,τι πρότερον ἢ δεύτερον τὴν χεῖρα ἐνέγκῃς. ὑποβλέπειν οὖν ἐς τὸν πλησίον δεήσει, κἀκεῖνον ζηλοῦν καὶ μανθάνειν τοῦ δείπνου τὴν ἀκολουθίαν. τὰ δ' ἄλλα, ποικίλος εἶ, καὶ θορύβου πλέως τὴν ψυχὴν, πρὸς ἕκαστα τῶν πραττομένων ἐκπεπληγμένος. καὶ ἄρτι μὲν, εὐδαιμονίζεις τὸν πλούσιον τοῦ χρυσοῦ, καὶ τοῦ ἐλέφαντος, καὶ τῆς τοσαύτης τρυφῆς. ἄρτι δὲ, οἰκτείρεις σεαυτὸν, ὡς τὸ μηδὲν ὢν, [1] εἶτα ζῆν ὑπολαμβάνεις. ἐνίοτε δὲ κἀκεῖνο εἰσέρχεταί σε; ὡς ζηλωτόν τινα βιώσῃ [2] τὸν βίον, ἅπασιν ἐκείνοις ἐντρυφήσων, καὶ μεθέξων αὐτῶν ἐξ ἰσοτιμίας. οἴει γὰρ εἰσαεὶ Διονύσια ἑορτάσειν, καί που καὶ μειράκια ὡραῖα διακονούμενα, καὶ ἠρέμα προσμειδιῶντα, γλαφυρώτερον ὑπογράφει σοι τὴν μέλλουσαν διατριβὴν, ὥστε συνεχῶς τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο φθέγγεσθαι, Οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιοὺς πολλὰ πονεῖν καὶ ὑπομένειν ὑπὲρ τῆς τοσαύτης εὐδαιμονίας. φιλοτησίαι τὸ ἐπὶ τούτῳ. καὶ σκύφον εὐμεγέθη τις αἰτήσας, προὔπιέ σοι τῷ διδασκάλῳ, ἢ ὅ,τι δήποτε προσειπών. σὺ δὲ λαβὼν, ὅ,τι μὲν τί σε καὶ αὐτὸν ὑπειπεῖν ἔδει, ἠγνόησας ὑπ' ἀπειρίας. καὶ ἀγροικίας δόξαν ὦφλες. ἐπίφθονος δ' οὖν ἀπὸ τῆς προπόσεως ἐκείνης πολλοῖς τῶν παλαιῶν φίλων γεγένησαι. καὶ πρότερον ἐπὶ τῇ κατακλίσει ἐλύπησάς τινας αὐτῶν. ὅτι τήμερον ἥκων, προυκρίθης ἀνδρῶν

ordine quodam compoſitis, ſcias cui priùs aut poſteriùs manum admoveas. Quare ad eum qui proximus accumbit reſpicias oportebit, eumque imitatus, convivii rationem addiſcas. Cæterùm varius es, animoque penitus perturbato, quum ſingula quæ illic geruntur, ſtupes. Et modò divitem illum beatum prædicas, ob aurum, & ebur, tantaſque delicias: modò te ipſum miſerearis, qui quanvis nihil ſis, vivere te tamen putas. Nonnunquam & illud in mentem venit, fore ut admirandam vitam vivas, quippe qui ſis omnibus illis deliciis fruiturus, cunctorumque ex æquo particeps futurus. Arbitraris enim te Bacchanalia ſemper celebraturum. Quin & adoleſcentuli formoſi miniſtrantes, placideque arridentes, elegantius in poſterum hoc vitæ genus pollicentur: ita ut Homericum illud aſſiduò in ore habeas: *Haud vitio verti debet ſi Troïa pubes, Armatique ſimul Danai*, multum laboris ſuſtineant ob tantam fœlicitatem. Ad hæc accedunt ad bibendum invitatiunculæ. Ac poſtulato perquam ingenti ſcypho tibi aliquis præbibit, præceptorem te, aut alio quovis tandem nomine compellans. At tu recepto ſcypho, quid tibi ſit reſpondendum, præ imperitia ignoras, & ruſticus exiſtimaris. Cæterum ea propinatio multorum veterum amicorum invidiam tibi creavit, quorum nonnullis jam ante tuo accubitu fuiſti moleſtus, quod cùm adveneris modò, iis anteponare, qui multorum anno-

1 Εἶτα ζῆν] Ζῆν interpretati ſunt viri doctiſſimi. *Bourd.*
2 Τὸν βίον] Προπόσεως. Hanc vocem interpretati Caſaubon. ad Athen. Herald. ad Mart. *Idem.*

1 Πρ-

πολυετῆ δουλείαν ἠντληκότων.
τοὺς οὖν καὶ τοιοῦτός τις περὶ σοῦ
γος ἐν αὐτοῖς, τοῦτο ἡμῖν πρὸς
ς ἄλλοις δεινοῖς ἐλείπετο. καὶ
ἄρτι ἐσεληλυθότων ἐς τὴν οἰκίαν,
ωτέρους εἶναι. καὶ μόνοις τοῖς
λλησι τούτοις ἀνέῳκται ἡ Ῥωμαίων
λις. καίτοι τί ἐστιν ἐφ' ὅτῳ προ-
ιῶνται ἡμῶν; οὐ ῥημάτια δύστηνα
γοντες, οἴονταί τι παμμέγεθες ὠ-
λεῖν; ἄλλος δὲ, οὐ γὰρ οἶδες ὅσα
ν ἔπιεν, ὅπως δὲ τὰ παρατεθέν-
συλλαβὼν κατέφαγεν; ἀπειρό-
λος ἄνθρωπος, [2] καὶ λιμοῦ
λέως. οὐδ' ὄναρ λευκοῦ ποτε ἄρ-
ἐμφορηθεὶς, οὔτιγε νομαδικοῦ,
φασιανοῦ ὄρνιθος. ὧν μόλις τὰ
ᾶ ἡμῖν καταλέλοιπε. τρίτος ἄλ-
ος ὦ μάταιοι φησὶ, πέντε οὐδ'
ων ἡμερῶν ὄψεσθε αὐτὸν, ἐνταῦ-
που ἐν ἡμῖν τὰ ὅμοια ποτνιώ-
μενον. νῦν μὲν γὰρ ὥσπερ τὰ καινὰ
ὑποδημάτων ἐν τιμῇ τινι καὶ ἐ-
μελείᾳ ἐστὶν, ἐπειδὰν δὲ πατηθῇ
λλάκις, καὶ ὑπὸ τοῦ πηλοῦ ἀνα-
λασθῇ, [4] ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀθλίως
ρίψεται, κόρεων ὥσπερ ἡμεῖς ἀνά-
λεως. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τοιαῦτα περὶ
ῦ πολλὰ στρέφουσι. καί που ἤδη
ὸς διαβολάς τινες αὐτῶν παρα-
ευάζονται. τὸ δ' οὖν συμπό-
ον ὅλον ἐκεῖνο, σόν ἐστι, καὶ περὶ
οῦ οἱ πλεῖστοι τῶν λόγων. σύ δ' ὑπ'
ηθείας πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴ-
λεπτοῦ, καὶ δριμέος, πάλαι τὸ

norum ſervitutem exantlarunt. Protinus itaque talia quædam de te inter illos dicta feruntur. Illud reliquis malis noſtris deerat, ut etiam illis qui nuper in familiam commigrarunt, poſthabeamur. Item, ſolis hiſce Græculis patet urbs Romana: quanquam quid eſt cur nobis præferantur? Num mirificam quandam utilitatem afferre videntur, quum miſera quædam verbula dicunt? Rurſus alius hæc. Annon vidiſti quantum biberit, & quàm avidè correpta fercula devorarit? Homo inelegans, & famelicus, qui ne per ſomnium quidem unquam fuerit [3] albo pane ſaturatus, multo minùs ave Numidica, aut phaſiano: è quibus vix reliqua nobis oſſa fecit. Porrò tertius, fatui, inquit, ante totos quinque dies, videbitis hunc pariter hìc inter nos quiritantem. Nam nunc quidem ut calcei novi ſolent, honorem & curam aliquam obtinet: ſed poſtquam crebrò calcatus, lutoque deformatus fuerit, ſub lectum miſerè abjicietur, cimicibus quemadmodum nos refertus. Illi igitur inter ſe talia de te multa verſant: jamque ex ipſis aliqui ad calumniandum ſe comparant. Quare totum illud convivium tuum eſt, & plurimi de te ſermones. Cæte-
um tu propter inſuetudinem, tenuis, acriſque vini plus æquo potus, jam-

1 Πολυετῆ δουλείαν] Vide quid dixerim ad hunc Petron. locum *veterem convi-*
am. Bourd.

2 Καὶ λιμοῦ πλέως] *Græculus eſuriens*. Menagius.

3 *Albo pane*] Græcis album panem in deliciis fuiſſe, locis aliquot teſtatur Lu-
anus. Apud Athen. lib. 4. deſcribitur convivium Atticum in quo commemo-
ntur panes λευκότεροι χίονος. Græci panes elegantiores λευκοὺς appellant, ſor-
idiores φαιούς. Cogn.

4 Ὑπὸ τῇ κλίνῃ] Laudat hunc locum Caſaub. ad Suet. p. 167. hanc eandem
omparationem alibi repetit Lucianus. *Bourd.*

1 Χείλεα

γαστρὸς ἐπειγούσης, πονήρως ἔχεις. καὶ οὔτε προεξαναστῆναί σοι καλὸν, οὔτε μένειν ἀσφαλές. ἀποτεινομένου τοίνυν τοῦ πότου, καὶ λόγων ἐπὶ λόγοις γιγνομένων, καὶ θεαμάτων ἐπὶ θεάμασι παριόντων, ἅπαντα γὰρ ἐπιδείξασθαί σοι τὰ αὑτοῦ βούλεται, κόλασιν οὐ μικρὰν ὑπομένεις μήτε ὁρῶν τὰ γιγνόμενα, μήτ' ἀκούων εἴ τις ᾄδει, ἢ κιθαρίζει, πάνυ τιμώμενος μειρακίσκος. ἀλλ' ἐπαινεῖς μὲν ὑπ' ἀνάγκης, εὔχῃ δὲ ἢ σεισμῷ συμπεσεῖν ἐκεῖνα πάντα, ἢ πυρκαϊάν τινα προσαγγελθῆναι, ἵνα ποτὲ καὶ διαλυθῇ τὸ συμπόσιον. τοῦτο μὲν δή σοι τὸ πρῶτον ὦ ἑταῖρε, καὶ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον, οὐκ ἔμοιγε τοῦ θύμου, καὶ τῶν λευκῶν ἁλῶν ἥδιον, ὁπηνίκα βούλομαι, καὶ ὁπόσον ἐλευθέρως ἐσθιομένῳ. ἵνα γοῦν σοι τὴν ὀξυρεγμίαν τὴν ἐπὶ τούτοις παρῶ, καὶ τὸ ἐν τῇ νυκτὶ ἐμεῖν, ἕωθεν δεήσει περὶ τοῦ μισθοῦ ξυμβῆναι ὑμᾶς ὁπόσον τε καὶ ὁπότε τοῦ ἔτους χρὴ λαμβάνειν. παρόντων οὖν δύο ἢ τριῶν φίλων, προσκαλέσας σε, καὶ καθίζεσθαι κελεύσας, ἄρχεται λέγειν. τὰ μὲν ἡμέτερα, ὁποῖά ἐστιν, ἑώρακας ἤδη, καὶ ὡς τῦφος ἐν αὐτοῖς οὐδὲ εἷς. ἀτραγῴδητα δὲ, καὶ πεζὰ πάντα, καὶ δημοτικά. χρὴ δέ σε οὕτως ἔχειν ὡς ἁπάντων ἡμῖν κοινῶν ἐσομένων. γελοῖον γὰρ εἰ τὸ κυριώτατον, τὴν ψυχήν σοι τὴν ἑαυτοῦ, ἢ καὶ νὴ Δία τῶν παίδων, εἰ παῖδες εἶεν αὐτῷ παιδεύσεως δεόμενοι, ἐπιτρέπων, τῶν ἄλλων μὴ ἐπίσης ἡγοίμην δεσπότην. ἐπεὶ δὲ καὶ ὁρίσαι τι δεῖ, ὁρῶ μὲν τὸ μέτριον καὶ αὔταρκες τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ συνίημι. ὡς οὐ-

jamdudum urgente alvo malè habes: attamen neque decorum tibi ante alios ſurgere, neque manere tutum. At producta interim potatione, dum ſermo alius ex alio naſcitur, dum ſpectaculo ſpectaculum accedit (omnia enim ſua tibi oſtentare cupit) non mediocriter diſcruciaris, cui non liceat, neque videre quæ geruntur, neque auſcultare ſiquis voce citharaque canat, magni precii adoleſcentulus. At laudas tamen invitus: cæterùm animo illud optas, ut vel terræ motu illa omnia concidant, aut incendium aliquod renuncietur, quô tandem aliquando convivium dirimatur. Habes, amice, primum illud & ſuaviſſimum convivium, mihi certè nec cepa, nec ſale candido jucundius, quando, quantumque liberè velim edenti. Vt igitur ructus acidos, qui hic accedunt, prætermittam, & nocturnum vomitum, manè vobis erit de mercede conveniendum: quantum, & quo anni tempore tibi ſit accipiendum. Ergo præſentibus duobus, tribuſve amicis, accerſito te, & ſedere juſſo, ſic loqui incipit. Cujuſmodi ſint res noſtræ, utque nihil faſtus ipſis ineſt: jam vidiſti, ſed ut oſtentatione carent, moderatæ ſunt ac populares omnes. Sic autem animum inducas velim, ut omnia nobis fore communia putes. Ridiculum enim foret ſi cum potiſſimam mei partem, nimirum animam meâm, vel per Iovem liberorum (ſiquos habeat liberos quibus eruditione ſit opus) tibi committam, non aliarum item rerum te mecum ex æquo dominum ducam. Cæterum quando certi quippiam eſt præfiniendum, equidem video tuæ vitæ frugalitatem, animumque paucis contentum, atque intelligo

te

μισθοῦ ἐλπίδι προσελήλυθας ἡ-
ν τῇ οἰκίᾳ, τῶν δ' ἄλλων ἕνεκα,
ὐνοίας τῆς παρ' ἡμῶν, καὶ τιμῆς,
παρὰ πᾶσιν ἕξεις. ὅμως δ' οὖν
ωρίσθω τι. σὺ δ' αὐτὸς ὅ, τι
βούλει, λέγε, μεμνημένος ὦ
λτατε κἀκείνων, ἅπερ ἐν ἑορταῖς
σίοις εἰκὸς ἡμᾶς παρέξειν. οὐ
ἀμελήσομεν οὐδὲ τῶν τοιούτων, εἰ καὶ
νῦν αὐτὰ συντιθέμεθα. πολλαὶ
ἴσθα τοῦ ἔτους αἱ τοιαῦται ἀφορ-
ί. καὶ πρὸς ἐκεῖνα τοίνυν ἀπο-
έπων, μετριώτερον δηλονότι ἐπι-
λοις ἡμῖν τὸν μισθόν. ἄλλως τε,
πρέπον ἂν εἴη τοῖς πεπαιδευ-
νοις ὑμῖν κρείττοσιν εἶναι χρημά-
ν. ὁ μὲν, ταῦτ' εἰπὼν, καὶ ὅλον
διασείσας ταῖς ἐλπίσι, τιθασὸν
υτῷ πεποίηκε. σὺ δὲ, πάλαι
λαντα, καὶ μυριάδας ὀνειροπο-
σας, καὶ ἀγροὺς ὅλους, καὶ συ-
κίας, συνίης μὲν ἠρέμα τὴν μικρολο-
γίας, σαίνεις δὲ ὅμως τὴν ὑπό-
εσιν. καὶ τὸ πάντα ἡμῖν κοινὰ ἔ-
ι, βέβαιον, καὶ ἀληθὲς ἔσεσθαι νο-
ζεις, οὐκ εἰδὼς ὅτι τὰ τοιαῦτα,
Χείλεα μέν τ' ἐδίηνεν, ὑπερώην
οὐκ ἐδίηνε. τελευταῖον δ' ὑπ'
δοῖς αὐτῷ ἐπέτρεψας. ὁ δὲ, αὐ-
ς μὲν, οὔ φησιν ἐρεῖν, τῶν φίλων δέ
α τῶν παρόντων κελεύει, μέσον
θόντα τοῦ πράγματος εἰπεῖν, ὃ
ήτ' αὐτῷ γίγνοιτ' ἂν βαρὺ, καὶ
ρὸς ἄλλα τούτων ἀναγκαιότερα δα-
πανῶντι, μήτε τῷ ληψομένῳ εὐτε-
ές. ὁ δὲ, ὠμογέρων τις ἐκ παί-
ων κολακείᾳ σύντροφος, ὡς μὲν
ὐκ εὐδαιμονέστατος εἶ φησι τῶν
τῇ πόλει ἁπάντων ὦ οὗτος οὐκ
εἴποις, ᾧ γε τοῦτο πρῶτον ὑπῆρ-

te mercedis ſpe non adductum, in familiam noſtram veniſſe, verùm aliarum rerum gratia, puta noſtræ in te benevolentiæ, & honoris, quem apud omnes conſequêris: aliquid tamen præfiniendum. Quinetiam ipſe quid velis, dicito, habita ratione, vir amiciſſime, illorum etiam munerum quæ nos anniverſariis feſtis tibi daturos eſt conſentaneum: neque enim iſta negligemus, & ſi hæc pactione non complectamur. Scis autem conplures per annum ejuſmodi occaſiones incidere. Horum igitur habita ratione, æquiorem nimirum mercedem nobis irroges, præſertim cùm deceat vos eruditos viros, pecunias negligere. Ille his dictis totum ſpe te concuſſit, ac ſibi tractabilem reddidit. Tu verò qui dudum talenta, multaque nummorum millia, totoſque agros & domuum multitudinem ſomniaras, quanquam hominis parcimoniam tacitus apud te intelligis, tamen ob pollicitationem tibi blandiris: atque illud, *Communia nobis erunt omnia*, ratum verùmque fore arbitraris: ignorans hujuſmodi dicta, *Summis è labris, non imo è corde profecta*. Tandem præ pudore ipſe illi jus ſtatuendi defers: verùm ille facturum ſeſe negat: & aliquem ex amicis præſentibus in eo negotio medium intercedere jubet, qui ſalarii modum pronuntiet, ut neque ipſi ſit grave, in alia magis neceſſaria ſumptus

icienti, neque accepturo tenue videatur. Atque is ſeniculus
uiſpiam à pueris cum adulatione educatus, heus tu, inquit, num
nficieris, te omnium qui ſunt in urbe eſſe fortunatiſſimum, cui
hoc

1 Χείλεα μὲν τ' ἐδίηνεν] Melius infra eſt χείλεα μὲν τ' ἐδίην'. Marc.

1 O's

χεν, ὃ πολλοῖς πάνυ γλιχομένοις, μόλις ἂν γένοιτο παρὰ τῆς τύχης. λέγω δὲ, ὁμιλίας ἀξιωθῆναι, καὶ ἑστίας κοινωνῆσαι, καὶ ἐς τὴν πρώτην οἰκίαν τῶν ἐν τῇ Ῥωμαίων ἀρχῇ καταδεχθῆναι; τοῦτο γὰρ ὑπὲρ τὰ Κροίσου τάλαντα, καὶ τὸν Μίδου πλοῦτον, εἰ σωφρονεῖν οἶσθα. εἶδον δὲ πολλοὺς τῶν εὐδοκίμων, ἐθελήσαντας ἂν εἰ καὶ προσδιδόναι δέοι, μόνης τῆς δόξης ἕνεκα, συνεῖναι τούτῳ, καὶ ὁρᾶσθαι περὶ αὐτὸν ἑταίρους, καὶ φίλους εἶναι δοκοῦντας. οὐκ ἔχω ὅπως σε τῆς εὐποτμίας μακαρίσω. [1] ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν εὖ τοιαύτης εὐδαιμονίας. ἀρκεῖν οὖν νομίζω, εἰ μὴ πάνυ ἄσωτος εἶ, τοσόνδε τι εἰπὼν ἐλάχιστον, καὶ μάλιστα πρὸς τὰς σὰς ἐκείνας ἐλπίδας. ἀγαπᾷν δ' ὅμως ἀναγκαῖον. οὐ γὰρ οὐδ' ἂν φυγεῖν ἔτι σοι δυνατὸν ἐντὸς ἀρκύων γενομένῳ. δέχῃ τοίνυν τὸν χαλινὸν μύσας. καὶ τὰ πρῶτα εὐάγωγος εἶ πρὸς αὐτὸν, οὐ πάνυ περισπῶντα, οὐδ' ὀξέως νύττοντα, μέχρις ἂν λάθῃς τέλεον αὐτῷ συνήθης γενόμενος. οἱ μὲν δὴ ἔξω ἄνθρωποι, τὸ μετὰ τοῦτο ζηλοῦσί σε, ὁρῶντες ἐντὸς τῆς κιγκλίδος διατρίβοντα, καὶ ἀκωλύτως εἰσιόντα, καὶ τῶν πάνυ τινὰ ἔνδον γεγενημένον. σὺ δὲ αὐτὸς οὐδέπω ὁρᾷς, οὗ τινος ἕνεκα εὐδαίμων αὐτοῖς εἶναι δοκεῖς. πλὴν ἀλλὰ χαίρεις γε, καὶ σεαυτὸν ἐξαπατᾷς, καὶ ἀεὶ τὰ μέλλοντα βελτίω γενήσεσθαι νομίζεις. τὸ δ' ἔμπαλιν ἢ σὺ ἤλπισας, γίγνεται, καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν, [2] Ἐπὶ Μαν-

hoc primum contigit quod multis valdè cupientibus vix à fortuna dari poſſit: nempe ut in hujus hominis conſuetudinem admittaris, ut communes penates habeas, inque familiam in Romanorum imperio primariam recipiaris? Id enim Crœſi talenta & Midæ divitias ſuperat, ſi modò modeſtus eſſe noris, Equidem multos vidi celebres viros, qui voluiſſent, etſi dandum quid fuiſſet, ſolius gloriæ cauſa, cum iſto vivere, & hujus familiares, atque amici videri. Non poſſum tuam fœlicitatem ſatis prædicare, qui fauſtæ hujus fortunæ præmium etiam accipies. Ergo hoc ſufficere putem, niſi planè ſis nepos. Ac minimum quiddam pronuntiat, ſi præſertim cum tua ſpe comparetur. Attamen boni conſulas neceſſe eſt. Neque enim jam poſſis effugere, cùm intra retia tenearis. Frænum igitur ore compreſſo recipis, eique non admodum torquenti, nec acutè pungenti te præbes obſequioſum, donec illi tandem paulatim aſſueveris. Tum homines qui ſunt foris, eo nomine te admirantur, quòd te conſpiciant intra cancellos verſantem, nulloque prohibente ingredientem, & illuſtrem inter domeſticos factum. At ipſe nondum vides, quamobrem illis beatus videaris. Attamen gaudes, teque ipſum decipis, ac ſemper meliora fore putas, nihilominus accidit ſecus quàm ſperaſti, & quemadmodum adagio dicitur, Man-

1 Ὃς καὶ προσλήψῃ μισθὸν εὖ τοιαύτης] Ἐκ τοιαύτης. Marc.

2 Ἐπὶ Μανδραβούλου] Parœm. de his quæ vergunt εἰς τὸ χεῖρον. ὁ γὰρ Μανδράβουλος εὑρὼν ποτὲ θησαυρὸν ἐν Σάμῳ χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, καὶ τῷ γ' χαλκοῦν. Hujus meminit Plato Comic. ἐν Διῒ κακουμένῳ. Bourd.

1 Θη-

…βούλου χωρεῖ τὸ πρᾶγμα, καθ' …στην ὡς εἰπεῖν τὴν ἡμέραν ὑπο…σμικρυνόμενον, καὶ εἰς τοὐπίσω ἀ…ναποδίζον. ἠρέμα οὖν, ὥσπερ ἐν ἀ…μυδρῷ τῷ φωτὶ τότε πρῶτον διαβ…λέπων, ἀρχῇ καταμανθάνειν, ὡς αἱ μὲν …χρυσαῖ ἐκεῖναι ἐλπίδες, οὐδὲν ἀλλ', …φῦσαί τινες ἦσαν ἐπίχρυσοι. βα…ρεῖς δὲ, καὶ ἀληθεῖς, καὶ ἀπαραί…τητοι, καὶ συνεχεῖς οἱ πόνοι. τί…νες οὗτοι ἴσως ἐρήσῃ με. οὐχ ὁρῶ …γὰρ ὅ, τι τὸ ἐπίπονον ἐν ταῖς τοι…αύταις ξυνουσίαις ἐστὶν, οὐδ' ἐπινοῶ …ἅτινα ἔφησθα τὰ καματηρὰ, καὶ …ἀφόρητα. οὐκοῦν ἄκουσον ὦ γενναῖε, …μὴ εἰ κάματος ἔνεστιν ἐν τῷ πράγ…ματι μόνον ἐξετάζων, ἀλλὰ καὶ τὸ …αἰσχρὸν, καὶ ταπεινὸν, καὶ συνό…λως δουλοπρεπὲς, οὐκ ἐν παρέργῳ …τῆς ἀκροάσεως τιθέμενος. καὶ πρῶ…τόν γε μέμνησο μηκέτι ἐλεύθερον τὸ …ἀπ' ἐκείνου, μηδ' εὐπατρίδην σεαυτὸν …οἴεσθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, τὸ γένος, …τὴν ἐλευθερίαν, τοὺς προγόνους ἔ…ξω τοῦ οὐδοῦ καταλείψων ἴσθι, ἐπει…δὰν ἐπὶ τοιαύτην σαυτὸν λατρείαν …ἀπεμπολήσας, εἰσίῃς. οὐ γὰρ ἐθε…λήσει σοι ἡ ἐλευθερία ξυνεισελθεῖν, …ἐφ' οὕτως ἀγεννῆ πράγματα καὶ τα…πεινὰ εἰσιόντι. δοῦλος οὖν, εἰ καὶ …πάνυ ἀχθέσῃ τῷ ὀνόματι καὶ οὐχ …ἑνὸς ἀλλὰ πολλῶν δοῦλος ἀναγκαίως …ἔσῃ, καὶ [1] θητεύσεις κάτω νενευ…κὼς ἕωθεν ἐς ἑσπέραν, ἀεικελίῳ ἐ…πὶ μισθῷ. καὶ ἅτε δὴ μὴ ἐκ παί…δων τῇ δουλείᾳ ξυντραφεὶς, [2] ὀ…ψιμαθήσας δὲ, καὶ πόρρω που τῆς ἡ…λικίας παιδευόμενος πρὸς αὐτῆς, …πάνυ εὐδόκιμος ἔσῃ, οὐδὲ πολλοῦ

Mandrabuli in morem res procedit, quotidie, ut ita dixerim, in deterius ruens, ac retrò labens. Vnde paulatim, velut in luce dubia, tum demum diſpiciens, intelligere incipis, aureas illas ſpes, nihil aliud fuiſſe quàm inauratas quaſdam ampullas: labores autem eſſe graves, veros, inevitabiles, atque aſſiduos. Quinam hi ſint forſan me rogabis: neque enim video quid in hac conſuetudine ſit adeò moleſtum, neque intelligo iſta quæ commemoras gravia, & intolerabilia. Audi igitur vir generoſe, non inſitne huic rei moleſtia ſolùm inquirens, ſed fœditatem, vilitatem, atque omnino ſervilitatem quam ineſſe dicam, non negligens. Principiò memineris ex eo tempore non amplius liberum atque ingenuum te putare, hæc enim omnia, genus, libertatem, progenitores extra limen relicturum te ſcias, quum in hujuſmodi ſervitutem temetipſum addicens, ingredieris. Siquidem libertas tibi comes ire nolet, rem tam ignobilem, humilemque ſubeunti. Servus itaque, etſi nomine ipſo graviter offenderis, non unius, ſed multorum neceſſariò ſervus eris: & capite obſtipo à diluculo ad veſperam, idque vili mercede, operam navabis. Adde quod non admodum probaberis, neque magni fies ab hero, ut qui ad ſervitium à puero non fueris inſtitutus, ſed ſerò didiceris, & ætate multum aliena

1 Θητεύσεις] Homerica dictio, ut illud ſequens ἀεικελίῳ ἐπὶ μισθῷ. Bourd.
2 Ὀψιμαθήσας] Sibi ipſi Interpres dum ſubjungit καὶ πόρρω τοῦ τῆς ἡλικίας παιδευόμενος. Caſaub. ad Char. Theoph. *Idem.*

1 Δια-

ἄξιος τῷ δεσπότῃ. [1] διαφθείρει γάρ σε ἡ μνήμη τῆς ἐλευθερίας ὑπιοῦσα, καὶ ἀποσκιρτᾶν ἐνίοτε ποιεῖ, καὶ δι' αὐτὸ ἐν τῇ δουλείᾳ πονήρως ἀπαλλάττειν. πλὴν εἰ μὴ ἀποχρῇ σοι, πρὸς ἐλευθερίαν νομίζεις τὸ μὴ Πυρρίου, μηδὲ Ζωπυρίωνος υἱὸν εἶναι, μηδ' ὥσπερ τις Βιθυνὸς ὑπὸ μεγαλοφώνῳ τῷ κήρυκι ἀπημπολῆσθαι, ἀλλ' ὁπόταν ὦ βέλτιστε, τῆς νουμηνίας ἐπιστάσης, ἀναμιχθεὶς τῷ Πυρρίᾳ, καὶ τῷ Ζωπυρίωνι, προτείνῃς τὴν χεῖρα ὁμοίως τοῖς αὐτοῖς οἰκέταις, καὶ λάβῃς ἐκεῖνο ὅ, τι δήποτε ἦν τὸ διδόμενον, τοῦτο ἡ πρᾶσις ἐστί. κήρυκος γὰρ οὐκ ἔδει ἐπ' ἄνδρα ἑαυτὸν ἀποκηρύξαντα, καὶ μακρῷ χρόνῳ μνηστευσάμενον ἑαυτῷ τὸν δεσπότην. εἶτ' ὦ κάθαρμα, φαίην ἂν καὶ μάλιστα πρὸς τὸν φιλοσοφεῖν φάσκοντα, εἰ μέν σε τις ἢ πλέοντα καταποντιστὴς συλλαβὼν, ἢ λῃστὴς ἀπεδίδοτο, ᾤκτειρες ἂν σεαυτὸν, ὡς παρὰ τὴν ἀξίαν δυστυχοῦντα. ἢ εἴ τις σου συλλαβόμενος, ἦγε δοῦλον εἶναι λέγων, ἐβόας ἂν τοὺς νόμους, καὶ δεινὰ ἐποίεις, καὶ ἠγανάκτεις, καὶ ὦ γῆ, καὶ θεοὶ, μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἐκεκράγεις ἄν. σεαυτὸν δὲ, ὀλίγων ἕνεκα ὀβολῶν ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας, ὅτε καὶ εἰ φύσει δοῦλος ἦσθα, καιρὸς ἦν πρὸς ἐλευθερίαν ἤδη ὁρᾶν, αὐτῇ ἀρετῇ καὶ σοφίᾳ φέρων ἀπημπόληκας, οὐδὲ τοὺς πολλοὺς ἐκείνους λόγους αἰδεσθεὶς, οὓς ὁ καλὸς Πλάτων, ἢ ὁ Χρύσιππος, ἢ Ἀριστοτέλης διεξεληλύθασι, τὸ μὲν ἐλευθέριον ἐπαινοῦντες, τὸ δουλοπρεπὲς δὲ διαβάλλοντες. καὶ οὐκ αἰσχύνῃ κόλαξιν ἀνθρώ-

na ad id erudiri cœperis. Excruciat autem te ſubiens libertatis memoria, facitque ut interdum relucteris, & ob id ſervitus tibi moleſtior accidat. Niſi ad libertatem tibi ſufficere putas, quod non Pyrrhiæ, nec Zopyrionis ſis filius, nec, uti Bithynicum aliquod mancipium, à præcone vociferante divenditus. Atqui vir optime, quum inſtante novilunio Pyrrhiæ & Zopyrioni commixtus, manum itidem ut alii famuli porrigis, capiſque quodcunque illud eſt tandem quod datur, hæc eſt venditio. Nam præcone nihil opus erat ad hominem qui ſui fuerit præco, multoque tempore ipſe ſibi dominum ambiverit. Age ſceleſte, libenter dicam, in eum præcipuè qui ſeſe philoſophum eſſe dicit, ſiquis te pirata captum inter navigandum, aut prædo in ſervitutem tradidiſſet, te ipſum deplorares, ut qui indignam fortunæ injuriam patereris: aut ſiquis manu injecta te duceret, ſervum eſſe aſſerens, leges inclamares, graviter ferres, atque indignareris: & ô terra, ô Dii, magno clamore vociferareris. Nunc verò, ipſe te ob paucos obolos, id ætatis in qua, etiamſi ſervus natus eſſes, tamen tempeſtivum fuiſſet jam ad libertatem reſpicere, cum ipſa virtute ac ſapientia adductum vendidiſti, nihil illa reveritus quæ permulta ab egregio Platone, Chryſippo, Ariſtotele diſſeruntur, quum libertatem laudant, ſervitutem damnant. Nec pudet te cum hominibus aſ-

1 Διαφθείρει] Recordatio antiquæ libertatis ſervos excruciat, qualia narrantur de elephantis qui nocte ſervitutem ſuam lugent. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οις, καὶ [1] ἀγοραίοις, καὶ βωμο- χοις ἀντεξεταζόμενος, καὶ ἐν το- ύτῳ [2] πλήθει Ῥωμαϊκῶν μόνος ενίζων [3] τῷ τρίβωνι, καὶ πονη- ῶς τὴν Ῥωμαίων φωνὴν βαρβαρί- ων, εἶτα δειπνῶν δεῖπνα θορυβώδη, καὶ ολυάνθρωπα, [4] συγκλύδων τινῶν, ὶ τῶν πλείστων μοχθηρῶν. καὶ ἐν ὐτοῖς ἐπαινεῖς φορτικῶς, καὶ πί- ις πέρα τοῦ μετρίως ἔχοντος, ἕω- ν τε [5] ὑπὸ κώδωνι ἐξαναστὰς, ποσεισάμενος τοῦ ὕπνου τὸ ἥδιστον, μπεριθεὶς ἄνω, καὶ κάτω, [6] ἔτι χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκε- οῖν. οὕτως ἀπορία μέν σε θέρμων χεν, ἢ τῶν ἀγρίων λαχάνων, ἐπέ- πον δὲ καὶ αἱ κρῆναι ῥέουσαι τοῦ ψυ- ροῦ ὕδατος, ὡς ἐπὶ ταῦτά σε π' ἀμηχανίας ἐλθεῖν; ἀλλὰ δῆλον ς οὐχ ὕδατος, οὐδὲ θέρμων, ἀλ- ὰ πεμμάτων, καὶ ὄψων, καὶ οἴνου θοσμίου ἐπιθυμῶν, ἑάλως, κα- άπερ ὁ λάβραξ, αὐτὸν μάλα δι- αίως τὸν ὀρεγόμενον τούτων λαιμὸν διαπαρείς. παρὰ πόδας τοιγαροῦν λιχνείας ταύτης τἀπίχειρα. καὶ άπερ οἱ πίθηκοι, κλοιῷ δεθεὶς τὸν άχηλον, ἄλλοις μὲν, γέλωτα πα- έχεις. σαυτῷ δὲ, δοκεῖς τρυφᾶν, ι ἔστι σοι τῶν ἰσχάδων ἀφθόνως ἐν- ραγεῖν. ἡ δ' ἐλευθερία, καὶ τὸ γενὲς, αὐτοῖς φυλέταις καὶ φρά- ρσι, φροῦδα πάντα, καὶ οὐδὲ μνή- η τις αὐτῶν. καὶ ἀγαπητὸν εἰ μό-

aſſentatoribus, mercenariis, & ſcurris ex æquo æſtimari, & in tanta Romanorum turba ſolum peregrino in pallio verſari, & malè linguam Romanam pronunciare, præterea tumultuoſa convivia agitare, magna hominum copia, convenarum quorundam, ac plurimorum improborum conferta. Inter quæ laudas odioſè, bibíſque præter modum: deinde manè ad tintinabulum expergefactus, diſcuſſa ſomni parte dulciſſima, unà ſurſum ac deorſum circumcurſas, heſterno luto tibiis etiamdum adhærente. An uſque adeò lupinorum, aut agreſtium olerum tenuit te penuria, & frigida manantes aqua fontes defecerunt, ut per deſperationem ad iſta devenires? At palam eſt te, non aquæ, non lupini, ſed bellariorum & opſoniorum, ac vini fragrantis cupiditate captum fuiſſe quemadmodum lupus ille piſcis, tuoque merito eveniſſe, ut avidas illas fauces hamus transfixerit. Itaque præſtò ſunt hujus intemperantiæ præmia: & perinde atque ſimiæ, à trunco revinctus collo: aliis quidem riſui es: tibi verò deliciis affluere videris, cui liceat affatim expleri caricis. Cæterùm libertas, ingenuitas, cum gentilibus, c tribulibus evanida ſunt omnia, nullaque rerum iſtarum meoria. Ac ferendum foret, ſi res iſta cum turpitudine ſolùm con-

1 Ἀγοραίοις καὶ βωμολόχοις] Hæc verba ſæpiſſimè ſolet conjungere, poſteus alibi interpretor, prius Heſych. verbo ἀγοραίου τέχνῃ. Bourd.
2 Πλήθει Ῥωμαϊκῶν] Angl. πλήθει ἀστεϊκῷ. Idem.
3 Τῷ τρίβωνι] Angl. τῷ πώγωνι. Idem.
4 Συγκλύδων] Συμμίκτων καὶ ἐπηλύδων. Sic ad oram Angl. Cod. *Idem.*
5 Ὑπὸ κώδωνι] Sic in fine hujus Dialogi. ὁ κώδων ἔχησε. Caſaub. ad Suet. ug. *Idem.*
6 Ἔτι τὸν χθιζὸν πηλὸν ἔχων ἐπὶ τοῖν σκελοῖν] Hoc eo pertinet, quòd nulla Roanis feminalia. Dixi ad Propertii Eleg. III. lib. III. *Marc.*

 1 Νεοττὸς

νον τὸ αἰσχρὸν προσῆν τῷ πράγματι, δοῦλον ἀντ' ἐλευθέρου δοκεῖν, οἱ δὲ πόνοι μὴ κατὰ τοὺς πάνυ τούτους οἰκέτας. ἀλλ' ὅρα εἰ μετριώτερά σοι προστέτακται τῶν Δρόμωνι καὶ Τιβείῳ προστεταγμένων. ὧν μὲν γὰρ ἕνεκα τῶν μαθημάτων ἐπιθυμεῖν φήσας παρείληφέ σε, ὀλίγον αὐτῷ μέλει. τί γὰρ κοινόν φασι λύρᾳ, καὶ ὄνῳ; πάνυ γοῦν οὐχ ὁρᾷς; ἐκτετήκασι τῷ πόθῳ τῆς Ὁμήρου σοφίας, ἢ τῆς Δημοσθένους δεινότητος, ἢ τῆς Πλάτωνος μεγαλοφροσύνης. ὧν ἤν τις ἐκ τῆς ψυχῆς ἀφέλῃ τὸ χρυσίον, καὶ τὸ ἀργύριον, καὶ τὰς περὶ τούτων φροντίδας, τὸ καταλειπόμενόν ἐστι τῦφος, καὶ μαλακία, καὶ ἡδυπάθεια, καὶ ἀσέλγεια, καὶ ὕβρις, καὶ ἀπαιδευσία. δεῖται δή σου ἐπ' ἐκεῖνα μὲν, οὐδαμῶς. ἐπεὶ δὲ πώγωνα ἔχεις βαθὺν, καὶ σεμνός τις εἶ τὴν πρόσοψιν καὶ ἱμάτιον ἑλληνικὸν εὐσταλῶς περιβέβλησαι, καὶ πάντες ἴσασί σε γραμματικὸν, ἢ ῥήτορα, ἢ φιλόσοφον, καλὸν αὐτῷ δοκεῖ ἀναμεμίχθαι καὶ τοιοῦτόν τινα τοῖς προϊοῦσι, καὶ προπομπεύουσιν αὐτοῦ. δόξει γὰρ ἐκ τούτου καὶ φιλομαθὴς τῶν ἑλληνικῶν μαθημάτων, καὶ ὅλως, περὶ παιδείαν φιλόκαλος. ὥστε κινδυνεύεις ὦ γενναῖε, ἀντὶ τῶν θαυμαστῶν λόγων, τὸν πώγωνα καὶ τὸν τρίβωνα μεμισθωκέναι. χρὴ οὖν σε ἀεὶ σὺν αὐτῷ ὁρᾶσθαι, καὶ μηδέ ποτε ἀπολείπεσθαι, ἀλλ' ἕωθεν ἐξαναστάντα, παρέχειν σεαυτὸν ὀφθησόμενον ἐν τῇ θεραπείᾳ, καὶ μὴ λιπεῖν τὴν τάξιν. ὁ δ' ἐπιβάλλων ἐνίοτέ σοι τὴν χεῖρα, ὅ, τι ἂν τύχοι, ληρεῖ, τοῖς ἐντυγχάνουσιν. ἐπιδεικνύμενος ὡς οὐδ' ὁδῷ βαδίζων, ἀμελής ἐστι τῶν μουσῶν, ἀλλ' εἰς καλὸν τὴν ἐν τῷ

conjuncta eſſet, quod è libero ſervus videaris: non labores etiam accederent cum illa famulorum colluvie communes. Sed vide num quæ tibi imperantur leviora ſint his quæ Dromoni aut Tibio mandantur. Nam doctrinæ, cujus cupiditate ſimularat te in familiam ſuam recepiſſe ſeſe, exigua ipſi cura eſt. Quid enim, ut ajunt, aſino cum lyra eſt commercii? Annon vides ut macerentur deſiderio vel Homericæ ſapientiæ, vel Demoſthenicæ vehementiæ, vel Platonicæ ſublimitatis? quorum ex animis ſiquis aurum, argentum, atque harum rerum curas tollat, nihil fuerit reliquum præter faſtum, mollitiem, laſciviam, luxum, ferocitatem, & imperitiam. Atque ad iſta nihil prorſum opus te. Verùm quoniam promiſſam habes barbam, & vultu gravitatem præ te fers, atque Græcanico pallio decenter amictus es, noruntque omnes te grammaticum eſſe vel rhetorem, vel philoſophum, pulchrum ille ſibi putat, ut hujuſmodi quiſpiam ſuorum anteambulonum pompæ permiſceatur. Futurum enim hac re, ut Græcanicarum diſciplinarum ſtudioſus, & omnino in eruditione elegans putetur. Itaque vir egregie, in periculum venis, ne non admirandas illas artes, ſed barbam & pallium mercede locaveris. Proinde ut perpetuò apud illum conſpiciaris oportet, nec abſis unquam, ſed diluculo excitatus in famulitio temet conſpiciendum prebeas, nec ordinem deſeras. Porrò ille nonnunquam injecta tibi manu, quicquid in mentem inciderit, de eo tecum nugatur, obviis oſtentans, quàm ne per viam quidem ingrediens, incurius ſit literarum, ſed otium quod ſup-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

περιπατῶ διαλύεται χολὴν, σὺ
ἄθλιος, τὰ μὲν, παραδραμὼν,
δὲ, βάδην ἄναντα πολλὰ, καὶ
ίταντα, τοιαύτη γὰρ ὡς οἶσθα ἡ
όλις, περιελθὼν, ἱδρωκώς τε, καὶ
ὑσιῶς. κἀκεῖνος ἔνδον τινὶ τῶν φί-
ων, πρὸς ὃν ἦλθε διαλεγόμενος,
ιδ' ὅπου καθίζεις ἔχων, ὀρθὸς ὑπ'
πορίας ἀναγιγνώσκεις τὸ βιβλίον
ἐγχειρισάμενος. ἐπειδὰν δὲ ἄπι-
ν τε καὶ ἄποτον ἡ νὺξ καταλάβῃ,
σάμενος πονηρῶς ἄωρι, περὶ
ιτό που σχεδὸν τὸ μεσονύκτιον ἥκεις
ὶ τὸ δεῖπνον, οὐκ ἔθ' ὁμοίως ἔν-
ιος, οὐδὲ περίβλεπτος τοῖς πα-
ίσιν, ἀλλ' ἤν τις ἄλλος ἐπεισέλθῃ
λέστερος, ἐς τοὐπίσω σύ. καὶ οὕ-
ς ἐς τὴν ἀτιμοτάτην γωνίαν ἐξω-
εὶς, κατάκεισαι μάρτυς, μόνον
παραφερομένων τὰ ὀστᾶ, εἰ ἀ-
κοιτο μέχρι σοῦ, καθάπερ οἱ κύ-
περιεσθίων, ἢ τὸ σκληρὸν τῆς μα-
χης φύλλον, ᾧ τὰ ἄλλα συνει-
ίσιν, εἰ ὑπερφθαίη ὑπὸ τῶν προ-
κειμένων, ἄσμενος ὑπὸ λιμοῦ
αψόμενος. οὐ μὴν οὐδ' ἡ ἄλλη
ρις ἄπεστιν. ἀλλ' οὔτε ὠὸν ἔχεις
νος, οὐ γὰρ ἀναγκαῖόν ἐστι καὶ σὲ
αὐτῶν ἀεὶ τοῖς ξένοις, καὶ ἀγνώ-
ς ἀντιποιεῖσθαι. ἀγνωμοσύνη γὰρ
τοῦτό γε, οὔτε ἡ ὄρνις ὁμοία ταῖς
λαις, ἀλλὰ τῷ μὲν πλουσίῳ, πα-
ῖα, καὶ πιμελὴς, σοὶ δὲ, [1] νεοτ-
ς ἡμίτομος, ἢ φάττα τις ὑπό-
ληρος, ὕβρις ἄντικρυς, καὶ ἀ-
ία. πολλάκις δὲ ἢν ἐπιλίποι ἄλ-
τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος
ράμενος ὁ διάκονος τὰ σοὶ πα-
κείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέ-
ικεν, ὑποτονθορύσας. σὺ γὰρ ἡ-
τερος εἶ. τεμνομένου μὲν γὰρ ἐν τῷ

ſuppetit, ambulando in re honeſta collocet. At tu miſer nunc curſim, nunc gradatim, ſcanſim ſæpe & deſcenſim (nam ſcis hujuſmodi eſſe urbem) tum ſudas, tum anhelas. Eo interim domi cum amico quopiam ad quem acceſſit, confabulante, cùm tibi locus deſit ubi ſedeas, librum in manum ſumis, quem neſcius quid agas, ſtans legis. Poſtquam autem impaſtum, impotumque te nox occupavit, vix intempeſtivè lotus circa noctem ferè mediam, ad cœnam venis, non amplius pari in pretio habitus, neque conſpiciendus iis qui adſunt. Verùm ſiquis recentior advenerit, tu poſt tergum rejiceris. Itaque in angulum aliquem abjectiſſimum retruſus, accumbis teſtis eorum quæ apponuntur; oſſa duntaxat, ſi ad te uſque pervenerint, more canum circumrodens: vel durum malvæ folium, quo reliqua involvunt, ſi faſtidiatur ab iis qui priori loco accumbunt, præ fame libenter accepturus. Neque verò deeſt aliud contumeliæ genus. Tu neque ovum ſolus habes. Neque enim convenit ut eadem requiras quæ hoſpitibus atque ignotis miniſtrantur, ſiquidem hæc tua inſcitia eſt. Nec ſimilis aliis tibi apponitur avis: verùm diviti illi pinguis & ſucculenta: tibi verò dimidiatus pullus, ſubduruſve aliquis palumbus, in manifeſtam contumeliam, & ludibrium. Sæpe etiam, ſiquanda deſit alii, repente miniſter te

æſente tollens ea quæ tibi erant appoſita, ei apponit: illud tibi aurem immurmurans: tu profectò noſter es. Et quum vel fœta ſus

[1] Νεοττὸς ἡμίτομος] Omnia hujus paginæ reperiuntur in Lapith. *Bourd.*

μέσῳ ἢ συὸς ὑπογαστρίου, ἢ ἐλάφου, χρὴ ἐκ παντὸς ἢ τὸν διανέμοντα ἵλεων ἔχειν, ἢ τὴν Προμηθέως μερίδα φέρεσθαι, ὀστᾶ κεκαλυμμένα τῇ πιμελῇ. τὸ γὰρ τῷ μὲν ὑπὲρ σὲ τὴν λοπάδα παρεστάναι, ἔστ' ἂν ἀπαγορεύσῃ ἐμφορούμενος, σὲ δ' οὕτω ταχέως παραδραμεῖν, τίνι φορητὸν ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, κἂν ὁπόσην αἱ ἔλαφοι τὴν χολὴν ἔχοντι; καίτοι οὐδέπω ἐκεῖνο ἔφην, ὅτι τῶν ἄλλων ἥδιστόν τε καὶ παλαιότατον οἶνον πινόντων, μόνος σὺ πονηρόν τινα καὶ παχὺν πίνεις, [1] θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ, ἢ χρυσῷ πίνειν, ὡς μὴ ἐλεγχθείης ἀπὸ τοῦ χρώματος, οὕτως ἄτιμος ὢν ξυμπότης. καὶ εἴθε γε κἂν ἐκείνου ἐς κόρον ἦν πιεῖν. νῦν δὲ πολλάκις αἰτήσαντος, ὁ παῖς οὐδ' ἀΐοντι ἔοικεν. ἀνιᾷ δή σε πολλὰ, καὶ ἀθρόα, καὶ σχεδὸν τὰ πάντα, καὶ μάλιστα ὅταν σε παρευδοκιμῇ κίναιδός τις, ἢ ὀρχηστοδιδάσκαλος, ἢ ἰωνικὰ ξυνείρων, ἀλεξανδρεωτικὸς ἀνθρωπίσκος. τοῖς μὲν γὰρ τὰ ἐρωτικὰ ταῦτα διακονουμένοις, καὶ γραμματίδια ὑπὸ κόλπου διακομίζουσι, πόθεν σύ γ' ἰσότιμος κατακείμενος; τοιγαροῦν ἐν μυχῷ τοῦ συμποσίου, καὶ ὑπ' αἰδοῦς καταδεδυκὼς, στένεις ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ σεαυτὸν οἰκτείρεις, καὶ αἰτιᾷ τὴν τύχην, οὐδ' ὀλίγα σοι τῶν χαρίτων ἐπιψεκάσασαν. ἡδέως δ' ἂν μοι δοκῇς καὶ ποιητὴς γενέσθαι τῶν ἐρωτι-

ſus media ſecatur, vel cervus: aut diſtributorem tibi modis omnibus propitium habeas oportet, aut Promethei partem feras, oſſa nimirum adipe obducta. Nam quod ei qui ſupra te accumbit, patina ſinitur aſtare, quoad ſatiatus repudiet, te contrà tam celeriter prætercurrat, quis ferat, qui modò ſit ingenuus, cuique quantum cervis inſit bilis? Atque illud equidem nondum dixi, quòd reliquis ſuaviſſimum ac vetuſtiſſimum vinum bibentibus, tu ſolus malum quoddam & craſſum bibis: ſemper curans ut in argento vel auro bibas, ne color arguat, te uſque adeò neglectum eſſe convivam. Atque utinam ex eo ad ſatietatem bibere liceret. At nunc ubi crebro popoſceris, miniſter audiſſe diſſimulat. Adde quod multa confertim, imò fere omnia te diſcruciant: maximè quum tibi cinædus aliquis antefertur, aut choreæ ducendæ præceptor, aut qui jocos Ionicos contexit Alexandrinus quiſpiam homunculus. Nam qui ſperes tu ut in accubitu æqueris iis qui amatoria ſubminiſtrant, quique in ſinu literulas geſtant? Proinde in aliquo convivii latibulo præ pudore abſtruſus, ſuſpiras ut conſentaneum eſt, teque ipſum deploras, tuamque fortunam incuſas: quæ tibi ne gratiarum quidem guttulam aſperſerit. Ac prorſus ita vidêris affectus, ut optes poëta fieri ut amatorias can-

1 Θεραπεύων ἀεὶ ἐν ἀργύρῳ ἢ χρυσῷ πίνων] Legendum eſt χρυσῷ πίνειν, ut bene ad θεραπεύων referatur. Cæterum ex hoc Luciani loco colligitur jam eo tempore vitrum fuiſſe in uſu vel cryſtallum, ſed credo potius vitrum: nam cryſtallina pocula pretioſiora erant, quam ut Græculis dari ſolerent, aurum & argentum enim vilius. Ergo ut non biberent vitro tranſparente, in quo illaudati vini color deprehendebatur, cura iis erat adhibenda, ut biberent auro vel argento. Sed an illud vitrum foſſile fuerit, de quo Herodotus lib. 3. an vero igne elaboratum, ut apud nos, dubium. *Palm.*

ῶν ᾀσμάτων, ἢ κἂν ἄλλου ποιή-
ωτος, δύνασθαι ᾄδειν ἀξίως. ὁ-
ᾶς γὰρ οἱ τὸ προτιμᾶσθαι, καὶ εὐ-
οκιμεῖν ἐστιν. ὑποσταίης δ' ἂν εἰ
αὶ μάγον, ἢ μάντιν ὑποκρίνασθαι
έοι, τῶν κλήρους πολυταλάντους, καὶ
ρχὰς, καὶ ἀθρόους τοὺς πλούτους ὑ-
ισχνουμένων. καὶ γὰρ αὖ καὶ τούτους
ρᾷς εὖ φερομένους ἐν ταῖς φιλίαις,
αὶ πολλῶν ἀξιουμένους. κἂν ἕν τι
ῶν τούτων, ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς
ὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης.
λλ' οὐδὲ πρὸς ταῦτα ὁ κακοδαίμων
ιθανὸς εἶ. τοιγαροῦν ἀνάγκη μειοῦ-
θαι, καὶ σιωπῇ ἀνέχεσθαι, ὑποτιμώ-
ονται, καὶ ἀμελούμενον. ἢν μὲν γὰρ
κατείπῃ σοῦ τις ψίθυρος οἰκέτης,
ς μόνος οὐκ ἐπῄνεσας τὸν τῆς δε-
σποίνης παιδίσκον ὀρχούμενον, ἢ κι-
θαρίζοντα, κίνδυνος οὐ μικρὸς ἐκ
τοῦ πράγματος. [1] χρὴ οὖν χερσαίου
βατράχου δίκην διψῶντα, κεκρα-
γέναι, ὡς ἐπίσημος ἔσῃ ἐν τοῖς ἐ-
παινοῦσι, καὶ κορυφαῖος, ἐπιμε-
λούμενον. πολλάκις δὲ καὶ τῶν ἄλ-
ων σιωπησάντων, αὐτὸν ἐπειπεῖν,
σκεμμένον τινὰ ἔπαινον, πολλὴν
τὴν κολακείαν ἐμφανίζοντα. τὸ μὲν
γὰρ λιμῷ ξυνόντα, καὶ νὴ Δία γε
διψῶντα, μύρῳ χρίεσθαι, καὶ στε-
φανοῦσθαι τὴν κεφαλὴν, ἠρέμα καὶ
γελοῖον. ἔοικας γὰρ τότε [2] στήλῃ
ἑώλου τινὸς νεκροῦ, ἄγοντος ἐναγί-
σματα. καὶ γὰρ ἐκείνου καταχέαν-

cantiones conſcribas, ſin minùs ab aliis conſcriptas, dignè canere poſſis. Vides enim qua in re ſitum ſit ut quis præferatur, ac probetur. Quin & illud ferre queas, ut magi quoque aut arioli perſonam, ſi neceſſe ſit, induas, ex horum genere qui amplas hæreditates, qui imperia, qui cumulatas opes pollicentur: quandoquidem hos quoque vides à divitibus valdè amari plurimique fieri. Eoque vel unum quodlibet horum fieri percupias, ne rejiculus & inutilis fias. Atqui tu infœlix, neque ad iſta es docilis. Quare neceſſe eſt ut te ſubmittas, tacituſque clam apud te plorando feras te negligi. Etenim ſi te famulus aliquis ſuſurro deferat, qui ſolus omnium non laudaveris heræ puerum ſaltantem, aut cithara canentem, iſta ſcilicet ex re non leve diſcrimen impendet. Oportet igitur ut ranæ terreſtris in morem ſitiens vocifereris, atque operam des, ut inter laudantes ſis inſignis & præcipuus. Quin ſæpiculè, ſilentibus reliquis, tibi proviſa quæpiam laus eſt proferenda, quæ multam commonſtret aſſentationem. Nam te eſurientem & ſitientem unguento collini, & capite geſtare coronam, aliquantulum eſt ridiculum. Tunc enim ſimilis es columnæ obſoloeti cadaveris, libamina ducentis. Nam ei infuſo unguento,

1 Χρὴ οὖν χερσαίου βατράχου δίκην διψῶντα κεκραγέναι] Videtur Lucianus buti voce χερσαίου βατράχου hoc loco, & per id nomen φρῦνον intellexiſſe, hoc ſt, *rubetam*, quod animal contentiſſime clamat. Nam ranæ terreſtres, quæ in egetibus & paſſim inveniuntur, nullam emittunt vocem, clamant tantum eæ, uæ in paludibus & aquis degunt, imo proprie non clamant: nam vox, quam mittunt, non concipitur in pectore, ſed in ore admiſſa aqua, ut notat Plinius ib. XI. cap. 37 & 51. Ergo proculdubio Lucianus per χερσαίου βατράχου rubetam ntellexit. *Palm.*

2 Στήλῃ ἑώλου τινὸς νεκροῦ] Proverb. & alibi. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τες μύρον, καὶ τὸν στέφανον ἐπιθέντες, αὐτοὶ πίνουσι, καὶ εὐωχοῦνται τὰ παρεσκευασμένα. [1] Ἢν μὲν γὰρ καὶ ζηλότυπός τις ᾖ, καὶ παῖδες εὔμορφοι ὦσιν, ἢ νέα γυνὴ, καὶ σὺ μὴ παντελῶς πόῤῥω Ἀφροδίτης καὶ Χαρίτων ἦς, οὐκ ἐν εἰρήνῃ τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ὁ κίνδυνος εὐκαταφρόνητος. ὦτα γὰρ καὶ [2] ὀφθαλμοὶ βασιλέως πολλοὶ, οὐ μόνον τἀληθῆ ὁρῶντες, ἀλλ' ἀεί τι καὶ προσεπιμετροῦντες, ὡς μὴ νυστάζειν δοκοῖεν. δεῖ οὖν ὥσπερ ἐν τοῖς περσικοῖς δείπνοις κάτω νεύοντα, κατακεῖσθαι· δεδιότα μή τις εὐνοῦχός σε ἴδῃ προσβλέψαντα μιᾷ τῶν παλλακίδων, ἐπεὶ ἄλλος γε εὐνοῦχος ἐντεταμένον πάλαι τὸ τόξον ἔχων, ἃ μὴ θέμις ὁρῶντα, [3] διαπείρας τῷ οἰστῷ μεταξὺ πίνοντος, τὴν γνάθον. εἶτ' ἀπελθὼν τοῦ δείπνου, μικρόν τι κατέδαρθες. ὑπὸ δ' ᾠδὴν ἀλεκτρυόνων ἀνεγρόμενος, ὦ δείλαιος ἐγὼ φῂς, καὶ ἄθλιος, οἵας τὰς πάλαι διατριβὰς ἀπολιπὼν, καὶ ἑταίρους, καὶ βίον ἀπράγμονα, καὶ ὕπνον μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ, καὶ περιπάτους ἐλευθέρους, εἰς οἷον βάραθρον φέρων ἑαυτὸν ἐνσέσεικα. τίνος ἕνεκα

to, & impoſita corona, bibunt ipſi, eduntque apparatas epulas. Porrò ſi zelotypus fuerit herus, eique ſint formoſi pueri, vel uxor juvenis, & tu non omnino ſis à Venere & Gratiis alienus, non eſt tuta pax, nec periculum contemnendum. Aures enim & oculi regis multi ſunt, qui non ſolùm vera vident, ſed ſemper aliquid addunt, ne connivere videantur. Quamobrem vultu demiſſo, quemadmodum in Perſicis conviviis, tibi eſt accumbendum, verito nequis eunuchus videat te oculos in concubinam aliquam conjicientem: moxque alter eunuchus, cui jamdudum arcus in manu tenſus eſt, qui videris quæ videre nefas, inter bibendum malam jaculo transfigat. Iam peracto convivio ubi paululum dormieris, ſub galli cantum expergefactus, O me miſerum, inquis, ô infortunatum, cujuſmodi priſtinos convictus & amicos reliqui, & vitam tranquillam, ſomnumque ad cupiditatem dimenſum, ac liberas deambulationes, in quale barathrum memet incuſſi? Quorſum

1 Ἢν μὲν γὰρ καὶ ζελότυπός τις ᾖ] Ἢν μὲν γοῦν. Marc.

2 Ὀφθαλμοὶ βασιλέως] Qui Sycophantæ, Eunuchi, dico alibi, & patet lineis ſeq. repetit ea in Dialogo adverſus Indoctum. *Bourd.* Facete ludit in homonymia vocis βασιλεὺς. Nam Romæ reges appellabantur ii, qui convivia præbebant clientibus ſuis, ex Iuvenali & Martiale notum: regum autem (ut notum eſt) miniſtri dicuntur βασιλέως ὀφθαλμοὶ, in quo luſit cum multo riſu Ariſtophanes in Acharnis. *Palm.*

3 Διαπείρας τῷ οἰστῷ] Διαπείρει ἂν τ. ὀ. Atque hic κίνδυνος de quo ante dixit. *Marc.* De hoc Perſarum more tyrannico prorſus & minime συμποτικῷ nihil memini me legiſſe, & quis credat Perſarum reges vel proceres voluiſſe ſua convivia ſanguine humano pollui, & funeribus inquinari? & omnem convivandi lætitiam extingui mortis cogitatione & metu? id certe nec credo nec credibile eſt. Ideo allegorico ſenſu debet intelligi τὸ οἰστὸν. Nimirum acutiſſimum telum eſt calumnia, quam in convivam immoderatum vibrabat Eunuchus ille, inſuſurrando regis auribus & ejus zelotypum animum irritando. Sic ego intelligo, alius forte aliter. *Palm.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θεοὶ, ἢ τίς ὁ λαμπρὸς μισθὸς οὗ-
ς ἐστιν; οὐ γὰρ καὶ ἄλλως μοι
λείω τούτων ἐκπορίζειν δυνατὸν
, καὶ προσῆν τὸ ἐλεύθερον, καὶ
πάντα ἐπ' ἐξουσίας. νῦν δὲ τὸ
λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς, ἄνω
ἢ κάτω περισύρομαι, τὸ πάντων
κτιστον, οὐδ' εὐδοκιμεῖν εἰδὼς,
δὲ κεχαρισμένος εἶναι δυνάμε-
ος. ἰδιώτης γὰρ ἔγωγε τῶν τοιούτων,
ἢ ἄτεχνος, καὶ μάλιστα παραβα-
ελλόμενος ἀνδράσι, τέχνην τὸ
ρᾶγμα πεποιημένοις. ὡς δὲ, καὶ
χάριστός εἰμι καὶ ἥκιστα συμποτι-
ὸς, οὐδ' ὅσον γέλωτα ποιῆσαι δυ-
μενος. συνίημι δὲ ὡς καὶ ἐνοχλῶ
ολλάκις βλεπόμενος, καὶ μά-
ιστ' ὅταν ἡδίων αὐτὸς αὐτοῦ εἶναι
λῃ. σκυθρωπὸς γὰρ αὐτῷ δοκῶ.
ὶ ὅλως, οὐκ ἔχω ὅπως ἁρμόσο-
μαι πρὸς αὐτόν. ἢν μὲν γὰρ ἐπὶ
σεμνοῦ φυλάττω ἐμαυτὸν, ἀηδὴς
δόξα, καὶ μονονουχὶ φευκτέος.
ὶ δὲ μειδιάσω, καὶ ῥυθμίσω τὸ
ρόσωπον εἰς τὸ ἥδιστον, κατεφρό-
σεν εὐθὺς καὶ διέπτυσε. καὶ τὸ
ρᾶγμα ὅμοιόν μοι δοκεῖ, ὥσπερ
εἴ τις κωμῳδίαν ὑποκρίναιτο,
ραγικὸν προσωπεῖον περικείμενος.
ὸ δ' ὅλον, τίνα ἄλλον ὁ μάταιος
μαυτῷ βιώσομαι βίον, τὸν παρόν-
α τοῦτον ἄλλῳ βεβιωκώς; ἔτι σοῦ
αῦτα διαλογιζομένου, ὁ κώδων ἤχη-
ε. καὶ χρὴ τῶν ὁμοίων ἔχεσθαι,
αὶ περινοστεῖν, καὶ ἑστάναι, ὑπα-
λείψαντά γε πρότερον τοὺς βουβῶ-
ας, καὶ τὰς ἰγνύας, εἰ θέλεις
διαρκέσαι πρὸς τὸν ἆθλον. εἶτα
εῖπνον ὅμοιον, καὶ ἐς τὴν αὐτὴν

ſum Dii immortales? aut quàm ſplendidum eſt hoc premium? Non enim fieri poterat ut aliàs hiſce plures commoditates ſuppeterent: accedebat libertas, omniaque pro arbitrio faciendi poteſtas. Nunc verò, quod ajunt [1] leo cordula vinctus, ſurſum ac deorſum circumferor. Quodque omnium eſt maximè deplorandum: nec efficere poſſum ut placeam, nec gratiam emereri queo: harum enim rerum rudis ſum, ac imperitus, maximè ſi cum illis comparer qui hæc velut artem profitentur. Proinde injucundus ſum, ac minimè conviviis aptus, quippe qui ne riſum quidem concitare norim. Quinimo ſæpe moleſtum illi eſſe conſpectum meum intelligo, ac in primis quum ipſe ſeipſo vult eſſe jucundior. Illi enim tetricus videor. In ſumma, nullo pacto ipſi accommodari poſſum. Etenim ſi meam gravitatem tuear, injucundus, ac propemodum fugiendus videor. Contrà ſi riſero vultumque quam poſſum, maximè ad hilaritatem compoſuero, contemnit ilico, & reſpuit. Idque perinde mihi videtur eſſe ac ſiquis in perſona tragica Comœdiam agat, Poſtremò quam tandem aliam vitam vivam mihi demens, poſteaquam alteri hanc vixi? Dum hæc tecum loqueris, ſonuit tintinabulum, tibique ad eadem eſt redeundum, obambulandum, ſtandum, ſed ceronate inunctis ante femoribus poplitibuſque, ſi modò velis par eſſe labori. Deinde convivium idem, & eadem apparatum hora:

[1] *Leo cordula vinctus*] Dicitur cum quis exiguo commodo detentus, apud auicos oſtentatur paſſim quod princeps tantum alat virum. *Cogn.*

ὥραν περιηγμένον. καίτοι τὰ τῆς διαίτης, πρὸς τὸν πάλαι βίον ἀντίστροφα. καὶ ἡ ἀγρυπνία δὲ, καὶ ὁ ἱδρὼς, καὶ ὁ κάματος, ἠρέμα ἤδη ὑπορύττουσιν ἢ φθόην, ἢ περιπνευμονίαν, ἢ κώλου ἄλγημα, ἢ τὴν καλὴν ποδάγραν ἀναπλάττοντες. ἀντέχεις δὲ ὅμως. καὶ πολλάκις κατακεῖσθαι δέον, οὐδὲ τοῦτο συγκεχώρηται. σκῆψις γὰρ ἡ νόσος, καὶ φυγὴ τῶν καθηκόντων ἔδοξεν. ὥστε ἐξ ἁπάντων ὠχρὸς ἀεὶ, καὶ ὅσον οὐδέπω τεθνηξομένῳ ἔοικας. καὶ τὰ μὲν ἐν τῇ πόλει, ταῦτα. ἢν δέ που καὶ ἀποδημῆσαι δέοι, τὰ μὲν ἄλλα ἐῶ. ὕοντος δὲ πολλάκις, ὕστατος ἐλθὼν, τοιοῦτο γάρ σοι ἀποκεκλήρωται, καὶ τὸ ζεῦγος περιμένεις, ἔστ' ἂν οὐκ ἔτ' οὔσης καταγωγῆς, τῷ μαγείρῳ σε, ἢ τῷ τῆς δεσποίνης κομμωτῇ, συμπαραβύσωσιν, οὐδὲ τῶν φρυγάνων δαψιλῶς ὑποβαλόντες. οὐκ ὀκνῶ δέ σοι καὶ διηγήσασθαι ὅ μοι Θεσμόπολις οὗτος ὁ στωϊκὸς διηγήσατο, ξυμβὰν αὐτῷ πάνυ γελοῖον. καὶ νὴ Δί' οὐκ ἀνέλπιστον, ὡς ἂν καὶ ἄλλῳ ταυτὸν συμβαίη. συνῆν μὲν γὰρ πλουσίᾳ τινὶ καὶ τρυφώσῃ γυναικὶ τῶν ἐπιφανῶν ἐν τῇ πόλει. δεῆσαν δὲ καὶ ἀποδημῆσαί ποτε, τὸ μὲν πρῶτον, ἐκεῖνο παθεῖν ἔφη γελοιότατον, συγκαθίζεσθαι παρ' αὐτῷ παραδεδόσθαι φιλοσόφῳ ὄντι, κίναιδόν τινα τῶν [1] πεπιττωμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸν πώγωνα περιεξυρημένων. διὰ τιμῆς δὲ αὐτὸν ἐκείνη ὡς τὸ εἰκὸς ἦγε, καὶ τοῦ-

ra: jamque vivendi ratio ſuperiori contraria. Tum vigiliæ, ſudor, defatigatio, paulatim quaſi ſuffoſſis cuniculis inducunt vel tabem, vel pulmonis inflammationem, aut colicum dolorem, aut egregiam illam podagram. Attamen reluctaris: ac ſæpe cùm tibi per valetudinem eſſet decunbendum, neque hoc conceditur: nam ſimulari morbus putatur, ut officia defugias. Itaque præter omnes perpetuò palles, & jam jam morituro ſimilis es. Et hactenus quidem de iis quæ in urbe ſunt ferenda. Quòd ſi quando ſit peregrinandum (ut ne interim referam alia incommoda) ſæpe fit ut pluvio cœlo, ubi poſtremus veneris (nam is locus tibi ſorte contigit) vehiculum opperiaris, donec nullo jam reliquo loco ubi diverſeris, prope coquum aut heræ comptorem te reclinent, ne ſtipulis quidem affatim ſubſtratis. Nec me piget tibi referre quod Theſmopolis ille Stoicus narravit ſibi accidiſſe, planè ridiculum illud, quod & ipſum alii cuivis accidere poſſe non deſperaveris. Convivebat enim cum opulenta quadam ac delicata muliere ex illuſtribus illis civibus. Cùm autem aliquando peregrè proficiſcendum eſſet, id primùm maximè ridiculum ſibi accidiſſe dixit, traditum fuiſſe, ſibi qui philoſophus eſſet, quendam cinædum picatis cruribus, deraſa barba, propè ſe collocandum: quem ut conjicio, illa ſecum honoris gratia ducebat. Nomen quo-

que

1 Πεπιττωμένων τὰ σκέλη] Athen. lib. 12. Alexis, ex quo Lucianus hoc loco ut patet poſtea.

Ὁρᾷς δὲ πιττοκοπούμενον τὶν ἢ
Ξυρημένον.

Dixi ad illud Petron. Salamandra. Sic in Demonacte, ubi peſſimè interpr. *qui crura totumque corpus unguento ſolebant perungere*, verte ut hic Eraſm. *Bourd.*

1 Xe-

γα δὲ τοῦ κιναίδου ἀπεμνημόνευε.
χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι. τοῦτο
νυν πρῶτον ἡλίκον, σκυθρωπῷ,
ι γέροντι ἀνδρὶ, καὶ πολιῷ τὸ
ειον, οἶσθα δὲ ὡς βαθὺν πώγωνα,
ι σεμνὸν ὁ Θεσμόπολις εἶχε,
ακαθέζεσθαι φύκος ἐντετριμμέ-
, καὶ ὑπογεγραμμένον τοὺς ὀφθαλ-
ὺς, καὶ διασεσαλευμένον τὸ βλέμ-
, καὶ τὸν τράχηλον ἐπικεκλασμέ-
. οὐ χελιδόνα μὰ Δί', ἀλλὰ γῦ-
 τινὰ περιτετιλμένον τοῦ πώγωνος
 πτερά. καὶ εἴ γε μὴ πολλὰ
ηθῆναι αὐτοῦ, καὶ τὸν κεκρύφαλον
οντα, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἂν συγκα-
ζεσθαι. τὰ δ' οὖν ἄλλα, παρ'
ὴν τὴν ὁδὸν μυρίας τὰς ἀηδίας
ασχέσθαι, ὑπᾴδοντος, καὶ τε-
τίζοντος. εἰ δὲ μὴ ἐπεῖχεν αὐτὸς,
ως ἂν καὶ ὀρχουμένου ἐπὶ τῆς ἀπήνης.
ερον δ' οὖν τι καὶ τοιοῦτον αὐτῷ
σταχθῆναι. καλέσασα γὰρ αὐτὸν
 γυνὴ, Θεσμόπολι φησὶν, [2] οὕ-
ως ὄναιο, χάριν οὐ μικρὰν αἰτού-
η, δὸς, μηδὲν ἀντειπὼν, μηδ' ὅ-
ως ἐπὶ πλεῖόν σου δεήσομαι περιμεί-
ς. τοῦ δὲ, ὅπερ εἰκὸς ἦν, ὑπο-
ομένου πάντα πράξειν, δέομαί σου
ῦτ' ἔφη, χρηστὸν ὁρῶσά σε, καὶ
πιμελῆ, καὶ φιλόστοργον τὴν κύνα
ὺ οἶσθα, τὴν μυρρίνην, ἀναλα-
ὼν ἐς τὸ ὄχημα, φύλαττέ μοι,
 ἐπιμελοῦ, ὅπως μηδενὸς ἐνδεὴς
ται. βαρύνεται γὰρ ἡ ἀθλία τὴν
αστέρα. καὶ σχεδὸν ὡς ἐπίτεξ ἐστίν.
ι δὲ κατάρατοι οὗτοι, καὶ ἀπειθεῖς
κέται, οὐχ ὅπως ἐκείνης, ἀλλ' οὐδ'
μοῦ αὐτῆς πολὺν ποιοῦνται λόγον ἐν
αῖς ὁδοῖς. μὴ τοίνυν τι σμικρὸν

que cinædi commemorabat: ajebat enim Chelidonium appellari. Hoc utique primum cujuſmodi fuit, juxta virum tetricum, & ſenem, canoque mento (ſcis autem quàm profundam & venerabilem barbam habuerit Theſmopolis) aſſidere hominem fucatum, pictuatis oculis, lubrico aſpectu, fracta cervice, non Chelidonem per Iovem, *id eſt hirundinem*, ſed vulturem magis, revulſis barbæ plumis. Ac niſi magnopere deprecatus fuiſſet flammeum etiam in capite geſtans, aſſediſſet. Præterea autem perpetuo hoc itinere moleſtias innumerabiles pertuliſſe ſeſe illo cantillante, garrienteque: demum (niſi ipſe hominem coërcuiſſet) fortaſſis etiam in rheda ſaltante. Secundo loco tale quiddam etiam ſibi mandatum fuiſſe addebat. Accerſito illo, mulier Theſmopoli, inquit, ita Dii tibi benefaciant, officium non exiguum poſcenti præſta, nihil refragans, nec ut te ſæpius rogem expectans. Cumque hic, ut par erat, omnia facturum ſe promiſiſſet: hoc, inquit, te rogo, quandoquidem video te virum probum, diligentem, & amantem: caniculam quam noſti, Myrrhinam in vehiculum recipe, eamque mihi ſerva, & cura ne quid illi deſit: miſera enim illa gravi eſt ventre, & partui propinqua. At iſti ſceleſti & immorigeri famuli, non icam ejus, ſed ne mei quidem ipſius magnopere rationem haent in peregrinationibus. Quare putes te mihi non mediocre be-

1 Χελιδόνιον γὰρ καλεῖσθαι] Sic Cleopatræ cinædus Χελιδών. Suidas in Κίναιδα. Marc.

2 Οὕτως ὄναιο] Idem Icarm. & alibi Latini dicunt *ſic* Interpretes Horat. ad Od. 3. lib. 1. & Martial. ad Epig. 6. lib. 5. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οἰεσθῆς σὺ ποιήσειν με, τὸ περισπούδαστόν μοι, καὶ ἥδιστον κυνίδιον διαφυλάξας. ὑπέσχετο ὁ Θεσμόπολις, πολλὰ ἱκετευούσης, καὶ μονονουχὶ καὶ δακρυούσης. τὸ δὲ πρᾶγμα, παγγέλοιον ἦν, κυνίδιον ἐκ τοῦ ἱματίου περικύπτον μικρὸν ὑπὸ τὸν πώγωνα, καὶ κατουρῆσαν πολλάκις, εἰ καὶ μὴ ταῦτα ὁ Θεσμόπολις προσετίθει, καὶ [1] βαΰζον λεπτῇ τῇ φωνῇ. τοιαῦτα γὰρ τὰ μελιταῖα, καὶ τὸ γένειον τοῦ φιλοσόφου περιλιχμώμενον, μάλιστα εἴ τι τοῦ χθιζοῦ αὐτῷ ζωμοῦ ἐγκατεμέμικτο. καὶ ὁ κίναιδος, ὁ ξύνεδρος, οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων, ἐπειδή ποτε καὶ ἐπὶ τὸν Θεσμόπολιν καθῆκε τὸ σκῶμμα. περὶ δὲ Θεσμοπόλιδος ἔφη τοῦτο μόνον εἰπεῖν ἔχω, ὅτι ἀντὶ στωϊκοῦ, ἤδη κυνικὸς ἡμῖν γεγένηται. τὸ δ' οὖν κυνίδιον, καὶ τετοκέναι ἐν τῷ τρίβωνι τοῦ Θεσμοπόλιδος ἐπυθόμην. τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ξυνοῦσι, κατὰ μικρὸν αὐτοὺς χειροήθεις τῇ ὕβρει παρασκευάζοντες. [2] οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν Καρχάρων ἐπὶ τῷ δείπνῳ κελευσθέντα, μελετήσαντα μὰ τὸν Δί' οὐκ ἀπαιδεύτως, ἀλλὰ πάνυ τορῶς, καὶ ξυγκεκροτημένως. ἐπῃνεῖτο γοῦν μεταξὺ πινόντων, οὐ πρὸς ὕδωρ μεμετρημένον, ἀλλὰ πρὸς οἴνου ἀμφορέα λέγων. καὶ τοῦτο ὑποστῆναι τὸ τόλμημα ἐπὶ

beneficium facturum, ſi cariſſimam mihi, jucundiſſimamque caniculam ſervaris. Recepit Theſmopolis cùm illa tantopere rogaret, ac propemodum fleret. Res autem prorſus ridicula erat: canicula è pallio paulum infra barbam proſpectans, ac ſubinde immejens (etſi Theſmopolis hæc non addidit) ac gracili voce latrans (tales enim catellæ ſunt in deliciis) neque non Philoſophi mentum oblingens, maximè ſiquid pridiani juris inhæreret. Porrò cinædus aſſeſſor ille, nunquam inſulſe alios etiam qui convivio intererant dicteriis petens, poſtquam ad Theſmopolidem dicacitas pervenit, de Theſmopolide unum hoc dicere poſſum, eum è Stoico Cynicum jam nobis eſſe factum. Equidem audivi caniculam etiam in Theſmopolidis pallio peperiſſe. Hujuſmodi ludibriis, imò potiùs contumeliis convictores excipiunt, manſuetos illos ad ferendas contumelias paulatim reddentes. Novi præterea Carcharorum oratorem, qui juſſus in convivio declamavit, neutiquam inerudite per Iovem, ſed vehementer, magnoque cum applauſu. Tum autem laudabatur inter bibendum, quòd non ad aquæ menſuram, ſed ad vini amphoram diceret: auſumque illud ſuſcepiſſe dicebatur pro ducentarum

1 Βαΰζον] Hanc vocem attigi ad principium Petron. *Bourd.*

2 Οἶδα δ' ἐγὼ ῥήτορα τῶν Καρχάρων] Sic vertit Eraſmus, nimirum putavit Carcharos fuiſſe populos ita vocatos, vel gentem forte Athenis degentem, ut Eumolpidæ, Phœnices, Eteobutadæ. At longe à veritate aberravit doctiſſimus ille vir. Legendum eſt ſine majuſcula καρχάρων, & interpretandum eſt *mordacium, aſperorum, exertos dentes habentium*, nam κάρχαρος nihil aliud eſt quam καρχαρόδους. Sed ex hoc loco & aliis, quos jam ſuperius notavi, conjicio Eraſmum adhuc juvenem & nondum Græcæ linguæ ſatis callentem hanc verſionem aggreſſum fuiſſe: nam ſæpe peccat ejus dialecti ignoratione. *Palm.*

1 Ἐς

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ακοσίαις δραχμαῖς ἐλέγετο. ταῦ-
ι μὲν οὖν ἴσως μέτρια. ἢν δὲ ποιη-
κὸς αὐτὸς, ἢ συγγραφικὸς ὁ
πλούσιος ᾖ, παρὰ τὸ δεῖπνον τὰ
αὑτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε καὶ μάλιστα
διαρραγῆναι χρὴ, ἐπαινοῦντα, κο-
ακεύοντα, καὶ τρόπους ἐπαίνων
καινοτέρους ἐπινοοῦντα. εἰσὶ δ' οἳ
ἐπὶ κάλλει θαυμάζεσθαι ἐθέλουσι.
δεῖ Ἀδώνιδας αὐτοὺς, καὶ Ὑα-
ίνθους ἀκούειν, πήχεως ἐνίοτε τὴν
να ἔχοντας. σὺ δ' οὖν ἐὰν μὴ ἐπαι-
ῇς, [1] ἐς τὰς λιθοτομίας τὰς Διο-
νυσίου εὐθὺς ἀφίξῃ, ὡς καὶ φθονῶν
ἐπιβουλεύων αὐτῷ. χρὴ δὲ καὶ σο-
οὺς, καὶ ῥήτορας εἶναι αὐτοὺς, κἂν
τι σολοικίζοντες τύχωσιν, αὐτὸ τὸ
Ἀττικῆς, καὶ τοῦ Ὑμηττοῦ, με-
οὺς δοκεῖν τοὺς λόγους, καὶ νόμον
εἶναι τὸ λοιπὸν, οὕτω λέγειν. καί-
τοι φορητὰ ἴσως τὰ τῶν ἀνδρῶν. αἱ
δὲ οὖν γυναῖκες, καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε
ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπουδάζεται, τὸ εἶ-
ναί τινας αὐταῖς πεπαιδευμένους,
μισθοῦ ὑποτελεῖς ξυνόντας, καὶ τῷ
φορείῳ παρεπομένους, ἓν γάρ τι καὶ
τοῦτο τῶν ἄλλων καλλωπισμάτων αὐ-
ταῖς δοκεῖ, ἢν λέγηται ὡς πεπαι-
δευμέναι τέ εἰσι, καὶ φιλόσοφοι,
καὶ ποιοῦσιν ᾄσματα οὐ πολὺ τῆς Σα-
πφοῦς ἀποδέοντα, διὰ δὴ ταῦτε,
μισθωτοὺς καὶ αὗται περιάγονται ῥή-
τορας, καὶ γραμματικοὺς, καὶ φιλο-
σόφους. ἀκροῶνται δ' αὐτῶν πη-
νίκα, γελοῖον γὰρ καὶ τοῦτο, ἤτοι
μεταξὺ [2] κοσμούμεναι, καὶ τὰς κό-
μας περιπλεκόμεναι, ἢ παρὰ τὸ

rum drachmarum pretio. Hæc quidem fortaſſe ſunt tolerabilia. Porrò ſi dives ipſe aut poëſeos fuerit, aut hiſtoriæ ſcriptor, qui ſua ſcripta recitet in convivio, tum diſrumparis oportet laudando, aſſentando, novoſque laudandi modos excogitando. Sunt autem qui volunt admirabiles forma videri: quos & ſi nares cubitali magnitudine amplas habeant, & Adonidas, & Hyacinthos oportet vocare. Quos niſi tu laudaris, protinus in lapicidinas Dionyſiacas aſportaberis, tanquam qui illi tum invideas, tum inſidieris. Oportet etiam ut illi ſint ſapientes & oratores: ac quanvis ſolœciſmum aliquem commiſerint, id quod dici ſolet, Attica eloquentia, & Hymetti melle plena videatur oratio, atque deinceps in legem abeat ut ita loquantur homines. Atqui ferenda fortaſſe faciunt viri. At verò mulieres (nam mulieribus hoc etiam ſtudio eſt, ut doctos aliquos in ſuo convictu conductitios habeant, quique ſeſe mercede aſſectentur) hoc quoque unum ad reliquum cultum pertinere putant, ſi dicantur eruditæ, ſi philoſophæ, ſi carmina componere Sapphicis haud inferiora, ac propterea etiam hæ conductitios Rhetores, Grammaticos, & Philoſophos ſecum circunducunt. Hos autem audire ſolent (id quod ipſum eſt ridiculum) quum vel comuntur, vel capillos religant, vel in convivio:

1 Ἐς τὰς λιθοτομίας] Τὰς Διονυσίου λατομίας dicit Athen. cap. 3. lib. 1. Iun. in Adag. Turn. cap. 16. lib. 22. lautumias vult legidico alibi. *Bourd* Meminit hujus carceris inſignis à Dionyſio extructi Cic. act. 7. in Ver. Plaut. in Capt. Liv. *Cogn.*

2 Κοσμουμέναι] Mſ. κομμουμέναι, male, nam ſequitur τὰς κόμας περιπλεκόμεναι: eſſetque δὶς τὸ αὐτό. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δεῖπνον. ἄλλοτε γὰρ οὐκ ἄγουσι σχολήν. πολλάκις δὲ καὶ μεταξὺ τοῦ φιλοσόφου τι διεξιόντος, [1] ἡ ἅβρα προσελθοῦσα, ὤρεξε παρὰ τοῦ μοιχοῦ γραμματίον. οἱ δὲ περὶ σωφροσύνης ἐκεῖνοι λόγοι, ἑστᾶσι περιμένοντες ἔστ' ἂν ἐκείνη ἀντιγράψασα τῷ μοιχῷ, ἐπαναδράμῃ πρὸς τὴν ἀκρόασιν. ἐπειδὰν δέ ποτε διὰ μακροῦ τοῦ χρόνου Κρονίων, ἢ Παναθηναίων ἐπιστάντων, πέμπηταί τί σοι [2] ἐφεστρίδιον ἄθλιον, ἢ χιτώνιον ὑπόσαθρον, ἐνταῦθα μάλιστα πολλὴν δεῖ καὶ μεγάλην γενέσθαι τὴν πομπήν. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεψάμενος παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν, καὶ προμηνύσας, ἀπέρχεται, μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών. ἕωθεν δὲ τρισκαίδεκα ἥκουσι κομίζοντες, ἕκαστος ὡς πολλὰ εἶπε, καὶ ὡς ὑπέμνησε, καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς, τὸ κάλλιον ἐπελέξατο δεξιῶν. ἅπαντες δ' οὖν ἀπαλλάττονται λαβόντες, ἔτι καὶ βρενθυόμενοι, ὅτι μὴ πλείω ἔδωκας. ὁ μὲν γὰρ μισθὸς αὐτὸς, κατὰ δύο ὀβολοὺς, καὶ τέτταρας. καὶ βαρὺς αὐτῶν σὺ, καὶ ὀχληρὸς δοκεῖς. ἵνα δ' οὖν λάβῃς, κολακευτέος μὲν αὐτὸς, καὶ ἱκετευτέος. θεραπευτέος δὲ καὶ ὁ οἰκονόμος, οὗτος μὲν, καὶ ἄλλος θεραπείας τρόπος. οὐκ ἀμελητέος δὲ οὐδ' ὁ ξύμβολος, καὶ φίλος. καὶ τὸ ληφθὲν, ἤδη προωφείλετο ἱματιοκαπήλῳ, ἢ ἰατρῷ, ἢ σκυτο-

vio: aliàs enim non vacat. Cæterùm ſæpe etiam interim dum Philoſophus diſſerit, interveniens ancilla literas ab adultero miſſas porrigit. Ac præclari illi de pudicitia ſermones intermittuntur, opperientes donec illa reſcripſerit adultero, & ad auditionem redeat. Quum autem longo poſt tempore Saturnalibus, aut Panathenæis inſtantibus, miſerit tibi miſeram umbellam, aut ſubputrem tunicam, multam magnamque pompam celebrare oportet. Ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, præcurrit, priorque monet, & accepto non exiguo nuncii præmio, diſcedit. Manè verò tredecim veniunt referentes, ut unuſquiſque multa dixerit, ut ſubmonuerit, ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubjecerit. Omnes itaque donati præmio diſcedunt: ac non ſine murmure, quòd plura non dederis. Salarium enim ipſum eſt duorum circiter, & quatuor obolorum: idque ſi tu poſtules, gravis, & importunus videris. Quod ut accipias, hero ipſi blandiendum eſt & ſupplicandum: eſt & captandus officiis œconomus. Eſtque hic alius etiam ſervitutis modus. Neque verò negligendus is quem in conſilium adhibet, nec amicus. Deinde quod acceperis, jamdudum debebatur vel veſtiario, vel medico, vel cerdoni

1 Ἡ ἅβρα] *Serva* Heſych. ἅβρα, δούλη, παλλακή. Dictio quæ ſæpe corrumpitur, ut doceo alibi. *Bourd.*

2 Ἐφεστρίδιον ἄθλιον] Dixere Perſii Interpretes ad illud:

Scis comitem horridulum trita donare lacerna.

Mſ. Regius ad hunc locum μανδύαν τινὰ ἄμεινον δὲ νεκρὸν φάλον νοεῖν. leg. Caſau. fin. lib. 6. Anim. ad Athen. Heſych. & Suid. verbo χειρόμακτρον. Idem. Interpretatur Eraſmus ἐφεστρίδιον *umbellam*, ut umbella Græce σκιάδιον dicitur. Debebat vertere *amiculum*, *panulam*, vel tale quid. *Talm.*

1 Ὅλως

κῳ τινί. ἄωρα οὖν σοι τὰ δῶρα, ι ἀνόνητα, πολὺς δὲ ὁ φθόνος. ί που καὶ διαβολή τις ἠρέμα τεξανίσταται πρὸς ἄνδρα ἤδη τοὺς σοῦ λόγους ἡδέως ἐνδεχόμενον. ᾷ γὰρ ἤδη σὲ μὲν ὑπὸ τῶν συνεχῶν ίνων ἐκτετρυχωμένον, καὶ πρὸς τὴν ραπείαν σκάζοντα, καὶ ἀπηυδηκό-, τὴν ποδάγραν δὲ ὑπανιοῦσαν. ὅλως γὰρ ὅπερ ἦν [2] νοσιμώτατον, σοὶ ἀπηνθισμένος, καὶ τὸ καρπότατον τῆς ἡλικίας, καὶ τὸ μαιότατον τοῦ σώματος ἐπιτρίψας, ὴ ῥάκος σε πολυσχιδὲς ἐργασά-μενος, ἤδη περιβλέπει, σὲ μὲν οἱ κόπρου ἀπορρίψῃ φέρων, ἄλλον δὲ πως τῶν δυναμένων τοὺς πόνους καρ-ρεῖν προσλήψεται. καὶ ἤτοι μει-κιον αὐτοῦ ὅτι ἐπείρασας τότε, ἢ γυναικὸς ἅβραν παρθένον γέρων νὴρ διαφθείρας, ἢ ἄλλό τι τοιοῦ-ν ἐπικληθεὶς, νύκτωρ ἐγκεκα-λυμμένος, ἐπὶ τράχηλον ὠσθεὶς, ξελήλυθας ἔρημος ἁπάντων, καὶ πορος, τὴν βελτίστην ποδάγραν ὐτῷ γήρᾳ παραλαβών. καὶ ἃ μὲν έως ᾔδεις, ἀπομαθὼν ἐν τοσούτῳ ρόνῳ, θυλάκου δὲ μείζω τὴν γα-στέρα ἐργασάμενος, ἀπλήρωτόν τι, καὶ ἀπαραίτητον κακόν. καὶ γὰρ ὁ λαιμὸς ἀπαιτεῖ ἐκ τοῦ ἔθους. καὶ ἀπομανθάνων αὐτὰ, ἀγανακτεῖ. καί ε οὐκ ἄν τις ἄλλος δέξαιτο ἔξωρον ἤδη γεγονότα, καὶ τοῖς γεγηρακό-σιν ἵπποις ἐοικότα. ὧν οὐδὲ τὸ δέρμα μοίως χρήσιμον. ἄλλως τε, καὶ ἡ

doni cuipiam. Quare intempeſtiva, atque inutilia tibi ſunt dona, multaque accedit invidia, quinetiam calumnia ſenſim excitatur apud virum qui jam libenter admittit, ſiquid contra te dicatur: quippe qui perſpiciat te jam aſſiduis laboribus attritum, & ad munia famulatus obeunda claudicantem, atque obaudientem, & podagram tibi ſuborientem. Proinde poſteaquam id quod erat in te florentiſſimum decerpſit, ævique partem maximè frugiferam, ac præcipuum corporis vigorem detrivit: jamque te lacerum pannum reddidit: tum circunſpicit in quod ſterquilinium te deportatum abjiciat, atque alium perferendis laboribus idoneum in tuum locum aſſumat. Ibi inſimulatus, vel quòd puſionem ejus tentaris, vel quòd homo ſenex uxoris ancillam virginem vitiaris, vel alio hujuſmodi crimine impoſito, noctu obvolutus, in cervicem extruſus, diſcedis deſertus ab omnibus, & rerum omnium inops, optimam podagram unà cum ſenectute comitem ſumens. Cùm interim quæ quondam ſciveris, tanto temporis ſpatio dediſceris, tum ventrem culeo reddideris ampliorem, inexplebile quoddam, & implacabile malum (etenim gula ea quibus inſuevit, flagitat: quæ quum dediſcit, indignatur) nemo te poſthac eſt recepturus, ut qui jam ſis exoletus, & ſenio confectis equis ſimilis: quorum ne pellis quidem perinde ac antea eſt uſui. Quin ex hoc ipſo

1 Oὅλως] Angl. ὅλως. Quod Luciani cum eſt, ut etiam antea notavimus, ſic in Hermotimo, ſive de ſectis. & paſſim. *Bourd.*

2 Νοσιμώτατον] Ἡδύ. In Angl. Cod. Paginam 258. interpretatur Theod. Marcil. ad Perſ. in pag. 479. lin. 17. αὐτὶ τοῦ παραιτητέον. Anglic. Cod. habet προσιτέον, & ita legiſſe videtur Interp. *Idem.*

3 Te-

ἐκ τοῦ ἀπωσθῆναι διαβολὴ πρὸς τὸ μεῖζον εἰκαζομένη, μοιχὸν, ἢ φαρμακέα σε, ἤ τι τοιοῦτον ἄλλο δοκεῖν ποιεῖ. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, καὶ σιωπῶν ἀξιόπιστος. σὺ δ' Ἕλλην, καὶ ῥᾴδιος τὸν τρόπον, καὶ πρὸς πᾶσαν ἀδικίαν εὔκολος. τοιούτους γὰρ ἅπαντας ὑμᾶς εἶναι οἴονται. καὶ μάλα εἰκότως. δοκῶ γάρ μοι καὶ τῆς τοιαύτης δόξης αὐτῶν, ἣν ἔχουσι περὶ ὑμῶν, κατανενοηκέναι τὴν αἰτίαν. πολλοὶ γὰρ οἱ ἐς τὰς οἰκίας παρελθόντες, ὑπὲρ τοῦ μηδὲν ἄλλο χρήσιμον εἰδέναι, μαντείας, καὶ φαρμακείας ὑπέσχοντο, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἀπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς. καὶ ταῦτα πεπαιδεῦσθαι λέγοντες, καὶ τρίβωνας ἀμπεχόμενοι, καὶ πώγωνας οὐκ εὐκαταφρονήτους καθειμένοι. εἰκότως οὖν τὴν ὁμοίαν περὶ πάντων ὑπόνοιαν ἔχουσιν, οὓς ἀρίστους ᾤοντο, τοιούτους ὁρῶντες, καὶ μάλιστα ἐπιτηροῦντες αὐτῶν τὴν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ ξυνουσίᾳ κολακείαν, καὶ τὴν πρὸς τὸ κέρδος δουλοπρέπειαν. ἀποσεισάμενοι δὲ, αὐτοὺς μισοῦσι, καὶ μάλα εἰκότως. καὶ ἐξ ἅπαντος ζητοῦσιν ὅπως ἄρδην ἀπολέσωσιν, ἢν δύνωνται. λογίζονται γὰρ ὡς ἐξαγορεύσουσιν αὐτῶν τὰ πολλὰ ἐκεῖνα τῆς φύσεως ἀπόρρητα, ὡς ἅπαντα εἰδότες ἀκριβῶς, καὶ γυμνοὺς αὐτοὺς ἐπωπτευκότες. τοῦτο τοίνυν ἀποπνίγει αὐτούς. ἅπαντες γὰρ ἀκριβῶς ὅμοιοί εἰσι τοῖς καλλίστοις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοὶ, πορφυρᾶ δ' ἔκτοσθεν ἡ διφθέρα. τὰ δ' ἔνδον, ἢ Θυέστης ἐστὶ τῶν τέκνων ἑστιώμενος, ἢ Οἰδίπους τῇ μητρὶ ξυνὼν, ἢ Τηρεὺς δύο ἀδελφὰς ἅμα

ipſo quod ejectus es, calumnia majorem ad veriſimilitudinem conficta, facit ut aut adulter, aut veneficus, aut aliud quippiam tale videaris. Nam accuſator etiam tacens fide dignus habetur: tu verò Græculus, moribus levibus, & ad ſcelus omne facilis. Vos enim omnes hujuſmodi eſſe ducunt, idque jure optimo. Nam mihi cauſam advertiſſe videor cur ita de vobis ſentiant. Etenim plerique qui in familias veniunt, quoniam boni aliud nihil norunt, divinationem ac veneficia pollicentur, amorum conciliationes, abductiones in hoſtes: idque eruditos ſeſe affirmantes, palliis involuti, barbaſque non contemnendas promittentes. Quare eadem de omnibus meritò ſuſpicantur: quos optimos putabant, cùm tales videant, ac in primis uſitatam illis, & in conviviis, reliquoque convictu adulationem obſervent, quinetiam in captando lucro ſervilem animum. Ejectos autem eos oderunt, neque injuria: & undiquaque rationem quærunt, qua ſi poſſint, eos funditus perdant. Cogitant enim fore ut multa illa ſuæ naturæ arcana, ut quibus exactè ſint nota, & qui nudos illos viderint, in vulgus efferant. Illud igitur eos angit. Omnes enim ſunt ſimiles pulcherrimis iſtis libris: quorum aurei umbilici, purpurea foris pellis: ſed intus, vel eſt Thyeſtes liberos ſuos comedens, vel, Oedipus matris maritus, vel [1] Tereus cum duabus pariter ſororibus rem habens.

Ta-

1 *Tereus*] Cum ſequeretur Prognem uxorem & ejus ſororem Philomelam, ambæ verſæ ſunt in aves. Ovid. 6. Met. Perſ. Sat. 6. *Cogn.*

1 E'κεί-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πύων. τοιοῦτοι καὶ αὐτοί εἰσι, λαμπροὶ, καὶ περίβλεπτοι. ἔνδον δ' ὑπὸ τῇ πορφύρᾳ, πολλὴν τὴν τραγῳδίαν σκέποντες. ἕκαστον γοῦν αὐτῶν ἢν ἐξειλήσῃς, δρᾶμα οὐ μικρὸν εὑρήσεις Εὐριπίδου τινὸς, ἢ Σοφοκλέους. τὰ δ' ἔξω, πορφυρὰ εὐανθὴς, καὶ χρυσοῦς ὁ ὀμφαλός. ταῦτ' οὖν ξυνεπιστάμενοι αὐτοῖς, μισοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσιν, εἴ τις ἀποστὰς, ἀκριβῶς κατανενοηκὼς αὐτοὺς ἐκτραγῳδήσει, καὶ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖ. βούλομαι δ' ὅμως ἔγωγε ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκεῖνος, εἰκόνα τινὰ τοῦ τοιούτου σου βίου γράψαι, ὅπως ἐς αὐτὴν ἀποβλέπων, εἰδῇς εἴ σοι παρειτητέον ἐστὶν ἐς αὐτήν. ἡδέως μὲν οὖν Ἀπελλοῦ τινος, ἢ Παῤῥασίου, ἢ Ἀετίωνος, ἢ καὶ Εὐφράνορος ἂν ἐδεήθην ἐπὶ τὴν γραφήν. ἐπεὶ δὲ ἄπορον νῦν εὑρεῖν τινα οὕτω γενναῖον, καὶ ἀκριβῆ τὴν τέχνην, ψιλὴν ὡς οἷόν τέ σοι ἐπιδείξω τὴν εἰκόνα. καὶ δὴ γεγράφθω, προπύλαια μὲν ὑψηλὰ, καὶ ἐπίχρυσα, καὶ μὴ κάτω ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ἀλλ' ἄνω τῆς γῆς, ἐπὶ λόφου κείμενα, καὶ ἡ ἄνοδος ἐπιπολὺ, καὶ ἀνάντης, καὶ ὄλισθον ἔχουσα, ὡς πολλάκις ἤδη πρὸς τῷ ἄκρῳ ἔσεσθαι ἐλπίσαντας, ἐκτραχηλισθῆναι, διαμαρτόντος τοῦ ποδός. ἔνδον δὲ, ὁ πλοῦτος αὐτὸς καθήσθω, χρυσοῦς ὅλος ὡς δοκεῖ, πάνυ εὔμορφος, καὶ ἐπέραστος. ὁ δ' ἐραστὴς μόγις ἀνελθὼν, καὶ πλησιάσας τῇ θύρᾳ, τεθηπέτω, ἀφορῶν ἐς τὸ χρυσίον. παραλαβοῦσα δὲ αὐτὸν ἡ ἐλπὶς, εὐπρόσωπος καὶ αὐτὴ, καὶ ποικίλα ἀμπεχομένη εἰσαγέτω, σφόδρα ἐκπεπληγμένον τῇ εἰσόδῳ. τοὐντεῦθεν δὲ, ἡ μὲν ἐλπὶς, ἀεὶ προηγείσθω. διαδεξάμεναι δ' αὐτὸν ἄλλαι γυναῖκες, ἀπάτη, καὶ

Tales & ipſi ſunt ſplendidi, & admirandi, ſed qui ſub purpura multam tragœdiam intus occulant: quorum unumquemque ſi evolveris, Euripidis alicujus, aut Sophoclis non parvam fabulam invenies, erunt verò foris ſplendida purpura, & aureus umbilicus. Harum itaque rerum ſibi conſcii, oderunt illos, atque inſidias parant, ſiquis ab illis defecerit, qui eos probè cognitos depingat, qualeſque ſint, evulget. Iam verò libet mihi Cebetis illius exemplo & imaginem quandam hujus vitæ tibi depingere, quam contemplatus ſcire queas, num ex uſu tuo ſit eam adire. Equidem magnopere cupiam, vel Apellem quempiam, vel Parrhaſium, vel Aëtionem, vel Euphranorem ad tabulam hanc depingendam adhibere. Verùm quia fieri non poteſt ut aliquem artificem tam egregium, tamque abſolutum nanciſcar, tenuem pro virili imaginem tibi adumbrabo. Ergo pingatur ſublime ac inauratum veſtibulum, neque id humi ſitum in ſolo, verùm procul à terra, in collis faſtigio, cujus aditus valdè ſit acclivis & lubricus, ita ut plerumque, qui jam in vertice ſe fore ſperarent lapſo pede præcipitati cervicem frangant. Intus autem Opulentia ſedeat, tota, ſicuti videtur, aurea, formoſa admodum, & amabilis. Porrò amatur ubi vix tandem conſcendit, jamque ad fores acceſſit, obſtupeſcat, oculis in aurum defixis. Deinde & Spes, quæ & ipſa ſpecioſo vultu eſt, & verſicoloribus amicta, manu prehenſum introducat, mirè jam ipſo ingreſſu attonitum. Exinde Spes illi ſemper præeat: tum aliæ mulieres Fallacia, & Ser-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ δουλεία, παραδιδότωσαν τῷ πόνῳ. ὁ δὲ, πολλὰ τὸν ἄθλιον καταγυμνάσας, τελευτῶν, ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑπονοσοῦντα, καὶ τετραμμένον τὴν χρόαν. ὑστάτη δὲ ἡ ὕβρις ἐπιλαβομένη, συρέτω πρὸς τὴν ἀπόγνωσιν. ἡ δ' ἐλπὶς, τὸ ἀπὸ τούτου, ἀφανὴς ἀποπτάσθω, καὶ μηκέτι καθ' οὓς εἰσῆλθε τοὺς χρυσοῦς θυρῶνας, ἔκ τινος δ' ἀποστρόφου καὶ λεληθυίας ἐξόδου ἐξωθείσθω, γυμνός. προγάστωρ. ὠχρός. γέρων. τῇ ἑτέρᾳ μὲν, τὴν αἰδῶ σκέπων, τῇ δεξιᾷ δὲ, αὐτὸς ἑαυτὸν ἄγχων, ἀπαντάτω δ' ἐξιόντι ἡ μετάνοια δακρύουσα ἐς οὐδὲν ὄφελος, καὶ τὸν ἄθλιον ἐπαπολλύουσα. τοῦτο μὲν ἔστω τὸ τέλος τῆς γραφῆς. σὺ δ' οὖν ὦ ἄριστε Τιμόκλεις, αὐτὸς ἤδη ἀκριβῶς ἐπισκοπῶν ἕκαστα, σύνοησον εἴ σοι καλῶς ἔχει, παρελθόντα εἰς τὴν εἰκόνα κατὰ ταύτας τὰς θύρας, [1] ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν αἰσχρῶς οὕτως ἐκπεσεῖν. ὅ, τι δ' ἂν πράττῃς μέμνησο τοῦ σοφοῦ λέγοντος, ὡς θεὸς ἀναίτιος, αἰτία δὲ ἑλομένου.

Servitus eum exceptum Labori tradant: hic verò miſerum illum diu exercitatum tandem Senectæ tradat jam morbidum, & colore commutato. Poſtrema verò Contumelia, arreptum illum ad Deſperationem pertrahat: ab eoque tempore Spes avolans evaneſcat. Tum ille non amplius per fores aureas per quas fuerat ingreſſus, ſed per poſticum & occultum exitum expellatur, nudus, ventricoſus, pallidus, ſenex: læva pudorem occultans, dextra ſeipſum ſtrangulans. Occurrat autem exeunti Pœnitudo fruſtrà lachrymans, & miſerum inſuper conficiens. Atque hic eſto picturæ finis. Tu igitur optime Timocles, ipſe diligenter conſideratis ſingulis, expende num è re tua ſit ut in hanc imaginem per aureas illas fores ingreſſus, per illas longè diſſimiles tam turpiter excidas. Quicquid autem feceris, memineris ſapientis illius, qui dixit, [2] Deum in culpa non eſſe, ſed eum qui delectum fecerit.

1 Ἐκείνην τὴν ἔμπαλιν] Senſus facilior ſi legas ἐκείνης τῆς ἔμπαλιν. Bourd.
2 *Deum in culpa non eſſe*] Conſiderat enim id quod eſt in hominum moribus ut cum ipſa incogitantia præcipites ruant in mala, deinde tamen iis irretiti culpent fortunam & numina. Homer. Odyſ. 1. Æſchyl. in Promet. *Cogn.*

---

[1] ΑΠΟΛΟΓΙΑ ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΠΙ ΜΙΣΘΩ ΣΥΝΟΝΤΩΝ.

APOLOGIA PRO IIS QVI MERCEDE CONDVCTI SERVIVNT.

ARGVMENTVM.

Hæc Apologia eſt, non in genere omnium eorum, qui mercede conducti ſerviunt, ſed libri ſeu Orationis *ſuperioris propriè, & autho-*

1 Ἀπολογία] Sufficiat mihi dixiſſe Petrum Moſellanum hujus Apologiæ Inter-

thoris ipſius Luciani. Nam poſt ſcriptum illud editum, ſenior jam in aulam atque familiam Cæſaris ſeſe contulerat, & conditionem procuratoris, ut videtur, principis in Ægypto acceperat, ut infra ex ipſa quoque oratione patet. Hoc igitur factum ſuum, quia cum ſuperiore ſcripto prorſus pugnare videtur, defendit primùm à diviſione ſeu diverſitate conditionum, quòd longe alia res ſit, principi operam ſuam locare, quàm apud divitem aliquem privatum ſervire. Deinde quòd non omnes mercenarios miſeros dixerit, ſed ſolùm eos, qui prætextu doctrinæ & literarum ſerviant: ſe verò alio pacto mercedem accipere, quàm illos, nempe cum præter ſalarium ingens, etiam in magna exiſtimatione vivat: publicisque rebus procurandis præſtitutus, tam certam quoque ſpem, totius alicujus provinciæ, aut regni aliquando adminiſtrandi, propoſitam habet. Denique quòd cùm nemo quicquam ferè gratis faciat, & tamen bonum virum conveniat, certo alicui operi intentum eſſe, neque ignaviter feriari, neque ipſe adhucdum eo perfectionis venerit, ut omnem mercedem, aut honorem prorſus contemnere queat. Atque huic defenſioni, præmittit Sabini (ejus ad quem ſcribit) accuſationem per proſopopœiam, qua ſe ipſum fingit ab illo graviter accuſari, ut qui ſupra quidem de ſervitute apud divites optimè atque utiliſſimè ſcripſerit, nunc autem contrà, quaſi mutata ſententia, idem vitæ genus ingreſſus ſit, perinde quaſi aliud lingua ſonare voluerit, aliud animo ſenſerit, exaggerata hac vitæ, ſcriptorumque diverſitate ac repugnantia, multis variiſque tum ſimilibus, tum exemplis. Exorditur autem per præoccupationem, à ſimulatione admirationis, quam & ipſam à circumſtantiis ætatis & cauſſæ amplificat.

Πάλαι σκοπῶ πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ καλὲ Σαβῖνε, ἅτινά σοι εἰκὸς ἐπελθεῖν εἰπεῖν, ἐναγνόντι ἡμῶν τὸ περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων βιβλίον. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξῄεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέγετο, ταῦτα νῦν ἐφαρμόττειν ζητῶ τοῖς ἀνεγνωσμένοις. εἰ τοίνυν μὴ κακῶς ἔχω μαντικῆς, δοκῶ μοι ἀκούειν σου λέγοντος, εἶπέ τις αὐτὸς ταῦτα

Iamdudum apud me cogito, præclare Sabine, quæ tibi noſtrum de iis qui mercede conducti ſerviunt, libellum legenti in mentem veniſſe dicenda veriſimile eſt. Nam quòd in eo legendo riſum non tenueris, mihi certò conſtat: ſed quid interim in ſingula diceres, id nunc noſtris à te lectis accommodare quæro. Quare niſi malè vaticinor, te dicentem audire mihi videor. Ecquis iſte eſt, qui cum

erpretem oculis ſuis in hac uſum non fuiſſe, donec majus otium probandi. huus Apologiæ pars potior in tractatu præcedente, quale illud ſtatim ab initio ὑπὸ λοιῷ τινὶ χρυσῷ, & pag. ſeq. *Bourd.*

γεγραφὼς, καὶ κατηγορίαν οὕτω δεινὴν κατὰ τοῦ τοιούτου βίου διεξελθὼν, ἔπειτα πάντων ἐκλαθόμενος, ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος, ἑκὼν ἑαυτὸν φέρων ἐς δουλείαν οὕτω περιφανῆ, καὶ περίβλεπτον ἐνῆκε; πόσοι Μῖδαι, καὶ Κροῖσοι, καὶ Πακτωλοὶ ὅλοι μετέπεισαν αὐτὸν ἀφεῖναι μὲν τὴν ἐκ παίδων φίλην καὶ σύντροφον ἐλευθερίαν, πρὸς αὐτῷ δὲ ἤδη τῷ Αἰακῷ γενόμενον, καὶ μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχειν ἑαυτὸν ἕλκεσθαι, καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων [1] τὰ σφιγγία, καὶ τὰ κουράλια. πολλὴ γοῦν ἡ διαφωνία τοῦ νῦν βίου πρὸς τὸ σύγγραμμα, καὶ τὸ ἄνω τοῦ ποταμοῦ χωρεῖν, καὶ ἀνεστράφθαι τὰ πάντα, καὶ παλινῳδεῖν πρὸς το χεῖρον, τοῦτ᾽ ἂν εἴη, οὐχ ὑπὲρ

cum hæc ſcripſerit, & gravi adeò accuſatione hoc vitæ inſtitutum inceſſerit, poſtea tamen omnium oblitus, velut teſtula, quod ajunt, tranſmutata, ſeipſum ultrò in ſervitutem adeò manifeſtam, & conſpicuam conjecit? Quot Midæ, quot Cræſi, quot Pactoli, vel toti hunc hominem à ſententia dimoverunt, ut charam illam, & à pueris connutritam libertatem repudiet, & quanquam ab Æaco non procul abeſt, alterumque pedem in cymba Charontis propemodum habet, ſeipſum tamen trahendum, ac ferendum huc illuc præbeat, ac ſi collario quopiam aureo ſit illigatus, quales ſunt illi torques & colaria delicatorum divitum. Longè ergo vita quam nunc vivis, à tuo ſcripto diſſidet, & hoc certè fuerit, quod ajunt, flumen ſurſum ferri, rerum omnium ordinem ſubverti, atque in deterius recantare, non Helenæ

1 Τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια] Hanc vocem interpretor alibi ut ſequentem κουράλια. Bourd. Hæc ultima vox κουράλια non mihi videtur ſana, & credo corruptam fuiſſe ab iis, qui σφίγγια intellexerunt armillas vel collaria, quaſi ἀπὸ τοῦ σφίγγειν dictum foret σφίγγιον, omne id quod premit aut ſtringit aliquam corporis partem. At ego non poſſum ſic intelligere σφίγγιον. Nam nec Græci viri nec Romani collaria aurea vel armillas geſtabant, Barbaricus mos erat geſtandi talia καλλωπίσματα, & ideo dictus eſt Torquatus Manlius ille Romanus, eo quod redierat à monomachia cum Gallo torque aureo inſignis, quem detraxerat hoſti, & eo ſpolio gloriabatur, cum mos non eſſet Romanis torques geſtandi, quod in eo erat extraordinarium & ἐξαίρετόν τι: nam ſi plures Romani ſoliti fuiſſent talia ornamenta geſtare, non fuiſſet ratio eum ita cognominandi ex re ſolita, & ei cum aliis Romanis communi. Moſellanus interpretatur σφίγγιον *amuletum*, ſed nullum auctorem habet ejus ſignificatus. Amuletum Græce dicitur περίαμμα, περίαπτον, ἀποτρόπαιον, nec puto Lucianum in re, quæ per plures voces Græcis uſitatas ſignificari poterat, voluiſſe uti voce, cujus ſignificatus erat omnino inſolitus, & ignotus. Igitur σφίγγιον, ut arbitror, diminutivum eſt vocis σφίγξ, quod eſt animal è ſimiarum genere, quo minus & exilius, eo pretioſius & magis æſtimatum: ea vocamus in Gallia *guenuches* & *apajous*. Eam vocem Græcam etiam Latinam fecit Plinius lib. 6. cap. 29. ubi de iis mercibus, quæ ab Adulito emporio Troglodytarum afferuntur, ait: *deferunt plurimum ebur, rhinocerotum cornua, hippopotamorum coria, celetum teſtudinum, ſphingia, mancipia.* Et rurſus eodem capite: *animal ſphingion.* Talia animalia ſæpe vidimus apud reges, principes viros, & luxuriantes divites, alligata per collum vel per ilia ſtipiti aliquando & ſphæræ è ligno vel metallo, ne libere vagari ſinantur, & ſic alligata

πα-

ερέχουσι ἑαυτὰ ἕλκεσθαι κλοίῳ δεθέντα, & auro etiam vel ligari vel ornari ſo-
a fuiſſe teſtatur ipſe Lucianus infra adverſus indoctum: πίθηκος γὰρ ὁ πίθη-
κος, ἡ παροιμία φησὶ, κἂν χρύσεα ἔχῃ σύμβολα. His poſitis pro κυράλια
uam vocem Moſellanus interpretatur *coralia*, tamquam ſi κοράλια ſcriptum
et) legendum puto κυράσια vel κοράσια vel κωράλλια, quarum vocum idem
ſignificatus, nimirum παιδία vel παιδάρια, & duarum quidem, quas pri-
o loco poſuit, frequentiſſima occurrunt exempla, ultimam κωράλλια. Heſychius
bet ſic: Κοράλλιον, παιδάριον, κόριον, & paulo poſt: κωράλισκον, μει-
κιον. Sic autem intelligendi ratio eſt, quod Romani divites & luxuriantes
eros pulchritudine & corporis mollitie inſignes trimulos vel quadrimos auro &
mmis ornatos habebant in deliciis, qualis erat ille Philocommodus Impe-
ori Commodo percarus, de quo Herodianus in Commodo: ἦν δὲ παιδίον
ἔνυ νήπιον, τούτων δὴ τῶν γυμνῶν μὲν ἐσθῆτος, χρυσῷ δὲ καὶ λίθοις πολυτίμοις
κοσμουμένων, οἷς ἀεὶ χαίρουσιν Ρωμαίων οἱ τρυφῶντες. *Erat autem puerulus*
lde ſimplex ex iis, qui nudi ſine veſte auro & gemmis ornati, quibus delectan-
Romani luxui deditı. de iiſdem loquitur Dio Caſſius lib. 48. παιδίον τι τῶν
θύρεων οἷα αἱ γυναῖκες γυμνὰ, ὡς πλῆθος ἀθυράσαι τρέφουσι. Quæ ſic vertit
lander: *puellus quidam, quales garrulitate amabiles matronæ nudos delectationis*
uſa alere ſolent. Nec objiciatur pueris non convenire vocem ἕλκεσθαι & κλοίῳ
θέντα: vox ἕλκεσθαι optime convenit voci σφίγγια, vox φέρεσθαι vero ap-
me convenit voci κορίσια & aliis, quæ puellum ſignificant. Simiæ trahun-
, pueri portantur: κλοῖον ſimiæ datur, ut trahatur: puero ut ornetur. Ideo
noſtra interpretatione nulla eſt abſurditas. *Palm.* Quæ notaverit ad hæc ver-
eruditiſſimus J. Bochartus deſcriptione digna judicavimus. Verbotenus ita-
e ipſe de Animalibus ſacr. ſcript. lib. 5. cap. 7. Part. II. pag. 703. edit. Lon-
ienſ. Locum hunc quiſquis attente legerit mendoſum eſſe fatebitur in voce
ράλια, cum ea vox ad rem non faciat. in Oratione hac aulicæ vitæ moleſtias
phice depinxerat, & quam ſit indignum docto homine & liberaliter in-
uto, tenuis lucelli ſpe illectum, magnatibus operam ſuam addicere. Ta-
en idem jam ſenior in *cæſaris* aulam ſe contulerat. Quod illi objiciens *ſa-*
us quidam petit quot *Midæ*, quot *Cræſi*, quot *Pactoli* illi perſuaſerint ut cha-
illa libertate cui à pueris aſſueverat, abdicata ſe huc illuc trahendum ac
tandum præberet, [illegible] &c. *Ac ſi collum revinctum haberet aureo quo-*
m collari, qualia ſunt delicatorum divitum monilia & *corallia* (*id eſt monilia è*
allio facta) ita reddidit Cl. *Botius*; ſed quod illius pace dixero, ineptiſſime.
mo enim τὰ σφιγγία ſunt *ſphinges non monilia.* 2. Et vel ſi monilia reddas
nen τὰ σφιγγία καὶ τὰ κυράλια non erunt *monilia ex corallio* ſed *monilia &*
allia. 3. Præterea τοὺς πλουσίους *divites* inter *Romanos*, de quibus hic agitur,
m habuiſſe monilia corallina, merum ſomnium eſt, cum ne monilia qui-
m habuerint. Monile enim muliebre fuit ornamentum, ut notat *Servius* in
rum ſeptimum *Æneidos.* 4. Denique *Lucianus* inepte diceretur aureo collari
e revinctus qualia ſunt divitum monilia corallina. Nam utut ponas divi-
habere monilia, tamen iis monilibus non dicentur eſſe *revincti*, quaſi ca-
vi detinerentur. Nec monile corallinum cum aureo collari tamquam ſimile
nferri poteſt. Nihil enim eſt auro commune cum corallio. Itaque *Botius*
nc *Luciani* locum intactum præterire debuiſſet potius quam illi tam ridicu-
n ſenſum affingere, & verbis auctoris tam parum conſonum. Sed fortaſſe
τὰ κυράλια legendum τὰ παρδάλια vel πορδάλια, ut ſignificetur *Lucia-*
s aurea catena eſſe revinctus, quomodo è ſimiarum genere ſphingia, & par-
lia, ſeu pantheræ vinciri ſolent in opulentiorum ædibus. Sphingia dicimus
m *Plinio* libri 6. c. 29. Et τὰ παρδάλια vel πορδάλια cum *Philoſopho* libri
undi *Hiſtoria animalium* capite undecimo, & *Photio* in *Excerptis* ex *Philoſtrato.*
obiliſſimus, atque idem doctiſſimus, mihique amiciſſimus *Dominus de*
entemeſnil τὰ κυράλια mutat in τὰ κυνάρια. Cui conjecturæ ſuffragium ad-
tem libens, ſi catelli vincti detinerentur, de quo hic videtur agi. Pro τὰ σφιγ-

γία

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἑλένης μὰ Δί', οὐδ' ὑπὲρ τῶν ἐπ' [1] Ἰλίῳ γινομένων, ἀλλ' ἔργῳ ἀνατρεπομένων τῶν λόγων, καλῶς πρότερον εἰρῆσθαι δοκούντων. ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν, ὡς τὸ εἰκὸς, λέλεκταί σοι. ἐπάξεις δὲ ἴσως καὶ πρὸς αὐτὸν ἐμὲ ξυμβουλήν τινα τοιαύτην, οὐκ ἄκαιρον, ἀλλὰ φιλικὴν, καὶ οἵῳ σοι χρηστῷ, καὶ φιλο-

lenæ per Iovem, nec eorum gratia quæ apud Ilium geſta ſunt, ſed quòd facto everſa ſunt ea, quæ ante probè à te dici videbantur. Hæc ſanè tecum te dixiſſe veriſimile eſt. Ac forſitan ad me ipſum ejus generis conſilium afferes, non intempeſtivum, ſed amicum, & quale tibi cum viro bono, tum philoſopho

γία & τὰ κουράλια legebam olim τὰ ὀφίδια & τὰ κολλάρια, *armillæ* & *collaria*, ſeu *monilia*. Quaſi verborum hic eſſet ſenſus, *Lucianum* aureis vinculis detineri, qualia ſunt opulentiorum armillæ & torques. Ὀφίδια propriè ſunt *anguiculi*, ſed & *armillæ anguium figuram habentes, quæque brachium in anguium modum circumplicant.* Ἐπικαρπίους ὄφεις vocat *Philoſtratus in Epiſtolis.* Et pluribus deſcribit *Nonnus* libro quinto Dionyſiæ. *Collarium* autem pro torque eſt *Romana* vox, qua *Plautus*, *Lucilius* & *Varro* uſi ſunt. unde קולרין *Kolarin* vel קולריא à *Kolarata Chaldæis* & *Thalmudicis*. Et græcis κολλάριον. Heſychius κλοιὸς, περιτραχήλιος δεσμὸς, κολλάριον, ἤτοι μανιακὴς. *Philoxenis* in *Gloſſis* κολλάριον *collarium*. *Ariſtophanis Scholiaſtes* ad *Veſpas* κλοιὸς τὸ κολλάριον παρ' ἡμῖν λεγόμενον. Et in *Plutum*, κύφων δὲ δεσμός ἐστι ξύλινος, ὃν οἱ μὲν κλοιὸν ὀνομάζουσιν οἱ δὲ καλιὸν lege κολλάριον. Itaque videbantur Luciani σφιγγία in ὀφίδια & κουράλια in κολλάρια ſine crimine poſſe mutari, quia hæ voces ab invicem non multum abludunt. Sed jam diſplicet hæc conjectatio. 1. Quia divites torquatos & armillatos non reperio, niſi inter barbaros, de quibus hic ag[i] nemo dixerit. Torquatus quidem fuit *Manlius* ſed peculiari de cauſa, quam nemo neſcit. Ita etiam nonnulli alii, non tamen opum, ſed virtutis cauſa tor[-] que donati. 2. κολλάρια ad pænam potius quam ad ornatum pertinent 3. Et vox erat ignota *Græcis* ævo *Luciani*, qui puriſſime ſcripſit, neque ſole[t] *Latina* vocabula uſurpare. 4. Denique aurea vincula, quibus *Lucianus* detine[ri] credebatur, conferri vix poſſint cum armillis, & monilibus, à quibus non de[-] tinentur, qui illis utuntur ad ornatum. Hæc igitur conferre jam malo cum catenis aureis, quibus *Romani* Magnates ſphinges, & pardos devinciebant. Nam ad hæc quoque aurum adhibitum. Hinc de cervis *Martialis* libri primi *Epigrammate* 105.

Mordent aurea quod lupata cervi.

Et *Ovidius* de cervo quem occidit *Cypariſſus Metamorphoſeωs* libro decimo:

Pendebant tereti gemmata monilia collo.

Et *Plinius* lib. 8. cap. 32. *Vita cervis in confeſſo longa, poſt centum annos aliquibus captis cum torquibus aureis.* Proinde ſphinges quoque & pardos catenis aurei[s] devinctos fuiſſe credibile eſt. Quo facit, quod ex *Philoſtrato* refert *Photius* Act. 241. Ἄγχωναι ποτὲ ἐν Παμφυλίᾳ παρδάλιον στρεπτῷ ἅμα, ὃν περὶ τῇ δέρῃ ἔφερε χρυσοῦν δὲ ἦν, & ἐπεγέγραπτο Ἀρμενίοις γράμμασιν, βασιλεὺς Ἀρσάκης θεῷ Νυσίῳ. i. e. *Aliquando in* Pamphylia *captum fuiſſe pordalium* (id eſt *pantherum* ſeu *pardum*) *aureum torquem circa collum habentem*, Armeniis *literis ita inſcriptum, Rex Arſaces Deo Nyſæo.* Tamen ſi quis aliud vero ſimilius proferat, illud lubenter amplectar. Modo id concedatur quod ut rem certam aſſero vocem κουράλια in *Luciano* eſſe corruptam ac proinde nihil ex ea de coraclio poſſe elici. *Almelooveen.*

1 Ἰλίῳ] Tangit in Piſcat. & in Pſeudolog. *Bourd.*

1 Ὅπ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ῳ ἀνδρὶ πρέπουσαν· ἣν μὲν οὖν κατ'
ξίαν ὑποδύεσθαι τὸ σὸν πρόσωπον
ποκρίνωμαι, εὖ ἂν ἡμῖν ἔχῃ,
ῃ τῷ λογίῳ θύσομεν. εἰ δὲ μὴ,
λλὰ σὺ προσθήσεις τὰ ἐνδέοντα.
ρα τοίνυν μετασκευάσαντες ἡμᾶς
ὴν σκηνὴν, ἐμὲ μὲν σιωπᾶν, καὶ
έχεσθαι τεμνόμενον, καὶ καιόμενον,
δέοι, ἐπὶ σωτηρίᾳ. σὲ δὲ ἐπι-
ιάττειν τῶν φαρμάκων, καὶ τὴν
ιίλην ἅμα πρόχειρον ἔχοντα,
τὸ καυτήριον διάπυρον. καὶ δὴ
διαλαβὼν τὴν ῥήτραν, σὺ ταῦτα
ρός με ὁ Σαβῖνος ἤδη λέγεις,
ιάλαι μὲν ὦ φιλότης, ὡς εἰκὸς εὐ-
οκίμη ταί σοι τουτὶ τὸ σύγγραμ-
α, καὶ ἐν πολλῷ πλήθει δειχθὲν, ὡς
τότε ἀκροασάμενοι διηγοῦντο, καὶ
ία παρὰ τοῖς πεπαιδευμένοις,
πόσοι ὁμιλεῖν αὐτῷ, καὶ διὰ χει-
ρὸς ἔχειν ἠξίωσαν. ἥ τε γὰρ τῶν λό-
ων παρασκευὴ, οὐ μεμπτὴ, καὶ ἡ
ορία πολλὴ, καὶ ἐμπειρία τῶν
ραγμάτων, καὶ ὅτι ἕκαστα σαφῶς
λέγεται. καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι χρή-
ιμα πᾶσιν ἦν, καὶ μάλιστα τοῖς
πεπαιδευμένοις ὡς μὴ ὑπ' ἀγνοίας
φᾶς αὐτοὺς εἰς δουλείαν ὑπάγοιεν.
πεὶ δέ σοι μετέδοξε βελτίω ταῦτ'
ἶναι, καὶ τὴν μὲν ἐλευθερίαν μα-
ρὰ χαίρειν ἐᾶν, ζηλῶσαι δὲ τὸ
αγεννέστατον ἐκεῖνο ἰαμβεῖον, [1] Ὅπου
ὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον,
ρα ὅπως μηδείς ἔτι ἀκούσηται σοῦ
ἀναγινώσκοντος αὐτό. ἀλλὰ μηδ'
ἄλλῳ παράσχῃς τῶν τὸν παρόντα
οι βίον ὁρώντων, ἐπελθεῖν τὰ γε-
ραμμένα. εὔχου δ' Ἑρμῇ τῷ

pho conveniat. Itaque ſi ſuam quam induo perſonam, ut decet egero, bene nobiſcum agetur, & eloquentiæ Præſidi-Mercurio ſacrificabimus. Sin minus, quæ deerunt tu addes. Iam ergo fuerit tempus, ut transformata ſcena, ego quidem taceam, & me ſecari, atque uri ſuſtineam, ſi ad ſalutem neceſſe ſit, tu verò medicinas adornes, ſcalprum in promptu habens, & cauterium candens. Nunc igitur tu, ô præclare Sabine, à me acceptis dicendi vicibus, ſic mecum agis. Olim quidem amice, liber hic tuus ut par erat in precio eſt habitus, & vulgo oſtentatus (ut qui tum audiverunt, nobis narrarunt) & peculiariter apud eruditos, quotquot cum ipſo verſari, & præ manibus habere dignati ſunt. Etenim & verborum apparatus culpa vacat, multamque hiſtoriam & rerum experientiam continet, & ſingula dilucidè dicuntur. Maximum verò eſt, quòd illa omnibus, ac potiſſimum eruditis conferunt: ne per rerum inſcitiam ſeſe in ſervitutem introducant. Sed cùm mutata ſententia ſtatueris vitæ aulicæ ſtatum meliorem eſſe, & libertati longum valedicere, & jambicum illud generoſo animo indignum imitari, *Vbi eſt lucrum natura adacta, ſervies:* vide ne quis id te legentem audiat: imò nulli

corum: qui præſentem tuæ vitæ conditionem cernunt, tua ſcripta recenſenda præbeas. Verùm ab Inferorum legato Mercurio precare,

1 Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν δουλευτέον] Verſus eſt Euripidis, ad quem olim arodia alluſit Antigonus Cocles ille, dum Demetrio filio ſuadere volebat, ut Philan Antipatri filiam & Crateri viduam jam ætate aliquantum provectam duceret uxorem, Demetrius vero ob inæqualitatem ætatis eas nuptias aſpernabatur; dixit filio pater: Ὅπου τὸ κέρδος, παρὰ φύσιν γαμητέον. Refert Plutarchus in Demetrio. *Palm.*

χθονίῳ, καὶ τῶν ἀκηκοότων πρότερον, πολλὴν λήθην καταχεδάσαι. ἢ δόξεις τι τοῦ Κορινθίου μύθου ταυτόν τι πεπονθέναι, κατὰ σαυτοῦ ὁ Βελλεροφόντες, γεγραφὼς τὸ βιβλίον. μὰ γὰρ τὸν Δί' οὐχ ὁρῶ τὴν ἀπολογίαν, ἥτις ἂν εὐπρόσωπός σοι γένοιτο πρὸς τοὺς κατηγοροῦντας. καὶ μάλιστα, ἢν σὺν γέλωτι αὐτὸ ποιῶσιν, ἐπαινοῦντες μὲν τὰ γεγραμμένα, καὶ τὴν ἐν αὐτοῖς ἐλευθερίαν, αὐτὸν δὲ τὸν συγγραφέα δουλεύοντα ὁρῶντες, καὶ ἑκόντα ὑποτιθέντα τὸν αὐχένα τῷ ζυγῷ. οὐκ ἀπεικότα γοῦν ἂν λέγοιεν, εἰ λέγοιεν, ἤ τοι ἄλλου τοῦ γενναίου ἀνδρὸς εἶναι τὸ βιβλίον, καὶ σὲ τὸν κολοιὸν, ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεσθαι, ἢ εἴπερ σόν ἐστιν, [1] ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ ποιεῖν. ὃς πικρότατον κατὰ μοιχῶν τοῖς Κροτωνιάταις νόμον θεὶς, καὶ θαυμαζόμενος ἐπ' αὐτῷ, μετὰ μικρὸν αὐτὸς ἑάλω, μοιχεύων τοῦ ἀδελφοῦ τὴν γυναῖκα. παρὰ πόδα τοίνυν καὶ σὲ τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον, φαίη τις ἄν. μᾶλλον δὲ πολὺ μετριώτερος ἐκεῖνος, ἔρωτι μὲν ἁλοὺς ὡς ἔφασκεν ἀπολογούμενος, ἑκὼν δὲ μάλα εὐψύχως ἐς τὸ πῦρ ἁλλόμενος, καίτοι ἐλεούντων αὐτὸν ἤδη Κροτωνιατῶν, καὶ [2] ἐνδιδόντων φυγεῖν εἰ βούλοιτο. τὸ δὲ σὸν, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, ἀκριβοῦντος μὲν ἐν τοῖς λόγοις τὴν τοῦ τοιούτου βίου δουλοπρέπειαν, καὶ κατηγοροῦντος εἴ τις εἰς πλουσίου τινὸς ἐμπεσὼν, καὶ καθείρξας ἑαυτὸν, ἀνέχοιτο, μυρία τὰ δυσχερῆ πάσχων, καὶ ποιῶν. ἐν γήρᾳ δ' ὑστάτῳ, καὶ σχεδὸν ἤδη ὑπὲρ τὸν οὐδὸν, οὕτως αἰσχυνῇ λατρείαν ἐπανῃρημένου, κ

care, ut eos qui iſta olim audiverunt, multa oblivione aſpergat. Alioqui ſimile quid fabulæ illi Corinthiæ accidiſſe tibi videbitur ut quemadmodum Bellerophontes, librum contra te ipſum ſcripſeris. Per Iovem enim non video, quæ tua adverſus accuſatores, ſpecioſa ſaltem defenſio eſſe poſſit: præſertim ſi cum riſu actionem intendant: ac laudent quidem tua ſcripta, & eam quæ illis ineſt libertatem: te verò ſcriptorem videant ſervientem, & ſponte collum jugo ſubdentem. Itaque nihil abſurdi pronunciarint ſi dicant, vel alius generoſi viri eſſe hunc libellum, te verò graculum alienis plumis exultare: vel ſi tuus ſit, te ſimilia Salætho facere, qui cùm legem duriſſimam Crotoniatis in adulteros tuliſſet, ob eamque admirationi eſſet, paulò poſt cum ſui fratris uxore in adulterio eſt deprehenſus. Quare non ineptè quiſpiam te Salæthum illum eſſe diceret. Niſi quòd longè tolerabilius eſt ejus factum, qui quod fecit, cùm cauſam ageret, amore ſe captum feciſſe fatebatur, & ſponte maximo animo in ignem inſiliit: tametſi Crotoniatæ hominis miſerebantur, & exulandi, ſi vellet, copiam faciebant. At tu feciſti multò abſurdiùs, qui vitæ quidem ejuſmodi ſervilem conditionem accuratè tuis in libris perſequeris, eumque incuſas qui in divitis famulitium incidat, & ſe velut in vincula conjiciens, infinitas moleſtias pati & inferre ſuſtineat: at in extrema ſenectute, jam-

1 Ὅμοιά σε τῷ Σαλαίθῳ] In margine Cod. Regii Ζαλεύκῳ, mendoſe, ſunt enim variæ hiſtoriæ, patet conferenti. *Bourd.*

2 Ἐνδιδόντων φυγεῖν] Hic recte Interpres Atticam expreſſit dictionem. *Idem.*

1 Συγκεί-

μονονουχὶ καὶ ἐμπομπεύοντος αὐτῇ. ὅσῳ γοῦν φασιν ἐπισημότερος εἶναι δοκεῖς, τοσούτῳ καταγελαστότερος ἂν δόξειας εἶναι, ἀντιφωνοῦντος τοῦ νῦν βίου τῷ βιβλίῳ. καίτοι τί δεῖ καινὴν ἐπὶ σὲ κατηγορίαν ζητεῖν, μετὰ τὴν θαυμαστὴν τραγῳδίαν λέγουσαν, Μισῶ σοφιστὴν, ὅστις οὐχ αὑτῷ σοφός; οὐκ ἀπορήσουσι δὲ οἱ κατηγοροῦντες καὶ ἄλλων παραδειγμάτων ἐπὶ σέ. ἀλλ᾽ οἱ μὲν, τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς εἰκάσουσιν. οἳ ἐπὶ μὲν τῆς σκηνῆς, Ἀγαμέμνων ἕκαστος αὐτῶν, ἢ Κρέων, ἢ αὐτὸς Ἡρακλῆς εἰσιν. ἔξω δὲ, Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀποθέμενοι τὰ προσωπεῖα, γίγνονται ὑπόμισθοι τραγῳδοῦντες, ἐκπίπτοντες, καὶ συριττόμενοι. ἐνίοτε δὲ, μαστιγούμενοί τινες αὐτῶν, ὡς ἂν τῷ θεάτρῳ δοκῇ. ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σε φήσουσιν, ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, καὶ ἐμμελῶς, καὶ ἐπιπολὺ θαυμάζεσθαι μένοντα ἐν τῷ σχήματι, καὶ τὸ πρέπον φυλάττοντα, καὶ τοῖς ᾄδουσι καὶ αὐλοῦσι [1] συγκείμενον ὑμέναιον. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἰσχάδας οἶμαι, ἢ ἀμύγδαλον πόρρω κειμένην, μακρὰ χαίρειν φράσαντα τοῖς αὐλοῖς, καὶ ῥυθμοῖς, καὶ ὀρχήμασι, συναρπάσαντα, κατατρώγειν, ἀπορρίψαντα, μᾶλλον δὲ συντρίψαντα τὸ πρόσωπον. καὶ σὺ τοίνυν φαῖεν ἂν, οὐχ ὑποκριτὴς, ἀλλὰ ποιητὴς τῶν καλλίστων, καὶ νομοθέτης γενόμενος, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς ἰσχάδος διαφανείσης, ἠλέγχθης πίθηκος ὢν, καὶ ἀπ᾽ ἄκρου χείλους φιλοσοφῶν, καὶ

jamque fere ultra limen illius, adeò illiberalem ſervitutem elegiſti, ac propemodum de ea te jactas. Quanto itaque ut ajunt, inſignior eſſe videris, tanto videaris riſu dignior, cùm tua vita tuis ſcriptis reclamet. Ecquid attinet novam accuſandi rationem adverſum te quærere, poſt admirandam illam tragœdiam quæ dicit. *Sapientem eum odi qui ſibi ipſe non ſapit?* Nec alia tuis accuſatoribus exempla in te deerunt. Verùm alii te tragœdiarum actoribus aſſimilabunt: quorum quiſque in ſcena quidem eſt, vel Agamemnon, vel Creon, vel ipſe Hercules: extra verò Polus, aut Ariſtodemus, depoſitis perſonis fiunt mercenarii tragœdiæ actores, qui excidunt, & exibilantur, & quorum aliqui nonnunquam flagris cæduntur, ut ſpectatoribus viſum fuerit. Alii idem quod ſimiæ tibi contigiſſe dicent, quam celebris illa Cleopatra dicitur habuiſſe. Ea enim probè edocta, cùm aliquandiu compoſitè modulateque non ſine magna ſpectantium admiratione, ſaltantis habitum exhibuiſſet, & decorum ſervaſſet, atque hymenæum voce ac tibia canentibus reſpondiſſet: poſteaquam caricas puta vel amygdalam procul jacentem vidit, abjecta vel diſcerpta potiùs perſona, tibiis, modulis, ſaltationibus longum vale dixit, correptam verò amygdalam arrodere cœpit. Sic etiam tu, dixerint illi, qui non hiſtrio, ſed author rerum pulcherrimarum, & legiſlator fuiſti, objecta hac carica, te ſimiam eſſe prodidiſti, ut qui ſummis tantum labiis ſis philoſophus, alia-

1 Συγκείμενον] Mſ. συγκινέμενον, Bourd.

ἕτερα μὲν [1] κεύθων ἐνὶ φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων, ὡς εἰκότως ἄν τινα ἐπὶ σοῦ εἰπεῖν, ὅτι ἃ λέγεις, καὶ ἐφ' οἷς ἐπαινεῖσθαι ἀξιοῖς, χείλεα μέν σου ἐδίηνεν, ὑπερῴην δ' αὐχμῶσαν καταλέλοιπε. τοιγαροῦν, παρὰ πόδα εὐθὺς ἔτισας δίκην, προπετῶς μὲν θρασυνάμενος πρὸς τὰς ἀνθρώπων χρείας, μετὰ μικρὸν δὲ μονονουχὶ ὑπὸ κήρυξιν ἐξομνύμενος τὴν ἐλευθερίαν. καὶ ἔοικεν ἡ Ἀδράστεια τότε κατόπιν ἐφεστῶσά σοι εὐδοκιμοῦντι, ἐφ' οἷς κατηγόρεις τῶν ἄλλων, καταγελᾶν, ὡς ἂν θεὸς εἰδυῖα τὴν μέλλουσάν σοι ἐς τὰ ὅμοια μεταβολὴν, καὶ ὅτι οὐκ [2] εἰς τὸν κόλπον πτύσας πρότερον, ἠξίους κατηγορεῖν τῶν διὰ ποικίλας τινὰς τύχας, τοιαῦτα πράττειν ὑπομενόντων. εἰ γοῦν ὑπόθοιτό τις τῷ λόγῳ τὸν Αἰσχίνην μετὰ τὴν κατὰ τοῦ Τιμάρχου κατηγορίαν αὐτὸν ἁλῶναι, καὶ φωραθῆναι τὰ ὅμοια πάσχοντα, πόσον ἂν οἴει παρὰ τῶν ὁρώντων γενέσθαι τὸν γέλωτα, εἰ Τίμαρχον μὲν εὔθυνεν ἐπὶ τοῖς καθ' ὥραν ἡμαρτημένοις, αὐτὸς δὲ γέρων ἤδη, τοιαῦτα εἰς ἑαυτὸν παρῳνόμει; τὸ δ' ὅλον, ἐκείνῳ τῷ φαρμακοπώλῃ ἔοικας, ὃς ἀποκηρύττειν βηχὸς φάρμακον, καὶ αὐτίκα παύσειν τοὺς πάσχοντας ὑπισχνούμενος, αὐτὸς μεταξὺ σπώμενος ὑπὸ βηχὸς ἐφαίνετο. ταῦτα μὲν, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἕτερα εἴποι τις ἂν, οἷος σὺ κατηγορῶν ἐν οὕτως ἀμφιλαφεῖ τῇ ὑποθέσει, καὶ μυρίας τὰς ἀφορμὰς παρεχομένῃ. ἐγὼ δὲ ἤδη σκοπῶ ἥν τινα καὶ τράπωμαι πρὸς τὴν

aliaque mente occultes, alia dicas. Ita ut meritò de te quis dicere poſſit, ea quæ profiteris, & ex quibus laudem captas, labra tua quidem rigaſſe, palatum verò aridum reliquiſſe. Quamobrem ilico pœnas ſolviſti, qui cùm ante audacia procaci humanarum rerum neceſſitatibus inſultaris, paulò poſt ipſe libertatem velut ſub præconibus abjuraris. Nec dubium eſt, quin Adraſtea tum à tergo ſtans, te ea probantem quæ aliis vitio vertebas, deriſerit, ut pote quæ cùm ſit dea, ſciverit futurum ut ipſe mutata ſententia ad ſimile vitæ genus tranſires, cumque priùs in tuum ſinum non ſpuiſſes, accuſare velles eos qui propter varias fortunæ viciſſitudines, talia facere ſuſtinent. Siquis igitur fingat Æſchinem poſt gravem illam orationem qua Timarchum accuſavit, ipſum quoque accuſatum quòd eodem in facinore eſſet deprehenſus, quantum putas ſpectantibus riſum fuiſſe obortum, quòd Timarchum criminis, ad quod ætas hominem tulit, reum faceret, ipſe verò jam ſenex eadem in ſe admitteret? Denique ſimilis videris illi pharmacopolæ, qui cùm remedium contra tuſſim venditaret, eaque affectos ſtatim liberaturum ſe polliceretur, interim ipſe tuſſi torqueri cernebatur. Hæc atque id genus alia multa quiſpiam qualis tu accuſando objiceret, in tam copioſo argumento, quodque mille anſas adverſario prebeat. At ego jam reputo qua via me ad defenſionem con-

1 Κεύθων ἐνὶ φρεσὶν] Malè omnes κεύθων, patet apud Homer. Il. 9. *Bourd.*
2 Εἰς τὸν κόλπον πτύσας] Sic in Dial. Navig. ſeu Vot. hac de re copioſe ad illud Petron. *ter me juſſit expuere.* Idem.

1 Ἧλον

ἀπολογίαν. ἆρά μοι κράτιστον ἐθελοκακήσαντα, καὶ τὰ νῶτα ἐπιστρέψαντα, καὶ ἀδικεῖν οὐκ ἀρνούμενον, ἐπὶ τὴν κοινὴν ἐκείνην ἀπολογίαν καταφυγεῖν; λέγω δὲ τὴν τύχην, καὶ μοῖραν, καὶ εἱμαρμένην, καὶ παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν μοι τοὺς ἐπιτιμῶντας, εἰδότας ὡς οὐδενὸς ἡμεῖς ἐσμὲν κύριοι. ἀλλ' ὑπό τινος κρείττονος, μᾶλλον δὲ μιᾶς τῶν προειρημένων, ἀγόμεθα, οὐχ ἑκόντες, ἀλλ' ἀναίτιοι παντάπασιν ὄντες, ἃ ἂν λέγωμεν, ἢ ποιῶμεν. ἢ τοῦτο μὲν κομιδῇ ἰδιωτικὸν, καὶ οὐδ' ἂν σύ με ὦ φιλότης ἀνάσχοιο, τοιαύτην ἀπολογίαν προϊσχόμενον, καὶ συνήγορον τὸν Ὅμηρον παραλαμβάνοντα, καὶ ἐκείνου ἔπη ῥαψῳδοῦντα, Μοῖραν δ' οὔ τινά φημι πεφυγμένον ἀνθρώπων εἶναι. καὶ τὸ, Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. εἰ δὲ τοῦτον ἀφεὶς τὸν λόγον, ὡς οὐ πάνυ ἀξιόπιστον, ἐκεῖνο λέγοιμι, μήτε ὑπὸ χρημάτων, μήτε ὑπ' ἄλλης τινὸς ἐλπίδος τοιαύτης δελεασθεὶς, ὑποστῆναι τὴν παροῦσαν συνουσίαν, ἀλλὰ τὴν σύνεσιν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ μεγαλόνοιαν τοῦ ἀνδρὸς θαυμάσας, ἐθελῆσαι κοινωνῆσαι πράξεων τῷ τοιούτῳ, δέδοικα μὴ πρὸς τῇ ἐπιφερομένῃ κατηγορίᾳ κολακείας αἰτίαν προσλαβὼν, κἆτα εὑρίσκωμαι [1] ἥλῳ φασὶν ἐκκρούων τὸν ἧλον, καὶ μείζονί γε τὸν σμικρότερον. ὅσῳ κολακεία τῶν ἄλλων ἁπάντων κακῶν, τὸ δουλοπρεπέστατον εἶναι, καὶ ταύτῃ χείριστον νενόμισται. τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν, ἢ ὁμολογεῖν μηδὲν ὑγιὲς εἰπεῖν ἔχειν;

convertam. Num optimum fuerit, ut ego ſponte ignavus, dato tergo, nec improbitate negata, ad communem illam excuſandi rationem confugiam? ad fortunam, inquam, ad fatum ejuſque neceſſitatem inevitabilem, & veniam ab iis, qui me objurgant, deprecer, ut qui non ignorent nos rei nullius eſſe dominos, ſed à potentiore regi, fortunæ ſcilicet unius, aut fati arbitrio, idque invitos, adeò ut culpa vacemus omnino quicquid dicamus, aut faciamus. An verò nimis eſt vulgaris hæc defenſio, ac neque tu, amice, feras ut excuſationem hujuſmodi prætendam, & patronum Homerum habeam, ejuſque hæc carmina proferam, *Fatorum nexus fugiſſe haud dixero quenquam.* atque illud: *Filum parca dedit naſcenti matris ab alvo.* Quod ſi hac ratione omiſſa, tanquam fide parum digna, illud dicerem, neque pecunia, neque ulla alia hujuſmodi ſpe ineſcatum me, præſentem convictum ferre: ſed prudentiam, fortitudinem, & magnanimitatem viri admiratum, rerum gerendarum conſortem ei eſſe voluiſſe: vereor ne ad priorem accuſationem adulationis accedat nota, deinde comperiar, quod ajunt, clavum clavo pellere, & majore quidem minorem: quatenus adulatio aliorum omnium malorum eſſe maximè ſervile, & ob hoc peſſimum cenſetur. Quid igitur aliud, ſi neque hæc, neque illa dicenda videntur, nobis reſtat, niſi ut fateamur, nos ſani nihil habere quod dicamus? Vna mihi

1 Ἧλον ἥλῳ] Sic in Dialogo pro Lapſu inter Saltand. Interpres Ariſtoph. Suid. Parœmiog. *Bourd.*

μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας, καὶ τὴν νόσον, καὶ μετὰ τούτων τὴν πενίαν, πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν ἀναπείθουσαν, ὡς ἐκφύγοι τις αὐτήν. καὶ ἐν τῷ τοιούτῳ, οὐκ ἄκαιρον ἴσως καὶ τὴν τοῦ Εὐριπίδου Μήδειαν παρακαλέσαι, παρελθοῦσαν εἰπεῖν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐκεῖνα τὰ ἰαμβεῖα, μικρὸν αὐτὰ παρῳδήσασαν, Καὶ μανθάνω μὲν, οἷα δρᾶν μέλλω κακά. [1] Πενία δὲ, κρείσσων τῶν ἐμῶν βουλευμάτων. τὸ μὲν γὰρ τοῦ Θεόγνιδος κἂν ἐγὼ μὴ λέγω, τίς οὐκ οἶδεν οὐκ ἀπαξιοῦντος, καὶ ἐς βαθυκήτεα πόντον σφᾶς αὐτοὺς ῥίπτειν, καὶ κατὰ κρημνῶν γε ἠλιβάτων, εἰ μέλλοι τις οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν; ταῦτα μὲν εἶναι δοκεῖ, ἅ τις ἂν ὡς ἐν τοιούτῳ ἀπολογήσασθαι ἔχοι, οὐ πάνυ εὐπρόσωπον ἕκαστον αὐτῶν. σὺ δέ μοι θάρρει ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐδενὶ τούτων ἐμοῦ χρησομένου, μὴ γὰρ τοσοῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος, ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίην σπείρειν ἐπιχειρεῖν. οὐδ' ἡμεῖς οὕτω πένητες εὐλόγου ἀπολογίας, ὡς ὑπ' ἀπορίας τὰ τοιαῦτα κρησφύγετα πρὸς τὴν κατηγορίαν ζητεῖν. ἀλλά μοι ἐκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάμπολυ τὰ τοιαῦτα διαφέρει, ἐς οἰκίαν τινὸς πλουσίου ὑπόμισθον παρελθόντα, δουλεύειν, καὶ ἀνέχεσθαι ὅσα μοι φησὶ τὸ βιβλίον, ἢ δημοσίᾳ πράττοντά τι τῶν κοινῶν, καὶ ἐς δύναμιν πολιτευόμενον, ἐπὶ τούτῳ παρὰ βασιλέως μισθοφορεῖν. διελθὼν δή. καὶ ἰδίᾳ καταθεὶς ἑκάτερον. σκόπει. εὑρήσεις γὰρ τὸ τῶν μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν

hi forſan illa ſupereſt anchora integra, ut ſenectutem & morbum deplorem: poſtea paupertatem, quæ ut evitari queat, hominem nihil non & facere, & pati perſuadet. Quo loco fortè non fuerit intempeſtivum Medeam illam Euripidis ad opem vocare, quæ huc progreſſa, jambos illos nonnihil huc detortos pro me tibi occinat *Intelligo quàm ſint mala, hæc quæ nunc paro, Sed mentis imperio reclamat pauperies.* Nam Theognidis illud, quanvis non citem, quis ignorat, qui non cenſet indignum, ſiquis ſe ipſe vel in profundum mare projiciat, vel è rupe præcipitet, ſi modò paupertatem hoc pacto effugiat? Hæc videntur eſſe quæ quis in ejuſmodi cauſa pro ſe dicere poſſet, quanquam eorum unumquodque non eſt admodum ſpecioſum. Tu verò amice bono es animo, ſiquidem nulla hujuſmodi defenſione ſum uſurus. Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ſerere aggrediatur: neque nos adeò juſtæ defenſionis inopes fuerimus, ut adacti penuria, hujuſmodi perfugia adverſus accuſationem quæramus. Quin illud mihi conſidera quam magno hæc inter ſe diſcrimine diſtent videlicet in divitis alicujus familiam ingreſſum mercede ſervire, quæque meus recenſet libellus perferre, atque publicè rem populi tractantem, ac pro virili rempub. adminiſtrantem, hoc nomine ſtipendia ab imperatore accipere? Quare percurrens & ſeorſim utrumque diſponens conſidera. Comperies enim (Muſicorum illud proverbium; his per omnes)

hoc

1 Πενία δὲ κρείσσων] Melius alii Κρεῖσσον δὲ πεῖνα. Bourd.

1 Τὴν

τὸ πρᾶγμα. καὶ τοσοῦτον ἐοικότας ἀλλήλοις τοὺς βίους ὅσον μόλιβδος ἀργύρῳ, καὶ χαλκὸς χρυσῷ καὶ ἀνεμώνη ῥόδον, καὶ ἀνθρώπῳ πίθηκος. μισθὸς μὲν γὰρ δὴ κἀκεῖ, κἀνταῦθα, καὶ τὸ ὑπ' ἄλλῳ τετάχθαι. τὸ δὲ πρᾶγμα, παμπόλλην ἔχει τὴν διαφωνίαν. ἐκεῖ μὲν γὰρ δουλεία σαφὴς, καὶ οὐ πολὺ τῶν ἀργυρωνήτων καὶ οἰκοτρίβων διαφέρουσιν οἱ ἐπὶ τῷ τοιούτῳ προσιόντες. οἱ δὲ τὰ κοινὰ διὰ χειρὸς ἔχοντες, καὶ πόλεσι, καὶ ἔθνεσιν ὅλοις σφᾶς αὐτοὺς χρησίμους παρέχοντες, οὐκ ἂν εἰκότως ἐκ μόνου τοῦ μισθοῦ διαβάλλοιντο, καὶ ἐς ὁμοιότητα καὶ κοινωνίαν τῆς κατηγορίας καθέλκοιντο. ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας. καὶ οὔτε οἱ τοιαῦτα ἔθνη ἐπιτροπεύοντες, οὔθ' οἱ τὰς πόλεις ἁρμόττοντες, οὔθ' οἱ τὰς φάλαγγας, ἢ στρατόπεδα ὅλα ἐγχειριζόμενοι, ὀρθῶς ποιήσουσιν, ἐπεὶ καὶ μισθὸς αὐτῶν τῷ ἔργῳ πρόσεστιν. ἀλλ' οὐκ ἀφ' ἑνὸς οἶμαι χρὴ ἀνατρέπειν τὰ πάντα, οὐδ' ἰσοτιμίαν τῶν μισθοφορούντων καθιστάναι. τὸ δ' ὅλον, οὐ τοὺς μισθαρνοῦντας ἅπαντας ἐγὼ φαύλῳ βίῳ συνεῖναι ἔφασκον, ἀλλὰ τοὺς ἐπὶ ταῖς οἰκίαις ἐπὶ προφάσει παιδεύσεως δουλεύοντας, ᾤκτειρον. τουτὶ δὲ ὦ ἑταῖρε τὸ ἡμέτερον πρᾶγμα, παντάπασιν ἑτεροῖόν ἐστιν, εἴγε τὰ μὲν οἴκοι, ἰσότιμα ἡμῖν. δημοσίᾳ δὲ, τῆς μεγίστης ἀρχῆς κοινωνοῦμεν, καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομεν. ἔγωγ' οὖν εἰ σκέψαιο, δόξαιμ' ἄν σοι οὐ τὸ σμικρότατον τῆς αἰγυπτίας ταύτης ἀρχῆς ἐγκεχειρίσθαι. τὰς δίκας εἰσάγειν, καὶ τάξιν αὐταῖς τὴν προσήκουσαν ἐπιτιθέναι, καὶ τῶν πραττο-

hoc eſt, *longiſſimo intervallo ea inter ſe diſſidere:* tum has duas vitæ rationes tantum inter ſe convenire, quantum cum argento plumbum, æs cum auro, anemone cum roſa, cum homine ſimia. Siquidem & illic & hîc merces accipitur, & alteri eſt parendum. Sed in rei ratione ingens eſt diſſonantia. Illic enim manifeſta eſt ſervitus, & qui ad officium hujuſmodi ſe conferunt, non multum emptitiis ſervis, & vernis præſtant. Qui verò rempub. tractant, ſeque urbibus, ac totis gentibus utiles præbent, nullo jure ob ſolam mercedem traducantur, inque criminis ſimilitudinem & communitatem trahantur. Alioqui fieri non poterit quin hac ratione præfecturæ omnes exautorentur, ut neque tot tantarumque gentium præſides, neque civitatum rectores, neque ordinum militarium ductores, imò nec ipſi totius exercitus imperatores rectè facere videantur: quando horum omnium laboribus propoſita ſunt præmia. Cæterùm unico mercedis nomine non oportet opinor, omnia evertere, nec mercedem accipientibus æqualem conditionis gradum tribuere. Denique non omnes mercenarios in vili vitæ ratione verſari dicebam: ſed eos qui in familiis doctrinæ prætextu ſerviunt miſerabar. At noſtrum negocium, ô amice, penitus eſt diverſum: quanquam quæ ad domeſticam vitam pertinent, nobis paria ſunt cum illis: publicè tamen ſummi imperii participes ſumus, ejuſque partem cum rege adminiſtramus. Equidem ego, ſi conſideres, videbor tibi non minimam Ægyptiaci regni portionem obtinere, dum lites inſtituo, ipſaſque compono,

dicto-

μένων καὶ λεγομένων ἁπάντων ὑπομνήματα γράφεσθαι, καὶ τάς τε ῥητορείας τῶν δικαιολογούντων ῥυθμίζειν, καὶ τὰς τοῦ ἄρχοντος γνώσεις ὡς τὸ σαφέστατον ἅμα καὶ ἀκριβέστατον σὺν πίστει τῇ μεγίστῃ διαφυλάττειν, καὶ παραδιδόναι δημοσίᾳ ὡς τὸν ἀεὶ χρόνον ἀποκεισομένας. καὶ ὁ μισθὸς οὐκ ἰδιωτικὸς, ἀλλὰ παρὰ τοῦ βασιλέως. οὐ σμικρὸς οὐδὲ οὗτος, ἀλλὰ πολυτάλαντος. καὶ τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι, ἤ τινας ἄλλας πράξεις βασιλικάς. ἐθέλω γοῦν ἐκ περιττοῦ χρησάμενος τῇ παρρησίᾳ, καὶ ὁμόσε χωρήσας τῷ ἐπιφερομένῳ ἐγκλήματι, καθ' ὑπερβολὴν ἀπολογήσασθαι. καὶ δή φημί σοι μηδένα μηδὲν ἀμισθὶ ποιεῖν. οὐδ' ἂν τοὺς τὰ μέγιστα πράττοντας, εἴπῃς, ὅπου μὴ δὲ βασιλεὺς αὐτὸς, ἄμισθός ἐστιν. οὐ φόρους λέγω, οὐδὲ δασμοὺς, ὁπόσοι παρὰ τῶν ἀρχομένων ἐπέτειοι φοιτῶσιν, ἀλλ' ἔστι βασιλεῖ μισθὸς μέγιστος, ἔπαινοι, καὶ ἡ παρὰ πᾶσιν εὔκλεια, καὶ τὸ ἐπὶ ταῖς εὐεργεσίαις προσκυνεῖσθαι. εἰκόνες δὲ, καὶ νεὼ, καὶ τεμένη, ὁπόσα παρὰ τῶν ἀρχομένων ἔχουσι, μισθοὶ καὶ ταῦτά εἰσιν ὑπὲρ τῶν φροντίδων, καὶ προνοίας, ἣν ἐκφέρονται προσκοποῦντες ἀεὶ τὰ κοινὰ, καὶ βελτίω ποιοῦντες, ὡς δὴ μικρὰ μεγάλοις εἰκάζειν, ἢν ἐθέλῃς, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς τοῦ σωροῦ κορυφῆς, ἐφ' ἕκαστον τούτων, ἀφ' ὧν σύγκειται καταβαίνειν, ὄψει ὅτι μεγέθει καὶ σμικρότητι διαλλαττόμεθα τῶν ἀκροτάτων. τὰ δ' ἄλλα, μισθοφόροι ὁμοίως ἅπαντες. εἰ μὲν οὖν τοῦτον ἐτεθείκειν τὸν νόμον, μηδένα μηδὲν πράττειν, ἔνοχος ἂν εἰκότως ἐδόκουν τῇ παρανομίᾳ. εἰ δὲ τοῦτο

dictorum factorumque omnium commentarios ſcribo, & litigantium orationes corrigo, principiſque ipſius decreta in ſenſu dilucidiſſimo ſimul & exactiſſimo ſumma fide conſervo, & in omne ævum reponenda reipub. trado. Deinde non à privato, ſed à principe mercedem accipio, eamque non exiguam, ſed multorum talentorum. Poſtea, ſi recta ratione res procedat, ſpes non inanis ſupereſt, ut alicui provinciæ præficiar, aut regium aliquod negotium mihi demandetur. Volo igitur loquendi libertate ingenti utens, & cum objecto crimine cominus congrediens, illud præſtantiſſimè refellere. Equidem affirmo tibi neminem gratis quicquam facere. Nec ſummarum rerum adminiſtratores excipias, quando nec ipſe rex mercedis eſt expers. Non dico tributa, neque vectigalia quæ quotannis penduntur à ſubditis: at regi merces fuerit maxima ſi laudetur, ſi ab omnibus celebretur, ſi pro collatis beneficiis adoretur. Imagines etiam, templa, delubra quæcunque à ſubditis habent, mercedis loco ſunt & ipſa, pro curis, & providentia qua reipub. ſemper proſpiciunt, eamque in melius provehunt. Et ut magnis parva componam, ſi initio à cumuli cacumine ducto, per ſingula ex quibus conſtat, deſcendere velis, nos non niſi magnitudine & parvitate à ſummis differre videbis: cæterùm mercenarios pariter omnes eſſe. Quòd ſi legem hanc tuliſſem, ut nemo quicquam ageret, non injuria iniquitatis reus viderer. Sin hoc in libello nullibi à me

μὲν οὐδαμοῦ τοῦ βιβλίου λέλεκταί μοι, χρὴ δὲ τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα ἐνεργὸν εἶναι, τί ἂν ἄλλο ἐς δέον αὐτῷ χρῷτο, ἢ φίλοις συμπονῶν πρὸς τὰ βέλτιστα, κἂν τῷ μέσῳ ὑπαίθριος πεῖραν αὐτοῦ διδοὺς, ὅπως ἔχει πίστεως, καὶ σπουδῆς, καὶ εὐνοίας πρὸς τὰ ἐγκεχειρισμένα, ὡς μὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο, Ἐτώσιον ἀρούρης ἄχθος εἴη. πρὸ δὲ τῶν ὅλων, μεμνῆσθαι χρὴ τοὺς ἐπιτιμῶντας, ὅτι οὐ σοφῷ ὄντι μοι, εἰ δή τις καὶ ἄλλος ἐστί που σοφὸς, ἐπιτιμήσουσιν, ἀλλὰ τῷ ἐκ τοῦ πολλοῦ δήμου, λόγους μὲν ἀσκήσαντι, καὶ τὰ μέτρια ἐπαινουμένῳ ἐπ᾽ αὐτοῖς, πρὸς δὲ τὴν ἄκραν ἐκείνην τῶν κορυφαίων ἀρετὴν, οὐ πάνυ γεγυμνασμένῳ. καὶ μὰ Δί᾽ οὐδ᾽ ἐπὶ τούτῳ ἀνιᾶσθαί μοι ἄξιον, ὅτι μὴ δὲ ἄλλῳ ἔγωγ᾽ οὖν ἐντετύχηκα, τὴν τοῦ σοφοῦ ὑπόσχεσιν ἀποπληροῦντι. σοῦ μέντοι καὶ θαυμάσαιμ᾽ ἂν ἐπιτιμῶντός μου τῷ νυνὶ βίῳ, εἴγε ἐπιτιμῴης, ὃν πρὸ πολλοῦ ᾔδεις ἐπὶ ῥητορικῇ δημοσίᾳ μεγίστας μισθοφορὰς ἐνεγκάμενον, ὁπότε κατὰ θέαν τοῦ ἑσπερίου Ὠκεανοῦ καὶ τὴν Κελτικὴν ἅμα ἐπιὼν ἐνέτυχες ἡμῖν, τοῖς μεγαλομίσθοις τῶν σοφιστῶν ἐναριθμουμένοις. ταῦτά σοι ὦ ἑταῖρε, καίτοι ἐν μυρίαις ταῖς ἀσχολίαις ὢν, ὅμως ἀπελογησάμην, οὐκ ἐν παρέργῳ θέμενος [1] τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι. ἐπεὶ πρός γε τοὺς ἄλλους κἂν συ-

me dictum eſt : virum autem bonum alicui operi decet eſſe intentum : quid aliud eſt in quo ſuam operam collocare debeat, quàm in juvandis ad res optimas amicis, inque medio ſub dio ſpecimen ſui dando, quanta fide, diligentia & benevolentia demandata munia proſequatur, ne ſit illud Homericum, *Pondus inutile terræ*. Ante alia autem, meos objurgatores meminiſſe oportet, ſe non ſapientem virum (ſi modo aliquis alius eſt ſapiens) objurgaturos, ſed plebejum, in orationibus exercitatum, qui mediocrem ex iis laudem comparavit : at verò ad ſummam illam procerum virtutem, non eſt admodum inſtitutus. Quanquam ne hoc quidem nomine dolere debeo per Iovem, quòd in neminem incidi, qui omnes ſapientiæ, quam profitebatur, numeros expleret. Te verò, quòd hanc vivendi rationem mihi vitio vertis, non poſſum non mirari, ſiquidem eum objurgaveris, quem olim noſti pro cauſis publicè agendis mercedes maximas accepiſſe, quo tempore ad viſendum Occidentalem Oceanum profectus peragrata ſimul Gallia in nos incidiſti, cùm quæſtuoſis rhetoribus annumeraremur. Hæc tibi, amice, ego quanquam ſexcentis negotiis diſtrictus, reſpondi : non parvi facturus ſi candidum plenumque calculum à te reportavero. Nam quod ad alios attinet, etiamſi ſimul

1 Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ καὶ πλήρη μοι ἐνεχθῆναι] Per πλήρη intellige μὴ τετρυπημένην ψῆφον, *non perforatum calculum*, quod abſolvebat, ut & album: utebantur in judiciis calculis vel fabis, & calculi quidem integri & πλήρεις abſolvebant, & ut fabæ albæ, ſed calculi perforati, τετρυπημένοι, condemnabant. vide Scholiaſten Ariſtophanis ad Veſpas pag. 500. *Palm.*

Οὐ

νόμμα πάντες κατηγορῶσιν, ἱκανὸν ἂν εἴη μοι τὸ, [1] οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ.

ſimul omnes accuſent, illud mihi ſuffecerit, Non curat Hippoclides.

1 Οὐ φροντὶς Ἱπποκλείδῃ] Hæc dixerat antea, repetit in Hercule Ogmio, Proverb. ὅτί τι μὴ πάνυ σπουδαῖον ἡμῖν λεγόμενον. Legend. Heſych. ex Ariſtoph. *Bourd.* Εἴη μοι τὸ οὐ φροντὶς Ἱπ. Marc.

ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΕΝ ΤΗ ΠΡΟΣΑΓΟΡΕΥΣΕΙ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ.

PRO EO QVOD INTER SALVTANDVM VERBO LAPSVS FVERAT.

ARGVMENTVM.

[1] *Reſpondet hac Apologia, pro errato, quod inter ſalutandum ipſi exciderat, cum mane & in prima ſalutatione, quando* χαῖρε, *hoc eſt Ave ſeu ſalve dicendum fuerat, ipſe* ὑγίαινε, *hoc eſt, Vale dixiſſet. Orationis ſtatus eſt juridicialis aſſumptitius. Fatetur enim & ipſe peccaſſe ſe, quia ordinem inverterit, & quod poſtremum dici conveniebat, à principio uſurparit. Sed tamen culpam hanc mitigat atque elevat. Primùm uſu ac poteſtate ipſorum verborum, oſtendens* τὸ χαίρειν *non in principiis tantùm à veteribus, ſed etiam in fine atque diceſſu uſurpatum fuiſſe,* ὑγιαίνειν *autem utroque loco frequenter à multis, à quibuſdam etiam in principio ſemper poſitum fuiſſe, deinde & efficaciorem atque auſpicatiorem vim ac ſignificationem habere, idque probat multis & poëtarum & aliorum teſtimoniis adductis, item hiſtoriarum exemplis, ubi vel eodem errore* ὑγιαίνειν *pro* χαίρειν *poſitum fuiſſet vel aliàs uſurpatum, commodum aliquod utentibus attuliſſet. Poſt hæc ordinis inverſioni opponit eventum erroris, quòd tale verbum, pro alio dixerit, cujuſvis ſeu poteſtas, hoc eſt, valere ſeu ſanum eſſe, cuivis tempori, non matutino tantùm, conveniat, & quòd hæc ſalutatio cæteris potior atque efficacior ſit. Denique & principes hoc idem primum atque præcipuum ſuis mandant, ut ſalutis ſeu valetudinis curam gerant, & privati quoque in reſalutando ſalvos eſſe jubent. Hinc & cauſſam erroris ſive eventus hujus, in deum aliquem transfert. Animi autem conſternationem, quæ cauſſam errori dederit, à conſueto, & objecto ſeu caſu defendit. Deinde & vo-*

1 *Reſpondet & Apologia*] Scripta hæc diſſertatio πρὸς Ἀσκληπιὸν ut patet fine. Cauſa diſſertationis hæc eſt: ὑγιαίνειν, dixerat ἀντὶ τοῦ χαίρειν· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν προῤῥήσεις αἱ μὲν ἑωθιναὶ χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπεριναί, ὑγίαινε. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

& voluntatem principis pro ſe interpretatur ficta conformatione, idque argumento à conſequentibus, & exemplo ducto. Ad finem, ficta alia ac nova objectione orationem in votum ſeu precationem deſinit. Exordium à loco communi ſumitur.

Χαλεπὸν μὲν ἄνθρωπον ὄντα, δαίμονός τινος ἐπήρειαν διαφυγεῖν. πολὺ δὲ χαλεπώτερον ἀπολογίαν εὑρεῖν παραλόγου καὶ δαιμονίου πταίσματος. ἅπερ ἀμφότερα νῦν ἐμοὶ συμβέβηκεν. ὃς ἀφικόμενος παρὰ σὲ, ὡς προσείποιμι τὸ ἑωθινὸν, δέον τὴν συνήθη ταύτην φωνὴν ἀφεῖναι, καὶ χαίρειν κελεύειν. ἐγὼ δ', [1] ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος, ὑγιαίνειν σε ἠξίουν. εὔφημον μὲν καὶ τοῦτο, οὐκ ἐν καιρῷ δὲ, ὡς οὐ κατὰ τὴν ἕω. ἐγὼ μὲν οὖν ἐπὶ τούτῳ εὐθὺς ἰδιόν τε, καὶ ἠρυθρίων, καὶ παντοῖος ἦν ὑπ' ἀπορίας. οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν, παραπαίειν, ὡς τὸ εἰκός. οἱ δὲ, ληρεῖν ὑφ' ἡλικίας. οἱ δὲ, χθεσινῆς κραιπάλης ἀνάμεστον ἔτι ᾤοντό με εἶναι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα σὺ ἐπιεικῶς ἤνεγκας τὸ γεγονός. οὐδ' ὅσον ἄκρῳ τῷ μειδιάματι ἐπισημηνάμενος τῆς γλώττης τὴν διαμαρτίαν. ἔδοξεν οὖν μοι καλῶς ἔχειν παραμυθίαν τινὰ ἐμαυτῷ συγγράψαι, ὡς μὴ πάνυ ἀνιῴμην ἐπὶ τῷ πταίσματι, μηδ' ἀφόρητον ἡγοίμην, εἰ πρεσβύτης ἀνὴρ τοσοῦτον ἀπεσφάλην τοῦ καλῶς ἔχοντος, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων. ἀπολογίας μὲν γὰρ οὐδὲν ἔδει οἶμαι ὑπὲρ γλώττης, εἰς οὕτως εὔφημον εὐχὴν ὀλισθούσης, ἀρχόμενος μὲν οὖν τῆς γραφῆς, πάνυ ἀπόρῳ ἐντεύξεσθαι ᾤμην τῷ προβλήματι. προϊόντι δὲ,

Difficile eſt, homo cùm ſis fortunæ alicujus offenſionem evitare: longè verò difficilius inopinati, divinoque impulſu commiſſi erroris defenſionem invenire. Quod utrumque mihi nunc accidit, qui cùm mane te ſalutaturus adiiſſem, & conſuetam hanc vocem emittere, teque ſalvere jubere debuiſſem, ego aureus ille oblitus, valere te juſſi. Quod quidem verbum boni eſt ominis, ſed intempeſtivum, ut quod auroræ non conveniat. Ob id igitur ſudabam, erubeſcebam, & præ inopia conſilii pervarius eram. Eorum autem qui aderant, alii quidem me lingua lapſum eſſe, ut erat conſentaneum: alii verò præ ætate delirare, alii denique heſterna crapula plenum adhuc eſſe exiſtimabant: tametſi tu animo maximè æquo caſum hunc ferebas, ut qui ne levi quidem riſu linguæ erratum notares. Viſus ſum igitur mihi præclarè facturus ſi conſolationem aliquam ipſe mihi componerem, ne hoc lapſu nimis ægrè afficerer, neve intolerabile putarem, ſi ſenex ego, præſentibus tot teſtibus, à decoro tantum deflexi. Nihil enim, opinor, opus erat defenſione pro lingua, quæ in tam boni ominis precationem labendo incidit. Quare mihi ſcribere incipienti videbar in dubiam quæſtionem incurſurus eſſe: ſed progredienti multa dicenda ſe ob-

1 Ὁ χρυσοῦς] Sic apud Ariſten. Epiſt. 1. & alibi quod notavit Doctiſſ. Mercer. Cætera ſummi Rhetoris & Philoſophi doctrinam declarant. *Bourd.*

1 Περι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πολλὰ προὔφάνη τὰ λεκτέα. οὐ μὴν πρότερον ἐρῶ αὐτά, ἢν μὴ περὶ τοῦ χαίρειν αὐτοῦ, καὶ τοῦ εὖ πράττειν, καὶ τοῦ ὑγιαίνειν προείπω τὰ εἰκότα. τὸ μὲν δὴ χαίρειν, ἀρχαία μὲν ἡ προσαγόρευσις. οὐ μὴν ἑωθινὴ μόνον, οὐδ᾽ ὑπὸ τὴν πρώτην ἔντευξιν, ἀλλὰ καὶ πρῶτον μὴ ἰδόντες ἀλλήλους, ἔλεγον αὐτό. ὡς τὸ, Χαῖρ᾽ ὦ δυνάστα τῆς δὲ γῆς Τιρυνθίας. καὶ μετὰ τὸ δεῖπνον ἐς λόγους ἤδη παροινίους τρεπόμενοι, ὡς τὸ, Χαῖρ᾽ Ἀχιλλεῦ, δαιτὸς μὲν ἐΐσης οὐκ ἐπιδευεῖς, Ὀδυσσεὺς ὁπότε τὴν ἐπεσταλμένην πρεσβείαν αὐτῷ ἐρρητόρευε. καὶ ἤδη ἀπιόντες παρ᾽ ἀλλήλων, ὡς τὸ, Χαίρετ᾽, ἐγὼ δ᾽ ὑμῖν θεὸς ἄμβροτος, οὐκ ἔτι θνητός. ἴδιος δὲ καιρὸς οὐδεὶς ἀπενενέμητο τῇ προσρήσει, οὐδὲ ὡς νῦν μόνος ὁ ἑωθινὸς, ὅπουγε καὶ ἐπὶ τῶν ἀπαισίων καὶ ἀπευκτοτάτων ὁμῶς ἐχρῶντο αὐτῇ, ὡς ὁ τοῦ Εὐριπίδου Πολυνείκης ἤδη τελευτῶν τὸν βίον, Καὶ χαίρετ᾽, ἤδη γάρ με περιβάλλει σκότος. καὶ οὐ μόνον φιλοφροσύνης αὐτοῖς ἦν τοῦτο σύμβολον, ἀλλὰ καὶ ἀπεχθείας, καὶ τοῦ μηκέτι χρήσεσθαι ἀλλήλοις. τὸ γοῦν μακρὰν χαίρειν φράσαι, τὸ μηκέτι φροντιεῖν δηλοῖ. [1] πρῶτος δ᾽ αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας λέγεται ἀπὸ Μαραθῶνος ἀγγέλλων τὴν νίκην, εἰπεῖν πρὸς τοὺς ἄρχον-

obtulerunt: quæ tamen priùs non dicam, quàm de verbis *Salvere*, *Bene agere* & *Valere*, quæ conſentaneum eſt, expoſuero. Verbum igitur *Salvere*, antiqua eſt ſalutatio, quam uſurpabant non ſolùm mane, primaque in compellatione, ſed etiam cum ante ſe mutuò non vidiſſent; quale illud eſt, *Salve ô ſoli rex iſtius Tirynthii.* Deinde à cœna cùm jam ad ſermones vinoſos converterentur: quale illud, *Salve Pelide nil cœna æqualis eges nunc.* quum ſuæ legationis mandata Vlyſſes ipſi exponeret. Præterea cùm jam à ſe mutuo diſcederent, quale illud, *Salvete, atque Deum me agnoſcite non mortalem.* Certum autem tempus nullum huic ſalutationi eſt attributum: neque ut nunc, ſolum matutinum, quandoquidem in infauſtis, abominandiſque rebus ſimiliter uſurpabant, ut Euripidis Polynices jam moriens, *Salvete*, inquit, *nam totus tenebris jam tegor.* Nec ſolùm illis erat benevolentiæ, ſed etiam odii ſymbolum, cùm ſignificarent nihil amplius inter ſe commercii fore. Nam qui longum ſalvere dixiſſet, innuebat ſe non amplius curaturum. Primus autem hoc verbo uſus fuiſſe fertur Philippides, cùm uno die curſu iter à Marathone Athenas uſque e Xenſus victoriam ſedentibus ma-

1 Πρῶτος δ᾽ αὐτὸ Φιλιππίδης ὁ ἡμεροδρομήσας] Erratum eſt ſæpiſſime in nomine ejus viri: multo melius Herodotus lib. 6. qui eum Φειδιππίδην vocat. Nomen proculdubio ei impoſitum ob curſus celeritatem, utpote qui curſor eximius ἵππου ἐφείδετο, cui non opus erat equo. Sic enim Græcis nomina ſæpe ab inſtituto & exercitatione imponebantur. Sic Πηνελόπη ἀπὸ τοῦ λέπειν τὴν πήνην. Sic Ἠλέκτρα διὰ τὸ πολὺν χρόνον ἄλεκτρον εἶναι. Sic Μελέαγρος ὅτι αὐτῷ μέλει τῆς ἄγρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Sic Ἡρακλῆς ὅτι διὰ τὴν Ἥραν κλέος ἔσχε. Sic Πολυΐδος διὰ τὸ μάντις ὢν πολλὰ ἰδεῖν. Sic Βελλεροφόντης ἀπὸ τοῦ Βελλέρου φόνου. Sic Ὑπερμνήστρα ὅτι ὑπὲρ μνηστῆρος Λυγκέως ἐκινδύνευε, & ſexcenta talia. *Palm.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ς καθημένους, καὶ πεφροντικότας ὑπὲρ τοῦ τέλους τῆς μάχης, Χαίρετε, νικῶμεν. καὶ τοῦτο εἰπὼν, συναποθανεῖν τῇ ἀγγελίᾳ, καὶ τῷ χαίρειν συνεκπνεῦσαι. ἐν ἐπιστολῆς δὲ ἀρχῇ, Κλέων ὁ Ἀθηναίων δημαγωγὸς, ἀπὸ Σφακτηρίας πρῶτον χαίρειν προὔθηκε, εὐαγγελιζόμενος τὴν νίκην τὴν ἐκεῖθεν, καὶ τὴν τῶν Σπαρτιατῶν ἅλωσιν. καὶ ὅλως γε, μετ' ἐκεῖνον ὁ Νικίας ἀπὸ Σικελίας ἐπιστέλλων, ἐν τῷ ἀρχαίῳ τῶν ἐπιστολῶν διέμεινεν, ἀπ' αὐτῶν ἀρξάμενος τῶν πραγμάτων. ἀλλ' ὁ θαυμαστὸς Πλάτων, ἀνὴρ ἀξιόπιστος νομοθέτης τῶν τοιούτων, [1] τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν ὡς μοχθηρὸν ὂν, καὶ οὐδὲν σπουδαῖον ἐμφαῖνον. τὸ δὲ εὖ πράττειν αὐτ' αὐτοῦ εἰσάγει, ὡς κοινὸν σώματός τε καὶ ψυχῆς εὖ διακειμένων σύμβολον. καὶ ἐπιστέλλων γε τῷ Διονυσίῳ, αἰτιᾶται αὐτὸν, ὅτι ποιῶν ἐς τὸν Ἀπόλλω, χαίρειν τὸν θεὸν προσεῖπεν, ὡς ἀνάξιον τοῦ Πυθίου, καὶ οὐχ ὅπως θεοῖς, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. ὁ μὲν γε θεσπέσιος Πυθαγόρας, εἰ καὶ μηδὲν αὐτὸς ἡμῖν ἴδιον καταλιπεῖν τῶν αὐτοῦ ἠξίωσεν, ὅσον [2] Οἰκέλλῳ τῷ Λευκανῷ, καὶ Ἀρχύτᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ὁμιληταῖς αὐτοῦ τεκμαίρεσθαι, οὔτε τὸ εὖ πράττειν προὔγραφεν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ὑγιαίνειν ἄρχεσθαι ἐκέλευεν. ἅπαντες γοῦν οἱ ἀπ' αὐτοῦ ἀλλήλοις ἐπιστέλλοντες, ὁπότε σπουδαῖόν τι γράφοιεν, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ παρεκελεύοντο, ὡς καὶ αὐτὸ ψυχῇ τε

magiſtratibus, & de pugnæ eventu ſolicitis annunciaret. *Salvete: vincimus:* eoque dicto ſtatim cum nuncio interiiſſe, & cum verbo *Salvere*, expiraſſe. In Epiſtolæ autem initio, Cleon ille Athenienſium tribunus, cùm ex Sphacteria ſcriberet, primo loco *Salvere* poſuit, lætum illic partæ victoriæ nuncium mittens, expugnatis videlicet Spartanis. Denique poſt illum Nicias dux, cùm ex Sicilia ſcriberet, antiquam epiſtolarum formam retinuit, ſtatim ab ipſis rebus exordiendo. Sed mirabilis ille Plato, vir fide dignus, & legum hujuſmodi lator, hoc verbum *Salvere* jubet planè improbare tanquam malum, nihilque ſerium præ ſe ferens. Ejus autem loco verbum, *Bene agere*, introducit, tanquam commune corporis animique bene affectorum ſymbolum. Ac miſſis ad Dionyſium literis, reprehendit ipſum, quòd verſus in Apollinem ſcribens, Deum ſalvere juſſiſſet, tanquam Deo indignum, ac nedum Diis, ſed ne præſtantiſſimis quidem viris decorum. At certè divinus Pythagoras, tametſi nihil ipſe nobis proprium ſuorum ſcriptorum relinquere voluit, quantum ex Oecello Lucano, & Archyta, aliiſque ipſius diſcipulis conjicio, nec verbum, *Bene agere*, præpoſuit, ſed à verbo *Valere* ordiri juſſit. Itaque omnes ipſius ſectatores, cùm ad ſe invicem literas mitterent, quoties ſerii quippiam ſcribebant *Valere*, ſtatim ab initio jubebant, ut quod tam cor-

1 Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζειν] Plana ſententia eſt. Sed forte ſi Lucianus ſcripſerat ludens: τὸ μὲν χαίρειν, χαίρειν κελεύει, καὶ πάνυ ἀποδοκιμάζει, ut pagina ſequent. πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν. Marc.

2 Οἰκέλλῳ] Cod. Florent. Ὀκέλλῳ. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ σώματι ἁρμοδιώτατον, καὶ συνόλως ἅπαντα περιειληφὸς τἀνθρώπου ἀγαθά. καὶ τό γε τριπλοῦν αὐτοῖς τρίγωνον, τὸ δι' ἀλλήλων, τὸ πεντάγραμμον, ᾧ συμβόλῳ πρὸς τοὺς ὁμοδόξους ἐχρῶντο, ὑγεία πρὸς αὐτῶν ὠνομάζετο. καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὲν ὑγιαίνειν εἶναι, οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. εἰσὶ δὲ οἱ καὶ [1] τὴν τετρακτὺν, τὸν μέγιστον ὅρκον αὐτῶν, [2] ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν. οἱ δὲ, καὶ ὑγείας ἀρχὴν ἐκάλεσαν. ὧν καὶ Φιλόλαός ἐστι. καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς λέγω, ὅπου καὶ Ἐπίκουρος ἀνὴρ πάνυ χαίρων τῷ χαίρειν, καὶ τὴν ἡδονὴν πρὸ ἁπάντων αἱρούμενος, ἐν ταῖς σπουδαιοτέραις ἐπιστολαῖς, εἰσὶ δ' αὗται ὀλίγαι, καὶ ἐν ταῖς πρὸς τοὺς φιλτάτους μάλιστα, ὑγιαίνειν εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ προστάττει; πολὺ δ' ἂν καὶ ἐν τραγῳδίᾳ, καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ κωμῳδίᾳ εὕροις τὸ ὑγιαίνειν, πρῶτον εὐθὺς λεγόμενον. τὸ μὲν γὰρ Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, σοφῶς προτεταγμένον, τοῦ χαίρειν τὸ ὑγιαίνειν ἔχει. ὁ δ' Ἄλεξις, Ὢ δέσποθ', ὑγίαινε. ὡς χρόνιος ἐλήλυθας. ὁ δ' Ἀχαιὸς, Ἥκω πεπραγὼς δεινὰ, σὺ δ' ὑγίαινέ μοι. καὶ ὁ Φιλήμων, Αἰτῶ δ' ὑγείαν πρῶτον. εἶτ' εὐπραξίαν. τρίτον δὲ, χαίρειν. εἶτ' ὀφείλειν μηδενί. ὁ μὲν γὰρ τὸ σκολιὸν γράψας, οὗ καὶ Πλάτων μέμνηται, τί καὶ οὗτός φησιν;

corpori quàm animo erat accommodatiſſimum, omniaque ſimul hominis bona complectebatur. Et triplex, illorum triangulus qui alternatim inter ſe junctus, quinquelinearem figuram conſtituit, quo ſymbolo apud ejuſdem ſententiæ ſectatores utebantur, Sanitas ab ipſis appellabatur. In ſumma, ipſum quidem Bene valere putabant eſſe, verùm neque *Bene agere*, neque *Salvere* omnino idem quod *Valere*. Sunt autem & qui Quaternionem maximum ipſorum juramentum, aut perfectum ipſis numerum perficere dicant: alii verò etiam valetudinis principium vocarunt: ex quibus etiam eſt Philolaus. Ecquid tibi priſcos dicam, quando & Epicurus, quanquam verbo *Gaudere*, gaudebat, & voluptatem rebus omnibus anteponebat, in epiſtolis quas de rebus paulò gravioribus ſcripſit (quæ quidem ſunt paucæ) & in iis quas ad amiciſſimos potiſſimum miſit, ſtatim à principio bene valere imperat? Sæpe etiam & in Tragœdia, & in veteri Comœdia ſtatim à principio dictum illud *Bene valere* invenias. *Vale*, & multum mihi *Salve*, prudenter illi verbo *Salvere* verbum illud *Valere* præpoſitum habet. Alexis autem, *O Here Vale, ut tardè admodum advenis.* Achæus etiam, *Venio peracta re gravi, at tu mihi vale.* Et Philemon, *Primùm valere cupio, dein agere bene, Salvere tertio, ultimo debere nil.* Nam qui convivale illud carmen ſcripſit, cujus etiam meminit Plato, quid etiam ait? *Equi-*

1 Τὴν τετρακτὺν] Huc pertinet quod eſt in aureo verſu Pythagoræ:

Ναὶ μὰ τὸν ἡμετέρᾳ ψυχᾷ παραδόντα τετρακτὺν
Παγὰν ἀενάου φύσεως. Bourd.

2 Ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖν, οἱ δὲ καὶ ὑγείας ἀρχὴν] Ἢ τὸν ἐντελῆ αὐτοῖς ἀριθμὸν ἀποτελεῖ, ἤδη καὶ ὑγείας. Marc.

1 *Cla-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον. τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι. τρίτον δὲ, πλουτεῖν. τοῦ χαίρειν δὲ τὸ παράπαν οὐκ ἐμνήσθη. ἵνα σοι τὸ γνωριμώτατον ἐκεῖνο, καὶ πᾶσι διὰ στόματος λέγω, Ὑγεία πρεσβίστα μακάρων, μετὰ σεῦ νέοιμι τὸ λειπόμενον βιοτᾶς. ὥστε εἰ πρεσβίστη ἐστὶν ὑγεία, καὶ τὸ ἔργον αὐτῆς τὸ ὑγιαίνειν, προτιμητέον τῶν ἄλλων ἀγαθῶν. μυρία δὲ καὶ ἄλλα ἔκ τε ποιητῶν, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων καταδεῖξαί σοι ἔχων, προτιμώντων τὸ ὑγιαίνειν, τοῦτο μὲν, παραιτήσομαι ὡς μὴ εἰς ἀπειροκαλίαν τινὰ μειρακιώδη ἐκπέσῃ μοι τὸ σύγγραμμα, καὶ κινδυνεύωμεν ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον. ὀλίγα δέ σοι τῆς ἀρχαίας ἱστορίας, ὁπόσα μέμνημαι οἰκεῖα τῷ παρόντι προσγράψαι, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον. ὅτε Ἀλέξανδρος τὴν ἐν [2] Ἰσσῷ μάχην ἀγωνιεῖσθαι ἔμελλεν, ὡς Εὐμένης ὁ σαρδιανὸς ἐν τῇ πρὸς Ἀντίπατρον ἐπιστολῇ λέγει, ἕωθεν εἰσελθὼν εἰς τὴν σκηνὴν αὐτοῦ ὁ Ἡφαιστίων, εἴτ' ἐπιλαθόμενος, εἴτ' ἐκταραχθεὶς ὥσπερ ἐγὼ, εἴτε καὶ θεοῦ τινος τοῦτο καταναγκάσαντος, ταυτὸν ἐμοὶ ἔφη, Ὑγίαινε βασιλεῦ, καιρὸς ἤδη παρατάττεσθαι. ταραχθέντων δὲ τῶν παρόντων πρὸς τὸ παράδοξον τῆς προσαγορεύσεως, καὶ τοῦ Ἡφαιστίωνος ὀλίγου δεῖν ὑπ' αἰδοῦς ἐκθανόντος, Ἀλέξανδρος δέχομαι εἶπε τὴν κληδόνα. τὸ γὰρ σώους ἐπανήξειν ἀπὸ τῆς μάχης, ἤδη μοι ὑπισχνεῖται. Ἀντίοχος δ' ὁ σωτὴρ, ὅτε τοῖς Γαλάταις συνάπτειν ἔμελλεν, ἔδοξεν ὄναρ ἐπιστάντα οἱ τὸν Ἀ-

Equidem hoc judico primum, Valere, dein pulchrum videri, Poſt eſſe ditem. Verbi autem *Salvere* omnino non meminit. Et ut notiſſimum quoque illud, & quod omnibus in ore eſt tibi dicam, *Superûm antiquiſſima Diva Salus. Tecum mihi liceat, Vivere quod ſupereſt.* Itaque ſi antiquiſſima eſt Sanitas, ejuſque opus eſt *Bene valere*, bonum hoc aliis eſt anteponendum. Quanvis autem ſexcenta alia exempla tum ex poëtis, tum ex hiſtoricis & philoſophis commemorare poſſim, ubi verbum hoc *Valere* anteponunt, hoc tamen omittam, ne ſcriptum meum in juvenilem ineptiam incidat, & [1] clavum clavo trudere videar. Sed pauca ex veteri hiſtoria deprompta, quæ memoria teneo, ſcitè facturum putavi ſi propria huic cauſæ adſcriberem. Quando Alexander pugnam illam ad Iſſum initurus erat, ut Sardianus Eumenes in epiſtola ad Antipatrum dicit, mane in ejus tentorium ingreſſus Hephæſtion, ſive oblitus, ſive ſicut ego perturbatus, ſive etiam numine quopiam impellente adactus, idem quod ego dixit. Bene vale rex: tempus jam eſt in aciem duci exercitum. Conturbatis autem cæteris qui tum aderant ob inopinatam ſalutandi formam, ipſoque Hephæſtione propemodum præ pudore exanimato, Alexander, recipio inquit omen: illud enim nos è pugna incolumes reverſuros, jam mihi pollicetur. Antiochus autem cognomento Soter, quando cum Galatis prælium eſſet conſerturus, Ale-

1 *Clavum clavo*] Id eſt, malum alio malo. Ariſtot. lib. 5. polit. c. penult. Cic. Tuſ. 4. *Cogn.*

2 Ἰσσῷ] Cod. Flor. ἐν Ἰσσῷ. Bourd.

λέξανδρον, κελεύειν σύνθημα πρὸ τῆς μάχης παραδοῦναι τῇ στρατιᾷ τὸ ὑγιαίνειν. καὶ ὑπὸ τούτῳ συνθήματι, τὴν θαυμαστὴν ἐκείνην νίκην ἐνίκησε. καὶ Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγου, Σελεύκῳ ἐπιστέλλων, σαφῶς ἀνέστρεψε τὴν τάξιν, ἐν ἀρχῇ μὲν τῆς ἐπιστολῆς ὑγιαίνειν αὐτὸν προσειπὼν, ἐπὶ τέλει δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐρρῶσθαι ὑπογράψας τὸ χαίρειν, ὡς Διονυσόδωρος ὁ τὰς ἐπιστολὰς αὐτοῦ συναγαγὼν φησιν. ἄξιον δὲ καὶ Πύρρου τοῦ ἠπειρώτου μνησθῆναι, ἀνδρὸς μετ' Ἀλέξανδρον τὰ δεύτερα ἐν στρατηγίαις ἐνεγκαμένου, καὶ μυρίας τροπὰς τῆς τύχης ἐνεγκόντος. οὗτος τοίνυν ἀεὶ θεοῖς εὐχόμενος, καὶ θύων, καὶ ἀνατιθεὶς οὐδὲ πώποτε ἢ νίκην, ἢ βασιλείας ἀξίωμα μεῖζον, ἢ εὔκλειαν, ἢ πλούτου ὑπερβολὴν, ᾔτησε παρ' αὐτῶν, ἀλλ' ἓν τοῦτο ηὔχετο, ὑγιαίνειν. ὡς ἔστ' ἂν τοῦτ' ἔχῃ, ῥᾳδίως αὐτῷ τῶν ἄλλων προσγενησομένων. καὶ ἄριστα οἶμαι ἐφρόνει, λογιζόμενος ὅτι οὐδὲν ὄφελος τῶν ἁπάντων ἀγαθῶν, ἔστ' ἂν τὸ ὑγιαίνειν μόνον ἀπῇ. ἀλλὰ νῦν ἑκάστου καιρὸς ἴδιος ὑφ' ἡμῶν ἀποδέδεικται. τάχα ἂν εἴποι τις. σὺ δὲ τοῦτον ἐναλλάξας, εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο ἔφησθα, ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι, ὥσπερ ἂν εἴ τις περὶ τῇ κνήμῃ τὸ κράνος, ἢ περὶ τῇ κεφαλῇ τὰς κνημίδας ἐπιδήσαιτο. ἀλλ' ὦ βέλτιστε, φαίην ἂν κἀγὼ πρὸς αὐτὸν, εἰκότως ἂν ταῦτ' ἔλεγες, εἴ τις ὅλως καιρὸς ἦν ὑγείας μὴ δεόμενος. νῦν δὲ καὶ ἕωθεν, καὶ μεσούσης ἡμέρας, καὶ νύκτωρ, ἀεὶ τὸ ὑγιαίνειν ἀναγκαῖον.

Alexandrum in ſomniis aſtare ſibi putavit, qui juberet ut ante pugnam exercitui teſſeram hanc *Valere* daret. Ac ſub hac teſſera præclaram illam victoriam eſt conſecutus. Ptolemæus etiam Lagi filius miſſis ad Seleucum literis planè ordinem invertit, à principio quidem epiſtolæ valere illum jubens: pro eo autem ubi alii *Vale* ſcribunt, Salvere ſubſcribens quemadmodum Dionyſiodorus tradit, qui epiſtolas ejus collegit. Æquum etiam [1] Pyrrhi Epirotæ meminiſſe, qui poſt Alexandrum ſecundas tenuit in re militari, variaſque fortunæ vices pertulit, hic cum Deos precando, ſacrificando, & donaria conſecrando ſemper veneraretur, nunquam tamen ab illis vel victoriam vel regni majeſtatem ampliorem, vel gloriam, vel divitiarum abundantiam poſtulavit, ſed unum hoc, ut bene valeret precabatur ut pote cui, hoc fruenti cætera facillimè ſuppeterent. Atque me judice optimè ſentiebat, illud ſecum reputans, nullum cæterorum omnium bonorum fore fructum, ſi ſola Sanitas abeſſet. Sed nunc cujuſque proprium tempus quo uſurpabatur à nobis eſt demonſtratum. Fortaſſis autem dixerit quiſpiam. Tu verò hoc immutato, etſi nihil aliud dixiſſes, juſta tamen de cauſa extra culpam non eſſes: perinde ac ſiquis galeam tibiæ, vel capiti ocreas alligaret. Verùm ô optime, ego illi reſponderem, meritò ſanè hæc diceres, ſiquod in univerſum tempus eſſet quod ſanitate opus non haberet. Nunc verò & manè, & meridie, noctuque bene valere ſemper neceſſe eſt: in pri-

1 *Pyrrhi Epirotæ*] De quo Iuſtin. lib. 18. *Cogn.*

Καὶ

καὶ μάλιστα τοῖς ἄρχουσι, καὶ πολλὰ πράττουσιν ὑμῖν, ὅσῳ καὶ πρὸς πολλὰ δεῖται τοῦ σώματος. ἔπειτα δὲ, ὁ μὲν χαῖρε εἰπὼν, μόνον εὐφήμῳ τῇ ἀρχῇ ἐχρήσατο, καὶ ἔστιν εὐχὴ τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ ὑγιαίνειν παρακελευόμενος, καὶ χρήσιμόν τι δρᾷ, καὶ ὑπομιμνήσκει τῶν πρὸς τὸ ὑγιαίνειν συντελούντων. καὶ οὐ συνεύχεται μόνον, ἀλλὰ καὶ παραγγέλλει. τί δ' οὐχὶ [1] καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ, ὃ ἀεὶ καὶ παρὰ βασιλέως λαμβάνετε, τοῦτο πρῶτον ὑμῖν ἐστι παράγγελμα, τῆς [2] ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι; καὶ μάλα εἰκότως. οὐδὲν γὰρ ἂν εἴη ὄφελος, ὑμῶν πρὸς τἄλλα, μὴ οὕτω διακειμένων. ἀλλὰ καὶ ὑμεῖς αὐτοὶ, εἴ τι κἀγὼ τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, τοὺς προσαγορεύοντας ἀντιδεξιούμενοι, [3] τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε. καὶ ταῦτα πάντα εἶπον, οὐχ ὡς ἐκ προνοίας ἀφελὼν μὲν τὸ χαίρειν, ἐπιτηδεύσας δ' ἀντ' αὐτοῦ εἰπεῖν τὸ ὑγιαίνειν, ἀλλ' ὡς τοῦτο μὲν ἄκων παθών. ἢ γελοῖος ἂν ἦν ξενίζων, καὶ τοὺς καιροὺς τῶν προσαγορεύσεων ἐναλλάττων. χάριν δὲ ὁμολογῶ τοῖς θεοῖς, ὅτι μοι τὸ σφάλμα ἐς ἄλλο μακρῷ αἰσιώτερον περιετράπη, καὶ εἰς τὸ ἄμεινον παρώλισθον. καὶ τάχα τῆς ὑγείας, ἢ Ἀσκληπιοῦ αὐτοῦ ἐπινοίᾳ τοῦτ' ἐπράχθη, δι' ἐμοῦ σοι τὸ ὑγιαίνειν ὑπισχνουμένου. ἐπεὶ

primis verò principibus vobis, qui multa negocia geritis, eoque ad multa ſano corpore opus habetis. Præterea autem ille qui dixit *Salve*, auſpicato tantùm principio eſt uſus, eaque res eſt votum: Sed qui *valere* jubet, is & quiddam utile facit, & eorum admonet quæ ad ſanitatem conferunt: nec comprecatur modò, ſed etiam imperat. Quid autem? nonne in mandatorum libello, quem ſemper à rege quoque accipitis, hoc primum vobis præcipitur, ut veſtram valetudinem curetis? Ac meritò ſanè: neque enim ulla veſtri utilitas ad res cæteras obeundas foret niſi integri ac ſani eſſetis. Quinetiam vos ipſi, ſi Romanam linguam ego nonnihil intelligo, quum ſalutantes reſalutatis, illis plerumque ſanitatis nomine reſpondetis. Et hæc omnia dixi, non quòd verbum *Salvere* conſultò demerim, & *Valere* pro eo dicere affectarim: ſed quòd invito mihi exciderit: alioqui ridiculus eſſem ſi inuſitatam vocem inducerem, & tempora ſalutationum immutarem. Gratiam autem Diis habeo, quòd mihi erratum hoc, in verbum aliud longè auſpicatius eſt converſum, & in melius prolapſus ſum. Et fortaſſe hoc Salutis vel Æſculapii ipſius conſilio factum eſt, qui tibi per me ſanitatem promittat. Nam quo

1 Καὶ ἐν τῷ τῶν ἐντολῶν βιβλίῳ] *Et in mandatorum libello.* Marc.

2 Ὑγείας τῆς ὑμετέρας αὐτῶν ἐπιμελεῖσθαι] Formula illa fuit: *Valetudinem tuam cura diligenter*, Aut, *Da operam ut valeas*, Aut, *Fac ut valetudinem cures.* Quæ formulæ in M. Tullii epiſtolis ad Terentiam uxorem. Sed illæ in epiſtolis extremis, in mandatorum verò libellis primis. Ἐντολῶν verò βιβλίον eſſe mandatorum libellum quem à principe accipiebant præſides & procoſſ. & ἐντολὰς βασιλέων eſſe mandata principum, patet Dionis lib. LIII. *Idem.*

3 Τῷ τῆς ὑγείας ὀνόματι πολλάκις ἀμείβεσθε] Formula eſt, *Vt vales?* ut Plauti Rud. ſc. XXIX. *Idem.*

ἔγωγε, πῶς ἂν αὐτὸ ἔπαθον ἄνευ θεοῦ, μηδέπω πρότερον ἐν τῷ μακρῷ βίῳ ταραχθεὶς ὅμοιον; εἰ δὲ δεῖ καὶ ἀνθρωπίνην τινὰ ὑπὲρ τοῦ γεγονότος ἀπολογίαν εἰπεῖν, οὐδὲν ξένον εἰ πάνυ ἐσπουδακὼς ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις ὑπὸ σοῦ γνωρίζεσθαι, ἐκ τῆς ἄγαν ἐπιθυμίας εἰς τοὐναντίον διαταραχθεὶς, ἐνέπεσον. τάχα δ' ἄν τινα ἐκπλήξειε τὸν κατ' ὀρθὸν λογισμὸν, καὶ στρατιωτῶν πλῆθος. ὧν οἱ μὲν, παρωθοῦντες, οἱ δὲ, ἐν τῇ τάξει τῆς προσαγορεύσεως μὴ μένοντες. σὺ δ' εὖ οἶδ' ὅτι κἂν οἱ ἄλλοι εἰς ἄνοιαν, ἢ ἀπαιδευσίαν, ἢ παραφροσύνην παραφέρωσι τὸ πρᾶγμα, αἰδοῦς αὐτὸ σύμβολον, καὶ ἀφελείας ἐποιήσω, καὶ ψυχῆς μηδὲν ἀγοραῖον, καὶ ἔντεχνον ἐχούσης. ὡς τό γε πάνυ θαρραλέον ἐν τοῖς τοιούτοις, οὐ πόρρω θρασύτητος καὶ ἀναισχυντίας ἐστί. καὶ ἔμοιγε εἴη μηδὲν μὲν τοιοῦτον σφάλλεσθαι. εἰ δὲ συμβαίη, πρὸς εὐφημίαν αὐτὸ τρέπεσθαι. ἐπὶ γοῦν τοῦ πρώτου Σεβαστοῦ, καὶ τοιόνδε τι λέγεται γενέσθαι. ὁ μὲν, ἔτυχε δίκην τινὰ δικάσας ὀρθῶς, καὶ ἀπολύσας ἐγκλήματος τοῦ μεγίστου ἀδίκως συκοφαντούμενον ἄνθρωπον. ὁ δὲ, χάριν ὁμολογῶν μεγάλῃ τῇ φωνῇ, χάριν οἶδά σοι ἔφη ὦ αὐτοκράτωρ, ὅτι κακῶς καὶ ἀδίκως ἐδίκασας. καὶ τῶν περὶ Σεβαστὸν ἀγανακτησάντων, καὶ διασπάσασθαι τὸν ἄνθρωπον ἐθελόντων, παύσασθε χαλεπαίνοντες ἐκεῖνος ἔφη. οὐ γὰρ τὴν γλῶτταν αὐτοῦ, ἀλλὰ τὴν γνώμην ἐξετάζειν ἄξιον. ἐκεῖνος μὲν, οὕτω. σὺ δ' εἴτε τὴν γνώμην σκέψαιο, πάνυ εὔνουν εὑρήσεις, εἴτε τὴν γλῶτταν, εὔφημος καὶ αὐτή. ἔοικα δ' ἐνταῦθα ἤδη γενό-

quo pacto ipſe equidem illud ſine Deo commiſiſſem, qui per longam ætatem antea nunquam ſimili modo fui perturbatus? Si quam verò facti defenſionem humanam afferre oportet, nihil novum putes ſi quum à te in optimis cognoſci properabam, nimia cupiditate conturbatus, in contrarium incidi. Iam & à recta cogitatione, militum etiam frequentia facilè quempiam deturbaverit, quorum alii adverſos protrudunt, alii in ordine ſalutationis non manent. Tu verò, ſat ſcio, quanvis alii factum hoc in amentiam, aut imperitiam, mentiſve impotentiam detorqueant, illud pro verecundiæ & ſimplicitatis indicio accepiſti, animæque nihil vafri nihil callidi habentis ſignum eſſe duxiſti: nam nimia in his rebus audacia, à temeritate & impudentia non diſtat. Atque utinam mihi contingat nunquam in hunc modum errare: ſi verò contingat, id in fauſtam precationem vertatur. Temporibus igitur primi Auguſti, etiam tale quid accidiſſe dicitur. Hic enim cùm aliquando litem quandam rectè diremiſſet, hominemque calumnioſe accuſatum maximo crimine abſolviſſet, ille gratias agens magna voce, gratiam, inquit, habeo tibi Imperator, quòd malè atque injuſtè judicaſti. Ibi cùm qui Auguſtum circunſtabant, indignarentur, hominemque diſcerpere vellent. Deſinite indignari, inquit ille: neque enim linguam ejus, ſed animum examinare æquum eſt. Sic quidem ille. Tu verò, ſive mentem ſpectes, planè benevolum me comperies: ſive linguam, ipſa quoque bene ominatur. Cæterùm videor hoc loci jam conſtitutus, aliud

θμος, εἰκότως ἄλλό τι φοβηθήσομαι, μή ποι δόξω ἐξεπίτηδες ἡμαρτηκέναι, ὡς τὴν ἀπολογίαν αὐτὴν συγγράψαιμι. καὶ εἴη γε ὦ φίλτατε Ἀσκληπιὲ τοιοῦτον φανῆναι τ̃ λόγον, ὡς μὴ ἀπολογίαν, ἀλλ' ἐπιδείξεως ἀφορμὴν εἶναι δοκεῖν.

aliud quiddam meritò veriturus, ne qui data opera erraſſe me putent, ut hanc ſcribendæ apologiæ occaſionem haberem. Atque utinam Æſculapi cariſſime, ejuſmodi hæc appareat oratio, ut non apologia, ſed oſtentationis occaſio captata videatur.

ΕΡΜΟΤΙΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΑΙΡΕΣΕΩΝ.

HERMOTIMUS, SIVE DE SECTIS.

ARGUMENTUM.

Hic Dialogus didacticus eſt. Diſputat autem de ſectis philoſophorum, quænam optima ſit, & ad felicitatem quam omnes promittunt, certiſſimè ducat. Et quia impoſſibile apparet, ex tam multis, tamque diverſa ſentientibus, quid optimum atque veriſſimum ſit, eligere, tandem concluditur, Satius eſſe non philoſophari, quàm fruſtra ætatem ac operam in eo, quod aſſequi nequeas, conſumere. Series Dialogi ita ſe habet. Occaſionem & exordium ab inceſſu & habitu Hermotimi, Stoicæ philoſophiæ ſectatoris, ſumitur: qui, quoniam viginti jam annos perpetuos philoſophos audierat, neque tamen adhuc mediam ad virtutem viam ſuperaverat, diſputationi occaſionem & materiam ſubminiſtrat. Prima igitur quæſtio tractatur, quanto omnino tempore opus ſit, ad virtutem & felicitatem conſequendam. Luciano longitudinem illius ut nimiam accuſante, Hermotimo autem contrà præmia, & mercedem tanti laboris opponente. Atque hoc diſputationis proœmio, & quaſi quadam ſylva præmiſſa, mox ad principalem quæſtionem venitur, puta quænam philoſophorum ſecta certiſſima atque optima ſit, & quomodo eadem deprehendi debeat. Ibi Hermotimo Stoicam præferente, ejuſque rei rationes quaſdam non ſatis idoneas adhibente, à Luciano deridetur magis quàm confutatur. Idem autem mox totam hanc diſputationem quaſi de integro orditur. Ac primò quidem Virtutis Icone quadam propoſita, oſtendit cum multi adeò ſint, qui viam ad illam polliceantur, in tam diverſa turba, tamque gravi cauſa optimum & certiſſimum ducem quærendum atque eligendum eſſe. Quem cum alter ex Stoicis ſumendum eſſe, rurſum diceret, ejuſque rei argumentum etiam hic non ſatis idoneum afferret, Lucianus per proſopopœiam reliquorum philoſophorum, ſe ipſos immeritò, cauſſa indicta, damnari, ac Stoicis iſtis recentioribus, præponi, querentium, apologiam ſubjungit, Hermotimumque repre-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

hendit, qui quos nunquam cognovit ac legerit, temerè adeò damnet. Et hunc locum ita concludit, ut dicat, quoniam in incerto ſit, quænam philoſophandi via aliis præferri debeat, omnes æquè relinquendas eſſe. Hinc variis ſimilitudinibus utrinque res agitur, Hermotimo defendente Stoicam viam, & contendente, apud unum aliquem deprehenſa veritate, non eſſe opus, alios ultrà conſulere: contrà autem opponente Luciano, ſed apud unum aliquem, nondum inventam ac deprehenſam illam eſſe, & ob id pariter omnes perſcrutandos & cognoſcendos eſſe. Quo obtento, jam & de tempore agitur, quo ad cognoſcendos omnes opus ſit, quod tam longum præfinitur, ut impoſſibile videatur, vel partem illorum, etiam per omnem ætatem ab uno aliquo evolvi atque cognoſci poſſe. Rurſum igitur quod ſuprà concluditur, quoniam impoſſibile ſit omnes evolvere, & tamen idem neceſſarium, ſi veram viam ad virtutem deprehendere velis, ſatius eſſe in totum ab illis abſtinere. Et hinc quoque ad ſimilitudines deveniunt, Hermotimo contra hanc longitudinem temporis contendente, non eſſe neceſſe, ut omnium omnia ſcripta evolvantur, ſed ex parte cognoſci ac judicari totum poſſe. Luciano autem contrà negante, niſi ſi totum idem uniforme ſit, & antea aliquando, quale ſit, viſum ac cognitum fuerit. Nam philoſophiam ipſam non unius generis eſſe, ſed de multis ac diverſis rebus tractare. Poſt hæc idem aliis quoque argumentis oſtendit difficultatem eligendi & judicandi, tum de ipſis viis, tum de ducibus & præceptoribus. Deinde ut maximè de via & duce conſtet, inanem tamen ac vanam ſpem propoſitam eſſe, & hæc multis ſimilitudinibus paſſim amplificantur. Poſtremò per fictionem conceſſo eo, ut Stoicorum optima via ſit, teſtimonio ipſius Hermotimi comprobat, nominem adhuc illorum inventum fuiſſe, qui, quod promitteret aliis, ipſe præſtitiſſet. Denique & mores & vitam illorum cum officio & effectu virtutis pugnare, quod & exemplo cujuſdam Stoici præceptoris confirmat. Concludit igitur philoſophandum hoc pacto non eſſe, id quod mox Hermotimus facit, ex pœnitentia, priore vita atque habitu rejectis.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ὅσον ὦ Ἑρμότιμε τῷ βιβλίῳ καὶ τῇ τοῦ βαδίσματος σπουδῇ τεκμήρασθαι, παρὰ τὸν διδάσκαλον ἐπειγομένῳ ἔοικας. ἐνενόεις γοῦν τι μεταξὺ προϊὼν, καὶ τὰ χείλη διεσάλευες, ἠρέμα ὑποτονθορύζων, καὶ τὴν χεῖρα ὧδε κἀκεῖσε μετέφερες, ὥσπερ τινὰ ῥῆσιν ἐπὶ σεαυτοῦ δια-

LVCIANVS.

Quantum ô Hermotime, cùm ex libello, tum ex greſſus feſtinatione conjicio, ad præceptorem properare videris. Aliquid ſaltem inter eundum mente volvebas, & tacitè ſubmurmurando labia motitabas manumqne huc illuc ferebas, quaſi orationem apud te digere-

res,

Ἑρμότιμος — θέμενος. ἐρώτημα δὲ, ἤ τι τῶν ἀγκύλων συντιθεὶς, ἢ σκέμμα σοφιστικὸν ἀναφροντίζων, ὡς μηδὲ ὁδῷ βαδίζων σχολὴν ἄγεις, ἀλλ' ἐνεργὸς εἴης, ἀεὶ σπουδαῖόν τι πράττων, καὶ ὃ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα. Ερμ. νὴ Δί' ὦ Λυκῖνε, τοιοῦτό τι. τὴν γὰρ χθιζὴν συνουσίαν, καὶ ἃ εἶπε πρὸς ἡμᾶς, ἀνεπεμπαζόμην, ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα. χρὴ δὲ μηδένα καιρὸν οἶμαι παριέναι, εἰδότας ἀληθὲς ὂν τὸ ὑπὸ τοῦ Κῴου ἰατροῦ εἰρημένον, ὡς ἄρα, [1] Βραχὺς μὲν ὁ βίος, μακρὴ δὲ ἡ τέχνη. καίτοι ἐκεῖνος ἰατρικῆς πέρι ταῦτ' ἔλεγεν, εὐμαθεστέρου πράγματος. φιλοσοφία δὲ, καὶ μακρῷ τῷ χρόνῳ ἀνέφικτος, ἣν μὴ πάνυ τις ἐγρηγορὼς ἀτενὲς ἀεὶ καὶ γοργὸν ἀποβλέπῃ ἐς αὐτήν. καὶ τὸ κινδύνευμα οὐ περὶ μικρῶν, ἢ ἄθλιον εἶναι ἐν τῷ πολλῷ τῶν ἰδιωτῶν συρφετῷ παραπολόμενον, ἢ εὐδαιμονῆσαι φιλοσοφήσαντα. Λυ. τὰ μὲν ἆθλα ὦ Ἑρμότιμε, θαυμάσια, ἡλίκα εἴρηκας. οἶμαι γε μὴν οὐ πόρρω σε εἶναι αὐτῶν, εἴγε χρὴ εἰκάζειν τῷ τε χρόνῳ ὁπόσον φιλοσοφεῖς, καὶ προσέτι τῷ πόνῳ, οἷόν μοι οὐ μέτριον ἐκ πολλοῦ ἤδη ἔχειν δοκεῖς. εἰ γάρ τι μέμνημαι, σχεδὸν εἴκοσιν ἔτη ταῦτά ἐστιν, ἀφ' οὗ σε οὐδὲν ἄλλο ποιοῦντα ἑώρακα, ἢ παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἐς βιβλίον ἐπικεκυφότα, καὶ ὑπομνήματα τῶν συνουσιῶν ἀπογραφόμενον, ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα. δοκεῖς δὲ

res, vel quæſtionem aliquam obliquam componeres, vel ſophiſticam ſpeculationem excogitares, ut neque per viam incedens otiareris, ſed operi ſedulò vacares, aliquid ſerii ſemper faciendo, quodque ad præcepta tibi conferat. *Hermot.* Per Iovem Luciane, tale quiddam eſt. Nam quæ heſterno in conventu nobis dixit, ſingula repetens memoria recolebam. Æquum verò eſſe opinor nullum præterire tempus, ſiquidem verum eſſe ſcimus illud Coi medici dictum, Nimirum, *brevem eſſe vitam, artem verò longam.* Quod quidem de arte medica eſt effatus, quæ minore negotio perdiſcitur. At Philoſophia ne longo quidem tempore comprehenditur, niſi quis ſumma vigilantia acres oculos in eam ſemper defigat. Neque parvis de rebus periclitamur: aut enim in multa privatorum colluvie diſpereundo miſerum eſſe, aut philoſophando fœlicem vitam ducere oportet. *Lucian.* Perquam admiranda certè ſunt, ô Hermotime, præmia quæ dixiſti. Cæterùm opinor, te ab iis non remotum eſſe, ſiquidem ducenda eſt conjectura ex tempore quod multum in philoſophiæ ſtudiis collocaſti: præterea ex labore quem non mediocrem jamdudum impendiſti. Nam ſi bene memini, hic ferme annus eſt vigeſimus ex quo nihil aliud te facientem vidi, quàm præceptores frequentantem, & ut plurimum in librum incumbentem, & diſſertationum commentarios deſcribentem, ita ut perpetuò præ curis palleres, & corpore macreſceres. Ac mihi videris ne per

1 Βραχὺς ὁ βίος] Primus Aphoriſmorum Hippocratis in quem multa Gal. ſic infra in hoc dialogo, *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μοι ἀλλ' οὐδὲ ὄναρ ποτὲ ἀνιέναι σαυτὸν, οὕτως ὅλως εἶναι ἐν τῷ πράγματι. ταῦτ' οὖν σκοπουμένῳ μοι, φαίνῃ οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιλήψεσθαι τῆς εὐδαιμονίας εἴγε μὴ λέληθας ἡμᾶς καὶ πάλαι αὐτῇ συνών. Ερμο. πόθεν ὦ Λυκῖνε ὃς νῦν ἄρχομαι παρακύπτειν ἐς τὴν ὁδὸν, ἡ δ' ἀρετὴ πάνυ πόῤῥω κατὰ τὸν [1] Ἡσίοδον οἰκεῖ, καὶ ἔστιν ὁ οἶμος ἐπ' αὐτὴν μακρός τε, καὶ ὄρθιος, καὶ τραχὺς, ἱδρῶτα οὐκ ὀλίγον ἔχων τοῖς ὁδοιπόροις; Λυ. οὐχ ἱκανὰ οὖν ἵδρωταί σοι ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ὁδοιπόρηται; Ερμο. οὔ φημι. οὐδὲν γὰρ ἐκώλυέ με πανευδαίμονα εἶναι, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ γενόμενον. τὸ δὲ νῦν, ἀρχόμεθα ἔτι ὦ Λυκῖνε. Λυ. ἀλλὰ τήν γε ἀρχὴν, ὁ αὐτὸς οὗτος Ἡσίοδος ἥμισυ τοῦ παντὸς ἔφη εἶναι, ὥστε κατὰ μέσην τὴν ἄνοδον εἶναί σε ἤδη λέγοντες, οὐκ ἂν ἁμαρτοίημεν. Ερμο. οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο. πάμπολυ γὰρ ἂν ἡμῖν ἤνυστο. Λυ. ἀλλὰ ποῦ γάρ σε φῶμεν τῆς ὁδοῦ τυγχάνειν ὄντα; Ερμο. ἐν τῇ ὑπωρείᾳ κάτω ἔτι ὦ Λυκῖνε, ἄρτι προβαίνειν βιαζόμενον, ὀλισθηρὰ δὲ, καὶ τραχεῖα, καὶ δεῖ χεῖρα ὀρέγοντος. Λυ. οὐκοῦν ὁ διδάσκαλός σοι τοῦτο ἱκανὸς ποιῆσαι, ἄνωθεν ἐκ τοῦ ἄκρου καθάπερ ὁ τοῦ Ὁμήρου Ζεὺς, χρυσῆν τινα σειρὰν καθιεὶς, τοὺς αὐτοῦ λόγους, ὑφ' ὧν σε ἀνασπᾷ δηλαδὴ, καὶ ἀνακουφίζει πρὸς αὐτόν τε καὶ τὴν ἀρετὴν αὐτὸς πρὸ πολλοῦ ἀναβεβηκώς. Ερμο. αὐτὸ ἔφησθα ὦ Λυκῖνε τὸ γιγνόμενον. ὅσῳ γοῦν ἐπ' ἐκείνῳ, πάλαι ἀνεσπάσμην ἄνω, καὶ συνῆν αὐτοῖς.

per ſomnium quidem unquam te ipſum relaxaſſe, ita totus in re fuiſti. Itaque mihi hæc conſideranti, videris fœlicitatem brevi conſecuturus, niſi nobis inſciis cum ipſa jamdudum verſaris. *Hermot.* Vnde illud conjicis Luciane, cùm in viam jam primum prolato capite proſpiciam: virtus verò procul admodum ex Heſiodi ſententia habitet, ejuſque via ſit longa & ardua, & aſpera, nec euntibus paucum ſudorem moveat. *Lucian.* Ergo nondum tibi ſatis eſt ſudatum, neque ſatis confectum itineris? *Hermot.* Minimè inquam. Nihil enim prohiberet quominus per omnia beatus eſſem, ſi faſtigium attigiſſem: at nunc adhuc, ô Luciane, incipio. *Lucian.* At principium, ille ipſe Heſiodus, dimidium totius eſſe dixit. Itaque ſi diximus te jam in medio eſſe aſcenſu, à vero non aberraverimus. *Hermot.* Nequaquam hoc dixeris, etſi multum nobis confectum ſit. *Lucian.* At ubinam itineris eſſe te dixerimus? *Hermot.* infra adhuc in ipſa montis radice, ô Luciane modò porrò ire conantem. Eſt autem lubrica, & aſpera, & opus habet aliquo qui manum porrigat. *Lucian.* Proinde idoneus eſt ad id agendum præceptor tuus, deſuper è cacumine, quemadmodum Homericus ille Iupiter, demiſſa catena aurea, ſuis nimirum præceptis, quibus te attrahat, attollatque, ad ſe, & ad virtutem, quò ipſe jampridem conſcendit. *Hermot.* Hoc ipſum quod fit, Luciane, dixiſti. Etenim quantum ad illius operam attinet, jamdudum trahor ſurſum, & cum ipſis verſor: ſed quod ad me at-

1 Ἡσίοδον οἰκεῖ] Lib. 1. Oper. hæc tota diſſertatio Heſiodum de via illa virtutis interpretatur. *Bourd.*

1 Πα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δ' ἐμὸν, ἔτι ἐνδεῖ. Λυ. ἀλλὰ ϑαρρεῖν χρὴ, καὶ ϑυμὸν ἔχειν ἀγα- , ἐς τὸ τέλος τῆς ὁδοῦ ὁρῶντα καὶ ὴ ἄνω εὐδαιμονίαν, καὶ μάλιστα είνου συμπροϑυμουμένου. πλὴν, λλὰ τίνα σοι ἐλπίδα ὑποφαίνει, δήποτε ἀναβησομένῳ; ἐς νέωτα άζεν ἐπὶ τὸ ἄκρον ἔσεσϑαί σε, ν μετὰ τὰ μυστήρια τὰ ἄλλα, ἢ [1] Παναϑήναια; Ερ. ὀλίγον φὴς ὦ κῖνε. Λυ. ἀλλ' ἐς τὴν ἑξῆς ὀ- μπιάδα. Ερ. καὶ τοῦτο ὀλίγον πρὸς [2] ἀρετῆς ἄσκησιν, καὶ δαιμονίας κτῆσιν. Λυ. μετὰ δύο ὺ δὴ ὀλυμπιάδας πάντως. ἢ λλήν γ' ἂν ὑμῶν ῥαϑυμίαν κα- γνοίη τις, εἰ μὴ δ' ἐν τοσούτῳ όνῳ δύνασϑε, ὅσον τρὶς ἀπὸ ἡ- κλείων στηλῶν εἰς Ἰνδοὺς ἀπελϑεῖν. τ' ἐπανελϑεῖν ῥᾴδιον, εἰ καὶ μὴ ϑὺ, μὴ δ' ἀεὶ βαδίζοι τις. ἀλλ τοῖς διὰ μέσου ἔϑνεσι περιπλα- μενος. καί τοι πόσῳ τινὶ βούλει ηλοτέραν καὶ λισσοτέραν ϑῶμεν αι τὴν ἄκραν, ἐφ' ἧς ὑμῖν ἡ ἀρετὴ κεῖ, [3] τῆς Ἀόρνου ἐκείνης, ἣν ἐν- ς ὀλίγων ἡμερῶν, Ἀλέξανδρος ατὰ κράτος εἷλεν; Ερμο. οὐδὲν ὅ- ιον ὦ Λυκῖνε. οὐδ' ἔστι τὸ πρᾶ- μα τοιοῦτον, οἷον σὺ εἰκάζεις, ς ὀλίγῳ χρόνῳ κατεργασϑῆναι, ἁλῶναι, οὐδ' ἂν μύριοι Ἀλέ- ανδροι προσβάλλωσιν, ἐπεὶ πολ- ὶ ἂν οἱ ἀνιόντες ἦσαν. νῦν δὲ ἀ- ρχονται μὲν οὐκ ὀλίγοι μάλα ἐρρω- ένως, καὶ προσέρχονται ἐπὶ ποσόν. μὲν, ἐπὶ πάνυ ὀλίγον. οἱ δὲ, ἐπὶ

attinet, adhuc ſum inferior. *Lucian.* Atqui confirmandus eſt animus, cùm viæ finem, & ſitam in ſummo fœlicitatem conſpicias, maximè verò cohortante illo. Quam verò tibi ſpem facit, quum tandem aliquando conſcenderis? An te anno ſequenti in ſummo fore conjectabat, veluti poſt alia ſacra, aut poſt Panathenæa? *Hermot.* Exiguum eſt quod dicis Luciane. *Lucian.* An ſubſequenti quinquennio? *Hermot.* Hoc quoque eſt exiguum cùm ad virtutem exercendam, tum ad fœlicitatem conſequendam. *Lucian.* Proinde ad ſummum poſt duo luſtra. Alioqui magnæ quis ignaviæ vos arguat, niſi id poteritis ex temporis ſpatio, quo quivis ter eat redeatque facilè à columnis Herculis ad Indos, quanvis neque rectà neque ſemper progrediatur, ſed per gentes in medio ſitas oberret. Atqui quanto altiorem, & acclíviorem vis ponamus eſſe verticem montis in quo vobis habitat virtus, Aorna illa petra, quam intra paucos dies Alexander ſumma vi occupavit? *Hermot.* Nihil ſimile eſt Luciane: nec ejuſmodi eſt negotium, cujuſmodi tibi fingis, ut brevi tempore conficiatur & capiatur, non ſi ſexcenti Alexandri vires ſuas conjunxerint, quoniam multi ſunt

onati conſcendere, nunc verò non pauci valdè forti animo conendunt, & aliquantum pergunt, alii parum admodum, alii pluſcu-

1 Παναϑήναια] De quibus, & aliis ſacris ceremoniis dico copioſe σὺν ϑεῷ ibi. *Bourd.*

2 Ἀρετῆς ἄσκησιν] Hoc illud eſt quod Philoſophos omnes exercuit tandiu, quo locus alius dicendi, ut & de illo ſeq. εὐδαιμονίας κτῆσιν. Idem.

3 Τῆς Ἀόρνου ἐκείνης] De hoc loco Id. Dial. Philipp. & Alex. Arr. Curt. alii. *dem.*

1 Πρὸς

πλέον. ἐπειδὰν δὲ κατὰ μέσην τὴν ὁδὸν γένωνται, πολλοῖς τοῖς ἀπόροις καὶ δυσχερέσιν ἐντυγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν, ἀσθμαίνοντες, καὶ ἱδρῶτι ῥεόμενοι, οὐ φέροντες τὸν κάματον. ὅσοι δ' ἂν εἰς τέλος διακαρτερήσωσιν, οὗτοι πρὸς τὸ ἄκρον ἀφικνοῦνται, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, εὐδαιμονοῦσι, θαυμάσιόν τινα βίον τὸν λοιπὸν βιοῦντες, οἷον, μύρμηκας ἀπὸ τοῦ ὕψους ἐπισκοποῦντές τινας τοὺς ἄλλους. Λυ. παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε. ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις. οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. εἰκότως. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, καὶ ἄνωθεν. ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς, καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι ἐσμὲν, μετὰ τῶν θεῶν καὶ ὑμᾶς προσευξόμεθα ὑπερνεφέλους γενομένους, καὶ ἀνελθόντας οἷ πάλαι σπεύδετε. Ερμ. εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν ὦ Λυκῖνε. ἀλλὰ πάμπολυ τὸ λοιπόν. Λυ. ὅμως οὐκ ἔφησθα ὁπόσον, ὡς χρόνῳ περιλαβεῖν. Ερμ. οὐδ' αὐτὸς γὰρ οἶδα ὦ Λυκῖνε τἀκριβές. εἰκάζω μέντοι οὐ πλείω τῶν εἴκοσιν ἐτῶν ἔσεσθαι, μεθ' ἃ πάντως που καὶ ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐσόμεθα. Λυ. Ἡράκλεις, πολὺ λέγεις. Ερμ. καὶ γὰρ περὶ μεγίστων ὦ Λυκῖνε οἱ πόνοι. Λυ. τοῦτο μὲν ἴσως ἀληθές. ὑπὲρ δὲ τῶν εἴκοσιν ἐτῶν, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα, πότερον, ὁ διδάσκαλός σου καθυπέσχετο, οὐ μόνον σοφὸς, ἀλλὰ καὶ μαντικὸς ὢν, ἢ χρησμολόγος τις, ἢ ὅσοι τὰς Χαλδαίων μεθόδους ἐπίστανται; φασὶ γοῦν εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. οὐ γὰρ δή σέ γε εἰκὸς ἐπὶ τῷ ἀδήλῳ, εἰ βιώσῃ μέχρι πρὸς τὴν ἀρετὴν, τοσούτους πόνους ἀνέχεσθαι,

pluſculum. Cæterùm ubi medium itineris attigerint, multas difficultates & perplexitates nacti, faſtidio capiuntur, & regrediuntur, anhelantes & ſudore manantes, nec laborem ferentes. Quicunque autem ad finem perdurarint, hi ad faſtigium perveniunt, ab eoque tempore fœlicitatis compotes facti, vitam quandam admirandam per reliquam ætatem vivunt, aliosque homines tamquam formicas è ſublimi contemplantur. *Lucian.* Papæ Hermotime, quantulos nos facis, neque cum Pygmæis nos comparas, ſed omnino cum humi repentibus animalculis. Meritò, nam alta jam à principio ſapis. Nos verò vilis plebecula, & quotquot humi repimus, cum Diis etiam vos qui nubibus altiores evaſiſtis, & quò jamdudum feſtinatis aſcenſu perveniſtis precatione venerabimur. *Hermot.* Vtinam Luciane daretur aſcendendi facultas, ſed viæ multum ſupereſt. *Lucian.* tamen non dixiſti quantum, ut id cum tempore compares. *Hermot.* Neque enim ipſe, Luciane, probè ſcio, nihilominus conjicio non pluribus quàm viginti annis opus fore, quibus exactis in ſummo jugo conſiſtam. *Lucian.* Multum hercle dicis. *Hermot.* Etenim pro rebus maximis ſuſcipiuntur labores. *Lucian.* Id fortè quidem eſt verum. Te verò tot annos, nempe viginti, victurum num præceptor tuus tibi eſt pollicitus, non ſolùm ſapientia, ſed divinandi etiam arte pollens, aut ſortis dicendæ peritus, unuſ-ve ex illis qui Chaldaicam diſciplinam callent? Ajunt quippe eos talia noſſe. Neque enim ſanè æquum foret ut incertus num uſque ad virtutem ſis victurus, tot labores ſuſtine-

ταλαιπωρεῖν νύκτωρ καὶ μεθ' ἡ-
μέραν, οὐκ εἰδότα εἴ σε πλησίον
τοῦ ἄκρου γενόμενον, τὸ χρεὼν
ἐστὰν, κατασπάσει λαβόμενον τοῦ
ποδὸς, ἐξ ἀτελοῦς τῆς ἐλπίδος. Ερ.
ἄπαγε. δύσφημα γὰρ ταῦτα ὦ Λυ-
κῖνε. ἀλλ' εἴη βιῶναι ὡς μίαν γοῦν
ἡμέραν εὐδαιμονήσω, σοφὸς γενό-
μενος. Λυ. καὶ ἱκανή σοι ἀντὶ τῶν
τοσούτων καμάτων ἡ μία ἡμέρα;
Ερμ. ἐμοὶ μὲν καὶ ἀκαριαῖον ὁπό-
σον ἱκανόν. Λυ. τὰ δὲ δὴ ἄνω ὅτι εὐ-
δαίμονα, καὶ τοιαῦτα, ὡς πάντα
δεῖν ὑπομεῖναι δι' αὐτὰ, πόθεν
...ις εἰδέναι; οὐ γὰρ δὴ αὐτός πω
ἐληλυθας. Ερμο. ἀλλὰ τῷ διδα-
σκάλῳ πιστεύω λέγοντι. ὁ δὲ, πάνυ
οἶδεν, ἅτε ἀκρότατος ἤδη ὤν. Λυ.
... γε δὲ πρὸς θεῶν, ποῖα τὰ περὶ
αὐτῶν, ἢ τίνα τὴν εὐδαιμονίαν εἶ-
... τὴν ἐκεῖ; ἦπου τινὰ πλοῦτον,
... δόξαν, καὶ ἡδονὰς ἀνυπερβλή-
...; Ερμο. εὐφήμει ὦ ἑταῖρε. οὐ-
... γάρ ἐστι ταῦτα [1] πρὸς τὸν ἐν
ἀρετῇ βίον. Λυ. ἀλλὰ τίνα φη-
... τἀγαθὰ, εἰ μὴ ταῦτα ἕξειν
...ὸς τὸ τέλος τῆς ἀσκήσεως ἐλθόν-
...; Ερμο. σοφίαν, καὶ ἀνδρίαν, καὶ
καλὸν αὐτὸ καὶ τὸ δίκαιον, καὶ τὸ
...ντα ἐπίστασθαι βεβαίως πεπεισμέ-
..., ᾗ ἕκαστα ἔχει. πλούτους δὲ, καὶ
...ίαν, καὶ ἡδονάς. καὶ ὅσα τοῦ σώ-
...τος, πάντα ταῦτα κάτω ἀφῆκε,
ἀποδυσάμενος, ἀνέρχεται, ὥσπερ
...σὶ τὸν Ηρακλέα ἐν τῇ Οἴτῃ κα-
ταυθέντα, θεὸν γενέσθαι. καὶ γὰρ
...εῖνος ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώ-
...ιον εἶχε παρὰ τῆς μητρὸς, καὶ καθα-
... τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον,
...έπτατο ἐς τοὺς θεοὺς διευκρινηθὲν

ſtineres, noctes dieſque ærumnas perferres, neſcius an te jam cacumini proximum Parca inſtans pede correptum tractura ſit ab imperfecta ſpe avulſum. *Hermot.* Apage iſta Luciane, ſiquidem maledica ſunt. At viverem utinam, ut ſapientiam aſſecutus unicum ſaltem diem fœlicitate fruerer. *Lucian.* Et pro tot tantiſque laboribus unica dies tibi ſufficiat? *Hermot.* Mihi quidem etiam exiguum momentum ſatis eſſet. *Lucian.* Cæterùm unde noſſe potes rebus ſupernis ineſſe fœlicitatem, ut earum gratia quidvis perferre oporteat? Nunquam enim eò ipſe conſcendiſti. *Hermot.* At ego dicenti præceptori credo: planè enim id novit, ut qui jam ſit excelſiſſimus. *Lucian.* At per Deos, qualia illa, quam-ve illic eſſe fœlicitatem ajebat? Nunquid divitias aliquas, & gloriam, & voluptates incredibiles? *Hermot.* Bona verba quæſo, amice nihil enim iſta faciunt ad vitam cum virtute exigendam. *Lucian.* At quænam ſunt illa bona, niſi hæc ſunt, quæ habituros illos dicit qui finem exercitationis pertigerint? *Hermot.* Sapientia, fortitudo, honeſtum ipſum, & juſtum, & omnium, ut ſingula ſe habent, certa cum perſuaſione ſcientia. Divitias verò, gloriam, & voluptates, & quæcunque ſunt corporis bona, infra reliquit: & exutus aſcendit, ut combuſtum Oeta monte Herculem Deum factum ferunt. Etenim ille cùm ...jeciſſet quicquid humani à matre contraxerat, & puram atque ...corruptam divinitatem ferret, illa ab igne diſcreta ad Deos ſubvo-

1 Πρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. ἀλλὰ τίνα] Excidit perſona Λυκίνου. Scilicet fuiſſe ...ρὸς τὸν ἐν τῇ ἀρετῇ βίον. Λυ. ἀλλὰ τίνα. Marc.

ὑπὸ τοῦ πυρός. καὶ οὗτοι δὴ ὑπὸ φιλοσοφίας, ὥσπερ ὑπό τινος πυρός, ἅπαντα ταῦτα περιαιρεθέντες, ἃ τοῖς ἄλλοις θαυμαστὰ εἶναι δοκεῖ, οὐκ ὀρθῶς δοξάζουσιν, ἀνελθόντες ἐπὶ τὸ ἄκρον, εὐδαιμονοῦσι, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν ἀλλ' οὐδὲ μεμνημένοι ἔτι, καταγελῶντες δὲ τῶν οἰομένων ταῦτ' εἶναι. Λυ. νὴ τὸν Ἡρακλέα ὦ Ἑρμότιμε τὸν ἐν Οἴτῃ, ἀνδρεῖα, καὶ εὐδαίμονα λέγεις περὶ αὐτῶν. πλὴν, ἀλλὰ τόδε μοι εἰπέ. καὶ κατέρχονταί ποτε ἐκ τῆς ἄκρας, ἢν ἐθελήσωσι χρησόμενοι τοῖς κάτω, ἃ καταλελοίπασιν; ἢ ἀνάγκη ἅπαξ ἀνελθόντας αὐτοὺς, μένειν, καὶ συνεῖναι τῇ ἀρετῇ, πλούτου, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν καταγελῶντας; Ερ. οὐ μόνον τοῦτο ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὃς ἂν ἀποτελεσθῇ πρὸς ἀρετὴν, οὔτε ὀργῇ, οὔτε φόβῳ, οὔτ' ἐπιθυμίαις ὁ τοιοῦτος ἂν δουλεύῃ. οὐδ' ἂν λυποῖτο. οὐδὲ ὅλως, πάθος ἔτι τοιοῦτον πάθοι ἄν. Λυ. καὶ μὴν εἴ γέ με δεῖ, μηδὲν ὀκνήσαντα, εἰπεῖν τἀληθὲς, [1] ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ οἶμαι, μὴ δ' ὅσιον εἶναι ἐξετάζειν τὰ ὑπὸ τῶν σοφῶν γιγνόμενα. Ερμο. μηδαμῶς, ἀλλ' εἰπὲ ὅ, τι καὶ λέγεις. Δυ. ὅρα ὦ ἑταῖρε, ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ ὀκνῶ. Ερμο. ἀλλὰ μὴ ὄκνει ὦ γενναῖε, πρός γε μόνον ἐμὲ λέγων. Λυ. τὰ μὲν τοίνυν ἄλλα ὦ Ἑρμότιμε, διηγουμένῳ σοι παρειπόμην, καὶ ἐπίστευον οὕτως ἔχειν, σοφούς τε γίγνεσθαι αὐτοὺς, καὶ ἀνδρείους, καὶ δικαίους, καὶ τἄλλα. καί πως [2] ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον.

volavit. Ad hunc modum hi à philoſophia, ceu ab igne quopiam ſpoliati his omnibus quæ aliis non rectè ſentientibus, miranda videntur, conſcenſo cacumine beatam degunt vitam: nec divitiarum, gloriæ, ac voluptatum meminerunt ampliùs, ſed eos derident qui hæc alicujus eſſe momenti ſentiunt. *Lucian.* Sanè per Oeteum Herculem Hermotime, viris digna, & fœlicia de ipſis refers. Atqui id mihi dicas, Nunquid è faſtigio deſcendunt unquam ſi velint, ut rebus infra relictis utantur? an verò ubi ſemel aſcenderunt, manere coguntur, & cum virtute converſari, divitias, gloriam, & voluptates irridendo? *Hermot.* Non ſolùm hoc, Luciane, ſed quicunque in virtute perfectus evaſit, hujuſmodi vir nec iræ, nec metu, nec cupiditatibus ſervit, nec triſtitia, nec denique ulla animi perturbatione aſſicitur. *Lucian.* Sed enim ſi mihi, nihil verito fas eſſet verum dicere: ſed linguis favendum puto, nec fas eſſe inquirere quæ ſapientes faciunt. *Hermot.* Nequaquam, ſed apertè loquere. *Lucian.* Vide, ô amice quàm verear. *Hermot.* At ne verearis, generoſe, apud me ſolum dicere. *Lucian.* Enimvero alia quæ dixiſti, Hermotime, ſequebar, & ita ſe habere credebam: eoſque eſſe ſapientes, & fortes, & juſtos, & cætera: tuoque ſermone quodammodo demulcebar: ſed quum

1 Ἀλλ' εὐφημεῖν χρὴ] *Bona verba.* Sunt verba ſolemnis hujus formulæ σιγᾶ πᾶς ἔσω λεώς, εὐφημεῖν χρή. de qua copioſe Scal. ad Varr. pag. 94. leg. Schol. Sophoclis. ad Oedip. Col. & ad Philoct. dico alibi. *Bourd.*

2 Ἐκηλούμην πρὸς τὸν λόγον] Sic in Nigrino & ſæpe alibi. paginam 511. & ſeq. repetit in Lapith. *Idem.*

1 Ἐκ-

ὁπότε δὲ καὶ πλούτου ἔφησθα καταφρονεῖν σφᾶς, καὶ δόξης, καὶ ἡδονῶν, καὶ μήτε ὀργίζεσθαι, μήτε λυπεῖσθαι, πάνυ ἐνταῦθα, μόνω γὰρ ἐσμὲν, ἐπέσχον, ἀναμνησθεὶς ἃ πρότερον εἶδον ποιοῦντα. βούλει φῶ τίνα; ἢ ἱκανὸν καὶ ἄνευ τοῦ ὀνόματος; Ἑρμο. μηδαμῶς, ἀλλὰ καὶ τοῦτο εἰπὲ, ὅστις ἦν. Λυ. διδάσκαλος αὐτὸς οὗτος ὁ σὸς, ἀνὴρ τἆλλα αἰδοῦς ἄξιος, καὶ γέρων ἤδη ἐς ὕστατον. Ἑρμο. τί οὖν δὴ ἐποίει; Λυ. τὸν ξένον οἶσθα τὸν Ἡρακλεώτην, ὃς ἐκ πολλοῦ συνεφιλοσόφει αὐτῷ, μαθητὴς ὤν; τὸν ξανθόν; τὸν ἐριστικόν; Ἑρμο. οἶδα ὃν λέγεις. Δίων αὐτῷ ὄνομα. Λυ. ἐκεῖνον αὐτὸν, ἐπεὶ τὸν μισθὸν οἶμαι μὴ ἀπεδίδου κατὰ καιρὸν, ἀπήγαγε παρὰ τὸν ἄρχοντα ἔναγχος, περιθείς γε αὐτῷ θοιμάτιον περὶ τὸν τράχηλον. καὶ ἐβόα, καὶ ὠργίζετο. καὶ εἰ μὴ τῶν συνήθων τινὲς ἐν μέσῳ γενόμενοι, ἀφείλοντο τὸν νεανίσκον ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ, εὖ ἴσθι, προσφὺς ἂν, ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, οὕτως ἠγανάκτει. Ἑρμο. πονηρὸς γὰρ ἀεὶ ἐκεῖνος, καὶ ἀγνώμων ὦ Λυκῖνε περὶ τὰς ἀποδόσεις. ἐπεὶ τούς γε ἄλλους, οἷς δανείζει, πολλοὺς ὄντας, οὐδὲν τοιοῦτό πω διατέθεικεν. ἀποδιδόασι γὰρ αὐτῷ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν ὦ μακάριε, μέλει τι αὐτῷ, κεκαθαρμένῳ ἤδη ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ μηκέτι τῶν ἐν τῇ Οἴτῃ καταλελειμμένων δεομένῳ; Ἑρμο. οἴει γὰρ ὅτι αὐτοῦ χάριν ἐκεῖνος περὶ τὰ τοιαῦτα ἐσπούδακεν; ἀλλ' ἔστιν αὐτῷ παιδία νεογνὰ, ὧν κήδεται, μὴ ἐν ἀπορίᾳ καταβιώσωσι. Λυ. δέον ὦ Ἑρμότιμε ἀναγαγεῖν κἀκεῖνα ἐπὶ τὴν ἀρετὴν, ὡς συνευδαιμονοῖεν αὐτῷ,

quum dixiſti ipſos divitias contemnere, & gloriam, & voluptates, nec iraſci, nec triſtitia affici, hìc utique, ſoli enim ſumus, hæſi, recordatus quæ facientem vidi: vis dicam quem? an verò, nomine etiam ſupreſſo, ſatis eſt? *Hermot.* Nequaquam: ſed hoc etiam dicito quis ille ſit. *Lucian.* Ille ipſe præceptor tuus, vir aliàs venerandus, & jam ſummè ſenex. *Herm.* Quid igitur ille fecit? *Luc.* Hoſpitem illum Heracleotem noſti, qui multo jam tempore in iiſdem Philoſophiæ ſtudiis diſcipulus ejus fuit? flavum illum? illum contentioſum? *Hermot.* Novi quem dicis: Dion vocatur ille. *Lucian.* Illum ipſum dico: quem cùm in tempore mercedem non penderet, nuper ad Prætorem duxit pallio ejus collo circumjecto: & clamabat interea & excandeſcebat. Ac niſi ex familiaribus ejus aliqui in medium veniſſent, & adoleſcentem è manibus ejus eripuiſſent, certò ſcias, ſenem illum ei naſum mordicus avulſurum fuiſſe, adeò ſtomachabatur. *Herm.* Malus enim eſt ille & ingratus, ô Luciane, in pendenda mercede. Alioqui in alios multos quibus pecunias fœneratur, nihil unquam tale conſtituit. ſiquidem præſcripto tempore reddunt fœnora. *Lucian.* Quid verò, niſi reddant ô beate, id-ne curat ille quem Philoſophia jam purgavit, nec rebus in Oeta monte relictis amplius indiget? *Hermot.* Putaſne illum ſui cauſa rerum harum ſtudio teneri? Sed liberos habet parvulos, qui ne inopem vitam agant, ſolicitè curat. *Lucian.* Operæ precium eſſet Hermotime, ut & illi ad virtutem promoverentur, quò communi cum illo fœlicitate, divitias contemnendo,

πλούτου καταφρονοῦντα. Ερμο. οὐ σχολή μοι ὦ Λυκῖνε περὶ τούτων διαλέγεσθαί σοι. σπουδάζω γὰρ ἤδη ἀκροάσασθαι αὐτοῦ, μὴ καὶ λάθω τελέως ἀπολειφθείς. Λυ. θάῤῥει ὦ 'γαθέ. τὸ τήμερον γὰρ [1] ἐκεχειρία ἐπήγγελται. ὥστε ἐγὼ ἀφίημί σοι ὅσον ἔτι λοιπὸν τῆς ὁδοῦ. Ερμο. πῶς λέγεις; Λυ. ὅτι ἐν τῷ παρόντι οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, εἴγε χρὴ πιστεύειν τῷ προγράμματι. πινάκιον γάρ τι ἐκρέματο ὑπὲρ τοῦ πυλῶνος, [2] μεγάλοις γράμμασι λέγον, τήμερον οὐ συμφιλοσοφεῖν. ἐλέγετο δὲ παρ' [3] Εὐκράτει, τῷ πάνυ δειπνήσας χθὲς, γενέθλια θυγατρὸς ἑστιῶντι, πολλά τε συμφιλοσοφῆσαι ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρὸς Εὐθύδημον τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου παροξυνθῆναί τι, καὶ ἀμφισβητῆσαι αὐτῷ, περὶ ὧν ἐκεῖνοι εἰώθασιν ἀντιλέγειν τοῖς ἀπὸ τῆς Στοᾶς. ὑπό τε οὖν τῆς κραυγῆς, πονήρως τὴν κεφαλὴν διατεθῆναι, καὶ ἱδρῶσαι μάλα πολλὰ ἐς μέσας νύκτας, ἀποταθείσης ὥς φασι τῆς συνουσίας. ἅμα δὲ καὶ ἐπεπώκει οἶμαι πλέον τοῦ ἱκανοῦ, τῶν παρόντων ὡς εἰκὸς φιλοτησίας προπινόντων. καὶ ἐδεδειπνήκει πλέον, ἢ κατὰ γέροντα. ὥστε ἀναστρέψας, ἤμεσέ τε ὡς ἔφασκον πολλὰ, καὶ μόνον ἀριθμῷ παραλαβὼν τὰ κρέα, ὁπόσα τῷ παιδὶ κατόπιν ἑστῶτι παραδεδώκει, καὶ σημηνάμενος ἐπιμελῶς, τὸ ἀπ' ἐκείνου καθεύδει, μηδένα εἰσδέχεσθαι παραγγείλας. ταῦτα δὲ Μίδου ἤκουσα τοῦ οἰκέτου αὐτοῦ διη-

do, fruerentur. *Hermot.* No vacat mihi, Luciane, tecu hiſce de rebus diſſerere: proper enim ad audiendum ipſum, n imprudens penitus abſim. *Lucian.* Bono animo eſto ô bone. Na in hodiernum diem indictæ ſu feriæ. Quare ego tibi, quod vi reliquum eſt, remitto. *Hermo.* Quid ais? *Lucian.* Fore ut i præſentia non videas ipſum, programmati eſt credendum. E enim appenſa foribus tabella majuſculis elementis exarata monebat his verbis, *Hodie diſſertationibus philoſophicis non vacabimus.* Porrò eum apud Eucratem filiæ ſuæ natalitia celebrantem, heri cœnaſſe dicebant multa præterea ſuper philoſophicis rebus in convivio commentatum eſſe: adhæc adverſus Euthydemum Peripateticum nonnihil exaſperatum eſſe, ſuſcept cum eo his de rebus contentione pro quibus nunquam non cu Stoicis digladiari ſolent Peripatetici: præ nimia vociferatione capitis dolorem contraxiſſe, & ad mediam uſque noctem producta diſputatione, plurimùm ſudaſſe. Præterea plus æquo, opinor potaverat, cùm, ut veriſimile eſt, qui aderant ipſum philoteſiis provocaſſent: & ſupra ſenis captum cibo ſe ingurgitarat. Itaque domum reverſus, ut ajunt multum evomuit: & accepti numeratiſque carnibus, quas à tergo ſtanti puero aſſervandas tradiderat, iiſque diligenter obſignatis, ab eo tempore dormit neminemque admitti juſſit. Hæc à Mida famulo ejus accepi, cùm qui-

1 Ἐκεχειρία] Ὅτι δεῖ τὰς χεῖρας ἀπέχειν τῶν ἔργων. Copioſe hac de re Schol Ariſtoph. ad pac. Heſych. *Bourd.*

2 Μεγάλοις γράμμασι] Theod. Marcil. ad Perſ. dico ad Heliod. *Idem.*

3 Εὐκράτει] Male antea εὐκρέσει. Idem.

1 Οὐδ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

...μένου τινὶ τῶν μαθητῶν, οἳ καὶ αὐ-
...ἀνέστρεφον μάλα πολλοί. Ερμθ.
...ηγήσατο δὲ πότερος ὦ Λυκῖνε, ὁ
...δάσκαλος, ἢ ὁ Εὐθύδημος, εἶ-
...ε δὲ τοιοῦτον ἔλεγχον ὁ Μίδας; Λυ.
...μὲν πρῶτα φασὶν ὦ Ἑρμότιμε,
...ὁμοῦ μάλα σφίσι γενέσθαι. τὸ δὲ
...τέλος τῆς νίκης, καθ' ὑμᾶς ἐ-
...γένετο, καὶ παραπολὺ ὁ πρεσβύ-
...ης ὑπερέσχε. τὸν γοῦν Εὐθύδημον,
...οὐδ' ἀναιμωτί φασιν ἀπελθεῖν,
...ἀλλὰ τραῦμα παμμέγεθες ἔχοντα ἐν
...τῇ κεφαλῇ. ἐπεὶ γὰρ ἀλαζὼν ἦν,
...καὶ ἐλεγκτικὸς, καὶ πείθεσθαι οὐκ
...ἤθελεν, οὐδὲ παρεῖχε ῥᾳδίως αὑτὸν
...ἐλέγχεσθαι, ὁ διδάσκαλός σου ὁ
...βέλτιστος, ὃν εἶχε [2] σκύφον, Νε-
...στόρειόν τινα καταφέρει αὐτοῦ, πλη-
...σίον κατακείμενος. καὶ οὕτως ἐκρά-
...τησεν. Ερμθ. εὖ γε. οὐ γὰρ ἄλλως ἐ-
...χρῆν πρὸς τοὺς μὴ ἐθέλοντας εἴκειν
...τοῖς κρείττοσι. Λυ. ταυτὶ μὲν ὦ Ἑρ-
...μότιμε, πάνυ εὔλογα. ἢ τί γὰρ
...παθὼν Εὐθύδημος, ἄνδρα γέροντα
...παρώξυνεν, ἀόργητον, καὶ θυμοῦ
...κρείττονα, σκύφον οὕτω βαρὺν ἐν
...τῇ χειρὶ ἔχοντα; ἀλλὰ σχολὴν γὰρ
...ἄγομεν, τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄν-
...τι ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον
...φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυναί-
...μην, ἐπὶ συνοδοιπορίαν ὑμῖν, τὸ ἀ-
...πὸ τοῦδε ἀρξάμενος; οὐ γὰρ ἀποκλεί-
...σετέ με δηλαδὴ φίλοι ὄντες. Ερμθ.
...εἰ γὰρ ἐθελήσειας ὦ Λυκῖνε, ὄψει ἐν
...βραχεῖ ὅσον διοίσεις τῶν ἄλλων. παῖ-
...δας γοῦν ἴσθι οἰήσῃ ἅπαντας ὡς πρὸς
...σὲ τοσοῦτον ὑπερφρονήσεις αὐτός.
...Λυ. ἱκανὸν εἰ μετὰ εἴκοσιν ἔτη γενοίμην

quibuſdam ex diſcipulis, qui non pauci domum regreſſi ſunt, narraret. *Hermot.* Vter verò Luciane ſuperavit meus-ne præceptor, an Euthydemus? numquid ea de re quidpiam dicebat Midas ille? *Lucian.* Primùm quidem ajebat, Hermotime, illos pugna pares fuiſſe: at victoriæ finem penes vos fuiſſe, & ſenem hunc longè ſuperaſſe: neque Euthydemum incruentum abiiſſe, ſed vulnus ingens in capite habentem. Cùm enim arrogans & contentioſus eſſet, nec perſuaderi vellet, nec ſe facilè convincendum præberet, optimus ille præceptor tuus, Neſtoreum ſcyphum, quem habebat præ manibus, ipſi prope ſe accumbenti in caput illiſit: ſicque victoriam obtinuit. *Hermot.* Rectè quidem: non enim aliter erat cum his agendum qui cedere melioribus nolunt. *Lucian.* Hæc certè æqua ſunt Hermotime. Quorſum enim Euthydemus, virum ſenem exaſperabat, alienum ab iracundia, animoque potiorem, cùm tam gravem ſcyphum præ manibus haberet? Sed enim ocium jam agimus, cur non mihi tuo familiari exponas, quonam modo ad philoſophiæ ſtudia primùm te contuleris, ut & ipſe ſi fieri poſſit vobiſcum iter, hinc initium ducens, ſuſcipiam? nam quæ veſtra eſt amicitia, me non excludetis. *Hermot.* Si modò ...lis Luciane, brevi videbis quantum aliis præſtabis. Omnes, ...rtò ſcias præ te pueros exiſtimabis, tantum ingenio præpol-...bis. *Lucian.* Sufficeret mihi, ſi poſt viginti annos, qualis nunc es,

... Οὐδ' ἀναιμωτί] Vt in Tim. & paſſim alibi. *Bourd.*

2 Σκύφον Νεςόρειον] Talis rixa in Lapith. & apud Heliod. lib. 5. de Scypho ...ſtoreo Interp. Martialis ex Iliad. 11. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τοιοῦτος, οἷος σὺ νῦν. Ερμο. ἀμέλει καὶ αὐτὸς κατὰ σὲ γεγονὼς, ἠρξάμην φιλοσοφεῖν τετταρακοντούτης σχεδὸν, ὁπόσα οἶμαι σὺ νῦν γέγονας. Λυ. [1] τοσαῦτα γὰρ ὦ Ἑρμότιμε. ὥστε τὴν αὐτὴν ἄγε λαβὼν, κἀμέ. δίκαιον γάρ. καὶ πρῶτόν γέ μοι τοῦτο εἰπὲ· δίδοτε ἀντιλέγειν τοῖς μανθάνουσιν, ἤν τι μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι δοκῇ αὐτοῖς; ἢ οὐκ ἐφίετε τοῦτο τοῖς νεωτέροις; Ερμο. οὐ πάνυ. σὺ δὲ, ἤν τι βούλῃ, ἐρώτα μεταξὺ, καὶ ἀντίλεγε. ῥᾷον γὰρ οὕτω μάθῃς. Λυ. εὖγε νὴ τὸν Ἑρμῆν ὦ Ἑρμότιμε αὐτὸν, οὗ ἐπώνυμος ὢν τυγχάνεις, ἀτὰρ εἰπέ μοι, μία τις ὁδός ἐστιν ἡ ἐπὶ φιλοσοφίαν ἄγουσα, ἡ τῶν Στωϊκῶν ὑμῶν, ἢ ἀληθῆ ἐγὼ ἤκουον, ὡς καὶ ἄλλοι πολλοί τινές εἰσι; Ερμο. μάλα πολλοὶ Περιπατητικοὶ, καὶ Ἐπικούρειοι, καὶ οἱ τὸν Πλάτωνα ἐπιγραφόμενοι. καὶ αὖ Διογένους ἄλλοι τινὲς, καὶ Ἀντισθένους ζηλωταὶ, καὶ οἱ ἀπὸ τοῦ Πυθαγόρου, καὶ ἔτι πλείους. Λυ. ἀληθῆ ταῦτα. πολλοὶ γάρ εἰσι. πότερον δὴ ὦ Ἑρμότιμε, τὰ αὐτὰ οὗτοι λέγουσιν, ἢ διάφορα; Ερμο. καὶ πάνυ διάφορα. Λυ. τὸ δέ γε ἀληθὲς οἶμαι πάντως που ἓν ἦν αὐτῶν, ἀλλ' οὐ πάντα, διάφορά γε ὄντα. Ερμο. πάνυ μὲν οὖν. Λυ. ἴθι δὴ ὦ φιλότης, ἀπόκριναί μοι τοῦτο, πότε πιστεύσας τὸ πρῶτον σὺ, ὁπότε ᾔεις φιλοσοφήσων, πολλῶν σοι θυρῶν ἀναπεπταμένων, παρεὶς σὺ τὰς ἄλλας, εἰς τὴν τῶν Στωϊκῶν ἧκες, καὶ δι' ἐκείνης ἠξίους ἐπὶ τὴν ἀρετὴν εἰσιέναι, ὡς δὴ μόνης ἀληθοῦς οὔσης, καὶ τὴν εὐθεῖαν ἐπιδεικνυούσης, τῶν δ' ἄλλων εἰς τυφλὰ καὶ ἀνέξοδα φερουσῶν; τίνι

es, evaderem. *Hermot.* Ego profectò ætate qua nunc es, annos ferme quadraginta natus (idque ætatis eſſe te puto) philoſophiæ operam dare cœpi. *Lucian.* Id ſum ætatis Hermotime. Itaque eadem via me ducito: id enim æquum eſt. Ac primùm mihi dic, An diſcentibus copiam contradicendi facitis, ſiquid ipſis videatur non rectè dictum? an verò junioribus non conceditis? *Hermot.* Minimè. Sed tu, ſi quid volueris, interim quærendi & contradicendi copiam tibi facio: faciliùs enim ita diſces. *Lucian.* Euge per Mercurium, Hermotime, cui es cognominis, dic mihi, eſt-ne unica via ad philoſophiam, videlicet Stoicorum veſtrorum: an verò verum eſt quod audivi, alios etiam eſſe complures? *Hermot.* Complures, nempe Peripateciti, Epicurei, Platonici: alii præterea Diogenis & Antiſthenis æmuli, quinetiam Pythagorici, & longè plures. *Lucian.* Vera dicis: multi ſunt. Vtrum autem Hermotime, eadem omnes, an diverſa dicunt? *Hermot.* Omnino diverſa. *Lucian.* Atqui unum omnino ex ipſis verum arbitror, non autem omnia, ſiquidem ſunt diverſa. *Hermot.* Maximè. *Lucian.* Age verò, amice, cuinam primùm credidiſti, quando philoſophiæ operam daturus ibas, ut cùm multæ tibi paterent fores, præteritis reliquis, in Stoicorum venires, & per eas ad virtutem aditum habere putares, ac ſi ſolæ veræ ſint viæ rectæ indices, contrà verò reliquæ in cæca & devia ducant? Quonam

tunc

1 Τοσαῦτα γὰρ ὦ Ἑρμότιμε] Τοσαῦτα γοῦν ὦ Ἑρμότιμε. Marc.

1 Μαρ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ταῦτ' ἐτεκμαίρου τότε; καὶ μή μοι τὸν νῦν δὴ τοῦτον σεαυτὸν ἐννόει, τὸν εἴτε ἡμίσοφον, εἴτε σοφὸν ἤδη καὶ βελτίω κρίνειν ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς ἡμᾶς δυνάμενον. ἀλλ' οὕτως ἀπόκριναι, ὁποῖος τότε ἦσθα ἐδιώτης, καὶ κατὰ τὸν νῦν ἐμέ. Ερμ. οὐ συνίημι ὅ, τι σοι τοῦτο βούλεται ὦ Λυκῖνε. Λυ. καὶ μὴν οὐ πάνυ ἀγκύλον ἠρόμην. πολλῶν γὰρ ὄντων φιλοσόφων, οἷον, Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Ἀντισθένους, καὶ τῶν ὑμετέρων προγόνων, τοῦ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος, καὶ τῶν ἄλλων, ὅσοι εἰσὶ, τῷ, σὺ πιστεύσας, τοὺς μὲν ἄλλους εἴας, ἐξ ἁπάντων δὲ προελόμενος, ἅπερ προῄρησαι, ἀξιοῖς κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν; ἆρα καὶ σὲ ὥσπερ τὸν Χαιρεφῶντα ὁ Πύθιος ἐξέπεμψεν ἐπὶ τὰ Στωϊκῶν, ἀρίστους ἐξ ἁπάντων προειπών; ἔθος γὰρ αὐτῷ ἄλλον ἐπ' ἄλλο εἶδος φιλοσοφίας προτρέπειν, τὴν ἁρμόττουσαν οἶμαι ἑκάστῳ εἰδότι. Ερμ. ἀλλ' οὐδὲν τοιοῦτον ὦ Λυκῖνε. οὐδὲ ἠρόμην περί γε τούτων τὸν θεόν. Λυ. πότερον, οὐκ ἄξιον θείας συμβουλίας ἡγούμενος αὐτὸ, ἢ ἱκανὸς ὢν αὐτὸς εἶναι ἐλέσθαι τὸ βέλτιον κατὰ σαυτὸν, ἄνευ τοῦ θεοῦ; Ερμ. ᾤμην γάρ. Λυ. οὐκοῦν καὶ ἡμᾶς ἂν διδάσκοις τοῦτο πρῶτον, ὅπως διαγνωστέον ἡμῖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ, τίς ἡ ἀρίστη φιλοσοφία ἐστὶ, καὶ ἡ ἀληθεύουσα, καὶ ἣν ἄν τις ἕλοιτο, παρεὶς τὰς ἄλλας. Ερ. ἐγώ σοι φράσω. ἑώρων τοὺς πλείστους ἐπ' αὐτὴν ὁρμῶντας. ὥστε εἴκαζον ἀμείνω εἶναι αὐτήν. Λυ. πόσῳ τινὶ πλείους τῶν Ἐπικουρείων, ἢ Πλατωνικῶν, ἢ Περιπατητικῶν; ἠρίθμησας γὰρ αὐτοὺς δηλαδὴ, καθά-

tunc argumento hæc deprehendebas? Ac ne te ipſum qualis nunc es conſideres, ſive es ſemiſapiens, ſive jam ſapiens, qui optima præ multis nobis dijudicare poſſis. Sed ita reſponde ut idiota quiſpiam, qualis tunc eras, qualis & ego nunc ſum. *Hermot.* Non intelligo, Luciane, quid hæc tua verba ſibi velint. *Lucian.* Atque nequaquam obliqua percontor. Cùm enim multi ſint Philoſophi ſectatores Platonis, & Ariſtotelis, & Antiſthenis, majorumque veſtrorum, Chryſippi, Zenonis, atque aliorum, quotquot ſunt, cuinam, omiſſis aliis, credidiſti, delectuque ex omnibus, quæ priùs dixiſti: facto, ſecundum illa vis Philoſophiæ ſtudiis incumbere. Numquid etiam te, quemadmodum Chærephontem illum, Apollo Pythius ad Stoicorum placita miſit, ubi prædixiſſet illos omnium eſſe optimos? Alium enim ad aliam philoſophiæ ſpeciem cohortari ſolet, quam, ut puto, unicuique convenire novit. *Hermot.* Sed nihil iſtiuſmodi, Luciane, Deum de hiſce rebus interrogavi. *Lucian.* Vtrum hanc rem divina conſultatione indignam ducebas, an verò ipſe tibi videbare ſatis idoneus ad eligendum per te, quod erat optimum, nullo conſulto numine? *Hermot.* Ita mihi videbar. *Luc.* Quare etiam nos id primum doceas, quo pacto ſtatim ab initio noſſe queam quænam optima ſit & veriſſima philoſophia, & quam quis prætermiſſis aliis eligat. *Hermot.* Ego tibi dicam. Cùm viderem plurimos ad eandem ſe conferre: eam meliorem eſſe conjiciebam. *Lucian.* Quorum igitur numeroſior erat turba, Epicureorum, an Platonicorum, an Peripateticorum? Eos namque perinde atque in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θάτερον ἐν ταῖς χειροτονίαις. Ερ. ἀλλ' οὐκ ἠρίθμησα ἔγωγε. εἴκαζον δέ. Λυ. ὡς οὐκ ἐθέλεις διδάξαι με, ἀλλ' ἐξαπατᾷς, ὃς περὶ τῶν τοιούτων εἰκασμῷ φὴς καὶ πλήθει κρῖναι, ἀποκρυπτόμενος λέγειν πρός με τἀληθές. Ερμο. οὐ μόνον τοῦτο ὦ Λυκῖνε, ἀλλὰ καὶ ἤκουον ἁπάντων λεγόντων, ὡς οἱ μὲν Ἐπικούρειοι, γλυκύθυμοι, καὶ φιλήδονοί εἰσιν. οἱ Περιπατητικοὶ δὲ, καὶ φιλόπλουτοι, καὶ ἐριστικοί τινες. οἱ Πλατωνικοὶ δὲ, τετύφωνται, καὶ φιλόδοξοί εἰσι. περὶ δὲ τῶν Στωϊκῶν, πολλοὶ ἔφασκον ὅτι ἀνδρώδεις, καὶ πάντα γιγνώσκουσι. καὶ ὅτι ὁ ταύτην ἰὼν τὴν ὁδὸν, μόνος βασιλεὺς, μόνος πλούσιος. μόνος σοφὸς, καὶ συνόλως, ἅπαντα. Λυ. ἔλεγον δὲ ταῦτα πρὸς σὲ ἄλλοι δηλαδὴ περὶ αὐτῶν. οὐ γὰρ δὴ ἐκείνοις ἂν αὐτοῖς ἐπίστευσας ἐπαινοῦσι τὰ αὑτῶν. Ερμο. οὐδαμῶς. ἀλλ' οἱ ἄλλοι ἔλεγον. Λυ. οἱ μὲν δὴ ἀντίδοξοι, οὐκ ἔλεγον ὡς τὸ εἰκός. οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ τὰ ἄλλα φιλοσοφοῦντες. Ερμο. οὐ γάρ. Λυ. οἱ δ' ἄρα ἰδιῶται ταῦτα ἔλεγον; Ερμο. καὶ μάλα. Λυ. ὁρᾷς ὅπως αὖθις ἐξαπατᾷς με. καὶ οὐ λέγεις τἀληθές. ἀλλ' οἴει [1] Μαργίτῃ διαλέγεσθαί τινι. ὡς πιστεῦσαι ὅτι Ἑρμότιμος. ἀνὴρ συνετὸς, ἔτη τότε γεγονὼς τεσσαράκοντα περὶ φιλοσοφίας, καὶ φιλοσόφων ἀνδρῶν τοῖς ἰδιώταις ἐπίστευσε, καὶ κατὰ τὰ ὑπ' ἐκείνων λεγόμενα, ἐποιεῖτο τὴν αἵρεσιν καὶ τῶν κρειττόνων ἀξιῶν. οὐ γὰρ πιστεύσαιμί σοι τοιαῦτα λέγοντι. Ερμο. ἀλλ' οἶσθα ὦ Λυκῖνε, οὐχὶ τοῖς ἄλλοις μόνον ἐπίστευον, ἀλλὰ καὶ ἐ-

in ſuffragiis numeraſti. *Hermot.* At non numeravi, ſed conjectavi. *Lucian.* Non vis docere me, ſed decipis qui veritatem me celas, diciſque te numero & conjectura judicaſſe. *Hermot.* Non hoc ſolum Luciane, ſed ex omnibus audivi Epicureos animum ad delicias, & ad voluptates appellere, Peripateticos verò divitiarum amantes eſſe, & contentioſos, Platonicos autem faſtoſos, & gloriæ cupidos. Sed quod ad Stoicos attinet, multi viriles illos eſſe, atque omnia cognoſcere dicebant, eumque qui viam hanc inſiſteret ſolum divitem, ſolum regem, ſolum ſapientem, omnia denique ſimul eſſe. *Lucian.* Videlicet iſta de illis tibi dixerunt alii: neque enim illis ſua laudantibus credidiſſes. *Hermot.* Nequaquam: ſed dicebant alii. *Lucian.* Qui contrariæ opinionis erant, id tibi, ut veri ſimile eſt, non dicebant. Hi autem erant qui in aliis diſciplinis verſantur. *Hermot.* Minimè. *Lucian.* An verò hæc dicebant idiotæ. *Hermot.* Maximè. *Lucian.* Vides ut me iterum decipis, nec vera loqueris: ſed te cum Margite aliquo colloqui putas: ut credam Hermotimum virum prudentem, annos quadraginta natum, de philoſophia & philoſophis idiotarum opinioni credidiſſe, & ex eorum dictis præſtantiſſimorum ſectam delegiſſe. Non ego tibi hæc dicenti fidem adhibuerim. *Hermot.* At ſcias Luciane me non aliis ſolùm, ſed mihi ipſi fidem adhibuiſſe.

1 Μαργίτῃ διαλέγεσθαι] Ἄφρονι, μωρῷ, De hoc Suid. ex Heſych. Interp. Ariſt. ad aves. *Bourd.* Inerte & nullius precii ſtolidoque homine, Margitis enim meminit ex Homero Ariſt. atque Clem. Alex. Demoſth. apud Plut. Alexandrum puerum & Margitem nominabat. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…κυτῷ. ἑώρων γὰρ αὐτοὺς κο…μίως βαδίζοντας, ἀναβεβλημένους …σταλῶς, φροντίζοντας ἀεὶ, ἀρ…νωποὺς, ἐν χρῷ κουρίας τοὺς …λείστους, οὐδὲν ἁβρὸν, οὐδ' αὖ πά… ἐς τὸ ἀδιάφορον ὑπερεκπίπτον, …ς ἔκπληκτον εἶναι καὶ κυνικὸν ἀ…εχνῶς, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ μέσου καθεστή…κότος, ὃ δὴ ἄριστον ἅπαντες εἶναί …ασιν. Λυ. ἆρ' οὖν κἀκεῖνα εἶδες …οιοῦντας αὐτοὺς, ἃ μικρῷ πρόσθεν …λεγον αὐτὸς ἑωρακέναι τὸν σὸν δι…δάσκαλον ὦ Ἑρμότιμε πράττοντα; …ον, δανείζοντας, καὶ ἀπαιτοῦντας …πικρῶς, καὶ φιλονείκως πάνυ ἐ…ρίζοντας ἐν ταῖς ξυνουσίαις, καὶ τἆλ…α ὅσα ἐπιδείκνυνται; ἢ τούτων ὀλί…ον σοι μέλει, ἄχρις ἂν εὐσταλὴς ἡ …ἀναβολὴ, καὶ ὁ πώγων βαθὺς, καὶ [1] ἐν χρῷ ἡ κουρά; καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν ἄρα ἔχωμεν τουτονὶ κανόνα, καὶ …στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων, ὡς Ἑρ…μότιμός φησι. καὶ χρὴ ἀπὸ σχημάτων, καὶ βαδισμάτων καὶ κουρᾶς διαγινώσκειν τοὺς ἀρίστους. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, καὶ φρον…στικὸς τὸ πρόσωπον, ἀποδοκιμαστέος, καὶ ἀποβλητέος. ἀλλ' ὅρα μὴ καὶ ταῦτα ὦ Ἑρμότιμε παίζεις πρός με, πειρώμενος, εἰ ἐξαπατώμενος, συνίημι. Ερμο. Διατί τοῦτ' ἔφησθα; Λυ. ὅτι ὦ 'γαθὲ, ἀνδριάντων ταύτην ἐξέτασιν λέγεις, τὴν ἀπὸ τῶν σχημάτων, παραπολὺ γοῦν ἐκεῖνοι εὐσχημονέστεροι, καὶ τὰς ἀναβολὰς κοσμιώτεροι, Φειδίου τινὸς, ἢ Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος πρὸς τὸ εὐμορφότατον εἰκάσαντος. εἰ δὲ καὶ ὅτι μάλιστα χρὴ τεκμαί-

buiſſe. Videbam enim ipſos decenter incedentes, frugaliter amictos, meditationibus ſemper intentos, aſpectu tetricos, plurimos ad cutim tonſos, nihil molle, nihil quod medium excederet admittentes, quod vel ſtupendum, vel caninum eſſet: ſed in medio ſtatu conſtitutos, quem omnes optimum eſſe dicunt. *Lucian.* Annon ipſos etiam ea factitantes vidiſti, quæ paulò ante dicebam ipſe me vidiſſe præceptorem tuum factitantem? videlicet fœnerari pecunias, eas amarulenter repetere, in colloquiis pertinaciter contendere, & quæcunque alia ingenii ſui documenta præbent? An verò hæc parum curas, ſi modò frugalis ſit amictus, & promiſſa barba, & ad cutim abraſa coma? Quare in poſterum regulam hanc, amuſſimque certam habeamus, ad hæc exploranda, ut ait Hermotimus. Sic ex habitu, & greſſu, & tonſura quinam ſint optimi dignoſcendum. Qui autem hæc non habuerit, nec ſevero vultu & meditabundo fuerit, rejiciendus erit & repudiandus. At vide ne hiſce etiam me ludas, periculum faciendo, num me decipi percipiam. *Hermot.* Quorſum hoc dixiſti. *Lucian.* Quoniam hæc quæ capitur ex habitu cognitio, ad ſtatuas pertinet. Omnino enim illæ habitu ſunt elegantiore, & amictu ornatiore, quas vel Phidias aliquis, vel Alcamenes, vel Myron, ad abſolutiſſimæ formæ archetypum expreſſit. Quòd ſi argumentum ex hujuſmodi

1 Ἐν χρῷ ἡ κουρά] Vt antea ἐν χρῷ κουρίας: quid legerit in his locis Interpres non video, nam Stoici dicti ἐν χρῷ κουρίαι. *tonſi, cute tenus.* Ipſe verò *longa coma venerandos, prolixa in capite cæſaries, capillus prolixior* ubique vertit. de his Iuvenal. Sat. 2. *atque ſupercilio brevior coma* hæc monebat Senator Clariſſ. Godofred. Maluynus. Dixi hac de re antea. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ρεας τοῖς τοιούτοις, τί ἂν πάθοι τις, εἰ τυφλὸς ὢν ἐπιθυμοίη φιλοσοφεῖν; πῶς, διαγνώσεται τὸν τὴν ἀμείνω προαίρεσιν προῃρημένον, οὔτε σχῆμα, οὔτε βάδισμα ὁρᾶν δυνάμενος; Ερμο. ἀλλ' ἔμοιγε οὐ πρὸς τυφλοὺς ὁ λόγος ὦ Λυκῖνε, οὐδέ μοι μέλει τῶν τοιούτων. Λυ. ἐχρῆν μὲν ὦ χρηστὲ, κοινόν τι τὸ γνώρισμα εἶναι τῶν οὕτω μεγάλων, καὶ ἅπασι χρησίμων. πλὴν εἰ δοκεῖ, οἱ μὲν, ἔξω ἡμῖν φιλοσοφίας μενέτωσαν οἱ τυφλοὶ, ἐπείπερ μηδὲ ὁρῶσι. καίτοι ἀναγκαῖον ἦν τοῖς τοιούτοις μάλιστα φιλοσοφεῖν, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιντο ἐπὶ τῇ συμφορᾷ. οἱ δὲ δὴ βλέποντες, κἂν πάνυ ὀξυδερκεῖς ὦσι, τί ἂν δύναιντο συνιδεῖν τῶν τῆς ψυχῆς, ἀπό γε τῆς ἔξωθεν ταύτης περιβολῆς; ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδέ ἐστιν, οὐχ, ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἐρασταὶ προσῄεις αὐτοῖς, καὶ ἠξίους ἀμείνων γίγνεσθαι ἐς τὰ τῆς γνώμης. Ερ. καὶ μάλα. Λυ. πῶς οὖν οἷόν τε σοὶ ἦν, ἀφ' ὧν ἔφησθα ἐκείνων τῶν γνωρισμάτων διορᾶν, τὸν ὀρθῶς φιλοσοφοῦντα, ἢ μή; οὐ γὰρ φιλεῖ τὰ τοιαῦτα οὕτω διαφαίνεσθαι, ἀλλ' ἔστιν ἀπόρρητα, καὶ ἐν ἀφανεῖ κείμενα, λόγοις καὶ συνουσίαις ἀναδεικνύμενα, καὶ ἔργοις τοῖς ὁμοίοις ὀψὲ μόλις. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅτινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ νῦν ἄκουε. φησὶ γὰρ ὁ μῦθος ἐρίσαι Ἀθηνᾶν, καὶ Ποσειδῶνα, καὶ Ἥφαιστον εὐτεχνίας πέρι. καὶ τὸν μὲν Ποσειδῶ, ταῦρόν τινα ἀναπλάσαι. τὴν Ἀθηνᾶν δὲ, οἰκίαν ἐπινοῆσαι. ὁ Ἥφαιστος δὲ, ἄνθρωπον ἄρα συνεστήσατο. καὶ ἐπείπερ ἐπὶ τὸν Μῶμον ἦ-

modi rebus eſt capiendum, quid faciat cæcus ſi operam dare philoſophiæ cupiat? quo pacto dignoſcere queat eum qui meliorem ſectam delegit, cùm neque habitum, neque greſſum cernere poſſit? *Hermot.* At mihi Luciane non eſt ad cæcos ſermo, nec talium curam gero. *Lucian.* Atqui conveniebat, ô bone, ut tantarum rerum, tamque omnibus utilium commune eſſet documentum. Sed enim ſi tibi ita videtur, cæci à Philoſophia excluſi maneant, quoniam ne vident quidem: quanquam his neceſſe erat in primis philoſophiæ ſtudiis incumbere, ne prorſus ſua calamitate gravarentur. Cæterùm qui vident, quanvis ſint perſpicaciſſimi, quonam modo ea quæ ſunt animæ, ab hoc externo amictu perſpicere queant? Iſtiuſmodi autem eſt quod volo dicere; Non ſolùm ſapientiæ virorum illorum amore captus, ipſos adiviſti, ſed in ſapientiæ ſtudio melior evadere voluiſti. *Hermot.* Ita ſanè. *Lucian.* Quomodo igitur potuiſti, ex notis illis quas dixiſti pervidere qui rectè, qui ſecus philoſopharetur? Non enim iſta perſpici ita queunt, ſed arcana ſunt, & obſcuro in loco poſita, quæ vix tandem ſermonibus & diſſertationibus, operibuſque ſimilibus, animadvertuntur. Audiſti puto qua in re momus Vulcanum reprehenderit: ſin minus, audi nunc. Fert enim ‡ fabula Minervam, Neptunum & Vulcanum de artis præſtantia contendiſſe. Neptunum quidem taurum effinxiſſe, Minervam verò domum excogitaſſe. Porrò Vulcanus hominem compoſuit. Ac poſtquam ad Momum ventum eſt,

‡ *Fabula*] Hujus fabulæ mentionem facit Plato. *Cogn.*

ν, ὅντινα δὴ κριτὴν προείλοντο, θεασάμενος ἐκεῖνος ἑκάστου τὸ ἔργον, τὰ μὲν ἄλλων, ἅτινα ἠτιάσατο, περιττὸν ἂν εἴη λέγειν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀνθρώπου τοῦτο ἐμέμψατο, καὶ τὸν ἀρχιτέκτονα ἐπέπληξε τὸν Ἥφαιστον, διότι μὴ καὶ θυρίδας ἐποίεσεν αὐτῷ κατὰ τὸ στέρνον, ὡς ἀναπετασθεισῶν, γνώριμα γίγνεσθαι ἅπασιν ἃ βούλεται, καὶ ἐπινοεῖ, καὶ ἢ ψεύδεται, ἢ ἀληθεύει. ἐκεῖνος μὲν οὖν ἅτε ἀμβλυώττων, οὕτω περὶ τῶν ἀνθρώπων διενοεῖτο. σὺ δ' [1] ὑπὲρ τὸν Λυγκέα ἡμῖν δέδορκας, καὶ ὁρᾷς τὰ ἔνδον ὡς ἔοικε διὰ τοῦ στέρνου, καὶ ἀνέῳκταί σοι τὰ πάντα, ὡς εἰδέναι μὴ μόνον ἃ βούλεται, καὶ ἃ γιγνώσκει ἕκαστος, ἀλλὰ καὶ πότερος ἀμείνων ἢ χείρων. Ερμο. παίζεις ὦ Λυκῖνε. ἐγὼ δὲ, κατὰ θεὸν εἱλόμην. καὶ οὐ μεταμέλει μοι τῆς αἱρέσεως. ἱκανὸν δὲ τοῦτο πρός γοῦν ἐμέ. Λυ. ὅμως οὐκ ἂν εἴποις, ὦ ἑταῖρε, καὶ πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ περιόψει με παραπολούμενον ἐν πολλῷ τῷ συρφετῷ; Ερ. οὐδὲν γὰρ ἄν σοι ἀρέσκει, ὧν ἂν εἴπω. Λυ. οὐκ ὦ 'γαθέ. ἀλλ' οὐδὲν ἐθέλεις εἰπεῖν ὁποῖον ἄν με ἀρέσειεν. ἐπεὶ δ' οὖν σὺ ἑκὼν ἀποκρύπτῃ, καὶ φθονεῖς ἡμῖν ὡς μὴ ἐξ ἴσου γενοίμεθά σοι φιλοσοφήσαντες ἐγὼ πειράσομαι ὅπως ἂν οἷός τε ὦ κατ' ἐμαυτὸν ἐξευρεῖν τὴν ἀκριβῆ περὶ τούτων κρίσιν, καὶ τὴν ἀσφαλεστάτην αἵρεσιν. ἄκουε δὲ καὶ σὺ, εἰ βούλει. Ερμο. ἀλλὰ βούλομαι ὦ Λυ-

eſt, quem arbitrum delegerant, is conſiderato uniuſcujuſque opere, in aliis quidem quid reprehenderit, ſupervacaneum eſſet referre: at in homine hoc carpſit, & Vulcanum architectum increpavit quòd non ipſi etiam in pectore oſtiola feciſſet, quibus apertis, innoteſceret omnibus quid vellet, & cogitaret: an mentiretur, an vera diceret. At ille quidem veluti cæcutiens ita de hominibus ſtatuebat. Tu verò nobis vel ipſo Lynceo es perſpicacior qui, ſicuti videtur, per pectus ipſum quæ intus ſunt cernis patentque tibi omnia, adeò ut non ſolùm certò teneas quid quiſque velit & cogitet. verùm etiam uter ſit melior aut deterior. *Herm.* Ludificaris me, Luciane. Ego verò Dei ductu delectum habui, neque me pœnitet electionis: & hoc mihi ſatis eſt. *Luc.* Attamen ne ſic quidem mihi, amice, exponas, ſed me in infima plebe periturum uſque deſpicies? *Hermot.* Nihil enim placuerit tibi, eorum quæ dixero. *Lucian.* Minimè, ô bone: verùm nihil vis dicere quod mihi placeat. Quandoquidem igitur de induſtria me celas, mihique invides ne in philoſophiæ ſtudiis par tibi evadam, operam dabo ut per me poſſim adinvenire exactam judicandi rationem, ac certiſſimam eligendi normam. Itaque tu etiam ſi vis audi. *Hermot.* Equidem volo Lu-

1 Ὑπὲρ τὸν Λυγκέα] Vt in Contempl. *Bourd.* Perſpicaces intelligentes & acute ſubtiliterque videntes Lyncei dicuntur, non à Lynce animali, ſed à Lynceo Argonautarum uno qui dictitabat ultra parietem videre, Hieronym. contra Ioa. Origeniſtam. Val. Flacc. lib. 1.

Quamque cethera Iupiter umbra
Perdiderit, ſolus tranſibit ſydera Lynceus.

Plin. lib. 4. c. 10. Cic. de eo Lucianus Icaromenip. & Dial. Menippi & Tireſiæ. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

κῖνε. ἴσως γάρ τι γνώριμον ἐρεῖς. Λυ. σκόπει δή, καὶ μὴ καταγελάσῃς, εἰ παντάπασιν ἰδιωτικῶς ἀναζητῶ αὐτό. ἀνάγκη γὰρ οὕτως, ἐπεὶ μὴ σὺ ἐθέλεις σαφέστερον εἰπεῖν, εἰδὼς ἄμεινον. ἔστω δή μοι ἡ μὲν ἀρετή, τοιόνδε τι, οἷον, πόλις τις εὐδαίμονας ἔχουσα τοὺς ἐμπολιτευομένους, ὡς φαίη ἂν ὁ διδάσκαλος ὁ σός, ἐκεῖθέν ποθεν ἀφιγμένος, σοφοὺς ἐς τὸ ἀκρότατον, ἀνδρείους ἅπαντας, δικαίους, σώφρονας, ὀλίγον θεῶν ἀποδέοντας. οἷα δὲ πολλὰ γίγνεται παρ' ἡμῖν, ἁρπαζόντων, καὶ βιαζομένων, καὶ πλεονεκτούντων, οὐδὲν ἂν εἴδῃς φασὶν ἐν ἐκείνῃ τῇ πόλει τολμώμενον, ἀλλ' ἐν εἰρήνῃ καὶ ὁμονοίᾳ ξυμπολιτεύονται. μάλα εἰκότως. ἃ γὰρ ἐν ταῖς ἄλλαις πόλεσιν οἶμαι τὰς στάσεις, καὶ φιλονεικίας ἐγείρει, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπιβουλεύουσιν ἀλλήλοις, ταῦτα πάντα ἐκποδών ἐστιν ἐκείνοις. οὐ γὰρ οὔτε χρυσίον ἔτι, οὔτε ἡδονάς, οὔτε δόξας ὁρῶσιν, ὡς διαφέρεσθαι περὶ αὐτῶν, ἀλλὰ πάλαι τῆς πόλεως ἐξεληλάκασιν αὐτά, οὐκ ἀναγκαῖα ἡγησάμενοι ξυμπολιτεύεσθαι. ὥστε γαλήνιόν τινα, καὶ πανευδαίμονα βίον βιοῦσι, ξὺν εὐνομίᾳ, καὶ ἰσότητι, καὶ ἐλευθερίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀγαθοῖς. Ερ. τί οὖν ὦ Λυκῖνε; οὐκ ἄξιον ἅπαντας ἐπιθυμεῖν πολίτας γίγνεσθαι τῆς τοιαύτης πόλεως, μήτε κάματον ὑπολογιζομένους τὸν ἐν τῇ ὁδῷ, μήτε πρὸς τὸ μῆκος τοῦ χρόνου ἀπαγορεύοντας, εἰ μέλλουσιν ἀφικόμενοι, ἐγγραφήσεσθαι καὶ αὐτοί, καὶ μεθέξειν τῆς πολιτείας; Λυ. νὴ Δί' Ἑρμότιμε, πάντων μάλιστα ἐπὶ τούτῳ σπουδαστέον. τῶν δ' ἄλλων, ἀμελητέον. καὶ μήτε πατρίδος τῆς ἐνταῦθα ἐπιλαμβανομένης, πολὺν ποιεῖσθαι λό-

Luciane, præclarum enim quidpiam fortè dices. *Lucian.* At vide ne me irrideas, ſi illud inſcitè perquiram. Ita enim facto opus eſſe video, ſiquidem tu qui noſti quid ſit melius, clarius explicare non vis. Virtus igitur mihi eſto qualis urbs quam fœlices cives incolant (ſicuti tuus præceptor inde reverſus dicere poſſit) ſummè ſapientes, fortes omnes, juſti, moderati, parum Diis inferiores. Cujuſmodi autem multa fiunt apud nos rapinam, violentiam, avaritiam, neminem in ea urbe audere videas, ut ajunt, ſed pacati munera Reipub. ſimul obeunt. Nec injuria. Quæ enim aliis in urbibus ſeditiones, & contentiones excitant, & quorum gratia alter alteri molitur inſidias, omnia è medio illorum ſunt ſublata. Neque enim aurum, non voluptates, non honores reſpiciunt, ut de ipſis contendant: verùm jam olim hæc rati non neceſſaria ad civilem ſocietatem, urbe expulerunt. Itaque tranquillam quandam, modiſque omnibus fœlicem degunt vitam bonis legibus, æqualitate, libertate, aliis denique bonis inſtructam. *Hermot.* Quid igitur Luciane? annon æquum eſt ut urbis iſtiuſmodi cives fieri omnes cupiant, nec laboris in via ſuſtinendi rationem habendo, nec ob temporis prolixitatem animum deſpondendo, dummodo ubi eò pervenerint, civium numero ipſi inſerantur, & civitatis jure donentur. *Lucian.* Sanè per Iovem Hermotime, in hoc omnium maximè eſt incumbendum: quidvis autem aliud negligendum: & neque patriæ hîc retinentis multa ratio habenda eſt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ον, μήτε παίδων, ἢ γονέων, ὅτῳ εἰσὶν ἐπικατεχόντων, καὶ κλαυθμυριζομένων ἐπικλᾶσθαι, ἀλλὰ μάλιστα μὲν κἀκείνους παρακαλεῖν ἐπὶ τὴν αὐτὴν ὁδόν. εἰ δὲ μὴ ἐθέλοιεν, ἢ μὴ δύναιντο, [1] ἀποσεισάμενον αὐτοὺς, χωρεῖν εὐθὺ τῆς πανευδαίμονος ἐκείνης πόλεως. καὶ αὐτὸ ἀπορρίψαντα τὸ ἱμάτιον, εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε, οὐ γὰρ δέος μή σέ τις [2] ἀποκλείσῃ, [3] καὶ γυμνὸν ἐκεῖσε ἥκοντα. ἤδη γάρ ποτε καὶ ἄλλοτε πρεσβύτου ἀνδρὸς ἤκουσα διεξιόντος, ὅπως τὰ ἐκεῖ πράγματα ἔχοι, καί με προὔτρεπεν ἕπεσθαί οἱ πρὸς τὴν πόλιν. ἡγήσεσθαι γὰρ αὐτός. καὶ ἐλθόντα, ἐγγράψειν, καὶ φυλέτην ποιήσεσθαι, καὶ φρατρίας μεταδώσειν τῆς αὐτοῦ, ὡς μετὰ πάντων εὐδαιμονοίην. ἀλλ' ἐγὼ οὐκ ἐπιθόμην ὑπ' ἀνοίας, καὶ νεότητος τότε, περὶ πεντεκαίδεκα σχεδὸν ἐτῶν. ἴσως γὰρ ἂν αὐτοῦ ἤδη ἀμφὶ τὰ προάστεια, καὶ πρὸς ταῖς πύλαις ἦν ἄν. ἔλεγε δ' οὖν περὶ τῆς πόλεως, εἴγε μέμνημαι, ἄλλα τε πολλὰ, καὶ ἤδη καὶ τάδε, ὡς ξύμπαντες μὲν ἐπήλυδες, καὶ ξένοι εἶεν, αὐθιγενὴς δὲ οὐδείς. ἀλλὰ καὶ βαρβάρους ἐμπολιτεύεσθαι πολλοὺς, καὶ δούλους, καὶ ἀμόρφους, καὶ μικροὺς, καὶ πένητας. καὶ ὅλως, μετέχειν τῆς πόλεως τὸν βουλόμενον. τὸν γὰρ δὴ νόμον αὐτοῖς, οὐκ ἀπὸ τιμημάτων ποιεῖσθαι τὴν ἐγγραφὴν, οὐδ' ἀπὸ σχημάτων, ἢ μεγέθους, ἢ κάλλους. οὐδ' ἀπὸ γένους, οὐδὲ λαμπρῶν ἐκ προγόνων. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, οὐδὲ νομίζεσθαι παρ' αὐτοῖς, ἀποχρῆν δ' ἑκάστῳ πρὸς τὸ

eſt, neque exorari oportet parentum, aut liberorum, ei qui habuerit, detinentium complorationibus: ſed illi maximè ad iter idem ſuſcipiendum ſunt cohortandi. Quòd ſi nolint, aut non poſſint, excuſſis illis, rectà ad urbem illam ab omni parte beatam erit contendendum, imò relicto pallio, ſi eo prehenſo detinerent, erumpendùm. Neque enim metuendum eſt nequis excludat te nudum eò venientem. Iam enim aliàs virum ſenem audivi diſſerentem, quomodo ibi ſe res habeant, iſque me, ut ſibi ad urbem illam comes irem, hortabatur. Ipſe enim ſe præiturum, cumque veniſſem civibus inſerturum & tribulem facturum, ſuo ſodalitio donaturum me, pollicebatur, ut cum omnibus fœlicitate fruerer. Sed ego, quæ juvenilis fuit amentia, tunc nondum quindecim annos natus, illi morem non geſſi: quod ſi feciſſem, forte jam in ſuburbio, ipſiſque portis conſiſterem. Porrò de civitate, ſi bene memini, cum alia multa, tum etiam hæc prædicabat, omnes eſſe advenas, neminem indigenam: quinetiam multos barbaros in ea verſari, & ſervos, & deformes, & parvos, & pauperes: denique participem fieri urbis quicunque vellet, ſiquidem lex ipſis, ut nulla cenſus habita ratione, non habitus, non magnitudinis, non pulchritudinis, non generis, non illuſtrium majorum civitate donent: cùm hæc nihili ducant. Oportere autem, ut quicunque jus civitatis

1 Ἀποσεισάμενον] Angl. ἀποσεισάμενος, Mend. *Bourd.*
2 Ἀποκλείσῃ] Vt in Dial. Meret. *Idem.*
3 Καὶ γυμνὸν] Καὶ deeſt in Mſ. & Aug. Cod. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πολίτην γενέσθαι, σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι, μηδὲ μαλακισθῆναι πολλοῖς τοῖς δυσχερέσι, κατὰ τὴν ὁδὸν ἐντυγχάνοντα. ὡς ὅστις ἂν ταῦτ᾽ ἐπιδείξηται, καὶ διεξέλθοι, προϊόμενος ἄχρι πρὸς τὴν πόλιν, αὐτίκα μάλα [1] πολίτην ὄντα τοῦτον, ὅστις ἂν ᾖ, καὶ ἰσότιμον ἅπασι, τὸ δὲ χείρων, ἢ κρείττων, ἢ εὐπατρίδης, ἢ ἀγεννὴς, ἢ δοῦλος, ἢ ἐλεύθερος, οὐδὲ ὅλως εἶναι, ἢ λέγεσθαι ἐν τῇ πόλει. Ερμο. ὁρᾷς ὦ Λυκῖνε, ὡς οὐ μάτην, οὐδὲ περὶ μικρῶν κάμνω, πολίτης ἐπιθυμῶν γενέσθαι καὶ αὐτὸς οὕτω καλῆς καὶ εὐδαίμονος πόλεως; Λυ. καὶ γὰρ αὐτὸς ὦ Ἑρμότιμε, τῶν αὐτῶν σοι ἐρῶ. καὶ οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μοι πρὸ τούτων εὐξαίμην γενέσθαι. εἰ μὲν οὖν πλησίον ἦν ἡ πόλις, καὶ φανερὰ ἰδεῖν ἅπασι, πάλαι ἂν εὖ ἴσθι μηδὲν ἐνδοιάσας, αὐτὸς ᾔειν ἐς αὐτὴν, καὶ ἐπολιτευόμην ἂν ἐκ πολλοῦ. ἐπεὶ δὲ ὡς ὑμεῖς φατε, σύ τε, καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδὸς, πάνυ πόῤῥω ἀπῴκισται, ἀνάγκη ζητεῖν ὁδόν τε τὴν ἄγουσαν ἐπ᾽ αὐτὴν, καὶ ἡγεμόνα τὸν ἄριστον. ἢ οὐκ οἴει σὺ οὕτω χρῆναι ποιεῖν; Ερμο. καὶ πῶς ἂν ἄλλως ἔλθοι τις; Λυ. οὐκοῦν [2] σοὶ μὲν ἐπὶ τὸ ὑπισχνεῖσθαι, καὶ φάσκειν εἰδέναι, πολλὴ ἀφθονία τῶν ἡγησομένων. πολλοὶ γὰρ ἕτοιμοι παρεστᾶσιν αὐτόχθονες, ἐκεῖθεν ἕκαστος εἶναι λέγοντες. ὁδὸς γε μὴν οὐ μία καὶ ἡ αὐτὴ φαίνεται, ἀλλὰ πολλαὶ, καὶ διάφοροι, καὶ οὐδὲν ἀλλήλαις ὅμοιαι. ἡ μὲν γὰρ, ἐπὶ τὰ ἑσπέρια. ἡ δὲ, ἐπὶ τὴν ἕω φέρειν ἔοικεν. ἡ δὲ, ἐπὶ

tatis indipiſcitur, intelligentia polleat, cupiditate rerum honeſtarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum, non molleſcat, quum multas in via moleſtias nanciſcitur. Eum autem qui iſta præſtiterit, & ad urbem uſque iter peregerit, protinus eſſe civem omnibuſque æqualem, quicunque tandem fuerit. Nec pejor, an melior, nobilis an ignobilis, ſervus an liber ille ſit, vel prorſus eſſe, vel dici in urbe. *Hermot.* Vides Luciane, ut non fruſtra, nec parvis de rebus laboro, quum tam pulchræ, tamque fœlicis urbis ipſe civis fieri cupio? *Lucian.* Ego quoque Hermotime, eadem tecum amo, nihilque eſt quod ante iſta conſequi optem. Quòd ſi propinqua urbs eſſet, & omnium conſpectui expoſita, jampridem, probè ſcias, nihil ambigens, ad eam profectus fuiſſem, & in ea jamdiu verſarer. Siquidem igitur, ut dicitis, tu nimirum & poëta Heſiodus, longiſſimè eſt ſemota, neceſſe eſt viam quærere quæ eò ducit, optimum etiam ducem. Nonne tu ſic faciendum putas? *Hermot.* Ecquo pacto quiſpiam alia ratione eò perveniret. *Lucian.* Adeſt tibi ingens hominum multitudo qui te ducturos promittant, & ſe viam tenere dicant. Multi namque adſunt ad hoc parati, qui ſe indigenas profitentur. Via autem non unica, eademque, ſed multæ, ac diverſæ, nihilque inter ſe ſimiles apparent: hæc enim ad occaſum, illa ad ortum ferre videtur: hæc ad Septentrionem, illa

1 Πολίτην ὄντα] Angl. εἶναι. Bourd.
2 Σοὶ μὲν ὀπὶ] Mend. *Idem.*

1 Ἀπο-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πρὸς ἄρκτους. καὶ ἄλλη, εὐθὺ τῆς μεσημβρίας. καὶ ἡ μὲν, διὰ λειμώνων, καὶ φυτῶν, καὶ σκιᾶς, εὔυδρος, καὶ ἡδεῖα, οὐδὲν ἀντίτυπον, ἢ δύσβατον ἔχουσα. ἡ δὲ, πετρώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺν ἥλιον, καὶ δίψος, καὶ κάματον προφαίνουσα. καὶ ὅμως, αὗται πᾶσαι πρὸς τὴν πόλιν ἄγειν λέγονται, μίαν οὖσαν, ἐς τὰ ἐναντιώματα τελευτῶσαι. ἔνθα δή μοι καὶ ἡ πᾶσα ἀπορία ἐστίν. ἐφ᾽ ἣν γὰρ ἂν ἔλθω αὐτῶν, ἀνὴρ κατὰ τὴν ἀρχὴν τῆς ἀτραποῦ ἕκαστος ἐφεστὼς, ἐν τῇ εἰσόδῳ μάλα τις ἀξιόπιστος ὀρέγει τε τὴν χεῖρα, καὶ προτρέπει κατὰ τὴν αὐτοῦ ἀπιέναι, λέγων ἕκαστος αὐτῶν μόνος τὴν εὐθεῖαν εἰδέναι. τοὺς δ᾽ ἄλλους, πλανᾶσθαι, μήτε αὐτοὺς ἐληλυθότας, μήτε ἄλλοις ἡγήσασθαι δυναμένοις ἀκολουθήσαντας. κἂν ἐπὶ τὸν πλησίον ἀφίκωμαι, κἀκεῖνος τὰ ὅμοια ὑπισχνεῖται περὶ τῆς αὐτοῦ ὁδοῦ, καὶ τοὺς ἄλλους κακίζει, καὶ ὁ παρ᾽ αὐτὸν ὁμοίως, καὶ ἑξῆς ἅπαντες. τό, τε τοίνυν τὸ πλῆθος τῶν ὁδῶν, καὶ τὸ ἀνόμοιον αὐτῶν, οὐ μετρίως ταράττει με, καὶ ἀπορεῖν ποιεῖ. καὶ μάλιστα οἱ ἡγεμόνες ὑπερδιατεινάμενοι, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστοι ἐπαινοῦντες. οὐ γὰρ οἶδα ἥν τινα τραπόμενος, ἢ τῷ, μᾶλλον ἀκολουθήσας, ἀφικοίμην ἂν πρὸς τὴν πόλιν. Ερμο. ἀλλ᾽ ἐγώ σε [1] ἀπολύσω τῆς ἀπορίας. τοῖς γὰρ προωδοιπορηκόσιν ὦ Λυκῖνε πιστεύσας, οὐκ ἂν σφαλείης. Λυ. τίσι λέγεις; τοῖς κατὰ ποίαν ὁδὸν ἐλθοῦσιν; ἢ τίνι τῶν ἡγεμόνων ἀκολουθήσασιν; αὖθις γὰρ ἡμῖν τὸ αὐτὸ ἄπορον, ἐν ἄλλῃ μορφῇ ἀναφαίνεται, ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄνδρας μεταληλυθόσι. Ερμο. πῶς τοῦτο φῄς; Λυ.

illa ad meridiem. Rurſus hæc quidem per prata, plantas, & umbram, humida, jucunda, nihil duri, nihil aſperi habet. Illa verò petricoſa, aſpera, multum ſolis, & ſitis, & laboris exhibet. Attamen hæ omnes ad urbem illam, quæ una eſt, ducere dicuntur, quanquam in contraria deſinunt. Inde perplexa dubitatione totus teneor. Nam in quamcunque ipſarum venero, unuſquiſque qui in viæ principio ſtat, in aditu fide dignus manum porrigit, & in ſuam ingrediar hortatur, quam rectam eſſe ſe ſolum ſcire dicit: alios verò aberrare, qui neque eò ipſi pervenerint, neque aliis ſequentibus præire poſſint. Quod ſi ad vicinum acceſſero, ille etiam ſimilia de via ſua pollicetur, aliiſque obtrectat: ſic & vicinis ipſius, omneſque deinceps. Quare cum multitudo, tum diſſimilitudo viarum non mediocriter me turbat, facitque ut hæream dubius, maximè verò duces qui ſumma pervicacia contendunt, ſuaque ſinguli laudibus extollunt. Neſcio enim ad quam converſus, aut quem potiùs ſequens, ad urbem illam perveniam. *Hermot.* At ego te ab omni hæſitatione liberabo Luciane. Nam ſi iis qui priùs iter confecerunt fidem habeas, non aberrabis. *Lucian.* Quibus dicis? quam viam ingreſſis? aut quem ducem ſequutis? iterum enim nobis idem dubium, in alia forma apparet, facto à rebus ad homines tranſitu. *Hermot.* Quonam modo iſtud dicis? *Lucian.* Quoniam

1 Ἀπολύσω τῆς ἀπορίας] Vt in Nigr. & Hercul. Gall. & paſſim. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὅτι ὁ μὲν, τὴν Πλάτωνος τραπόμενος, καὶ συνοδοιπορήσας μετ' αὐτοῦ, ἐκείνην ἐπαινέσεται δηλονότι. ὁ δὲ, τὴν Ἐπικούρου ἐκείνην. καὶ ἄλλος ἄλλην. σὺ δὲ, τὴν ὑμετέραν. ἢ πῶς γὰρ ὦ Ἑρμότιμε οὐχ οὕτω; Ερμο. πῶς γὰρ οὔ; Λυ. οὐ τοίνυν ἀπέλυσάς με τῆς ἀπορίας, ἀλλ' ἔτι ὁμοίως ἀγνοῶ τῷ μᾶλλον χρὴ πιστεῦσαι τῶν ὁδοιπόρων. ὁρῶ γὰρ ἕκαστον αὐτῶν, καὶ αὐτὸν, καὶ τὸν ἡγεμόνα, μιᾶς πεπειραμένον, καὶ ἐκείνην ἐπαινοῦντα, καὶ λέγοντα ὡς αὕτη μόνη ἄγει ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐ μέντοι ἔχω εἰδέναι εἰ ἀληθῆ φησιν. ἀλλ' ὅτι μὲν ἀφῖκται πρός τι τέλος, καὶ εἶδέ τινα πόλιν, δώσω αὐτῷ ἴσως. [1] εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ὡς δέον εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως ὁ τινὰ πόλιν ἰδὼν, Κόρινθον εἶδεν, εἴγε οὐ μόνη πόλις ἐστὶν ἡ Κόρινθος. ὃ δὲ δὴ μάλιστα εἰς ἀπορίαν με καθίστησιν, ἐκεῖνό ἐστι, τὸ εἰδέναι ὅτι πᾶσα ἀνάγκη μίαν εἶναι τὴν ἀληθῆ ὁδόν. καὶ γὰρ ἡ Κόρινθος μία ἐστίν. αἱ δ' ἄλλαι, πανταχόσε μᾶλλον, ἢ εἰς Κόρινθον ἄγουσιν, εἰ μή τις οὕτω σφόδρα παραπαίοι, ὡς οἴεσθαι καὶ τὴν εἰς Ὑπερβορέους, καὶ τὴν εἰς Ἰνδοὺς ἄγουσαν, εἰς Κόρινθον στέλλειν. Ερμο. καὶ πῶς οἷόν τε ὦ Λυκῖνε; ἄλλη γὰρ ἀλλαχόσε ἄ-

niam hic qui in Platonis viam eſt digreſſus, eumque ducem ſequitur, illam videlicet laudabit, ille verò viam Epicuri, & alius aliam: tu verò veſtram. Nam qui non ita fiat Hermotime? *Hermot.* Et cur non? *Lucian.* Proinde dubium non ſolviſti, ſed adhuc ſimiliter ignoro cuinam ex viatoribus potiùs fides adhibenda ſit. Video namque unumquemque ipſorum, ipſumque & ducem unius periculum feciſſe, quam laudat, dicitque ſolam eſſe quæ ad urbem ducat. Ego autem ſcire nequeo num verum dicat. Sed illi fortè conceſſero, quòd ad finem aliquem devenerit, & aliquam urbem viderit. Cæterùm num illam viderit, quam oportebat, in qua ego & tu verſari percupimus (ut ſi Corinthum venire oporteat, at ille Babylonem profectus Corinthum vidiſſe ſe putet) etiamnum mihi non conſtat. Neque enim qui civitatem aliquam vidit, Corinthum vidit: ſiquidem non ſola urbs eſt Corinthus. Illud autem omnium maximè incertum me facit, quòd ſcio unam eſſe neceſſariò, eamque veram viam: ſiquidem unica eſt Corinthus. Aliæ verò quovis potiùs quàm Corinthum ducunt: niſi quis adeò mente ſit captus, ut eam quæ ad Hyperboreos, & ad Indos ducit, Corinthum mittere putet. *Hermot.* At qui id fieri poſſit Luciane? alia namque

aliò

1 Εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣ ἐχρῆν, ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι. ἡδέως εἰς Κόρινθον, ἐλθεῖν ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος, οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι. ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως] Locum totum adſcripſi, quia librariorum culpa diſtortiſſimus eſt verbis ultrò citroque peſſimè trajectis. In ſeriem vero ſuam redigi & recorrigi ſic poteſt: εἰ δὲ ἐκείνην εἶδεν, ἣν ἐχρῆν ἐν ᾗ ἐπιθυμοῦμεν ἐγώ τε καὶ σὺ πολιτεύσασθαι, ἄδηλον. Ἡδέως εἰς Κόρινθον ἐλθεῖν ἔχω, ὁ δ' εἰς Βαβυλῶνα ἀφικόμενος οἴεται Κόρινθον ἑωρακέναι, ἄδηλον ἔμοιγ' οὖν ἔτι. οὐ γὰρ πάντως. Marc.

1 Ἐπὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

1. Λυ. οὐκοῦν καλὲ Ἑρμότιμε, οὐ μικρᾶς δεῖ βουλῆς ἐπὶ τὴν αἵρεσιν ὁδῶν τε, καὶ ἡγεμόνων. οὐδὲ τοῦ- δὴ τὸ τοῦ λόγου ποιήσομεν, ἔνθα ἡμᾶς οἱ πόδες φέρωσιν, ἐκεῖσε πιμεν. ἐπεὶ λήσομεν οὕτως, ἀντὶ τῆς ἐς Κόρινθον ἀγούσης, τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος, ἢ Βάκτρων ἀπιόντες. οὐδὲ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνο καλῶς ἔχει, τῇ τύχῃ ἐπιτρέπειν, ὡς τάχα ἂν τὴν βελτίστην ἑλομένους, εἰ καὶ ἄνευ ἐξετάσεως ὁρμήσαιμεν ἐπὶ μίαν τῶν ὁδῶν ντιναοῦν. δυνατὸν μὲν γὰρ καὶ τοῦτο γενέσθαι. καὶ ἴσως ποτὲ ἐγένετο ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ. ἡμᾶς δέ γε περὶ τῶν οὕτω μεγάλων, οὐκ οἶμαι δεῖν παραβόλως ἀναρρίπτειν, οὐδ' ς στενὸν κομιδῇ κατακλείειν τὴν ἐλπίδα, [1] ἐπὶ ῥιπὸς ὥς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας. ὅτι οὐδ' αἰτιάσαιμεθ' ἂν εὐλόγως τὴν τύχην, εἰ τοξεύουσα, καὶ ἀκοντίζουσα, μὴ πάντως ἔτυχε τοῦ ἀληθοῦς, ἑνὸς ὄντος ἐν μυρίοις τοῖς ψεύδεσιν, ὅπερ οὐδὲ τῷ Ὁμηρικῷ τοξότῃ ὑπῆρξεν. ὃς, δέον τὴν πελειάδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ, τὴν μήρινθον ἔτεμεν. ὁ Τεῦκρος οἶμαι. ἀλλὰ παραπολὺ ἐκεῖνο εὐλογώτερον τῶν πολλῶν, τρωθήσεσθαι, καὶ περιπεσεῖσθαι τῷ τοξεύματι ἐλπίζειν, ἢ πάντως ἐκεῖνο τὸ ἓν ἐξ ἁπάντων. ὁ δὲ κίνδυνος ὅτι οὐ μικρὸς, εἰ ἀντὶ τῆς ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἐς τῶν πεπλανημένων μίαν ἀγνοοῦντες, ἐμπέσοιμεν, ἐλπίζοντες ἄμεινον αἱρήσεσθαι τὴν τύχην ὑπὲρ ἡμῶν,

aliò tendit. *Lucian.* Quare egregie Hermotime non parvo opus eſt conſilio in eligendis cùm viis, tum ducibus. Neque quod dictitant, faciemus, quocunque nos pedes ferant, ibimus. Nam ſic non per eam quæ Corinthum, ſed quæ Babylonem, aut Bactra ducit, imprudentes iremus. Neque enim bene conſultum eſt, ſi fortunæ rem committamus, ut tanquam optimam eligentes, etiam ſine perveſtigatione, in unam aliquam quamcunque tandem temerè feremur. Illud enim fieri poteſt, & fortè jam olim in tanta temporis longinquitate factum eſt. Nec equidem par eſſe puto, ut de rebus adeò magnis ſpem temerè abjiciamus, aut in anguſtum coactam concludamus, virgultea ſcapha, quod ajunt, Ægæum aut Ionium mare tranſmittere volentes. Quando neque fortunam rectè accuſaremus, ſi ſagittando, & jaculando, Verum non ſit prorſus aſſequuta, quippe quod in ſexcentis mendaciis eſt unicum. Quod ne Homerico quidem ſagittario conceſſum eſt, qui cùm ſagittis columbam petere debuiſſet, funem rupit. Is autem opinor Teucer fuit. Sed longè magis rationi eſt conſentaneum, ſperes fore ut multa vulnerentur, & in teli jactum incidant, quàm omnino unum illud ex omnibus. Non exiguum autem eſſe periculum, ſi non in rectam, ſed in aliquam ex deviis incidamus imprudentes, ſperantes fore ut meliorem pro nobis fortuna eligat, ex-

1 Ἐπὶ ῥιπὸς] Parœmiogr. hoc autem proverbium εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεοῦ μόνου εἰς λῆσιν ἐπιτρεπομένων. Bourd. Ἐπὶ ῥιπὸς ὥς ἡ παροιμία φησὶ, τὸ Αἰγαῖον, ἢ τὸ Ἰόνιον διαπλεῦσαι θέλοντας] Θεοῦ θέλοντος, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις, inquit Poëta ἄδηλος. Similiter Ariſtophanes in Pace: Κέρδους ἕκατι, κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. Menagius.

1 Δε-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

εἰκάζειν οἶμαι. οὐδὲ γὰρ ἀναστρέψαι ἔτι, καὶ ἀνασωθῆναι ὀπίσω ῥᾴδιον, ἢν ἅπαξ ἐπιδῷ τῇ πλεούσῃ τις αὐτὸν, τὰ ἀπόγεια λυσάμενος, ἀλλ' ἀνάγκη ἐν τῷ πελάγει διαφέρεσθαι, ναυτιῶντα ὡς τὸ πολὺ, καὶ δεδιότα, καὶ καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ σάλου, δέον ἐξ ἀρχῆς πρὶν ἐκπλεῦσαι, ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, σκέψασθαι εἰ ἐπίφορόν ἐστι, καὶ οὔριον τὸ πνεῦμα τοῖς εἰς Κόρινθον διαπλεῦσαι ἐθέλουσι. καὶ νὴ Δία, κυβερνήτην ἕνα τὸν ἄριστον ἐκλέξασθαι, καὶ ναῦν εὐπαγῆ, οἵαν διαρκέσαι πρὸς τηλικοῦτον κλύδωνα. Ερμο. οὕτω γε ἄμεινον ὦ Λυκῖνε παραπολύ. πλὴν οἶδά γε ὅτι ἅπαντας ἐν κύκλῳ περιελθὼν, οὐκ ἄλλους ἂν εὕροις, οὔτε ἡγεμόνας ἀμείνους, οὔτε κυβερνήτας ἐμπειροτέρους τῶν Στωϊκῶν. καὶ ἢν ἐθελήσῃς γε ἀφικέσθαι ποτὲ πρὸς Κόρινθον, ἐκείνοις ἕψῃ, κατὰ τὰ Χρυσίππου, καὶ Ζήνωνος ἴχνη προϊών. ἄλλως δὲ, ἀδύνατον. Λυ. ὁρᾷς τοῦτο ὡς κοινὸν ὦ Ἑρμότιμε εἴρηκας; εἴποι γὰρ ἂν αὐτὸ καὶ ὁ τῷ Πλάτωνι ξυνοδοιπορῶν, καὶ ὁ Ἐπικούρῳ ἑπόμενος, καὶ οἱ ἄλλοι, μὴ ἀνελθεῖν με εἰς τὴν Κόρινθον, εἰ μὴ μεθ' ἑαυτοῦ ἕκαστος. ὥστε, ἢ πᾶσι πιστεύειν χρὴ, ὅπερ γελοιότατον, ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως. μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστατον τὸ τοιοῦτον, ἄχρις ἂν εὕρωμεν τἀληθῆ ὑπισχνούμενον. ἐπεὶ φέρε, εἰ καθάπερ νῦν ἔχω, ἀγνοῶν ἔτι ὅστις ἐξ ἁπάντων ἐστὶν ὁ ἀληθεύων, ἑλοίμην τὰ ὑμέτερα σοὶ πιστεύσας, ἀνδρὶ φίλῳ, ἀτὰρ μόνα γε εἰδότι τὰ τῶν Στωϊκῶν, καὶ μίαν ὁδὸν ὁδοιπορήσαντι ταύτην, ἔπειτα θεῶν τις ἀναβιῶναι ποιήσειε Πλάτωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ τοὺς ἄλλους,

exprimo ni fallor. Neque enim amplius reverti, & retro incolumem ſervari facile eſt, ſiquis fune ſoluto navi ſe commiſerit: verùm neceſſe eſt in pelago jactari, plerumque nauſeando, trepitando, & capitis gravedine laborando propter fluctuum agitationem, cùm operæprecium fuiſſet ab initio ante diſceſſum conſcenſa ſpecula explorare num navigabile eſſet mare, & ſecundus flaret ventus Corinthum navigare volentibus: & per Iovem optimus quiſpiam gubernator eligendus fuiſſet, & bene compacta navis, quæ tantis fluctibus ſuſtinendis par eſſet. *Hermot.* Sic quidem Luciane, multò melius fieret. Verùm ſcio equidem te perluſtratis omnibus, non alios, non meliores duces, non peritiores gubernatores quàm Stoicos inventurum: & ſi quando Corinthum proficiſci velis, illos ſecuturum per Chryſippi & Zenonis veſtigia incedendo: alioqui non poſſis. *Lucian.* Vides Hermotime ut hoc ex communi ſententia dixiſti? Id ipſum enim dixerit qui Platonem comitatur, & qui Epicurum ſequitur, aliique, me non niſi ſecum Corinthum aditurum. Itaque vel omnibus credendum, quod maximè ridiculum eſt, aut ſimiliter diffidendum: quod eſt longè tutiſſimum, donec vera pollicentem invenerimus. Age verò, ſi ut nunc ſunt res meæ ignorans adhuc quis ex omnibus verum dicat, veſtras partes, tibi credendo, deligerem, viro quidem amico, ſed Stoicæ tantùm diſciplinæ gnaro, ſolamque hanc viam ingreſſo: deinde Deorum aliquis in vitam revocaret, Platonem & Pythagoram, & Ariſtotelem atque alios:

ι δὲ, περιστάντες, ἐρωτῷεν με, καὶ νὴ Δί' εἰς δικαστήριον ἀγαγόντες, ὕβρεως ἕκαστος δικάζοιντο, λέγοντες, ὦ βέλτιστε Λυκῖνε, τί παθὼν τίνι ποτὲ πιστεύσας, Χρύσιππον, καὶ Ζήνωνα προετίμησας ἡμῶν, πρεσβυτέρων ὄντων παραπολὺ, χθὲς, καὶ πρώην γενομένους, μήτε λόγου μεταδοὺς ἡμῖν, μήτε πειραθεὶς ὅλως ὧν φαμὲν, εἰ ταῦτα λέγοιεν, τί ἂν ἀποκριναίμην αὐτοῖς; ἢ ἐξαρκέσει μοι, ἂν εἴπω ὅτι Ἑρμοτίμῳ ἐπείσθην φίλῳ ἀνδρὶ; ἀλλὰ φαῖεν ἂν οἶδ' ὅτι, ἡμεῖς ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἴσμεν τὸν Ἑρμότιμον τοῦτον, ὅς τίς ποτέ ἐστιν, οὐδὲ ἐκεῖνος ἡμᾶς. ὥστε οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ἀνδρὶ πιστεύσαντα μίαν ὁδὸν ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ οὐδὲ ταύτην ἴσως ἀκριβῶς κατανοήσαντι. οἱ δέ γε νομοθέται ὦ Λυκῖνε, οὐχ οὕτω προστάττουσι τοῖς δικασταῖς ποιεῖν, οὐδὲ τοῦ ἑτέρου μὲν ἀκούειν, τὸν δὲ ἕτερον, οὐκ ἐᾶν λέγειν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ἃ οἴεται ξυμφέρειν, ἀλλ' ὁμοίως ἀμφοῖν ἀκροᾶσθαι, ὡς ῥᾷον ἀντεξετάζοντας τοὺς λόγους, εὑρίσκοιεν τἀληθῆ τε, καὶ ψευδῆ. καὶ ἢν γε μὴ οὕτω ποιῶσιν, ἐφιέναι δίδωσιν ὁ νόμος εἰς ἕτερον δικαστήριον. τοιαῦτα, ἅττα εἰκὸς ἐρεῖν αὐτούς. ἢ τάχ' ἄν τις αὐτῶν καὶ προσέροιτό με, εἰπέ μοι λέγων ὦ Λυκῖνε, εἴ τις Αἰθίοψ μηδὲ πώποτε ἄλλους ἀνθρώπους ἰδὼν, οἷοι ἡμεῖς ἐσμὲν, διὰ τὸ μὴ ἀποδεδημηκέναι τὸ παράπαν, ἔν τινι συλλόγῳ τῶν Αἰθιόπων διϊσχυρίζοιτο, καὶ λέγοι μηδαμόθι τῆς γῆς ἀνθρώπους εἶναι λευκοὺς, ἢ ξανθοὺς, μηδὲ ἄλλό τι, ἢ μέλανας, ἆρα πιστεύοιτ' ἂν ὑπ' αὐτῶν; ἢ εἴποι τις ἂν πρὸς αὐτὸν τῶν πρεσβυτέρων Αἰθιόπων, σὺ δὲ δὴ, πόθεν ταῦτα ὦ

lios : illi autem circunſtantes interrogarent me, & tractum in jus, contumeliæ ſinguli reum facerent, dicentes, Quid cauſæ fuit, optime Luciane, cur adhibita neſcio cui fide, Chryſippum & Zenonem nobis longè ſenioribus, heri ac pridie natis antepoſueris, cùm neque nobiſcum communicaveris, neque eorum quæ dicimus, periculum feceris. Si hæc dicerent, quidnam illis reſponderem? Num ſuffecerit, ſi dicam, me Hermotimo viro amico crediaiſſe? At, ſcio, dicerent illi. Nos, Luciane, Hermotimum hunc non novimus, neque ille nos. Quare nec omnes deſpiciendi, nec indicta cauſa condemnandi fuimus, ei fidem adhibendo qui unicam in philoſophia viam, ac neque eam fortaſſis exquiſitè noverit. At, ô Luciane, non præſcribunt judicibus legiſlatores ut ita faciant, nimirum ut altero tantum audito, alteri facultatem dicendi ea quæ conferre ſibi putat, non concedant: ſed utramque partem pariter audiant, ut faciliùs examinatis orationibus, verum & falſum comperiant. At niſi ſic faciant, poteſtatem facit lex ad judicium aliud provocandi, ut ſibi dicenda dicant. Aut ſi fortè quiſpiam illorum interrogaret me, dicens, Dic mihi, Luciane, ſi quis Æthiops qui homines alios quales nos ſumus nuſquam vidiſſet, quòd nunquam omnino peregrè fuiſſet profectus, in aliquo Æthiopum cœtu affirmaret, diceretque nullibi gentium homines eſſe albos, vel flavos, nec alteriùs coloris quàm nigros, numquid ipſis fidem faceret? Diceret autem ipſi aliquis ex ſenioribus Æhiopum, Tu verò audaciſſime, unde hæc noſti,

θρασύτατε οἶσθα, οὐ γὰρ ἀπεδήμησας παρ' ἡμῶν οὐδαμόσε, οὐδὲ νὴ Δία τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις οἶδας ὁποῖά ἐστι, φαίην ἂν ἔγωγε δίκαια ἐρωτῆσαι τὸν πρεσβύτην, ἢ πῶς ὦ Ἑρμότιμε συμβουλεύεις; Ερμο. οὕτω. [1] δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι δοκεῖ μοι. Λυ. καὶ γὰρ ἔμοιγε ὦ Ἑρμότιμε. ἀλλὰ τὸ μετὰ τοῦτο, οὐκ ἔτ' οἶδα, εἰ ὁμοίως καὶ σοὶ δόξει. ἐμοὶ μὲν γὰρ καὶ τοῦτο πάνυ δοκεῖ. Ερμο. τὸ ποῖον; Λυ. ἐπάξει δηλαδὴ ὁ ἀνήρ, καὶ φήσει πρός με ὧδέ πως. ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν ὦ Λυκῖνε, τὰ Στωϊκῶν μόνα εἰδὼς καθάπερ ὁ σὸς φίλος οὗτος, ὁ Ἑρμότιμος. ἀποδημήσας δὲ μηδὲ πώποτε, μήτε ἐς Πλάτωνος, μήτε παρὰ τὸν Ἐπίκουρον, μὴ δὲ ὅλως πρὸς ἄλλον τινά. εἰ τοίνυν λέγοι, μηδὲν οὕτω καλὸν εἶναι, μήδ' ἀληθὲς παρὰ τοῖς πολλοῖς, οἷα τὰ τῆς στοᾶς ἐστι, καὶ ἃ ἐκείνη φησίν, οὐκ ἂν εὐλόγως θρασὺς εἶναι δόξειέ σοι, περὶ πάντων ἀποφαινόμενος. καὶ ταῦτα, ἓν εἰδώς, οὐδὲ πώποτε ἐξ Αἰθιοπίας τὸν ἕτερον πόδα προελθών; [2] τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ, τὸ ἀληθέστατον ἐκεῖνο δηλαδή, ὅτι ἡμεῖς τὰ μὲν Στωϊκῶν, καὶ πάνυ ἐκμανθάνομεν, ὡς ἂν κατὰ ταῦτα φιλοσοφεῖν ἀξιοῦντες. οὐκ ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ τὰ ὑπὸ τῶν ἄλλων λεγόμενα. ὁ γὰρ διδάσκαλος, κἀκεῖνα μεταξὺ καὶ διέξεισιν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἀνατρέπει γε αὐτά, [3] προσθεὶς αὐτός. ἢ νομίζεις ἐνταῦθα σιωπήσεσθαι ἡμῖν τοὺς ἀμφὶ τὸν Πλά-

noſti, nuſquam enim peregrè à nobis es profectus, neque ſcis qualia ſint quæ apud alios populos extant, annon rectè dicerem ſenem hunc juſta interrogaſſe? aut quid tu Hermotime conſilii habes? *Hermot.* Id ipſum. Nam mihi videtur eum juſtiſſimè conſternaſſe. *Lucian.* Et mihi quidem Hermotime. Sed quod poſthac dicturus ſum, nondum ſcio an id mecum ſentias: id enim equidem omnino ſentio. *Hermot.* Quale-nam illud eſt? *Lucian.* Addet nimirum ille, & ſic mihi dicet. Eadem igitur ratione, Luciane, nobis proponatur aliquis, qui ſola Stoicorum placita calleat, ſicuti amicus hic tuus Hermotimus: nec peregrè unquam ſit profectus, neque ad Platonis Academiam, neque ad Epicurum, neque omnino ad alium quempiam. Itaque ſi diceret nihil ita pulchrum, nihil ita verum apud multos reperiri, qualia Stoicorum ſunt, quæque illi aſſerunt, annon meritò tibi videretur eſſe temerarius, qui de omnibus definiret, idque cùm unius ſectæ gnarus eſſet, neque unquam ex Æthiopia vel alterum pedem protuliſſet. Quid vis ipſi reſpondeam? Veriſſimum illud videlicet, Nos Stoicorum placita etiam perdiſcere, ac ſi ſecundum illa philoſophari velimus: ſed quæ dicuntur ab aliis non ignorare. Præceptor enim illa quoque inter diſſerendum nobis proponit, idemque ſubvertit. Num verò hic tacituros exiſtimas Pla-

1 Δικαιότατα γὰρ ἐκπλῆξαι] Δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι. Marc.

2 Τί βούλει ἀποκρίνωμαι αὐτῷ, τὸ ἀληθέστατον] Excidit notatio perſonæ. Ἑρμοτίμου, ſcilicet fuiſſe, αὐτῷ, Ἑρμοτ. τὸ ἀληθέστατον. Idem.

3 Προσθεὶς αὐτός. ἢ νομίζεις] Excidit notatio perſonæ Λυκίνου. προσθεὶς αὐτός. Λυκ. ἢ νομίζεις. Idem.

...τωνα, καὶ Πυθαγόραν, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους. οὐχὶ δὲ ἀνακαγχάσαντας ἂν εἰπεῖν πρὸς ἐμὲ, οἷα ποιεῖ ὦ Λυκῖνε ὁ ἑταῖρός σου ὁ Ἑρμότιμος. ἀξιοῖ τοῖς ἀντιδίκοις περὶ ἡμῶν πιστεύειν, καὶ οἴεται τοιαῦτα εἶναι τὰ ἡμέτερα, ὁποῖα ἂν ἐκεῖνοι φῶσιν, ἢ οὐκ εἰδότες, ἢ κρυπτόμενοι τὸ ἀληθές. οὐκοῦν κἂν τινα καὶ τῶν ἀθλητῶν ἴδῃ ἀσκούμενον πρὸ τοῦ ἀγῶνος, λακτίζοντα εἰς τὸν ἀέρα, ἢ πὺξ κενὴν πληγήν τινα καταφέροντα, τὸν ἀνταγωνιστὴν δῆθεν παίοντα, εὐθὺς ἀνακηρύξει αὐτὸν, ἀγωνοθέτης ὢν, ὡς ἄμαχόν τινα. ἢ ἐκεῖνα μὲν οἰήσεται ῥᾴδια εἶναι, καὶ ἀσφαλῆ τὰ νεανιεύματα, οὐδενὸς ἀνταιρομένου αὐτῷ, τὴν δὲ νίκην τηνικαῦτα κρίνεσθαι, ὁπόταν καταγωνίσηται τὸν ἀντίπαλον αὐτὸν, καὶ κρατήσῃ, ὁ δὲ ἀπαγορεύσῃ. ἄλλως δὲ, οὔ. μὴ τοίνυν μηδὲ Ἑρμότιμος, ἀφ' ὧν ἂν οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ σκιαμαχῶσι πρὸς ἡμᾶς ἀπόντας, οἰέσθω κρατεῖν αὐτοὺς, ἢ τὰ ἡμέτερα τοιαῦτα εἶναι, ὡς ἀνατρέπεσθαι ῥᾳδίως. ἐπεὶ τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι τοῖς τῶν παιδίων [1] οἰκοδομήμασιν. ἃ κατασκευάσαντες ἐκεῖνοι ἀσθενῆ, εὐθὺς ἀνατρέπουσιν. ἢ καὶ νὴ Δία τοῖς τοξεύειν μελετῶσιν. οἳ κάρφη τινὰ συνδήσαντες, εἶτα ἐπὶ κοντοῦ πήξαντες, οὐ πόρρω προθέμενοι, στοχάζονται ἀφιέντες. καὶ ἢν τύχωσί ποτε, καὶ διαπείρωσι τὰ κάρφη, ἀνέκραγον εὐθὺς,

Platonicos, & Epicureos, tum etiam alios? Annon in riſum ſoluti dicerent, qualia facit familiaris tuus Hermotimus, Luciane: æquum cenſet adverſariis fidem de rebus noſtris habere, & dogmata noſtra putat eſſe cujuſmodi dicunt illi, ſive ea neſciunt, ſive verum celant. Numquid ſiquem ex athletis exercentem ſe viderit ante certamen, calcitrantem in aërem, aut pugnis inanem quampiam plagam inferentem, quaſi cæderet adverſarium, ideo illum certaminis præſes ut invictum ſtatim proclamabit? Annon contrà exiſtimabit facilem eſſe ac tutam hanc ſtrenuitatem, nullo ipſi repugnante adverſario: tum verò decernendam victoriam, quum adverſarium ipſum expugnarit & devicerit: hic vero ceſſerit alioqui nequaquam? Proinde neque Hermotimus ab iis de quibus præceptores ſui adverſus nos abſentes, ut adverſus umbras pugnant, illos victores eſſe putet, vel talia eſſe noſtra, ut facilè ſubvertantur. Quoniam illud eſſet perſimile puerorum ædiculis, quas illi infirmas parant, & protinus ſubvertunt. Vel per Iovem iis qui ſagittando ſe exercent, qui colligatis ſtipulis, contoque infixis, nec procul poſitis emiſſo telo jaculantur, & ſi fortè ſtipulas attigerint & penetrarint, ilico

1 Οἰκοδομήμασιν] Eadem Iul. Imperator in Epiſt. ἴσα τοῖς Ὁμηρικοῖς παισὶ παίζομεν, οἳ παρὰ τὰς θῖνας ὅτι ἂν ἐκ πηλοῦ πλάσωσιν, ἀφιᾶσιν αἰγιαλῷ κλύζεσθαι. Locus autem Homeri quem imitandum ſibi proponit Iulia. eſt Iliad. 5. Tangit Piſid.

Ὢ συλλογισμῶν εὐόλισθα κύματα,
Καὶ κτίσμα χαῦνον παιδικῶν ἀθυρμάτων,
Τὰ λεπτὰ κάρφη συλλεγόντων εἰς στέγην.

Habet ſequens illud ψαμάθου ἀμοιβαίην. Ex Homero. *Bourd.*

ὥς τι μέγα ποιήσαντες, εἰ διεξελήλυθεν αὐτοῖς τὸ βέλος διὰ τῶν φρυγάνων. ἀλλ' οὐ Πέρσαι γε οὕτω ποιοῦσιν, οὐδὲ Σκυθῶν, ὅσοι τοξόται. ἀλλὰ πρῶτον μὲν αὐτοὶ κινούμενοι ἀφ' ἵππων, ὡς τὸ πολὺ τοξεύουσιν. ἔπειτα δὲ, καὶ τὰ τοξευόμενα κινεῖσθαι ἀξιοῦσιν, οὐχ ἑστῶτα, οὐδὲ περιμένοντα τὸ βέλος, ἔστ' ἂν ἐμπέσῃ, ἀλλὰ διαδιδράσκοντα ὡς ἔνι μάλιστα. θηρία γέ τοι ὡς τὸ πολὺ κατατοξεύουσι, καὶ ὀρνίθων ἔνιοι τυγχάνουσιν. ἢν δέ ποτε καὶ ἐπὶ σκοποῦ δέῃ πειραθῆναι τοῦ τόνου τῆς πληγῆς, ξύλον ἀντίτυπον, ἢ ἀσπίδα ὠμοβοΐνην προθέμενοι, διελαύνουσι, καὶ οὕτω πιστεύουσι, κἂν δι' ὅπλων σφίσι χωρῆσαι τοὺς οἰστούς. εἰπὲ τοίνυν ὦ Λυκῖνε παρ' ἡμῶν Ἑρμοτίμῳ, ὅτι οἱ διδάσκαλοι αὐτοῦ φρύγανα προθέμενοι, κατατοξεύουσι. εἶτα φασὶν, ἀνδρῶν ὡπλισμένων κεκρατηκέναι. καὶ εἰκόνας ἡμῶν γραψάμενοι, πυκτεύουσι πρὸς ἐκείνας. καὶ κρατήσαντες ὡς τὸ εἰκὸς κρατεῖν ἡμῶν οἴονται. ἀλλὰ φαίημεν ἂν ἕκαστος πρὸς αὐτοὺς τὰ τοῦ Ἀχιλλέως ἐκεῖνα, ἅ φησι περὶ τοῦ Ἕκτορος, Οὐ γὰρ ἐμῆς Κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον. ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος. ὁ Πλάτων δ' ἄν μοι δοκῇ καὶ διηγήσασθαί τι τῶν ἐκ Σικελίας, ὡς ἂν εἰδὼς τὰ πλεῖστα. τῷ γὰρ Συρακουσίῳ Γέλωνι, φασὶ δυσῶδες εἶναι τὸ στόμα, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ διαλαθεῖν αὐτὸν, οὐδενὸς τολμῶντος ἐλέγχειν τύραννον ἄνδρα, μέχρι δή τινα γυναῖκα ξένην συνενεχθεῖσαν αὐτῷ, τολμῆσαι καὶ εἰπεῖν ὅπως ἔχοι. τὸν δὲ, παρὰ τὴν γυναῖκα ἐλθόντα τὴν ἑαυτοῦ, ὀργίζεσθαι, ὅτι οὐκ ἐμήνυσε πρὸς αὐτὸν,

ilico exclamant ac ſi rem magnam præſtiterint, quòd telum ipſis hæc cremia tranſverberarit. Atqui non Perſæ, non Scythæ quotquot ſunt ſagittarii, ſic faciunt. Sed primùm quidem ipſi dum ab equis moventur, ut plurimum jaculantur. Deinde etiam, ea quæ ſagittis petunt moveri volunt, nec loco conſiſtere, nec telum expectare donec inciderit, ſed ut plurimum aufugere. Feras autem plerumque ſagittis conficiunt, & volucres nonnulli aſſequuntur. Quòd ſi quando opus eſt ut ictum in ſcopum intendere experiantur, lignum ſolidum, vel ſcutum è crudo bovis tergore confectum proponentes transfigunt, atque ita ſuas etiam ſagittas arma penetraturas credunt. Quare ô Luciane Hermotimo dic noſtro nomine, præceptores ipſius propoſita cremia telis petere, deinde dicere armatos homines à ſe ſuperatos eſſe, inque noſtras imagines depictas pugiles agere, quibus ut par eſt ſuperatis nos victos eſſe exiſtiment. At illis dicere poſſit unuſquiſque noſtrûm ea quæ de Hectore Achilles, *Namque meæ galeæ faciem ſpectare timebunt.* Hæc ſimul omnes, ſingulatim unuſquiſque dixerit. Mihi autem videtur Plato aliquid ex iis quæ in Sicilia acciderunt, ut qui multa ſciat, narraturus. Dicunt enim Geloni Syracuſanorum tyranno fœtidum os fuiſſe, idque ipſum perquam diu latuiſſe, cùm nemo virum qui rex eſſet, arguere auderet, donec peregrina mulier cum ipſo congreſſa, ut res ſe haberet, dicere auſa eſt. Eum verò ad uxorem iratum veniſſe, quòd fœtoris quem ipſa potiſſimum noſſe debuerat, minimè

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ιδῆα μάλιστα τὴν δυσωδίαν. τὴν ..., παραιτεῖσθαι συγγνώμην ἔχειν αὐτῇ. ὑπὲρ γὰρ τοῦ μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρὸς, μὴ δὲ ὁμιλῆσαι πλησίον, οἰηθῆναι ἅπασι τοῖς ἀνδράσι τοιοῦτό τι ἀποπνεῖν τοῦ στόματος. καὶ Ἑρμότιμος τοιγαροῦν ἅτε μόνοις τοῖς Στωϊκοῖς ξυνὼν, θαίη ἂν ὁ Πλάτων, εἰκότως ἀγνοεῖ ποῖα τῶν ἄλλων τὰ στόματά ἐστιν. ὅμοια δ' ἂν καὶ Χρύσιππος εἴποι, ἔτι πλείω τούτων, εἴπερ λιπὼν αὐτὸν ἄκριτον, ἐπὶ τὰ Πλάτωνος ρμήσαιμι, πιστεύσας τινὶ τῶν μόνῳ Πλάτωνι ὡμιληκότων. ἑνί τε λόγῳ ξυνελὼν φημι, ἄχρις ἂν ἄδηλον τίς ἀληθής ἐστι προαίρεσις ἐν φιλοσοφίᾳ, μηδὲ μίαν αἱρεῖσθαι. ὕβρις γὰρ ἐς τὰς ἄλλας τὸ τοιοῦτον. Ἑρμο. ὦ Λυκῖνε, πρὸς τῆς Ἑστίας, Πλάτωνα μὲν, καὶ Ἀριστοτέλην, καὶ Ἐπίκουρον, καὶ τοὺς ἄλλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν. οὐ γὰρ κατ' ἐμὲ ἀνταγωνίζεσθαι αὐτοῖς. νῶϊ δὲ, ἐγώ τε, καὶ σὺ, ἐφ' ἡμῶν αὐτῶν ἐξετάσωμεν εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ φιλοσοφίας πρᾶγμα, οἷον ἐγώ φημι αὐτὸ εἶναι. Αἰθίοπας δὲ, ἢ τὴν Γέλωνος γυναῖκα, τί ἔδει καλεῖν ἐκ Συρακουσῶν ἐπὶ τὸν λόγον; Λυ. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν ἀπίτωσαν ἐκποδὼν, εἴ σοι δοκοῦσι περιττοὶ εἶναι πρὸς τὸν λόγον. σὺ δὲ λέγε ἤδη. θαυμαστὸν γάρ τι ἐρεῖν ἔοικας. Ερμο. δοκεῖ μοι ὦ Λυκῖνε καὶ πάνυ δυνατὸν εἶναι μόνον τὰ τῶν Στωϊκῶν ἐκμαθόντα, εἰδέναι τἀληθὲς ἀπὸ τούτων, κἂν μὴ τὰ τῶν ἄλλων ἐπεξέλθῃ τις ἐκμανθάνων ἕκαστα. οὑτωσὶ δὲ σκόπει, ἤν τις λέγῃ πρὸς σὲ μόνον τοῦτο, ὡς αἱ δύο δυάδες, τὰ τέτταρα ἀριθμὸν ἀποτελοῦσιν, ἆρα δεήσει περιϊόντα σε πυνθάνεσθαι τῶν ἄλλων, ὅσοι ἀριθμητικοὶ, μή τις ἄρα εἴη πέν-

mè monuiſſet. Ipſam autem ſibi veniam concedi deprecatam eſſe, quòd non alium experta virum, neque propiùs collocuta, talem à viris omnibus animam ore exhalari putaret. Itaque Hermotimus quia cum ſolis Stoicis commercium habuit, dixerit Plato, qualia ſint aliorum ora meritò ignorat. Similia quoque Chryſippus, atque his plura diceret, ſi ipſum incognitum relinquerem, & ſoli cuipiam ex iis qui cum Platone verſati ſunt adhibita fide, ad Platonem me conferrem. Vno verbo ſummam complectens dico, Dum incertum fuerit quænam vera ſit Philoſophiæ ſecta, nullam eſſe eligendam. Hoc enim eſt in alias contumelioſum. *Hermot.* Per Veſtam obſecro Luciane, Platonem, Ariſtotelem, Epicurum, alioſque miſſos faciamus. Neque enim cum illis confligere me decet. Cæterùm nos, ego inquam & tu, per nos ipſos diſcutiamus, num ſit res philoſophica, cujuſmodi eam eſſe affirmo. Æthiopas autem, aut Gelonis uxorem, quid ex Syracuſis ad hunc ſermonem vocare opus erat? *Lucian.* Procul ſanè abeant, ſi tibi ad ſermonem hunc videntur ſupervacanei. Tu verò jam loquere: videris enim mirum quid dicturus. *Hermot.* Videtur mihi Luciane, id omnino fieri poſſe, ut qui Stoicorum duntaxat placita didicerit, ex his verum noſcat, quanvis aliorum ſingula diſcendo non perſequutus ſit. Sic etiam conſidera, ſiquis hoc ſolùm tibi dixerit geminas dyades quaternarium

umerum abſolvere : num erit circumeundum ut ex omnibus aiis arithmetices peritis ſciſciteris, numquis ſit qui eas quinque

τε, ἢ ἑπτὰ λέγων αὐτὰς εἶναι; ἢ αὐτίκα εἰδείης ἂν ὅτι ἀνὴρ ἀληθῆ λέγει; Λυ. αὐτίκα ὦ Ἑρμότιμε. Ἑρμο. τί ποτ' οὖν ἀδύνατον εἶναί σοι δοκεῖ, ἐντυγχάνοντά τινα μόνον τοῖς Στωϊκοῖς λέγουσι τἀληθῆ, πείθεσθαί τε αὐτοῖς, καὶ μηκέτι δεῖσθαι τῶν ἄλλων, εἰδότα οὐκ ἄν ποτε τὰ τέτταρα πέντε γένοιντο, οὐδ' ἂν μυρίοι Πλάτωνες, ἢ Πυθαγόραι λέγωσιν; Λυ. οὐδὲν πρὸς ἔπος ὦ Ἑρμότιμε. τὰ γὰρ ὁμολογούμενα, τοῖς ἀμφισβητουμένοις εἰκάζεις, πάνυ διαφέροντα αὐτῶν. ἢ τί ἂν φαίης; ἔστιν ᾧτινι ἐντετύχηκας, λέγοντι τὰς δύο δυάδας συντεθείσας, τὸ ἑπτὰ, ἢ ἕνδεκα ἀριθμὸν ἀποτελεῖν; Ἑρμο. οὐκ ἔγωγε. ἢ μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων. Λυ. τί δαὶ, ἐντετύχηκας πώποτε, καὶ πρὸς χαρίτων, πειρῶ ἀληθεύειν, Στωϊκῷ τινι, καὶ ἐπικουρείῳ, μὴ διαφερομένοις περὶ ἀρχῆς, ἢ τέλους; Ἑρμο. οὐδαμῶς. Λυ. ὅρα τοίνυν μήπως με παραλογίζῃ ὦ γενναῖε. καὶ ταῦτα, φίλον ὄντα. ζητούντων γὰρ ἡμῶν οἵτινες ἀληθεύουσιν ἐν φιλοσοφίᾳ, σὺ τοῦτο προαρπάσας, ἔδωκας φέρων τοῖς Στωϊκοῖς, λέγων ὡς οὗτοί εἰσιν, οἱ τὰ δὶς δύο, τέσσαρα τιθέντες. ὅπερ ἄδηλον εἰ οὕτως ἔχει. φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ, σφᾶς μὲν οὕτω ξυντιθέναι, ὑμᾶς δὲ, πέντε, ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτά. ἢ οὐ δοκοῦσι σοι τοῦτο ποιεῖν, ὁπόταν ὑμεῖς μὲν μόνον τὸ καλὸν, ἀγαθὸν ἡγεῖσθε εἶναι, οἱ Ἐπικούρειοι δὲ, τὸ ἡδύ; καὶ ὅταν ὑμεῖς λέγητε σώματα εἶναι ἅπαντα, ὁ Πλάτων δὲ νομίζει καὶ ἀσώματόν τι ἐν τοῖς οὖσιν εἶναι, ἀλλ' ὅπερ ἔφην, πλεονεκτικῶς πάνυ τὸ ἀμφισβητούμενον συλλαβὼν,

aut ſeptem conſtituere dicat? annon ilico intellexeris eum virum vera dicere? *Lucian.* Ilico Hermotime. *Hermot.* Cur igitur fieri non poſſe putas, ut qui in Stoicos vera dicentes tantùm inciderit, ipſis credat, nec aliis opus amplius habeat, cùm ſciat nunquam fore ut quatuor quinque ſint, non ſi ſexcenti Platones, aut Pythagoræ dicant. *Lucian.* Nihil ad verſum, ô Hermotime. Nam ea quæ certa ſunt dubiis aſſimilas, valdè inter ſe diſſidentia. Aut quid dicas? Eſtne aliquis in quem incideris qui dicat geminas dyadas conjunctas, ſeptenarium, aut undecenarium numerum conſtituere? *Hermot.* Non ego, aut inſaniret, qui quatuor non convenire diceret. *Lucian.* Quid autem? incidiſti-ne aliquando, (per gratias obſecro da operam ut verum eloquaris) in Stoicum aliquem & Epicureum, qui de principio, aut fine non diſſiderent? *Hermot.* Nuſquam. *Lucian.* Vide, ô generoſe, ne me, præſertim amicum fallas. Cùm enim quæramus quinam in philoſophia verum dicant, tu illud præreptum, Stoicis attribuiſti, dicens hos eſſe qui bis duo quatuor eſſe ſtatuerint. Quod quidem an ita ſe habeat incertum eſt. Etenim Epicurei vel Platonici dicere poſſent, ſe quidem ita componere, nos verò quinque aut ſeptem illa eſſe dicere. Annon videntur tibi hoc facere, quando vos ſolum honeſtum bonum eſſe ducitis, Epicurei verò ſolum jucundum, & quando vos dicitis Corporea eſſe omnia: Plato verò putat aliquid in rerum natura eſſe incorporeum? Sed quod dixi, avidè prorſus quæſtionem comprehendens, ut

[1] ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν, καίτοι ἀντιλαμβανομένων τῶν ἄλλων, καὶ λεγόντων αὐτῶν τοῦτο εἶναι, ἔνθα δὴ κρίσεως μάλιστα οἶμαι δεῖ. ἂν μὲν οὖν πρόδηλον γένηται τοῦτο, ὡς Στωϊκῶν ἐστι μόνον τὰ δὶς δύο, τέτταρα ἡγεῖσθαι, ὥρα σιωπᾶν τοῖς ἄλλοις. ἄχρι δ' ἂν αὐτοῦ τούτου πέρι διαμάχωνται, πάντων ὁμοίως ἀκουστέον, ἢ εἰδέναι ὅτι πρὸς χάριν δικάζειν δόξομεν. Ερμο. οὔ μοι δοκεῖς ὦ Λυκῖνε ξυνιέναι πῶς βούλομαι εἰπεῖν. Λυ. οὐκοῦν σαφέστερον χρὴ λέγειν, εἰ ἑτεροῖόν τι, ἀλλὰ μὴ τοιοῦτον φήσεις. Ερμο. εἴσῃ αὐτίκα οἷόν τι λέγω. θῶμεν γάρ τινας δύο ἐσεληλυθέναι ἐς τὸ Ἀσκληπιεῖον, ἢ ἐς τοῦ Διονύσου τὸ ἱερόν. εἶτα μέντοι φιάλην τινὰ τῶν ἱερῶν ἀπολωλέναι δεήσει δήπου ἀμφοτέρους ἐρευνηθῆναι αὐτοὺς, ὁπότερος ὑπὸ κόλπου ἔχει τὴν φιάλην. Λυ. καὶ μάλα. Ερ. ἔχει δὲ πάντως ὁ ἕτερος. Λυ. πῶς γὰρ οὔ, εἴ γε ἀπόλωλεν; Ερμο. οὐκοῦν ἂν παρὰ τῷ προτέρῳ εὕρῃς αὐτὴν, οὐκ ἔτι τὸν ἕτερον ἀποδύσεις. πρόδηλον γὰρ ὡς οὐκ ἔχει. Λυ. πρόδηλον. Ερμο. καὶ εἴγε μὴ εὕροιμεν ἐν τῷ τοῦ προτέρου κόλπῳ, ὁ ἕτερος πάντως ἔχει. καὶ οὐδὲν ἐρεύνης οὐδὲ οὕτω δεῖ. Λυ. ἔχει γάρ. Ερμο. καὶ ἡμεῖς τοίνυν εἰ εὕροιμεν ἤδη παρὰ τοῖς Στωϊκοῖς τὴν φιάλην, οὐκ ἔτι ἐρευνᾶν τοὺς ἄλλους ἀξιώσομεν; ἔχοντες ὃ πάλαι ἐζητοῦμεν. ἢ τίνος γὰρ ἕνεκα ἔτι κάμνοιμεν; Λυ. οὐδενὸς, εἴγε εὕροιτε. καὶ εὑρόντες, ἔχοιτε εἰδέναι, ὡς ἐκεῖνο ἦν τὸ ἀπολωλός. ἢ εἰ ὅλως

ut citra controverſiam Stoicis proprium illud habendum dediſti, quanvis id ſibi vendicarent alii, ſuumque eſſe aſſererent, hic certè judicio potiſſimum opus eſſe exiſtimo. Si igitur palam eſt ſolorum eſſe Stoicorum putare bis duo eſſe quatuor, jam eſt aliis tacendum. Sed quamdiu de hoc ipſo contendent, omnes pariter ſunt audiendi, aut pro comperto habendum quòd ad gratiam judicare videbimur. *Herm.* Non videris mihi, Luciane, intelligere quid dicere velim. *Lucian.* Clariùs ergo eſt dicendum: num diverſum quid, non verò tale quid eloquêris. *Hermot.* Scies illicò cujuſmodi ſit quod dico. Ponamus enim duos aliquos in Æſculapii, vel Bacchi fanum ingreſſos, deinde ſacrum aliquam phialam amiſſam eſſe: ambos perſcrutari oportebit, uter illorum abditam in ſinu phialam habeat. *Lucian.* Maximè. *Hermot.* Omnino autem alter habet. *Lucian.* Quidni, ſiquidem amiſſa eſt? *Hermot.* Proinde ſi ipſam apud priorem inveneris, non etiam alterum exues: palam enim eſt non habere. *Lucian.* Palam eſt ſanè. *Hermot.* Si verò in ſinu prioris non invenerimus, alter omnino habet, neque ſic ulla perſcrutatione opus eſt. *Lucian.* Habet enim. *Hermot.* Ergo nos quoque ſi jam apud Stoicos phialam invenerimus, alios perſcrutari amplius nolumus, habentes quod jamdudum quærebamus. Etenim cujus rei gratia adhuc laboraremus? *Lucian.* Nullius: ſiquidem inveniſtis, & inventa ſcire poteſtis, id eſſe quod amiſſum fuerat: aut ſi planè cognitum

1 Ὡς ἀναμφιλόγως ἴδιον τῶν Στωϊκῶν δίδως αὐτὸ ἔχειν] Δίδως αὐτοῖς ἔχειν. Marc.

γνώριμον ὑμῖν εἴη τὸ ἀνάθημα. νῦν δὲ ὦ ἑταῖρε, πρότερον μὲν οὐ δύο εἰσὶν οἱ παρελθόντες ἐς τὸν νεὼν, ὡς ἀναγκαῖον εἶναι τὸν ἕτερον αὐτοῖν, τὰ φώρια ἔχειν, ἀλλὰ μάλα πολλοί τινες. εἶτα καὶ τὸ ἀπολόμενον αὐτὸ, ἄδηλον ὅ, τι ποτέ ἐστιν, εἴτε φιάλη τις, ἢ σκύφος, ἢ στέφανος. ὅσοι γοῦν ἱερεῖς, ἄλλος ἄλλο εἶναι λέγουσι, καὶ οὐδὲ περὶ τῆς ὕλης αὐτῆς ὁμολογοῦσιν. ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ. οἱ δὲ, ἀργύρου. οἱ δὲ, χρυσοῦ. οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ φάσκουσιν. ἀνάγκη τοίνυν ἅπαντας ἀποδῦσαι τοὺς εἰσελθόντας, εἰ βούλει εὑρεῖν. τὸ ἀπολωλός. καὶ γὰρ ἂν παρὰ τῷ πρώτῳ εὐθὺς εὕρῃς φιάλην χρυσῆν, ἔτι καὶ τοὺς ἄλλους σοι ἀποδυτέον. Ερμο. Διὰ τί ὦ Λυκῖνε; Λυ. ὅτι ἄδηλον εἰ φιάλη τὸ ἀπολόμενον ἦν. εἰ δὲ καὶ τοῦτο ὑπὸ πάντων ὁμολογηθείη, ἀλλ' οὔτι γε χρυσῆν ἅπαντές φασιν εἶναι τὴν φιάλην. εἰ δὲ καὶ μάλιστα γνώριμον γένοιτο, ὡς φιάλη ἀπόλοιτο χρυσῆ, καὶ σὺ παρὰ τῷ πρώτῳ εὕροις φιάλην χρυσῆν, οὐδὲ οὕτω παύσῃ διερευνώμενος τοὺς ἄλλους. οὐ γὰρ δῆλόν που εἰ αὐτὴ ἦν ἡ τοῦ θεοῦ. ἢ οὐκ οἴει πολλὰς φιάλας εἶναι χρυσᾶς; Ερ. ἔγωγε. Λυ. δεήσει δὴ ἐπὶ πάντας ἰέναι ἐρευνῶντα, καὶ τὰ παρ' ἑκάστῳ εὑρεθέντα πάντα, εἰς μέσον καταθέντα, εἰκάζειν ὅ, τι ποτε αὐτῶν πρέποι ἂν θεῖον κτῆμα οἴεσθαι. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον, τοῦτό ἐστιν ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυσαμένων ἔχει τι πάντως. ὁ μὲν, σκύφον. ὁ δὲ, φιάλην, ὁ δὲ, στέφανον. καὶ ὁ μὲν, ἐκ χαλκοῦ. ὁ δὲ, ἐκ χρυσοῦ. ὁ δὲ, ἀργύρου. εἰ δὲ ὃ ἔχει, τοῦτο ἱερόν ἐστιν, οὐδέπω δῆλον, πᾶσα τοίνυν ἀνάγκε ἀπορεῖν,

tum vobis eſſet donarium. Nunc autem, amice, Primùm quidem duo in templum non ſunt ingreſſi, ut neceſſe ſit alterum ipſorum habere furta, ſed quamplurimi. Deinde etiam incertum eſt quidnam id ſit quod amiſſum eſt, phiala-ne aliqua, an ſcyphus, an corona. Quotquot enim ſunt ſacerdotes, alius aliud eſſe dicunt, ac neque de materia ipſa conveniunt: ſed alii æneum, alii argenteum, alii aureum, alii ſtanneum ipſum eſſe dicunt. Itaque planè neceſſe eſt eos omnes qui ingreſſi ſunt exuere, ſi rem amiſſam invenire velis. Ac quanvis apud primum phialam auream ſtatim inveneris, exuendi tibi ſunt etiamnum alii. *Hermot.* Quid ita Luciane? *Lucian.* Quia non liquet, ſit-ne phiala quod amiſſum erat. Tametſi verò hoc omnes confiteantur: non tamen omnes auream phialam eſſe affirmant. Ac etiamſi notiſſimum id eſſet amiſſam eſſe phialam auream, tuque phialam auream apud primum inveniſſes, ne ſic quidem alios perſcrutari deſineres. Etenim ſit-ne Dei illa, tibi non conſtat: aut non putas multas eſſe phialas aureas? *Hermot.* Sanè cenſeo. *Lucian.* Oportebit igitur omnes perſcruteris, & omnibus quæ apud unumquemque inveneris, in medio depoſitis, conjicias quodnam ex iis divinum donarium exiſtimare conveniat. Etenim hoc multam dubitationem præbet, quòd eorum qui exuti fuerunt, unuſquiſque omnino aliquid habet: hic ſcyphum, ille phialam, alius coronam: Hic quidem exære, ille verò ex auro, alius tandem ex argento. An verò ſacrum ſit, quod habet, nondum liquet. Quare prorſus cogeris

ἂν τινα ἱερόσυλον εἴπῃς. ὅπου γε, καὶ εἰ πάντες τὰ ὅμοια εἶχον, ἄδηλον ἦν καὶ οὕτως, ὅστις ὁ τὰ τοῦ θεοῦ ὑφῃρημένος, ἔστι γὰρ καὶ ἰδιωτικὰ ἔχειν. τὸ δ' αἴτιον τῆς ἀγνοίας, ἕν ἐστιν οἶμαι, τὸ ἀνεπίγραφον εἶναι τὴν ἀπολομένην φιάλην. θῶμεν γὰρ φιάλην ἀπολωλέναι. ὡς εἴ γε ἐπεγέγραπτο τοῦ θεοῦ τὸ ὄνομα, ἢ τοῦ ἀναθέντος, ἧττον ἂν ἐκάμνομεν. καὶ εὑρόντες τὴν ἐπιγεγραμμένην, ἐπεπαύμεθ' ἂν ἀποδύοντες, καὶ ἐνοχλοῦντες τοὺς ἄλλους. οἶμαι δέ σε ὦ Ἑρμότιμε, καὶ ἀγῶνας ἤδη γυμνικοὺς ἑωρακέναι πολλάκις. Ερμο. καὶ ὀρθῶς οἴει. πολλάκις γὰρ, καὶ πολλαχόθι. Λυ. ἦ οὖν ποτε καὶ περὶ τοὺς Ἀθλοθέτας αὐτοὺς ἐκαθέζου; Ερ. νὴ Δία ἔναγχος Ὀλυμπιάσιν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῶν Ἑλλανοδικῶν, Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου θέαν μοι προκαταλαβόντος ἐν τοῖς ἑαυτοῦ πολίταις. ἐπεθύμουν γὰρ ἐγγύθεν ἅπαντα ὁρᾶν τὰ παρὰ τοῖς Ἑλλανοδίκαις γιγνόμενα. Λυ. οἶσθα οὖν καὶ τοῦτο, πῶς κληροῦσιν ὅν τινα ᾧ τινι χρὴ παλαίειν, ἢ παγκρατιάζειν; Ερμο. οἶδα γάρ. Λυ. οὐκοῦν ἄμεινον σὺ εἴποις, ἐγγύθεν ἰδών. Ερμο. τὸ μὲν παλαιὸν, ἐπὶ Ἡρακλέους ἀγωνοθετοῦντος, φύλλα δάφνης. Λυ. μή μοι τὰ παλαιὰ ὦ Ἑρμότιμε, ἃ δὲ εἶδες ἐγγύθεν, ἐκεῖνα λέγε. Ερ. [1] κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται ἱερὰ τοῦ θεοῦ. ἐς

geris dubitare quem ſacrilegum appelles. Quandoquidem etſi omnes ſimilia haberent, neque ſic conſtaret, quiſnam Deo ſacra ſuſtuliſſet. Etenim hæc etiam privata habere licet. Ignorantiæ autem una, opinor, eſt cauſa, quòd amiſſa phiala nullo titulo ſit inſcripta. Ponamus enim amiſſam eſſe phialam, quæ ſi vel Dei vel ejus qui conſecravit, nomen inſcriptum haberet, minus laboraremus: & inventa ea quæ titulo notata eſſet, alios exuere & perturbare deſineremus. Opinor autem te, Hermotime, etiam gymnicos ludos ſæpe jam vidiſſe. *Hermot.* Et rectè quidem opinaris, nam & ſæpe, & multis in locis vidi. *Lucian.* Numquid igitur etiam aliquando juxta Athlothetas conſediſti? *Hermot.* Per Iovem nuper in Olympiis ad judicum lævam: Evandrida Elei filio inter ſuos cives ſpectaculum mihi præoccupante. Omnia enim quæ à judicibus fiunt, propiùs videre cupiebam. *Lucian.* Sciſne igitur & hoc quomodo ſorte comperiant cuinam cum quoque ſit luctandum, aut pancratio decertandum? *Hermot.* Planè ſcio. *Lucian.* Quare tu melius dicere poſſis, ut qui propiùs videris. *Hermot.* Olim cum præſideret Hercules, lauri folia. *Lucian.* Ne mihi priſca, Hermotime, ſed quæ propiùs vidiſti, narres. *Hermot.* Argentea urna Deo ſacra in medio po-

1 Κάλπις ἀργυρᾶ πρόκειται] Sic infra in hoc Dialogo in calpidem, ſive capidem, ſive capedinem, ſive capidulam, ſive capedunculam (tot enim nominibus Romani vas illud denominant) ſolebant injicere ſortes luctantium, & currentium, ut patet lineis ſeq. unde rectè in Gl. Phil. *urna* κληρωτηρὶς, κάλπις. ὑδρία, nec malè doctus Grammatic. Heſych. apud quem κάλπις ἵππου βαδιστὴς καὶ εἶδος δρόμου, tangit enim rem quæ ſortes ſequitur, ſc. equorum agitationem: de Latinis nominibus ſuperius allatis dico alibi, ut & de ſortibus. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ταύτην ἐμβάλλονται κλῆροι μικροί, ὅσον δὴ κυαμιαῖοι τὸ μέγεθος, ἐπιγεγραμμένοι. ἐγγράφεται δὲ ἐς δύο μὲν, ἄλφα ἐν ἑκατέρῳ, ἐς δύο δὲ, τὸ βῆτα. καὶ ἐς ἄλλους δύο, τὸ γάμμα. καὶ ἑξῆς κατὰ τὰ αὐτὰ, ἢν πλείους οἱ ἀθληταὶ ὦσι, δύο ἀεὶ κλῆροι τὸ αὐτὸ γράμμα ἔχοντες. προσελθὼν δὴ τῶν ἀθλητῶν ἕκαστος, προσευξάμενος τῷ Διῒ, καθεὶς τὴν χεῖρα ἐς τὴν κάλπιν, ἀνασπᾷ τῶν κλήρων ἕνα. καὶ μετ' ἐκεῖνον, ἕτερος, καὶ παρεστὼς μαστιγοφόρος ἑκάστῳ, [1] ἀντέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, οὐ παρέχων ἀναγνῶναι ὅ, τι τὸ γράμμα ἐστιν, ὃ ἀνέσπακεν. ἁπάντων δὲ ἤδη ἐχόντων, ὁ Ἀλυτάρχης οἶμαι, ἢ τῶν Ἑλλανοδικῶν αὐτῶν εἷς, οὐκ ἔτι γὰρ τοῦτο μέμνημαι, περιιὼν, ἐπισκοπεῖ τοὺς κλήρους ἐν κύκλῳ ἑστώτων. καὶ οὕτω τὸν μὲν τὸ ἄλφα ἔχοντα, τῷ τὸ ἕτερον ἄλφα ἀνεσπακότι, παλαίειν ἢ παγκρατιάζειν συνάπτει. τὸν δὲ τὸ βῆτα, τῷ τὸ βῆτα ὁμοίως. καὶ τοὺς ἄλλους τοὺς ὁμογράμμους κατὰ ταυτά. οὕτω μὲν γὰρ, ἢν ἄρτιοι ὦσιν οἱ ἀγωνισταὶ, οἷον ὀκτὼ, ἢ τέσσαρες, ἢ δώδεκα. ἢν δὲ περιττοὶ, πέντε, ἑπτὰ, ἐννέα, γράμμα τι περιττὸν ἑνὶ κλήρῳ ἐγγραφὲν, συμβάλλεται αὐτοῖς, ἀντίγραφον ἄλλο οὐκ ἔχον. ὃς δ' ἂν τοῦτο ἀνασπάσῃ, ἐφεδρεύει, περιμένων ἔστ' ἂν ἐκεῖνοι ἀγωνίσωνται. οὐ γὰρ ἔχει τὸ ἀντίγραμμα. καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ, τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. Λυ. ἔχ' ἀτρέμα. τούτου γὰρ

poſita eſt: in eam parvæ ſortes conjiciuntur, fabæ magnitudine, literis inſcriptæ. Duabus, utrique nimirum *alpha*. inſcribitur: duabus item *beta*, duabus quoque aliis *gamma*. ac deinceps, ordine literarum, ſi ſint athletæ plures, duæ ſemper ſortes eandem literam habent. Tum athletarum quiſque accedit, & invocato Iove, manuque in urnam immiſſa, unam ex ſortibus trahit, & poſt eum alter. Et aſtans unicuique flagellifer, protenſa manu obſtat quominus legant quænam ſit litera quam traxit. Sed quum jam habent omnes, Alytarches opinor, aut judicum unus (non enim hoc amplius memini) circumeundo, ſortes in orbem ſtantium inſpicit. Sicque eum qui *alpha*. habet, cum eo qui *alpha*. alterum traxit, aut luctaaut [2] pancratio decertaturum committit: eum quoque qui *beta*. cum eo qui *beta*, ſimiliter, alioſque eadem ratione qui eaſdem literas ſortiuntur. Sic enim committuntur, ſi pari numero ſint athletæ, ut octo, vel quatuor, vel duodecim, ſi verò impares, quinque, ſeptem, novem, ſupervacua aliqua litera uni ſorti inſcripta, unà cum aliis in urnam mittitur, literam aliam ſibi reſpondentem non habens: quam qui traxerit, victori imminet, expectans dum illi certaverint: non enim oppoſitam literam habet. Nec parva eſt iſta fœlicitas athletæ, quòd viribus integer, cum defeſſis eſt certaturus. *Lucian.* Quieſce. Hoc enim potiſſimum

1 A'ντέχει] Angl. ἀνέχει. Bourd.

2 *Pancratio*] Pancratium quid tradit Lucianus de Gymnaſ. Philoſtratus de athletis refert pancratium palæſtram ſimul & pugillatum vocari. *Cogn.*

I E'πι-

...όμην μάλιστα. οὐκοῦν ἐννέα ὄν-
...ς, ἀνεσπάκασιν ἅπαντες, καὶ ἔ-
...ουσι τοὺς κλήρους. περιιὼν δὴ, βού-
...μαι γάρ σε Ἑλλανοδίκην ἀντὶ
...ατοῦ ποιῆσαι, [1] ἐπισκόπησον τὰ
...άμματα. καὶ οὐ πρότερον οἶμαι
...θοις ἂν ὅστις ὁ ἔφεδρός ἐστιν, ἣν
...ἐπὶ πάντας ἔλθῃς, καὶ συζεύ-
...ς αὐτούς. Ἑρμο. πῶς ὦ Λυκῖνε
...το φής; Λυ. ἀδύνατόν ἐστιν εὐ-
...ς εὑρεῖν τὸ γράμμα ἐκεῖνο τὸ
...λοῦν τὸν ἔφεδρον. ἢ τὸ μὲν γράμμα
...ως ἂν εὕροις, οὐ μὴν εἴσῃ γε εἰ
...κεῖνός ἐστιν. οὐ γὰρ προείρηται ὅτι
... κ. ἢ τὸ. μ. ἢ τὸ. ι. ἐστὶ τὸ χει-
...οτονοῦν τὸν ἔφεδρον. ἀλλ' ἐπειδὰν
... α. ἐντύχῃς, ζητεῖς τὸν τὸ ἕτε-
...ον α. ἔχοντα, καὶ εὑρὼν, ἐκείνους
... ἤδη συνέζευξας. ἐντυχὼν δὲ αὖθις
... βῆτα, τὸ ἕτερον βῆτα ὅπου ἐστὶ
...ητεῖς, τὸν ἀντίπαλον τῷ εὑρεθέντι.
...αὶ ἐπὶ πάντων ὁμοίως ἄχρις ἂν
...κεῖνός σοι περιλειφθῇ, ὁ τὸ μόνον
...ράμμα ἔχων τὸ ἀνανταγώνιστον. Ἑρ-
...ο. τί δ' εἰ ἐκείνῳ πρώτῳ, ἢ δευ-
...έρῳ ἐντύχῃς, τί ποιήσεις; Λυ.
...μηδὲν ἀλλὰ σὺ ὁ Ἑλλανοδίκης, ἐ-
...έλω εἰδέναι ὅ, τι καὶ πράξεις.
...ότερον, αὐτίκα ἐρεῖς ὅτι οὗτός ἐ-
...ιν ὁ ἔφεδρος, ἢ δεήσει ἐπὶ πάντας
...ν κύκλῳ ἐλθόντα ἰδεῖν, εἴ που αὐ-
...ῷ γράμμα ὅμοιόν ἐστιν, ὡς εἴ γε μὴ
...ὺς πάντων κλήρους ἴδοις, οὐκ ἂν
...άθοις τὸν ἔφεδρον; Ἑρμο. καὶ μὴν
... Λυκῖνε, ῥᾳδίως ἂν μάθοιμι ἐπὶ
...οῖν τῶν ἐννέα, ἢν τὸ. ε. εὕρω πρώ-
...ον, ἢ δεύτερον, οἶδα ὅτι ἔφεδρος
... τοῦτο ἔχων ἐστί. Λυ. πῶς ὦ Ἑρ-
...ότιμε; Ἑρμο. οὕτω. τὸ. α. δύο
...ὐτῶν ἔχουσι. καὶ τὸ. β. ὁμοίως
...ύο. τῶν λοιπῶν δὲ τεττάρων ὄντων,

mum egebam. Itaque cùm ſint novem traxerunt omnes. habentque ſortes. Tu verò circumeundo (nam te pro ſpectatore judicem facere volo) literas inſpice. Non priùs cogniturum te puto quis ſit imminens victori futurus, quàm ad omnes veneris, eoſque copulaveris. *Hermot.* Quomodo hæc dicis, Luciane? *Lucian.* Non potes illico literam illam invenire quæ victori imminentem indicat. Aut literam fortè inveneris, nec tamen ſcies ille ne ſit. Non enim ante dictum eſt, literam *cappa.* vel *my.* vel *jota.* eam eſſe quæ ephedrum deſignat. Sed quum in *alpha.* incideris, quæris alium qui *alpha.* habeat, quo invento eos ad luctam copulas. Deinde quum in *beta.* incidiſti, quæris ubi ſit *beta.* alterum, invento oppoſitum. Et ſic cum omnibus agis, donec, ille tibi relictus fuerit, qui ſolitariam adverſario carentem literam obtinet. *Hermot.* Quid? ſi in illum primum, vel ſecundum incideris, quid facies? *Lucian.* Nihil equidem: verùm tu judex ſcire velim quid ſis facturus. Vtrum dices hunc eſſe ephedrum, an verò in orbem eundo omnes erunt inſpiciendi, num alicubi litera ſit ipſi ſimilis, ut niſi ſortes omnium videris, ephedrum noſſe non poſſis? *Hermot.* Atque Luciane facilè novero ſaltem in novem: ſi literam *Epſilon.* invenero primam, aut ſecundam, ſcio ephedrum eſſe eum qui hanc habet. *Lucian.* Quomodo Hermotime. *Hermot.* Iſto. Literam *alpha.* duo ex ipſis habent: literam etiam *beta.* duo ſimiliter: ex reliquis au-

1 Ἐπισκόπησον] Angl. ἐπισκοπεῖς. Mend. infra in hoc dial. nomina loquentium variè confuſa erant. *Bourd.*

οἱ μὲν, τὸ. γ. οἱ δὲ, τὸ. δ. πάντως ἀνεσπάκασι, καὶ ἀνήλωται ἤδη ἐς τοὺς ἀθλητὰς ὀκτὼ ὄντας τὰ τέτταρα γράμματα. δῆλον οὖν ὅτι μόνον ἂν οὕτω περιττὸν εἴη τὸ ἑξῆς γράμμα τὸ. ε. καὶ ὁ τοῦτο ἀνεσπακὼς, ἔφεδρός ἐστι. Λυ. πότερον ὦ Ἑρμότιμε, ἐπαινέσω σε τῆς συνέσεως, ἢ θέλεις ἀντείπω τά γε μοι δοκοῦντα, ὁποῖα ἂν ᾖ. Ερμο. νὴ Δία, διαπορῶ μέντοι ὅ, τι ἂν εὔλογον ἀντειπεῖν ἔχοις πρὸς τὸ τοιοῦτον. Λυ. σὺ μὲν γὰρ ὡς ἑξῆς πάντως γραφομένων γραμμάτων, εἴρηκας, οἷον, πρώτου μὲν τοῦ. α. δευτέρου δὲ τοῦ. β. καὶ κατὰ τινὰ τάξιν ἄχρις ἂν ἐς ἓν αὐτῶν τελευτήσῃ ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀθλητῶν. καὶ δίδωμί σοι ὀλυμπιάσιν οὕτω γίγνεσθαι. τί δαὶ, εἰ ἐξελόντες ἀτάκτως πέντε γράμματα, ἐξ ἁπάντων τὸ. χ. καὶ τὸ. σ. καὶ τὸ. ζ. καὶ τὸ. κ. καὶ τὸ. θ. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα τέτταρα, διπλᾶ ἐπὶ τῶν κλήρων τῶν ὀκτὼ γράφομεν. τὸ δὲ. ζ. μόνον ἐπὶ τοῦ ἐννάτου ὃ δὴ καὶ δηλοῦν ἔμελλεν ἡμῖν τὸν ἔφεδρον. τί ποιήσεις πρῶτον εὑρὼν τὸ. ζ. πῶς διαγνώσῃ ἔφεδρον ὄντα τὸν ἔχοντα αὐτὸ, ἢν μὴ ἐπὶ πάντας ἐλθὼν εὕρῃς οὐδὲν αὐτῷ συμφωνοῦν; οὐ γὰρ εἶχες ὥσπερ νῦν τῇ τάξει αὐτῶν τεκμαίρεσθαι. Ερ. δυσαπόκριτον τοῦτο ἐρωτᾷς. Λυ. ἰδοὺ δὴ καὶ ἑτέρως τὸ αὐτὸ ἐπισκόπησον, τί γὰρ εἰ μὴ γράμματα γράφοιμεν ἐπὶ τῶν κλήρων, ἀλλά τινα σημεῖα, καὶ χαρακτῆρας, οἷα πολλὰ Αἰγύπτιοι γράφουσιν ἀντὶ τῶν γραμμάτων, κυνοκεφάλους τινὰς ὄντας, καὶ λεοντοκεφάλους ἀνθρώπους; ἢ ἐκεῖνα μὲν ἐάσωμεν, ἐπείπερ ἀλ-

autem quatuor, alii literam *gamma.* alii *delta.* omnino extraxerunt: & jam in athletas octo quatuor literæ aſſumptæ ſunt. Conſtat igitur ſolam deinceps ſupereſſe literam *epſilon.* eumque ephedrum eſſe à quo extracta fuerit. *Lucian.* Vtrum te Hermotime, ob ſingularem ingenii induſtriam laudem: an vis, quæ mihi objicienda videntur, opponam? *Hermot.* Volo per Iovem, namque animi pendeo, neſcius quid probabile habeas his opponendum. *Lucian.* Etenim tu, ut literæ ex ordine omnino pinguntur, dixiſti, veluti primum *alpha.* ſecundum *beta.* & pro ſuo ordine cætera, donec in ipſorum unum deſinat numerus athletarum. Sic in [1] Olympiis fieri tibi concedo. Quid autem ſi electis nullo ordine quinque literis ex omnibus videlicet, *chi.* & *ſigma.* & *zeta. ro. cappa.* & *theta.* nam quatuor alias ſortibus octo duplices inſcribimus: ſolam autem *zeta.* nono, quæ nobis ephedrum erat indicatura. Quid facies quum *zeta.* primam inveneris quomodo dignoſces ephedrum eſſe eum qui ipſam habuerit, niſi omnium perquiſitione facta nihil conſonum ipſi repereris? Non enim uti nunc ex eorum ordine conjicere poſſes. *Hermot.* Hoc interrogas cui reſpondere difficile eſt. *Lucian.* En id ipſum alia ratione conſidera. Quid ſi non literas ſortibus inſcriberemus, ſed ſigna, & characteres aliquos qualia multa literarum vice pingunt Ægyptii, caninis nimirum, aut leoninis capitibus homines? an verò miſſa faciemus illa, ſiquidem ſunt aliena?

1 *Olympiis*] Olympicum certamen quinto quoque anno fieri ſolebat in honorem Iovis Olympici, cujus autorem Herculem fuiſſe putant. *Cogn.*

γνωστά ἐστι; φέρε δὲ τὰ μονοειδῆ καὶ ἁπλᾶ ἐπιγράψωμεν, ὡς οἷόν τε εἰκάζοντες ἀνθρώπους ἐπὶ δυοῖν κλήροιν, δύο ἵππους ἐπὶ δυοῖν, καὶ ἀλεκτρυόνας δύο, καὶ κύνας δύο. ἐπὶ δὲ ἐνάτῳ, λέων ἔστω τὸ ἐπίσημον. ἢν τοίνυν τῷ λεοντοφόρῳ τούτῳ κλήρῳ ἐν ἀρχῇ ἐντύχῃς, πόθεν ἕξεις εἰπεῖν ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ τὸν ἔφεδρον ποιῶν, ἢν μὴ περιθεωρήσῃς ἅπαντας ἐπιὼν, εἴ τις καὶ ἄλλος λέοντα ἔχει; Ερμο. οὐκ ἔχω ὅ, τι σοι ἀποκρίνωμαι ὦ Λυκῖνε. Λυ. εἰκότως. οὐδὲ γὰρ εὐπρόσωπον οὐδέν. ὥστε ἢν ἐθέλωμεν ἢ τὸν ἔχοντα τὴν ἱερὰν φιάλην εὑρεῖν, ἢ τὸν ἔφεδρον, ἢ τὸν ἄριστα ἡγησόμενον ἡμῖν, ἐς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν Κόρινθον, ἐπὶ πάντας ἀναγκαίως ἀφιξόμεθα, καὶ ἐξετάσομεν ἀκριβῶς πειρώμενοι, καὶ ἀποδύοντες, καὶ περιθεωροῦντες. μόλις γὰρ ἂν οὕτω τἀληθὲς ἐκμάθοιμεν. καὶ εἴγε τις καὶ ἄλλος σύμβουλός μοι ἀξιόπιστος ἔσεσθαι, φιλοσοφίας πέρι, ἣν τινα φιλοσοφητέον, οὗτος ἂν εἴη μόνος ὁ τὰ ὑπὸ πάντων αὐτῶν λεγόμενα εἰδώς. οἱ δ' ἄλλοι, ἀτελεῖς. καὶ οὐκ ἂν πιστεύσαιμι αὐτοῖς, ἔστ' ἂν καὶ μιᾶς ἀπείρατοι ὦσι. τάχα γὰρ ἂν ἡ ἀρίστη ἐκείνη εἴη. οὐ γὰρ δὴ εἴ τις παραστησάμενος καλὸν ἄνθρωπον, λέγοι τοῦτον εἶναι κάλλιστον ἀνθρώπων ἁπάντων, πιστεύσαιμεν αὐτῷ, ἢν μὲ εἰδῶμεν ὅτι πάντας ἀνθρώπους ἑώρακεν. ἴσως μὲν γὰρ καὶ οὗτος καλός. εἰ δὲ πάντων κάλλιστος, οὐκ ἂν ἔχοι εἰδέναι, μὴ ἰδὼν ἅπαντας. ἡμεῖς δὲ, οὐκ αὐτὸ μόνον καλοῦ, ἀλλὰ τοῦ καλλίστου δεόμεθα. καὶ ἢν μὴ τοῦτο εὕρωμεν, οὐδὲν ἡμῖν πλέον πεπρᾶχθαι ἡγησόμεθα. οὐ γὰρ ἀγαπήσομεν ὁποίῳ δή-

na? Age verò uniformia & ſimplicia illa inſcribamus, quantum fieri poteſt homines duabus in ſortibus exprimendo, duos equos in duabus, & gallos duos, & canes duos. Nonæ verò leonis imago inſculpta ſit. Proinde ſi in leoniferam hanc ſortem initio incideris: unde dicere poſſis hanc eſſe quæ ephedrum conſtituit, niſi omnes ſcrutando circunſpicias, numquis alius leonem habeat? *Hermot.* Nihil habeo Luciane, quod tibi reſpondeam. *Lucian.* Non injuria. Nihil enim eſt ſpecioſi. Quare ſi velimus invenire vel eum qui ſacram phialam habet, vel ephedrum, aut ducem qui nos optimè in urbem illam Corinthum ducat, ad omnes neceſſariò accedemus, ſummaque diligentia tentando, & exuendo, & circunſpiciendo explorabimus. Etenim vix ita veritatem ediſcemus. Quòd ſiquis fide dignus mihi futurus eſt ſuper Philoſophia conſiliarius, qui conſulat quam perſequi debeam, hic eſto unicus, qui quæ ab illis dicuntur, omnia norit: reliqui autem nullius momenti. Nec ipſis crediderim dum etiam unius erunt neſcii, quæ omnium fortè ſit optima. Neque enim ſiquis adducto homine formoſo, diceret hunc eſſe omnium hominum formoſiſſimum, ipſi crederem, niſi eum omnes homines vidiſſe ſcirem. Forſitan enim etiam hic eſt formoſus: ſed ſcire non poteſt ſit-ne omnium formoſiſſimus, cùm omnes non viderit. At nos non formoſo duntaxat, ſed formoſiſſimo opus habemus, quem niſi invenerimus nobis nihilo plus actum putabimus. Non enim contenti erimus in qualemcumque tandem for-

ποτε καλῷ ἐντυχόντες, ἀλλ' ἐκεῖνο τὸ ἀκρότατον ζητοῦμεν κάλλος, ὅπερ ἀνάγκη ἓν εἶναι. Ερμο. ἀληθῆ. Λυ. τί οὖν ἔχεις μοι τινὰ εἰπεῖν, ἁπάσης ὁδοῦ πεπειραμένον ἐν φιλοσοφίᾳ, καὶ ὃς τά τε ὑπὸ Πυθαγόρου, καὶ Πλάτωνος, καὶ Ἀριστοτέλους, καὶ Χρυσίππου, καὶ Ἐπικούρου, καὶ τῶν ἄλλων λεγόμενα εἰδὼς, τελευτῶν, μίαν εἵλετο ἐξ ἁπασῶν ὁδὸν, ἀληθῆ τε δοκιμάσας, καὶ πείρᾳ μαθὼν, ὡς μόνη ἄγει εὐθὺ τῆς εὐδαιμονίας; εἰ γάρ τινα τοιοῦτον εὕροιμεν, παυσόμεθα πράγματα ἔχοντες. Ερμο. οὐ ῥᾴδιον ὦ Λυκῖνε τοιοῦτον ἄνδρα εὑρεῖν. Λυ. τί δὴ οὖν πράξομεν ὦ Ἑρμότιμε; οὐκ ἂν ἀπαγορευτέον οἶμαι, ἐπεὶ μηδενὸς ἡγεμόνος τοιούτου ἔς γε τὸ παρὸν εὐποροῦμεν. ἆρα τόδε πάντων κράτιστόν ἐστι, καὶ ἀσφαλέστατον, αὐτὸν ἕκαστον ἀρξάμενον, διὰ πάσης προαιρέσεως χωρῆσαι, καὶ ἐπισκέψασθαι ἀκριβῶς τὰ ὑπὸ πάντων λεγόμενα; Ερμο. ἔοικεν ἀπό γε τούτων. πλὴν ἐκεῖνο μὴ ἐναντίον ᾖ, ὃ μικρῷ πρόσθεν ἔλεγες, ὡς οὐ ῥᾴδιον ἐπιδόντα ἑαυτὸν, καὶ πετάσαντα τὴν ὀθόνην, ἀναδραμεῖν αὖθις. πῶς γὰρ οἷόν τε πάσας ἐπελθεῖν τὰς ὁδοὺς ἐν τῇ πρώτῃ ὡς φὴς κατασχεθησομένῳ; Λυ. ἐγώ σοι φράσω. τὸ τοῦ Θησέως ἐκεῖνο μιμησόμεθα. καί τι λίνον παρὰ τῆς τραγικῆς Ἀριάδνης λαβόντες, εἴσιμεν ἐς τὸν λαβύρινθον ἕκαστον, ὡς ἔχειν ἀπραγμόνως μηρυόμενοι αὐτὸ, ἐξεῖναι. Ερμο. τίς ἂν οὖν ἡμῖν Ἀριάδνη γένοιτ' ἄν; ἢ πόθεν τοῦ λίνου εὐπορήσομεν; Λυ. θάῤῥει ὦ ἑταῖρε. δοκῶ γάρ μοι εὑρηκέναι. οὗ τινος ἐχόμενοι, ἐξέλθοιμεν ἄν. Ερμο. τί οὖν τοῦτό ἐστιν;

formoſum inciderimus: ſed ſummam illam formæ elegantiam quæ neceſſario eſt una, quærimus. *Hermot.* Vera ſunt hæc. *Lucian.* Quid igitur, mihi ne habes aliquem dicendum, qui omnem in philoſophia viam ſit expertus, & à Pythagora à Platone, ab Ariſtotele, à Chryſippo, ab Epicuro, aliiſque dicta ſciat: denique qui unam viam ex omnibus elegerit, quam veram comprobarit, & experientia didicerit ſolam eſſe quæ ad fœlicitatem rectà ducit. Nam ſi quempiam hujuſmodi reperiſſemus, difficultatibus hærere deſineremus. *Hermot.* Ejuſmodi virum invenire Luciane, non eſt facile. *Luc.* Quid faciemus igitur Hermotime? Non abjiciendus eſt animus, quia nullus in præſentia nobis ſuppetit dux hujuſmodi. Numquid hoc omnium eſt optimum & tutiſſimum, ut quiſque ab initio exorſus, ſectam omnem percurrat, & quæ ab omnibus dicuntur, accuratè inſpiciat? *Hermot.* Id ex te faciendum videtur: niſi quod paulò ante dicebas, repugnet, videlicet eum qui ſe mari tradiderit, & velum expanderit, non facilè denuo recurrere. Nam qui poterit omnes peragrare vias, qui in prima, ut dicis, detinebitur? *Lucian.* Exponam illud tibi. Illud Theſei commentum imitabimur, filoque ab illa Ariadne tragica accepto, in quemvis labyrinthum ingrediemur, ut illud deducentes nullo negocio egredi poſſimus. *Hermot.* Quænam igitur nobis Ariadne fuerit? aut unde filum comparabimus? *Lucian.* Bono ſis animo, amice. Mihi enim inveniſſe videor, cujus ductum ſequuti, egrediamur. *Hermot.* Quidnam igitur illud eſt?

Lu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ι. οὐκ ἐμὸν ἐρῶ, ἀλλά τινος τῶν
…φῶν, τὸ νῆφε, καὶ μέμνησο ἀ-
…τεῖν. ἢν γὰρ μὴ ῥᾳδίως πιστεύω-
…ἀκούοντες, ἀλλὰ δικαστικῶς αὐ-
…ποιῶμεν, ἀπολιπόντες καὶ τοῖς ἑ-
…; λόγου, ἴσως εὐμαρῶς ἂν τοὺς
…ρινθους ἐκφύγοιμεν. Ερμο. εὖ
…γεις. καὶ τοῦτο ποιῶμεν. Λυ.
…ν. ἐπὶ τίνα δὴ αὐτῶν πρῶτον
…θοιμεν ἄν; ἢ τοῦτο μὲν οὐδὲν διοίσει;
…ξάμενοι δ᾽ ἀφ᾽ ὁτουοῦν, οἷον, ἀ-
Πυθαγόρου, ἢν οὕτω τύχῃ, πό-
…ἂν χρόνῳ οἰόμεθα ἐκμαθεῖν τὰ
…ταγόρου ἅπαντα; καί μοι ἐξείρει
…τὰ ἔτη ἐκεῖνα τὰ τῆς σιωπῆς.
…ν δ᾽ οὖν τοῖς πέντε, ἱκανὰ τριά-
…ντα οἶμαι. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ πάν-
…ς γε εἴκοσι. [1] Ερμο. θῶμεν οὕ-
…ως. εἶτα ἑξῆς τῷ Πλάτωνι θετέον
…λαδὴ τοσαῦτα ἕτερα. ἔτι μὴν καὶ
…ριστοτέλει οὐκ ἐλάττω. [2] Λυ. οὐ
…ὰρ. Ερμο. Χρυσίππῳ δέ γε οὐκ
…ι ἐρήσομαί σε πόσα. οἶδα γὰρ
…ρὰ σοῦ ἀκούσας, ὅτι τετταράκον-
…μόγις ἱκανά. [3] Λυ. οὕτως. Ερ.
…τα ἑξῆς Ἐπικούρῳ, καὶ τοῖς ἄλ-
…οις. ὡς δὲ οὐ πολλὰ ταῦτα τίθη-
…ι, ἐκεῖθεν μάθοις ἄν, ἢν ἐννοή-
…ης ὅσοι ὀγδοηκοντούτεις εἰσὶ Στωϊ-
…οὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, ἢ Πλατωνικοὶ,
…ολογοῦντες μὴ πάντα εἰδέναι τὰ
…ἑαυτοῦ αἱρέσεως ἕκαστος, ὡς μη-
…ὲν ἐνδεῖν σφίσιν ἐς τὰ μαθήματα.
…. εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ Χρύσιππός
…ε, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ Πλά-
…ων φαῖεν ἄν. καὶ περὶ τούτων,

Lucian. Non meum dicam, ſed ſapientum cujuſdam, nempe, *Sobrius eſto, & memento diffidere.* Etenim ſi non facilè auditis credamus, ſed more judicum, aliis quoque loquendi copiam fecerimus, facile forſitan ex labyrinthis effugiemus. *Hermot.* Rectè dicis. Hoc faciamus, *Lucian.* Eſto. Sed quem ipſorum primum adibimus? an verò nihil intereſt? Si à quolibet inceperimus, veluti à Pythagora, ſi ita contingat, quantum temporis collocandum putamus in perdiſcendis Pythagoræ placitis? Excipe mihi illos ſilentii annos. Opinor autem cum illis quinque trigenta ſatis fore: ſin minus, omnino quidem viginti. *Hermot.* Ponamus ita eſſe, Deinceps verò totidem alii Platoni ſunt concedendi: nec pauciores etiam Ariſtoteli. *Luc.* Non certè. *Hermot.* Chryſippo autem quot ſint tribuendi, te non interrogabo amplius. Scio enim ex te audiſſe, quadraginta vix ſufficere poſſe. *Lucian.* Ita ſanè. Deinde Epicuro, & aliis. Quòd autem non nimis multos pono, inde perdiſces, ſi animadvertas quot ſint octogenarii Stoici, vel Epicurei, vel Platonici, quorum quiſque fatetur ſibi nondum eſſe cognita ſuæ ſectæ omnia placita, adeò ut nihil ipſis ad præcepta deſit. …in minus, Chryſippus ſaltem & Ariſtoteles & Plato confiteantur, & an-

1 Ερμο. θῶμεν οὕτως, εἶτα ἑξῆς] Excidit notatio perſonæ Luciani, nempe …ρμο. θῶμεν οὕτως. Λυ. εἶτα ἑξῆς. Marc.

2 Λυ. οὐ γάρ. Ερμο. Χρυσίππῳ δέ γε] Malè trajecta nomina perſonarum. Eſſe …debet: Ερμο. οὐ γάρ. Λυ. Χρυσίππῳ δέ γε. Idem.

3 Λυ. οὕτως. Ερμο. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ] Rurſus vitioſa perſonarum trajectio: …ucianus enim voluit: Ερμο. οὕτως. Λυ. εἶτα ἑξῆς Ἐπικούρῳ. Patet fine ejuſdem …paginæ. *Idem.*

1 Ἀλλὰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὁ Σωκράτης οὐδὲν φαυλότερος αὐτῶν. ὃς ἐκεκράγει πρὸς ἅπαντας, οὐχ ὅπως μὴ πάντα, [1] ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι οὐκ οἶδε. λογισώμεθα οὖν ἐξ ἀρχῆς. εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐτίθεμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα, ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἄν, εἰ δέκα μόνας θείημεν τὰς αἱρέσεις ἐν φιλοσοφίᾳ; Ερμο. ὑπὲρ διακόσια ὦ Λυκῖνε. Λυ. βούλει οὖν ἀφαιρῶμεν τὸ τέταρτον, [2] ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον; Ερμο. αὐτὸς ἂν εἰδείης ἄμεινον, ἐγὼ δὲ ὁρῶ τοῦτο, ὅτι ὀλίγοι ἂν καὶ οὕτω διὰ πασῶν ἐξέλθοιεν, ἐκ γενετῆς εὐθὺς ἀρξάμενοι. Λυ. τί οὖν πάθοι τις ὦ Ἑρμότιμε, εἰ τοιοῦτόν ἐστι τὸ πρᾶγμα; ἢ ἀνατρεπτέον ἐκεῖνα τὰ ἤδη ὡμολογημένα, ὡς οὐκ ἄν τις ἕλοιτο ἐκ πολλῶν τὸ βέλτιστον, μὴ οὐχὶ πειραθεὶς ἁπάντων. ὡς τόν γε ἄνευ πείρας αἱρούμενον, μαντείᾳ μᾶλλον, ἢ κρίσει τἀληθὲς ἀναζητοῦντα, οὐχ οὕτως ἐλέγομεν; Ερμο. ναί. Λυ. πᾶσα τοίνυν ἀνάγκη ἐπὶ τοσοῦτον βιῶναι ἡμᾶς, εἰ μέλλοιμεν εὖ τε αἱρήσεσθαι, ἁπάντων πειραθέντες, καὶ ἑλόμενοι, φιλοσοφήσειν. καὶ φιλοσοφήσαντες, εὐδαιμονήσειν. πρὶν δὲ οὕτω ποιῆσαι, ἐν σκότῳ φασὶν ὀρχοίμεθ' ἄν, οἷς ἂν τύχωμεν προσπταίοντες, καὶ ὅ, τι ἂν πρῶτον ἐς τὰς χεῖρας ἔλθῃ, τοῦτ' εἶναι τὸ ζητούμενον ὑπολαμβάνοντες, διὰ τὸ μὴ εἰδέναι τἀληθές. εἰ δὲ καὶ εὕροιμεν ἄλλως κατά τινα ἀγαθὴν

& ante hos Socrates, nihilo deterior ipſis, qui magna voce apud omnes profeſſus eſt non ſe non omnia, ſed prorſus nihil ſcire, niſi hoc ſolum quòd nihil ſciret. Denuo igitur ab initio ſupputemus, Pythagoræ viginti poſuimus, deinde Platoni totidem alios, atque aliis deinceps. Quot igitur eſſent anni iſti in ſummam collecti, ſi decem tantùm ſectas in philoſophia numeraremus? *Herm.* Plures quàm ducenti Luciane. *Luc.* Vis igitur quartam partem auferamus: ita ut ſufficiant anni quindecim, vel denique dimidium? *Herm.* Videris ipſe quid ſit ſatius. Ego equidem hoc video, fore ut pauci ſectas omnes percurrant, tametſi ab ipſo ortu incipiant. *Lucian.* Quid igitur faciat aliquis Hermotime ſi ita ſe res habet? an ſubvertenda ſunt ea quæ jam confeſſi ſumus, neminem videlicet electurum unquam id quod ex multis eſt præſtantiſſimum, niſi facto priùs omnium periculo: ita ut qui citra experientiam delectum non habuerit, divinatione potiùs aut judicio Veritatem perquirat. Annon hoc dicebamus. *Hermot.* Ita ſanè. *Lucian.* Proinde ſummopere eſt neceſſarium ut ætatem tantum temporis agamus, ſi & bene delecturi ſumus, omnium facto periculo, factoque delectu philoſophiam amplexuri, & philoſophiam callentes, beati futuri. Sed priuſquam id feciſſemus, in tenebris (quod ajunt) ſaltaremus impingentes in quæcunque incideremus: & quod primum veniret in manus, id quod quæritur, eſſe putaremus, propter veritatis ignorationem. Quòd ſi etiam alicubi bona quadam fortuna

1 Ἀλλὰ μηδ' ὅλως εἰδέναι τι. ἢ τοῦτο μόνον] Εἰδέναι τι ἢ τοῦτο μ. Marc.
2 Ὡς πεντεκαίδεκα] Cod. Angl. πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. Mend. *Bourd.*

…λιν περιπεσόντες αὐτῷ, οὐχ ἕ-
ξομεν βεβαίως εἰδέναι, εἰ ἐκεῖνό
ἐστι ὃ ζητοῦμεν. πολλὰ γάρ ἐστιν
ὅμοια αὐτοῖς, λεγόμενα ἕκαστον αὐ-
τὸ εἶναι τἀληθέστατον. Ερμο. ὦ Λυ-
κῖνε, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως εὔλογα μὲν δο-
κεῖς μοι λέγειν. ἀτὰρ, εἰρήσεται
γὰρ τἀληθὲς, οὐ μετρίως ἀνιᾷς με
διεξιὼν αὐτὰ, καὶ ἀκριβολογούμε-
νος οὐδὲν δέον. ἴσως δὲ καὶ ἔοικα οὐκ
ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐξεληλυθέναι τήμερον ἐκ
τῆς οἰκίας. καὶ ἐξελθὼν, ἐντετυχη-
κέναι σοι. ὅς με πλησίον ἤδη τῆς
ἐλπίδος ὄντα, εἰς ἀπορίας φέρων
ἐμβέβληκας, ἀδύνατον ἀποφαίνων
τῆς ἀληθείας τὴν εὕρεσιν, ἐτῶν γε
τοσούτων δεομένην. Λυ. οὐκοῦν ὦ ἑ-
ταῖρε, πολὺ δικαιότερον μέμφοιο ἂν
τῷ πατρί σου Μενεκράτει, καὶ τῇ
μητρὶ, ἥ τις ποτ᾽ ἐκαλεῖτο, οὐ γὰρ
οἶδα, ἢ καὶ πολὺ πρότερον τῇ φύσει
ἡμῶν, ὅτι σε μὴ κατὰ τὸν Τιθωνὸν πο-
λυετῆ, καὶ μακρόβιον ἔθεσαν, ἀλ-
λὰ περιέγραψαν μὴ πλείω βιῶναι
τὸ μήκιστον ἐτῶν ἑκατὸν, ἄνθρωπον
ὄντα, ἐγὼ δὲ μετὰ σοῦ σκεπτόμενος,
εὗρον τὸ ἐκ τοῦ λόγου ἀποβάν. Ερμο.
οὔ. ἀλλ᾽ ὑβριστὴς ἀεὶ σὺ, καὶ οὐκ
οἶδ᾽ ὅ, τι παθὼν, μισεῖς φιλοσο-
φίαν, καὶ ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας ἀ-
ποσκώπτεις. Λυ. ὦ Ἑρμότιμε,
ἥτις μὲν ἡ ἀλήθειά ἐστιν, ὑμεῖς ἂν
ἄμεινον εἴποιτε οἱ σοφοὶ, σύ τε,
καὶ ὁ διδάσκαλος. ἐγὼ δὲ, τό γε
τοῦτον οἶδα, ὡς οὐ πάνυ ἐστὶν αὐ-
τοῖς ἀκούουσιν, ἀλλὰ παρευδοκι-
μεῖται ὑπὸ τοῦ ψεύδους παραπολύ.
εὐπροσωπότερον γὰρ ἐκεῖνο. καὶ διὰ
τοῦτο, ἥδιον. ἡ δὲ, ἅτε μηδὲν
κίβδηλον ἑαυτῇ συνειδυῖα, μετὰ
παῤῥησίας διαλέγεται τοῖς ἀνθρώ-
ποις, καὶ διὰ τοῦτο ἄχθονται αὐτῇ,
ὥς γέ τοι καὶ σὺ νῦν ἄχθῃ μοι,

tuna in illud delapſi invenerimus, certò ſcire non poterimus, ſitne id quod quærimus. Sunt enim multa ipſis ſimilia, quæ ſingula affirmant ſe illud Veriſſimum eſſe. *Hermot.* Neſcio, Luciane, quàm probabilia mihi videaris dicere, verùm ut verum dicam, non mediocriter me diſcrucias iſta diſſerendo, nimiumque argutè diſquirendo, cùm nihil opus ſit. Fortaſſe etiam inauſpicatò videor hodie domo pedem extuliſſe, cùm egreſſus in te inciderim, qui me ſpei jam proximum, in deſperationem injeciſti, Veritatis inventionem impoſſibilem eſſe oſtendens, ut quæ tot annos requirat. *Lucian.* Proinde multò juſtiùs cum patre tuo Menecrate, & matre tua, quodcunque tandem illi nomen fuerit (neque enim teneo) expoſtulares: vel etiam potiùs cum natura noſtra, quòd te non ut Tithonum annoſum & longævum fecerint: ſed homini vitam centum annorum quàm longiſſimam præfiniverint. Cæterùm ego tecum conſiderando reperi, quod è diſſertatione noſtra conſequutum eſt. *Hermot.* Minimè: ſed tu ſemper es contumelioſus, atque haud ſcio quid faciat ut Philoſophiam oderis, & philoſophiæ ſtudioſos cavilleris. *Lucian.* Quæ ſit Veritas, Hermotime, vos qui ſapientes eſtis, tu videlicet, & tuus præceptor, melius diceretis. Ego verò hoc tantum ſcio, ipſam audientibus non valdè eſſe jucundam, ſed à mendacio plerumque obſcurari: quod quia ſpe-…oſius, ideo & jucundius eſt. Sed hæc, ut pote nullius impu-…atis ſibi conſcia, magna libertate apud homines loquitur, eo-…e nomine moleſta eſt. En etiam tu ſanè es mihi infenſus, qui

te-

τἀληθὲς ἐξευρόντα περὶ τούτων μετὰ σοῦ, καὶ δηλώσαντα, οἵων ἐρῶμεν ἐγώ τε, καὶ σὺ, ὡς οὐ πάνυ ῥᾳδίων. ὥσπερ εἰ ἀνδριάντος ἐρῶν ἐτύγχανες, καὶ ᾤου τεύξεσθαι, ὑπολαμβάνων ἄνθρωπον εἶναι, ἐγὼ δὲ, κατιδὼν ὡς λίθος, ἢ χαλκὸς εἴη, ἐμήνυσα πρός σε ὑπ' εὐνοίας, ὅτι ἀδυνάτων ἐρᾷς, καὶ τότε δύσνουν ἐμὲ εἶναι ᾤου ἂν σαυτῷ, διότι σε οὐκ εἴων ἐξαπατᾶσθαι, ἀλλόκοτα, καὶ ἀνέλπιστα ἐλπίζοντα. Ερμ. οὐκοῦν τοῦτο ὦ Λυκῖνε φῂς, ὡς οὐ φιλοσοφητέον ἡμῖν, ἀλλὰ χρὴ ἀργίᾳ παραδιδόντας αὐτοὺς, ἰδιώτας καταβιῶναι. Λυ. καὶ ποῦ τοῦτο ἤκουσας ἐμοῦ λέγοντος; ἐγὼ οὐχ ὡς οὐ φιλοσοφητέον φημὶ, ἀλλ' ἐπείπερ φιλοσοφητέον, ὁδοί τε πολλαί εἰσιν ἐπὶ φιλοσοφίαν ἑκάστη, καὶ ἀρετὴν ἄγειν φάσκουσαι. ἡ δ' ἀληθὴς ἐν αὐταῖς, ἄδηλος, ἀκριβῆ ποιήσασθαι τὴν διαίρεσιν. ἀδύνατον δέ γε ἡμῖν ἐφαίνετο, πολλῶν προτεθέντων, ἑλέσθαι τὸ ἄριστον, εἰ μὴ ἐπὶ πάντα ἴοι τις πειρώμενος. εἶτά πως μακρὰ ἡ πεῖρα ὤφθη. σὺ δὲ, πῶς ἀξιοῖς; αὖθις γὰρ ἐρήσομαι, ὅτῳ πρώτῳ ἂν ἐντύχῃς, τούτῳ ἕψῃ, καὶ συμφιλοσοφήσεις; κἀκεῖνος ἕρμαιον ποιήσεταί σε; Ερμ. καὶ τί σοι ἀποκριναίμην ἂν ἔτι; ὃς οὔτε αὐτόν τινα κρίνειν οἷόν τε εἶναι φῂς, ἢν μὴ φοίνικος ἔτη βιώῃ, πάντας ἐν κύκλῳ περιϊὼν, καὶ πειρώμενος, οὔτε τοῖς προπεπειραμένοις πιστεύειν ἀξιοῖς, οὔτε τοῖς πολλοῖς ἐπαινοῦσι, καὶ μαρτυροῦσι. Λυ. τίνας φῂς τοὺς πολλοὺς εἰδότας, καὶ πεπειραμένους ἁπάντων; εἰ γάρ τις τοιοῦτός ἐστιν, ἱκανὸς ἔμοι γε

tecum hiſce de rebus Veritatem comperi, & explicavi qualia ſint ea quæ ego & tu amamus, quàm non ſint inventu facilia. Veluti ſi ſtatuam amares, eaque te potiturum putares, hominem eſſe exiſtimans. Ego verò qui lapidem, aut æs eſſe perſpexiſſem, pro mea in te benevolentia tibi ſignificarem, te rerum quibus potiri nequeas, amore capi, & tunc me tibi infenſum putares, quòd te abſurda nec ſperanda ſperantem decipi non ſiviſſem. *Hermot.* Hoc igitur Luciane dicis: nobis non eſſe dandam operam philoſophiæ, ſed deſidiæ addictis privatam vitam exigendam. *Lucian.* Et ubi me hæc dicentem audiſti? Non enim dico non eſſe philoſophiæ incumbendum: ſed ſiquidem philoſophiæ eſt incumbendum, multæque ſunt viæ quarum quæque affirmant ſe ad philoſophiam & virtutem ducere, nec perſpicuum eſt quænam ex ipſis vera ſit, accuratè faciendum eſſe delectum. Nam mihi videbar propoſitis multis, quod eſſet optimum eligere non poſſe, niſi omnium fieret periculum. Deinde longum viſum eſt experimentum. Tu verò quid ſentis. Rurſus enim te interrogabo, quem primum nanciſceris, eum-ne ſequeris, & cum eo philoſophiæ operam dabis? is verò te lucrum inſperatum putabit? *Herm.* Ecquid tibi reſpondeam ampliùs? qui neminem judicare poſſe aſſeris, niſi phœnicis annos vivat, omnes in orbem pelluſtrando, & tentando: neque iis qui priùs experti ſunt, nec collaudantibus, nec teſtimonio probantibus credere æquum cenſes. *Lucian.* Quoſnam dicis multos illos qui facto cunctorum periculo probè norunt? Siquis enim eſt iſtiuſmodi, ſufficiat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…καὶ εἷς, καὶ οὐκ ἔτι πολλῶν δεήσῃ.
…ν δὲ τοὺς οὐκ εἰδότας λέγῃς, οὐδέν
…τὸ πλῆθος αὐτῶν προσάξεταί με
…πιστεύειν, ἄχρις ἂν ἢ μηδέν, ἢ ἓν
…εἰδότες, περὶ ἁπάντων ἀποφαίνων-
…ται. Ερμο. μόνος δὲ σὺ τἀληθὲς
…κατεῖδες, οἱ δ' ἄλλοι, ἀνόητοι ἅ-
…παντες, ὅσοι φιλοσοφοῦσι. Λυ. κα-
…ταψεύδῃ μου ὦ Ἑρμότιμε, λέγων,
…ὡς ἐγὼ προτίθημί πῃ ἐμαυτὸν τῶν
…ἄλλων, ἢ τάττω ὅλως ἐν τοῖς εἰδό-
…σι. καὶ οὐ μνημονεύεις ὧν ἔφην,
…οὐκ αὐτὸς εἰδέναι τἀληθὲς ὑπὲρ
…τοὺς ἄλλους διατεινόμενος, ἀλλὰ μετὰ
…πάντων αὐτὸ ἀγνοεῖν ὁμολογῶν,
…Ερμο. ἀλλ' ὦ Λυκῖνε, τὸ μὲν ἐπὶ
…πάντας ἐλθεῖν χρῆναι, καὶ πειρα-
…θῆναι, ὧν φασι, καὶ τὸ μὴ ἂν ἄλ-
…λως ἑλέσθαι τὸ βέλτιον, ἢ οὕτως, εὔ-
…λογον ἴσως. τὸ δὲ τῇ πείρᾳ ἑκάστῃ
…τοσαῦτα ἔτη ἀποδιδόναι, παγγέ-
…λοιον, ὥσπερ οὐχ οἷόν τε ὂν ἀπ' ὀ-
…λίγων, καταμαθεῖν τὰ πάντα. ἐ-
…μοὶ δὲ καὶ πάνυ ῥᾴδιον εἶναι δοκεῖ τὸ
…τοιοῦτον, καὶ οὐ πολλῆς διατριβῆς
…δεόμενον. φασί γέ τοι τῶν πλαστῶν
…τινα, Φειδίαν οἶμαι, ὄνυχα μόνον
…λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλε-
…λογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γέ-
…νοιτο, κατ' ἀξίαν τοῦ ὄνυχος ἀναπλα-
…σθείς. καὶ σὺ δὲ, ἤν τις σοι χεῖρα
…μόνην ἀνθρώπου δείξῃ, τὸ ἄλλο σῶ-
…μα κατακαλύψας, εἴσῃ οἶμαι αὐ-
…τίκα ὅτι ἄνθρωπός ἐστι τὸ κεκαλυμ-
…μένον, κἂν μὴ τὸ πᾶν σῶμα ἴδῃς.
…καὶ τοίνυν τὰ μὲν κεφαλαιώδη, ὧν
…ἅπαντες λέγουσι, ῥᾴδιον καταμα-
…θεῖν ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας. τὸ
…δ' ὑπερακριβὲς τοῦτο, καὶ μα-
…κρᾶς τῆς ἐξετάσεως δεόμενον, οὐ πά-
…νυ ἀναγκαῖον ἐς τὴν αἵρεσιν τοῦ βελ-
…τίονος, ἀλλ' ἔνεστι κρῖναι καὶ ἀπ'
…ἐκείνων. Λυ. παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε.

ciat mihi etiam unus, nec multis opus fuerit. Porrò ſi imperitos proferas, non me illorum multitudo adducet ut credam, donec aut nihil, aut unum ſcire de omnibus oſtendant. *Hermot.* Proinde tu ſolus Veritatem perſpexiſti: aut cæteri quotquot philoſophantur inepti ſunt. *Lucian.* Falſò me accuſas Hermotime, quòd me ipſum aliis anteponam, & in eruditorum ordine collocem. Nec eorum meminiſti quæ dicebam, quando altiùs quàm alii veritatem me neſcire contendebam, ſed eam cum omnibus ignorare confitebar. *Hermot.* Atqui Luciane, ad omnes accedendum eſſe, quæque dicunt tentanda, neque alio quàm hoc modo eligendum id quod eſt melius, rationi forſan eſt conſentaneum. Sed tot annos unicuique experimento impendendos, planè ridiculum, quaſi verò non poſſint è paucis cuncta perdiſci. Mihi quidem cum planè facilis res iſta videtur eſſe, tum non multa diſquiſitione opus habere. Dicunt utique ſtatuarium quendam, puto Phidiam, leonis ungue tantùm conſpecto, ex eo æſtimaſſe quantus foret leo totus, ad rationem unguis formatus. Tu verò ſiquis ſolam hominis manum tibi commonſtret, obvelato corpore reliquo ſcies illico hominem eſſe, id quod obvelatum eſt, quanvis totum corpus non videas. Itaque ſumma capita eorum quæ dicunt omnes, exigua diei particula facile eſt perdiſcere. Sed hæc nimium accurata & longa perquiſitio, non eſt admodum neceſſaria ad melioris electionem: ſed ab iis quæ dixi judicium ſumere licet. *Lucian.* Papæ Hermotime,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὡς ἰσχυρὰ ταῦτ' εἴρηκας, ἀπὸ τῶν μερῶν ἀξιῶν τὰ ὅλα εἰδέναι. καίτοι ἐγὼ τὰ ἐναντία ἀκούσας, μέμνημαι, ὡς ὁ μὲν τὸ ὅλον εἰδὼς, εἰδείη ἂν καὶ τὸ μέρος. ὁ δὲ μόνον τὸ μέρος, οὐκέτι καὶ τὸ ὅλον. οὕτω καί μοι τόδε ἀπόκριναι, ὁ Φειδίας ἄν ποτε ἰδὼν ὄνυχα λέοντος, ἔγνω ἂν ὅτι λέοντός ἐστιν, εἰ μὴ ἑωράκει ποτὲ λέοντα ὅλον; ἢ σὺ ἀνθρώπου χεῖρα ἰδὼν, ἔχες ἂν εἰπεῖν, ὅτι ἀνθρώπου ἐστὶ, μὴ πρότερον εἰδὼς, μήδ' ἑωρακὼς ἄνθρωπον; τί σιγᾷς; ἢ βούλει ἐγὼ ἀποκρίνωμαι ὑπὲρ σοῦ τά γε ἀναγκαῖα, ὅτι οὐκ ἂν εἶχες; ὥστε κινδυνεύει ὁ Φειδίας ἄπρακτος ἀπεληλυθέναι, μάτην ἀναπλάσας τὸν λέοντα. οὐδὲν γὰρ πρὸς τὸν Διόνυσον ὦ παῖ λέγων. ἢ πῶς ταῦτ' ἐκείνοις ὅμοια; τῷ μὲν γὰρ Φειδίᾳ, καὶ σοὶ, οὐδὲν ἄλλο τοῦ γνωρίζειν τὰ μέρη αἴτιον ἦν, ἢ τὸ εἰδέναι τὸ ὅλον, ἄνθρωπον λέγω καὶ λέοντα. ἐν Φιλοσοφίᾳ δὲ, οἷον τῇ Στωϊκῶν, πῶς ἂν ἀπὸ τοῦ μέρους καὶ τὰ λοιπὰ ἴδοις; ἢ πῶς ἂν ἀποφαίνοιο ὡς καλά; οὐ γὰρ οἶσθα τὸ ὅλον, οὗ μέρη ἐκεῖνά ἐστιν. ὃ δέ φῄς, ὅτι τὰ κεφάλαια ῥᾴδιον ἀκοῦσαι ἁπάσης φιλοσοφίας, ἐν ὀλίγῳ μορίῳ ἡμέρας, οἷον, ἀρχὰς αὐτῶν, καὶ τέλη, καὶ τίνας θεοὺς οἴονται εἶναι, τί ψυχήν, καὶ τίνες μὲν σώματα πάντα φασὶ, τίνες δὲ καὶ ἀσώματα εἶναι ἀξιοῦσι. καὶ ὅτι οἱ μὲν, ἡδονήν, οἱ δὲ, τὸ καλὸν, ἀγαθὸν, καὶ εὔδαιμον τίθενται. καὶ τὰ

quam fortia hæc ſunt quæ dixiſti, quum vis totum ex partibus noſſe. Quamquam contraria audire memini, eum ſcilicet qui totum norit, partem etiam noſſe, ſed qui partem duntaxat norit, totum non noſſe. Hoc etiam mihi reſponde, num [1] Phidias conſpecto leonis ungue, leoninum eſſe cognoviſſet, ni leonem integrum aliquando vidiſſet? Vel tu, conſpecta hominis manu, hominis eſſe dicere poſſes, cùm antea neque noſſes, neque vidiſſes hominem? Cur taces? Numquid vis ut pro te ad rem pertinentia reſpondeam, quia non poſſes? Itaque periculum eſt ne Phidias infecta re abeat, leone fruſtra formato. [2] Nihil enim iſta ad Bacchum, quæ à te proponuntur, faciunt. Vel quomodo hæc illis ſimilia ſunt? Neque enim Phidiæ, tibique alia cognoſcendarum partium cauſa fuit, quàm prior totius cognitio: hominis dico & leonis. In Philoſophia etiam ut in Stoica, quo pacto ex parte reliqua cognoſces? aut quo pacto demonſtrabis eſſe honeſta? non enim noviſti totum cujus illæ partes ſunt. Verùm quod dicis facile eſſe philoſophiæ totius ſumma capita audire exigua diei particula, nimirum quæ ſint rerum principia, qui fines, quid de Diis ſentiant, quid de anima: quinam omnia eſſe corporea dicant, quinam incorporea cenſeant: quodque alii quidem voluptatem, alii verò honeſtum, ſummum bonum ac fœlicitatem eſſe ſtatuant: atque id genus alia:

1 *Phidias*] Plut. in commentario de defectis oraculis videtur ad Alcæum referre. οὐ κατ' Ἀλκαῖον, inquit, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα γράφοντας. Cogn.

2 *Nihil iſta ad Bacchum*] Hæc clauſula in proverbium abiit. quo ſignificatur illa nihil ad rem attinere, & nimium inæqualem eſſe comparationem, idem in Baccho. vide Eraſm. Chiliad. *Idem.*

1 Καὶ

τοιαῦτα. οὑτωσὶ μὲν ἀκούσαντας, ἀποφήνασθαι ῥᾴδιον, καὶ ἔργον οὐδέν. εἰδέναι δὲ ὅστις ὁ τἀληθῆ λέγων ἐστὶν, ὅρα μὴ οὐχὶ μόριόν ἐστιν ἡμέρας, ἀλλὰ πολλῶν ἡμερῶν δέηται. ἢ τί γὰρ ἐκεῖνοι παθόντες, ὑπὲρ αὐτῶν τούτων ἑκατοντάδας, καὶ χιλιάδας βιβλίων ἕκαστοι συγγεγράφασιν, ὡς πείσαιεν οἶμαι ἀληθῆ εἶναι τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα, καὶ ἅ σοι ἐδόκει ῥᾴδια, καὶ εὐμαθῆ. νῦν δὲ μάντεως οἶμαι δεήσει σοι κἀν ταῦθα πρὸς τὴν αἵρεσιν τῶν κρειττόνων, εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν, ὡς ἀκριβῶς ἑλέσθαι αὐτὸς, ἅπαντα, καὶ ὅλον ἕκαστον κατανοήσας. ἐπίτομος γὰρ αὕτη γένοιτ' ἄν. οὐκ ἔχουσα περιπλοκὰς, οὐδ' ἀναβολὰς, εἰ μεταπεμψάμενος τὸν μάντιν, ἀκούσας τῶν κεφαλαίων ἁπάντων, σφαγιάζοιο ἐφ' ἑκάστοις. ἀπαλλάξει γάρ σε ὁ Θεὸς μυρίων πραγμάτων, δείξας ἐν τῷ τοῦ ἱερείου ἥπατι ἅτινά σοι αἱρετέον. εἰ δὲ βούλει, καὶ ἄλλό τι ἀπραγμονέστερον ὑποθήσομαί σοι, ὡς μὴ ἱερεῖα καταθύειν τουτὶ, [1] καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν. ἀλλ' ἐς κάλπιν ἐμβαλὼν γραμματεῖα, ἔχοντα τῶν φιλοσόφων ἑκάστου τοὔνομα, κέλευε παῖδα τῶν ἀνήβων [2] ἀμφιθαλῆ τινα, προσελθόντα πρὸς τὴν κάλπιν, ἀνελέσθαι ὅ, τι ἂν πρῶτον ὑπὸ τὴν χεῖρα ἔλθῃ τῶν γραμματείων, καὶ τολοιπὸν κατὰ τὸν λαχόντα ἐκεῖνον, ὅστις ἂν ᾖ, φιλοσόφει.

lia: hæc quidem ſic audita fuiſſe, demonſtrare facile eſt, nulliuſque negotii: ſed ſcire quis vera dicat, vide ne non unius diei particulam requirat, ſed multis diebus indigeat. Aut cur illi de his ipſis rebus centenos, milleno ſque libros ſinguli conſcripſerunt, niſi ut perſuaderent, opinor, vera eſſe pauca illa, & quæ intellectu facilia tibi videntur. Nunc autem vate, ut puto, indiges hîc ad meliorum electionem faciendam, niſi recipias diſquiſitionem illam, ut quum omnia, & unumquemque totum exploraveris, accuratè deligas. Hæc enim ſic fuerit compendioſa, nec ambages, nec moram habebit, ſi accerſito vate, auditiſque ſummis omnium capitibus, ad ſingula victimas immolaris. Nam te Deus infinitis negociis liberabit, in ſacro hepate quænam ſint eligenda tibi demonſtrans. Quòd ſi velis, aliud etiam minoris negocii compendium tibi ſubjiciam, quod ſequutus neque victimas offeras, neque aliquem ex ſacerdotibus magna mercede conducendis aſciſcas. Sed conjectis in urnam literulis, quæ uniuſcujuſque philoſophi nomen habeant, jube impuberem puerum cui parens uterque ſit, ut ad urnam accedens eam literam extrahat quæ prima ſub manum venerit, atque in poſterum illus qui tibi ſorte obtigerit, quicunque ſit, philoſophiam ſectare.

Her-

1 Καὶ θυσιάζῃ τῷ μηδ' ἱερέα τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν] *Et ſacrifices eo ipſo, quòd non advoces ſacrificum aliquem pretioſum*, &c. Sed fortè an fuit, θυσιάζῃ θεῷ, μηδ' ἱερέα Θέον τινὰ τῶν μεγαλομίσθων παρακαλεῖν, *& ſacrifices Deo, neque opus ſit accerſere ſacrificum aliquem pretioſum.* Marc.

2 Ἀμφιθαλῆ] Patrimum, ἀμφοτέροις τοῖς γονεῦσι θάλλοντα, καὶ μηδενὸς ὀρφανισμένον. Sic hanc vocem, ex Interprete Ariſtophan. ad aves, interpretantur cal. ad Catull. Marcil. ad Horat. Morem tangunt Interpretes Theocriti, Euath. ad Homer. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ερμο. ταυτὶ μὲν ὦ Λυκῖνε βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. σὺ δὲ εἰπέ μοι, ἤδη ποτὲ οἶνον ἐπρίω αὐτός; Λυ. καὶ μάλα πολλάκις. Ερμο. ἆρ' οὖν περιήεις ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος, καὶ παραβάλλων, καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους; Λυ. οὐδαμῶς. Ερμο. χρὴ γὰρ οἶμαί σοι τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι ἀποφέρεσθαι. Λυ. νὴ Δία. Ερμο. καὶ ἀπό γε τοῦ ὀλίγου ἐκείνου γεύματος, εἶχες ἂν εἰπεῖν ὁποῖος ἅπας ὁ οἶνός ἐστιν; Λυ. εἶχον γάρ. Ερμο. εἰ δὲ δὴ ἔλεγες προσελθὼν τοῖς καπήλοις, ἐπειδὴ κοτύλην πρίασθαι βούλομαι, δότε μοι ὦ οὗτοι ἐκπιεῖν ὅλον ἕκαστος ὑμῶν τὸν πίθον, ὡς διαπαντὸς ἐπεξελθὼν, μάθοιμι ὅστις ἀμείνω τὸν οἶνον ἔχει, καὶ ὅθεν μοι ὠνητέον. εἰ ταῦτ' ἔλεγες, οὐκ ἂν οἴει καταγελάσαι σου αὐτούς; εἰ δὲ καὶ ἐπιπλέον ἐνοχλοίης, τάχ' ἂν καὶ προχέαι τοῦ ὕδατος; Λυ. οἶμαι ἔγωγε. καὶ δίκαιά γ' ἂν πάθοιμι. Ερμο. κατὰ ταυτὰ δὴ καὶ ἐν φιλοσοφίᾳ. τί δεῖ ἐκπιεῖν τὸν πίθον, δυναμένους ἀπ' ὀλίγου τοῦ γεύματος εἰδέναι ὁποῖον τὸ πᾶν ἐστιν; Λυ. ὡς ὀλισθηρὸς ὦ Ἑρμότιμε, καὶ διαδιδράσκεις ἐκ τῶν χειρῶν. πλὴν, ἀλλ' ὤνησάς γε. οἰόμενος γὰρ ἐκπεφευγέναι, ἐς τὸν αὐτὸν κύρτον ἐμπέπτωκας. Ερμο. πῶς τοῦτ' ἔφης; Λυ. ὅτι αὐτομολογούμενον πρᾶγμα λαβὼν, καὶ γνώριμον ἅπασι τὸν οἶνον, εἰκάζεις αὐτῷ τὰ ἀνομοιότατα καὶ περὶ ὧν ἀμφισβητοῦσιν ἅπαντες ἀφανῶν ὄντων. ὥστε ἔγωγε οὐκ ἔχω εἰπεῖν καθότι σοι ὅμοιος φιλοσοφία καὶ οἶνος εἴη. ἄρα κατὰ τοῦτο μόνον, ὅτι καὶ φιλόσοφοι ἀποδίδονται τὰ μαθήματα, ὥσπερ οἱ κά-

Hermot. Scurrilia iſta non tui ſunt ingenii Luciane. Tu verò dic mihi, ipſe-ne aliquando vinum emiſti? *Lucian.* Et perſæpe quidem. *Hermot.* Ergo-ne omnes urbis caupones in urbem obibas guſtando, comparando, & expendendo vina? *Lucian.* Nequaquam. *Hermot.* Oportet enim, opinor ut in quod bonum & dignum incideris, ex eo auferas. *Lucian.* Ita per Iovem. *Hermot.* At ex illa deguſtati vini portiuncula cognoſcere potuiſti cujuſmodi ſit totum. *Lucian.* Potui certè. *Hermot.* Sed ſi caupones adiens diceres, Quoniam vini ſeſtarium emere volo, heus vos date mihi ſinguli ebibendum integrum dolium, ut exhauſto toto, norim quis optimum habeat vinum, & unde mihi ſit emendum. Si inquam hæc diceres, annon putas ipſos te deriſuros? imò ſi magis turbares, fortè aquam etiam affuſuros? *Lucian.* Id certè exiſtimo, & pro meritis exciperer. *Hermot.* Eodem modo ſe res habent in philoſophia. Quid opus eſt dolium exhaurire, cùm ex deguſtata portiuncula, quale ſit totum, noſſe poſſimus? *Lucian.* Vt lubricus es, Hermotime, & è manibus elaberis. Attamen parum promoviſti. Nam cùm effugiſſe te putaris, in eandem ſagenam incidiſti. *Hermot.* Quorſum hoc dicis? *Lucian.* Quoniam rem per ſe planam, omnibuſque cognitam, ſcilicet vinum cum rebus diſſimillimis comparas, & de quibus ut pote obſcuris omnes ambigunt. Itaque non poſſum dicere qua in re ſimilia tibi ſunt vinum, & philoſophia, niſi in hac ſolùm, quòd philoſophi præcepta tradunt, ſicuti caupones,

πηλοι, κεραννύμενοί γε οἱ πολλοὶ, καὶ δολώσαντες, καὶ κακομετροῦντες. οὑτωσὶ δ᾽ ἐπισκοπήσωμεν ὅ, τι καὶ λέγεις. τὸν οἶνόν φῂς τὸν ἐν τῷ πίθῳ ὅλον αὐτὸν αὐτῷ ὅμοιον εἶναι. καὶ μὰ Δί᾽ οὐδὲν ἄτοπον. ἀλλὰ καὶ εἴ τις γεύσαιτο ἀρυσάμενος ὀλίγον ὅσον αὐτοῦ, εἴσεται αὐτίκα ὁποῖος ἅπας ὁ πίθος ἐστίν. ἀκόλουθον καὶ τοῦτο, καὶ οὐδὲν ἂν ἔγωγέ τι ἀντείπω. ὅρα δὴ καὶ τὸ μετὰ τοῦτο, φιλοσοφία, καὶ οἱ φιλοσοφοῦντες, οἷον, ὁ διδάσκαλος ὁ σὸς, ἆρα ταὐτὰ πρὸς ὑμᾶς λέγει ὁσημέραι, καὶ περὶ τῶν αὐτῶν, ἢ ἄλλα ἄλλοτε; πολλὰ γάρ ἐστι. πρόδηλον ὦ ἑταῖρε. ἢ οὐκ ἂν οἰκὸς ἔτι παρέμενες αὐτῷ κατὰ τὸν Ὀδυσσέα περινοστῶν, καὶ περιπλανώμενος, εἰ τὰ αὐτὰ ἔλεγεν, ἀλλ᾽ ἀπέχρη ἂν σοι καὶ ἅπαξ ἀκούσαντι; Ερ. πῶς γὰρ οὔ; Λυ. πῶς οὖν οἷόν τέ σοι ἦν, ἀπὸ τοῦ πρώτου γεύματος εἰδέναι τὰ πάντα; οὐ γὰρ τὰ αὐτά γε, ἀλλ᾽ ἀεὶ ἕτερα καινὰ ἐπὶ καινοῖς ἐλέγετο. οὐχ ὥσπερ ὁ οἶνος ἀεὶ ὁ αὐτὸς ἦν, ὥστε ὦ ἑταῖρε, ἢν μὴ ὅλον ἐκπίῃς τὸν πίθον, καὶ ἄλλως, μεθύων περιήεις, ἀτεχνῶς γὰρ [1] ἐν τῷ πυθμένι δοκεῖ μοι ὁ Θεὸς κατακρύψαι τὸ Φιλοσοφίας ἀγαθὸν ὑπὸ τὴν τρύγα αὐτὴν, δεήσει οὖν ὅλον ἐξαντλῆσαι ἐς τέλος. ἢ οὔ ποτ᾽ ἂν εὕροις τὸ νεκτάρεον ἐκεῖνο πόμα, οὗ πάλαι διψῆν μοι δοκεῖς. σὺ δὲ οἴει τὸ τοιοῦτον αὐτὸ εἶναι, ὡς εἰ μόνον γεύσαιο αὐτοῦ, καὶ σπάσαιο μικρὸν ὅσον, αὐτίκα πάνσοφον γενησόμενον, [2] ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς τὴν

nes, commiſcendo, adulterando, & malè metiendo. Ad hunc autem modum quod dicis conſideremus. Vinum quod eſt in dolio totum ſibi ſimile eſſe dicis. Neque id per Iovem eſt abſurdum. Verùm etiam ſiquis hauſtam vel minimam particulam guſtaverit, cogniturum illico quale ſit dolium integrum. Hoc quoque eſt conſentaneum, neque huic contradixero. At vide poſthac, philoſophia, & philoſophi, veluti præceptor tuus, num hæc quotidie dicit vobis, & de iiſdem verba facit, an verò aliàs alia proponit? multa enim ſunt, ut patet, amice. Annon verò etiamnum, ut par eſt, apud ipſum, inſtar Vlyſſis circumeundo, & oberrando perduras, ſi eadem loquitur, vel tibi ſatis eſt aliquid ſemel inaudiviſſe? *Hermot.* Quidni? *Lucian.* Quinam igitur potuiſti ex primo guſtu omnia cognoſcere? Non enim eadem, ſed nova ſemper alia novis addebantur. Nec uti vinum, ſemper idem erat, adeò ut niſi vas totum exhauſeris, nequicquam inebriatus obambulaveris. Nam planè in fundo ſub ipſa fæce mihi viſus eſt Deus Philoſophiæ ſummum bonum abſtruſiſſe. Itaque totum ad extremum exhaurire oportebit: alioqui nectaream illam potionem quam jamdiu ſitire mihi videris, nuſquam invenias. Porrò tu putas hujuſmodi eſſe philoſophiam, ut ſi ſolùm deguſtaveris, ac de ea tantillum traxeris, protinus evadas omnibus ſapientiæ numeris abſolutus. Veluti de illa divinatrice Delphica perhibent, quæ ſimul-

1 Ἐν τῷ πυθμένι] Ex Heſiod. *Bourd.*
2 Ὥσπερ φασὶν ἐν Δελφοῖς] Dico ad Pauſan. *Idem.* Delphos tellus à principio vaticinari ſolita fuit, quæ paulo poſt Daphnem conſtituit à qua Themis ean-

προμάντιν, ἐπειδὰν πίῃ τοῦ ἱεροῦ νάματος, ἔνθεον εὐθὺς γίγνεσθαι, καὶ χρᾶν τοῖς προσιοῦσιν. ἀλλ' οὐχ οὕτως ἔχειν ἔοικε. σύγ' οὖν ὑπὲρ ἥμισυ τοῦ πίθου ἐκπεπωκὼς, ἐνάρχεσθαι ἔτι ἔλεγες. ὅρα τοίνυν μὴ τῷδε μᾶλλον φιλοσοφία ἔοικεν. ὁ μὲν γὰρ πίθος, ἔτι μενέτω σοι, καὶ ὁ κάπηλος, ἐνέστω δὲ μὴ οἶνος, ἀλλὰ πανσπερμία τις πυρὸς ὑπὲρ ἄνω. καὶ μετὰ τοῦτο, κύαμοι. εἶτα, κριθαί. καὶ ὑπὸ ταύταις, φακοί. εἶτα, ἐρέβινθοι, [1] καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων τῶν σπερμάτων, καὶ ὃς ἀφελὼν τοῦ πυροῦ, ὅπου ἦν, ἀνέδωκέ σοι δεῖγμα ἐς τὴν χεῖρα, ὡς ἴδοις, ἆρα οὖν ἔχοις ἂν εἰπεῖν εἰς ἐκεῖνο ἀποβλέπων, εἰ καὶ οἱ ἐρέβινθοι καθαροὶ, καὶ οἱ φακοὶ εὐτακεῖς, καὶ οἱ κύαμοι οὐ διάκενοι; Ερμο. οὐδαμῶς. Λυ. οὐ τοίνυν οὐδὲ φιλοσοφίαν ἀφ' ἑνὸς, ὧν φήσῃ τις τῶν πρώτων, μάθοις ἂν ἅπασαν ὁποία ἐστίν. οὐ γὰρ ἕν τι ἦν, ὥσπερ ὁ οἶνος, ᾧπερ σὺ αὐτὴν ἀπεικάζεις, ἀξιῶν ὁμοίαν εἶναι τῷ γεύματι. τὸ δὲ, ἑτεροῖόν τι ὤφθη, οὐ παρέργου τῆς ἐξετάσεως δεόμενον. οἶνον μὲν γὰρ φαῦλον πρίασθαι, ἐν δυοῖν ὀβολοῖν ὁ κίνδυνος. αὐτὸν δέ τινα ἐν τῷ συρφετῷ παραπολέσθαι, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν ἀρχῇ ἔφησθα, οὐ μικρὸν εἶναι κακόν. ἄλλωστε, ὁ μὲν, ὅλον ἀξιῶν ἐκπιεῖν τὸν πίθον, ὡς κοτύλην πρίαιτο, ζημιώσει ἂν τὸν κάπηλον, οὕτως ἀπίθανα γευόμενος. φιλοσοφία δὲ, οὐδὲν ἂν τοιοῦτο πάθοι, ἀλλὰ κἂν ὅτι παμπολλὰ πίῃς, οὐδὲν ἐλάττων

ſimulatque ſacra fluenta deguſtarat, illico afflata numine, conſulentibus oraculum reſponſa dabat. Atqui rem non ita ſe habere veriſimile eſt. Itaque tu cùm jam dimidium dolii bibiſſes, incipere adhuc perhibebas. Ergo vide ne huic potiùs ſimilis ſit philoſophia. Nam dolium adhuc & caupo tibi maneat, atque inſit non vinum, ſed omnifaria ſeminum mixtio: triticum deſuper, poſtea fabæ, deinde hordeum, & ſub his, lentes, mox cicera, præterea varia alia ſemina. Iam ſi ſemina emere velis, & inſtitor accepto tritico tibi ſpecimen inſpiciendum in manum indiderit: poſſes-ne illud intuitus dicere, an cicer mundum, an lentes maceratu faciles, & fabæ non inanes inſint? *Hermot.* Nequaquam. *Lucian.* Proinde neque Philoſophiam ab uno quod primum quis dixerit, univerſam cujuſmodi ſit cognoſces. Non enim unum quid eſt, ſicuti vinum, cum quo eam comparas, ſpecimini ſimilem eſſe ratus. Sed hæc aliud quiddam eſt, quod diſquiſitione non perfunctoria opus habet. Nam malum vinum emere, jacturam affert duorum obolorum: ſed in fæce diſperire non exiguum eſt malum. Alioqui qui totum vas epotare voluerit, ut ſeſtarium emat, damno cauponem afficiet, tam inſolenter deguſtando. Sed philoſophiæ nihil tale accidit: verùm etſi quamplurimum biberis, vas tamen

eandem facultatem adepta eſt, à Themide autem Apollo dono accepit, qua de re Pauſan. in Phocicis. *Cogn.*

1 Καὶ ἄλλα ποικίλα πρός. εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων] Καὶ ἄλλα ποικίλα, πρὸς εἰ δὴ σὺ ὠνήσασθαι ἐθέλων, *& alia omnimoda. Accedis verò tu emere volens.* Marc.

πίθος γίγνεται, οὐδὲ ζημιώσεται ὁ κάπηλος. ἐπιῤῥεῖ γὰρ [1] κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα, ἐξαντλούμενον ἐς τὸ ἔμπαλιν, ἢ ὁ τῶν Δαναΐδων πίθος. ἐκεῖνος μὲν γὰρ τὸ ἐμβαλλόμενον οὐ συνεῖχεν, ἀλλὰ διέῤῥει εὐθύς. ἐντεῦθεν δὲ, ἢν ἀφέλῃς τι, πλεῖον τὸ λοιπὸν γίγνεται. ἐθέλω δέ σοι καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰπεῖν φιλοσοφίας περὶ γεύματος. καὶ μή με νομίσῃς βλασφημεῖν περὶ αὐτῆς, ἢν εἴπω ὅτι φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικεν, οἷον κωνείῳ, ἢ ἀκονίτῳ, ἢ ἄλλῳ τῶν τοιούτων. οὐδὲ γὰρ ταῦτα, ἐπείπερ θανατηφόρα ἐστὶν ἀποκτείνοι ἂν, εἴ τις ὀλίγον ὅσον ἀκαρελαῖον ἀποξύσας αὐτῶν, ἄκρῳ τῷ ὄνυχι ἀπογεύσαιτο. ἀλλὰ ἢν μὴ τοσοῦτον ὅσον χρὴ, καὶ ὅπως, καὶ ξὺν οἷς, οὐκ ἂν ἀποθάνοιο προσενηνεγμένος. σὺ δὲ ἠξίους τοὐλάχιστον ἐξαρκεῖν, ὡς ἀποτελέσαι τὴν τοῦ ὅλου γνῶσιν. Ερμο. ἔστω ταῦτα ὡς βούλει Λυκῖνε. τί οὖν ἑκατὸν ἔτη χρὴ βιῶναι, καὶ τοσαῦθ' ὑπομεῖναι πράγματα; ἢ οὐκ ἂν ἄλλως φιλοσοφήσαιμεν; Λυ. οὐ γὰρ ὦ Ἑρμότιμε. καὶ δεινὸν οὐδὲν, εἴγε ἀληθῆ ἔλεγες ἐν ἀρχῇ, ὡς ὁ μὲν βίος, βραχὺς, ἡ δὲ τέχνη, μακρή. νῦν δὲ οὐκ οἶδ' ὅ, τι παθὼν ἀγανακτεῖς, εἰ μὴ αὐθημερὸν ἡμῖν πρὶν δῦναι ἥλιον, Χρύσιππος, ἢ Πλάτων, ἢ Πυθαγόρας γένοιο. Ερμο. περιέρχῃ με ὦ Λυκῖνε, καὶ συνελαύνεις ἐς στενὸν, οὐδὲν ὑπ' ἐμοῦ δεινὸν παθών. ὑπὸ φθόνου δηλα-

men non imminuitur, neque cauponi damnum infertur. Nam juxta proverbium labor exhauſtus affluit, & contra quàm Danaidum dolio evenit. Illud enim non continet, quod infunditur, ſed protinus perfluit, hinc verò ſiquid abſtuleris, plura tamen reliqueris. Cæterùm aliud quiddam ſimile de Philoſophiæ guſtu tibi volo dicere: ac ne putes me in ejus infamiam loqui ſi dixero ſimilem eſſe exitiali pharmaco, veluti cicutæ, vel aconito, vel id genus alii. Neque enim iſta quanquam ſunt lethalia, mortem inferant, ſiquis tantillum ex iis abraſum ſummo ungue deguſtaverit. Sed niſi quantum, quomodo, & cum quibus oportet ſumpſeris, mori poſſis. Tu verò vel minimum, ad perficiendam totius cognitionem ſufficere volebas. *Hermot.* Iſta, Luciane, ſint, prout vis. Quorſum igitur centum annos vivere, & tot negocia ſuſtinere oportet? annon aliter philoſophari poſſemus? *Lucian.* Nequaquam, Hermotime. Neque id grave eſt: ſi verum eſt quod initio dicebas, [2] vitam eſſe brevem, artem vero longam. At neſcio qui nunc fiat, ut ſtomacheris, ſi non hodie antequam ſol occidat Chryſippus, aut Plato, aut Pythagoras evadas. *Hermot.* Tu me obſides Luciane, & in anguſtum adigis, nihil à me mali paſſus: præ invidia nimirum,

1 Κατὰ τὴν παροιμίαν] Sic illa, ἄλλην μὲν ἐξαντλουμένην ἡ δὲ ἐπιῤῥεῖ, conſule parœmiographos. In Anglic. Cod. dramata paginæ 556. omnino corrupta. *Bourd.*

2 *Vitam eſſe brevem*] Virg. 10. Æn.

Breve & irreparabile tempus

Omnibus eſt vitæ.

Horat. Od. 4. lib. 1. Iuvenal. Sat. 9. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δὴ, ὅτι ἐγὼ μὲν, προὔκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι, σὺ δὲ ὠλιγώρησας ἑαυτοῦ, τηλικοῦτος ὤν. Λυ. οἶσθ' οὖν ὃ δράσεις; ἐμοὶ μὲν, ὥσπερ κορυβαντιῶντι, μὴ πρόσεχε τὸν νοῦν, ἀλλ' ἔα ληρεῖν. σὺ δ' ὡς ἔχεις, προχώρει ἐς τὸ πρόσθεν τῆς ὁδοῦ, καὶ πέραινε κατὰ τὰ ἐξ ἀρχῆς σοι δεδογμένα περὶ τούτων. Ερμο. ἀλλ' οὐκ ἐᾷς σὺ βίαιος ὢν αἱρεῖσθαί τι, ἢν μὴ πειραθῶ ἁπάντων. Λυ. [1] καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρὴ, ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλο εἴποιμι. βίαιον δὲ λέγων ἐμὲ, [2] ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν Ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν, ἕως ἂν μὴ ἕτερός σοι λόγος συμμαχήσας, ἀφέληται τῆς βίας, ἤδη ἀγόμενον. ἰδοὺ γέτοι καὶ τάδε πολλῷ βιαιότερα φαίη ἄν σοι ὁ λόγος. σὺ δ' ἐκεῖνον παρεὶς, ἐμὲ ἴσως αἰτιάσῃ. Ερ. τὰ ποῖα; θαυμάζω γὰρ εἴ τι ἄρρητον καταλέλειπται αὐτῷ. Λυ. οὐχ ἱκανὸν εἶναί φησι τὸ πάντα ἰδεῖν, καὶ διεξελθεῖν δι' αὐτῶν, ὡς ἔχειν ἤδη ἑλέσθαι τὸ βέλτιστον, ἀλλ' ἔτι τοῦ μεγίστου ἐνδεῖν. Ερμο. τίνος τούτου; Λυ. κριτικῆς τινος ὦ θαυμάσιε, καὶ ἐξεταστικῆς παρασκευῆς, καὶ νοῦ ὀξέος, καὶ διανοίας ἀκριβοῦς, καὶ ἀδεκάστου, οἵαν χρὴ εἶναι τὴν περὶ τῶν τηλικούτων δικάσουσαν. ἢ μάτην ἂν ἅπαντα ἑωραμένα εἴη. ἀποδοτέον οὖν φησι καὶ τῷ τοιούτῳ χρόνον οὐκ ὀλίγον, καὶ προθέμενον ἅπαντα, εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα, καὶ βραδύνοντα, πολλάκις ἐπισκοποῦντα, μήτε ἡλικίαν τοῦ λέγοντος ἑκάστου, μήτε σχῆμα, ἢ δόξαν ἐπὶ σοφίᾳ αἰδούμενον, ἀλλὰ κατὰ τοὺς Ἀρεοπαγίτας αὐτὸ ποιοῦν-

rum, quoniam ego nonnihil in præceptis profeci, tuque te ipſum, ætate tam grandis, negligis. *Lucian.* Scis igitur quid facias? Mihi quidem tanquam inſanienti mentem ne advertas, ſed delirare ſinas: tu verò, ut jam te habes, in via progredere, & quæ ab initio de his decreviſti perage. *Hermot.* At tu in me es adeò violentus, ut nihil eligere ſinas, niſi cuncta tentarim. *Lucian.* Atqui me nunquam aliud dicturum, probè ſcias oportet. Quumque violentum me appellas, videris mihi inſontem, juxta Poëtam, incuſare, niſi dum altera pro te faciens oratio, quod jam illatum eſt, auferat à violentia. En tibi etiam violentiora multò proponeret oratio. Sed illa fortè omiſſa me incuſabis. *Hermot.* Qualianam? miror enim ſi aliquid indictum reliquerit. *Lucian.* Dicit non ſufficere omnia vidiſſe, eaque percurriſſe, ut quod eſt optimum eligere poſſis: ſed re maxima adhuc opus eſſe. *Hermot.* Quanam illa? *Lucian.* Iudicii quodam acumine, ô admirande, & examinandi arte, & mente ſolerti, & acri atque incorrupto ingenio, quale illud eſſe debet quod de rebus tantis eſt judicaturum: aut nequicquam omnia viſa fuerint. Ac rei tali non exiguum tempus tribuendum affirmat: omnibuſque in medio poſitis eligendum eum qui differt, & cunctatur, ſæpe contemplando, quique non cujuſque dicentis ætatem, non habitum, non ſapientiæ opinionem reverenter habet, ſed Areopagitarum more fa-

1 Καὶ μὴ εὖ εἰδέναι] Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι. Marc.
2 Ἀναίτιον δοκεῖς μοι κατὰ τὸν ποιητὴν αἰτιᾶσθαι αὐτὸν] Αὔτως. Idem.

1 Τοῦτ

οἱ ἐν νυκτὶ καὶ σκότῳ δικάζου-
, ὡς μὴ ἐς τοὺς λέγοντας, ἀλλ' ἐς
λεγόμενα ἀποβλέποιεν. καὶ τότ'
ἐξέσται σοι βεβαίως ἑλομένῳ φι-
σοφεῖν. Ερμο. μετὰ τὸν βίον φής.
γὰρ τούτων, οὐδενὸς ἀνθρώπων
ἐξαρκέσειεν ἂν ὡς ἐπὶ πάντων
θεῖν, καὶ ἕκαστον ἀκριβῶς ἐπι-
ν. καὶ ἐπιδόντα, κρῖναι. καὶ
ναντα, ἑλέσθαι. καὶ ἑλόμενον,
λοσοφῆσαι. μόνως γὰρ δὴ οὕτως
ρεθῆναι φὴς τἀληθὲς, ἄλλως δὲ
Λυ. ὀκνῶ γάρ σοι εἰπεῖν ὦ Ἑρ-
τιμε, ὅτι οὐδὲ τοῦτό πω ἱκανὸν,
' ἔτι μοι δοκοῦμεν λεληθέναι ἡ-
ς αὐτοὺς, οἰόμενοι μέν τι εὑρη-
αι βέβαιον. εὑρόντες δὲ οὐδὲν,
περ οἱ ἁλιεύοντες πολλάκις κα-
τες τὰ δίκτυα, καὶ βάρους τινὸς
θόμενοι, ἀνέλκουσιν, ἰχθῦς παμ-
λους γε περιβεβληκέναι ἐλπίζον-
. εἶτα, ἐπειδὰν κάμωσιν ἀνα-
ῶντες, ἢ λίθος τις ἀναφαίνεται
τοῖς, ἢ κεράμιον, ψάμμου σε-
γμένον, σκόπει μὴ καὶ ἡμεῖς τι
οῦτον ἀνεσπάκαμεν. Ερ. οὐ μαν-
νω τί σοι τὰ δίκτυα ταῦτα βού-
). ἀτεχνῶς γάρ με περιβάλ-
ς αὐτοῖς. Λυ. οὐκοῦν πειρῶ διεκδῦ-
. σὺν Θεῷ γὰρ οἶσθα νεῖν, εἰ καί
ἄλλος. ἐγὼ γὰρ κἂν ἐφ' ἅπαντας
θωμεν πειρώμενοι, καὶ τοῦτο ἐρ-
σώμεθά ποτε, οὐδέπω οὐδὲ τοῦτο
λον ἔσεσθαι νομίζω, εἴ τις ἐξ αὐ-
ν ἔχει τὸ ζητούμενον, ἢ πάντες
οίως ἀγνοοῦσι. Ερμο. τί φής; οὐ-
τούτων τις πάντως ἔχει; Λυ. ἄ-
λον. ἢ σοι ἀδύνατον δοκεῖ ἅπαν-
ψεύδεσθαι, τὸ δ' ἀληθὲς, ἄλ-
τι εἶναι πρὸς μηδενὸς αὐτῶν πω
ρημένον; Ερμο. πῶς οἷόν τε; Λυ.
ως. ἔστω γὰρ ὁ μὲν ἀληθὴς ἀριθμὸς
ῖν, εἴκοσιν. οἷον, κυάμους τις

facit: qui noctu & in tenebris indicant, ne dicentes, ſed quæ dicuntur, reſpiciant. Et tunc licebit tibi philoſophari quum certò elegeris. *Hermot.* Poſt vitam dicis. Ex his enim ſequitur nullius hominis vitam ſatis longam eſſe poſſe, ut omnia perluſtret, & accuratè ſingula perſpiciat, perſpectaque judicet, judicata eligat, delectuque habito philoſophetur. Hac enim ſola ratione, non alia verum inveniri poſſe aſſeris. *Lucian.* Piget me tibi dicere Hermotime, neque hoc ſufficere: verùm adhuc videmur noſmet ipſos fallere, quum certi quippiam inveniſſe putamus, attamen nihil invenimus? quemadmodum piſcatores, qui retibus ſæpe demiſſis, perceptoque aliquo pondere, trahunt ut qui ſe magnam piſcium copiam irretiviſſe ſperent. Deinde poſtquam trahendo delaſſati fuerint, aut ingens lapis, aut vas arena refertum ipſis apparet. Vide ne nos etiam quippiam hujuſmodi traxerimus. *Hermot.* Non intelligo quid iſta retia ſibi velint: nam me iis planè irretitum tenes. *Lucian.* Ergo da operam ut effugias. Iuvante enim Deo natare ſcis, ſiquis etiam alius. Etenim etſi omnes experiendo perluſtremus, idque aliquando faciamus, nequaquam planum eſſe hoc exiſtimo, num quis illorum habeat quod quæritur, an verò ſimiliter omnes ignorent. *Hermot.* Quid ais? an id horum omnino nullus habet? *Lucian.* Non liquet. An tibi videtur fieri non poſſe ut entiantur omnes, ipſaque Veritas alia quæpiam res ſit, quam orum nemo invenerit? *Hermot.* Qui poteſt fieri? *Lucian.* Hoc odo. Sit enim verus nobis numerus, viginti. Exempli cauſa,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

εἴκοσιν ἐς τὴν χεῖρα λαβὼν, ἐπικλεισάμενος, ἐρωτάτω δέκα τινὰς, ὁπόσοι εἰσὶν οἱ κύαμοι ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. οἱ δ᾽ εἰκάζοντες, ὁ μὲν, ἑπτὰ ὁ δὲ, τριάκοντα λεγέτωσαν, ὁ δέ τις, δέκα, ἢ πεντεκαίδεκα. καὶ ὅλως, ἄλλος ἄλλον τινὰ ἀριθμόν. ἐνδέχεται μέντοι καὶ κατὰ τύχην τινὰ ἀληθεῦσαι. ἢ γάρ; Ερμο. ναί. Λυ. οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν, τοὺς ψευδεῖς, καὶ οὐκ ὄντας, μηδένα δὲ αὐτῶν φάναι, ὅτι εἴκοσιν ὁ ἀνὴρ κυάμους ἔχει. ἢ τί φής; Ερμο. οὐκ ἀδύνατον. Λυ. κατὰ ταῦτα τοίνυν ἅπαντες μὲν οἱ φιλοσοφοῦντες τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦσιν ὁποῖόν τί ἐστι, καὶ λέγουσιν ἄλλος ἄλλό τι αὐτὴν εἶναι. ὁ μὲν, ἡδονήν. ὁ δὲ, τὸ καλόν. ὁ δὲ, ὅσα ἕτερα φασὶ περὶ αὐτῆς. εἰκὸς μὲν οὖν καὶ τούτων ἕν τι εἶναι τὸ εὔδαιμον. οὐκ ἀπεικὸς δὲ καὶ ἄλλό τι παρ᾽ αὐτὰ πάντα. καὶ ἐοίκαμεν ἡμεῖς ἀνάπαλιν ἢ ἐχρῆν, πρὶν τὴν ἀρχὴν εὑρεῖν, ἐπείγεσθαι πρὸς τὸ τέλος. ἔδει δ᾽ οἶμαι πρότερον φανερὸν γενέσθαι, ὅτι ἔγνωσται τἀληθές. καὶ πάντως ἔχει τις αὐτὸ εἰδὼς τῶν φιλοσοφούντων. εἶτα μετὰ τοῦτο, τὸ ἑξῆς ἂν ἦν ζητῆσαι, ᾧ πειστέον ἐστίν. Ερμο. ὥστε ὦ Λυκῖνε, τοῦτο φὴς ὅτι οὐδ᾽ ἂν διὰ πάσης φιλοσοφίας χωρήσωμεν, οὐδὲ τότε πάντως ἕξομεν τἀληθὲς εὑρεῖν. Λυ. μὴ ἐμὲ ὦ ᾽γαθὲ ἐρώτα, ἀλλὰ τὸν λόγον αὖθις αὐτόν. καὶ ἴσως ἂν ἀποκρίναιτό σοι ὅτι οὐδέπω, ἔστ᾽ ἂν ἄδηλον ᾖ εἰ ἕν τι τούτων ἐστὶν, ὧν οὗτοι λέγουσιν. Ερμο. οὐδέ ποτε ἄρα ἐξ ὧν σὺ φὴς, εὑρήσομεν, οὐδὲ φιλοσοφήσομεν, ἀλλὰ δεήσει ἡμᾶς ἰδιώτην τινὰ βίον ζῆν, ἀπο-

ſa, fabis viginti in manum ſumptis, & concluſis, quiſpiam decem homines interroget, quot fabas in manu habeat, hi verò conjectantes, alius quidem ſeptem, alius triginta dicat: alius decem aut quindecim, denique alius alium numerum: accidit ut aliquis fortè fortuna verum dicat, nonne? *Hermot.* Ita certè. *Lucian.* Ergo neque hoc impoſſibile eſt, ut omnes alii alios numeros dicant, eoſque falſos, & qui non ſunt: adeò ut nullus eorum dicat virum in manu viginti fabas habere. Tu quid ais? *Hermot.* Impoſſibile non eſſe. *Lucian.* Eodem modo quicunque philoſophantur quærunt cujuſmodi res ſit fœlicitas, & alius aliud eam eſſe dicit: hic quidem voluptatem, ille honeſtum: alius alia de ipſa comminiſcitur. Veriſimile igitur eſt unum quiddam ex illis eſſe fœlicitatem. Nec eſt abſurdum, præter hæc omnia quiddam aliud eſſe. Ac nos ſecus quàm oportet, ante inventum principium ad finem videmur feſtinare. At opinor, priùs oportebat manifeſtum eſſe, Veritatem eſſe cognitam, & omnino eſſe penes aliquem ex philoſophis qui eam norit. Deinde ex ordine quærendum erat, cui ſit fides adhibenda. *Hermot.* Itaque hoc aſſeris Luciane, nos tametſi philoſophiam omnem obiverimus, nunquam tamen facultatem nobis paraturos inveniendi veritatem. *Lucian.* Ne me interroges ô bone, quin potiùs iſtum ſermonem: & fortaſſe reſpondebit tibi nuſquam hoc fore quoad incertum fuerit, num unum quiddam illorum ſit, de quibus hi verba faciunt. *Hermot.* Proinde nunquam, ut ex tuis dictis colligo, inveniemus, neque operam phi-

…ντας τοῦ φιλοσοφεῖν. Λυ. [1] τοῦτο …μβαίνει γε ἐξ ὧν φὴς ἀδύνατον εἶ-…ι φιλοσοφῆσαι, καὶ ἀνέφικτον …θρώπῳ γε ὄντι. ἀξιοῖς γὰρ τὸν φι-…σοφήσειν μέλλοντα, ἑλέσθαι πρῶ-… φιλοσοφίαν τὴν ἀρίστην. ἡ δ' …ρεσις, οὕτω σοι ἐδόκει μόνως ἀ-…ιβὴς ἂν γενέσθαι, εἰ διὰ πάσης …ιλοσοφίας χωρήσαντες, ἑλοίμεθα …ὴν ἀληθεστάτην. εἶτα λογιζόμε-…ς ἐτῶν ἀριθμὸν, ὁπόσος ἑκάστῃ …κανός ἐστιν, ὑπερεξέπιπτες, ἀπο-…ηκύνων τὸ πρᾶγμα ἐς γενεὰς ἄλ-…ς, ὡς ὑπερήμερον γίνεσθαι τάλη-…ς τοῦ ἑκάστου βίου. τελευτῶν δὲ, …ὶ τοῦτο αὐτὸ οὐκ ἀνενδοίαστον ἀπο-…αίνεις, ἄδηλον εἶναι λέγων, εἴτε …ρηται πρὸς τῶν φιλοσοφούντων πά-…ι τάληθὲς, [2] εἴτε καὶ μή. σὺ …πῶς Ἑρμότιμε δύναιο ἂν ἐπομο-…έμενος εἰπεῖν ὅ, [3] τι εὕρηται πρὸς …ιτῶν; ἐγὼ μὲν, οὐκ ἂν ὀμόσαιμι. …ίτοι πόσα ἄλλα παρεῖδον ἑκὼν …ι, ἐξετάσεως μακρᾶς καὶ αὐτὰ …όμενα; Ερμο. τὰ ποῖα; Λυ. οὐκ …ούεις τῶν Στωϊκῶν, ἢ Ἐπικουρείων, … Πλατωνικῶν εἶναι φασκόντων, …ὺς μὲν, εἰδέναι τοὺς λόγους ἑκάστους, …ὺς δὲ, μὴ, καίτοι τά γε ἄλλα πά-… ἀξιοπίστους ὄντας; Ερμο. ἀληθῆ …ῦτα. Λυ. τὸ τοίνυν διακρῖναι …ὺς εἰδότας, καὶ διαγνῶναι, ἀπὸ … οὐκ εἰδότων μὲν, φασκόντων δὲ, οὐ …οι δοκεῖ πάνυ ἐργῶδες εἶναι; Ερ. …αὶ μάλα. Λυ. δεήσει τοίνυν σε,

philoſophiæ dabimus, ſed ea abdicata, vitam privatam vivamus oportebit. *Lucian.* Illud quidem accidit quod dicis, non eſſe promptum philoſophiæ incumbere, eamque ab homine comprehendi non poſſe. Iubes enim ut is qui philoſophiæ operam eſt daturus, optimam primum eligat. Ipſius autem delectus accuratè habendi ratio in hoc ſolo conſiſtere videtur, ſi perluſtrata omni philoſophia, veriſſimam eligamus. Deinde annorum quoque numerum computando, quantus unicuique perſcrutandæ ſufficiat, ſupergreſſus es, rem in alia ſæcula producens, ita ut veritatis inventio præſtitutum uniuſcujuſque vitæ tempus tranſgrediatur. Poſtremò, hoc ipſum etiam ambiguum reddis quum dicis eſſe incertum, num à priſcis philoſophis inventa ſit veritas, nec-ne. Tu verò Hermotime qui poſſes interpoſito jurejurando affirmare ab ipſis inventam eſſe? ego quidem jurare nolim. Quàm multa verò alia prætermitto lubens, quibus indagatione longa eſſet opus. *Herm.* Quænam illa? *Lucian.* Nonne audis Stoicos, aut Epicureos, aut Platonicos dicentes, hos quidem rerum omnium rationes tenere, illos verò minimè, quamquam cæterùm fide ſunt penitus digni? *Hermot.* Vera hæc ſunt. *Lucian.* Proinde dijudicare, & dignoſcere peritos ab imperitis, ſemet tamen peritos perhibentibus, nonne tibi prorſus operoſum videtur? *Hermot.* Ita ſanè. *Lucian.* Oportebit igitur, ſi Stoi-

1 Τοῦτο ξυμβαίνει γε] Delenda nota perſonæ Λυ. Marc.

2 Εἴτε καὶ μή. σὺ δὲ πως Ἑρμότιμε] Excidit nota perſonæ, εἴτε καὶ μή. Λυ. …ὺ δὲ πῶς. Idem.

3 Τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν; ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν ὀμόσαιμι, καί τοι πόσα ἄλλα] Exci…ere nomina perſonarum, videlicet τί εὕρηται πρὸς αὐτῶν. Ερμο. ἐγὼ μὲν οὐκ ἂν …μόσαιμι. Λυ. καί τοι πόσα ἄλλα. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

εἰ μέλλεις Στωϊκῶν τὸν ἄριστον εἴσεσθαι, εἰ καὶ μὴ ἐπὶ πάντας, ἀλλ' οὖν ἐπὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐλθεῖν, καὶ πειραθῆναι, καὶ τὸν ἀμείνω προστήσασθαι διδάσκαλον, γυμνασάμενόν γε πρότερον, καὶ κριτικὴν τῶν τοιούτων δύναμιν πορισάμενον, ὡς μή σε λάθῃ ὁ χείρων προκριθείς. καὶ σὺ καὶ πρὸς τοῦτο ὅρα, ὅσου δεῖ τοῦ χρόνου, ὃν ἑκὼν παρῆκα, δεδιὼς μὴ σὺ ἀγανακτήσῃς. καίτοι τό γε μέγιστόν τε ἅμα, καὶ ἀναγκαιότατον, ἐν τοῖς τοιούτοις, λέγω δὴ τοῖς ἀδήλοις τε, καὶ ἀμφιβόλοις, ἓν τοῦτό ἐστιν οἶμαι. καὶ μόνη σοι αὕτη πιστὴ, καὶ βέβαιος ἐλπὶς ἐπὶ τὴν ἀλήθειάν τε καὶ εὕρεσιν αὐτῆς, ἄλλη δὲ οὐδ' ἡτισοῦν, ἢ τὸ κρίνειν δύνασθαι, καὶ χωρίζειν ἀπὸ τῶν ἀληθῶν τὰ ψευδῆ, καὶ ὑπάρχειν σοι καὶ κατὰ τοὺς ἀργυρογνώμονας διαγιγνώσκειν ἅ, τε δόκιμα, καὶ ἀκίβδηλα, καὶ ἃ παρακεκομμένα, καὶ εἴ ποτε τοιαύτην τινὰ δύναμιν, καὶ τέχνην πορισάμενος, ᾔεις ἐπὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν λεγομένων· εἰ δὲ μὴ, εὖ ἴσθι ὡς οὐδὲν κωλύσει σε τῆς ῥινὸς ἕλκεσθαι ὑφ' ἑκάστων, ἢ θαλλῷ προδειχθέντι ἀκολουθεῖν ὥσπερ τὰ πρόβατα. μᾶλλον δὲ [1] τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι ἐοικὼς ἔσῃ, ἐφ' ὅ, τι ἂν μέρος ἑλκύσῃ σέ τις ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἀγόμενος. ἢ καὶ νὴ Δία καλάμῳ τινὶ, ἐπ' ὄχθῃ παραποταμίᾳ πεφυκότι, καὶ πρὸς πᾶν τὸ πνέον καμπτομένῳ, κἂν μικρά τις αὔρα διαφυσήσασα, διασαλεύσῃ αὐτὸν, ὡς εἴ γέ τινα εὕρῃς διδάσκαλον, ὃς ἀπο-

Stoicorum optimum es cogniturus, ſi non ad omnes, ſaltem ad maximam eorum partem accedas, factoque experimento meliorem tibi præceptorem præſtituas, qui te priùs exerceat, & de his judicandi facultatem tibi ſuppeditet, ne neſcius deteriorem elegeris. Atqui tu hoc etiam perpende, quantum temporis requirat, quod ultrò prætermiſi veritus ne ſtomachareris. Quamquam quod maximum ſimul, & ſummè neceſſarium, eſt in rebus hujuſmodi, obſcuris inquam, & ambiguis, unum hoc eſt opinor. Et ſola tibi firma, certaque ſpes conſequendæ veritatis relicta eſt, aliud autem nihil, quàm ut diſcernere queas & ſejungere vera à falſis, utque argentariorum in morem dignoſcere poſſis quæ proba, & ſyncera, & quæ adulterina. Hanc facultatem tandem conſequutus, & artem, conferre te potes ad eorum quæ dicuntur explorationem: ſin minus probè ſcias, nihil prohibiturum quominus ab unoquoque, quod ajunt, nare traharis, & præmonſtrata fronde, perinde ut oves ſequaris. Vel aquæ potiùs, quæ apponitur menſæ, ſimilis eris: in quamcunque partem te quiſpiam traxerit, ſummo digito duceris. Vel per Iovem arundini ad fluvialem ripam enatæ, ſemet ad quemcunque flatum flectenti, quam vel exigua afflans aura commoverit. Ita ſi præceptorem invenias, qui ali-

1 Τῷ ἐπιτραπεζίῳ] Hoc eſt τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ ὕδατι, ὃ διὰ τὴν ἰσοῤῥοπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον, καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι, ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχον, καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκός. Cætera uſque ad pag. 560. crebræ ſunt repetitiones comparationum quæ paſſim alibi. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

έως πέρι. καὶ τὴν τῶν ἀμφισβη-
τουμένων διακρίσεως, τέχνην τινὰ
ὺς, διδάξειέ σε, παύσῃ δηλα-
πράγματα ἔχων. αὐτίκα γὰρ
τὸ βέλτιστον φανεῖται, καὶ τά-
ἐς ὑπαχθὲν τῇ ἀποδεικτικῇ
ύτῃ τέχνῃ, καὶ τὸ ψεῦδος ἐ-
χθήσεται. καὶ σὺ βεβαίως ἐ-
μένος, καὶ κρίνας, φιλοσοφή-
ς. καὶ τὴν τριπόθητον εὐδαι-
μονίαν κτησάμενος, βιώσῃ μετ᾽
τῆς, ἅπαντα συλλήβδην ἔχων τὰ
αθά. Ερ. εὖγε ὦ Λυκῖνε. παρα-
λὺ γὰρ ταῦτ᾽ ἀμείνω, καὶ ἐλπί-
οὐ μικρᾶς ἐχόμενα λέγεις, καὶ
τητέος ὡς ἔοικεν ἡμῖν ἀνήρ τις
οὗτος, διαγνωστικούς τε, καὶ
διακριτικοὺς ποιήσων ἡμᾶς. καὶ τὸ
μέγιστον, ἀποδεικτικούς. ὡς τά γε
ταῦτα, ῥᾴδια ἤδη, καὶ ἀ-
πράγμονα, καὶ οὐ πολλῆς διατρι-
ς δεόμενα. καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν
δα σοι, ἐξευρόντι σύντομόν τινα
αύτην ἡμῖν, καὶ ἀρίστην ὁδόν. Λυ. καὶ
ν οὐδέπω χάριν ἄν μοι εἰδείης εἰ-
τως. οὐδὲν γάρ σοι ἐξευρηκὼς
εῖξα, ὡς ἐγγυτέρω σε ποιήσειν τῆς
πίδος. τὸ δ᾽, πολὺ πορρωτέρω γε-
νάμενοι, ἢ πρότερον ἦμεν. καὶ κατὰ τοὺς
παροιμιαζομένους, πολλὰ μοχθή-
σαντες, ὁμοίως ἐσμέν. Ερμο. πῶς
τοῦτο φής; πάνυ γάρ τι λυπηρὸν
, καὶ δύσελπι ἐρεῖν ἔοικας. Λυ.
ι ὦ ἑταῖρε, κἂν εὕρωμεν ὑπι-
σχνούμενόν τινα εἰδέναι τε ἀπόδειξιν,
ὶ ἄλλον διδάξειν, οὐκ αὐτίκα οἶ-
μαι πιστεύσομεν αὐτῷ, ἀλλά τινα
ζητήσομεν τὸν κρῖναι δυνάμενον, εἰ
ἀληθῆ ὁ ἀνὴρ λέγει. κἂν τοῦτον εὑ-
ρήσωμεν, ἄδηλον ἔτι ἡμῖν, εἰ ὁ
γνώμων οὗτος οἶδε διαγινώσκειν
ὀρθῶς κρινοῦντα, ἢ μή. καὶ ἐπ᾽

aliquam artem calleat, qua demonſtrationes, & dubiorum dijudicandorum rationem te doceat, negotia nimirum habere deſines. Siquidem quod eſt optimum illico tibi comparebit, ipſaque veritas adducta arte illa demonſtrativa, atque mendacium deprehendetur: tuque certo delectu habito, & firmo adhibito judicio philoſophaberis: & ter optabilem fœlicitatem aſſecutus, cum ipſa ſimul omnia bona poſſidens vitam exiges. *Hermot.* Euge Luciane. Nam longè meliora hæc ſunt quæ dicis, & ſpem non mediocrem præ ſe ferunt. Et quærendus videtur nobis hujuſcemodi vir, qui nos dignoſcendi, & diſtinguendi, quodque maximum eſt, demonſtrandi facultate inſtruat, ita ut hæc poſtea facilia, nec operoſa ſint, nec multæ exercitationis indiga. Atque ego tibi gratiam habeo, quòd compendiariam hanc & optimam viam nobis commentus ſis. *Lucian.* Atqui nullo jure mihi gratiam habeas: neque enim tibi quicquam meo marte inventum commonſtravi, quo te ſpei propiùs admoverim. Sed longè quàm antea remotiores ſumus: utque vulgo fertur, exhauſto labore multo, eodem in ſtatu conſiſtimus. *Hermot.* Qui hoc dicis? Nam triſte quiddam, vixque ſperandum dicturus videris. *Lucian.* Quòd ô amice, quanvis inveniamus aliquem qui ſe & demonſtrationem ſcire, eamque alium docere velle profiteatur, non ſtatim ipſi fidem ut puto habebimus, ſed quæremus aliquem qui judicare queat, an vera loquatur ille. Ac quanvis hunc comparaverimus, nondum liquet num explorator iſte norit dignoſcere rectè judicaturum, nec-ne. Et in hunc,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αὐτὸν αὖθις τοῦτον, ἄλλου ἐπιγνώμονος οἶμαι δεῖ. ἡμεῖς γὰρ πόθεν ἂν εἰδείημεν διακρίνειν τὸν ἄριστα κρίνειν δυνάμενον; ὁρᾷς ὅποι τοῦτο ἀποτείνεται, καὶ ὡς ἀπέραντον γίγνεται, στῆναί ποτε, καὶ καταληφθῆναι μὴ δυνάμενον; ἐπεὶ καὶ τὰς ἀποδείξεις αὐτὰς, ὁπόσας οἷόν τε εὑρίσκειν, ἀμφισβητουμένας ὄψει, καὶ μηδὲν ἐχούσας βέβαιον. αἱ γοῦν πλεῖσται αὐτῶν, δι᾽ ἄλλων ἀμφισβητουμένων πείθειν ἡμᾶς βιάζονται εἰδέναι. αἱ δὲ, τοῖς πάνυ περιδήλοις τὰ ἀφανέστατα συνάπτουσαι, οὐδὲν αὐτοῖς κοινωνοῦντα, ἀποδείξεις αὐτῶν εἶναι φάσκουσιν. ὥσπερ εἴ τις οἴοιτο ἀποδείξειν εἶναι Θεοὺς, διότι βωμοὶ αὐτῶν ὄντες φαίνονται. ὥστε ὦ Ἑρμότιμε, οὐκ οἶδ᾽ ὅπως καθάπερ οἱ ἐν κύκλῳ θέοντες, ἐπὶ τὴν αὐτὴν ἀρχὴν, καὶ ἀπορίαν ἐπανεληλύθαμεν. Ερμο. οἷά με εἰργάσω ὦ Λυκῖνε, ἄνθρακάς μοι τὸν θησαυρὸν ἀποφήνας, καὶ ὡς ἔοικεν, ἀπολεῖταί μοι τὰ τοσαῦτα ἔτη, καὶ ὁ κάματος ὁ πολύς. Λυ. ἀλλ᾽ ὦ Ἑρμότιμε, πολὺ ἔλαττον ἀνιάσῃ, ἢν ἐννοήσῃς ὅτι οὐ μόνος ἔξω μένεις τῶν ἐλπισθέντων ἀγαθῶν, ἀλλὰ πάντες ὡς ἔπος εἰπεῖν, περὶ ὄνου σκιᾶς μάχονται οἱ φιλοσοφοῦντες. ἢ τίς ἄρα δύναιτο δι᾽ ἐκείνων ἁπάντων χωρῆσαι, ὧν ἔφην; ὅπερ ἀδύνατον καὶ αὐτὸς λέγεις εἶναι. νῦν δὲ, ὅμοιόν μοι δοκεῖς ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις δακρύοι, καὶ αἰτιῷτο τὴν τύχην, ὅτι μὴ δύναιτο ἀνελθεῖν ἐς τὸν οὐρανὸν, ἢ ὅτι μὴ βύθιος ὑποδὺς εἰς τὴν θάλατταν, ἀπὸ Σικελίας ἐς Κύπρον ἀναδύσεται, ἢ ὅτι μὴ ἀρθεὶς πτηνὸς αὐθημερὸν ἀπὸ τῆς Ἑλλάδος, [1] εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ.

hunc, alio exploratore rurſum opus eſſe puto. Nos enim undenam diſcernere noſſemus eum qui optima poteſt judicare? Vides-ne quò uſque protendatur, & ut immenſum fiat, ſuſpenſo eſſe animo, & non poſſe comprehendere, ſiquidem ipſas etiam demonſtrationes, quotquot inveniuntur, controverſas videbis, nihilque certi habere. Nam harum plurimæ per alia dubia perſuadere nos cogunt ſcire: aliæ obſcuriſſima manifeſtis conjungentes, quæ nihil commune cum ipſis habent, demonſtrationes eorum eſſe affirmant. Veluti ſi quis putaret ſe demonſtraturum eſſe Deos, quia illis ſtructæ aræ cernuntur. Itaque Hermotime, neſcio quomodo, ut qui in circulo currunt, ad principium ipſum, eandemque dubitationem redivimus. *Herm.* Qua me affeciſti injuria Luciane, carbones mihi pro theſauro commonſtrans. Vtque veriſimile eſt, tot anni, tantumque laboris mihi peribit. *Lucian.* At multò minùs mœrebis, Hermotime, ſi cogitaris te non ſolùm ſperatis bonis excludi, ſed omnes ut ita dicam, philoſophos de aſini umbra digladiari. Numquis ea omnia quæ dixi, obire poſſet? Id quod ipſe etiam fieri non poſſe confiteris. Nunc autem mihi videris idem facere, ac ſiquis fleret, & fortunam incuſaret, quòd in cœlum aſcendere non poſſet, vel quòd urinando in mare ingreſſus, à Sicilia in Cyprum delatus non emergeret: vel quòd tanquam volucris in ſublime ſublatus uno die à Græcia ad Indos non devolaret.

Cau-

1 Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖ] Εἰς Ἰνδοὺς τελεῖν, pro τελεῖν τὴν ὁδὸν. Sic Thucydides: Εἰς Φάρσαλον ἐτέλεσε. id eſt, Pharſalum pervenit. *Menagius.*

1 Ke-

το[ῦ] αἴτιον τῆς λύπης, ὅτι ἠλπίκει
οἱ, ἢ ὄναρ ποτὲ ἰδὼν τοιοῦτον,
τὸς αὐτῷ ἀναπλάσας, οὐ προ-
ἐξετάσας εἰ ἐφικτὰ εὔχεται,
κατὰ τὴν ἀνθρώπου φύσιν. καὶ
σὲ ὦ ἑταῖρε, πολλὰ καὶ θαυ-
ὀνειροπολοῦντα νύξας ὁ λόγος,
τοῦ ὕπνου ἐκθορεῖν ἐποίησεν. εἶ-
οργίζῃ αὐτῷ, ἔτι μόλις τοὺς
αλμοὺς ἀνοίγων, καὶ τὸν ὕπνον οὐ
ως ἀποσειόμενος ὑφ' ἡδονῆς ὧν
ς; πάσχουσι δ' αὐτὸ καὶ οἱ
[1] κενὴν μακαρίαν ἑαυτοῖς ἀ-
λάττοντες, ἢν μεταξὺ πλουτοῦ-
αὐτοῖς, καὶ θησαυροὺς ἀνορύτ-
, καὶ βασιλεύουσι, καὶ τἄλ-
εὐδαιμονοῦσιν, οἷα πολλὰ ἡ Θεὸς
ενη ῥᾳδιουργεῖ, ἡ Εὐχὴ μεγα-
δωρος οὖσα, καὶ πρὸς οὐδὲν ἀν-
γουσα, κἂν πτηνὸς θέλῃ τις γε-
, κἂν κολοσσιαῖος τὸ μέγε-
, κἂν ὄρη ὅλα χρυσᾶ εὑρεῖ-
ν. ἢν τοίνυν ταῦτα ἐννοοῦσιν αὐ-
ὁ παῖς προσελθὼν, ἔρηταί τι
ναγκαίων, οἷον, ὅθεν ἄρτους ὠ-
ον, ἢ ὅ, τι ῥητέον πρὸς τὸν
ιτοῦντα τοὐνοίκιον, ἐκ πολλοῦ
μένοντα, οὕτως ἀγανακτοῦσιν,
ὸ τοῦ ἐρομένου καὶ παρενοχλή-
ος ἀφαιρεθέντες ἅπαντα ἐκεῖ-
ἀγαθά. καὶ ὀλίγου δέουσι τὴν
τοῦ παιδὸς ἀποτραγεῖν. ἀλλὰ
ὦ φιλότης, μὴ πάθῃς αὐτὸ
ς ἐμὲ, εἴ σε θησαυροὺς ἀνορύτ-
, καὶ πετόμενον, καί τινας ἐν-
ς ὑπερφυεῖς ἐννοοῦντα, καὶ ἐ-
ἐλπίδας ἀνεφίκτους ἐλπίζοντα,

Cauſa autem hujus triſtitiæ ea eſt, quòd hoc ſperaverat, cùm tale quid olim vel in ſomnis vidiſſet, vel ipſe ſibi finxiſſet, nec priùs perquiſiviſſet an ea optaret quæ conſequi poſſet, & quæ cum hominis natura convenirent. Te verò amice, multa & admiranda verſantem in ſomniis, ubi te pupugit hæc oratio, è ſomno exilire fecit. Deinde ſuccenſes ipſi, vix adhuc oculos aperiens, nec facilè ſomnum excutiens præ voluptate eorum quæ vidiſti. Idem accidit iis qui beatitatem inanem ſibi confingunt, ſi interea dum diteſcunt, & theſauros effodiunt, & reges agunt, & in cæteris fœlices ſunt (qualia multa Dea illa Euche, hoc eſt, Votum facilè operatur, donis magnificum, nullaque in re contradicens, ſive quis velit fieri volucer, ſive coloſſæa magnitudine conſpicuus, ſive montes totos aureos invenire) Si igitur hæc illis animo verſantibus, veniat puer qui neceſſariarum rerum aliquid poſtulet, velut unde panis ſit emendus, vel quid reſpondendum ei qui mercedem conductæ domus jamdudum expectans repoſcit, ita ſtomachantur, ac ſi qui interrogavit, & interpellavit omnibus illis bonis ipſos privaſſet: ac parum abeſt quin pueri naſum mordicus avellant. Verùm, amice, ne eo ſis ...mo erga me, ſi te effodientem theſauros, & volantem, & exi...ns cogitationes concipientem, & quæ nequeas aſſequi ſperantem, ego

[1] Κενὴ μακαρία] Sic in Diologo Navig. ſeu Vot. Talis autem illa eſt qualis ...icitas Micylli in Gallo ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους ἐγγινομένη, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώτ-τουσιν ἐμποιοῦσα τὰ εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν, κενὴ, ὅτι μηδὲν ἑστὼς ἔχει καὶ βέβαιον, quæ omnia rectè interpretatur Gregor. Nazianzen. qui (ut alibi dixi) to... eſt in Luciano. *Bourd.*

φίλος ὤν, οὐ περιεῖδον διὰ παντὸς τοῦ βίου, ὀνείρῳ ἡδεῖ μὲν ἴσως, ἀτὰρ ὀνείρῳ γε συνόντα. διαναστάντα δὲ, ἀξιῶ πράττειν τι τῶν ἀναγκαίων. καὶ ὅ σε παραπέμψει ἐς τὸ λοιπὸν τοῦ βίου, τὰ κοινὰ ταῦτα φρονοῦντα. ἐπεὶ, ὅ γε νῦν ἔπραττες, καὶ ἐπενόεις οὐδὲν τῶν Ἱπποκενταύρων, καὶ Χιμαιρῶν, καὶ Γοργόνων διαφέρει. καὶ ὅσα ἄλλα ὄνειροι, καὶ ποιηταὶ, καὶ γραφεῖς ἐλεύθεροι ὄντες, ἀναπλάττουσιν, οὔτε γενόμενα πώποτε, οὔτε γενέσθαι δυνάμενα. καὶ ὅμως ὁ πολὺς λεὼς πιστεύουσιν αὐτοῖς, καὶ κηλοῦνται ὁρῶντες, ἢ ἀκούοντες τὰ τοιαῦτα, διὰ τὸ ξένα, καὶ ἀλλόκοτα εἶναι. καὶ σὺ δὴ μυθοποιοῦ τινος ἀκούσας, ὡς ἔστι τις γυνὴ ὑπερφυὴς τὸ κάλλος, ὑπὲρ τὰς Χάριτας αὐτὰς, [2] ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι, μὴ πρότερον ἐξετάσας εἰ ἀληθῆ λέγει, καὶ εἰ ἔστι που τῆς γῆς ἡ ἄνθρωπος αὕτη, ἤρας εὐθὺς, ὥσπερ φασὶ τὴν Μήδειαν, ἐξ ὀνείρατος ἐρασθῆναι τοῦ Ἰάσονος. ὃ δὲ δὴ μάλιστά σε πρὸς τὸν ἔρωτα ἐπηγάγετο, καὶ τοὺς ἄλλους δὲ, ὁπόσοι τοῦ αὐτοῦ σοι εἰδώλου ἐρῶσι, τοῦτο ἦν, ὥς γέ μοι εἰκάζοντι φαίνεται, τὸ τὸν λέγοντα ἐκεῖνον περὶ τῆς γυναικὸς, ἐπείπερ ἐπιστεύθη τὸ πρῶτον, ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἀκόλουθα ἐπάγειν. εἰς τοῦτο γὰρ ἑωρᾶτε μόνον, καὶ διὰ τοῦτο εἷλκεν ὑμᾶς τῆς ῥινὸς, ἐπείπερ ἅπαξ τὴν πρώτην λαβὴν ἐνεδώκατε αὐτῷ, καὶ ἦγεν ἐπὶ τὴν ἀγαπωμένην, δι' ἧς ἔλεγεν εὐθείας ὁδοῦ. ῥᾴδια γὰρ οἶμαι τὰ μετὰ ταῦτα.

ego tuus amicus, non permiſi te per omnem vitam, cum ſomnio, fortè quidem jucundo, ſed tamen ſomnio converſari: ſed volo ut experrectus res agas quæ ex uſu ſunt, & quæ te communia cogitantem per reliquum vitæ ſpatium comitentur. Siquidem quod modò faciebas, & mente verſabas, nihil ab [1] Hippocentauris, & Chimæris, & Gorgonibus differt: nec ab aliis quæ ſomnia, quæ poëtæ, quæ pictores liberi confingunt, quæ nec fuerunt unquam, nec eſſe poſſunt: quibus tamen vulgus credit, talibuſque viſis vel auditis demulcetur, quia nova ſunt & monſtroſa. Et tu audito quopiam fabulatore qui dicat eſſe mulierem aliquam inſigniter formoſam, Gratiis ipſis, & Vrania formoſiorem, priùs quàm expenderis an vera dicat, & an ſit uſpiam gentium hæc mulier, amore ſtatim captus es, ut perhibent Medeam ex ſolo ſomnio exarſiſſe in Iaſonis amorem. Quod autem te potiſſimum ad amorem illexit, alioſque quotquot illius ſimulachri tecum amore inflammantur, hoc fuit ut mihi conjicienti videtur, quòd qui de muliere verba faciebat, ſiquidem creditus eſt primùm vera dixiſſe, conſentanea orationi inducebat. In id enim ſolum intenti eratis, ideoque vos naſo trahebat poſtquam ſemel primam anſam ipſi tradidiſtis, & ad dilectam ducebat ea via, quam rectam dicebat. Facilia enim ut puto quæ poſtea ſunt agenda. Neque quiſpiam ex

1 *Hippocentauris, & Chimæris*] Virg. 6. Æn. facit. Centauros & Scyllas in infernum veſtibulo ſtabulare cum ſomniis. Centauros & Chimæram fuiſſe negat Lucret. lib. 4. & 5. *Cogn.*

2 Ἢ τὴν Οὐρανίαν εἶναι] Ἢ τὴν Οὐρανίαν ἐκείνην, &c. nempe ἀφροδίτην. Marc.

1 Ἢ ἰδὸν-

ι οὐδεὶς ὑμῶν ἔτι ἐπιστρεφόμενος τὴν εἴσοδον, ἐξήτασεν εἰ ἀληθής ἐστι, καὶ εἰ μὴ ἔλαθε, καθ' ἣν οὐκ ἐχρῆν εἰσελθὼν, ἀλλ' ἠκολούθεις τῶν προωδευκότων ἴχνεσι, καθάπερ τὰ πρόβατα πρὸς τὸν αὐτῶν ἡγούμενον, δέον ἐπὶ τῇ εἰσόδῳ, κατὰ τὴν ἀρχὴν εὐθὺς σκέψασθαι, εἴπερ εἰσιτητέον. ὃ δέ φημι, σαφέστερον ἂν μάθοις, ἤν τι τοιοῦτον ὅμοιον παραθεωρήσῃς αὐτῷ. λέγοντος γάρ τινος τῶν μεγαλοτόλμων τούτων ποιητῶν, ὡς γένοιτό ποτε τρικέφαλος, καὶ ἑξάχειρ ἄνθρωπος, ἂν τὸ πρῶτον ταῦτα ἀπραγμόνως ἀποδέξῃ, μὴ ἐξετάσας εἰ δυνατὸν, ἀλλὰ πιστεύσας, εὐθὺς ἀκολούθως ἂν ἐπάγοι καὶ τὰ λοιπὰ, καὶ ὀφθαλμοὺς ὁ αὐτὸς εἶχεν ἕξ, ὦτα ἕξ, καὶ φωνὰς τρεῖς ἅμα ἠφίει, καὶ ἤσθιε διὰ τριῶν στομάτων, καὶ δακτύλους τριάκοντα εἶχεν, οὐχ ὥσπερ ἕκαστος ἡμῶν δέκα ἀμφοτέραις χερσί. καὶ εἰ πολεμεῖν δέοι, αἱ τρεῖς μὲν χεῖρες ἑκάστη, πέλτην, ἢ γέρρον, ἢ ἀσπίδα εἶχεν. αἱ τρεῖς δὲ, ἡ μὲν, πέλεκυν ἐπέφερεν. ἡ δὲ, λόγχην ἠφίει. ἡ δὲ, τῷ ξίφει ἐχρῆτο. καὶ τίς ἔτι ἀπιστήσειε ταῦτα λέγοντι αὐτῷ; ἀκόλουθα γὰρ τῇ ἀρχῇ. περὶ ἧς ἐχρῆν εὐθὺ σκοπεῖν, εἴπερ δεκτέα, εἰ συγχωρητέα οὕτως ἔχειν. ἢν δ' ἅπαξ ἐκεῖνα δῷς, ἐπιρρεῖ τὰ λοιπὰ, καὶ οὔποτε στήσεται. καὶ τὸ ἀπιστεῖν αὐτοῖς οὐκ ἔτι ῥᾴδιον, ἐπείπερ ἀκόλουθα, καὶ ὅμοιά ἐστι τῇ συγχωρηθείσῃ ἀρχῇ, ἅπερ καὶ ὑμεῖς πάσχετε. ὑπὸ γὰρ δὴ ἔρωτος καὶ προθυμίας, οὐκ ἐξετάσαντες τὰ κατὰ τὴν εἴσοδον ἑκάστην, ὅπως αὐτῶν ἔχει. προχωρεῖτε ὑπὸ τῆς ἀ-

ex vobis ad ingreſſum converſus inquirebat, num eſſet verus, & an per oblivionem ingreſſus eſſet eam viam quam devitare oportebat. Verùm præeuntium veſtigiis inſiſtebat, ſequendo ut oves præcedentem paſtorem, cùm æquum fuiſſet ſtatim in aditu perpendere numquid erat ingrediendum. Clariùs autem intelliges quod dico, ſi tale quiddam non abſimile compares cum ipſo. Nam ſi aliquis ex poëtis illis ſummè audacibus dicat olim fuiſſe tricipitem quendam, & ſenis manibus inſtructum hominem: tuque hæc primùm nullo negocio admiſeris, & prius credideris, quàm exploraveris an id fieri poſſit: pari ratione reliqua etiam inferet, eum ſcilicet ſex etiam oculos, & ſex aures habuiſſe, treſque ſimul voces emiſiſſe, triplicique ore comediſſe, & digitos triginta, non ut noſtrum unuſquiſque in ambabus manibus decem habuiſſe, & ſi bellandum eſſet, tres manus ſingulas, peltam, parmam Perſicam, aut clypeum tenuiſſe: tres verò, hanc quidem ſecurim incuſſiſſe, illam verò haſtam vibraſſe, aliam autem gladio uſam fuiſſe. Ecquis ipſi hæc dicenti non crederet? Nam cum initio conveniunt, quod protinus erat conſiderandum, an admittendum, & concedendum eſſet ita ſe habere. Sed ſi ſemel illa conceſſeris, influunt reliqua, nec ſiſtentur unquam. Nec jam facile eſt fidem illis denegare, ſiquidem conſentanea ſunt & ſimi-
a conceſſo principio. Quæ vobis etiam accidunt. Tantus enim ſt veſter amor & alacritas, ut non ſcrutati quomodo ſe haeant, quæ vobis in aditu offeruntur, progrediamini rerum con-

κολουθίας ἑλκόμενοι. οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτ' ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν. οἷον. εἴ τις λέγοι τὰ δὶς πέντε, ἑπτὰ εἶναι. καὶ σὺ πιστεύσειας αὐτῷ, μὴ ἀριθμήσας ἐπὶ σαυτοῦ. ἐπάξει δηλαδὴ, ὅτι καὶ τετράκις πέντε. τεσσαρεσκαίδεκα πάντως ἐστί. καὶ μέχρις ἂν ὅτε ἐθελήσῃ, οἷα καὶ ἡ θαυμαστὴ γεωμετρία ποιεῖ. κἀκείνη γὰρ τοὺς ἐν ἀρχῇ, ἀλλόκοτά τινα αἰτήματα αἰτήσασα, καὶ συγχωρηθῆναι αὐτῇ ἀξιώσασα, οὐδὲ συστῆναι δυνάμενα, σημεῖά τινα ἀμερῆ, καὶ γραμμὰς ἀπλατεῖς, καὶ τὰ τοιαῦτα, ἐπὶ σαθροῖς τοῖς θεμελίοις τούτοις οἰκοδομεῖ τὰ τοιαῦτα, καὶ ἀξιοῖ εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψευδοῦς τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη. κατὰ ταυτὰ τοίνυν καὶ ὑμεῖς δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, πιστεύετε τοῖς ἑξῆς. καὶ γνώρισμα τῆς ἀληθείας αὐτῶν τὴν ἀκολουθίαν ἡγεῖσθε εἶναι, ψευδῆ οὖσαν. εἶτα οἱ μὲν ὑμῶν, ἐναποθνήσκουσι ταῖς ἐλπίσι, πρὶν ἰδεῖν τἀληθὲς, καὶ καταγνῶναι τῶν ἐξαπατησάντων ἐκείνων. οἱ δὲ, κἂν αἴσθωνται ἐξηπατημένοι, ὀψέποτε γέροντες ἤδη γενόμενοι, ὀκνοῦσιν ἀναστρέφειν, αἰδούμενοι εἰ δεήσει τηλικούτους αὐτοὺς ὄντας ἐξομολογήσασθαι, ὅτι πράγματα παίδων ἔχοντες, οὐ συνίεσαν. ὥστε ἐμμένουσι τοῖς αὐτοῖς, ὑπ' αἰσχύνης, καὶ ἐπαινοῦσι τὰ παρόντα. καὶ ὁπόσους ἂν δύνωνται, προτρέπουσιν ἐπὶ τὰ αὐτὰ, ὡς ἂν μὴ μόνοι ἐξηπατημένοι ὦσιν, ἀλλ' ἔχωσι παραμυθίαν τὸ καὶ πολλοὺς καὶ ἄλλους τὰ ὅμοια παθεῖν αὐτοῖς. καὶ γὰρ αὖ κἀκεῖνο ὁρῶσιν, ὅτι ἢν τἀληθὲς εἴπωσιν, οὐκ ἔτι σεμνοὶ, ὥσπερ νῦν καὶ ὑπὲρ τοὺς πολλοὺς δόξουσιν, οὐδὲ τιμήσονται ὁμοίως. οὐκ ἂν οὖν

ſequentia pertracti: nec in mentem veniat, an falſum etiam ſit quod priori eſt conſentaneum. Veluti, ſiquis dicat, bis quinque ſeptem eſſe, & credas ipſi, non facta apud te ſupputatione: inferet etiam quater quinque quatuordecim omnino eſſe: quod quidem faciet quouſque libuerit: qualia etiam admirabilis geometria facit. Illa enim iis qui artem exordiuntur, abſurda quædam poſtulata proponens, eaque ſibi concedi volens, quanquam conſiſtere nequeunt, individua puncta, latitudinem non habentes lineas, & id genus alia putridis ſuper fundamentis ædificat, cumque à falſo principio exordiatur, vera tamen ad faciendam demonſtrationem vult dicere. Haud ſecus etiam vos datis uniuſcujuſque ſectæ principiis, iis quæ inde ſequuntur fidem habetis, & eorum conſequentiam, etſi falſam, veritatis indicium eſſe exiſtimatis. Tum pars veſtrum conceptis ſpebus immoriuntur, antequam veritatem viderint, & impoſtores illos cognoverint: pars verò quanvis ſe deceptos ſentiant tandem ad ſenium jam provecti regredi metuunt, cùm pudeat ipſos id ætatis confiteri, ſe puerilibus negociis occupari, non intellexiſſe. Proinde in iiſdem ſtudiis præ pudore perſeverant, & præſentem conditionem laudant: & quoſcunque poſſunt ad eadem hortantur, ne ſoli ſint decepti, ſed hoc ſolatii habeant: quòd multi etiam alii communibus ſecum malis conflictantur. Etenim id vident, fore ut ſi verum faterentur, non amplius ut nunc, & ſupra plebem venerandi viderentur, & ſimili honore afficerentur. Quare non ultro fa-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…όντες εἴποιεν εἰδότες ἀφ' οἵων …πεσόντες, ὅμοιοι τοῖς ἄλλοις δόξου- … ὀλίγοις δ' ἂν πάνυ ἐντύχοις, … ἀνδρείας τολμῶσι λέγειν, ὅτι …πάτην), καὶ τοὺς ἄλλους ἀποτρέ- …ν, τῶν ὁμοίων πειρωμένους. εἰ …οῦν τινι τοιούτῳ ἐντύχοις, φιλα- …θη τε κάλει τὸν τοιοῦτον, καὶ χρη- …, καὶ δίκαιον. καὶ εἰ βούλει, φι- …σοφον. οὐ γὰρ ἂν φθονήσαιμι τού- … μόνῳ τοῦ ὀνόματος. οἱ δ' ἄλ- …, ἢ οὐδὲν ἀληθὲς ἴσασιν οἰόμενοι …έναι, [1] ἢ ἰδόντες, ἀποκρύπτου- … ὑπὸ δειλίας, καὶ αἰσχύνης, καὶ …προτιμᾶσθαι βούλεσθαι. καίτοι πρὸς …Ἀθηνᾶς, ἅπαντα μὲν ἃ ἔφην, …ωμεν, αὐτοῦ καταβαλόντες, [2] καὶ …θη τις ἔσω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν περὶ …κλείδου ἄρχοντος πραχθέντων. …οθέμενοι δὲ ταύτην φιλοσοφίαν …ὴν εἶναι τῶν Στωϊκῶν, ἄλλην δὲ …δ' ἡντιναοῦν, ἴδωμεν εἰ ἐφικτὴ …η, καὶ δυνατή ἐστιν. ἢ μάτην …νουσιν, ὁπόσοι ἐφίενται αὐτῆς. …; μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμα- …; τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ …τὸ ἀκρότατον ἐλθόντες. μόνους γὰρ …ους πάντα συλλαβόντας ἕξειν τὰ … ὄντι ἀγαθά. τὸ μετὰ ταῦτα δὲ, …ἄμεινον εἰδείης, εἴ τινι ἐντετύ- …ηκας Στωϊκῷ τοιούτῳ, [3] καὶ …τωϊκῶν τῷ ἄκρῳ, οἵῳ μήτε λυ-

fateantur, cùm non ſint neſcii fore ut ſi his rebus excidiſſent, ſimiles aliis cenſerentur. In perpaucos autem incidas, qui præ fortitudine audeant confiteri ſibi impoſitum fuiſſe, alioſque dehortentur, qui ſimilia experiuntur. Quòd ſiquem ejuſmodi virum nanciſcaris, hunc veritatis amantem, & bonum, & juſtum, & ſi velis philoſophum appella. Huic enim ſoli appellationem illam non invidero. Cæteri verò, vel nihil veri ſciunt, ſcire putantes, vel ſi ſciant, id metus aut pudoris cauſa occultant, & quia volunt aliis honore præferri. Porrò, per Minervam, quæcunque diſputavi, miſſa faciamus hoc ipſo loco abjecta, & eorum inducatur oblivio, qualis fuit rerum ante Euclidem ducem geſtarum. Ponamus autem rectam eſſe præ omnibus hanc Stoicorum philoſophiam, & diſpiciamus numquis eam adipiſci queat, vel num fruſtra laborent quicunque ejus conſequendæ deſiderio flagrant. Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, fœlicitate potientur. Solos nimirum illos bonis ſimul omnibus haud dubiè potituros. …d enim quod dicam deinceps, meliùs ipſe noris, ſi quem nactus …ris iſtiuſmodi Stoicum & inter Stoicos ſummum, qui poſſet nec mœ-

… Ἢ ἰδόντες] Angl. εἰδότες. Bourd.

… Καὶ λήθη τις ἔσω αὐτῶν, ὥσπερ τῶν περὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος] Duo inveniun… Euclidæ inter Archontas, quorum nomina ſuperſunt. Primus anno 2 Olym…dis 88 quinto anno belli Peloponneſiaci, de quo non eſt hic ſermo. Alter …no 2 Olymp. 94, quem intelligit hoc loco Lucianus, eo enim Præturam obti…nte facta eſt amneſtia, ut narrat Xenophon lib. 2 Hellenicorum. Ideo ſæpe …d auctores hiſtoriæ & rhetoras fit mentio τῶν περὶ Εὐκλείδου, quorum non li…cat meminiſſe, nec ea exprobrare, & eo anno Athenienſium reſpublica in…iurata fuit, facta inter cives pace. *Palm.*

… Καὶ Στωϊκῶν τῷ ἄκρῳ] Melius quam in Anglic. ἐς Στωϊκὸν τὸ ἄκρον. …urd.

πείθεσθαι, μήθ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι, φθόνου δὲ κρείττονι, καὶ πλούτου καταφρονοῦντι, καὶ συνόλως εὐδαίμονι, ὁποῖον χρὴ τὸν κανόνα εἶναι, καὶ γνώμονα τοῦ κατὰ τὴν ἀρετὴν βίου. ὁ γὰρ καὶ κατὰ μικρότατον ἐνδέων, ἀτελὴς, κἂν πάντα πλείω ἔχῃ. εἰ δὲ τοῦτο οὐκ ἔχει, οὐδέπω εὐδαίμων. Ἑρμο. οὐδένα τοιοῦτον εἶδον. Λυ. εὖγε ὦ Ἑρμότιμε, ὅτι οὐ ψεύδῃ ἑκών. εἰς τί γοῦν ἀποβλέπων φιλοσοφεῖς, ὅταν ὁρᾷς μήτε τὸν διδάσκαλον τὸν σὸν, μήτε τὸν ἐκείνου, μήτε τὸν πρὸ αὐτοῦ; μηδ' ἂν εἰς δεκαγενείαν ἀναγάγῃς μηδένα αὐτῶν σοφὸν ἀκριβῶς, καὶ διὰ τοῦτο εὐδαίμονα γεγενημένον; οὐδὲ γὰρ ἂν ἐκεῖνο ὀρθῶς εἴποις, ὡς ἀπόχρη κἂν πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας. ἐπεὶ οὐδὲν ὄφελος. ὁμοίως γὰρ ἔξω τῆς ὁδοῦ ἐσμὲν, καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ, ὅ, τε παρὰ τὴν θύραν ἔξω ἑστὸς, καὶ ὁ πόρρω. διαλλάττοιεν δ' ἂν ὅτι μᾶλλον οὗτος ἀνιάσεται, ὁρῶν ἐγγύθεν οἵων ἐστέρηται. εἶτα. ἵνα πλησίον γένῃ τῆς εὐδαιμονίας, δώσω γὰρ τοῦτό σοι, τοσαῦτα πονεῖς, κατατρύχων σεαυτόν. καὶ παραδεδράμηκέ σε ὁ βίος ὁ τοσοῦτος ἐν ἀκηδίᾳ, καὶ καμάτῳ, καὶ ἀγρυπνίαις κάτω νενευκότα. καὶ εἰσαῦθις πονήσεις ὡς φὴς ἄλλα εἴκοσιν ἔτη τοὐλάχιστον, ἵν' ὀγδοηκοντούτης γενόμενος. ἢ τίς ἐγγυητής ἐστί σοι, ὅτι βιώσῃ τοσαῦτα; ὅμως ἧς ἐν τοῖς μηδέπω εὐδαιμονοῦσιν, εἰ μὴ μόνος οἴει τεύξεσθαι τούτου, καὶ αἱρήσειν διώκων. ὃ πρὸ σοῦ μάλα πολλοὶ, καὶ ἀγαθοὶ, καὶ ὠκύτεροι παραπολὺ διώκοντες, οὐ κατέλαβον. ἀλλὰ καὶ κατάλαβε εἰ δοκεῖ, καὶ ἔχε

mœrore affici, nec à voluptate pellici, nec iraſci: invidia autem validior, & divitiarum contemptor, atque in univerſum fœlix eſſet, qualem oportet eſſe regulam, & indicem vitæ quæ ſecundum virtutem vivitur. Etenim in quo vel minimum quid deſideratur, imperfectus eſt, tametſi cæteris omnibus abundet. Si tamen hoc non obtinuerit, nondum eſt fœlix. *Hermot.* Nullum talem vidi. *Lucian.* Euge Hermotime, quia non mentiris ultro. Ad quem igitur finem intentus philoſophiæ vacas, quando neque tuum præceptorem, neque illius, neque illo priorem, neque ſi ad decimam generationem aſcenderis, quenquam Stoicorum perfectè ſapientem, & propter hoc fœlicem fuiſſe vides? Neque enim illud rectè dixeris ſufficere, ſiquis fœlicitati proximus fuerit: ſiquidem inde nihil emolumenti. Nihilo ſecus enim extra viam, & ſub dio ſumus, tum qui foris ad januam ſtat, tum qui procul adhuc diſtat. Differunt autem quòd ille magis diſcrucietur, qui è propinquo videt ea quibus eſt privatus. Deinde ut proximè ad fœlicitatem accedas (illud enim tibi concedam) tot labores te ipſum abſumendo exantlas: & tibi in tædio & labore, & vigiliis deorſum procumbenti tantum ætatis præteriit. Ac denuo, ut ais, alios viginti ad minimum annos in labore exiges, ut evadas octogenarius. Ecquis ſponſor tibi te tot annos victurum fidem fecit? Nihilominus eorum eris qui nondum ſunt compotes fœlicitatis, niſi tu ſolus hoc te conſequuturum putes, & perſequendo capturum, quod ante te plerique & ſtrenui, multoque velociores perſecuti, non aſſecuti ſunt. Sed ſi videtur, aſſequere, totum aſſe-

…ον συλλαβών. τὸ μὲν δὴ πρῶτον,
…ς ὁρῶ ὅ, τί ποτ' ἂν εἴη τἀγα-
…ν, ὡς ἀντάξιον δοκεῖν τῶν πόνων τῶν
…σούτων. ἔπειτα ἐς πόσον ἔτι τὸν
…ιπὸν χρόνον ἀπολαύσεις αὐτοῦ,
…ρων ἤδη, καὶ παντὸς ἡδέος ἔξω-
…ς ὤν, καὶ τὸν ἕτερον πόδα φασὶν
… τῇ σορῷ ἔχων, εἰ μή τι ἐς ἄλ-
…ν ὦ γενναῖε βίον προγυμνάζεις
…αυτόν. ὡς ἐς ἐκεῖνον ἐλθὼν, ἄ-
…ιον διαγάγοις, εἰδὼς ὅντινα τρό-
…ον χρὴ βιοῦν. ὅμοιον, ὡς εἴ τις ἐς
…σοῦτον σκευάζοιτο, καὶ εὐτρε-
…ίζοι, ὡς δειπνήσων ἄμεινον, ἄ-
…ξις ἂν λάθῃ ὑπὸ λιμοῦ διαφθα-
…ίς. ἀλλὰ μὴν, οὐδ' ἐκεῖνό πω
…ιπὰ νενόηκας οἶμαι, ὡς ἡ μὲν ἀρε-
…, ἐν ἔργοις δήπου ἐστὶν, οἷον ἐν
… δίκαια πράττειν, καὶ σοφὰ, καὶ
…δρεῖα. ὑμεῖς δὲ, τὸ δὲ ὑμεῖς ὅταν
…πω, τοὺς ἄκρους τῶν φιλοσοφούντων
…ημὶ, ἀφέντες ταῦτα ζητεῖν, καὶ
…οιεῖν, ῥημάτια δύστηνα μελετᾶτε,
…ὶ συλλογισμοὺς, καὶ ἀπορίας, καὶ
… πλεῖστον τοῦ βίου ἐπὶ τούτοις δια-
…ίβετε. καὶ ὃς ἂν κρατῇ ἐν αὐ-
…οῖς, καλλίνικος ὑμῖν δοκεῖ. ἀφ' ὧν
…μαι καὶ τὸν διδάσκαλον τουτονὶ θαυ-
…άζετε, γέροντα ἄνδρα, ὅτι τοὺς
…ροσομιλοῦντας ἐς ἀπορίαν καθίστη-
…, καὶ οἶδεν ὡς χρὴ ἐρέσθαι, καὶ
…οφίσασθαι, καὶ πανουργῆσαι, καὶ
… [1] ἄφικτα ἐμβαλεῖν. καὶ τὸν καρ-
…ὸν ἀτεχνῶς ἀφέντες, οὗτος δὲ ἦν
…ερὶ τὰ ἔργα, περὶ τὸν φλοιὸν ἀσχο-
…εῖσθε, τὰ φύλλα καταχέοντες ἀλ-
…ήλων ἐν ταῖς ὁμιλίαις. ἢ γὰρ ἄλ-
…α ἐστὶν, ἃ πράττετε ὦ Ἑρμότιμε
…ύντες ἕωθεν ἐς ἑσπέραν; Ερμο.
…κ, ἀλλὰ ταῦτα. Λυ. ἢ οὖν οὐχὶ καὶ

aſſecutus obtine. Non video tamen primùm quanti ſit momenti illud bonum, ut ſit dignum tot laboribus præmium: deinde quandiu per reliquum vitæ tempus eo fruêris, cùm jam ſenex ſis, & ætate ad quamvis voluptatem intempeſtiva, pedemque alterum quod ajunt, in capulo habeas: niſi te ô generoſe, ad vitam aliam hac exercitatione præparas: ut quum ad eam veneris, ſuaviùs vivas, quomodo vivendum ſit edoctus. Perinde ac ſiquis ſe exercitiis præpararet ac inſtrueret ad meliùs cœnandum, donec imprudens fame necaretur. Atqui ne illud quidem, ut puto, animadvertiſti, virtutem in actione conſiſtere, velut in juſtè, ſapienter, & fortiter factis. Vos autem, (at vos quum dico, ſummos illos philoſophos intelligo) omiſſo horum quærendorum & faciendorum ſtudio, verbula miſera meditamini, & ſyllogiſmos, & dubia, maximamque vitæ partem in hiſce conteritis: in quibus qui vicerit, victor egregius vobis videtur. Quo puto nomine etiam hunc veſtrum præceptorem miramini, ſenem virum, quòd ſecum verſantes in dubia conjiciat, & calleat quo pacto interrogare, ſophiſmatis implicare, doloſè agere & in laqueos inevitabiles immittere oporteat. Ac ſic omiſſo planè fructu qui ex opere percipitur, circa corticem eſtis occupati, folia tantùm alii in alios in veſtris diſputationibus effundentes. An verò alia ſunt quæ facitis omnes Hermotime, à mane ad veſperam? *Hermot.* Minimè: ſed hæc ipſa. *Lucian.* Annon igitur rectè

1 Ἄφικτα] Angl. & Mſ. ἄφυκτα. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὀρθῶς τις φαίη, τὴν σκιὰν ὑμᾶς θηρεύειν, ἐάσαντας τὸ σῶμα, ἢ τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ, ἀμελήσαντας τοῦ ὁλκοῦ; μᾶλλον δὲ τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὥσπερ εἴ τις ἐς ὅλμον ὕδωρ ἐγχέας, ὑπέρῳ σιδηρῷ πλήττοι, πράττειν ἀναγκαῖόν τι καὶ προὔργου οἰόμενος, οὐκ εἰδὼς, ὅτι ἂν ἀποβάλῃ φασὶ τοὺς ὤμους πλήττων, ὕδωρ ὁμοίως τὸ ὕδωρ μένει. καί μοι δὸς ἐνταῦθα ἤδη ἐρέσθαι σε. εἰ ἐθέλοις ἂν ἔξω τῶν λόγων τὰ ἄλλα ἐοικέναι τῷ διδασκάλῳ, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὢν, καὶ φιλήδονος, νὴ Δί' εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. Ερμο. τίσι γε; Λυ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαί σοι ἃ πρῴην ἤκουσα, ὑπὲρ φιλοσοφίας τινὸς λέγοντος πάνυ γεγηρακότος, ᾧ πάμπολλοι τῶν νέων ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσιν; ἀπαιτῶν γὰρ παρά τινος τῶν μαθητῶν τὸν μισθὸν, ἠγανάκτει, λέγων ὑπερήμερον εἶναι, καὶ ἐκπρόθεσμον τοῦ ὀφλήματος, ὃν ἔδει πρὸ ἑκκαίδεκα ἡμερῶν ἐκτετικέναι τῇ ἕνῃ καὶ νέᾳ. οὕτω γὰρ συνθέσθαι. καὶ ἐπὶ ταῦτα ἠγανάκτει. παρεστὼς ὁ θεῖος τοῦ νεανίσκου, ἄγροικος ἄνθρωπος, καὶ ἰδιώτης ὡς πρὸς τὰ ὑμέτερα, πέπαυσο εἶπεν ὦ θαυμάσιε, τὰ μέγιστ' ἠδικῆσθαι λέγων, εἰ ῥημάτια παρὰ σοῦ πριάμενοι, μηδέπω [1] ἐκτετίκαμεν διάφορον. καίτοι ἃ μὲν ἡμῖν πέπρακας, ἔτι ἔχεις καὶ αὐτὸς, καὶ οὐδὲν ἔλαττον γέγονέ σοι τῶν μαθημάτων. τὰ δ' ἄλλα, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπιθυμῶν, συνέστησά σοι τὸν νεανίσκον, οὐδ' οὐδὲν ἀμείνων γεγένηται διὰ σέ.

rectè quis dixerit, vos relicto corpore umbram venari, vel ſerpentis exuvium neglecto tractu? vel potiùs idem agere, ac ſiquis infuſam in mortarium aquam ferreo piſtillo tunderet, ratus ſe rem neceſſariam, & conducibilem agere: cùm tamen ignoret aquam ſimiliter aquam manere, quanvis tundendo, quod ajunt, humeros decutiat. Permitte mihi ut te hic interrogem, num excepta eruditione per omnia præceptori tuo ſimilis eſſe velles, nimirum ita iracundus, ita minutus, ita rixoſus, ita voluptarius, tametſi per Iovem non multis videatur. *Herm.* Quibuſnam? *Lucian.* Vis Hermotime tibi narrem, quæ nuperrimè virum quendam ſenio confectum, quem ad ſapientiam diſcendam plurimi juvenes adeunt, de philoſophia diſſerentem audivi? Cùm enim à quodam ex diſcipulis mercedem exigeret, indignabundus dicebat eum debiti tempus præſtitutum præteriiſſe, quem oportebat ante ſedecim dies, menſis triceſimo nimirum id perſolviſſe. Sic enim inter ſe conveniſſe. ideoque indignabatur. Tum adoleſcentis avunculus qui aderat, homo ruſticus, ac præ vobis imperitus, deſine, inquit, ô admirande, dicere te maxima injuria fuiſſe affectum ſi à te verbula mercati, mercedem nondum ſolvimus. Etenim ea quæ nobis vendidiſti, etiamdum ipſe habes, neque quicquam tibi de tuis præceptis eſt imminutum. Cæterùm quod ab initio optabam, quum hunc adoleſcentem tibi commendavi, nihilo melior tua opera factus eſt. Quippe qui vicini

1 Ἐκτετίκαμεν διάφορον] Rectè ibi Interpres. Eſt enim διάφορον ex Suid. τὸ τίμιον *merces*. Cætera hujus Dialogi antea ſum interpretatus. *Bourd.*

1 Περὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὃς τοῦ μου γείτονος Ἐχεκράτους τὴν θυγατέρα συναρπάσας, παρθένον οὖσαν, διέφθειρε. καὶ ὀλίγου δίκην ἔφυγεν βιαίων, εἰ μὴ ἐγὼ ταλάντου ὠνησάμην τὸ πλημμέλημα παρὰ πένητος ἀνδρὸς τοῦ Ἐχεκράτους. τὴν μητέρα δὲ πρώην ἐρράπισεν, ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο ὑπὸ κόλπου ἐκκομίζοντος τὴν κάδην, ὡς ἔχοι συμβολὰς οἶμαι καταθεῖναι. τὰ μὲν γὰρ ἐς ὀργὴν, καὶ θυμὸν, καὶ ἀναισχυντίαν, καὶ ἐς τόλμαν, καὶ ψεῦδος, μακρῷ τινι ἄμεινον εἶχε πέρυσιν, ἢ νῦν. καίτοι ἐβουλόμην ἂν αὐτὸν ἐς ταῦτα ὠφεληθῆναι ὑπὸ σοῦ μᾶλλον, ἤπερ ἐκεῖνα εἰδέναι, ἃ καθ' ἑκάστην ἡμέραν πρὸς ἡμᾶς οὐδὲν δεομένους, ἐπὶ τὸ δεῖπνον διεξέρχεται, ὡς κροκόδειλος ἥρπασε παιδίον, καὶ ὑπέσχητο ἀποδώσειν αὐτὸ, ἂν ἀποκρίνηται ὁ πατὴρ οὐκ οἶδ' ὅ,τι. ἢ ὡς ἀναγκαῖόν ἐστιν ἡμέρας οὔσης, μὴ νύκτα εἶναι. ἐνίοτε δὲ καὶ κέρατα ἡμῖν ὁ γενναῖος ἀναφύει, οὐκ οἶδ' ὅπως περιπλέκων τὸν λόγον. ἡμεῖς δὲ, γελῶμεν ἐπὶ τούτοις. καὶ μάλιστα ὅταν ἐπιβουσάμενος τὰ ὦτα, μελετᾷ πρὸς αὐτὸν ἕξεις τινὰς, καὶ σχέσεις, καὶ καταλήψεις, καὶ φαντασίας, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ὀνόματα διεξιών. ἀκούομεν δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ὡς καὶ ὁ Θεὸς οὐκ ἐν οὐρανῷ ἐστιν, ἀλλὰ διὰ πάντων πεφοίτηκεν, οἷον, ξύλων, καὶ λίθων, καὶ ζώων, ἄχρι καὶ τῶν ἀτιμοτάτων. καὶ τῆς γε μητρὸς ἐρομένης αὐτὸν τί ταῦτα ληρεῖ, καταγελάσας αὐτῆς, ἀλλ' ἢν τὸν λῆρον τοῦτον ἔφη ἐκμάθω ἀκριβῶς, οὐδὲν κωλύσει με μόνον πλούσιον, μόνον βασιλέα εἶναι. τοὺς δὲ ἄλλους, ἀνδράποδα, καὶ καθάρματα νομίζεσθαι, ὡς πρὸς ἐμέ. τοιαῦτα τοῦ ἀνδρὸς εἰπόντος, ὁ φιλόσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβύ-

vicini mei Echecratis filiæ virgini raptæ vitium intulit: & de vi illata fuiſſet accuſatus, niſi ab Echecrate paupere talento ſcelus redemiſſem. Matri etiam ipſi nuper alapas impegit, quia ipſum in ſinu efferentem cadum deprehenderat, ut haberet, ni fallor, ſymbolas quas in convivia conferret. Etenim quantum ad iracundiam, excandeſcentiam, impudentiam, audaciam, & mendacium attinet, ſuperioribus annis longè meliùs ſeſe habebat, quàm nunc. Atqui maluiſſem ut in his corrigendis apud te profeciſſet, quam illa didiciſſet, quæ quotidie nobis, è quorum re non eſt, in cœna diſſerit: ſcilicet ut crocodilus puerum rapuit, quem ſe redditurum promiſit, ſi neſcio quid reſponderet pater: vel ut neceſſe eſt noctem non eſſe, ſi dies eſt. Nonnunquam etiam generoſus ille cornua nobis affingit, neſcio quomodo ſermonem connectens. Nos autem hæc deridemus. Maximè verò quum obturatis auribus, apud ſe meditatur habitus quoſdam, & diſpoſitiones, & comprehenſiones, & imaginationes, multaque id genus nomina commemorando. Quinetiam ipſum audimus dicentem, Deum in cœlo non eſſe, ſed omnia permeare, veluti ligna, lapides, animalia, imò etiam viliſſima. Quumque mater ipſum interrogat, cur ita nugetur, ipſam irridet: ſed ſi has nugas, inquit, diligenter didicero, nihil obſtabit quominus ſim ſolus dives, ſolus rex: alios verò mancipia, & piacula præ me putem. Cùm hæc dixiſſet vir ille, vide mi Hermotime, cujuſmodi reſponſum, quàm ſene dignum philoſophus ille red-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πικῶν. ἔφη γάρ, ἀλλ' εἴ γε μὴ ἐμοὶ ἐπλησίαζεν οὗτος, οὐκ οἴει μακρῷ χείρω ἂν αὐτὸν ἐξηργάσθαι; ἢ καὶ νὴ Δία ἴσως τῷ δημίῳ παραδεδόσθαι; ὡς νῦν γε χαλινόν τινα ἐμβέβληκεν αὐτῷ ἡ φιλοσοφία, καὶ ἡ περὶ ταύτην αἰδώς. καὶ διὰ τοῦτο, μετριώτερός ἐστιν ὑμῖν, καὶ φορητὸς ἔτι. φέρει γάρ τινα αἰσχύνην αὐτῷ, εἰ ἀνάξιος φαίνοιτο τοῦ σχήματος, καὶ τοῦ ὀνόματος. ἃ δὴ παρακολουθοῦντα, παιδαγωγεῖ αὐτόν. ὥστε δίκαιος ἂν εἴην, εἰ καὶ μὴ ὧν βελτίω ἀπέφηνα μισθὸν παρ' ὑμῶν λαβεῖν, ἀλλ' οὖν ἐκείνων γε, ἃ μὴ δέδρακεν, αἰδούμενος φιλοσοφίαν, ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε λέγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν μηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ μένοντες. ἐγὼ μὲν οὖν τὰ ἄλλα πάντα ἀποπλῆσαί μοι δοκῶ, καὶ ὅντινα ἂν ἐθέλῃς τῶν εἰδότων τὰ ἡμέτερα, ἧκέ μοι ἐς αὔριον παραλαβών, ὄψει τε ὅπως ἐρωτᾷ, καὶ πῶς ἀποκρίνεται, καὶ ὅσα μεμάθηκε, καὶ ὅσα ἤδη ἀνέγνωκε βιβλία, περὶ ἀξιωμάτων, περὶ συλλογισμῶν, περὶ καταλήψεως, [1] περὶ καθηκόντων, καὶ ἄλλα ποικίλα. εἰ δὲ ἢ τὴν μητέρα ἔτυπτεν, ἢ παρθένους συνήρπαζε, τί ταῦτα πρὸς ἐμέ; οὐ γὰρ παιδαγωγόν με ἐπεστήσατε αὐτῷ. τοιαῦτα γέρων ἄνθρωπος ὑπὲρ φιλοσοφίας ἔλεγε. σὺ δὲ καὶ αὐτὸς ἂν φαίης ὦ Ἑρμότιμε, ἱκανὸν εἶναι ὡς διὰ τοῦτο φιλοσοφοῖμεν,

diderit. At niſi, inquit, is ſe a dixiſſet mihi, Nonne multò atr ciora commiſſurum fuiſſe putas aut fortè per Iovem carnifici tr dendum? At nunc frænum ſa tem injecit ipſi philoſophia, præter hanc verecundia. Propt rea vobis eſt modeſtior, atqu etiam tolerabilis. Hoc enim il pudorem incutit, ſi indignus ap pareat habitu, & nomine, qu comitantia ipſum moderantu Itaque juſtus fuero, ſi merceden à vobis accepero, non quòd me liorem reddiderim, ſed pro i ſaltem quæ non admiſit reveritu philoſophiam. Siquidem etian nutrices talia de pueris dicunt nimirum præceptoris ædes illi adeundas eſſe. Etenim quanvi boni aliquid nondum poſſint di ſcere, ſaltem nihil mali commit tent dum ibi manebunt. Cæte rùm omnes officii mei partes im pleſſe mihi videor. Aſſume au tem quemcunque volueris qu doctrinæ noſtræ ſit gnarus, & cra veni: videbis ut interrogat, & ut reſpondet, & quæ didicit, & quos libros jam legit, de axioma- tibus, de ſyllogiſmis, de com- prehenſione, de officiis: aliaque diverſa. Quòd ſi vel matrem percuſſit, vel rapuit virgines, quid hæc ad me attinent? non e- nim me pædagogum ipſi præfe- ciſtis. Hæc ille ſenex de philo- ſophia diſſerebat. Tu-ne etiam diceres Hermotime, ſatis eſſè, ſi ob id philoſopharemur, ut ni- hil

1 Περὶ καθηκόντων] Περὶ καθήκοντος, ſingulari numero, libros inſcripſere Zeno, Cleanthes, Chryſippus, Panætius. Officia, numero multitudinis maluit Cicero. *Quod de inſcriptione generis, non dubito quin καθῆκον* officium *ſit: niſi quid tu aliud. Sed inſcriptio plenior* de Officiis, inquit ille lib. 13. epiſt. ad Atticum, epiſt. 2. τὰ καθήκοντα quoque legere eſt apud Suidam in καθήκοντα, & apud Laërtium in Zenone Cittico. *Menagius.*

ὡς μηδὲν τῶν φαυλοτέρων πράττοιμεν; ἢ ἐπ' ἄλλαις ἐλπίσιν ἐξ ἀρχῆς φιλοσοφεῖν ἠξιοῦμεν. οὐχ ὡς τῶν ἰδιωτῶν κοσμιώτεροι εἴημεν προϊόντες. τί οὖν οὐκ ἀποκρίνῃ καὶ τοῦτο; Ερμο. τί δὲ ἄλλο, ἢ ὅτι καὶ δακρῦσαι ὀλίγου δέω; ἐς τοσοῦτό μου καθίκετο ὁ λόγος ἀληθὴς ὤν, καὶ ὀδύρομαι ὅσον ἄθλιος χρόνον ἀνάλωκα, καὶ προσέτι μισθοὺς οὐκ ὀλίγους τελῶν ἀντὶ τῶν πόνων. νυνὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων, ὁρῶ οἷα μέν ἐστιν ὧν ἤρων, ὁπόσα δὲ πέπονθα διὰ ταῦτα. Λυ. καὶ τί δεῖ δακρύων ὦ χρηστέ; τὸ γὰρ τοῦ μύθου ἐκεῖνο πάνυ συνετὸν οἶμαι, ὃν Αἴσωπος διηγεῖτο. ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα. σφαλέντα δὲ, ἄχθεσθαι, καὶ ἀνιᾶσθαι, ἄχρι δὴ τὴν κερδὼ παραστᾶσαν εἰπεῖν αὐτῷ, τί ὦ γενναῖε ἀνιᾷ τῶν παρελθόντων ἕνεκα; δέον τὰ ἐντεῦθεν ἀρξάμενον ἀριθμεῖν, ἀμελήσαντα ἐκείνων. καὶ σὺ τοίνυν ἐπείπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ἐς τὸ λοιπὸν ἂν ἄμεινον ποιήσαις βίον τε κοινὸν ἅπασι βιοῦν ἀξιῶν, καὶ συμπολιτεύσῃ τοῖς πολλοῖς, οὐδὲν ἀλλόκοτον, καὶ τετυφωμένον ἐλπίζων. καὶ οὐκ αἰσχύνῃ, ἤνπερ σὺ φρονεῖς, εἰ γέρων ἄνθρωπος μεταθήσῃ, καὶ μεταχωρήσεις πρὸς τὸ βέλτιον; ταῦτα πάντα ὦ φιλότης, ὁπόσα εἶπον, μή με νομίσῃς κατὰ τῆς Στοᾶς παρεσκευασμένον, ἢ ἔχθραν τινὰ ἐξαίρετον πρὸς Στωϊκοὺς ἐπανῃρημένον εἰρηκέναι, ἀλλὰ κοινὸς ἐπὶ πάντας ὁ λόγος. τὰ γὰρ αὐτὰ, πρὸς σὲ εἶπον ἂν, εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. νῦν δὲ ἐπεὶ τὰ Στωϊκῶν προετίμησας, πρὸς τὴν

hil eorum quæ pejora ſunt committeremus? Annon ab initio alia ſpe inducti vacare philoſophiæ volebamus? Nonne ut omnia perluſtrando rudi vulgo moderatiores eſſemus? Quid igitur nonne hoc reſponderes? *Hermot.* Quid aliud, quàm quod propemodum lachrymor, uſque adeò me commovit vera tua oratio. Et quod impendi tempus lugeo, & quos feci ſumptus, mercedes non exiguas pro laboribus pendendo. Nunc enim tanquam ex ebrietate ad me rediens, video cujuſmodi illa ſint quæ amabam, & quantas ærumnas pro illis exhauſerim. *Lucian.* Sed quid ô bone lachrymis eſt opus? Nam id prudentius eſſe puto, quod Æſopus in fabulis commemorat: ubi dicit, quendam in littore maris conſediſſe ut numeraret undas, & doluiſſe ac graviter tuliſſe quòd erraret, donec adveniens vulpes dixit ipſi: Cur ô generoſe propter præteritas undas cruciaris? Oportet ut omiſſis illis hinc numerare incipias. Et tu quandoquidem ita tibi videtur, in poſterum meliùs feceris, ſi communem omnibus vitam vivere decreveris, & cum vulgo verſeris, nihil abſurdi aut faſtuoſi ſperans. Nec te pudeat, ſiquidem ſapis, quod ſenex conſilium mutaris, & ad meliora tranſeas. Hæc omnia quæ dixi, ne putes amice me adverſus Stoicos inſtructum, quaſi mihi cum illis eſſent ſuſceptæ peculiares inimicitiæ, dixiſſe. Sed eſt communis in omnes hæc oratio. Eadem enim in te dixiſſem, ſi vel Platonis, vel Ariſtotelis ſectatorem te præbuiſſes, cæteris indicta cauſa damnatis. Nunc verò ſiquidem diſciplinam Stoicam prætuliſti,

Στωϊκῶν ἀποτετάσθαι ὁ λόγος ἔδοξεν, οὐδὲν ἐξαίρετον πρὸς αὐτὴν ἔχων. Ἑρμο. Εὖ λέγεις. ἄπειμι γοῦν ἐπ' αὐτὸ τοῦτο, ὡς μεταβαλοίμην καὶ αὐτὸ δὴ τὸ σχῆμα. ὄψει γοῦν οὐκ εἰς μακρὰν οὔτε πώγωνα ὥσπερ νῦν λάσιον, καὶ βαθὺν, οὔτε δίαιταν κεκολασμένην, ἀλλ' ἄνετα πάντα, καὶ ἐλεύθερα. τάχα δὲ καὶ πορφυρίδα μεταμφιάσομαι, ὡς εἰδεῖεν ἅπαντες, ὅτι μηκέτι μοι τῶν λήρων ἐκείνων μέτεστιν. ὡς εἴθε γε καὶ ἐξεμέσαι δυνατὸν ἦν ἅπαντα ἐκεῖνα, ὁπόσα ἤκουσα παρ' αὐτῶν. καὶ εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὤκνησα [1] καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν, ἢ ὁ Χρύσιππος, ὅπως μηδὲν ἔτι ἐννοήσαιμι ὧν φασι. σοὶ δ' οὖν οὐ μικρὰν χάριν οἶδα ὦ Λυκῖνε, ὅτι με παραφερόμενον ὑπὸ θολεροῦ τινος χειμάρρου, καὶ τραχέος, ἐπιδιδόντα ἐμαυτὸν, καὶ κατὰ ῥοῦν συῤῥέοντα τῷ ὕδατι, ἀνέσπασας, ἐπιστὰς τὸ τῶν Τραγῳδῶν τοῦτο, Θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανείς. δοκῶ δέ μοι οὐκ ἀλόγως ἂν καὶ ξυρήσασθαι τὴν κεφαλὴν, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ναυαγίων ἀποσωθέντες ἐλεύθεροι, ἅτε καὶ σωτήρια τήμερον ἄξων, τοσαύτην ἀχλὺν ἀποσεισάμενος τῶν ὀμμάτων. φιλοσόφῳ δὲ ἐς τὸ λοιπὸν, κἂν ἄκων ποτὲ ἐν ὁδῷ βαδίζων ἐντύχω, οὕτως ἐκτραπήσομαι, καὶ περιστήσομαι, ὥσπερ τοὺς λυττῶντας τῶν κυνῶν.

in Stoicos invehi viſa eſt oratio, quanquam nihil in ipſos habet peculiare. *Hermot.* Rectè dicis. Iam itaque abeo ut habitum etiam ipſum mutem. Videbis igitur propediem, neque barbam ut nunc hirſutam & profundam, neque victus rationem temperatam, ſed remiſſa & libera omnia. Mox purpuram induam, ut norint omnes, non ampliùs eſſe rem mihi cum nugis illis. Atque utinam ea omnia evomere poſſem quæ ex ipſis audivi. Ac probè ſcias, neque me pigeret helleborum bibere propter hoc ipſum, alio fine quàm Chryſippus, ne quid eorum quæ dicunt, mihi veniret in mentem. Quare magnam habeo tibi gratiam Luciane, quòd me à turbido aſperoque torrente jactatum, meopte motu traditum, & ſecundo flumine cum aqua fluentem retraxiſti, mihi juxta Tragœdorum illud ſuperveniens, Deus ex improviſo oſtenſus. Videor autem mihi non abſurdè facturus ſi caput abraſero, ut qui è naufragio incolumes evaſerunt, veluti feſtivitatem meæ ſalutis hodie celebraturus, excuſſa ex oculis meis tanta caligine. Porrò in poſterum quemcunque philoſophum, etſi invitus inter eundum nanciſcar, non ſecus ac rabioſos canes averſabor, & devitabo.

1 Καὶ ἐλλέβορον πιεῖν διὰ τοῦτο ἐς τὸ ἔμπαλιν ἢ ὁ Χρύσιππος] Alii multi boniqüe hoc de Carneade. Ediſſertavi hoc ἀμφίλογον ad A. Perſii Sat. v. *Marc.* Ipſe Lucianus infrà, veræ Hiſtoriæ libro 2. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, &c. Diximus pluribus ad Laërtium. *Menagius.*

HE-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΗΡΟΔΟΤΟΣ, Η ΑΕΤΙΩΝ.

HERODOTVS, VEL AETIO.

ARGVMENTVM.

Oſtendit hac præfatione Lucianus, ſe exemplo Herodoti, & poſt hunc Aëtionis pictoris adductum, ut in conventu totius Macedoniæ, exhibere ſe, ac ſpecimen aliquod ſui præbere voluerit. Eſſe enim compendioſiorem hanc viam ad laudem & gloriam comparandam, quàm ſingulas civitates circumeundo, magno negocio, multoque tandem tempore inclareſcere. Exordium à voto incipit, poſt narratione utriuſque & Herodoti, & Aëtionis exemplum exponit, quæ quia majorem ſcripti hujus partem abſolvit, utriuſque nominis titulum quoque dedit. Hinc Adaptatio ſequitur, qua ſuum inſtitutum cum ſuperioribus exemplis comparat, amplificata per collationem, præſenti conventu cum Olympico, à loci & hominum qualitate. Poſtremò petit, ut illorum exemplo, ſe quoque pro aliquo mediocri Oratore habeant, non cum optimis ac vetuſtiſſimis illis, ſed cum præſentibus conferendo.

ΑΕΤΙΩΝ.

Ἡροδότου εἴθε μὲν καὶ τἆλλα μιμήσασθαι δυνατὸν ἦν. οὐ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ, μεῖζον γὰρ εὐχῆς τοῦτό γε, ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων, οἷον, ἢ κάλλος τῶν λόγων, ἢ ἁρμονίαν αὐτῶν ἢ τὸ οἰκεῖον τῇ Ἰωνίᾳ, καὶ προσφυὲς, ἢ τῆς γνώμης τὸ περιττὸν, ἢ ὅσα μυρία καλὰ ἐκεῖνος ἅμα συλλαβὼν ἔχει, πέρα τῆς εἰς μίμησιν ἐλπίδος. ἃ δὲ ἐποίησεν ἐπὶ τοῖς συγγράμμασι, καὶ ὡς πολλαχῶς τοῖς Ἕλλησιν ἐν βραχεῖ κατέστη, ἐγὼ καὶ σὺ, καὶ ἄλλος ἂν μιμησαίμεθα. [2] πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Κα-

AETIO.

Utinam verò & alias Herodoti virtutes imitari poſſem, non dico omnes quibus fuit præditus: major enim voto res hæc foret: verùm ex omnibus unam, videlicet aut orationum elegantiam, aut earundem compoſitionem, aut propriam & naturalem Ionicæ linguæ dictionem, aut ſententiarum præſtantiam, aut quæcunque cum infinita, tum pulchra confertim habet, imitationis ſpem excedentia. Verùm quæ pro libris à ſe conſcriptis fecit, utque multifariam Græcis brevi innotuit, ego & tu, & quivis alius facilè imitaremur. Nam domo ex Ca-

ria

1 Eſt λαλιὰ ſive προσλαλιὰ, cujuſmodi etiam ſuprà Inſomnium, & infrà περὶ τοῦ οἴκου. Et ἱππίας ἢ βαλανεῖον. Et περὶ τῶν διψάδων. Marc.

2 Πλεύσας γὰρ οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Cum Plinio non concordat Lucianus,

nec

ρίας εὐθὺ τῆς Ἑλλάδος, ἐσκοπεῖτο πρὸς ἑαυτὸν, ὅπως ἂν τάχιστα, καὶ ἀπραγμονέστατα ἐπίσημος, καὶ περιβόητος γένοιτο, καὶ αὐτὸς, καὶ τὰ συγγραμμάτια. τὸ μὲν οὖν περινοστοῦντα, νῦν μὲν Ἀθηναίοις, νῦν δὲ Κορινθίοις ἀναγιγνώσκειν, ἢ Ἀργείοις, ἢ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ μέρει, ἐργῶδες, καὶ μακρὸν ἡγεῖτο εἶναι, καὶ τριβὴν οὐ μικρὰν ἐν τῷ τοιούτῳ ἔσεσθαι. οὔκουν ἠξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ᾽ ὀλίγον ἀγείρων, καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, ἐπεβούλευε δὲ εἰ δυνατὸν εἴη, ἀθρόους που λαβεῖν τοὺς Ἕλληνας ἅπαντας. ἐνίσταται οὖν Ὀλύμπια τὰ μεγάλα. καὶ ὁ Ἡρόδοτος, τοῦτ᾽ ἐκεῖνο ἥκειν οἱ νομίσας τὸν καιρὸν, οὗ μάλιστα ἐγλίχετο, πληθούσης τηρήσας τὴν πανήγυριν, ἁπανταχόθεν ἤδη τῶν ἀρίστων συνειλεγμένων, παρελθὼν ἐς τὸν ὀπισθόδομον, οὐ θεατὴν, ἀλλ᾽ ἀγωνιστὴν Ὀλυμπίων παρεῖχεν ἑαυτὸν, ᾄδων τὰς

ria rectà in Græciam navi profe-ctus, apud ſe diſpiciebat quo pacto quàm celerrimè, minimoque negocio inclareſceret, & celebraretur ipſe, ipſiuſque ſcripta. Sed enim terras obeundo, nunc Athenienſibus, nunc Corinthiis ea legere, vel Argivis, vel Lacedæmoniis viciſſim, operoſum, & longum eſſe ducebat: & moram in hoc fore non exiguam proſpiciebat. Quare ſtatuebat negocium contrahere, non ita particulatim ac paulatim notitiam congregando, & colligendo. Ideoque diligenter obſervabat, an Græcos unà congregatos alicubi omnes deprehendere poſſet. Itaque cum Olympia magna celebrarentur, Herodotus, illam ejus quod expetebat obtinendi occaſionem, obveniſſe ſibi ratus, obſervata celebritatis frequentia, cùm jam undiquaque optimates conveniſſent, in ædis ſacrarium ingreſſus eſt ubi non ſpectatorem, ſed certatorem Olympiorum ipſe ſe exhibebat, hiſtorias à ſe conſcriptas ca-

nec Suidas cum Luciano. Nam Plinius lib. 12. cap. 4. de ebore hæc ait: *tanta erat eboris auctoritas urbis noſtræ CCCX anno; Tunc enim auctor ille* (Herodotus) *hiſtoriam eam condidit in Thuriis in Italia.* Non igitur è Caria ſolvens adiit Græcos & conventum Olympiacum, ut hiſtoriam ſuam in ea celebritate recitaret (ut hoc loco ſcribit Lucianus) ſi eam tum demum ſcripſit, cum patria relicta factus eſt Thurius civis. At Suidas cum Plinio & Luciano pugnat. Sic enim ſcribit in voce Ἡρόδοτος· μετέστη δὲ ἐν Σάμῳ διὰ Λύγδαμιν τὸν ἀπὸ Ἀρτεμισίας τρίτον τύραννον Ἁλικαρνασοῦ. ἐν οὖν τῇ Σάμῳ καὶ τὴν Ἰάδα ἠσκήθη διάλεκτον καὶ ἔγραψεν ἱστορίαν ἐν βιβλίοις θ᾽, id eſt, *ſeceſſit vero Samum propter Lygdamin tertium ab Artemiſia tyrannum Halicarnaſſi factum. Sami igitur & dialectum Ionicam exercuit, & hiſtoriam ſcripſit in libris novem.* Quis eam litem dirimet? Plinius antiquior, Lucianus omnis Græcanicæ antiquitatis, ſi quis alius, callens. Suidas ſua omnia ex antiquis auctoribus, qui ſuo tempore extabant, habet. Conjecturæ etiam utrinque militant. Ex laudibus, quibus abunde perfundit Artemiſiam, videtur ea ſcripſiſſe, dum ſub tyrannide Lygdamidis ejus fœminæ nepotis vivebat. At contra dialectus Ionica, qua exacte utitur, ſuadet eum non amplius Halicarnaſſum habitaſſe, quando hiſtoriam ſcripſit: nam Dorica dialectus ibi erat in uſu. Itaque quando ἀπορία me torquet, (ut verbis Ciceronis utar) nullo præjudicio te onerabo lector, & integrum hoc σκέμμα tibi relinquam examinandum. *Palm.*

1 Ὀλυμ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἱστορίας, καὶ κηλῶν τοὺς παρόντας, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ, ἐννέα καὶ αὐτὰς οὔσας. ἤδη οὖν ἅπαντες αὐτὸν ἤδεσαν πολὺ μᾶλλον, ἢ τοὺς [1] Ὀλυμπιονίκας αὐτούς. καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἀνήκοος ἦν τοῦ Ἡροδότου ὀνόματος, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἀκούσαντες ἐν Ὀλυμπίᾳ, οἱ δὲ, ἐκ τῶν τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι. καὶ εἴ που γε φανείη μόνον, ἐδείκνυτο ἂν τῷ δακτύλῳ. οὗτος ἐκεῖνος Ἡρόδοτός ἐστιν, ὁ τὰς μάχας Περσικὰς Ἰαστὶ συγγεγραφώς. ὁ τὰς νίκας ἡμῶν ὑμνήσας. τοιαῦτ᾽ ἐκεῖνος ἀπέλαυσε τῶν ἱστοριῶν, ἐν μιᾷ συνόδῳ πάνδημόν τινα κοινὴν ψῆφον τῆς Ἑλλάδος λαβὼν, καὶ ἀνακηρυχθεὶς οὐχ ὑφ᾽ ἑνὸς μὰ Δία κήρυκος, ἀλλ᾽ ἐν ἁπάσῃ πόλει, ὅθεν ἕκαστος ἦν τῶν πανηγυριστῶν. ὅπερ ὕστερον καταννοήσαντες, ἐπίτομόν τινα ταύτην ὁδὸν ἐς γνῶσιν, Ἱππίας τε ὁ ἐπιχώριος αὐτῶν σοφιστὴς, καὶ Πρόδικος ὁ Κεῖος, καὶ Ἀναξιμένης ὁ Χῖος, καὶ Πῶλος ὁ Ἀκραγαντῖνος, καὶ ἄλλοι συχνοὶ, λόγους ἔλεγον ἀεὶ καὶ αὐτοὶ πρὸς τὴν πανήγυριν, ἀφ᾽ ὧν γνώριμοι ἐν βραχεῖ ἐγίγνοντο. καὶ τί σοι τοὺς παλαιοὺς ἐκείνους λέγω σοφιστὰς, καὶ συγγραφέας, καὶ λογογράφους, ὅπου καὶ τὰ τελευταῖα ταῦτα, καὶ Ἀετίωνά φασι τὸν ζωγράφον, συγγράψαντα τὸν Ῥωξάνης, καὶ Ἀλεξάνδρου γάμον, εἰς Ὀλυμπίαν καὶ αὐτὸν ἀγαγόντα, τὴν εἰκόνα ἐπιδείξασθαι, ὥστε Προξενίδαν ἑλλανοδίκην τότε ὄντα, ἡσθέντα τῇ τέχνῃ

canendo, & præſentes demulcendo, ita ut libros ejus novem Muſarum nominibus nuncuparint. Proinde jam erat illis multò notior, quàm Olympiorum victores. Nec quiſquam erat cui nomen Herodoti eſſet inauditum: cùm alii in Olympia audiviſſent, alii ex iis qui ex celebritate venerant, accepiſſent. Ac ſic ubi tantùm appareret, digito monſtrabatur: hic ille eſt Herodotus, qui Perſicas pugnas Ionicè conſcripſit, qui victorias noſtras celebravit. Hoc ille commodi ex ſuis hiſtoriis reportavit, quòd in uno conventu ab omni populo commune ſuffragium accepit, nec ab uno præcone per Iovem, ſed in omni urbe, unde panegyriſtarum quiſque erat promulgatus. Quod poſtea cùm animadvertiſſent, hanc eſſe viam compendioſam ad cognitionem parandam. Hippias illius gentis ſophiſta, & Prodicus Ceus, & Anaximenes Chius, & Polus Agrigentinus, aliique complures, orationes habebant ſemper ad publicum totius Græciæ conventum, unde brevi innoteſcebant. Ecquid tibi priſcos illos ſophiſtas, hiſtoricos & oratores recenſeo, quandoquidem poſtremo hoc tempore dicunt pictorem Aëtionem Roxanes & Alexandri depictas nuptias in Olympiam tuliſſe, ac imaginem ſpectandam oſtentaſſe, adeò ut Proxenides, quem tunc certaminum judicem Græci conſtituerant, artis præſtan-

1 Ὀλυμπιονίκας] Caſaub. ad Theocr. Scal. ad Catull. ex Suid. innominato. de Hippia, ipſe poſtea. Cic. Apul. de Prodico, Xenophon, & nos ad ſomnium Luciani, de Anaximene & Polo. idem in Piſcatoris dial. Ariſtot. Diog. Laërt. de Ætione, Theocrit. Epithap. Æſcul. de nuptiis Alexandri & Roxanes, Arria. Curt. *Bourd.*

1 Τὰς

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γαμβρὸν ποιήσασθαι τὸν Ἀετίωνα. καὶ τί τὸ θαῦμα ἐνῆν τῇ γραφῇ αὐτοῦ ἤρετό τις, ὡς τὸν Ἑλλανοδίκην δι' αὐτὸ, οὐκ ἐπιχωρίῳ τῷ Ἀετίωνι συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον. ἔστιν ἡ εἰκὼν ἐν Ἰταλίᾳ. κἀγὼ εἶδον, ὥστε καὶ σοὶ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. θάλαμός ἐστι περικαλλὴς, καὶ κλίνη νυμφική. καὶ ἡ Ῥωξάνη κάθηται, πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου ἐς γῆν ὁρῶσα, αἰδουμένη ἑστῶτα τὸν Ἀλέξανδρον. ἔρωτες δέ τινες μειδιῶντες, ὁ μὲν κατόπιν ἐφεστὼς, ἀπάγει [1] τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν, καὶ δείκνυσι τῷ νυμφίῳ τὴν Ῥωξάνην. ὁ δέ τις, μάλα δουλικῶς ἀφαιρεῖ τὸ σανδάλιον ἐκ τοῦ ποδὸς, ὡς κατακλίνοιτο ἤδη. ἄλλος τῆς Χλανίδος τοῦ Ἀλεξάνδρου ἐπειλημμένος ἔρως, καὶ οὗτος ἕλκει αὐτὸν πρὸς τὴν Ῥωξάνην, πάνυ βιαίως ἐπισπώμενος. ὁ βασιλεὺς δὲ, αὐτὸς μὲν, στέφανόν τινα ὀρέγει τῇ παιδί. πάροχος δὲ, καὶ νυμφαγωγὸς, Ἡφαιστίων συμπαρέστη, δᾷδα καιομένην ἔχων, μειρακίῳ πάνυ ὡραίῳ ἐπερειδόμενος, Ὑμέναιος οἶμαι ἐστιν. οὐ γὰρ ἐπεγέγραπτο τοὔνομα. ἑτέρωθι δὲ τῆς εἰκόνος, ἄλλοι ἔρωτες παίζουσιν ἐν τοῖς ὅπλοις τοῦ Ἀλεξάνδρου, δύο μὲν τὴν λόγχην αὐτοῦ φέροντες, μιμούμενοι τοὺς ἀχθοφόρους, ὁπότε δοκὸν φέροντες, βαρύνοιντο. ἄλλοι δὲ δύο, ἕνα τινὰ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος κατακείμενον, βασιλέα δῆθεν καὶ αὐτὸν, σύρουσι, τῶν [2] ὀχάνων τῆς ἀσπίδος ἐπειλημμένοι. εἷς δὲ ἐς τὸν θώρακα ἐσελθὼν ὕπτιον κείμενον, λοχῶντι ἔοικεν, ὡς φοβήσειεν αὐτοὺς, ὁπότε

ſtantia delectatus, Aëtionem ſibi generum aſciverit? Sed quæret aliquis quid adeò miri picturæ illius ineſſet, ut Græcorum judex ideo Aëtioni peregrino filiam nuptum collacarit. Eſt imago in Italia, quam equidem vidi, adeò ut quidnam ſit illud tibi dicere poſſim. Thalamus eſt elegantiſſimus, & nuptialis lectus, ubi ſedens Roxane, & adſtantem Alexandrum reverita, quod maximè virginem decet, in terram intuetur. Cupidines quoque ridentes, quorum alter à tergo ſtans, à capite flammeum aufert, & ſponſo Roxanen commonſtrat: alter verò ſerviliter admodum ſandalia pedibus detrahit, ut jam decumbat. Alius etiam Cupido Alexandrum amiculo arreptum magna admodum vi ad Roxanem trahit. Tum rex ipſe coronam puellæ porrigit. Sponſæ verò aſſeſſor, & dux Hephæſtion aſtat, facem ardentem tenens, formoſo valdè juveni innixus: hunc Hymenæum eſſe puto: nomen enim non eſt inſcriptum. Ex altera verò tabulæ parte, alii Cupidines in armis Alexandri ludunt, quorum duo ejus haſtam ferunt, ſimiles bajulis illis, qui trabis onere gravantur. Duo verò quendam ſuper clypeo jacentem, quaſi regem ipſum, arreptis clypei anſis trahunt. Porrò unus in thoracem ſupinè jacentem ingreſſus inſidianti eſt ſimilis, ut ipſos quum trahendo ad ſe per-

1 Τῆς κεφαλῆς τὴν καλύπτραν] Dixi ad Petron. de tædis Hymenæi, notum & multa Sc. ad Catull. *Bourd.*

2 Ὀχάνων] Ὄχανον ὁ τῆς ἀσπίδος πόρπαξ. Heſych. & Interp. Ariſtoph. ad Equit. *Idem.*

περὶ αὐτὸν γελοῖον σύροντες. οὐ παιδιὰ δὲ ἄλλως ταῦτά ἐστιν, οὐδὲ περιείργασται ἐν αὐτοῖς ὁ Ἀετίων, ἀλλὰ δηλοῖ τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ τὸν ἐς τὰ πολεμικὰ ἔρωτα. καὶ ὅτι ἅμα καὶ Ῥωξάνης ἤρα, καὶ τῶν ὅπλων οὐκ ἐπελέληστο. πλὴν ἀλλ' ἥ γε εἰκὼν αὕτη, καὶ ἄλλως γαμήλιόν τι ἐπὶ τῆς ἀληθείας διεφάνη ἔχουσα, προμνηστευσαμένη τῷ Ἀετίωνι τὴν τοῦ Προξενίδου θυγατέρα. καὶ ἀπῆλθε γήμας καὶ αὐτὸς, πάρεργον τῶν Ἀλεξάνδρου γάμων, ὑπὸ νυμφαγωγῷ τῷ βασιλεῖ, μισθὸν εἰκασμένου γάμου, προσλαβὼν ἀληθῆ γάμον. Ἡρόδοτος μὲν οὖν ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνον, ἱκανὴν τὴν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο, καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν [1] δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα, ὡς ἐκεῖνος διεξῆλθεν. ἐγὼ δὲ, καὶ πρὸς Φιλίου, μή με κορυβαντιᾶν ὑπολάβητε, μὴ δὲ τάμὰ εἰκάζειν τοῖς ἐκείνου. ἵλεως ὁ ἀνήρ. ἀλλὰ τοῦτό γε ὅμοιον παθεῖν φημι αὐτῷ. ὅτε γὰρ τὸ πρῶτον ἐπεδήμησα τῇ Μακεδονίᾳ, πρὸς ἐμαυτὸν ἐσκοπούμην, ὅτι μοι χρηστέον τῷ πράγματι. καὶ ὁ μὲν ἔρως οὗτος ἦν, ἅπασι γνωσθῆναι, καὶ ὅτι πλείστοις Μακεδόνων δεῖξαι τἀμά. τὸ δ' αὐτὸν περιιόντα, τηλικαῦτα τοῦ ἔτους ξυγγίγνεσθαι πόλει ἑκάστῃ, οὐκ εὐμαρὲς ἐφαίνετο. εἰ δὲ τηρήσαιμι τήνδε ὑμῶν τὴν σύνοδον, εἶτα παρελθὼν ἐς μέσον δείξαιμι τὸν λόγον, ἐς δέον οὕτως ἀποβήσεσθαί μοι τὰ τῆς εὐχῆς. αὐτοί τε οὖν ἤδη συνεληλύθα-

perveniſſent, perterrefaciat. Neque verò hæc ſunt ludicra, neque ſupervacaneam operam in his Aëtio collocavit: ſed Alexandri ſtudium in res bellicas indicant, eumque ſimul & Roxanen amaſſe, & armorum immemorem non fuiſſe. Verumenimvero hæc imago nuptiale quiddam præ ſe ferebat, ut quæ Proxenidæ filiæ nuptias Aëtioni conciliaret, qui uxore ducta abiit, ac præter Alexandri nuptiarum propoſitum, ab auſpice rege veras nuptias, mercedem expreſſæ nuptiarum imaginis accepit. Herodotus quidem: nam ad ipſum redeo, Olympiorum celebritatem idoneam ducebat, ad fidem Græcis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem, qui, quemadmodum ille, res Græcanicas memoriæ tradidit. Sed quod ad me attinet, etiam per Iovem Philium quæſo ne inſanire me ſuſpicemini, cumque rebus illius meas compararo. Propitius ſit mihi vir ille. Verùm idem quod illi, accidiſſe mihi dico. Quum enim primùm in Macedoniam ſum profectus, apud me diſpiciebam, quid in hoc negocio mihi gerendum. Iamque omnibus innoteſcendi amore tenebar, atque etiam quàm plurimis Macedonibus mea ſcripta oſtendendi. Sed obambulando, cum quaque urbe commercium habere eo anni tempore non facile videbatur. Sed ſi obſervato hoc conventu veſtro venirem & ederem orationem, commodè ſic, quæ in votis erant, eventum ſortitura cenſebam. Vos itaque con-

1 Δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι τὰς Ἑλληνικὰς διεξιόντα] Τὰς Ἑλληνικὰς νίκας διεξιόντα. Marc.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τε, [1] ὅ τι περ ὄφελος ἐξ ἑκάστης πόλεως. αὐτὸ δὴ τὸ κεφάλαιον Μακεδόνων ἁπάντων. καὶ ὑποδέχεται πόλις ἡ ἀρίστη, οὔτι κατὰ Πίσαν μὰ Δί', οὐδὲ τὴν ἐκεῖθι στενοχωρίαν, καὶ [2] σκηνὰς, καὶ καλύβας, καὶ πνῖγος. οἵ τε αὖ πανηγυρισταὶ, οὐ συρφετώδης ὄχλος, ἀθλητῶν δὲ μᾶλλον φιλοθεάμονες, ἐν παρέργῳ οἱ πολλοὶ τὸν Ἡρόδοτον τεθειμένοι, ἀλλὰ ῥητόρων τε, καὶ συγγραφέων, καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι, ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη. μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. ἀλλ' ἢν μὲν ὑμεῖς [3] Πολυδάμαντι, ἢ Γλαύκῳ, ἢ Μίλωνι παραθεωρῆτέ με, κομιδῇ ὑμῖν δόξω θρασὺς ἄνθρωπος εἶναι. ἢν δὲ πολὺ ἐκείνων ἀπαγαγόντες τὴν μνήμην, ἐφ' αὐτοῦ μόνου ἀποδύσαντες ἴδητε, τάχ' ἂν οὐ πάνυ [4] μαστιγώσιμος ὑμῖν δόξαιμι, ὡς ἔν γε τηλικούτῳ σταδίῳ, ἱκανὸν ἔμοι γ' οὖν καὶ τοῦτο.

convenistis ex ſingulis civitatibus quique præſtantiſſimi, neque non lectiſſima omnium Macedonum ſumma. Conventum veſtrum excipit civitas optima, non ut Piſa loco anguſto, tentoriis, tuguriis, & æſtu. Præterea panegyrin agitant, non vilis plebecula, magis cupida ſpectandi athletas, vulgus Herodoti negligens: ſed rhetorum, hiſtoricorum & ſophiſtarum omnium celeberrimi: adeò ut jam parum mihi deeſſe videatur, quin mea actio perinde ut Olympiorum celebris ſit habenda. Sed ſi vos Polydamanti, vel Glauco, vel Miloni me contendatis, homo audax admodum videbor. Sin verò longè illorum remota memoria, per ſe ſolum exutum videatis, fortè nequaquam verberibus dignus cenſebor: quòd tanto in ſtadio mihi utique ſuffecerit.

1 Ὅ τι περ ὄφελος] Rectè ibi Opſop. nam ὅ τι περ ὄφελος dictum ἀντὶ οἱ μεγάλοι οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιολογώτατοι. Bourd.

2 Σκηνὰς καὶ καλύβας καὶ πνῖγος] Voces interpretatus ſum alibi: Rem tangit Suet. Iul. c. 39. *Ad quæ omnia ſpectacula tantum undique confluxit hominum, ut plerique advenæ aut inter vicos, aut inter vias tabernaculis poſitis manerent, ac ſæpe præ turba, eliſi exanimatique ſunt plurimi, & in his duo Senatores.* Idem.

3 Πολυδάμαντι] Perſ. Sat. 1. & ibi Interp. *Idem.*

4 Μαστιγώσιμος] Dixit antea & ſæpe repetit alibi. *Idem.*

ΖΕΥΞΙΣ, Η ΑΝΤΙΟΧΟΣ.

ZEVXIS VEL ANTIOCHVS.

ARGVMENTVM.

[1] *Apologia quædam, ſcriptorum Luciani, eſt, qua ille oſtendit non tantùm novitati ſeu peregrinitati ſtudere ſe, ſed & rerum, ſen-* ten-

1 Προλαλιά. Vt ſuprà. Habita verò etiam iſta in theatro. Patet fine hujuſce Laliæ. *Marc.*

1 Ἐναγ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

tentiarumque elegantiæ, deinde & aptæ compoſitionis harmoniæ. Cæterùm quòd ſola novitas illorum in admiratione ſit, fieri communi quadam hominum natura, qui ſola novitate plerumque detineantur, interim aliorum nulla habita ratione. Idem enim & Zeuxidi olim in pictura Centauri, in quam præter novitatem argumenti, multam artem impenderat, & Antiocho, in pugna contra Galatas accidiſſe, hoſtibus novitatem & inſolentiam elephantorum, non ipſius apparatum pertimeſcentibus. Tractatur autem eadem fermè ratione, qua & ſuperior oratio: niſi quòd hic ipſa cauſſa à principio ponitur, exempla autem, eaque amplificata ſequuntur. Etiam tituli eadem ratione, ut ſuprà, impoſiti ſunt.

1 Ἔναγχος ἐγὼ μὲν ὑμῖν δείξας, τὸν λόγον, ἀπῄειν οἴκαδε. προσιόντες δέ μοι τῶν ἀκηκοότων πολλοὶ κωλύει γὰρ οὐδὲν οἶμαι καὶ τὰ τοιαῦτα πρὸς φίλους ἤδη ὄντας ὑμᾶς λέγειν, προσιόντες οὖν ἐδεξιοῦντο, καὶ θαυμάζουσιν ἐῴκεσαν. ἐπιπολὺ γοῦν παραμαρτοῦντες, ἄλλος ἄλλοθεν ἐβόων, καὶ ἐπῄνουν, ἄχρι που καὶ ἐρυθριᾶν με, μὴ ἄρα πάμπολυ τῆς ἀξίας τῶν ἐπαίνων ἀπολειποίμην. τὸ δ' οὖν κεφάλαιον αὐτοῖς, τοῦτο ἦν. καὶ πάντες ἓν καὶ τὸ αὐτὸ ἐπεσημαίνοντο, τὴν γνώμην τῶν συγγραμμάτων ξένην οὖσαν, καὶ πολὺν ἐν αὐτῇ τὸν νεωτερισμόν. μᾶλλον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἄμεινον, ἅπερ ἐκεῖνοι ἀπεφθέγγοντο. ὢ τῆς καινότητος. Ἡράκλεις τῆς παραδοξολογίας. εὐμήχανος ἄνθρωπος. οὐδὲν ἄν τις εἴποι τῆς ἐπινοίας νεαρώτερον. οἱ μὲν, τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγον, ὡς ἐκεκίνηντο δηλαδὴ ὑπὸ τῆς ἀκροάσεως. ἢ τίνα γὰρ ἂν αἰτίαν εἶχον ψεύδεσθαι, καὶ κολακεύειν τὰ τοιαῦτα, ξένον ἄνθρωπον, οὐ πάνυ πολ-

Cum nuper habita apud vos oratione domum me conferrem, eorum qui me audiverant multi me convenerunt (nihil enim prohibere puto quominus etiam iſta vobis dicam, qui jam amici mei eſtis,) & tanquam mirabundi ſalutarunt. Qui dum itinere multo me deducerent, alius aliunde exclamabat & laudabat, ita ut erubeſcerem, metuens ne laudum meritis longè inferior eſſem. Fuit igitur illis hæc laudationum ſumma: & omnes unum idemque approbabant, cum inuſitatam ſcriptorum materiam, tum multum in ea novitatis ſtudium. Multò verò ſatius eſt referre eademque quæ illi pronunciarunt. O novitatem! ô admirabilem orationem! Ingenioſus homo eſt: nihil quiſquam hoc tuo artificio novius eſſe dixerit. Illi talia multa dicebant, prout oratione mea commoti fuerant. Nam quid eis cauſæ fuiſſet cur mentirentur, atque his laudibus blandirentur homini extraneo: cæterùm ipſis non mul-

1 Ἔναγχος] Huic diſſertationi (quoniam de hac locus alius dicendi) non immoror: paucæ variantes lectiones, & quæ lectorem avidum non morentur. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λῆς αὐτοῖς φροντίδος ἄξιον τἆλλα; πλὴν ἐμέ γε, εἰρήσεται γὰρ, οὐ μετρίως ἠνία ὁ ἔπαινος αὐτῶν. καὶ ἐπειδή ποτε ἀπελθόντων κατ' ἐμαυτὸν ἐγενόμην, ἐνενόουν. οὐκοῦν τοῦτο μόνον χαρίεν τοῖς ἐμοῖς ἔνεστιν, ὅτι μὴ συνήθη, μηδὲ κατὰ τὸ κοινὸν βαδίζοι τοῖς ἄλλοις, ὀνομάτων δὲ ἄρα καλῶν ἐν αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὸν ἀρχαῖον κανόνα συγκειμένων, ἢ νοῦ ὀξέος, ἢ περινοίας τινὸς, ἢ χάριτος Ἀττικῆς, ἢ ἁρμονίας, ἢ τέχνης τῆς ἐφ' ἅπασι, τούτων δὲ πόρρω ἴσως τοὐμόν. οὐ γὰρ ἂν παρέντες αὐτὰ ἐκεῖνα, ἐπήνουν μόνον τὸ καινὸν τῆς προαιρέσεως, καὶ ξενίζον. ἐγὼ δὲ ὁ μάταιος, ᾤμην ὁπότε ἀναπηδῶντες ἐπαινοῖεν, τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσάγεσθαι αὐτοὺς, ἀληθὲς γὰρ εἶναι τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν τοῖς ἀκούουσιν. οὐ μὴν τοσοῦτόν γε, οὔτε ὅλον τῇ καινότητι νέμειν ἠξίουν, ἀλλὰ τὴν μὲν, ὥσπερ ἐν προσθήκης μοίρᾳ συνεπικοσμεῖν τι, καὶ πρὸς τὸν ἔπαινον συντελεῖν καὶ αὐτήν. τὰ δὲ τῷ ὄντι ἐπαινούμενα, καὶ ὑπὸ τῶν ἀκουόντων εὐφημούμενα, ἐκεῖνα εἶναι. ὥστε οὐ μετρίως ἐπῃρόμην, καὶ ἐκινδύνευον πιστεύειν αὐτοῖς, ἕνα καὶ μόνον ἐν τοῖς Ἕλλησιν εἶναι λέγουσι. καὶ τὰ τοιαῦτα. τὸ δὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄνθρακες ἡμῶν ὁ θησαυρὸς ἦσαν. καὶ ὀλίγου δέω θαυματοποιοῦ τινος ἔπαινον ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν. ἐθέλω γοῦν ὑμῖν καὶ τὸ τοῦ γραφέως διηγήσασθαι. ὁ Ζεῦξις ἐκεῖνος, ἄριστος γραφέων γενόμενος, τὰ δημώδη, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα οὐκ ἔγραφεν, ἢ ὅσα πάνυ ὀλίγα, Ἥρωας, ἢ Θεοὺς, ἢ πολέμους, ἀεὶ δὲ καινοποιεῖν ἐπειρᾶτο. καί τι ἀλλόκοτον ἂν καὶ ξένον ἐπινοήσας, ἐπ' ἐκείνῳ

multum curando? Verumtamen me, neque enim diſſimulabo, non mediocriter laus illorum cruciabat: & hæc ſolus ab illis relictus apud me cogitabam. Ergo ſolum meis ſcriptis hoc ineſt jucundum, quòd conſuetæ compoſitionis non ſunt, neque communi cum aliis pede procedunt. Sed fortè procul à meis ſcriptis remota ſunt pulchra vocabula, ad veterem regulam compoſita, ingenii acumen & ſolertia, & gratia Attica, & ſermonis cohærentia, & ars quæ in omnibus exiſtit. Non enim omiſſis illis, ſolam inſtituti novitatem, & inſolentiam collaudaſſent. At ſtolidus ego quum ſubſilientes me laudarent, ſtatim quidem id ipſum etiam addituros putabam. Verum enim illud Homeri, Novam quamque cantilenam audientibus eſſe gratam. Nec tantum, nec totum novitati tribuendum ſentiebam, quæ eſt veluti quædam ornamenti acceſſio, & laudis complementum: illa verò eſſe quæ revera laudantur, & ab auditoribus acclamatione excipiuntur. Itaque non modicè commovebar eò penè adductus ut iis crederem, qui unum ac ſolum inter Græcos eſſe me prædicabant: aliaque id genus. Sed quod vulgo fertur, Carbones erant noſter theſaurus. Ac propemodum ut præſtigiator aliquis ab ipſis laudor. Volo itaque pictoris inſtitutum vobis explicare. Zeuxis ille omnium pictorum præſtantiſſimus, popularia illa, & communia, aut quæ perpauca ſunt, Heroas, aut Deos, aut bella non pingebat, ſed novi quippiam comminiſci ſemper conabatur, cumque inſolens & novum quid excogitaſſet,

τὴν ἀκρίβειαν τῆς τέχνης ἐπεδείκνυτο. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις τολμήμασι, καὶ θήλειαν Ἱπποκένταυρον ὁ Ζεῦξις αὐτὸς ἐποίησεν, ἀνατρέφουσάν γε προσέτι παιδίω ἱπποκενταύρω διδύμω, κομιδῆ νηπίω. τῆς εἰκόνος ταύτης ἀντίγραφός ἐστι νῦν Ἀθήνησι, πρὸς αὐτὴν ἐκείνην ἀκριβεῖ τῇ στάθμῃ μετενηνεγμένη. τὸ ἀρχέτυπον δ᾽ αὐτὸ, Σύλλας ὁ Ῥωμαίων στρατηγὸς, ἐλέγετο μετὰ τῶν ἄλλων εἰς Ἰταλίαν πεπομφέναι. εἶτα περὶ Μαλέαν οἶμαι καταδύσης τῆς ὁλκάδος, ἀπολέσθαι ἅπαντα, καὶ τὴν γραφήν. πλὴν ἀλλὰ τήν γε εἰκόνα τῆς εἰκόνος εἶδον. καὶ αὐτὸς ὑμῖν ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δείξω τῷ λόγῳ, οὐ μὰ τὸν Δία γραφικός τις ὢν, ἀλλὰ πάνυ μέμνημαι, οὐ πρὸ πολλοῦ ἰδὼν ἔν τινος τῶν γραφέων Ἀθήνησι. καὶ τὸ ὑπερθαυμάσαι τότε τὴν τέχνην, τάχ᾽ ἄν μοι καὶ νῦν πρὸς τὸ σαφέστερον δηλῶσαι συναγωνίσαιτο. ἐπὶ χλόης εὐθαλοῦς ἡ Κένταυρος αὐτὴ πεποίηται, ὅλη μὲν τῇ ἵππῳ χαμαὶ κειμένη, καὶ ἀποτέτανται εἰς τοὐπίσω οἱ πόδες. τὸ δὲ γυναικεῖον ὅσον αὐτῆς, ἠρέμα ἐπήγερται, καὶ ἐπ᾽ ἀγκῶνός ἐστιν. οἱ δὲ πόδες οἱ ἔμπροσθεν, οὐκ ἔτι. καὶ οὗτοι ἀποτάδην, οἷον ἐπὶ πλευρὰν κειμένης. ἀλλ᾽ ὁ μὲν, ὀκλάζοντι ἔοικεν, ὢν καμπύλος ὑπεσταλμένῃ τῇ ὁπλῇ· ὁ δὲ, ἔμπαλιν ἐπανίσταται, καὶ τοῦ ἐδάφους ἀντιλαμβάνεται, οἷόν εἰσιν ἵπποι, πειρώμενοι ἀναπηδᾶν. τοῖν νεογνοῖν δὲ, τὸ μὲν ἄνω, ἔχει αὐτὴ ἐν ταῖς ἀγκάλαις, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς, ἐπέχουσα τὸν γυναικεῖον μαστόν. τὸ δ᾽ ἕτερον, ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει, ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον. ἄνω δὲ τῆς εἰκόνος, οἷον ἀπό τινος σκοπῆς Ἱπποκέν-

ſet, in eo ſolertiam artis oſtendebat. Inter cætera audacia opera Zeuxis fœminam Hippocentaurum fecit, pueros hippocentauros geminos admodum parvos nutrientem. Hujus imaginis exemplum nunc eſt Athenis, ad veram imaginem accuratiſſimè expreſſum: ipſum verò archetypum Sylla Romanorum imperator, cum rebus aliis in Italiam miſiſſe ferebatur. Deinde circum Maleam ſubmerſa navi oneraria, omnia, ipſamque picturam periiſſe. At veræ imaginis imaginem vidi, quam oratione quoad fieri poterit, vobis oſtendam: non per Iovem quòd facultate graphicè exprimendi ſim præditus, ſed quia planè memini, quippe quam nuperrime in pictoris cujuſdam ædibus viderim Athenis. Ipſa verò admiratio in quam tunc ars me rapuit, fortaſſe mihi etiam nunc ad rem dilucidiùs declarandam adminiculo erit. Hæc Centaurus in virenti gramine facta eſt: eaque parte qua equam refert, humi jacet tota, pedeſque poſteriores retro extenduntur. Qua verò mulier eſt, ſenſim exurgit, & cubito incumbit. Pedes autem anteriores non ſunt itidem porrecti, ut pote quæ ſuper latere jaceat: ſed alter, in genu inflexo eſt ſimilis, ſubtracta ungula curvus: alter contra exurgit, & ſolum prehendit, quod fere faciunt equi, quando ſubſilire conantur. Infantium autem alterum deſuper ulnis complexa humano more nutrit, muliebrem mammam ori applicans: alterum equino lactat ubere equarum in morem. Cæterum ex ſuperiori tabulæ parte velut è ſpecula, mulieris illius infantes utrinque nutricantis maritus Hippocen-

ταῦρός τις, ἀνὴρ ἐκείνης δηλαδὴ τὰ βρέφη ἀμφοτέρωθεν τιθηνουμένης, ἐπικύπτει γελῶν, οὐχ ὅλος φαινόμενος, ἀλλ' ἐς μέσον τὸν ἵππον, λέοντος σκύμνον ἀνέχων τῇ δεξιᾷ, καὶ ὑπὲρ ἑαυτὸν αἰωρῶν, ὡς δεδίξαιτο σὺν παιδιᾷ τὰ βρέφη. τὰ μὲν οὖν ἄλλα τῆς γραφῆς, ἐφ' ὅσα τοῖς ἰδιώταις ἡμῖν, οὐ πάντη ἐμφανῆ ὄντα, τὴν ὅλην ὅμως ἔχει δύναμιν τῆς τέχνης. οἷον, τὸ ἀποτεῖναι τὰς γραμμὰς ἐς τὸ εὐθύτατον, καὶ τῶν χρωμάτων ἀκριβῆ τὴν κρᾶσιν, καὶ εὔκαιρον τὴν ἐπιβολὴν ποιήσασθαι, καὶ σκιάσαι ἐς δέον. καὶ τοῦ μεγέθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα, καὶ ἁρμονίαν, γραφέων παῖδες ἐπαινούντων. οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ δὲ τοῦ Ζεύξιδος ἐκεῖνο μάλιστα ἐπῄνεσα, ὅτι ἐν μιᾷ καὶ τῇ αὐτῇ ὑποθέσει ποικίλως τὸ περιττὸν ἐπεδείξατο τῆς τέχνης, τὸν μὲν ἄνδρα, ποιήσας πάντη φοβερὸν, καὶ κομιδῇ ἄγριον. σοβαρὸν τῇ χαίτῃ. λάσιον τὰ πολλά. οὐ κατὰ τὸν ἵππον αὐτοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ καθ' ἕτερον τοῦ ἀνθρώπου. καὶ ἐξάρας αὐτοῦ τοὺς ὤμους ἐπὶ πλεῖστον, τὸ βλέμμα, καίτοι γελῶντος, θηριῶδες ὅλον, καὶ ὄρειόν τι, καὶ ἀνήμερον. τοιοῦτον μὲν ἐκεῖνον. τὴν θήλειαν δὲ, ἵππου γε τῆς καλλίστης, οἷαι μάλιστα αἱ Θετταλαί εἰσιν, ἀδμῆτες, ἔτι, καὶ ἄβατοι. τὸ δ' ἄνω ἡμίτομον γυναικὸς, πάγκαλον, ἔξω τῶν ὤτων. ἐκεῖνα δὲ μόνα, σατυρώδη ἐστὶν αὐτῇ. καὶ ἡ μίξις δὲ, καὶ ἡ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων, καθὸ συνάπτεται, καὶ συνδεῖται τῷ γυναικείῳ τὸ ἱππικὸν, ἠρέμα, καὶ οὐκ ἀθρόως μεταβαίνουσα, καὶ ἐκ προσαγωγῆς τρεπομένη, λανθάνει τὴν ὄψιν ἐκ θατέρου εἰς τὸ ἕτερον ὑπαγομένη.

taurus, inclinatus ridet, nec totus apparet, ſed media parte equi: catulum leonis dextra ſuſtinet, & ſupra ſe attollit, ut hoc luſu pueros territet. Porrò reliquæ picturæ partes, quanquam nobis rudibus & idiotis, non ſunt planæ & conſpicuæ, omnem tamen artis virtutem habent: Vti linearum quàm rectiſſimos ductus, & colorum ſcitam mixtionem, & eorum opportunam applicationem, & commodam inumbrationem. At magnitudinis proportionem, & menſurarum ad totum æqualitatem atque compagem pictores commendent, quorum muneris eſt talia ſcire. Ego verò Zeuxidis illam induſtriam potiſſimum laudarim, quòd in uno eodemque argumento variè artis excellentiam demonſtravit: ut pote qui virum fecit prorſus terribilem, ac vehementer agreſtem, coma ſuperbum, multa ex parte hirtum, non ſolùm qua equus, ſed etiam qua homo eſt, & ſublimibus finxit humeris, vultu, quanquam ridentis, tamen planè ferino, & montano, & immanſueto. Sic quidem illum expreſſit. Porrò fœminam ad equæ pulcherrimæ ſpeciem extulit, quales potiſſimum ſunt Theſſalæ indomitæ, & ſeſſoris expertes. Dimidiam verò mulieris partem, ſumma elegantia formavit: exceptis auribus, quas ſolas habet ſatyricis ſimiles. Cæterùm mixtio, & commiſſura corporum quatenus muliebris pars cum equina coit & conjungitur, ſenſim, non affatim tranſiens, & paulatim deſcendens, aſpectu non percipitur, ita ex altero in alterum lenis fit deductio. Porrò

τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἓν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον, καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερόν. καὶ τοῦτο θαυμαστὸν, οἷον ἔδοξέ μοι, καὶ ὅτι παιδικῶς μάλα πρὸς τὸν σκύμνον τοῦ λέοντος ἀναβλέπουσι, μεταξὺ τῆς θηλῆς ἑκάτερος ἐπειλημμένοι, ἐν χρῷ τῇ μητρὶ προσιστάμενοι. ταῦτα δ' οὖν ἐπιδειξάμενος ὁ Ζεῦξις, αὐτὸς μὲν ᾤετο ἐκπλήξειν τοὺς ὁρῶντας ἐπὶ τῇ τέχνῃ. οἱ δὲ, αὐτίκα μὲν ἐβόων. ἢ τί γὰρ ἂν ἐποίουν, καλλίστῳ θεάματι ἐντυγχάνοντες; ἐπῄνουν δὲ μάλιστα πάντες, ἅπερ κἀμὲ πρῴην ἐκεῖνοι. τῆς ἐπινοίας τὸ ξένον, καὶ τὴν γνώμην τῆς γραφῆς ὡς νέαν, καὶ τοῖς ἔμπροσθεν ἠγνοημένην οὖσαν. ὥστε ὁ Ζεῦξις συνεὶς ὅτι αὐτοὺς ἀσχολεῖ ἡ ὑπόθεσις καινὴ οὖσα, καὶ ἀπάγει τῆς τέχνης, ὡς ἐν παρέργῳ τίθεσθαι τὴν ἀκρίβειαν τῶν πραγμάτων, ἄγε δὴ ἔφη ὦ Μικκίων πρὸς τὸν μαθητὴν, περίβαλε ἤδη τὴν εἰκόνα. καὶ ἀράμενοι, ἀποκομίζετε οἴκαδε. οὗτοι γὰρ ἡμῶν, τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαινοῦσι. τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. ἀλλὰ παρευδοκιμεῖ τὴν ἀκρίβειαν τῶν ἔργων ἡ τῆς ὑποθέσεως καινοτομία. ὁ μὲν οὖν Ζεῦξις, οὕτως. ὀργιλώτερον ἴσως. Ἀντίοχος δὲ, ὁ σωτὴρ ἐπικληθεὶς, καὶ οὗτος ὅμοιόν τι παθεῖν λέγεται ἐν τῇ πρὸς Γαλάτας μάχῃ. εἰ βούλεσθε, διηγήσομαι καὶ τοῦτο, ὁποῖον ἐγένετο. εἰδὼς τούτους γὰρ ἀλκίμους ὄντας, καὶ πλήθει παμπόλλους ὁρῶν, καὶ τὴν φάλαγγα καρτερῶς συναραρυῖαν, καὶ ἐπὶ μετώπου μὲν προασπίζοντας τοὺς χαλκοθώρακας αὐτῶν, ἐς βάθος δὲ ἐπὶ τεττάρων, καὶ εἴκοσι τεταγμένους ὁπλίτας, ἐπὶ κέρως δ' ἑκατέρωθεν τὴν ἵππον δισμυρίαν οὖσαν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου, τὰ ἅρματα

rò infantum alter, non ſecus ac pater, agreſtis eſt, & in tenera ætate jam terribilis. Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum, quòd uterque dum ubera tenent, cuti matris affixi, leoninum catulum pueriliter reſpiciant. Itaque cùm hæc ſingulari artificio expreſſiſſet Zeuxis, exiſtimavit ſe artis præſtantia ſpectantes in admirationem tracturum. Illi autem actutum exclamabant. Quid enim facerent pulcherrimum nacti ſpectaculum? Enimvero laudibus illum extollebant omnes, ob quæ me nuper illi, nempe ob inſolens inventum, novumque picturæ conſilium prioribus ignotum. Vt verò Zeuxis animadvertit eos argumenti novitate capi, & ab artis contemplatione avocari, ita ut rerum ſcitè expreſſarum induſtriam parvi penderent, Age Miccio, dixit ad diſcipulum, picturam involve, & ſublatam domum auferte. Hi namque noſtræ lutum artis laudant: ſed mentis & ſcopi, num rectè, & ex arte factum ſit opus, nullam rationem habent. Verùm argumenti novitas operis præſtantiam gloria vincit. Ita quidem ſe geſſit Zeuxis, forſan quàm par erat iracundiùs. Cæterùm Antiocho, cui cognomen Soteri, ſimile quiddam in pugna adverſus Galatas accidiſſe fama eſt. Quam hiſtoriam vobis narrabo ſi vultis. Cùm ſciret Galatas viribus pollere, magnaſque videret eſſe eorum copias, phalangem fortiter conjunctam, in fronte propugnatores lo[:]icis æneis inſtructos, in medio cataphractos quatuor & viginti ordinatos, in cornu utrinque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] ἐκπηδήσεσθαι μέλλοντα, δρεπανηφόρα ὀγδοήκοντα, καὶ συνωρίδας ἐπ' αὐτοῖς δὶς τοσαύτας, ταῦτα ὁρῶν, πάνυ πονηρὰς εἶχε τὰς ἐλπίδας, ὡς ἀμάχων ὄντων ἐκείνων αὐτῷ. ἐκεῖνος γὰρ δι' ὀλίγου τῆς στρατείας ἐκείνης παρασκευασθείσης, οὐ μεγαλωστὶ, οὐδὲ κατ' ἀξίαν τοῦ πολέμου ἀφίκετο, κομιδῇ ὀλίγους ἄγων, καὶ τούτων πελταστικὸν τὸ πολὺ, καὶ ψιλικόν. οἱ γυμνῆτες δὲ, ὑπὲρ ἥμισυ τῆς στρατιᾶς ἦσαν. ὥστε ἐδόκει αὐτῷ ἤδη σπένδεσθαι, καί τινα εὐπρεπῆ διάλυσιν εὑρίσκεσθαι τοῦ πολέμου. ἀλλὰ Θεοδότας ὁ Ῥόδιος, ἀνὴρ γενναῖος, καὶ τακτικῶν ἔμπειρος, οὐκ εἴα παρὼν ἀθυμεῖν. καὶ ἦσαν γὰρ ἐκκαίδεκα ἐλέφαντες τῷ Ἀντιόχῳ. τούτοις ἐκέλευσεν ὁ Θεοδότας, τέως μὲν ἔχειν, ὡς οἷόν τε κατακρύψαντας, ὡς μὴ κατάδηλοι εἶεν ὑπερφαινόμενοι τοῦ στρατοῦ. ἐπειδὰν δὲ σημήνῃ ὁ σαλπιγκτὴς, καὶ δέῃ συμπλέκεσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἰέναι, καὶ ἡ ἵππος ἡ τῶν πολεμίων ἐπελαύνηται, καὶ τὰ ἅρματα οἱ Γαλάται, ἀνοίξαντες τὴν φάλαγγα, καὶ διαστήσαντες ἐπαφῶσι, τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτερα τοῖς ἱππεῦσι. τοὺς ὀκτὼ δὲ ἀντεπαφεῖναι τοῖς ἁρματηλάταις, καὶ συνωριασταῖς. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, φοβηθήσονται αὐτῶν ἔφη οἱ ἵπποι, καὶ ἐς τοὺς Γαλάτας αὖθις ἐμπεσοῦνται φεύγοντες. καὶ οὕτως ἐγένετο. οὐ γὰρ πρότερον ἰδόντες ἐλέφαντα οὔτε αὐτοὶ Γαλάται, οὔτε οἱ ἵπποι αὐτῶν, οὕτω πρὸς τὸ παράδοξον τῆς ὄψεως ἐταράχθησαν, ὥστε πόρρω ἔτι τῶν θηρίων ὄντων,

que viginti millia equitum, porrò è medio currus octoginta falcatos erupturos, præterea bis totidem bigas. Hæc cùm videret, malum pugnæ eventum expectabat, ut cui cum invictis militibus eſſet decertandum. Ipſe enim ob brevitatem temporis cum exercitu, nec magnificè, nec pro belli dignitate inſtructo venit, perpaucos adducens, eoſque peltatos pleroſque, & levis armaturæ milites, plus mediam partem exercitus. Itaque videbatur ipſi jam fœdus iciendum eſſe, & decoram belli ſolutionem inveniendam. Verùm Theodotas Rhodius, vir generoſus, aciei inſtruendæ peritus, eum ſe præſente animis cadere non ſivit. Antiochus ſedecim elephantos habebat, quos Theodotas occultari juſſit, quandiu fieri poſſet, ne exercitum ſupereminentes apparerent: ſed poſteaquam tubicen ſignum dediſſet, & congrediendum atque ad manus veniendum eſſet, & equitatus hoſtium procederet, & Galatæ aperta, diviſaque phalange currus immitterent, tunc cum quaternis elephantis utrinque occurrere equitibus & reliquos octo aurigis, bigarumque ductoribus immittere. Hoc enim facto, inquit, ipſorum equi perterrebuntur, & in Galatas impetum facient fugientes. Taliſque fuit conſilii eventus. Cùm enim nec Galatæ, nec ipſorum equi elephantos antea vidiſſent, ita novo elephantorum ſpectaculo turbati ſunt, ut quanquam adhuc procul erant illæ belluæ,

1 Ἐπιβήσεσθαι] In Angl. Cod. pro quo ex fide Mſſ. & Cod. Florent. repoſuimus ἐκπηδήσεσθαι. Bourd.

ἐπεὶ μόνον [1] τετριγότων ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀδόντας εἶδον ἀποστίλβοντας ἐπισημότερον, ὡς ἂν ἐκ μέλανος τοῦ παντὸς σώματος, καὶ τὰς προνομαίας, ὡς ἐς ἁρπαγὴν ὑπεραιωρουμένας, πρὶν ἢ τὸ τόξευμα ἐξικνεῖσθαι, ἐκκλίναντες, σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον. οἱ μὲν πεζοὶ, περιπειρόμενοι ὑπ' ἀλλήλων τοῖς δορατίοις, καὶ συμπατούμενοι ὑπὸ τῶν ἱππέων, ὡς εἶχον, ἐμπεσόντων ἐπ' αὐτούς. τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα, καὶ ταῦτα ἔμπαλιν εἰς τοὺς οἰκείους οὐκ ἀναιμωτὶ διεφέρετο ἐν αὐτοῖς, ἀλλὰ τὸ τοῦ Ὁμήρου Δίφροι δ' ἀνεκυμβαλίαζον. οἱ ἵπποι δ' ἐπείπερ ἅπαξ τὸ εὐθὺ ὁδοῦ ἀπετρέποντο, οὐκ ἀνεχόμενοι τῶν ἐλεφάντων, τοὺς ἐπιβάτας ἀποβαλλόντες, κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον τέμνοντες νὴ Δία, καὶ διαιροῦντες τοῖς δρεπάνοις, εἴ τινας τῶν φίλων καταβάλοιεν. πολλοὶ δ' ὡς ἐν ταράχῳ τοσούτῳ [2] κατεβάλλοντο. εἵποντο δὲ καὶ οἱ ἐλέφαντες συμπατοῦντες, καὶ συναναρριπτοῦντες ἐς ὕψος ταῖς προνομαίαις, καὶ συναρπάζοντες, καὶ τοῖς ὀδοῦσι περιπείροντες. καὶ τέλος, οὗτοι κατὰ κράτος παραδιδόασι τῷ Ἀντιόχῳ τὴν νίκην. οἱ Γαλάται δὲ, οἱ μὲν, ἐτεθνήκεσαν, πολλοῦ τοῦ φόνου γινομένου. οἱ δὲ, ζῶντες ἐλαμβάνοντο. πλὴν πάνυ ὀλίγοι, ὁπόσοι ἔφθασαν ἐς τὰ ὄρη ἀναφυγόντες. οἱ Μακεδόνες δὲ, ὅσοι σὺν Ἀντιόχῳ ἦσαν, ἐπαιώνιζον. καὶ προσιόντες ἄλλος ἀλλαχόθεν, ἀνέδουν τὸν βασιλέα, καλλίνικον ἀναβοῶντες. ὁ δὲ, καὶ δακρύσας ὥς φασιν, Αἰσχυνώμεθα ἔφη ὦ στρατιῶται, οἷς γε ἡ σωτηρία ἐν ἑκκαίδεκα τε-

belluæ, quum tantùm ſtridentes audiverunt, & dentes inſigniter candentes viderunt, velut ex toto nigro corpore, & proboſcides tanquam ad rapinam ſublatas, priuſquàm emiſſum fuiſſet telum, verſis retrò habenis, nulloque ordine aufugerint. Sed enim pedites ſe invicem haſtis configentes, ab equitibus in ipſos prolapſis conculcabantur. Currus autem ſubverſi, denuo in ſuos non ſine ſanguine ferebantur: ac juxta illud Homeri. Surſum ac deorſum volvebantur currus. At verò equi cùm ſemel à recta via declinaſſent, elephantorum impetum non ſuſtinentes, ſeſſores excutiebant, & currus ſtrepebant proſcindentes per Iovem, & diſſecantes falcibus, quoſcunque ex amicis dejeciſſent: multi autem, ut in tanto tumultu, dejiciebantur: quos elephanti ſequebantur conculcantes, & in altum ſuis proboſcidibus projicientes, unaque rapientes, & dentibus transfigentes. Tandem illi ſuo robore victoriam Antiocho tradiderunt. Galatæ autem alii, magna clade edita, occubuerunt: alii vivi capti ſunt, paucis exceptis qui in montes confugerunt. Porrò Macedones quicunque cum Antiocho in prælium deſcenderant, pæana canebant, & accurrentes aliunde alius, victorem regem clamantes coronabant. At ille lachrymatus, ut ajunt, Pudeat nos, inquit, ô milites, quibus harum ſede-

1 Τετριγότων] Mart. Delrio ad Senec. leg. putat τραχυτήτων. Bourd.
2 Κατεβάλλοντο] Mſ. Regius κατελαμβάνοντο. Idem.

τοῖς θηρίοις ἐγένετο. ὡς εἰ μὴ τὸ καινὸν τοῦ θεάματος ἐξέπληξε τοὺς πολεμίους, τί ἂν ἡμεῖς ἦμεν πρὸς αὐτούς; ἐπί τε τοῦ τροπαίου, κελεύει ἄλλο μηδὲν, ἐλέφαντα δὲ μόνον ἐγκολάψαι. ὥρα τοίνυν με σκοπεῖν, μὴ καὶ τοὐμὸν ὅμοιον ᾖ τοῦ Ἀντιόχου. τὰ μὲν ἄλλα, οὐκ ἄξια μάχης. ἐλέφαντες δέ τινες, καὶ ξένα μορμολύκεια πρὸς τοὺς ὁρῶντας, καὶ θαυματοποιΐα, ἄλλως ἐκεῖνα γοῦν ἐπαινοῦσι πάντες. οἷς δ᾽ ἐγὼ ἐπεποίθειν, οὐ πάνυ ταῦτα ἐν λόγῳ παρ᾽ αὐτοῖς ἐστιν. ἀλλ᾽ ὅτι μὲν θήλεια Ἱπποκένταυρος γεγραμμένη, τοῦτο μόνον ἐκπλήττονται. καὶ ὥσπερ ἐστὶ καινὸν, καὶ τεράστιον δοκεῖ αὐτοῖς. τὰ δ᾽ ἄλλα, μάτην ἄρα τῷ Ζεύξιδι πεποίηται. ἀλλ᾽ οὐ μάτην. γραφικοὶ γὰρ ὑμεῖς, καὶ μετὰ τέχνης ἕκαστα ὁρᾶτε. εἴη μόνον ἄξια τοῦ θεάτρου δεικνύειν.

ſedecim belluarum ope ſalus obtigit: ita ut niſi ſpectaculi novitas hoſtes perterruiſſet, quid nos præ ipſis fuiſſemus? Trophæo autem nihil niſi elephantum inſculpere juſſit. Itaque jam tempus eſt ut conſiderem, num ego ſim Antiocho ſimilis. Cætera quidem quæ pugna non ſunt digna: ſed tantùm ſunt elephantes, & nova terriculamenta ſpectantibus metum & admirationem parientia, tamen ab omnibus laudantur. At quibus confidebam, horum rationem non habent: ſed hoc ſolum mirantur, depictam videlicet Hippocentaurum fœminam: idque, ſicut eſt, novum & monſtroſum ipſis videtur. At cætera nequicquam à Zeuxide facta ſunt. At non nequicquam. Etenim vos qui eſtis pingendi periti, etiam cum arte ſingula expenditis, dummodo digna ſint quæ in theatro ſpectanda proponantur.

ΑΡΜΟΝΙΔΗΣ. | HARMONIDES.

ARGVMENTVM.

[1] *Commendat ſe amico, ex principibus cuidam ſuo, adductus, ut ipſe fingit, exemplo Harmonidæ, qui cùm magiſtrum ſuum de paranda gloria & immortalitate conſuluiſſet, monitus ab eodem fuerit, ut artem quam à ſe didiciſſet, non omnibus Græcis, nam id impoſſibile fore, ſed optimatibus ac præſtantiſſimis quibuſque oſtentaret, ſic enim fore, ut cùm illi ipſi laudati fuerint, ubicunque ipſum laudarent, veram ex eo gloriam ac laudem conſequeretur. Statuiſſe igitur ſe eodem pacto, & huic commendari ſe, ſuaque debere, ut qui primum ea præſtantia, eoque judicio ſit, ut quod ipſe ſuo calculo approbaſſet, deinde & cæterorum omnium probaretur, amplificando hanc perſonæ illius excellentiam, per colla-*

1 Non eſt προσλαλιὰ ſed Σύστασις ſive commendatio. *Marc.*

lationem. Deinde & ex eadem patria ſecum natus ſit, ut vel eo nomine favere ac patriocinari ſibi debeat. Poſtremò & à ſcriptorum ratione facilitatem ac meritum cauſæ oſtendit. Orditur ſtatim ab expoſitione exempli, cujus occaſione adductum ac motum ſeſe fingit. Concludit autem Orationem per comprecationem & votum, à Diis precando, ut cœptam laudem ſuam creſcere ac perpetuam eſſe velint. Titulus eadem ratione, qua in ſuperioribus inditus eſt.

Ἁρμονίδης ὁ αὐλητὴς, ἤρετό ποτε Τιμόθεον διδάσκαλον αὐτοῦ ὄντα, εἰπέ μοι ἔφη ὦ Τιμόθεε, πῶς ἂν ἔνδοξος γενοίμην ἐπὶ τῇ τέχνῃ; καὶ τί ποιοῦντα, εἴσονταί με οἱ Ἕλληνες ἅπαντες; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα σοῦ ποιῶν, ἐδιδάξω με ἤδη ἁρμόσασθαι τὸν αὐλὸν ἐς τὸ ἀκριβὲς, καὶ ἐμπνεῖν ἐς τὴν γλωττίδα λεπτόν τι, καὶ ἐμμελὲς, καὶ ὑποβάλλειν τοὺς δακτύλους διαβαδὸς ὑπὸ πυκνῇ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει, καὶ βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, καὶ σύμφωνα εἶναι τὰ μέλη πρὸς τὸν χορὸν, καὶ τῆς ἁρμονίας ἑκάστης διαφυλάττειν τὸ ἴδιον. [2] τῆς Φρυγίου, τὸ ἔνθεον. τῆς Λυδίου, τὸ βακχικόν. τῆς Δωρίου, τὸ σεμνόν. τῆς Ἰωνικῆς τὸ γλαφυρόν.

Harmonides tibicen [1]Timotheum magiſtrum olim his verbis interrogavit. Dic mihi Timothee, quomodo arte mea clarus evadam, & quid faciam unde me Græci omnes norint? Nam alia quidem tuo beneficio jam didici, ſcilicet tibiam accuratè componere, tenuem & canorum ſonum in lingulam inſpirare, & appoſitè digitos crebrò tollendo & ponendo applicare, & ad numeros progredi, modoſque ad chorum conſonos facere, & Harmoniæ cujuſque proprietates obſervare. Phrygiæ impetum divinum, Lydiæ furorem, Doricæ gravitatem, Ionicæ jucunditatem. Hæc inquam

1 *Timotheum*] Hic nobiliſſimus ſub Alexandro magno floruit, de cujus Muſica, qua Alexandrum ad bellum accendere ſolebat, meminit Dio, in lib. de Regno. *Cogn.*

2 Τῆς φρυγίου] Sunt Harmonidæ quatuor ſolum muſicæ modi principales, Phrygius, Lydius, Dorius & Ionicus: cùm tamen qui de muſica ſcripſerunt, quinque conſtituant, addentes his quatuor Æolium, ut Plato 3. de Rep. Athen. lib. 14. Caſſiodor. Epiſt. 40. lib. 2. & libr. de Muſic. Niſi ſub Dorio Æolium involvat, hæc enim duo ſæpe confunduntur, ut in Pindaro qui cum Doricè ſcriberet, vocavit muſam ſuam αἰολίδα μολπὴν. Aſſignat autem τῷ φρυγίῳ τὸ ἔνθεον ubi malè Interpres Obſop. *attonitum.* volvit enim Harmonides *religioſum*, ut pater locis citat. & apud Apulejum libr. 1. Florid. Sed de tonorum iſtorum qualitate omnes iſti ferè inter ſe diſſentiunt: tribuit Ionio τὸ γλαφυρὸν. Interpres *ſuavitatem*, vertendum erat *varium* ut apud Apulejum loc. cit. ſic ſæpè apud Homer. γλαφυρὸν pro eo quod multos receſſus multaſque latebras habet. *Bourd.* Modorum ſeu nomorum ratio circumſcribitur. Phrygio tribuit τὸ ἔνθεον Bacchanalem licentiam, Dorico ſeveritatem, Ionico jucunditatem Apul. lib. 1. Florid. Plut. & Boëth. in Muſic. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ταῦτα μὲν οὖν πάντα ἐκμεμάθηκα παρὰ σοῦ. τὰ μέγιστα δὲ, καὶ ὧν ἕνεκα ἐπεθύμησα τῆς αὐλητικῆς, οὐχ ὁρῶ πῶς ἂν ἀπ᾽ αὐτῆς μοι προσγένοιτο ἡ δόξα, ἡ παρὰ τῶν πολλῶν, καὶ τὸ ἐπίσημον εἶναι ἐν πλήθεσι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ. καὶ ἢν που φανῶ, εὐθὺς ἐπιστρέφεσθαι πάντας εἰς ἐμὲ, καὶ λέγειν τοὔνομα, οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν, ὁ ἄριστος αὐλητής. ὥσπερ ὅτε καὶ σὺ ὦ Τιμόθεε, τὸ πρῶτον ἐλθὼν οἴκοθεν ἐκ Βοιωτίας, ὑπηύλησας τῇ Πανδιονίδι. καὶ νικήσας ἐν τῷ Αἴαντι τῷ ἐμμανεῖ, [1] τοῦ ὁμώνυμόν σοι ποιήσαντος τὸ μέλος, οὐδεὶς ἦν, ὃς ἠγνόει τοὔνομα, Τιμόθεον ἐκ Θηβῶν. ἀλλ᾽ ἔνθα ἂν καὶ νῦν φανῇς, συνθέουσιν ἐπὶ σὲ πάντες, ὥσπερ [2] ἐπὶ τὴν γλαῦκα τὰ ὄρνεα. [3] ταῦτ᾽ ἐστὶ, δι᾽ ἅπερ ηὐξάμην αὐλητὴς γενέσθαι, καὶ ὑπὲρ ὧν πεπόνηκα τὸν πόνον τὸν πολύν. ἐπεὶ τό γε αὐλεῖν αὐτὸ, ἄνευ τοῦ ἔνδοξον εἶναι δι᾽ αὐτὸ, οὐκ ἂν δεξαίμην, ἀγνώστῳ μοι προσγενόμενον, οὐδ᾽ εἰ Μαρσύας, ἢ Ὄλυμπος γενήσεσθαι μέλλοιμι λανθάνων. [4] οὐδὲν γὰρ ὄφελος ἀπορρήτου φασὶ, καὶ ἀφανοῦς τῆς μουσικῆς. ἀλλὰ σὺ ἔφη καὶ ταῦτα

quam omnia ex te didici. Sed maxima illa quorum gratia artem ludendi tibia expetivi, nescio quomodo inde mihi obvenire queant, celebris apud multos opinio, & in cœtibus claritudo, ut digito monſtrer, & ubicunque viſus fuero, protinus omnes in me convertantur, & nomen dicant. Hic ille eſt Harmonides tibicen præſtantiſſimus. Quemadmodum quando, cùm primùm domo è Bœotia veniſſes, Pandionidi tibicinem egiſti: cumque in Aiace furente, eum viciſſes qui tuo cognominem cantum modulabatur, nemo erat, qui nomen tuum, Timotheum Thebanum ignoraret. Imò etiam nunc ubicunque viſus fueris, ad te concurrunt omnes, ut ad noctuam aviculæ. Hæc ſunt quorum gratia tibicen evadere optavi, & pro quibus magnum illum laborem exhauſi. Quandoquidem tibia canere, per ſe citra famæ acceſſionem non expetiverim, ſi ignoto mihi obtingat, non ſi Marſyas, aut Olympus non ſentiens evaſurus ſim. Siquidem in celebris, & ignotæ Muſicæ nullum eſt emolumentum. At tu, in-

1 Τοῦ ὁμώνυμόν σου] Τοῦ ὁμωνύμου σου. Marc.

2 Ἐπὶ τὴν] *Aves circa noctuam.* Cætera enim ſunt Interpretis non Luciani, de hoc proverb. Ariſtot. Laërt. Dio Chryſoſtomus, alii. *Bourd.* *Ad noctuam*] Noctua noctu videt, canit & volat ſola, odioſa cæteris avibus in quas aſtuta utitur dimicatione, nam avicularum multitudine circumdata reſupina pedibus pugnat, collectaque in arcum roſtro & unguibus tota tegitur, ei auxiliatur accipiter, fœdere quodam naturæ, ut inquit Plin. Laërtius ſcribit, Timonem Philiaſium hoc nomine maximè reprehendiſſe Arceſilaum quod is populares plauſus non aliter conſectaretur, atque noctua frequenti avium conventu claudi conſuevit.

Hæc ait & turbam dextra lævaque frequentem
Ingreditur, volucres ululas mirantur ineptæ,
Illa ſtupet ſolidum, ſed tu vaniſſimè, plebis
Captator, quid ob hæc tam non præclara ſuperbis?

Sic Apologum Ang. Politia. in ſua Lamia exponit. *Cogn.*

3 Ταῦτ᾽ ἐστὶ δι᾽ ἅπερ ηὐξάμην] Δι᾽ ἅπερ ηὐξάμην. Marc.

4 Οὐδὲν γὰρ] Τῆς λανθανούσης μουσικῆς οὐδεὶς λόγος. Vide Interpr. Perſii ad

Sat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ύδδυσόν με, ὅπως μοι χρηστέον …μαυτῷ, καὶ τῇ τέχνῃ. καί σοι …τὴν εἴσομαι τὴν χάριν, καὶ ἐπὶ …αὐλήσαι, καὶ τὸ μέγιστον, καὶ ἐπὶ …δόξῃ αὐτῆς. ἀποκρίνεται οὖν …τῷ ὁ Τιμόθεος, ἀλλ' ὦ Ἁρμο-…η, ἐρᾷς μὲν ἔφη εὖ ἴσθι οὐ μικροῦ …άγματος, ἐπαίνου, καὶ δόξης, …ἐπίσημος εἶναι, καὶ γιγνώσκε-…παρὰ τῶν πολλῶν. τοῦτο δὲ, εἰ μὲν …τωσί πως ἐς τὰ πλήθη παρελθὼν ἐ-…δεικνύμενος, ἐθέλοις πορίζεσθαι, …ικρὸν ἂν γένοιτο, καὶ οὐδὲ οὕτως …πάντες εἴσονταί σε. ποῦ γὰρ ἂν …ρεθείη ἢ θέατρον, ἢ στάδιον οὕτω …γα, ἐν ᾧ πᾶσιν αὐλήσεις τοῖς …λλησιν; ὡς δὲ ποιήσεις γνωσθήσῃ …τοῖς, καὶ ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς …χῆς, ἐγὼ καὶ τοῦθ' ὑποθήσομαί …ι. σὺ γὰρ αὔλει μὲν καὶ παρὰ τὰ …ατρα ἐνίοτε. ἀτὰρ, ὀλίγον με-…τω σοι τῶν πολλῶν. ἡ δ' ἐπίτο-…ς, καὶ ῥᾴστη ἐπὶ τὴν δόξαν ἄ-…σα, ἥδε ἐστίν. εἰ γὰρ ἐπιλεξάμε-…ος τῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι τοὺς ἀρίστους καὶ ὀ-…γους αὐτῶν, ὅσοι κορυφαῖοι, καὶ …αμφιλόγως θαυμαστοὶ, ἐπ' ἀμφό-…ροι πιστοὶ, εἰ τούτοις φημὶ ἐπιδεί-…ιο τὰ αὐλήματα, καὶ οὗτοι ἐπαι-…σονταί σε, ἅπασιν Ἕλλησι νόμιζε …η γεγενῆσθαι γνώριμος ἐν οὕτω …αχεῖ. καὶ τὸ πρᾶγμα ὅρα πῶς …ωτίθημι. εἰ γὰρ οὓς ἅπαντες ἴσασι, …ὶ οὓς θαυμάζουσιν, οὗτοι δὲ, εἴσον-…ί σε αὐλητὴν εὐδόκιμον ὄντα, …τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν, οἵγε πάν-…ως ἀκολουθήσουσι τοῖς ἄμεινον κρί-

inquit, doce me etiam hæc quomodo mihi me ipſo, & arte ſit utendum. Ac tibi duplici nomine gratiam habebo, cùm propter tibiæ cantum quem callebo, tum quod maximum eſt, propter gloriam quam ex eo obtinebo. Cui ſic reſpondet Timotheus. Rem non exiguam, ut probè ſcis Harmonides, laudem & gloriam amas, qua ſis inſignis, & à vulgo cognoſcaris. Sed hoc, ſi in cœtus prodeundo ut ſpecimen artis edas, tibi parare velles, longum foret, neque ſic te noſſent omnes. Etenim ubi gentium, aut theatrum, aut ſtadium ita magnum inveniretur, in quo Græcis omnibus tibia modulareris? Vt autem illis innoteſcas & voti tui compos fias, hoc conſilium tibi dabo. Tu quidem in theatris tibia nonnunquam lude, ſed vulgus parum tibi ſit curæ. Hæc via quæ ad gloriam ducit eſt compendiaria & facillima: ſi collectis Græciæ optimatibus, eorumque paucis, quicunque primores ſunt, & citra controverſiam admirandi, ſpectatæ utrinque fidei, ſi inquam his tuæ modulationis ſpecimen exhibeas, & hi te laudent, puta te tam brevi tempore Græcis omnibus jam innotuiſſe. Et vide qua ratione rem hanc tibi conſtruo. Nam ſi ii quos norunt, & mirantur omnes, te præclarum tibicinem …te cognoſcent, quid vulgo tibi opus, qui meliores rerum judices

…it. 1. *Bourd.* Hujus Adagii ſenſus eſt, quaſvis egregias dotes ingenii, ſi non …oferas, perinde eſſe quaſi non habeas. Suet. in Nero. Gell. c. ult. lib. 13. …vid.

Tu licet ad Thamyram ſuperes, atque Orphea cantu
Non erit ignotæ gratia magna lyræ. Cogn.

1 Τί σοι δεῖ τῶν πολλῶν] Vt mima illa, ſatis eſt equitem mihi plaudere. …ourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ναι δυναμένοις; ὁ γάρ τοι πολὺς οὗτος λεὼς, αὐτοὶ μὲν ἀγνοοῦσι τὰ βελτίω, βάναυσοι ὄντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν. ὅντινα δ' ἂν οἱ προὔχοντες ἐπαινέσωσι, πιστεύουσι μὴ ἂν ἀλόγως ἐπαινεθῆναι τοῦτον. ὥστε ἐπαινέσουσι καὶ αὐτοί. καὶ γὰρ οὖν καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσιν, οἱ μὲν πολλοὶ θεαταί εἰσι κροτῆσαί ποτε, καὶ συρίσαι. κρίνουσι δὲ ἑπτὰ, ἢ πέντε, ἢ ὅσοι δή. ταῦτα ὁ μὲν Ἁρμονίδης οὐκ ἔφθη ποιῆσαι, μεταξὺ γὰρ αὐλῶν φασιν, ὅτε τὸ πρῶτον ἠγωνίζετο, φιλοτιμότερον ἐμφυσῶν, ἐναπέπνευσε τῷ αὐλῷ, καὶ ἀστεφάνωτος ἐν τῇ σκηνῇ ἀπέθανε, τὸ αὐτὸ καὶ πρῶτον καὶ ὕστατον αὐλήσας ἐν Διονυσίοις. ὁ μέντοι τοῦ Τιμοθέου λόγος, οὐκ αὐληταῖς, οὐδ' Ἁρμονίδῃ μόνον εἰρῆσθαι μοι δοκεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν, ὅσοι δόξης ὀρέγονται, δημόσιόν τι ἐπιδεικνύμενοι, τοῦ παρὰ τῶν πολλῶν ἐπαίνου δεόμενοι. ἔγωγ' οὖν ὁπότε καὶ αὐτὸς ἐνενόουν τὰ ὅμοια περὶ τοῦ ἐμαυτοῦ, καὶ ἐζήτουν ὅπως ἂν τάχιστα γνωσθείην πᾶσι, τῷ Τιμοθέου λόγῳ ἑπόμενος, ἐσκόπουν ὅστις ἄριστος εἴη τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ὅτῳ πιστεύουσιν οἱ ἄλλοι, καὶ ὃς ἀντὶ πάντων ἀρκέσειεν ἄν. οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅπερ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὁ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. εἰ δέ σοι δείξαιμι τἀμὰ, καὶ σὺ ἐπαινέσειας αὐτὰ, εἴη γὰρ οὕτω φανήσεσθαι. καὶ δὴ ἐπὶ πέρας ἥκειν με τῆς ἐλπίδος, ἐν μιᾷ ψήφῳ τὰς ἁπάσας λαβόντα. ἢ τίνα γὰρ ἂν πρὸ σοῦ ἑλόμενος, οὐχὶ παραπαίειν ἂν εἰκότως νομισθείην; ὥστε λόγῳ μὲν ἐφ' ἑνὸς ἀνδρὸς [1] ἀναῤῥί-

dices omnino ſequetur? Siquidem popularis iſta multitudo, quæ magna ex parte mechanicis opificibus conſtat, fere ſemper ea quæ ſunt optima ignorat. Quemcunque autem proceres laudaverint, eum non temerè laudatum credunt. Itaque & ipſi laudabunt. Quippe in ipſis quoque certaminibus multi ſunt ſpectatores, qui aliquando applaudunt, & explodunt: at ſeptem aut quinque, aut quot libet judicium ferunt. Hæc quidem Harmonides non præſtitit. Etenim inter tibias ut fertur, cùm primum in certamen deſcendiſſet, ambitioſiùs ſpiritum intendens, in ipſa tibia expiravit, & in ſcena non coronatus obiit, cùm idem & primum & poſtremum in Bacchanalibus tibia ceciniſſet. Hoc Timothei conſilium, non tibicinibus, non Harmonidæ tantum dari mihi videtur, verùm omnibus qui gloriam appetunt, & publicum ingenii ſpecimen edentes, vulgi laudem repoſcunt. Proinde ego quum ſimilia de rebus meis animo verſabam, & quærebam qua ratione quamprimum innoteſcerem omnibus, Timothei conſilium ſecutus, conſiderabam quis civium eſſet præſtantiſſimus, & cui fidem cæteri adhiberent, quique pro omnibus ſufficeret. Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula rerum hujuſmodi. Quòd ſi mea ſcripta tibi commonſtrarem, eaque laudares, fieret ut ſic agnoſcerentur, & continuò ſpei compos eſſem, in uno calculo cunctos aſſecutus. Annon ſi aliquem tibi præferrem, errare meritò exiſtimarer? Itaque juxta proverbium, in uno viro aleam ja-

1 Ἀναῤῥίψωμεν τὸν κύβον] Vide Parœmiog. ſic in Dialogo pro Imaginibus. *Bourd.*

…ῳ τὸν κύβον. τὸ δ' ἀληθὲς, …ερ ἂν εἰ τοῖς ἁπανταχόθεν ἀν…ποις ἐπεδεικνύμην τοὺς λόγους. …ον γὰρ, ὡς καθ' ἕνα τε, καὶ σὺν …α πάντων συνειλεγμένων, μό… αὐτὸς ἀμείνων ἂν ἦσθα. οἱ … γε τῶν Λακεδαιμονίων βασιλεῖς, …ἄλλων ἑκάστου μίαν ψῆφον φε…ντων, ἐκεῖνοι μόνοι ἑκατέρους αὐ…ν, δύο ἔφερον. σὺ δὲ, καὶ τὰς ἐφόρων, καὶ τὰς τῶν γερόντων …οσέτι, καὶ ὅλως ἁπάντων ὁ πολυ…ψηφότατος ἐν παιδείᾳ. σύ γε καὶ …άλιστα ὅσῳ [1] τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ …ζουσαν φέρεις, ὃ καὶ θαρρεῖν με παρόντι ποιεῖ, διά γε τὸ μέ…τος τοῦ τολμήματος, καὶ πάνυ δι…ίως ἂν φοβηθέντα. κἀκεῖνο δὲ νὴ …α, προσέτι καὶ αὐτῷ θαρρεῖν ποιεῖ, … μὴ παντάπασιν ἀλλότριον τἀμὰ …αι σοι. ὃς πόλεώς τε ἐκείνης …ι, ἣν πολλάκις εὖ ἐποίησας, τὸ πρῶτον, ἰδίᾳ, τὸ δὲ δεύτερον, …ινῇ μετὰ παντὸς τοῦ ἔθνους. ὥστε …που καὶ νῦν ἐμοὶ ἐς τὸ χεῖρον ῥέπω…ν αἱ ψῆφοι ἐν τῷ λόγῳ, καὶ ἐ…ίττους ὦσιν αἱ ἀμείνους, σὺ τὴν τῆς …θηνᾶς προσθεὶς, ἀναπλήρου τὸ δέον παρὰ σεαυτοῦ. καὶ τὸ ἐπα…ρθωμα οἰκεῖόν σοι δοκείτω. καὶ γὰρ …δὲ ἐκεῖνό μοι ἱκανὸν, εἰ πολλοὶ …αύμασαν πρότερον εἰ ἔνδοξος ἤδη …ὼ, εἰ ἐπαινοῦνται πρὸς τῶν ἀκου…όντων οἱ λόγοι. πάντα ἐκεῖνα, …ηνέμια ὀνείρατά φασι, καὶ [2] ἐ…ῶν σκιαί. τὸ δ' ἀληθὲς, ἐν τῷ παρόντι δειχθήσεται. οὗτος ἀκρι…ὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίβο…ον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τις ἐνδοιάσειεν, …λλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει

jaciemus. Ac revera, perinde fuerit ac ſi omnium gentium hominibus meos libros oſtendam. Etenim liquet quòd & ſeorſim ſingulos, & collectim univerſos ingenii præſtantia antecellis. Sanè Lacedæmoniorum reges, cùm reliqui unum quiſque calculum ferrent, ipſi ſoli, uterque duos ferebant. At tu ephororum, præterea ſenum, denique omnium calculos in eruditione æquas, eoque magis quòd album ſemper & ſalutiferum fers. Quo fit ut in præſentia confidam, cùm alioqui ob magnitudinem auſi meritò metuerem. Quinetiam illud animum addit per Iovem, quòd meæ res alienæ tibi non cenſeantur: cùm ex ea urbe ſim oriundus, quam primum quidem privatis, deinde etiam publicis beneficiis tota cum gente cohoneſtaſti. Quare ſi fortè nunc in pejus vergant calculi in ſententiis ferendis, & pauciores ſint qui meliores: tu adjecto Minervæ ſuffragio, ex te ipſe quod deerit ſuppleto, tibique proprium ſupplementum cenſeatur. Neque enim id mihi ſufficit, ſi multi ante ſunt admirati, ſi clarus ego jam ſum, ſi meæ orationes ab auditoribus laudantur. Illa omnia ut eſt in proverbio, ſomnia ſunt evanida, & verborum umbræ. Cæterùm ipſa veritas nunc oſtendetur. Hic lucubrationum mearum exactus eſt terminus. Non amplius eſt dubium, nec quiſquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi

1 Τὴν λευκήν] De his calculis res nota. *Bourd.*
2 Ἐπῶν σκιαί] Sic legit Interpres & Parœmiog. In Anglic. Cod. rectius ἐπαίνων σκιαί. ut σκίας ὄναρ apud Pind. *Idem.*

1 Πᾶν

νομίζεσθε, σοί γε δόξαν, ἢ πάντων. εὐφημεῖν δὲ χρὴ, πρὸς οὕτω μέγαν ἀγῶνα χωροῦντα. δόξαιμεν γὰρ ὦ Θεοὶ, λόγου ἄξιοι. καὶ βεβαιώσαιτε ἡμῖν τὸν παρὰ τῶν ἄλλων ἔπαινον. ὡς τὸ λοιπὸν θαῤῥοῦντας, ἐς τοὺς πολλοὺς παρεῖναι. [1] πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον, ἧττον φοβερὸν τῷ Ὀλύμπια τὰ μεγάλα νενικηκότι.

tibi viſum fuerit. Sed eum bona verba dicere par eſt, qui in tantum certamen deſcendit. Vtinam certè pretio digni cenſeamur ô Dii, ac eam quæ nobis ab aliis eventura eſt, laudem confirmetis, ut in poſterum fidenti animo in publicum prodeamus. Quippe omne ſtadium minùs reformidandum eſt ei, qui magna Olympia devicerit.

1 Πᾶν γὰρ ἤδη στάδιον ἧττον φοβερὸν τῷ τὰ μεγάλα Ὀλύμπια νενικηκότι] Hoc loco τὸ μεγάλα non παρέλκει, ſed eo, quod in pluribus locis Græciæ certamina ſacra celebrabantur ſub Olympiorum nomine, ideo dixit Olympia magna ad differentiam eorum, quæ minus celebria erant. Intelligit igitur Olympia magna, quæ Piſæ ad Alpheum celebrabantur, quæ & antiquiſſima à Pelope & Hercule erant, & celeberrima non ſolum in tota Hellade, ſed etiam Italia, Sicilia, Aſia, Ægypto, Syria, Cyrenaïca, concurrentibus ad ſpectaculum, & athletas & quadrigas eo mittentibus: minora vero Olympia erant, quæ celebrabantur Dio Macedoniæ ab Archelao rege inſtituta, quod nos docet Demoſthenis Scholiaſtes ad orationem περὶ παραπρεσβείας his verbis: τὰ Ὀλύμπια δὲ πρῶτος Ἀρχέλαος ἐν Δίῳ τῆς Μακεδονίας κατέδειξεν, ἤγετο δὲ ἐπ' ἐννέα, ὥς φησιν, ἡμέρας ἰσαρίθμους ταῖς μούσαις. Eodem nomine erant etiam Athenis, ut docet Pindari Schol. ad Olymp. 7 ad hæc verba, κρανααῖς ἐν Ἀθάναις. Sic enim commentatur: εἴη δὲ ἂν ἤτοι Παναθήναια ἢ τὰ Ἡράκλεια, ἢ τὰ Ὀλύμπια, &c. Vetus inſcriptio Romana, de qua Ioſephus Scaliger lib. de emendatione temp. quinto pag. 476 Olympia etiam poſt Panathenæa recenſet & Heſychius Ὀλύμπια ὁ Ἀθήνησιν ἀγών. Item alia Olympia, quæ Smyrnæ, & alia, quæ Pergami, & alia Alexandriæ, quorum mentionem fieri in Pandectis aſſerit idem Scaliger. Reſpectu igitur horum omnium certaminum, quæ ſub nomine Olympiorum diverſis locis celebrabantur, dicta ſunt Olympia magna ea, quæ Piſæ committebantur. *Palm.*

ΣΚΥΘΗΣ, Η ΠΡΟΞΕΝΟΣ.

SCYTHA, SEV HOSPES.

ARGVMENTVM.

[1] *Laudat Macedonicos quoſdam cives, patronos, ut videtur, ſuos: ut à quibus maximè adjutus atque apud cæteros promotus fuerit. Facit autem hoc collatione quadam Anacharſidis Scythæ & Solonis Athenienſis, ad quem cùm alter Athenas profectus, à Toxare,*

1 Προλαλιά. Habita verò in Macedonia & quidem ut conjecturam feceris Theſſalonicæ. Pateſcet legenti infrà. *Marc.*

1 Περ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

re, populari ſuo adductus fuiſſet, & humaniter acceptus ab illo, & brevi toti civitati notus atque acceptus factus eſt. Eodem igitur pacto & ſe, cùm in Macedoniam veniſſet ab omnibus, ut ad illos, de quibus encomium hoc inſtituit, diverteret, iiſdemque ſeſe commendaret, admonitum fuiſſe, ait. Vt enim apud Athenienſes aliquando Periclem, Ariſtotelem & Solonem, quaſi cæterorum omnium inſtar fuiſſe, ita hos inter Macedonas reliquos excellere. Titulum, ex eadem ratione qua ſuperiores, hæc quoque oratio habet. Cætera plana ſunt.

Οὐ [1] πρῶτος Ἀνάχαρσις ἀφίκετο ἐκ Σκυθίας Ἀθήναζε παιδείας ἐπιθυμίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς, ἀλλὰ καὶ Τόξαρις πρὸ αὐ-, σοφὸς μὲν, καὶ φιλόκαλος ἀ-, καὶ ἐπιτηδευμάτων φιλομα-ς τῶν ἀρίστων. οἴκοι δὲ, οὐ τοῦ βα-λείου γένους ὤν, οὐδὲ τῶν πιλοφορι-ν, ἀλλὰ Σκυθῶν τῶν πολλῶν, καὶ μοτικῶν, οἷοί εἰσι παρ' αὐτοῖς οἱ τάποδες καλούμενοι. τοῦτο δέ ἐ- δυοῖν βοῶν δεσπότην εἶναι, καὶ άξης μιᾶς. οὗτος ὁ Τόξαρις, ' ἀπῆλθεν ἔτι ὀπίσω ἐς Σκύθας, ' Ἀθήνησιν ἀπέθανε. καὶ μετ' πολὺ, καὶ Ἥρως ἔδοξε. [3] καὶ ἐν-μνουσιν αὐτῷ ξένῳ Ἰατρῷ οἱ Ἀ-αῖοι. τοῦτο γὰρ τοὔνομα, ἥρως όμενος, ἐπεκτήσατο. τὴν δ' τίαν τῆς ἐπωνυμίας, καὶ ἀνθ' ὅτου τοὺς ἥρωας κατελέγη, καὶ τῶν κληπιαδῶν εἷς ἔδοξεν, οὐ χεῖρον ως διηγήσασθαι, ὡς μάθητε, οὐ ύθαις μόνον ἐπιχώριον ὂν ἀπα-

Non primus Anacharſis diſciplinæ Græcanicæ ſtudio ex Scythia venit Athenas: ſed ante illum Toxaris, vir ſapiens honeſtatis & ſtudiorum optimorum amans. Non erat autem regiæ ſtirpis, nec eorum qui pileos geſtant, ſed unus è vulgo & plebe Scytharum: cujuſmodi ſunt qui apud illos vocantur [2] Octipedes: quo ſignificant aliquem duorum boum, uniuſque plauſtri eſſe dominum. Hic Toxaris nuſquam ad Scythas rediit, ſed Athenis diem obiit. Nec multo poſt, & Heros eſt habitus, & ipſi quanquam peregrino Medico Athenienſes hoſtias immolant. Nam hoc nomen, heros factus, inſuper adeptus eſt. Sed enim cauſam nominis, & quamobrem in heroum numerum eſt relatus, unuſque ex Aſclepiadibus habitus, non erit fortè alie-
um narrare, ut cognoſcatis, non Scythis tantùm moris eſſe immorta-

1 Πρῶτος] Sic rectè, & patet hac narratione, mendoſe in aliis πρῶτον. Bourd. ide hujus vitam & Epitaphium apud Laërtium. *Cogn.*

2 *Octipedes*] Scythico proverbio dicebantur quibus ruſticanæ tantum opes ant, quique duos poſſiderent boves, & currum unum: inter opes enim ruſtinas præcipuè recenſet Heſiod. bovem aratorem. *Idem.*

3 Καὶ ἐντέμνουσιν αὐτῷ ξένῳ ἰατρῷ οἱ Ἀθηναῖοι] Malè Interpres: *Et ipſi amquam peregrino Medico, Athenienſes hoſtias immolant.* ἐντέμνουσιν αὐτῷ, νῳ ἰατρῷ. hoc eſt, *ipſi hoſtias immolant, ſub nomine peregrini Medici.* Megius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θανατίζειν, καὶ [1] πέμπειν παρὰ τὸν Ζάμολξιν, ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν, ἔδοξεν ἡ Ἀρχιτέλους γυνὴ, ἀρεοπαγίτου ἀνδρὸς, ἐπιστάντα οἱ [2] τὸν Σκύθην, κελεῦσαι εἰπεῖν Ἀθηναίοις, ὅτι παύσονται τοῦ λοιμοῦ ἐχόμενοι, ἢν τοὺς στενωποὺς οἴνῳ πολλῷ ῥάνωσι. τοῦτο συχνάκις γενόμενον, οὐ γὰρ ἠμέλησαν Ἀθηναῖοι οἱ ἀκούσαντες, ἔπαυσε μηκέτι λοιμώττειν αὐτοὺς, εἴτε, ἀτμούς τινας πονηροὺς ὁ οἶνος σβέσας τῇ ὀδμῇ, εἴτε ἄλλό τι πλέον εἰδὼς ὁ ἥρως ὁ Τόξαρις, ἅτε ἰατρικὸς ὢν, συνεβούλευσεν. ὁ δ᾽ οὖν μισθὸς τῆς ἰάσεως, ἔτι καὶ νῦν ἀποδίδοται αὐτῷ, λευκὸς [3] ἵππος καταθυόμενος ἐπὶ τῷ μνήματι. ὅθεν ἔδειξεν ἡ Δειμαινέτη, προσελθόντα αὐτὸν, ἐντείλασθαι ἐκεῖνα τὰ περὶ τοῦ οἴνου. καὶ εὑρέθη κεῖσθαι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα ὅτι ἐπὶ τῇ στήλῃ Σκύθης ἀνὴρ ἐγκεκόλαπτο, τῇ λαιᾷ μὲν, τόξον ἔχων ἐντεταμένον, τῇ δεξιᾷ δὲ, βιβλίον ὡς ἐδόκει. ἔτι καὶ νῦν ἴδοις ἂν αὐτοῦ ὑπὲρ ἥμισυ, καὶ τὸ τόξον ὅλον, καὶ τὸ βιβλίον. τὰ δ᾽ ἄλλα τῆς στήλης, καὶ τὸ πρόσωπον, ὁ χρόνος ἤδη ἐλυμήνατό που. ἔστι δὲ οὐ πολὺ ἀπὸ τοῦ Διπύλου, ἐν ἀριστερᾷ εἰς Ἀκαδημίαν ἀπιόντων, οὐ μέγα τὸ χῶμα, καὶ ἡ στήλη χαμαί. πλὴν ἀλλ᾽ ἐστεφάνωταί γε ἀεί. καὶ φασὶ πυρεταίνοντάς τινας, ἤδη πεπαῦσθαι ἀπ᾽ αὐτοῦ. καὶ μὰ

talitate donare, & ad Zamolxi mittere, ſed etiam Athenienſib licere Scythas in Græcia Deos fa cere. Quo tempore ſæva peſ lentia graſſabatur Athenis, ex ſtimavit Architelis areopagitæ v ri uxor, aſtantem ſibi Scytha juſſiſſe ut Athenienſibus dicer ceſſaturam peſtem, ſi vino mu to conſpergerent angiportu Quod cùm ſæpe feciſſent (non nim conſilium neglexerunt A thenienſes) non amplius graſſa ta eſt peſtis, ſive vapores infeſt odore ſuo vinum extinxit, ſiv quid aliud efficacius cognitu heros Toxaris, ut pote medend peritus, conſuluit. Itaque cura tionis merces, etiam nunc il perſolvitur, videlicet albus e quus qui ad ejus monumentu immolatur: unde accedentem i lum, Dimænete oſtendit illa d vino mandata dediſſe. Atque ib inventus eſt Toxaris ſepultus ipſaque inſcriptione cognitus quanquam integra non apparebat In primis verò quòd ſuper colu mnam Scythico vir ornatu ſcul ptus erat, læva intenſum arcum tenens, dextra librum ut videba tur. Et etiamnum præter eju dimidium, & arcum totum, & librum videas: reliquum verò columnæ, & faciem, temporis longinquitas jam labefactavit. Eſt autem non procul à Dipylo, à læva in Academiam euntium, non magnus tumulus, humique cippus, verùm ſemper eſt coronatus: & ajunt quoſdam febricitantes ab eo ſublevatos (neque id

per

1 Πέμπειν περὶ τὸν Ζάμολξιν] Dico alibi. *Bourd.* Καὶ πέμπειν ὡς τὸν περὶ τὸν Ζάμολξιν. Marc. Morem hunc mittendi ad Zamolxim ſcribit Herod in 4. Strab. in 7. Suid. in dictione *Ζαμόλξις.* Cogn.
2 Τὸν Σκύθην] Τὸν Τόξαριν. Menagius.
3 Ἵππος] Dico alibi. *Bourd.*

ἢ Δί', οὐδὲν ἄπιστον. ὅς ὅλην ποτὲ ἰάσατο τὴν πόλιν. ἀλλὰ γὰρ οὗπερ ἕνεκα ἐμνήσθην αὐτοῦ, ἔζη μὲν ἔτι ὁ Τόξαρις. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, ἄρτι καταπεπλευκὼς, ἀνήει ἐκ Πειραιῶς, οἷα δὴ ξένος, καὶ βάρβαρος, οὐ μετρίως τεταραγμένος ἔτι τὴν γνώμην. πάντα ἀγνοῶν. ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλά. οὐκ ἔχων ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ. καὶ γὰρ συνίει καταγελώμενος πρὸς τῶν ὁρώντων ἐπὶ τῇ σκευῇ, καὶ ὁμόγλωσσον οὐδένα εὕρισκε. καὶ ὅλως, μετέμελεν αὐτῷ ἤδη τῆς ὁδοῦ, καὶ ἐδέδοκτο, ἰδόντα μόνον τὰς Ἀθήνας, [1] ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν. καὶ πλοίου ἐπιβάντα, πλεῖν αὖθις ἐπὶ Βοσπόρου. ὅθεν οὐ πολλὴ ὁδὸς ἔμελλεν αὐτῷ ἔσεσθαι οἴκαδε ἐς Σκύθας. οὕτως ἔχοντι τῷ Ἀναχάρσιδι, ἐντυγχάνει δαίμων τις ἀγαθὸς, ὡς ἀληθῶς ὁ Τόξαρις ἤδη ἐν τῷ Κεραμεικῷ. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἡ στολὴ αὐτὸν ἐπεσπάσατο, πατριῶτις οὖσα. εἶτα μέντοι, οὐ χαλεπῶς ἔμελλε καὶ αὐτὸν γνώσεσθαι τὸν Ἀνάχαρσιν, ἅτε γένους [2] τοῦ δοκιμωτάτου ὄντα, καὶ ἐν τοῖς πρώτοις Σκυθῶν. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ, πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον, ὑπεξυρημένον τὸ γένειον, ἄζωστον, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον, αὐτῶν τῶν Ἀττικῶν ἕνα τῶν αὐτοχθόνων; οὕτω μετεπεποίητο ὑπὸ τοῦ χρόνου. ἀλλὰ Τόξαρις Σκυθιστὶ προσειπὼν αὐτὸν, οὐ σὺ ἔφη Ἀνάχαρσις ὢν τυγχάνεις, ὁ Δαυκέτου; ἐδάκρυσεν ὑφ' ἡδονῆς ὁ Ἀνάχαρσις, ὅτι καὶ ὁμόφωνον εὑρήκει τινὰ, καὶ τοῦτον εἰ-

per Iovem à vero abhorret) qui totam urbem olim ſanavit. At enim ad id veniemus cujus gratia mentionem ejus feci. Vivebat adhuc Toxaris, quum navi devectus Anacharſis, ex Pyræo venit, veluti peregrinus & barbarus, animo non mediocriter perturbato, omnia ignorans, ad multa meticuloſus, neſcius quid ageret. Siquidem à quibus videbatur, ludibrio haberi ſe ob veſtem intelligebat: & nullum eandem linguam callentem inveniebat. Atque omnino jam illum ſuſceptæ profectionis pœnitebat, & viſis duntaxat Athenis, veſtigia retrorſum relegere decreverat: atque conſcenſa navi, rurſus in Boſporum navigare, unde non multum illi itineris domum ad Scythas conficiendum reſtabat. Sic affecto Anacharſidi, bonus quiſpiam dæmon incurrit, nimirum Toxaris in Ceramico. Ac primùm quidem patria veſtis ipſum pertraxit: deinde Anacharſidem noſſe non futurum erat ipſi difficile, ut qui ex lectiſſimo genere ortum ducebat, & inter Scytharum primores locum obtinebat. Vnde verò Anacharſis gentilem illum eſſe agnovit, cùm Græcam veſtem gereret, abraſo mento eſſet, diſcinctus, ſine enſe, jam facundus, & ex Atticis indigenis unus. Adeò jam temporis ſpatio erat immutatus. Verùm Toxaris Scythica lingua ipſum affatus: nonne tu, inquit, es Anacharſis Daucetæ filius? Lachrymatus eſt præ gaudio Anacharſis, quòd lingua ſibi conſonum aliquem inveniſſet, quique noſſet qua-

1 Ἐπὶ πόδα εὐθὺς ὀπίσω χωρεῖν] Gallicè ſimiliter dicimus, *retourner ſur ſes pas*. Menagius.

2 Τοῦ δοκιμωτάτου] Anglic. Cod. τῶν δοκιμωτάτων. Bourd.

δόντα ὅστις ἦν ἐν Σκύθαις, καὶ ἤρετο. σὺ δὲ πόθεν οἶσθα ἡμᾶς ὦ ξένε; καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνομα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἄν σοι κατ' αὐτό. μῶν ἔφη ὁ Τόξαρις εἶ, περὶ οὗ ἐγὼ ἤκουσα, ὥς τις Τόξαρις ἔρωτι τῆς Ἑλλάδος, ἀπολιπὼν καὶ γυναῖκα ἐν Σκυθίᾳ, καὶ παιδία νεογνὰ, οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβοι κεῖθι, τιμώμενος ὑπὸ τῶν ἀρίστων; ἐγὼ ἔφη ἐκεῖνός εἰμι, εἴ τις κἀμοῦ λόγος ἔτι παρ' ὑμῖν. οὐκοῦν ἤδη ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθης, ἰδεῖν τὴν Ἑλλάδα. καὶ κατά γε τὴν ἐμπορείαν ταύτην ἀποδημήσας, ἥκω σοι, μυρία παθὼν ἐν τοῖς διὰ μέσου ἔθνεσι. καὶ εἴγε μὴ σοὶ ἐνέτυχον, ἔγνωστο ἤδη πρὶν ἥλιον δῦναι, ὀπίσω αὖθις ἐπὶ ναῦν κατιέναι. οὕτως ἐτεταράγμην, ξένα καὶ ἄγνωστα πάντα ὁρῶν. ἀλλὰ πρὸς Ἀκινάκου, καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν Θεῶν, σύ με ὦ Τόξαρι παραλαβὼν, ξενάγησον, καὶ δεῖξον τὰ κάλλιστα τῶν Ἀθήνησιν. εἶτα καὶ τὰ ἐν τῇ ἄλλῃ Ἑλλάδι, νόμων τε τοὺς ἀρίστους, καὶ ἀνδρῶν τοὺς βελτίστους, καὶ ἤθη, καὶ πανηγύρεις, καὶ βίον αὐτῶν, καὶ πολιτείαν, δι' ἅπερ σύ τε, κἀγὼ μετὰ σὲ, τοσαύτην ὁδὸν ἥκομεν. καὶ μὴ περιίδῃς ἀθεάτων αὐτῶν ἀναστρέφοντα. τοῦτο μὲν ἔφη ὁ Τόξαρις, ἥκιστα ἐρωτικὸν εἴρηκας, ἐπὶ τὰς θύρας αὐτὰς ἐλθόντα, οἴχεσθαι ἀπιόντα. πλὴν ἀλλὰ θάρρει. οὐ γὰρ ἂν ὡς φῂς, ἀπέλθῃς, οὐδ' ἂν ἀφίῃ σε ῥᾳδίως ἡ πόλις. οὐχ οὕτως ὀλίγα τὰ θέλγητρα ἔχει πρὸς τοὺς ξένους, ἀλλὰ μάλα ἐπιλήψεταί σου, ὡς μήτε γυναικὸς ἔτι, μήτε παίδων,

qualis inter Scythas eſſet: tum interrogavit. Tu verò unde me noſti hoſpes? Cui ille, Veſtras ego ſum, appellor Toxaris, non clara ſtirpe oriundus, ut ex eo tibi notus ſim. Num, inquit, Toxaris ille es, quem audivi amore Græciæ, relictis in Scythia uxore, liberiſque infantibus, Athenas veniſſe, ibique nunc degere, & apud optimates in precio eſſe? Ego inquit, ille ſum, ſiqua de me apud vos fama ſupereſt. Proinde, inquit Anacharſis, ſcias factum eſſe me diſcipulum tuum, tuique amoris æmulum, quo perductus es ut Græciam videres. Itaque negociationis hujus exemplo peregrè profectus, venio mala ſexcenta paſſus apud gentes in medio ſitas. Ac niſi in te incidiſſem, decreveram, antequam ſol occidiſſet, greſſum ad navim referre, ita turbatus eram quòd peregrina, & ignota omnia conſpicerem. At per Acinacem, & Zamolxin Deos noſtrates, tu me aſſumptum ô Toxari, circumducito, & quæcunque Athenis ſunt pulcherrima mihi commonſtrato. Deinde cætera quæ ſunt in reliqua Græcia, & leges optimas, & viros præſtantiſſimos, & mores & celebritates, & vitam ipſorum, & reip. adminiſtrationem: ob quæ tu, ego verò poſt te, tantum itineris emenſi ſumus: nec redire non ſpectatis iis me ſinas. Hoc equidem, inquit Toxaris, minimè amanter dixiſti, te vix fores ingreſſum, fuiſſe retrogreſſurum. Atqui confidenti ſis animo: neque enim abibis, ut ais, neque te urbs facilè dimittet. Nec adeò exiguas habet illecebras ad retinendos peregrinos, ut non te capiat, & uxoris, ac liberorum, ſiquos

ὅ σοι ἤδη εἰσὶ μεμνῆσθαι. ὡς δ᾽ ἂν τάχιστα πᾶσαν ἴδοις τὴν πόλιν τῶν Ἀθηνῶν, μᾶλλον δὲ τὴν Ἑλλάδα ὅλην, καὶ τὰ Ἑλλήνων καλὰ ἐγὼ ὑποθήσομαί σοι. ἔστι σοφὸς ἀνὴρ ἐνταῦθα, ἐπιχώριος μὲν, ἀποδημήσας δὲ μάλα πολλὰ ἔς τε Ἀσίαν, καὶ ἐς Αἴγυπτον. καὶ τοῖς ἀρίστοις τῶν ἀνθρώπων συγγενόμενος, τὰ ἄλλα, οὐ τῶν πλουσίων, ἀλλὰ καὶ κομιδῆ πένης, ὄψει γέροντα οὕτω δημοτικῶς ἐσταλμένον. πλὴν διά γε τὴν σοφίαν, καὶ τὴν ἄλλην ἀρετὴν, πάνυ τιμῶσιν αὐτόν. ὥστε καὶ νομοθέτῃ χρῶνται πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ ἀξιοῦσι κατὰ τὰ ἐκείνου προστάγματα βιοῦν. εἰ τοῦτον φίλον κτήσαιο, καὶ μάθοις οἷος ἀνήρ ἐστι, πᾶσαν νόμιζε τὴν Ἑλλάδα ἐν αὐτῷ ἔχειν. καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη ἂν εἰδέναι τῶν τῇδε ἀγαθῶν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν μεῖζόν σοι καλὸν χαρίσασθαι δυναίμην, ἢ συστήσας ἐκείνῳ. μὴ τοίνυν μέλλωμεν ἔφη ὦ Τόξαρι ὁ Ἀνάχαρσις, ἀλλά με λαβὼν, ἄγε παρ᾽ αὐτόν. ἀτὰρ ἐκεῖνο δέδια, μὴ δυσπρόσοδος, καὶ ἐν παρέργῳ θῆταί σου τὴν ἔντευξιν ὑπὲρ ἡμῶν. εὐφήμει ἦν δ᾽ ὅς, ἐκεῖνο τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ, ἀφορμὴν παρασχὼν τοῦ ἐς ξένον ἄνδρα εὐποιΐας. ἕπου μόνον. εἴσῃ γὰρ ὅση περὶ τοὺς ξένους ἡ αἰδὼς, καὶ ἡ ἄλλη ἐπιείκεια, καὶ χρηστότης. μᾶλλον δὲ κατὰ δαίμονα τις αὐτὸς ἡμῖν προσέρχεται, ὁ ἐπὶ συννοίας, ὁ λαλῶν ἑαυτῷ. καὶ ἅμα προσειπὼν τὸν Σόλωνα, τοῦτό σοι ἔφη δῶρον μέγιστον ἥκω ἄγων, ξένον ἄνδρα, φιλίας δεόμενον. Σκύθης δέ ἐστι τῶν παρ᾽ ἡμῖν εὐπατριδῶν. καὶ ὅμως τἀκεῖ πάντα ἀφεὶς ἥκει συνεσόμενος ὑμῖν, καὶ τὰ κάλλιστα ὀ-

ſiquos habes oblivionem non inducat. Vt verò quàm celerrimè vniverſam Athenarum urbem, imò Græciam totam, & res Græcorum præclaras videas, tibi conſilium dabo. Hìc eſt vir ſapiens, indigena quidem, ſed qui diu in Aſia & Ægypto peregrinatus eſt, & cum optimis quibuſque viris verſatus. Cæterum non dives, ſed pauper admodum. Videbis ſenem hoc modo populi more amictum. Verumtamen cum propter ſapientiam, tum propter alias virtutes ipſum colunt: adeò ut eo legiſlatore utantur ad reipub. adminiſtrationem, ejuſque præceptis in vita inſtituenda parere dignentur. Si hunc tibi amicum paraveris, & cujuſmodi vir ſit, didiceris, in eo te Græciam univerſam habiturum puta, & bonorum quæ illic ſunt ſummam cogniturum, ita ut nullo majori officio tibi poſſim gratificari quam ſi te huic commendavero. Ne igitur cunctemur ô Toxari, inquit Anacharſis, ſed me ad illum ducito. Sed enim illud vereor, ne ſit aditu difficilis, tuamque pro me poſtulationem flocci faciat. Bona verba quæſo, inquit ille, rem maximè gratam ipſi me facturum puto, quum occaſionem offeram benefaciendi viro peregrino. Sequere me ſolummodo. Nam cognoſces quanta ſit illius in hoſpites reverentia, quanta æquitas, ac benignitas. Imò potiùs forte quadam hic ipſe ad nos accedit, nempe ille qui cogitabundus ſecum loquitur. Simul Solonem compellans, hoc tibi magnum, inquit, donum adduco, virum peregrinum, amicitiæ indigum. Eſt autem Scytha ex noſtræ gentis nobilibus. Attamen bonis omnibus ibi relictis, vobiſcum converſatu-

ψόμενος τῆς Ἑλλάδος. κἀγὼ [1] ἐπίτομόν τινα ταύτην ἐξεῦρον αὐτῷ, ὅπως ῥᾷστα καὶ αὐτὸς μάθοι πάντα, καὶ γνώριμος γένοιτο τοῖς ἀρίστοις. τοῦτο δ' ἦν σοι προσαγαγεῖν αὐτόν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Σόλωνα οἶδα, οὕτω ποιήσεις, καὶ [2] προξενήσεις αὐτοῦ, καὶ πολίτην γνήσιον ἀποφανεῖς τῆς Ἑλλάδος. καὶ ὅπερ σοι ἔφην μικρὸν ἔμπροσθεν ὦ Ἀνάχαρσι, πάντα ἑώρακας ἤδη, Σόλωνα ἰδών. τοῦτο αἱ Ἀθῆναι. τοῦτο ἡ Ἑλλάς. οὐκ ἔτι ξένος. σύμπαντές σε ἴσασι. πάντες σε φιλοῦσι. τηλικοῦτόν ἐστι τὸ κατὰ τὸν πρεσβύτην τοῦτον. ἁπάντων ἐπιλήσῃ τῶν ἐν Σκυθίᾳ, συνὼν αὐτῷ. ἔχεις τῆς ἀποδημίας τὰ ἆθλα, οὗ ἐρᾷς τὸ τέλος. οὗτός σοι ὁ Ἑλληνικὸς κανών. τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. οὕτω τοίνυν γίγνωσκε, ὡς εὐδαιμονέστατος ὤν. ὃς συνέσῃ Σόλωνι, καὶ φίλῳ χρήσῃ αὐτῷ. μακρὸν ἂν εἴη διηγήσασθαι, ὅπως μὲν ἥσθη ὁ Σόλων τῷ δώρῳ, οἷα δὲ εἶπεν. ὡς δὲ τὸ λοιπὸν συνῆσαν, ὁ μὲν, παιδεύων, καὶ διδάσκων τὰ κάλλιστα, ὁ Σόλων, καὶ φίλον ἅπασι ποιῶν τὸν Ἀνάχαρσιν, καὶ προσάγων τοῖς Ἑλλήνων καλοῖς, καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. ὁ δὲ, τεθηπὼς τὴν σοφίαν αὐτοῦ, καὶ μηδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἑκὼν εἶναι ἀπολειπόμενος. ὡς γοῦν ὑπέσχετο αὐτῷ ὁ Τόξαρις ἐξ ἑνὸς ἀνδρὸς τοῦ Σόλωνος, ἅπαντα ἔγνω ἐν ἀκαρεῖ, καὶ πᾶσιν ἦν γνώριμος, καὶ ἐτιμᾶτο δι' ἐκεῖνον. οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν, ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ

rus, & res Græciæ præclaras viſurus venit. Porrò ei hoc compendium excogitavi, ut facillimè etiam omnia diſcat, & optimis quibuſque innoteſcat, nimirum ut ipſum tibi adducerem. Ergo ſi Solonem bene novi, ſic facies, ipſum ſuſcipies, & verum Græciæ civem efficies. Iamque Anacharſi, quod paulò ante dicebam, viſo Solone, omnia vidiſti. Hoc ſunt Athenæ, hoc eſt ipſa Græcia. Non amplius es peregrinus, omnes te norunt, omnes te amant. Tantum bonorum in hoc ſene tibi conſiſtere puta. Res Scythicas, cum ipſo converſans, oblivioni trades. Habes tuæ peregrinationis præmia, finem amoris. Hic tibi Græca eſt regula, Atticæ philoſophiæ exemplum. Cognoſce igitur te eſſe fœliciſſimum, qui cum Solone verſaberis, eoque amico uteris. Longum eſſet referre quantum hoc munere delectatus ſit Solon, & quibus verbis reſponderit, utque deinceps mutua conſuetudine ſint uſi, hic quidem Solon, inſtituens & docens pulcherrima quæque; & omnibus amicum faciens Anacharſin, Græcorumque optimis adducens, tum omne ſtudium adhibens, ut quàm jucundiſſimè in Græcia vivens renideret. Ille verò ejus ſapientiam admiratus, ne altero quidem pede lubenter à ſenis latere ſecedens. Prout igitur pollicitus fuerat, Toxaris, ex unico Solone omnia momento cognovit: omnibuſque notus erat, & propter illum in precio habebatur. Non enim Solon parum eum laudabat. Verùm homi-

1 Ἐπίτομόν τινα ταύτην] Supple ὁδὸν. Menagius.
2 Προξενήσεις αὐτοῦ] Sic Demoſthenes: προὐξένεις αὐτῶν. Idem.

τοῦτο, ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις, δημοποίητος γενόμενος, εἰ χρὴ Θεοξένῳ πιστεύειν καὶ τοῦτο ἱστοροῦντι περὶ αὐτοῦ. καὶ οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἶμαι ἐς Σκύθας, εἰ μὴ Σόλων ἀπέθανε. Βούλεσθε οὖν ἤδη ἐπαγάγω τῷ μύθῳ τὸ τέλος, ὡς μὴ ἀκέφαλος περινοστοίη; ὥρα γοῦν εἰδέναι οὗ τινός μοι ἕνεκα, ὁ Ἀνάχαρσις ἐκ Σκυθίας, καὶ Τόξαρις τανῦν ἐς Μακεδονίαν ἥκετον, ἔτι καὶ Σόλωνα γέροντα ἄνδρα ἐπαγόμενοι Ἀθήνηθεν. φημὶ δὴ ὅμοιόν τι καὶ αὐτὸς παθεῖν τῷ Ἀναχάρσιδι. καὶ πρὸς χαρίτων, μὴ νεμεσήσητέ μοι τῆς εἰκόνος, εἰ βασιλικῷ ἀνδρὶ ἐμαυτὸν εἴκασα. βάρβαρος μὲν γὰρ κἀκεῖνος. καὶ οὐδέν τι φαίης ἂν τοὺς Σύρους ἡμᾶς φαυλοτέρους εἶναι τῶν Σκυθῶν. ἀτάρ, οὐδὲ κατὰ τὸ βασιλικὸν εἰσποιῶ τἀμὰ ἐς τὴν ὁμοιότητα, κατ' ἐκεῖνα δέ. ὅτε γὰρ πρῶτον ἐπεδήμησα ὑμῶν τῇ πόλει, ἐξεπλάγην μὲν εὐθὺς ἰδὼν τὸ μέγεθος καὶ τὸ κάλλος, καὶ τῶν ἐμπολιτευομένων τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν, καὶ λαμπρότητα πᾶσαν. ὥστε ἐπὶ πολὺ ἐτεθήπειν πρὸς ταῦτα, καὶ οὐκ ἐξήρκουν τῷ θαύματι, οἷόν τι καὶ [1] ὁ νησιώτης ἐκεῖνος νεανίσκος πεπόνθει πρὸς τὴν τοῦ Μενελάου οἰκίαν. καὶ ἔμελλον οὕτω διατεθῆναι τὴν γνώμην, ἰδὼν πόλιν ἀκμάζουσαν ἀκμῇ τοσαύτῃ, καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν ἐκεῖνον, ἀνθεῦσαν ἀγαθοῖς

mines, ut legiſlatori parebant, ſic amabant, quos ille probaret, eoſque viros optimos denique eſſe credebant. Solus verò ex barbaris initiatus eſt Anacharſis civitate donatus: ſi Theoxeno fides eſt habenda, qui hoc etiam de ipſo memoriæ prodidit. Sed neque ut puto, niſi mortuo Solone, rediit ad Scythas Anacharſis. Vultis igitur fabulæ finem jam ſubdam, ne ſine capite obambulet? Proinde jam tempus eſt cognoſcendi cujus rei gratia Anacharſis ex Scythia, & Toxaris in præſentia venerunt in Macedoniam, ad quos Solonem etiam virum ſenem adduxi ex Athenis. Dico ſimile quid mihi accidiſſe atque Anacharſidi: ac per Gratias ne mihi ſimilitudinem vitio vertite, ſi cum viro regio memet comparo. Etenim etiam barbarus ille erat. Nec ulla in re nos Syros Scythis illis deteriores eſſe dixeris: neque res meas cum regia dignitate in ſimilitudinem adduco, ſed cum illis quæ dixi. Quum enim primùm in veſtram urbem veni, ſtatim obſtupui, viſa magnitudine, & pulchritudine ipſius, & incolarum multitudine, aliaque potentia, omnique ſplendore. Itaque diu attonitus hærebam, nec ſatis mirari illa poteram. Cujuſmodi quiddam inſulari illi juveni Menelai ædes contemplanti accidit. Ac futurum erat ut animo ſic afficerer intuitus urbem tam præclarè vigentem, ac juxta poëtam, bonis omnibus florentem, quibus

1 Ὁ νησιώτης ἐκεῖνος] Telemachus apud Homer. Odyſſ. repetit alibi. *Bourd.* Telemachus. *Menagius.* Telemachus ſc. ex Inſula Ithaca, Homer. Odyſſ. δ. Menalai domum ex auro, argento, electro, & ebore concinnatam, cum ſtupore quodam miratur. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πᾶσιν, οἷς θάλλει πόλις. οὕτω δὴ ἔχων, ἐσκοπούμην ἤδη περὶ τῶν πρακτέων. καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν, πάλαι ἐδέδοκτο. ποῖσι γὰρ ἂν ἄλλοις ἔδειξα, σιωπῇ παραδύσας τηλικαύτην πόλιν; ἐζήτουν γὰρ, οὐδ' ἀποκρύψομαι τἀληθὲς, οἵτινες οἱ προὔχοντες εἶεν, καὶ οἷς ἄν τις προσελθὼν, καὶ συγγραψάμενος προστάτας, συναγωνισταῖς χρῷτο πρὸς τὰ ὅλα. ἐνταῦθά μοι οὐχ εἷς, ὥσπερ τῷ Ἀναχάρσιδι καὶ οὗτος βάρβαρος, ὁ Τόξαρις, ἀλλὰ πολλοὶ, μᾶλλον δὲ πάντες τὰ αὐτὰ, μόνον οὐκ αὐταῖς συλλαβαῖς ἔλεγον. ὦ ξένε, πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι χρηστοὶ, καὶ δεξιοὶ ἀνὰ τὴν πόλιν, καὶ οὐκ ἂν ἀλλαχόθι τοιούτους εὕροις ἄνδρας ἀγαθούς. δύο δὲ μάλιστα ἐστὸν ἡμῖν ἄνδρε ἀρίστω, γένει μὲν, καὶ ἀξιώματι, πολὺ προὔχοντες ἁπάντων. [1] παιδείᾳ δὲ, καὶ λόγων δυνάμει, τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἄν. ἡ δὲ παρὰ τοῦ δήμου εὔνοια πάνυ ἐρωτικὴ πρὸς αὐτούς. καὶ τοῦτο γίγνεται, ὅ, τι ἂν ἄριστον ᾖ τῇ πόλει. τὴν μὲν γὰρ χρηστότητα, καὶ τὴν πρὸς τοὺς ξένους φιλανθρωπίαν, καὶ τὸ ἐν μεγέθει τοσούτῳ ἀνεπίφθονον, καὶ τὸ μετ' εὐνοίας αἰδέσιμον, καὶ τὸ πρᾶον, καὶ τὸ εὐπρόσοδον, αὐτὸς ἂν ἄλλοις διηγήσαιο, πειραθεὶς μικρὸν ὕστερον. καὶ ὡς μᾶλλον θαυμάσῃς, μιᾶς καὶ τῆς αὐτῆς οἰκίας ἐστὸν, υἱὸς, καὶ πατήρ. ὁ μὲν, εἴ τινα Σόλωνα, ἢ Περικλέα, ἢ Ἀριστείδην ἐπινοεῖς. ὁ δὲ, υἱός. καὶ ὀφθεὶς μὲν αὐτίκα, ἀπάξηταί

bus civitas florere poteſt. Sic affectus, diſpiciebam quid faciendum eſſet. Iamque olim vobis aliquam orationem edere decreveram. Nam quibus aliis edidiſſem, tanta urbe ſilentio prætérita? Quærebam enim, neque celabo veritatem, quinam proceres eſſent, & quos aggreſſus, præſules conſcripta de illis historia, ad omnia uterer adjutoribus. Hîc mihi non unus, ut Anacharſidi, atque hic barbarus Toxaris, ſed multi, imò omnes eadem, tantùm non iiſdem ſyllabis, reſpondebant. Multi quidem, iique boni & induſtrii viri, ô hoſpes, in urbe ſunt, nec alibi bonos ejuſmodi viros invenires. Verum duos potiſſimum viros optimos habemus, genere, & authoritate omnibus præſtantes: quos eruditione, & dicendi facultate, cum Attica decade rectè comparaveris. Populi autem erga eos benevolentia planè eſt amatoria. Et hoc fit, quod eſt civitati optimum. Nam benignitatem, & humanitatem erga hoſpites nullamque in tanta magnitudine invidentiam, ac reverentiam cum benevolentia conjunctam, & manſuetudinem, & morum facilitatem, ipſe paulò poſt expertus aliis narrabis. Atque ut mireris impenſiùs, unius ejuſdemque ſunt familiæ, filius & pater: hic quidem ſi Solonem, aut Periclem, aut Ariſtidem animo verſas. Ille verò filius, ſimul atque viſus fuerit tibi, te rapiet: adeò

1 Παιδείᾳ δὲ καὶ λόγων δυνάμει τῇ Ἀττικῇ δεκάδι παραβάλλοις ἂν] Vincentius Opſopœus interpres ſic vertit; quomodo legerit neſcio: videtur tamen legiſſe Ἀττικῇ δεκάτῃ, & ſibi intellexiſſe μούσῃ, quaſi fuerit quædam decima muſa Athenis. Sed ea δέκας non ad muſas referri debet, ſed ad decem illos oratores celebriores, qui Athenis floruerunt, & quorum vitas ſcripſit Plutarchus, quod (credo) ſatis manifeſtum videbitur noſtro lectori. *Palm.*

1 Οἰχί-

σε. οὕτω μέγας ἐστὶ, καὶ καλὸς ἀρρενωπήν τινα τὴν εὐμορφίαν. εἰ δὲ καὶ φθέγξαιτο μόνον [1] οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος. τοσαύτην Ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. ἥγε τοι πόλις ἅπασα κεχηνότες, ἀκούουσιν ὁπότ' ἂν δημηγορήσων παρέλθοι. ὁποῖόν φασι τοὺς τότε Ἀθηναίους, [2] πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου πεπονθέναι, παρ' ὅσον τοῖς μὲν, οὐκ εἰς μακρὰν μετεμέλησε τοῦ ἔρωτος, ὃν ἠράσθησαν τοῦ Ἀλκιβιάδου. τοῦτον δὲ, ἡ πόλις οὐ φιλεῖ μόνον, ἀλλὰ καὶ αἰδεῖσθαι ἤδη ἀξιοῖ. καὶ ὅλως ἓν τοῦτο ἡμῖν δημόσιον ἀγαθόν ἐστι, καὶ μέγα ὄφελος ἅπασιν, ἀνὴρ οὗτος, εἰ δὴ αὐτός τε καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ, δέξαιντό σε, καὶ φίλον ποιήσαιντο, πᾶσαν ἔχεις τὴν πόλιν. καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. ταῦτα νὴ τὸν Δί' ἅπαντες ἔλεγον, εἰ χρὴ καὶ ὅρκον ἐπάγειν τῷ λόγῳ. καί μοι ἤδε πειρωμένῳ, τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξα. οὐχ ἕδρας τοίνυν, οὐδ' [4] ἀμβολᾶς ἔργον ὡς ὁ Κεῖος φησὶν, ἀλλὰ χρὴ πάντα μὲν κάλων κινεῖν, πάντα δὲ πράττειν, καὶ λέγειν, ὡς φίλοι ἡμῖν τοιοῦτοι γένοιντο. ἢν γὰρ τοῦθ' ὑπάρξῃ, εὔδια πάντα, καὶ πλοῦς οὔριος, καὶ λειοκύμων ἡ θάλασσα, καὶ ὁ λιμὴν πλησίον.

adeò magnus eſt, & maſcula quadam forma decorus: qui ſi tantummodo loquatur, ducet te ab auribus revinctum. tantam verborum ſuavitatem in lingua ſitam hic juvenis habet. Quinetiam univerſa civitas ad audiendum inhiat, quoties ad populum verba facturus prodit. Cujuſmodi quiddam Athenienſibus in Cliniæ filio accidiſſe dicunt, niſi quod non multò poſt eos amoris pœnituit, quo [3] Alcibiadem ſunt proſecuti. Hunc autem civitas non diligit ſolùm, ſed reverentia etiam dignatur. Denique hoc nobis populare bonum eſt hic vir, & ingens commoditas omnibus. Hic ſi te, ejuſque pater ſuſceperint, & amicum fecerint, totam civitatem habebis, & ſolummodo intendenda eſt manus, nec tuæ res amplius ambiguæ erunt. Hæc per Iovem dicebant, omnes, ſi adhibendum etiam eſt juramentum orationi. Ac mihi jam harum rerum periculum facienti, minimam partem eorum quæ ſuperſunt dixiſſe videor. Quare nec deſidiam, nec dilationem patitur hoc opus, ut ait poëta Cejus. Verùm movendus omnis rudens, nihil non faciendum ac dicendum, quo illorum amicitiam nobis conciliemus: qua ſi potiamur placida ſunt omnia, navigatio ſecunda, tranquillum mare, & in propinquo portus.

1 Οἰχήσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδυσάμενος] Lege ἑλκύσεταί σε ἀπὸ τῶν ὤτων ἀναδησάμενος, & ita videtur legiſſe interpres. *Palm.*

2 Πρὸς τὸν τοῦ Κλεινίου] Legend. Plut. in Alcibiad. *Bourd.*

3 *Alcibiadem ſunt proſecuti*] Hoc abundè ſcribit Plut. in Alcibiad. Ariſtophan. in ranis. Valer. Max. lib. 7. *Cogn.*

4 Ἀμβολᾶς ἔργον] Tangit hunc verſum Heliod. lib. 2. ἐργ.
Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄταισι παλαίει. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ. | QVOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ARGVMENTVM.

Didaſcalicus liber eſt, continens præcepta ac regulas de hiſtoria ſcribenda. Dividitur autem in duas partes. In priore expoſito ſine ſeu officio Hiſtorici, & confutatis iis, qui duplicem Hiſtoriæ ſinem faciunt, Vtile videlicet & Delectabile, mox vitia recenſet, quæ tum in verbis, & compoſitione, tum in ipſis rebus vitanda ſunt, & hoc ſub exemplis aliorum, quo quique modo aut genere peccarint, oſtendendo. In poſteriore autem parte primum, quæ afferre ad hanc rem, quæque antea quaſi domi ſuæ comparata habere debeat, is qui ad ſcribendam hiſtoriam accedit, exponit. Deinde regulas primum de rebus, deinde de expoſitione & phraſi verborum, poſtremò & de partibus operis tradit: etiam hic exemplis aliorum præcepta ſua confirmando. Orditur autem ab occaſione, quam collatione Abderitici morbi amplificat.

Ἀβδηρίταις φασὶ Λυσιμάχου ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο, [2] πυρεταίνειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς πρώτης εὐθὺς ἐρρωμένως, [3] καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ. περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην, τοῖς μὲν, αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε τὸν πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος περιΐστη τὰς γνώμας αὐτῶν. ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν παρεκίνουν, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων. μάλιστα δὲ τὴν Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὴν τοῦ Περσέως ῥῆσιν [4] ἐν μέλει

[1] Abderitis ajunt Lyſimacho jam regnante, morbum, optime Philo, hujuſmodi quendam incidiſſe, videlicet primùm omnes in tota civitate febri correptos fuiſſe, eaque à primo ſtatim die valida, & continua. Circa ſeptimum autem diem, aliis multam ſanguinis è naribus fluxionem, aliis copioſum ſudorem obortum, febrim ſolviſſe. Cæterùm ridicula quædam perturbatio mentes illorum obſedit. Omnes enim ad tragœdiæ actionem permovebantur, & jambos recitabant, & vociferabantur. In primis verò Euripidis Andromedam flebiliter canebant, & Perſei ſermonem concinnè refere-

1 *Abderitis*] Conſcribendæ hiſtoriæ ratio, ex Euripidis Andromeda. *Cogn.*
2 Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέττειν, ſic pag. ſeq. ὡς πυρέξαι. Bourd.
3 Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud Hippocr. & Gal. *Idem.*
4 Ἐν μέλει] Angl. ἐν μέρει. Idem.

1 Ἐνὶ

ιεξηγήσεων. καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις χρῶν ἁπάντων, καὶ λεπτῶν, τῶν ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν, σὺ δ' ὦ Θεῶν τύραννε, κἀνθρώπων ρως. καὶ τἆλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων, καὶ τοῦτο ἐπιπολὺ, χρι δὴ χειμὼν, καὶ κρύος ἤ μέγα γενόμενον, ἔπαυσε ληροῦντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τοῦ τοιούτου παρασχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ Τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρομέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ἐπιπολὺ ἐμφιλοχωρούσης τῆς Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν. καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἑκάστου γνώμην περιπετομένου ὡς οὖν ἕν φασιν [1] ἑνὶ παραβαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν. οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γὰρ ἂν τοῦτο παρέπαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, οὐ φαύλοις κατεχημένοι, [2] ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νῖκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει. μᾶλλον δὲ Θουκυδί-

rebant. Plenaque erat civitas pallidis omnibus, macilentiſque ſeptimanis illis tragœdis, illudque ô tu Deorum, tu tyranne hominum Amor, aliaque magna voce clamantibus, idque perquam diu, donec hyems magno cum frigore oborta delirium ipſorum compeſcuit. Cauſam verò ejus rei mihi videtur præbuiſſe Tragœdus Archelaus, illo tempore celebris, qui media æſtate multo æſtu Andromedæ fabulam ipſis egit. Ita ut multi ex theatro redirent febricitantes, & ſequenti die mentibus everſi in eandem tragœdiam delaberentur, illorum memoriæ ſuaviter inhabitante Andromeda, ac Perſeo unà cum Meduſa ſingulorum animis adhuc obvolante. Vt igitur, alterum, quod ajunt cum altero comparetur, Abderiticum illud malum etiam hoc tempore pleroſque doctorum invaſit: non ut ipſi quoque tragœdias agant, nam in hoc minùs delirarent, alienis jambicis, iiſque haud malis occupati. Sed ex quo res præſentes moveri cœperunt, puta bellum iſtud contra barbaros, & acceptum in Armenia vulnus, & continuæ illæ victoriæ, nemo non hiſtoriam conſcribit. Imò verò Thucydides,

1 Ἑνὶ παραβαλεῖν] Vide Parœmiog. *Bourd.*

2 Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκίνηται] Libet hîc miſereri ſortem humanam & imperium fati in famam virorum illuſtrium, & temporis injurias in literas & monumenta hiſtorica. Ecce ex tanto hiſtoricorum numero, quorum multitudinem perſtringit, & Satyrice irridet Lucianus, quis uſque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum eſt? Si non per Capitolinum foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & breviſſime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent hæc Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Oſroën regem miſſus, ab Othryade quodam Parthorum duce cæſus eſt, & copiæ deletæ, ut nos docet Lucianus hîc & ſupra in Pſeudomanti. Continuæ vero victoriæ, de quibus hîc loquitur noſter,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες. καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἄρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, [1] Πόλεμος ἁπάντων πατὴρ, εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, [2] ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ. ταῦτα τοίνυν ὦ φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὸ τοῦ Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν. ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν. ὁ μὲν, ὅπλα ἐπισκευάζων. ὁ δὲ, λίθους παραφέρων. ὁ δὲ, ὑποικοδομῶν τοῦ τείχους. ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὑποστηρίζων. ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπουργῶν. ὁ δὴ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ αὐτῷ ἐς οὐδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ Κρανίου. καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς ὦ Διόγενες, κυλίω ἔφη κἀγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις. καὐτὸς οὖν ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν οὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ Κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφεροίμην, καλῶς ἔ-

des, Herodoti, & Xenophontes nobis facti ſunt omnes. Et ut apparet, verum fuit illud, Bellum omnium pater eſt, quandoquidem hiſtoriarum ſcriptores tam multos una hac plaga procreavit. Hæc igitur, amice, videnti & audienti mihi Sinopenſis illius factum in mentem venit. Quando enim Philippus cum exercitu jam adventare ferebatur, perturbati & operi intenti omnes Corinthii, alius arma adornabat, alius lapides comportabat, alius muros ſubſtruebat, alius propugnaculum ſuffulciebat, alius aliud quod ad rem pertineret ſubminiſtrabat. Quæ cùm videret Diogenes, & nihil haberet quod ageret, nulla enim in re quiſpiam ipſius miniſterio utebatur, pallio ſuccinctus, ipſe etiam dolium in quo habitabat, magna [3] per Cranium ſedulitate ſurſum ac deorſum volvebat. Ac rogante quopiam ex familiaribus, cur hoc facis Diogenes? Meum etiam dolium voluto, inquit, ne ſolus inter tot laborantes ociari videar. Quare Philo, ego etiam ne ſolus tam loquaci tempore ſim mutus, neque velut Comicum ſatellitium, hians ſilentio prætervehar, rectè fa-

ctu-

noſter, intelligi debent de bello Parthico, quod poſt illam in Armenia cladem geſtum eſt per quadriennium ducibus Statio Priſco, Avidio Caſſio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum, Mediæ urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem uſque penetrarunt, ut diſcimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto inſignis ea expeditio, & quæ proculdubio famam merebatur, ſed ite famæ avidi homunculi, & æternum nomen ſperate ex facinoribus veſtris, quorum memoriam pauca ſecula penitus abolent, nos certe ut plurimum pluſquam Lethæa oblivio manet. *Palm.*

1 Πόλεμος] Sic in Icaromenippo. πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copioſe Lipſ. *Bourd.*

2 Ὑπὲρ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. Idem.

3 *Per Cranium*] Craneum ſchola ſeu gymnaſium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum ut ſcribit Laërt. lib. 6. ἐτύγχανε μὲν αὖ διάγων ἐν τῷ Κρανείῳ πρὸ τοῦ Κορίνθου γυμνασίῳ. Cogn.

1 Τοῖς

ειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι
κυλίσαι τὸν πίθον. οὐχ ἱστορίαν συγ-
γράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διε-
ιέναι, οὐχ οὕτω μεγαλότολμος ἐ-
ώ. μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ.
ιδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἰ κατὰ τῶν
πετρῶν κυλίοι τις. καὶ μάλιστα,
ον τοὐμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ
πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον.
δεήσει γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μι-
ρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα,
συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνω-
σταί μοι; καὶ ὅπως ἀσφαλῶς με-
θέξω τοῦ πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους
ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω. τοῦ μὲν κα-
πνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντί-
δων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν,
ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. παραινέ-
σιν δέ τινα μικρὰν, καὶ ὑποθήκας
ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς
συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐ-
τοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπι-
γραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τοῦ
πηλοῦ προσαψάμενος. καίτοι οὐδὲ
παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται
σφίσιν ἐπὶ τὸ πρᾶγμα, οὐ μᾶλλον ἢ
τέχνης τινὸς ἐπὶ τὸ βαδίζειν, ἢ βλέ-
πειν, ἢ ἐσθίειν. ἀλλὰ πάνυ ῥᾷστον, καὶ πρό-
χειρον, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν
συγγράψαι, ἤν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ
ἐπελθὸν δύνηται. τὸ δὲ, οἶσθά που καὶ
αὐτὸς ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμεται-
χειρίστων, οὐδὲ ῥαθύμως συντεθῆναι
δυναμένων τοῦτ᾽ ἐστὶν, ἀλλὰ εἴ τι ἐν λό-
γοις, καὶ ἄλλο πολλῆς τῆς φροντίδος
δεόμενον, ἤν τις ὡς ὁ Θουκυδίδης
φησὶν, ὡς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη.
οἶδα μὲν οὖν οὐ πάνυ πολλοὺς αὐτῶν ἐπι-
στρέψων, ἐνίοις δὲ καὶ πάνυ ἐπαχθὴς
δόξων. καὶ μάλιστα ὁπόσοις ἀπο-
τετέλεσται ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέ-
δεικται ἡ ἱστορία. εἰ δὲ καὶ ἐπῄνηται

ἀturum me putavi, ſi quoad poſſem dolium volutarem, non autem hiſtoriam conſcriberem, nec res geſtas narrarem: non equidem adeò ſum temerarius, neque etiam hoc de me timeas licet. Novi enim quantum hoc ſit periculum, ſi quis per ſaxa volvat, tale in primis quale meum eſt doliolum, ne validè quidem ſatis fictum, adeò ut ſi vel ad exiguum lapidem offendat, illicò teſtulæ ſint colligendæ. Quid igitur decretum mihi eſt? & quomodo in belli partem veniam extra teli jactum conſtitutus? Dicam equidem tibi. A fumo, & fluctu, & curis quæ ſcriptorem hiſtoriæ circumſtant, abſtinebo me ipſum. Sed parvam admonitionem, haſque præceptiones paucas ſcribentibus ſubminiſtrabo: ut ex ædificationi ſaltem illis adſim, etiamſi ab inſcriptione abfuero, ſummo digito lutum attingendo. Quanquam neque admonitione plerique opus eſſe ſibi ad hanc rem putant, non magis quàm aliqua arte ad vadendum, aut videndum, aut edendum: ſed planè facillimum ac promptum, & cujuſvis hominis eſſe exiſtimant, hiſtoriam ſcribere, ſiquis modò verbis exprimere poſſit quod in mentem venit. Cæterùm ipſe noſti, amice, iſtud neque eſſe ex facillimis, neque ex iis quæ componi negligenter poſſunt: ſed ſiquid aliud ex iis quæ oratione traduntur cura opus habet, hoc certè habere, ſiquis ut Thucydides ait, hiſtoriam quaſi perpetuam poſſeſſionem adornet. Scio equidem fore ut paucos admodum ab errore revocem, nonnullis etiam moleſtus videar, quibuſcunque in primis opus jam eſt abſolutum, & hiſtoria in publicum edita. Quòd ſi ab iis qui tum

ὑπὸ τῶν τότε ἀκροασαμένων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιοῦτοι μεταποιήσουσιν, ἢ μεταγράψουσί τι τῶν ἅπαξ κεκυρωμένων, καὶ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείους αὐλὰς ἀποκειμένων. ὅμως δὲ, οὐ χεῖρον καὶ πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους εἰρῆσθαι, ἵν' εἴ ποτε πόλεμος ἄλλος συσταίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακτρίους, οὐ γὰρ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμένων, ἔχωσιν ἄμεινον συντιθέναι, τὸν κανόνα τοῦτον προσάγοντες, ἤνπερ γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθὸς εἶναι. εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρούντων τὸ πρᾶγμα. ὁ ἰατρὸς δὲ, οὐ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι. Διττοῦ δὲ ὄντος τοῦ τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ αἱρεῖσθαι, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅτινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, καὶ ὧν μάλιστα καθαρευτέον. ἔπειτα, οἷς χρώμενος, οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥντινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραδραμεῖν ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ, καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον. νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν οὖν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, ἔν τε φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρόν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ ὡς ἔφην ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἐν

tum audiverunt, etiam eſt laudata, inſania profecto fuerit, ſperare illos aliquid immutaturos, aut tranſcripturos eſſe eorum, quæ ſemel rata facta ſunt, & veluti in regiam aulam relata. Sed tamen non abs re fuerit, etiam ipſos admonere: ut ſi bellum aliud Celtæ contra Getas, vel Indi contra Bactrianos aliquando committant (nemo enim jam ſubjugatis omnibus contra nos movere auſit) meliùs componere poſſint, adhibita hac regula, ſi recta videatur ipſis: ſin minùs ipſi etiam tunc, eodem quo nunc cubito rem metiantur. Medicus autem non admodum ægrè feret, ſi omnes Abderitæ Andromedam ultro agant. Cùm autem duplex ſit conſilii opus, & alia eligere, alia vitare doceat: age primùm dicamus quænam fugienda ſint ei qui hiſtoriam ſcribit, & à quibus maximè purum ſe tueri debeat. Deinde quibus rebus utendo non aberraverit à recta via, & eò quò tendit ducente: nempe quo exordio incipiendum, quo ordine res inter ſe ſint componendæ, quis modus ſingulis adhibendus, quæ ſilentio prætereunda, quibus immorandum, & quomodo exponenda, & coaptanda, quæ percurrere eſt ſatius. Atque hæc quidem, & his ſimilia poſteriore loco tractabimus. Nunc autem ea vitia commemorabimus, quæ ſequuntur malè ſcribentes. Quæ igitur communia ſunt orationum vitia in voce, in concinnitate, in ſententia, cæteriſque inſcitè compoſitis, longum eſſet perſequi, & ab inſtituto præſenti etiam alienum. Nam communia, ut dixi, omnium orationum ſunt vitia in voce, & concinni-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

εὐφωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ. ἃ δ' ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα εὕροις ἐπιτηρῶν, οἷα κἀμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε. καὶ μάλιστα ἢν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια, παραδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη οὕτω συγγεγραμμένων. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ἐπισκοπήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τοῦ ἱστορεῖν τὰ γεγενημένα, [1] τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων, καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι, τοὺς μὲν οἰκείους, ἐς ὕψος ἐπαίροντες. τοὺς πολεμίους δὲ, πέρα τοῦ μετρίου καταρρίπτοντες, ἀγνοοῦντες ὡς οὐ στενῷ ἰσθμῷ διώρισται, καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ Ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτῶν. καὶ τὸ τῶν Μουσικῶν δὴ τοῦτο, δὶς διὰ πασῶν ἐστι πρὸς ἄλληλα. εἴγε τῷ μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνου ἑνὸς μέλει, ὁπωσοῦν ἐπαινέσαι, καὶ εὐφρᾶναι τὸν ἐπαινούμενον. καὶ εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ, οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπεσὸν ἡ ἱστορία, οὐδ' [2] ἀκαριαῖον ἀνάσχοιτο. οὐ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν, ἰατρῶν παῖδές φασιν, τὴν τραχεῖαν παραδέξασθαι, ἄν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν. ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι ὑποσχέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι. ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ, καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα

nitate verborum. Quæ verò in hiſtoria quidam peccant, talia comperies obſervando, qualia mihi ſæpe audienti ſunt viſa: maximè verò ſi omnibus illis patulas aures præbueris. Sed non intempeſtivum fuerit, quædam interim exempli cauſa commemorare, ex iis quæ jam ita conconſcripta ſunt. Ac primum quidem illud, quantum peccent, conſideremus. Quum plerique ipſorum, neglecta rerum geſtarum narratione, in laudibus Imperatorum, & Ducum immorantur, ſuos quidem in cœlum extollentes, hoſtes verò præter modum deprimentes, neſcii hiſtoriam non anguſto iſthmo, ſed magno intergerino muro diſtinctam & diviſam eſſe ab Encomio: quodque ajunt Muſici bis per omnes chordas inter ſe diſtare. Siquidem is qui Encomium ſcribit, hoc unum curat, ut quovis modo quem laudandum ſuſcepit, extollat & oblectet: ac parvi pendit, ſi mentiendo finem aſſequatur. At hiſtoria nihil falſum, ne pauxillum quidem inſeri ſibi permittit, non magis quàm medici dicunt tracheam ſeu aſperam arteriam, abſorptum in ſe quicquam recipere. Hi præterea videntur ignorare poëtices & poëmatum alias eſſe promiſſiones, regulaſque proprias, hiſtoriæ autem alias. Illic enim eſt mera libertas, unaque lex, quod poëtæ viſum fuerit. Etenim fanaticus eſt, & à Muſis afflatus: & ſive equos alatos currui jun-

1 Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων καὶ στρατηγῶν διατρίβουσι] Ἐν διατρίβουσι, ut infra in hoc Dialogo. καὶ ἐνδιατρίβοντες, *& immorantes*, & in Demonactis Vita καὶ ἃ σκοπητέον καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. Marc.

2 Ἀκαριαῖον] Angl. ἄκαιρον. Bourd.

ξαι θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδατος ἄλλους, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται, φθόνος οὐδείς. οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῶν [1] ὑπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀνασπάσας αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν, καὶ θάλατταν, δεδίασι, μὴ ἀπορραγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα κατενεχθέντα. ἀλλὰ [2] κἂν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν, καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ, τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι. τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει. καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων Θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως, καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ πεζή τις ποιητικὴ γίγνεται, τῆς μεγαλοφωνίας μὲν ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ἐπισημοτέραν ἐκφαίνουσα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς [3] ἑτέρας κομμώματα, τὸν μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων [4] ἀλουργέσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ ψιμύθιον τῷ προσώπῳ, Ἡράκλεις ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύνας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ. καὶ οὐ τοῦτό φημι

jungere voluerit, ſive ſuper aquam alios, aut ſuper ſummas ariſtas curſuros conſcendere faciat, nemo vetat. Neque quum Iupiter ipſorum, una catena ſuſpenſam ſimul terram, ac mare attraxerit, metuunt ne dirupta illa conterantur præcipitata omnia. Quinetiam ſi Agamemnonem laudare velint, nemo prohibet quominus capite & oculis Iovem, pectore verò fratrem ejus Neptunum, balteo Martem referat. Atque omnino illum Atrei, & Aëropes filium ex Diis omnibus quiddam compoſitum eſſe oportet. Neque enim ſufficit Iupiter, neque Neptunus, neque Mars, ut pulchritudinem ipſius ſinguli compleant. At verò hiſtoria ſiquam hujuſcemodi adulationem recipiat, quid aliud quàm pedeſtris quædam poëtice redditur, iſta grandiloquentia carens: reliquam verò loquacitatem prodigioſam verſibus nudam, ideoque manifeſtiorem, prodens? Magnum igitur, imò plus quàm magnum hoc malum, ſiquis neſciat ea quæ hiſtoriæ, & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum; & laudem, eoſque qui his inſunt exceſſus. Non ſecus ac ſiquis validum ac vehementer robuſtum athletam purpura alioque meretricio ornamento indueret, & faciei fucum ac ceruſſam illineret, hercle quam ridiculum illum faceret, illo ornatu defœdatum? At non hoc dico quaſi non ſit

1 Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. Bourd.
2 Κἂν Ἀγαμέμνονα] Homer. Iliad. 2. Achil. Tat. lib. 1. *Idem.*
3 Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. Idem.
4 Ἀλουργέσι] Angl. ἀλουργὲς π. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ
ποτε, ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκον-
ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον
πράγματι, τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς
ερον ἀναγνωσομένοις αὐτά. καὶ
ως, πρὸς τὰ ἔπειτα κανονιστέον τὰ
αῦτα, ἅπερ μικρὸν ὕστερον ἐπι-
ξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς
αιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς
τερπνὸν, καὶ χρήσιμον, καὶ διὰ
το εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς
τὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον
ς ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀ-
θοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν,
βδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν
ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ
ήσιμον, ὅπερ ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μό-
συνάγεται. τὸ τερπνὸν δὲ, ἄ-
ινον μὲν, εἰ καὶ αὐτὸ παρακολου-
σειεν, ὥσπερ καὶ κάλλος ἀθλητῇ.
δὲ μὴ, [1] οὐδὲν κωλύσει ἀφ'
ρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν
σιδότου, γενναῖον ὄντα, καὶ τῶν ἀν-
γωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον,
αὐτὸς μὲν αἴσχιστος ὀφθῆναι εἴη

ſit aliquando in hiſtoria laudandum: ſed convenienti tempore laudandum, eique rei modum adhibendum eſſe cenſeo, ne qui eadem in poſterum legent, moleſtia afficiantur. Et in ſumma, hæc ita ſunt moderanda, quaſi poſteris ſcribantur, ut & paulò poſt oſtendemus. Porrò qui hiſtoriam in duo rectè dividi putant. In Iucundum, & Vtile, & ob id encomium etiam in eam aſciſcunt, tanquam ſua jucunditate legentes delectans, vides quantum à vero aberrent? Primùm quidem, quum falſa diviſione utuntur. Vnum enim hiſtoriæ opus, unuſque finis eſt Vtilitas, quæ ex veritate colligitur. Iucundum verò melius erit, ſi illam, ut forma athletam ſequatur. Sin minùs, nihil vetat ab Hercule prognatum eſſe Nicoſtratum Iſidoti filium, cùm ſit generoſus, & utroque collučtatore fortior, ſi ipſe facie turpiſſimus

1 Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι Νικόστρατον τὸν Ἰσιδότου γενναῖον ὄντα] ...ic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius præcedentia ... ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ...nſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non ...it ſpernendum tale conſortium, ſed deformitas in athleta, modo robur invictum & ...perientia adſint, non impediet, quominus præmia reportet, & inſignis exiſtimetur ...hleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobili...te. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, ...: aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo Lucia...um ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει ή ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum è proſapia Herculis & octavum ...ↄ Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ...tione temporis, literam numeralem ή ſuſtulerunt. At ὄγδοον ἀφ' Ἡρα...κλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed ...e ordine eorum, qui luctæ & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, ...uorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprus Elejus*, de quo jam ſu...ra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170 diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quar...us *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Ale...andrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Ægeates*, ...e quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204, ...uem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigen...us eſt Olympionicarum catologus à Ioſepho Scaligero publicatus, ubi *Stratis*

vo-

τὴν ὄψιν, Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος ὥς φασι τοῦ Νικοστράτου ὤν. καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς [1] ἐργάτας ἐπισπάσαιτο. ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγον τοῦ κάλλους φροντιεῖ. ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κομιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα προσάντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸν συρφετόν, καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσῃς, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους. οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι παραδραμόν, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργου ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος. ἀργυραμοιβικῶς δὲ τῶν λεγομένων ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα, εὐθὺς ἀπορρίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον. πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ καὶ συγγράφειν. τῶν δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, κἂν διαρραγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν ὁμοίαν αὐτὴν ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἑωρακέναι

mus videatur, Alcæus auten formoſus ille Mileſius ipſius N coſtrati amaſius, cum eo colluct tur. Proinde hiſtoria ſi jucundu auctarii vice haberet, multos quibus ſcriberetur, alliceret. Se quatenus propriam habet dun taxat perfectionem, veritatis d co patefactionem, pulchritud nem parvi pendit. Hoc quoqu dici meretur, rem valdè fabulo ſam, quodque in laudem max mopere inclinat, utrinque au dientibus non eſſe jucundum dum non de fæce hominum promiſcua plebe hoc intellig mus, ſed de iis qui judicantium ac per Iovem, ſycophantarun more auſcultant: quos nih ſubterfugere poteſt, ut pote cutius Argo, & toto corpore in tuentes: menſariorum auten more ſingula quæ dicuntur ex plorantes, ita ut adulterina pro tinus abjiciant, proba & legit ma, atque ad verum typum ex preſſa recipiant. Ad quos re ſpiciat oportet qui hiſtoriam con ſcribit: alios verò parum cu ret, quanvis laudando diſrum pantur. Sed ſi hiſce neglecti hiſtoriam præter modum fabu lis, laudibus, aliiſque blandi tiis jucundam reddas, celerrim ſimilem eam efficies Herculi Lydio. Quam te alicubi depictur

vi

vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur παγκρα- τιον ὁ πάλλην νικ στρατ ς, unde divinavit exſcriptor νίκων στράτις. Cum ergo Nico ſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204, à Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixe rit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, ἡ ἀ Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctæ, & Pan cratii. *Palm.*

1 Ἐργάτας] Angl. ἱεραστάς. Bourd.

1 Ἀπο

εἴ πȣ σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δȣλεύοντα, πάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένον, ἐκείνην μὲν, τὸ λέοντα αὐτȣ̃ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχȣσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ȣ̓̃σαν. αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ σανδαλίῳ. καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τȣ̃ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνȣσα, καὶ τȣ̃ Θεȣ̃ τὸ ἀνδρῶδες ἀσχημόνως καταθηλυνόμενον. καὶ οἱ πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά σȣ ἐπαινέσονται. οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [1] ἀσύφηλον, καὶ ἀνάρμοστον, καὶ δυσκόλλητον τȣ̃ πράγματος. ἑκάστȣ γὰρ δὴ ἴδιόν τι, καλόν ἐστιν. εἰ δὲ τȣ̃το ἐναλλάξειας, ἀκαλλὲς τὸ αὐτὸ παρὰ τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἑνὶ μὲν ἴσως τερπνοὶ, τῷ ἐπαινȣμένῳ. τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς. καὶ μάλιστα εἰ ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν, οἵȣς αὐτȣ̀ς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τὴν παρὰ τῶν ἐπαινȣμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τȣ̃ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν ἐξεργάσασθαι. ȣ̓δὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, ȣ̓δ' ἐπισκιάζȣσι τὴν θωπείαν. ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἀθρόα πάντα, καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν. ὥστε ȣ̓δὲ τυγχάνȣσιν ȣ̃ μάλιστα ἐφίενται. οἱ γὰρ ἐπαινȣ́μενοι πρὸς αὐτῶν, μισȣ̃σι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιȣ̃ντες. καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν.

vidiſſe veriſimile eſt, pictum illum Omphalæ ſervientem, atque alieno admodum ornatu indutum: Illam videlicet leonina ejus pelle veſtitam, clavam manu tenentem, eoque Herculem præ ſe ferentem: Ipſum verò crocoto purpuraque amictum, lanificio incumbentem, ac ſandalio Omphalæ vapulantem. Quodque turpiſſimum eſt ſpectaculum, veſtis à corpore abhorrens, nec ei habilis, partemque Dei virilem indecorè effœminans. Ac multi quidem fortaſſis etiam hæc tua laudabunt, pauci verò illi quos tu contemnis, ſuaviter admodum, & ad ſatietatem uſque ridebunt, aſpicientes indoctam, diſſonam, maleque cohærentem rei compoſitionem. Nam quod uniuſcujuſque rei proprium eſt, id pulchrum eſt. Quod ſi mutaveris, id ipſum deforme ad uſum redditur. Omitto dicere, laudes uni fortaſſe, ei puta qui laudatur, eſſe jucundas: aliis autem moleſtas: in primis ſi ingentes hyperbolas habeant: quales plerique faciunt, dum eorum quos laudant, benevolentiam captant, iiſque immorantur, donec omnibus manifeſtam adulationem reddant. Neque enim ſecundum artem id facere norunt, neque aſſentationem tegunt, ſed irruentes conferta omnia, & incredibilia, nudaque exponunt. Quare non conſequuntur, quod maximè intendunt. Nam qui ab illis laudantur, oderunt potiùs, & averſantur ut adulatores: idque rectè: & maximè ſi generoſo animo ſint præ-

1 Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον, Bourd.

ὥσπερ [1] Ἀριστοβούλου μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ ἀναγνόντος αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς, ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ἐπιψευδόμενος ἀριστείας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας, λαβὼν ἐκεῖνος τὸ βιβλίον, πλέοντες δ᾽ ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπῃ, ἔρριψεν ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ ὕδωρ, ἐπειπών, καὶ σὲ ἢ οὕτως ἐχρῆν ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅς γε οὐδὲ τὴν τοῦ ἀρχιτέκτονος τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μετακοσμήσειν τὸ ὄρος ἐς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως. ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ᾽ οὐδ᾽ ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο. ποῦ τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μήτις κομιδῇ ἀνόητος εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινούμενος; ὧν παραπόδας οἱ ἔλεγχοι, ὥσπερ οἱ ἄμορφοι τῶν ἀνθρώπων. καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα, ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν. οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [2] ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. τοιοῦτοι τῶν συγγραφόντων οἱ πολλοί εἰσι τὸ τήμερον, καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τῆς ἱστορίας ἐλπίσωσι, [3] θεραπεύοντες. οὓς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς

prædìti. Quemadmodum Ariſtobulo accidit, qui ſingulare certamen Alexandri & Pori conſcripſit. Eo enim legente hunc potiſſimum locum quo pugnam hanc deſcripſerat (putabat enim ſe maximam gratiam apud regem initurum, falsò aſſignatis illi rebus quibuſdam præclarè geſtis, effictiſque factis veritate majoribus) Alexander librum accepit (tum autem in flumine Hydaſpi navigabant) eumque præcipitem in aquam projecit: & te, inquiens, eodem modo decebat Ariſtobule præcipitari, qui talia pro me ſingulari certamine pugnaveris, & elephantos ſagitta interfeceris. Et certè ita fuerat indignaturus Alexander, ut qui nec architecti illius audaciam ferre potuerit, pollicentis ſe montem Atho ad illius imaginem effictirum, montemque ipſum ad regis ſimilitudinem transformaturum: nec eo homine quem adulatorem agnovit, ad res cæteras ampliùs ut antea ſit uſus. Vbi igitur in hiſce eſt Iucundum? niſi ſiquis ita ſit amens, ut hujuſmodi laudibus oblectetur, quarum in promptu eſt confutatio: quemadmodum deformes homines, potiſſimum verò mulierculæ, quæ pictoribus mandant, ut ſe quàm pulcherrimas pingant. Arbitrantur enim meliùs habituram ſibi eſſe faciem, ſi pictor ipſis & plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris immiſceat. Tales hodie ſunt plerique ſcriptores, qui propriæ utilitati, quam ex hiſtoria ſperaverint, inſerviunt. Quos odiſſe convenit, ut qui

1 Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Anglic. Ἀριστόβουλος γράψας. Bourd.
2 Ἐπανθήσῃ] Angl. ἐπάνθισε. Idem.
3 Θεραπεύοντες] Angl. θεραπεύεσθαι. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὸ παρὸν, κόλακας προδήλους, ἀτέχνους ὄντας. ἐς τοὐπιὸν δέ, ὕποπτον ταῖς ὑπερβολαῖς τὴν ὅλην ραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖταί κα- μεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ πάσῃ, ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τοῦ λόγου, ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μη- ν προσήκοντα ἐπεισκυκλοῦσιν. ἐ- δ᾽ οὖν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέ- νημαι ἔναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγρα- έων τινῶν, καὶ νὴ Δία ἐν Ἀχαΐᾳ ρώην ἀκούσας τὸν αὐτὸν τοῦτον πό- μον διηγουμένων. καὶ πρὸς Χα- ίτων, μηδεὶς ἀπιστήσῃ τοῖς λεχθη- σομένοις, ὅτι γὰρ ἀληθῆ ἐστι κἂν ἐ- πομοσαίμην, εἰ ἀστεῖον ἦν ὅρκον πιθέναι συγγράμματι. εἷς μέν αὐτῶν ἀπὸ Μουσῶν εὐθὺς ἤρξα-, παρακαλῶν τὰς Θεὰς συνεφά- ασθαι τοῦ συγγράμματος. ὁρᾷς ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [1] παρὰ όδα ἡ ἱστορία, καὶ τῷ τοιούτῳ εἴδει λόγων πρέπουσα; εἶτα μικρὸν οβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τὸν ἡμέτε- ν ἄρχοντα εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τὸν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, Ἕκτορα μᾶλλον, ἢ Θερσίτην κα- ρεῖ. καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐ- λός τις, ἐδίωκε δέ μιν μέγ᾽ ἀ- είνων. εἶτ᾽ ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι κώμιον, καὶ ὡς ἄξιος εἴη συγ- άψαι τὰς πράξεις, οὕτω λαμ- ὰς οὔσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, οστιθεὶς, ὡς ἄμεινον ποιοῖ τοῦτο Ὁμήρου, μηδὲν μνησθέντος τῆς ατρίδος. εἶτ᾽ ἐπὶ τέλει τοῦ προοι-

qui in præſens manifeſti adulatores, & inertes ſint: in poſterum verò, ſuſpectam ob veritatis exceſſus rem totam reddant. Quòd ſi quiſpiam omnino putat toti hiſtoriæ jucunditatem eſſe permiſcendam, præſtet cætera illa, quæ veritate comite delectabilia ſunt inter reliqua orationis ornamenta: quibus plerique neglectis, ea quæ nihil ad rem, ingerunt atque involvunt. Ego verò etiam narrabo quæcunque memini nuper audire me, cùm in Ionia, ac per Iovem in Achaia, quoſdam hiſtoriarum ſcriptores idem hoc bellum exponentes auſcultarem. Ac per Gratias nequis fidem à me dicendis deneget: ſiquidem vera illa eſſe jurejurando affirmarem, ſi commentario jusjurandum inſerere urbanum foret. Vnus quidem ex illis ſtatim à Muſis exorſus eſt, invocando Deas, ut opus ſcribenti adeſſent. Vides quàm concinnum principium, quàm in promptu hiſtoria, quàm tali orationis ſpeciei conveniens? Deinde paulùm progreſſus, Achilli noſtrum Imperatorem, Therſitæ Perſarum regem comparabat: ignorans meliorem ipſi futurum fuiſſe Achillem, ſi Hectorem potiùs quàm Therſiten interfeciſſet, & ſi prior fortis quiſpiam fugeret, eum autem fortior perſequeretur. Deinde in ſui encomium addebat, dignum eſſe ſe qui res adeò ſplendidas ſcriptis mandaret. Indeque jam profectus patriam ſuam Mi-

tum laudabat : addens ſe Homero meliùs agere, qui patriæ n meminit. Deinde in fine proœmii planè ac dilucidè pollice-

1 Παρὰ πόδα] Rectè Anglic. Cod. περὶ. Sic Apolog. de Merced. Cond. de c proverb. Heſych. Pollux. Caſaub. ad Charact. Theoph. *Bourd.*

μίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς, ἐπὶ μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τοὺς βαρβάρους δὲ καταπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται. καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας οὕτως, αἰτία ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών. ὁ γὰρ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξατο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε. οὗτος μὲν, τοιαῦτα. ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἄκρος οἷος, εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. ὅρα γὰρ, [1] Κρεπέρειος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊου πολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων, καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς ξυνισταμένου. ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἄν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παραστησάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρουμένοις ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἄρδην; πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τειχῶν τῶν μακρῶν. ἐν οἷς οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν. τὰ δ' ἄλλα, καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως γῆν τὴν πολλήν. καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἔγωγ' οὖν θάπτοντα αὐτὸν ἔτι καταλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν Νισίβει, ἀπῆλθον, ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελθόντος, ἐρεῖν ἔμελλε. καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι, τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς

cebatur, ſeſe res noſtras in majus evecturum: barbaros contrà quoad poſſet debellaturum. Atque hunc quidem in modum eſt orſus hiſtoriam, ſimul & cauſas vnde id bellum cœpiſſet, commemorando. Nam ſceleſtiſſimus ille & peſſimè perditus Vologeſus hac de cauſa bellum movere cœpit. Atque hic quidem in hunc modum. Alter verò ſummus Thucydidis imitator, valdè ſimilis archetypo, cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans. Vide enim, Creperius Calpurnianus Pompeji civis conſcripſit bellum Parthorum, & Romanorum, quo pacto illud inter ſe geſſerunt ab eo moto ſtatim exorſus. Itaque poſt iſtiuſmodi principium, quid dicam tibi cætera quæ in Armenia peroravit, Corc[illegible]enſem illum oratorem repræſentans? aut qualem peſtem Niſibenis immiſerit, qui Romanorum partes ſequi noluerant, omnia prorſus à Thucydide mutuatus, excepto Pelaſgico ſolo, longiſque muris, in quibus habitarunt, qui tunc peſte laborabant. Cæterùm ab Æthiopibus etiam cœpit: quare in Ægyptum etiam deſcendit, & in magnam illam regis terram, in qua, idque rectè, manſit. Ego itaque relicto illo miſeros Athenienſes Niſibe ſepeliente, abii, ſatis ſciens etiam ea quæ me digreſſo dicturus erat. Nam rurſus abundè illud ſuppetit, putare hoc eſſe Thu-

1 Κρεπέρειος Καλπουρνιανὸς Πομπηΐου πολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus*. Lucas Holſtenius in notis ad Steph. de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. Alm.

1 Συγκ-

θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλί-
ον ἐντρέψας, τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέ-
οι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐ-
ὸς ἂν φαίης. οὐ δι' αὐτὴν νὴ Δία,
κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. ὁ
δ' αὐτὸς οὗτος συγγραφεὺς, πολ-
ὰ καὶ τῶν ὅπλων, καὶ τῶν μηχανημά-
ων, ὡς Ῥωμαῖοι αὐτὰ ὀνομάζου-
ν, οὕτως ἀνέγραψε, καὶ τάφρον,
ς ἐκεῖνοι, καὶ γέφυραν, καὶ τὰ
οιαῦτα. καί μοι ἐννόησον ἡλίκον
ὸ ἀξίωμα τῆς ἱστορίας, καὶ ὡς Θου-
υδίδῃ πρέπον, μεταξὺ τῶν Ἀττι-
ῶν ὀνομάτων, τὰ Ἰταλιωτικὰ
αῦτ' ἐγκεῖσθαι, ὥσπερ τὴν πορ-
ύραν ἐπικοσμοῦντα, καὶ ἐμπρέπον-
α, καὶ πάντως συνᾴδοντα. ἄλλος
έ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γενομέ-
ων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ,
μιδῆ πεζὸν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον
ὴ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέ-
ν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ
κτων, ἢ κάπηλός τις συμπερι-
στῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ με-
ιώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν,
ὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος
, ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυ-
σομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι
επονηκώς. τοῦτο μόνον ᾐτιασάμ-
ην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ
ιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν
συγγραμμάτων τύχην, Καλ-
ιμόρφου ἰατροῦ τοῦ τῶν κοντοφόρων
κτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπε-
έγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμός. καὶ νὴ
ία, καὶ τὸ προοίμιον ὑπέρψυχρον
ποίησεν. οὕτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι
τρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ
σκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς,
πόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης
αιδείας ἄρχων. καὶ ὅτι ἀρξάμε-
ος ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ'
τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ἐπὶ τὴν

Thucydidi ſimilia dicere, ſi parum reveritus, ea quæ ſunt ipſius diceret quiſpiam, parva & illa, ut ipſe dixeris etiam. Non ob eam cauſam per Iovem, & parum abfuit quin illa prætermiſerim. Nam idem hic ſcriptor multa quoque armorum & tormentorum genera iiſdem nominibus quibus illa Romani vocant, perſcripſit, & foſſam, itidem ut illi, & pontem, & ſimilia dixit. Ac mihi cogita quanta hæc hiſtoriæ dignitas, & quàm Thucydidi conveniens, inter Attica vocabula, Italica iſta interponi tanquam ornantia purpuram eique decora & conſonantia. Alius verò quiſpiam ipſorum nudum rerum geſtarum commentarium in ſcripta relatum: admodum pedeſtre, humique ſerpens compoſuit: perinde ac ſiquis miles, aut faber, aut caupo, qui cum exercitu circumvagaretur, ea quæ quotidie geruntur, annotaſſet. Verùm modeſtior eſt hic privatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit atque alteri cuipiam, qui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtravit. Hoc unum in eo reprehendere velim, quòd ita tragicè ſuos libros inſcripſit, magis quam pro ſcriptorum ipſorum fortuna, Callimorphi medici haſtatorum legionis ſextæ, hiſtoriarum Parthicarum: & ſubſcriptus erat unicuique libro numerus. Ac per Iovem, procemium etiam plus quam frigidum fecit, ita colligens, Medici proprium eſſe hiſtoriam conſcribere, ſiquidem Eſculapius eſt Apollinis filius, Apollo Muſarum dux, & omnis eruditionis princeps. Deinde quòd & Ionica lingua exorſus ſcribere, mox neſcio qua ſententia derepente ad communem

tran-

κοινὴν μετῆλθεν, ἰατρείαν μὲν λέγων, καὶ πεῖραν, καὶ ὁπόσα. καὶ νοῦσοι. τὰ δ' ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, καὶ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ τριόδου. εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφοῦ ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα, ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τὴν γνώμην δ' ἐρῶ. καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, κρείττω πάσης ἐλπίδος. ἐν ἀρχῇ μὲν γὰρ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ προοιμίου περιόδῳ, [1] συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μετὰ μικρὸν, ἄλλος συλλογισμός. εἶτα, ἄλλος. καὶ ὅλως, ἐν ἅπαντι σχήματι συνηρώτητο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ τῆς κολακείας ἐς κόρον. καὶ τὰ ἐγκώμια, φορτικὰ, καὶ κομιδῇ βωμολοχικά. οὐκ ἀσυλλόγιστα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωτημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο φορτικὸν ἔδοξέ μοι, καὶ ἥκιστα φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ, καὶ βαθεῖ, πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τοῦτο ἕξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, οὗγε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. τὸ γὰρ τοιοῦτον, εἴπερ ἄρα, ἡμῖν ἔδει καταλιπεῖν λογίζεσθαι, ἢ αὐτὸν εἰπεῖν. καὶ μὴν, οὐδ' ἐκείνου ὅσιον [2] ἀμνημονοῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων.

tranſiit, ἰατρείαν dicens, & πεῖραν & ὁπόσα, & νοῦσοι. Cætera verò cum vulgo communia, plurima etiam ceu ex trivio deſumpta. Quòd ſi oportet me ſapientis viri meminiſſe, nomen quidem in obſcuro ſit poſitum, ſententiam autem dicam, ſcriptaque Corinthi nuper edita, omni ſpe meliora. Statim enim à principio, in prima exordii periodo, quæſtionem lectoribus proponebat, ſermonem omnino eruditum exhibere properans, quòd ſoli ſapienti hiſtoriam ſcribere conveniret. Deinde paulò poſt ſyllogiſmus alius ſequebatur, deinde alius. Denique in omni figura quæſtionibus ſcatebat ipſi procemium ad ſatietatem uſque adulatorium. Moleſta quoque valdeque ſcurrilia encomia, ſyllogiſtica tamen, & diſputatoria, & contracta illa. Quinetiam illud perquam ineptum mihi videbatur, & viro philoſopho, & barba cana, promiſſaque minimè dignum, quòd in procemio diceret, Principem noſtrum hoc præter cæteros eximium habiturum, quòd ejus res geſtas etiam philoſophi memoriæ jam prodere dignarentur. Nam iſtud, ſiquidem tale erat, nobis cogitandum potius relinqui, quàm ipſum dicere par erat. At verò neque fas eſt illius oblivíſci, qui hoc exordio eſt uſus. Venio dicturus de Romanis & Perſis.

Et

1 *Συνηρώτησε τοὺς ἀναγιγνώσκοντας*] *Dialecticè cum lectoribus diſſertavit.* ut cis pauca, *ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα*, *ſed dialecticè interrogata collectaque etiam illa.* Marc.

2 Ἀμνημονοῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem ſenſu dixit Laërtius: quod ego ad Laërtium obſervavi. *Immemoria* ſimiliter pro oblivione, uſurpavit Papinianus l. 44. de acquirenda vel amittenda poſſeſſione: *peregrè profecturus, pecuniam in terra, caſtodiæ cauſâ, condiderat: cum reverſus, locum theſauri immemoriâ non repeteret, an desiſſet pecuniam poſſidere.* Menagius.

1 Ὅμοιος

…μικρὸν ὕστερον. ἔδει γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι κακῶς. καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην …νομάζουσι. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα. …ρᾷς, [1] ὅμοιος οὗτος ἐκείνῳ, …παρ᾽ ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, οὗτος …, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει. ἄλ…ος τις ἀοίδιμος ἐπὶ λόγων δυνά…ει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, …ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτοῦ, πάσας πό…λεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, …καὶ ποταμοὺς ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ …σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς …ῴετο. τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς … ἀλεξίκακος τρέψειε. τοσαύτη …ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπια…κὴν χιόνα, καὶ τὸν κρύσταλλον τὸν …κελτικόν. ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐ…τοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις …ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ. καὶ Γοργὼν ἐ…πὶ τοῦ ὀμφαλοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ …αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ …μέλανος. καὶ ζώνη [2] ἰριοειδὴς, …καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βο…στρυχηδόν. ἡ μὲν γὰρ Οὐολογέσου ἀ…ναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, …Ἡράκλεις ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἑ…κάστου τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου …κόμη, διανέοντος τὸν Τίγρητα. καὶ ἐς οἷον …ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυῤῥίνης, …καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, …καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτό. …σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ ἱστορίᾳ ταῦ…τα, καὶ ὡς οὐκ ἄνευ αὐτῶν, ἤδειμεν …τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων. ὑπὸ γὰρ …ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ …ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἐπὶ τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοί-

Et paulò poſt. Neceſſe enim erat Perſis malè evenire. Et rurſum fuit Oſroës, quem Græci Oxyroën nominant: aliaque id genus multa. Similis hic illi; niſi quòd ille quidem Thucydidem, hic verò Herodotum bene admodum referebat. Alius quiſpiam dicendi facultate celebris, ipſe etiam Thucydidi ſimilis, vel paulò melior ipſo, omnes civitates, omnes montes, & campos, & fluvios, quàm planiſſimè & validiſſimè, ut ſibi videbatur, eſt interpretatus. Sed quod in hoſtium capita vertat malorum averruncator Hercules: tanta frigiditas inerat, ut Caſpias nives, & glaciem Gallicam ſuperaret. Clypeus quidem Imperatoris vix toto libro illi deſcriptus eſt, & Gorgon in umbone, ejuſque oculi ex nigro, albo, & cæruleo compoſiti: & iridi ſimilis balteus, orbiſque & cæſariei in modum implicati dracones. Nam Vologeſi bracca, aut frænum equi, ô Hercules, quot millia verſuum unumquodque horum continebat! Et qualis erat Oſroæ coma, per Tigrim natantis: & in quale antrum effugit, tectum hedera, myrto, lauroque, quæ eodem loco creverant, illudque accuratè umbroſum fecerant. Conſidera igitur quam hæc ad hiſtoriam ſint neceſſaria, & quam non abſque his, ea quæ illic geſta ſunt ſcire poteramus. Nam præ imbecillitate cognitionis utilium, & præ ignorantia dicendorum, ad hujuſmodi locorum & antrorum deſcriptiones divertuntur. Ac quoties in multa præclarè geſta inciderint, ſimiles ſunt famulo

1 Ὅμοιος] Ante hanc dictionem eſt οὐχ in Angl. Cod. mendosè. *Bourd.*
2 Ἰριοειδὴς] Angl. ἱεροειδής. Idem.

κασιν οἰκέτῃ νεοπλούτῳ, ἄρτι τοῦ δεσπότου κληρονομήσαντι. ὃς οὔτε τὴν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβαλέσθαι, οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον. ἀλλ' ἐμπηδήσας πολλάκις, ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγῴων προκειμένων, ὑπερεμπίπλαται ἔτνους τινὸς, ἢ ταρίχου, ἔστ' ἂν διαρραγῇ ἐσθίων. οὗτος δ' οὖν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραψε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους, ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε. καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, [1] ἑπτὰ καὶ ὀκτὼ τῶν πολεμίων ἀπέθανον. ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ παρὰ τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν ἀρχόντων ἐπιστολαῖς ἐψεύσατο. ἐπὶ γὰρ Εὐρώπῳ, τῶν μὲν πολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις. Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι [2] ἐννέα. ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο. καὶ μὴν κἀκεῖνο λεκτέον, οὐ μικρὸν ὄν. [3] ὑπὲρ γὰρ τοῦ κομιδῇ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ ἑλληνικὸν, ὡς [4] Κρόνον μὲν, Σατουρνῖνον λέγειν. Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα. Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τῆς Σεβηριανοῦ τελευτῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες ἐξηπάτηνται, οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτόν. ἀπέθανε δὲ ὁ ἀνὴρ, σιτίων

lo recens ditato ex domini hæreditate, qui non novit quo pacto ſit induenda veſtis, neque ut ex lege cœnandum eſt: ſed in menſam ſæpe irruens, quanvis appoſitæ ſint gallinaceæ, ſuillæ, leporinæ carnes: pulmento aliquo ſic impletur, ut inter edendum diſrumpatur. Hic igitur quem antè dixi, deſcripſit vulnera planè incredibilia, & atrocia mortis genera, veluti, ut quidam in majore pedis digito vulneratus, illicò deceſſit, & ut inclamante ſolùm exercitus duce Priſco, ſeptem & octo hoſtes occiderunt. Præterea & in occiſorum numero, etiam contra quàm in Imperatorum epiſtolis ſcriptum continetur, hoc mentitus eſt. Nam circa Europum hoſtium ſeptuaginta millia cum ducentis triginta ſex cecidiſſe dicit. Romanorum verò duos tantum, novemque fuiſſe vulneratos: quæ haud ſcio an ſanæ mentis quiſquam ferre queat. Quinetiam illud, non exiguum quidem, eſt dicendum. Nam præ nimio ſtudio Atticæ elegantiæ, utque quàm accuratiſſimè voces puras redderet, voluit eodem pacto, & Romanorum nomina efferre, & in Græca tranſcribere: veluti Cronon: Saturninum dicere, Phrontin autem, Frontonem, Titanium, Titianum, & id genus alia multò magis ridicula. Hic ipſe præterea de Severini morte ſcripſit: quòd cæteri quidem omnes decepti ſunt, qui putarunt ipſum gladio interfectum eſſe, cùm tamen

1 Ἑπτὰ ϗ ὀκτὼ] Angl. εἴκοσι. Bourd.
2 Ἐννέα] Angl. ος. Idem.
3 Ὑπὲρ] Flor. ὑπό. Idem.
4 Κρόνον] Angl. Κρόνιον. Idem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πογόμενος. τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυ-
ότατον δόξαι τὸν θάνατον, οὐκ εἰ-
ὼς, ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο τῶν,
ριῶν οἶμαι ἡμερῶν ἐγένετο. ἀποσι-
οῦσι δὲ, καὶ ἑπτὰ διαρκοῦσιν οἱ πολ-
οί, ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦθ' ὑπολάβοι
ς, ὡς Ὀσρόης εἱστήκει περιμένων
' ἂν Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται.
καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς
βδόμης. τοὺς δὲ, καὶ ποιητικοῖς
ὀνόμασιν ὦ καλὲ Φίλων ἐν ἱστορίᾳ
ρωμένους, ποῦ ἄν τις θείη, τοὺς λέ-
οντας, ἰλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ
τεῖχος δὲ πεσὸν, μεγάλως ἐδούπησε;
καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς
τορίας, Ἔδεσσα μὲν δὴ, οὕτω τοῖς
ὅπλοις περιεσμαραγεῖτο, καὶ ὄτ-
οβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα
ἐκεῖνα. καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμή-
ριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαυ-
άγοι πρὸς τὸ τεῖχος. εἶτα μεταξὺ
ὺ οὕτως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ δη-
μοτικὰ, καὶ πτωχικὰ πολλὰ πα-
ρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρα-
τοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ οἱ στρα-
τιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα.
καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐ-
γίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα. ὥστε τὸ
πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ,
' ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑ-
ψηλοῦ ἐπιβεβηκότι, θατέρῳ δὲ,
σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ, καὶ μὴν
καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοί-
μια, λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ καὶ ἐς
ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας,
ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἡλίκα τὰ με-
τὰ ταῦτα πάντως ἀκούσεσθαι. τὸ σῶ-
μα δὲ αὐτὸ, τῆς ἱστορίας μικρόν τι

tamen inedia perierit. Hæc enim mors omnium minimè moleſta ipſi viſa eſt, cum ignorit trium fuiſſe dierum, opinor, totum id malum: multos verò ad diem uſque ſeptimum inediam perferre. Niſi ſiquis hoc putet Oſroën aſtantem expectaſſe, dum Severianus fame eſſet enectus: & ob hoc eum per ſeptem dies in aciem non eduxiſſe. Porrò eos qui & poëticis vocabulis, optime Philo, in hiſtoria utuntur, quonam loco ponamus? eos qui dicunt, ἐλέλιξε, STRIDOREM DEDIT machinæ, & murus cadens, vehementer ἐδούπησε, FRAGOREM DEDIT. Et in altera parte præclaræ hujus hiſtoriæ. [1] Edeſſa igitur ita περιεσμαραγεῖτο CIRCVMSTREPEBAT armis, & ὄτοβος & κόναβος SONVS, ac STREPITVS erant illa omnia. Et Imperator ἐμερμήριζε ANIMO VERSABAT, quo pacto potiſſimum muros invaderet. Deinde inter hæc tam vilia nomina, plebeia, & inopia multa infarta erant, veluti ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ SCRIPSIT CASTRORVM PRAEFECTVS DOMINO. Item οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα. MILITES EMEBANT NECESSARIA. Item ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτοὺς ἐγίγνοντο IAM LOTI AD IPSOS VENERVNT: & ſimilia. Quare mihi res hæc videtur eſſe ſimilis tragœdo, qui altero pede, in alto cothurno incedat, altero ſubligatum ſandalium ferat. At verò alios etiam reperias, qui procemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa componant, quo ſperes te, quæ ſequuntur omnino miranda, eſſe auditurum. At corpus ipſum hiſtoriæ parvum & ingeneroſum

1 *Edeſſa*] Edeſſa Arabiæ civitas antea Antiochia dicta ut ſcribit Plin. lib. 5. c. 24. *Cogn.*

καὶ ἀγεννὲς ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ που Ἔρωτα εἶδες παίζοντα, προσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος περικείμενον. εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες, ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς, τό, [1] ὤδινεν ὄρος. χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συνῳδὸν τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσοῦν μὲν τὸ κράνος εἴη, θώραξ δὲ πάνυ γελοῖος ἐκ ῥακῶν ποθὲν, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαττυμένος. καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυΐνη, καὶ χοιρείνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἂν ἀφθόνους τοιούτους συγγραφέας, τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν νανώδει σώματι ἐπιτιθέντας. ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τῶν πραγμάτων, οἳ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα οὕτως ἀρξάμενον, Δαρείου, καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο. καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν, οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλοὺς, ὡς ἐν ἄλλοις δείξομεν. καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι. τὸ δὲ καὶ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, οὐ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἷς γοῦν οὕτω ῥαθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, οὔτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, οὔτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῶν ἐπὶ κουρείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας. ὥστε περὶ Εὐρώπου λέγων, οὕτως ἔφη. Ἡ δὲ Εὔρωπος, κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσο-

ſum ſubtexunt. Ita ut hoc ſimile ſit puero, ſicubi Cupidinem vidiſti ludentem, perſonam Herculis permagnam, vel Titanis induentem. Statim igitur auditores inclamant ipſis illud, PARTVRIVIT MONS. Decet autem non ita, ſed ſimilia, ejuſdemque coloris omnia eſſe, & capiti reliquum corpus reſpondere, ut non aurea ſit galea, thorax, planè ridiculus, ex pannis alicunde vetuſtis, aut putridis pellibus conſutus. Item vimineus clypeus, & tibialia ex corio porcino facta. Videas enim perquam multos hujuſmodi hiſtoriarum ſcriptores, qui [2] Rhodii Coloſſi caput, pumilionis corpori imponant. Vt rurſum alios qui corpora ſine capite inducant, abſque proœmiis, & ſtatim à rebus ipſis incipientes: qui etiam in ſocietatem aſciſcunt Xenophontem, qui ſic orſus eſt. Darii & Paryſatidis duo filii naſcuntur: atque veteres alios: cùm neſciant, proteſtate quædam eſſe proœmia, quæ multos latent: ut in aliis oſtendemus. Quanquam hæc omnia tolerabilia ſunt, quæcunque elocutionis, aliuſve diſpoſitionis ſunt vitia. At verò in locorum deſcriptione mentiri, non paraſangas modò, ſed totas etiam manſiones, cuinam honeſto comparabimus? Vnus igitur tam ignaviter res ipſas collegit, quàm qui neque in Syrum incidit, neque quod dici ſolet, eos audivit qui talia in tonſtrinis fabulantur. Quare ſic de Europo locutus eſt. Europus ſita eſt in Meſopotamia, dua-

1 Ὤδινεν ὄρος] Parœmiog. *Bourd.*

2 *Rhodii*] Inter Coloſſos & ſtatuas ingentes in primis celebratur Coloſſus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *Cogn.*

1 Τοῦ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ποταμίας, σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα. ἀπῴκισαν δ' αὐτὴν Ἐδεσσαῖοι. καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα, αὐτοῖς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ διηράμενος ὁ γενναῖος, αὐτῇ ἀκροπόλει, καὶ τείχεσι μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν, ὡς περιῤῥεῖσθαι αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν, ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων, καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ, καὶ γελοῖον, εἴ τοι νῦν ὦ Φίλων ἀπολογοίμην, ὡς ς Παρθυαίων, οὐδὲ Μεσοποταμίτης τοι ἐγὼ, οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπῴκισε. νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν πομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκου πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ἐπινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζοντα. τυχεῖν μὲν γὰρ αὐτὸν ἔχοντα παμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, κατάξαντα τὸν μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὑάλῳ τὸν λαιμὸν, οὕτως οὐ ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ, καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο. εἶτα ἐπειδὲ Θουκυδίδης ἐπιτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις [1] τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἡγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς, πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον τῶν ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τὸν Θουκυδίδην, ἡ ἅμιλλα. θάψας οὖν τὸν

duabus manſionibus ab Euphrate diſtans: eam autem coloniam deduxerunt Edeſſæi. Neque hoc ſatis illi fuit: ſed & patriam meam Samoſata, generoſus ille, in eodem libro ſublatam unà cum ipſa arce, & muris in Meſopotamiam tranſtulit, ita ut terminaretur utroque flumine, quæ utrinque proximè prætervehuntur, & muros propemodum alluunt. Hoc etiam ridiculum eſſet, Philo, ſi nunc apologiam tibi contexerem, quòd neque Parthus, neque Meſopotamita ſim, inter quos relatum me, egregius iſte ſcriptor collocavit. Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito etiam juramento, quòd audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerunt: neque gladio illum mori voluiſſe, neque venenum bibere, neque laqueo collum innectere, ſed mortem quandam tragicam, & audacia mirandam excogitaſſe. Etenim cùm haberet ingentia vitrea, pulcherrimo ex vitro pocula: & mori decreviſſet, maximum omnium fregiſſe, unoque ejus fragmento ad ſui cædem uſum eſſe, quo guttur incidit. Ita neque gladiolum, neque lanceam nactus eſt, quò virilem & heroicam mortem ſibi inferret. Poſtea autem quoniam Thucydides funebrem orationem habuit pro iis qui primi eo in bello occubuerunt, ipſe quoque talem pro Severiano habendam eſſe cenſuit. Omnibus enim ipſis cum Thucydide, qui nequaquam in culpa fuit eorum malorum quæ in Armenia acciderunt, eſt contentio. Severiano

1 Τοῦ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου v. Marc.

1 Λο-

Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεται ἐπὶ τὸν τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστέ με νὴ τὰς Χάριτας πολλὰ πάνυ δακρῦσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος. καὶ μάλιστα ὁπότε ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ἐπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ περιπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων. εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τὴν κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ, καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ἐπὶ τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν μὰ τὸν Ἐνυάλιον πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε. καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερεπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ κατεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμῶν, καὶ [1] λοπάδων μεμνημένου, καὶ ἐπιδακρύοντος τῇ τῶν πλακούντων μνήμῃ; τοῦτο δὲ μάλιστα ἠπασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι ὦ ἑταῖρε καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ἐπιμνησθεὶς, ἐπὶ τὴν ἑτέραν ὑπόσχεσιν ἤδη μετελεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν. ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς, καὶ φιλοπόνως ἑρ-

riano igitur magnificè ſepulto, ad tumulum adducit Afranium quendam Silonem Centurionem, æmulum Periclis, qui talia ac tanta pro ipſo peroravit, ut per Gratias, præ effuſo riſu abundè lachrymarer, in primis quum rhetor iſte Afranius, ſub perorationem cum miſerabili affectu lachrymans, ſumptuoſarum cœnarum, & propinationum illarum mentionem faciebat. Deinde Ajacis coronidem impoſuit. Nam gladio admodum generoſe è vagina educto, idque ut Afranium decebat, omnium in conſpectu, ſuper tumulo ſe ipſum jugulavit, non indignus per Martem qui multò ante mortuus fuiſſet, ſi talia declamaſſet. Atque hoc dixit, præſentes omnes qui id viderunt, miratos eſſe, ſummiſque laudibus Afranium extuliſſe. Ego verò etiam cætera damnabam, ut qui tantùm non offarum, & ollarum meminiſſet, & memoriæ placentarum illachrymaretur. Hoc verò maximè reprehendi, quòd non ſcriptore ipſo, & actore fabulæ hujus ante ſe jugulato, mortuus ſit. Multos autem etiam alios his ſimiles, amice, enumerare poſſem tibi, cùm tamen paucos commemoraverim. Verùm ad alteram promiſſionis partem jam tranſibo, puta ad conſilium, quo pacto quis hiſtoriam meliùs conſcribat. Sunt enim quidam, qui rerum geſtarum maximas, & memoria digniſſimas, prætermittunt, aut percurrunt. Præ imperitia autem, & ineptia, & ignorantia cùm eorum quæ dicenda, tum quæ tacenda ſunt, res minimas admodum prolixè & la-

1 Λοπάδων] Flor. λοπαδίων, Bourd.

1 Ἀνη-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

κινδυνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διός, τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὐκ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τοῦ ὑποποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς, καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον. καὶ ταῦτα πάνυ μετὰ πολλῆς φροντίδος διεξιών. ἔγωγ' οὖν ἀκούσαι τινος, τὴν μὲν ἐπ' Εὐρώπῳ μάχην ἐν οὐδ' ὅλοις ἑπτὰ ἔπεσι παραδραμόντος. εἴκοσι δὲ μέτρα. ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [1] ἀνηλωκότος εἰς ψυχρὰν, καὶ οὐδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν, ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς Μαυσάκας τοὔνομα. ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον παρατιθεμένους. καὶ ὅτι τὰ μὲν πρῶτα, ἐκεῖνοι φοβηθεῖεν αὐτόν. εἶτα μέντοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, καταδέξαιντο, καὶ εἱστιάσαιντο. καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν [2] ἐς τὴν Μαύρων. ἀδελφοῦ αὐτῷ, ἐν τῇ γῇ στρατευομένου, μῦθοι τὸ μετὰ τοῦτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας πολλοὺς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένους, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελεύσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φυλακὰς, καὶ ἀντιφυλακὰς, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας ἀφειστήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ,

laborioſe immorando perſequuntur. Non aliter ac ſiquis Iovis Olympici pulchritudinem univerſam, quæ tanta eſt ac talis, nec videat, nec laudet, neque etiam iis, qui de ea neſciunt, quicquam narret: ſed ſubſellii rectitudinem, & expolitionem, & crepidæ concinnitatem admiretur, & hæc planè magno ſtudio exponat. equidem audivi quendam, qui pugnam eam quæ ad Europum commiſſa fuit, ne totis quidem ſeptem verbis percurrit: viginti autem menſuras aut etiam amplius, aquæ conſumpſit in frigidam, & nihil ad nos pertinentem narrationem: ut Maurus quidem eques nomine Mauſacas præ ſiti per montes errans, Syros quoſdam agreſtes prandium apponentes deprehenderit, utque primùm illi formidarint ipſum: deinde hominem, ubi ex amicis eſſe intellexiſſent, receperint, & cibum præbuerint. Nam illorum fortè quidam in Mauritaniam aliquando profectus fuerat, cùm frater ipſius ea in terra militaret, & narrationes, ut ipſe in Mauruſia venatus ſit, utque multos elephantos eodem in loco ſimul paſcentes viderit, utque propemodum à leone devoratus fuerit, & Cæſareæ magnos piſces emerit. Et egregius hic hiſtoricus, omiſſis tot cædibus circa Europum factis, tot hoſtium impetibus, & fœderibus neceſſariis, & cuſtodibus inter ſe oppoſitis, uſque in profundam veſperam ſubſtitit aſpiciens Malchionem Syrum Cæſariæ ſcaros

1 Ἀνηλωκότος] Flor. Ἀναλωκότα. Bourd.
2 Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τὸ Μαῦρον. Idem.

[1] σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, ἤδη τῶν σκάρων ἐσκευασμένων. ἅπερ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ἐπιμελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ ἀναγκαιότερα ἑκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι. ὡς καὶ αὐλητρὶς ἧκεν ἐκ τῆς πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν, τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ, τῷ Μαυσάκᾳ πόρπην. καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τῆς ἐπ' Εὐρώπῳ μάχης, αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τοὺς τοιούτους, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς παρὰ τὴν ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν. ἄλλος ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸν ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι [2] Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, οὔ τι γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξατο. μέμνημαι γάρ. [3] ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ οὕτως ἀκριβῶς ἅπαντα ἑωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων, σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους γὰρ οἶμαι ὁ δράκων ἄγει ζῶντας δράκοντας, παμμεγέθεις εἶναι γινομένους ἐν τῇ Περσί-

ros ingentes ementem. Et niſi nox ipſum occupaſſet, fortè etiam ſcaris jam apparatis cum ipſo cœnaſſet. Quæ niſi ille tam diligenter hiſtoriæ tradidiſſet, res magnas ignoraturi eramus: & damnum hoc Romanis intolerabile fuiſſet, ſi Mauſacas iſte ſitiens, potum non inveniſſet, ſed incœnatus ad caſtra rediiſſet. Atqui quàm multa alia longè magis neceſſaria, volens ego nunc prætereo? ut & tibicina quædam ex propinquo vico ad eos venit, utque alter alteri dona dederunt, nempe Maurus hic Malchioni lanceam, ille Mauſacæ fibulam: atque alia id genus multa, ipſa certè præcipua capita pugnæ in Europo commiſſæ. Proinde meritò dixerit quiſpiam, tales ſcriptores, roſam quidem ipſam non videre, ſpinas autem quæ juxta radicem enaſcuntur, accuratè contemplari. Alius, ô Philo, hic etiam admodum ridiculus, qui ne alterum quidem pedem extra Corinthum extulerat unquam, neque ad Cenchreas uſque profectus fuerat, nedum Syriam, Armeniamve viderat, in hunc modum exorſus eſt. Memini enim. Aures quàm oculi minùs fide dignæ ſunt. Quare ſcribo quæ vidi, non quæ audivi. Atque ita diligenter omnia viderat, ut diceret Parthorum dracones (ſignum autem hoc multitudinis eſt ipſis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes eſſe, & in Perſide

1 Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμενον] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὠ. Marc.

2 Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχριέων. Bourd.

3 Ὦτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de ſaltatione, & ſæpius alibi, habet à Thurio oratore. Iulia. Imperat. Epiſt. ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. Idem.

1 Περι-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν. τούτους τέως μὲν ἐπὶ κοντῶν μεγάλων ἐκδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι. καὶ ὀρρωθεν, ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν. ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ου ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι οῖς πολεμίοις. ἀμέλει πολλοὺς τῶν ετέρων οὕτω καταποθῆναι. καὶ ἄλους, [1] περιπειραθέντων αὐτοῖς, ποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι, ὐτὰ δὲ ἐφεστὼς ὁρᾶν αὐτὸς, ἐν σφαλεῖ μέντοι ἀπὸ δένδρου ὑψηοῦ ποιούμενος τὴν σκοπήν. καὶ ὖ γε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας ῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς αυμαστὸν οὕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ ούτῳ ἐργασάμενον. καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ οῦραν, ἀπὸ τοῦ Κρανίου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα ορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ακριβῶς εἰδότων, ὅτι μηδὲ κατὰ τοίου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, λλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ἤδει, οὐδὲ μηχανήματα, οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καταλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν ἔμελεν αὐτῷ πλαίαν μὲν τὴν φάλαγγα, ἐπὶ κέρως λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν. εἷς έ τις βέλτιστος, ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν ρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ἐπὶ τῷ Τίγρητι, ὰ ἐν Μηδίᾳ, πεντακοσίοις οὐδ' ὅοις ἔπεσι περιλαβὼν, συνέγραψε. καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. τὴν μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχέως τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου.

ſide generari paulùm ſupra Iberiam: hos autem longuriis antea illigatos, in altum attolli, & procul adventantibus, metum incutere. In ipſo verò prælio, quando congrediuntur, ſolutos ipſos in hoſtes immittunt. Nimirum multos noſtrorum hoc pacto devoratos eſſe: alios verò ipſis transfixos, fuiſſe necatos & confractos. Se autem aſtitiſſe, & vidiſſe, cùm in tuto ab arbore excelſa ſpectaret. Et rectè ſanè fecit, quòd cum hiſce beſtiis congreſſus non ſit. Neque enim nos tam egregium ſcriptorem nunc haberemus, qui manu ipſe hoc in bello magna & præclara geſſiſſet. Etenim multa pericula ſubiit, & vulneratus eſt juxta Suram, cùm à Cranio videlicet Lernam iret. Atque hæc Corinthiis audientibus recitabat, qui probè ſciebant ipſum ne in pariete quidem vidiſſe depictum bellum: ac neque arma noviſſe, neque quales ſint machinæ, neque qualia aut acierum, aut ordinum nomina. Prorſus enim ipſi curæ fuit, obliquam quidem, phalangem vocare: dicere autem cornua inſtruere, quod eſt exporrecta fronte educere. Quidam etiam optimus, quæcunque à principio ad finem uſque geſta fuerunt in Armenia, in Syria, in Meſopotamia, ad Tigrim, in Media, quingentis non integris verſibus complexus, conſcripſit: quo facto hiſtoriam à ſe ſcriptum ajebat. Inſcriptionem verò propemodum libro ongiorem inſcripſit, his verbis: Antiochiani Apollinis ſacri certaminis

1 Περιπειραθέντων] Legendum, περιπειραθέντων. Sic Plutarchus. *Menagius.*
2 Τάξεων, καταλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καταλοχισμῶν. Marc.

1 Ἐπ'

Δόλιχον γὰρ πȣ οἶμαι ἐν παισὶ νενικήκει τῆς ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ. καὶ ἐν Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις. ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφηκότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγὴν, ὡς παραβληθήσεται τῷ λέοντι. καὶ ἐπὶ πᾶσι, τὸν τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον. οὕτω πάνυ μαντικῶς ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ᾤκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην. ἔτι μέντοι ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νικαίαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν. καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ, καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέσχετο ἤδη γράψειν, καὶ τὸν περίπλουν τῆς ἔξω θαλάσσης. καὶ οὐχ ὑπόσχεσις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τὴν τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ Μουζίριδος, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ἐπιστελεῖ. τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληροῦσι, τὰ μὲν ἀξιόρατα οὔθ' ὁρῶντες, οὔτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ἐπινοοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες ὅ, τι κεν [1] ἐπ' ἀκαιρείμαν γλῶτταν φασὶν ἔλθῃ. καὶ ἐπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βι-

minis victoris (Dolichum enir puer vicerat) eorum quæ in Ar menia, Meſopotamia, & Medi à Romanis nunc geſta ſunt, hiſto rica narratio. Iam & quendar ego audivi, qui futura ſcripſerat cùm Vologeſi expugnationem tum Oſroæ cædem, ut leoni ob jiciendus erat: poſtremò trium phum illum nobis exoptatiſſi mum. Ita vatis in morem ſe ha bens, jam ad finem ſcribendi pro perabat. Quin & civitatem i Meſopotamia idem jam condidit magnitudine maximam, & pul chritudine pulcherrimam. Ad huc tamen deliberat, an eam Ni cæam à victoria nominari conve niat, an verò Homonœam, a etiam Iræneam. Et hoc adhuc e anceps, manetque nobis ſine no mine præclara illa civitas, multi nugis, & faſtu hiſtorico referta. Quæ autem apud Indos agentur, ea ſe jam ſcripturum promiſit, & maris exterioris circumnavigationem. Neque tantum hæ ſunt promiſſiones ſed Indicæ hiſtoriæ proœmium jam eſt compoſitum, & ordo tertius. Et Galli, parſque exigua Maurorum, hi omnes cum Caſſio fluvium Indum trajecerunt. Cæterùm quid facturi ſint, aut quomodo elephantorum incurſus excipient, non multò poſt egregius ille ſcriptor, à Muziride vel Oxydracis ad nos ſcribet. Multa hujuſcemodi præ inſcitia nugantur, quæ ſunt digna viſu non videntes, neque ſi videant, ea pro dignitate exponere ſcientes, ſed excogitantes, & effingentes, quicquid (ut ajunt) temerè in linguam venerit: etiam librorum numero, maxi-

1 Ἐπ' ἀκαιρείμαν] Ἐπὶ τὸ ῥῆμα in Cod. Flor.- *Bourd.*

1 Ἀνέ-

...ίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλι-
ἐπὶ ταῖς ἐπιγραφαῖς. καὶ γὰρ
καὶ αὗται, παγγέλοιοι. τοῦ
...ῖνος Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε.
...η αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύ-
...ερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλ-
...ος ἀστειότερον παραπολύ. [1] ἀ-
...γνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως
...αρθονικικά. οὐδ᾽ ὡς ἐν γέλωτι
...οιήσασθαι, καὶ ἐπισκῶψαι τὰς ἱστο-
...ίας οὕτω καλὰς οὔσας, ἀλλὰ τοῦ
...ρησίμου ἕνεκα. ὡς ὅστις ἂν ταῦ-
καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ
...έρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς συγγράφειν
...τος προσείληφε. μᾶλλον δὲ ὀλί-
...ν ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς
...κεῖνό φησιν ἡ διαλεκτική, ὡς τῶν
...μέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον
...άντως ἀντεισάγει. καὶ δὴ τὸ χω-
...ίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀ-
...κεκάθαρται. καὶ αἵ τε ἄκανθαι,
...πόσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκε-
...ομμέναι εἰσί. τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρεί-
...ια, ἤδη ἐκπεφόρηται. καὶ εἴ τι
...ραχὺ δή, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν.
...στε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐ-
...ὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι
...όνον τὰ τῶν ἄλλων γεννάδας ὤν, ἄλ-
...ά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιόν.
...ὃ οὐδεὶς ἄν, ἀλλ᾽ οὐδ᾽ ὁ [2] Μῶ-
...ος μωμήσασθαι δύναιτο. φημὶ
...οίνυν τὸν ἄριστα ἱστορίαν συγγρά-
...οντα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιό-
...ατα οἴκοθεν ἔχοντα, ἥκειν, σύνεσίν
τε πολιτικήν, καὶ δύναμιν ἑρμη-
...ευτικήν. τὴν μέν, ἀδίδακτόν τι τῆς

maximè verò inſcriptionibus ſuperbientes. Etenim hæ prorſus ſunt ridiculæ ut iſtius neſcio cujus, Parthicarum victoriarum tot libri. Rurſum, Parthidos primus, ſecundus, ut Atthidos ſcilicet. Alius etiam multò urbanius. Nam legi Demetrii cujuſdam Sagalacenſis Parthonicica. Non quòd irrideam & caviller hiſtorias adeò præclaras, ſed utilitatis cauſa hæc commemoro: ita ut quiſquis hæc & ſimilia fugerit; is bonam partem hiſtoriæ rectè conſcribendæ jam conſequutus ſit. Imò pauca adeò etiam illi deſunt, ſimodò verum illud eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum inter quæ nullum eſt medium, altero elevato, alterum contra deprimi. At verò dicat aliquis, area ipſa jam probè purgata eſt, ſpinæ quotquot erant & rubi ſunt exciſi, aliorum verò jam exportatæ ruinæ: & ſiquid olim fuit aſperum, planum jam eſt. Quare jam tempus eſt ut ædificium aliquod conſtruas ipſe, quo oſtendas te non ſolùm alienis eruendis eſſe generoſum: ſed etiam propriis comminiſcendis aptum: quæ nemo, ne ipſe quidem Momus queat reprehendere. Ajo igitur eum qui optimè hiſtoriam conſcribere volet, domo debere hæc duo præcipua afferre, Prudentiam politicam, & exponendi facultatem. Quorum alterum nulla doctrina traditum, naturæ quoddam eſt do-

1 Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως] Clar. Ezechiel Spanhemius diſſertatione IX. de Præſtantia & uſu numiſm. docet tam ex probatis & antiquis ſcriptoribus, quam ex numiſm. legendum eſſe Σαγαλασέως. Quinimo apud Stephanum ſcribitur Σαγάλασος, quid addit etiam ſcribi Σέλγησσος. Vide Thomam Pinedo & eruditiſſimas Lucæ Holſteinii notas. pag. 267. *Alm.*

2 Μῶμος μωμήσασθαι] Hunc locum imitatus eſt Ariſten. Epiſt. I. l. I. ex emendatione viri Clariſſimi Ioſ. Merceri. *Bourd.*

φύσεως δῶρον. ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω. ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμοῦ συμβούλου δεόμενα. οὐ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ παρὰ τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον. ἐπεὶ πολλοῦ ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μετακοσμῆσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο. ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [1] ἀπὸ κασσιτέρου, [2] ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου, Μίλωνα ἐξεργάσασθαι. [3] ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. οἷόν τι ἀμέλει καὶ Ἴκκος, καὶ [4] Ἡροδίζης, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς [5] ὑπόσχοιντο ἄν σοι τοῦτον Περδίκκαν παραλαβόντες, εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς, καὶ διὰ ταῦτα κατεσκληκὼς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τοῦ Σελεύκου Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν ὀλυμπιονίκην, καὶ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδάμαντι τῷ Σκοτουσσαίῳ ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ὑποδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παρὰ πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μετὰ τῆς τέχνης.

donum. Exponendi autem facultas, exercitatione multa, labore aſſiduo, & priſcorum imitatione comparanda eſt. Atque hæc quidem extra artem ſunt, neque me conſultore indigent. Neque enim prudentem & acutum reddere eum, qui non fuerit natura, talis meus hic libellus pollicetur: ſiquidem magni faciendus, imò potiùs cuivis anteferendus foret, ſi res hujuſmodi transformare & immutare poſſet. Puta vel ex plumbo aurum facere, vel ex ſtanno argentum, vel ex Conone Titormum, vel ex Leotrophide Milonem efficere. Verùm artis, & conſilii hæc eſt utilitas, non ut ſuppeditent ea quæ adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant. Quo pacto nimirum & Iccus, & Herodizes, & Theon, & ſiquis alius palæſtræ magiſter, pollicerentur tibi ſe acceptum Perdiccam (ſi hic ille eſt qui novercam amavit, ex eoque contabuit, at non Antiochus Seleuci filius Stratonices illius amore captus.) Olympionicen reddituros, & vel Theageni Thaſio, vel Polydamanti Scotuſſæo æquiparandum: quum materiam eximiam à natura datam, ad palæſtræ exercitationem ſuſcipiendam, multò præſtantiorem arte redderent.

Qua-

1 Ἀπὸ κασσ.] Flor. ἐκ. Bourd.

2 Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεωτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum ducem famigeratum fuiſſe corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, à comico Ariſtophane in Avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaſte ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide Ælianum lib. 12. cap. 22. *Palm.*

3 Ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον; οὐκ ἐ. π. Marc.

4 Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. Bourd.

5 Ὑπόσχοιντο ἄν σοι, τοῦτον Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. Marc.

1 Ἀπέ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ίσε [1] ἀπέστω καὶ ἡμῶν τὸ ἐπίφθο-
ον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην
φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χα-
επῷ τῷ πράγματι ἐφευρηκέναι.
γὰρ ὁντινοῦν παραλαβόντες, ἀπο-
φαίνειν συγγραφέα φαμὲν, ἀλλὰ
ῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς
όγους ἠσκημένῳ ὑποδείξειν ὁδούς
νας ὀρθὰς, εἰ δὴ τοιαῦται φαί-
νται. αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν
αὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ
ρὸς τὸν σκοπόν. καίτοι, οὐ γὰρ ἂν
αίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς
έχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ.
πεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν,
αὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο.
ν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χει-
ουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος,
ᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχει-
ίσαιτο ἐφ' αὐτοῦ. [2] καὶ τοίνυν καὶ
μῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν πα-
αδεδόσθω, συνεῖναί τε, καὶ εἰ-
εῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορ-
ὼς, οἷος καὶ πράγμασι χρήσα-
σθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, [3] καὶ
ώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς
ολιτικῆς, καὶ Ἐμπειρίαν στρατη-
κὴν ἔχων. καὶ νὴ Δία, καὶ ἐν
ατοπέδῳ γεγονώς ποτε, καὶ γυ-
ναζομένους, ἢ ταττομένους στρατιώ-
ς ἑωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ
ηχανήματα ἔνια, καὶ τί ἐπὶ κέ-
ως, καὶ τί ἐπὶ μετώπου. πῶς οἱ

Quare à nobis abſit hæc promiſſionis invidia, ut artem aliquam rei adeò magnæ & difficili nos inveniſſe dicamus. Neque enim quemvis acceptum, hiſtoriæ ſcriptorem nos reddituros aſſerimus: ſed ei qui ſit natura prudens, & in dicendo optimè exercitatus, viam aliquam rectam, ſi qua talis apparet, oſtenſuros, qua utendo citiùs ac faciliùs, ad propoſitum ſcopum perveniat. Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia præditus, arte & doctrina earum rerum quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillimè diſceret, & rectè per ſe ipſum adminiſtraret. Proinde nobis quoque nunc talis diſcipulus tradatur, qui neque ad intelligendum, neque ad dicendum ſit ignavus, ſed acutum tueatur, poſſitque rebus uti, ſi committantur illi, ac militarem animum habeat, & cum prudentia politica, Imperatoriam experientiam. Denique per Iovem, in caſtris etiam ſit verſatus, & milites ipſos, ſeu quum ad prælia

ercentur, ſeu quum in aciem educuntur, viderit, & arma, & achinas aliquas norit, & quid ſit diductis cornibus, quid exorrecta fronte aciem inſtruere: quomodo cohortes, & turmæ

1 Α'πέςω] Ariſten. loc. cit. *Bourd.*

2 Καὶ τοίνυν καὶ ὑμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδεδόσθω, συνεῖναί τε καὶ πεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς] Παραδεδόσθω, οὐ συνεῖναί τε καὶ εἰπεῖν ἀυνής. α. ὀ. δ. Marc.

3 Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν στρατηγν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας στραγικῆς ἔχων. Requirit in hiſtoriarum ſcriba mentem præditam & rei militaris qua notitia, & ſcientia politica, & uſu imperatorio. Eant, videant noſtri ſæli hiſtoriarum ſcribillones, ecquid ejuſmodi trogalia in ſuo ſinu aut penu innturi. *Idem.*

λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν. καὶ ὅλως, οὐ τῶν κατοικιδίων τις, οὐδ' οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς ἀπαγγέλλουσι. μάλιστα δὲ καὶ περὶ τῶν πάντων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα, μὴ δὲ ἐλπιζέτω μηδέν. ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ἐπὶ μισθῷ δικάζουσι. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ [1] μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ. ἀλλὰ τοιοῦτος, οἷος ἦν, δειχθήσεται. μήτ' Ἀλέξανδρος ἀνιάσεται ἐπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενος, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν. οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἱστορῇ, καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν

mæ ordinentur, unde & quid equum emittere, quid obequitare. Denique non ſit ex iis qui domi deſident: neque ſolùm iis credat qui renuntiant. In primis verò, & ante omnia, libero ſit animo, ac neque quemquam metuat, neque quicquam ſperet? quoniam ſimilis eſſet malis judicibus, qui vel ad gratiam, vel ad odium accepta mercede ſententiam ferunt. At non curet, neque Philippum oculo ab Aſtere Amphipolitano ſagittario ad Olynthum orbatum: ſed talem oſtendat qualis tunc erat. Neque ipſi ſe excruciet Alexander ob Cliti cædem crudeliter in convivio perpetratam, ſi planè ſit depingendus. Neque ipſum deterreat Cleon, quòd in concione ſit præpotens, & tribunal contineat, quominùs ab eo pernicioſus, & inſanus homo pronuncietur. Neque tota civitas Athenienſium, ſi clades in Sicilia acceptas memoret, captum Demoſthenem,

mor-

1 Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. Diodorus lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν διένειμε τοῖς Μακεδόσι, ἐν δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι διαφθαρῆναι τὴν ὅρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & Strabo lib. 8. παρὰ Θουκυδίδῃ δὲ ἐν τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνη φέρεται ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, ἐν ᾗ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. Solinus cap. 14. *in regione Magneſiæ Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat à Magneſiaca ex verbis expreſſis Strabonis lib. 9. ἑξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν οὖν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρᾳκικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait Harpocration Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγοι ἂν τὴν ἐν Θρᾴκῃ, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. Suidas etiam in voce Κάρανος de Philippo: Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θρᾴκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallellis cauſam forte erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio: Φίλιππος Ὄλυνθον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ ποταμῷ δια-

βῆναι

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδί-
ψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ
ς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί.
γήσεται γὰρ, ὅπερ δικαιότατον, ὑπ'
δενὸς τῶν νοῦν ἐχόντων αὐτὸς ἕξειν
τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς, ἢ
νοήτως γεγενημένα ὡς ἐπρά-
χθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐ-
τῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν. ὥστε κἂν
καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος
καταδύων ἐστί. κἂν φεύγωσιν, οὐκ
ἐκεῖνος ὁ διώκων, [1] ἐκτὸς εἰ μὴ
εὔξασθαι δέον μή τι παρέλιπεν.
πεί τοιγε, εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ
πρὸς τοὐναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι
δύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ
επτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀνατρέψαι
ὶ τὸ ἐν ταῖς Ἐπιπολαῖς παρατεί-
χισμα, καταδῦσαι δὲ τὴν Ἑρμο-
κράτους τριήρη, καὶ τὸν κατάρατον
ύλιππον διαπεῖραι μεταξὺ ἀπο-
τειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς
δοὺς. καὶ τέλος, Συρακουσίους
μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν,
ους δ' Ἀθηναίους περιπλεῖν Σικε-
λίαν, καὶ Ἰταλίαν, μετὰ τῶν πρώ-
των τοῦ Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ'
ἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ
Κλωθὼ ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ'
Ἄτροπος μετατρέψειε. τοῦ δὴ συγ-
γραφέως ἔργον ἓν, ὡς ἐπράχθη
εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο,

mortuum Niciam dicat, quomodo ſiti laborarunt, qualem aquam biberunt, & ut plerique potu perierunt. Nam quod eſt juſtiſſimum, nemo ſanæ mentis exiſtimabit, eum in culpa eſſe, ſi quæ infœliciter, aut ſtultè geſta ſunt, ut geſta ſunt, narrabit: ſiquidem talium non eſt author, ſed nunciator. Quare ſive prælio navali ciciderint, non is eſt qui eos ſubmerſit: ſive fugiant, non is eſt qui perſequitur, niſi optandum erat, ne quid prætermitteret. Quandoquidem ſi ea tacendo, aut in diverſum narrando, corrigi poſſent, facillimum fuerat Thucydidi uno ac tenui calamo, munitiones Epipolarum invertere, Hermocratis triremem ſubmergere, & execrabilem iſtum Gylipum confodere interea dum vias obſtruit, & foſſis intercludit: denique & Syracuſanos in lapicidinas conjicere: Athenienſibus verò copiam facere, tum Siciliam, tum Italiam, cum prima illa Alcibiadis ſpe, circumnavigandi. At puto, quæ facta ſunt, neque Clotho revolvat denuo, neque Atropos immutet. Proinde hiſtorici unum eſt opus it res prout geſtæ ſunt, exponat. Hoc autem facere non poterit, do-

ῆναι πέραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3 Macedonicorum, & ex eo, quod ſive lle, ſive Caliſthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe n Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud Iuſtinum lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Sandano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *Palm.*

1 Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] *Extra quàm quod ei optandum, nihil prætermiſiſſe*, ſive *ne quid prætermiſerit.* Marc.

ἄρξεις ἂν ἢ φοβηθῇ Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτοῦ ὤν, ἢ ἐλπίζῃ Κάνδυν πορφυροῦν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ [2] ἵππον τῶν Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῶν ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' οὐ Ξενοφῶν αὐτὸ ποιήσει δίκαιος συγγραφεὺς, οὐδὲ Θουκυδίδης, ἀλλὰ κἂν ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τὴν ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τῆς ἔχθρας. κἂν φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφέξεται ἁμαρτάνοντος. ἓν γὰρ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράψων ἴοι. τῶν δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, ἀποβλέπειν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν. εἰ δὲ τὸ παραυτίκα τις θεραπεύοι, τῆς τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη. οὓς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο οὐ μεῖον, ἢ κομμωτικὴν ἡ γυμναστική. Ἀλεξάνδρου γοῦν καὶ τοῦτο ἀπομνημονεύουσιν. ὃς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίουν ὦ Ὀνησίκρατες ἀποθανὼν, ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε ἀναγινώσκουσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς. οἴονται γὰρ οὐ μικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστος τὴν παρ'

donec vel [1] Artaxerxem metuerit, qui ejus eſt medicus, vel ſperaverit Candyn purpureum, vel torquem aureum, & ex Niſæis equis aliquem ſe eſſe accepturum, videlicet laudum ſcripto inſertarum mercedem. At neque Xenophon illud faciet, juſtus ſcriptor [3] neque Thucydides: ſed ſive privatim aliquos oderit, id quod publicum eſt, magis neceſſarium putabit eſſe veritatemque pluris faciet quam inimicitiam: ſive amaverit, tamen non parcet illi, quiſquis peccaverit. Vnum enim hoc, ut dixi, hiſtoriæ eſt proprium: ac ſoli veritati immolandum, ei qui ad ſcribendam hiſtoriam ſe contulerit: cætera verò negligenda omnia. Vna denique ulna, certaque menſura eſt, ut non ad præſentes auditores aſpicias, ſed ad eos qui in poſterum, in legendis ſcriptis hiſce verſabuntur. At ſiquis continuò benevolentiam captat, meritò in adulatorum parte recenſebitur: quos olim hiſtoria ſtatim ab initio eſt averſata, non minùs quam comendi artem, gymnaſtice. Alexandri igitur hoc quoque dictum refertur. Libenter, inquit, in vitam redirem, Oneſicrates, poſt mortem, ut cognoſcerem quo pacto hæc legerent homines qui tum erunt. Quòd ſi nunc ea laudant, & amplectuntur, mirum non eſt: putant enim iſto non parvo illectamento quiſque ſibi ſe benevolentiam meam conciliacilia-

1 *Artaxerxem*] Teſtantur Hebræi ſcriptores numen hoc, Perſarum regibus commune fuiſſe, perinde ac Cæſaris Romanorum imperatoribus. *Cogn.*

2 Ἵππον τῶν Νισαίων] De quibus dico alibi. *Bourd.* Niſæa regio eſt Partyenes haud procul Caſpiis montibus, ea equos præſtantiſſimos maximoſque aluit quibus reges ipſi uterentur. Strab. lib. 11. Plin. lib. 6. c. 25. Plutar. in Pyrrho, Niſæi equi meminit. *Cogn.*

3 *Neque Thucydides*] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *Idem.*

μῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καίτοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πλεῖστα συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς ὑπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζῶντος ἔγραφεν. οὐ γὰρ εὑρίσκουσιν, οὗτινος ἕνεκα ἐψεύδετ' ἄν. [1] Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας, καὶ ἀληθείας φίλος. ὡς ὁ Κωμικός φησι, [2] τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάσων, οὐ μίσει, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος. ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ θατέρῳ τι ἀπονεῖμαι πλεῖον τοῦ δέοντος, ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί πέπρακται λέγων. ὁ δ' οὖν Θουκυδίδης, εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία. κτῆμά τε γάρ φησι μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, ἤπερ ἐς τὸ παρὸν ἀγώνισμα. καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον. καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον. καὶ ὃ τέλος ἄν τις φρονῶν ὑπόθοιτο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια κα-

ciliaturos. Itaque Homero, quanvis multa fabuloſa de Achille ſcripſerit, aliqui adducuntur ut credant, ſolum hoc ad demonſtrationem veritatis magnum exiſtimantes argumentum, quòd non de vivo illo ſcripſit. Nullam enim cauſam reperiunt, cujus gratia mentiretur. Talis igitur mihi Hiſtoricus eſto: ut metu careat, muneribus non corrumpatur, liber ſit, dicendi libertatem ac veritatem amet: & quemadmodum ait ille Comicus, ficus ficus, ligonem ligonem nominet, nihil odio, nihil amicitiæ tribuens, non parcens, aut miſereſcens, aut erubeſcens, non verecundans: æqualis judex ac benevolus omnibus, ita ut alterutri plus æquo nihil tribuat, peregrinus in libris, civitate carens, ſuis legibus vivens, nulli regi ſubjectus: non quid huic, illive ſit placiturum, cogitans, ſed id quod actum eſt, exponens. Thucydides igitur hoc bene admodum lege ſancivit, & virtutes ac vitia hiſtoricorum inter ſe diſcrevit, cùm videret Herodotum in maxima admiratione eſſe, adeò ut Muſæ vocarentur ipſius libri. Nam ſatius eſt, inquit, poſſeſſiones in perpetuum, quàm certamen in præſens conſcribere: nec amplecti fabuloſa, ſed poſteritati relinquere veritatem. Deinde & utilitatem addit: & quem quiſque prudens orationis finem ſtatuere debeat, ut ſiquando ſimilia rurſus acciderent,

1 Τοιοῦτος] Notæ ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus Cic. 1. de leg. & 2. de Orat. Strab. lib. 1. Polib. lib. 12. Niceph. Greg. princip. hiſtor. *Bourd.* Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare ut ſit vere παρρησιαστής. leg. Cicer. 2. de Orat. *Cogn.*

2 Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *Bourd.* Τὰ σῦκα, σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάσων] Male Interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id eſt, *ſinum*, *ſitulam*. Heſychius: σκάφαι, ὀψοπλύνια: id eſt, τρύβλια. Menagius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ραλάβοι, ἔχοιεν φησὶ πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι [1] τοῖς ἐν πόλεσι. καὶ τὴν μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς, ἡκέτω μοι. τὴν δὲ φωνὴν, καὶ τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, καὶ τὴν ἄλλην τῆς ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῆ τεθηγμένος ἀρχέσθω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενος. καὶ ὁ μὲν νοῦς, σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός. ἡ λέξις δὲ, σαφὴς, καὶ πολιτικὴ, οἵα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον. ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ συγγραφέος σκοποὺς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν, καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἷς σκοπὸς ὁ πρῶτος, σαφῶς δηλῶσαι, καὶ φανότατα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα μήτε ἀποῤῥήτοις, καὶ ἔξω πάτου ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις, καὶ καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὲν τοὺς πολλοὺς συνιέναι, τοὺς δὲ πεπαιδευμένους ἐπαινέσαι. καὶ μὴν καὶ σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, καὶ τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχουσιν. ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, καὶ προσαπτέσθω τι καὶ ποιητικῆς, παρ' ὅσον μεγαλήγορος, καὶ διηρμένη καὶ ἐκείνη. καὶ μάλισθ' ὁπόταν παρατάξεσι, καὶ μάχαις, καὶ ναυμαχίαις, συμπλέκηται, δεήσει γὰρ τότε ποιητικοῦ τινος ἀνέμου ἐπουριάσοντος τὰ ἀκάτια, καὶ συνδιοίσοντος ὑψηλὴν, καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ἐπὶ γῆς βεβηκέτω,

rent, ad hæc, inquit, deſcripta reſpicientes, rebus civitatis rectè uti poſſent. Ac hujuſmodi ſententiæ ſcriptor ad me veniat, vocem autem & expoſitionis vim, illam quidem vehementem & aſperam, ac periodis continuam, & argumentationibus rotundam, præterea reliquam oratoriam facultatem non afferens, ne admodum acuminatus ſcribendi initium faciat, ſed ſedatiorem ſe præbeat. Sententiæ autem inter ſe cohæreant, ac ſolidæ ſint: dictio verò perſpicua & civilis, quàm ſignificantiſſimè materiam explanans. Nam ut menti ſcriptoris hoſce ſcopos propoſuimus, dicendi libertatem, & veritatem: ita & voci ejus unus hic eſto ſcopus, ut rem planè aperiat, & quam lucidiſſimè declaret, verbis neque obſcuris, neque ab uſu remotis, neque etiam vulgaribus hiſce & tabernariis, ſed quæ vulgus intelligat, & eruditi laudent. Quinetiam figuris ornetur non moleſtis, & non affectatis: ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit. Ac ſententia ſit particeps, & affinis etiam poëtices, quatenus grandiloqua eſt illa, & in ſublime elata: idque in primis quoties aciebus, & pugnis, navalibuſque præliis concurrit. Opus enim tunc erit poëtico quopiam vento, qui ſecundo flatu vela impleat, ac ſublimem, perque ſummos fluctus ſublatam navem provehat. Ac dictio tamen humi incedat, cum pulchritudine quidem, ac magnitudine eorum quæ dicuntur ſublata: & iis quàm maxi-

1 Τοῖς ἐν πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longè in Cod. Petri Golmani ἐν πᾶσι. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ῶ μὲν κάλλει, καὶ τῷ μεγέθει τῶν λε-
μμάτων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἔνι
άλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα
, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶ-
α. κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τό, τε
έγιστον παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆ-
αι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς Κορύβαντα.
στε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ
χαλινῷ. καὶ σωφρονητέον, εἰδότας
ς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν λόγοις
άθος οὐ μικρὸν γίγνεται. ἄμεινον
ν ἐφ' ἵππου ὀχουμένῃ τότε τῇ γνώ-
ῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθ-
εῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ
ἀπολείποιτο τῆς φορᾶς. καὶ μὴν, καὶ
υνθήκῃ τῶν ὀνομάτων εὐκράτῳ, καὶ
έσῃ χρηστέον, οὔτε ἄγαν ἀφιστάν-
α, καὶ ἀπαρτῶντα, τραχὺ γάρ, οὔ-
ε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολ-
οὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν, γὰρ ἐ-
παίτιον. τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.
ὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔ-
υχε [1] συνταχτέον, ἀλλὰ φιλο-
πόνως καὶ ταλαιπώρως πολλάκις πε-
ρὶ τῶν αὐτῶν ἀνακρίνοντα. καὶ μάλι-
στα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶντα. εἰ
δὲ μὴ τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγουμέ-
οις προσέχοντα, καὶ οὓς εἰκάσειεν ἂν
τις, ἥκιστα πρὸς χάριν, ἢ ἀπέ-
χθειαν ἀφαιρήσειν, ἢ προσθήσειν
τοῖς γεγονόσι. κἀν ταῦτα ἤδη καὶ
τοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τοῦ πι-
θανωτέρου ἔστω. καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ
ἅπαντα, ἢ τὰ πλεῖστα, πρῶτον
μὲν ὑπόμνημά τι συνυφαινέτω αὐ-
τῶν, καὶ σῶμα ποιείτω ἀκαλλὲς
ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ἐπιθεὶς
τὴν τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος,
καὶ χρωννύτω τῇ λέξει, καὶ σχηματι-
ζέτω. καὶ ῥυθμιζέτω. καὶ ὅλως ἐοικέ-
τω τότε τῷ τοῦ Ὁμήρου Διῒ, ἄρτι

maximè aſſimilata: ſed nihil peregrini præ ſe ferat, nec intempeſtivè exultans, quaſi quodam furore concitetur. Periculum enim eſt, ne quod maximum eſt, de ſtatu mentis emoveatur, & in iſtum Corybantem poëtices impingat. Quare maximè tunc fræno credendum, & ratione utendum: illud ſcientes, quòd & in verbis non mediocre malum eſt inanis gloria ſeu hippotyphia. Proinde ſatius fuerit ſententia ſuper equo incedente, dictionem humi currere, ephippio adhærentem, ne à vehementia curſus ſuperetur. At verò temperata, mediáque compoſitione vocabulorum eſt utendum, ut neque nimium diſtrahas illa & diſſocies: id enim foret aſperum, neque quod plerique ſtudent, numeroſè connectas: alterum enim vitioſum eſt, alterum auditoribus injucundum. Res autem ipſæ non ſunt temerè conſtruendæ, ſed ſæpe de iiſdem magno ſtudio & labore interrogandus, ille in primis qui præſens fuerit, & teſtis oculatus: ſin minùs iis advertendus animus qui narrabunt incorruptiùs, & quos putaveris minimum ad gratiam, vel odium rebus geſtis detracturos vel addituros. Iam etiam hîc eſto aliquis ad id quod probabilius erit, tum conjiciendum, tum componendum habilis. Ac poſtquam omnia, vel maximam partem collegerit, primùm ea in commentarios regerat, & corpus adhuc rude & informe componat. Poſtea ſuperaddito ordine formam inducat, dictionis colorem adhibeat, rebus explicandis, numeris aptandis vacet. Denique Homerico illi Iovi ſimilem ſe præſtet, qui nunc eque-

1 Συνταχτέον] Angl. συνακτέον. Bourd.

τῆς μὲν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν. κατὰ ταῦτα γὰρ αὐτὸς, ἄρτι μὲν τὰ Ῥωμαίων ἴδια ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ᾽ ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν. εἶτ᾽ ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ παρατάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ᾽ ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν, ἐς τοὺς στρατηγοὺς δὲ τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαντο, κἀκεῖνο ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ἐπινοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα. καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω. καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω, μὴ ἐς κόρον, μηδ᾽ ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω. καὶ στήσας ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ᾽ ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ. εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ. καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ᾽ Ἀρμενίας μὲν, εἰς Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήματι ἑνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο. μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν παρασχέσθω τὴν γνώμην, ἀθόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ τῷ κέντρῳ, καὶ ὁποίας ἂν δέξηται τὰς μορφὰς τῶν ἔργων, τοιαῦτα καὶ δεικνύτω αὐτά. διάστροφον δὲ, ἢ παράχρουν, ἢ ἑτερόσχημον, μηδέν. οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν, λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ

equeſtrium Thracum nunc Myſorum terram aſpicit. Eodem enim pacto & ipſe, nunc ad Romanorum, nunc ad Perſarum res ſeorſim reſpiciat, & quales ſibi ex alto deſpicienti apparuerint, nobis exponat: deinde utroſque ſi pugnaverint, contempletur. At verò in ipſa acie, ne ad partem unam, neque ad equitem unum, aut peditem oculos convertat, niſi Braſidas fuerit, qui de navi proſiliat, vel Demoſthenes qui deſcenſum in terram prohibeat. Ac primùm quidem duces intueatur, ac ſiquid juſſerint, illud audiat, & quomodo, quaque ſententia & conſilio aciem inſtruxerint. Poſtquam autem manus conſertæ fuerint, communis eſto contemplatio, ac tum, velut in trutina examinet ea quæ geruntur, ſimul etiam perſequatur, ſimulque fugiat. Et omnibus hiſce modus adhibeatur, ne ad ſatietatem uſque ne ineptè, ne juveniliter, ſed facilè abſolvatur. Atque his hîc ſubſiſtere juſſis, ſi feſtinet, ad illa tranſeat: deinde ſolutus redeat, quum illa revocaverint. Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat: tranſvoletque ex Armenia in Mediam: hinc autem uno impetu in Iberiam, inde in Italiam, ita ut nullam occaſionem prætermittat. Præcipuè autem ſpeculo ſimilem mentem præbeat, liquido nimirum & ſplendido, quodque accuratum centrum habeat, & quales operum formas receperit, eaſdem etiam tales ſpectandas exhibeat: at nihil perverſum, nihil colore, nihil ſpecie diverſum reddat. Non enim perinde atque oratoribus ſcribunt, ſed hæc quidem ſunt, quæ dici debent, & dicentur, ſiquidem jam facta ſunt: verùm ea collocare

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. ὥστε, τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ' ὅπως εἴπωσιν. ὅλως δὲ, νομιστέον ἱστορίαν συγγράφοντα, Φειδίᾳ, Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. οὐ γὰρ οὐδ' ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τὴν ἄλλην ὕλην ἐποίουν. ἀλλ' ἡ μὲν, ὑπῆρχε, καὶ προϋποβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων. οἱ δὲ, ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. καὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη αὐτῶν, ἐς δέον [1] Οἰκοδομήσασθαι τὴν ὕλην. τοιοῦτο δή τοι καὶ τὸ τοῦ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν διαθέσθαι τὰ πεπραγμένα, καὶ εἰς δύναμιν ἐναργέστατα ἐπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μετὰ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μετὰ τοῦτο ἐπαινῇ τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸν οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον, τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ. πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μέν ποτε ποιήσεται τὴν ἀρχὴν, ὅταν μὴ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ. δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. ὁπόταν δὲ καὶ φροιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται. οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν, ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούουσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ. ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων

care ordine, & exponere oportet. Quare, non quid dicant, ipſis eſt quærendum, ſed quomodo dicant. Prorſus autem putandum eſt, eum qui hiſtoriam ſcribit, Phidiæ, aut Praxiteli, aut Alcameni, aut alii cuipiam illorum ſimilem eſſe oportere. Neque enim illi aurum, vel argentum, vel ebur, aliamve materiam faciebant: ſed ea præexiſtebat, & ſuppeditantibus Eleis, vel Athenienſibus, vel Argivis, præparata erat. Illi verò fingebant tantùm, & ſecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, atque auro incruſtabant. Et hoc illorum artis erat, commodè materiam exædificare. Hujuſmodi etiam eſt ſcriptoris opus, ut quæ facta ſunt, rectè diſponat, eaque quàm fieri poteſt, clariſſimè proponat. Ac quando auditor, ſe ea quæ narrantur, audire putaverit, ac poſtea laudaverit, tum demum opus hoc erit abſolutum, propriamque laudem hiſtorico illi Phidiæ, ſeu artifici ſuo reportarit. Porrò jam adornatis omnibus, aliquando etiam ſine proœmio exordietur, ſcilicet quum res non admodum urgebit, ut opus præfatione aliqua præparetur. Potentia verò etiam tunc proœmio utetur, quo dicenda declaret. Quum autem proœmium adhibebit, à duabus tantùm rebus exordietur, non more rhetorum à tribus: ſed omiſſo benevelentiæ loco, attentionem & docilitatem parabit auditoribus. Ipſi enim animum advertent, ſi de magnis rebus, aut neceſſariis, aut ad ipſos pertinentibus, aut utilibus, ſe dicturum oſtenderit. Intel-

1 Οἰκοδομήσασθαι] Flor. Οἰκονομήσασθαι. Bourd.

1 Ἀλλ'

ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ, καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει. τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος. καὶ περιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων. τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα, καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλοῦντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων ἐκεῖνον τὸν πόλεμον. καὶ γὰρ παθήματα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι. μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον. εὐαφὴς δὲ, καὶ εὐάγωγος ἔστω ἡ ἐπὶ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν. ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως ἀρεταῖς κατακεκοσμήσθω, λείως τε, καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα. καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς ἔχειν, μεμηχανημένον, καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει. καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἁλύσεως τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεκόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις παρακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι κατὰ τὰ ἄκρα. τάχος ἐπὶ πᾶσι χρήσιμον. καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη. καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων, ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παραθέοις μὲν τὰ

tellectu autem facilia, & plana poſteriora faciet, ſi cauſas præmittet, & rerum geſtarum ſumma capita præfiniet. Proœmiis hujuſmodi optimi hiſtoriarum ſcriptores uſi ſunt. Herodotus quidem, ne res geſtæ longinquitate temporis interirent, magnæ adeò, atque admiratione dignæ, idque cùm victorias Græcorum, & clades barbarorum declarent. Thucydides autem, quòd magnum etiam ipſe bellum illud futurum exiſtimaret, & memorabile maximè, & ante geſtis majus, cùm in eo magna damna contigiſſent. Magnum autem erit proœmium, quod rebus proportione reſpondebit, ſeu longum, ſeu breve fuerit. Tranſitio autem ad narrationem mollis & placida ſit. Omnino enim omne reliquum hiſtoriæ corpus, longa eſt narratio. Quare & virtutibus orationis exornetur, leviter & æqualiter procedens, ſibi ſimilis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat. Deinde & perſpicuitas effloreſcat, dictione, ceu dixi, & complexione rerum adornata. Abſoluta enim & perfecta omnia reddet: & primo ad finem perducto, mox ſecundum inferet, illi continuatum, & in modum catenæ coaptatum, ut nihil interruptum inſit, neque multæ ſint narrationes mutuò ſibi adjacentes: ſed ſemper quod primum eſt, ſecundo non vicinum ſit modò, ſed etiam cum eo communicet, & per extrema commiſceatur. Brevitas in omnibus eſt utilis: & maximè ſi rerum dicendarum inopia non fuerit: & hanc non tam à nominibus & verbis, quàm à rebus ipſis ſuppeditari oportet. Dico autem ſi parva, minuſque neceſſa-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ικρὰ, καὶ ἧττον ἀναγκαῖα, λέγεις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα. μᾶλλον δὲ, καὶ παραλειπτέον πολλά. οὐδὲ γὰρ ἢν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ᾖ παρεσκευασμένα, διὰ τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ λαγωοῖς, καὶ ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην ἐνθήσεις, καὶ ἔτνος, εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο. ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων. μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὀρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ ποταμῶν ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾷν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου, καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν τὸν ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὴν τοιαύτην ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὢν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τιτυὸν, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πόσοις ἂν οἴει ἔπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τοῦ Ταντάλου ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον, καὶ χρειῶδες ὂν, ἢ ἐπ πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. ὅταν μὲν γὰρ τὸν λοιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον. εἴσῃ γὰρ οὕτω τὸ τάχος. καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ἐπιλαμβάνεται αὐτοῦ τὰ γιγνόμενα, πολλὰ ὄντα. ἣν δέ ποτε καὶ λόγους ἐροῦντά τινα δεήσῃ εἰ-

ceſſaria percurras, magna autem copioſè exponas. Quin potiùs multa prætermittenda. Neque enim ſi convivio accipias amicos, omniaque fuerint apparata, ob hoc inter media bellaria, & aviculas, & patinas tam multas, & capros, & lepores, & ſumina, ſaperdam quoque appones, & pulmentum, ſi illud etiam fuerit apparatum. Sed quæ viliora ſunt, negliges. In primis verò ſibi temperandum in deſcriptionibus montium, vel murorum, vel fluminum, ne vim orationis ineptè oſtentare videaris, & omiſſa hiſtoria tuum ipſius negocium agere. Sed quum illa paulùm attigeris, utilitatis & perſpicuitatis tantùm gratia, mox inde digrediaris: evitato quod in illa re eſt glutino, omnique hujuſmodi ganea, veluti magnanimum Homerum facere vides: qui quamquam eſt poëta, Tantalum, Ixionem, Tityum, alioſque percurrit. At ſi Parthenius, vel Euphorion, vel Callimachus eadem tractaret, quàm multis putas verſibus aquam ad labia uſque Tantali adduxiſſet? Deinde quàm multis idem Ixionem volutaſſet? Quin & Thucydides ipſe modicè hac orationis ſpecie uſus, vide quàm citò ab ea recedat, ſive machinamentum exponat, ſive neceſſariam atque utilem obſidionis ſpeciem declaret, aut etiam civitatum formas, aut Syracuſanum portum deſcribat. Quum enim in peſtis narratione longior eſſe videtur, tum res ipſas conſidera: ſic enim brevitatem cognoſces, ac celeritatem: & ut rerum multitudo fugientem ipſum apprehendit. Quòd ſiquando quiſpiam orationem habens erit introdu-

σαφηνίζειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω. ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα, πλὴν ἐφεῖταί σοι τότε καὶ ῥητορεῦσαι, καὶ ἐπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα. ἔπαινοι μὲν γὰρ, ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισμένοι, καὶ περιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι. καὶ μετ' ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τοῦ δικαστηρίου ἐκεῖνοί εἰσι, καὶ τὴν αὐτὴν Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἕξεις, φιλαπεχθημόνως κατηγοροῦντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιουμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς κατηγορεῖν μᾶλλον, ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα. καὶ μὴν καὶ μῦθος εἴ τις παρεμπέσοι, λεκτέος μὲν, οὐ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέος τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτοῦ. σοὶ δ' ἀκίνδυνος, καὶ πρὸς οὐδέτερον ἐπιρρεπέστερος. τὸ δ' ὅλον, ἐκείνου μοι μέμνησο. πολλάκις τὸ αὐτὸ ἐρῶ. καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσωνταί σε, καὶ τιμήσωσιν, ἀλλὰ τοῦ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τοὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαίτει τὸν μισθὸν τῆς γραφῆς, ὡς λέγηται καὶ περὶ σοῦ. ἐκεῖνος μέντοι ἐλεύθερος ἀνὴρ ἦν, καὶ παρρησίας μεστός. οὐδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲ δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ἐπὶ πᾶσι, τοῦτ' εἰ σωφρονοίη τις, ὑπὲρ πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας θεῖτο ἂν, οὕτως ὀλιγοχρονίους οὔσας. ὁρᾷς τὸν Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸν ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργον, μέγιστον, καὶ κάλλιστον ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο εἰς τὴν Πα-

ducendus, convenientia perſonæ, reique propria, eaque quàm planiſſimè dicantur: niſi quòd licet tibi tunc rhetorem agere, & gravitatem orationis oſtentare. Etenim laudes, aut vituperia parcè, circunſpectè (ita ut calumnia vacent) præterea cum demonſtratione, & celeriter ac tempeſtivè adhibenda ſunt: ſiquidem hæc à foro ſunt aliena. Alioqui in eadem eris culpa qua Theopompus, qui plurimos odioſè nimis accuſat, & eam rem in ſtudium quoddam vertit, ut accuſet magis, quam res geſtas hiſtoriæ tradat. Iam verò & fabula: ſi qua fortè incidat, dicenda quidem erit, non tamen confirmanda, ſed in medio ponenda iis qui ut volent, de ea conjecturam facient. Tibi verò ſit extra periculum, & in neutram partem inclinet. In univerſum autem illud memineris: ſæpius idem dicam. Ne ad præſens tempus duntaxat reſpiciens, ſcribas, ut qui nunc vivunt te laudent & colant: ſed ad univerſum ævum cogitationem intendens, ob poſteritatem potiùs hiſtoriam componas, & ab illis mercedem ſcriptionis depoſcas, ut & de te aliquando dicatur: Ille ſanè vir fuit liber, & ad dicendum fiducia plenus: nihil adulatorium, neque ſervile, ſed veritatem in omnibus ſecutus. Qui ſapiet, hoc ſupra ſpes præſentes, quæ adeò ſunt momentaneæ, ponat. Annon vides Cnidium illum architectum ut fecerit? Cùm enim extruxiſſet illam in Pharo turrim, maximum, atque pulcherrimum omnium operum, ut ex ea accenſæ faces magno maris ſpatio navigantibus illucerent, ac ne in Paræto-

niam,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γειτονίαν, παγχάλεπον ὥς φαμὲν οὖσαν, καὶ ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τῶν λίθων τὸ αὑτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν. ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος, εἰδὼς ὅπερ καὶ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγου χρόνου συνεκπεσούμενα μετὰ τοῦ χρίσματος τὰ γράμματα, ἐκφανησόμενον δὲ, Σώστρατος Δεξιφάνους Κνίδιος, Θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τῶν πλωϊζομένων. οὕτως οὐδ' ἐκεῖνος ἐς τὸν τότε καιρὸν, οὐδὲ τὸν αὑτοῦ βίον τὸν ὀλίγον ἑώρα, [1] ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἀεὶ, ἄχρις ἂν ἑστήκῃ ὁ πύργος, καὶ μένῃ αὐτοῦ ἡ τέχνη. χρὴ τοίνυν καὶ τὴν ἱστορίαν οὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τὴν μέλλουσαν ἐλπίδα, ἤπερ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. οὗτός σοι κανὼν καὶ στάθμη ἱστορίας δικαίας. καὶ εἰ μὲν σταθμήσονταί τινες αὐτῇ. εὖ ἂν ἔχοι, καὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, [2] κεκύλισται ὁ πίθος ἐν Κρανίῳ.

niam, locum, ut ajunt, omnino periculoſum, & inextricabilem, ſiquis in ſcopulos inciderit, deferrentur. Poſtquam igitur hoc opus exædificaſſet, intus in ſaxis ſuum nomen inſcripſit: quo calce illita occultato, nomen ejus qui tum regnavit, ſuperinſcripſit, ratus, id quod etiam evenit, fore ut brevi admodum, literæ illæ cum illita calce caderent: hoc verò appareret: Soſtratus Cnidius, Dexiphanis filius, Diis ſervatoribus pro ſalute navigantium. Hoc pacto neque temporis illius, neque brevis ſuæ vitæ rationem habebat: ſed ad præſens, perpetuumque tempus reſpiciebat, quòd dum turris illa ſtaret, ſua ars etiam maneret. Quare ſic etiam cum veritate potiùs ad ſpem futuram, quàm cum adulatione, ad eorum qui nunc laudantur voluptatem, hiſtoria eſt conſcribenda. Hæc tibi hiſtoriæ juſtæ regula & amuſſis: ad quam qui perpendant, bene ſe res habet, & commodum hæc à nobis ſcripta ſunt: ſin minùs, volutatum eſt in Cranio dolium.

1 Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν νῦν καὶ τὸν ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τὸν νῦν, καὶ τὸν ἔπειτα. κ. α. Marc.

2 Κεκύλισται ὁ λίθος ἐν Κρανίῳ] Κεκύλισται ὁ πίθος, &c. Refert ad dolium Diogenis. *Idem.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

HISTORIÆ VERÆ LIBER PRIMVS.

ARGVMENTVM.

Vt ſuprà Hiſtoriæ præcepta & regulas tradidit, ita in his duobus libris, exemplum ejuſdem proponit, non quidem rerum verè geſtarum, ſed fictarum, ſimul ut formam aliquam operis, ceu videtur, proponeret, ſimul ut animos à rebus ſeriis avocatos, pauliſper

liſper

liſper reficeret & delectaret. Quid autem in his narrationibus potiſſimum ſpectandum ſit, nempe qua occaſione, quove conſilio argumentum hoc tractarit, ipſe in prooemio exponit.

Ὥσπερ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τῆς εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τῶν γυμνασίων φροντίς ἐστιν, ἀλλὰ καὶ τῆς κατὰ καιρὸν γιγνομένης ἀνέσεως, μέρος γοῦν τῆς ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτὴν ὑπολαμβάνουσιν, οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῶν σπουδαιοτέρων ἀνάγνωσιν ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὸν ἔπειτα κάματον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν. γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος ψιλὴν παρέξει τὴν ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἄμουσον ἐπιδείξεται, οἷόν τι καὶ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἔσται αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ ἐναλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρός τινα ᾔνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότας. οὓς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε. Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέ-

Mos eſt athletarum, ac eorum qui ſumma diligentia corpus exercent, non modò bonæ habitudinis, atque exercitationis rationem habere, verùm etiam tempeſtivæ remiſſionis, quam maximam utique exercitationis partem arbitrantur. Idem literarum ſtudioſis convenire duco, ut poſt multam rerum ſeriarum lectionem, animum relaxent, eumque ad laborem poſtea ſuſcipiendum, vegetiorem comparent. Conveniens autem hoc ocium fuerit ipſis: ſi talium rerum in lectione verſentur, quæ non ſolùm ex facetiis, & lepore tenuem animi recreationem præbeant: verùm etiam non rudem ſpeculationem præ ſe ferant, quale quiddam de hiſce ſcriptis ſenſuros exiſtimo. Non enim ſolummodò materiæ novitas, atque inſtituti feſtivitas, neque quod varia mendacia, probabiliter, & veriſimiliter confinximus, eos ad legendum illiciet: ſed quòd eorum quæ narrantur, ſingula non ſine morſu taxant aliquem veterum poëtarum, & ſcriptorum & philoſophorum, qui portentoſa, & fabuloſa multa literis mandarunt: quorum nomina ſubjeciſſem, niſi futurum eſſet ut ea tibi ex lectione innoteſcerent. Cteſias Cnidius, Cte-

1 *Mos eſt athletarum*] Præfatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriuſque labores ſint moderandi. De remiſſione ſtudiorum leg. Quintil. lib. 1. c. 4. Cic. in off. Senec. de vitæ tranquillit. c. 15. & ult. *Cogn.*

γραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε [1] ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παράδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν, πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τῆς τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τοῦ Ὁμήρου Ὀδυσσεύς, τοῖς περὶ τὸν Ἀλκίνοον διηγούμενος ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ φαρμάκων τῶν ἑταίρων μεταβολάς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο. τούτοις οὖν ἐντυχὼν ἅπασι, τοῦ ψεύσασθαι μέν, οὐ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς φιλοσοφεῖν ὑπισχνουμένοις. ἐκεῖνο

Cteſiochi filius, de Indorum regione, iiſque rebus quæ apud ipſos ſunt, ea ſcripſit quæ neque ipſe vidit, neque ex aliis relatione accepit. Iambulus quoque de his quæ in mari magno ſunt, multa præter hominum opinionem literis mandavit, & notum quidem mendacium finxit, attamen non inſuave argumentum contexuit. Alii præterea multi facto ſimilis argumenti delectu, ſuos errores ac peregrinationes, ingentia belluarum corpora, hominum feritates, & inviſitatos mores narrarunt. Cujuſmodi ſcurrilitatis author & magiſter ipſis fuit [2] Homericus ille Vlyſſes, qui apud Alcinoum & ventorum ſervitutem, & unoculos, & crudivoros, & feros quoſdam homines: præterea multorum capitum animalia, ſocioſque meretricum veneficiis mutatos, multaque monſtris ſimilia rudi [3] Phæacum populo ediſſerens eſt ementitus. In quæ omnia cùm incidiſſem, non magno vitio vitiis illis vertebam quòd mentirentur, cùm jam viderem id illis eſſe conſuetum qui ſe philoſophos eſſe profitentur. Illud verò in iis mi-

1 Ἄλλου εἰπόντος] Longè rectius in Flor. Cod. quem ſequutus eſt Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius hiſtoria, vel qui rebus interfuit, vel qui è commentariis eorum qui adfuerunt hauſit: unde illud in hiſtorico fide dignum ὃ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. *Bourd.*

2 *Homericus*] Vlyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primùm in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam, ad Lotophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit, præuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos, in utrem obtinuit: poſtea ad Læſtrygonas, ...um ad Circen pervenit, poſt hæc in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phæacenſium portum adnatavit. *Cogn.*

3 *Phæacum populo*] Alcinoo Corcyræ regi & ejus populis Phæacibus Vlyſſes Læſtrygonas, Cyclopas & alia monſtra à ſe conficta narrabat, & iis omnia vera eſſe perſuadebat: unde Iuvenal.

Tam vacui capitis populum Phæaca putavit. Idem.

δι' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τῆς ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον, οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον, ἐπὶ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τῶν ἄλλων εὐγνωμονέστερον. κἂν ἓν γὰρ δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέγω, ὅτι ψεύδομαι, οὕτω δ' ἂν μοι δοκῶ καὶ τὴν περὶ τῶν ἄλλων κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μήτ' εἶδον, μήτ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην. ἔτι δὲ μὴ δὲ ὅλως ὄντων, μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς. Ὁρμηθεὶς γάρ ποτε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸν ἑσπέριον ὠκεανὸν, οὐρίῳ ἀνέμῳ τὸν πλοῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑπόθεσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τούτου γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην. ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην. πεντήκοντα δὲ τῶν ἡλικιωτῶν προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας. ἔτι δὲ, καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην. καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πείσας, παρέλαβον. καὶ τὴν ναῦν, ἄκατος δὲ ἦν, ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην. ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, οὐ σφόδρα βιαίως ἀνηγόμεθα. τῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἅμα ἡλίῳ

miratus ſum, ſi cùm non vera dicerent, id alios latere exiſtimarent. Quapropter cùm ipſe etiam præ gloriæ ſtudio, poſteris aliquid relinquere velim, ne ſolus expers ſim libertatis in comminiſcendis fabulis, quandoquidem veri nihil habeo quod narrem (nihil enim memorabile mihi contigit) ad mendacium me converti, multò æquiùs quàm alii. Nam etſi unum hoc verè dicam quòd mentior, idcirco tamen aliorum criminationem evitaturus mihi videor, quòd ipſemet me nihil veri dicere fateor. Ea igitur ſcribo quæ neque ipſe vidi, neque paſſus ſum, neque ex aliis audivi, quæ præterea neque omnino ſunt, neque ab initio eſſe potuerunt. Quare qui hæc legerit, nullam eis fidem adhibeat oportet. Egreſſus olim ab Herculeis columnis, & in Occidentalem Oceanum delatus, ſecundo vento navigavi. Cauſa autem hujus peregrinationis & argumentum fuit animi curioſitas, & novarum rerum cupiditas, cùm ſcire vellem tum quis Oceani finis eſſet, tum qui homines ultra Oceanum habitarent. Idcirco igitur multum commeatum impoſui, & aquæ quantum ſatis erat, ac coætaneos quinquaginta ejuſdem animi mecum adjunxi, & armorum copiam paravi, gubernatoremque optimum magno pretio conductum accepi. Navim autem quæ actuaria erat, ut pote ad magnam ac violentam navigationem munivi. Cùm itaque diem & noctem ſecundo vento navigaremus, adhuc apparente terra, non admodum magna vi provecti ſumus. Sequenti verò die, ſimul oriente ſole,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἴσχοντι, ὅ, τε ἄνεμος ἐπεδίδου,
ι τὸ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος
εγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' οὐδὲ στεῖλαι
ὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. καὶ ἐπι-
έψαντες οὖν τῷ πνεύματι, παραδό-
ντες αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέ-
ς ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα. τῇ
δοηκοστῇ δὲ, ἄφνω ἐκλάμψαντος
ίου, καθορῶμεν οὐ πόρρω νῆσον ὑ-
ηλὴν, καὶ δασεῖαν, οὐ τραχεῖ πε-
ηχουμένην τῷ κύματι. καὶ γὰρ ἤ-
τὸ πολὺ τῆς ζάλης κατεπαύετο.
σχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς
ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πο-
ν μὲν ἐπὶ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα.
αναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν
ῶν αὐτῶν, τριάκοντα μὲν φύλα-
ς τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ
ὺ ἐμοὶ ἐπανελθεῖν ἐπὶ κατασκο-
ῇ τῶν ἐν τῇ νήσῳ. προελθόντες δὲ ὅ-
ν σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης
ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην χαλκοῦ
εποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμ-
ασι καταγεγραμμένην, ἀμυδροῖς
, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγου-
ν, ἄχρι τούτων Ἡρακλῆς καὶ
όνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη
ο πλησίον ἐπὶ πέτρας, τὸ μὲν,
λεθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον. ἐμοὶ
κεῖν. τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μι-
ότερον. θάτερον δὲ, Ἡρακλέους.
οσκυνήσαντες οὖν, προῄειμεν. οὔ-
ω δὲ πολὺ παρῄειμεν, καὶ ἐφιστά-
εθα ποταμῷ, [1] οἶνον ῥέοντι ὁ-
οιοτάτῳ μάλιστα, οἷος ὁ Χῖός
ιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πο-
, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶ-
ι δύνασθαι. ἐπῄει οὖν ἡμῖν πολὺ
ᾶλλον πιστεύειν τῷ ἐπὶ τῆς στήλης
ιγράμματι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τῆς
ιονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι
ὅθεν ἄρχεται ὁ ποταμὸς κατα-

ſole, & ventus increvit, & fluctus intumuit, & caligo ſuborta eſt, neque jam contrahi velum poterat. Itaque nos vento commiſimus, & tradidimus, dieſque novem & ſeptuaginta fluctuavimus. Verùm octogeſima die, oriente jam ſole repentè non procul conſpicimus Inſulam altam, arboribus conſitam, non aſpero fluctu circumſonantem: jam enim magnus procellæ impetus quieverat. Quam cùm adiviſſemus, & deſcendiſſemus, ut ex multa maris moleſtia diu humi jacuimus: deinde verò ſurreximus: & è nobis triginta delegimus qui ad navis cuſtodiam remanerent, viginti verò qui mecum ad inſulæ explorationem aſcenderent. Per ſylvam igitur tria circiter à mari ſtadia progreſſi, æneam columnam videmus, Græcis literis, ſed exoletis & attritis inſcriptam. Verba erant, Huc uſque devenerunt Hercules & Bacchus. Erant autem veſtigia duo in propinquo ſaxo, unum jugeris magnitudine, alterum minus: ita ut minus iſtud Bacchi, alterum Herculis eſſe mihi videretur. Tum adorato loco proceſſimus, Nec dum longè abieramus, quum venimus ad fluvium, qui vino Chio ſimillimus fluebat. Fluxus autem copioſus multuſque erat, adeò ut alicubi navibus eſſet pervius. Nobis verò in mentem venit, ut inſcriptioni columnæ majorem multò fidem adhiberemus, cùm ſigna peregrinationis Bacchi animadverteremus. Cúmque fluminis principium inveſtigare ſtatuiſſem,

1 Οἶνον ῥέοντι] Similia apud Euſtath. in Amorib. *Bourd.*

μαθεῖν, ἀνῄειν παρὰ τὸ ῥεῦμα. καὶ πηγὴν μὲν οὐδεμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ, καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων. παρὰ δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου διαυγοῦς, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ ποταμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν καὶ τὴν γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γοῦν ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινας, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν, ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτοὺς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστούς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τοὺς ἄλλους ἰχθῦς, τοὺς ἀπὸ τοῦ ὕδατος παραμιγνῦντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τῆς οἰνοφαγίας. τότε δὲ τὸν ποταμὸν περάσαντες, ᾗ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον. τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τῆς γῆς, ὁ στέλεχος αὐτὸς, εὐερνὴς, καὶ παχύς. τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τῶν λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τοῦ Ἀπόλλωνος καταλαμβάνοντος, ἀποδενδρουμένην. ἀπὸ δὲ τῶν δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεστοὶ ἦσαν βοτρύων. καὶ μὴν καὶ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἕλιξί τε, καὶ φύλλοις, καὶ βότρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς, ἠσπάζοντο, καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν, Λύδιον, αἱ δὲ, Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ, τὴν Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν. ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, καὶ παράφορος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι οὐ παρεῖχον τοῦ καρποῦ, ἀλλὰ ἤλγουν, καὶ ἐβόων, ἀποσπωμένου. αἱ δὲ, καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τῶν ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς, οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο. συνεφύοντο γὰρ, καὶ συ-

ſem, adverſo fluxu aſcendi, atque ibi quidem nullum fontem inveni, ſed magnas multaſque vites uvis refertas: quarum cujuſque ex radicibus guttæ limpidi vini fluebant, ex quibus flumen efficiebatur: in quo multos piſces colore & ſapore vino maximè ſimiles cernere erat. Ex quibus cùm aliquos piſcati eſſemus ac comediſſemus, temulenti evaſimus: quos etiam præcidentes, fæce plenos inveniebamus. Sed poſtea re animadverſa, commixtis piſcibus aliis qui in aqua verſantur, vini illius, unde veſcuntur iſti, vehementiam temperavimus. Trajecto autem flumine, quà trajici poterat, portentoſas vites invenimus. Nam truncus inferior qui à terra ſurgit ramoſus erat & craſſus: ſuperior autem mulieres erant, ab utero ferè ſurſum omnia perfecta habentes. Talem apud nos Daphnen deſcribunt, quam cùm Apollo jam comprehenderet, in arborem verſa eſt. A ſummis autem earum digitis exoriebantur palmites uvis pleni. Quin & capitibus pro comis inerant capreoli, & folia, & uvæ. Nos autem accedentes ſalutabant, & dextras jungebant: quarum aliæ Lydia, aliæ Indica, plurimæ Græca lingua loquebantur. Nos quoque ore deoſculabantur, & qui oſculum acceperat, illicò ebrius & mentis inops reddebatur. At fructum decerpi non ſinebant, ſed quum avellebatur, dolebant, & clamabant. Nobis autem commiſceri gliſcebant: duoque ex ſociis cum illis congreſſi, ſolvi non potuerunt, ſed ex pudendis connexi ſunt. Statim enim coaluerunt, ac inter ſe radices egerunt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐρριζοῦντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον. καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ἐπὶ ναῦν ἐφεύγομεν. καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες τά τε ἄλλα, καὶ τῶν ἑταίρων τὴν [1] συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν. καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν οὐ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκέτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὴν ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [2] οἷον ἐπὶ σταδίους τρισχιλίους, οὐκέτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην, ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην. ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην. προσενεχθέντες δ' αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ἐπισκοποῦντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην. ἡμέρας μὲν οὖν, οὐδὲν αὐτόθεν καθεωρῶμεν. νυκτὸς δ' ἐπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν, μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὴν χρόαν προσεοικυῖαι. καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ, καὶ ποταμοὺς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν. δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέ-

runt. Iamque digiti ipſis erant palmites, & capreolis circumimplicabantur, jamjamque fructum laturi erant. Quibus relictis ad navim fugimus: quò reverſi, iis qui remanſerant, cum alia narravimus, tum ſociorum connectionem & commixtionem cum vitibus. Sumptis exinde amphoris, aquam ſimul, & è fluvio vinum hauſimus, ac prope eum pernoctavimus. Diluculo autem, ſpirante non vehementi vento, ſolvimus. Meridie verò, cùm non appareret ampliùs inſula, turbo repentè exorſus eſt, qui circumvolutam, & in ſublime elevatam navim, ad ter mille ferè ſtadia, non jam in pelagus depoſuit, ſed ſublatam ſuſpendit, ingruenſque ventus, ſinuatum carbaſum impulit. Septem ergo dierum, totidemque noctium iter per aërem emenſi, octava die cernimus in aëre magnam quandam terram, velut inſulam lucidam, rotundam, magna luce micantem: in quam delati, portumque ingreſſi deſcendimus. Tum regionem explorantes, comperimus eam habitari, & coli. Ibi interdiu nihil cernebamus, noctu aliæ inſulæ nobis apparebant, hæ quidem majores, illæ verò minores, quarum color ignem referebat. Erat & alia ſubtus terra, quæ urbes & fluvios, & maria, & ſylvas, & montes in ſe continebat, quam conjiciebamus eam eſſe, quæ à nobis incolitur. Sed cùm vellemus ulte-

1 Συμπλοκὴν &c.] Hæc deſunt in Cod. Florent. *Bourd.*
2 Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. Idem.

 1 *En-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ρω προελθεῖν. ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δ' Ἱππόγυποι, οὗτοί εἰσιν ἄνδρες ἐπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι. καὶ καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι, μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ἐπίπαν τρικέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν. νεὼς γὰρ μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ, ἕκαστον τῶν πτερῶν, μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται περιπετομένοις τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα. καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν. ὁ δὲ, θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα ἔφη ὑμεῖς ὦ ξένοι. συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν ἀφίκεσθε ἔφη τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα. καὶ ὃς ἀρξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν ἡμῖν διεξῄει, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τοὔνομα Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἀναρπασθείη ποτέ. καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην σελήνην. ἀλλὰ θαῤῥεῖν τε παρεκελεύετο, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι. πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα. ἢν δὲ καὶ κατορθώσω ἔφη τὸν πόλεμον, ὃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον κατοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καταβιώσετε. καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰ-

ulterius progredi, ab Hippogypis quos ſic vocant, in quos incidimus, comprehenſi fuimus. Hi autem Hyppogypi, homines ſunt qui magnis vulturibus vehuntur, illiſque avibus tanquam equis utuntur. Nam magni, & ut plurimum tricipites ſunt vultures. Hinc autem illorum magnitudinem diſcas, ſi dixerimus eos ſingulas alas, navis onerariæ malo longiores, & craſſiores ferre. His igitur Hippogypis ea cura demandata eſt, ut terram circumvolitent, & ſiquem peregrinum inveniant, eum ad regem adducant. Illi nos comprehenſos ad ipſum ducunt: qui ut nos conſpexit, &, ex veſte conjecit, Vos ô hoſpites, inquit, Græci eſtis. Ille aſſentientibus nobis, quomodo, inquit, tantum aërem pervagati huc deveniſtis? Et nos illi rem omnem retulimus. Tum ille incipiens, ea quæ ſibi acciderant nobis narrabat: ut ipſe homo cùm eſſet nomine [1] Endymion, ex noſtra terra in ſomnis raptus eſt, & huc delatus, regioni imperavit. Dicebat autem illam eſſe terram, quæ luna nobis videtur: ſed bono eſſe animo, nullumque periculum ſuſpicari jubebat, quoniam neceſſaria cuncta nobis erant adfutura. Quòd ſi ex animi ſententia, inquit, bellum quod Solis incolis nunc infero, proſperè confecero, omnium fœliciſſimè apud me vivetis. Hinc nos interrogavimus qui eſſent hoſtes, quæ-

1 *Endymion*] Paſtor fuit admodum formoſus, qui cum in Latmo monte obdormiviſſet, aliquando à Luna deoſculatus eſt, quæ in ejus amorem ita exarſerat, ut fratri bigas ſuas agitandas dederit. Senec. in Hyppolyt.

Arſit obſcura Dea clara mundi nocte deſerta
Nitidoſque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid.

Latmius Endymion non eſt tibi, Luna, pudore. Cogn.

1 Ἔκα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ίαν τῆς διαφορᾶς. ὁ δὲ, Φαέθων φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ κατοικούντων βασιλεὺς, οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ σελήνη, πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ὄντα ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς κατοικούμενον. ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ μέσον τὸν πόρον ὑπαντήσας ἐπὶ τῶν Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες, οὐ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ, ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραγγεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου. γῦπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως ἔφην ἐγὼ γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ. τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν. ἕωθεν δὲ διαναστάντες, ἐτασσόμεθα. καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῆς στρατιᾶς, δέκα μυριάδες ἐγίνοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ἐπὶ τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ἐστι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντη λάσιον. τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ἐπὶ δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχατο, καὶ οἱ Σκοροδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου Σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ Ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν

quæque diſſidii cauſſa. Tum ille, Phaëton, inquit, Solis incolarum rex, ille enim incolitur ſicuti & Luna, jamdiu bellum contra nos gerit. Cœpit autem hac de cauſa. Ego olim pauperrimis quibuſque, qui erant in meo regno, collectis, coloniam in Luciferum, tunc deſertum & à nemine habitatum, mittere volui. Phaëthon autem invidia commotus, tranſitum prohibuit, medio in itinere in Hippomyrmecibus occurrens. Tunc quidem victi, non enim apparatu æquales eramus, ſeceſſimus. Nunc autem denuo bellum inferre, & coloniam accerſere volo. Si velitis igitur, eſtote ſocii expeditionis, unumque ex regiis vulturibus unicuique, aliamque armaturam præbebo: & cras proficiſcemur. Ita fiat, inquam, ſiquidem hæc tua eſt ſententia. Tunc epulis ab ipſo excepti, manſimus. Diluculo autem, quoniam ab exploratoribus hoſtes appropinquare nunciabatur, acies inſtructa eſt nobis excitatis. Quare exercitus conſtabat centum millibus, exceptis lixis, & machinarum fabris, peditibus & conductitiis militibus. Horum autem octinginta millia erant Hippogypi, & eorum qui à Lachanopteris vehebantur, viginti millia. Avis etiam hæc eſt maxima, oleribus undiquaque loco pennarum hirta. Quæ verò ex his veloციores erant, pennas habebant lactucæ foliis maximè ſimiles. His vecti Cenchroboli, & Scorodomachi ordinantur. Venerunt etiam à Septentrione auxiliares copiæ, Pſyllotoxotæ numero triginta millia, Anemodromi quinquaginta millia. Ex his quidem Pſyllo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ψυλλοτοξόται, ἐπὶ ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται. ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι. μέγεθος τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν. ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς, τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη. τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελτασταί εἰσιν. ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῶν ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν, ἑπτακισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ, πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην. οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα. τεράστια γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο. αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή. κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων. μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρτεροί. θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες, θέρμινοι. τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συῤῥάπτοντες, ποιοῦνται θώρακας. ἄῤῥηκτον δ' ἐκεῖ γίνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας. ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά. ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε. τὸ μὲν δεξιὸν κέρας, εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, καὶ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων. καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν. τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ Λαχανόπτεροι. τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς [1] ἕκαστοι. τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας, ἐτάχθησαν δὲ οὕτως. ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ, καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων

lotoxotæ in magnis pulicibus equitant, unde & appellationem habent. Pulicum verò magnitudo eſt circiter duodecim elephantorum. Anemodromi autem ſunt pedites, & ſine pennis in aëre feruntur. Modus autem quo feruntur talis eſt. Succingunt talares tunicas, quibus velorum inſtar ſinuatis, tanquam naves aguntur. hi autem in præliis plerumque ſunt peltati. Dicebantur autem ab his ſtellis quæ Cappadociæ imminent, adventaturi Struthobalani numero ſeptuaginta millia, Hippogerani quinquaginta millia. Hos ego non vidi, quia non venerunt. Ideo neque ipſorum naturas deſcribere auſim: etenim portentoſa & incredibilia de his dicebantur. Et is quidem erat Endymionis exercitus. Omnium armatura eadem. Fabales erant galeæ: magnæ autem apud illos & duræ ſunt fabæ. Loricæ ſquameæ, ex lupinis omnes, Loricas enim ex conſutis lupinorum ſiliquis conficiunt. Lupini autem ſiliqua, tanquam cornu ibi naſcitur infragilis. Scuta, & enſes ſunt quales Græcorum. Vbi verò ſeſe obtulit occaſio, ſic in aciem inſtructi ſunt. Dextrum cornu, Hippogypi tenebant, & rex, circa ſe optimos quoſque habens, inter quos nos etiam eramus. Lævum Lachanopteri. Medium auxiliarii utique ſinguli. Peditatus autem circiter ſex millibus myriadum conſtabat: qui ſic in aciem inſtructi ſunt. Araneæ apud illos multæ ac magnæ ſunt, Cycladibus inſulis unaquæque mul-

1 Ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Bourd.

γιστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸν μεταξὺ τῆς Σελήνης, καὶ τοῦ ἑωσφόρου ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσατο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ἐπὶ τούτου παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν, Νυκτερίων ὁ Εὐδιάνακτος. τρίτος αὐτός. τῶν δὲ πολεμίων, τὸ μὲν εὐώνυμον, εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες. καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων. θηρία δέ ἐστι μέγιστα, ὑπόπτερα, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν. ἐλέγοντο δὲ οὗτοι εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας. ἐπὶ δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι. μετὰ δὲ τούτους, οἱ [1] Ἀεροκόρδακες, ψιλοί τε ὄντες. καὶ πεζοί. πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι. πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ γληθεὶς οὐδ' ἐπολίγον ἀντέχειν ἐδύνατο. ἀπέθνησκε δὲ, [2] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τῷ τραύματι ἐπιγινομένης. ἐλέγοντο δὲ [3] χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι τὸ πλῆθος μύριοι. ἐκλήθησαν δὲ Καυλωμύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι, δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων. πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες, πεντα-

multò major. Has juſſit intexere medium aëris, quod à Luna in Luciferum diffunditur. Quod ubi primùm fecerunt, campumque ſtraverunt, in eo peditatum inſtruxit, cui præerat Nycterion Eudianactis filius. Tertius ipſe. Hoſtium autem lævum cornu tenebant Hippomyrmeces, inter quos medius Phaëthon. Beſtiæ autem ſunt maximæ, alatæ, formicis noſtris aſſimiles, excepta magnitudine. Harum maxima duorum erat jugerum. Non ſolùm autem qui ipſis inſidebant, ſed etiam ipſæ maximè cornibus pugnabant: & horum quinquaginta ferè millia eſſe dicebant. In dextro autem collocati ſunt Aërocoropes quorum quinquaginta ferè millia erant, omnes ſagittarii, magnis culicibus inſidentes. Poſt hos autem Aërocordaces, expediti quidem illi ac pedeſtres, verùm bellicoſi: nam raphanos ingentes eminus vibrabant, quibus qui fuerat percuſſus ne paulum quidem reſiſtere poterat, & fœtore ulceri protinus ſuperveniente moriebatur. Nam ſagittæ malvæ veneno delibutæ dicebantur. Hos juxta conſtituti Caulomycetes armati, cominus pugnantes, numero decies mille. Dicuntur autem Caulomycetes, quoniam ſcutis quidem fungeis utebantur, haſtilibus verò aſparagorum virgultis. Collocati ſunt prope ipſos Cynobalani quinquies mille, quos Sirii canis incolæ ipſi miſerunt.

Et

1 Ἀεροκόρδακες] Interpres ſequutus eſt Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. Bourd.

2 Δυσοσμίας] Angl. δυσωδίας. Idem.

3 Χρίειν] Vt in Nigr & in Tox. *Bourd.*

1 Τȣ

χίλιοι. καὶ οὗτοι ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων ὑστερίζειν τῶν συμμάχων, οὕς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι. ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης ἀφίκοντο, ὡς μήποτε ὤφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, οὐδ' ὅλως παρεγένοντο. διόπερ φασὶν αὐτοῖς ὕστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν. τοιαύτῃ μὲν καὶ Φαέθων ἐπῄει παρασκευῇ. συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, τούτοις γὰρ ἀντὶ σαλπιστῶν χρῶνται, ἐμάχοντο. καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιωτῶν, αὐτίκα ἔφυγον οὐδ' ἐς χεῖρας δεξάμενοι τοὺς Ἱππογύπους. καὶ ἡμεῖς εἱπόμεθα κτείνοντες. τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν, ἐκράτει τοῦ ἐπὶ τῷ ἡμετέρῳ εὐωνύμου. καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς. ἐνταῦθα δὲ κἀκείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλίναντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ᾔσθοντο τοὺς ἐπὶ τῷ εὐωνύμῳ σφῶν νενικημένους. τῆς δὲ τροπῆς λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῃροῦντο. καὶ τὸ αἷμα ἔρρει. πολὺ μὲν ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου, φαίνονται. πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥς τέ με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρος ὑπέλαβεν αἵματι ὗσαι τὸν Δία ἐπὶ τῷ τοῦ Σαρπηδόνος θανάτῳ. ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν, ἐπὶ τῶν ἀραχνίων τῆς πεζομαχίας. τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τῶν νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γινομένων, ἠγγέλλον-

Et hi canina facie homines, alatis glandibus invecti pugnabant. Dicebant autem poſteriores venire aliquos ex commilitonibus, funditores ſcilicet, quos ex Galaxia advocaverat, & Nephelocentauros: qui commiſſo prælio advenerunt. At utinam nunquam veniſſent. Sed funditores non venerunt omnino. Quare iratum illis Phaëthontem, igne regionem vaſtaſſe ajunt. Et is quidem Phaëthontis exercitus erat. Poſtquam verò ſigna erecta ſunt, & utrorumque aſini ruditu conſtrepuêre, nam his tubicinum loco utuntur, congreſſi pugnarunt. Tum lævum cornu Heliotarum protinus aufugit, quia venientes ad manus Hippogypos non ſuſtinuit: quos ſecuti interficiebamus. Interea verò dextrum illorum cornu, ſiniſtrum noſtrum ſuperabat: quum etiam egreſſi Aëroconopes ad pedites uſque inſequebantur, qui opem hîc ferentibus illis, declinantes fugerunt, & maximè quum devictum. Latus lævum ſenſerunt. Illis in fugam inſignem converſis: multi vivi capti ſunt, multi etiam cæſi, quorum ſanguis fluebat, multus quidem in ipſas nubes, ita ut colore rubro inficerentur, & apparerent quales apud nos occidente ſole cernuntur: multus etiam in terram ſtillabat: ita ut conjicerem, num tale quid olim in cœlo contigiſſet, quum in morte Sarpedonis Iovem ſanguine pluiſſe Homerus exiſtimavit. Poſteaquam fugatis illis reverſi ſumus, duo trophæa ſtatuimus, unum pedeſtris pugnæ in telis aranearum commiſſæ, alterum aëriæ in nubibus conſertæ. His modò peractis, nunciatum eſt ab

το ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι, προσελαύνοντες. οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα παραδοξότατον, ἐξ ἵππων πτερωτῶν, καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι. μέγεθος δὲ, τῶν μὲν ἀνθρώπων, ὅσον [1] τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω. τῶν δ᾽ ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν, οὐκ ἀνέγραψα, μή τῳ καὶ ἄπιστον δόξῃ. τοσοῦτον ἦν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν ὁ ἐκ τοῦ ζωδιακοῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ᾔσθοντο τοὺς φίλους νενικημένους, ἐπὶ τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν αὖθις ἐπιέναι. αὐτοὶ δὲ διαταξάμενοι; τεταραγμένοις ἐμπίπτουσι τοῖς σεληνίταις, ἀτάκτοις περὶ τὴν δίωξιν καὶ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις. καὶ πάντας μὲν τρέπουσιν. αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκουσι πρὸς τὴν πόλιν, καὶ τὰ πλεῖστα τῶν ὀρνέων αὐτοῦ κτείνουσιν. ἀνέσπασαν δὲ καὶ τὰ τρόπαια, καὶ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν πεδίον ὑφασμένον. ἐμὲ δὲ, καὶ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν. ἤδη δὲ παρῆν καὶ ὁ Φαέθων. καὶ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ᾽ ἐκείνων ἵστατο. ἡμεῖς μὲν οὖν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τὼ χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίου ἀποκόμματι. οἱ δὲ, πολιορκεῖν μὲν οὐκ ἔγνωσαν τὴν πόλιν. ἀναστρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τοῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥστε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν σελήνην διήκειν. τὸ δὲ τεῖχος, ἦν διπλοῦν νεφελωτόν. ὥστε σαφὴς ἔκλειψις τῆς σελήνης ἐγεγόνει. καὶ νυκτὶ διηνεκεῖ, πᾶσα κατείχετο. πιεζόμενος δὲ τούτοις ὁ Ἐνδυμίων, πέμψας, ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, καὶ μὴ

ab exploratoribus Nephelocentauros adventare, quos Phaëthonti ante prælium adveniſſe oportuiſſet. Hi quum adfuerunt, ſpectaculum incredibile præbuerunt, ex equis alatis, & hominibus compoſiti. Magnitudo hominum erat ex dimidio corpore ſurſum quanta Rhodii Coloſſi: equorum verò, quanta magnæ navis onerariæ. Multitudinem ipſorum equidem non ſcripſi, ne cui incredibilis videatur, tanta erat. Præfectus illis erat Zodiaci Sagittarius. Vbi autem devictos amicos cognoverunt, nuncium Phaëthonti miſerunt, ut rediret. Tum ipſi inſtructa acie irruerunt in Selenitas turbatos, & ab hoſtium fuga inconditos, & ad auferenda ſpolia diſperſos, quos omnes in fugam vertunt, adeoque regem ipſum ad urbem uſque perſequuntur, ejuſque quàm plurimas aves conficiunt. Avulſerunt etiam trophæa, totumque campum ab araneis contextum decurrerunt: me quoque duoſque ex ſociis vivos ceperunt. Iamque & Phaëthon aderat: & ſub illis alia trophæa ſtatuerunt. Nos autem ipſo die ad Solem deducti ſumus, manibus à tergo araneæ ſegmento illigatis. Hi civitatem non obſidere decreverunt: ſed reverſi medium aëris vallaverunt: ita ut non amplius radii Solis ad Lunam pervenirent. Duplex autem erat murus, nubeus, ita ut Lunæ manifeſta defectio facta fuerit, & continua nocte tota oppreſſa. Quare preſſus Endymion, miſit legatos qui orarent ut hoc ædificium de-

1 Τοῦ Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. Bourd.

Ἀλλ᾽

σφᾶς περιορᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύοντας. ὑπισχνεῖτο δὲ καὶ φόρους τελέσειν, καὶ σύμμαχος ἔσεσθαι, καὶ μηκέτι πολεμήσειν. καὶ ὁμήρους ἐπὶ τούτοις, δοῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ περὶ τὸν Φαέθοντα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ προτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν παρέλυσαν τῆς ὀργῆς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ἐπὶ τούτοις. κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ἐπὶ τῷ καταλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ διατείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν σελήνην ἐσβάλλειν. ἀποδοῦναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων. τοὺς δὲ Σηληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τούς γε ἄλλους ἀστέρας. ὅπλα δὲ μὴ ἐπιφέρειν τοῖς Ἡλιώταις. συμμαχεῖν δὲ τῇ ἀλλήλων, ἤν τις ἐπίῃ. φόρον δὲ ὑποτελεῖν ἑκάστου ἔτους τὸν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους. καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους. τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν Ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τῶν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ἐπὶ τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης, καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος. Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής. τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο. εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἠσπάζοντο μετὰ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τῆς ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τὸν ἑαυτοῦ παῖδα. γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς.

demolirentur, nec ſinerent ſe in tenebris verſari. Quod ut conſequeretur, promittebat ſe tributa perſoluturum, belli ſocium futurum, nec ampliùs bellum illaturum. Inſuper & obſides offerebat. Phaëthon autem & ſocii bis convocato concilio, primò quidem in ira perſtiterunt, poſtremò ſententiam mutarunt. Ac pacis conditiones hujuſmodi fuerunt. Fœdus inierunt Heliotæ & horum ſocii cum Selenitis eorumque ſociis, hac lege ut Heliotæ vallum dejiciant, neque poſthac Lunam invadant, ſtatutoque precio captivos reddant. Selenitæ verò ut ſtellas alias liberas dimittant, arma non amplius Heliotis inferant: viciſſim autem opem ferant, ſiquis invaſerit: tributum verò quotannis pendat rex Selenitarum regi Heliotarum, decies mille roris amphoras, & de ſuis decies mille det obſides: miſſa verò ad Luciferum colonia fiat communis, & qui volet, aliorum ſit particeps. Tum fœdera columnæ electrinæ inſculpantur, medioque in aëre in confiniis erigatur. Ex Heliotis fidem dederunt Pyronides, Therites, & Phlogius: ex Selenitis, Nyctor, Menius, & Polylampes. Facta eſt pax iſtiuſmodi. Confeſtim murus everſus eſt, noſque captivos reddidêre. Vbi ad Lunam reverſi ſumus, cùm ſocii tum Endymion ipſe nobis obviam venerunt, & cum lachrymis ſalutarunt. Atque hic quidem rogabat, & ut apud ſe maneremus, communique colonia uteremur, & mihi filium (nam apud ipſos mulieres nullæ ſunt) nuptui collocaturum pollice-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τὴν θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πείθειν, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας, ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ διατρίβων ἐν τῇ σελήνῃ, κατενόησα, καινὰ, καὶ παράδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τῶν ἀρρένων. γάμοις γὰρ τοῖς ἄρρεσι χρῶνται. καὶ οὐδ' ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν οὖν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος. ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός. κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύϊ, [1] ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις. ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη. καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατεμόντες, ἐξάγουσι νεκρά. ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τὸν ἄνεμον κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τῆς γαστροκνημίας τοὔνομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλλο διηγήσομαι. γένος ἐστὶ παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι Δενδρῖται. γίνεται δὲ τὸν τρόπον τοῦτον. ὄρχιν ἀνθρώπου τὸν δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσι. ἐκ δ' αὐτοῦ, δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός. ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα. ὁ δὲ καρπὸς, ἐστὶ βάλανοι πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτοὺς, ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν. οἱ μὲν, ἐλεφάντινα. οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα. καὶ διὰ τούτων ὀχεύουσιν, καὶ πλησιάζουσι ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν. ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς διαλυόμενος,

licebatur. At ego nequaquam parui, ſed dimiſſionem in mare popoſci. Is verò ut cognovit ſe non perſuaſurum, nos ſeptenis diebus convivio exceptos dimiſit. Quæ autem interim dum apud Lunam commorabar, animadverti nova, & incredibilia, hæc narrare volo. Primùm quidem illi ex mulieribus non gignuntur, ſed ex maribus: maſculis enim nuptiis utuntur: ac neque nomen mulieris omnino norunt. Quare ad quintum & vigeſimum uſque annum quiſque nuptum datur: exinde nuptum accipit. Concipiunt non in ventre, ſed in ſuris. Concepto fœtu, crus craſſeſcit, tandem ſuo tempore præcidentes, mortuos educunt: tum expoſitos illos ad ventum hiantes, vitæ tradunt. Atque inde mihi ad Græcos veniſſe videtur illud gaſtrocnemiæ nomen, quod apud illos ventris loco ſura concipit. Sed aliud hoc majus dicam. Genus hominum apud illos eſt, qui Dendritæ dicuntur. Hi hoc modo naſcuntur. Dextrum hominis teſticulum in terra plantant: ex eoque exoritur arbor maxima, carnea, ceu priapus, habetque ramos, & folia, fructus verò ſunt cubitales glandes: quas quum maturæ fuerint, decerpunt, & ex iis homines excludunt. Pudenda autem habent appoſititia, quidam eburnea, pauperes verò lignea, quibus coëunt, & conjugibus miſcentur. Poſtquam autem ſenuerit aliquis, non moritur, ſed in fumum reſolutus aër

1 Α'λλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Ioſephus Acoſta Hiſtoriæ Indicæ cap. 38. lib. 4. *Marc.*

1 Περι-

ἀὴρ γίνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή. ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ἐπὶ τῶν ἀνθράκων. πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι. ὀπτωμένων δὲ, [1] περικαθεσθέντες, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν, καὶ εὐωχοῦνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν, ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ἀνιεὶς, ὥσπερ δρόσον. οὐ μὴν ἀπουροῦσί γε, καὶ ἀφοδεύουσιν. ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ᾗπερ ἡμεῖς. ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες [2] ἐν ταῖς πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν. ἐκεῖ γάρ εἰσι τετρημένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἤν πού τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ. τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ἐπὶ δὲ τῶν κομητῶν ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν. ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἳ καὶ περὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτῶν, κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίου ἀναπίπτοντος, οὐ κατακλωμένη. ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύτατον. κἀπειδὰν ἢ [3] πονῶσιν, ἢ γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [4] ἀλείφουσιν, ὥστε καὶ τυροὺς ἀπ' αὐτοῦ πήγνυνται, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιστάξαντες. ἔλαιον δὲ ποιοῦνται ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον. ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ

aër fit. Cibus eſt omnibus unus. Nam ſuper accenſi ignis prunis ranas aſſant, quæ apud ipſos magno numero in aëre volitant: quibus aſſatis, velut ad menſam circunfuſi, evaporatum ex illis fumum lambunt, & epulantur. Ac tali quidem cibo aluntur. Potus eſt aër in calicem expreſſus, qui liquorem roris inſtar ex ſe reddit. Non mingunt autem, nec egerunt, neque ea qua nos parte perforati ſunt. Neque pueri natibus rem obſcœnam præſtant, verùm poplitibus ſupra ſuram, ubi perfoſſi ſunt. Pulcher apud illos habetur, qui calvus eſt, & depilis: ſed comatos abominantur. Contrà quàm apud eos qui cometas ſtellas inhabitant: nam comatos pulchros exiſtimant. Quidam enim advenerunt, qui nobis illorum mores narrarunt. Barbam autem paulum ſupra genua producunt: nec in pedibus ungues habent: at unicus illis eſt digitus. In ſpeciem caudæ braſſica cujuſque natibus innaſcitur, prolixa, ſemper virens, quæ & reſupino cadente non frangitur. Mel acerrimum emungunt: qui ſiquando vel labori, vel exercitationi incubuerint, lacte totum corpus oblinunt, ita ut modico melle inſtillato, caſeus ex eo coaguletur. Oleum ex cepis exprimunt pingue admodum & unguenti inſtar, odoratum. Multas vites habent aquæ feraces: uva-

1 Περικαθεσθέντες] Angl. περικαθεζόμενοι. Bourd.
2 Ἐν ταῖς πυγαῖς] Caſtius, ſi quid in execrando tali ſcelere, Angl. C. ἐν ταῖς ἕδραις. Idem.
3 Πονῶσιν] Ὑπνῶσιν. In Mſ. *Idem.*
4 Ἀλείφουσιν] Mſ. & Cod. Angl. ἱδροῦσιν, aliter tamen legit Interp. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αἱ ῥᾶγες τῶν βοτρύων, εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε περὶ ἡμᾶς καταπίπτειν ἡ χάλαζα, διαρραγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὡς πήρᾳ χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ, ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν. ἔντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔνδοθε, καὶ λάσιός ἐστιν. ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην ὑποδύνεται. ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή. τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ, ὑφαντή. πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. καὶ ἐργάζονται τὸν χαλκὸν ὕδατι ὑποβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι διὰ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου. ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ. τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι. καὶ ὁ βουλόμενος ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἔστ᾽ ἂν δεηθῇ ἰδεῖν. οὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ. καὶ πολλοὶ τοὺς σφετέρους ἀπολέσαντες, παρ᾽ ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν. εἰσὶ δ᾽ οἳ καὶ πολλοὺς ἀποθέτους ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλήν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων. ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι. καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην. κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν παρ᾽ ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων. ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις. τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα. εἰ δὲ κἀκεῖνοί με ἑώρων, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν.

uvarum autem acini ſunt veluti grando. Ac mihi videtur, diruptis uvis illis in nos grando cadere, quum ventus irruens vites concuſſerit. Ventre tanquam ſacculo utuntur, eique quicquid opus habent, indunt. Nam illis aperiri, rurſus claudi poteſt. Neque in illo inteſtinum ullum, aut hepar apparet: ſed ſolummodò intus eſt villoſus, & hiſpidus: ita ut pueruli quum rigent, in eum ſubeant. Amictus divitibus quidem vitreus, mollis: pauperibus verò æneus, contextus. Nam ea loca æris ſunt feracia: quod illi aqua maceratum, ut lanam carpunt. Quales autem habeant oculos, dicere vereor, nequis ob rei abſurditatem, mentiri me putet. Attamen etiam hoc dicam. Oculos exemptiles habent: quique vult ſuos exemptos ſervat, dum iis ad cernendum opus habeat: quos quum repoſuit, cernit. Multique propriis amiſſis, alienos mutuantur, & cernunt. Quique multos reconditos poſſident, illi divites ſunt. Aures iis ſunt platani folia, præter quam iis qui formantur ex glandibus. Illi enim ſoli ligneas habent. Porrò miraculum aliud in regia vidi. Super puteo non admodum alto poſitum eſt ſpeculum maximum. Et qui in puteum deſcenderit, audit omnia quæ apud nos dicuntur in terris. Qui verò in ſpeculum conſpicatus fuerit, civitates omnes, gentes omnes videt, ac ſi omnibus intereſſet. Tunc familiares omnes, omnemque patriam vidi: an verò & illi me viderint, ſatis exploratum non habeo.

Qui

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα οὕτως ἔχειν, ἄν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω. τότε δ' οὖν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' αὐτὸν, ἐμβάντες, ἀνήχθημεν. ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκοῦς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην. ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, παραπέμψοντας ἄχρι σταδίων πεντακοσίων. ἐν δὲ τῷ παράπλῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῷ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῳ. καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸν Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρήειμεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες. οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων. ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ἐπὶ τὴν ναῦν. καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν. ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν. πλεύσαντες δὲ τὴν ἐπιοῦσαν νύκτα, καὶ ἡμέραν, περὶ ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὸν κάτω πλοῦν διώκοντες. ἡ δὲ πόλις αὕτη, κεῖται μεταξὺ τοῦ πλειάδων, καὶ τοῦ ὑάδων ἀέρος. ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον οὐδένα μὲν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸν λιμένα διατρίβοντας. τοὺς μὲν, μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας. ὀλίγους δὲ τῶν

Qui autem hæc ita ſe habere non credet, ſiquando illuc ipſe ſe contulerit, me vera dixiſſe cognoſcet. Tum ſalutato rege, ejuſque aulicis, navi conſcenſa ſolvimus. Cæterùm munera mihi dedit Endymion, veſtes quidem vitreas duas, æreas autem quinque, lupineamque panopliam, quæ omnia in ceto amiſi. Miſit & nobiſcum Hippogypos mille, qui nos quingentis ſtadiis deducerent. Inter navigandum, multas quidem etiam alias regiones præterlapſi ſumus: Appulimus verò ad recens conditam apud Luciferum civitatem, ubi ad hauriendam aquam deſcendimus. Hinc Zodiacum ingreſſi, ſolem à ſiniſtra prætergreſſi ſumus, terræ margini adnavigantes. Non enim deſcendimus, quanquam id ſocii magnopere expetebant. Sed non permiſit ventus: quanquam videbamus regionem fœcundam, pinguem, irriguam, multorumque bonorum plenam. Porrò Nephelocentauri, hi videlicet qui Phaëthonti meruerant, nos conſpicati in navem devolarunt: ſed cùm fœdus initum didiciſſent, abierunt. Et jam Hippogypi diſceſſerant. Cæterùm cùm navigaſſemus ſequenti nocte, ac die, circa veſperam pervenimus ad Lychnopolin, quam vocant: jam iter noſtrum ad inferiora ſecantes. Hæc autem urbs ſita eſt in medio Plejadum, & Hyadum aëre, Zodiaco utique inferior. Vbi cùm deſcendiſſemus, hominem quidem nullum invenimus, ſed lucernas multas circumcurrentes, & in foro, & circa littus deambulantes, alias quidem parvas, & ut ita dicam pauperes, paucas verò magnas & potentes, ſplen-

εγάλων, καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμ-
ρῶς, καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις
αὐτοῖς, καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκά-
ῳ πεποίηντο. καὶ αὐτοὶ ὀνόματα
χον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι. καὶ φω-
ὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν
μᾶς ἠδίκουν ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ξενίᾳ ἐκά-
ουν. ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα.
αὶ οὔτε δειπνῆσαι, οὔτε ὑπνῶσαί
ς ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἀρχεῖα δ᾽ αὐ-
οῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηται. ἔν-
α ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι᾽ ὅλης νυκτὸς
άθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς
᾽ ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται
ποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν τάξιν.
δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι, παρε-
όντες δὲ καὶ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν τὰ γι-
νόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύ-
νων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰ-
ας λεγόντων, δι᾽ ἃς ἐβράδυνον. ἔν-
α καὶ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα.
αὶ προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ᾽
κον ἐπυνθανόμην, ὅπως ἔχοιεν. ὁ
έ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν
νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν.
ῇ ἐπιούσῃ δὲ, ἄραντες, ἐπλέομεν
λησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν
εφελοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐ-
θαυμάσαμεν. οὐ μέντοι ἐπέβημεν
ὐτῆς. οὐ γὰρ εἴα τὸ πνεῦμα. βα-
λεύει μέντοι αὐτῶν Κορωνὸς ὁ
οττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην
ριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σο-
οῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ μάτην
᾽ οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρί-
ῃ δ᾽ ἀπὸ ταύτης ἡμέρᾳ, καὶ τὸν
κεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν.
ῆ δὲ οὐδαμοῦ, πλήν γε τῶν ἐν τῷ
έρι. καὶ αὐταὶ δὲ, [1] πυρώδεις
δη, καὶ ὑπεραυγεῖς ἐφαντάζοντο.
ῇ τετάρτῃ δὲ περὶ μεσημβρίαν, μα-
ακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος,
ὶ συνιζάνοντος, ἐπὶ τὴν θάλατταν

ſplendidas admodum, & illuſtres. Domus illis, & lychneones ſeorſim cuique ſuppetebant, & nomina ceu homines habebant: eaſque vocem emittentes audiebamus, nullamque injuriam nobis inferebant, imò ad hoſpitium invitabant. Attamen metuebamus, nec quiſquam noſtrum, apud illas cœnare, aut dormire auſus eſt. Palatium autem illis in media urbe eſt extructum, ubi per totam noctem ſedet earum princeps, unamquamque nomine compellans. Quæcunque non paret, ad mortem condemnatur, ut aciei deſertrix: extingui mors illis eſt. Ibi nos aſtantes, ea quæ fiebant, conſiderabamus, ſimulque lucernas reſpondentes audiebamus, cauſaſque dicentes cur ſerò venirent. Hîc lucernam noſtram agnovi, eamque alloquens ſciſcitabar, quomodo ſe haberent res domeſticæ, eaque mihi omnia narravit. Itaque ibi noctem illam commorati, poſtridie ſolvimus, ac prope nubes navigavimus. Hîc viſa urbe Nephelococcygia, mirati ſumus: in eam tamen non deſcendimus, quia ventus non ſinebat. Rex illorum eſt Coronus filius Cottyphionis. Tum memini Ariſtophanis poëtæ, viri ſapientis & veridici, cui fruſtra non credideris in his quæ dixit. Tertia autem ab hac die Oceanum jam manifeſtè videbamus: terram verò nuſquam, niſi aërias illas, quæ jam igneæ ipſæ & micantes mihi videbantur. Quarta verò die circa meridiem molliter aſpirante aura & ſubſidente, in mare de-

1 Πυρώδεις] Angl. πυροειδεῖς. Bourd.

κατετέθημεν. ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπερηδόμεθα, καὶ ὑπερεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. καὶ ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθοῦν τὸ πέλαγος. Ἔοικε δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή. καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῆς τρίτης ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία, καὶ κήτη. πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος. ἐπῄει δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ ταράττον τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους. ὀξεῖς δὲ πάντας, ὥσπερ σκόλοπας. καὶ λευκοὺς, ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες, καὶ περιλαβόντες, ἐμένομεν. τὸ δὲ, ἤδη παρῆν. καὶ ἀναῤῥοφῆσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. οὐ μέντοι ἔφθη συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ διὰ τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν. ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν. ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν κῆτος μέγα, καὶ πάντῃ πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία, καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία. κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος, ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη οὖν ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλαστήκει, καὶ ἐῴκει πάντα ἐξειργασμέ-

deponimur. Vt verò aquam attigimus, mirum quantopere lætaremur & gauderemus, unde ex iis quæ ſuppetebant omnibus cœnam exhibuimus, cumque tranquillum & placidum eſſet mare in id ad natandum nos projecimus. Videtur autem plerumque mutatio in melius majorum malorum eſſe principium. Nam bidui tantùm navigatione peracta cùm tertius illuceret dies, verſus orientem ſolem repente videmus beluas, & cete: multa etiam alia. Ex quibus unum maximum erat omnium mille circiter & quingentorum ſtadiorum magnitudine. Adveniebat hians, ac jamdiu mare perturbans, ſpumaque circunfuſum, ac dentes exerens, phallis noſtris multò longiores, omnes inſtar pali acutos, & inſtar eboris candidos. Itaque nos ultimum vale viciſſim dicentes, & amplexantes præſtolabamur. Illud verò jam aderat, & nos abſorbens cum ipſa navi deglutivit. At dentibus non confregit priùs quàm per eorum raritatem intro navis decidiſſet. Poſtquam intus fuimus, primùm erant tenebræ, nihilque videbamus. Tandem eo hiante videmus cetum ingentem, undiquaque latum, altumque, civitatis capacem, quæ incolarum decem millia capere poſſet. In medio quoque parvi erant piſces, aliæque multæ beluæ conciſæ, naviumque mali, & anchoræ, hominumque oſſa, & onera. Circa medium verò, & terra, & colles erant, ut conjicio, ex eo quem abſorpſerat limo, accumulati. In his innata erat ſylva, arboreſque omnigenæ, oleraque accreverant, omniaque cultis agris erant ſimi-

ις. περίμετρος δὲ τῆς γῆς, στάδιοι
ακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν
δεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λά-
ς, καὶ ἀλκυόνας, ἐπὶ τῶν δένδρων
ττεύοντα. τότε μὲν οὖν ἐπὶ πολὺ
κρύομεν. ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς
ίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξα-
. αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαν-
, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ
παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκει-
δὲ ἄφθονα καὶ παντοδαπὰ κρέα τῶν
τύων. καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τοῦ
φόρου εἴχομεν. τῇ ἐπιούσῃ δὲ
ναστάντες, εἴποτε ἀναχάνοι τὸ
ος, ἑωρῶμεν ἄλλοτε μὲν ὄρη,
οτε δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλά-
δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ᾐσθανόμε-
, φερομένου αὐτοῦ ὀξέως πρὸς
ν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ
δες τῇ διατριβῇ ἐγιγνόμεθα,
βὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς
ὴν ὕλην, περισκέψασθαι τὰ πάν-
βουλόμενος. οὔπω δὲ ὅλους πέντε
λθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσει-
ος, ὡς ἐδήλου ἡ ἐπιγραφή. καὶ
ετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς,
στήλας ἐπ' αὐτῶν, πλησίον τε,
ὴν ὕδατος διαυγοῦς. ἔτι δὲ καὶ
ὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς
αίνετο πόῤῥωθεν. καί τινα καὶ
ωλιν εἰκάζομεν. σπουδῇ οὖν βα-
οντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ
νίσκῳ, μάλα προθύμως πρα-
ν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ
τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὴν διοχετεύου-
. ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβη-
τες, ἔστημεν. κἀκεῖνοι δὲ ταυτὸν
ιν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἄναυδοι
ρεστήκεσαν. χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύ-
ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξέ-
; πότερον ἔφη, τῶν ἐναλίων δαι-
ων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν
αραπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄν-
ποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέν-
, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν,

ſimilia. Circuitus terræ ducentorum & quadraginta ſtadiorum erat. Erat etiam videre, marinas aves, laros, & halcyones in arboribus nidificantes. Ac tum plurimum flevimus. Tandem cùm ſociorum animos erexiſſem, navim fulcivimus: ipſique accenſo ex attritis ſilicibus igne, ex iis quæ aderant cœnam paravimus. Appoſitæ ſunt multæ omnigenum piſcium carnes, & aquam ex Lucifero allatam adhuc habebamus. Sequenti die excitati, ſiquando hiaſſet cetus, nunc montes, nunc cœlum duntaxat, ſæpe verò inſulas conſpicabamur. Etenim eam ad omnem maris partem velociter ferri percipiebamus. Poſtquam autem huic manſioni fuimus aſſuefacti, aſſumptis ſeptem ſociis, omnia luſtrandi ſtudio, per ſylvam ambulabam. Nec dum tota quinque ſtadia emenſus, Neptuni quoddam ſacellum inveni, quemadmodum declarabat inſcriptio: nec multò poſt, ſepulchra multa, deſuperque cippos, juxtaque fontem aquæ limpidæ. Quinetiam latratum canis audivimus, eminuſque apparuit fumus, unde domum ibi eſſe conjiciebamus. Itaque greſſum accelerantes offendimus ſenem & adoleſcentem, qui valdè alacriter ſulcum faciebant, in eumque aquam è fonte derivabant. Ergo læti ſimul, ac territi conſtitimus. Pariter & illi, ut conſentaneum erat, muti aſtiterunt. At tandem aliquando Quinam eſtis ô hoſpites? inquit ſenex. Vtrum ex marinis Diis eſtis, an infœlices homines nobis ſimiles? enim nos qui ſumus homines in terris olim enutriti, marini nunc

καὶ συνειλήμμεθα τῷ περιέχοντι τούτῳ θηρίῳ, οὐδ' ὅ τι πάσχομεν, ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον. καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες ὦ πάτερ ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλθομεν δὲ νῦν, βουλόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις καὶ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀψομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε καθείργμεθα τῷ θηρίῳ. ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες. ὁ δὲ, οὐ πρότερον ἔφη ἐρεῖν, οὐδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδοῦναι. καὶ λαβὼν ἡμᾶς, ἦγεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν. ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη. καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμητο. καὶ τἆλλα ἐξήρτιστο. παραθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. κἀγὼ πάντα ἑξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὸν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἆλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως. ὁ δ' ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, τὸ μὲν γένος εἰμὶ ὦ ξένοι Κύπριος. ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ἐπὶ νεὼς μεγάλης, ἣν ἐπὶ στόματι τοῦ κήτους διαλελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν

ſumus, & cum hac qua continemur bellua fluctuamus, nec quid ſimus, ſatis novimus: periiſſe quidem videmur, ſed vivere credimus. Ad hæc ego, Et nos inquam, ô pater homines advenæ novi ſumus, pridie cum navi ipſa deglutiti. Acceſſimus autem ſtudio diſcendi quo modo ea ſe habeant, quæ in ſylva ſunt, etenim magna denſaque videbatur. Deus autem aliquis ut veriſimile eſt nos adduxit, ut te viſo ſciremus nos hac in bellua non ſolos eſſe incluſos. Sed tuam ipſius fortunam nobis ediſſere, quiſnam ſis,& quo pacto huc introiveris. Ille verò, Non priùs dicam, inquit, nec intelligetis ex me, quàm hoſpitio excepti præſentibus bonis fruamini: ſimulque nos acceptos in ædes duxit, quas ſibi idoneas conſtruxerat, in iiſque toros ædificarat, aliaque inſtruxerat. Cùm autem olera, & glandes, piſceſque appoſuiſſet, præterea etiam vinum infudiſſet, poſtquam ſaturi fuimus, rogabat quid nobis accidiſſet. Cui omnia ordine expoſui, ſcilicet tempeſtatem illam, & quid in Inſula contigiſſet, tum navigationem in aëre, bellumque & cætera quò uſque in cetum ingreſſi ſumus. Is verò ſummopere miratus, res ſuas viciſſim explicabat, genere quidem, hoſpites, ajebat ille, ſum Cyprius. Verùm è patria cum hoc filio quem videtis, cumque multis aliis famulis, ad mercaturam profectus, in Italiam, navi magna, quam in ore ceti diſſolutam fortè vidiſtis, mercibus variis onuſta navigabam. Atque ad Siciliam uſque fœliciter navigavimus: Indeque vehementi vento abrepti, tertia die in

Ocea-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ωκεανὸν ἀπήχθημεν. ἔνθα τοῦ κή-
 περιτυχόντες, καὶ αὐτανδροι κα-
ταποθέντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων
ἀποθανόντων, ἐσώθημεν. θάψαν-
ες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ
οσειδῶνι δειμάμενοι, τουτονὶ τὸν
ίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύον-
ες, ἰχθῦς δὲ σιτούμενοι, καὶ ἀκρό-
ρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶτε ἡ ὕλη.
 μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολλὰς,
φ᾽ ὧν ἥδιστος οἶνος γίγνεται. καὶ τὴν
ηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστου καὶ ψυ-
ροτάτου ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν
ύλλων ποιούμεθα, καὶ πῦρ ἄφθο-
ν καίομεν, καὶ ὄρνεα δὲ θηρεύομεν
ὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας ἰχθῦς
γρεύομεν, ἐξιόντες ἐπὶ τὰ βραγ-
ία τοῦ θηρίου, ἔνθα καὶ λουόμεθα,
πόταν ἐπιθυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ
ίμνη οὐ πόρρω ἐστὶν ἁλμυρὰ, στα-
ίων εἴκοσι τὴν περίμετρον, ἰχθῦς
χουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νη-
όμεθα, καὶ πλέομεν ἐπὶ σκάφους
ικροῦ, ὃ ἐγὼ ἐναυπηγησάμην. ἔτη δὲ
μῖν ἐστι τῆς καταπόσεως ταῦτα, ἑπτὰ,
 εἴκοσι. καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἴσως φέ-
ειν δυνάμεθα. οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν,
 πάροικοι, σφόδρα χαλεποὶ, καὶ
αρεῖς εἰσιν, ἄμικτοί τε ὄντες, καὶ
γριοι. ἦ γὰρ ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι
νές εἰσιν ἐν τῷ κήτει; πολλοὶ μὲν
ν ἔφη, καὶ ἄξενοι, καὶ τὰς μορ-
ὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέ-
ια, καὶ οὐραῖα τῆς ὕλης, Ταρι-
ᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν,
 καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ
ρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέ-
ας πλευρᾶς, κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον,
ριτωνομένδητες. τὰ μὲν ἄνω,
νθρώποις ἐοικότες. τὰ δὲ κάτω,
ῖς γαλεώταις. ἧττον μέντοι ἄδικοί
ισι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρ-
ινόχειρες, καὶ Κυνοκέφαλοι, συμ-
αχίαν τε, καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυ-
οὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγειαν,
έμονται Παγουράδαι, καὶ Ψιττό-

Oceanum delati ſumus, ubi cetum nacti, unà cum navi comitibuſque abſorpti, mortuis aliis, nos duo evaſimus. Sepultis autem ſociis, erectaque Neptuno æde, vitam hanc vivimus, olera colentes: veſcimur autem piſcibus & glandibus. Magna verò, ut vides, eſt ſylva, viteſque multas habet, ex quibus jucundiſſimum vinum oritur: & fortè fontem optimæ & frigidiſſimæ aquæ vidiſtis. Lectum frondeum facimus, copioſum ignem ſuccendimus, involantes aves aucupamur, & vivos piſces piſcamur in belluæ branchia egreſſi: ubi lavamus, ſiquando velimus. Quinetiam non procul eſt ſtagnum ſalſum, ambitu viginti ſtadiorum, quodvis piſcium genus continens, in quo namus, & navigamus in parva ſcapha quam ipſe compegi. Annus autem ex quo abſorpti fuimus, hic eſt vigeſimus ſeptimus. Cætera autem forſitan tolerare poſſemus: ſed vicini noſtri, & accolæ vehementer difficiles ſunt, & moleſti, inhumani & agreſtes. Numquid, inquam ego, alii quoque ceto inſunt? Multi, inquit ille, hoſpitibus ſævi, ac viſu deformes. Nam occidentalem & extremam ſylvæ partem Tarichanes incolunt: gens anguillarum aſpectu, carabea facie, bellatrix, audax, crudivora. Latus ad dextram aliud Tritonomendetes tenent, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus verò felibus: aliis utique minùs injurii. Lævum verò Carcinochires, & Cynocephali fœdere & amicitia inter ſe juncti. Mediterraneam denique regionem Paguradæ, & Pſitto-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώτατον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ στόματι, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον Ψιττόποσιν ὑποτελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πεντακόσια. τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστίν. ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. πόσοι δ' ἔφην ἐγὼ οὗτοι πάντες εἰσί; πλείους ἔφη τῶν χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; οὐδὲν ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. οὐκοῦν ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι διὰ μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε οὖσιν ἀνόπλοις, αὐτούς γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τοῦ πολέμου ἔμελλεν ἔσεσθαι, τοῦ φόρου ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν, ἔπεμπον, τὸν δασμὸν ἀπαιτοῦντες. ὁ δὲ, ὑπεροπτικῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουράδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ, τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο, μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπῄεσαν. ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε, καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρεληλυθότας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι. καὶ οὕτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς. καὶ ἡμεῖς δὲ, καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸν ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ὑπηντιάζομεν. καὶ συμμίξαντες θυμῷ, καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δέ; τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κα-

podes, genus bellicoſum, curſuque velociſſimum. Sed quæ ad Orientem verſus ipſius beluæ os ſita ſunt, multa quidem deſerta ſunt, ut quæ mari proluuntur. Ego tamen hæc teneo, vectigal pendens Pſittopodibus, oſtrea quingenta quotannis. Et regio hæc hoc modo ſe habet. Eſt autem operæ precium ut proſpiciamus quomodo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione vivemus. Quot inquam ego, omnes hi ſunt? Plures, inquit, quàm mille. Quænam verò ipſorum ſunt arma! Nullis, inquit, niſi piſcium oſſibus utuntur. Igitur, inquam ego, nobis optimè cedet ſi cum illis pugnemus, ut pote armatis cum inermibus. Si enim ipſos ſuperabimus, poſthac intrepidè locum hunc incolemus. Quæ ut probavimus, ad navim reverſi, accingebamur. Belli autem futura erat hæc cauſa, quòd tributum non penderetur. Inſtante jam pacti tempore, miſerunt illi tributi petitores. Hic verò ſuperbè reſpondens, nuncios perſequutus eſt. Primùm igitur Pſittopodes, & Paguradæ Scintharo, ſic enim vocabatur, irati, magno tumultu irruerunt. Nos verò adventum ſuſpicantes, poſitis quinque & viginti virorum inſidiis, foris illos expectabamus. Iis verò qui in inſidiis erant præſcriptum erat, ut inſurgerent, ubi prætergreſſos hoſtes vidiſſent: quod etiam fecerunt. Nam erecti à tergo ipſos cædebant. Nos etiam ipſi, viginti quinque numero (etenim Scintharus, ejuſque filius una militabant) obviam venimus, congreſſique, animo, viribuſque decernebamus. Denique converſos in fugam, ad ſuas uſ-

que

τεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα, καὶ ἑκατόν. ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης, τρίγλης πλευρᾷ διαπαρεὶς τὸ μετάφρενον. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ· καὶ τρόπαιον ἐστήσαμεν, ῥάχιν ξηρὰν Δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, καὶ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι, παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δὲ εὐώνυμον, οἱ Κυνοκέφαλοι. τὸ μέσον δὲ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες, τὴν ἡσυχίαν ἦγον, οὐδετέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ, προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχει δὲ τὸ κῆτος, ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τολοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς. καὶ μετ᾽ οὐ πολὺ κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο. ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ᾽ αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γινόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν αὐτοὺς εἰς τὴν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὴν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν, τῶν πολεμίων τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον. τῷ δ᾽ ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν, ἅπαξ

que latebras inſequuti ſumus. Cæſi ſunt ex hoſtibus centum & ſeptuaginta, è noſtris unus, & gubernator, tergum triglæ coſta perfoſſus. Die igitur & nocte illa in prælio manſimus, & trophæum ſtatuimus, arida ſpina Delphini ſuſpenſa. Poſtridie alii etiam re cognita adfuerunt. Dextrum quidem cornu Tarichanes, quos Pelamus ducebat: lævum Cynocephali, medium Carcinochires tenebant. Nam Tritonomendetes quieſcebant: neutri parti faventes. At nos circum Neptuni templum illis obvii facti, magno cum clamore manus conſeruimus, & ut antra ſolent, cetus reſonabat. His in fugam verſis, ut pote qui eſſent expediti, & in ſylvam abactis, poſtmodum terra potiti ſumus. Nec multò poſt miſſis præconibus cadavera ſuſtulerunt, & de ineunda amicitia compellarunt. Sed viſum non eſt fœdus cum illis percutere: quin poſtera die eos aggreſſi, omnes funditus cecîdimus præter Tritonomendetes, qui ut vidêre quæ contigerant, dilapſi per ceti branchias, in mare deſilierunt. Igitur regionem ingreſſi, jam hoſtibus vacuam, poſtea ſine metu habitavimus, palæſtris & venationibus nos exercentes, vineas colentes, decerptumque ex arboribus fructum comportantes. Denique ſimiles iis fuimus, qui in magno carcere, unde nulla ſpes effugii, concluſi, deliciis & voluptatibus indulgent. Quam vitæ rationem annum & menſes octo exegimus. Sed noni menſis die quinta, circa ſecundam oris apertionem (hoc enim uno-

γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ Κῆτος, ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεκμαίρεσθαι τὰς ὥρας, περὶ οὖν τὴν δευτέραν ὡς ἔφην ἄνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελεύσματα, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν. ἀνειρπύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τοῦ θηρίου. καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων, καθεωρῶμεν ἅπαντα. ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων παραδοξότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμισταδιαίους τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων προσπλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριηρῶν. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων. λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, οὐ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν σταδίων ἑκάστη τὴν περίμετρον. ἐπὶ δ' αὐτῶν ἔπλεον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι, καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὡσπερεὶ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης. ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, σταδιαῖον τὸ μῆκος. ἰπὶ δὲ τῆς πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτῶν ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὕτη δὲ, πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο. ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνούσῃ ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτὴν, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, οἷ ἐθέλει ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς. καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκινοῦντο, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων. τὸ μὲν οὖν πρῶτον, δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ διαστάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολ-

quoque anni tempore ſemel faciebat Cetus, ita ut ex apertione, anni tempora conjiceremus) circa ſecundam, inquam, apertionem, & clamor multus, & tumultus audiebatur, veluti exhortantium nautarum, & remigantium. Quibus turbati, ad belluæ os prorepſimus, ſtanteſque intra ejus dentes aſpiciebamus omnia. Spectaculorum quæ vidi inuſitatiſſimum, hoc fuit, homines nimirum magni, dimidii ſtadii ſtatura, qui magnis inſulis tanquam triremibus navigabant. Et quanvis ſciam me non veriſimilia narraturum, dicam tamen. Inſulæ erant non admodum altæ, ſed longæ, ſingulæ centum ſtadiorum ambitu: in quibus ex viris illis circiter viginti & octo navigabant. Horum aliqui utrinque inſulæ lateribus inſidentes ordine remigabant, cupreſſis magnis unà cum ſuis frondibus, tamquam remis. Pone autem ad ipſam puppim, ut videbatur, gubernator in colle alto ſtabat, gubernaculum æneum, unius ſtadii longitudine regens. Ad proram verò, ex his quadraginta circiter armati pugnabant, hominibus, præter comam, omnino ſimiles: hæc enim ignis erat, & ardebat, adeò ut galeis non eſſet opus. Pro velis verò ventus ingruens in ſylvam, quæ plurima cuique inerat, ſinuabat illam: & quò vellet gubernator inſulam deferebat. Præfectus autem ipſis inſtabat, ipſi verò confeſtim ad remigium movebantur, quemadmodum longæ naves conſueverunt. Primùm igitur duos aut tres videbamus: poſtremò ſexcenti apparuerunt: qui inter ſe diſſidentes bellum, præliumque navale committebant.

Mul-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ αἱ μὲν οὖν ἀντίπρῳροι συνηράσσοντο ἀλλήλαις. πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, καρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ οὐ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ἐπὶ τῆς πρῴρας τεταγμένοι, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν. ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ, περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι, καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἁμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις. ἡγεῖτο δὲ τῶν μὲν, Αἰολοκένταυρος. τῶν δὲ, Θαλασσοπότης. καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγεγένητο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα. ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ἐπικαλούντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ἐπιβοωμένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καταδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν, καὶ τὰ ἑαυτῶν ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδοήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τοῦ Κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀνασταυρώσαντες. ἐκείνην μὲν οὖν τὴν νύκτα περὶ τὸ θηρίον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγαια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ἐπὶ τοῦ κήτους, καὶ τοὺς οἰκείους θάψαντες ἐπ' αὐτοῦ, ἀπέπλεον ἡδόμενοι,

Multæ quidem oppoſitis proris contritæ ſunt, multæque diſſolutæ ſubmerſæ ſunt. Aliæ confligentes fortiter certabant, neque facilè ab invicem ſolvebantur. Nam qui in prora inſtructi pugnabant, omnem inceſſendo & cædendo induſtriam oſtendebant: & nemo vivos capiebat. Ac pro ferreis roſtris magnos polypos invicem connexos jaciebant, qui ſylvæ complicati Inſulas tenebant. Percutiebant etiam & vulnerabant oſtreis, quorum unum currum impleat, & ſpongiis magnitudine jugeris. His autem præerat Æolocentaurus. Illis vero Thalaſſopotes. Quibus ob prædam orta eſt pugna: nam Thalaſſopotes dicebatur multos Æolocentauri delphinum greges abegiſſe, ut audire erat ex mutuis exprobrationibus, & ex eo quòd nomina regum inclamabant. Tandem vicerunt qui ab Æolocentauro ſtabant, & inſulas circiter centum & quinquaginta ſubmerſerunt, & tres alias cum viris ipſis ceperunt: at reliquæ colliſa puppi fugerunt. Quas ubi paulùm perſecuti fuiſſent, ſub veſperam ad naufragia reverſi, plurima obtinuerunt, ſuaſque res receperunt: nec pauciores quàm octoginta inſulas ſubmerſerunt. Tum inſularis pugnæ trophæum in capite Ceti ſtatuerunt, ſuſpenſa una ex hoſtium inſulis. Illa igitur nocte circa belluam demorati ſunt, alligatis ipſi navium retinaculis, factaque ſtatione ad anchoras. Nam magnis, vitreis, & validis anchoris utebantur. Poſtridie cùm ſupra cetum ſacra feciſſent, ſuoſque ibi ſepeliviſſent,

καὶ ὥσπερ παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν γιγνόμενα.

læti, & ut pæana canentes, abierunt. Hæc ſunt quæ inſulari in pugna acciderunt.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

Τὸ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὴν ἐν τῷ κήτει δίαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι κατὰ τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι. καὶ ἀρξάμενοι, διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τοῦ ὀρύγματος ἐπαυσάμεθα. τὴν δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ Κῆτος ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. ἀρξάμενοι οὖν ἀπὸ τῶν οὐραίων ἐκαίομεν. καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναισθήτως εἶχε τοῦ καύματος. ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτοῦ νοσοῦντος. ἀργότερον γοῦν ἀνέχασκε. καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ, καὶ ἑνδεκάτῃ, τέλεον ἀπενεκροῦτο, καὶ δυσῶδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ, μόγις ἐνοήσαμεν ὡς εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὑποστηρίξειε τοὺς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν κατακλεισθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι. οὕτω δὴ τὸ στόμα μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τὴν ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἆλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος. τῇ δ' ἐπιούσῃ, τὸ μὲν, ἤδη τεθνήκει. ἡμεῖς δ'

HISTORIÆ VERÆ LIBER SECVNDVS.

Exinde cùm illam vitæ rationem ferre non poſſem ampliùs, illiuſque manſionis me tæderet, quærebam quanam arte nobis exitus pateret. Ac primùm nobis viſum eſt effoſſo pariete dextro fugam tentare. Sed cùm pertundere cœpiſſemus, & ad quinque progreſſi ſtadia nihil effeciſſemus, à foſſione deſtitimus: ſylvam verò incendere decrevimus, ut ſic Cetus moreretur: quod ſi fieret, facilis egreſſus nobis futurus eſſet. Itaque initium incendii ab extremitate duximus: at ille dies ſeptem totidemque noctes ſe uri non ſenſit. Octava tandem ac nona illum ægrotare intelleximus: quum ignavius hiabat, quum ſiquando hiaret, ſtatim os comprimebat. Decima denique & undecima mortuus eſt, & fœtuit. At duodecima vix ſenſimus nos periclitari ne in cadavere concluſi moreremur, niſi quis dentes molares ſuffulciret, ita ut fauces non ampliùs præcluderet. Ita verò ore magnis trabibus diducto, navim parabamus, tum plurimam aquam, tum alia neceſſaria imponendo. Gubernator futurus erat Scintharus. Poſtera die jam mortuus erat Cetus, quum retractam navim,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν ἀραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ἠρέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν. ἐπιβάντες δ' ἐπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτοῦ παρὰ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, νηνεμία γὰρ ἦν, τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν. ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπηντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετροῦντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μέν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι. ἔπειτα βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο. καὶ ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος. οὐκ ἐξ ἐπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τετρακοσίας ὀργυιάς. ὥστε καὶ ἀποβάντας, διαθέειν ἐπὶ τοῦ κρυστάλλου. ἐπιμένοντος οὖν τοῦ πνεύματος φέρειν οὐ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος. σκάψαντες γὰρ ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀνακαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς. εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν πεπηγυῖαν ἀνασπάσαντες, καὶ πετάσαντες τὴν ὀθόνην, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο. καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο. πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν. ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες, ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη, καὶ δύο ταύρους ἀγρίους κατατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς,

vim, & per raritatem dentium deductam, & explicatam, in mare demiſimus. Tum conſcenſo dorſo factiſque ibi juxta trophæum Neptuno ſacris, poſt tridui moram, quarto die, quia placidum erat mare, diſceſſimus. Hîc nos in multa navali prælio devictorum cadavera incidimus & impegimus, quorum corpora metiti mirabamur. Poſteaquam autem temperato cœlo utentes, aliquot dies navigavimus: ortus eſt vehemens boreæ flatus, unde adeò magnum frigus, ut totum mare concreverit, non in ſuperficie modò, ſed in quadringentarum ulnarum profunditatem, ut egreſſi ſuper glaciem curreremus. Sed cùm perſeverantem ventum ferre non poſſemus: tale quiddam excogitavimus: author autem conſilii fuit Scintharus. Maximum antrum in aqua fodimus, in quo dies triginta manſimus ignem accendendo, & piſcibus victitando, quos inter fodiendum inveniebamus. Sed ubi jam defecit commeatus, egreſſi navem impactam avulſimus, ac velum expandimus, perque glaciem delabentes, læviter & leniter tanquam navigantes trahebamur. Quinta autem die glacies tepore liqueſcebat, omniaque rurſus aqua fiebant. Inde trecenta circiter ſtadia emenſi, in parvam deſertamque inſulam delati ſumus, unde hauſta aqua, quoniam nobis jam defecerat, confectiſque arcu duobus ſylveſtribus tauris, ſolvimus. Hi autem tauri non in fronte, ſed ſub oculis, ut vole-

bat

ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' οὐ πολὺ δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος πάνυ συλπεπηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος. αἱ δ' ἄμπελοι βοτρύων πλήρεις. οὐ μέντοι οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν. ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηΐδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον δ' οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ παρεῖχε. ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τούτων τῶν χωρίων ἐλέγετο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως μετὰ τὴν ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτην παρὰ τοῦ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τὴν τιμήν. μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος παραπεμπούσης, λειοκύμονος δὲ οὔσης τῆς θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι διὰ τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς ἐπὶ τοῦ πελάγους διαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τῶν ποδῶν. ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον. ἀφ' οὗ δὴ οἶμαι καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες οὐ βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τῶν κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας. οἱ δὲ, καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς ἑλληνικῇ φωνῇ. ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τὴν αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι. μέχρι μὲν δή

bat [1] Momus, habebant cornua. Nec multò poſt in mare non aqueum, ſed lacteum aſcendimus: ubi alba inſula vitibus referta apparebat: quæ maximus erat caſeus vehementer coagulatus, ut eo poſtea comeſto didicimus: quæque viginti quinque ſtadiorum longitudine conſtabat. Vites autem uvis ſcatebant, ex quibus non ſanè vinum, ſed lac expreſſimus. In media inſula, templum Galateæ Nereidi ſacrum extructum erat, ut inſcriptio declarabat. Itaque quandiu ibi manſimus, opſonium & cibum terra nobis præbuit: potum, lac ex uvis expreſſum. Tyro Salmonei filia poſt obitum, hoc honore à Neptuno decorata, regionum harum imperio potiri dicebatur. Exactis in inſula quinque diebus, ſexta portum egreſſi ſumus impellente nos aura, & tranquillo ab undis mari ſtante. Porrò octava die cùm non amplius in lacte, ſed in aqua ſalſa cæruleaque navigaremus, multos homines ſupra mare decurrentes cernimus, corporibus & magnitudine nobis omnino ſimiles, ſed non pedibus, quos habebant ſuberinos: unde Phellopodes, ut puto, vocabantur: quos quum non demergi, ſed ſupra fluctus extare, intrepideque incedere videremus, admiratione capiebamur. Illi ad nos acceſſerunt, & Græca lingua ſalutarunt: dixeruntque ſe in patriam Phello properare. Hi nos aliquandiu ſunt co-

1 *Momus*] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo ſcripſit Ariſtoteles de partib. animal. lib. 3. cum naturam incuſaſſe quod bobus cornua in capite non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius poſſint ferire. Id Lucianus in Nigr. *Cogn.*

1 *Ad*

…ιος συνωδοιπόρουν ἡμῖν παραθέοντες. εἶτα ἀποτραπόμενοι τῆς ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὔπλοιαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο. πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, ἐς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ἐπὶ μεγάλου καὶ στρογγύλου φελλοῦ κατοικουμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγισται καὶ ὑψηλόταται. καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο. κατὰ δὲ τὴν πρῴραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πεντακοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν. καὶ θαυμαστή τις αὔρα περιέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ἀπόζειν τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν. ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καὶ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, ποταμούς τε διαυγεῖς ἐξιόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν. ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κοῦφος καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν. καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι διαπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον. ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο,

comitati à latere currentes: poſtea averſi à via, fœlicem navigationem comprecati iverunt. Paulò poſt inſulæ multæ apparuerunt. Propè quidem à læva Phello, ad quam illi feſtinabant, quæ civitas ſuper magno, rotondoque ſubere habitabatur. At è longinquo, & ad dextram magis, quinque maximæ, & excelſiſſimæ, ubi multis ignis accenſus erat. [1] Ad proram autem lata, humiliſque una, diſtans ſtadiis non minùs quingentis. Iamque propè eramus quum mirabilis quædam aura nos afflavit, ſuavis & odorata, qualem à fœlici Arabia ſpirare dicit hiſtoricus Herodotus: nam qualis à roſa, narciſſo, hyacintho, liliis, violis, præterea myrto, lauro, ampelanthe, talis odor ſuaviter nobis aſpiravit: quo dum recreabamur, & boni aliquid longis ex laboribus ſperabamus, paulatim ad inſulam acceſſimus. Hîc & portus videmus plurimos tranquillos, & magnos, fluvioſque limpidos in mare leniter ingredientes. Præterea prata, & ſylvas, & canoras aves, quarum aliæ in littoribus, multæ verò ſuper frondibus canebant. Aër lenis, & placidè ſpirans regioni circunfuſus: ac ſuaves auræ perſpirantes leniter ſylvam movebant: ita ut ex motis ramis dulces & continui cantus ederentur, ſimiles iis modulationibus, quæ in deſertis obliquis à fiſtulis reddi ſolent. Quinetiam promiſcua vox audiebatur,

1 *Ad proram*] Proditum eſt à veteribus poëtis eſſe quaſdam in Oceano inſulas ad quas poſt mortem deferuntur eorum animæ qui ſanctè religioſeque vixerint, Homer. Lucianus de luctu. *Cogn.*

οὐ θορυβῶδες, ἀλλ' οἵα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν, αὐλούντων, ἄλλων δὲ, ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ, κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν. τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν. ὁρμίσαντες δὲ τὴν ναῦν, ἀπεβαίνομεν, τὸν Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ διὰ λειμῶνος εὐανθοῦντος, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς, καὶ [1] περιπόλοις. οἱ δὲ, δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, οὗτος γὰρ μέγιστος παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸν ἄρχοντα. παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτὸν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἔστημεν τέταρτοι. ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή. κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι. τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο. νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τοῦ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ. ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου. δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης διαγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτὴν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτὴν, ἅτε καὶ τοσαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τοῦ γάμου ἕνεκεν. καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τοῦ Μίνωος

tur, non tumultuoſa, ſed qualis in convivio ederetur, quum alii tibia canunt, alii laudant, nonnulli etiam ad tibiam, vel citharam ſaltant. Dum his demulcebamur, in portum devenimus: in quem appulſa navi, & relictis in ea Scintharo, duobuſque ſociis deſcendimus. Et cum procederemus per floridum pratum in cuſtodes, & excubiarum circuitores incidimus, qui nos roſeis coronis, quod eſt maximum apud ipſos vinculum, vinctos ad regem deduxerunt. A quibus in via intelleximus eam eſſe beatorum Inſulam, in eaque regnare [2] Cretenſem Rhadamanthum: ad quem adducti, ſtetimus in quarto judicandorum ordine. Prima cauſa erat [3] de Ajace Telamonio, an illi in Heroum numero eſſe liceat, necne. Accuſabatur autem quòd furiis actus ſeipſum necaſſet. Denique multo priùs habito ſermone viſum eſt Rhadamantho, ut nunc bibiturus helleborum, Hippocrati medico Coo traderetur, exinde ad mentem reverſus, heroum convivio intereſſet. Secunda cauſa amoris erat, Theſei ſcilicet & Menelai pro Helena contendentium, utri illa cohabitare debeat. Et eam quidem Rhadamanthus adjudicavit Menelao, ut qui tot labores exantlaſſet, tot pericula pro nuptiis adiiſſet: ſiquidem uxores alias, Amazonem illam, & filias Minois Theſeus habebat.

1 Περιπόλοις] Angl. περιπόλεις. Bourd.

2 *Cretenſem Rhadamantum*] Rhadamantus Lyciæ rex filius Iovis ex Europa Minoïs & Æaci frater vir juſtiſſimus: vide Virg. 6. Æn. *Cogn.*

3 *De Ajace Telamonio*] Occubuit ad Trojam ut ſcribunt Sophocles in Ajac. & Dictys Cretenſ. in Hiſtor. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ματέρας. τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ
ροεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φι-
λίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ.
ι ἔδοξη προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος.
ι θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κύ-
ν τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον. τέταρτοι
ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν
ετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱε-
χωρίου ἐπιβαίημεν. ἡμεῖς δὲ,
ἅντα ἑξῆς διηγησάμεθα. οὕτω δὲ
ταστησάμενος ἡμᾶς, ἐπὶ πο-
ν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συ-
δροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνή-
ευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀ-
στείδης ὁ δίκαιος, ὁ Ἀθηναῖος.
; δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο,
μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τῆς ἀπο-
μίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δοῦ-
ι τὰς εὐθύνας. τὸ δὲ νυνὶ, ῥη-
ν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ,
ὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀ-
λθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ τὴν προ-
σμίαν τῆς ἐπιδημίας, μὴ πλεῖον
ηνῶν ἑπτά. τοὐντεῦθεν, αὐτομά-
ων ἡμῖν τῶν στεφάνων περιῤῥυέντων,
ελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἤ-
μεθα, εἰς τὸ τῶν μακάρων συμ-
όσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα
ρυσῆ. τὸ δὲ τεῖχος περίκειται
μαράγδινον. πύλαι δέ εἰσιν ἑπτὰ
ᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι. τὸ
ἔντοι ἔδαφος τῆς πόλεως καὶ ἡ
ντὸς τοῦ τείχους γῆ ἐλεφαντίνη.
οὶ δὲ πάντων Θεῶν, βηρύλλου λί-
ου ᾠκοδομημένοι. καὶ βωμοὶ ἐν
ὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμε-
ύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκα-
ὁμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ
οταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλά-
ος πηχῶν ἑκατὸν βασιλικῶν. βά-
ος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ
έ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑά-
ινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι.

um eſt, altitudo ad natandum
gnas vitreas domos habent, in

bebat. Tertia cauſa judicata eſt, utrum Alexandro Philippi filio, an verò Annibali Carthaginenſi priores partes deberentur: viſumque eſt ut præcelleret Alexander, eique poſita eſt ſedes juxta priorem Cyrum Perſarum regem. Nos quarto loco adducti ſumus. Tum ille nos interrogavit, cur vivi adhuc ad ſacrum hunc locum veniſſemus. Nos autem illi ex ordine cuncta narravimus. Tum nobis è loco paululum ſummotis, ſecum diu penſitabat, & de nobis cum aſſeſſoribus communicabat. Conſederant autem ei, cùm alii multi, tum etiam Athenienſis ille Ariſtides cognomento juſtus, ex cujus ſententia decretum eſt ut vita functi curioſitatis, & peregrinationis pœnas daremus. Nunc verò, poſtquam præſcriptum tempus in Inſula manſiſſemus cum heroibus converſantes, inde abiremus. Terminum autem manſionis: non ampliùs quàm menſium ſeptem præſcripſit. Hinc ſponte ſua defluentibus coronis ſoluti ſumus, & in urbem ad beatorum convivium adducti. Hæc urbs tota eſt aurea, muroque ſmaragdino cincta. Porrò ſeptem ſunt portæ ex ſolo cinamomi ligno: pavimentum civitatis, & quæ intra mœnia eſt terra, eburnea. Deorum omnium templa ex berylo lapide conſtructa ſunt, in iis aræ maximæ, ex uno lapide nimirum amethyſto conſtant, in quibus hecatombas immolant. Circa civitatem fluit amnis unguenti optimi, cujus latitudo centum cubitorum regio-commoda. Porrò balnea magnas vitreas domos habent, in quibus cinamomum uritur. A-

quæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν. ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφυροῖς. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν. ἀλλ' ἀναφεῖς, καὶ ἄσαρκοί εἰσι. μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως οὖν ἑστᾶσι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τὴν τοῦ σώματος [1] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαί, οὐ μέλαιναι. γηράσκει δὲ οὐδείς. ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, παραμένει. οὐμὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά. ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν, μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους. αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστί, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ ζέφυρος. ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν. αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι, δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι. τὰς δὲ ῥοιάς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον. ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες ἄρτους ἑτοίμους ἐπ' ἄκρου φύουσιν, ὥσπερ μύκητας. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν, πέντε, καὶ ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιαι. μέλιτος δὲ, ἄλλαι τοσαῦται. μύρου δὲ, πεντακόσιαι. μικρότεραι μέντοι αὗται. καὶ ποταμοὶ γάλακτος ἑπτά, καὶ οἴνου ὀκτώ.

quæ vice ros eſt tepidus in pelvibus: veſtibus utuntur purpureis, ex tenuiſſimis aranearum telis. Illi corpora non habent, ſed ſunt impalpabiles, & ſine carne. Formam autem & ſpeciem tantùm præ ſe ferunt. Incorporei tamen cùm ſint, ſtant, moventur, intelligunt, & vocem emittunt. In ſumma, videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. At niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus quod videt. Nam ſunt ut umbræ rectæ, non nigræ. Nemo etiam ſeneſcit, ſed ea qua venit ætate, permanet. Neque etiam nox apud ipſos, neque prorſus clara dies eſt: ſed quale eſt ſub auroram crepuſculum nondum orto ſole, talis lux terram habet. Vnum quoque duntaxat noverunt anni tempus. Nam apud ipſos ſemper eſt Ver, unuſque ventus ſpirat Zephyrus. Ac locus omnibus floribus, omnibus plantis cùm manſuetis, tum umbroſis viret. Etenim vineæ duodecies ferunt, & ſingulis menſibus fructum edunt: malos etiam, & punicas, cæteraſque pomos ter decies ferre dicunt. Nam menſe, quem Minoum appellant, bis fructum producere tradunt. Frumenti vice, ſpicæ paratos panes in ſummitate, ut fungos emittunt. Fontes circum urbem ſunt, aquæ quidem trecenti ſexaginta quinque, mellis verò, alii totidem, unguenti quingenti, ſed hi minores ſunt. Flumina lactis, ſeptem: vini, octo.

1 Ὁμοιότητα] Angl. ὀρθιότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ. λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος. καὶ περὶ αὐτὸν, ὕλη παντοία, πυκνὴ, ἐπισκιάζουσα τοὺς κατακειμένους. καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται, διακονοῦνται δὲ, καὶ διαφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλήν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τούτου γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, τῆς διαυγεστάτης ὑάλου. ὁ καρπὸς δ' ἐστι τούτων τῶν δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν οὖν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, τρυγήσας ἓν, ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων, παρατίθεται, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνου πλήρη γίγνεται. οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἄλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τῶν πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, κατανίφει αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ὑπερπετόμενα. καὶ μὴν καὶ μυρίζονται ὧδε. νεφέλαι πυκναὶ ἀνασπάσασαι μύρον ἐκ τῶν πηγῶν, καὶ τοῦ ποταμοῦ, καὶ ἐπιστᾶσαι ὑπὲρ τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τῶν ἀνέμων ἀποθλιβόντων, ὕουσι λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῇ τε, καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν. ᾄδεται δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρου ἔπη μάλιστα. καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲρ τὸν Ὀδυσσέα κατακείμενος. οἱ μὲν οὖν χοροὶ, ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων. ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος. καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τῆς Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ οὗτοι παύσωνται. ᾄδοντες, δεύτερος

octo. Convivium extra urbem in Elyſio campo celebratur: quod pratum eſt pulcherrimum, & circa illud, nemus omni arborum ſpecie conſitum, umbram faciens diſcumbentibus: ſtratum autem è floribus ſubſternunt. Omnia miniſtrant, & afferunt venti: præter quàm quòd vinum non fundunt: ſiquidem eo non indigent. Nam circa convivium ſunt arbores vitreæ magnæ, ſummè pellucidi vitri: omniumque arborum fructus ſunt pocula ex omni ſpecie operis, & magnitudinis. Vbi autem quis ad convivium acceſſerit, unum vel duo pocula decerpta menſis apponit: eaque vino protinus implentur. Sic quidem bibunt. Pro ſertis verò luſciniæ, cæteræque volucres canoræ, flores è proximis pratis ore legentes, ipſos tanquam nive, cum cantu ſupervolando, aſpergunt. Porrò & ad hunc modum inunguntur. Nubes denſæ unguentum ex fontibus, & flumine attractum, convivio imminentes, ventis ſenſim exprimentibus: tenuiſſimum quiddam velut rorem pluunt. Atque in cœna Muſicæ vacant, & cantilenis, in primiſque canuntur Homeri verſus, ipſeque adeſt, & ſupra Vlyſſem diſcumbens cum illis epulatur. Choreæ ſunt è pueris & virginibus: inter quos cantum auſpicantur, concinuntque Eunomus Locrus, Arion Lesbius, & Anacreon, & [1] Steſichorus: quem Helena jam ipſi reconciliata apud eos vidi. Et poſtquam hi finem canendi fecerunt, ſuccedit chorus ſecundus

1 *Steſichorus*] Poëta propter Helenæ vituperationem oculis captus non prius, niſi placato palinodia oblæſo numine, videre potuit Lucianus Macrob. *Cogn.*

χορὸς παρέχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων. ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ᾄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τῶν ἀνέμων καταρχόντων. μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι, πηγαί εἰσι δύο [1] περὶ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς. ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι. καὶ τολοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες, διάγουσι. βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ἐπισήμων οὕς τινας παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, καὶ τοὺς ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι. βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην. καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους. καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου. εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου, ἀδολεσχοῦντα μετὰ Νέστορος, καὶ Παλαμήδους. περὶ δὲ αὐτὸν, ἦσαν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ Ὕλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου. τὰ πολλὰ δ' οὖν ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἐλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἢν φλυαρῇ, καὶ μὴ θέλῃ ἀφεὶς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ

dus ex cycnis, hirundinibus, & philomelis, quæ poſtquam cecinerint, jam tota ſylva ventis auſpicantibus reſonat. Maximum autem ad lætitiam illud habent, quòd circa convivium duo ſunt fontes, unus quidem riſus, alter verò voluptatis: ex quibus ambobus initio convivii omnes bibunt, deinde reliquum læti ac ridentes exigunt. Cæterùm aliquos ex inſignibus viris, quos apud eos vidi, recenſere volo, omnes quidem [2] ſemideos, & qui contra Ilium militarunt, præter Ajacem Locrenſem, quem ſolum in ſedibus impiorum ſupplicio affici affirmabant. Ex barbaris autem utrumque Cyrum, Scythamque Anacharſim, & Thracem Zamolxin, & Numam Italum, quinetiam Lycurgum Lacedæmonium, Phocionemque & Tellum Athenienſes, & excepto Periandro, ſapientes omnes. Vidi etiam Socratem Sophroniſci filium, cum Neſtore, & Palamede nugantem: circa quem erant Hyacinthus Lacedæmonius, & Theſpienſis Narciſſus, Hylas, aliique formoſi. Videbatur autem mihi, idque multis argumentis, Hyacynthum amare. Et ferebatur Rhadamanthus illi ſuccenſere, ac ſæpenumero comminatus eſſe, ſi pergeret ineptire, & niſi omiſſa ſimulatione convivaretur, ſe illum ex Inſula ejecturum. Solus Plato non aderat, ſed conditam à ſe

1 Περὶ] Angl. παρὰ. Bourd.

2 *Semideos*] Semidei non integri dii, neque homines ſed altero parente divino, altero humano, aut ſemidei ratione virtutis. Tertull. quatuor Gentilium deorum differentias fuiſſe ſcribit, quorum quidam ſelecti & majorum gentium dii vocati ſunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *Cogn.*

1 Ἦσαν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, καὶ τοῖς νόμοις, οἷς συνέγραψε πολιτεύεσθαι. οἱ μέντοι ἀμφ' Ἀρίστιππόν τε, καὶ Ἐπίκουρον, τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ, ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τοῦ τρόπου, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν. ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸν τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐπιβῆναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ. τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι. μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἐστίν. ἄλλως τε, καὶ τὴν ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος οἶμαι κρίσιν ἐδεδίεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνῃρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας, ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, ὑπὸ νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι, μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ. οὗτοι μὲν οὖν [1] ἦσαν ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα τὸν Ἀχιλλέα. καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας, καὶ ἀφροδισίων, οὕτω φρονοῦσι. μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶν καὶ ἄρσεσι, καὶ οὐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ. μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἦ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις. καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν κατεγίγνωσκον.

ſe civitatem habitare dicebatur, ubi repub. & legibus, quas tulerat, uteretur. Porrò Ariſtippus, & Epicurus primas apud illos ferebant, cùm jucundi, hilareſque eſſent, & compotores ſuaviſſimi. Aderat & Phryx Æſopus, quo morione utuntur. Ac Diogenes Sinopenſis, tantùm à priſtinis moribus degeneravit, ut Laidem meretricem uxorem duxerit, & ſubinde ſurgendo temulentus ſaltet, debacchet urque. At Stoicorum nullus aderat: etenim arduum virtutis collem conſcendere dicebantur. Quin & de Chryſippo audivimus, illi fas non eſſe priùs in inſulam ingredi, quàm quartò ſe helleboro purgarit. Academicos venire velle dicebant, ſed hærere adhuc, & conſiderare, quòd non ſatis capiant taliſne ſit inſula, necne. Verùm ut conjicio, Rhadamanthi judicium metuerunt, ut qui vim judicandi ſuſtulerint. Quanquam multos ex ipſis impulſos eſſe dicebant ad eos ſequendum qui præceſſerant: ſed præ pigritia defeciſſe, nec aſſequi potuiſſe, ſed è medio itinere rediiſſe. Ergo eorum qui aderant, hi maximè memorabiles erant. In primis verò Achillem, & poſt hunc, Theſeum colunt. Quod ad coitum, & Venerem attinet, ita ſentiunt. Commiſcentur palam, omnium in conſpectu, idque cùm fœminis, tum maribus: quod haudquaquam turpe arbitrantur. Solus Socrates dejerabat, ſe cum adoleſcentibus innocenter verſari, & quidem cùm omnes illum dejerare ſcirent:

1 Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. Bourd.

πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν. ἐκεῖνος δὲ, ἠρνεῖτο. αἱ δὲ γυναῖκες, εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ οὐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. καὶ οἱ παῖδες δὲ, παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες. οὔπω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διεληλύθεισαν, καὶ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς οὔσης ἀμφοῖν, τά τε ἄλλα ἐπυνθανόμην, καὶ ὅθεν εἴη, λέγων τοῦτο μάλιστα παρ' ἡμῖν εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι. ὁ δὲ, αὐτὸς μὲν ἀγνοεῖν ἔφασκεν. οἱ μὲν, γὰρ Χῖον. οἱ δὲ, σμυρναῖον. πολλοὶ δὲ, κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος. καὶ παρά γε τοῖς πολίταις, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι. ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας παρὰ τοῖς Ἕλλησιν. ἀλλάξαι τὴν προσηγορίαν. ἔτι δὲ καὶ περὶ τῶν ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ' ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι. καὶ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι, κατεγίνωσκον οὖν τῶν ἀμφὶ τὸν Ζηνόδοτον, καὶ Ἀρίσταρχον Γραμματικῶν πολλὴν τὴν ψυχρολογίαν. ἐπεὶ δὲ ταῦθ' ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δή ποτε ἀπὸ τῆς μήνιδος τὴν ἀρχὴν ἐποιήσατο. καὶ εἶπεν ὃς, οὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. καὶ μὴν κἀκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ προτέραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν τῆς Ἰλιάδος, ὡς πολλοί φασιν. ὁ δὲ, ἠρνεῖτο. ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην. ἑώρα γὰρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην. πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γὰρ ἄν τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ. καὶ ὃς, προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο. καὶ μάλιστα μετὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ

rent: ſiquidem Narciſſus & Hyacinthus fatebantur, ille verò negabat. Communes ſunt fœminæ omnes, neque quiſquam vicino invidet: ſed ſunt in hac re maximè Platonici. Pueri quoque ſui copiam volentibus faciunt, nihil reluctantes. Vix autem, duos treſ-ve dies ab adventu meo præterierant, quando Homerum adivi, cùm utrique vacaret: & cùm alia ſciſcitatus ſum, tum cujas eſſet, dicens illud apud nos adhuc maximè controverti. Ille verò ſe neſcire, reſpondit. Nam quidam Chium, alii Smyrnæum, nonnulli Colophonium arbitrantur. Ipſe verò ſe Babylonium eſſe ajebat: & à ſuis civibus, non Homerum, ſed Tigranem vocari: poſtea verò cum apud Græcos obſes eſſet, appellationem mutaſſe. Præterea rogabam, num ab ipſo ſcripti eſſent verſus illi qui rejiciuntur. Ille autem ſuos omnes eſſe aſſeverabat. Quare Zenodoti & Ariſtarchi Grammaticorum frigidas obſervationes damnabam. Vbi autem hæc abundè reſpondiſſet, iterum rogabam quamobrem ab ira poëmatis initium duceret. Sic enim, inquit, mihi nihil ſtudio agenti in mentem venit. Tum & illud ſcire cupiebam, an, quod multi dicunt, Odyſſeam Iliade priorem ſcripſerit. Ille verò negabat. Ipſum verò cæcum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim. Itaque veritus ſum percontari. Quin idem alias ſæpe agebam, ubi illi vacare viderem. Cumque illum adirem, & interrogarem, is ad omnia promptè reſpondebat, præſertim poſt-

ἐκράτησεν. ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ἀπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγοροῦντος. κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους, ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγεὶς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ ἐκτελέσας τῆς ψυχῆς τὰς περιόδους. ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον, Πυθαγόραν, ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ οὗτος περίεφθος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ὠπτημένος. οὐ μὴν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγὼν, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατούσια. ἠγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἕβδομον. τὰ μὲν οὖν ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. τὰ δὲ κεφάλαια τῶν πραχθέντων, διηγήσομαι. [2] πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου καταγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθαπται, καὶ Ἐπειοῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων. παγκρατίου δὲ οὐ τίθεται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. τὸν μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητῶν δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτει Ὅμηρος. ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα, ἦν ἅπασι στέφανος, πλακεὶς ἐκ πτερῶν παω-

poſtquam cauſam vicit. Nam illum contumeliæ Therſites accuſaverat, quòd ſe in poëſi eſſet cavillatus. At patrocinante Vlyſſe vicit Homerus. Eodem tempore advenit Pythagoras Samius ſepties mutatus, qui in tot animalibus vixit, & animæ errores conſummavit. Aurea autem tota erat pars ejus dextra: & viſum eſt, ut communi cum illis republica uteretur: & dubitabat adhuc utrum Pythagoræ, an [1] Euphorbi nomine appellandus eſſet. Venit etiam Empedocles ille circumcoctus, totoque corpore aſſatus: ac receptus non eſt, quanvis id multis precibus poſtularet. Progreſſu verò temporis initum eſt certamen quod apud illos Thanatuſia vocatur. Quintum Achilles: ſeptimum Theſeus inſtituit. Porrò quid in totum actum ſit, commemorare longum eſſet: verùm ſummam, & capita rerum perſtringam. Lucta vicit Carus Heraclides, qui pro corona cum Vlyſſe decertavit. Pugilatu fuerunt pares Arius Ægyptius, qui Corinthi ſepultus eſt, & Epeus unà congreſſi. Pancratii autem nulla præmia apud eos proponuntur. Nec ampliùs memini quis curſu ſuperaverit. Ex poëtis, ut verè dicam, quanquam longè excellebat Homerus, vicit tamen Heſiodus. Cæterùm præmia omnibus erant corona ex pavonum plumis contexta,

Tum

1 *Euphorbi*] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius fratris Hecubæ, teſte Homero Il. 17. leg. Laërt. in Pythag. & Ovid. lib. 15. Met. *Cogn.*

2 Πάλην μὲν ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Sic vertit interpres, nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *Palm.*

νίων. ἄρτι δὲ τοῦ ἀγῶνος συντετελεσμένου, ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τῶν ἀσεβῶν κολαζόμενοι, ἀπορρήξαντες τὰ δεσμὰ, καὶ τῆς φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, ἐλαύνειν ἐπὶ τὴν νῆσον. ἡγεῖσθαι δὲ αὐτῶν, Φάλαριν τε τὸν ἀκραγαντῖνον, καὶ Βούσιριν τὸν Αἰγύπτιον, καὶ Διομήδη τὸν Θρᾷκα, καὶ τοὺς περὶ Σκείρωνα, καὶ Πιτυοκάμπτην. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσει τοὺς ἥρωας ἐπὶ τῆς ἠϊόνος. ἡγεῖτο δὲ Θησεύς τε, καὶ Ἀχιλλεύς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες, ἐμάχοντο. καὶ ἐνίκησαν οἱ Ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πλεῖστα κατορθώσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ἐπὶ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ἐπὶ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε. καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν. ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξῃρέθη αὐτῷ ἀριστεῖον, καλός τε, καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. [6] ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑτέρους, διελέγετο, νεκρακαδημίαν τὸν τόπον προσαγορεύσας. συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικημένους, καὶ

Tum abſoluto certamine nunciatum eſt eos qui in impiorum loco plecterentur, ruptis vinculis, & ſuperata cuſtodia in inſulam irrumpere. Eorum verò duces eſſe [1] Phalarim Agrigentinum, [2] Buſirim Ægyptium, [3] Diomedem Tracium [4] & Scironem, & [5] Pityocampten. Quibus auditis Rhadamantus, ad littus Heroas componit. Ducebat exercitum Theſeus, & Achilles, & Ajax Telamonius, jam mentis compos. Illi conſertis manibus pugnarunt: viceruntque Heroës Achille in primis rem ſtrenuè gerente. Fortiter ſe geſſit & Socrates in dextro cornu conſtitutus, multoque fortiùs, quàm quum vivus adhuc apud Delium pugnaret. Nam ingruentibus hoſtibus non fugit, ſed intrepido vultu conſtitit. Ideoque præmio donatus eſt, horto videlicet ſuburbano, magno & pulchro, in quem convocatis aliis diſſerebat: quem locum Necracademiam nuncupavit. Comprehenſos igitur, & vinctos illos qui

1 *Phalarim*] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum æneum fabricavit quo impoſiti noxii dum torrerentur tauri mugitum reddebant. Sen. lib. 2. de Clem. c. 4. & lib. 2. de Ira. *Cogn.*

2 *Buſirim*] Buſiris rex Ægyptiorum Neptuni & Libiæ filius qui Thraſii concilio hoſpites inviolabat incognitos, & eorum ſanguine pluviam eliceret cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. Senec. loco cit. *Idem.*

3 *Diomedem*] Diomedes rex Thraciæ dum equos ſuos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipſis ad devorandum objectus eſt. Ovid. 9. Met. *Idem.*

4 *Et Scironem*] Latronem inſignem qui proximos Megaris ſcopulos inſidens, in viatores prætereuntes nullo non crudelitatis genere ſæviebat, hunc Theſeus occidit. *Idem.*

5 *Pityocampten*] Schinim inſignem latronem, qui circa Iſthmi initium teſte Pauſan. miro crudelitatis genere ſæviebat. de eo Plutarch. in Theſ. *Idem.*

6 Ἔνθα συγκαλῶν τοὺς ἑτέρους] Sic legit interpres. At ego puto legendum ἑταίρους, nam & infra in Demonacte diſcipulos Socratis, de quo hîc loquitur, ἑταίρους vocat: εἰπόντος δὲ τινὸς τῶν ἑταίρων, & rurſus: τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. Palm.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἐπὶ
ῖλλον κολασθησομένους. ἔγραψε
καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμη-
ς. καὶ ἀπιόντι μοι, ἔδωκε τὰ
βλία κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀν-
ώποις. ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ
ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρ-
χὴ τοῦ ποιήματος αὕτη, Νῦν δέ μοι
ενεπε μοῦσα μάχην νεκύων ἡρώων.
τε δ' οὖν κυάμους ἑψήσαντες, ὥσ-
περ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πό-
μον κατορθώσωσιν, εἱστιῶντό τε ἐ-
νίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον.
όνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθα-
όρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέ-
το, μυσαττόμενος τὴν κυαμο-
αγίαν. ἤδη δὲ μηνῶν ἓξ διεληλυ-
των, περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον,
ώτερα συνίσταται πράγματα. Κί-
ρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέ-
ς τε ὤν, καὶ καλὸς, ἤρα πολὺν
ὴ χρόνον τῆς Ἑλένης. καὶ αὕτη δὲ
κ ἀφανὴς ἦν, ἐπιμανῶς ἀγα-
ῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ
ένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ,
αὶ προὔπινον. καὶ μόνοι ἐξανιστά-
μενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην.
αὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος, καὶ ἀμηχανίας,
ουλεύσατο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν
λένην. ἐδόκει δὲ κἀκείνῃ ταῦτα,
χεσθαι ἀπιόντας ἔς τινα τῶν ἐπικει-
μένων νήσων, ἤτοι ἐς τὴν Φελλὼ,
ἐς τὴν Τυρόεσσαν. συνωμότας
πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τῶν
ταίρων τῶν ἐμῶν, τοὺς θρασυτάτους.
ῷ μέντοι πατρὶ, οὐκ ἐμήνυσε ταῦ-
α. ἠπίστατο γὰρ ὑπ' αὐτοῦ [1] κο-
ασθησόμενος. ὡς δ' ἐδόκει αὐ-
οῖς, ἐτέλουν τὴν ἐπιβουλήν. καὶ
πεὶ νὺξ ἐγένετο, ἐγὼ μὲν οὐ παρῆν.
τύγχανον γὰρ ἐν τῷ συμποσίῳ κε-
οιμημένος. οἱ δὲ, λαθόντες τοὺς
λλους, ἀναλαβόντες τὴν Ἑλέ-
ην, ὑπὸ σπουδῆς ἀνήχθησαν. περὶ

qui victi fuerant, multò graviùs puniendos iterum dimiſerunt. Pugnam hanc ſcripſit Homerus, ſuoſque libros abeunti mihi dedit, ad noſtros homines deferendos. Sed eos unà cum reliquis poſteà amiſi. Hujuſmodi autem erat poëmatis initium. *Nunc mihi Muſa refer pugnam heroum extinctorum.* Tunc igitur cùm pro more fabas coxiſſent, re in bello præclarè geſta, Epiniciorum epulum celebrarunt, & ſolenne feſtum egerunt. Solus Pythagoras abſtinuit, ſeditque procul impaſtus, ab illo fabarum eſu abhorrens. Iam verò ſex menſibus exactis, circa ſeptimi medium, novæ res ortæ ſunt. Nam Cinyrus Scinthari filius, magnus, & formoſus, Helenam jamdudum amabat, Ipſamque juvenis inſano amore captam eſſe, manifeſtum erat: ſiquidem in convivio alter alteri annuebat, & præbibebat, ſolique ſurgentes in ſylva deerrabant. Tandem præ amoris impotentia conſilium cepit Cinyrus rapiendi Helenam. Hoc verò probabat illa, ut in aliquam adjacentium inſularum ſive in Phello, ſive in Tyroeſſam ſecederent. Iamque olim conjuratos tres ex meis ſociis, audaciſſimos aſſumpſerunt. Nec patri hoc ſignificavit, quia ſciebat ſe illi pœnas daturum. Atque ut decreverant, conſilium exequuti ſunt. Vbi verò nox advenit non adfui, quia in convivio dormiebam. Tum illi clam aliis correpta Helena, maturè ſe ſubduxe-

1 Κολασθησόμενος] Floren. κωλυθησόμενος. Bourd.

δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμενος ὁ Μενέλαος, ἐπεὶ ἔμαθε τὴν εὐνὴν κενὴν τῆς γυναικὸς, βοήν τε ἵστη. καὶ τὸν ἀδελφὸν παραλαβὼν, ἦλθε πρὸς τὰ βασίλεια τοῦ Ῥαδαμάνθυος. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τὴν ναῦν, [1] πολὺ ἀπέχουσαν. οὕτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πεντήκοντα τῶν ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν. οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας ἐλαύνοντες, περὶ μεσημβρίαν καταλαμβάνουσιν αὐτοὺς, ἄρτι ἐς τὸν γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τῆς Τυρόεσσης. παρὰ τοσοῦτον ἦλθον διαδρᾶναι. καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἁλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ᾐσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τοὺς δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας. ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ ἠνιώμην τε, καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, οὐ πολλῶν ἐτῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς. καί μοι ἤδη θρόνον τε, καὶ κλισίαν ἐς τοὐπιὸν παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ, ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ

duxerunt. Menelaus autem cùm circa medium noctis excitatus, thorum vacuum ſenſiſſet, protinus clamore ſublato, & fratre ſecum accepto, ad regiam Rhadamanthi contendit. Porrò illuceſcente die ajebant exploratores navim procul diſtantem apparere. Itaque Rhadamanthus cùm quinquaginta heroës in navim aſphodelinam, ſolidoque ex ligno conflatam impoſuiſſet, juſſit eos perſequerentur. At illi remis alacriter incumbentes, eos circa meridiem deprehendunt, cùm jam in lacteum Oceanum introirent: tantum viæ emenſi erant, ut elaberentur. Cum igitur navem roſea catena revinxiſſent, reverſi ſunt. Ac Helena quidem flebat, & erubeſcebat, & ſe operiebat. Et cùm ex Cinyro, ſociiſque priùs perquiſiviſſet Rhadamanthus, numqui alii conſcii eſſent, neminemque dixiſſent: vinctos ex pudendis homines, malvaque priùs cæſos in ſedem impiorum amandavit. Decreverunt etiam nos ante præſtitutum tempus ex inſula dimittere, conceſſa unius poſteræ diei commoratione. Hic ego mœrore correptus lachrymabar, ut pote qui ejuſmodi fœlicitate relicta rurſus erraturus eſſem. At illi conſolabantur, quòd futurum dicerent: ut propediem ad ſe redirem. Iamque mihi futuram ſedem, vicinumque optimis quibuſque tentorium oſtendebant. Ego verò Rhadamanthum compellans obnixè rogabam, ut futura mihi prædiceret, & navigationem præmonſtraret. Is autem me multis priùs erroribus, & periculis exantlatis, in patriam reditu-

1 Πολὺ ἀπέχουσαν] Flor. οὐ πολὺ, malè, & aliter Interp. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ροδυνούσαντα, τὸ δὲ χρόνον, οὐκ ἔ-
τ ἐπανόδου προσθεῖναι ἠθέλησεν,
λλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον
σους, ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν,
ἄλλη ἕκτη πόῤῥωθεν, ταύτας
εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς
λησίον, ἀφ᾽ ὧν δὴ ἔφη ὁρᾷς τὸ
λὺ πῦρ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκεί-
τῶν ὀνείρων ἡ πόλις. μετ᾽ αὐτὴν
, ἡ τῆς Καλυψοῦς νῆσος. ἀλλ᾽ οὔ-
πω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύ-
ς παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ
τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναν-
αν τῇ ὑφ᾽ ἡμῶν κατοικουμένῃ.
ταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποι-
λα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις
ικτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ πο-
ἥξεις εἰς τὴν ἑτέραν ἤπειρον,
σαῦτ᾽ εἶπε. καὶ ἀνασπάσας ἀπὸ
ς γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὤρεξέ
οι ταύτην, κελεύσας ἐν τοῖς με-
στοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχε-
αι. παρῄνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀ-
ικοίμην ἐς τήνδε τὴν γῆν, μήτε
πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε
ρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ
ὀκτωκαίδεκα ἔτη πλησιάζειν.
ούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔ-
ειν τῆς εἰς τὴν νῆσον ἀφίξεως. τό-
μὲν οὖν τὰ περὶ τὸν πλοῦν πα-
εσκευαζόμην. καὶ ἐπεὶ καιρὸς
ν, συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιού-
ῃ δ᾽ ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τὸν
οιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί
οι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπει-
ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου
ναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λι-
ένι. τὸ δ᾽ ἐπίγραμμα, ἦν τοιόν-
ε.

ουκιανὸς τάδε πάντα φίλος μα-
καρέσσι θεοῖσιν
ἶδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς
πατρίδα γαῖαν.

diturum reſpondit. Sed tempus reditus addere noluit: at indicatis vicinis inſulis, quæ numero quinque apparebant, aliaque ſexta longiùs, hæ ſunt, ajebat, impiorum inſulæ vicinæ, in quibus ignis accenſi multum vides. Illa verò ſexta Somniorum eſt urbs, & poſt illam Calypſûs inſula, quæ tibi nondum apparet. Quas poſtquam præternavigaveris, tunc in magnam continentem devenies, ei quam incolimus oppoſitam. Hic multa paſſus, variaſque gentes pervagatus, & apud inhumanos homines peregrinatus, tandem aliquando in alteram terram devenies. Hæc ubi dixiſſet, evulſam è terra malvæ radicem mihi porrexit, jubens ut eam maximis in periculis invocarem. Admonuit etiam ut ſiquando in hanc terram devenirem, ignem gladio ne foderem, ne-ve lupinis veſcerer, ne-ve puero ſupra octodecim annos nato congrederer: quorum ſi meminiſſem, reditum hanc in inſulam ſperarem. Ibi demum navigationis commeatum comparavi, cumque opportunum eſſet, cibum cum illis ſumpſi. Die verò ſequenti, Homerum adivi rogaturus, ut duorum verſuum epigramma mihi conderet. Quod ubi fecit, erecta berylli lapidis columna, juxta portum inſcripſi. Erat autem epigramma hujuſmodi:

Lucianus charus divis hæc cuncta
beatis
Vidit, & hinc patrias iterum remeavit ad oras.

Illa

1 Πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν] De hac ſuperſtitione locus alius dicendi, præceptum ſt Pythagoræ. *Bourd.*

Μείνας δ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν, τῇ ἐπιούσης ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων παραπεμπόντων. ἔνθα μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὸν πορθμέα Ναύπλιον, ἵν' εἰ καταχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὸν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον, ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων ὀπτωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν. ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις, οὐ προσέσχομεν. ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν. κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ ἀπόξυρος, πέτραις, καὶ τράχωσι κατεσκληκυῖα. δένδρον δὲ, οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν. ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως κατὰ τοὺς κρημνοὺς, προῄειμεν διά τινος ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας διελθόντες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὴν εἱρκτὴν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις, καὶ σκόλοψι πάντῃ ἐξηνθήκει. κύκλῳ δὲ, ποταμοὶ περιέρρεον, ὁ μὲν, βορβόρου, ὁ δεύτερος δὲ, αἵματος. ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας οὗτος, καὶ ἀπέρατος. καὶ ἔρρει, ὥσπερ ὕδωρ. καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα. καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς. τοὺς μὲν δαλοῖς προσεοικότας. τοὺς δὲ μικροὺς, ἄνθραξι πεπυρωμένοις. ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς

Illa die commoratus: poſtera deducentibus Heroibus diſceſſi. Huc me conveniens Vlyſſes, inſcia Penelope epiſtolam ad Calypſonem in Ogygiam inſulam deferendam tradit. Nobiſcum etiam Rhadamanthus portitorem Nauplium miſit, ut ſi in Inſulas deferremur, nemo nobis tanquam mercatum alium adeuntibus, manus injiceret. Poſtquam verò progreſſi odoratum aërem præterivimus, continuò neſcio quis odor teterrimus, velut bituminis, ſulphuris & picis, ſimul ardentium, nos excepit. Nidor etiam gravis & intolerabilis, qualis aſſorum hominum: obſcurus quoque & caliginoſus aër, à quo ros quidam piceus diſtillabat. Quin & verberum ſtrepitus exaudiebatur, & multorum hominum ejulatus. Ad alias autem non applicuimus. Illa verò quam conſcendimus, talis erat. Tota circum præceps & arida, cautibus & ſaxis aſpera. At neque arbor, neque aqua inerat. Irrepſimus tamen per præcipitia, perque ſpinoſam, aculeiſque plenam ſemitam proceſſimus, perque multam regionis deformitatem tranſivimus. Et cùm ad carcerem, ſuppliciique locum deveniſſemus, primùm quidem naturam ejus mirati ſumus. Nam ſolum ipſum gladiis, paliſque efflorefcebat ubique, circum quod duo fluvii, cœnoſus unus, ſanguineus alter fluebant: intus verò igneus, atque hic ingens & immenſus, qui velut aqua fluebat, & maris inſtar agitabatur, piſcibus etiam ſcatebat, quorum aliquot torribus ſimiles erant, parvi verò, carbonibus ignitis, quos

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

χνίσκους. εἴσοδος δὲ μία, στε-
διὰ πάντων. καὶ πυλωρὸς ἐ-
στήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. πα-
θόντες δὲ ὅμως, τοῦ Ναυπλίου
ηγουμένου, ἑωρῶμεν κολαζομέ-
, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς
ἰδιώτας. ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρί-
μεν. εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κινύραν
πνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰ-
ων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ
περιηγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους,
τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς κολάζον-
. καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμω-
ας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι
ρὰ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ
γγεγραφότες. ἐν οἷς καὶ Κτη-
ας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος,
ἄλλοι πολλοί. τούτους οὖν ὁρῶν
, χρηστὰς εἶχον εἰς τοὐπιὸν τὰς
πίδας. οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ ψεῦ-
εἰπόντι συνηπιστάμην. ταχέως
ἀναστρέψας ἐπὶ ναῦν, οὐ γὰρ ἐδυ-
μην φέρειν τὴν ὄψιν, ἀσπασά-
ος τὸν Ναύπλιον, ἀπέπεμψα.
μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον
τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ
αφὴς ἰδεῖν. ἔπασχε δὲ καὶ αὐτὴ
ῖς ὀνείροις τι παραπλήσιον ὑπε-
ρει γὰρ προσιοῦσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέ-
υγε, καὶ πορρωτέρω ὑπέβαινε.
ταλαβόντες δέ ποτε αὐτὴν, καὶ
πλεύσαντες ἐς τὸν Ὕπνον λιμένα
οσαγορευόμενον, πλησίον τῶν πυ-
ῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ᾗ τὸ τοῦ Ἀ-
εκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην
ίαν ἀπεβαίνομεν. παρελθόντες
ἐς τὴν πύλην, πολλοὺς ὀνείρους
ὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ
ύλομαι περὶ τῆς πόλεως εἰπεῖν,
τεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται πε-
ὶ αὐτῆς. ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπε-
νήσθη Ὅμηρος, οὐ πάνυ ἀκριβῶς
υνέγραψε. κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν
ὕτην ὕλη ἀνέστηκε. τὰ δένδρα δ'
ὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μαν-
ραγόραι. καὶ ἐπ' αὐτῶν πολύ τι

Lychniſcos vocabant. Aditus unus, & perquam anguſtus erat. Ianitor adſtabat Timon Athenienſis. Ingreſſi tamen duce Nauplio, vidimus eos qui ſupplicio afficiuntur, reges multos, privatos multos: quorum nonnullos agnovimus. Vidimus & Cinyrum, fume denigratum, & ex pudendis ſuſpenſum. Addebant & perductores ſingulorum vitas, pœnarumque cauſas: quarum omnium maximas illi ſuſtinebant, qui in vita mentiti erant, quique non vera ſcriptis mandarant. Inter quos erat & Cteſias Cnidius, & Herodotus, aliique multi. Quos cùm viderem, bonam in poſterum ſpem concepi, nam nullius mendacii conſcius mihi eram. Itaque ad navem ſtatim reverſus, neque enim tale ſpectaculum ferre amplius poteram, ſalutato Nauplio diſceſſi. Ac paulò poſt non procul apparebat Somniorum inſula, obſcura, viſuque non perſpicua, quæ Somniis quiddam ſimile habebat. Nobis enim accedentibus cedebat, & ſubterfugiebat, ac longiùs ſe ſubducebat. Sed ea tandem comprehenſa, appulſaque navi in portum qui Somnus appellatur, prope portas eburneas, ubi ædes eſt Gallinaceo ſacra, ſub obſcuram veſperam deſcendimus. Hic portam ingreſſi, multa, diverſaque Somnia vidimus. Sed de urbe primùm verba facere volo: quoniam nemo adhuc de ea ſcripſit: & qui ſolus ejus meminit Homerus, non admodum accuratè ſcripſit. Circum hanc undique ſylva ſurgit: cujus arbores alta ſunt papavera, & mandragoræ, quibus magna multitudo veſper-

πλῆθος νυκτερίδων· τοῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. ποταμὸς δὲ παραρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτῶν καλούμενος Νυκτιπόρος. καὶ πηγαὶ δύο παρὰ ταῖς πύλαις, ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν, Νήγρετος, τῇ δὲ, Παννυχία. ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε, καὶ ποικίλος, ἴριδι τὴν χροιὰν ὁμοιότατος. πύλαι μέντοι ἔπεισιν, οὐ δύο καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες. δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδίον ἀποβλέπουσαι, ἡ μὲν, σιδηρᾶ, ἡ δὲ, κεράμου πεποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐτῶν οἵ τε φοβεροὶ, καὶ φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς. δύο δὲ, πρὸς τὸν λιμένα, καὶ τὴν θάλατταν αἱ μὲν, κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῷον, σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα. ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ ὕπνου βασίλεια. οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος, Ταραξίωνά τε τὸν Ματαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν. καὶ πλησίον ναοὶ δύο, ἀπάτης, καὶ ἀληθείας. ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, οὗ προειστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτης ἐπὶ τοῦ ὕπνου λαχὼν τῆς τιμῆς. αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν, μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ, καὶ ἡδεῖς. οἱ δὲ, μικροὶ, καὶ ἄμορφοι. καὶ οἱ μὲν, χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν. οἱ δὲ, ταπεινοί τε, καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ πτερωτοί τινες, καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι, καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι. οἱ μὲν, ἐς βασιλέας,

ſpertilionum inſidet. Nam ſola hæc avis naſcitur hac in Inſula, juxtaque fluvius præterlabitur qui Nyctiporus illis appellatur. Sunt & circum portas fontes duo quibus ſuum eſt nomen, huic Negretus, illi Pannychia. Mœnia civitatis excelſa ſunt, & varia, iridi colore ſimillima, Enimvero portæ ſunt non duæ, ut dixit Homerus, ſed quatuor. Quarum duæ quidem Mollitiei reſpiciunt campum: altera ferrea, fictilis altera, per quas horrenda, ſæva, & immitia ſomnia proficiſci dicebantur. Duæ verò ad portum & mare converſæ, altera cornea, altera eburnea, per quam ingreſſi ſumus. Civitatem ingreſſis ad dextram Noctis eſt templum: quam Deam potiſſimùm colunt: & Gallinaceum, cui prope portum ædes ſacra conſtructa eſt. Ad ſiniſtram verò Somni regia. Is enim apud ipſos regnat, ſatrapis duobus & præfectis creatis, nimirum Taraxione Matæogenis filio, & Plutocle Phantaſionis. In foro medio fons eſt quem Careotin vocant: duoque adjacent delubra, Impoſturæ, & Veritatis. Vbi & illorum eſt adytum, & Oraculum, cui præfectus erat interpres Antipho, ſomniorum ille conjector, hunc apud Somnum honorem ſortitus. Somniorum autem, neque natura, neque forma eadem eſt. Sed longa ſunt alia, pulchra, & jucunda: alia brevia, & deformia. Nonnulla etiam aurea, ut videbantur: nonnulla quoque abjecta, & vilia. Erant & inter illa quædam alata, & monſtroſa: & alia velut in pompam inſtructa, nimirum in Reges,

in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐς Θεοὺς, οἱ δ' ἐς ἄλλα τοιαῦ-
λεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐ-
καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ'
ἑωρακότες. οἱ δὲ, καὶ προσῄε-
καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συ-
ς ὑπάρχοντες, καὶ παραλαβόν-
ἡμᾶς, καὶ κατακοιμίσαντες,
υ λαμπρῶς, καὶ δεξιῶς ἐξέ-
, τήν τε ἄλλην ὑποδοχὴν με-
οπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ
χνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν,
σατράπας. ἔνιοι δὲ, καὶ ἀπῆ-
ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς
ίους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν
νῆγον. ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα,
ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμεί-
μεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι.
τα δὲ, ἄφνω βροντῆς μεγάλης
ρραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀ-
ορόντες, ἀνήχθημεν ἐπισιτισά-
μοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ Ὠ-
ίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνο-
. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν
σολὴν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμ-
α. ἦν δὲ τοιάδε. Ὀδυσσεὺς Κα-
ψοῖ χαίρειν. Ἴσθι με ὡς τὰ
πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν
δίαν κατασκευασάμενος, ναυα-
γησάμενον, μόλις ὑπὸ Λευκο-
ς διασωθῆναι εἰς τὴν τῶν Φαιάκων
ραν. ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀπο-
φθεὶς, κατέλαβον πολλοὺς τῆς
αικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέ-
ς τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅ-
ντας, ὕστερον ὑπὸ Τηλεγόνου τοῦ
Κίρκης μοι γενομένου, ἀνῃρέθην.
νῦν εἰμι ἐν τῇ μακάρων νήσῳ,
ένυ μετανοῶν ἐπὶ τῷ καταλιπεῖν
ὴν παρὰ σοὶ δίαιταν, καὶ τὴν
τὸ σοῦ προτεινομένην ἀθανασίαν.
οὖν καιροῦ λάβωμαι, ἀποδρὰς, ἀ-
ξομαι πρός σε. ταῦτα μὲν ἐδή-
ἡ ἐπιστολή. καὶ περὶ ἡμῶν, ὅ-
ς ξενισθείημεν. ἐγὼ δὲ, προελ-
ν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ
ήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶ-

in Deos, & alia hujuſmodi. Quin ex illis multa agnovimus, quæ apud nos videramus olim: quæ & nos adibant, ac veluti jam familiaria ſalutabant: & quæ nos acceptos, ſopitoſque ſplendidè admodum, & eleganter exceperunt, apparato alio magnifico diverſorio, ut quæ ſe nos factura reges & ſatrapas pollicerentur. Nonnulla & in ſuam quemque patriam abduxêre, & domeſticos oſtendêre, rurſus eadem die reduxêre. Diebus ergo triginta, totidemque noctibus, dormientes, epulantes apud ea manſimus. Poſtea tonitru cum ingenti fragore edito, excitati exiliimus, ſaturique diſceſſimus. Inde in Ogygiam tertio die delati deſcendimus. Priuſque reſignatis literis, quæ ſcripta erant, legebam. Erantque illa hujuſmodi: Vlyſſes Calypſoni Salutem. Velim ſcias me, ubi primùm rate inſtaurata, abs te diſceſſi, facto naufragio, vix incolumem à Leucothea delatum in regionem Phæacum. A quibus domum dimiſſus, deprehendi multos uxoris procos, qui rebus noſtris ad voluptatem uterentur: quos cum omnes interfeciſſem, tandem à Telegono, quem ex Circe ſuſceperam, è medio ipſe ſublatus ſum. Nunc autem in beatorum inſula ſum, ubi tui convictus relicti pœnitet me, & illius immortalitatis quam obtuleras. Quòd ſi per occaſionem licebit, arrepta fuga, ad te veniam. Et hæc quidem epiſtola ſignificabat: præterea rogabat ut hoſpitio nos exciperet. Ego autem paulum à mari progreſſus, talem inveni ſpeluncam, qualem Homerus de-

κε, καὶ αὐτὴν ταλασιουργοῦσαν. ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν, ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν. ἔπειτα δὲ, παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία εἴη τὴν ὄψιν, καὶ εἰ σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε. καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφρανεῖσθαι αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τοῦ ἠϊόνος ἐκοιμήθημεν. ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον κατιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς, ἄνθρωποι δέ εἰσιν οὗτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων λῃστεύοντες τοὺς περιπλέοντας. πλοῖα δ᾽ ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὴν, καὶ ἐξελόντες τὴν ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν, ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῆς κολοκύνθης. προσβαλόντες οὖν ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατετραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων. τῷ σπέρματι τῶν κολοκυνθῶν, ἀγχωμάλως δ᾽ ἐπιπολὺ ναυμαχοῦντες, περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας. πολέμιοι δ᾽ ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ᾔσθοντο αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν ὠλιγώρησαν. τραπόμενοι δ᾽ ἐπ᾽ ἐκείνους, ἐναυμάχουν. ἡμεῖς δ᾽ ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους. καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσοντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους. πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα, καὶ ἀπὸ ἰσχυρο-

deſcripſit, ipſamque lanificio operam dantem. Poſtquam literas accepit, admiſitque, primùm quidem abundè flevit: deinde nos ad hoſpitium invitavit, epuliſque ſplendidis excepit, interim de Vlyſſe multa ſciſcitant, & de Penelope, cujuſmodi forma eſſet: num caſta eſſet quemadmodum olim de ea jactaverat Vlyſſes. Nos verò ea quibus potiſſimum eam delectari conjiciebamus, reſpondemus. Tum ad navem digreſſi, prope littus obdormivimus. Mane verò vehementiùs inſurgente vento ſolvimus. Tandem poſt bidui tempeſtatem, die tertia in Colocynthopiratas incidimus: qui homines ſunt feri, eoſque prædantur qui ex vicinis inſulis circumnavigant. At verò maximas habent naves ex cucurbitis, ſex cubitos longas. Nam exſiccatam aliquam cavant, egeſtaque medulla navigant, utentes arundineis malis, & lini vice, cucurbitæ folio. Itaque in nos impetu facto, duabus ex navibus inſtructi pugnarunt, multoſque ſauciarunt è noſtris, vice lapidum jaculati grana cucurbitarum. Cumque jamdiu cominus è navi pugnaremus, circa meridiem ponè Colocynthopiratas vidimus adnavigantes Caryonautas: qui ut poſtea declararunt, hoſtili in ſe invicem erant animo. Nam ut eos adventare ſenſerunt, nobis neglectis in eos converſi è navi conflictati ſunt. Nos interea ſublato velo, relictiſque conflictantibus illis, fugam arripuimus. Manifeſtò autem ſuperiores futuri videbantur Caryonautæ, ut qui plures erant. Nam inſtructæ illis erant naves quinque, è quibus

των νεῶν μαχόμενοι. τὰ γὰρ ωῖα ἦν αὐτοῖς κελύφινα, κα- ν ἡμίτομα, κεκενωμένα. μέγε- ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀρ- γυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπε- ψαμεν αὐτοὺς, ἰώμεθά τε τοὺς ωματίας, καὶ τολοιπὸν ἐν τοῖς λοις ὡς ἐπίπαν ἦμεν, ἀεί τινας βουλὰς προσδεχόμενοι. οὐ μά- ν. οὔπω γοῦν δεδύκει ὁ ἥλιος. καὶ ό τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυ- ἡμῖν ὅσον εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ λφίνων μεγάλων ὀχούμενοι λῃσταὶ οῦτοι. καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔ- ρον ἀσφαλῶς. καὶ ἀναπηδῶντες, ρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ πλησίον ἦσαν, διαστάντες οἱ μὲν, εν, οἱ δὲ, ἔνθεν, ἔβαλλον ἡμᾶς πίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς ρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, καὶ ροντιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν. ἀλ- τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς ὴν νῆσον κατέφυγον. περὶ δὲ τὸ σονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά- μεν προσοκείλαντες Ἀλκυόνος λιᾷ παμμεγέθει. σταδίων γοῦν ἑξή- ντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον. ἐ- πλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλ- ουσα, οὐ πολὺ μείων τῆς καλιᾶς. ῃ δὴ ἀναπταμένη, μικροῦ μὲν κα- δυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτε- ῶν. ᾤχετο γοῦν φεύγουσα, γοε- ρὰν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπι- ντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑπο- αινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, εδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ ένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ ὠὰ πεντακόσια, ἕκαστον αὐτῶν ίου πίθου περιπληθέστερον. ἤδη έντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνον- , καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γοῦν ακόψαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν πτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυ- ῶν ἁδρότερον. ἐπεὶ δὲ πλέοντες πέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους

bus fortioribus pugnabant: ſiquidem erant corticeæ, ex dimidio nucis evacuato, eratque unumquodque quindecim ulnas longum. Vbi verò è conſpectu eorum evaſimus, ſaucios curare cœpimus, & poſtea in armis ſtetimus, aliquas inſidias ſemper expectantes: nec fruſtra. Nondum enim ſol occiderat, quum à deſerta quadam inſula, viri circiter viginti magnis delphinibus inſidentes, nobis adequitabant: quos latrones tutò vehebant delphines, perinde ac equi ſubſultantes & hinnientes. Cùm autem jam adeſſent hinc atque hinc diviſi, nos aridis ſepiis, & cancrorum oculis petebant. Verùm cùm illos ſagittis & jaculis inceſſeremus, nec ſuſtinere poſſent, ſaucii multi ad Inſulam confugerunt. Circa mediam verò noctem, cùm mare tranquillum eſſet, in Alcyonis nidum miræ magnitudinis non advertentes appulimus. Nam circuitus ejus ſexaginta ſtadiorum erat. Illi inſidebat Alcyon ova fovens, nido non multò minor: quæ cùm avolaret, navim alarum vento propemodum ſubmerſit. Itaque lugubri quadam voce emiſſa aufugit. Nos verò illuceſcente die in nidum ingreſſi, ſimilem illum ingenti navi, & ex congeſtis arboribus conflatum contemplabamur. Inerant autem ova quingenta, quorum unumquodque Chio dolio erat capacius: jamque pulli intus crocitantes conſpiciebantur. Cùm igitur unum ex ovis ſecuribus præcidiſſemus, pullum implumem viginti vulturibus ampliorem excluſimus.

oſtquam autem digreſſi fuimus propè ducentis à nido ſtadiis, magna

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

διακοσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα, καὶ θαυμάσια ἐπεσήμαινεν. ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπτερύξατο, καὶ ἀνεβόησε, καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὢν, ἀνεκόμησε. καὶ τὸ πάντων ἤδη παραδοξότατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ᾽ ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν. ὁ δὲ καρπὸς, ἦν σῦκα, καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, οὔπω πέπειροι. ταῦτ᾽ ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς ἐταράχθημεν, καὶ ηὐχόμεθα τοῖς Θεοῖς ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος. οὔπω δὲ πεντακοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην, καὶ λάσιον, πιτύων, καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι. τό δ᾽ ἦν πέλαγος ἄβυσσον, ἀῤῥίζοις δένδροις καταφυτευόμενον. εἱστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ᾽ οὖν, καὶ τὸ πᾶν κατανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. οὔτε γὰρ διὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν, πυκνὰ γὰρ, καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, οὔτ᾽ ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ᾽ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι. καὶ ἑώρων ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν. ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. [1] καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν,

gna, mirandaque prodigia nobis obvenerunt. Nam proræ cheniſcus ſubitò alas emiſit, & exclamavit: & gubernator Scintharus qui jam calvus erat, comam denuo produxit: quodque eſt omnium incredibiliſſimum, ipſe navis malus germinavit, & ramos propagavit, & in vertice fructum edidit: qui ficus erant, uvæque permagnæ nondum maturæ. His viſis non immeritò turbati ſumus, & à Diis precati ut portentoſam viſionem averterent. Necdum quingentis ſtadiis proceſſeramus, quum vidimus maximam ſylvam, eamque pinis & cupreſſis horridam. Nos autem eſſe continentem arbitrabamur. At erat immenſæ profunditatis pelagus, radice carentibus arboribus conſitum: Ipſæ tamen arbores ſtabant immobiles, erectæ, ac ſi ſupernatarent. Quò cùm acceſſiſſemus, remque totam animadvertiſſemus, quid facto eſſet opus, ambigebamus. Neque enim per arbores, quia denſæ, contiguæque erant, navigare poteramus: neque redire facile videbatur. Itaque in altiſſimam arborem conſcendi, ex qua contemplarer quomodo res illic ſe haberent: ac vidi ſylvam hanc quinquaginta vel paulò plura ſtadia protenſam, alterumque deinde Oceanum ſuccedentem. Tunc nobis viſum eſt navim arborum comæ imponere, quoniam

1 Καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένους τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων] Per ridicula iſta ſuper ſilvæ ramis navigatio, ſive ὑλήεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere Ioſephus Acoſta & illi quos narrationis ſuæ fundos auctoreſque habet, Hiſtoriæ Indicæ cap. 30. lib. 4. Ipſa ejus hæc ῥητῶς narratio. *Vn de nos freres homme digne de foy nous contoit, que s'eſtant égaré & perdu dans les montagnes, ſans ſçavoir qu'elle part ny par où il devoit aller, il ſe trouva dedans des buiſſons ſi épais, qu'il fut contrainct de cheminer ſur iceux ſans mettre les pieds en terre, par l'eſpace de quinze jours entiers, & que pour y voir le Soleil, & pour remarquer quelque*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ριβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς
ὴν ἑτέραν θάλατταν. καὶ οὕτως
ιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κά-
 μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ
δρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ
τες ἐπὶ τῶν κλάδων, πετάσαντές
τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ
λέομεν, τοῦ ἀνέμου προωθοῦντος
υρόμενοι. ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντι-
χου τοῦ ποιητοῦ ἔπος εἰσῆλθε. φη-
 γάρ που κἀκεῖνος, Τοῖσιν δ᾽ ὑ-
εντα διὰ πλόον ἐρχομένοισι. διελ-
τες δ᾽ ὅμως τὴν ὕλην, ἀφικό-
θα πρὸς τὸ ὕδωρ, καὶ πάλιν ὁ-
ίως καθέντες τὴν ναῦν, ἐπλέο-
 διὰ καθαροῦ, καὶ διαυγοῦς ὕ-
τος, ἄχρι δὴ ἐπέστημεν χάσμα-
μεγάλῳ ἐκ τοῦ ὕδατος διεστῶτος
γενημένῳ, καθάπερ ἐν τῇ γῇ
λλάκις ἑωρῶμεν ὑπὸ σεισμῶν γι-
όμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν οὖν
ῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱστία,
δίως ἔστη παρ᾽ ὀλίγον ἐλθοῦσα κα-
εχθῆναι. ὑπερκύψαντες δὲ ἡμεῖς,
ρῶμεν βάθος ὅσον σταδίων χιλίων,
ίλα φοβερὸν, καὶ παράδοξον.
ήκει γὰρ τὸ ὕδωρ ὥσπερ μεμε-
σμένον. περιβλέποντες δὲ κατὰ δε-
ὰ, ὁρῶμεν πόρρωθεν γέφυραν ἐ-
ζευγμένην ὕδατος, συνάπτοντος
 πελάγη κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν,
ἐκ τῆς ἑτέρας θαλάττης ἐς τὴν
ἑτέραν διαρρέοντος. προσελάσαν-
ς. οὖν ταῖς κώπαις, κατ᾽ ἐκεῖ-
 παρεδράμομεν, καὶ μετὰ πολλῆς
ωνίας ἐπεράσαμεν. οὔποτε προσ-
κήσαντες. τοὐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπε-
χετο πέλαγός τε προσηνὲς, καὶ
σος οὐ μεγάλη, εὐπρόσιτος συ-
ικουμένη. ἐνέμοντο δὲ αὐτὴν ἄν-
ωποι ἄγριοι, Βουκέφαλοι, κέρα-
 ἔχοντες, οἷον παρ᾽ ἡμῖν τὸν Μι-
ταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάν-

niam denſa erat, & ſi poſſemus, in alterum mare transferre. Quod & fecimus. Navim enim magno fune colligatam, conſcenſis arboribus, vix ſubveximus. Quam cum ſuper ramis poſuiſſemus, explicatis velis, tanquam in mari navigabamus, cùm protrudente vento tractim duceremur. Hic & mihi Antimachi poëtæ verſus in mentem venit: nam alicubi ille dicit: *Iis qui ſylvoſum tentant per cærula curſum.* Sylva tamen ſuperata, ad aquam devenimus: atque iterum navi pariter demiſſa per puram & limpidam aquam navigavimus, donec hiatui magno incubuimus, quem dirimens aqua fecerat, quemadmodum in terris à terræ motu voragines fieri nonnunquam videmus. Navis autem mox detractis velis, facilè conſtitit, quanquam parum abfuit quin delaberetur in præceps. Nos autem deorſum intuentes, voraginem perquam horrendam & incredibilem, mille circiter ſtadiorum vidimus. Nam aqua velut diviſa ſtabat. Ad dextram verò circunſpicientes cernimus procul pontem continuatum, aqua duo maria quoad ſuperficiem jungente, & ex alio mari in aliud defluente. Ergo remorum vi prætervecti ſumus, magnoque labore præter ſpem trajecimus. Hinc nos ſuſcepit mare placidum, Inſulaque non magna ad quam facilis eſt aditus. Hanc incolunt homines feri, Bucephali, cornuti qualem apud nos Minotaurum fingunt. Hic de-

*e chemin en cette foreſt ſi eſpaiſſe & pleine de bois, il avoit beſoing de monter au
peau des plus grands arbres pour la deſcouvrir le chemin.* Marc.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τες δὲ, προσεσχήσαμεν ὑδρευσόμενοι, καί τοι καὶ σιτία ληψόμενοι, εἴ ποθεν δυνηθείημεν. οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν. καὶ ὕδωρ μὲν αὐτοῦ πλησίον εὕρομεν. ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς οὐ πόρρωθεν ἠκούετο. δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις. οἱ δὲ, ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον. καὶ τρεῖς μὲν τῶν ἑταίρων λαμβάνουσιν. οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τὴν θάλατταν κατεφύγομεν. εἶτα μέντοι πάντες ὁπλισάμενοι, οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιϊδεῖν τοὺς φίλους, ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τῶν ἀνῃρημένων διαιρουμένοις. φοβήσαντες δὲ πάντας, ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον, πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν. οἱ μὲν οὖν ἄλλοι, παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἐδοκίμαζον. ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτοὺς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τῶν Βουκεφάλων πρέσβεις, ἀπαιτοῦντες ἐπὶ λύτροις τοὺς συνειλημμένους. συνίεμεν γὰρ αὐτῶν διανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων. τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τοὺς ὄπισθεν. οἱ δὲ πρόσω, ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ἐπὶ τούτοις ἀποδόντες τοὺς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ἐπιμείναντες, ἀνήχθημεν. ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτετο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον οὔσης, σημεῖα προὐφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ, καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένοις. αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται, καὶ νῆες ἦσαν.

deſcendimus ut aquatum iremus, & commeatum, ſicubi poſſemus, quia jam defecerat, caperemus. Nec procul aquam illic invenimus: at præterea nihil apparebat, ſed multus mugitus non procul audiebatur. Ergo rati boum eſſe gregem, paulatim progreſſi, in homines incidimus: qui nos ubi viderunt, inſequuti, tres ex ſociis ceperunt: reliqui verò ad mare confugimus. Armati deinde omnes (neque enim ſocios inultos negligere conſilium erat) irruimus in Bucephalos, qui carnes occiſorum inter ſe dividebant. Terrefactos omnes inſequuti ſumus, & quinquaginta circiter interfecimus, duoſque ex illis vivos cepimus, quos vinctos trahentes, denuo reverſi ſumus. At commeatum nullum invenimus. Quare nonnulli ſuadebant ut captivi jugularentur: at mihi non probabatur: quin vinctos ſervavi, donec legati à Bucephalis repeterent: redimerentque captivos. Etenim ex nutibus, & mœſto quodam mugitu, velut ſupplicantes intelligebamus. Erat autem redemptionis precium, multi caſei, piſces ſicci, cepæ, & quatuor cervi, quorum unicuique tres erant pedes, duo quidem poſteriores, in unum verò coaluerant anteriores. His conditionibus redditis captivis, unum tantùm diem commorati diſceſſimus. Iamque piſces nobis apparebant, & aves advolabant, & ejuſmodi alia, quæ terræ vicinæ ſigna eſſe ſolent, occurrebant. Paulò poſt homines vidimus qui nova ratione navigabant. Ipſi enim & nautæ & naves erant.

Quem

ξω δὲ τοῦ πλοῦ τὸν τρόπον. ὕπτιοι
έμενοι ἐπὶ τοῦ ὕδατος, ὀρθώσαν-
ς τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν,
αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ
ταῖς χερσὶ τοὺς ποδεῶνας κατέχον-
ς, ἐμπίπτοντος τοῦ ἀνέμου, ἔπλεον.
λοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ φελλῶν κα-
ήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας
λαυνόν τε, καὶ ἡνιόχουν. οἱ δὲ
ροϊόντες, ἐπεσύροντο τοὺς φελλούς.
τοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευ-
ν, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ
ρηνικῶς, τὸ εἶδος τοῦ ἡμετέρου
λοίου θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν
ερισκοποῦντες. ἑσπέρας δὲ ἤδη προ-
χθημεν νήσῳ οὐ μεγάλῃ, κατῳ-
εῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνο-
ζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμέ-
ν. προσῄεσαν γὰρ, καὶ ἐδεξιοῦν-
, καὶ ἠσπάζοντο, πάνυ ἑταιρι-
ῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι,
αὶ νεάνιδες, ποδήρεις τοὺς χιτῶνας
πισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος, ἐκα-
εῖτο Καβαλοῦσα. ἡ δὲ πόλις αὐ-
, Ὑδαμαρδία. [1] λαβοῦσαι δ'
ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς
ωτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο.
ὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, οὐ γὰρ χρη-
ὰ ἐμαντευόμην. ἀκριβέστερόν τε
ριβλέπων, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων
τᾶ, καὶ κρανία κείμενα. καὶ τὸ μὲν,
οὴν ἱστάναι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκα-
εῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ
οκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ
ὴν μαλάχην, πολλὰ ηὐχόμην αὐ-
ῇ διαφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κα-
ῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης διακ-
νουμένης, εἶδον τὰ σκέλη οὐ γυναι-
ὸς, ἀλλ' ὄνου ὁπλάς. καὶ δὴ σπα-
άμενος τὸ ξίφος, συλλαμβάνω
αὐτὴν. καὶ δήσας, περὶ τῶν ὅ-
ων ἀνέκρινον. ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν,
πε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θα-

Quem navigationis modum explicabo. Supini ſuper aquam jacentes, erectis pudendis, quæ grandia ferunt, ex iis linteum extendebant, & manibus pedem tenentes, incidente vento navigabant. Poſt hos, & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii præcedentes ſubera trahebant. Hi neque injuria nos affecerunt, neque fugerunt, ſed intrepidè, & pacatè vehebantur, noſtræ navis figuram mirantes, & undique circumſpectantes. Sub veſperam appulimus ad inſulam non magnam, quæ ut arbitrabamur, à mulieribus Græca lingua loquentibus habitabatur. Nam ad nos acceſſerunt, & exceperunt, ſalutaruntque meritricio cultu comptæ, pulchræ omnes, & juvenculæ, talares tunicas trahentes. Inſulæ nomen erat Cabaluſa, civitatis Hydamardia. Itaque nos ſuſceperunt hæ mulieres, & ſecum quemque ſingulæ abduxerunt, hoſpitemque fecerunt. At ego ſubſtiti, quia nihil boni vaticinabar: & circunſpiciens accuratiùs multorum hominum oſſa, & calvarias jacentes vidi. Cumque nec vocem attollendam, nec convocandos ſocios, nec ad arma eundum eſſe judicarem: acceptam in manus malvam obnixè orabam ut ex præſentibus malis evaderem. Ac paulò poſt cùm miniſtraret hoſpita, non crura mulieris, ſed aſini ungulas vidi. Mox eam educto gladio corripio, & vinctam de omnibus interrogo. Illa verò, quamvis invita, dixit tamen, ſe

1 Λαβοῦσαι] Angl. διαλακοῦσι. Bourd.

θαλαττίους γυναῖκας, [1] Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας. τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ ἔφη μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην. αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ στέγος, ἐβόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀστᾶ ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην. ἡ δὲ, αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο. καὶ ἀφανὴς ἦν. ὅμως δὲ, τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα, πειρώμενος. τὸ δὲ, αἷμα ἐγένετο. ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν κατελθόντες, ἀπεπλεύσαμεν. καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ, καὶ προσευξάμενοι, περὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν. καὶ τοῖς μὲν, ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν. ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν, πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ προσαῤῥάξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ διέλυσεν. ἡμεῖς δὲ, μόλις ἐξενηξάμεθα, τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ παρὰ τὸν πλοῦν ἐν ταῖς Νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ Κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, παρά τε τοῖς Ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις, καὶ τὰ τελευταῖα, παρὰ τοῖς Βουκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις. τὰ δ' ἐπὶ τῆς γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

ſe mulieres eſſe marinas, quæ Onoſceleæ appellantur: & peregrinis hoſpitibus veſci. Nam inebriatis, inquit, concumbimus, & manus violentas ſopitis afferimus. His auditis vinctam illam ibi reliqui: tum ipſe conſcenſo tecto clamavi, & ſocios convocavi. Quibus ubi conveniſſent, rem omnem ſignificavi, & oſſa oſtendi, intuſque ad vinctam illam duxi: verùm protinus in aquam verſa eſt, & evanuit. Ego verò experiri volens, gladium in aquam condidi, illaque mox facta eſt ſanguis. Ocyus igitur repetita navi ſolvimus. Hinc poſtquam illuxit dies, terram conſpeximus quam conjiciebamus eſſe eam quæ orbi noſtro eſt oppoſita. Provoluti igitur, & precati, quid futurum eſſet, diſpiciebamus. Quibuſdam autem placebat aſcendere duntaxat, ac denuo redire: aliis verò illic relicta navi, ad regionem mediterraneam, exploratum incolas proficiſci. Quæ dum cogitaremus, oborta vehemens tempeſtas, navim littori impactam comminuit. Nos verò armis, & quod quiſque poterat, correptis ægrè enatavimus. Hæc ſunt quæ mihi donec ad terram alteram venirem, in mari, & navigando in Inſulis, & in aëre, ac poſtea in Ceto, & cum ab eo exiſſemus, apud Heroas, & Somnia: poſtremò apud Bucephalos & Onoſceleas contigêre. Quæ verò in terra acciderunt, ſequentibus libris enarrabo.

1 Ὀνοσκελέας] De his copioſe Cœlius, tangit vir Clariſſimus Gilbert. Gaulminus ad Pſellum. Interp. Ariſtoph. ad Ranas. *Bourd.*

TY-

ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ. | TYRANNICIDA.

ARGVMENTVM.

Quod ad Argumentum Declamationis attinet, infrà ab ipſo authore ponitur. Cæterùm genus orationis Iudiciale eſt. Status Qualitatis. De eo enim potiſſimum quæritur: Dignus-ne ſit præmio Tyrannicidæ, qui filium tyranni occidit, an non. Incidit tamen legalis quoque. Nam & de eo, qui tyrannicida vocandus ſit, & de legis ſententia diſputatur. Exordium attentione & docilitate comparanda fermè conſumitur, dum & ſummam petitionis, & rei magnitudinem pariter ac novitatem exponit. Niſi quòd interim & benevolentiam ſibi ex merito facti, & adverſario ex ſuſpicione invidiam parat. Narratione, gravitatem atque ſæviciam tyrannidis primùm perſequitur, ejuſque omnem cauſſam in filium tyranni transfert, ut videatur videlicet certo conſilio filium ante patrem aggreſſus eſſe, deinde & modum peractæ cædis & conſilium ſuum exponit. Hinc Propoſitio ſive petitio ſequitur. Poſt quam confirmatio, in qua principio petitionem ſuam commendat amplificatione eventus & bonorum, quæ ex hoc facto ſecuta ſint, cum adverſarii objectione comparata. Deinde verbis legis opponit definitionem tyrannicidæ, à genere comprobatam, puta quòd non ſolùm is, qui ſua manu & gladio tyrannum occidit, hoc nomine dicendus ſit, ſed etiam qui per alium, & quocunque modo illum tollit. Poſtea etiam à fine legis argumentatur contra ſcriptum. Vltimo locum, quem Rhetores à ſummo ad imum vocant, ſive etiam communem, tractat: in quo conſilium ſive voluntas, conatus, actio, eaque per comparationem, aut affectionem amplificata; poſtremò & eventus conſiderantur. Peroratio autem locis patheticis conſtat, nam ipſe quidem pro ſe affectus movet à modo & inſtrumento actionis, à tyranni autem perſona, hypotypoſi quadam, ſeu deſcriptione dictorum ac factorum illius. Ad finem Propoſitionem repetit, & ſui beneficii veluti memoriam quandam in auribus auditorum relinquit.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον. καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

Quidam in arcem conſcendit, ut tyrannum occideret: quem cùm non inveniſſet, filium occidit, & gladium in corpore reliquit. Vbi venit tyrannus, filiumque vidit mortuum, eodem gladio ſe confecit. Qui in arcem conſcenderat, & tyranni filium interfecerat, præmium ut tyrannicida poſcit.

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταί, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν, ἤδη παρηβηκότα, τὸν δὲ, ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς διαδοχὴν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐπ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας, τὸν μὲν παῖδα, τῷ ξίφει. τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ἐπιδὼν προανῃρημένον παρὰ τὴν τελευτήν. τελευταῖον δὲ, ἠναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὑτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ παῖς δὲ ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μετὰ θάνατον δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγώ. καὶ τὸ ξίφος, ὃ πάντα εἴργασται, ἐμόν. τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῆς τῶν πονηρῶν τελευτῆς. τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών. τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ παραχωρήσας τῷ ξίφει. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ περιττότερόν τι ἐπὶ τούτοις ᾤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνῃρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῆς τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παρασχὼν, οὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων. μεταξὺ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέ-

Cum duos eadem die tyrannos occiderim judices, alterum quidem ætate jam affecta, alterum annis florentem, & ad ſcelerum ſucceſſionem capeſſendam paratum: unicum tamen pro ambobus præmium petitum venio, qui quidem unus omnium quotquot tyrannicidæ fuerunt, unico vulnere duos maleficos fuerim amolitus, necique dederim, filium videlicet enſe, patrem verò ſummo filii deſiderio. Itaque tyrannus pro his quæ commiſit, abundè magnas pœnas nobis dependit, quippe qui & vivus aſpexerit filium priùs immatura morte ſublatum, & quod omnium eſt inuſitatiſſimum, compulſus ſit denique ſui tyrannicida fieri. At filius quidem illius à me eſt peremptus: cæterùm occiſus, ad cædem alteram, ſuam operam mihi commodavit: dum qui vivo patri ſcelerum ſocius fuerat, ejuſdem poſt mortem, quatenus licuit, patricida extitit. Ego itaque ſum is qui tyrannidem ſuſtuli, meuſque gladius, qui omnia confecit. Sed cædis ordinem commutavi, & modum conficiendi ſceleratos innovavi: quum robuſtiorem, & qui ſe tueri poterat, ipſe peremi: ſenem verò ſoli gladio conceſſi. Quibus de cauſis quiddam etiam amplius à vobis me conſequuturum putabam, & præmia laturum quæ numero interemptos æquarent: ut pote qui non modò præſentibus malis, ſed futurorum etiam formidine vos liberarim, quique nullo ſcelerum hærede relicto ſtabilem in libertatem vos aſſeruerim. Interim tamen, re tam ſtrenuè geſta,

in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀγέραστος ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος στέρεσθαι τῆς παρὰ τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων, οὑτοσὶ δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος ὥς φησι τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ἐπὶ τοῖς τετελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸν ἐκείνοις τοῦ θανάτου αἴτιον γεγενημένον. ὑμεῖς δὲ, ἀνάσχεσθέ μου ὦ ἄνδρες δικασταὶ πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καίπερ εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγουμένου. καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. οὐ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διῃρούμεθα, μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν παρὰ πολὺ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὲν σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης. καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, οὐ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ. φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε. καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο. καὶ ἠδίκει ὅσα κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οὓς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει. καὶ ὅλως, ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρος τῶν τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν. ὁ νεανίας δὲ, τῆς μὲν τιμῆς

in diſcrimen adducor, ne præmio fraudatus à vobis diſcedam, ſoluſque mercedem non feram, quam leges à me ſervatæ præſtituunt. Quare qui contradicit, is mihi videtur non reipub. ſtudio, quemadmodum dicit, hoc facere, ſed quòd illos periiſſe doleat, & illorum mortis authorem ulciſci cupiat. Vos autem judices, mihi pauliſper attendite, dum tyrannidis mala, tametſi optimè noſtis ipſi, commemoro: ſiquidem hoc pacto futurum eſt, ut & mei beneficii magnitudinem intelligatis, & ipſi plus capiatis voluptatis, reputando quibus malis liberati ſitis. Neque enim, ſicut aliis quibuſdam ſæpe accidit, ſimplicem etiam nos tyrannidem, & unicam ſervitutem ſuſtinuimus, nec unius domini libidinem pertulimus: verùm ſoli omnium quos ſimilis habuit calamitas, duos pro uno tyrannos habebamus, & in geminas injurias diſtrahebamur infœlices. Porrò ſenex multò moderatior erat, quippe in ira mitior, in ſuppliciis lenior, ad voluptates tardior: ut pote cui jam ætas vehementiam appetitus cohiberet, voluptatumque cupiditates refrænaret. Quin ad ſuſcipienda ſcelera nolens, à filio impelli ferebatur, cùm ipſe non admodum tyrannicus eſſet, ſed illi morem gereret. Nam nimiopere filium amabat, ut re declaravit. Omniaque illi erat filius, illi parebat, quas volebat injurias, inferebat, afficiebat ſupplicio quoſcunque præcipiebat, ac in omnibus obſecundabat. Denique filius tyrannum agebat in patrem, pater filii cupiditatum erat ſatelles. Tametſi huic ætatis cauſa honorem ce-

παρεχώρει καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, καὶ μόνου ἐξίστατο τοῦ τῆς ἀρχῆς ὀνόματος. τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος, καὶ τὸ κεφάλαιον, αὐτὸς ἦν. καὶ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτοῦ παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ. τὴν δ' ἀπόλαυσιν, μόνος ἐκαρποῦτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, [1] ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν. ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀνασπῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις, ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος, ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπῄνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει. Ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων. μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀΐδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τὸν δῆμον, ὡς τοῖς γε ἄλλοις οὐ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτοὺς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται. καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ, οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρουμένων, ἀλλ' ἀπέγνωστο παν-

debat adoleſcens, ſoloque imperii à nomine temperabat: ipſe tamen tyrannidem exercebat, ejuſque caput erat. Et quanquam tutamentum præſidiumque principatus ab illo mutuabatur, ſcelerum tamen emolumentis ſolus fruebatur. Ille erat qui ſatellites continebat, qui cuſtodiam muniebat, qui tyrannidem affectantes è medio tollebat, qui inſidiatores deterrebat, qui ephebos ſubducebat, qui conjugia violabat. Illi virgines adducebantur: tum ſiquæ cædes, ſiqua exilia, & pecuniarum expilationes, & cruciatus, & contumeliæ, ea omnia juvenis temeritate gerebantur. Porrò ſenex ille obſequebatur, ſocium ſcelerum ſeſe præbebat, & filii flagitia duntaxat comprobabat. Imò res intolerabilis nobis creabatur. Nam quum animi cupiditates ex imperio licentiam aſſumunt, nullum flagitiis modum imponunt. In primis verò illud me diſcruciabat, quòd proſpicerem diuturnam, imò potiùs æternam fore eam ſervitutem, & per ſucceſſionem aliàs alii domino, tradendam rempub. populumque homini ſceleſto hæreditatis inſtar obventurum. Id enim aliis ſpem non exiguam facit, quod reputant, quod inter ſe dicunt: at mox coërcebitur, at mox demorietur, poſtmodum liberi erimus. Sed de illis, tale nihil ſperabatur: quin jam paratum tyrannidis hæredem intuebamur. Itaque nullus ex generoſis, iiſque qui in meam eunt ſententiam, rem aggredi audebat: ſed deſperabatur omnino libertas,

1 Ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Malè interpres: *qui tyrannidem affectantes, è medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc eſt, *tyrannide vexatos.* Menagius.

1 Τοὺς

…στασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος
…τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐ-
…θύμης τῆς ἐπιχειρήσεως. ἀλλ' οὐκ
… ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυσχε-
… τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώ-
…σα, οὐδὲ πρὸς τὸν κίνδυνον ἀπε-
…λίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς οὕ-
…ς ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυ-
…ννίδα. μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος,
…ὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνήειν τοῦ συμμε-
…χημένου, καὶ τὸ μέρος συντε-
…ραννοκτονηκότος, πρὸ ὀφθαλ-
…ν μὲν, τὴν τελευτὴν ἔχων, ἀλ-
…ζόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευ-
…ρίαν [1] τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐν-
…χὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρε-
…άμενος οὐ ῥᾳδίως τοὺς δορυφό-
…ς, καὶ τὸν ἐντυγχάνοντα κτείνων,
…ι τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθεί-
…ν, ἐπὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν
…γων ἵεμαι, ἐπὶ τὴν μόνην τῆς τυ-
…ννίδος ἰσχὺν, ἐπὶ τὴν ὑπόθεσιν τῶν
…ετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς
… τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ
…ὸν γεννικῶς ἀμυνόμενον, καὶ ἀν-
…στάμενον πολλοῖς τραύμασιν, ὅ-
…ως ἀπέκτεινα. καὶ ἡ μὲν τυραννὶς,
…η καθῄρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι
… τόλμημα. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου,
…άντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δὲ
…γέρων ἔτι μόνος ἄνοπλος, ἀπο-
…βεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολω-
…κὼς τὸν μέγαν ἐκεῖνον αὐτοῦ δορυ-
…όρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι
…ειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς
…αυτὸν ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοι-
…ῦτα ἐλογιζόμην. πάντ' ἔχει μοι
…λῶς, πάντα πέπρακται, πάντα
…τώρθωται, τίνα ἂν ὁ περίλοιπος
…λασθείη τρόπον; ἐμοῦ μὲν γὰρ ἀ-
…ξιός ἐστιν, καὶ τῆς ἐμῆς δεξιᾶς,
…αὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ,

tas, atque inexpugnabilis videbatur tyrannis: quippe cùm eſſet cum tam multis confligendum. At me nihil iſta deterruerunt, neque perpenſa negocii difficultate refugi, neque periculum reformidavi. Verùm ſolus, ſolus inquam, adverſus adeò validam, magnamque tyrannidem, vel potiùs non ſolus, ſed gladio comite conſcendi, qui mecum pugnavit, & ex parte tyrannum interemit, quum mors mihi ob oculos interim verſabatur, perpendebam tamen me mea cæde publicam libertatem redempturum. Ergo cùm in primam cuſtodiam irruiſſem, nec facilè ſatellites ſummoviſſem, quemvis obvium interimens, quodvis obſtaculum amoliens, ad ipſum negocii caput tendebam, ad unicum tyrannidis robur, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Et facto in arcis propugnaculum impetu, cùm viderem illum fortiter ſeſe tuentem, & reſiſtentem, multis tamen vulneribus occidi. Et jam erat ſublata tyrannis, jam tum mihi confectum facinus: ex eo tempore liberi omnes: niſi quòd ſupererat ſenex ſolus, inermis, ejectis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, neque forti ampliùs dextra dignus. Ibi nimirum mecum ipſe judices, hæc animo reputabam. Cuncta mihi præclarè habent, cuncta confecta, cuncta geſta ſunt ex animi ſententia. Quomodo verò puniatur qui ſuperſtes eſt? Me quidem, meaque dextra nequaquam eſt dignus, præſertim ſi poſt ſplendidum, & juvenile, & ge-

1 Τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. Marc.

καὶ νεανικοῦ, καὶ γενναίου ἀνῃρημένου, καταισχυνῶν κἀκείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον. ἀλλὰ μετὰ τὴν συμφορὰν, μὴ δὲ τὴν αὐτὴν κερδαίνειν. ἰδέτω, κολασθήτω παρακείμενον ἐχέτω τὸ ξίφος. τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι. ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προὐμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαῤῥεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις. ἐπιτάττει δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμᾷν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους. καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ διὰ τὴν τόλμαν τὴν ἐμήν. κἀκ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ἐπὶ τούτοις, τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ἐπὶ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ διαβληθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ, καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην. οὑτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν λαμβάνειν οὐ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τι κατὰ τὸν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν τῆς δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτοῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφό-

& generoſum facinus interimatur, priorem illam cædem dedecoraturus. Dignus illo carnifex eſt quærendus: ſed poſt calamitatem, ne vel hanc ipſam lucrifaciat: videat, crucietur, appoſitum habeat enſem, huic cætera mando. Hæc ubi mecum ſtatuiſſem, ipſe illinc diſcedo. At ille fecit quod prædivinaveram, tyrannum occidit, meæque fabulæ finem impoſuit. Adſum igitur popularem adminiſtrationem vobis adportans, cunctiſque ut bono ſint animo pronuncians, lætumque libertatis nuncium evulgans. Iam meis fruimini factis: vacua, ſicut videtis, ſceleratis hominibus eſt arx. Imperat nemo, honores deferre licet, & cauſas agere, & ex legibus contradicere. Atque hæc omnia vobis mea contigerunt opera, meaque fortitudine, & ex unius illius cæde, poſt quem pater non potuit amplius vivere. Igitur dignum cenſeo, ut his pro meritis debitum mihi à vobis præmium tribuatur, non quòd lucri ſim amans, & ſordidus, & de patria bene mereri mercedis gratia ſtatuerim: verum quòd cupiam officia mea præmio confirmari, nec iis detrahi, neque inglorios fieri meos conatus, ſi judicentur irriti & honorario indigni. At hic contradicit, negatque æquum facere me, qui munere decorari, & præmium ferre velim. Neque enim tyrannicidam eſſe me, neque quicquam à me pro legis ſententia confectum eſſe: verùm facinori meo deeſſe quiddam, ad hoc ut præmium poſtulem. Ex illo igitur quæro, quid præterea requiris à me? nonne volui? nonne aſcendi? nonne occidi? non-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σαι; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις
τάττει; μή τις κελεύει; μή τις
ειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν
κούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις.
ὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάν-
οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σα-
ς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ
μοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀ-
εῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ
πάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ
λις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴ-
ος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τὰ
παρεσχημένος; εἰ γάρ τις ἐστὶ
πρὸ ἐμοῦ τιμᾶσθαι δίκαιος, πα-
χωρῶ τοῦ γέρως. ἐξίσταμαι τῆς
ρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διε-
αξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων,
ῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλ-
λων τιμωρούμενος, τί μου δια-
λλεις τὰ κατορθώματα; τί δὲ ἀ-
ριστον πρός με τὸν δῆμον ποιεῖς εἶ-
; οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύ-
ννον. ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ
δωσι τὴν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰ-
μοι τί ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θα-
του παρασχεῖν τὴν αἰτίαν. ἐγὼ μὲν
, οὐδὲν οἶμαι, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ
μοθέτης εἶδε, τὴν ἐλευθερίαν,
ὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀ-
παλλαγήν. τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄ-
ον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ
εἴποις μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ
ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ
ύνατο, αὐτὸς εἴργασμαι τὴν σφα-
ήν. ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶρ ἐκεί-
. μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ἔτι πε-
ὶ τοῦ τρόπου τῆς τελευτῆς, μηδ' ἐ-
έταζε ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μη-
έτ' ἐστιν. εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶ-
αι ἔχει ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν
οι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τοὺς
ὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ
ίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῷ τρόπῳ
πέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρ-

ne libertatem peperi, numquis
imperat? numquis jubet? num-
quis minatur dominus? numquis
ſceleratorum meas effugit ma-
nus? haudquaquam dixeris. Sed
omnia plena pacis, omnes reſti-
tutæ leges, manifeſta libertas,
ſtabilis democratia, inviolata
conjugia, tuti pueri, ſine peri-
culo virgines, publicamque fœ-
licitatem ſolennibus feriis cele-
brat civitas. Quis igitur horum
omnium eſt author? quis illa re-
preſſit? hæc peperit? Nam ſi
priorum quiſquam honore hoc
ſit dignus, præmium cedo, à pe-
tendo munere deſiſto. Quòd ſi
ſolus omnia peregi, audens, pe-
riclitans, crucians, perimens,
alterum in altero puniens, quid
mea calumniaris officia? cur mi-
nimè gratum erga me reddis po-
pulum? atenim tu non occidiſti
tyrannum. Porro lex tyrannici-
dæ præmium decernit. Verùm
dic mihi, quid intereſt utrum
ipſe interimas, an mortis cau-
ſam præbeas? Mea ſententia, ni-
hil. Verùm hoc ſolum ſpectavit
legis conditor, libertatem, de-
mocratiam, malorum ſublatio-
nem. Huic honorem decrevit,
hoc præmio dignum judicavit:
quod opera mea contigiſſe non
negaveris. Nam ſi eum occidi
ſine quo vivere non poterat, ipſe
cædem peregi: occidi ego, ſed
illius manu. Itaque ne diſcepta
de cædis modo, neque illud per-
pende quemadmodum interierit,
verùm an jam perierit, & an
quod periit, id à me ſit profectum.
Siquidem & illud excuſſurus mi-
hi videris, & his adverſus de re-
ub. bene meritos calumniis uſurus: ſiquis non gladio, verum la-
ide ligno-ve, vel alio quovis modo peremit. Quid ſi fame
ty-

κῆσαι τὸν τύραννον, τὴν ἀνάγκην τῆς τελευτῆς παρέχων, ἀπῄτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμοῦ αὐτόχειρα τὴν σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τὸν νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τοῦ κακούργου πεφονευμένου; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει. τίς τῶν πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τοῦ φόβου, ἢ τί ὑπόμνημα τῶν συμφορῶν. εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τῶν πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τὴν ἐπὶ τοῖς πεπονημένοις δωρεάν. ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι διηγορευμένον ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰμὴ διὰ τὴν πολλὴν δουλείαν, ἐπιλέλησμαι τῶν ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, [1] καὶ παρέχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μάλα δικαίως. [2] οὐ γὰρ ἐβούλετο τοῦ πεπραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τῆς σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν οὕτως ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς, καὶ οὐδαμῶς ἀφεῖσθαι θέλεις. τὸν δὲ [3] κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, οὐ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν

tyrannum obſediſſem, ad mortis neceſſitatem compellens, numquid etiam tunc cædem mea manu peractam à me exigeres? aut aliquid deſiderari diceres quo legi ſatis fieret? idque cum ſceleſtus ille genere mortis atrociori ceciderit? Vnum hoc perquire, hoc repoſce, hoc excute, quis nocentium ſuperſit, aut quæ metus expectatio, aut quæ calamitatum recordatio. Quòd ſi purgata omnia, ſi pacata, calumniatoris eſt modum rei geſtæ reprehendendo, præmio fruſtrare velle, quod iis debetur, quæ virtute confecta ſunt. Equidem & illud memini in legibus diſſeri, niſi fortè ob diutinam ſervitutem, eorum quæ in illis dicuntur, oblitus ſum: cauſam mortis eſſe duplicem, puta ſiquis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit verùm compulit, præbuitque mortis occaſionem. Ex æquo & hunc quoque ſupplicio, affici oportere lex cenſet, idque jure optimo. Audaciam enim facto minùs valere noluit. Et poſtea ſupervacaneum eſt cædis rationem quærere. Deinde hunc qui ſic occiderit, nequaquam abſolvendum, ſed tanquam homicidam puniendum eſſe cenſebis. Eum verò qui conſimili modo remp. beneficio affecit, debito benemeritis præmio non dignaberis. Neque enim illud dicere poſſis, me quidem imprudentem fe-

1 Καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι μάλα δικαίως] Καὶ παρέχεν ἀφορμὴν τοῦ φόνου, τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι, καὶ μάλα δικαίως. Marc.

2 Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par eſſe facto id quod extra metum ſive periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. Idem.

3 Κατὰ τὸν αὐτὸν τοῦτον τρόπον] Τοῦτον τρόπον. Idem.

…ῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἢ ἠκολούθησε …ι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ …πίσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ …ροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κα- …ιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, …μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ …ρεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦ- …φῄς, ὡς οὐ τύραννος ὁ τεθνεὼς …, οὐδὲ ταύτην εἶχε τὴν προσηγο- …ίαν, οὐδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολ- …;, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν ὑμεῖς …κατε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶ- … τοῦ τυράννου πεφονευμένου, τῷ …ν αἰτίαν παρασχόντι τῆς σφαγῆς, …ι ἀποδώσεις τὴν δωρεάν; ὢ τῆς …λυπραγμοσύνης. μέλει δέ σοι …ς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τῆς ἐλευ- …ρίας, ἢ τὸν τὴν δημοκρατίαν ἀ- …οδεδωκότα, περιττότερόν τι προσ- …παιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος ὡς …ς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζει τῶν …πραγμένων. τὰ διὰ μέσου δὲ …ντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυ- …αγμονεῖ. τί γὰρ καὶ οὐχὶ ἐξελά- …ς τις τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε …αννοκτόνου; καὶ μάλα δικαίως. …ευθερίαν γὰρ κἀκεῖνος ἀντὶ δου- …ίας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐ- …ῦ γεγενημένον, οὐ φυγὴ, οὐδὲ δευ- …ρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ …ντελὴς καθαίρεσις, καὶ πανωλε- …ία παντὸς τοῦ γένους, καὶ ῥιζόθεν … δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον. καί …ι πρὸς Θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς …λος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσα- …, εἴ τι τῶν πρὸς τὸν νόμον παραλέ- …ιπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τῶν προσεῖναι …θειλόντων τυραννοκτόνῳ, πρῶτα …ὲν δὴ γνώμην προϋπάρχειν χρὴ …νναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ … κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ …ῷ οἰκείῳ θανάτῳ τὴν τῶν πολλῶν …τηρίαν ὠνησομένην. ἆρ' οὖν πρὸς

feciſſe, ſed exitum quendam commodum, præter animi ſententiam, fortuitò ſequutum fuiſſe. Nam quid amplius formidaſſem, eo qui validior erat, interempto? Cur verò gladium in vulnere reliquiſſem, niſi planè quod erat eventurum, id ipſum prædivinaſſem? Niſi fortè illud dices, eum qui extinctus eſt, tyrannum non fuiſſe, neque appellationem hanc habuiſſe, neque vos multum præmii hoc nomine, ſi ille fuiſſet occiſus, decreturos fuiſſe. Atqui dicere non queas. An interfecto tyranno, ei qui cædis cauſam præbuit, præmium denegabis? O curioſitatem! laboras quo pacto perierit, cùm interim libertate fruaris: aut ab eo qui democratiam reſtituit, ſupervacaneum aliquid requiris? Atqui lex, uti fateris, caput rei geſtæ quærit: media verò miſſa facit omnia, neque ultra curioſiùs excutit. Quid enim? annon ſiquis tyrannum expuliſſet, tyrannicidæ præmium jam cepiſſet? cepiſſet jure optimo: ſiquidem ille pro ſervitute libertatem contuliſſet. Id verò quod à me patratum eſt, non exilium habet, non inſtaurandæ tyrannidis metum: verùm abſolutam ſublationem, totiuſque generis internecionem, omneque malum radicitus exciſum. Ac mihi per Deos, jam ab initio ad finem uſque ſi videtur, rem totam perpendite, numquid eorum quæ pertinent ad leges ſit prætermiſſum, numquid in me deſideretur ex his, quæ tyrannicidæ adeſſe debent. Primùm animus illi generoſus ſuppetat oportet, qui ſit civitatis amans, qui ſe quàm remp. periclitari malit, qui propria morte populi redimat ſalutem. Num mihi

τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τῶν διὰ μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μεῖνε τοίνυν ἐπὶ τούτου ἔτι μόνου, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει. ἔκ τε τῆς γνώμης αὐτῆς καταστάντα με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτην λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν οὐ δυνηθέντος, ἄλλου δὲ μετ᾽ ἐμὲ τετυραννοκτονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν παρασχεῖν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τῆς γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε; νῦν δὲ, οὐ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τῆς τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾷστον, μηδ᾽ εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑπερβῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον, ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τῶν ἔργων, τοῦτό ἐστιν. οὐ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος, μέγα, καὶ δυσάλωτον, καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα, καὶ συνέχοντα τὴν τυραννίδα. ἃ τις ἂν νικήσῃ. πάντα οὗτος κατώρθωσε. καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ γὰρ δὴ ἄχρι τῶν τυράννων προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ οὐχὶ τῶν περὶ αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἁπάντων κεκρατηκότι, κἀκείνους ἅπαντας προνενικηκότι. οὐδὲν ἔτι προστίθημι, ἀλλ᾽ ἐπὶ τούτων αὖθις μένω. φυλακῆς ἐκράτησα. δορυφόρους ἐνίκησα. τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν, ἀπέδωκα. τιμῆς ἄξιος ἐπὶ τούτοις εἶναί

ihi quicquam hac parte defuit? num mollem me præſtiti? num præcognitis periculis, per quæ mihi perrumpendum eſſet, per ignaviam reformidavi? Profectò non potes dicere. Hac igitur tantum in parte commorare, exiſtima me tantùm voluiſſe, ac ſtatuiſſe iſta, etſi nihil commodi evenerit, & me pro ſola voluntatis deliberatione præmium repoſcere, ut qui tamquam bene meritus illud accipiam. Num ſi voluntati meæ facultas defuiſſet, alius verò poſt me tyrannum occidiſſet, dic quæſo abſurdum-ne, & præter æquum foret, præmium dare? Ac in primis ſi dicerem, Cives volui, ſtatui, aggreſſus ſum, voluntatis experimentum dedi, ſolus honorario ſum dignus. Quid tum reſpondeas? At nunc non hoc dico: ſed aſcendi, periculum adii, ante cædem adoleſcentis innumera præſtiti. Neque enim uſque adeò facile & expeditum putetis, præſidia ſuperare, ſatellites opprimere, unumque hominem tam multos amoliri. Quin iſtud penè maximum eſt omnium, quæ ſunt in tyrannicidio, totiuſque negocii caput. Nam ipſe jam tyrannus non magna res eſt, neque expugnatu, neque confectu difficilis: verùm ea quæ tuentur, continentque tyrannidem: quæ quidem ſiquis ſuperaverit, voti compos evaſit, & puſillum eſt id quód ſupereſt. Sed ad tyrannos pervenire nunquam mihi contigiſſet, ni priùs qui illos cingebant cuſtodes oppreſſiſſem, omneſque ſatellites ante debellaſſem. Nihil amplius addo, ſed his rurſum inſiſto. Cuſtodiam oppreſſi, ſatellites devici: tyrannum incuſtoditum, inermem, nudum reddidi. Vtrum rebus hiſce confectis, honore dignus tibi

...δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐ-
μοῦ τὸν φόνον; ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζη-
τεῖς, οὐδὲ τοῦτο ἐνδεῖ. οὐδ' ἀναί-
μακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι με-
γάλην καὶ γενναίαν σφαγήν, νεανί-
ου ἀκμάζοντος, καὶ πᾶσι φοβε-
ροῦ δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖ-
νος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάῤῥει. ὃς ἀν-
τὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ'
οὐκ ἄξιος ὦ οὗτος δωρεᾶς, ἀλλ'
...μος ἐπὶ τηλικούτοις γνώμης; τί
...εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπη-
ρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα;
...δ' εἰ οἰκέτην τίμιον, οὐ μέγα ἂν
...ξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ
τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅ-
πλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ
τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν πεφο-
νευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράν-
νου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώ-
τερος, καὶ δεσπότης, ἀπαραίτη-
τος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ
...ιστὴς βιαιότερος. τὸ δὲ μέγι-
στον, κληρονόμος τῶν ὅλων, καὶ διά-
δοχος, καὶ ἐπιπολὺ παρατεῖναι τὰς
ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.
...λει τοῦτο μόνον πεπρᾶχθαι μοι;
...ν ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα;
...ρας δὴ ἐπὶ τούτοις αἰτῶ. τί φα-
...; οὐ δώσετε; οὐχὶ κἀκεῖνον ὑφεω-
...σθε; οὐ δεσπότης; οὐ βαρύς;
...κ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κε-
φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσατε. ὃ γὰρ οὗ-
τος ἀπαιτεῖ παρ' ἐμοῦ, τοῦτο ὡς
...ἦν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν
τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ,
...χ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅ-
περ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ἐπὶ τη-
λικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ
προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλ-
μοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς
προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ

tibi videor, an adhuc à me interemptionem exigis? Quin ſi illam quæris, neutiquam deſideratur. Non ſum incruentus verùm cædem peregi magnam & ſtrenuam: nempe florentis juvenis, omnibuſque formidabilis: propter quem & ille ab inſidiis tutus erat, quo ſolo fretus ſtabat, qui complurium ſatellitum vices implebat. Annon igitur, quæſo te, præmio dignus videor: an verò tantis rebus geſtis honore defraudor? Quid enim ſi ſatellitem unum, quid ſi ex tyranni miniſtris quempiam interemiſſem? quid ſi charum famulum? annon hoc quoque magnum viſum fuiſſet, conſcendiſſe, media in arce, mediis in armis aliquem è tyranni familiaribus jugulaſſe? Nunc eum qui occiſus fuit, conſidera. Filius tyranni erat. Imò potius crudelior tyrannus, inexorabilis dominus, ad ſupplicia dirior, ad contumelias violentior, quodque eſt maximum, hæres & ſucceſſor omnium, quique noſtras calamitates in longum poſſet prorogare. Vin' hoc ſolum mihi confectum eſſe? profugum verò tyrannum adhuc vivere? Iam horum nomine præmium repoſco. Quid dicitis? non dabitis? annon & illum verebamini? annon dominus? annon gravis? annon intolerandus erat? Porro nunc ipſum negocii caput animadvertite. Etenim quod hic à me requirit, hoc quoad potui, optimè confeci, & tyrannum aliena cæde occidi, non ſimpliciter, nec uno vulnere, quod ipſi maximè optandum fuiſſet, tantorum videlicet ſcelerum conſcio: ſed cùm multo mœrore priùs torſiſſem, id quo nihil habebat, charius, miſerabiliter proſtratum ob oculos ponens, filium in ætate militari,

πονηρὸν, ἀλλ' οὖν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος, καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. ταῦτ' ἐστι πατέρων τὰ τραύματα. ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων. οὗτος θάνατος ἄξιος ὠμῶν τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι. τὸ δ' εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ' εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον. οὐ γὰρ ἠγνόουν ὦ οὗτος, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τῶν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσην ἐκεῖνος εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ἐπιβιῶναι οὐδ' ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι. ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆς τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τοῦ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιούμενον, ὡς οὐδὲν ἔτι τοῦ ζῆν ὄφελος τῆς ἐκ τοῦ παιδὸς ἀσφαλείας καθῃρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα περιέστησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ἐπὶ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα, ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένος, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς πένθος, ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί. καὶ τὸ δεινότατον, αὐτὸς ὑφ' αὐτοῦ, ὅσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο. ποῦ μοι τὸ ξίφος; μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζει; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο

tari, tametſi ſceleſtum, creſcentem tamen, & patri ſimilem, ſanguine, taboque oppletum. Hæc ſunt parentum vulnera, hi juſtorum tyrannicidarum gladii: hæc mors digna crudelibus tyrannis, hæc ultio tantis ſceleribus congrua. Cæterum protinus interire, protinus ſibi excidere, nihil habet tyrannico ſupplicio dignum. Non enim ignorabam vir egregie, non ignorobam, nec alius quiſquam quanta benevolentia filium proſequeretur, quamque vel tantillum illi ſuperſtes eſſe nollet. Omnes enim patres fortaſſe hoc erga liberos ſunt animo: ſed hic aliis quiddam amplius habebat, idque meritò: quippe qui videret illum unicum eſſe qui curaret, ſervaretque tyrannidem: quique pro patre pericula ſolus adiret, & tutamen imperio adderet. Itaque ſi non ob benevolentiam, ſaltem ob deſperationem rerum ſciebam brevi moriturum ipſum, quum reputaret nihil commodi in vita futurum ampliùs, tutamine filii ſublato. Nimirum effeci ut hæc omnia catervatim ipſum circunſtarent, natura, dolor, deſperatio, formido, quique metus in poſterum imminebant. His adverſus illum auxiliis ſum uſus, ipſumque ad id extremum conſilium adegi. Interiit vobis orbus, excruciatus, plorans, lachrymans. Luxit luctum, non eum quidem diuturnum, verùm qui patri ſatis magnus eſſet. Poſtremò quod eſt omnium acerbiſſimum, ipſe ſibi necem conſcivit, quod quidem mortis genus miſerrimum eſt, & longè atrocius, quàm ſi ab alio inferatur. Vbi mihi gladius? numquis alius hunc agnoſcit? num cujuſpiam alius hæc

fuit

; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν
κόμισε; πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐ-
ήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ᾽ ἐκεῖνον ἀ-
στειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν, καὶ
άδοχον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων.
πὶ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσού-
ς φόνους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνά-
ι δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ
νου τούτου τὴν τιμὴν ᾔτουν παρ᾽
ῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀπο-
νεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ
όπλῳ ἐπὶ τοῦ καιροῦ κατειλημμέ-
, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε,
ι πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας
υνήργησε παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ
ρεᾶς ἄξιον νομίσατε. δεσπότην
ω δημοτικοῦ κτήματος, οὐκ ἂν
είψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐερ-
ταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξί-
ος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ
μετὰ τῶν Θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνή-
τε; νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πε-
ιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ
ηκέναι πρὸ τῆς τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ
τ᾽ ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρω-
όμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ
νερὰ τοῦ σώματος, ὡς ἂν μά-
στα λυπήσειν ἔμελλον τὸν γεγεννηκό-
, ὡς ἂν ἐκ τῆς πρώτης θέας δια-
ράξειν, ὁ μὲν, ἀνεβόησεν οἰκτρὸν,
τοβοώμενος τὸν γεγεννηκότα, οὐ βοη-
ν, οὐδὲ σύμμαχον, ᾔδει γὰρ πρε-
ύτην ὄντα, καὶ ἀσθενῆ, ἀλλὰ
ατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ
τηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης
αγῳδίας γεγενημένος, καταλι-
ὼν δὲ τῷ ὑποκριτῇ τὸν νεκρὸν, καὶ
ὴν σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ
οιπὰ τοῦ δράματος. ἐπιστὰς δ᾽
κεῖνος, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε
όνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ᾑμαγμέ-
ν. ἐμπεπλησμένον τοῦ φόνου. καὶ
ὰ τραύματα συνεχῆ. καὶ πολλὰ.
αὶ καίρια. ἀνεβόησε τοῦτο. τέ-

fuit armatura? quis eum in arcem intulit? ante tyrannum quis eo eſt uſus? quis eum illi miſit? O particeps, ô meorum egregiè factorum ſucceſſor enſis, poſt tanta pericula, poſt tantas cædes contemnimur, & indigni præmio judicamur. Nam ſi hujus tantùm nomine præmium à vobis depoſcerem, ſi dicerem, judices, Tyranno cùm mori vellet, idque temporis inermem eſſe ſe deprehendiſſet, gladius hic meus inſervivit, & ad conſequendam libertatem omnibus auxilio fuit, hunc honore & præmio dignum judicaſſetis: porrò domino tam popularis boni gratiam non retuliſſetis? Nonne inter eos qui de repub. ſunt bene meriti, ſcripſiſſetis? nonne gladium inter ſacra monumenta repoſuiſſetis? nonne cum Diis illum veneraremini. Nunc cogitate, quid tyrannum feciſſe, quid ante mortem dixiſſe veriſimile ſit. Quum enim juvenis qui à me trucidabatur, & multis vulneribus confodiebatur in corporis partibus mage conſpicuis, ut quàm maximè parentem diſcruciarem, & primo conſpectu perturbarem, miſerabiliter inclamavit, parentem implorans, non opitulatorem, non adjutorem. (ſciebat enim illum eſſe ſenem & imbecillum) ſed domeſticorum malorum ſpectatorem. Nam ego interim diſceſſeram, author qui fueram totius tragœdiæ, relinquens actori cadaver, ſcenam, gladium, & reliqua quæ ad actum fabulæ pertinebant. Tum ubi ſupervenit ille, viditque filium quem habebat unicum, paulum ſpirantem, ſanguinolentum, cæde plenum, & vulnera continua, multáque, & lethalia. Sic excla-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

κνον. ἀνῃρήμεθα. πεφονεύμεθα. τετυραννοκτονήμεθα. ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει, μετὰ σοῦ τέκνον προανῃρημένον, ἤ μή τι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖς καὶ τῇ βραδυτῆτι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τὸν φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τὴν σφαγὴν ποιεῖ. καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος. αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, διὰ τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαρρεῖν. ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο ἐνεδέησε. πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καταλελειμμένον. ἀποσπάσας δὴ τῆς σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἐξελὼν τὸ ξίφος, φησὶ πρὸ μικροῦ μέν με ἀπέκτεινας. νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος. πατρὶ πενθοῦντι παραμύθιον ἐλθὲ, καὶ πρεσβυτικῇ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι. ἀπόσφαξον. τυραννοκτόνησον. καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον. εἴθε πρώτως σοι ἐνέτυχον. εἴθε τὴν τάξιν προὔλαβον τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, ἀλλ' ἢ ὡς τύραννος μόνον. ἀλλ' ἔτι νομίζων ἕξειν ἔκδικον, νῦν δ' ὡς ἄτεκνος. νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν. καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων. οὐ δυνάμενος. ἐπιθυμῶν μὲν, ἀσθενῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος. πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὸν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τὸν πρεσβύτην δὲ, αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον. τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ἐπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ. αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφο-

mavit, O nate, extincti, interempti ſumus tamquam tyranni. Vbi jugulator? cui me ſervat? cui me relinquit? qui quidem per te fili jam ante ſum è medio ſublatus, numquid me tanquam ſenem contemnit? & quaſi lento ſupplicio ſim plectendus, mortem mihi prorogat, & longiorem cædem mihi reddit. Atque hæc locutus, enſem quærebat. Ipſe enim inermis erat, eo quòd per omnia filio confideret. Verùm ne is quidem defuit, ut qui jamdudum fuiſſet à me paratus, atque ad facinus futurum relictus. Avulſo igitur enſe è jugulo, & è vulnere exempto, paulò ante, inquit, me occidiſti. Nunc finem malis impone ô enſis: ades lugenti patri ſolatium, ſenilemque manum & infœlicem adjuva, jugula, occide tyrannum, luctu libera: utinam prior in te incidiſſem, utinam priorem cædis locum occupaſſem. Occidiſſem quidem, ſed tanquam tyrannus duntaxat, ſed qui crederem mihi ſupereſſe ultorem. Nunc autem tanquam liberis orbus, nunc tanquam occiſore carens occumbo. Atque interea dum hæc diceret, gladium adegit tremens, neque ſat potens. Cupiebat quidem, ſed non ſuppetebant vires ad facinus exigendum. Quot hîc ſupplicia? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot præmia? Et ut finem faciam, vidiſtis omnes, juvenem quidem illum priùs proſtratum, non exiguum, nec facile opus. Senem poſtea ipſi circumfuſum, amborumque ſanguinem commixtum, libertatis illam & victorialem victimam, meique gladii facinora. At gladius ipſe in medio amborum,

…ρων ἐπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀ-…ξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ …ρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς διη-…νήσατο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενό-…νον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμ-…ρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν …θελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰ-… ἐγώ. μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς … ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ … μὲν πρῶτα, ἐγὼ ὑπεκρινάμην. …ὰ δεύτερα δὲ, ὁ παῖς. τὰ τρίτα δὲ, … τύραννος αὐτός. τὸ ξίφος δὲ, πᾶ-…ν ὑπηρέτησεν.

rum, declarans quàm non domino indignum ſe præſtitit, teſtanſque quam fidelem operam mihi navarit. Hæc res à me geſta minoris eſſet momenti, niſi novitate illuſtrior fieret. Atque is ſum ego, qui tyrannidem ſuſtuli. Cæt…m actio in multos eſt diſtrib…a, ut in fabulis fieri ſolet. Ac primas quidem partes egi ipſe: ſecundas autem filius: porrò tertias Tyrannus ipſe: gladius autem omnibus inſervivit.

ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ. | ABDICATVS.

ARGVMENTVM.

…rgumentum Orationis infra patet. Porrò genus judiciale eſt, Status qualitatis. Sub hac enim & Abdicationis cauſſas Quintilianus ponit, quarum duas ſpecies facit: alteram Criminis perfecti, & alteram imperfecti, ad quam & præſens cauſſa hæc pertinet. Exordium maxima ex parte querela conſtat. Nam & de iniquitate patris conqueritur, qui ſe non ſecundum artem, ſed ad præſcriptum curare jubeat, & de ingratitudine, ut qui pro beneficio reſtitutæ ſanitatis, eam ſibi nunc gratiam referat, ut iterum abdicare cogitet. Hanc querelam, perſonarum, ſuæ & novercæ videlicet, conditionibus amplificat: Invidiæ paternæ accuſationis etiam occurrens à conſueto & more patris, id quod ſtatim ab initio facit. Exordium Propoſitio ſequitur, cui Narrationem ſubmittit, non tam exponendæ actionis gratia, quàm ut anteactam vitam ſuam & beneficium in patrem collatum judicibus commendet. Confirmatio tribus locis conſumitur: primo, quo oſtendit non licere patri, ut in familiam receptum, denuo abdicet, à cauſſa legis & voluntate legiſlatoris, quod argumentum ſimilitudine & fictionibus, ſeu καθ' ὑπόθεσιν *amplificat. Secundo, quo iniquum eſſe docet, ſe, tam bene meritum de patre iterum abdicari, & pro præmio, pœna affici. Hic locus variè amplificatur, ex qualitate beneficii, à conditione perſonæ, à difficultate & accidentibus artis, à natura & lege & cæt. Poſtremo, neque cauſſas abdicationis ſatis idoneas aut efficaces eſſe probat. Neque enim ſe quicquam peccaſſe, neque nunc cogi debere, ut arte ſua ubivis uta-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

utatur, idque exemplo reliquarum artium, & ob artis hujus conditionem & præſtantiam, deinde ex ſua perſona, qui illam non impenſis patris, ſed tum, cùm à familia alienus eſſet, didicerit, alioqui etiam neceſſitatem quandam rei abſurdam conſecuturam eſſe. Denique non poſſe curari hunc morbum: quo loco multa de qualitate corporum, morborum & medicinæ in genere diſputat, oſtenditque etiam ſi aliàs ſanabilis hic morbus eſſet, in noverca tamen ſuſpicionis periculum ſibi metuendum eſſe, ſi quid ipſum fallat, aut ars deſtituat, atque ita Orationem *concludit, admonens patrem periculi ſuperioris, in quod ne iterum per iram & indignationem recidat, cavere ipſum jubet.*

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν ἐξέμαθε. μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκου δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν, ἰάσασθαι κελευόμενος, ἀποκηρύττεται.

Quidam abdicatus artem medicam didicit Patrem inſania laborantem reliquis medicis deſperantibus, dato pharmaco cùm ſanaſſet, denuo receptus eſt in familiam. Poſt hæc novercam inſania correptam ſanare juſſus, abdicatur.

Οὐ καινὰ μὲν ταῦτα ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα, οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος οὗτος ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ἐπὶ τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ καινότερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναται πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον, θεραπεύειν ἐκ προστάγματος, οὐκ ἔθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται; ἐβουλόμην μὲν οὖν τὴν ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα ἰασαίμην. νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ, τέλεον πέπαυται. τὰ δὲ τῆς ὀργῆς, μᾶλ-

Haudquaquam nova ſunt hæc Iudices, neque miranda quæ in præſentia facit pater: neque nunc primùm ad hunc iraſcitur modum, verùm lex hæc illi facilis eſt, & aſſuetus ad hanc cauſam accedit. Nunc verò novum illud mihi accidit genus calamitatis, quòd etſi nullum crimen privatum ſuſtineo, tamen artis nomine pœnas dare periclitor, niſi huic jubenti per omnia parêre poſſit. Qua re quid ſit abſurdius? uti curem ex præſcripto, non ex artis facultate, ſed ex patris voluntate? Optarim equidem ut Medicina, etiam hujuſmodi remedium haberet, quod non ſolum inſanientes, ſed etiam injuſtè iraſcentes liberare poſſet, quo etiam patris morbo mederer. Nunc autem ipſa quidem inſania levatus eſt: cæterùm iracundia magis ex-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ν ἐπιτείνει). καὶ τὸ δεινότατον,
ῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι, σωφρονεῖ.
ατ᾽ ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος, μό-
μαίνεται. τὸν μὲν οὖν μισθὸν τῆς θε-
απείας, ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω,
ποκηρυττόμενος ὑπ᾽ αὐτοῦ πάλιν,
αὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτε-
ον, ὥσπερ διὰ τοῦτ᾽ ἀναληφθεὶς
ρὸς ὀλίγον, ἵν᾽ ἀτιμότερος γένω-
αι πολλάκις ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας.
ὼ δὲ, ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς, οὐδὲν κε-
ευσθῆναι περιμένω. πρῴην γοῦν
κλητος ἧκον ἐπὶ τὴν βοήθειαν.
ταν δέ τι ᾖ τελέως ἀπεγνωσμένον,
δ᾽ ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῆς
υναικὸς ταύτης, εἰκότως, καὶ ἀ-
ολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ
ια πάθοιμ᾽ ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀ-
οτυχών. ὃς οὐδ᾽ ἀρξάμενος τῆς
εραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθο-
μαι μὲν οὖν ὦ ἄνδρες δικασταὶ ἐπὶ τῇ
ητρυιᾷ, χαλεπῶς ἐχούσῃ. χρη-
ὴ γὰρ ἦν, καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δι᾽
κείνην ἀνιωμένῳ. τὸ δὲ μέγιστον,
τ᾽ ἐμαυτῷ ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ
προστάττομαι ὑπουργεῖν οὐ δυναμέ-
ῳ, καὶ δι᾽ ὑπερβολὴν τῆς νόσου, καὶ
σθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν οὐ δί-
αιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὸν ἃ
ὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὴν ἀρ-
χὴν ὑπισχνούμενον. δι᾽ ἃς μὲν οὖν αἰ-
ίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με,
ᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων.
ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μὲν ὡς οἶμαι,
ἱκανῶς τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ἀπελο-
γησάμην. καὶ ταυτὶ δὲ, ἃ νῦν ἐγκα-
λεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ ἀπολογήσο-
μαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν
ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος, καὶ δυσπει-
θὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα,
καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε
μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι,
καὶ διατεινομένῳ, ὀλίγα χρῆναι
ἀντιλέγειν ᾤμην. ἀπελθὼν δὲ τῆς

exacerbatur. Quodque eſt omnium graviſſimum, erga cæteros omnes eſt ſanus, inſanus in me unum à quo eſt curatus. Videtis igitur cujuſmodi mercedem curationis feram, quum rurſus ab illo abdicor, rurſus alienor à familia, ceu ob id ipſum ad breve tempus receptus, ut majore infamia ſæpius ejicerer domo. At ego quidem in his quæ præſtare queam, juſſa patris non expecto: ut qui nuper non accerſitus ad opitulandum venerim. Verùm ubi res eſt planè deplorata: tum nec aggredi velim. Porrò in hac muliere multo minùs auſim: nec temerè: ſiquidem reputo quid in me ſit facturus pater, ſi res non ſucceſſerit, cùm jam abdicet non aggreſſum curationem. Quare Iudices, novercæ graviter laborantis vicem doleo: erat enim bona. Deinde patris nomine quem hujus morbus cruciat. Maximè tamen mei ipſius cauſa, qui videar immorigerus patri, cùm non poſſim quæ jubeor præſtare, partim ob morbi magnitudinem, partim ob artis imbecillitatem. At ſanè non arbitror æquum eſſe ut abdicer, ſi quod efficere non queam, id ne recipiam quidem. Itaque quibus de cauſis priùs abdicarit me, facile fuerit ex hoc negocio conjicere: ad quas equidem vita poſt acta, ſatis ut opinor, reſpondi. Ad hæc autem quæ nunc objicit, pro virili ſum reſponſurus, ſi priùs de meo ſtatu pauca vobis expoſuero. Ego intractabilis, & immorigerus ille, patrem dedecorans, & indigna meo genere patrans, id quidem temporis multa id genus vociferanti, & aſſeveranti, paucis contradicendum eſſe duxi. Verùm do-

οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ τὸν μετὰ ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τῶν τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, [1] καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα καθεστηκότος πατρὸς ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντιθέναι. καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ ἐς μακρὰν ἐπιπεσουμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα, διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δεήσειν ποτὲ προσεδόκων. ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς φιλοκρινούντων τὰς νόσους. πλὴν ὅπερ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι περιέμεινα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα. καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν

mo cedens, exiſtimavi fore mihi magni inſtar, verique calculi vice, ſi vitam poſtea viverem, qua me à paternis illis criminibus quàm longiſſimè abeſſe appareret, & honeſtiſſimis ſtudiis dediſſe operam, cumque optimis viris habuiſſe conſuetudinem. Iam verò & hujuſmodi quiddam proſpiciebam, ac ſuſpicabar fore, ut pater, qui non admodum animo conſtaret, mihi ſine cauſa ſuccenſeret, falſaque in filium crimina ſtrueret. Neque deerant qui iſta morbi initium interpretarentur, minaſque & tela mox irruituri mali, nempe odium abſque cauſa, mores aſperos, parata convicia, cenſuram ſeveram, clamorem, iram, denique bilis omnia plena. Ob quæ mihi aliquando medicina opus fore credebam. Proinde peregrè profectus, ac probatiſſimorum, quos in peregrinis regionibus nanciſci potui, medicorum doctrina uſus, plurimo labore, vehementique animi ſtudio artem perdidici. Poſtea reverſus, invenio patrem manifeſta inſania jam laborantem, & ab hujus loci medicis deſperantibus deſtitutum: qui non altiùs introſpiciunt, nec admodum exactè morbos dijudicant. At ego ſanè, ſicuti par erat facere frugi filium, neque abdicationis injuriam memini, neque dum accerſerer expectavi. Neque enim erat quicquam, quod illi propriè imputare poſſem: verùm peccata illa omnia fuerant aliena: morbi nimirum, ut modò dixi. Cùm igitur non vocatus acceſſiſſem, non illico ſum medicatus, neque enim id noſtri eſt mo-

1 Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς οὐ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί' ὡς οὐ σφόδρα. Similis menda etiam Demoſthenis Olynthiaca II. quæ vulgò I. numeratur. Ad quam ea de re dixi. *Marc.*

...ς ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη
...διχινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον δι-
...σκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν
... τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ
...τερβεβηκὸς τοὺς ὅρους τῆς τέχνης.
...η τηνικαῦτα, ἢν μὲν δύναται χεί-
...εστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πάσῃ
...ουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νο-
...ῦντα. ἢν δὲ κεκρατηκὸς ἤδη, καὶ
...ικηκὸς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ
...ὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον
...ὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς
...χνης ἰατρῶν φυλάττοντες. οἵ φα-
... μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκρα-
...μένοις. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔπι
...τὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος
...χ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τη-
...σας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕ-
...ιστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ τὸ φάρ-
...μακον τεθαῤῥηκότως ἐνέχεον. καί-
...ι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον
...ὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλ-
...ον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρε-
...σκευάζοντο. παρῆν δὲ καὶ ἡ μη-
...τρυιὰ φοβουμένη, καὶ ἀπιστοῦσα οὐ
...τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι,
...καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι πονήρως ἐκεῖ-
...ν διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη
...ὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος
...ῇ νόσῳ. πλὴν, ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν
...ποδειλιάσας, ἠπιστάμην γὰρ οὐ
...ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ
...προδώσουσαν τὴν τέχνην ἐπῆγον τὴν
...ασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι
...κἀμοί τινες τῶν φίλων, συνεβούλευον
...μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολὴν
...τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ἀποτυ-
...χεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρ-
...μάκῳ, καὶ μνησικακήσαντι, ὧν
...ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κε-
...φάλαιον, σῶος μὲν οὗτος εὐθὺς ἦν,
...καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα
...διεγίγνωσκεν. οἱ παρόντες δὲ, ἐ-

moris, neque id præcipit ars. Verum omnium primum obſervare docemur, ſanabiliſ-ne ſit morbus, an inſanabilis, tranſiliatque artis terminos. Ac tum ſi ejuſmodi ſit malum, ut commodè poſſimus aggredi, aggredimur, totoque adnitimur ſtudio: ut ægrotum ſervemus. Sed ſi affectum jam invaluiſſe, ſuperaſſeque viderimus, nec manum omnino admolimur, idque vetuſtam quandam primorum medicinæ parentum legem obſervantes: qui negant tentandos eſſe morbos qui jam invaluerunt. Itaque cum patrem adhuc intra ſpem eſſe cognoſcerem, neque affectum arte potiorem, diu obſervatis ac penſitatis ſingulis, ita demum aggreſſus ſum, atque cum fiducia, pharmacum porrexi. Quanquam multi qui aderant, hanc pharmaci adminiſtrationem ſuſpectam habebant, & meam medicationem calumniabantur, jamque ad accuſandum ſe comparabant. Aderat etiam noverca pavida, & diffidens, non quòd me odiſſet, ſed quòd metueret, cùm probè ſciret illum graviter laborare. Nam ſola noverat omnia, quippe familiaris, aſſiduoque ægrotanti convivens. Attamen ego nulla re deterritus, ſiquidem ſciebam fore ut neque ſigna me fallerent, neque ars me proderet, obſervato tempore opportuno adhibui medelam. Quanquam nonnulli ex amicis mihi ſuadebant ne fiderem, ne fortè ſi res malè ſuccederet, majorem calumniam mi-

mi accerſerem, quaſi acceptarum injuriarum memor, patrem veneno ultus eſſem. In ſumma, protinus ille convaluit, priſtinæque redditus ſanitati, omnia cognovit. Familiares admirabantur, lauda-

θαυμάσιον. ἐπῄνει δὴ καὶ ἡ μητρυιὰ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, κἀμοὶ εὐδοκιμοῦντι, κἀκείνῳ σωφρονοῦντι. οὗτος δ' οὖν, μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω, μήτε μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβὼν, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γινόμενον, εὔφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοί. ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γοῦν τότε οὐ πάντας ὁμοίως ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθύς τινος καὶ χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου, καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν ὡς τὸ εἰκὸς ἐν εὐφροσύναις, καὶ θυμηδίαις ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες. ἡ μητρυιὰ δὲ μετὰ μικρὸν, εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον ὦ ἄνδρες δικασταὶ χαλεπὴν, καὶ παράλογον. ἀρχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν, παρεφύλαξα. οὐ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ἐπιπόλαιον, τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποικουροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέῤῥηξε, καὶ ἐς τοὐμφανὲς ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ἐστι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο κοινὸν ἐπὶ τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα. πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα, καὶ πρᾳεῖά ἐστι. καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος. ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκείνου μάλιστα παροξύνεται. ὅπερ καὶ αὐτὸ τοῦτο, τοῦ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ἐστὶ

dabat noverca, palamque gaudebat, & quòd inclaruiſſem, & quòd ille reſipuiſſet. At hic quidem, nam id de ipſo teſtari poſſum, neque cunctatus, neque quoquam his de rebus adhibito in conſilium, re ex familiaribus cognita, irritam fecit abdicationem, ac denuo me filium fecit: ſervatorem ac beneficum appellans, ſeſe certum mei experimentum cepiſſe confitens, deque illis ante factis ſemet excuſans. Hoc factum multos quidem, quotquot boni aderant, exhilaravit: ſed eos afflixit, quibus abdicatio filii erat revocatione jucundior. Proinde tunc vidi non eodem modo ea re gaudentes omnes, ſed colorem alicujus mutatum, vultum perturbatum, faciem iracundam, quemadmodum ex invidia, odioque ſolet accidere. Nos igitur ut conſentaneum eſt, altero alteri reddito, in lætitia, animique gaudiis verſabamur. Cæterùm noverca paulò poſt, ſtatim ægrotare cœpit, morbo Iudices gravi, & inopinato: quem ſtatim ab ortu tetrum obſervavi. Neque enim ſimplex, & levis inſaniæ ſpecies, ſed vetuſtum quoddam jamdudum in anima deliteſcens malum erupit, victoriaque parta in apertum prodiit. Sunt autem nobis multa quoque alia inſanabilis inſaniæ ſigna. Verùm illud unum commune in hac muliere animadverti, quòd erga cæteros pacatior eſt ac mitis, illiſque præſentibus conquieſcit morbus: ſed ſiquem medicum viderit, vel ſi de medico tantùm audierit, in hunc ſupra modum exaſperatur. Quod & ipſum argumento eſt, illam maligno & inſanabili malo teneri.

Hæc

μήχανον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἠ-
ίων, καὶ τὴν γυναῖκα ᾤκτειρα
αν οὖσαν, καὶ παρὰ τὸ προσῆκον
υχοῦσαν. ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιω-
ας, οὐ γὰρ οἶδεν οὔτε ἀρχὴν τοῦ
τέχοντος κακοῦ, οὔτε τὴν αἰτίαν,
ε τὸ μέτρον τοῦ πάθους, ἐκέ-
ευεν ἰᾶσθαι, καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι
ρμακον. ᾤετο γὰρ ἓν εἶναι μα-
ς εἶδος, καὶ μίαν τὴν νόσον, καὶ
ρρώστημα ταυτὸν, καὶ παραπλη-
αν τὴν θεραπείαν δεχόμενον. ἐ-
ὶ δὲ, ὅπερ ἀληθέστατον, ἀδύνατον
ναί φημι σώζεσθαι τὴν γυναῖκα,
ὴ ἡττᾶσθαι ὑπὸ τῆς νόσου ὁμολογῶ,
ανακτεῖ, καὶ ὀργίζεται, καὶ φη-
ν ἑκόντα καθυφίεσθαι, καὶ προδι-
ναι τὴν ἄνθρωπον, ἐγκαλῶν ἐμοὶ
τὴν ἀσθένειαν τῆς τέχνης. καὶ πά-
ει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις.
ργίζονται γοῦν ἅπαντες τοῖς μετὰ
αρρησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν
ωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ, δικαιολο-
ήσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ ὑπὲρ ἐ-
αυτοῦ, καὶ τῆς τέχνης. καὶ πρῶ-
όνγε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι, καθ'
ν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται,
' εἰδῇ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν οὖσαν αὐ-
ῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξου-
ίαν. οὐ γὰρ ἅπασιν ὦ πάτερ ὁ
ομοθέτης, οὐδὲ πάντως υἱέας, οὐδὲ
σάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν
υγκεχώρηκεν, οὐδ' ἐπὶ πάσαις
αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι
τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν,
οὕτω καὶ τῶν παίδων προὐνόησεν, ὡς
μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ
τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι,
οὐδ' ἄκριτον τὴν τιμωρίαν, ἀλλ'
εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκι-
μαστὰς ἐκάθισε τοὺς μήτε πρὸς ὀρ-
γὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον
κρινοῦντας. ἤδει γὰρ πολλοῖς πολ-
λάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρα-

Hæc cùm perſpicerem, equidem acerbè ferebam, miſerebarque mulieris ut debui, præter meritum tanto laborantis infortunio. At pater ob inſcitiam, neque enim novit, vel originem mali quo tenetur, vel cauſam, vel affectus magnitudinem, juſſit ut medicarer, ac ſimile pharmacum exhiberem: arbitratus idem eſſe inſaniæ genus, eundem morbum, eandem invaletudinem, quæ ſimilem curandi rationem admitteret. Verùm ubi, quod veriſſimum eſt, dico fieri non poſſe ut ſervetur mulier, meque morbo imparem eſſe fateor, indignatur, & ſuccenſet, aitque me ſtudio detrectare, ac mulierem deſtituere, mihi crimini vertens artis imbecillitatem. Atque huic quidem accidit quod dolentibus ſolet: liberè verum dicentibus ſuccenſent. Verùm ego pro viribus illi reſpondebo, tum meo ipſius nomine, tum artis. Ac primùm quidem à lege incipiam, ex qua hic me vult abdicare, quò intelligat ſibi non eſſe poſthac eandem abdicandi facultatem, quæ priùs fuit. Neque enim legiſlator omnibus, ô pater, iſtam poteſtatem permittit, neque uti quoſlibet filios, neque quoties libuerit, neque quibuſlibet de cauſis, abdicent. Verùm ut patribus conceſſit certis de cauſis iraſci, ita proſpexit & liberis, ne id immerentibus accidat. Ideoque juſſit ne libera eſſet, ac citra judicium vindicta, ſed ad judices vocat, æſtimatores conſtituit, qui neque per iracundiam, neque per calumniam judicent quod juſtum eſt. Noverat enim frequenter accidere multis, ut iniquas ob cauſas ad iram

σταμένας. καὶ τὸν μὲν, ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ, οἰκέτῃ πιστεύοντα, ἢ γυναικὶ ἐχθρᾷ, οὐκοῦν ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγος ἀποδίδοται, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται. ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τοῦ μὲν ἐγκαλεῖν μόνου ὁ πατὴρ κύριος, τοῦ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες, αὐτὸ μὲν, ὅ μοι ἐπιφέρει, καὶ ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε. πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ, ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, χρησαμένῳ τῇ παρὰ τοῦ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὴν πατρικὴν ταύτην δυναστείαν. εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι. καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν, ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γίνεσθαι, καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀΐδιον, καὶ τὸν νόμον, ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μετὰ μικρὸν δὲ λύεσθαι. καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι. καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω στρέφεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ ἐπὶ καιροῦ δοκοῦν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγανακτοῦντι συναγανακτεῖν, καὶ κύριον τῆς τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἢν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μετὰ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθεὶς, ἐπὶ τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὴν κρίσιν. τοῦ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα, πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδὲν εἶναι γνώρισμα ἦν.

commoverentur: hic quidem cùm falſæ calumniæ crederet: ille famulo, vel uxori infenſæ fidem haberet. Quare noluit rem injudicatam agi, neque indefenſa cauſa liberos ſtatim condemnari: verùm aqua infunditur, dicendi fit copia, nihil inexcuſſum relinquitur. Quandoquidem igitur hoc ſolum authoritatis datur patri, ut in jus vocet: & vobis judicibus, ut an juſta ſit accuſatio, judicetis: id quidem quod mihi imponit, & cujus gratia nunc indignatus, nondum ſpectate, ſed illud priùs expendite, num amplius abdicandi jus ipſi ſit concedendum, cùm ſemel abdicaverit, jamque ſit uſus facultate quam lex concedit, atque hanc paternam poteſtatem expleverit: deinde rurſum in familiam receperit, & priorem abdicationem abrogarit. Nam ego iniquiſſimum iſtud eſſe dico, ut infinitæ ſint liberorum pœnæ, multæque condemnationes, & perpetuus metus: utque lex nunc irato inſerviat, nunc abrogetur: rurſum ut eodem modo valeat: denique ut jus ſurſum ac deorſum volvatur, prout ex occaſione patribus viſum fuerit. Verùm initio æquum quidem erat ut concederet, cumque indignante indignaretur, ac puniendi jus faceret ei qui genuiſſet. Porrò ubi ſemel poteſtatem abſumpſerit, ac lege abuſus ſit, iram expleverit, poſt hæc rurſum in familiam receperit, & in hanc opinionem tranſierit, ut frugi putet, in his perſeveret neceſſum eſt, neque poſtea reſiliendum, neque retractanda ſententia, neque reſcindendum judicium. Etenim nullum erat judicium ut puto, quo ex ſe natum cognoſceret, frugi-ne, an contrà eſſet evaſurus.

At-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τοῦ γένους ...αιτεῖσθαι συγκεχώρηται, τοῖς ὅτε ...όουν ἀναθρεψαμένοις. ὅταν δὲ μὴ ...τ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας ...τός τις ὑφ' ἑαυτοῦ καὶ δοκιμάσας ...ελάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλ-...σθαι, ἢ τίς ἔτι χρήσις ὑπόλοιπος ...νόμου; φαίη γὰρ ἂν πρὸς σε ὁ ...ομοθέτης, εἰ πονηρὸς οὗτος ἦν, ...ι τοῦ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί ...κθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐ-...κνῆγες ἐς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυες ...νόμον; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ ...μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. οὐ γὰρ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, ...δὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς ἀνά-...σθαι τὰ δικαστήρια. οὐδ' ἄρτι μὲν ...ίεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας. ...μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων, ...τὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ διαλ-...άττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ ...εγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ...παξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τού-...ων ἔχεις. καὶ τότε, ἢν δικαίως ...ὐτὸ ποιεῖν δοκῇς. τὸ δ' ἄπαυστον ...οῦτο, καὶ ἀΐδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴ-...ιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ...ξουσίας. μὴ δὴ πρὸς Διὸς ὦ ἄν-...ρες δικασταὶ συγχωρήσητε αὐτῷ ...κούσιον τὴν ἀνάληψιν πεποιημέ-...ῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πά-...λαι δικαστηρίου, καὶ ἀκυρώσαντι τὴν ὀργὴν, αὖθις ἐπὶ τὴν αὐτὴν ...ιμωρίαν ἀνακαλεῖν, καὶ ἐπὶ τὴν ...ξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ...ς ἔξωρος ἤδη, καὶ ἕωλος ἡ προ-...θεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄκυρος, καὶ προσδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γάρ ...που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τῶν κλήρῳ λαχόντων δι-καστῶν, ἤν τις ἄδικον οἴηται γεγονῆ-σθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ

Atque hanc ob cauſam genere indignos abdicare conceſſum eſt, quos quum educabant, cujuſmodi futuri eſſent neſciebant, Cæterùm ubi non coactus, ſed ſuapte ſponte atque authoritate ex ſeſe comprobatum recipit, qua deinde ratione poſſit mutare factum, aut quis ſupereſt legis uſus? Etenim dixerit legiſlator, hic ſi improbus erat, dignuſque quem abdicares, cur revocaſti? cur in familiam denuo reduxiſti? cur legem irritam feciſti? Nam liber eras, tuique juris ut hoc non faceres. Neque enim tibi concedendum eſt ut leges eludas, neque ut ad animi tui mutationes judicia trahantur: neque ut leges nunc irritæ fiant, nunc authoritate polleant, judices interim teſtes ſedeant, imò potiùs tuæ voluntatis miniſtri: modò punientes, modò abſolventes, quandocumque tibi viſum fuerit. Semel genuiſti, ſemel educaſti, pro his etiam ſemel abdicare potes: tum quidem quum id juſtè agere videberis. Verùm ut hoc fiat ſine fine, ut perpetuò, ut frequenter, ut facilè, id ſupra patris jus eſt. Quare per Iovem Iudices ne permittatis huic, qui ſua ſponte receperit, ſuperioris judicii ſententiam irritam fecerit, iram exauthoraverit, ut rurſum me ad eandem pœnam provocet, & ad paternam poteſtatem recurrat, cujus exoletum jam & inutile eſt privilegium, huicque ſoli invalidum, & ante hac conſumptum. Etenim illud conſiderate, quemadmodum in aliis judiciis, ubi judices ſorte ferunt ſententiam, ſiquis perperam pronunciatum exiſtimat, permittitur ad alios judices provocare. Sed ſiqui ſua

ſponte

τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς γὰρ ἐξῆν μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτους τις αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν ἐστὶ δίκαιος τοῖς ἐγνωσμένοις. οὕτω δὴ καὶ σύ. ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἂν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνειλήφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἕξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμετανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν διαλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μετὰ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια. ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' οὗ παρῃτήσω. δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μετεβουλεύσω, καὶ ἀνάδαστον ἐποίησας τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ἐπὶ τῶν τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν, πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι. τοῦτ' ἐδοκίμασας. τοῦτ' ἐκύρωσας. ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει παῖς ἦν, θέμενος δὲ ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναι ἄν σοι ᾤμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν ποιεῖν δυνατὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. τὸν δὲ καὶ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει, καὶ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον αὖ ἀπωθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τῆς μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰ δ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς οὐδὲν ἠδίκουν, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, [1] ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν

ſponte de judicibus convenerint, delectiſque arbitris cauſam commiſerint, non idem licet. Etenim ſiquis, quorum ſententiis initio ſtare non cogebatur, hos ſponte delegerit, jam æquum eſt boni conſulere quæ ſtatuerint. Itidem ſanè & tu, quem non amplius recipere licebat, niſi videretur genere dignus, hunc ſi frugi eſſe arbitratus iterum admiſeris, non amplius abdicandi jus habebis: ſiquidem indignum eſſe, in quem hæc denuo fiant ipſe teſtatus es, jam de integro frugi eſſe filium confeſſus. Itaque non pœnitere receptionis, ſed firmam reconciliationem eſſe convenit, poſt ſententiam toties pronunciatam, ac rem bis judicatam, primùm quando abdicaſti, deinde quando ſententiam mutaſti, & in patrimonii portionem aſſeruiſti, reſciſſis decretis ſuperioribus, confirmas illa quæ poſtea ſunt placita. Proinde perſevera in his quæ proximè ſtatuiſti, tuumque ipſius judicium ſerva. Pater ſis oportet, quandoquidem id decreviſti, id probaſti, id ratum feciſti. Ego quidem ſi natura non eſſem filius, ſed adoptatum abdicare velles, ne id quidem tibi licere exiſtimarim. Quod enim liberum erat initio non facere, id ſemel factum iniquum eſt reſcindere. Porrò eum qui primum natura ſit filius, poſtea judicio, ſententiaque accerſitus, quæſo num par eſt rurſum expellere. & eadem neceſſitudine ſæpius privare? Si verò ſervus eſſem, tuque primùm ratus improbum, in vincula conjeciſſes, deinde cognita innocentia, me manumiſiſſes, num tibi alias iraſcenti, in eandem ſer-

1 Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξῆν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν;

…ὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; …μῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα, βέβαια, …διαπαντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ …ι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μη-… ἐξεῖναι τοῦτο ἀποκηρύττειν, ὃν …ξ ἀποκηρύξας, ἑκὼν ἀνέλαβεν, …πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως, παύ-…σομαι. σκέψασθε δὲ ἤδη οἷον ὄντα, … ἀποκηρύξει με. καὶ οὐδέπω …ὸ φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, … δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς …ο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο. οὐδ' … τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προ-…ηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν …κῆσαι ἂν παρὰ τῆς ἡλικίας ἔχον-… μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ …τε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος … ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ …πονθὼς, παρῃτεῖτο τῆς οἰκίας. … δὲ σωτῆρα ἔναγχος, καὶ εὐεργέ-…ν γεγενημένον, οὐ τί γένοιτ' ἂν ἀ-…ιστότερον, παθόντα δι' ἐμὲ, καὶ …λικοῦτον κίνδυνον διαπεφευγότα, …ῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι τῆς …ραπείας ἐκείνης, οὐδ' ἕνα λόγον …οντα, ἀλλ' οὕτω ῥᾳδίως ἐπιλελῆ-…ς, καὶ ἐπὶ τὴν ἐρημίαν ἐλαύνειν, … ἐφησθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀ-…ίκως ἐξεβέβλητο, μὴ μόνον δ' οὐ …νησικακήσαντα, ἀλλὰ καὶ σώσαν-…α, καὶ σωφρονεῖν παρασκευάσαν-…ι. οὐ γὰρ μικρὸν ὦ ἄνδρες δικα-…αὶ, οὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς …ὐτὸν, ὅμως τῶν τοιούτων νῦν ἀξιοῦ-…μαι. ἀλλ' εἰ καὶ οὗτος ἀγνοεῖ τὰ

ſervitutem revocare liceret? Nequaquam. Igitur iſtiuſmodi acta leges firma volunt eſſe, ac perpetuò valere. Ego cùm pluribus etiam argumentis docere poſſem, non eſſe jus huic abdicare denuo quem ſemel abdicatum ſponte ſua receperit, tamen ea miſſa faciam. Nunc ſpectate cujuſmodi filium parat abdicare. Neque hoc dicam me tunc imperitum fuiſſe, nunc eſſe medicum (nihil enim ars in hac cauſa ſuffragetur) tum juvenem, nunc ætate provectum, ut ætas etiam ipſa fidem faciat me nihil peccaſſe. Nam leve forſitan hoc quoque. Sed tunc quidem, quanquam nulla injuria, ut ego quidem dixerim, at neque beneficio affectus, à familia me alienavit. Nunc verò cùm recens illi author fuerim ſalutis, ac beneficus extiterim, exigor. Qua re quid eſſe poſſit ingratius? ut mea ſervatus opera, tantoque à diſcrimine elapſus, ſanationem illam ſtatim factis hujuſmodi penſet, nulla meritorum habita ratione: ſed uſque adeò facilè oblivioni mandarit, atque in ſolitudinem abigat eum qui jure ſit obſecutus, quum præter jus ejiceretur: neque ſolùm non meminerit injuriæ, verum etiam & ſalutem attulerit, & ſanæ menti reſtituerit? Neque enim exiguo Iudices, neque vulgari in hunc collato beneficio, tamen hujuſmodi malis nunc videor dignus. Porrò quanquam hic ignorat, quo in

…άγειν; οὐδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ διὰ παντὸς κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσι] Tale forte fuit Græcorum jus, ſed in eo jus Romanum à Græco differt. Nam actio ingrati competebat patrono adverſus libertum ingratum, qui ſi cauſa cadebat, retrahebatur ad ſervitutem per ſententiam judicis. Lege *Divus* 5. ff. de jure patronatus, & lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & lege *Si manumiſſus* 2. & lege *Liberti* 3, & lege *Libertinæ* 4. Cod. de libertis & eorum liberis. *Palm.*

I O῞τω

τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα ποιοῦντα αὐτὸν, καὶ πάσχοντα, καὶ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ παραλαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τῶν δ' οἰκείων φευγόντων, καὶ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς καὶ κατηγορεῖν δύνασθαι, καὶ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς ὦ πάτερ τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον οἵα νῦν ἡ γυνή ἐστι, πρὸς τὴν ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. οὐ δίκαιον οὖν τοιαύτην μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τὴν ἀμοιβὴν, οὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν, ὧν ἐγκαλεῖς δῆλόν ἐστιν. ὃν γὰρ ὡς ἐν ἐσχάτοις οὖσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον μισεῖς, πῶς οὐ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑπεραγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τῶν οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δὲ ὅπερ ἀγνωμονέστατον σωφρονήσας εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένος κολάζεις, καὶ ἐπὶ τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον, καλὸν γοῦν τὸν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων ἐπὶ τὸν ἰατρὸν, ὑγιαίνων μόνον. ὑμεῖς δὲ ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὸν εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ἐπιτρέψετε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονήσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθαι. οὐκ, ἤν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις οὐ μικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τῶν μὲν πα-

in ſtatu tunc fuerit, vos tamen omnes noſtis, quid facientem, quid patientem ipſum, quomodo affectum, ego curandum ſuſceperim: ac medicis reliquis deſperantibus, fugientibus familiaribus, nec propiùs accedere audentibus, talem reddiderim, ut etiam accuſare, ut & de legibus diſſerere poſſit. Quin potiùs exemplum vides pater: cùm propemodum talis eſſes, qualis nunc eſt uxor, ad priſtinam ſanitatem te revocavi. Quare non eſt æquum ut pro his officiis, hujuſmodi gratiam mihi reponas, neque in me ſolummodo ſanus ſis. Etenim te non mediocribus à me beneficiis affectum eſſe, vel ex his ipſis liquet, quibus me criminaris. Quem enim odiſti, quia uxorem in extremo periculo verſantem, graviſſimeque affectam non ſano, qui fit ut non potiùs ſummopere diligas, quia te ſimili morbo liberavi? & gratiam habeas tam acerbis ereptus malis? At tu, quod quidem eſt ingratiſſimum, ſimulatque ad te rediſti protinus in jus trahis: reddita ſalute punis, & ad priſtinum odium recurris, eandem legem recitas. Egregiam igitur mercedem perſolvis arti, dignamque pro remediis refers gratiam, qui quidem adverſus medicum tantum ſanus es. Vos autem judices, huic concedetis, ut de benemerito pœnas ſumat, ut ſalutis authorem expellat, ut eum qui ſanitati reſtituerit, oderit, ut per quem revixit, ulciſcatur. Non, ſi quod juſtum eſt, facietis. Etenim ſi maximum aliquod flagitium in præſentia commiſiſſem, tamen non mediocrem gratiam ante debebat, quò cùm ille reſpiceret, cujus cum meminiſſet, conveniebat hunc præſentem injuriam negligere, & ob illa

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ων καταφρονεῖν, δι᾽ ἐκεῖνα δὲ
…χειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν.
… μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ
…γεσία τυγχάνῃ, ὡς πάντα ὑ-
…παίειν τὰ μετὰ ταῦτα. ὅπερ οἶ-
… κἀμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν,
…σωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς
…ρώσης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι,
… τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι
…ρέχημαι. καὶ μάλιστα ὅτε οἱ
…οι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ
…ους εἶναι ὡμολόγουν τῆς νόσου. τοῦ-
…γὰρ μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τὴν ἐμὴν
…εργεσίαν, ὡς οὔτε υἱὸς ὢν τότε,
…ε ἀναγκαίαν τῆς θεραπείας ἔχων αἰ-
…ν, ἀλλ᾽ ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ
…λότριος, τῆς φυσικῆς αἰτίας ἀ-
…μένος. ὅμως οὐ περιεῖδον, ἀλλ᾽
…λοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγ-
…λτος, ἧκον. ἐβοήθησα, προσε-
…πάρησα. ἰασάμην. ἀνέστησα, καὶ
… πατέρα ἐμαυτοῦ διεφύλαξα, καὶ
…τὲρ τῆς ἀποκηρύξεως ἀπελογησά-
…μην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τὴν ὀργὴν ἔ-
…αυσα, καὶ τὸν νόμον ἔλυσα τῇ φι-
…οστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας
…μὴν ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριά-
…μην, καὶ ἐν οὕτως ἐπισφαλεῖ και-
…ῷ τὴν πρὸς τὸν πατέρα πίστιν ἐπε-
…ειξάμην, καὶ μετὰ τῆς τέχνης ἐμαυ-
…ὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς
…ν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ
…ίεσθε παθεῖν με; πόσα καμεῖν
…παρόντα; ὑπηρετοῦντα; καιροφυ-
…λακτοῦντα; νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ
…πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ, τὴν τέχνην
…ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος
τοῦ κακοῦ. ἔστι δὲ τῶν ὄντων ἁπάντων
τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ἐπισφα-
λέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ
πλησιάζειν οὕτω διακειμένοις. ἐς
γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι
τὴν λύτταν, ἐπιζέοντος τοῦ πά-
θους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων
ἀπώκνησα; οὐδ᾽ ἀπεδειλίασα. συ-

illa priora facilè ignoſcere, maximè ſi tam ingens ſit beneficium, ut omnia ſuperet, quæ poſtea poſſint accidere. Quod equidem mihi in hunc competere puto, quem ſervavi, qui mihi vitæ totius eſt debitor: cuique hæc præſtiti, ut ſit, ut ſapiat, ut intelligat: præſertim cùm cæteri omnes jam deſperarent, ſeque morbo vincendo impares eſſe faterentur. Nam & illud, opinor, ad meriti mei magnitudinem accedit, quòd cum id temporis filius non eſſem, cùm nulla de cauſa curationem ſuſcipere cogerer: verùm liber eſſem, alienus, naturali cauſa ſolutus, tamen non neglexi, ſed ultroneus, non vocatus, non juſſus adii, ſuccurri, aſſiduus fui, ſanavi, reſtitui, meum patrem ſervavi, de abdicatione me purgavi, iram benevolentia ſedavi, legem pietate ſuſtuli, magnoque beneficio reditum in familiam emi, & in tempore adeò periculoſo fidem erga patrem demonſtravi, meque ipſum artis ope inſinuavi, ac triſtibus in rebus legitimus filius apparui. Quàm multa enim me fuiſſe paſſum arbitramini, quantum & exhauſiſſe laborum? dum aſſideo, dum obſequor, dum opportunitatem obſervo, nunc cedens patris vehementiæ, nunc artem admovens, morbo paulatim inclinante. Eſt enim hoc omnium quæ ſunt in medicina periculoſiſſimum, hominibus hujuſmodi mederi, & ad ſic affectos accedere. Fit enim non raro, ut exæſtuante malo, rabiem in proximos emittant. At nihil horum ſubterfugi, nihil reformidavi:

ſed

νὼν δὲ, καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τῷ φαρμάκῳ. μὴ γὰρ τοῦτ᾽ ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖον δὲ, ἢ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ παρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τῆς ἁπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἰσχναίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ἐπινοοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, ἅπερ οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πεισθεῖεν ἄν. οἱ μεμηνότες δὲ, διὰ τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ἐπισφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. [1] ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε. τὸν οὖν ταῦτα πάνθ᾽ ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα, καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκηρύττειν ἐπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν, κατ᾽ εὐεργέτου συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω, καὶ διαφυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταὶ τὸν πατέρα ἐμαυτοῦ, κἂν ἀδικῇ οὗτος. εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις ὥς φησιν, ἀκολουθῶν διαφθείρει, καὶ τοῦ γένους ἀποστερεῖ, μισόπαις οὗ-

ſed cum ipſo converſans, morboque adverſans modis omnibus, tandem pharmaco ſuperavi. Ne verò quiſquam hoc audito protinus cogitet, quis, quantus-ve labor miſcere pharmacum. Etenim multa ſunt prius facienda, præſtruenda via potioni, præparandum corpus, quò faciliùs recipiat medicationem, totiuſque corporis habitus curandus, inaniendo, extenuando, cibis idoneis alendo, ad quidvis utile movendo, ſomnos conſiderando, quietes ciendo: quibus in rebus alio morbo laborantes facilè pareant. At qui laborant inſania, ob animi libertatem intractabiles ſunt, gubernatu difficiles, ipſi medico periculoſi, & curatione vix expugnabiles. Proinde ſæpenumero cùm effecerimus, ut jam adeſſe morbi finem ſperemus, leve aliquod erratum incidens, renovato malo, cuncta illa ſuperiora facilè ſubvertit, curationem impedit, artem fallit. Eum igitur qui hæc omnia ſuſtinuerit, qui cum morbo tam gravi luctatus ſit, qui malum malorum omnium expugnatu difficillimum vicerit, huic ut iterum abdicet, permittetis, utque leges in benemeritum interpretetur ſuo arbitratu, concedetis, atque eum cum ipſa natura bellum gerere ſinetis! Ego naturæ obſequens, Iudices, mihi ipſi patrem, licèt in me fuerit injurius, ſervo & cuſtodio. Quòd ſi filium benemeritum, leges, ut ait, ſecutus, perdit, & à familia alienat: hic nimirum erit liberorum

1 Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι &c. *Marc.*

1 T

', ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι,
τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, οὗτος
τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυ-
βρίζει δίκαια, ὦ πατρὸς, μισοῦν-
ἀδίκως. ὦ παιδὸς, φιλοῦντος
ικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ,
πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μι-
ούμενος, οὐ δέον φιλῶ. καὶ φι-
πλέον, ἢ προσῆκε. καίτοι γε
φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας
ᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέ-
ς ἐπιτάττει φιλεῖν. ἀλλ' οὗτος
ν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἳ τοὺς
ὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει
φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς
γνήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν γε-
γεννημένων πολὺν, οὐχ ὅπως μείζους
χὰς εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μεί-
α τὰ δίκαιά μοι τῆς εὐνοίας ἑ-
τέρας, καὶ ἐπιδίδωσιν. ἢ τό γε
ετῖον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ
φίλτρου; ἀλλ' οἴμοι τῆς συμφο-
ς. προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα,
ἀγαπῶντα ἐλαύνει, καὶ εὐεργε-
ντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀ-
κηρύττει, καὶ τοὺς φιλόπαιδας νό-
ς, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ με-
χειρίζεται. ὦ μάχης, ἣν ἐστά-
ς πάτερ τοῖς νόμοις κατὰ τῆς φύ-
υς. οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς
λεις. κακῶς ἑρμηνεύεις ὦ πά-
ρ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους.
πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς
νοίαις. ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐν-
ῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει
ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὸν εὐερ-
την. ἀδικεῖς τὴν φύσιν. τί δὲ
ς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; οὓς
ιλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλόπαι-
ς εἶναι θέλοντας, οὐ συγχωρεῖς,
κθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κι-
ῖν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ
ῖν ἐν ταῖς τιμωρίαις τοὺς ἐν ταῖς

ateris, quum eas adverſus unum
ɔs moves: nec quieſcere ſinis in

rorum oſor, ego pius in patrem. Ego naturam amplector: ille naturæ documenta temnit, & jura violat. O patrem injuſtè odio proſequentem! O filium injuſtiùs amantem! Nam mihi ipſi vitio verto, patre compellente, quòd exoſus ego, cùm non debeam, amo, & plus quàm par eſt amo. Atqui natura comparatum eſt, ut patres liberos ament magis, quàm liberi parentes. Verùm hic ſtudio tum leges contemnit, quæ filios nihil commeritos familiæ ſervant: tum naturam, quæ parentes ad vehemens natorum deſiderium trahit. Non ſolum enim cùm majora benevolentiæ erga me habeat principia, majorem, uti debebat, benevolentiam non affert & addit: aut quod minus eſt, me ſaltem imitatur, meumque amorem æmulatur. Sed ô calamitatem! quin inſuper odit amantem, amantem expellit, benemeritum lædit, complectentem abdicat, legeſque liberis faventes, ceu liberis infenſas, in me torquere conatur. O bellum, quod contra naturam legibus moves pater. Non ſunt iſta, non ſunt, inquam, ut tu vis. Leges bene conditas malè interpretaris pater. Non pugnat natura cum lege, in his quæ ad benevolentiam pertinent. Hîc inter ſe conſentiunt, ſibique invicem auxiliantur ad delendas injurias. Contumelia benemeritum afficis, naturam offendis. Cur legibus quoque ſimul cum natura facis injuriam? Quæ cùm honeſtæ, juſtæ, & liberorum amantes eſſe cupiant, eſſe non filium, tamquam adverſus multos ſuppliciis, quæ velint in bene-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίας ἡσυχάζειν ἐθέλοντας. καίτοιγε ἐπὶ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μὴ δὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵγε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τῶν τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιούντων. ὁ δὲ πρὸς τῷ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μὲν οὖν οὔτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, οὔτε ἄλλως δίκαιον εὐεργέτην ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας παραιτεῖσθαι, ἱκανῶς οἶμαι δέδεικται. ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτὴν τὴν αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὴν γνώμην ἀναδραμεῖν τοῦ νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τοῦ εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτην συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις. οὐδὲ τοῦθ' ὁ νομοθέτης φησὶν, ὅτι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω. καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο ὦ ἄνδρες δικασταὶ σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. οὐκοῦν τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν μετὰ τὴν μανίαν εὐθύς. τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν οἶμαι τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μετὰ

volentia liberorum erga parentes conquieſcere: quanvis non latæ ſint in eos qui nihil peccarint. At ſanè leges ingratitudinis actionem concedunt in eos, qui benemeritis non retulerint gratiam. At eum qui non modò gratiam non refert, ſed pro beneficiis acceptis pœnam inferre vult, conſiderate num quicquam facere poſſit iniquius. Itaque non licere huic denuo abdicare, qui paternam poteſtatem ſemel expleverit, ac lege ſit uſus: præterea non eſſe æquum, eum qui tanta contulerit beneficia expellere, & familia exigere, ſatis opinor demonſtratum. Nunc autem ad ipſam abdicationis cauſam veniamus, & crimen cujuſmodi ſit, expendamus. At rurſus ad legiſlatoris mentem recurramus, neceſſe eſt. Etenim ut iſtud tibi demus ad breve tempus, licere quotieſcunque velis abdicare, utque præterea poteſtatem iſtam tibi largiamur adverſus benemeritum: haud tamen ſimpliciter, opinor, neque quibuſlibet de cauſis abdicabis. Neque hoc dicit legis conditor. Quicquid utcunque criminatus fuerit pater, abdicato: & ſatis eſſe voluiſſe tantùm, & queſtum eſſe. Nam ſi id eſſet, quid opus erat foro? Verùm vos iſtud expendere jubet, judices, num gravibus, ac juſtis de cauſis iraſcatur pater, nec ne. Hoc igitur jam conſiderate. Exordiar autem ab iis quæ protinus inſaniam hujus ſunt ſecuta. Primùm omnium quod fecit ſanæ menti redditus, abdicationem reſcidit: ego ſervator, beneficus, breviter omnia eram. In his, ni fallor, nihil criminis eſſe poterat. Dein-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

...ται δὲ, [1] τί τῶν πάντων αἴτια; ...θεραπείαν; τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ ...λέλοιπα; πότε ἀπόκοιτος ἐγενόμην; ... πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ...καλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνο...σκὸς ὕβρισται; τίς ᾐτιάσατο; οὐδὲ ... καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς ...ιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίη... ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μητρυιά; ...ν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς. καὶ νό...δίκην ἀπαιτεῖς; οὔ φησιν. ἀλ...τί; ὅτι θεραπεύειν προσταττόμε..., οὐ θέλεις καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄ...εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ ...τρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάτ...αὐτῷ, ὑπακούειν οὐ δυνάμενος, ...θεῖν δοκῶ, πρὸς ὀλίγον ὑπερ...μαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖ...φημι, ὡς οὐ πάντα προστάττειν ...τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐ...τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀ...ναγκαῖον. ἐν δ' οὖν τοῖς τῶν προσ...ταγμάτων, τὰ μὲν, ἀνεύθυνά ἐστι, ...δ' ὀργῆς, καὶ τιμωρίας ἄξια, ...νοσῇς αὐτὸς, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ. ἐὰν ...κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι, ἐγὼ δὲ ...ωρῶ. ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπι...πεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. ...ντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐ...ους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς ...μέμψεις πατρικάς. τὰ δ' ἄλλα, ... ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν ...χνῶν, καὶ τῆς τούτων χρήσεως. καὶ ...λιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ...κοῖτο. ἐπεί τοι ἄν τῳ γράφειν ...τὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον ...γράφε, ταυτὶ δὲ μὴ, καὶ τῷ μου...σικῷ, τήνδε μὲν τὴν ἁρμονίαν κροῦε, ...ὑδὲ δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, ...αῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ ..., ἆρα ἄν τις ἀνάσχοιτο ἀποκη-

de quid eſt omnium quod accuſat? Quod obſequium? quam curam filio dignam prætermiſi? quando foris cubui? quas intempeſtivas potationes, quas comeſſationes objicis? quæ propinatio? quis leno pulſatus eſt? quis accuſavit? Nemo profectò. Atqui hæc ſunt ob quæ præcipuè lex permittit abdicare. At cæpit ægrotare noverca. Quid iſtud mihi vertis crimini? & morbi pœnam à me repoſcis? Non repoſco, inquit. Sed quid? Quod eam curare juſſus, recuſas, ob hoc dignus fueris qui abdiceris, quippe immorigerus patri. Aſt ego cujuſmodi ſint iſta quæ jubet, in quibus cùm obſequi nequeam, videar immorigerus, pauliſper differam. Sed illud priùs ſimpliciter dico: neque legem huic concedere ut quidvis imperet, neque me cogere ut in omnibus omnino paream. Hujuſmodi ſunt mandata quædam, ut ſi non parueris, pœnæ non ſis obnoxius: quædam id genus, ut niſi obtemperaris, iram & ſupplicium merearis: veluti ſi ægrotes, ego verò non curem: ſiquid rerum domeſticarum ſit curandum, & ego negligam: ſi rei ruſticæ inſpectionem demandes: & ego recuſem. Hæc omnia, idque genus alia, probabilis paternæ querelæ prætextus afferunt. Porrò cætera liberorum ſunt arbitrii, quæ ad artes, earumque uſum pertinent: maximè ſi nulla in re patri fiat injuria. Iam ſicui pictori præcipiat pater: hæc pinge fili, non illa. Rurſum muſico, Harmoniam hanc pulſa, non illam: tum fabro ærario: iſta cude, non illa: num quiſquam illam patietur

1 Τί τῶν πάντων αἴτια] Αἰτίᾳ. Marc.

ρύττοντα, ὅτι μὴ κατὰ τὰ ἐκείνου δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ; οὐδὲ εἷς οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθερώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα προνομίαν ἔχειν τὴν τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως. ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδὲν, μηδὲ προστάττεσθαι, πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ Θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα. μήδ' ὑπὸ δουλείαν γίνεσθαι νόμου, μήδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίου, μήδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς οὑτωσὶ, καὶ διαῤῥήδην ἔλεγον, οὐ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύειν δυνάμενος, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ πατρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι, τίς τύραννος οὕτω βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γὰρ τοιαῦτα, ἱκετείαις, καὶ δεήσεσιν, οὐ νόμοις, καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν οἶμαι προσήκει. πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, οὐ κελεύεσθαι. βούλεσθαι, οὐ φοβεῖσθαι. ἐπὶ τὴν θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι. ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον, ἥδεσθαι. πατρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρος. ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπουγε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ προνομίας διδόασι. ταῦτα μὲν οὖν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ καὶ σοῦ διδαξαμένου με, καὶ πολλὰ ἐπιμελη-

tur abdicare filium, eo quòd non ex ipſius arbitrio artem exerceat? Nemo opinor. [1] Atqui medendi ars quanto eſt honoratior, vitæque conducibilior, tanto convenit eſſe liberiores qui eam exercent: ac juſtum eſt ut ars in exercendi facultate aliquod privilegium habeat: nec cogatur, nec imperio ſubjiciatur, res ſacra, Deorum doctrina, ſapientum hominum ſtudium: nec ſervituti legis ſubmittatur, neque timori, pœniſque tribunalium, neque ſuffragiis, neque patris minis, neque indocti hominis iræ ſit obnoxia. Proinde ſi tibi palam & apertè ita reſpondiſſem, Nolo curare cùm poſſim, ſed mihi ſoli artem didici: ac patri, cæteriſque omnibus imperitus eſſe volo: quis eſt tyrannus uſque adeò ferox, ut [2] arte uti nolentem cogat? Nam hujuſmodi officia, ſupplicationibus & precibus, non legibus, ira, judiciis elicere convenit. Oportet medico perſuadere non jubere, ut velit, non ut metuat, non eſt ad curationem trahendus ſed ultro ac lubens accedat oportet, immunis à compulſione patris. Immunis eſt ars ipſa, quandoquidem etiam civitates publicitus honores, præeminentias, immunitates, privilegia medicis tribuunt. Hæc igitur in genere poteram artis nomine reſpondere, etiam ſi tu me illam docuiſſes, multum ſtudii, multum pe-

1 *Atqui medendi ars*] A conditione artis medicæ cujus ſtudium erat olim cum primis honorificum ut Galen. & Eraſm. comprobant. *Cogn.*

2 *Arte uti*] Vitruvius in Præfat. lib. 6. ſic ſcribit, Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienſes ob eam rem eſſe laudandos, quòd cùm omnium Græcorum leges cogant parentes ali à liberis, Athenienſium non omnes, ſed eos tantùm qui liberos artibus erudiiſſent. Ita Plut. in Solon. *Idem.*

1 O'μω-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θέντος, καὶ ἀναλώσαντος, ὡς μάθοιμι πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, ταύτην δυνατὴν οὖσαν, ἀντέλεγον. νυνὶ δὲ κἀκεῖνο ἐννόησον, ὡς παντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμοῦ κτήματι. ταύτην ἐγὼ τὴν τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος. καὶ ὅμως αὐτὴν μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἡντιναοῦν. ἀλλὰ πενόμενος ἐγώ, καὶ τῶν ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τῶν διδασκάλων ἐλεούμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρὰ τοῦ πατρὸς ἦν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, μῖσος οἰκείων, καὶ ἀποστροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης πεπορισμένων. ἀγάπα εἴ τι σε καὶ πρότερον ἑκὼν οὐ προοφείλων, εὖ ἐποίησα, μὴ δὲ μίαν μὴ δέ τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενος, οὐ δὴ δεῖ τὴν εὐποιΐαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην ἐς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελεύεσθαι καταστῆναι. οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας ἐς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ, ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἴημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειροτονηκότες, καὶ μισθὸν τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προσδεδωκότες. οὗ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα, διὰ τοῦτο νομίζεις

pecuniarum impendiſſes, ut diſcerem, & unam hanc curationem, quam præſtare poſſem, tamen recuſaſſem. Nunc verò cogita quàm iniquam rem agas, qui me, mihi à me ipſo partis uti, non ſinas. Hanc ego artem perdidici, cùm neque tuus eſſem filius, neque tuis legibus obnoxius. Atque hanc tamen tibi didici: hujus fructum primus percepiſti, etſi nihil ad eam diſcendam ſuppeditaveris. Quem præceptorem mercede conduxiſti? quem pharmacorum apparatum comparaſti? Nullum omnino. Verùm inops ego, rerumque neceſſariarum indigens, à præceptoribus mei miſertis ſum edoctus. Nam abs te patre mihi ad diſcendum dabatur hujuſmodi viaticum, moleſtia, ſolitudo, egeſtas, familiarium odium, cognatorum averſatio: pro quibus uti arte mea poſtulas, viſque earum rerum eſſe dominus, quas mihi paravi cum dominus non eſſes. Contentus eſto ſiquid antehac ultro, nullo provocatus officio, bene de te ſum meritus: cùm nullo nomine ullam gratiam abs te repoſcere poſſem. Cæterùm non convenit ſanè ut meum beneficium mihi in poſterum neceſſitatem pariat, ut quod volens benefeci, occaſionem præbeat, ut poſtea nolenti præcipias: utque in conſuetudinem vertatur, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, ſemper deinde curet omnes quos voluerit is qui ſanatus eſt. Etenim quos curaſſemus, eos nobis dominos creaſſemus: & noſmet ipſos ipſis tradidiſſemus, pro mercede ſervitutem accepturi, & ad omnia quæ juſſerint, obtemperaturi. Qua re quid eſſe poteſt iniquius? Quoniam te graviter laborantem reſtitui, ob id

ἐξεῖναί σοι καταχρῆσθαί μου τῇ τέχνῃ; ταῦτα μὲν οὖν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι οὗτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον. νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἐπιτάγματα. ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω φησὶ μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει, τοῦτο γὰρ οἴεται, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἔδειξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τῆς νόσου. τοῦτο δὲ, οὑτωσὶ μὲν ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ μου ἀκούσετε ὑπὲρ τῆς τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ᾽ ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ᾽ αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις παραπλήσιοι, οὔτ᾽ ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ, ἐπὶ πάντων ἰσχυρά. καὶ τότ᾽ ἔσται δῆλον, ὡς πάμπολυ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ᾽ ἐξαγώνιον, μηδ᾽ ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τὸν περὶ τῶν τοιούτων λόγον. πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται, ἀλλὰ τὰ μὲν, τῶνδε. τὰ δὲ, τῶνδε μᾶλλον ἢ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διάφορα δὴ καὶ μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπταμένα. τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμέ-

exiſtimas tibi jus eſſe abutendi mea arte? Hæc ego dicere poſſem, etſi quæ præſtare poſſem, ea mihi imperaret, nec omnibus omnino, vel invitus obtemperaſſem. At nunc etiam perpendite, cujuſmodi ſint hujus mandata. Quandoquidem, inquit, me inſanientem ſanaſti, atque uxor etiam inſanit, ſimilique affectu laborat, ſic enim opinatur, eodemque modo à cæteris medicis eſt deſtituta, tuque ut re comprobaſti, potes omnia, ſanato hanc quoque, & morbo libera. Quòd ſiquis ita ſimpliciter audiat, vehementer æquum videatur, præſertim illiterato, artiſque medicæ imperito. Sin autem me auſcultetis pro arte reſpondentem, intelligetis nos neque omnia poſſe, neque conſimiles morborum naturas, nec eandem medendi rationem, nec eadem remedia in omnibus efficacia. Ac tum palam fiet, quantum interſit, nolis quippiam, an non poſſis. Vos interim patienter attendite mihi de rebus hiſce philoſophanti, & exiſtimate nec inelegantem, nec extra cauſam, nec alienam à re, nec intempeſtivam fore de his diſputationem. Primùm ſanæ naturæ corporum ac temperamenta, nequaquam ſunt eadem, tametſi maximè in confeſſo eſt iiſdem ex elementis conſtare. Verùm alia de his, alia de illis magis aut minùs participant: idque de virorum corporibus etiam dico, quæ neque omnibus æqualia, ſimiliave cum temperamento, tum conſtitutione: unde neceſſariò conſequitur, ut morbi quoque tum magnitudine, tum ſpecie differentes his accidant: utque alia ſanatu ſint facilia, atque ad curationem ſponte propenſa, alia rurſum prorſus de-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

να, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ
κατακρατὸς ὑπὸ τῶν νοσημάτων
λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι
πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθίσιν,
ἢ περιπνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν
καὶ τὴν αὐτὴν οὖσαν τῷ γένει ὁ-
μοίαν ἐπὶ παντὸς εἶναι σώματος,
οὐ σωφρονούντων, οὐδὲ λελογισμέ-
νων, οὐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ἐ-
στὶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὲν
τῷδε, ῥᾴδιον ἰᾶσθαι. ἐν δὲ τῷδε,
οὐκ ἔτι. ὥσπερ οἶμαι καὶ πυρὸν,
ἢν τὸν αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας
ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδι-
νῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ ποτιζομένῃ,
καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐ-
ξειργασμένῃ ἀναφύεται, εὐθαλὴς οἶ-
μαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους
καρπός. ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ ὑπολί-
θῳ γηδίῳ. ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ.
ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ. καὶ ὅλως,
διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους, οὕτω
δὲ καὶ τὰ νοσήματα παρὰ τοὺς ὑπο-
δεξαμένους τόπους. ἢ εὔφορα ἢ
εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίνεται. οὗ-
το τοίνυν ὑπερβὰς ὁ πατὴρ, καὶ
ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ
πᾶσαν μανίαν τὴν ἐν ἅπαντι σώ-
ματι, ὁμοίαν εἶναι. καὶ τὴν θε-
ραπείαν ἴσην. πρὸς δὲ τούτοις. το-
σούτοις οὖσιν. ὅτι τὰ γυναικεῖα σώ-
ματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέ-
ρει πρός τε νόσου διαφθορὰν. καὶ
πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνω-
σιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν δὲ
τῶν ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα,
πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ
διαίτῃ γεγυμνασμένα. τὰ δὲ, ἔ-
λυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ ἐν σκιᾷ τε-
τραφημένα, καὶ λευκὰ αἵματος
ἐνδείᾳ, καὶ θερμοῦ ἀπορίᾳ, καὶ
χυμοῦ περιττοῦ ἐπιρροίᾳ. εὐαλωτό-
ρα τοίνυν τῶν ἀνδρείων, καὶ ταῖς νό-
σοις ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν

deſperata, ut quæ facilè corripiantur, & vi à morbis expugnentur. Proinde ſiquis exiſtimet quamlibet febrim, aut quamlibet tabem, aut peripneumoniam, aut inſaniam quolibet in corpore unam, atque eandem eſſe genere, nec inter prudentes, nec inter doctos, nec inter eos qui his rebus exquirendis laborarunt eſt reponendus. Quin idem malum in hoc corpore facilè ſanabitur, in illo minimè. Quemadmodum opinor, ſi generis ejuſdem triticum in diverſos agros immittas: aliter in plano ſolo, profundo, irriguo, aprico, ventis ſalubribus expoſito, exculto proveniet, eritque fructus uber, lætus, copioſus. Rurſum aliter in monte, & petricoſa terra, aliter in opaca, aliter in monti ſubjecta: denique variè pro varia loci natura. Itidem & morbi pro ratione corporum in quæ inciderint, aut majores, & uberiores, aut minores eveniunt. Verùm his omiſſis pater, nec omnino diſcuſſa re, vult quamvis inſaniam quovis in corpore conſimilem eſſe, ſimilemque deſiderare curationem. Præter hæc quæ tam multa ſunt, facilè cognoveris, muliebria corpora longè à virilibus differre, vel ad morbi corruptionem, vel ad ſanandi ſpem, aut deſperationem. Siquidem virilia bene compacta ſunt, nervoſa: laboribus, agitationibus, vita ſubdiali exercitata. Contrà fœmina, flaccida, malè compacta, in umbra alita, candida ob ſanguinis inopiam, caloris penuriam & humoris ſupervacanei copiam. Quare facilius corripiuntur quàm virilia, ut pote morbis expoſita, nec curationem fe-

προειμένοντα, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτῶν δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καταλισθαίνουσιν. οὐ δίκαιον τοίνυν παρὰ τῶν ἰατρῶν τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ τοὐν μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε. πρόσθες ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε. καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι. ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντα. ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅπερ ἐν ἀρχῇ τῶν λόγων εἰπὼν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν. καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ παρηβηκός. καὶ μέγα, ἢ μικρόν. καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ ὑπισχνούμενος. ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν παρανοεῖν, καὶ παραπαίειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχεσθαι τῇ νόσῳ, ὀνόματά ἐστιν. αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν, ἄλλαι. ταῖς δὲ γυναιξὶν, ἕτεραι. καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις, ἄλλαι. τοῖς δὲ γεγηρακόσι, διάφοροι. οἷον, νέοις μὲν, πλῆθος ὡς τὸ πολύ. γέρουσι δὲ, διαβολὴ ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλά-

ferentia, præcipuè verò ad inſaniam procliviora. Nam cùm multum habeant iracundiæ, & levitatis, facileque commoveantur: porrò corporis exiguæ ſint vires, facilè in hoc malum prolabuntur. Proinde non convenit in utriſque eamdem à medicis medendi rationem requirere: cùm intelligatis hæc ab illis longiſſimo diſtare intervallo, jam ab pſo ortu protinus diſcreta, tum tota vitæ ratione, tum actionibus omnibus, tum quibuſlibet ſtudiis. Quare quum dicis, Inſana laborat, adde hoc quoque, laborat mulier. Neque confundas hæc omnia, ad unam eandenque referens inſaniæ appellationem. Verùm iis diſcretis, quemadmodum & natura diſcrevit quid in quoque præſtari poſſit conſidera. Nam nos, quod initio dixiſſe memini, primum illud ſpectamus, ægroti corporis naturam, & temperamentum, & cujus qualitatis mage ſit paticeps, calidius an frigidius, vigens an ætate deficiens, magnum an puſillum, pingue an macilentum: & id genus omnia. Quæ ſiquis penitus expenderit, is demum erit idoneus cui, vel deſperanti vel promittenti, fides habeatur. Quandoquidem & inſaniæ ſpecies innumeræ ſunt, & cauſæ complures, diſſimileſque appellationes. Neque enim idem deſipere ac delirare, rabioſum & inſanum eſſe: verùm hæc omnia nomina ſignificant, magis minus-ve morbo teneri. Porrò cauſæ aliæ ſunt viris, aliæ fœminis. Rurſum viris ipſis aliæ juvenibus, aliæ ſenibus: puta juvenibus plerumque repletio: ſenibus autem importuna calumnia, impotens ira quæ in domeſticos ſæ-

pe-

κις κατ᾽ οἰκείων ἐμπεσοῦσαι, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα κατ᾽ ὀλίγον ἐς μανίαν περιέτρεψε. γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγεται. μάλιστα δὲ μῖσος κατά τινος πολὺ, ἢ φθόνος ἐπ᾽ ἐχθροῦ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ ὀργὴ κατ᾽ ὀλίγον. ταῦτα ὑποτυφόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ. τοιαῦτα σοι ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέπονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεταί γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ᾽ ἰατροῦ θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑπόσχοιτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, μίσει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως οὕτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ᾽ αὖ προχείρως φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὴν παρὰ τῶν πολλῶν δυσφημίαν. ὁρᾷς ὡς οἴονται πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρησταὶ, καί τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα οὖν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν φαρμάκων οὐ δυνηθέντων, κακοήθη, καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι. καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς ὦ πάτερ, οὕτως ἔχει. καὶ πάνυ σοι τετηρηκὼς λέγω. οὔποτε ῥᾷον ἕξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου. ἀλλὰ τοῦτ᾽ ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με κατεπείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ περιβαλεῖν θέλεις. ἔασον ὑπὸ τῶν ὁμοτε-

penumero incidit: ac initio perturbat animum: deinde paulatim in inſaniam convertit. Porrò mulierum corpora multæ res infeſtant, & facilè in morbum adducunt: præſertim ſiquem vehementer oderint, aut inimico fœlicitatem invideant: ſiquid moleſtum ſit, aut ſicui ſuccenſeant? hæc ſuccenſa, longoque tempore alita, inſaniam efficiunt. Hujuſmodi quippiam pater, uxori tuæ accidit: & fortè nuper aliquid ipſi mœrorem intulit: nihil enim illa oderat. At morbo tenetur: nec his malis ullius medici cura eripi poſſit. Quod ſiquis alius ſe facturum promittat, ſiquis eam liberarit, tunc me oderis licet, velut injurium. Atqui etiam illud ô pater, non verebor dicere: etiamſi non prorſus eſſet, ut eſt, deſperandum, ſed adhuc aliqua ſalutis ſpes oſtenderetur, nec ſic quidem facilè manum admoverem, neque potionem miniſtrare ſtatim auderem, videlicet veritus fortunam: ac multorum hominum obtrectationem. Vides, ut omnes arbitrantur, privignos inviſos eſſe novercis omnibus, etiamſi probæ fuerint, eaſque hanc ceu communem quandam mulierum inſaniam inſanire. Quare facilè ſuſpicaretur aliquis, ſi malum hoc ſecus eveniret, nec profuiſſent remedia, perfidam ac doloſam fuiſſe curationem. Atque uxoris tuæ, pater, ita ſeſe res habet, quodque prorſus exploratum habeo tibi dico: nunquam meliùs eſt habitura, & ſi millies pharmacum biberit. Ideoque curationem aggredi æquum non eſt, niſi in hoc ſolum me urges, ut fruſtrer, meque infamia vis operire. Patere ut mihi ejuſdem artis profeſſores invi-

χνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν κατὰ σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ᾽ ἄν, ὅπερ μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι, φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν, τί με πρᾶξαι δεήσει, θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὔ ποτε λείψω τὴν τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ᾽ ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ᾽ ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ἐπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος. χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, διατείνῃ, καὶ βοᾷς. καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, τοιαῦτ᾽ ἦν σοι καὶ τῆς πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

deant. Quòd ſi me rurſum abdicaris, ego quidem quanvis rebus omnibus deſtituar, tamen tibi grave nihil imprecabor. Sed quid ſi, quod avertat Deus, redeat morbus, ſolent enim hujuſmodi mala irritata recurrere, quid erit mihi faciendum? Curaturum me, probè ſcias, tunc quoque, nec unquam officio deſuturum, quod liberis natura præſcribit: nec generis, quoad in me fuerit, obliviſcar. Deinde ſi reſipueris, num mihi credendum fore ut me denuo recipias unquam? Vides jam, ut iſta quum facis, morbum accerſis, & affectum reditus commonefacis. Heri ac nudiuſtertius tantis elapſis malis, contendis, vociferaris: quodque graviſſimum eſt, iraſceris: ad odium te convertis, legeſque revocas. Hei mihi pater, iſtiuſmodi fuerant ſuperioris inſaniæ tuæ procœmia.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ. | PHALARIS PRIMVS.

ARGVMENTVM.

Phalaris Agrigentinorum tyrannus fuit: cui faber quidam Perillus ſive Perilaus, taurum æreum obtulit, ita factum, ut in eum homines damnati conjecti, ſuccenſo igne torrerentur, atque inter cruciandum, dum vociferarentur, mugitus boum ederent. Hunc taurum fingitur hic Delphos mittere, ut ibi in templo inter cætera donaria, deo conſecraretur. Et quia apud omnes pro crudeliſſimo atque immaniſſimo idem habebatur, & ob id metuebat, ne donum hoc Delphi, ut ab impio & nefario profectum, rejicerent, Oratione hac contra famam hanc de ſe ſparſam, per Legatos ſeſe defendit. Oratio generis judicialis eſt, ſtatus qualitatis. Nam & tyrannidem occupaſſe, & nocentes quoſdam puniiſſe, ſe fatetur, ſed id jure ac neceſſitate quadam factum oſtendit. Exordium à voto incipit. Narratione conſilia & cauſſas ſuſceptæ tyrannidis, & quo modo eandem geſſerit: poſtremò etiam qua neceſſitate, ad ſupplicia ſumenda, & cuſtodiam corporis comparandam, compul-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

pulſus fuerit, exponit, quæ & ipſa confirmandi vicem habent. Poſt hæc autem Confirmatio ſequitur, qua ſe à crimine crudelitatis defendit, Argumentis à ſimili, à legibus & cauſſa, à ſignis & comparatione ſumptis. Elevando interim etiam tyranni nomen & invidiam ab exemplis, & exaggerando neceſſitatem puniendi, ob multitudinem periculorum in dies in hoc genere ſuccreſcentium. Peracta cauſſa, ad commendationem muneris tranſit, quam à cauſſis & honeſtate dedicationis trahit. Peroratio à perſona Legatorum fit, qua aſſeveratione dictorum, & ipſorum obteſtatione perficitur.

Ἔπεμψεν ἡμᾶς ὦ Δελφοὶ ὁ ἡμέτερος δυνάστης Φάλαρις, ἄξοντας τῷ Θεῷ τὸν ταῦρον τοῦτον, καὶ ὑμῖν διαλεξομένους τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν. ἃ δέ γε πρὸς ὑμᾶς ἐπέστειλεν, Ἐγώ φησιν ὦ Δελφοὶ, καὶ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος ὑπολαμβάνεσθαι, ὁποῖός εἰμι, ἀλλὰ μὴ ὁποῖον ἡ παρὰ τῶν μισούντων, καὶ φθονούντων φήμη ταῖς τῶν ἀγνοούντων ἀκοαῖς παραδέδωκεν, ἀντὶ τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ Πυθίου, καὶ μονονοὺ σύνοικοι, καὶ [1] ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ. ἡγοῦμαι γὰρ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, καὶ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, καὶ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ τὸν Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, καὶ ψευδεῖ λόγῳ παραγαγεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὰρ, ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. Θεὸν δὲ, καὶ μάλιστα τοῦτον, διαλαθεῖν ἀδύνατον. ἐγὼ γὰρ οὐ τῶν ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ καί τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, καὶ τραφεὶς ἐ-

Miſit nos, ô Delphi, princeps noſter Phalaris, Deo taurum hunc adducturos, & vobis vera cùm de ſe ipſo, tum de donario dicturos. Itaque hæc ſunt quorum gratia huc venimus. Cæterùm hæc vobis exponenda mandavit. Ego, inquit, ô Delphi, talem mei exiſtimationem eſſe apud Græcos omnes, qualis ſum, at non qualem me odio proſequentium, aut invidorum fama mendax apud ignotos traduxit, omni lucro permutarim. In primis verò apud vos, quatenus ſacri eſtis & Pythii aſſeſſores, ac tantùm non Dei familiares, & contubernales. Etenim exiſtimo ſi me vobis purgavero falſoque in crudelitatis ſuſpicionem veniſſe perſuaſero, fore ut & apud alios omnes hæc mea defenſio per vos valeat. Porrò eorum quæ dicam, Deum ipſum teſtem appello, quem nemo fallere, nemo falſo ſermone decipere poſſit. Etenim forſitan hominibus facilè imponas ſed Deum, maximè verò iſtum, latere nequeas. Ego equidem non ex obſcuris Agrigentinis, verùm ſi quiſquam alius, ex illuſtri loco natus, libere-

que

[1] Ὁμωρόφιοι τοῦ Θεοῦ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. Bourd.

Αὐ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λευθερίας, καὶ παιδείᾳ προσεσχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, ἐπιεικῆ, καὶ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ [1] αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλει μου τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβουλεύοντας, καὶ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας, διῄρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις, μίαν ταύτην ἀποφυγὴν καὶ ἀσφάλειαν εὕρισκον τὴν αὐτὴν ἅμα, καὶ τῇ πόλει σωτηρίαν, εἰ ἐπιθέμενος τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καταναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι ταῦτ᾽ ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἳ καὶ τὴν γνώμην ᾔδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τῆς ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμενος, ῥᾳδίως ἐκράτησα τῆς ἐπιχειρήσεως. τοὐντεῦθεν, οἱ μὲν, οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ᾽ ὑπήκουον. ἐγὼ δὲ ἦρχον. ἡ πόλις δὲ [2] ἀπαρρησίαστος ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην. καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τῆς δυναστείας μάλιστα. φιλανθρωπίᾳ γὰρ καὶ πρᾳότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἐξ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον ἐς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβούλοις, καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πλείστοις αὐτῶν. τὴν

que educatus, & ingenuis artibus imbutus, ſemper urbi me popularem præbui, & in adminiſtranda repub. collegis æquum & moderatum præſtiti. Violentiæ autem, aut ſævitiæ, aut contumeliæ, aut ſeveritatis, nemo me prioribus illis vitæ annis incuſavit. Verùm cùm perſpicerem eos qui à me diffidebant in adminiſtranda repub. inſidias mihi moliri, omnibuſque modis mei interficiendi occaſionem captare: cumque tunc inter ſe cives diſſiderent, unicum illud effugium, ſecuritatemque reperi, mihi, civitatique ſalutem, ſi occupato principatu, illos coërcerem & inſidiatores compeſcerem, civitatemque ad moderationem adigerem. Erantque non pauci viri & modeſti, & reip. amantes qui hæc comprobarent, cum mentem meam atque inſtituti neceſſitatem noſſent. Horum opera uſus, facilè cœpti compos factus ſum. Exinde illi non amplius turbas excitabant, ſed obtemperabant, ego autem imperium obtinebam: ipſaque urbs loquendi libertate privata erat. Cæterùm cædes, expulſiones, proſcriptiones, ne in inſidiatores quidem exercui: quanquam hæc ad principatus in primis tuitionem audere eſt neceſſe. Etenim humanitate, clementia, manſuetudine, & honoris æqualitate mirum in modum ſperabam me illos ad præſtandam obedientiam pertracturum. Statim igitur data fide cum inimicis in gratiam redii, & eorum pleriſque conſultoribus, & convictoribus uſus ſum. Et cùm urbem

1 Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut apud Heſych. cæteræ hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *Bourd.*

2 Ἀπαρρησίαστος] Angl. ἀστασίαστος. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὴν πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν προεστώτων διεφθαρμένην, τῶν πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιρροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀναστάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τῶν ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τῆς νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τῶν γερόντων προὐνόουν, καὶ τὸν δῆμον ἐν θέαις καὶ διανομαῖς, καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοινίαις, διῆγον. ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων διαφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ δορυφόρων ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτική τις ἀπειλὴ, ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν. ἤδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τὴν ἀρχὴν, καὶ καταθέσθαι τὴν δυναστείαν ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πράττειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καματηρὸν ἐδόκει μοι εἶναι. τὸ δ᾽ ὅπως μηκέτι τοιαύτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ᾽ ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος, περὶ ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ, ἤδη τε συνίσταντο ἐπ᾽ ἐμὲ, καὶ περὶ τοῦ τρόπου τῆς ἐπιβουλῆς, καὶ ἀποστάσεως ἐσκοποῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότουν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τοὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλοῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα παρὰ Λακεδαιμονίους, καὶ Ἀθηναίους ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν γὰρ περὶ ἐμοῦ αὐτοῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο, ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρίᾳ διασπάσασθαι ἠπείλουν. καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόουν, δημοσίᾳ στρεβλούμενοι, ἐξεῖπον. τοῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιοῦτον οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβουλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε

bem ipſam incuria magiſtratuum labefactatam, multi expilarent, imò diriperent publicum ærarium, aquæ ductibus recreavi, & ædificiorum extructionibus exornavi, mœnibuſque munivi, & proventus quotquot magiſtratuum cura communes erant, facilè auxi: juventutis curam geſſi, ſenum commodis proſpexi. Populum verò ſpectaculis largitionibus, ſolennitatibus, epuliſque publicis continui. Virginum autem ſtupra, adoleſcentum corruptelæ, conjugum abductiones, ſatellitum immiſſiones, minæ heriles, meis etiam auribus abominanda erant. Iam verò de imperio dimittendo, & principatu deponendo apud me conſilium inibam, cogitans qua in ratione vitæ tutò conquieſcerem. Siquidem principem agere, omniaque adminiſtrare, provinciam gravem, invidioſam, ac laborioſam eſſe exiſtimabam. Hoc verò etiam quærebam quo pacto hujuſmodi adminiſtratione civitas non amplius opus haberet; & ineptus ego de his ambigebam. Atque hi jam in me conſpirabant, deque inſidiarum & defectionis modo deliberabant, & conjurationes adornabant, arma colligebant, pecunias parabant, & vicinorum opem implorabant, & legatos in Græciam ad Lacedæmonios & Athenienſes mittebant. Nam quæ illi de me, ſi caperer, decreverant, & ut ad mortem mea manu mihi conſciſcendam adacturi eſſent, minabantur, & quæ ſupplicia comminiſcerentur, publicè torquentes, efferebant. Sed Diis acceptum refero, quòd detectis inſidiis, nihil hujuſmodi paſſus ſim: in primis verò Apollini Pythio, qui inſomnia mihi

προδείξας, καὶ τοὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων. ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομένους, ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πρακτέων μοι συμβουλεῦσαι, ὅτε ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν περὶ τῶν παρόντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκράγαντα παρ' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς ἀκούσαντες, εἴπατε τί δεῖ ποιεῖν, φιλανθρωπίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι, καὶ φείδεσθαι, καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πείσεσθαι τὰ ὕστατα. μᾶλλον δὲ γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα. ἢ τὰ μὲν τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίου τινὸς εἶναι, γενναῖα δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν ἔμφρονα, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόντα, μετελθεῖν ἐκείνους. ἐμαυτῷ δὲ ἐκ τῶν ἐνόντων, τὴν ἐς τὸ ἐπιὸν ἀσφάλειαν παρασχεῖν. ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἄν. τί οὖν ἐγὼ μετὰ τοῦτ' ἐποίησα; μεταστειλάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐτοῖς, καὶ τοὺς ἐλέγχους παραγαγὼν, καὶ σαφῶς ἐξελέγξας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον. οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, διατελῶ. ἐκείνων δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι παρὰ ποτέρου ἡμῶν ἦν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή. συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο,

hi præmonſtravit, & rerum ſingularum monitores miſit. Proinde tunc ô Delphi, cùm in eodem metu, cogitatione verſati ſitis, puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe, quum incautè propemodum captus, urgentibus in malis ſalutem quærebam. Itaque mente Agrigentum ad me ſuſcepta brevi peregrinatione, viſiſque apparatibus, & auditis illorum minis, quid facto opus eſſet dixiſtis. Scilicet an humanitate amplius erga illos uti, ignoſcere, & mox extrema paſſurus, perferre: ac potiùs nudam cædem ſuſtinere, reſque chariſſimas ob oculos pereuntes cernere, quàm ſtolidi cujuſpiam hæc eſſe reputando, & quæ generoſum ac virilem animum decent cogitando, & prudentis ac offenſi viri iram ſuſpiciendo, illos ulciſci, mihique ex iis quæ ſuppetunt, ſecuritatem in poſterum parare deberem. Hoc ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis. Quid igitur poſtea feci? Accerſitis reis, dataque illis dicendi copia, productis argumentis, & ſingulis accuratè exploratis, poſteaquam non ampliùs inficiari poterant, de ipſis ſupplicium ſumpſi, indignatus non tam quòd mihi poſuiſſent inſidias, quàm quòd non ſiviſſent eo in propoſito permanere, quod ab initio proſequendum mihi conſtitueram. Ab eoque tempore ſemper cuſtodia ſatellitum me munio, & eos qui mihi moliuntur inſidias, punio. Tum homines crudelitatis me accuſant, non reputantes amplius ab utro noſtrûm hujus mali ortum ſit principium. Sublatis autem iis quæ ſunt in propatulo, & cauſis ob quas puniuntur, ipſa ſupplicia criminantur,

τὰς δοκούσας ἐν αὐτοῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τοῦ ξοάνου ἥψατο, κατηγορίη δὲ ὑμῶν πολλὴν τὴν ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ. καὶ γὰρ οὐ πάνυ πόῤῥω τῆς πόλεως εἶναι λέγεται) ἡ πέτρα κολάσει τοιαύτῃ περιβαλεῖν. ἀλλ' οἶμαι αὐτοί τε γελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν κατὰ τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα. τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζοντες ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστώς ἐστιν, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, καὶ τὸν τύραννον. κἂν Αἰακὸς, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, ὁμοίως ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν, πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστοὺς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' οὖν ἀκούω καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς ὑπὸ φαύλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους. ὧν ἐνίων, καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ ὑμῶν ἀποκειμένους, ἀγάλματα, καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ. ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τῶν γε ἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς τῆς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα. καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν

tur, & eas quæ videntur ineſſe crudelitates. Perinde ac ſiquis viſo apud vos ſacrilego, qui ex ſaxo præcipitaretur, facinus ejus non expenderet, ut in templum noctu eſt ingreſſus, & donaria abſtulit, & in ſtatuam manus injecit: ſed vos magnæ crudelitatis accuſaret, quod cùm Græci & ſancti eſſe perhibeamini, Græcum hominem prope templum (nam non procul ab urbe ſaxum eſſe ferunt) hujuſmodi ſupplicio ſubjicere ſuſtinueritis. At vos, opinor, ridebitis, ſiquis hæc in vos dicat: ac cæteri omnes, veſtram in impios crudelitatem probabunt. In ſumma, populi qui non perpendunt, qualis ille ſit qui rerum adminiſtrationi eſt præfectus, juſtus-ne an injuſtus, ſimpliciter ipſum tyrannidis nomen oderunt: ipſum tyrannum, quanvis ſit Æacus, vel Minos, vel Rhadamanthus, modis pariter omnibus è medio tollere approperant, quum malos illorum ſibi ob oculos ponunt, bonos verò communem ob appellationem eodem odio complectuntur. Cæterùm audio apud vos quoque in Græcia multos fuiſſe tyrannos ſapientes, qui ſub hoc vitioſo, ut videtur, nomine, benignos & manſuetos ſe præbuerunt, quorum nonnullorum orationes breves veſtro in templo repoſitæ ſunt, ut ornamenta ac donaria ſint Pythio. Reſpicite autem etiam legumlatores qui multum ſpeciei pœnarum tribuunt, quaſi cæterarum rerum nulla ſit utilitas, niſi metus adſit & pœnæ expectatio. Quod nobis tyrannis longè magis eſt neceſſarium, quo magis per vim præſumus, & cum oſoribus ac inſidiatoribus verſa-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἀνθρώποις συνέσμεν, ὅπου μηδὲ τοῦ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τῆς Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπτωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν ἀφορμαί. φέρειν δὲ ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ἐπικαίειν νὴ Δία κατὰ τὸν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ἐπικρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι. ἢ φειδόμενον τοῦ πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἴεσθε οὕτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα. καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαττομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν, καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς, καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, διὰ δὲ ἀνάγκην πικρῷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον. εἰ δὲ δεῖ μετὰ παῤῥησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς οὐδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βούλει ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ἐπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γὰρ ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον, ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ἐπιβεβουλευκότα. οὐδεὶς οὕτως οἶμαι ἀνόητός ἐστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων

ſamur, quandoquidem terricula nullius ſunt emolumenti, ſed res noſtra fabulæ de Hydra ſimilis eſt. Quanto enim plures præciderimus, tanto plures puniendi occaſiones nobis ſuppullulant. At ferre neceſſe eſt, ſemperque renatum caput præcidere, & Iolai exemplo per Iovem inurere, ſi victoriam conſequi cupimus. Eum enim qui ſemel in hæc incidere coactus fuerit: ſimilem eſſe materiæ oportet, aut propinquis parcentem, perire. In ſumma quem hominem adeò ſævum & inclementem eſſe putatis, ut flagris cedere, ejulatus audire, & cedes videre delectetur, niſi magnam infligendæ pœnæ cauſam haberet? Quoties igitur flevi dum flagris alii cædebantur? Quoties verò meam ipſius fortunam lugere ac deplorare cogor, ego qui gravius ſupplicium ac diuturnius ſuſtineo? Etenim viro natura bono, verum ex neceſſitate ſævo, multò durius eſt de aliis ſumere, quàm de ſe ſumi ſupplicium. Quòd ſi mea ſententia liberè eſt dicenda, ego equidem ſi mihi daretur optio, utrum aliquos injuſtè punire mallem, an potiùs ipſe mori: probè ſciatis, me propriam mortem nihil cunctando electurum eſſe potiùs, quàm ut inſontes ſupplicio afficiam. Dixerit etiam aliquis, mavis Phalari, ipſe injuſtè mori, quàm inſidiatores juſtè punire: mallem certè. Rurſus enim vos, ô Delphi, in conſilium voco: utrum ſatius ſit, injuſtè mori, an verò injuſtè ſervare eum qui ſit inſidiatus. Nemo, me judice, adeò vecors eſt, qui non malit vivere, quàm inimicos ſer-

Hæc pag. ex Epiſt. Phalaridis. *Bourd.*

1 Καὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

..ὺς ἐχθροὺς, ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ἐπιχειρησάντων ..ρι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ..μως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτην, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τῆς πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας. ὅταν δὲ βουληθῆτε τοὐμὸν εἰδέναι, τοὺς ..ισφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ..ρωτήσατε ὁποῖος ἐγὼ περὶ αὐτούς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν. ὅς γε καὶ σκοποὺς ἐπὶ τῶν λιμένων ἔχω, τοὺς πευσομένους, τίνες, καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ οὐ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν. ὥσπερ ..μέλει καὶ πρῴην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἧκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τῆς δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τῆς ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι διαφερόντως ἠδικήθη; ταῦτα μὲν οὖν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. περὶ δὲ τοῦ ἀναθήματος, καιρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν, καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ἐπιθυμῆσαι κτημάτων. ἀλλὰ Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος. οὗτος πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ καινήν τινα κόλασιν ἐπινοήσειεν,

ſervando, perire. Quanquam quot ego ex iis qui me aggreſſi ſunt, & convicti palam, ſervavi? Quorum de numero eſt Acanthus iſte, & Timocrates, & Leogoras ejus frater: veteris quæ mihi cum illis interceſſit conſuetudinis recordatus. Cæterùm quum me noſſe volueritis, ex hoſpitibus qui Agrigentum frequentant quærite qualis ſim erga ipſos, & num eò appellantibus humanum me præbeam. Qui exploratores in littoribus habeo qui ſciſcitentur, quinam ſint & unde navigarint, ut illos merito honore exceptos dimittam. Nonnulli quoque ad me conſultò veniunt, Græcorum ſapientiſſimi, neque meam converſationem fugiunt. Quemadmodum nuper ſapiens ille Pythagoras ad nos venit, cùm longè alia de me inaudiviſſet: qui poſteaquam mei periculum feciſſet, diſceſſit me juſtitiæ nomine collaudans, & miſereſcens quòd crudelitatem coactus exercerem. Poſtremò putatis-ne eum qui erga peregrinos animo eſt tam humano, tantam in proprios cives injuſtitiam exercere, niſi præter modum injuria afficiatur? Hæc ſunt meæ apud vos defenſionis argumenta, vera, & juſta, laude potiùs, ut mihi perſuadeo, quàm odio digna. Quod ad hoc donarium attinet, jam tempus eſt ut audiatis, unde & qua ratione taurum hunc comparavi, non elocata ſtatuarii opera. Neque enim tam ſum demens, ut hujuſmodi poſſeſſiones optem. Sed Perilaus noſtras, artifex quidem egregius, homo verò improbus, cùm à mea ſententia longè aberraſſet, exiſtimavit ſe rem mihi gratam facturum, ſi novum aliquod ſupplicii genus excogitaſſet, quaſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ἐπιθυμοῦντι. καὶ δὴ κατασκευάσας τὸν βοῦν, ἧκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον. κινήσεως γὰρ αὐτῷ, καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου. πεμπέσθω ὁ ταῦρος τῷ Θεῷ, ὁ δὲ Περίλαος παρεστὼς, τί δ' εἰ μάθοις ἔφη τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχεται; [1] καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα ἔφη κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μηχάνημα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, [2] προσθεῖναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τούσδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοὸς, πῦρ δ' ὑποκαίειν κελεύειν. καὶ ὁ μὲν, οἰμώξεται, καὶ βοήσεται, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος, ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνῶδες, καὶ μυκήσεται γοερώτατον, [3] ὡς τὸν μὲν, κολάζεσθαι, σὲ δὲ, τέρπεσθαι μεταξὺ καταυλούμενον. ἐγὼ δὲ ὡς τοῦτ' ἤκουσα, ἐμυσάχθην τὴν κακομηχανίαν τοῦ ἀνδρὸς, καὶ τὴν ἐπίνοιαν ἐμίσησα τοῦ κατασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δὴ ἔφην ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐστι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τὴν ἀλήθειαν τῆς τέχνης, καὶ μίμησαι τοὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ φὴς μέλη, διὰ τῶν αὐλῶν φθέγγεται. πείθεται μὲν τούτοις

modis omnibus ſupplicium de reis ſumere cuperem. Is bovem fabricatum mihi attulit, viſu pulcherrimum, & ad veri bovis imaginem accuratiſſimè expreſſum. Tantùm illi motus, & mugitus deerant, quo minùs vivus eſſe putaretur. Illo viſo ſtatim exclamavi, dignum Pythio munus: mittendus ad Deum hic taurus. Tum Perilaus aſtans, quid ſi, inquit, noſſes quâ ſit arte compoſitus, & quem in uſum formatus? Ac ſimul aperto tauro ad dorſum, Siquem, inquit, punire velis, conjecto illo, & in hac machina concluſo tibias haſce naribus bovis admoveri, & ignem ſuccendi jube. Tum ejulabit, & vociferabitur, perpetuis detentus doloribus. Ejus verò clamor, maximè ſtridulum per tibias cantum efficiet, & lugubre quiddam modulabitur, mugitum quoque mœſtiſſimum edet: ita ut dum punietur ille, tu modulatione interim oblecteris. Quibus auditis artificis ſævitiam abominatus ſum, & machinæ inventionem odi, propriamque ipſi pœnam impoſui. Et age, inquam, ô Perilae: ne vana videatur eſſe tua promiſſio, ipſe ingreſſus, nobis veritatem artis comproba, ac vociferantes imitare, ut cognoſcamus, num ea ſit tibiarum modulatio quam dicis. Dicto audiens fuit Pe-

1 Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſii. *Bourd.*

2 Προσθεῖναι] Ἀντὶ τοῦ προσθεῖσθαι. Attic. *Idem.*

3 Ὡς τὸν μὲν κολάζεσθαι, σὲ δὲ τέρπεσθαι, μεταξὺ καταλούμενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καταλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo κατακηλούμενον, id eſt, *delenitum*, ſenſu manifeſto & apto. *Palm.*

1 Περ-

Πεείλαος. ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καταϰλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑ-άπτειν ἐκέλευον, ἀπολάμβανε εἰ-ὸν τὸν ἄξιον μισθὸν τῆς θαυμαστῆς ου τέχνης, ἵν᾽ ὁ διδάσκαλος τῆς μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῇς. καὶ μὲν, δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων αὐτοῦ εὐμηχανίας. ἐγὼ δὲ, ζῶν-, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τὸν ἄνδρα, αιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιά-ε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον ἄταφον κατὰ κρημνῶν ῥίπτειν ἐκέλευσα. καθάρας δὲ τὸν βοῦν, ἀπέμψα ὑμῖν ἀνατεθησόμενον τῷ εῷ, καὶ ἐπιγράψαι γε ἐπ᾽ αὐ-ῦ ἐκέλευσα τὴν πᾶσαν διήγησιν. ἀνατιθέντος ἐμοῦ τοὔνομα. τὸν τε-ίτην τὸν Περίλαον. τὴν ἐπίνοιαν ὴν ἐκείνου. τὴν δικαιοσύνην τὴν μήν. τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν. τὰ σοφοῦ χαλκέως μέλη. τὴν πρώ-ην πεῖραν τῆς μουσικῆς. ὑμεῖς δὲ ὦ ελφοὶ, δίκαια ποιήσετε, θύσαν-ς μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, αθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τοῦ οῦ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ ὸς τοὺς πονηρούς εἰμι, καὶ ὅπως εύνομαι τὰς περιττὰς ἐς κακίαν πιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γοῦν καὶ ῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, ερίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦ-ος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλα-θεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐ-ήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔ-, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα, καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ, καὶ ῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κα-παυσα τὴν ἄμουσον ἐκείνην, καὶ ἀ-άνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν πα-ντα, ταῦτα παρ᾽ ἐμοῦ τῷ Θεῷ. αθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐ-ειδάν μοι παράσχῃ μηκέτι δεῖσθαι λάσεων. ταῦτα μὲν ὦ Δελφοὶ τὰ ὰ τοῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάν-, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα. καὶ

Perilaus: quo intus concluſo, ignem ſuccendi juſſi, dicens, debitum arti tuæ tam admirandæ præmium accipe, ut muſicæ magiſter primus ipſe tibia canas. Atque hic quidem pro meritis eſt exceptus, ſuæ ipſius excellentis induſtriæ fructum percipiens. Sed viventem & adhuc ſpirantem educi juſſi, ne opus, ei immoriens, contaminaret: utque inſepultus per ſcopulos præceps daretur, imperavi. Bovem autem expiatum vobis miſi dedicandum Deo: omnemque de illo hiſtoriam inſcribere juſſi, mei dedicantis nomen, Perilaum artificem, conſilium ipſius, juſtitiam meam, conveniens ſupplicium, periti illius fabri modulationes, primam Muſices experientiam. Vos autem Delphi, juſtè facietis, ſi pro me unà cum legatis ſacra feceritis, taurumque in eleganti delubro dedicaveritis, ut norint omnes qualis ſim in homines nefarios, & quo pacto inſignes illorum perpetrandi ſceleris cupiditates ulciſcar. Itaque ſolo hoc facto meos mores abundè indicavi, quum ſupplicio affectus eſt Perilaus, & dedicatus taurus, nec amplius ad aliorum torquendorum modulationes reſervatus, poſtquam ſolos artificis ſui mugitus cecinit: in quo ſolo artis periculum feci, & barbaræ illi atque inhumanæ cantioni finem impoſui. Atque hæc quidem in præſens Deo offerre libuit. Quinetiam alia ſæpe dedicabo, quum hoc beneficii in me contulerit, ut nemini pœnas inferre opus amplius habeam. Hæc equidem, ô Delphi, quemadmodum à Phalaride facta ſunt, ſingula quàm veriſſimè percenſuimus.

δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυροῦντες ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ, καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἠναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ, καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ εὔξασθε ὑπέρ τε τῆς Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτοῦ Φαλάριδος. καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκτους ἀποπέμψητε, μήτ' ἐκεῖνον ὑβρίσητε, μήτε τὸν Θεὸν ἀποστερήσητε καλλίστου τε ἅμα, καὶ δικαιοτάτου ἀναθήματος.

Ac digni ſumus quibus fides à vobis habeatur, cùm illi re cognita teſtimonium perhibeamus, nullamque mentiendi cauſam habeamus. Quòd ſi etiam eſt ſupplicandum pro viro quem falſò ſuſpicantur improbum, quippe qui invitus & coactus in malos animadvertit, vobis ſupplicamus nos Agrigentini, qui & Græci ſumus, & ex antiquo Dores, ut virum complectamini qui veſtram benevolentiam captat, quique publicè ac privatim veſtrum unumquemque beneficiis multis demereri ſtuduit. Vos igitur ipſimet taurum accipite, & dedicatum appendite: ac pro Agrigento proque ipſo Phalaride vota concipite: ac nolite nos infecta legatione dimittere, ne & illum contumelia afficiatis, & Deum pulcherrimo ſimul & juſtiſſimo munere privetis.

ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

PHALARIS SECVNDVS.

ARGVMENTVM.

Declamatio brevis, ſed arguta eſt, qua ex Delphicis ſacerdotibus quidam ſuadere fingitur, quò donum Phalaridis, de quo in ſuperiore Oratione agitur, in templum recipiatur, ac deo conſecretur. Genus cauſæ Deliberativum eſt, Status negocialis. Exordium habet denſum, ut in quo una ferè periodo, & ſuſpiciones eas, quibus favore aliquo adductus, aut aliàs corruptus, ad ſuadendum acceſſiſſe videri poterat, à ſe removet, & ſola benevolentia, ſtudioque communis utilitatis ad dicendum ſe progreſſum eſſe, docet: deinde & dociles & attentos eadem brevitate facit. Poſt Exordium Propoſitio ſequitur. Hanc confirmat primùm ex locis honeſtatis, oſtendens, impium ac propè ſacrilegum fore, ſi donum hoc à templo excludatur, neque enim quenquam poſthac quicquam oblaturum eſſe & deum ſuis ſacris, ac debito cultu privatum iri. Deinde contra voluntatem ipſius dei eſſe, ut qui certis indiciis ac ſignis declararit, gratam iſtam legationem ſibi eſſe. Hine quod

quod de crudelitate tyranni objiciebatur, diluit, confutatis teſtimoniis à conditione perſonæ & incertitudine: & contrà ab officio admonet, ut ſacra magis procurent, & deo operentur potiùs quàm judiciis vacent. Poſt hæc ad locum utilitatis tranſit, docetque contra communem utilitatem fore ſi dona excludantur. Nam ex his omnem proventum eſſe Delphorum, & omnem item famam & gloriam. Denique nullo veterum exemplo hoc fieri. Et ſi maximè in deliberationem hanc rem vocare velint, officio eos uti debere, juſtè ac liberè judicantium, non ex affectu aliquorum æſtimare. Peroratio, repetitione argumentorum, cum admonitione eorum incommodorum, quæ ex hac re conſecutura ſint, & quòd nihil temere innovandum ſit, perficitur.

Οὔτε Ἀκραγαντίνων ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, [1] πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτοῦ Φαλάριδος, οὔτ' ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλούσης φιλίας ἐλπίδα, τῶν δὲ πρέσβεων ἀκούσας τῶν ἡκόντων παρ' αὐτοῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παραινέσων ὑμῖν μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβοῦντα, μήτ' ἀνάθημα ἤδη τῷ Θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριοῦν. καὶ ταῦτα τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης, καὶ ἐπινοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως. ἐγὼ μὲν οὖν καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ [2] δημιουργοὺς ἡμῖν προθεῖναι τὴν διάσκεψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω. μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑπερβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι. οὐδὲν γὰρ, ἀλλ' ἡ ἱεροσυλία

Ego ô Delphi, cùm neque publicum Agrigentinis, neque privatum Phalaridi ipſi hoſpitium ante hac præbuerim, nec aliam privatam tribuendæ illi benevolentiæ cauſam, aut olim ineundæ amicitiæ ſpem habeam: & legatos qui ejus nomine venerunt audiverim æqua modeſtaque perorantes, ſiquidem & pietati ſimul, & publicæ utilitati, præcipuè verò ei quod Delphis decorum eſt, cenſeo conſulendum, ſurrexi vos cohortaturus, ne viri principis pietatem offendatis, ne etiam Deo jam deſtinatum munus alienetis. Præſertim cùm trium maximarum rerum perpetuum futurum ſit monumentum artis elegantiſſimæ, inventionis peſſimæ, & juſti ſupplicii. Itaque quòd & quid faciendum ſit ambigitis, quodque magiſtratus vobis propoſuerunt deliberandum, num munus ſit ſuſcipiendum, num verò ablegandum, impium eſſe puto: imò potiùs ab impietate ſumma non abeſſe. Neque enim aliud hæc res erit, niſi ſa-

1 Πρόξενος] Differentiæ inter πρόξενον & ἰδιόξενον, multæ, quas tradunt Grammatici. *Bourd.*

2 Δημιουργοὺς] Deeſt in Anglic. Cod. *Idem.*

τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπώτερα. καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μὴ δὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον. δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὤν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίου εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων περιγένοιτο, μήτ᾽ ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβοῦσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ Θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ, καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀνατιθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς οὐ προσησόμενον τὸν Θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ. ὁ μὲν οὖν Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη περὶ τοῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γοῦν ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον αὐτὸ ἐμυσάττετο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καταδῦσαι αὐτὸ, μετὰ τῆς ἀγούσης ὁλκάδος. ὁ δὲ, πολὺ τοὐναντίον ἐν εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέσχεν αὐτοῖς, καὶ σῶς ἐς τὴν Κίρραν κατᾶραι. ᾧ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τοῦ μονάρχου εὐσέβειαν. χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τουτονὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τοῦ ἱεροῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τοῦτ᾽ ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς οὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καταδικάζουσαν ἐκ τοῦ ἱεροῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τῆς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μὴ δὲ τοῦ ἀνατιθέναι ἄξιος. ὁ μὲν οὖν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τοῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καταπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγῴδει τοῦ

ſacrilegium, aliis longè atrocius. Nec minùs impium erit factu Deo donaria dedicare volentibus id faciendi facultatem non concedere, quàm jam dedicata depeculari. Vos autem oro, ego qui ſum ex Delphorum numero, & publicæ gloriæ, ſi conſervetur, ex æquo particeps, & contrariæ opinioni obnoxius, ſi ex præſenti negotio contingeret, ne piis hominibus templum præcludatis, neque civitatem noſtram omnium hominum calumniis traducendam objiciatis, ac ſi quæ Deo mittuntur munera calumnietur, & calculo, judicioque donaria dedicantes probet. Nemo enim dicare quicquam audeat, certior factus, Deum benevolentia nulla ſuſcepturum, quod priùs Delphis viſum non fuerit. Quare Pythius juſtum de donario ſuffragium jam tulit. Nam ſi vel Phalarin odiſſet, vel munus ipſum averſaretur, facilè fuerat cum oneraria navi qua advehebatur illud in medio Ionio ſubmergere. At ille contrà dedit ipſis, quemadmodum teſtantur, & ſereno cœlo trajicerent, & incolumes in Cirrham appellerent. Vnde liquet, ipſum monarchæ pietatem accipere, cui vos aſtipulantes oportet, hunc taurum reliquis templi ornamentis adjungere. Siquidem hoc eſſet omnium abſurdiſſimum, ut qui munus adeò magnificum, deo miſiſſet, veſtris calculis ab ingreſſu templi arceretur, ac præmium impietatis reportaret, videlicet judicatus indignus, qui donum Apollini offerret. Cæterum is qui à me diſſentit, tanquam ex Agrigento recens delatus, cædes quaſdam, & injurias, & rapinas, & deprædationes tragicè exaggerabat

τυράννου, μόνον οὐκ αὐτόπτης γεγονῆναι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ᾽ ἄχρι τοῦ πλοίου ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηγουμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, οὐχ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν. εἰ δ᾽ οὖν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ᾽ οὐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη, δικασταὶ εἶναι ἀξιοῦμεν. καὶ δέον θύειν, καὶ ἄλλα θεραπεύειν τὸν Θεὸν, καὶ συναναπιθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες, καθήμεθα, εἴ τινες τῶν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως, ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται. καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων, ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται. ἡμῖν δὲ, ἀναγκαῖον οἶμαι τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι, λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν κρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν οὐχ Ὅμηρον χρὴ περιμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ᾽ ὁρᾷν πάρεστι ταῦτα. καὶ ὅσον ἐπὶ τῇ γῇ, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἂν, τὸ δ᾽ ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία. ταῦθ᾽ ἡ πρόσοδος. ἐντεῦθεν ἡ εὐπορεία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε ὑμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν, καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ Θεῷ, ὃς

bat à tyranno factas, ferme ſe teſtem oculatum fuiſſe dicens, quem ſcimus ne ad navigium quidem uſque profectum fuiſſe peregrè. Ac neque iis credendum omnino qui iſta ſe perpeſſos eſſe aſſerunt. Etenim incertum eſt vera-ne dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quæ explorata habemus. Quòd ſi tale quid in Sicilia factum eſt, Delphis non neceſſe eſt ut ejus ſatagant, niſi non ſacerdotes, ſed judices eſſe jam velimus: & cum noſtri ſit officii victimas immolare, aliumque cultum Deo præſtare, & ſiquis donaria mittat, ea ſimul conſecrare, contemplantes ſedeamus, num qui trans Ionium mare habitant juſto vel injuſto imperio regantur. Atque res quidem aliorum ſe habeant prout voluerint. At nobis opinor eſſe perneceſſarium, ut proprias norimus, tum quis olim earum fuerit, tum quis nunc ſit ſtatus, & quid magis ex uſu ſit noſtro facere. Nam quod in præcipitiis habitemus, & rupes colamus, Homerus monitor nobis, non eſt expectandus, qui nobis hæc patefaciat: ſed coram oculis hæc intuemur. Et quantum in terra eſt, in extrema fame ſemper verſaremur: verùm templum ipſum, & Pythius, & oraculum, & qui ſacrificant, & qui pietatem exercent, hi Delphorum ſunt campi, hi proventus, hinc abundantia, hinc alimenta. Par enim eſt ut vera dicam vobis, etiam quod à poëtis dicitur, [1] citra ſementem, citraque culturam omnia nobis proveniunt, agricolæ Dei opera: qui non ſo-

1 *Citra ſementem*] Quæ citra noſtram operam caſu nobis eveniunt ἄσπαρτα καὶ ἀνήροτα contingere dicunt Græci. Id in Paraſ. & in Rhetor. Didaſc. Natum à fabula Inſularum Fortunatarum, de quibus Homer. Odyſſ. 9. Horat. & Lucianus. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

οὐ μόνον τὰ παρὰ τοῖς ἄλλοις ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχει, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξὶν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν Θεὸν, καὶ εὐποροῦμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. ταῦτα τὸ ἀρχαῖον. ταῦτα τὸ μέχρι νῦν. καὶ μὴ παυσαίμεθά γε οὕτω βιοῦντες. μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν, ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ' οἶμαι καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινοτομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πάτρια νόμον καθιστάναι, [1] φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα. δεξαμένους δὲ, ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ Θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι. δοκεῖτε δέ μοι ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων, καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις. πρῶτον μὲν, ὑπὲρ τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τοῦ μαντείου. ἔπειτα, ὑπὲρ τῆς πόλεως ὅλης, καὶ τῶν συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν. ἐπὶ πᾶσι δὲ, τῆς παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας, ἢ κακοδοξίας. τούτων γὰρ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήση-

ſolùm ea bona nobis exhibet quæ apud alios naſcuntur: ſed ſiquid eſt apud Phryges, aut Lydos, aut Perſas, aut Aſſyrios, aut Phœnices, aut Italos, ipſos-ve Hyperboreos, omnia ad Delphos veniunt: & nos ſecundum à Deo honorem ab omnibus conſequimur, opulenti, fœlices ſumus. Hæc olim, hæc hactenus obtinuimus: atque utinam ita vivere non deſinamus. Nemo meminit latum à nobis uſquam fuiſſe ſuffragium, quo quemquam à ſacrificando, vel offerendo donario prohibuerimus. Quam ob cauſam, opinor, ipſum templum mirum in modum auctum eſt, & donariis ſummopere locupletatum. Quare neque quicquam in præſentia eſt innovandum, neque præter patriam conſuetudinem lex conſtituenda: non accuratè expendenda donaria, nec genus quærendum, unde, à quo, & qualia ſint. Sed citra curioſitatem ſuſcipiendo conſecranda ſunt, ut utriſque cùm Deo tum piis hominibus inſerviamus. Videmini autem mihi, viri Delphi, rebus præſentibus optimè conſulturi, ſi primùm reputetis quæ res, quantæque in conſiderationem veniant: ac primùm quidem Deus, & delubrum, & ſacraficia, & donaria, priſci mores, antiqui ritus, & gloria oraculi: deinde civitas univerſa, & communis noſtrûm, & privata ſingulorum Delphorum utilitas: denique apud homines omnes gloria, vel infamia. Quibus neſcio numquid majus, ſi ſapitis, magis-ve neceſſarium exiſtimabi-

1 Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut eſt in Anglicano Cod. *per ſtirpes donaria diſcernere*, ſequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. Bourd.

1 Ὦ φίλ-

θε ἄν. περὶ μὲν οὖν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. οὐ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος οὗτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶνται τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ Θεῷ. πρῶτον μὲν γὰρ, τὸ κατὰ τὸν Θεὸν ἐξετασθῆναι, ἄξιον. τίνος οὖν ἕνεκα, μήδ' ὡς αἰεὶ, μήδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τῶν ἀναθημάτων ποιήσωμεν. ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινοτομήσομεν. καὶ ὃ μὴ γέγονε πώποτε, ἀφ' οὗ τὴν πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γενήσεται ἡμῖν, νῦν καταστησόμεθα, κρίνεσθαι, καὶ ἐξετάζεσθαι τοὺς ἀνατιθέντας. καὶ μὴν ἐξ ἐκείνου μὲν τοῦ παλαιοῦ ἔθους, τοῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν ἐμπέπλησται τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀνατιθέντων, καὶ ὑπὲρ τὴν ὑπάρχουσαν δύναμιν ἐνίων δωρουμένων τὸν Θεόν. εἰ δ' ὑμᾶς αὐτοὺς δοκιμαστὰς, καὶ ἐξεταστὰς ἐπιστήσετε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμασθησομένων ἔτι, οὐδενὸς ὑπομένοντος, ὑπόδικον αὐτὸν καθιστάναι, καὶ ἀναλίσκοντα, καὶ καταδαπανῶντα, παρ' αὐτοῦ κρίνεσθαι, καὶ ὑπὲρ τῶν ὅλων κινδυνεύειν. ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τοῦ ἀνατιθέναι ἀνάξιος;

bitis. Atqui hæc ſunt de quibus conſultamus: non unicus Phalaris tyrannus, non hic taurus, non æs tantùm, ſed omnes reges, omnes principes, quotquot templo nunc utuntur: præterea aurum, & argentum, & quæcunque alia pretioſa, multa ſæpe Deo dedicabuntur. Primùm enim expendendum quid cum Dei voluntate conveniat: cujus rei gratia, neque ut ſemper, neque ut olim moris fuit, in dedicandis donariis nos geramus: aut quid in conſtitutionibus antiquis reprehendentes, novis rebus ſtudeamus. Et quod nunquam ex quo hanc urbem incolimus, & Pythius oracula reddit, & tripos loquitur, & ſacerdos numine afflatur, fecimus, nunc inſtituamus, ut qui huc mittunt munera, judicio & examini fiant obnoxii. Atqui cùm ex priſco illo inſtituto liceret omnibus nullo diſcrimine munera offerre, videte quot bonis cumulatum ſit templum, omnibus offerentibus, & ſupra facultates nonnullis Deum donariis cohoneſtantibus. Quòd ſi voſmet ipſos cenſores & indagatores donariis præficiatis, vereor ne deſit nobis quod in poſterum probemus, nemine ſe conſtituente reum, & ſumptus ac impenſas æquo animo faciente, ut judicetur, deque omnibus in periculum veniat. Num cui acerbo non fuerit vita, ſi judicetur indignus qui Deo donaria conſecret?

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

ARGUMENTUM.

Hiſtorica narratio eſt, vitam & res Alexandri cujuſdam impoſtoris, qui ſe Podalirii filium faciebat, & pro vate venditabat, exponens, lectu jucundiſſima, non per ſe modò, verum etiam quòd ſub hujus præſtigiatoris exemplo, aliorum atque ſimilium, quorum nonnullos ſuperior ætas quoque tulit, ſcelera atque impoſturæ deprehendi, coarguique poſſunt. Procœmio, difficultatem ſuſcepti operis collatione quadam amplificat, inſtitutumque ſuum, exemplo defendit. Hinc ad Narrationem deſcendens, à deſcriptione perſonæ orditur. Cætera plana ſunt.

Σὺ μὲν ἴσως [1] ὦ φίλτατε Κέλσε, μικρόν τι τοῦτο, καὶ φαῦλον οἴει τὸ πρόσταγμα, προστάττειν τὸν Ἀλεξάνδρου σοι τοῦ Ἀβωνοτειχίτου, τοῦ γόητος βίον, [2] καὶ ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι. τὸ δὲ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, οὐ μεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι. τοσοῦτος [3] εἰς κακίαν οὗτος, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ, εἰ μετὰ συγγνώμης ἀναγνώσεσθαι μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ὑποστήσομαί σοι τὸν ἆθλον. καὶ τὴν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθή-

Tu quidem chariſſime Celſe, levem fortè quandam ac facilem provinciam mandare putas, quum injungis ut Alexandri Abonotichitæ impoſtoris vitam, & commenta, facinora, præſtigiaſque libro complexus tibi mittam. Verùm ſiquis accuratè ſingula perſequi velit, hoc non minoris eſt negocii, quàm Alexandri Philippi filii res geſtas conſcribere: tantus fuit ille ſcelere, quantus hic virtute. Attamen ſi cum venia lecturus ſis, & quod deerit narrationi, ſuppleturus, hunc laborem ſubibo. Et [4] Augiæ bubile, ſi non omne, ſaltem pro mea virili repurgare nitar, pau-

1 Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt Celſus, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit Origenes. Videndus Valeſius ad Euſebium. *Menagius.*

2 Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ] Ἐποινία vox à librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtruſere quaſi prox ſive proba vox eſſet. Henricus Stephanus rectè omiſit. Patet autem quoque hoc ipſo inferius Luciani dialogo, ubi eſt ἐπίνοια. Marc.

3 Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. Bourd.

4 *Augiæ bubile*] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam uſus eſt in Fugitivis. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ρᾶσθαι πειράσομαι, ὀλίγους ὅσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τρισχίλιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο. αἰδοῦμαι μὲν οὖν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ. σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμῃ, καὶ γραφῇ παραδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον. ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου, ὃν οὐκ ἀναγιγνώσκεσθαι πρὸς τῶν πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶσθαι, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταύτην ἐπιφέρῃ τὴν αἰτίαν, ἕξομεν καὶ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. [1] καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, καὶ παιδείᾳ παρ' ὅλον τὸν βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπολογήσαιτ' ἂν καὶ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρου γοῦν τοῦ λῃστοῦ κἀκεῖνος βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν. ἡμεῖς δὲ, πολὺ ὠμοτέρου λῃστοῦ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ, καὶ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῄστευεν, [2] οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην κατατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλα-

paucis aliquot elatis cophinis, ex quibus conjicias, quantus quamque immenſus fuerit fimus univerſus, quem ter mille boves multis annis reddere potuerunt. Sed interim tibi: mihique ipſi à vituperio metuo. Tibi quidem qui velis memoriæ literiſque mandari virum longè ſceleratiſſimum. Mihi verò qui operam collocem, inſcribenda hujuſmodi hiſtoria, rebuſque geſtis hominis, quem à viris eruditis legi non deceret, ſed in frequentiſſimo, ampliſſimoque theatro ſpectari à ſimiis, aut vulpibus diſcerptum. Quanquam ſiquis hoc crimen nobis impegerit poterimus ipſi exemplum ſimile producere. Etenim Arrianus ille Epicteti diſcipulus, vir inter Romanorum primarios habitus, & per omnem vitam in literarum ſtudio verſatus, cùm ſimile quid fecerit, pro nobis reſponderit. Nam is quidem Tillibori latronis vitam deſcribere non cenſuit indignum. Nos verò latronis longè crudelioris mentionem faciemus, quippe qui non in ſylvis & montibus, ſed in urbibus ipſis eſt latrocinatus: nec Minyam tantum & Idam pergraſſatus, neque paucas quaſdam Aſiæ, eaſque deſertiores partes depopulatus,

1 Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τοῦ Ἐπικτήτου μαθητὴς] Scripſit is, teſte Simplicio, non ſolùm Diſſertationes Epicteti, verùm etiam Enchiridion. *Menagius.*

2 Οὐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τὴν Ἴδην κατατρέχων, οὐδ' ὀλίγα τῆς Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λεηλατῶν] Quæ ſit illa Μινύα regio, juxta cum ignarlſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Bœotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Ægæo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphylia fuit quædam regio, quæ Μιλύας dicebatur, non Μινύας. Sed & hæc nimis longe ab Ida & locis, ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu lector, ſi mihi credis, leges confidenter, Μυσίαν. Nam Myſiæ provinciæ erat Ida mons in Aſia, ſi Aſiæ vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiæ proprie dictæ. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *Palm.* Οὐ Μινύαν μόνην] Τὴν τῆς φρυγίας. Stephanus. *Menagius.*

τῶν, ἀλλὰ πᾶσαν ὡς εἰπεῖν τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τῆς ληστείας τῆς αὐτοῦ. πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τὴν μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, καίτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γὰρ δὴ σῶμα, ἵνα σοι καὶ τοῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς. λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον οὐ πάνυ λάσιος. κόμην τὴν μὲν, ἰδίαν, τὴν δὲ, καὶ πρόσθετον ἐπικείμενος, εὖ μάλα εἰκασμένην, καὶ τοὺς πολλοὺς ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λεληθυῖαν. ὀφθαλμοὶ, πολὺ τὸ γοργὸν, καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες. φώνημα, ἥδιστόν τε ἅμα, καὶ λαμπρότατον. καὶ ὅλως, οὐδαμόθεν μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε. τοιόσδε μὲν τὴν μορφήν. ἡ ψυχὴ δὲ, καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, [1] πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ, καὶ ἀγχινοίᾳ. καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε καὶ τό γε περίεργον, καὶ εὐμαθὲς, καὶ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὲς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ. ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον. καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημέ-

tus, ſed univerſam, ut ita dicam, Romanorum ditionem ſuo latrocinio complevit. Primùm autem hominem tibi verbis depingam, formam ejus quàm proximè repræſentans: etſi non ſim pingendi admodum peritus. Corpore igitur, ut tibi etiam hoc indicem, procerus erat, & aſpectu decorus, planè divina ſpecie, colore candido, barba non admodum hirſuta, coma tectus partim nativa, partim appoſititia, ſcitè admodum efficta, quam aſcititiam eſſe vulgus ignorabat. Oculi verſatiles illi divina quadam acie refulgebant: vox ſuaviſſima erat, pariterque clariſſima. In ſumma quoad iſta, nulla ex parte poterat improbari. Hæc quidem illius forma erat. Cæterùm mens atque animus, ô malorum depulſor Hercules, & averſor hoſtium Iupiter, ſervatoreſque Dioſcuri: in hoſtes potiùs contingat incidere, quàm cum ejuſmodi quopiam habere commercium. Siquidem ingenio, ſolertia, acumine longè præſtabat cæteris. Tum curioſitas, docilitas, memoria, & ad diſciplinas ingenii fœlicitas, horum unum quodque ſupra quàm dici poſſit, illi ſuppetebat: quibus tamen peſſimam in partem eſt uſus. Et egregiis hiſce inſtrumentis inſtru-

1 Πολεμίοις] Sic in Somnio, ſeu Gallo ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο. Æſchylus Prometh. vinct.

Ερ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ε'χθροὺς ἴδοιμι.

Ex quo Plaut. Aſin. Act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Hem adſpecta rideo? utinam malè qui mihi volunt ſic rideant.

Sic Terent. Eunuch. Act. 4. Sc. 3. Albin. Conſ. ad Liv.

Vrbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum.
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem Albin. etiam. *Bourd.*

ἔχων, αὐτίκα μάλα τῶν ἐπὶ κακίᾳ διαβοήτων, ἀκρότατος ἀπετελέσθη ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τὸν Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σώστρατον. αὐτὸς γὰρ τῷ γαμβρῷ [2] Ῥουτιλλιανῷ ποτὲ γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὐτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὅμοιος εἶναι ἠξίου. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τὴν γνώμην θεσπέσιος. εἰ δὲ κατὰ τοῦτον ἐγεγόνει, παῖς ἂν εὖ οἶδα ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε. καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τοῦ Πυθαγόρου λέγειν, ἢ συνάπτειν πειρώμενον αὐτοὺς εἰς ὁμοιότητα τῶν πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα, καὶ βλασφημότατα τῶν ἐπὶ διαβολῇ περὶ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πεισθείην ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι ἐς τὸ αὐτὸ πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τῆς Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γὰρ ἐπινόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ διατύπωσον ποικιλοτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ἐπιορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, παράβολον, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα. καὶ πιθανὴν, καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκριτικὴν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τὸ πρῶτον ἐντυχὼν, οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ἐπιει-

ſtructus, illicò omnium qui ſceleribus eſſent nobilitati, facilè ſummus evaſit, ſuperior [1] Cercopibus, ſuperior Eurybato, vel Phrynonda, vel Ariſtodemo, vel Soſtrato. Qui cùm Rutilliano genero aliquando ſcriberet, ac de ſe modeſtiſſimè loqueretur, Pythagoræ ſemet aſſimilabat. At verò ſit mihi propitius Pythagoras, vir ſapiens, & mente divina: ſed ſi ætate hujus vixiſſet, puer, ſat ſcio, præ hoc viſus fuiſſet. Sed heus tu per Gratias, cave putes hæc in Pythagoræ contumeliam me dicere, quaſi velim eos ſimilitudine rerum geſtarum committere. Verùm ſi quis deterrima quæque & probroſiſſima, quæ de Pythagora per calumniam feruntur (quibus equidem haudquaquam fidem perinde ut veris habuerim) ſiquis tamen conferat in unum, ea omnia non fuerint Alexandrinæ verſutiæ pars minima. Prorſum enim imaginare mihi, & cogitatione finge, quàm maximè variam ingenii temperaturam, ex mendacio, dolis, perjuriis, maleficiis compoſitam, promptam, audacem, præcipitem, efficiendis iis quæ excogitaſſet, gnavam, appoſitam ad perſuadendum, fide dignam, ad ſimulandum optima quæque aptam, & conſilio contraria præ ſe ferentem. Nemo igitur cum illo primum congreſſus, non diſceſſit quin hanc opinionem de illo ſuſceperit, ut eum mortalium omnium optimum, æquiſſimumque, præterea ſimpli-

1 *Cercopibus Eurybato*] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & Æſchines adverſus Cteſiphontem οὔτε γὰρ Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτε ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. vide Eraſm. ad Proverb. Ne in Iampygum incidas. *Cogn.*

2 Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *Bourd.*

κέστατος, καὶ προσέτι, ἀπλοϊκώτατός τε, καὶ ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς προσῆν, καὶ τὸ, μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ἐπινοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μεγίστοις ἐπέχειν τὸν νοῦν. μειράκιον μὲν οὖν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τῆς καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ἐπὶ μισθῷ τοῖς [1] δεομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας, καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίους ὑπισχνουμένων, καὶ χάριτας ἐπὶ τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ [2] ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων διαδοχάς. οὗτος ἰδὼν εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τῶν αὐτοῦ πράξεων ἑτοιμότατον, οὐ μεῖον ἐρῶντα τῆς κακίας τῆς αὐτοῦ, ἢ αὐτὸς τῆς ὥρας τῆς ἐκείνου, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλει ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲν δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ κατὰ τὴν [3] Θῶνος τοῦ Αἰγυπτίου γυναῖκα, φάρμακα πολλὰ μὲν ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά. ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος [5] αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκεῖνος, καὶ ἐραστὴς τὸ γένος Τυανεύς, [6] τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων, καὶ τὴν πᾶσαν αὐτοῦ τραγῳδίαν εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ

plicissimum, minimeque fallacem judicaret. Accedebat ad hæc omnia grandium rerum conatus, cum nihil puſillum cogitaret, ſed ad maxima ſemper animum appelleret. Itaque cùm eſſet adhuc adoleſcens, venuſtus admodum, ut licebat ex ſtipula conjicere, & ex iis audire qui narrabant, promiſcuè ſcortabatur, & rogantibus ſui copiam mercede faciebat. Inter alios autem, accipit ipſum amans quidam præſtigiator, ex iis qui magias & miras incantationes profitentur, tum artes ad conciliandam in amoribus gratiam, ad immittenda in inimicos mala, ad eruendos theſauros, ad hæreditates ſuſcipiendas. His cùm eximiæ indolis puerum conſpexiſſet, & ad miniſtrandum ſuis actionibus propenſiſſimum: ut pote qui non minùs illius amaret maleficium, quàm ipſe hujus formam: erudivit eum, ſemper deinceps adjutore & miniſtro eſt uſus. Atque is apud populum medicinam profitebatur: & norat quemadmodum Thonis Ægyptii conjux [4] Pharmaca mixta, ſalubria multa, & noxia multa. Quorum omnium hæres hic & ſucceſſor fuit. Porrò doctor ille & amator, natione Tyaneus erat, ex iis qui cum illo Apollonio Tyaneo verſati erant, totamque illius tragœdiam pernoverant. Vides quanam

1 Δεομένοις] Angl. βουλομένοις. Bourd.

2 Ἐπαγωγὰς τοῖς ἐχθροῖς] Flor. ἐπαγωγὰς ἐπὶ τοῖς ἐχθροῖς. Idem.

3 Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *Idem.*

4 *Pharmaca*] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud Homerum, præcipuè Odyſſ. δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non rarò venenum pro remedio miniſtrant. *Cogn.*

5 Αὐτὸς] Angl. οὗτος. Bourd.

6 Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγγενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ, &c. *Marc.* Hujus vitam 8. libris Philoſtrat. deſcribit. hunc Herocles Chriſto æquiparavit: contra quem Euſeb. ſcripſit. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ς; σοὶ διατριβῆς ἄνθρωπον λέγω;
ὶ δὲ πώγωνος ὁ Ἀλέξανδρος πιμ-
πλάμενος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκεί-
ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθε-
ς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας,
ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι
ρὸν οὐδὲν ἐπενόει. ἀλλὰ κοινω-
ας Βυζαντίῳ τινὶ χρονογράφῳ,
καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ
καταρατοτέρῳ τὴν φύσιν, Κοκκω-
; δὲ ἐπεκαλεῖτο οἶμαι, περιήεσαν
γοητεύοντες καὶ τοὺς [1] παχεῖς τῶν
θρώπων. οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πα-
ίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀ-
ομάζουσιν, ἀποκείροντες. ἐν δὲ τού-
ις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλου-
αν, ἔξωρον μὲν, ἐράσμιον δὲ ἔτι
ναι βουλομένην, ἐξευρόντες, ἐπε-
τίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς,
ὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς
ὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν
ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμονος χω-
ίου κατὰ τοὺς Μακεδόνων βασιλέας,
ν δὲ ταπεινοὺς, καὶ ὀλίγους τοὺς οἰ-
ήτορας ἔχοντος. ἐνταῦθα ἰδόντες
ράκοντας παμμεγέθεις, ἡμέρους πά-
, καὶ τιθασοὺς, ὡς καὶ ὑπὸ γυ-
ναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγ-
καθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχε-
σθαι, καὶ θλιβομένους μὴ ἀγανακ-
τεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς κατὰ
αὐτὰ τοῖς βρέφεσι, [3] πολλοὶ δὲ
ίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν
ὶ τὸν περὶ τῆς Ὀλυμπιάδος μῦθον
διαφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε
κύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντος τινὸς
ίμαι τοιούτου συγκαθεύδοντος αὐ-

nam è ſchola tibi hominem refero? Verùm ubi jam barba plenus eſſet Alexander, Tyaneo illo vita defuncto, ad egeſtatem redactus, cùm oris gratia defloruiſſet, unde victum parare poterat, nihil poſtea parvum agitabat animo. Sed inito commercio cum Byzantino quodam annalium ſcriptore, omnium qui in certamina deſcendunt, ingenii longè ſceleratiſſimi: Cocconas autem cognominabatur ut puto: circumibant impoſturis ludificantes, ac pingues homines (ſic enim illi peculiari magorum lingua vulgus appellant) detondentes. Inter hæc, Macetin mulierem opulentam nacti ſunt, exoleta jam forma: ſed quæ etiamdum amabilis haberi ſtuderet. Ab hac victus copia ſuppeditabatur, quam ex Bithynia in Macedoniam uſque ſunt ſequuti. [2] Pellæa autem erat illa, qui locus olim floruit ſub Macedonicis regibus: nunc à paucis, iiſque humilibus incolitur. Ibi cùm immani magnitudine dracones conſpicerent, cicures ac manſuetos, adeò ut à mulieribus alerentur, & cum pueris cubarent, & ſe conculcari ſuſtinerent, neque ſe premi indignè ferrent, denique infantum more lac è papilla ſugerent (quales apud illos ſunt permulti, undè veriſimile eſt olim illam de [4] Olympiade fabulam increbruiſſe, quando concumbente cum illa hujuſmodi puto quopiam dracone, Alexandrum conceperat, unum ex his ſer-

1 Παχεῖς] Sic pag. ſeq. *Bourd.*

2 *Pellæa*] Macedoniæ civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eoſque æſtate frigoris cauſa collo circumdare. *Cogn.*

3 Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pelleis Caſaub. ad Suet. lib. 3. *Bourd.*

4 *Olympiade*] Matre Alexandri, de qua dial. Diog. & Alexand. *Cogn.*

1 *Hac*

τῇ, ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν. καὶ κατὰ τὸν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρότατοι ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως κατενόησαν τὸν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου, καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν. ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ ποθεινοτάτην οὖσαν, [2] καὶ Δελφοὺς οὕτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τῶν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων ἐς ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων. καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς [3] πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους στρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον, [4] ὅπερ μειζόνως ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος. τοὐντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν Χαλκηδό-

ſerpentibus, qui eſſet pulcherrimus, paucis obolis emunt. Atque ut Thucydidis utar verbis, hinc jam bellum oritur. Nimirum cùm duo facinoroſiſſimi, magnaque audentes, neque non ad maleficia promptiſſimi, ſocietatem iniviſſent, facilè perpenderunt [1] hæc duo potiſſimùm in hominum vita tyrannidem obtinere Spem, atque Metum, quorum utroque ſiquis commodè uteretur, fore ut illicò diteſceret. Nam utrique, Metuenti ſcilicet, & Speranti, maximè neceſſariam atque optatiſſimam eſſe præſcientiam videbant: atque hac via Delphos olim ditatos, factoſque celebres: præterea Delum, Clarum, & Branchidas: nimirum hominibus per hos quos dixi tyrannos Spem, ac Metum, ad templa confluentibus, ac futura prædiſcere cupientibus, ideoque hecatombas immolantibus, aureoſque lateres dedicantibus. His inter ſe verſatis, atque ultro citroque agitatis, oraculum, & cortinam conſtituere ſtatuerunt. Etenim ſi res ea proceſſiſſet, ſperabant ſe protinus divites ac fœlices fore. Quod quidem negocium primam ipſorum expectationem longe ſuperavit, & ſpe melius evenit. Hinc deſpicere cœperunt, primùm quem locum deligerent, deinde qua ratione cœptum auſpicarentur. Cocconas igitur Chalcedo-

1 *Hæc duo potiſſimum*] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecunque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupant. vide Lucianum in Char. & in Demonact. *Cogn.*

2 Καὶ Δελφοὺς] Sic in Iove trag. & Icarom. *Bourd.*

3 Πλίνθους] Sic in Contempl. *Idem.*

4 Ὑπὲρ μειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. Idem.

ε ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ, καὶ τῇ Βιθυνίᾳ προσοικοῦν, οὐχ ἑκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ οἴκοι προὔκρινε, λέγων ὅπερ ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὴν τῶν τοιούτων ἀρχὴν, καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων, καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ὑπεροικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴν, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, [1] κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας. ὀλίγης δὲ περὶ τούτου στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος, ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα, χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν, ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστιν Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, διαφοιτῆσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λόγον ἐς πᾶσαν τὴν Βιθυνίαν, καὶ τὸν πόντον ἐποίησαν. καὶ πολὺ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. ἐκεῖνοι γὰρ καὶ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τοὺς θεμελίους ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν

donem idoneam eſſe cenſebat, ut pote regionem mercatoribus frequentem, Thraciæ, Bithyniæquæ confinem, neque ab Aſia, Galatiaque longè diſſitam, cunctis item imminentibus populis. At è diverſo patriam ſuam præferebat Alexander: dicens quod res erat: ad res hujuſmodi incipiendas, & auſpicandas opus eſſe pinguibus & ſtolidis hominibus qui admittant, cujuſmodi Paphlagones affirmabat eſſe hos qui ſupra murum Aboni habitant, nempe ſuperſtitioſos pleroſque & ſtolidos: qui ſiquis tantùm apparuerit, tibicinem, aut tympaniſtam, aut cymbala pulſantem adducens, cribro, quod ajunt, vaticinans, illicò vehementer in illum omnes inhient, & perinde ut cœlum quempiam intueantur. Qua de re cùm nonnihil inter eos controverſiæ fuiſſet, tandem vicit Alexander. Igitur cùm Chalcedonem veniſſent (nam id oppidum viſum eſt hac parte nonnihil illis conducibile habere) in Apollinis templo, quod eſt apud Chalcedonios antiquiſſimum, tabellas æreas defodiunt, quæ dicerent, brevi admodum Æſculapium una cum patre Apolline in Pontum adventurum, atque Aboni murum inhabitaturum. Eæ tabellæ cum eſſent de induſtria repertæ, facilè effecerunt ut hic rumor in omnem Bithyniam, & Pontum dimanaret: multò autem ante alios in Aboni murum. Nam illi ſtatuerunt protinus templum erigere: jamque locum fundamentis effodiebant. Relictus hic in

1 Κοσκίνῳ μαντευόμενος] Parœmiogr. *Bourd.* *Cribro vaticinans*] Stultè de rebus occultis divinans, parœmia ſumpta à divinationis genere quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Κοκκωνᾶς, ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διπλοῦς τινας, καὶ ἀμφιβόλους, καὶ λοξοὺς χρησμοὺς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τὸν βίον, [1] ὑπὸ ἐχίδνης οἶμαι δηχθείς. [2] προεισπέμπεται δὲ ὁ Ἀλέξανδρος κομῶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένος, μεσόλευκον χιτῶνα πορφυροῦν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτοῦ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων κατὰ τὸν Περσέα, ἀφ' οὗ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν. καὶ οἱ ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτοῦ ἄμφω τοὺς γονέας ἀφανεῖς, καὶ ταπεινοὺς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ, λέγοντι,

> Περσίδης γενεὴν, φοίβῳ φίλος οὗτος ὁρᾶται,
> Δῖος Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.

Οὗτος ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος, καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [3] στύεσθαι ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρου μητέρα. [4] εὕρητο δὲ χρησμὸς ἤδη, ὡς Σιβύλλης προμεμαντευσαμένης,

> Εὐξείνου πόντοιο παρ' ἠϊόσ' ἄγχι Σινώπης,
> Ἔσται τις κατὰ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
> Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τρισσῶν δεκάδων τε,
> Πένθ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισάριθμον,
> Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην τετράκυκλον.

in Chalcedone Cocconas, ancipitia quædam, atque ambigua, obliquaque conſcribit reſponſa. Deinde poſt, viperæ, ut opinor, morſu necatur. Acceſſitur in hujus locum Alexander jam comatus, cæſariæ promiſſa, purpuream tunicam albo diſtinctam indutus, ſupra eam candida veſte amictus: falcem tenens more Perſei, à quo ſe maternum genus ducere prædicabat. At perditiſſimi illi Paphlagones, quanquam ambos illius parentes norant obſcuros atque humiles, credebant oraculo ita canenti:

> *Perſides genere, gratus Phœbo iſte videtur:*
> *Divus Alexander Podaliri ſanguine cretus.*

Hic nimirum Podalirius libidinoſus erat, ac natura mulieroſus, adeò ut à Tricca ad Paphlagoniam uſque in Alexandri matrem ſit incitatus. Repertum eſt aliud oraculum quaſi Sibyllæ prædivinantis,

> *Ad maris Euxini littus, juxtaque Sinopam,*
> *Tyrſide erit quidam Auſonia de gente ſacerdos:*
> *Qui prima ex monade ac decade ex triplici reſerabit,*
> *Quinque alias monades, vicenaque ter repetita,*
> *Quadrorbem numerum, referentem nomina divi,*
> *Qui veniet laturus opem mortalibus ægris.*

Ale-

1 Ὑπὸ ἐχίδνης] Dico ad lib. 2. Heliod. *Bourd.*
2 Προεισπέμπεται] Angl. προσπέμπεται. Idem.
3 Στύεσθαι] Malè in Angl. Cod. στέλλεσθαι. vocem στύεσθαι alibi interpretor. *Idem.*
4 Εὕρητο] Minus rectè in Angl. Cod. εἴρητο. Idem.

1 Καὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Εἰσβαλὼν γοῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, διὰ πολλοῦ ἐς τὴν πατρίδα περίβλεπτός τε, καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, [1] καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα. ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρουθίου τῆς βαφικῆς βοτάνης τὴν ῥίζαν διαμασησαμένῳ. τοῖς δὲ, θεῖόν τι, καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο, κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωπόμορφόν τι ἐπιφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὑπὸ θριξὶν ἱππείαις ἀνοίγουσά τε, καὶ αὖθις ἐπικλείουσα τὸ στόμα. καὶ γλῶττα, οἵα δρακόντων διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὑπὸ τριχῶν καὶ αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ ὁ Πελλαῖος δὲ δράκων, προϋπῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, κατὰ καιρὸν ἐπιφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ, πρωταγωνιστὴς ἐσόμενος. ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε. Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ἐπὶ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυττομένους, συνειστήκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν [2] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ οὐρανοῦ πεσὸν, ἐνταῦθα κατατίθεται χήνειον ᾠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον. καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τοῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἕωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τὴν ἀγορὰν προπηδήσας, διάζωμα δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τὴν κόμην ἄνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀ-

Alexander itaque multo poſt in patriam cum hujuſmodi tragœdia ingreſſus, conſpicuus erat ac ſplendidus, cum ſeſe nonnunquam afflatum numine ſimularet, ore ſpuma pleno. Id quod ille lanariæ herbæ ad tingendum aptæ radice commanducata facilè efficiebat. Cæterùm illis divinum quiddam ac formidandum ſpuma illa videbatur. At multo antea ſibi finxerant, paraverantque è linteis confectum draconis caput, ſpeciem humanam præ ſe ferens, lineis notatum, planeque expreſſum, quod pilis equinis os aperiret, & clauderet. Tum lingua, ſicut eſt draconum, biſulca atra prominebat, quæ & ipſa trahebatur à pilis. Porrò Pellæus ille draco jampridem erat inpromptu, domique alebatur, ab illis cum res poſtularet, oſtendendus, unaque partem tragœdiæ acturus, vel princeps potiùs hujus fabulæ futurus. Iam verò cum eſſet incipiendum, tale quiddam machinatur. Cùm noctu veniſſet ad recens effoſſa templi fundamenta, in quibus conſtiterat aqua, ſive quòd indidem alicunde confluxerat, ſive quod ex æthere deciderat? Illic anſerinum ovum priùs excavatum deponit, quod ſerpentem recens editum occultabat. Id cùm altè demerſiſſet in abditas luti cavernas, rurſum illinc diſceſſit. Manè verò cùm nudus in forum proſiliiſſet niſi quod ſubligari, eoque inaurato circum pudenda tectus erat, cumque falcem illam ferret, ſolutamque comam ſimul quateret, eorum more qui à Cybele Deo-

1 Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impoſtorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. *Bourd.*

2 Συλλειβόμενον] Minus commodè in Angl. C. συνθλιβόμενον. Idem.

γείροντές τε, καὶ [1] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει, ἐπὶ βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δεξομένην ἐναργῆ τὸν Θεόν. οἱ παρόντες δὲ, συνδεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παιδίοις, ἐτεθήπεσαν, καὶ ηὔχοντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ, φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ᾽ ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τοὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας ὅ, τι λέγει. πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τὸν Ἀπόλλωνα, καὶ τὸν Ἀσκληπιόν. εἶτ᾽ ἔθει δρόμῳ ἐπὶ τὸν ἐσόμενον νεών. καὶ ἐπὶ τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τὴν [2] προῳκοδομημένην τοῦ χρηστηρίου πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιοῦ, καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν Θεὸν ἥκειν [3] τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος, καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ Θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμμυθίῳ τὴν ἁρμογὴν τοῦ πώματος ξυγκεκολλημένον, καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γένοιτο. πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκείνου ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἱλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν Θεὸν, καὶ τὴν πόλιν ἐ-

Deorum matre afflati conveniunt, conſcenſa ſublimi ara concionabatur, eamque civitatem beatam prædicabat, quæ mox Deum propalam eſſet oſtenſura. Porrò qui aderant (nam concurrerat univerſa propè civitas una cum mulieribus, ſenibus, pueris) admirabantur, vota faciebant, & adorabant. At ille voces ignotas ſonans, quales ſunt Hebræorum aut Phœnicum, attonitos eos reddebat, ut qui non intelligerent quid diceret: niſi ſolum hoc, quòd Apollinem & Æſculapium paſſim admiſcebat. Deinde ad deſignatum templum curſu contendebat, accedenſque ad foſſam, illumque fontem oraculo præſtructum, ingreſſus aquam, magna voce canebat laudes Apollinis & Æſculapii, invitabatque Deum ut bonis avibus in urbem veniret. Poſtea cùm poſtulatam phialam quiſpiam dediſſet, eamque facilè immerſiſſet, unà cum aqua lutoque haurit & ovum illud, in quo nimirum ille Deum concluſerat, cujus operculi commiſſura cera alba & ceruſſa erat ferruminata. Id cùm manu cepiſſet, affirmabat ſeſe jam tenere Æſculapium. Interim illi intentis oculis aſpiciebant quid accideret, multò priùs admirati ovum in aqua repertum. Poſtquam autem eo fracto, ſerpentis illius fœtum in cavam manum recepit, quique aderant moventem ſeſe eum conſpexerunt, ac digitis circumvolventem, exclamare cœperunt, & ſalutare Deum, & civitatem beatam

1 Ἐνθεάζοντες] Angl. ἐνθεαζόμενοι. Bourd.
2 Προῳκοδομημένην] Cæteri Cod. προῳκονομημένην. Idem.
3 Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μεμακάρικεν, καὶ σχεδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλατο τῶν εὐχῶν, θησαυροὺς, καὶ πλούτους, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτῶν παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ, δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτιγέννητον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτονται ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας, ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῶν ἐλπίδων. ἡμέρας μὲν οὖν, οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων, ὅπερ ἦν ὑπὸ τῆς φήμης, αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπληστο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους, [1] καὶ τὰς καρδίας περιεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ οὐχὶ προβάτων εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ἐπὶ κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρεπῶς ἐσταλμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας, καὶ τὴν οὐρὰν ἔξω ἀφεὶς, πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ περικεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ἐπισύρεσθαι, μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ἀποκρύπτων, ἀνεχομένου πάντα ἐκείνου, προὔφαινε τὴν ὀθονίνην κεφαλὴν κατὰ θάτερα τοῦ χιτῶνος, ὡς δῆθεν ἐκείνου τοῦ φαινομένου πάντως οὔσαν. εἶτά μοι ἐπινόησον οἰκίσκον οὐ πάνυ φαιδρὸν, οὐδὲ εἰς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον,

tam prædicare. Tum votis affatim quiſque implebatur, theſauros, opes, ſanitatem, aliaque id genus bona flagitando. Hic ille rurſus curſim ſeſe domum abripuit, unà ſecum aſportans modò editum in lucem Æſculapium, bis natum, cùm ſemel alii naſcantur homines, idque non ex Coronide per Iovem, hoc eſt, non ex cornice, ſed ex anſere progenitum. Populus autem univerſus ſequebatur, omnes à Deo afflati, & ob ſpes animo conceptas furore correpti. Ergo interdiu domi ſe continebat, ſperans fore, id quod & evenit, ut fama permoti, Paphlagonum pars maxima ſtatim concurreret. Poſteaquam autem redundavit hominibus, quibus omnibus jam ante cerebrum, & cor eſſet exemptum, quique nulla ex parte ſimiles eſſent viris pane victitantibus, verùm qui præter ſolam figuram nihil à pecudibus diſtarent: in quibuſdam ædiculis, in lecto ſedens eo cum ornatu qui vatem mirè deceret: accipit in ſinum Pellæum illum Æſculapium, qui ut dixi, maximus erat & pulcherrimus. Quem cum ſuo collo totum circumvolviſſet, caudam foras prominere ſinens (erat autem ingens adeò, ut non ſolum in ſinu ipſius effunderetur: ſed etiam pars humi traheretur) ſolum caput ſub ala abditum tenens, illo ferente omnia, caput illud draconis ex linteo confectum, altera ex parte tunicæ oſtendebat, ac ſi illius, qui apparebat, omnino eſſet. Iam mihi cogita non admodum illuſtres ædiculas, neque luminis ad ſatietatem uſque capaces,

tum

1 Καὶ τὰς καρδίας περιεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur πρόβατα pagina ſequente. *Marc.*

1 Καὶ

καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεταραγμένων, καὶ προεκπεπληγμένων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρουμένων. οἷς εἰσελθοῦσι, τεράστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι ἀνθρωπόμορφον. καὶ ταῦτα, καὶ τιθασόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τὴν ἔξοδον. καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τῶν ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατὰ τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τοὺς Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος. ὅτε ὁ μὲν, ἤδη πονήρως εἶχεν. οἱ δὲ, περιεστῶτες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τὴν δὲ ἐπίδειξιν ταύτην, οὐχ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται. καὶ μάλιστα εἴ τινες τῶν πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι. ἐνταῦθα ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι, καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἀπτόμενοι τοῦ δράκοντος. καὶ γὰρ τοῦτο παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος. ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε, καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅπερ ἦν, εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένου, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας. τὸ δ' οὖν πᾶν, ψευδός ἐστιν, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον. κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γα-

tum hominum convenarum turbam, qui tumultuentur jam antè ſpebus referti & erecti: quibus ingreſſis viſa res eſt, ut par erat, portentoſa, videlicet ex modò puſillo ſerpente, intra paucos dies tam immanem extitiſſe draconem, humana ſpecie, & inſuper manſuetum. Protinus autem ad egreſſum accelerabantur, & priuſquam accuratè eſſent contemplati, expellebantur ab iis qui novi ſemper ingrediebantur. Eratque è regione januæ patefactum aliud oſtium ad exeundum: cujuſmodi ægrotante Alexandro Macedonas in Babylone feciſſe ferunt: cùm illi graviſſimè affectum ipſum, obſeſſa regia intueri, & ſupremùm alloqui cuperent. Atque hoc ſpectaculi ſceleſtus hic non ſemel, verùm crebriùs exhibuiſſe dicitur: maximè ſiqui divites novitii adveniſſent. Hoc loco, mihi Celſe, ſi verum fateri oportet, æquum eſt veniam dare Paphlagonibus ac Ponticis illis, craſſis & ineruditis hominibus, ſi draconem tangentes deluſi ſunt. Nam hoc quoque largiebatur Alexander iis qui voluiſſent: cùm viderent in obſcura luce caput nimirum illius nunc aperire, nunc claudere os tanto artificio, ut res planè Democritum aliquem requireret, aut certè Epicurum, Metrodorumve, aut quempiam alium, qui adverſus hæc & ſimilia mentem haberet adamantinam, ut non crederet, ſed quid res eſſet, conjiceret: quanquam modum invenire non poſſet: idque ſaltem antè perſuaſum haberet, ſe modum ignorare præſtigiaturæ: cæterùm quicquid id eſſet falſum eſſe, ac fieri non poſſe. Brevi ergo confluxit tum Bithynia, tum Galatia,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη, συνέρρει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων ὡς τὸ εἰκὸς λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν Θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γεγενημένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος. γραφαί τε ἐπὶ τούτῳ, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν, ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ, ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα. καὶ ὄνομά γε τῷ Θεῷ ἐπιτεθὲν, Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἔκ τινος ἐμμέτρου καὶ θείου προστάγματος. ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος,

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς
φάος ἀνθρώποισι.

Καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, οὗπερ ἕνεκα τὰ πάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρᾷν τοῖς δεομένοις καὶ θεσπίζειν παρ' Ἀντιλόχου τοῦ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν, καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνος μετὰ τὴν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τοῦ Ἀμφιάρεω, καὶ τὸν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτοῦ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκείας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενος, οὐ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων καὶ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, καὶ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων. ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, οὗ δέοιτο ἂν, καὶ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καταρράψαι τε, καὶ κατασημήνασθαι κηρῷ, ἢ πηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ. αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον κατελθὼν, ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο, καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας ὑπὸ κήρυκι, καὶ θεολόγῳ, καὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ ἀκούων ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὴν

tia, & Thracia, eorum qui renunciabant unoquoque, ut fit, affirmante ſeſe naſcentem vidiſſe Deum, deinde paulo poſt eundem contrectaſſe factum jam grandem admodum, vultu etiam homini aſſimilem. Accedebant ad hæc picturæ, imagines, ſigna Deum referentia, partim ærea, partim argentea. Poſtremò nomen etiam inditum: nam Glycon appellatus eſt: idque juſſu divino carmine prodito. Nam ſic eloquutus eſt Alexander,

Ex Ioue tertia ſtirps, Glyco ſum,
ille ſalutifer orbi.

Et cum jam ferret opportunitas, ut cujus rei gratia erat omnia machinatus, ſcilicet reſponſa daret petentibus, divinaretque, accepta anſa ab Antilocho qui in Cilicia vatem egerat: nam is quoque poſt patris Amphiarai obitum, & ipſius apud Thebanos interitum, domo pulſus, atque in Ciliciam profectus, haud incommodè rem geſſit, cùm futura prædicens Cilicibus, binos obolos pro ſingulis reſponſis acciperet. Inde igitur arrepta anſa prædicit Alexander omnibus qui advenerant, fore ut Deus ipſe reſponſa daret, cujus rei diem certum indicit. Iuſſit autem ut quiſque quod requireret, & maximè diſcere vellet, id in libello conſcriberet, quem conſutum, cera vel luto, vel ſimili re quapiam obſignaret. Ipſe verò receptis libellis in adytum ingreſſus (jam enim extructum erat templum, & apparata cortina) ordine per præconem ac theologum, vocaturus erat eos qui tradidiſſent: cumque à Deo ſingula eſſet edoctus, libellos redditurus, ita ut

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν, ὑπογεγραμμένην πρὸς ἔπος, ἀμειβομένου τοῦ Θεοῦ περὶ ὅτου τις ἔροιτο. ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον. τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον, καὶ πάντῃ ἀπίστῳ ὅμοιον. ἐπινοήσας γὰρ ποικίλας τῶν σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο. εἶτα κατειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλοῦ θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ οὗτος ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ Θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν. τίνες οὖν αἱ ἐπίνοιαι, ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη ὦ φίλτατε Κέλσε, βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ διατήκων, ἐξῄρει. καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ἐπιχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τῷ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτὴν τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἕτερος δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου. σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης βηρυττίας καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ, καὶ μαστίχης. ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων, ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴν σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ ἀπεμάττε τὸν τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηροῦ ἐκείνου γενομένου, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀ-

traditi fuerant, obſignatos, ſubſcripto illis reſponſo, pro cujuſque argumento, Deo nimirum reſpondente, quacunque de re quis eſſet ſciſcitatus. Erat autem hic dolus homini, cujuſmodi tu es, aut etiam (ſi modò dictu non eſt invidioſum) cujuſmodi ſum ego, manifeſtarius & cognitu facilis. Verum idiotis, & quibus obſitæ muco eſſent nares, prodigioſum, planeque incredibile quiddam eſſe videbatur. Nam ille varias artes reſignandi ſigilla commentus, quæ quiſque ſciſcitabatur, ea legebat: tum quæ viderentur, ad interrogata reſpondebat. Deinde rurſum complicatos, obſignatoſque libros reddebat, non ſine ſumma admiratione eorum qui recipiebant. Hinc illud apud eos frequens erat: Vnde nam iſte ſcire potuiſſet, quæ ego illi tradidi, ſignis imitatu difficilibus obſignata tutò admodum, niſi quiſpiam eſſet Deus qui omnia revera noſſet? Forſitan igitur quæres ex me quænam ſint artes iſtæ. Accipe, quò videlicet impoſturas ejuſmodi deprehendere queas. Prima hæc erat Celſe chariſſime. Eam ceræ partem quæ ſigillo ſubeſt acu candefacta liquefactam diducebat: tum ubi legiſſet, ceram acu rurſum calefactam, eam quæ infra filo ſuberat, quæque ſigillum ipſum tenebat, facilè coagmentabat. Porrò ſecundus modus conſtat per id, quod collyrium vocant. Conficitur ex pice Beryttia, bitumine, & perſpicuo lapide trito, cera, & maſtiche. Confectum igitur ex his omnibus collyrium, igni calfactum, inuncto priùs axungia ſuilla ſigno, applicabat, ac ſymboli figuram excipiebat. Tum eo protinus exſiccato, commodè reſignabat libellos, quos cùm perlegiſſet, impo-

ραγνὺς, ἐπιθεὶς τὸν κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὴν αὐτὴν σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἀρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον. τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας ἔτι ὑγρὸν ὄντα, ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι. καὶ ἀφελὼν, αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον, τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸν τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ἐπινενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς κατὰ μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τοὺς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ παραθεμένου, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα. ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων, τοῖς μὲν, λοξὰ, καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. τοῖς δὲ, καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ, ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι. τοῖς δὲ, θεραπείας προὔλεγε, καὶ διαίτας, εἰδὼς ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην, πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ κυτμίδες, ἀκόπου τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ κλήρων διαδοχὰς, εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑ-

poſita cera, idem ſigillum ad archetypi ſimilitudinem ſcitè effictum, tanquam ex lapide reformabat. Tertiam aliam rationem præter has accipe. Calce in gluten quo libros agglutinant injecta, atque ex his veluti cera confecta, mollem adhuc eam ſigillo admovebat, ſtatimque detrahebat. Nam illicò ſicceſcit, adeò ut cornu, vel potiùs ferro reddatur ſolidius. Hac ad imprimendum ſignum uti conſueverat. Alia præterea multa ad id illi ſunt excogitata, quorum omnium meminiſſe non neceſſe eſt, ne ineptus videar, maximè cùm in his quos de magorum artibus conſcripſiſti commentariis tum pulcherrimis, tum utiliſſimis, quique modeſtos reddere queant lectores, abundè multa retuleris, & his multo copioſiora. Reddebat igitur oracula & divinabat non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negocium reddens probabilius: dum aliis obliqua quædam & ambigua, aliis penitus obſcura reſpondebat ad ea quæ proponebantur. Quandoquidem & hoc oraculis ille convenire judicabat. Alios dehortabatur, alios adhortabatur, prout ſibi magis conducere conjectaſſet. Nonnullis remedia morborum, vitæque rationes præſcribebat, cùm ſciret, ut initio diximus, complura atque efficacia pharmaca. Maximè autem ab ipſo probabantur Cytmides, remedii contra laſſitudinem, adipe ſuillo confecti, confictum nomen. Porrò ſpes, rerumque profectus, & hæreditatum obventus ſemper in aliud tempus rejiciebat, hoc addens, Cuncta hæc tum obtingent quum volam, quumque meus vates Alexander me rogabit, proque vobis vota

περ ὑμῶν. ἐτέτακτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμή, καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' εἰς ἑπτά, καὶ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, ἀνὰ δέκα, καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων ὑπὸ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δέ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργούς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ πευθῆνας, καὶ χρησμοποιούς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ἐπισφραγιστάς, καὶ ἐξηγητάς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. ἤδη δέ τινας καὶ ἐπὶ τὴν ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ λῃστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυροὺς ἀνορύξαι παράσχοι, καὶ νοσοῦντας ἰάσαιτο. ἐνίους δὲ καὶ ἤδη ἀποθανόντας, ἀναστήσειε. δρόμος οὖν καὶ ὠθισμὸς ἁπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ, καὶ μαθητῇ τοῦ Θεοῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ οὗτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμός,

Τιέμεναι κέλομαι τὸν ἐμὸν θεράποντα προφήτην.
Οὐ γάρ μοι κτεάνων μέλεται ἄγαν, ἀλλ' ὑποφήτου.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τῶν νοῦν ἐχόντων, ὥσπερ ἐκ μέθης βαθείας ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτόν, καὶ μάλισθ' ὅσοι Ἐπικούρου ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώρατο ἠρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τοῦ δράματος, ἐκφέρει φόβητρόν τι ἐπ' αὐτούς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι, καὶ Χριστιανῶν

faciet. Merces erat unicuique reſponſo præſtituta, nempe drachma cum obolis duobus. Ne verò puſillum & exiguum fuiſſe putes amice, hunc quæſtum, cum in annos ſingulos ſeptem aut octoginta millia congereret, hominibus uſque adeò avidis ut ſinguli decem, vel quindecim rogationes traderent. Cæterum iis quæ accipiebat, non utebatur, ſolus, nec ad congerendas in theſaurum opes reponebat: ſed multos ſecum habebat adjutores, miniſtros, exploratores, tum qui verſibus oracula conderent, tum qui reſponſa ſervarent, qui ſubſcriberent, qui obſignarent, qui interpretarentur, quorum unicuique pro merito lucrum impartiebat. Iam & emiſſarios aliquos in regiones alienas emandarat, qui oraculi famam in gentes inferrent, affirmarentque ipſum prædicere, invenire fugitivos, fures ac prædones indicare, theſauros effodiendos oſtendere, ægrotos curare, quoſdam etiam vita defunctos in vitam revocare. Vndiquaque igitur cum conflictatione concurrebatur: victimæ, donaria, duplicatæ veſtes prophetæ diſcipuloque Dei offerebantur. Iam enim & tale quoddam oraculum exierat,

Muneribus decorare meum vatem, atque miniſtrum,
Præcipio: nec opum mihi cura, at maxima vatis.

Verum ubi jam plerique prudentes homines, velut ex alta ebrietate emergentes, in ipſum conſpiraſſent, maximè Epicuri ſectatores: & in urbibus omnis præſtigiatura, fictuſque fabulæ apparatus deprehenderetur, quendam ipſis terrorem incutit, dicens, impiis, & Chriſtianis impleri

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Πόντον. οἱ περὶ αὐτοῦ τολμῶντα ἥκιστα βλασφημεῖν. οὓς κέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τὸν Θεόν. περὶ δὲ Ἐπικούρου, καὶ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένου γάρ τινος τί πράττει ἐν ᾅδου Ἐπίκουρος, μολυβδαίνας ἔφη ἔχων πέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ἐπὶ μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τῶν προσιόντων συνετὰς, καὶ πεπαιδευμένας, ὅλως δὲ, ἄσπονδος, καὶ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ πόλεμος πρὸς Ἐπίκουρον ἦν. μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον προσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, καὶ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τὴν φύσιν τῶν πραγμάτων καθεωρακότι, [1] καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὸν Πλάτωνα, καὶ Χρύσιππον, καὶ Πυθαγόραν, φίλοι. καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἄτεγκτος Ἐπίκουρος. οὕτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν. ἔχθιστος. δικαίως πάντα ταῦτα ἐν γέλωτι καὶ παιδιᾷ τιθέμενος. διὸ καὶ τὴν Ἄμαστριν ἐμίσει μάλιστα τῶν ποντικῶν πόλεων, ὅτι ἠπίστατο τοὺς περὶ Λέπιδον, καὶ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, πολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ πόλει. οὐδὲ ἐχρησμῴδησε πώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ καὶ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικοῦ χρησμῳδῆσαι, καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν οὔτ᾽ αὐτὸς πλάσασθαι χρησμὸν δεξιὸν, οὔτε τὸν ποιῆσαι πρὸς καιρὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ στομάχου ὀδύνην, προστάξαι βουλόμενος

Pontum: à quibus audacter maledictis peſſimis impeteretur. Quos juſſit lapidibus expellerent: ſi Deum habere propitium vellent. Porrò de Epicuro, hujuſmodi prodidit oraculum. Sciſcitanti cuipiam quid ageret apud inferos Epicurus: plumbeis, inquit compedibus vinctus, in cœno ſedet. Et adhuc miraris ſi magnopere crevit oraculi celebritas, cùm videas interrogationes adeuntium, quàm ſint prudentes, quamque eruditæ? Omnino autem ſævum & implacabile cum Epicuro illi erat bellum, idque jure optimo. Nam cum quo tandem juſtius bellum gerat, homo præſtigiator, portentorum amans, verique inimiciſſimus, quàm cum Epicuro qui rerum naturam perſpexit, quique ſolus quid iis veri inſit, apprimè novit? Verùm Platonis, Chryſippi, & Pythagoræ amicus erat, altamque cum illis pacem colebat. At intractabilis ille Epicurus (ſic enim eum nominabat) erat illi plurimum inviſus, nec immerito, quippe qui hæc omnia ridicula & ludicra duceret. Quam ob cauſam inter urbes Ponticas Amaſtrim in primis oderat: quoniam ſciebat eos qui cum Lepido erant, alioſque his conſimiles, complures in urbe verſari. Nec unquam Amaſtriano cuiquam oraculum reddidit: quin ubi conaretur fratri Proconſulis reſpondere, deridiculè diſceſſit, cum nec ipſe inveniret quemadmodum idoneum oraculum fingeret, nec haberet qui ſibi in tempore poſſet componere. Nam cùm illi de ſtomachi dolore conquerenti, vellet præſcribere, uti ſuillum pedem

cum

1 Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipſe pater veri, doctis Epicurus in hortis.* Plura teſtimonia congeſſi ad Laërtii Epicurum. *Menagius.*

1 Μάλ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὕειον πόδα μετὰ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐσθίειν, οὕτως ἔφη,

¹ Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις μὲν ὡς προεῖπον, ἔδειξε τὸν δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τὴν οὐρὰν μάλιστα καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ, ὑπὸ κόλπου ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τὸν Θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ὑποφήτου χρησμῳδοῦντα. εἶτα οὐ χαλεπῶς γεράνων ἀρτηρίας συνάψας, καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς ἐκείνης τῆς μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότητα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τῆς φωνῆς διὰ τοῦ ὀθονίνου ἐκείνου Ἀσκληπιοῦ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι, αὐτόφωνοι. καὶ οὐ πᾶσιν ἐδίδοντο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις. ² ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γὰρ αὐτὸν ἐπὶ τὴν εἰσβολὴν, οὕτως ἔφη,

cum malva præparatum ederet, hunc in modum ait,

Malvaca porcorum ſacra cuminato Sipydno.

Sæpe quidem, ut dixi, oſtendit draconem iis qui vellent, non totum, ſed caudam potiſſimùm, & reliquum corpus prætendens, caput ne videretur abditum in ſinu ſervabat. Cumque magis attonitam vellet reddere multitudinem pollicitus eſt ſeſe exhibiturum ipſum Deum loquentem, ac ſine interprete reſponſa dantem. Deinde non magno negotio gruum arteriis contextis, & per illud arte aſſimilatum caput inſertis, alio quopiam per has foris inſonante, ad interrogata reſpondebat, voce per Æſculapium illum linteo confectum ad aures promanante: quæ reſponſa ipſius voce reddita vocabantur: neque quibuſlibet, neque paſſim dabantur: verùm ſplendidis, opulentis, ac munificis. Itaque quod Severiano redditum eſt, ſuper expeditione in Armeniam ſuſcipienda, erat ex Autophonis. Adhortans enim illum ad regionis illius invaſionem, ſic ait,

Par-

1 Μάλβακα] A malva Latino, μάλβα, μαλβακὶς, μάλβαξ. Menagius.

2 Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Num de Severiano intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæſus fuit, de quo Dio in Hadriano? non puto. Nam ſub Trajano floruit ante ejus impoſtoris tempora, & hic paulo poſt Gallus Κελτὸς dicitur, & mortuus eſt, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius: ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπείς. Nam hæ voces ἀπήλλαξεν κατακοπεὶς, non mihi videntur aliter poſſe intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod ſciam, antiquorum memoravit, niſi forte aliquid muſſitavit de ea Capitolinus in Vero, & Dio in Marco, qui ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ ſuppreſſit Xiphilinus, & de hac expeditione intelligenda ſunt hæc Capitolini verba de Vero imperatore: *Nam cum interfecto legato, cæſis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vaſtaretur, ille in Apulia venabatur & apud Corinthum & Athenas inter Symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priſcus & Avidius Caſſius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata

Πάρθους, Ἀρμενίους τε, θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβρίδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι, μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Parthis, Armeniiſque citato Marte ſubactis,
Romam urbem repetes, & claras Tybridis undas.
Vertice ſerta gerens radiis diſtincta ſerenis.

Εἶτ' ἐπειδὴ πεισθεὶς ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τοῦ Ὀθρυάδου κατακοπεὶς. τοῦτον μὲν τὸν χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ,

Deinde poſteaquam vecors ille Gallus, incurſione facta, cum exercitu ab Othryade fuiſſet cæſus, hoc oraculum ſuſtulit à monumentis, aliudque ejus in locum ſubſtituit hujuſmodi.

Μὴ σύ γ' ἐπ' Ἀρμενίους ἐλάαν στρατόν. οὐ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων ἀνὴρ τόξου ἄπο λυγρὸν
Πότμον ἐπιπροϊεὶς, παύσῃ βιότοιο, φάους τε.

Agmen in Armenios ne duc: neque enim expedit iſtud.
Ne tibi fœmineis vir amictus veſtibus, arcu
Exitium immittat, vitaque ac lumine privet.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μεταχρονίους χρησμοὺς ἐπὶ θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτετευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τῆς τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο. ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Siquidem & hoc callidiſſimè commentus fuerat, ut priora oracula quæ perperam, maleque eveniſſent, poſterioribus emendaret. Sæpius enim ægrotis priuſquam morerentur prædixerat fore ut convaleſcerent: quibus morientibus alterum oraculum illicò paratum erat, quod ſuperiori diverſa caneret,

Μηκέτι δίζησθαι νούσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν.
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Poſthac deſino opem lethali quærere morbo.
Mors etenim manifeſta, nec evitare licebit.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ἐπὶ τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖτο, πολλοὺς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτοὺς, λέγων,

Porrò cùm non ignoraret, qui in Claro, ac Didymis, Malloque reſponſa dabant, ipſos quoque hujuſmodi quadam arte divinandi celebres haberi, eos ſibi reddebat amicos miſſis ad eos pleriſque conſultoribus, his verbis,

Nunc

cata eam fuiſſe Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illuſtratur Capitolinus, & nomen legati adjiciendum, qui fuit Severianus Celta, & nomen ducis Perſarum Othryades, quod tamen Græcum ſonat: & non dubito aliter apud Perſas expreſſum fuiſſe, ſed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad ſuum ſonum accommodare. *Palm.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τοὐμοῦ πατρὸς ὡς ὄπ᾽ ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν,

Βραγχιδέων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις,

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τε Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τοῦ μαντείου τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο, οἱ μὲν, αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες. καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες. ὧν πρῶτος καὶ κορυφαιότατος ἐγένετο Ῥουτιλλιανὸς, ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα, καλὸς, καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. τὰ δὲ περὶ τοὺς Θεοὺς, πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς, εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ἐπὶ πολὺ παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ᾽ αὐτοῦ αἰτῶν. οὗτος τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικροῦ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ᾽ οὖν ἄλλους ἐπ᾽ ἄλλοις. οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῄεσαν. τὰ μὲν, ἰδόντες. τὰ δὲ, ὡς ἰδόντες, καὶ ὡς ἀκούσαντες διηγούμενοι, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν παρὰ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γοῦν τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον. ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν,

Nunc Claron ito mei vocem patris auditurus.

Et rurſus,

Branchidica accedas adyta, atque oracula quæras.

Et iterum,

Mallon abi, Amphilochi quærens oracula vatis.

Et hactenus quidem de iis quæ intra patriæ fines uſque ad Ioniam, Ciliciam, Paphlagoniam, Galatiamque deſignavit. Vt verò & Italiam oraculi fama pervaſit, & ad ipſam Romanorum urbem pervenit, nemo non eò certatim properabat: alii ibant ipſi, alii mittebant, potiſſimum hi qui potentia, & authoritate plurimùm in Repub. pollebant: quorum princeps caputque fuit Rutillianus, vir aliàs quidem honeſtus ac probus, tum compluribus in præliis Romanorum ſpectatæ virtutis: ſed qui in his quæ ad Deos pertinent, parum ſanè ſaperet, & de iis abſurda crederet: adeò ut ſicubi lapidem vel inunctum, vel coronatum conſpexiſſet, continuo procideret, atque adoraret, ac diutiùs advolutus vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic igitur audita oraculi fama, parum abfuit, quin relicto exercitu, quem tenebat, in Aboni murum avolarit. Alios autem poſt alios eò legabat. Porrò qui mittebantur, imperiti quidam famuli facilè decepti, domum redibant, alia quidem viſa, alia verò tanquam viſa & audita narrantes, atque his plura accumulantes, quò fierent domino commendatiores. Itaque ſenem infœlicem iuflammabant, & in vehementem inſaniam impellebant. Hic verò, ut qui plurimis, ac potentiſſimis erat amicus,

περιῄει, τὰ μὲν, διηγούμενος ὡς ἀκούσειε παρὰ τῶν πεμφθέντων. τὰ δὲ, καὶ παρ' αὐτοῦ προστιθείς. ἐνέπλησε δ' οὖν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν οὗτος, καὶ τῶν ἐν τῇ αὐλῇ τοὺς πλείστους διεθορύβησεν. οἳ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὐτούς. ὁ δὲ, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν ἐργαζόμενος αὐτοὺς, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας, μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσοντας τὸν Θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου, καὶ αὐτοῦ ψευσομένους. καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λῃστοῦ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων εἴ τι εὕροι ἐπισφαλὲς, καὶ παρακεκινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ὑποχειρίους, καὶ μονονουχὶ δούλους διὰ τὸ δέος ἔχοι τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς τοὺς πλουσίους, καὶ μέγα δυναμένους, τὰς πύστεις πυνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τῶν ἀρκύων. βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ρουπλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν. πυνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅντινα προστήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ, ἔφη,

> Πυθαγόρην, πολέμων τε διά-
> κτορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τοῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲν, ἠπόρει, καὶ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τοὺς αἰτιωμένους, παρὰ πόδας οὕτως ἐληλε-

cus, eos adibat narrans cùm ea quæ à ſe miſſis acceperat, tum ea quæ ex ſeſe effinxerat. Quare urbem hic implevit & concitavit: & pleroſque ex aulicis expavefecit: qui de ſuis etiam rebus aliquid audire compulſi ſunt. Porrò Alexander advenientes comiter excipiebat, ac xeniis, aliiſque magnificis donatos muneribus, ad eum remittebat: hoc agens uti non ſolùm renuntiarent oracula, verùm etiam Dei laudes canerent, ac portentoſa quædam de oraculo, deque ipſo mentirentur. Excogitat etiam ter ſceleſtus ille quiddam neutiquam inſcitum, & ingenioſius quàm ut vulgari latroni conveniat. Etenim reſignatis ac perlectis libellis, ſi quid inveniſſet quod cum interrogantis diſcrimine ac periculo conjunctum videretur, apud ſe detinebat, neque remittebat, quò videlicet ſibi manciparet, ac ſolùm non ſervos redderet ob metum eos qui miſerant, quum illis in mentem veniret, quibus de rebus conſuluiſſent. Intelligebat autem ut veriſimile eſt, eos qui opibus ac potentia præcellerent, ejuſmodi rogationes proponere. Ab his munera quam plurima ferebat, quippe qui non ignorarent ſeſe intra caſſes ejus teneri. Libet autem aliquot ex his reſponſis commemorare, quæ Rutilliano reddidit. Huic ſciſcitanti de filio, ex uxore priore ſuſcepto, jam ad diſciplinas maturo, quem præceptorem in literis illi inſtituendo adhiberet, reſpondit,

> *Pythagoram, egregieque canentem prælia vatem.*

Deinde paucis poſt diebus extincto puero, ipſe quidem hærebat, nec habebat, quod incuſantibus reſponderet, oraculo videlicet ita re

γμένου τοῦ χρησμοῦ. ὁ δὲ Ῥουτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιστος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τοῦ μαντείου, λέγων, τοῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τὸν Θεὸν, καὶ διὰ τοῦτο ζῶντα μὲν, κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέσθαι αὐτῷ. Πυθαγόραν δὲ, καὶ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδου νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεσθαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιούτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίου; αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ τὴν τίνος ψυχὴν διεδέξατο, ἔφη,

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένου. μετὰ ταῦτα, Μένανδρος.
Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ μετὰ δ' ἔσεαι ἡλιὰς ἀκτίς.
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, οὐδὲ περιμείνας τὴν τοῦ Θεοῦ ὑπόσχεσιν. καὶ οὗτος ὁ χρησμὸς τῶν Αὐτοφώνων ἦν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε καὶ περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη,

Γῆμον Ἀλεξάνδρου τε, σεληναίης τε θύγατρα.

Διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς τῆς θυγατρὸς, ἣν εἶχεν ἐκ σελήνης αὐτῷ γενομένης. τὴν γὰρ [1] σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποτε ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτῇ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' οὐδὲν μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουπλλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ἐπὶ τὴν κόρην, καὶ τοὺς γάμους συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, τὴν πενθερὰν σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι. ὁ δ' ὡς ἅπαξ τῶν ἐν Ἰταλίᾳ

re præſenti confutato. At Rutillianus optimus ultrò occupans, defendebat oraculum affirmans Deum portendiſſe hoc ipſum, cùm juſſiſſet neminem è vivis adoleſcentulo deligi præceptorem, ſed Pythagoram potius, atque Homerum jam olim defunctos, quibuſcum credibile eſſet eum jam verſari. Quid igitur Alexandro vitio vertere convenit, ſi cum homunculis hujuſmodi verſari optavit? Rurſus eidem percontanti cujus tandem animam eſſet ſortitus, ait,

Principio fueras Pelides, deinde Menander.
Deinde is qui nunc es, poſt fax phœbea futurus.
Octoginta ævum, & centum produxeris annos.

At hic ſeptuagenarius ex inſania interiit, haud expectato Dei promiſſo: quanquam hoc quoque oraculum ex Autophonis erat. Eidem etiam aliquando de uxore ducenda percontanti, diſertè reſpondit,

Ducito Alexandro natam, Lunaque puellam.

Siquidem jam olim rumorem diſſeminarat, filiam quam habebat, è Luna ſibi ſuſceptam fuiſſe, quæ ſui amore capta fuiſſet, quum dormientem aliquando conſpexiſſet: cùm ipſi ſit familiare formoſos dormientes adamare. Tum Rutillianus vir prudentiſſimus, nihil cunctatus, protinus accerſit puellam, nuptias conficit ſexagenarius ſponſus, & concumbit, ſocrum ſuam ſtolidis hecatombis Lunam placans: ſeque ex cœlitibus unum evaſiſſe putans. At hic rem in Italia ſemel

1 Σελήνην] Hæc de re Suet. Caio. *Bourd.*

ραγμάτων ἐλάμβανε, [1] μείζω ἀεὶ προσεπινοεῖ, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς, καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμούς. καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. ἕνα δή τινα χρησμὸν Αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. ἦν δὲ τὸ ἔπος ἕν,

Φοῖβος ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ ἐπὶ τῶν πυλώνων γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλλυντο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καὶ καταθαρροῦντες τῷ στίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῃτῶντο, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὴν νόσον συντελοῦντες, ὡς ἂν ἔχοντες προμαχομένας αὐτῶν συλλαβὰς, καὶ ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸν λοιμόν. πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσατο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται, ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους καταλαμβάνεσθαι. καὶ πρὸς μὲν τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα

mel aggreſſus majora in dies excogitabat, & in omnes Romanæ ditionis partes, qui perferrent oracula, dimittebat: prædicens civitatibus cavendam eſſe peſtilentiam, incendia, terræ motus: ſe certa remedia traditurum, ne quid horum accideret, pollicebatur. Vnum etiam oraculum Autophonum ipſum pergentes omnes graſſante peſte divulgavit, unico carmine comprehenſum,

Intonſus nubem peſtis depellit Apollo.

Quod carmen videre erat pro foribus ubique ſcriptum: tanquam adverſus peſtilentiam remedio futurum. Sed ea res contrarium apud plurimos eventum eſt ſortita. Nam neſcio quo caſu eæ potiſſimùm domus inanitæ ſunt, quibus carmen erat inſcriptum. Neque verò putes me dicere carmen fuiſſe in cauſa ut interierint. Quin hoc caſu quodam ſic accidit, cùm fortè plerique freti carmine, negligentiùs & ſegniùs vixerint, nihil adverſus peſtem præter oraculum adhibentes, quaſi ſyllabas pro ſe pugnantes, & intonſum Apollinem telis peſtem propellentem haberent. Exploratores etiam ex ſua conjuratione quamplurimos Romæ conſtituerat, qui ſibi qua quiſque mente eſſet indicarent, ac priuſquam oraculum adiiſſent, illi ſignificarent quidnam eſſent percontaturi, quidque potiſſimum cuperent, ut priuſquam veniſſent qui mittantur, ille jam ad reſpondendum eſſet paratus. Atque hæc quidem & id genus alia machinamenta, adverſus Italicas urbes præ-

1 Μείζω ἀεὶ προσεπινοεῖ] Flor. μεῖζον ἀεὶ προσινοεῖ. Paginas ſequentes alii interpretor. *Bourd.*

προεμηχανᾶτο. τελετήν τε γάρ τινα συνίσταται, καὶ δᾳδουχίας. καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἑξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲν τῇ πρώτῃ, πρόρρησις ἦν ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη. εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω. οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ Θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν ἀρχῇ ἐξέλασις ἐγίγνετο. καὶ ὁ μὲν, ἡγεῖτο λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνετο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ, Γλύκωνος ἐπιφάνεια, καὶ γένεσις τοῦ Θεοῦ. τρίτη δὲ ἡμέρα, Ποδαλειρίου τε ἦν, καὶ τῆς μητρὸς Ἀλεξάνδρου γάμος. Δᾳδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾷδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, σελήνης, καὶ Ἀλεξάνδρου ἔρως. καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ ἡ γυνὴ, ἐδᾳδούχει δὲ, καὶ ἱεροφάντει ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος. καὶ ὁ μὲν, καθεύδων δῆθεν, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τῆς ὀροφῆς ὡς ἐξ οὐρανοῦ ἀντὶ τῆς σελήνης, Ῥουτιλλία τις ὡραιοτάτη, τῶν Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς, φιλήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περιπλοκαί. εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες, τάχ' ἄν τι καὶ τῶν ὑπὸ κόλπου ἐπράττετο. μετὰ μικρὸν δὲ, εἰσῄει πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐσκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ. καὶ αὐτὸς μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Ἰὴ Γλύκων. ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐ-

præſtruxerat. Nam & initiationes quaſdam inſtituerat, tædarum per manus tradendarum geſtationes, & ſacrorum cæremonias, quæ quidem tribus ex ordine diebus continenter peragerentur. Ac primo quidem die, Athenienſium ritu, denunciatio fiebat hujuſmodi. Siquis impius, aut Chriſtianus, aut Epicureus myſteriorum explorator acceſſit, diſcedat. Sed qui Deo credunt, fœliciter initientur. Sub hæc protinus exigebantur, illo præeunte ac dicente, Foras pellantur Chriſtiani. Tum multitudo acclamabat univerſa, Foras pellantur Epicurei. Dehinc Latonæ puerperium agebatur, & Apollinis nativitas, tum Coronidis nuptiæ, demum naſcebatur Æſculapius. Secundo die Glyconis ortus, Deique nativitas. Tertius dies Podalirii, & matris Alexandri erant nuptiæ, Qui Dadis appellabatur, à facibus quæ accendebantur. Poſtremò Lunæ & Alexandri amor, ac naſcens Rutilliani conjunx. At verò facem geſtabat myſteriaque agebat Endymion Alexander, qui dormiens in medio jacebat: atque in eum è tecti faſtigio, tanquam è cœlo, Lunæ vicem agens deſcendebat, Rutillia quædam formoſiſſima, cujuſdam è Cæſareæ domus præfectis uxor, quæ nimirum Alexandrum amabat, & ab illo viciſſim amabatur. Tum ob oculos perditiſſimi illius mariti, oſcula in propatulo, & complexus fiebant. Quòd niſi complures tædæ fuiſſent, forſan nonnihil eorum quæ ſub ſinu fieri ſolent, patratum fuiſſet. Paulo poſt rurſum introibat ornatu ſacerdotali, multo cum ſilentio. Deinde ipſe primus clara voce ſonabat, Io Glycon. Aſſonabant

τοῦ ἐπακολουθοῦντες εὐμολπίδαι δῆθεν, καὶ κήρυκές τινες Παφλαγόνες, καρβατίνας ὑποδεδεμένοι, πολλὴν τὴν σκοροδάλμην ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ Ἀλέξανδρε. πολλάκις δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ καὶ τοῖς μυστικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτοῦ ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματος ὡς εἰκὸς ἐπιχρύσου περιτεθέντος καὶ πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβοντος. ὥστε καὶ γινομένης ποτὲ ζητήσεως δύο τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυθαγόρου ψυχὴν ἔχοι διὰ τὸν χρυσοῦν μηρὸν, εἴ τε ἄλλην ὁμοίαν αὐτῇ, καὶ τὴν ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τὴν ἀπορίαν,

Πυθαγόρου ψυχὴ, ποτὲ μὲν φθίνει,
ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητείη, δίης φρενός ἐστιν
ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν
ἐπαρωγόν.

καὶ πάλιν,

Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι παιδίου συνουσίας ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γεννάδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς, καὶ ταῖς Παφλαγωνικαῖς, ἐπήγγελλε θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας παρ' αὐτῷ τὸν Θεόν. καὶ ἔδει δοκιμασθέντας, καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει διαφέροντας, πεμφθῆναι. οὓς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ στόματι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φι-

bant autem egregii cantores, & præcones quidam Paphlagones, carbatinis calceati, plurimum allii nidorem ructantes. Io Alexander. Porrò ſubinde inter geſtandas tædas, atque inter myſticas ſaltationes, femur illius de induſtria renudatum, aureum apparebat, pelle ut conjicio, inaurata circundata, & ad tædarum fulgorem relucente. Itaque cum inter duos deſipienter ſapientes de eo orta eſſet quæſtio utrum ob femur aureum, animam Pythagoræ haberet, an aliam Pythagoricæ illi ſimilem, & hanc controverſiam ad ipſum Alexandrum retuliſſent: rex Glycon oraculo dubium ſolvit,

Pythagoræ mens emoriturque,
oriturque viciſſim.
Vatis at eſt animus divina è
mente profectus,
Hunc pater auxilio miſit juſtiſ-
que, piiſque.

Et rurſum.

Tecta Iovis repetit, Ioviali ful-
mine tactus.

Porrò cum denunciaret omnibus, ut à puerorum concubitu abſtinerent, ceu re nefaria, vir ille egregius hujuſmodi dolum excogitavit. Ponticis ac Paphlagonicis urbibus imperabat, ut tertio quoque anno mitterent oraculorum conſultores qui Dei laudes apud ſe canerent. Et ſpectatos, ſelectoſque illos, nobiliſſimos, ætate florentiſſimos, formaque eximios mitti oportebat. Quibus incluſis perinde ut emptitiis ad libidinem abutebatur, modis omnibus in eos debacchari ſolitus. Præterea legem condiderat nequis major annis octodecim ſeſe admoto ore com-

λήμματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κύσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει. καὶ ἐκαλοῦντο οὗτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος. τοιαῦτα ἐντρυφῶν, τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην διαφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα, καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν, εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ εἰσρυήσεσθαι. πολλαὶ δὲ καὶ ηὔχουν τετοκέναι παρ᾽ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι ἀληθῶς λέγουσιν. ἐθέλω δέ σοι καὶ διάλογον διηγήσασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτόν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν Τίῳ, ἐν τῇ τοῦ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι ἔφη ὦ δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ. ἐγὼ ἦ δ᾽ ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος, ἄλλος παρ᾽ ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη παραμενεῖς χρησμῳδῶν; τρεῖς πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα, καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους ἐπιδημίας τῆς ἐμῆς. τὰ δ᾽ ἄλλα χρηστήρια, τὸ ἐν Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν προπάτορα τὸν Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ᾽ ἐθελήσῃς εἰδέναι. οὐ γὰρ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος. εἶτα, ἵππος. εἶτ᾽ ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι

plecteretur, ne-ve cum baſio ſalutaret: ſed reliquis manum duntaxat oſculandam porrigens, ſolis formoſis oſculum dabat: quibus inde cognomen inditum, ut intra oſculum conſtituti dicerentur. Hunc in modum perpetuo ſtolidis illudebat, uxores impunè ſtuprabat, & cum pueris conſueſcebat. Quin magnum quiddam, omnibuſque optandum videbatur, ſi cujus uxorem vel aſpexiſſet modò. Si quam etiam oſculo dignatus fuiſſet, nemo non proſperam fortunam affatim in ſuam domum exiſtimabat influxuram. Multæ prætérea ſe ex ipſo etiam peperiſſe gloriabantur, eaſque verum dicere mariti teſtabantur. Lubet etiam dialogum tibi referre Glyconis & Sacerdotis, viri cujuſdam Tianei, cujus ſapientiam cognoſces ex iis quæ ſciſcitatus eſt. Hunc equidem legi aureis literis Tii deſcriptum, ipſis Sacerdotis in ædibus. Dic mihi, inquit, domine Glycon quiſnam es? Sum, ille inquit, novus Æſculapius. Num alius ab illo priore? quid ais? haud fas eſt ut iſtud audias. Quot verò annos oracula dando permanſurus es? Ad milleſimum tertium. Deinde quò demigraturus? Ad Bactra, atque in eas regiones: ſiquidem oportet etiam barbaros mea præſentia frui. At reliquæ ſortes, quæ in Didymis, Claro, Delphiſque redduntur, utrum ab authore proficiſcuntur Apolline, an vana ſunt quæ illic redduntur oracula? Ne iſtud quidem ſcire cupiveris, nefas enim. Cæterùm ego quis tandem poſt hanc vitam futurus ſum? Camelus. deinde equus, poſtea vir ſapiens, nec inferior Alexandro vates. Hujuſmodi fuit Glyconis cum Sacerdote colloquium,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

διελέχθη. ἐπὶ τέλει δὲ, χρησμὸν ἔμμετρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα,

Μὴ πείθου Λεπίδῳ, ἐπεί οἱ λυ-
γρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὥς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀντισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ. ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ἐπὶ πολλῶν παρόντων, ἐς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν, ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, σὺ μέντοιγε ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα παφλαγόνα προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτοῦ τῷ ἡγουμένῳ τῆς Γαλατίας, τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον. ὁ δὲ νεανίσκος, ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μετὰ τὴν τῶν οἰκετῶν ἀπώλειαν, θηρίοις ὑπὸ σοῦ παραδοθέντων. τοιοῦτον δέ τι ἐγεγόνητο. [1] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ κλύσματος, πλοίου ἀναγομένου, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι. κἀπειδή περ ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, πολλοὶ δὲ ἦσαν τότε, ἀνῃρῆσθαι, ἐπανῆλθον, ἀπαγγέλλοντες αὐτοῦ τὸν ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρη-

quium. Poſtremò & oraculum carmine reddidit: cum non ignoraret ipſum eſſe Lepidi amicum,

Ne pare Lepido, namque huic
fatum inſtat acerbum.

Etenim ut ante dixi, metuebat Epicurum, ut pote ſapientem ſuis artibus atque impoſturis infenſum. Itaque ex Epicureis quempiam, auſum multis præſentibus ipſum coarguere, in diſcrimen non parvum adduxit. Nam is illi magna voce dictum venit. Tu nimirum Alexander Paphlagoni cuidam perſuaſiſti, ut ſervos ſuos apud Galatiæ præfectum capitis accerſeret, ut qui filium ipſius qui Alexandriæ erudiebatur, occidiſſent. Atqui vivit adoleſcens, incolumiſque reverſus eſt, famulis ſupplicio jam affectis, qui tuo impulſu beſtiis traditi perierunt. Porrò iſtiuſmodi quiddam acciderat. Cùm adoleſcentulus in Ægyptum amne adverſo navigaſſet, provecto ad inundationem uſque navigio, perſuaſus etiam eſt ut in Indiam uſque navigaret. Cumque diutius abeſſet, infœlices illi ipſius miniſtri, rati vel in Nilo navigantem interiiſſe adoleſcentem, vel etiam à latronibus (nam id temporis permulti graſſabantur) eſſe peremptum, reverſi ſunt domum, renunciantes eum è medio ſublatum eſſe. Deinde proditum oraculum,

1 Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] Ita vertit Eraſmus. At ſi Ptolemæum conſuluiſſet l. 4. tab. Afr. 3. didiciſſet Κλύσμα eſſe nomen proprium loci in littore maris Rubri, ubi præſidium erat, dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui à Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνήγοντο, & ſic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuſcula Κλύσματος, & verte *uſque ad Clyſma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuiſſe à Græcis impoſitum ei loco Ptolemæis regnantibus ob acceſſiones maris rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum ἔκλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad Strabonem pag. 804. *Palm.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σμὸς, καὶ ἡ καταδίκη, μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν, ταῦτα ἔλεγεν. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τοῦ ὀνείδους τὴν ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ Ἐπικούρους κληθήσεσθαι. τῶν δὲ, βάλλειν ἀρξαμένων, Δημόστρατός τις ἐπιδημῶν τῷ Πόντῳ, πρῶτος περιχυθεὶς, ἐρρύσατο τοῦ θανάτου τὸν ἄνθρωπον, μικροῦ δεῖν καταλευσθέντα πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ἀπολαῦσαι τῆς Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα. εἰ δέ τινι προσκαλουμένων κατὰ τάξιν τῶν χρησμῶν, πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τοῦ θεσπίζειν ἐγίγνετο, [1] καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ, ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τὸν τοιοῦτον οὔτε στέγης ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, καὶ ἄθεον, καὶ Ἐπικούρειον, ἥπερ ἦν ἡ μεγίστη λοιδορία. ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος. εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον ὡς οἶσθα τῶν βιβλίων, καὶ κεφαλαιῶδες, περιέχον τῆς τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ἐπὶ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καταφλέγων, καὶ τὴν σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι καὶ χρησμὸν ἐπιφθεγξάμενος,

lum, damnati famuli, poſt hæc adeſt adoleſcens, qui ſuam peregrinationem enarrat. At Alexander indignatione percitus quòd coargueretur, nec veritatem exprobrationis ferens, eos qui aderant juſſit ut lapidibus illum impeterent, alioqui & ipſos impios futuros, atque Epicureos appellandos. Verùm ubi petere cœpiſſent, Demoſtratus quidam qui verſabatur in Ponto, primus hominem amplexus morti ſubduxit, propemodum lapidibus obrutum, idque jure optimo. Quid enim attinebat unum inter tot inſanientes, ſanum eſſe, atque à Paphlagonum ſtultitia malum ſibi accerſere. Et hæc quidem illi evenerunt. Cæterùm advocatis ex oraculorum ordine conſultoribus (quod fiebat pridie quàm reſponſa redderet) præcone rogante an vaticinari vellet, ſi cuipiam ex adyto reſpondiſſet, in malam rem, neque tectum amplius hominem hujuſmodi excipiebat, neque ignis aquæve particeps fiebat? verùm erat illi ſolum aliud alio vertendum, tanquam impio, & Epicureo: quod quidem probrum erat omnium graviſſimum. Quare unum quid ridiculum deſignavit Alexander. Nactus proprias Epicurei opiniones, librum, ut ſcis, longè pulcherrimum, ſummatim Epicureæ diſciplinæ decreta complectentem, medium in forum deportavit, [2] ac lignis ficulnis exuſſit, tanquam videlicet authorem ipſum exurens: cineremque in mare projecit, edito inſuper eam in rem oraculo,

Edico

1 Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος εἰ θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τοῦ κήρυκος, εἰ θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. Marc.

2 *Ac lignis ficulnis*] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum Plut. in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.

οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγα-
ῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυ-
οῦσιν αἴτιον γίγνεται, ὅσην αὐ-
οῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ
λευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμά-
ων μὲν, καὶ φασμάτων, καὶ τεράτ-
ων, ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματ-
αίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν, νοῦν
, καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ κα-
αίρον ὡς ἀληθῶς τὰς γνώμας,
χ [1] ὑπὸ δᾳδὶ, καὶ σκίλλῃ, καὶ
αῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ
όγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ
αῤῥησίᾳ. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις ἕν τι
αὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀν-
ρὸς ἄκουσον. Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν
τίβασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ
ὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν
[2] εὐδοκιμοῦντα πάροδον, διαπέμ-
πεται χρησμὸν τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πο-
λέμου ἀκμάζοντος, ὅτε Θεὸς Μάρ-
ος ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις, καὶ
Κουάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ
ρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι
ῶντας ἐς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρω-
άτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν.
μεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸν χρησμὸν,

Ἐς δίνας Ἴστροιο διιπετέος ποταμοῖο,
Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιοὺς Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας, καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας. αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνῃ ἐρατεινῇ.

Edico decreta ſenis comburere cæci.

Haud perpenderat ſceleſtus ille, quantum is liber commoditatum lectoribus afferret, quantamque ipſis pacem, tranquillitatem, libertatemque pareret, propterea quòd à pavoribus, ſpectris ac prodigiis liberaret, tum ſpes inanes, atque immodicas adimeret cupiditates, mentem ſanam, ac veritatem inderet, planè luſtraret animum, non tæda, & ſcilla, aliiſque id genus nugamentis, imò recta ratione, veritate, ac loquendi libertate. Accipe jam facinus quoddam hominis ſceleratiſſimi, unum inter omnia multò impudentiſſimum. Cùm jam non mediocrem in Regiam, aulamque Cæſaream aditum ſibi patefeciſſet, ingreſſumqne ad Rutilianum inter cives celebrem: vigente Germanico bello mittit oraculum, quando divus Marcus cum Marcomanis, & Quadis confligebat. Illo jubebat ut duos leones in Danubium immitterent, cum multis aromatibus, magnificiſque victimis. Sed præſtat ipſum oraculum referre,

Gurgitibus fluvii turgentis ab imbribus Iſtri,
Immiſiſſe duos Cybeles edico miniſtros,
Monte feras alitas: tum quantum alis Indicus aër
Florum atque herbarum bene olentum: moxque futura eſt
Et victoria, pax & amabilis, & decus ingens.

His

em impulit ut Epicurei *κυρίας δόξας* ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) uit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *Cogn.*

1 Ὑπὸ δᾳδὶ] Malè Cod. Angl. ὕδατι. Bourd.

2 Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Hæc deſunt in Flor. Cod. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Γενομένων δὲ τούτων ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας ἐκνηξαμένους ἐς τὴν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις κατειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, δισμυρίων που σχεδὸν ἀθρόων ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληΐαν γενόμενα, καὶ ἡ παρὰ μικρὸν τῆς πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μέντοι δηλῶσαι Ῥωμαίων, ἢ τῶν πολεμίων. ἤδη δὲ [1] πολλῶν ἐπιρρεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῶν θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνουμένων, καὶ τὰ ἐπιτήδεια διαρκῆ μὴ ἐχούσης, ἐπινοεῖ τοὺς νυκτερινοὺς καλουμένους χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο. οὐ μέντοι σαφεῖς τοὺς πολλοὺς, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τεταραγμένους. καὶ μάλιστα εἴ ποτε θεάσαιτο περιεργότερον τὸ βιβλίον, κατεσφραγισμένον. οὐ γὰρ [2] παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ τοιοῦτον οἰόμενος. καὶ ἦσαν τινες ἐξηγηταὶ ἐπὶ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοὺς τοιούτους χρησμοὺς ὑπολαμβανόντων ἐπὶ τῇ ἐξηγήσει, καὶ διαλύσει αὐτῶν. καὶ τοῦτο αὐτῶν τὸ ἔργον ὑπόμισθον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ

His factis ut præſcripſerat, leones cùm in regiones hoſtium enataſſent, barbari tanquam canes, peregrinoſve lupos, fuſtibus confecerunt. Tum protinus noſtrorum magna ſtrages eſt edita, viginti fermè millibus ſimul extinctis. Deinde ſecuta ſunt ea quæ in Aquileia contigerunt, quum parum abfuit quin illa urbs caperetur. At is ad id quod evenerat Delphicam illam defenſionem, Crœſoque redditum oraculum, frigidè detorſit: dicens deum quidem prædixiſſe victoriam, haud tamen explicuiſſe, utrum Romanorum eſſet futura, an hoſtium. Tandem cùm jam plurimi confluerent, premereturque civitas eorum multitudine qui ad oraculum ventitabant, neque ſuppeditandis rebus ad victum neceſſariis ſufficeret, oraculi genus comminiſcitur, quod nocturnum appellabatur. Siquidem acceptis libellis indormire ſe ajebat, & tanquam divinitus in ſomnio edoctus reſpondebat: nihil certi tamen, ſed ambiguè plerumque ac confuſim, maximè ſiquem libellum accuratiùs obſignatum conſpexiſſet. Nam citra reſignandi periculum, quicquid temerè in mentem veniſſet, ſubſcribebat: ratus & hoc ipſum convenire oraculis. Erant autem ad id nonnulli conſtituti interpretes, qui mercedem non exiguam colligebant ab iis qui hujuſmodi capiebant oracula, ut ea enarrarent, explicarentque. Atque hoc illorum munus erat conductitium. Nam interpretum quiſque talentum Atticum pendebat Ale-

1 Πολλῶν ἐπιρρεόντων] Cod. Anglic. πολλῶν ἐπὶ ἐπολλοῦ πεσρεόντων. Bourd.
2 Παρακινδυνεύων τὸ ὑπελθὸν] Angl. Cod. παρακίνδυνον τὸ ἔδεθλον. Idem.

Ἀλεξάνδρῳ, τάλαντον Ἀττικὸν ἑκατέρας. ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε πεμφθέντος, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς κατάπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο,

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λεληθὼς,
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων [1] σαλάγει κατὰ δῶμα,
Δοῦλος Πρωτογένης, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὤιπυες γὰρ ἐκεῖνον. ὁ δ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,
Ἀντίδοσιν ταύτην ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ἐπὶ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
Ὥς μήτ' εἰσαΐοις, μήτ' εἰσορόῳς ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σοῖο λέχους ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς, καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπτυσεν ἂν, συνεὶς τὴν ἐπίνοιαν αὐτῶν. ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Συριστὶ, ἢ Κελτιστὶ, οὐ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ἐπιδημοῦντας ὁμοεθνεῖς τοῖς δεδωκόσι. διὰ τοῦτο καὶ πολὺς ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τῆς τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῆς χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ κατὰ σχολὴν [2] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυνάμενοι ἕκαστα, οἷος καὶ

Alexandro. Nonnunquam etiam cùm neque conſuleret, neque miſſus eſſet quiſpiam, imò cùm neque eſſet hujuſmodi quippiam, oraculum edebat ut ſtultos homines obſtupefaceret, quale illud,

Illum quære, tuæ qui clam te ſcandit apud te
Conjugis in thalamum, vultuque oculiſque decoræ.
Primigenum, cui tu credebas omnia, vernam.
Ejus enim florem libaſti, hoc dedecus ille
Nunc tibi compenſans, cum conjuge dormit herili.
Verùm, quid faciant, ne audire, & cernere poſſis,
Illi lethiferum tibi adornavêre venenum.
Invenieſque tuo ſub lecto, tum prope murum,
Ad caput: eſt illis tua conſcia ſerva Calypſo.

Quis Democritus auditis accuratè nominibus & locis, non commotus fuiſſet? Verùm cognita eorum arte, illicò deſpuiſſet. Quinetiam barbaris non rarò reſpondit, ſiquis patria lingua, puta Syriacè vel Gallicè ſciſcitaretur, quoties difficile erat invenire conterraneos eorum qui rogationem propoſuiſſent. Proinde multum temporis intercedebat inter libelli donationem, & oraculi redditionem, quo videlicet interim per ocium poſſet & tutò ſolvere libellos, & nanciſci qui cuncta poſſent interpretari. Quale

1 Σαλάγει κατὰ δῶμα] Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuiſſe deterioris notæ, ut ſæpe obſcœna verba à ſola viliore plebe uſurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis ſolis familiare: videtur ἀπὸ τοῦ ἄγειν ἢ σαλεύειν deduci. *Palm.*

2 Λύοιντο] Angl. δέδοιντο. Bourd.

ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν. [1] Μόρφι ἐβάργουλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ λείψει φάος. [2] ἄλλως πάλιν οὔτε παρόντι, οὔτε ὅλως τινὶ ὄντι, ἔφη ἄνευ μέτρου. ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τοῦ γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν προσελθόντων Μάγνου, καὶ Κέλερος, καὶ Βουβάλου. οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες. ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκουσον. ἐρομένου γάρ μου εἰ φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος, καὶ κατασημηναμένου περιέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφεται χρησμὸς νυκτερήσιος, Σαβαρδαλάχου Μάλαχ Ἄττις ἄλλος ἦν. καὶ πάλιν ἐμοῦ ἐρομένου ἐν δύο βιβλίοις διαφόροις τὴν αὐτὴν ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὅμηρος ὁ ποιητὴς, ἐπ' ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲν, ὑπέγραψεν ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου. ἐρωτηθεὶς γὰρ ἐφ' ὅ, τι ἧκε, θεραπείαν ἔφη αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευροῦ·

> Κυτμίδι σε χρίεσθαι κέλομαι, δροσίῃ τέκε Λητοῦς.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο [3] ἠκηκόει, ὡς ἐρομένου τοῦ πέμψαντος, εἴτε μοι πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον, ἀπεκρίνατο οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον,

> Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ κατ' οἶμον ὅδευε.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπι-

Quale fuit hoc oraculum Scythæ cuidam redditum: Morphi ebargulis in umbram chnenchicranc, relinquet lucem. Alias rurſum cùm nec adeſſet quiſpiam, nec omnino tale quid eſſet, citra carmen elocutus eſt. Redito unde veniſti. Nam qui te miſit, à vicino Diocle hodie eſt interemptus, cùm Magnus, Celer, & Bubalus latrones adveniſſent, qui comprehenſi jam detinentur in vinculis. Nunc etiam accipe pauca quædam quæ mihi ipſe reſpondit. Cùm ſciſcitarer eſſet-ne calvus Alexander: & libellos accuratè & palam obſignaſſem: reſponſum nocturnum ſubſcribitur, Sarbardalachi Malach Attis alter erat. Rurſum cùm diverſis libellis eandem rogationem propoſuiſſem, Cujas eſſet poëta Homerus, idque alio atque alio nomine, alteri quidem ſubſcripſit, à puero meo deceptus, qui interrogatus quorſum veniſſet, ut remedium, inquit, petam, adverſus lateris dolorem:

> *Cytmide te jubeo, & Latonæ rore perungi.*

Alteri verò, quoniam à me miſſum conſultorem audiverat ſciſcitantem, utrum mihi in Italiam navi, an pedibus contendere ſatius eſſet, reſpondit, nihil quidem quod ad Homerum attineret,

> *Carpe viam pedibus, rate ne ſulcaveris undas.*

Multa id genus adverſus ipſum ſum

1 Μόρφι] Angl. C. ſic habet hanc barbariem, ſive, ut ipſe alibi dixit ἀσαφῆ καὶ ἄσημα.
Μορφοῦ βαργούλω ἰχὶ ἀγχνέχειψι φάος δε. Bourd.
2 Ἄλλως] Ὅλως Angl. ἄλλως. Idem.
3 Ἠκηκόει] Poſt hanc vocem ſic legitur in Angl. Cod. ἐρομένου τοῦτον καὶ πλουτοῦντος. Idem.

1 Ῥα-

…χανησάμην αὐτῷ, οἷον καὶ ἐκεῖνο
…αν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγρα-
…α τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεῖ-
…ν χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενος
…όνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς,
…η τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις
…έμψας. ὁ δὲ, πιστεύσας τῇ ἀπο-
…ομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ ἐπιγρα-
…ῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτη-
…, ἣν δὲ αὕτη, πότε ἁλώσεται
…αγγανεύων Ἀλέξανδρος, ὀκτὼ
…οι χρησμοὺς ἔπεμψεν, οὔτε γῆς
…ασιν, οὔτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀ-
…ήτους δὲ, καὶ δυσνοήτους ἅπαντας.
…των ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥου-
…λιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ
…πάνυ προσκεῖσθαι ταῖς τοῦ χρηστηρίου
…πίσιν, ἐμίσει ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχ-
…στον ἡγεῖτο. καί ποτε ἐπὶ ἐμοῦ ἐ-
…μένῳ τῷ Ῥουτιλλιανῷ, ἔφη,

Νυκτιπλάνοις ὀάροις χαίρει, κοί-
ταις τε δυσάγνοις.

…αὶ ὅλως, ἔχθιστος εἰκότως ἦν ἐγώ.
…ἐπειδὴ εἰσελθόντα με ἐς τὴν πό-
…ιν ᾔσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος
…ὴν ὁ Λουκιανὸς, ἐπηγόμην δὲ καὶ
…ατιώτας δύο, λογχοφόρον, καὶ
…ντοφόρον παρὰ τοῦ ἡγουμένου τῆς
…αππαδοκίας, φίλου τότε ὄντος
…αβὼν, ὡς με παραπέμψειαν μέ-
…χρι πρὸς τὴν θάλατταν, αὐτίκα
…μεταστέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ
πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐ-
…ὼ, καταλαμβάνω πολλοὺς περὶ αὐ-
…όν. συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρα-
…ιώτας τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲν,
…ροὔτεινέ μοι κύσαι τὴν δεξιὰν, ὥσ-
…περ εἰώθει τοῖς πολλοῖς. ἐγὼ δὲ προσ-
…φὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρησ-
…τῷ πάνυ μικροῦ δεῖν χωλὴν αὐτῷ
…ποιῆσαι τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν πα-
…όντες, ἄγχειν με, καὶ παίειν ἐ-

ſum machinatus, quale & illud, quum propoſita unica interrogatione, pro more inſcripſi libro, cujuſdam rogationes octo, nomen aliquod ementitus, miſſis octo drachmis, quodque ad eas præterea accedit. Sed hic perſuaſus miſſa mercede; & libri inſcriptione, ad rogationem unam, quæ hæc erat quando deprehendendus eſſet impoſtor Alexander, octo miſit oracula, quæ neque cœlum, quod ajunt, neque terram attingerent, verùm inſulſa, & difficilia intellectu omnia eſſent. Quod cùm poſtea perſenſiſſet, præterea me Rutillianum à matrimonio dehortari conatum eſſe, & ſuaſiſſe ne ſuas ſpes in divinatione prorſus reponeret: odio me proſequebatur, ut par erat, ſibique acerrimum hoſtem judicabat. Et Rutilliano de me aliquando percontanti, reſpondit,

Noctivagis gaudet ſcortis, ſpurcoque cubili.

In ſumma, jure me inviſiſſimum habebat. Proinde cum me in oppidum adveniſſe ſenſiſſet, illumque Lucianum eſſe cognoviſſet (adduxeram autem milites duos, alterum lancea, alterum conto armatum, quos à Cappadociæ præſide mihi tum amico acceperam, quo me ad mare uſque deducerent) accerſit illicò, comiter admodum, magnaque cum humanitate. Ego cùm adveniſſem, complures apud illum reperio. Porrò mecum etiam milites, quod bene vertit, adduxeram. Tum ille manum mihi porrigit oſculandam, ut vulgo conſueverat. Ego admotus, tanquam oſculum daturus, acri morſu corripio, ita ut parum abfuerit, quin mancam illi manum reddiderim. Itaque qui aderant, ſtrangulare me, & cædere conati

ſunt,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλοι. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσεῖπον. ὁ δὲ, πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυσέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπισχνεῖτο τιθασόν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος ἀρετὴν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους, φίλους ἀπεργάζεται. καὶ μεταστησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρός με, λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενος ὑπ' ἐμοῦ ἐπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ. κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν. καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο οὐ μικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, οὕτω μοι [1] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς. εἶτα δή μου ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας, μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ἐπιδημῶν, τὸν πατέρα, καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἄμαστριν προεκπεπομφὼς, ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν, καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας. κἀγὼ μὲν ᾤμην ἁπλοῦν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόντον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, ἀραμένους, ῥίψαι ἡμᾶς εἰς τὴν θάλασσαν. ὅπερ εἰ ἐγεγένητο ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος, ἔπεισε καὶ τοὺς συνναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι.

ſunt, ut ſacrilegum: priùs etiam indignati, quòd Alexandrum illum, non autem prophetam, compellaſſem. Sed id oppidò quàm generoſè ferens, compeſcebat ipſos, meque placidum facilè redditurum pollicebatur, virtutemque Glyconis oſtenſurum, qui ſævisſimorum etiam hominum amicitiam ſibi conciliat. Moxque ablegatis omnibus, mecum expoſtulavit, aſſerens ſe ſcire quæ Rutilliano ſuaſiſſem: ecquid me læſiſſet ut iſta in ſe facerem, cùm ſua opera poſſem apud illum magnas ad res promoveri. Quam equidem humanitatem accipiebam libenter, perſpiciens quo in periculo conſtitutus eſſem: & paulo poſt factus illi amicus prodivi. Neque iis qui videbant, res ea parum ſtupenda videbatur, quòd tam facilè fuiſſem commutatus. Poſtea cùm navi diſcedere ſtatuiſſem, miſſis xeniis, doniſque multis (ſolus autem cum Xenophonte eram, patre cum reliquis meis in Amaſtrim præmiſſo) pollicetur & navim præbiturum ſeſe, & remiges qui nos aveherent. Quod quidem animo ſimplici, atque officioſè fieri cenſebam. Sed ubi jam in medio mari eſſemus, videremque lachrymantem gubernatorem, & nautis neſcio quid contradicentem, non bene de rerum mearum eventu ſperare cœpi. Erat autem ipſis ab Alexandro mandatum, ut in altum provecti, nos in mare præcipites darent. Quod ſi factum fuiſſet, facilè quod mecum gerebat bellum confeciſſet. Sed is qui lachrymabatur, connautas flexit, nequid in nos gravius patrarent.

Et

1 Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. Bourd.

1 In

καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, ἔτη ἑξήκοντα ὡς ὁρᾷς ἀνεπίληπτον βίον, καὶ ὅσιον προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καὶ γυναῖκα, καὶ τέκνα ἔχων, μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας, δηλῶν ἐφ' ὅτῳ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου προστεταγμένα. καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται. ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρ' Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ἐπὶ κομιδῇ τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν περιστάντα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ δεξιῶς αὐτῶν τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, διασώζομαι ἐς τὴν Ἄμαστριν, παρὰ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τοὐντεῦθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ πρὸ τῆς ἐπιβουλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὴν τοῦ τρόπου μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν κατηγορίαν ὡρμήμην, πολλοὺς συναγωνιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου φιλοσόφους. ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας. καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων, καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. διὰ γὰρ τὴν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. οὕτω μὲν ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' οὕτω δικαστοῦ δια-

Et ſic me eſt alloquutus. Annos natus, ut vides, ſexaginta, cùm anteactam vitam inculpatè, & piè exegerim, nolim in ætate tam grandi, præſertim cùm uxorem & liberos habeam, homicidio manus inquinare: indicans videlicet, cujus rei gratia nos ſuſcepiſſet, quæque ſibi mandaſſet Alexander. Expoſitis autem nobis [1] in Ægialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit. Ibi fortè nactus prætFernavigantes legatos quoſdam Boſporanos, Eupatoris regis nomine in Bithyniam proficiſcentes, ut tributum annuum deportarent, periculum quod me circunſteterat narravi: tum ſeſe commodos & faciles præbuerunt: quorum in navim receptus, incolumis in Amaſtrim perveni, poſtquam parum abfuiſſet quin periiſſent. Exinde adverſus eum arma ſumebam, omnemque movebam funem, quò hominem ulciſcerer, quem jam ante ſtructas inſidias oderam, proque ſummo hoſte ducebam, propter morum impietatem. Iamque ad accuſationem intenderam animum, non paucis mecum facientibus, & maximè qui erant ex Timocratis Heracleotæ ſchola philoſophi. Verùm qui tum Bithyniæ Pontoque præſidebat nos cohibuit, pene ſupplicans & obſecrans ut deſiſteremus. Etenim ob neceſſitudinem quæ ſibi cum Rutilliano intercederet, nequaquam poſſe ſupplicio afficere, nec ſi manifeſto in crimine deprehendiſſet. Atque ita quidem ab iracundia deſtiti, meque repreſſi, rem æquam, apud judicem hoc modo af-

1 *In Ægialos*] Ægialeus Phoronei, ſeu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cùm in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit quæ poſtea à Pelope Peloponneſos dicta eſt. *Cogn.*

1 Ti-

κειμένου. ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μετωνομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος, καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν, τοῦ Γλύκωνος. κατὰ θάτερα δὲ, Ἀλεξάνδρου, στέμματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος; προειπὼν δὲ διὰ χρησμοῦ περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι εἵμαρται αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, οὐδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς διασαπεὶς τὸν πόδα μέχρι τοῦ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε περ καὶ ἐφωράθη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ἐπιβρέχειν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν διὰ τὴν ὀδύνην, ὃ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύναντο, μὴ οὐχὶ τῆς φενάκης ἀφῃρημένης. τοιοῦτο τέλος τῆς Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας. καὶ αὕτη τοῦ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο, ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τὸν ἐπιτάφιον αὐτοῦ ἄξιον γενέσθαι τοῦ βίου, καὶ ἀγῶνά τινα συστήσασθαι ὑπὲρ τοῦ χρηστηρίου τῶν συνωμοτῶν, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ἐπὶ διαιτητὴν τὸν Ῥουτιλλιανὸν; τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτῶν, καὶ διαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ, προφητικῷ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, πολιώδης ὢν, οὔτε ἰατρῷ πρέποντα, οὔτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐ-

affectum, aggredi non auſus. Sed quid? annon & hoc inter alia facinus audax Alexandri: à principe Romano poſtulare, ut Aboni murus, commutato vocabulo Ionopolis appellaretur, utque numiſma novum ſignaretur, altera quidem ex parte, Glyconis imagine, altera verò Alexandri, qui inſignia avi Æſculapii, & Perſei, unde maternum genus ducebat, falcem teneret? Cæterùm cum edito oraculo de ſe prædixiſſet, fatis decretum eſſe ut annos centum & quinquaginta viveret, dehinc fulmine ictus moreretur: interitu maximè miſerando, nondum ſeptuaginta natus annos, interiit, videlicet (uti conveniebat Podalirii filio) pede ad inguen uſque putrefacto, & vermibus ſcatens. Quo tempore etiam deprehenſum eſt, quòd eſſet calvus, cùm medicis caput humectandum præberet, ad mitigandum cruciatum: quod haudquaquam, niſi detracto galericulo, facere potuiſſent. Hunc habuit exitum Alexandri tragœdia, atque hæc fuit totius fabulæ cataſtrophe: ut videri poſſit providentia quadam res eſſe geſta, quanquam caſu ſic evenit. Reſtabat illud, ut & epitaphium vita acta dignum illi fieret: nec non certamen aliquod ſtatueretur, ut qui oraculo conjurarant, & quotquot inſignes impoſtores erant, ſeſe ad Rutillianum arbitrum conferrent, à quo pronunciaretur quis eſſet præferendus ad ſucceſſionem oraculi ſuſcipiendam, quis ſacerdotali, propheticaque corona redimiendus. Inter hos erat Pætus, profeſſione medicus, jam canus, qui iſta nec medico, nec homini cano decora faciebat. At certaminis arbiter Rutillianus, eos demiſit incorona-

ὲς ἀπέπεμψεν αὐτῷ, τὴν προ-
ητείαν φυλάττων μετὰ τὴν ἐντεῦ-
ν ἀπαλλαγήν. ταῦτα ὦ φιλότης,
λίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνε-
ι γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲν
αριζόμενος, ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ
ίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα
αυμάσας ἔχω, ἐπί τε σοφίᾳ, καὶ
ῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρό-
ου πρᾳότητι, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ γα-
ήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς
υνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅπερ καὶ σοὶ
διον, Ἐπικούρῳ [1] τιμωρῶν, ἀν-
δρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ
τὴν φύσιν, καὶ μόνῳ μετ᾽ ἀλη-
είας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παρα-
εδωκότι, καὶ ἐλευθερωτῇ τῶν ὁμι-
εσάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἶμαι δὲ
τι καὶ τοῖς ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι
χειν δόξει ἡ γραφή. τὰ μὲν, διεξε-
έγχουσα, τὰ δὲ, ἐν ταῖς τῶν εὖ
φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσα.

natos, ipſi ſibi divinationem ſervans, poſtquam hinc demigraſſet. Hæc amice, ex multis pauca, exempli gratia ſcribenda putavi, ut tibi gratificarer, viro familiari & amico, & quem ego omnium maximè ſuſpicio, & propter ſapientiam, veritatiſque ſtudium, morumque manſuetudinem & moderationem, atque ob vitæ tranquillitatem, & erga familiares humanitatem tuam. Tum etiam, quòd tibi fuerit jucundius, ut Epicurum ulciſcerer, virum verè ſacrum, ingenioque divino, quique ſolus quæ verè ſunt honeſta noverit, & tradiderit, liberoſque reddiderit eos, qui ſecum haberent conſuetudinem. Denique arbitror fore ut iis qui legerint, nonnihil utilitatis afferre hic libellus videatur: dum uædam redarguit: quædam in mentibus eorum qui bene ſentiunt, tabilit.

1 Τιμωρῶν] Angl. βοηθῶν. Bourd.

ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ. | DE SALTATIONE.

ARGVMENTVM.

Defendit hac Oratione ſaltandi artem Lucianus, contra Cratonem quendam, à quo ſtudium ejus rei reprehendebatur, ut effœminatum ac molle, ac viro, præſertim philoſopho indignum. Colligit autem honeſtatem ac dignitatem artis, Primùm ab antiquitate, multis ac variis exemplis oſtendens, quantum in uſu ſaltandi ſtudium veteribus fuerit, & quantopere eo omnes propè gentes jam inde ab initio delectatæ ſint, quibus item laudibus eam artem cum poëtæ tum alii quidam celebrarint. Confutata interim tragœdiæ, Comœdiæque præſtantia, quarum certamina atque actiones Crato ſaltationibus antepoſuerat. Deinde & præſtantiam artis à difficultate commendat, docens multarum ac variarum rerum peritum, multiſque tum ingenii tum corporis dotibus ſaltatorem præditum eſſe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

eſſe oportere. Inter quæ & effectum ac vim artis proſequitur, docens non oblectare tantùm eam, verùm & corporis agilitatem quandam decentem atque utilem inde comparari, roburque & vires augeri. Deinde & animi quandam ſapientiam ac mores hominum formari. Idque exemplis tum philoſophorum, tum barbarorum quorundam amplificat. Poſtremò & vitia ſaltatorum aliquot recenſet, & præcipuè quantum noceat, ut aliàs, ita vel in primis in hac arte Cacozelia ſeu nimia affectatio, exemplis docet, quæ res & ipſa ad difficultatem artis confirmandam pertinet. Exordium ab occaſione ſumitur. A quo mox Cratonis reprehenſio ſequitur, qui ſtudium hujus rei in Luciano reprehendit, à perſonæ qualitate & modo rei, addita etiam amplificatione quadam à collatione, quam antequam ad rem accedit, Lucianus, ab inæqualitate refutat, ipſumque Cratonem indignè & abſurdè facere oſtendit, qui rem nec viſam, nec cognitam, temerè reprehendat. Atque ita ad argumentum, illo auſcultandi operam pollicente, deſcendit.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἐπεὶ τοίνυν ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτην κατηγορίαν ἐκ πολλοῦ οἶμαι παρεσκευασμένος κατηγόρηκας, ὀρχήσεών τε, καὶ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, καὶ προσέτι ἡμῶν γε τῶν χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ἐπὶ φαύλῳ, καὶ γυναικείῳ πράγματι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, καὶ ὡς λέληθας σεαυτὸν τοῦ μεγίστου [1] τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ ἐξαρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ [2] σκληρὸν, ἀγαθὸν ἡγούμενος, ὑπ᾽ ἀπειρίας αὐτῶν, κατηγορίας ἄξια εἶναι νενόμικας. Κρα. ἀνὴρ δέτις ὢν ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιληκῶς, ἀφήμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς πα-

LVCIANVS.

Quandoquidem tu Crato, jam olim opinor acerba accuſatione adornata, criminatus es ſaltationes, ipſamque ſaltandi artem, inſuper & nos qui hujuſmodi ſpectaculo gaudemus, ac ſi in re frivola & muliebri multum operæ ponamus, audi obſecro, quantum à recto aberraris, & ut per imprudentiam rem omnium in vita humana optimam accuſaris. Sed danda tibi venia, ſi aſperæ vitæ ab initio addictus, & ſolam auſteritatem optimam ratus, eas præ imperitia dignas accuſatione cenſuiſti. *Cra.* Cùm vir ſies, ô optime, idque liberalibus diſciplinis innutritus, & in philoſophiæ ſtudiis mediocriter verſatus, remiſſo rerum, ô Luciane, optimarum exercitio, & pri-

1 Τῶν ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν κατηγορῶν] Ἀποστερῶν. Marc.

2 Σκληρόν] Mordet Stoicum alluſione ad generalem Stoicorum theſim. *Bourd.*

1 Κάρ

οῖς συνεῖναι, καθῆσθαι καταυ-
λύμενον, θηλυδρίαν ἄνθρωπον ὁ-
ρ', ἐσθῆσι μαλακαῖς, καὶ ᾄσμα-
σιν ἀκολάστοις ἐναβρυνόμενον, καὶ μι-
μύμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι,
; μαχλοτάτας Φαίδρας, καὶ
ρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς,
ι ταῦτα πάντα ὑπὸ κρούμασι, καὶ
τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ
ταγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγμα-
, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ
ι σοὶ πρέποντα, ὥστε ἔγωγε πυθόμε-
ν ὡς ἐπὶ τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις,
ι ᾐδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ
άθην, εἰ Πλάτωνος, καὶ Χρυ-
ππου, καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθό-
νος, κάθησαι, τὰ ὅμοια πεπον-
ς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις.
ι ταῦτα, μυρίων ἄλλων ἔντων
ουσμάτων, καὶ θεαμάτων σπου-
ίων, εἴ τούτων τις δέοιτο τῶν κυκλι-
ῶν αὐλητῶν, καὶ τῶν κιθάρᾳ τὰ
νομα προσᾳδόντων. καὶ μάλιστα τῆς
κνῆς τραγῳδίας, καὶ τῆς φαιδρο-
της κωμῳδίας, ἅπερ καὶ ἐναγώ-
ε εἶναι ἠξίωται. πολλῆς οὖν ὦ γεν-
ῖε τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει πρὸς
ς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ
αντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, καὶ τῆς τῶν
ουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καί-
ι τό γε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν οἶμαι·
ρνήσει τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ
ὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον πα-
ενενομῆσθαί σοι. πρὸς δὴ τοὔ-
τὸν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ
νδρὸς τοῦ πάλαι, Λυδή τις, ἢ
άκχη γενόμενος. ὅπερ οὐ σὸν ἂν
γκλημα εἴη μόνον, ἀλλὰ καὶ ἡ-
ῶν, εἰ μή σε κατὰ τὸν Ὀδυσσέα τοῦ
ωτοῦ ἀποσπάσαντες, ἐπὶ τὰς συνή-
εις διατριβὰς ἐπανάξομεν, πρὶν
άθῃς τελέως ὑπὸ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ
ειρήνων κατεχημένος. καίτοι ἐκεῖ-

priſcorum commercio, ſedes tibiæ modulis aurem præbens, & hominem effœminatum ſpectans, mollibus veſtibus, & laſcivis cantilenis ſibi placentem, tum priſci ſæculi mulierculas amatorias imitantem nempe libidinoſiſſimas Phædras, & Parthenopas, & Rhodopas. Et hæc omnia cum citharæ pulſationibus, ejuſque procacibus frequentamentis, & pedum ſtrepitu, revera ridicula, nec ingenuum hominem, & qualis tu es, decentia. Quare quum ego certior ſum factus te hujuſmodi ſpectaculo vacare, non ſolùm me tui puduit, ſed etiam acerbè tuli quòd tu Platonis, & Chryſippi, & Ariſtotelis oblitus, ſedes eodem modo affectus quo quibus aures penna leniter fricantur. Maximè vero cum alia ſint innumera gravia & ſeria quæ audiri, & ſpectari poſſint, ſiquis hæc requirat, nempe circumforanei tibicines, & qui ad citharam legibus conſentanea canunt. Ac in primis gravis tragœdia, plenaque hilaritatis comœdia quæ ſpectaculis convenire putarunt. Itaque, ô generoſe, multa tibi defenſione opus erit apud eruditos, ſi nolis omnino ſecerni, & è virorum gravium grege expelli. Atqui iſtud mihi optimum factu videtur, ut his omnibus negatione mediaris, nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis. In poſterum verò vide, ne imprudens ex viro quem olim egiſti, nobis Lyde, vel Baccha fias. Quæ non modò tua, ſed etiam noſtra foret culpa, ſi non

Vlyſſis in morem à loto abſtractum, ad conſueta literarum ſtudia e reduceremus, priuſquam imprudens à Sirenibus in theatro xcubantibus plenè occuperis. Verùm illæ quidem ſolis auri-

ναι μὲν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπεβούλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηροῦ ἐδέησε πρὸς τὸν παράπλουν αὐτῶν. σὺ δὲ, καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας ὅλως δεδουλῶσθαι. Λυκι. Παπαὶ ὦ Κράτων, ὡς [1] κάρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τό γε παράδειγμα τὴν τῶν Λωτοφάγων, καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα παρ' ὅσον, τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τό τε ἐδωδῆς, καὶ τῆς ἀκροάσεως τοὐπιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἀποβέβηκεν. οὐ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, οὐδ' εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν περιΐσταμαι, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πινυτώτερος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διορατικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα, τερψάμενος νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς. Κρα. Ἡράκλεις ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας. ὃς οὐδ' αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γοῦν δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑποφαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ [2] οὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα. Λυκι. εἰπέ μοι ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τῶν ἐν τῷ θεάτρῳ γιγνομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἄπειρος ὢν τοῦ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον ὡς φὴς νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι. εἰ δὲ μὴ, ὅ-

bus inſidiabantur, ideoque ad earum prætervavigationem opus fuit cera : tu verò per oculos in ſervitutem redactus omnino videris. *Luc.* Papæ ô Craton quàm aſperum canem tuum in nos ſolviſti. Cæterùm hoc exemplum, puta ſumptam à Lotophagis, & Sirenibus ſimilitudinem, ab iis quæ mihi acciderunt prorſus diſcrepantem mihi videris adduxiſſe. Etenim ii qui lotum guſtaſſent, & Sirenas audiviſſent, in manducationis & auditionis pœnam, exitio mulctabantur. Mihi verò, præterquam quòd longè jucundiſſimam voluptatem percepi, bonus etiam exitus evenit. Non enim in rerum domeſticarum, propriarumque facultatum ignorationem delapſus ſum, ſed ſi audacter eſt dicendum, longè prudentior, & in rebus humanis perſpicacior ex theatro redivi. Quin potiùs illud Homeri ſcitè dixeris, quòd cui viſum eſt illud ſpectaculum,

Multorum gnarus, ſimul oblectatus abivit.

Cra. Hercle Luciane, quo affectus es modò, cùm te iſtorum non pudeat, ſed his gloriari videaris. Quare illud hac in re eſt graviſſimum, quòd nullam curationem ſpem nobis facis, qui laudibus efferre audeas tam turpia, & execranda. *Luc.* Dic mihi Crato, num ſæpe viſis quæ in ſaltatione, & theatro geruntur, ea vituperas, an verò ſpectaculi ignarus, illud tamen, ut ais, turpe & execrandum eſſe ducis? Si enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti. Sin minùs, vide ne iniqua

1 Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua D. Hieronym. *Bourd.*
2 Οὕτως αἰσχρά] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriæ. patet apud Cicer. pro Mur. Horat. Sat. 1. lib. 2. Artemid. lib. 1. *Idem.*

μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου
ξῃ, καὶ θρασεῖα, κατηγοροῦντος,
ἀγνοεῖς. Κρα. ἔτι γὰρ τοῦτό μοι
λοιπὸν ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώ-
νι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆ-
μέσον ἐν ταῖς γυναίοις, καὶ τοῖς
εμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κρο-
οῦντά τε, προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀ-
ρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ
θρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμέ-
; Λυκι. συγγνωστά σοι ταῦτα ὦ
ράτων. εἰ δέ μοι πεισθείης πο-
, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παρά-
οις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τοὺς ὀφ-
λμοὺς, εὖ οἶδα ὡς οὐκ ἀνάσχοιο
, μὴ οὐχὶ περὶ τῶν ἄλλων θέαν ἐν
πιτηδείῳ καταλαμβάνων. ὅθεν καὶ
ἀκριβῶς, καὶ ἀκούσῃ ἅπαν-
. Κρα. μὴ ὥρασιν ἄρα ἱκοίμην,
τι τοιοῦτον ἀνασχοίμην ποτὲ, ἕς
δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ
ένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ
ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβε-
εκχευμένον. Λυκι. βούλει οὖν ἀφέ-
μενος ὦ ἑταῖρε τῶν βλασφημιῶν τού-
ων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως
ροῦντος, καὶ τῶν ἐν αὐτῇ καλῶν,
ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠ-
έλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα
αιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς
θμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς,
καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα,
ὶ ἀρίστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρί-
ουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώμα-
ος κάλλος ἐπιδεικνυμένη; τὸ γὰρ
μετὰ Μουσικῆς, καὶ ῥυθμοῦ ταῦτα
άντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς,
λλ' ἔπαινος ἂν εἴη. Κρα. ἐμοὶ μὲν
πάνυ σχολὴ μεμηνότος ἀνθρώπου
κροᾶσθαι, τὴν νόσον τὴν αὐτοῦ ἐ-
παινοῦντος. σὺ δὲ, εἰ βούλει λῆρόν
να καταχεδάσαι μου, ἕτοιμος φι-
ικὴν ταύτην λειτουργίαν ὑποστῆ-
αι, καὶ παραχεῖν τὰ ὦτα, καὶ

qua & temeraria videatur increpatio tua, qui ignota tibi crimineris. *Cra.* Ergo hoc mihi adhuc ſupererat: ut cum tam promiſſa barba, caniſque crinibus, ſederem inter mulierculas, & inſanientes illos ſpectatores, applaudens, & laudibus indecentiſſimis acclamans homini perdito nullum in uſum fracto? *Luc.* Hæc tibi ignoſcenda Crato. Probè tamen ſcio, ſiquando mihi crederes, teque expanſis oculis, tantillum experiendi gratia ſpectatorem præberes, nihil tibi futurum eſſe antiquius, quàm ut locum occupares commodum, unde ſpectaculum accuratè cernere, omniaque audire poſſes. *Cra.* Nunquam ego venuſtatem conſequar, ſiquid hujuſmodi ſuſtinuero unquam, donec cruribus ſim hirſutis, incomptaque barba, ut me tui nunc miſeret, modis omnibus inſanientis. *Luc.* Vis ergo, amice, omiſſis convitiis iſtis, attendere mihi nonnihil de Saltatione dicenti, deque iis quæ ipſi inſunt decora, utque ſpectantibus non modò eſt jucunda, ſed etiam utilis, tum quarum rerum peritiam, tum quarum doctrinam præſtet, & ut aptè ſpectantium mentes componat, pulcherrimis ſpectaculis ſe exercens, & dandis præceptis optimis operam ponens, & communem quandam animæ & corporis pulchritudinem oſtendens? Etenim quod hæc omnia facit cum Muſica, & modulis, non vitio ſed laudi tribuendum. *Cra.* Mihi quidem haudquaquam vacat hominem inſanientem, ſuumque morbum laudantem audire. Verùm ſi velis me nugis inanibus conſpergere, paratus ſum in hoc officioſe tibi inſervire, & aures præ-

ἄνευ κηροῦ παραχέειν τῶν φαύλων δυνάμενος. ὥστε ἤδη σιωπήσομαί σοι. καὶ λέγε ὁπόσα ἐθέλοις, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. Λυκι. Εὖ γε ὦ Κράτων. καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα. καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς ὡς οὐ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ἐπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ [1] χθὲς, καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον κατὰ τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε τἀληθέστατα ὀρχήσεως πέρι γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκὴ, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προσθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ παναρμόνιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν. πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν, τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ, τοὺς Κουρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. καὶ οὐ τὰ μέτρια ὤναντο τῆς τέχνης αὐτῶν. οἱ γὰρ περιορχούμενοι, διεσώσαντο αὐτῇ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶστρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας, ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μεταξὺ κρουόντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ [2] πολεμικόν.

præbere, cùm ſine cera res malas audire poſſim. Quare tibi ſilentium impertiam: dic verò quidquid libuerit, ac ſi nemo audiat. *Luc.* Rectè profectò, Craton: & hoc expetebam maximè. Nam brevi cognoſces an quæ dicentur, nugæ tibi ſint cenſendæ. Ac primùm quidem omnino ignorare mihi videris, non novam eſſe hanc artem Saltationis, nec heri, vel pridie natam, puta majorum noſtrorum, aut proavorum memoria. Sed qui quàm veriſſimè Saltationis ortum docuerunt, affirmant ſimul cum prima rerum univerſitatis generatione Saltationem ortam eſſe, & cum Amore vetuſtiſſimo illo Deo in lucem prodiiſſe. Etenim ipſa ſyderum chorea, & ſtellarum errantium cum non errantibus conjunctio, earumque concinna communio, & conſtans harmonia, Saltationis illius primigeniæ ſunt indicia. Quæ paulatim incrementa capiens, & in dies additionem in melius obtinens, nunc ſummam perfectionem videtur attigiſſe, & in varium quoddam, omnino concinnum, multiplicique ſcientiæ Bonum evaſiſſe. Primùm autem dicunt Rheam hac arte delectatam, in Phrygia quidem, Corybantas, in Creta verò, Curetas ſaltare juſſiſſe. Neque parum ars eorum illi profuit: quippe circumſaltantes ſervarunt illi Iovem, ita ut ipſis mercedem ſalutis debere ſe Iupiter confiteatur, ſiquidem per ſaltationem illorum paternos dentes effugit. Saltabant autem armati, & gladios ad ſcuta collidebant interim, & furibundum bellicumque quiddam ſaliebant.

1 Χθὲς καὶ πρώην] Vide Paroemiogr. *Bourd.*
2 Πολεμικόν] Hanc ſaltationem πρύλιν vocat Callimach. hym. εἰς Δία. Idem.

1 Mar

τοῦ δὲ, Κρητῶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ἐπιτηδεύσαντες αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχῦναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε. καὶ οὕτως ἄρα ἐπίσημος ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. ἑώρων γὰρ οἶμαι καὶ τὴν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως, [1] Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστήν περ ἐόντα, Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε. καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκημένος ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τῶν ἀκοντίων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι τὸν Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲν παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ διαπρέψαντα ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδος τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυρρίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς πυνθανόμενος, μᾶλλον ἔχαιρεν οἶμαι, ἢ ἐπὶ τῷ κάλλει. καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. τοιγαροῦν τὴν Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν, ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε, καὶ εἰς ἔδαφος κατέρριψε. Λακεδαιμόνιοι μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, παρὰ Πολυδεύκους, καὶ Κάστορος [2] καρυατίζειν μαθόντες, ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦ-

bant. Mox Cretenſium præſtantiſſimi, ſummo ſtudio idem exercentes, optimi ſaltatores evaſêre, non tantum homines privati obſcuro loco orti, ſed & nobiliores, ac primates. Quare Homerus non quòd Merionem ſugillare, ſed laudis ornamento decorare vellet, Saltatorem compellavit: qui eò claritudinis & notitiæ apud omnes venit ob ſaltandi peritiam, ut hæc non Græci ſolùm, ſed & ipſi Trojani, quanquam hoſtes, de illo comperta haberent. Videbant enim, ut puto, ejus in bellando agilitatem, concinnumque motum quem ex ſaltatione acquiſiverat. Verſus Homeri ſic loquuntur: *Te mea, Merione, quanvis ſaltare peritum, Haſta cito ſtraviſſet.* Nec tamen ipſum proſtravit. Etenim ut pote in ſaltandi arte exercitatus, facilè, opinor, contorta in ſe jacula devitabat. Et quanquam complures heroës recenſere poſſem in hoc ſtudio exercitatos, qui ex eo artem fecerunt, unum puto ſufficere Neoptolemum Achillis filium, qui Saltandi arte præcelluit, eique ſpeciem pulcherrimam addidit, Pyrrichiam ab ipſo denominatam. Quibus de filio auditis Achilles, magis ut opinor, eſt gaviſus, quàm ob illius pulchritudinem & robur. Quare Ilium quod hactenus fuerat inexpugnabile, hæc illius ſaltandi induſtria diruit, & ſolo æquavit. Lacedæmonii quoque, qui Græcorum cenſebantur præſtantiſſimi, cùm caryatiſſare, quod ſaltationis genus

ex Polluce & Caſtore didiciſſent

1 Μηριόνη] Iliad. π. Bourd.
2 Καρυατίζειν] De hac voce copiosè ad Pauſan. *Idem.*

τὸ εἶδος, ἐν Καρύαις τῆς Λακωνικῆς διδασκόμενον, ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν, ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν, καὶ ῥυθμὸν, καὶ εὔτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός. καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτουν ἁπάντων, μουσικῆς αὐτοῖς, καὶ εὐρυθμίας ἡγουμένης. ἴδοις δ' ἂν καὶ τοὺς ἐφήβους αὐτῶν οὐ μεῖον ὀρχεῖσθαι, ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνοντας. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ παίσαντες ἀλλήλους, καὶ παισθέντες, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν, ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν, καὶ κτυπῶν τῷ ποδί. οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικὰ, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα. τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μεταξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι, καὶ ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων, δύο γὰρ ᾄδεται, διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ φασιν ὦ παῖδες πόδα μετίβατε, καὶ κωμάσατε βέλτιον. τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν Ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν. ὁ δὲ Ὅρμος, ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε, καὶ παρθένων, παρ' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος, τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται. ἡ παρθένος δὲ, ἕπεται κοσμίως, τὸ θῆλυ χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν Ὅρμον ἐκ σωφροσύνης, καὶ ἀν-

nus Caryis urbe Laconiæ docebatur, omnia cum cantu faciebant, adeò ut ad tibiarum modulos, & rythmum, moderatumque pedes ingreſſum prælia committere ſolerent. Ac primùm quidem conſerendarum manuum ſignum Lacedæmoniis tibia dabatur. Proinde duce Muſica, & modulorum concinnitate, victoriam de omnibus reportabant. Vidiſſes autem eorum adoleſcentes, non minùs ſaltandi artem, quàm armis pugnandi rationem diſcere. Cùm enim ſummis digitis colluctari, ac ſe mutuò cædere deſiiſſent, in ſaltationem lucta deſinebat. Tum tibicen tibia canens in medio ſedebat, pedibuſque ſtrepebat. Illi verò alii alios ex ordine ſequentes, omnigenas corporis figuras ad numerum ingredientes, nunc bellicas, mox ſaltatorias Baccho Venerique gratas exprimebant. Proinde etiam carmen, quod inter ſaltandum canebant, cognomentum à Venere, & Cupidinibus acceperat, ac ſi unà cum illis choreæ & ſaltationi indulſiſſent. Alterum autem ex carminibus, etenim duo canebantur, ſaltandi præcepta continebat. Procul, ajunt, ô pueri, promovete pedem, & tripudiate meliùs, hoc eſt elegantiùs ſaltate. Similia faciebant qui Hormum ſaltabant. Eſt autem Hormus, Saltationis genus commune cùm adoleſcentibus, tum virginibus, alternatim ad choream diſpoſitis, & monile revera repræſentantibus. Solet autem adoleſcens chorum ducere, more juvenili ſaltans, quo poſtea in bello utatur. Hunc modeſtè ſequitur puella, fœmineum ſaltare docens: ut Hormum ex Temperantia & Fortitudine

com-

ερέας πλεκόμενον. καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ, αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν. ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι, καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγουμένους τοῦ χοροῦ. καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ ἀσπίδι λέγει, Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες [1] ἐδίνευον, ὥς τι κάλλιστον τοῦτο τοῦ Ἡφαίστου ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ διατρίβοντας. ὁ γοῦν Ὅμηρος, τοῦτο αὐτῶν μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὸν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον. ἐν μέντοι Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε τῆς ὀρχηστικῆς ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας, καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλουν, καὶ δηλοῦσι τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαὶ, οὓς τοῖς ἀριστεύουσιν ἀνίστασαν. προὔκρινε γάρ φησι προορχηστῆρα ἁ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι τὰς εἰκόνας ὁ δᾶμος, εὖ ὀρχησαμένω τὰν μάχαν. ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν οὐδεμίαν ἐστὶν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ, καὶ Μουσαίου, καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καταστησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ, καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' οὕτως ἔχει,

compoſitum rectè dicamus. Erant & illis Gymnopodiæ, genus Saltationis. Cæterùm quæ Homerus memoriæ prodidit in clypeo ſuper Ariadne, & choro quem illi inſtituerat Dædalus, ea, ut tibi lecta prætermitto: præterea duos illos ſaltatores quos ibidem poëta Cybeſteteras vocat chorum ducentes. Rurſum quæ clypeo ineſſe memorat, *Cernere erat juveneſque duos agitare choreas:* tanquam rem omnium pulcherrimam ſaltationem clypeo Vulcanus addidiſſet. Etenim veriſimile erat Phæacas choreis gaudere, ut qui deliciis affluerent, ac in omni felicitatis genere degerent. Proinde Homerus, hoc præcipuè illorum in rebus admirantem facit Vlyſſem, & pedum micationes contemplantem. Atque in Theſſalia tantum crevit Saltationis exercitatio, ut populi præſides, eorumque anteſignanos, præſaltatores nuncuparint. Quod indicant ſtatuarum inſcriptiones, quas ſtrenuis viris erigebant. Prætulit enim, præſaltatorem civitas. Et iterum Elationi poſuit hanc imaginem populus, propterea quòd pugnam rectè deſaltarit. Mitto illud, nullas unquam apud veteres celebratas fuiſſe feſtivitates, ſine ſaltatione, quippe quas Orpheus, Muſæus, atque optimi id temporis ſaltatores inſtituerunt, atque hoc, ut honeſtiſſimum quiddam, rhythmo & ſaltatione initiari ſanxerunt. Quòd autem hoc ita ſe habeat, æquum eſt ut orgia

1 Ἐδίνευον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἐδίνεον. Vnde error Luciani ſcribentis, omnes enim Cod. habent ἐδίνεον. Bourd. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνευον] Homerus, Iliade XVIII. ubi eſt ἐδίνεον. Marc.

2 Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. Pollux, Heſych. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὰ μὲν [1] ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα. ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, [2] ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. ἐν [3] Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο, παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ, καὶ κιθάρᾳ, οἱ μὲν, ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. τὰ γοῦν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ᾄσματα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα. καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τὸν ἥλιον, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, σχηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ [4] μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ. καὶ τοῦτ' ἐστὶν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεοῦνται τὸν Θεὸν δὶς, καὶ ἀρχομένης, καὶ δυομένης τῆς ἡμέρας. Αἰθίοπες δέ γε, καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι. καὶ οὐκ ἂν ἀφίῃ τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τῆς κεφαλῆς, ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη, εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο, καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον. ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰν-

orgia reticeant, propter non initiatos. Sed illud omnes audiunt, eos à vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt. Porrò nulla in Delo ſacra ſine ſaltatione peragebantur, ſed cum ea, etiam muſica adhibebatur. Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti. Quare cantilenas hiſce choris conſcriptas, Hyporchemata vocabant, talibuſque lyra impleta fuerat. Quid verò Græcos tibi commemorem, cùm Indi quoque poſteaquam mane ſurrexerunt, Solem precentur, non quemadmodum nos manum deoſculati, perfectam precationem eſſe putamus. Sed illi ad ortum excitati, ſaltatione Solem ſalutant, ſilentio ſemetipſos componentes, Deique choream imitantes. Et hæc Indorum eſt præcatio, & chori, & ſacrificium. Quibus bis, puta oriente & deſinente die, Deum placant. Æthiopes verò bellum cum ſaltatione ineunt. Nec quiſquam Æthiopum, ſagittam à capite demptam, (nam hoc loco pharetra utuntur, ipſi radiorum inſtar tela circumligantes) emittit, quin priùs ſaltaverit, ac ſpecie minatus ſit, & ſaltatione hoſtem antè deterruerit. Æquum verò eſt, ut India

1 Ὄργια σιωπᾶν] Hac de re alibi, attigi ad Petron. *Bourd.*

2 Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quæ viderant vulgare, hæc appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *Idem.*

3 Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim ſacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipſe in Elench. Clem. Alex. Protrept. & Stromat. 1. Dionyſ. Areopag. Eccleſiaſt. Hierar. c. 1. laudat hunc locum Caſaub. c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *Idem.*

4 Μιμούμενοι] Iulianus Imper. hymno Solis. *Idem.*

ικὴν, καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὴν γείτονα αὐτῶν Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι, ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέγειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα σχηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι, καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμὸν, καὶ δένδρου δόνημα. καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος, παραλαβὼν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσατο, ὡς γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο, ὅπερ δὴ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν οὖν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὠκέως διαλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὴν Ἔμπουσαν τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτην τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι. ἐπὶ τούτοις δίκαιον μὴ δὲ τῆς Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτῶν, τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν Θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι, ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα, ὀρχοῦνται σεμνοτάτην τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτην. Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, οὐ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἳ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν Τιτάνων οἶμαι ἕνα, [1] ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ, καὶ [2] πέρα τοῦ

dia & Æthiopia peragratis, in vicinam Ægyptum oratione deſcendamus. Vetus enim illa fabula Proteum illum Ægyptium, nihil aliud quàm ſaltatorem fuiſſe mihi innuere videtur, hominem imitandi peritum, quique in varias ſpecies & formas mutare ſe poſſet, ut & aquæ humiditatem, & ignis celeritatem in motus vehementia, & leonis immanitatem, & Pardalis impetum, & arboris quaſſum, denique quicquid vellet, imitaretur. Cæterùm hæc fabula, rem contra omnium opinionem aſſumens, quaſi in ea mutaretur, quæ imitabatur, ingenium ipſius explicavit. Qua facultate & hujus temporis ſaltatores ſunt præditi: ac proinde videris ipſos eodem tempore confeſtim immutari, ipſumque Proteum imitari. Quinetiam conjiciendum eſt, Empuſam quæ in formas innumeras mutabatur, hujuſmodi ſaltatricem à fabulis fuiſſe traditam. Præter hæc æquum eſt, ut neque Romanæ ſaltationis obliviſcamur, quam Romanorum nobiliſſimi quique, Marti Deorum bellicoſiſſimo, qui Salii vocantur, quod eſt ſacerdotii nomen, graviſſimam & religioſiſſimam exercent. Neque hæc Bithyna fabula, multum ab inſtituto Italorum abhorret, quæ perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idæis, opus illud factum, ad rerum militarium inſtitutionem, Martem à Iunone acceptum adhuc puerum, ſed durum, ac præter modum virilem,

1 Ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων] De his Pollux & vir Clariſſimus Iſaac. Caſaub, c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. *Bourd.*

2 Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. Dial. Apoll. & Bacchi. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μετρίως ἀνδρικὸν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσασθαι. καὶ ἐπὶ τούτῳ, καὶ μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτην ἀεὶ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου περιγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτοῦ λαμβάνειν. τὰ μὲν γὰρ [1] Διονυσιακὰ, καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ περιμένειν ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γοῦν οὐσῶν τῶν γενικωτάτων ὀρχήσεον, [2] Κόρδακος, καὶ σικιννίδος, καὶ ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες, οἱ Σάτυροι, ταύτας ἐφευρόντες, ἀφ' αὐτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος, Τυῤῥηνοὺς, καὶ Ἰνδοὺς, καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον οὕτω μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο. ὥστε ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ κατηγορεῖν ἐπιτηδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις Θεοῖς ἐσπουδασμένου. καὶ ἐπὶ τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ παιδιὰν ὠφέλιμον παρεχομένου. θαυμάζω δέ σου κἀκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε αὖθις γὰρ ἐπὶ τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι, πῶς ἀντιφθέγγεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὅμηρος, τὰ ἥδιστα, καὶ κάλλιστα καταλέγων, ὕπνον, καὶ φιλότητα, καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν, μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας νὴ Δία καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἅπερ ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι. καὶ ᾠδὴ γλυκε-

rilem, non priùs armis depugnare docuiſſe, quàm perfectum ſaltatorem reddidiſſet. Quamobrem & merces illi à Iunone deſtinata eſt, ut decimam partem ſpoliorum bello partorum à Marte ſemper acciperet. Neque enim arbitror te expectare ut ex me audias Dionyſiaca & Bacchica, illa omnia genus fuiſſe ſaltationis. Cùm itaque tria ſint celeberrima ſaltationum genera, puta Cordax, Sicinnis, & Emmeleia, quibus Satyri Bacchi miniſtri inventis, ſingulis à ſe nomen indiderunt: hac ſaltandi arte utens Bacchus, Tyrrhenos, Indos, & Lydos ſubjugavit, & gentes adeò bellicoſas ipſis cum thiaſis ſaltatione debellavit. Quocirca, ô admirande, vide ne ſit impium in crimen vocare tam divinum inſtitutum, & myſticum, & tantis à Diis ſtudioſè cultum, & in ipſorum honorem exerceri ſolitum, & quod tantam oblectationem ſimul, & utilem luſum exhibet. Sed illud de te miror, cùm ſciam te Homeri & Heſiodi amantiſſimum eſſe (Iterum enim ad poëtas redeo) qua fronte illis contradicere audias, qui præ omnibus Saltationem laudant. Nam Homerus res omnium ſuaviſſimas & pulcherrimas recenſens, nempe ſomnum, amorem, cantum, & ſaltationem, ſolam hanc inculpatam appellavit, aſcribens per Iovem, cantui dulcedinem, quæ ambo arti ſaltandi adſunt, & cantio dulcis, & in-

1 Διονυσιακά] Copioſe Long. ποιμεν. lib. 2. *Bourd.*

2 Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores prohibentur Satyri Κόρδακα, Σικιννίδα, & Ἐμμέλειαν, de prima Theodor. Marcil. ad Horat. Vlpian. Demoſth. Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. Heſych. Pollux, de ſecunda iidem Pollux & Heſych. de ultima, Plato, Interpres Ariſtophan. ad nubes, & Heſych. apud quos reſcribe Σίκιννις. Idem.

1 Ἄλ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ῷ, καὶ ὀρχησμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ἐπινοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως. [1] Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε Θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ' ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον Θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον, καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι. ὁ δὲ Ἡσίοδος, οὐ παρ' ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἕωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι [2] περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσιν ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τὸν βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μὲν ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν. ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνὴρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου, μέγιστον νέμων εὐρυθμίᾳ, καὶ εὐμουσίᾳ, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τοῦ κινουμένου. καὶ οὐκ ᾐδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἓν τῶν σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι. καὶ ἔμελλέ γε ἐκεῖνος περὶ ὀρχηστικὴν οὐ μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας. καίτοι ἐκεῖνος

& inculpata Saltatio, quam tu nunc vituperare cogitas. Rurſus alia in parte ſuæ poëſeos, ait. *Nam Deus, hunc belli reddit virtute, choreis Illum, alium grato cantus modulamine clarum.* Suavis enim perfectò cantilena quæ cum Saltatione eſt conjuncta, & hoc Deorum munus pulcherrimum. Ac mihi videtur Homerus mortalium res omnes in duo diviſiſſe, Bellum, & Pacem, & rebus bellicis has ſolas ut pulcherrimas oppoſuiſſe. Atque Heſiodus, qui ex alio non audivit, ſed ipſemet vidit ſtatim ab auroræ exortu ſaltantes Muſas, ſui carminis initio de illis hoc maximum profert encomium, Nimirum eas circum fontem ferrugineum mollibus pedibus tripudiare, choreas agentes circum patris aram. Tu verò generoſe, tantum non cum Diis pugnans, in ſaltandi artem es contumelioſus. Verùm Socrates, vir ſapientiſſimus, ſi hoc de ipſo dicenti Pythio eſt credendum, non modò laudavit artem ſaltandi, ſed eam etiam diſcere voluit, cùm concinnitati, elegantiæ, motui decenti, ejuſque quod movetur venuſtati plurimum tribueret. Nec veritus eſt ætate jam grandior Saltationem inter maximè ſerias diſciplinas habere: nec ei perdiſcendæ parum erat operæ impenſurus, quem etiam leviora diſcere non piguit: ſed tibicinarum quoque ſcholas frequentavit, neque à meretrice muliere Aſpaſia ſerium quippiam audire dedignatus eſt. Atqui ille artem

1 Ἄλλῳ] Iliad. ν. Bourd.
2 Περὶ κρήνην] Heſiod. in Theog.
Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόσσ' ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρυσθενέος Κρονίωνος. Idem.

1 Ἐμ-

ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ἐπὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλό τι πρὸ αὐτοῦ ἐδιδάξατο. δοκεῖς δέ μοι ὅταν Κωμῳδίαν, καὶ Τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ἐπιλελῆσθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν. οἷον, Τραγικῇ μὲν, ἡ Ἐμμέλεια. Κωμῳδικῇ δὲ, ὁ Κόρδαξ. ἐνίοτε δὲ καὶ τρίτη. Σικιννίδος προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τῆς ὀρχήσεως, τὴν Τραγῳδίαν, καὶ τὴν Κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπὼν, φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ Ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸν μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν, παρῶμεν. μέρη γὰρ τῆς τοῦ Ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα. τὴν Τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος πρῶτον καταμάθωμεν, οἵα ἐστὶν, ὡς εἰδεχθὲς ἅμα, καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον ἠσκημένος ἄνθρωπος, [1] ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ἐπικείμενος, καὶ στόμα κεχηνὸς παμμέγα, ὡς καταπιόμενος τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια, καὶ προγαστρίδια, προσθετὴν, καὶ ἐπιτεχνητὴν παχύτητα προσποιούμενος, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγχοιτο. εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν, καὶ κα-

tem non ita pridem natam vidit, nec tanta pulchritudinis acceſſione conformatam. Qui ſi nunc eos quorum opera in ſummum uſque faſtigium evecta eſt, ſpectaret, ſat ſcio illum reliquis omnibus poſthabitis, hiſce duntaxat ſpectaculis animum adhibiturum, neque pueros quicquam priùs Saltatione edocturum. Videris autem mihi cùm laudes Comœdiam & Tragœdiam, oblitus eſſe, in utraque illarum proprium Saltationis genus eſſe, puta in Tragœdia, Emmeliam, in Comœdia, Cordacem, nonnunquam & tertiam, quum Sicinnis aſſumitur. Quandoquidem autem initio Saltationi prætuliſti Tragœdiam, & Comœdiam, & circumforaneos tibicines, & citharæ cantum, ſpectaculis convenientia hæc, ac proinde gravia nuncupans, age nunc eorum unumquodque cum Saltatione comparemus. Verùm, ſi videtur, tibiam & citharam omittamus: quæ ſunt partes Saltatoris adminiſtræ. Porrò Tragœdiam primùm ab habitu cognoſcamus, cujuſmodi ſit, quàm ſit deforme, ſimulque horrendum ſpectaculum, ſcilicet homo in longitudinem inconcinnam factus, altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens, & amplo hians ore, tanquam devoraturus ſpectatores, non dico pectoralia, ventralia, aſcititiam, & artificialem craſſitudinem fingens, ne longitudine diſcors compoſitio in tenui corpuſculo magis reprehendatur: deinde intus vociferans, ſe ipſum retorquens,

1 Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit ampliſſimus Cuperus Conſecrationis Homeri pag. 82. quem curioſus conſulet. *Almeloveen.*

...κλῶν, ἐνίοτε καὶ περιᾴδων τὰ ἰαμ-
...εῖα, καὶ τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφοράς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ δὲ ἄλλα, τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε, πρὸ πολλοῦ ποτε γινομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ἐστὶ, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ἐπιλαθόμενος αὑτοῦ, καὶ μήτε τὴν λεοντῆν αἰδεσθείς, μήτε τὸ ῥόπαλον, ὃ περίκειται, [1] σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα. καὶ γὰρ αὖ, ὅπερ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ, ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας, κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς Τραγῳδίας, καὶ τῆς Κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πλείους γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες. ἡ Κωμῳδία δὲ, [2] καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον, μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ μαγείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τοῦ Ὀρχηστοῦ σχῆμα, ὡς μὲν κόσμιον, καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν. δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, οὐ κεχηνὸς δὲ, ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός. ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ

quens, & diſtorquens, nunnunquam jambos cantillans, quodque turpiſſimum eſt, calamitates modulans, ac ſoli voci ſemet obnoxium præſtans. Nam cætera priſcis poëtis curæ fuerunt. Et quandiu quis Andromachen, aut Hecubam agit, tolerabilis eſt cantio. Sed quum Hercules in ſcenam ingreſſus carmen lugubre canit, ſui oblitus, nec reveritus leoninam pellem, & clavam qua circundatur, iſtud ſanæ mentis homo, ſolœciſmum meritò vocarit. Quinetiam quod in arte ſaltandi vituperabas, viros nimirum eſſe mulierum imitatores, hoc quidem commune & Tragœdiæ, & Comœdiæ eſt vitium: ac plures in iis ſunt mulieres quàm viri. Quinetiam Comœdia, ridiculas perſonas, partem oblectationis ipſi tribuit, quales ſunt Davorum, Tibiorum, & coquorum perſonæ. Sed enim Saltationis habitus, quàm ſit ornatus & decorus nihil attinet me dicere, cùm hæc non cæcutientibus ſint perſpicua. Ipſa verò perſona eſt elegantiſſima, ſubjectæque fabulæ convenit, nec illorum inſtar, hiat, ſed comprimitur. Nam complures habet qui pro ſe vociferantur. Nam olim Saltatores ipſi

1 Σολοικίαν] Dictum in Nigrino. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid fit perperam σολοικία τὸ ἀμαθές. Bourd.

2 Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καταγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα δᾳων, καὶ τιβίων καὶ μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus Opſopœus, ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum δᾳδων, vel ex δᾳδων per craſim poſſe fieri δᾳων, ut ex κεράτων κεράων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *Lampadum perſonas?* meræ nugæ, & ægri ſomnia. lege cum majuſcula Δάων καὶ Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comœdiis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι Herodoto ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte Suida Τίβια erat Φρυγία ὅλη. Vniverſa Phrygia Tibia dicebatur. Terentius à nomine Δᾶος ſuum Davum formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit Opſopœus. *Palm.*

1 Ὀρ

αὐτοῦ βοῶντας. πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ᾖδον, καὶ ὠρχοῦντο. εἶτ' ἐπειδὴ κινουμένων, τὸ ἆσθμα τὴν ᾠδὴν ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν. αἱ δὲ ὑποθέσεις, κοιναὶ ἀμφοτέραις, καὶ οὐδέν τι διακεκριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαί, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι. εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος ἡ Ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι, τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον, καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν [1] ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τοῦ Χαλκιδικοῦ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι προστέθεικεν. ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι ὑπὲρ τῶν παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, παμπόλλων ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας, ἢ ἀμαθίας παράσχωμαι. οὐ γάρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ Ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τὴν πλείστην διατριβὴν τῆς γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τῆς Ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δέ, μάλιστα μὲν τὴν περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἴομαι εἶναι. καὶ διὰ τοῦτο παρίημι. ἔπειτα δέ, κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν,

ipſi canebant, & ſaltabant: deinde quia continuo motu gravatus anhelitus cantum turbabat, conſultius viſum eſt ut ipſis alii ſuccinerent. Porrò communia utriſque ſunt argumenta, nullaque in re à tragicis differunt ſaltatoria, niſi quòd iſta ſunt varietate ornatiora, eruditiora, innumeraſque mutationes habent. Quòd ſi Saltatio non ſit ad certamen compoſita, cauſam hanc eſſe dico, quòd certaminum præfecti, majorem hanc & graviorem cenſuerint, quàm ut in inquiſitionem vocaretur. Miſſum facio civitatem in Italia, Chalcidici generis præſtantiſſimam, eam velut ornamentum, certamini quod apud ipſos decertatur, adjeciſſe. Cæterùm hîc jam volo rerum non paucarum, quas in oratione prætermiſi defenſionem ſuſcipere, ne quam ignorantiæ vel imperitiæ opinionem præbeam. Non enim neſcio complures ante nos de Saltatione libros conſcripſiſſe, plurimamque in ſcriptis operam poſuiſſe, ut omnes Saltationis ſpecies recenſerent, omniaque earum nomina enumerarent: tum cujuſmodi vnaquæque, quiſque illius inventor, exiſtimantes hoc multiplicis eruditionis ſpecimen ſeſe præbituros. Ego verò contentionem circa iſta, ineptam & feræ eruditionis, mihique intempeſtivam eſſe puto: proinde illam prætermitto. Deinde, te illud etiam cogitare, & me-

1 Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *Bourd.* Neapolim credo intelligit, quæ à Cumæis condita fuit. Cumæ vero Italicæ Chalcidem in Eubæa metropolin agnoſcebant: & Neapolis utpote Græca ſcenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo à Nerone electa, ubi primum in ſcenam publice prodiret, ut notat Cornelius Tacitus Annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet ſaltationem theatralem à Neapoli toti Italiæ traditam fuiſſe. *Palm.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν οὐ πᾶσαν ὄρχησιν πρόκειται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τὸν σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, Ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην, τὰς γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τό γε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τὴν νῦν Ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ, καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, οὐ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ [1] κατὰ τὸν Σεβαστὸν μάλιστα. αἱ μὲν γὰρ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι, καὶ θεμέλιοι τῆς Ὀρχήσεως ἦσαν. τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τὸν τελεώτατον καρπὸν, ὅσπερ νῦν μάλιστα ἐς τὸ ἀκρότατον ἀποτετέλεσται, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεται, παρεὶς τὸ θερμαυστρίζειν, καὶ γέρανον Ὀρχεῖσθαι, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τῆς Ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον, καὶ συμποτικὸν μετὰ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὔλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ, καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ᾽ ἀγνοίας παρέλιπον, ἀλλ᾽ ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν Ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὰρ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν, τινὰ εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ, πάνυ ἀπαξιοῖ, διαιρῶν αὐτὰ ἔς τε τὸ τερπνὸν, καὶ τὸ χρήσιμον. καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν ἀσχημονέστερα, προτιμῶν δὲ, καὶ θαυμάζων θάτερα. καὶ περὶ μὲν αὐτῆς Ὀρχήσεως,

meminiſſe velim, mihi non eſſe propoſitum ut nunc omnis Saltationis genus recenſeam, neque hunc orationi meæ ſcopum inſtituiſſe, ut Saltationum nomina enumerem, præterquam earum quas ut generaliores delectas initio commemoravi. Verùm in præſentia mihi caput orationis iſtud eſt, ut nunc uſitatam Saltationem laudem, planumque faciam quantum cùm voluptatis, tum utilitatis in ſe complectatur, & ut non olim cœpit tantum elegantiæ incrementum capere, ſed potiſſimùm Auguſti temporibus. Quippe priores illæ tanquam radices & fundamenta Saltationis fuêre. Sed florem illius, & abſolutiſſimum fructum, qui nunc maximè ſummam perfectionem attigit, noſtra hæc oratio exponit, omiſſa thermayſtride, & gruis Saltatione, & aliis, ut quæ nunc uſitate non conveniant. Neque enim Phrygiam illam Saltationis ſpeciem, petulantem & convivalem, quæ cum ebrietate exercetur, ruſticis plerunque ad muliebrem tibiæ cantum ſaltantibus ſaltus vehementes & laborioſos, & qui etiamnum ruri redundant, ignarus omiſi: ſed quia cum hujus temporis Saltatione nihil commune habet. Quandoquidem Plato in legibus, alias quidem hujus ſpecies probat, alias omnino reprobat, eas dividendo in Iucundam, & Vtilem, & ex illis indecentiores exigendo, alias verò anteponendo, & admirando. Et hæc quidem de Saltatione

1. Κατὰ τὸν Σεβαστὸν] Godofredus Malvynus Clariſſimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abuſum ſuis, dum iſta vertit, *nec minus de ſe exhibens reverentia*. Fraudi fuit, puto, quod Græci nominibus propriis majuſculas literas præfigere neglexerint, dicere debuit *præcipuè circa Auguſti tempus*. Bourd.

1 Πλά-

τοσαῦτα. τὸ γὰρ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τὸν λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τὸν Ὀρχηστὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆσθαι, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίειμι, ὡς μάθῃς, οὐ τῶν ῥᾳδίων, καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων οὖσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνουμένην, οὐ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆς τε φυσικῆς, καὶ τῆς ἠθικῆς. τὴν γὰρ Διαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν, ἄκαιρον αὐτῇ νενόμικεν. οὐ μὴν οὐδὲ Ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἤθους τε, καὶ πάθους ἐπιδεικτική ἐστιν, ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς, καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μιμουμένη φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν. πρὸ πάντων δὲ, Μνημοσύνην, καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς Πολύμνειαν, ἵλεων ἔχειν αὐτῇ πρόκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. κατὰ γάρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα, τὸν Ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ, τά τε ὄντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν διαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲν κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ἐπιστήμη, καὶ δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐννοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ τῶν ἀφανῶν σαφηνιστική. καὶ ὅπερ ὁ Θουκυδίδης περὶ τοῦ Περικλέους ἔφη, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ Ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν, τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω. τὸ δὲ

tione dicta ſufficiant. Etenim ſingulis perſequendis orationem producere, ineptum eſt. Verum ea quæ Saltatorem habere oportet, & rationem qua eum exerceri par eſt, & quæ didiciſſe, quibuſque opus munire debet, jam tibi expediam: ut noris hanc artem non eſſe ex facilibus, & parabilibus, ſed ex iis quæ diſciplinæ cujuſvis faſtigium pertingunt, non ſolùm muſices, ſed etiam rhythmices, & geometrices, cùm primis verò tuæ philoſophiæ & phyſices, & ethices: ſed ſuperfluam illam dialectices anxietatem, parum ſibi commodam exiſtimavit. Neque verò abhorret à Rhetorica, ſed & illius eſt particeps, quatenus mores & affectus demonſtrat, quos ipſi etiam rethores exprimere ſtudent. Neque aliena eſt à pingendi, & fingendi arte, verùm illarum in exprimendis membris concinnitatem maximè imitari videtur: ut nequaquam illa præſtantior vel Phidias, vel Apelles videatur. Ante omnia verò Mnemoſynen, ejuſque filiam Polymniam, ſibi propitiam obtinere proponit, & omnium meminiſſe conatur. Etenim juxta Calchantem Homericum, neceſſe eſt Saltatorem ſcire, *Quæ ſint, quæ fuerint, quæ mox ventura trahantur*: ut eorum nihil ignoret, imò expeditam memoriam habeat. Quod autem eſt argumenti caput, hæc ſcientia eſt imitatrix, demonſtrativa, mentis conceptuum explicatrix, & obſcurorum declaratrix. Et quod de Pericle, ipſius in laudem dixit Thucydides, hæc etiam ſumma fuerit Saltatoris laus, noſſe quid deceat, idque explicare. Nunc verò interpretationem, habituum explicationem dico. Ma-

πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία, ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστὶν, ὡς προεῖπον, καὶ τὸ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε, καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ δὲ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῶν κατὰ τὴν Κλεοπάτραν τὴν αἰγυπτίαν. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι περιωρίσθω μὲν ἡ τοῦ Ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ διὰ μέσου μάλιστα ἴστω, Οὐρανοῦ τομὴν, Ἀφροδίτης γονὰς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, λίθου ὑποβολὴν, Κρόνου δεσμὰ, τὸν τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον. εἶτα ἑξῆς, Γιγάντων ἐπανάστασιν, πυρὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου. καὶ μετὰ ταῦτα, Δήλου πλάνην, Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον, [1] πτήσει τῶν ἀετῶν. Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὴν μεγάλην ἐπὶ τούτου τοῦ βίου ναυαγίαν. καὶ λάρνακα μίαν, λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάττουσαν, καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν. εἶτα, Ἰάκχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ τὴν ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς, [2] καὶ ἁλιῤῥόθιον, καὶ τὴν πρώτην ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν. καὶ ὅλως, τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν. ἐξαιρέτως δὲ, τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ

Materiam autem omnem operi ſuppeditat vetus hiſtoria, ut ante dixi, ejuſque prompta recordatio, & cum decore demonſtratio. Nam ſtatim à chao, primaque mundi origine, ducto initio, uſque ad Cleopatræ Ægyptiæ tempora, ipſum cuncta ſcire neceſſe eſt. Hoc enim ſæculorum intervallo nobis circunſcribatur multiplex illa ſcientia Saltatori comparanda. Mediaque potiſſimùm ſciat, Cœli ſectionem, Veneris partus, Titanum pugnam, Iovis nativitatem, Rheæ fraudem, lapidis ſuppoſitionem, Saturni vincula, trium fratrum ſorte diviſam hæreditatem. Deinde Gigantum ſeditionem, ignis furtum, hominum formationem, Promethei ſupplicium, Amoris utriuſque robur. Poſt hæc Deli errationem, Latonæ parturientis dolores, Pythonis cædem, Tityi inſidias, & medium terræ aquilarum volatu inventum. Præterea Deucalionem, magnumque illius ætate naufragium, & unicam arcam quæ generis humani reliquias conſervavit, rurſuſque natos ex lapidibus homines. Poſtea Iachi lacerationem, & Iunonis dolum, & Semeles conflagrationem, & Bacchi utramque ſtirpem. Quæ de Minerva, quæ de Vulcano, & Erichthonio referuntur, & illam de Attica diſceptationem, primumque in Areo pago judicium. Denique omnem illam Atticam fabularum enarrationem. Præcipuè autem Cereris vagationem, repertam Proſerpinam, Celei

1 Πτήσει τῶν ἀετῶν] Fabula hæc apud Pindar. Cætera ſunt nomina fabulis notiſſima. *Bourd.*

2 Καὶ Ἀλιῤῥόθιον] *Et Halirrothium*, de quo ad Pauſan. hæc omiſit Interpres. *Idem.*

Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως. ἔτι δὲ, τὴν Μηδείας ὑποδοχὴν, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος, ἅ τε ἐν Θρᾴκῃ ἔπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα, ὁ Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ προτέρα δὲ τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀττικὰ γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα, ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων διῆλθον. ἑξῆς δὲ, Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνωος πόρος, καὶ περὶ τὴν εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ὄκλασις, καὶ ὄφεως ὀδόντες, καὶ σπαρτῶν ἀνάδοσις. καὶ αὖθις, τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολὴ, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ τῆς Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγὴ, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή. εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τὴν Γλαύκην, καὶ τὸν Κρέοντα ἔχουσα. καὶ πρὸ αὐτῶν, τὸν Βελλεροφόντην, καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος. καὶ μετὰ ταῦτα, τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τῶν Νεφέλης παίδων [1] ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν

lei hoſpitalitatem, Triptolemi agriculturam, factam ab Icario vitium plantationem, Erigones calamitatem. Præterea quæcunque de Borea, quæcunque de Orithyia, de Theſeo & Ægeo memoriæ prodita ſunt. Adde Medeæ ſuſceptionem, rurſus ejuſdem ad Perſas fugam, regis Erechthei, & Pandionis filias, & quæ in Thracia paſſæ ſunt, & fecerunt. Nec ignorandus eſt illi Acamas, non Phyllis, non primus Helenæ raptus, tum Caſtoris, & Pollucis adverſus urbem expeditio, neque non mors Hippolyti, & reditus Heraclidarum. Nam & hæc Attica meritò cenſeantur. Et hæc quidem ex rebus Athenienſium, pauca ſanè exempli gratia, ex multis à me prætermiſſis percurri. Hæc ſequuntur, Megara, Niſus, Scylla, purpurei crines, Minois tranſitus, & erga de ſe benemeritam ingratitudo. Deinceps Cithæron, Thebanorum & Labdacidarum ærumnæ. Cadmi peregrinatio, bovis procubitus, ſerpentis dentes, ſatorum ortus. Rurſus Cadmi in draconem mutatio, & ad lyram murorum ſubſtructio, murorum ſtructoris inſania, & Niobes uxoris ipſius jactantia, atque in luctu ſilentium: tum ea quæ Pentheo, Actæoni, & Oedipo contigerunt. Item Hercules cum omnibus ipſius laboribus, & liberorum ejus internecio. Deinde & ipſa Corinthus ſcatet fabulis, Glaucam & Creontem habens: & ante eos Bellerophontem, Stheneboœam, Solis & Neptuni pugnam. Poſt hæc Athamantis inſaniam, & Nepheles liberorum in ariete fugam aëriam,

1 Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν] Τὴν διαπόντιον φυγήν. Marc.

…θέελον φυγὴν, Ἰνοῦς, καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν. ἐπὶ τούτοις, τὰ Πελοπιδῶν, καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἴναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς, καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέρας, καὶ Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμέμνονος σφαγὴ, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων, ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν στρατεία, καὶ ἡ τῶν φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχὴ, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης ἐπὶ τούτῳ, καὶ Μενοικέως ἀπώλεια. καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη, καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιότατα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτῶν, εἴσεται τὴν Δανάης παρθενείαν, καὶ Περσέως γένεσιν, καὶ τὸν ἐπὶ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ προηρημένον. ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, Κασσιόπεια, καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ τῶν μετὰ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου, καὶ Δαναοῦ, εἴσεται, καὶ τὴν ἐπιθαλάμιον ἐπιβουλήν. οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχεται, Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὴν ὑπὸ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὴν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὴν Διὸς ἐπὶ τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ, καὶ τὸν Πάριδος ξενισμὸν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν μετὰ τὴν ἐπὶ τῷ μήλῳ κρίσιν. νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιατικῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν, καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γοῦν τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα

aëriam, Inûs & Melicertæ ſuſceptionem. Ad hæc accedunt res Pelopidarum, Mycenæ, & quæ ibi geſta ſunt: & ante illos Inachus, Io, cuſtoſque ipſius Argus, Atreus, Thyeſtes, Aërope, vellus aureum, Pelopiæ nuptiæ, cædes Agamemnonis, Clytemneſtræ pœna. Quin & ante illos, ſeptem principum adverſus Thebas expeditio, & profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio, proditumque de illis oraculum, & cæſorum interdicta ſepultura, ob eamque Antigones & Menœcei interitus. Quæ etiam geſta ſunt in Nemea, Hypſipile, & Archemorus, ea ſunt quibus Saltatoris memoria inſtructa eſſe debet. Ante quæ geſta, ſciet Danaës virginitatis cuſtodiam, Perſei nativitatem, certamen quod adverſus Gorgonas ſuſcepit: cui etiam eſt propria rerum Æthiopicarum narratio, Caſſiopea, Andromeda, Cepheus, quos etiam aſtris inſervit, eorum qui poſtea vixerunt credulitas. Priſca quoque illa Ægypti & Danai facta, & connubiales inſidias non ignorabit. Nec pauca id genus præbet Lacedæmon, Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, puerique cædem à diſco illatam, ortumque ex ejus ſanguine florem, & gementem æxæ in eo inſcriptionem, Tyndari inſtaurationem, & Iovis ob id in Æſculapium excandeſcentiam. Præterea hoſpitio ſuſceptum, Helene raptum, poſt latum de pomo judicium. Planè enim exiſtimandum Iliacam hiſtoriam copioſam & multiplicem cum Spartana eſſe conjunctam. Itaque juxta unumquemque in Troia oc-

τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθύς, ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης, καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τετολμημένα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία. καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδυσσέως πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα, μέχρι τῆς τῶν μνηστήρων τιμωρίας. καὶ πρὸ τούτων, ἡ κατὰ Παλαμήδους ἐπιβουλὴ καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια. ἔχει πολλὰς ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρχεῖσθαι πειρωμένοις. τὸν Οἰνόμαον. τὸν Μυρτίλον. τὸν Κρόνον. τὸν Δία. τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς. πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ᾽ Ἀρκαδίαν μυθολογία. Δάφνης φυγή. Καλλιστοῦς θηρίωσις, Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί. Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ ὕφαλος ἀποδημία. ἀλλὰ κἂν εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ Ὄρχησις ἐρανίζεται. τὴν Εὐρώπην. τὴν Πασιφάην. τοὺς ταύρους ἀμφοτέρους. τὸν Λαβύρινθον. τὴν Ἀριάδνην. τὴν Φαίδραν. τὸν Ἀνδρόγεων. τὸν Δαίδαλον. τὸν Ἴκαρον. τὸν Γλαῦκον. τὴν Πολυΐδου μαντικήν. τὸν Τάλω. τὸν χαλκοῦν τῆς Κρήτης περίπολον. κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καταλαμβάνει. τὴν Ἀλθαίαν. τὸν Μελέαγρον. τὴν Ἀταλάντην. τὸν Δαλὸν, καὶ ποταμοῦ καὶ Ἡρακλέους πάλην, καὶ Σειρήνων γένεσιν, καὶ Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, καὶ μετὰ τὴν μα-

occiſorum, fabula ſcenæ proponitur. Atque horum memorem illum eſſe oportet ſemper, in primis quæ ſtatim à raptu, ad procerum Græcorum uſque reditus in patriam acciderunt, & Æneæ errorum, & Didûs amoris. A quibus alienæ non erunt quæ aguntur fabulæ de Oreſte, illiuſque herois apud Scythas auſa. Nec verò abſona quæ ante hæc acciderunt, ſed rebus Iliacis cognata, Achillis in Scyro cum virginibus converſatio, Vlyſſis inſania, & Philoctetæ deſertio. Denique univerſa Vlyſſis vagatio, Circe, Telegonus, Æoli in ventos imperium, & reliqua uſque ad procorum pœnas. Atque ante hæc, ſtructæ Palamedi inſidiæ, Nauplii ira, Ajacis inſania, & alterius naufragium ad ſcopulos factum. Quinetiam Elis multa Saltatoribus argumenta ſuppeditat, nempe Oenomaum Myrtilum, Saturnum, Iovem, primos Olympiorum athletas. Fabularum etiam ſeges eſt in Arcadia, Daphnes fuga, Calliſtûs ferina vita, Centaurorum temulentia, & Panos generationes, Alphei amor, & ſubter mare peregrinatio. Quòd ſi etiam oratione in Cretam pervenias, complura inde corrogabit Saltatio, nimirum Europam, Paſiphaën, utrumque taurum, Labyrinthum, Ariadnen, Phædram, Androgeum, Dædalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinium, Talo, æneum Cretæ cuſtodem. Si in Ætoliam quoque tranſiveris, ibi multa ſumit Saltatio, Althæam, Meleagrum, Atalantam, Dalum, fluvii & Herculis luctam, Sirenum procreationem, Echinadum ortum, &

Alc-

[μαν]ίαν, Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα, Νέσσον, καὶ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τὴν ἐν Οἴτῃ πυράν. ἔχει καὶ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα. τὸν Ὀρφέα. τὸν ἐκείνου σπαραγμὸν, καὶ τὴν λάλον αὐτοῦ κεφαλήν. τὴν ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, καὶ τὸν Αἷμον, καὶ τὴν Ῥοδόπην, καὶ τὴν Λυκούργου κόλασιν. καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πλείω παρέχεται. τὸν Πελίαν. τὸν Ἰάσονα. τὴν Ἄλκηστιν. τὸν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον. τὴν Ἀργώ. τὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν. τὰ ἐν Λήμνῳ. τὸν Αἰήτην. τὸν Μηδείας ὄνειρον. τὸν Ἀψύρτου σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παράπλῳ γινόμενα. καὶ μετὰ ταῦτα, τὸν Πρωτεσίλαον, καὶ τὴν Λαοδάμειαν. κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς, καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη. καὶ τὰ ἔτι ἀρχαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ Θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος κρεουργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ. καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ, ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι. εἴσεται καὶ ὁ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τῆς χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ τὸν Ἄτλαντος μόχθον, καὶ τὸν Γηρυόνην, καὶ τὴν ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν. οὐκ ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, ὅσοι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο. τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους. καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ, Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται. καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ

Alcmæonis ſedata inſania habitationem. Deinde Neſſum, & Deianiræ zelotypiam, ideoque ſtructam in monte Oeta pyram. Multa etiam habet Thracia Saltationis ſtudioſo neceſſaria, Orpheum, ejuſque lacerationem, ejus caput loquens, cumque lyra innatans, Hæmum, Rhodopen, Lycurgi ſupplicium. Porro plura etiam Theſſalia ſuppeditabit, Peliam, Iaſonem, Alceſtim, quinquaginta navium claſſem, Argo, ejuſque loquacem carinam, res Lemnias, Æëten, Medeæ ſomnium, Apſyrti dilaniationem, quæque inter navigandum acciderunt. Poſtea Proteſilaum, & Laodamiam. Rurſus ſi in Aſiam denuo digrediaris, multæ etiam ibi ſunt fabulæ. Statim occurret Samus, Polycratis calamitas, ejuſque filiæ ad Perſas uſque erratio: quæque ſunt antiquiora, ſcilicet Tantali loquacitas, tum Deorum apud eundem convivium, Pelopis carnium conciſio, & elephantini humeri appoſitio. In Italia verò Eridanus, Phaëthon, lugenteſque ejus ſorores in populos converſæ, & electrum lachrymantes. Hic quoque ſciet Heſperidas, & cuſtodem aurei pomi draconem. Atlantis laborem, & Geryonem, boumque ex Erythia abactionem. Neque ignorabit etiam omnes fabuloſas transformationes, quæcunque in arbores, aut feras, aut aves factæ ſunt, & quæcunque in viros ex mulieribus tranſiverunt, Cæneum dico & Tireſiam, alioſque hujuſmodi. In Phœnicia, Myrrham, luctumque illum Aſſyrium diviſum. Hæc etiam cognoſcet atque recentiora,

τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε Ἀντιπάτρου, καὶ παρὰ Σελεύκου ἐπὶ τῷ Στρατονίκης ἔρωτι. τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα, εἴσεται μὲν, συμβολικώτερον δὲ ἐπιδείξεται· τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν Θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ, τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτοῦ τοῦ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα ἑαυτον μετεσκεύασεν. εἴσεται δὲ καὶ τὴν ἐν ᾅδου ἅπασαν τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὴν Πειρίθου, καὶ Θησέως ἄχρι τοῦ ᾅδου ἑταιρείαν. συνελόντα δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῆς τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅπερ ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸν καιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα καὶ προτεταμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον. ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δηλοῦσθαι, μηδενὸς ἐξηγητοῦ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τὸν θεώμενον ὄρχησιν, [1] καὶ κωφοῦ συνιέναι, καὶ μὴ λαλέοντος τοῦ ὀρχηστοῦ, ἀκούειν. ὃ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν

quæ poſt Macedonum imperium auſus eſt Antipater, & Seleucus ob amorem Stratonices. Abſtruſiora Ægyptiorum arcana cognoſcet quidem, ſed magis ex conjectura demonſtrabit: Epaphum dico, & Oſirin, & Deorum in animalia mutationes. Ante omnia verò, quæ ad eorum amores pertinent, ipſiuſque Iovis, & quas in formas ſeipſum mutaverit. Sciet etiam omnem Inferorum tragœdiam, cùm ſupplicia, tum eorum cauſas. Pirithoi & Theſei ad inferos uſque ſocietatem ſervatam. Vt autem paucis omnia comprehendam, nihil eorum quæ ab Homero, Heſiodo, præſtantiſſimiſque poëtis, in primis verò tragicis dicta ſunt, ignorabit. Hæc admodum pauca ex multis, imò potiùs ex infinitis ſylvam hanc ſelectam, ac veluti ſumma capita percenſui. Reliqua verò poëtis canenda, & ſaltatoribus ipſis demonſtranda, tibique juxta dictorum ſimilitudinem invenienda reliqui. Quæ omnia Saltatori præparare, priuſque ſeponere neceſſe eſt, ut in promptu habeat, & quavis occaſione promat. Qui ſiquidem eſt imitator, & geſtibus ſe repræſentaturum pollicetur ea quæ canuntur, ei neceſſarium eſt, ut & oratoribus, ut perſpicuitatem exerceat, qua quicquid demonſtrabit, ita declaret, ut enarratore non egeat. Sed quod Pythico oraculo proditum eſt, oportet ut qui Saltationis eſt ſpectator, mutum intelligat, & non loquentem audiat. Quod Demetrio Cynico etiam accidiſſe ferunt.

1 Καὶ κωφοῦ] Tangit vetus oraculum quod quidem ſic apud Plut. Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…γουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοίως …ι κατηγόρει τῆς ὀρχηστικῆς, λέ…ων τοῦ αὐλοῦ, καὶ τῶν συρίγγων, …αὶ τῶν κτύπων, πάρεργόν τι …ὸν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν …ρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα. κι…ούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν, καὶ …άταιον, οὐδενὸς αὐτῇ νοῦ προσόν…ος, τὰ δ' ἀνθρώπων τοῖς περὶ τὸ …ρᾶγμα γοητευομένοις, ἐσθῆτι ση…ικῇ, καὶ προσωπείῳ εὐπρεπεῖ, …ὐλῷ τε, καὶ τερετίσματι, καὶ τῇ …ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς κοσμεῖσθαι …ηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα. τότε κατὰ τὸν Νέρωνα εὐδοκιμῶν ὀρ…ηστὴς, οὐκ ἀσύνετος ὥς φασιν, …λλ' εἰ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστο…ίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως κάλλει …ενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐ…ωμονεστάτην οἶμαι τὴν δέησιν, …εῖν ὀρχούμενον. ἔπειτα κατηγορεῖν …ὐτοῦ. καὶ ὑπέσχετό γε ἄνευ αὐ…οῦ, καὶ ᾀσμάτων ἐπιδείξεσθαι αὐ…ῷ. καὶ οὕτως ἐποίησεν. ἡσυχίαν γὰρ …οῖς τε κτυποῦσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, …αὶ αὐτῷ παραγγείλας τῷ χορῷ, …ὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ὠρχήσατο τὴν …φροδίτης καὶ Ἄρεος μοιχείαν, …λιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπι…ουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφο…έρους, τήν τε Ἀφροδίτην, καὶ τὸν …ρη σαγηνεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶ…ς θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν. καὶ αἰδου…ένην μὲν τὴν Ἀφροδίτην, ὑποδε…οικότα δὲ, καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, …αὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, …στε τὸν Δημήτριον ὑπερησθέντα τοῖς …ινομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦ…αι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ, ἀνέκραγε …ε γὰρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνε…θέγξατο, ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, …ὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς …αῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν. ἐπεὶ

runt. Qui cùm perinde ac tu Saltandi artem accuſaret, dicens tibiæ, fiſtularum, & ſtrepituum, Saltatorem velut auctarium eſſe, quippe qui nihil ad fabulam conferret, ſed inſulſum alioqui motum adhiberet, cumque inanem, & ab omni ratione ſejunctum. Cæterùm homines qui hac in re præſtigiis illuderentur, veſtitu ſerico, decenti larva, tibiaque, & laſcivis cantilenis, & canentium vocalitate, quibus exornari Saltatorem nihil eſt opus. Tunc Saltator qui celebris erat tempore Neronis, neutiquam imperitus, ut ajunt, ſed ſiquis etiam alius, cùm hiſtoriæ memoria, tum geſtus elegantia præcellens, rem ut puto, æquiſſimam à Demetrio poſtulavit, nimirum ut ſe ſaltantem ſpectaret, deinde accuſationem intenderet. Promiſit verò ſe nullis tibiis, nullis cantilenis adhibitis ſaltaturum: quod etiam præſtitit. Nam indicto ſilentio & ſtrepentibus, & tibia canentibus, ipſique choro ipſe per ſe ſaltavit Veneris, & Martis adulterium, Solem indicantem, Vulcanum inſidiantem, vinculis ambos, Venerem cum Marte illaqueantem, Deos ſpectaculo aſſiſtentes, Venerem pudore ſuffuſam, ſubverentem, ſupplicantemque Martem, & quæcunque alia complectitur hæc fabula: ita ut Demetrius ſummopere Saltatione illa exhilaratus, maximam hanc Saltatori laudem tribuerit, quum exclamavit, magnaque voce pronunciavit, Audio quæ facis, ô homo, nec video tantùm, ſed manibus ipſis loqui mihi videris. Quo-

1 Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenæus vocavit eos χειρισόφους, & Lexipha-

δὲ κατὰ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπερ μέγιστος ἔπαινος ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τῶν γὰρ ἐκ τοῦ πόντου βαρβάρων βασιλικός τις ἄνθρωπος κατά τι χρέος ἥκων ὡς τὸν Νέρωνα, ἐθεᾶτο μετὰ τῶν ἄλλων τὸν ὀρχηστὴν ἐκεῖνον, οὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπακούοντα τῶν ᾀδομένων. ἡμιέλλην γάρ τις ὤν, ἐτύγχανε συνεῖναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τὴν οἰκίαν, τοῦ Νέρωνος δεξιουμένου, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντος, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένου, τὸν ὀρχηστὴν ἔφη δοὺς, τὰ μέγιστα εὐφρανεῖς. τοῦ δὲ Νέρωνος ἐρομένου τί ἄν σοι χρήσιμος γένοιτο ἐκεῖ, περιοίκους ἔφη βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων οὐ ῥᾴδιον εὐπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τινος δέωμαι, διανεύων οὗτος, ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσει. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτοῦ ἡ μίμησις τῆς ὀρχήσεως, ἐπίσημός τε, καὶ σαφὴς φανεῖσα. ἡ δὲ πλείστη διατριβή, καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ὀρχηστικῆς, ἡ ὑπόκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτά, καὶ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλουμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινουμένη, τὸ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἀπῳδὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶν εἰσαγομένων ἀριστέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ἐξαί-

Quoniam verò circa Neronis tempora noſtra verſatur oratio, volo viri barbari ſuper eodem ſaltatore tibi referre teſtimonium, quod maximæ Saltationis laudi vertitur. Quidam enim ponticus barbarus, homo regius cum ob negocium ad Neronem veniſſet, hunc unà cum aliis Saltatorem contemplabatur, adeò perſpicuè ſaltantem, ut quanquam eorum quæ canebantur nihil exaudiret, (nam erat ſemigræcus) omnia tamen intelligeret. Iam verò cùm ad ſuos regreſſurus eſſet barbarus, eumque Nero liberaliter tractaret, & ſiquid vellet, petere juberet, ac ſe daturum polliceretur. Si mihi, inquit, Saltatorem dederis, me hoc munere plurimum exhilarabis. Percontante verò quem ipſi uſum domi præſtiturus eſſet, Finitimos, inquit, barbaros habeo, lingua diſſimiles, nec ad intelligendos illos, interpretes comparare facile eſt. Siquo igitur egeam, hic nutu mihi ſingula interpretabitur: tantum ipſum perculerat, imitatio Saltationis, cùm inſignis, & perſpicua apparuiſſet. Cæterum exercitatio cui maximè incumbit, & ſcopus Saltationis, eſt repræſentatio, cui eodem modo quo rhetores dat operam, præcipuè quo qui vacant declamationibus quas vocant. At hæc quoque Saltatoribus præcipuè laudi datur, ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat, nec ea quæ dicuntur, ab introductis optimatibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis diſcrepent, ſed in horum unoquoque quod proprium exiſtit, & eximium, demon-

phanes Luciani leg. Athen. c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cætera quæ ad ſaltationem ſpectant, ut de Baucismo, Betarmo, Hormo, & aliis fuſius alibi. *Bourd.*

1 Καὶ

ἐπιτον δείκνυσθαι. ἐθέλω γοῦν σοι καὶ ἄλλου βαρβάρου ῥῆσιν ἐπὶ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα, τοσούτων γὰρ μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν, ἐζήτει ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρχηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι, καὶ ὑποκρινούμενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπα εἶεν. ἐπεὶ δὲ ἔμαθεν ὅτι αὐτὸς ὑποκρινεῖται, καὶ ὑπορχήσεται τὰ πάντα, ἐλελήθεις ἔφη ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος. οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρχηστὴν Παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρωμένου σχεδόν. καλὴ γὰρ καὶ ἡ Ποιητικὴ παραίνεσις ἐκείνη, τὸ ὦ παῖ πόντου θηρὸς πετραίου νόον ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν ὁμίλει. καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα, καὶ δεῖ προσφύντα τοῖς πράγμασι, συνοικειοῦν ἑαυτὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἤθη, καὶ πάθη δείξειν, καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγγέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον. καὶ ἅπαντα ταῦτα μεμετρημένως. τὸ γοῦν παραδοξότατον, τῆς αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβουμένη δείκνυται. καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός. καὶ μετὰ μικρὸν, Θυέστης. εἶτα, Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη. καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι. τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα, καὶ ἀκούσματα, ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει, ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ διὰ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιΐα, ὁ δὲ ὀρχηστὴς, τὰ πάντα ἔχει συλλαβὼν, καὶ ἔνεστι ποικίλην, καὶ παμμιγῆ τὴν παρασκευὴν αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐ-

monſtretur. Volo itaque tibi ſententiam referre quam ſuper his tulit alter barbarus: qui cùm quinque perſonas Saltatori paratas vidiſſet, nam tot partibus conſtabat fabula, unum conſpiciens Saltatorem quærebat, quinam eſſent ſaltaturi, & reliquas perſonas acturi. Poſtea verò quàm intellexit, eundem acturum, & ſaltationem omnem executurum eſſe. Neſciebam, inquit, ô optime, te unum quidem hoc corpus, ſed plures animas habere. Et hæc quidem barbarus ille. Nec immeritò Itali ſaltatorem Pantomimum appellant, ab eo fermè quod agitur. Nec inelegans eſt poëtica illa cohortatio, ô fili, Polypi marini mentem habens, omnibus in urbibus verſare, quæ Saltatori eſt neceſſaria, quem rebus adhærentem, oportet ſemetipſum quibuſque factis applicare. In univerſum autem Saltatio pollicetur ſe mores & affectus demonſtraturam, & ſimulaturam, nunc quidem amantem, nunc iraſcentem aliquem introducens: mox alium inſanientem, alium mœrentem: atque omnia iſta ſervata menſura. Quare quod maximè eſt admirandum, eodem die Athamanta furentem, & Inonem metuentem repræſentat. Aliàs Atreus ipſe eſt, paulo poſt Thyeſtes, deinde Ægiſthus, aut Aërope, quæ omnia unus homo refert. Alia quidem quæ ſpectanda, vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt: aut enim tibia eſt, aut cithara, aut vocis modulatio, aut tragica fabulæ actio, aut comica ſcurrilitas. Verùm Saltator hæc omnia complectitur, cujus varium, & miſcellaneum apparatum videre

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν. ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα, θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστὶ τὰ μὲν, ψυχῆς, τὰ δὲ, σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει, ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβῶναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς, καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ᾔει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ τοῦ θεάτρου. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ, ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ἐπιστὰς, ὀρχηστὴν τὰ αὐτοῦ ποιοῦντα, οἵου με ἔφη θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπεστέρηκεν. εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ἐπιδείκνυται. τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται. τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἕκαστα τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ. τοῦτο μέν γε ἐν ἅπαντι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι παρέσπαρται, κάλλους δὲ προνοῶν, καὶ τῆς ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τοῦ Ἀριστοτέλους ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινοῦντος, [1] καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου τἀγαθοῦ καὶ τοῦτο εἶναι. ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυ-

eſt, tibiam, fiſtulam, pedum ſtrepitum, cymbali ſonum, actoris vocalitatem, canentium concentum. Præterea alia quidem alterutrius in homine partis ſunt opera, alia mentis, alia corporis. Verùm hæc in Saltatione commixta ſunt. Nam ea quæ fiunt, mentis demonſtrationem, & corporei exercitii vim habent. Maximum verò iſtud eſt, nempe rerum quæ aguntur ſapientia, quum nihil præter rationem committitur. Quocirca Lesbonax Mytilenæus vir honeſtus, ac bonus, Saltatores Manu ſapientes appellabat, ibatque ſpectatum ipſos, tanquam melior à theatro reverſurus. Timocrates autem ejus præceptor viſo quondam ſemel (nec de induſtria aderat) ſaltatore res ſuas agente, Quali inquit, mea me erga philoſophiam verecundia, ſpectaculo privavit. Quod ſi vera ſunt quæ de anima diſſerit Plato, tres ejus partes præclarè oſtendit Saltator, Vim iraſcendi, quando iraſcentem exprimit: deſiderandi, quando amantes repræſentat, ratiocinandi, quando ſingulos affectus ceu fræno regit. Et hoc quidem per omnes Saltationis partes ſparſum eſt, ut Tactus per omnes ſenſus. Porrò cum pulchritudinis & concinnæ inter ſaltandum formæ curam ſuſcipiat, quid aliud quàm Ariſtotelis ſententiæ veritatem confirmat, pulchritudinem laudantis, atque tertium ei in bonis locum tribuentis. Cæterùm quendam audivi de ſaltatricium perſonarum ſilentio juveniliùs dicentem, hoc Pythago-

1 Καὶ μέρος τρίτον ἡγουμένου] Immo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in Eunucho ὡς μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν ὡς τοῦτο οἴεσθαι. Marc.

Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. ἔτι καὶ τῶν ἄλλων ἐπιτηδευμάτων, τῶν μὲν, τὸ τερπνὸν, τῶν δὲ, τὸ χρήσιμον ὑπισχνουμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μετὰ τοῦ τερπνοῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τοῦτο ὁρᾷν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκους, καὶ αἵματι ῥεομένους, καὶ παλαίοντας ἄλλους ἐν κόνει, οὓς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα, καὶ εὐμορφότερον, καὶ τερπνότερον ἐπιδείκνυται. τὴν μὲν οὖν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ στροφὰς αὐτῆς, καὶ περιαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις, τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι. τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα, καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι. μαλάττον μὲν τὸ σῶμα. καὶ κάμπτον. καὶ κουφίζον. καὶ εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον ἰσχύν τε οὐ μικρὰν περιποιοῦν τοῖς σώμασι. πῶς οὖν οὐ παναρμόνιόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ᾽ αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, διά τε ὀφθαλμῶν καὶ ἀκοῆς. εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν ζητοῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον, εἴτε αὐλοῦ, καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἅλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει ἀπολαῦσαί σοι πάρεστιν. ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς τὸ θέατρον, μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ἐπιδακρύον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις. καὶ ὅλως, τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν. ὃ δ᾽ ἔτι μάλιστα ἐπὶ τῶν ὀρχηστῶν ἐ-

goricum præceptum innuere. Præterea cùm vitæ actionum, aliæ oblectationem, aliæ utilitatem polliceantur, ſola Saltatio utramque obtinet: eoque utilitas eſt commodior, quòd cum voluptate accedit. Quanto enim hoc viſu jucundius, quàm videre pugnis decertantes juvenes, ac ſanguine manantes, alioſque in pulvere luctantes, quos plerumque Saltatio tutiùs ſimul, & decentiùs, & jucundiùs demonſtrat. Quocirca concitatus Saltationis motus, ejuſque converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinationes, aliis quidem ſpectantibus oblectamento fuêre: ipſis verò actoribus ſaluberrima. Etenim illud ego gymnaſiorum pulcherrimum, & aptiſſimum eſſe affirmaverim, quod emollit corpus, flexibile, & leve reddit, & ad mutationem promptum eſſe inſtituit, roburque non exiguum corporibus acquirit. Qui ergo rerum omnium maximè concinna non ſit Saltatio, quæ mentem acuit, corpus exercet, ſpectantes oblectat, priſcaque multa docet tibiis, cymbalis, carminum concinna compoſitione, & mulcedine oculos & aures afficiente. Itaque ſi perfectam vocis actionem requiris, ubi alibi, aut quodnam auditionis argumentum invenias, quod pluribus & concinnioribus vocibus conſtet, ſeu tibia, & fiſtula magis ſonorum? His abundè ſatis in Saltatione frueris. Mitto dicere, quod hujuſmodi ſpectacula frequentando, moribus melior evades, quando theatrum malefacta odiſſe vides, & injuria affectos deflere, denique ſpectantium mores formare. Quod verò præcipuè in Saltatoribus eſt lau-

παινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ καὶ ἰσχύν τε ἅμα, καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ἐπιτηδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι. ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ, καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς, προεῖπον τὰ πλεῖστα. μνημονικόν τε γὰρ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν. ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τῶν ἀρίστων διαγνωστικὸν, καὶ τῶν κακῶς πεποιημένων ἐλεγκτικόν. τὸ δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ἐπιδείξειν μοι δοκῶ. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἔμμετρος ἀκριβῶς. οὔτε πολύσαρκος, ἀπίθανον γὰρ, οὔτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολήν. σκελετῶδες τοῦτο, καὶ νεκρικόν. ἐθέλω γοῦν σοι καὶ δήμου τινὸς οὐ φαύλου τὰ τοιαῦτα ἐπισημαίνεσθαι, βοὰς εἰπεῖν. [1] οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς, εὐφυεστάτη πόλις, καὶ ὄρχησιν μάλιστα πρεσβεύουσα, οὕτως ἐπιτηρεῖ τῶν λεγομένων, καὶ τῶν γιγνομένων ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθάνειν. μικροῦ μὲν γὰρ ὀρχηστοῦ εἰσελθόντος, καὶ τὸν Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθαι τὸν Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι

laudandum, jam illud dicam, nempe vires ſimul, & membrorum mollitiem colere, æquè mihi videtur inſolens, ac ſiquis in eodem argumento, & robur Herculis, & mollitiem Veneris oſtentaret. Iam etiam tibi ſubjicere volo hac oratione, qualem anima & corpore optimum Saltatorem eſſe oporteat. Quanquam plurima antè dixi de animæ dotibus. Quippe memorem, ſolertem, prudentem, acutum ad comminiſcendum, & ad occaſionem ſpectandam in primis, eum oportere eſſe affirmo: præterea poëmatum cenſorem, carminum & modulorum præſtantiſſimorum judicem, & vitioſorum reprehenſorem. Cæterùm corporis modum juxta Polycleti canonem definiam. Neque ſit nimium procerus, & immodicè longus, neque humilis, & natura nanus, ſed exquiſitè mediocris: neque carnoſus, hoc enim inſcitum: neque gracilis impenſè, hoc enim aridi cadaveris præ ſe fert imaginem. Memorabo etiam tibi populi cujuſdam ad hujuſmodi notanda non inertis exclamationes. Antiochiæ cives ingenioſiſſimi, & Saltationis obſervantiſſimi, ita dicta, factaque ſingula notant, ut neminem quicquam eorum lateat. Cùm enim puſillus Saltator ingreſſus eſſet, & Hectorem ſaltaret, una voce exclamarunt omnes, hic videtur Aſtyanax, ubinam eſt Hector? Aliàs etiam, quum quidam immodicè procerus Capaneum ſaltare aggrederetur, & Thebanorum muros adoriri, Tranſcende, dixerunt, murum, tibi

tibi

1 Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] Iul. Imp. Miſop. *Bourd.*

1 Καὶ

...ῖ κλίμακος, καὶ τὰ ἐπὶ τοῦ παχέος..., καὶ πιμελοῦς ὀρχηστοῦ, πηδᾶν ...εγάλα πειρωμένου, δεόμεθα ἔφα...κν φεῖσαι τῆς θυμέλης. τὸ δὲ ἐναν...ον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, ...αλῶς ἔχε ὡς νοσοῦντι. τούτων οὐ τοῦ ...ελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς ...δῃς ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην ...πουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστι...κῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, ...αὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι. εὐ...ίνητος δὲ τὸ μετὰ τοῦτο πάντως ἔ...ω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ...ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγί...ζεσθαί τε ὅπῃ καιρὸς, καὶ συνε...στάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι. ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τῆς ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τῆς Ἑρμοῦ, καὶ Πολυδεύκους, [1] καὶ Ἡρακλέους, ἐν ἀθλήσει καλῶν ἴδοις ἂν, ἑκάστῃ τῶν μιμήσεων ἐπιχῶν. Ἡροδότῳ μὲν οὖν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ. ὀρχήσει δὲ, καὶ τὰ ὤτων, καὶ τὰ ὀφθαλμῶν πρόσεστιν. οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη. καὶ λύπῃ ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπερ τι φάρμακον ληθεδανόν. καὶ κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε, καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τῆς περὶ τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται.

tibi ſcalis nihil eſt opus. Quum etiam obeſus, & craſſus quidam Saltator, ſaltum ingentem moliretur, quæſumus te, inquiunt, parce thymelæ. Contrà ſummopere gracili, tanquam ægrotanti acclamarunt, Bene habe. Hæc ego non jocandi gratia commemoravi, ſed ut ſcias totos populos artem Saltandi magno ſtudio coluiſſe, adeò ut virtutes, & vitia ejus deprehendere potuerint. Poſtea ſit planè mobilis Saltator, corpore ſoluto ſimul & compacto, ita ut poſtulante tempore flecti queat, & firmiter, ſi ſit opus, conſiſtere. Quòd autem aliena non ſit Saltatio à manuum geſticulatione quæ fit in certaminibus, ſed particeps Mercurii, Pollucis, & Herculis editarum in certamine virtutum, facilè videris, ſi ſingulis imitationibus animum applices. Herodoto ſanè quæ oculis excipiuntur, certiora eſſe videntur, quàm quæ auribus. Saltationi verò & oculorum & aurium judicium præſtò eſt. Vſque adeò autem movet Saltatio, ut ſiquis amans, ad theatrum accedat, ad ſanam mentem redeat, quum viderit quàm mali ſint amoris exitus: & triſtitia affectus, egrediatur ex theatro hilarior, tanquam potus pharmacum quod oblivionem inducat, & ex poëta luctum, & mœrorem tollat. Quòd autem iſta populo fuerint familiaria, & ea quæ demonſtrabantur, ſpectantium quiſque norit, argumento ſunt lachrymæ à ſpectatoribus non rarò profuſæ, cùm lugubre quippiam & miſerabile vide-

1 Καὶ Ἡρακλέους ἐν αὐλήσει καλῶν] Lego ἐν ἀσκήσει, & ſic etiam videtur legiſſe interpres. Aliquis poſſet etiam jure ſuſpicare legendum eſſe κακῶν, nam pugillatus, in qua plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἀσκήσις κακῶν. Palm.

ἡ μέν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι σατυρικὴ οὖσα οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸν τεταγμένον ἕκαστοι καιρὸν ἁπάντων ἐπιλαθόμενοι τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας Τιτᾶνας, καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους, καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων. οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλόν περ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις, καὶ λειτουργίαις, καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς. ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῶν. τὰς μὲν οὖν ἐν σώματι, ἤδη ἔδειξα. τὰς δὲ τῆς διανοίας, οὕτως ἐπιτηρεῖν οἶμαι δύνασαι ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῶν ὑπ' ἀμαθίας, ἀμήχανον γὰρ ἅπαντας εἶναι σοφοὺς, καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει ἐπιδείκνυνται. οἱ μὲν, ἀλογακινούμενοι, καὶ μηδὲν ὡς φασι πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ, εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα, ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγώ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. [1] τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὴν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο καὶ τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην κεραυνῷ, τὴν Γλαύκην αὐτῇ εἴκαζε, μεταγενεστέραν οὖσαν. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῶν τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρ-

derent. Bacchica Saltatio, in Ionia præcipuè, & Ponto celebrari ſolita, quamquam ſatyrica, gentis illius animos ita mancipavit, ut ſinguli ſtatutis temporibus cæterarum rerum omnium obliti, ſolidum diem deſideant ſpectantes Titanas, Corybantas, Satyros, & bubulcos. Quod ſaltationis genus nobiliſſimi quique, & cujuſque civitatis primores ſaltabant, neque ob id erubeſcebant, imò potiùs gloriabantur magis quàm ob nobilitatem, munera publica, & dignitates majorum. Poſtea verò quam Saltatorum virtutes dixi, eorundem etiam accipe vitia. Sed enim corporis vitia jam oſtendi: mentis autem vitia ad hunc fere modum opinor, obſervabis. Multi enim illorum præ inſcitia, ſiquidem fieri nequit ut periti ſint omnes, turpibus inter ſaltandum ſolœciſmis delinquunt. Quum hi quidem ineptè moventur, & ut ajunt, nihil ad chordam: alia quippe pes, alia rhythmus loquitur. Illi verò concinnè quidem, ſed res prioris vel poſterioris temporis ſaltationi accommodant, quod videre me memini. Quidam enim Iovis generationes, & Saturnum liberos devorantem ſaltatione repræſentans, præter argumentum Thyeſtæ calamitates repræſentabat, rei ſimilitudine decipiens. Rurſum alius Semelen fulmine percuſſam agens, ipſi Glaucen aſſimilabat, tempore poſteriorem. Verum ob iſtiuſmodi ſaltatores, Saltationem non

[1] Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres ſic vertit, & videtur legiſſe τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id eſt, *nativitatem, natalitia*. Palm.

ἀι-

ὀρχήσεως αὐτῆς οἶμαι καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ αὐτοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, ἀμαθεῖς νομιστέον. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως, καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἱκανῶς ἕκαστα δρῶντας. ὅλως δὲ, τὸν ὀρχηστὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον. εὔμορφον. σύμμετρον. αὐτὸ αὐτῷ ἐοικός. ἀσυκοφάντητον. ἀνεπίληπτον. μηδαμῶς ἐλλιπές. ἐκ τῶν ἀρίστων κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὀξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας. ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γοῦν ἔπαινος αὐτῷ τότ᾽ ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς παρὰ τῶν θεατῶν, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ᾽ ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ᾽ ἀθρόοι πρὸς τὸν ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς τῆς ἑαυτοῦ ψυχῆς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο, τὸ Γνῶθι σαυτὸν, ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς περιγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου ἅ τε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν μεμαθηκότες, καὶ ἃ πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες. γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν ὀρχήσει ὁ πρὸς τῶν πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τῆς μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων. καὶ εἰ μέγα τι δεῖξαι δέοι, ὑπερμεγέθες ἐπιδεικνυμένων. καὶ εἰ ἁπαλὸν, καθ᾽ ὑπερβολὴν θηλυνομένων, καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου, καὶ θηριώδους προαγόντων, οἷον ἐγώ ποτε μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦν-

non puto condemnandam, neque exercitium ipſum odio proſequendum, ſed illos potiùs, ut ſunt, imperitos cenſendos: contrà laudandos, qui ſervatis legibus, & rhythmo artis, commodè cuncta obeunt. In ſumma, oportet Saltatorem omnibus numeris eſſe abſolutiſſimum, ut omnis actio ſit concinna, decora, congrua, ſibi ſimilis, calumniæ, & reprehenſioni non obnoxia, nequaquam imperfecta oportet, inquam, Saltatorem temperatas ex rebus præſtantiſſimis habere cogitationes, eruditione eſſe acutum, animi conceptionibus profundum, maximè humanum. Itaque perfectam à ſpectatoribus laudem conſequitur, quum quiſque ſpectantium ſua ipſius acta demonſtrari noverit, imò potiùs velut in ſpeculo, ſe ipſum in Saltatore conſpexerit, tum quæ ſibi accidunt: tum quæ facere ſolet. Tunc enim homines præ voluptate nequeunt ſe continere, quin ad effundendas laudes confertim proruant, quum ſinguli animarum ſuarum imagines cernunt, ac ſe ipſos agnoſcunt. Planè enim Delphicum illud, Noſce te ipſum, ex hujuſmodi ſpectaculo reportant: atque è theatro diſcedunt, quæ expetenda, quæ fugienda ſint edocti, & eorum quæ ignorabant, notitiam adepti. Cæterùm ut in orationibus, ſic in Saltatione, accidit, quæ à multis appellatur Mala affectatio, quoties imitationis modum tranſgrediuntur, & æquo vehementius eam intendunt: & ſiquid magnum eſt demonſtrandum, illud juſto majus demonſtrant: ſiquid verò molle, illud ſummopere effœminant: & viriles actiones ad immanitatem uſque ferinam evehunt. Quod Saltatorem quendam olim facientem me-

τα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον. συνετὸν μὲν τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον. οὐκ οἶδα δὲ ᾗ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑπόκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοκείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τὸν Αἴαντα, μετὰ τὴν ἧτταν εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τῶν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι τυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τῶν ὑπαυλούντων, τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος, καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος, διεῖλε τὴν κεφαλὴν, κατενεγκών. καὶ εἴ γε μὴ ὁ πῖλος ἀντέχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεὺς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι περιπεσών. ἀλλὰ τό γε θέατρον ἅπαν, συνεμεμήνει τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων, καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν. οἱ μὲν συρφετώδεις καὶ αὐτὸ τοῦτο, ἰδιῶται, τοῦ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐστοχασμένοι, οὐδὲ τὸ χεῖρον, ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι. οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα. τοῖς δὲ ἐπαίνοις, καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ἐπικαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. οὐ γὰρ ἀρκεσθεὶς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γὰρ εἰς τὸ μέσον ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπατικῶν μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτῶν τινα ὥσπερ κριὸν μαστιγώσῃ, λαβών. καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν, ἐθαύμαζον. οἱ δὲ, ἐγέλων. οἱ δὲ, ὑπώπτευον, μὴ ἄρα

memini me videre: qui priùs celebris erat, cætera ſanè prudens, & admiratione dignus: ſed qui neſcio quo caſu in repræſentationem nimiopere indecoram eruperat. Cùm enim Ajacem, ſimul atque cauſa excidiſſet, furentem Saltatione referret, tantùm à Saltationis decoro excidit, ut non repræſentare inſaniam, ſed inſanire ipſe meritò videretur. Vnius enim ex illis qui ferreis ſoleis ſtrepebant, veſtem diſcidit: unius etiam ex illis qui tibia ſuccinebant, correpta tibia, aſtantis Vlyſſis, & ob victoriam ſeſe efferentis caput, ea percutiens, diviſit: ac niſi pileus obſtitiſſet, & vehementiam ictus excepiſſet, infelix ille Vlyſſes, dementem Saltatorem nactus, periiſſet. Quinetiam totum theatrum cum Ajace furebat, ſaltabant, vociferabantur, veſtes projiciebant. Ac plebeii, idque idiotæ, decorum non percipientes, neque quid deterius, quidve melius ſit, cernentes, has actiones ſummam affectus imitationem eſſe exiſtimabant: urbaniores verò, tametſi rem probè intelligebant, & ob eam erubeſcerent, non tamen reprehendebant ſilentio: ſed laudibus amentiam Saltationis contegebant, & non Ajacis, ſed Saltatoris amentiæ eſſe hæc quæ fiebant, planè videbant. Non enim, generoſus ille, hiſce contentus, quiddam multò magis ridiculum admiſit. Progreſſus enim in medium ſenatum, inter duos conſulares viros medius ſedit, qui metuebant, ne aliquem ex ſuo conſeſſu arietis inſtar verberandum caperet. Quam audaciam alii mirabantur, alii laudabant. Alii verò ſuſpicabantur fore ut à nimia

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τῆς ἄγαν μιμήσεως, εἰς τὴν τοῦ
ὄντως ἀλήθειαν ὑπηνέχθη. καὶ
τὸν μέντοι φασὶν ἀνανήψαντα,
τω μετανοῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε
νοσῆσαι ὑπὸ λύπης, ὡς ἀλη-
ς ἐπὶ μανίᾳ κατεγνωσμένον. καὶ
ήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός.
αιτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν
τὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς,
ρχησάμενος τὴν ὑποκριτὴν, ἔ-
η πρὸς τὸ θέατρον, ἱκανόν ἐστιν
παξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν
ίκασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτε-
νος. τοῦ γὰρ ὁμοίου Αἴαντος αὐτῷ
ραφέντος, οὕτω κοσμίως, καὶ σω-
ρόνως τὴν μανίαν ὑπεκρίνατο,
ς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς
χήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινή-
ας εἰς τὴν ὑπόκρισιν. ταῦτά
ι ὦ φιλότης, ὀλίγα ἐκ παμ-
όλλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔρ-
α, καὶ ἐπιτηδεύματα, ὡς μὴ πά-
ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ
τά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί
οι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ
λωσόμενόν σε, καὶ ὀρχηστομανή-
οντά γε προσέτι. ὥστε οὐδὲν δεήσο-
αι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ
πεῖν, τὸ, Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς
τι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.
λχθήσῃ γὰρ, καὶ μὰ Δί' οὐκ ὄνου
εφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἕξεις.
λλ' ὁ μὲν νόος σοι, ἐμπεδώτερος
αι. σὺ δὲ, ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλί-
ον τοῦ κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις
εῖν. ὅπερ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς
ρμοῦ ῥάβδου τῆς χρυσῆς λέγει, ὅτι

mia inſaniæ affectatione, ad veram inſaniam tranſiret. Et ſanè perhibent illum cùm ad ſe rediiſſet, ita facti pœnituiſſe, ut præ triſtitia ægrotaverit, quòd verè objecta ſibi fuiſſet inſania. Quod ipſe manifeſtè declaravit. Rogantibus enim factionis ſociis ut eundem Ajacem ſaltaret in ſui gratiam. Satis eſt, inquit, quod hiſtrionem in theatro agens, ſemel inſanivi. Maximè verò diſcruciavit ejus animum adverſarius, ejuſdem artis æmulus, qui ſimilis Ajacis deſcripti, ita ornatè & modeſtè inſaniam repræſentavit, ut laudem reportarit, quòd intra Saltationis fines ſe continuerit, nec in actione furioſum egerit. Hæc tibi, ô amice, pauca ex perquam multis decerpta Saltationis, facta, & ſtudia oſtendi, ne mihi admodum ſuccenſeas, quòd ea libenter contemplor. Quòd ſi velles mecum ſpectaculi eſſe particeps, probè ſcio te illecebris illius captum iri, & Saltationis inſano amore inſuper furiturum. Itaque nihil opus erit, ut illud Circes occinam tibi, *Demulſum, obſtupui poto te haud eſſe veneno.* Nam demulceberis, nec per Iovem, aſini caput, aut ſuis cor habebis: verùm tibi mens firmior erit. Ac præ voluptate quam perceperis, ne pauxillum quidem alii de cyceone bibenum imperties. Nam quod dicit Homerus de aurea Mercurii virga, quòd

1 Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συστασιωτῶν] Interpres rurſus ita vertit, ſed male: συστασιωτῶν enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix oteſt ejus vocis ſignificatus, *fautor* tamen maxime accedit, ſed generalius ſumiır. Συστασιώτης ille eſt, qui à partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex ius factione. Nam diverſæ erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Baıyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſæpe ea de cauſa in theatro στάσεις ebant, unde vox στασιώτης, & compoſita συστασιώτης. Verte igitur *poſtulantius iterum partium ejus fautoribus.* Palm.

καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει, δι' αὐτῆς ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε, καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν διάνοιαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. Κρα. καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀναπεπταμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα, καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε ὦ φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ παρὰ σεαυτῷ θέαν καταλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

quòd quorum hominum oculos voluerit, ea demulcet, alioſque dormientes excitat? hoc planè facit Saltatio, quæ oculos demulcet, & expergefacit, & ad ſingula quæ fiunt, diſcutienda, mentem excitat. *Cra.* Atqui ego jam credo tibi Luciane, jamque mihi patent aures, & oculi. Ac memineris ſaltem quum ad theatrum ibis, me tecum unà ſpectatum abducere, ne ſolus ſapientior inde revertaris.

ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ. | LEXIPHANES.

ARGVMENTVM.

Deridet hoc dialogo Lucianus Cacozelos iſtos, & affectatores obſcuri, atque inuſitati ſermonis: qui dum verbis plerumque obſoletis, & ab ultima vetuſtate repetitis, interdum etiam novis & à ſe confictis, omnia obſcurant, & quaſi quibuſdam tenebris involvunt: egregiè eloquentes, ac docti perhiberi cupiunt. Ficto ad hoc exemplo Lexiphanis cujuſdam, quem, dialogum quendam, ad imitationem (ut ipſe quidem videri vult) ſympoſii Platonis compoſitum, recitantem introducit, adeò ineptum atque ridiculum, ut propter verborum obſcuritatem, quæ tamen ejuſmodi ſunt, ut vix ab ipſis illis, antiquæ comœdiæ ſcriptoribus, ex quibus pleraque ea deſumpta ſunt, ſi redeant, intelligi ſatis poſſe videantur: res quoque & ipſum argumentum ejuſmodi ſint, ut non facilè quicquam frigidius excogitari queat. Quo illud nimirum indicare voluit, affectatores iſtos, dum non res, quas dicant, ſed verba, ad quæ res accommodent, quærunt, in utroque pariter ridiculè ac ſtultè ſeſe dare ſolere. Subjicit tamen ad finem parænéſes quaſdam, quibus eundem hunc Lexiphanem, rectam eloquentiæ, ac ſtudiorum bonorum rationem edocet. Quale quiddam infra quoque in Rhetorum didaſcalo facit, ubi duplicem ad eloquentiam comparandam viam proponit: alteram aſperam quidem, ſed veram ac rectam, alteram autem compendioſam ac facilem, ſed ad novum atque affectatum iſtud genus, cujus exemplum hic proponit, ducentem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Λεξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. Λε. νὴ Δί' ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἐστὶ [2] τητινόν τι τῶν ...μῶν [3] νεοψμόν. Λυ. ἤδη γάρ τι ...ρὶ αὐχμῶν ἡμῖν γράφεις; Λε. ... δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον. ἀλλ' ...ρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν. ...ὺ δὲ, [4] κυχελόβυστα ἔοικας ἔχειν ...τα. Λυ. σύγγνωθι ὦ ἑταῖρε. πο...ὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ τὸ νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νοῦς τῷ ...υγγράμματι; Λε. ἀντισυμποσιά...ω τῷ Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ. Λυ. πολ...οὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες. σὺ δὲ, ὅσον ἀπὸ ... συμποσίου, [5] τὸν Πλάτωνά μοι ...οκεῖς λέγειν. Λε. ὀρθῶς ἀνέγνως. ...ὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀ...ητον ἂν ἦν. Λυ. οὐκοῦν ὀλίγα μοι

LYCINVS.

Lexiphanes, formoſus ille, cum libro adeſt. *Lex.* Per Iovem, Lycine meum eſt hoc ſcriptum hornum & recens. *Lyc.* Iam enim nobis quippiam de ſqualoribus ſcribis. *Lex.* Haud equidem. Neque verò ſqualorem dixi: ſed venuſtas quædam eſt, ſcriptum adhuc recens ita appellare. Tu autem aures ſordibus oppletas videris habere. *Lyc.* Ignoſce, amice, nam hæ voces, αὐχμὸς & νεοχμὸς multum affinitatis inter ſe habent. Sed dic mihi, quodnam eſt ſcripti iſtius argumentum? *Lex.* Convivium, ab illo ...riſtonis, hic diverſum inſtituo. *Lyc.* Multi quidem Ariſtones ...unt: ſed tu, quantùm ex ſympoſio colligere licet, Platonem di...ere mihi videris. *Lex.* Rectè agnoviſti. Cæterùm quod dicitur, ut ...uivis alteri fuiſſet inexplicabile. *Lyc.* Proinde mihi pauca ipſius libri

1 Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut ...acozeli & antiquarii iſtius Lexiphanis quæquæ vocabula ponderentur: de ſimili...us, Horat. Martia. Suet. Aug. c. 86. & ibi interp. *Bourd.*

2 Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, ση...μαῖνον τὸ ἐπήτειον ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde ...σατάνιοι πυροὶ leg. Scholiaſt. Ariſtoph. ad Nub. *Idem.*

3 Νεοχμόν] Mſ. Regius auctior voce una, nempe κομιδῆ: per νεοχμὸν au...em intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νεό...μορον. Hæc dictio etiam Thycydidi frequens, qua uti ſolet αὐτὶ τοῦ νέον, ...πρόσφατου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. Idem.

4 Κυψελόβυστα] Mſ. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior ...ſt, magiſque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιβύσρα ἡ Κυψελὶς κυψηλη κυψε...λὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud Heſych. & Interp. Ariſtoph. ad Pacem) ὁ τῶν ὤ...των ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀστρακεοῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθεν...ται, ſic dictum διὰ τὸ κεκρύφθαι τὴν ἕλην, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ...d Ariſtoph. εἰρη. ſic etiam vocabant alveos è vitilibus unde Cypſellus rex Co...inthiorum Æthionis filius, ſic dictus quod ἀρτιγέννητος παρὰ τῆς μητρὸς κέ...κρυπται ἐν τῷ κυψέλῳ, Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ...d Pauſan. Tangit Lucianus pag. ſeq. dum ait οὔτε Κύψελός τις οὔτ' Περίανδρος. ...Vide Scal. ad Euſeb. *Idem.*

5 Τὸν Πλάτωνα] Aliter Apul. de dogmate Platonis, qui vult Platonis pa...rem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum, fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικά, de quo Clariſſimus Caſaub. ad Athen. c. 4. lib. 15. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειποίμην τῆς ἑστιάσεως. νέκταρος γάρ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ. Λε. τὸν μὲν εἴρωνα, [1] πεδοῖ κατάβαλε. σὺ δὲ, εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε. ἀπέστω δὲ ἡ [2] ἐπιβύστρα, ἡ κυψελίς. Λυ. λέγε θαῤῥῶν. ὡς ἔμοιγε οὔτε κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. Λε. σκόπει δὴ μεταξὺ ὅπως [3] διαπεραίνομαι ὦ Λυκῖνε τὸν λόγον, εἰ [4] εὔαρχός γε ἐστὶ, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ, [5] εὐώνυμος. Λυ. ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν. ἀλλ' ἄρξαι ποτέ. Λε. εἶτα δειπνήσομεν ἡ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. εἶτα τὸ δειλινὸν [6] περιδινησόμεθα ἐν Λυκείῳ. νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ [7] ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἵλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀρτοσιτεῖν. καὶ ἤδη γε [8] ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [9] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ [10] ῥύμματα, ναυστολεῖν ἐς

libri recita, ut ne omnino hujus epuli ſim expers: videris enim nectar ex ipſo quoddam nobis pocillaturus. *Lex.* Tu cavillatorem humi projice, auribuſque factis permeabilibus auſculta jam: abſit autem obturatrix iſta Cypſelis. *Lyc.* Dic audacter. Nam mihi neque Cypſelus aliquis, neque Periander in auribus reſidet. *Lex.* Adverte itaque intereà Lycine quo pacto peragam orationem: an commodum principium habeat, ac multum eloquentiæ præ ſe ferat, bonis dictionibus & verbis ornata. *Lyc.* Nidetur eſſe talis, tua cùm ſit. Sed incipe tandem. *Lex.* Poſtea cœnabimus, inquit Callicles. Deinde in Lyceo veſperi obambulabimus. Iam nunc autem tempus eſt inſolatum ungendi, & ad ſolis ſplendorem apricandi, & poſtquam laverimus, panem eſitandi. Atque adeò abeundum jam eſt. Tu verò puer, ſtrigilem mihi, veſtem pelliceam, lintea, & ſaponem in bal-

1 Πεδοῖ] Antiquè dictum pro χαμαὶ, πρὸς τὸ πέδον. Bourd.
2 Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. Ariſtophan. ad Plut. *Idem.*
3 Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *Idem.*
4 Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, ἢ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longè ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, De conſcribenda hiſtoria, & ſæpè alibi poſtea. Imitati illi præceptum Pindari Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat Lucianus dial. Hippiæ. *Idem.*
5 Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria. *Idem.*
6 Περιδινησόμεθα] Περιέλθωμεν, γυμνασώμεθα, de hac voce vide Caſaub. ad Athen. *Idem.*
7 Ἡλιοκαὲς] Vſitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένον ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes Petronii ad illa, *medica unctione uſus.* Idem.
8 Ἀπιτητέα] Πορευτέα. Idem.
9 Στλεγγίδα] Interpretes Perſii & Apuleii: dixi ad Petron. Ibid. ἢ βύρσαν. De hac balneorum ſupellectile omnes dixerunt. Ibid. ἢ φωσώνια. intelligit veſtem cubitoriam, ſive κομοιμάτιον, diminutum à φώσσων, τὸ λινοῦν ἄρμενον. Heſych. *Idem.*
10 Ῥύμματα] Τρίμματα, σμήγματα, σαπώνια. Tangit Caſ. ad Athen. c. 10. l. 8.

Scho-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὸ βαλανεῖον, καὶ τὐπίλουτρον κο-
μίζειν. ἔχεις δὲ χαμᾶζε παρὰ τὴν
[1] ἐγγυοθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ τί
καὶ πράξεις ὦ Λεξίφανες, ἥξεις,
[2] ἐλιννύσεις ἔτι αὐτόθι; κἀγὼ
δ' ἐγὼ, [3] τρίπαλαι λουτιῶ.
οὐκ εὐπόρως τε γὰρ ἔχω. καὶ τὰ
ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι.
π' [4] ἀστράβης ὀχηθεὶς, ὁ γὰρ ἀ-
στραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι [5] ἀ-
σκωλιάζων αὐτός. ἀλλὰ καὶ ἐν αὐ-
τῷ [6] οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ. κα-
τέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας [7] λιγυ-
ρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν. τοὺς
, τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κα-
τασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας
οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχοῦσι τὰ
[8] ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγ-
χειροπονήσας, ἐκείνους μὲν, διαφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, καὶ ὅτι

balneum mitte, & ablutoriam afferr. Habes autem humi juxta armariolum duos obolos. Tu verò quid facies Lexiphanes, venieſne, an ampliùs hîc moraberis? At inquam ego, jam dudum lavaturio. Neque enim facilè incedo, & ex iis quæ circa anum ſunt, malè habeo, mula vectus clitellaria. Nam accelerabat mulio, tametſi claudicaret ipſe. Sed & in ipſo agro abſque labore non fui. Nam operarios deprehendi cantionem æſtivam cantillantes, eos nimirum, qui patri meo ſepulchrum extruebant. Poſtquam igitur unà cum illis fodiſſem, & iis qui egeſta terra marginem aggerebant, ipſe parumper operi manum admoviſſem, illos tum vigentis frigoris, tum uredinis cauſa

Scholiaſt. Ariſtophan. Acharn. Ibid. ναυστολεῖν. ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τοὐπίλουτρον κομίζειν δὶς τὸ αὐτό. Sic Ariſtophan. Theſmoph. junxit ναυστολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καρπαλίμως κομίζειν. Bourd.

1 Ἐγγυοθήκην] Κιβώτιον. Hanc dictionem interpretatur Caſaub. c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *Idem.*

2 Ἐλιννύσεις] Διατρίψεις. Heſych. dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις, ὀκνήσεις, σχολάσεις. Vide Interp. Ariſtoph. Theſmoph. Pollux. *Idem.*

3 Τρίπαλαι] Πάλαι. Ibid. λουτιῶ. ἐπιθυμῶ λουθῆναι. Ibid. οὐκ εὐπόρως· ἀδυνάτως. Ibid. τράμιν, ἀφεδρῶνα. Hanc vocem interpretatur Erotianus. Illud eſt quod apud eundem Erotianum Lyſimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctiſſimus Chriſtianus ad Erotian. & ad Ariſtoph. εἰρη. vocat poſtea τὸν ὄρρον ſequenti pag. *Idem.*

4 Ἀστράβης] Sic vocem hanc interpretur Heſych. τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον οὗ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖστον μὲν τὴν σωματηγὸν ἡμίονον οὕτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωματηγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex ſequentibus ἀστράβην poſuiſſe ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου, ſequitur enim ἀστραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱπποκόμος. Idem.

5 Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων Heſych. apud quem reſcribe ἀλλόμενοι ἀσκωλιάζειν. Illud eſt quod Galli dicunt *aller à croche pied* cùm pes alter incurvatur: hanc vocem multis interpretatur Scholiaſt. Ariſtoph. ad Pluton. *Idem.*

6 Οὐκ ἀκμής] Μὴ κεκμηκώς. Idem.

7 Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὴν dixerunt Homer. & Heſiod. de his ruſticorum cantilenis Long. lib. 2. & 4. ποιμένων. Idem.

8 Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. Heliod. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

[1] καύματα ἦν. οἶσθα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ καύματα. ἐγὼ δὲ περιελθὼν τὰ [2] ἀρώματα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς πεφυκότα. καὶ [3] γηπατλάλους τινὰς ἀνορύξας, καὶ τῶν σκανδίκων, καὶ βρακάνων λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ [4] κάχρυς πριάμενος, οὔπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν, ἀνατεθεὶς ἐπὶ τὴν ἀστράβην, ἐδάρρην τὸν ὄρρον. καὶ νῦν βαδίζω τε ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίω θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι διανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ἐπιπλεῖστον. χαίρω δὲ μετὰ κάματον ἀπολουόμενος. [5] ἀποθρέξομαι οὖν καὶ αὐτὸς τὸν παῖδα, ὃν εἰκὸς ἢ παρὰ τῇ [6] Λεκιθοπώλιδι, ἢ παρὰ τῷ [7] γρυμαιοπώλῃ με περιμένειν. καίτοι προηγόρευτο αὐτῷ [8] ἐπὶ τὰ σέλγη ἀπαντᾷν. ἀλλ' εἰς καιρὸν

ſa dimiſi. Scis autem in vehementi frigore uredines fieri. Ego verò cultos agros obambulans, in iis nata allia reperi. Ac terræ clavis aliquot effoſſis, ſcanariiſque herbis, & Bracanis eſui collectis, præterea, & hordeo coëmpto (nondum enim prata floribus erant fragrantia, ut pedibus incederem) ſublatus in mulam attrivi ſummum podicem, unde nunc cum dolore gradior, & frequenter ſudo, & corpore langueſco, opuſque habeo quamplurimum in aqua pernatare. Iuvat autem poſt laborem ablui. Proin & ipſe curriculo puerum ablegabo, quem veriſimile eſt, vel apud Lechitopolidem, vel apud eum qui ſacculos vendit me expectare: quamquam edictum illi fuerat ut ad ſelga obviam veniret. Sed hic in tempore,

1 Καύματα] Profert hunc locum Clariſſimus Caſaubon. Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Iunge ab eo dictis Interpr. Virg. ad illud Georg.

Boreæ penetrabile frigus adurit.

Sic apud Long. lib. 3. ποιμένι· κρύος μὲν ἦν ἐξαίσιον καὶ αὖρα βόρειος ὑπέκαε. Piſid. Coſmurg.

Χειμῶνος ὥρα, καὶ τὰ δένδρα συντόμως
Ἐκ τῆς πυράγρας τοῦ κρύους μαραίνεται. Bourd.

2 Ἀρώματα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀροτριάματα, γυνήματα, Heſych. Schol. Ariſtoph. ad Pac. *Idem.*

3 Γηπατλάλους] Γηπάτλαλοι, εἴδη λαχάνων. Idem.

4 Κάχρυς] Ὄσπριον. Idem.

5 Ἀποθρέξομαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. *Idem.*

6 Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλούσῃ. Idem.

7 Γρυμαιοπώλῃ] Τὰς ὀπώρας πιπράσκοντι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλεία apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quiſquilias quæ γρυμαίαι ἢ γρυμέαι. de qua dictione Caſaubon. ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde γρῦ *hilum* quales minuti illi piſciculi, de quibus Apulejus lib. 2. Mileſ. *Idem.*

8 Ἐπὶ τὰ σέλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozeo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐστὶ Πισιδίας, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut teſtatur Scholiaſt. Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attentè perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere τὰ κοινὰ δειπνητήρια, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt: detorta ſanè metaphora, quidam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. *Idem.*

1 Πυ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τουτοσὶ αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυρειάτην τέ τινα, καὶ [2] ἐγκρυφίας, καὶ [3] γήτεια, καὶ φύκας, καὶ [4] οἶβον τουτονὶ, καὶ λαγώνιον, καὶ τοῦ βοὸς τὸ πολύπτυχον ἔγκατον, καὶ φώκτας. εὖγε ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄβατον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. ἐγὼ δ' ἦ δ' ὅς, [5] σίλλος ὦ δέσποτα γεγένημαι, σὲ περισκορῶν. σὺ δὲ ποῦ χθὲς ἐδείπνεις; ἢ μῶν παρὰ Ὀνομακρίτῳ; οὐ μὰ Δί' ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ᾠχόμην, ψύτταν καταστείνας. οἶσθα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι. ὑμεῖς δὲ, ἴσως ᾤεσθέ με [7] λαταγεῖν κοττάβους, ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν καὶ τὴν κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάττοιτε ἡμῖν. ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς ἦ δ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε, καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὑτοσὶ, ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει μέσην πόλον. καὶ

pore, ut video, adeſt, mercatus panem coloſtratum, & alios ſubcineritios, & vireſcentes cepas, & fucas, & œbum iſtum, & leporinam carnem, & multiplex ac rugoſum bovis inteſtinum, & phoctas. Rectè factum abs te Atticion, quòd magna itineris agendi parte me ſublevaſti. Ego verò inquit ille, ſillus propemodum, here factus ſum, dum te circunſpicio. Cæterùm ubi tu heri cœnaſti? Num apud Onomacritum? Haud quaquam per Iovem, inquam ego, ſed contento curſu rus ivi. Scis autem me ruris eſſe amantem. Vos autem fortaſſe putabatis me cottaborum ſtrepitu ludere. Verùm ingreſſus, hæc & alia condito, & mactram abſtergito, ut thridacinas nobis pinſatis. Ego autem abiens in ſicco ungar. Et nos, inquit Philinus, ego, & Onomarchus, & Hellanicus iſte ſequemur. Nam gnomon medium horologium inumbrat, & verendum

1 Πυρειάτην] Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυρειάτην idem eſſe dicunt ac πύον quod conveniret cum dulciariis Interpr. Ariſtophan. ad Veſpas. Caſaub. quæ Gallis *tarteletes*. Bourd.

2 Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *Idem.*

3 Γήτεια] Κρόμμυα. Hanc dictionem variè Grammatici efferunt γήτεα, γήθυα, γήτεια. De quibus Heſych. Suid. *Idem.*

4 Οἶβον] Τὸ ἐπιτραχήλιον, τὸ ὑπὸ τοῦ τραχήλου, τοῦ βοὸς κάλλιστον. Poll. *Idem.*

5 Σίλλος] Διαστρέφους τοὺς ὀφθαλμούς. Idem.

6 Ψύτταν] A ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte Heſych. ψύττα, ἐπὶ τοῦ ταχέως ἀποδραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν κατατείνας, ταχέως δραμών. Idem.

7 Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαταγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς παιδιᾶς. Recteque Heſych. λάταξ, ψόφος κοττάβου ὁ ἀπὸ ποτηρίου γινόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere Valer. Max. cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus Tzetz. Scholiaſt. Ariſtophan. Athen. viri Clariſſimi Flor. Chriſtian. ad Veſpas. Theodor. Marcil. ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot*. Idem.

8 Ξηραλοιφήσω] Vide Heſychium, apud quem reſcribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus Theod. Marcil. ad Perſ. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δέος μὴ ἐν [1] λουτρίῳ ἀπολουσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, [2] μετὰ τοῦ σύρφακος βύζην ὠστιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, ἐγὼ δὲ καὶ [3] δυσωπῶ. καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι [4] ἐπιτεθόλωσθον, καὶ [5] σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ ὑπόδακρύς εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι [6] φαρμακᾷ, καὶ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου. ὃς ταράξας, καὶ ἐγχέας μοι φάρμακον, [7] ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ μηκέτι [8] λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν. τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπῄειμεν. κἀπειδήπερ ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον [9] ἀπηθημένοι ἤδη, ὁ μέν τις [10] ἀκροχειρισμῷ, ὁ δὲ, [11] τραχηλισμῷ, καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο. ὁ δὲ, [12] λίπα χρισάμενος, [13] ἐλυγίζετο. ὁ δὲ [14] ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ. ὁ δὲ, [15] μολυβδαίνας χερ-

dum eſt ne in ſordido balneo lavemus, à tergo Carimantum, cum fæce vulgi confertim nos trudente. Tum Hellanicus, ego inquit, ægrè intueor, & mihi turbidæ ſunt pupillæ, & nicto frequenter, recens etiam flevi, mihique medicina uti geſtiunt oculi, habeoque opus aliquo Æſculapii filio, oculis medendi perito, qui turbato, infuſoque mihi medicamento efficiat ut ruborem oculi deponant, nec ampliùs lippitudine laborent, & humidum videant. Collatis inter nos hujuſmodi ſermonibus, omnes qui aderamus, abivimus. Et poſtquam venimus ad gymnaſium, exuti veſtibus, alius ſummis digitis, flexu cervicis, & recta lucta certabat, alius pinguedine perunctus, membra diſtorquebat, alius pila contendebat, alius plumbeos

la-

1 Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ῥυπώδει ὕδατι. Bourd.
2 Μετὰ τοῦ σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου καὶ χυδαίου. Idem.
3 Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. Idem.
4 Ἐπιτεθόλωσθον] Ταράττετον, σκοτίζετον. Idem.
5 Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce à me dictum antea. *Idem.*
6 Φαρμακᾷ] Φαρμάκων δεῖται. Idem.
7 Ἀπερυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. Idem.
8 Λημαλέους] Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quæ ſunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν πεπαγυῖαι συστάσεις ἐκρέουσαι, τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίαι. Sic in dial. Quomodo Hiſtoria ſcribenda ſit. *Idem.*
9 Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. Idem.
10 Ἀκροχειρισμῷ] Genus luctæ ἀκροχειρισμὸς qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. Idem.
11 Τραχηλισμῷ] *Succolatione* ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccolare*. Hanc luctæ ſpeciem Beotii vocant βασραχηλίζειν. vocabant enim Beotii βάσραχας τοὺς τραχήλους Heſych. Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατέχειν. Idem.
12 Λίπα χρισάμενος] Ex Homero. *Idem.*
13 Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *Idem.*
14 Ἀντέβαλε] Τῷ κωρύκῳ. Hoc eſt περιελάμβανε τὴν κοιλίαν τοῦ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad Heliod. lib. 10. vide Scalig. ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Vnde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. Idem.
15 Μολυβδαίνας χερμαδίους] Virgil. 5. Æneid. Plut. in Theſ. *Idem.*

1 Eſ-

χαδίους ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. [1] εἶτα συντελεβέντες, καὶ ἀλλήλους κατανωτισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲν, καὶ Φιλῖνος ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ κατιονηθέντες, ἐξῄειμεν. οἱ λοιποὶ δὲ, [2] τὸ ψυχροβαφὲς κάρα [3] δελφινίσαντες, παρένεον ὑποβρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις, ἄλλοσε ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲν, ὑποδησάμενος, [4] ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν τῇ ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ, καὶ γὰρ οὐ κήπιον, ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν οὐ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομημένως. ἄλλος, [5] ἐθερμοτράγει. ὁ δὲ, ἤμει [6] τὴν νῆστιν. ὁ δὲ, ἀραιὰς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυστίλατο [7] τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ. ἄλλος, ἤσθιε [8] φαυλίας. ὁ δὲ, [9] ἐρρόφει τῶν κρίθων. καὶ ἐπειδὴ καιρὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν. [10] ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι.

lapides obnixè tenens, manu jaciebat. Deinde ubi mutuò exercuiſſemus nos, & tergo viciſſim tuliſſemus, gymnaſioque illuſiſſemus, ego & Philinus in calido labro abluti, diſceſſimus. Reliqui verò ubi caput frigida tinctum, Delphinum more immerſiſſent, mirabili quodam modo inter aquas adnatabant. Reverſi autem iterum diverſa diverſis locis agebamus. Ego quidem ſubligatis crepidis, caput fricabam dentato ſtrigile: non enim in cepii ſed in ſcaphii modum tonſus eram, ut qui non multo antè mentum ac verticem detondiſſem. Alius autem calida glutiebat, alius ventrem rejectabat, alius raphanis in tenues partes conciſis, abſorbebat ſalſum ac piſculentum jus ex cavato pane, alius agreſtes olivas comedebat, alius hordeum ingurgitabat. Atque ubi jam tempus erat, in cubitum inclinati cœnabamus: poſitæque erant ſellæ, & grabatula

1 Εἶτα συντελεβέντες] Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur Caſaubon. ad Athen. cap. 19. lib. 3. *Bourd.*

2 Τὸ ψυχροβαφές] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτισθέν. Idem.

3 Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυβιστήσαντες. Idem.

4 Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clariſſimus Caſaubon. loco citat. ut & illud ſequens οὐ κήπιον. Duæ fuerunt apud Græcos uſitatiſſimæ tonſuræ ſpecies, σκαφίον καὶ κῆπος de quibus hic loquitur, τὸ μὲν σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπος τὸ περὶ μετώπου. Scholiaſt. Ariſtophan. ad aves Heſych. Pollux, Suid. *Idem.*

5 Ἐθερμοτράγει] Τοὺς θέρμους ἔτρωγε. Idem.

6 Τὸν νῆστιν] Prodigioſa tranſlatio à gutture ad anum. *Idem.*

7 Τοῦ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel muria vel garo utrumque enim è liquore piſcium, vide Scalig. ad Auſon. *Idem.*

8 Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λευκάς. Plin. Celſ. Varr. de re ruſtic. *Idem.*

9 Ἐρρόφει τῶν κρίθων] Sic apud Ariſtoph. Veſp. τὴν φακῆν ῥοφήσομαι. Idem.

10 Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρος ταπεινὸς ὃν οἱ ἀκόλουθοι φέρονται τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πεποίηται τοὔνομα παρὰ τὸ ὀκλάσαι, ut vult Heſych. Galli vocant *Chaize brizée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ πότε μὲν ἐντεινόμενος πότε δὲ συστελλόμενος, Scholiaſt. Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. Senec. cap. 12. de brevit. vitæ Martial. Epig. 17. lib. 12. Sueto. Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *Idem.*

καὶ [1] ἀσκάνται. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον [2] ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκεύαστο δὲ πολλὰ, καὶ ποικίλα, δίχηλα [3] ὕεια, καὶ χελίδες, [4] καὶ ἠτριαῖα, καὶ τοκάδος ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, [5] καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου, [6] καὶ μυττωτὸς, [7] καὶ ἀβυρτάκη, καὶ τοιαῦταί τινες [8] καρυκεῖαι, καὶ [9] θρυμματίδες, καὶ [10] θρία, καὶ [11] μελιττοῦται. τῶν δὲ [12] ὑποβρυχίων, [13] τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκινα τὸ δέρμα, καὶ

la quædam. Erat etiam collatitia cœna, multaque & varia apparata, bifidi ſuum pedes, laterum pulpæ, & ſumen, & ſuis nuper enixæ inteſtinum quo fœtus recipit, & fibra auris è ſartagine, & alliatum, & abyrtace, & ſimilia quædam condimenta, thrymmatides, frictillæ foliis ficulnis involutæ, & dulciaria ex melle. Et ex natatilibus cartilaginea multa, & quæcunque teſtis te-

1 Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράβατοι. Interpres Ariſtophan. σκίμποδα vertit. *Bourd.*

2 Ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud Petronii, *Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos*. Idem.

3 Ὕεια] Πόδες χοίρειοι. Idem.

4 Καὶ ἠτριαῖα] Copioſe vir Clariſſimus Iſaac. Caſaubon. ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *Idem.*

5 Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου, Nam idem eſſe volunt Grammatici, ut Interp. Ariſtophan. ad Equit. Heſych. Pollux. videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim in Convivii dial. condimentum aliquod hepatis fuiſſe, de quo Suid. & Poll. conficiebatur ex melle, ſeſamo, & caſeo, legend. Heſych. Sed fortean Luciani ſtylo fuit λοπὰς, de qua dictione copioſe autores quos nuper citavi. *Idem.*

6 Καὶ μυττωτός] Quid ſit, docet Scaliger ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐστι ἐκ σκοροδίων. Idem.

7 Καὶ ἀβυρτάκη] Clariſſ. Iſaac. Caſaubon. ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud Heſychium ἀβυρτακοποιὸς, ὁ τρίμματα καὶ ἐμβάμματα κατασκευάζων. Idem.

8 Καρυκεῖαι] Aliis καρυκκεῖαι, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. Idem.

9 Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τοῦ θρύου, ἢ ἀπὸ τοῦ τρίβεσθαι, Heſych. effertur autem hæc dictio vel per ι. vel per υ. ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἐνθριμματὶς. Idem.

10 Θρία] Quidam ſimpliciter per θρίας intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπικάμπτειν, leg. Caſaubon. ad Athen. c. 24. lib. 3. *Idem.*

11 Μελιττοῦται] Πάστιλοι, μᾶζαι μέλιτι δεδευμέναι, quæ & μελιτόεσσαι. Idem.

12 Ὑποβρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἄποδα. Heſych. Suid. Poll. Caſaub. *Idem.*

13 Τὰ σελάχια πολλὰ] Genus piſcium cartilaginoſum. Galenus in Expoſitione vocum Hippocratis: σελάχεσιν οὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωοτοκεῖ. Sic autem appellatur ἀπὸ τοῦ σέλας: quòd ejus cutis noctu luceat. σελάω, σελάγω, σέλαχος, σελάχιον. Galenus de Alimentis libro 3. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων. (σηλαχίων) Plinius ait hujus vocis, auctorem eſſe Ariſtotelem: quod falſum eſt: cùm ea uſus fuerit Hippocrates: ut ad Ariſtotelem Iulius Cæſar Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τεμάχη ποντικὰ τῶν [2] ἐκ Σαρ-
ένης, καὶ κωπαίδες, καὶ ὄρνις
ίντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀ-
ῳδός. καὶ ἰχθὺς ἦν παράσιτος.
καὶ [3] οἶν δὲ ὅλον ἰπνοκαῆ εἴχομεν,
καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν.
ρτοι μέντοι ἦσαν σιφαῖοι, οὐ φαῦ-
οι, καὶ ἄλλοι νουμήνιοι, ὑπερή-
εροι τῆς ἑορτῆς. καὶ λάχανα, τὰ
ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπερφυῆ.
νος δὲ ἦν οὐ γέρων, ἀλλὰ τῶν ἀπο-
ύρσης, ἤδη μὲν [4] ἀγλευκής, ἄ-
επτος δὲ ἔτι. [5] ποτήρια δὲ ἔκει-
ο παντοῖα ἐπὶ [6] τῆς δελφινίδος
ραπέζης, [7] ὁ κρυψιμέτωπος,
αὶ τρυήλης μεντορουργής, εὐλα-
ῆ ἔχων τὴν [8] κέρκον, καὶ [9] βομ-
ύλιος, καὶ δειρηκύπελλον, καὶ [10] γη-
θυῆ πολλά, οἷα [11] Θηρικλῆς
ὤπτα, [12] εὐρυχαδῆ τε, καὶ ἄλλα
εὔστομα. τὰ μὲν, Φωκαῆθεν. τὰ
, Κνιδόθεν. πάντα μέντοι [13] ἀ-
εμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα,

teguntur, & piſces pontici ſportis excepti, & anguillæ, & gallina altilis, & gallus qui canere deſiit. Etiam piſcis erat paraſitus, & ovem totam in furno aſſatam habebamus, & bovis annoſi pernam anteriorem. At verò panes aderant ſiliginei, non mali, & alii novilunares poſt feſtum dilati, & olera cùm parva, tum ingentia. Vinum erat non vetus, ſed ex iis quæ ex utribus offeruntur, quod non amplius muſtum, nondum tamen planè coctum erat. Pocula verò generis omnis Delphinidi menſæ impoſita erant, puta frontis occultator crater, clavatus, Mentoreum opus, anſam prehenſu facilem habens, & bombylius, & dirocypelum, & fictilia multa, qualia Thericles coquebat, multi capacia, latique oris, quædam ex Phocæa, quædam Cnido allata, levia omnia, teneriſque ex teſtis facta. Erant etiam cym-

ſunt libro 9. cap. 24. *ſelache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud Hippocratem libro 2. de morbis, & libro 1. & 2. de ſemine. *Menagius.*

1 Τεμάχη] Κόμματα *dernes.* Bourd.

2 Ἐκ Σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ ἢ πλέγματα γυργατώδη, ἢ κωπαίδες, αἱ ἀπὸ τῆς κοπαίδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. Ariſtophan. Acharn. & Heſych. *Idem.*

3 Οἶν ὅλον ἰπνοκαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. Idem.

4 Ἀγλευκὴς] Ἀηδής. Idem.

5 Ποτήρια] Leg. Interpr. Petron. ad illud *cecidit menſa cum argento.* Caſaubonus ad Athen. c. 2. lib. 11. *Idem.*

6 Τῆς δελφινίδος τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quæ Delphica vocabatur, de qua Wower. ad Petron. locum cit. *Idem.*

7 Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τοῦ πίνοντος. Idem.

8 Κέρκον] Leg. Heſych. *Idem.*

9 Βομβύλιος] Στρόγγυλος. Vt interpretatur Scholiaſt. Ariſtophan. ad Veſpas. *Idem.*

10 Γηθυῆ] Ὀστρακινά. Idem.

11 Θηρικλῆς ὤπτα] Interpretatur hunc locum vir Clariſſimus Iſaac. Caſaub. ad Athen. c. 6. lib. 11. *Idem.*

12 Εὐρυχαδῆ] Πλατέα. Idem.

13 Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότατα διὰ λεπτότητα. Idem.

1 Κυμ-

[1] κυμβία δὲ ἦν, καὶ [2] φιαλίδες, καὶ ποτήρια [3] γραμματικά. ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [4] κυλίκιον. ὁ μέντοι [5] ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν [6] ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη [7] ἀκροθώρακες ἦμεν. εἶτ' ἐχριόμεθα [8] κακχαρείδι. καὶ εἰσεκύλισέ τις [9] ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην, καὶ [10] Τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ, ὁ μέν τις, [11] ἐπὶ τὴν κατήλιφα [12] ἀναῤῥιχησάμενος, ἐπιφόρημα ἐζήτει. [13] ὁ δὲ, ληκίνδα ἔπαιζεν. ἄλλος, [14] ἐῤῥικροῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. καὶ ἐν τούτῳ λελουμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νώτου ποικίλος, καὶ ὁ [15] Ὠοκάταξις Εὔδημος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες, ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν οὖν Χαιρέας, ἐγὼ ἦ δ' ὅς, [16] λεῖρόν τινα ἐκρότουν,

cymbia, parvæque phialæ, literiſque inſcripta pocula, ita ut plenus eſſet abacus. At verò lebes furnarius ebulliens, nobis in caput evertit carbones. Bibimus autem continuis hauſtibus, & jam inebriati eramus, exinde cancharide ungebamur. Tum quidem introduxit nobis Podoctypam, & Trigoniſtriam. Alius deinde in tabulatum aſſultans, irrumpendi locum quærebat, alius digitorum crepitu ludebat, alius cum riſu lumbos laſciviter agitabat. Atque interea cùm jam laviſſemus, ad nos, non accerſiti, petulanter irruperant, Megalonymus cauſidicus, Chæreas aurifex, tergo variegatus, & Oocataxis Eudemus. Quos interrogavi quid cauſæ eſſet, cur ſerò venirent. Tum Chæreas, ego, inquit, ſegmentum & in-

1 Κυμβία] Στρόγγυλα καὶ βαθέα. Bourd.
2 Φιαλίδες] Στρόγγυλα καὶ ἀβαθῆ. Idem.
3 Γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. Plaut. Rud. *Idem.*
4 Κυλίκιον] Δοχεῖον. Idem.
5 Ἰπνολέβης] De quo Flor. Chriſt. ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *Idem.*
6 Ἐπέτρεπε] Ἀναῤῥίπιζε. ἀνέπεμπε. Idem.
7 Ἀκροθώρακες] Μέσον πως μεθύοντες. Idem.
8 Κακχαρείδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. Idem.
9 Ἡμῖν τὴν ποδοκτύπην] Τύμπανον. Idem.
10 Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, οὕτω ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. Heſych. verb. *τρίγωνον*. Idem.
11 Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἰκρίωμα. Heſych. Poll. *Idem.*
12 Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀνελθών. Idem.
13 Ὁ δὲ ληκίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ ληκεῖν, ἢ ληκᾶν, κροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. Idem.
14 Ἐῤῥικροῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν] Diceret Petron. *riſu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥικνοῦτο. ῥικνοῦσθαι. *Inſultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *Idem.*
15 Ὠοκάταξις] Corrige, ὠτοκάταξις, & vide nos ad Laërtium in Lycone pag. 208. *Menagius. Idem.*
16 Λεῖρον] Intelligit γυναικεῖον ὅρμον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι. Vt quibuſdam viſum eſt. *Bourd.*

1 Ἐλ-

ι [1] ἐλλόβια, καὶ [2] πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ. καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι. ἐγὼ δὲ ἦ δ' ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, περὶ ἄλλα εἶχον. ἦν μὲν γὰρ [3] ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος, ὡς ἂν . [4] ἐχεγλωττίας οὔσης, οὔτε ῥημετρεῖν εἶχον, οὔτε ἡμερόλεγδον, ς [5] ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν [6] ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ [7] ἀφόρητα ὑποδήματα, ἐξέφρησα μαυτόν. εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαύχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς λλοις [8] ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύροσιν [9] ἄγδην ἐπὶ τὴν ἀρχήν, ἔγκλημα ἐπάγοντες, ὅτι ὠνόμαζεν ὐτούς. καὶ ταῦτα, εὖ εἰδὼς ὅτι ξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοί, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. οὐκ οἶδα ἦν δ' ἐγὼ ὃν λέγεις, τὸν Δεινίαν. κάλει δ' οὖν με τοὔνομα. ἔστιν ἦ δ' ς ἐν τοῖς [10] σκειραφείοις ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τῶν αὐτοληκύθων, καὶ τῶν [11] αὐτοκαβδάλων, ἀεὶ κουριῶν, [12] ἐνδρομίδας ὑποδεδεμένος,

inaures, & pedicas filiæ meæ apparabam: ideoque ad repotia vobis adveni. At ego, inquit Megalonimus, aliis rebus occupatus fui. Non enim judicialis, ſed nefaſtus fuit dies, ut ſcitis. Proinde cum eſſet ſilentium in foro, neque perorare licuit, neque per diem dicendo aquam diſpenſare. Cùm autem audiviſſem imperatorem fore conſpiciendum veſtibus inuſitatis, bono ſtamine textis, ſubligatiſque calceis antea non geſtatis, me ipſum foras proripui. Exinde ſtatim incidi in Daduchum, & Hierophantem, alioſque arcana facientes, qui Diniam obtorto collo trahebant ad magiſtratum, accuſantes quòd ipſos nominaſſet, idque cùm ſciret eos ex quo initiati fuiſſent, eſſe ſine nomine, neque ampliùs nominandos, ut pote ſacrinomines jam factos. Neſcio, inquam ego, quemnam hunc Diniam dicas. Vocabat igitur me nomine. Eſt, inquit in tabernis aleatoriis homo perditus, ex egenis ac vilibus iſtis, ſemper comatus ac ſqualidus, endromidum, aut

1 Ἐλλόβια] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiaſt. Ariſtophan. & Pollux. *Bourd.*

2 Πέδας] Χειροψέλλια. Idem.

3 Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικόν. cùm juſtitium eſt. *Idem.*

4 Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriæ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. Idem.

5 Ὑδρονομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ νεμόμενον τὸ μέτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepſydram. nota res. *Idem.*

6 Ἄχρηστα] Καινά. οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. Idem.

7 Ἀφόρητα] Μήπω φορηθέντα. Idem.

8 Ἀρρητοποιοῖς] Τοῖς τῶν μυστηρίων τελέταις. De quibus locus alius dicendi. *Idem.*

9 Ἄγδην] Τάκτικος. Vox Cretenſis de qua vide Interpr. 12. tabul. *Idem.*

10 Σκειραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, διὰ τὸ ἐν σκίρῳ τὴν διατριβὴν ἔχειν. Idem.

11 Αὐτοκαβδάλων] Simpliciter αὐτοκάβδαλα dicunt Grammatici αὐτοσχέδια, καὶ ποιήματα εὐτελῆ. Idem.

12 Ἐνδρομίδας] De his calceis Heſych. Tertull. *Idem.*

ἢ ¹ βαυκίδας, ² ἀμφιμάσχαλον ἔχων. τί οὖν ἦν δ' ἐγώ, ἔδωκεν ³ ἀμηγέπη δίκην, ἢ ⁴ λὰξ πατήσας, ᾤχετο; καὶ μὴν ἐκεῖνός γε ἦ δ' ὅς, ὁ ⁵ τέως αὐλούμενος ἤδη, ⁶ ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ στρατηγὸς, καίτοι ⁷ ἀτιμαγελοῦντι καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον ἐν ποδοκάκαις, καὶ ποδοστράβαις, ἐποίησεν εἶναι. ὥστε ἐν δεσμοῖς ὤν, ὑπέβδυλλέ τε ὁ κακοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν. ἐμὲ δὲ ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ ⁸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ ⁹ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἔξαθλος ὤν. οἶσθα τὸν χαλκοῦν, τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν, πιττῶν. τὰ δὲ, αὔων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέρειόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, ¹⁰ διέκοψε τὴν ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτοῦ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ ¹¹ θεοεχθίᾳ χεθεὶς, ἀπῆγξεν ἑαυτόν. καὶ εὖ ἴστε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ

aut baucidarum calceamento ſubligatus, & manicata veſte indutus. Quid igitur, inquam, dedit-ne pœnas aliquo modo, an calcibus calcans, aufugit? Atqui, dixit ille, qui antea tibiæ cantu recreabatur, jam vinctus eſt. Nam imperator à reliquo grege ſegregatum, circundatis illi manicis, intentoque collari, in pedicis ac tibialibus tormentis degere hominem fecit. Quare vinctus ille miſer præ metu pedebat, & crepabundus erat, pecuniaque vitam redimere volebat. Me verò, inquit Eudemus, ſub diluculum accerſivit Damaſias, is qui olim athleta fuit, multasque victorias retulit: nunc autem præ ſenectute à certaminibus abſtinet. Noſti æream ſtatuam in foro poſitam. Ac alia quidem picando, alia inflammando peregi. Domo enim ad maritum hodie filiam erat deducturus, jamque exornabat illam: cùm interea anxium quoddam malum interveniens diremit feſtum. Nam filius ipſius Dion, neſcio qua cauſa, mœrore affectus, imò Deorum aliquo odio agitatus, ſeipſum ſtrangulabat. Atque ut probè ſcitis, periiſſet ille, niſi ſuperve-

1 Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut ſcribit Pollux. Heſych. vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albæ baucides apud effœminatos. leg. Caſaub. ad Athen. c. 4. lib. 4. *Bourd.*

2 Ἀμφιμάσχαλον] Ἱμάτιον. Idem.

3 Ἀμηγέπη] Κατά τινα τρόπον. De hac voce conſule Grammaticos. *Idem.*

4 Λὰξ πατήσας] Θαρσαλέως εὐθύς. Vt apud Homer. λὰξ ποδὶ κινήσας. Idem.

5 Τέως αὐλούμενος] Λόγοις βαλλόμενος. Idem.

6 Ἔμπεδος] Δεσμώτης. Idem.

7 Ἀτιμαγελοῦντι] Ἐξυβρίζοντι, ἀτιμαγέλος, dicitur taurus ὁ τῆς ἀγέλης ἐξοιστρῶν qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας. Grammatici per καρπώδεσμα & περιδέραιον intelligunt χειρόδεσμα & τραχηλόδεσμον. Idem.

8 Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. Idem.

9 Πολυνίκης] Πολλὰ νικήσας. Idem.

10 Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la feſte.* Idem.

11 Θεοεχθίᾳ χεθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθεὶς. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ςαὶς, ἀπηγχόνισαί τε αὐτὸν, καὶ …ρέλυσα τῆς ἐμβραχῆς, ἐπιπολὺ … [1] ὀκλὰξ παρακαθήμενος, ἐπι-…σων τὸν ἄνθρωπον, [2] βαυκαλῶν, …ι [3] διακωδωνίζων, μή πη ἔπ…νεχὴς εἴη τὴν φάρυγγα. τὸ δὲ …άλιστα ὀνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμ-…οτέραις καταχὼν αὐτοῦ τὰ ἄκρα, …διεπίεσα. μῶν ἐκεῖνον ἦν δ' ἐγὼ …ῆς Δίωνα, τὸν καταπύγωνα, καὶ …λακκοσχέαν, τὸν [6] μύρτωνα, καὶ …σχινοτρώκτην νεανίσκον, [8] ἀνα-…λῶντα, καὶ [9] βλιμάζοντα, ἣν …ια [10] πεώδη, καὶ [11] πόσθωνα αἰ-

veniens ego laqueum ipſi ſolviſſem, diu in genua procumbendo aſſidens, hominemque conpungens, cantillans, & undiquaque explorans, num alicubi adhuc compreſſum haberet guttur. Quod autem potiſſimùm profuit, illud erat, quod ambabus manibus comprehenſa illius latera, vi compreſſi. Num illum, inquam ego, Dionem dicis, cinædum, ſcrotum pendens habentem mulieroſum, & lentiſcum rodentem adoleſcentem, maſtrupantem, obſcœna tractantem, ſiquidem bene mutoniatum, & præputio ca-

1 Ο'κλάξ] Homerica dictio de qua Euſtathius & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνυ καμφθείς. Bourd.

2 Βαυκαλῶν] Διαβρέχων ἢ βοῇ καλῶν. Quales ferè ſunt quæ pueris occinuntur næniæ. *Idem.*

3 Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ψοφώδεις εἶεν, ἢ εἰ θόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ἐν πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὑπ' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiaſt. Ariſtophan. ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii ſimpliciter διακωδωνίζειν dicunt eſſe ἀντὶ τοῦ συστρέφειν. Idem.

4 Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συνεχὴς τὴν φάρυγγα. Attamen pro διεπίεσα in Mſ. Cod. reperitur διέσπα, quæ eſt præcedentis vocis interpretatio. *Idem.*

5 Λακκοσχέαν] Λακκόπρωκτον, λακκοκαταπύγωνα. De qua voce Ariſtophan. Athen. lege Heſych. verb. λακκοσπέδα. Idem.

6 Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, ſic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχρούς, nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον ut patet apud Scholiaſt. Ariſtophan. Lyſiſt. *Idem.*

7 Σχινοτρώκτην] Τὸν σχῖνον ἐσθίοντα, πρὸς εὐωδίαν τοῦ στόματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen Heſychius qui vult ſchinum hac ratione comedi ſolitum ut dentes candefierent εἰώθασι τὸν σχῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἕνεκα τοῦ λευκαίνειν τοὺς ὀδόντας. Vtuntur adhuc nobiles Hiſpani. *Idem.*

8 Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur στύειν, ἢ μαλάττειν, ut Heſychius & Scholiaſt. Ariſtophan. ad Ranas, alii ἀναφλῶντα, dicunt eſſe γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰσχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus in Convivii dial. καὶ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἴσχιστον. Sic apud Theophraſtum Charact. περὶ βδελυρ. ὑπαντήσας γυναιξὶν ἐλευθέραις ἀνασυράμενος δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον quam ſignificationem ſequutus eſt Iacob. Micyll. Interpres. *Idem.*

9 Βλιμάζοντα] Simpliciter Ariſtophanes ex quo Heſychius interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμός, ὕβρις. Aliter tamen Didymus, aliter Suidas. Suidæ potior interpretatio qui vult βλιμάζειν, τὸ τοῦ ὑπογαστρίου καὶ τοῦ στήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ὠνούμενοι. Idem.

10 Πεώδη] Mſ. παιώδη. Idem.

11 Πόσθωνα.] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim ſimpli-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

περιττοί μοι. ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ [1] λεκαλέος. ἀλλά τοι γε τὴν Θεὸν ἤδ᾽ ὃς ὁ Εὔδημος θαυμάσας, Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [2] σκοπάδειον ἔργον, ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε Δαμάσιος, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς. ἡ δέ, αὐτίκα ἐπένευσε, καὶ σῶς ἦν. καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ περιφανῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν οὖν αὐτῇ τά τε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις. τοξότις γάρ, καὶ ἑκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις. πίνωμεν οὖν ἦ δ᾽ ὃς Μεγαλώνυμος. καὶ γὰρ καὶ λάγυνον τουτονί, [3] παρηβηκότος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ [4] τυροῦ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς. φυλάττω δ᾽ αὐτὰς ὑπὸ [5] σφραγῖσι θριπηδεστάτοις. καὶ ἄλλας [6] ἐλαίας νευστάς, καὶ πήλινα ταυτὶ ποτέρια, ὀξυόστρακα, [7] ἐμπυδάκωτα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν. καὶ πλακοῦντα ἐξ ἐντέρων, [8] κρωβυλώδη τὴν πλοκήν. σὺ δ᾽ ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν ἄρξαίμην. κᾆτά σοι τὸν παιδοβοσκὸν καλῶ ἐπὶ σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπηλον

carentem ſentiat, eum admittens. At ille certè etiam delicatus, & guloſus. At Deam, inquit, Eudemus admiratus, nam in media aula poſita eſt ipſis Diana, Scopadeum opus: ad hanc procidentes & Damaſias, & uxor ejus, jam anus, & capite prorſus cano, ſupplicabant ei, ut ſui miſereretur. Illa autem ſtatim annuit: & nunc Theodorum: ſeu potiùs Artemidorum adoleſcentem hunc habent. Quare præter alia, tum ſagittas, tum arcus ei conſecrarunt, quia his delectatur. Sagittaria enim, & jaculatrix, & bellatrix Diana eſt. Bibimus igitur, inquit Megalonymus. Etenim & lagenam hanc vini vetuſtioris vobis affero, & caſei recentis maſſas, & olivas humi collectas, cuſtodio autem illas ſub ſigillis carioſiſſimis, aliaſque natatiles olivas, & lutea hæc pocula, acuti teſtacea, & deſtillantia, ut ex ipſis bibamus: præterea placentam ex inteſtinis concinnatam, & quibuſdam quaſi crobylis intextam. Tu verò puer plus aquæ infundas, ne capite gravari incipiam, ac deinde in te caſtigatorem accerſam. Scitis enim quam graviter doleam, quamque denſum caput habeam, ne-

pliciter *puerum* interpretantur aliud alii quos vide apud Doctiſſimum Chriſtian. explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad Ariſtophan. pacem. Scalig. in Priap. *Bourd.*

1 Λεκαλέος] Λεκαλήφιλος, *patinarius* ut Vitell. apud Suet. *Idem.*
2 Σκοπάδειον] Τοῦ Σκόπου ἔργον τοῦ ἀγαλματοποιοῦ. De quo Plin. *Idem.*
3 Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. Idem.
4 Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. Idem.
5 Σφραγῖσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculatis.* Dico ad Pauſan. *Idem.*
6 Ἐλαίας νευστάς] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ᾽ ἑαυτῶν πιπτούσας à νευσταῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & Colymbades Latini. *Idem.*
7 Ἐμπυδάκατα] Mſ. Regius εὐπυδάκωτα πυθμένα καλὸν ἔχοντα. Idem.
8 Κρωβυλώδη] Ὃ χόρδην νῦν καλοῦσι. Idem.

1 Συν-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐς τὴν κεφαλήν. μετὰ δὲ τὸ ποτὸν,
¹ συνυθλήσομεν, οἷα, καὶ ἀεὶ εἰώ-
θαμεν. οὐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ² ἐ-
νοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο ἦν δ' ἐγώ.
...ς γὰρ ὅπερ ὄφελος ἐστὶ τῆς
...κίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις ἦ δ'
...ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεσχε-
... ἀλλήλους συχνάκις, λαληθι-
... γίγνεται. ἐγὼ δὲ ἦ δ' ὡς ὁ Εὔ-
...μος, κρύος γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐ-
ζωροτέρῳ ὑποπυκνάζοιμι. καὶ γὰρ
ῥιγοθνής εἰμι. καὶ χλιανθεὶς,
...ν ἀκούοιμι τῶν χειρισόφων τού-
..., τοῦ τε αὐλητοῦ, καὶ τοῦ βαρβι-
...δοῦ. τί ταῦτα ἔφησθα ὦ Εὔδημε
ἦ δ' ἐγώ; ἀλογίαν ἡμῖν ἐπιτάττεις
... ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττι-
...σμένοις. ἐμοὶ δὲ, ἡ γλῶττά τε ἤ-
... ³ λογᾷ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε
ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ κατα-
...ων ἀπὸ γνώττης ἅπαντας. ἀλ-
... σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥ-
...ερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν
...ίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευματωμέ-
...ου τοῦ ἀκατίου, ⁴ εὐφοροῦσάν τε,
... ⁵ ἀκροκυματοῦσαν, ⁶ ἔκτο-
...ς τινὰς ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας
σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀ-
ναχαιτίζοι τοῦ δρόμου τὸ ῥόθιον,
φθονῶν τῆς εὐηνεμίας. οὐκοῦν ἦ δ' ὅς,
... μὲν εἰ βούλει, πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ
...ι κατὰ τοῦ κλύδωνος. ἐγὼ δὲ, ἀ-
...γειος πίνων ἅμα, ὥσπερ ὁ τοῦ
...μήρου Ζεὺς, ἢ ἀπὸ φαλάκρων,

neque vaporibus pervium. Poſt potum autem unà nugabimur, qualia, & quæ conſuevimus. Non enim intempeſtivum ſcilicet hoc, temulenter agere. Tum ego, laudo, inquam, iſthuc. Summum enim Atticæ proprietatis emolumentum ſumus. Rectè dicis, inquit Callicles. Nam nugis mutuò provocare nos voluptatem quandam affert. Ego verò, inquit Eudemus, frigus enim eſt, meraciori vino malim intus ſtipari. Nam frigore pereo, & calfactus libentiùs audivero digitis geſticulantes iſtos, & tibicinem hunc & barbitœdum. Quid hæc ais Eudeme? inquam. An tu ſilentium nobis imperas, tamquam ore carentibus, & lingua privatis? Mihi verò & lingua jampridem dicturit, adeoque jam animo provehebar, quaſi antiqua quædam vobis narraturus, & lingua vos omnes abluturus. Sed tu mihi perinde feciſti, ac ſiquis navem onerariam, tribus inſtructam velis, ſecundo vento navigantem, implentibus lintea. Notis proſperè labentem, perque ſummos fluctus euntem, retinaculis ancipitibus, anchoris ferreis, navalibuſque pedicis demiſſis retineat, & curſus impe-

...m inhibeat, invidens videlicet tranquillitati. Proinde tu, in...it, ſi placet naviga, nata, & curre per tempeſtatem. Ego autem ...erea bibens, de terra, ut Homericus ille Iupiter, vel è rupibus, vél

1 Συνυθλήσομεν] Συμφλυαρήσομεν. Conſule Grammat. *Bourd.*
2 Ἐνοινοφλύειν] Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρεῖν *tenir table*, ſed re...or eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν ἐν τῇ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. In...p. *Idem.*
3 Λογᾷ] Τοῦτεστι λέγειν ἐπιθυμεῖ. Vt M. Fœlix Octavio. *Idem.*
4 Εὐφοροῦσαν] Φορᾷ ἢ οὐρίῳ πνεύματι φερομένην. Idem.
5 Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. Idem.
5 Ἔκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τοῦ ἔχειν. Leg. Caſaub. ad Athen. ...21. lib. 3. *Idem.*

ἢ ἀπὸ τῆς ἀκρουρανίας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τὴν ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τοῦ ἀνέμου κατουρουμένην. Λυ. ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτοῦ, καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω σοι, καὶ ναυτιῶ. καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα, ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, περιβομβούμενος, ὑφ' ὧν κατεσκέδασάς μου ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲν πρῶτον, γελᾶν ἐπῄει μοι ἐπ' αὐτοῖς. ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, ἠλέουν σε τῆς κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσοῦντα νόσον τὴν μεγίστην. μᾶλλον δὲ, μελαγχολῶντα. ζητῶ οὖν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπου κατακλείσας εἶχες τοσοῦτον ἑσμὸν ἀτόπων καὶ διαστρόφων ὀνομάτων. ὧν τὰ μὲν, αὐτὸς ἐποίησας. τὰ δὲ, κατορωρυγμένα ποθὲν ἀνασπῶν κατὰ τὸ ἰαμβεῖον, ὄλοιο, θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς. τοσοῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήντλησάς μου, μηδέν σε δεινὸν εἰργασμένου. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι. ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὲν ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τοῦ πάθους διαῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ, εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τὴν συμφοράν. καὶ ὑπὸ μὲν τῶν ἀνοήτων, ἐπαινούμενον, ἀγνοούντων ἃ πάσχεις. ὑπὸ δὲ τῶν πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον. ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τουτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τὸν ἰατρὸν προσιόντα. φέρε τούτῳ ἐγχειρίσαν-

vel è cœli vertice, te fluctibus agitatum ſpectabo, & navim ipſam de puppi vento verſatam. *Lyc.* Satis ô Lexiphanes, & potus, & lectionis iſtius. Quare jam ſum ebrius, & nauſeo, ac niſi quamprimum, quæcunque recitaſti, evomuero, probè ſcias, videor mihi mox fore inſanus, obſtrepentibus mihi undique verbis iſtis, quæ mihi modò offudiſti, quanquam illa riſu excipere principio in mentem mihi veniebat. Verùm poſteaquam multa, omniaque ſimilia erant, miſerebat me infœlicitatis tuæ, cùm te in labyrinthum irremeabilem incidiſſe, morboque maximo laborare, imò potiùs atra bile percitum viderem. Itaque apud me ipſum cogito, unde tam multa mala collegeris, & quàm longo tempore, & ubi denique concluſum habueris tantum examen abſurdarum & diſtortarum vocum, quarum alias quidem ipſe finxiſti, alias autem defoſſas alicunde eruens, juxta jambicum illud, *Pereas miſerias qui eligis mortalium*, tantum cœnum undequaque coactum in me exhauſiſti, qui nullam tibi injuriam intuli. Porrò videris, mihi neminem amicum, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum ingenuum, & libere loquentem incidiſſe, qui vera monendo, te liberaret ab hac intercute aqua qua teneris: ob quem affectum periculum eſt, ne diſrumparis: quanquam tibi ipſi bene habito corpore videris eſſe, & calamitatem hanc pro bona valetudine ducis, & à ſtolidis, qui tuum ignorant morbum, laudaris: at meritò à doctis miſeratione dignus putaris. Verum ſiquidem hunc Sopolim medicum video commodum accedentem, age huic

…; σε, καὶ διαλεχθέντες ὑπὲρ τοῦ
…του, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα. συ-
…ετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλοὺς ἤδη πα-
…αλαβὼν, ὥσπερ σὲ ἡμιμανεῖς, καὶ
…ορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας
…άρμακον. χαῖρε Σώπολι. καὶ
…τονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν, ἑ-
…αῖρον ὡς οἶσθα ἡμῖν ὄντα, λήρῳ
…νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν φωνὴν
…τῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤ-
…τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἑνί
…τῳ τρόπῳ. Λε. μὴ ἐμὲ Σώπολι,
…λὰ τουτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφα-
…ς [1] μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας πε-
…εναμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται.
…ι κατὰ τὸν Μνησάρχου τὸν Σάμιον,
…ωπὴν, καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπι-
…άλλει. ἀλλὰ μὰ τὴν ἀναίσχυντον
…θηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηρομάχον
…ρακλέα, οὐδ' ὅσον τὸ γρῦ, καὶ τὸ
…νεὶ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι
…μὴ δὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ.
…ομαι δὲ καὶ ῥιναυστήσειν, τοιαῦτα ἐ-
…πιτιμῶντος ἀκούων. καὶ ἤδηγε ἄ-
…ειμι παρὰ τὸν ἑταῖρον Κλεινίαν,
… πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκά-
…ρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ
…ύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε
…έτι οὐδ' ἀναβαίνει αὐτήν. ἀλλ'
…ἄβατος, καὶ ἀνήροτός ἐστι. Σω.
…δὲ, νοσεῖ ὦ Λυκῖνε Λεξιφάνης;
…υ. αὐτὰ ταῦτα ὦ Σώπολι οὐκ
…ούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡ-

te tradamus, & expoſito morbo, tibi remedium aliquod inveniamus. Vir enim prudens eſt, & multorum, qui ut tu ſemi inſani & fatui erant, ſuſcepta curatione, eos à morbo infuſo pharmaco liberavit. Salve Sopoli, atque hunc Lexiphanem noſtrum, ut ſcis, ſocium, ſuſcipe curandum, qui nunc nugis, & peregrino circa ſermonem morbo eſt correptus, & periclitatur ne prorſus pereat, eumque quocunque tandem modo ſerva. *Lex.* Nequaquam me, Sopoli, ſed Lycinum iſtum, qui manifeſtè deſipit, & homines mentis compotes, mente labare putat: & juxta Samium illum Mneſarchi filium, ſilentium, & linguæ ignaviam nobis intendit. Sed per Minervam non erubeſcentem, perque magnum Herculem ferarum debellatorem, ne tanti ipſum, quantum [2] Gry, vel Phuy faciamus. Moneo autem omnino ne obviam quidem ipſi eſſe veniendum. Videor verò mihi etiam ringi, quum talia increpantem audio. Ac jam utique abeo ad ſodalem Cliniam: quoniam audio uxorem ejus jampridem non laboraſſe menſibus, & ideo ægrotare, quod non fluant.

…uare non amplius inſcenditur, ſed inacceſſa, & inculta manet. …p. Quid verò Lycine, an ægrotat Lexiphanes? *Lyc.* Annon …dis Sopoli, hæc ipſa quæ loquitur? Et nobis qui nunc cum ipſo

1 Μακκοᾷ] Μάτην ἀκούει. Sic quidam Interpretes quaſi originatione vocis lu…ntes: ſed melius qui interpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖ, qua de re Scholiaſt. …iſtophan. ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit: ὡς ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλισθογνωμεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *Bourd.*

2 *Gry vel Phuy*] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem …delicet viliſſimam, aut vocem ſuillam, quam edere ſolent ſi qui gravantur ſer…onem reſpondere. hinc hyperbole proverbialis apud Græcos, Ne γρῦ quidem …quitur, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. Ariſtophan. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς, ὡς δή τι μέγα ὂν, εἴ τι ξενίζοι, καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι. Σω. μὰ Δί' οὐ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γοῦν τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ. καὶ κατὰ θεὸν γὰρ τῶν χολώντων τινὶ φάρμακον τουτὶ κερασάμενος, ἀπῄειν, ὡς πιὼν, ἐμέσειε. Φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς, ἡμῖν, καὶ καθαρὸς γένοιο, τῆς τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς. ἀλλὰ πείσθητί μοι, καὶ πίθι, καὶ ῥᾷον ἔσῃ. Λε. οὐκ οἶδ' ὅ, τι καὶ δράσετέ με ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τουτοῒ τοῦ φαρμάκου. δέδοικα γοῦν μὴ πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πόμα. Λυ. πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη φρονοίης, καὶ λέγοις. Λε. ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο, πολὺς ὁ βορβορυγμός. ἐγγαστρίμυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι. Σω. ἄρξαι δὴ ἐμεῖν. βαβαί. πρῶτον τουτὶ τὸ, μῶν. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, κᾆτα. εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, καὶ ἀμηγέπῃ, καὶ λῷστε, καὶ δήπουθεν, καὶ συνεχὲς τὸ, ἄττα. βίασαι δ' ὅμως, καὶ κάθες εἰς τὴν φάρυγγα τοὺς δακτύλους. οὐδέπω τὸ ἴκταρ ἐμήμεκας, οὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθαι, οὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, οὐδὲ τὸ σκύλλε-

ipſo verſabamur, relictis, quaſi ante mille annos nobiſcum ſermocinatur, linguam diſtorquens, & abſurda iſta componens, magnoque ſtudio id faciens, ac ſi magnum quid foret. ſi peregrinis verbis utatur, receptamque ſermonis monetam adulteret. *Sop.* Per Iovem non parvum refers morbum ô Lycine. Itaque homini quavis arte eſt ſubveniendum. Atque adeò divino quodam inſtinctu cuipiam inſano pharmacum hoc mixturus domo abivi, ut epoto hoc vomat. Age tu Lexiphanes primus ipſe bibe, ut ſanus & purus nobis fias, tali verborum abſurditate evacuatus. Verùm pare mihi, bibe & convaleſces. *Lex.* Neſcio quid mihi facietis Sopoli, tu & Lycinus, pharmacum hoc ebibendum præbentes. Metuo itaque ne hæc ſermonum potio mihi ruinam creet. *Lyc.* Bibe neque cunctæris, ut humana deinceps ſapias, & loquaris. *Lex.* Ecce pareo, & bibo. Eheu quid hoc rei eſt: Quantus tumultus ventris? [1] Equidem divinatorem aliquem dæmonem mihi videor bibiſſe. *Sop.* Incipe igitur vomere. Papæ. Primum hoc μῶν. Deinde poſt illud exivit κᾆτα iſtud, poſtea ἦδ' ὅς, & ἀμηγέπῃ, & λῷστε, & δήπουθεν, & continuum illud ἄττα. At coge tamen, & digitos in fauces immitte: nondum enim ἴκταρ illud evomuiſti, neque illud σκορδινᾶσθαι. neque τευτάζεσθαι, ne-

1 *Equidem divinatorem*] Alludit ad Euryclem, cujus Ariſtophan. mentionem facit his verſib.

Μιμησάμενος τὴν Εὐρυκλέους μαντείαν καὶ διάνοιαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.

Euricles autem ventiloquus fuit Athenis, qui vera ariolari cenſebatur, quòd genium haberet intra viſcera: ab eo arioli ἐγγαστρῖται καὶ Εὐρυκλῖται vocabantur. Suid. Plut. in libello de deff. oracul. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ται. πολλὰ ἔτι ὑποδέδυκε, καὶ μεστή σοι αὐτῶν ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ καὶ κάτω διαχωρήσειεν ἄν …ια. ἡ γοῦν σιληπορδία, μέγαν ψόφον ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα τοῦ πνεύματος. ἀλλ᾽ ἤδη μὲν καθαρὸς οὑτοσὶ, πλὴν εἴ τι μεμένηκεν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις. σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, παραλαβὼν αὐτὸν ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, καὶ δίδασκε, ἃ χρὴ λέγειν. Λυ. οὕτω ποιήσομεν ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν προωδοποίηται τὰ παρὰ σοῦ. καὶ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβουλὴ, εἴπερ ἄρ᾽ ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθαι ἐπὶ λόγοις, κἂν τοῖς πλήθεσιν εὐδοκιμεῖν, τὰ μὲν τοιαῦτα πάντα, φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου. ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας. καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου, καὶ Πλάτωνος ἐν καιρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. παρὰ γὰρ τούτων, ἅπαντα τὰ κάλλιστα ἀπαντισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις, ὡς νῦν γε ἐλελήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ, καὶ τῷ κυανῷ. τὸ δ᾽ ἔνδοθεν, πήλινός τε, καὶ εὔθρυπτος ὤν. ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὸν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ αἰδεσθεὶς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ διὰ στόματος ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς ἀρίστοις ἔσῃ, Ἕλληνα, καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὸν μὲ δὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄ-

neque σκύλλεσθαι. Multa latent adhuc abdita, quibus tibi venter eſt plenus. Satius autem fuerit ſi per inferiora quoque ſecernantur nonnulla. Quare σιληπορδία magnum edet ſtrepitum cum flatu erumpens. At jam mundus quidem hic eſt, niſi ſiquid reliquum eſt in inferioribus inteſtinis. Tu verò poſthac Lycine eum acceptum dedoce, & quæ dicenda ſunt inſtitue. *Lyc.* Ita faciemus Sopoli, ſiquidem via nobis à te eſt ſtrata. Et quod reliquum eſt te moneo Lexiphanes, ſi cupis veram in dicendo laudem conſequi, ac in multitudine hominum celebrari, omnia hujuſcemodi fuge, & averſare. Vbi autem exorſus fueris ab optimis poëtis, eoſque ſub præceptoribus legeris, tranſi ad oratores. Tum educatus cum illorum ſermone, ad Thucydidis & Platonis ſcripta in tempore accede, multum & in pulchra Comœdia, & in gravi tragœdia te exercendo. Ex his enim ubi pulcherrima decerpſeris, in dicendi facultate exiſtimationem obtinebis. Vt nunc quidem non animadvertebas, te iis ſimilem eſſe, quæ ad forum à lutifigulis finguntur, eſſe quidem illitum minio ac cæruleo, intus verò luteum & fragilem. Hæc ſi feceris, teque aliquantiſper argui inſcitiæ ſuſtinueris, nec dediſcere erubueris, confidenter in multitudine verſaberis, neque ſicuti nunc, derideberis, neque etiam in ore pejori conditione melioribus eris, Græcum & Atticum te vocantibus, qui neque barbarus, inter maximè perſpicuos recenſeri dignus ſis.

ξιον. πρὸ πάντων δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τῶν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιεσθίειν ἐκεῖνα, ὥσπερ νῦν, ἀλλὰ τὰ μὲν τοιαῦτα, καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μὴ δέ σε θελγέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κατὰ τὸν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρά σοι τροφὴ, συνήθης ἔστω. μάλιστα δὲ, χάρισι, καὶ σαφηνείᾳ θῦε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο. καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακοήθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν, ἀπέστω. καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνο οὐ μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι οὐ πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων προπαρασκευασάμενος, ἔπειτα κατακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἤν που ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς πλασάμενος οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην τὸ οὐ μάλαπτα, οὐδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, οὐδὲν ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες, ἐτεθήπεσαν, ὑπὸ τοῦ ξένου πληγέντες τὰ ὦτα. οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ, καὶ τοῖς ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων. τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστι, ὅτι ὑπεράττικος εἶναι ἀξιῶν, καὶ

Ante omnia verò memineris [1] non imitari ſophiſtarum qui ante noſtram ætatem fuêre, viliſſima quæque, neque ea depaſcere, ut nunc, ſed talia conculcare, priſca verò exempla imitari. Neque verò te demulceant anemonæ verborum, ſed juxta legem athletarum, ſolidus cibus tibi ſit familiaris. In primis verò [2] Gratiis, & Perſpicuitati ſacrifica, à quibus nimiopere nunc eras alienus. Faſtus autem, & jactantia, & moroſitas, elata & curioſa loquutio abſit. præterea acerbitas illa ridendi aliorum ſcripta, & hæc opinio, fore ut primus ſis, ſi omnium orationes reprehendas. Iam verò illud non parvum, ſed potiùs maximum vitium committis, quòd non antea paratis ſententiis quàm verbis, poſtea verbis eas exornas: ſed ſicubi perigrinum verbum reperias, aut quod finxeris egregium eſſe ducas, huic ſententiam accommodare quæris, ac damnum quoddam exiſtimas, ſi illud alicubi non intruſeris, etiamſi ad id quod dicitur, eo minimè ſit opus, quemadmodum paulo antè ȣ μάλωπα illum, cùm nihil argumento conveniret, neſcius quid ſignificaret, projeciſti. Cujus vocabuli peregrinitate, omnes idiotæ atque indocti perculſis auribus obſtupuerunt: docti verò amborum cauſâ, tui nimirum, & eorum qui te laudabant, riſerunt. Illud verò omnium maximè ridiculum eſt, quod cum plus quàm Atticus videri cupias, & ſer-

1 *Non imitari*] Sophiſtæ paſſim à Platone perſtringuntur, ut quodam in loco dicat eos eſſe evidentem diſcipulorum perniciem. *Cogn.*

2 *Gratiis*] Heſiod. in Theogo. tres facit. de his hymnus Orphei. *Idem.*

1 Do-

ν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀ-
κριβωμένος, τοιαῦτα ἔνια,
ᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμι-
ύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς
τι μανθάνον, ἀγνοήσειεν. οἷον
εῖνα, πῶς οἴει, κατὰ γῆς δύναι
χόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμέ-
, ὅτε χιτώνιον μὲν, καὶ τὸ ἀν-
ῖον ᾤου λέγεσθαι. δουλάρια δὲ,
τοὺς ἄῤῥενας τῶν ἀκολούθων ἀ-
κάλεις. ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χι-
νιον μὲν, γυναικὸς ἐσθὴς, δουλά-
α δὲ, τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλ-
πολὺ τούτων προφανέστερα,
ν τὸ ἵπτατο, καὶ τὸ ἀπαντώ-
ος, καὶ τὸ καθεσθεὶς, οὐδὲ με-
ικικὰ τῆς Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς
οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς κατὰ
λώτταν γράφοντας ποιήματα. τὰ
σοὶ, ὡς πεζὰ μέτροις παραβάλ-
ιν, καθάπερ ὁ Δωσιάδα βωμὸς
εἴη, καὶ ἡ τοῦ Λυκόφρονος Ἀ-
ξάνδρα, καὶ εἴ τις ἔτι τούτων τὴν
ωνὴν κακοδαιμονέστερος. ἂν ταῦ-
ζηλώσης, καὶ μεταμάθης, καὶ
ιστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυ-
ῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν
χνείαν κατολισθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀπο-
πεπλήρωται ἡ παραίνεσις, σὺ δὲ
αυτὸν αἰτιάτῃ, ἄν γε καὶ ξυνῇς
είρων γινόμενος.

ſermonem ad vetuſtiſſimum uſum diligenter componere, talia quædam, imò plurima intermiſces verba, quæ ne puer quidem, qui nuper diſcere cœpit, ignorare quæat. Qualia ſunt illa πῶς οἴει, κατὰ γῆς δύναι ηὐχόμην, ἀκούων σου ἐπιδεικνυμένου, quum χιτώνιον, etiam virilem veſtem dici putabas: δουλάρια autem maſculos pediſequos appellabas. Quæ quis non novit, χιτώνιον quidem muliebrem veſtitum dici, δουλάρια verò fœminas? Atque alia multa longè his manifeſtiora quale eſt ἵπτατο, & ἀπαντώμενος, & καθεσθεὶς, quæ ne inquilina quidem ſunt Attici ſermonis. Nos autem neque eos laudamus poëtas, qui verbis minùs uſitatis poëmata ſcribunt. Tua verò, ut pedeſtrem orationem cum carmine conferamus, perinde ut [1] Doſiadæ Ara, & Lycophronis Alexandra ſeſe habent, & ſiquid iſtis ſermone etiam miſeriore ſcriptum eſt. Hæc ſi imitatus fueris, & priore relicto didiceris optimè tibi conſulueris. Sin autem imprudens iterum in iſtam

aneam prolapſus fueris, à me quidem plenam admonitionem cceperis: ſed ſi utique te deteriorem factum intellexeris, teipſum ccuſabis.

1 *Doſiadæ Ara*] Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili Epitaphium continet admodum obſcurum. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΕΥΝΟΥΧΟΣ. | EVNVCHVS, SEV PAMPHILVS.

ARGVMENTVM.

Hiſtorica quædam narratio eſt, qua Dioclis & Bagoæ, Peripateticorum philoſophorum, inter ſe contentionem exponit. Eunuchus autem inſcribitur, quod potiſſima contentionis pars in eo verſetur, utrum Eunuchus debeat, aut poſſit philoſophum agere, cum alter ab indignitate rei, & ab accidentibus philoſophicæ profeſſionis hoc negaret, alter autem exemplis, & fine ſeu officio philoſophi, item à conſequentibus ſeſe tueretur. Vbi interim tacitè illud quoque indicat Lucianus, quòd ea tum ætate philoſophi ex vitiis & ſceleribus magis, quàm ex doctrina, & vitæ integritate cenſebantur. Exordium ab admiratione trahitur, qua attentos facit, amplificando conditionem & profeſſionem perſonarum, & rei qualitatem.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ.

Πόθεν ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τουτὶ δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸν γέλωτα. Λυ. ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι ὦ Πάμφιλε. τοῦ γέλωτος δὲ, αὐτίκα κοινωνὸν ποιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵα δίκη δικαζομένῃ παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. Παμ. καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους. δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα. Λυ. πόθεν ὦ μακάριε κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵγε ξυμπεσόντες, [1] ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκρα-

PAMPHILVS.

Vnde nobis ô Lycine, aut quidnam ridens advenis? Tu quidem ſemper es hilaris, verùm hoc ſolito majus videtur eſſe, de quo riſum compeſcere nequeas. *Lyc.* E foro advenio tibi Pamphile. Porrò mox efficiam ut tu quoque mecum rideas, ſimul atque audieris, cujuſmodi, Philoſophorum inter ſe contendentium, litis actioni interfuerim. *Pam.* Iam iſthuc ipſum profectò ridiculum eſt quod ais, philoſophos invicem lites agitare. Cùm oportuiſſet, etſi res erat magni nomenti, animo tranquillo controverſiam componere. *Lyc.* Vnde illi, ô beate, animo tranquillo litem diremiſſent, qui ſolida plauſtra convitiis onuſta, alter in alterum effuderunt, vociferantes, miraque pervica-

1 Ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos *une charretée de paroles*. Bourd.

1 Ἰε

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γοντες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; Παμ. ἦπου ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντό τι, καὶ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες; Λυ. οὐδαμῶς. ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῶν αὐτῶν λόγων. δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφοροῦντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύτατοι, καὶ σοφώτατοι τῶν ἐν τῇ πόλει. καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ᾐδέσθη, παρὰ μέλος τι φθεγξάμενος, οὐχ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. Παμ. οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τὸν τοσοῦτον γέλωτα. Λυ. συντέτακται μὲν ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις οὐ φαύλη κατὰ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, καὶ Πλατωνικοῖς, καὶ Ἐπικουρείοις, ἔτι καὶ τοῖς ἐκ τοῦ Περιπάτου, τὰ ἴσα τούτοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντος αὐτῶν τινος, ἄλλον ἀντικαθίστασθαι, δοκιμασθέντα ψήφῳ τῶν ἀρίστων. καὶ τὰ ἆθλα, οὐ βοείη τις ἦν κατὰ τὸν ποιητὴν, οὐδ' [1] ἱερεῖον, ἀλλὰ μύριαι κατὰ τὸν ἐνιαυτὸν, ἐφ' ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. Παμ. οἶδα ταῦτα. καί τινα φασὶν αὐτῶν ἔναγχος ἀποθανεῖν, τῶν Περιπατητικῶν οἶμαι τὸν ἕτερον. Λυ. αὕτη ὦ Πάμφιλε ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους. καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ

vicacia contendentes? *Pam.* Nunquid Lycine, de diſciplinis pro more diſceptabant, quòd eſſent diverſæ factionis? *Lyc.* Nequaquam: ſed aliud quippiam hoc erat. Nam ejuſdem ſectæ erant ambo, ejuſdemque ſcholæ: & tamen orta inter eos lis erat: quam qui cognoſcebant judices, erant civitatis optimates, natu maximi, & ſapientiſſimi, apud quos quiſpiam inconcinnè loquutus pudefiat, tantum abeſt ut ad tantam impudentiam convertatur. *Pam.* Quin tu igitur litis argumentum exponis, quò videlicet ipſe etiam cognoſcam quæ res tibi tantum riſum concitarit? *Lyc.* Scis Pamphile ſalarium, idque neutiquam exiguum, ab imperatore fuiſſe conſtitutum ſingulis Philoſophorum generibus, puta Stoicis, Platonicis, Epicureis, præterea Peripateticis, ita ut unicuique ſectæ præmium eſſet æquale. Cæterùm demortuo ex his quopiam, alius in ejus locum ſubrogandus erat qui eſſet optimatum calculis probatus. Porrò præmium, non erat pellis bubula juxta poëtam, nec porcellus: verùm ſingulos in annos decem millia nummorum, quos accipiunt, uti doceant juventutem. *Pam.* Hæc ſcio. Quin ajunt quempiam ex illis diem nuper obiiſſe: alterum, ni fallor, è Peripateticis. *Lyc.* Hæc ipſa Helena, Pamphile, propter quam illi certamine ſingulari conflictabant. Et hactenus nihil in illis erat ridendum, niſi quòd cum philoſophos eſſe ſe profiterentur, ac pe-

1 Ἱερεῖον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus *ἱερήϊον porcellum* verterat, dum legit *ὕειον*. Bourd. Carmen eſt Homer. ex Iliad. χ Virg. lib. 12. Æn. hoc ita interpretatus eſt:

Nec enim levia aut ludicra petuntur
Præmia, ſed Turni de vita & ſanguine certant. Cogn.

[1] χρημάτων καταφρονεῖν. ἔπειτα, ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἠγωνίζοντο. Παμ. καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἐστὶ τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. Λυ. ὀρθῶς λέγεις. φασὶ γὰρ οὖν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος. τὰ μετὰ ταῦτα δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, τὸν ἐπιτάφιον τοῦ ἀποθανόντος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα ὃν λέγω, τὸν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν. τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων, προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τοῦ Ἀριστοτέλους, καὶ τῶν ἐκείνῳ δοκούντων, εἴχετο. καὶ μὰ τὸν Δί', οὐδέ τερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν. τὸ οὖν τέλος τῆς δίκης, ἐς τοῦτο περιέστη. ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὑτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ. κατὰ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. Παμ. εἰκότως ὦ Λυκῖνε. καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς, ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἄν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ

pecunias contemnere, tamen earum gratia perinde atque pro patria in diſcrimen adducta, pro religione majorum, pro monumentis progenitorum decertarent. *Pam.* Atqui Peripateticorum iſtud eſt decretum. Non admodum eſſe negligendas pecunias, ſed eas in tertio bonorum genere cenſendas. *Lyc.* Rectè dicis. Nam iſta quidem ajunt: & more majorum bellum ipſis ortum eſt. Verùm quæ ſecuta ſint poſtea, jam accipe. Primùm complures alii, in defuncti illius funebribus ludis decertabant: ſed inter hos præcipuæ duo viribus pares: puta Diocles ille ſenex: noſti quem dicam: contentioſum illum: præterea [2] Bagoas qui Eunuchus eſſe videtur. Inter hos priùs de philoſophicis decretis eſt decertatum: & uterque ſpecimen ſuæ doctrinæ dedit, quo ſe Ariſtoteles dogmatum ſectatorem eſſe oſtendit. Ac per Iovem in hoc certamine neuter altero ſuperior erat. Quare litis exitus hic fuit. Diocles deſinens ſuæ eruditionis ſpecimen edere, ad Bagoam tranſivit, ac vitam illius præcipuè arguere conatus eſt. Bagoas itidem iſtius vitam taxabat. *Pam.* Idque merito Lycine: ſiquidem ejus rei magis erat habenda ratio. Proinde ſi ego cauſæ judex fuiſſem, majori ſtudio ut mihi videtur, eum quæſiviſſem qui moribus præſtantior, quàm qui in diſputando promptior eſſet: atque illi potiùs quàm huic vi-

1 Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτειν, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. Bourd.

2 *Bagoas*] Barbara lingua ſignificat Eunuchum, quin Ovid. de Amorib. ſervum puellæ cuſtodem Bagoüm appellat:

Quem penes eſt dominam ſervandi cura Bagoüm. Cogn.

νίκην νομίζων. Λυ. εὖ λέγεις. κἀμὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἅλις μὲν εἶχον βλασφημιῶν, ἅλις δὲ ἐλέγχων; τὸ τελευταῖον; ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ, μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, καὶ τῶν ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνούχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τοὺς τοιούτους οὐχ ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι ἠξίου, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν αὐτῶν, καὶ περιρραντηρίων, καὶ τῶν κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τῆς οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, οὔτε ἄνδρα, οὔτε γυναῖκα εἶναι τὸν Εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τῆς ἀνθρωπείας φύσεως. Παμ. καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῂς Λυκῖνε. καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς ὦ ἑταῖρε προάγομαι, τῆς παραδόξου ταύτης κατηγορίας ἀκούων. τί δ' οὖν ἅτερος; ἆρα τὴν ἡσυχίαν ἦγεν; ἤ τι πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμεσε; Λυ. τὰ μὲν πρῶτα, ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας, οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον, ἐπιπολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἰδίων φανερὸς ἦν. τέλος δὲ, λεπτόν τι, καὶ γυναικεῖον ἐμφθεγξάμενος, οὐ δίκαια ποιεῖν ἔφη τὸν Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, Εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι. καὶ παρήγετο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνηγορήσουσαι αὐτῷ. καί τις ἀκαδημαϊκὸς [1] Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡ-

victoriam adjudicaſſem. *Lyc.* Rectè dicis: meque ejuſdem ſententiæ habes. Verùm ubi jam convitiis & maledictis eſſent ſatiati: tandem Diocles dixit, neque principio Bagoæ fas eſſe, ut pote eunucho, philoſophiæ operam dare, ejuſque præmia ſibi vendicare. Imò hoc hominum genus, non ſolùm ab hoc contubernio ſecludendum: verùm ab ipſis etiam ſacris, puriſque vaſis, & à publicis omnibus cœtibus ejiciendum cenſuit: oſtendens inauſpicatum quoddam, occurſuque infauſtum fore ſpectaculum, ſiquis mane domo egreſſus, quempiam hujuſmodi videret. Atque hac de re multis verbis diſſerebat, affirmans Eunuchum neque mulierem eſſe, neque virum, ſed quiddam ex utroque compoſitum, & conflatum, planeque monſtrum, ab hominum natura alienum. *Pam.* Novum crimen narras Lycine. Iamque & ipſe ad ridendum impellor, ô amice, tam inauditam accuſationem audiens. Sed alter ille quid? num obticebat? an verò ipſe auſus eſt ad iſta reſpondere? *Lyc.* Initio quidem pudore ac metu (nam id iſtis eſt familiare) diutius obticebat, & erubeſcebat, eumque ſudare manifeſtum erat. Tandem tenuem quandam ac muliebrem edens vocem, negabat æquum facere Dioclem, qui ſe quòd Eunuchus eſſet, à philoſophia ſecluderet, cum qua mulieres etiam commercium haberent. Adducebantur Aſpaſia, Diotima, Thargelia, quæ cauſam illius adjuvabant. Præterea Academicus quidam Eunuchus natione Gallus, qui paulò ante no-

1 Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum de quo in vita Demonactis. *Bourd.*

1 Ἄξων

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ, κἀκεῖνον αὐτὸν, εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο, εἶρξεν ἂν, οὐ καταπλαγεὶς αὐτοῦ τὴν παρὰ τοῖς πολλοῖς δόξαν. καί τινας καὶ αὐτὸς ἀπεμνημόνευε λόγους, καὶ πρὸς ἐκεῖνον ὑπό τε Στωϊκῶν, καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ἐπὶ τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος. ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ διατριβὴ, καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος, τοῦτο ἐτύγχανεν ὂν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος, ἐπὶ φιλοσοφίαν παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι ἀξιῶν. τοῦ μὲν, καὶ σχῆμα, καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος. καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν. καὶ τοῖς προσιοῦσιν, καὶ μανθάνειν βουλομένοις, ἀξιόπιστον, καὶ πρέποντα ταῖς μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι. τὸ δὲ τοῦ Εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων, χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ κἂν πεπειρᾶσθαί ποτε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι ζῶον εἶναι κατὰ ταυτὶ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν. τοῦ δὲ, οὐ σωματικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τῆς γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τῆς τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας Ἑρμείαν τὸν Εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ κατὰ ταυτὰ τοῖς Θεοῖς. καίτοι καὶ ἐτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερος εὐνοῦχος τοῖς νέοις διδάσκαλος, οὐδὲ διαβολήν τινα πρὸς αὐτοὺς ἐνδέξασθαι δυνάμενος, οὐδὲ τοῦ Σω-

noſtram ætatem inter Græcos claruit. Verùm Diocles, etiam illum ipſum, ſi extaret, & ſimilia curaret, etiam prohibuiſſet, nihil expavefactus, opinione quam apud vulgus obtinebat. Idem etiam quædam commemorabat in eum à Stoicis, potiſſimùm verò à Cynicis dicta ad concitandum riſum, de mutilo corpore. Hac in re judicum cognitio verſabatur & caput quæſtionis erat. Num Eunuchus cenſendus eſſet idoneus qui ad philoſophiam admitteretur, quique juvenibus præfici poſtularet. Cùm alter diceret oportere habitum, & corporis integritatem philoſopho adeſſe, maximè verò gerendam illi eſſe promiſſam barbam, quò videlicet iis qui diſcendi ſtudio accedunt, vir fide dignus appareat, non indignus decem illis millibus drachmarum, quæ ab imperatore capiuntur. Cæterùm Eunuchorum conditionem etiam quàm Spadonum eſſe deteriorem: ſiquidem hi virile quiddam aliquando ſunt experti: at illi ſtatim ab initio exciſa eſt virilitas, eſtque anceps animal, non aliter quàm cornices, quas neque in columbis, neque in corvis annumerare poſſis. Alter contrà reſponderet, eo judicio non de corporis agi figura, ſed de animi virtute, proinde mentis qualitatem, & dogmatum cognitionem eſſe expendendam. Ejus rei teſtis citatus Ariſtoteles, qui Hermeam Eunuchum, Atarnenſem tyrannum ſupra modum ſit admiratus: adeò ut illi perinde atque Diis ſacra fecerit. Auſus eſt & illud addere Bagoas, multò magis idoneum eſſe erudiendis adoleſcentibus eunuchum, cùm nullam ob ipſos calumniam recipere poſſit, neque

So-

κράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἄν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, περιέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος ἔφη βαθέος κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσοφοῦντας, τὸν τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων. ἐν τούτῳ, τρίτος ἄλλος παρεστώς, τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, καὶ μὴν ἔφη ὦ ἄνδρες δικασταί, οὑτοσὶ ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται. εἰ δὲ μή, ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, καὶ μοιχὸς ἑάλω ποτέ, ὡς ὁ [1] Ἄξων φησὶν [2] ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων. ἀλλὰ τότε μὲν ἐς τὸν Εὐνοῦχον ἀναφυγών, καὶ τοῦτο κρησφύγετον εὑράμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ κατηγορίᾳ τῶν τότε δικαστῶν, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δέ, κἂν παλινῳδῆσαί μοι δοκῇ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα. τούτων δὴ λεγομένων, παρὰ πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοῖος ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος. καὶ οὔτε συγκατατίθεσθαι τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, οὔτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν κατηγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι. Παμ. γελοῖα ὦ Λυκῖνε ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν διατριβὴν πα-

Socraticum illud crimen in hunc competat, quòd adoleſcentulos corrumpat. Deinde quæ ille in mentum imberbe fuerat cavillatus, ea hic facetè, ſaltem ut videbatur retorſit. Etenim ſi è barbæ prolixitate, inquit, philoſophos æſtimare convenit, nimirum hircus ante omnes jure primas tenebit. Hìc tertius quidam aſtans (nomen hominis ſilebitur) Atqui judices, inquit, iſte malis lævibus, ac fœminea voce, reliquoque corporis habitu Eunucho aſſimilis, ſi veſtes detrahantur, planè vir vobis apparebit. Alioqui mentiuntur qui ferunt eum aliquando in adulterio deprehenſum, membra in membris, ut legum tabulæ loquuntur, habentem: atque id quidem temporis ad Eunuchum confugiſſe, eaque reperta latebra abſolutum fuiſſe, cum judicibus crimen perſuaderi non poſſet, ut qui è ſpecie hominem judicarent Eunuchum. At nunc mihi palinodiam canturus videtur, idque propter propoſitum præmium. Hæc cùm dicerentur, omnibus, ut par erat, riſus eſt obortus. Porrò Bagoas magis perturbatur, atque in colores verſus innumerabiles, frigido ſudore manans, omnem in ſpeciem ſeſe variabat: ac neque decorum ſibi exiſtimabat adulterii crimen agnoſcere, neque rurſum eam accuſationem inutilem ad præſens certamen arbitrabatur. *Pam.* Hæc Lycine, profectò ſunt ridicula, neque vulgarem vobis, uti conjectandum eſt, volu-

1 Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis ut patet apud Laërtium in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris libr. 4. Suid. Scholiaſt. Ariſtophan. Νεφελ. Pollux, ut Rhetra Lycurgi. *Bourd.*

2 Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Κακέμφατον τοῦτο ἐστὶ ὅ φασιν οἱ ἰδιῶται, φύσιν περὶ φύσιν. Idem.

ῥεχῆσαι. τὸ δ' οὖν τέλος, τί ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτῶν οἱ δικασταί; Λυ. οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν, ἀλλ' οἱ μὲν, ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀργυρωνήτους, ἐπισκοπεῖν εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν, τάγε πρὸς τῶν ὄρχεων. οἱ δὲ, ἔτι γελοιότερον μεταστειλαμένους τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε, καὶ πιστότατον ἐφεστῶτα, ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. μετὰ δὲ, ἐπεὶ πάντας ὁ γέλως κατεῖχε, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ τὴν γαστέρα ἤλγει βρασσόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν [1] ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην. καὶ νῦν ἅτερος μὲν, πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν ὥς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κατηγορείαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ τῆς μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιώτατον αὐτῷ καὶ οὗτος κατὰ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιῶν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὸν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων τῷ Βαγώᾳ δὲ, ἕτερα ὥς φασι μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλά. καὶ διὰ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τῶν τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας ἀρίστη κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν, ἔτι δέ μοι κομιδῆ νέος ἐστὶν, δεξαίμην ἂν, οὐ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον ἐς φιλοσοφίαν ἔχειν.

luptatem præbuerunt. Verùm quò tandem res evaſit? Et quid ſuper his pronuntiarunt judices? *Lyc.* Non erat eadem omnium ſententia. Sed alii volebant ut nudatum illum, quemadmodum in emptitiis ſervis fieri conſuevit, inſpicerent, num quod ad teſtes attinet, philoſophari poſſet. Alii rem magis iſta ridiculam ſtatuebant: nempe ut mulieribus aliquibus è luſtro accerſitis, juberent illum congredi & coire, aſtante interim è judicibus quopiam, qui ætate provectiſſimus, & fide ſpectatiſſima eſſet, qui inſpiceret num philoſophum ſe præſtaret. Poſtea verò, cùm riſus omnes occuparet, & nemo non cachinnans ventre doleret, viſum eſt ut integra cauſa in Italiam rejiceretur. Et nunc alter, ut ajunt, ad eloquentiæ oſtentationem ſemet exercet, atque inſtruit, & accuſationem adornat, quodque ſuæ cauſæ maximè adverſatur, adulterii crimen commovet. Quod quidem facit iſte, more malorum rhetorum, quum ex ipſo crimine adverſarium inter viros recenſet. At Bagoas, ut ajunt, diverſa curat, ac ſæpe virum agit, negotiumque præ manibus habet: & ſe tandem victoria potiturum ſperat, ſi modò docere poſſit ſe nihilo deteriorem eſſe aſinis equas ineuntibus. Id enim, amice, viſum eſt optimum philoſophiæ documentum, atque una demonſtratio, quæ refelli non queat. Proinde optarim ut filius meus, qui eſt juvenis admodum, non animum & linguam, ſed penem ad philoſophiam paratum haberet.

1 Ἀναπόμπιμον ἐς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] *Que la cauſe fut renvoyée en Italie.* Bourd.

DE

ΠΕΡΙ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΑΣ. | DE ASTROLOGIA.

ARGVMENTVM.

Aſtrologiæ defenſio quædam eſt, à dignitate videlicet, quam ab antiquitate, & præſtantia eorum, qui illam ab initio coluere trahit, & à certitudine, quam ex ſimilibus, & ſignis, ratiocinatione quadam colligit. Recenſet autem principio varias gentes & populos, à quibus illa inventa, tractata, ac locupletata fuerit. Deinde & homines, & quid quiſque in illa ſingulatim vel obſervarit, vel tractarit. Quo loco & fabulas pleraſque Græcorum Poëtarum, de Orpheo, Tireſia, Atreo, Thyeſte, Bellerophonte, Phryxo, Dædalo, Endymione, Phaëtonte, ac cæteris quibuſdam explicat. Poſtremo & utilitatem artis tradit, quo futuris rebus per hanc obſervatis, & mala facilius tolerare, ut pote prævidentes illa, poſſumus, & bonorum ſpe nos ipſos confirmare. Exordio dociles facit, ſtatim propoſito de quo, & qualiter dicturus ſit, & objurgat eos qui artem, ob imperitiam utentium ac profitentium reprehendunt.

Ἀμφί τε οὐρανοῦ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ πέρι οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντηίης, καὶ ἀληθείης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος, οὐχ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται, ὅκως ταύτην τὴν μαντοσύνην διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα, ἐπασκέουσι, καὶ πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται. μούνην δ' Ἀστρολογίην, οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι. καὶ ἡ μὲν σοφίη, παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας ἀφίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ, καὶ ῥᾳθυμίῃ, καὶ προσέτι, μισοπονίῃ, κείνοισί τε ἀντίξοα φρονέουσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ἐπικυρέωσι, ψεύδεα μαντευομένοις, ἄστρων τε κατηγορέουσι, καὶ αὐτὴν Ἀστρολογίην

De cælo, deque aſtris agit hic libellus: non de ipſis quidem aſtris, non de ipſo cœlo, verùm de divinatione ac veritate, quæ ab illis in hominum vitam proficiſcitur. Hic autem tractatus, neque præcepta continet, neque doctrinam profitetur, quo pacto divinationem hanc aſſequi liceat. Sed illud queror, doctos omnes cùm in cæteris omnibus exerceant ſeſe, ſuiſque omnibus tradant, ſolam Aſtrologiam nec habere in pretio, nec exercere. Atqui hoc doctrinæ genus vetuſtum eſt, neque nuper ad nos pervenit: ſed inventum eſt priſcorum regum, quos Dii amabant. At hujus ætatis homines non ſolùm inſcitia, ſocordiaque, verùm etiam odio laboris, diverſa ab illis ſentiunt. Cumque fortè inciderint in eos qui falſa prædicunt aſtra culpant, & Aſtrologiam ipſam

μισέουσιν. οὐδέ μιν οὔτε ὑγιέα, οὔτε ἀληθέα νομίζουσι, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, οὐ δικαίως ἐμοὶ δοκέει φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος ἀιδρείη, τεκτοσύνης αὐτῆς ἀφυΐη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, Μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν, ἀμαθέες τῶν τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ σοφή. πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν, ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος· καὶ γὰρ τἆλλα, τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες. τὰ δὲ, καὶ τῆς οἰκήσεως ἡ εὐμοιρίη. αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη, καὶ γαληναίη περιέχει. οὐδὲ τῶν τοῦ ἔτεος τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες ὦν πρῶτα τὴν σεληναίην οὐκ ἐς πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γινομένην, καὶ ἐν ἄλλοτε [1] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θώματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες εὗρον τουτέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ πὰρ ἠελίου ἔρχεται. εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς, δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν, μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται, φύσιν τε αὐτῶν, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ, ἕκαστος ἐπιτελέουσιν. ἐν δὲ, καὶ οὐνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν. οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήια. ταῦτα μὲν ὦν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν. μετὰ δὲ, γείτοσιν οὖσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν. Αἰγύπτιοι δὲ παρὰ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ἐπὶ μέζον ἤγειραν,

ipſam oderunt, quam neque ſanam, neque veracem putant, ſed falſam, & inanem: non rectè ut mihi quidem videtur, ſentientes. Neque enim ob imperitiam fabri, ars ipſa culpatur: neque ob cantoris inſcitiam, Muſica ipſa eſt inerudita, quin illi potiùs artium ſunt ignari, quarum unaquæque ſuapte natura ſcita eſt. Primùm igitur Æthiopes hanc rationem mortalibus tradiderunt. In cauſa fuit, partim ejus gentis ſapientia. Nam inter cætera, reliquos homines ſapientia ſuperant Æthiopes: partim regionis quam incolunt opportunitas: nam perpetua cæli ſerenitate, & tranquillitate obducuntur, nec anni mutationes patiuntur, ſed eadem temperiæ fruuntur. Itaque cum viderent Lunam non eodem ſemper vultu apparere, ſed variam fieri, & in aliam ſubinde formam verti, viſa eſt ea res admiratione & diſquiſitione digna. Deinde cùm inquiſiſſent, repererunt hanc eſſe earum rerum cauſam, quòd Lunæ non eſſet lumen proprium, ſed à ſole mutuatum. Invenerunt etiam aliarum ſtellarum motus, quas errones appellamus, nam ſtellarum hæ ſolæ moventur: præterea naturam earum, ac poteſtatem, & effectus quos unaquæque præſtat. Quinetiam nomina ipſis indiderunt, non quæ eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant. Hæc igitur in cœlo perceperunt Æthiopes: poſtea finitimis Ægyptiis imperfectam artem tradiderunt. Porrò Ægyptii divinandi rationem quam ab illis dimidiatam acceperant, in majus provexerunt: quippe qui menſuram etiam, ad quam una

1 Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν, Bourd.

L Nam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μέτρα τε τῆς ἑκάστου κινήσιος ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ μηνέων, καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνῶν μὲν σφίσι μέτρον, ἡ σεληναίη, καὶ ἡ ταύτης ἀναστροφὴ ἐγένετο. ἔτεος δὲ, ἠέλιος, καὶ ἡ τοῦ ἠελίου περιφορῆς. οἱ δὲ, καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μείζω τουτέων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς ἠέρος, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ οὐ σταθέων, καὶ οὐδ᾽ ἅμα κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ οἰκεῖα ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτῶν ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται. τὰ μὲν, ἐνάλια. τὰ δὲ, ἀνθρώπων. τὰ δὲ, θηρῶν. τὰ δὲ, πτηνῶν. τὰ δὲ, κτηνέων. ἀπὸ τέων δὴ καὶ ἱερὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. οὐ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, ἄλλοι δὲ, ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο. καὶ κριὸν μὲν σέβουσιν, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον. ἰχθύας δὲ οὐ σιτέονται, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο. οὐδὲ τράγον κτείνουσιν, ὅσοι αἰγόκερων ᾔδεσαν. καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἱλάσκονται. ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ ἠερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτοῖς χρῆμα ἱερώτατον, τὴν χώρην ἐπινέμεται. καὶ οἱ ἐκεῖ μαντήϊον τε ἀνατιθέασι, σημήϊον τῆς ἐκείνου τοῦ ταύρου μαντικῆς. οὐ μετὰ πολλὸν δὲ, καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τοῦ λόγου. καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τοῦ Ἄμμωνος, καὶ τοῦτο ἐς τὸν ἠέρα, καὶ ἐς τὴν τούτου σοφίην εἵρηνται

unaquæque ſtella movetur indicarint. Ad hæc annorum, menſium, ac temporum numerum inſtituerint. Atque hi quidem luna, ejuſque converſione menſes metiuntur: annum verò ſole, ejuſque circuitu definiunt. Illi etiam his majora commenti ſunt. Nam ex univerſo cœlo, reliquiſque ſtellis, inerrantibus, & fixis, neque ſe ſimul moventibus, duodecim partes effecerunt in his etiam quæ moventur, & unamquamque ſuis animantibus repræſentarunt, partim marinis, partim hominibus, partim feris, partim volatilibus, partim pecudibus. Vnde & ſacra Ægyptiorum variè fiunt. Neque enim omnes Ægyptii ex omnibus partibus divinabant: ſed aliis alii utebantur partibus. Itaque arietem colunt, qui ad arietem ſpectant, piſcibus non veſcuntur, qui piſces annotarunt. Nec hircum occidunt, qui Capricornum noverunt: & alii alia, prout ſinguli venerantur. Quinetiam Taurum in cœleſtis tauri honorem colunt. [1] Nam Apis apud illos, res in primis ſacra, regionem depaſcitur: & qui eam incolunt partem, oraculum quoque dicarunt, ſignum videlicet divinationis, quam à cœleſti tauro petunt, Nec multo poſt Libyes quoque artem hanc ſunt aggreſſi: ſiquidem & oraculum [2] Ammonis quod eſt apud illos, ad cœlum, & hujus ſententiam refertur,

1 *Nam Apis*] Oſiris rex Æpypti, tandem in deos relatus cum uxore ſua Iſide, colitur ſub imagine bovis. *Cogn.*

2 *Ammonis*] Ammon Iovis Epitheton, hoc eſt, arenarius. Iupiter enim arietis ſpecie in extremo Libyæ arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut Mela ſcribit, fidei inclytæ, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit Strabo. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

1 παρὰ τὸν Ἄμμωνα. καὶ οὗτοι κριοπρόσωπον ποιέονται. ἔγνωσαν δὲ τουτέων ἕκαστα καὶ Βαβυλώνιοι. οὗτοι μὲν λέγουσι καὶ περὶ τῶν ἄλλων. ἐμοὶ δὲ δοκέει, πολλὸν ὕστερον ἐς τούτους ὁ λόγος ἀφίκετο. Ἕλληνες δὲ, οὔτε παρ' Αἰθιόπων, οὔτε παρ' Αἰγυπτίων Ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκουσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρου, καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τάδε ἀπηγήσατο. οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τὸν λόγον προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην καὶ ἱερολογίην, οἵη διάνοιη ἐκείνου. πηξάμενος γὰρ λύρην, Ὄργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱερὰ ἤειδεν. ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τὴν τῶν κινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλετο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τὴν λύρην ἔβλεπεν, οὐδέ οἱ ἄλλης ἔμελε μουσουργίης, ἀλλ' αὕτη Ὀρφέως ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες, μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν. καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον, μέσῳ ἕζεται εἴκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην. ἀμφὶ δέ μιν, ζῶα μυρία ἕστηκεν. ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος, καὶ λέων καὶ τῶν, ἕκαστον, ὅτ' ἂν ἐκεῖνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τουτέων, κοίη ἐκείνου ἀοιδὴ, κοίη δὲ καὶ ἡ λύρη, κοῖος δὲ καὶ ταῦρος, ἢ ὁκοῖος λέων, Ὀρφέως ἐπαΐουσιν. ἢν δὲ, τὰ, λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρα-

tur, juxta Ammonem, quem illi arietis ſpecie fingunt. Calluerunt hæc omnia & Babylonii, atque hi quidem affirmant ſe primos omnium fuiſſe. Verùm ut exiſtimo, multò poſteriùs ad iſtos ſcientia pervenit. At verò Græci, nec ab Æthiopibus, nec ab Ægyptiis de Aſtrologia quicquam audiverunt: verùm illis Orpheus Oeagro Calliopeque prognatus, primus iſta memoravit, non ille quidem admodum dilucidè, neque rem in lucem produxit, ſed ſententiam præſtigiis ac myſticis involucris obtexit. Nam concinnata lyra Orgia celebrabat, ſacraſque cantiones decantabat. Porrò lyra cùm ſeptem haberet chordas, concentum mobilium ſtellarum repræſentabat. Hæc conquirens, atque hæc agitans Orpheus, omnia demulcebat, omniaque vincebat. Neque enim lyram illam ſpectabat, neque illi muſices alterius ſtudium erat: verùm hæc magna illa Orphei lyra. Quibus rebus Græci honorem tribuentes, locum illi in ipſo cælo deſignarunt, & complures ſtellæ Orphei lyra vocantur. Quòd ſiquando videris Orpheum, vel ſaxo expreſſum, vel coloribus effictum, ſedet in medio canenti ſimilis, lyram manibus tenens. Circum hunc animantium innumera multitudo, inter quæ & homo, & taurus, & leo. Cùm horum ſingula videris, horum quæſo memineris, qualis illius ſit cantus, qualis lyra, qualis taurus, qualis leo Orpheum audiant. Quòd ſi eorum quæ dico, cauſas intelligas, tum & in cœlo horum

1 Παρὰ τὸν Ἄμμωνα] Anglic. Codic. πρὸς τὸν Ἄμμωνα. Cætera hujus diſſertationis ex Callimacho & Manilio repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *Bourd.*

1 *Thaë-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νῷ δέρκεο ἕκαστον τουτέων. λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τὸν δὴ κλέος μαντοσύνης πέρι πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸν Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν, θήλεες. οἱ δὲ, ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι. τοῦ, καί μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα. Ἀτρέως δὲ, καὶ Θυέστεω περὶ τῇ πατρῴῃ βασιληΐῃ φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν Ἕλλησιν ἀναφανδὸν Ἀστρολογίης τε, καὶ σοφίης τῆς οὐρανίης, μάλιστ' ἔμελε. καὶ τὸ ξυνὸν τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης μὲν, κριὸν σφίσι τὸν ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, ὑπέδειξεν. ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστῃ γενέσθαι μυθολογέουσιν. Ἀτρεὺς δὲ, τοῦ ἠελίου πέρι, καὶ τῶν ἀνατολέων αὐτοῦ λόγον ἐποιήσατο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην φορὴν ἠέλιός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις διαδρομέουσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες, δοκέουσαι τοῦ κόσμου δύσιες ἔουσαι, τοῦ ἠελίου ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαντο, καὶ μέγα κλέος ἐπὶ σοφίῃ αὐτοῦ ἐγένετο. ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω. πτηνὸν μὲν οἱ γενέσθαι ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτην τὴν σοφίην μετέποντα, ὑψηλά τε φρονέοντα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέοντα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ διανοίῃ. ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν, δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. ναὶ μέντοι καὶ Δαίδαλον τὸν Ἀθηναῖον, ξείνη μὲν ἡ ἱστορίη, δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω Ἀστρολογίης, ἀλλά οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐ-

rum unumquodque contemplator. Fertur autem & Tireſias, genere Bœotius, divinandi gloria fuiſſe multum celebris. Hunc Tireſiam apud Græcos ajunt dixiſſe, ſtellarum errantium alias eſſe fœminas, alias mares, nec eadem efficere. Vnde eundem Tireſiam ancipiti quoque ſexu fuiſſe fabulantur, nunc fœminam, nunc marem. Porrò Atreo & Thyeſte de paterno regno decertantibus, jam tum maximam Aſtrologiæ, cœleſtiſque doctrinæ curam fuiſſe Græcis palàm eſt. Ac publico conſenſu ſtatuerunt Argivi, ut uter ſcientia præcelleret, is imperio potiretur. Ibi Thyeſtes arietem illis in cœlo demonſtravit, atque hinc aureum arietem Thyeſtæ fuiſſe proditum eſt fabulis. Atreus verò de ſole, deque vario illius exortu loquutus eſt, oſtendens non eodem modo ferri ſolem & mundum, ſed contrario inter ſe curſu rapi: & qui nunc videtur occaſus, cùm ſit occaſus mundi, ſolis exortum eſſe. Hæc loquutum, Argivi regem crearunt, magnamque doctrinæ laudem eſt aſſequutus. Equidem & de Bellerophonte ſimilia ſentio. Nec alatum illi fuiſſe equum admodum credo: verùm arbitror illum diſciplinam hanc ſectantem, ſublimiaque cogitantem, & inter aſtra verſantem, in cœlum non equo aſcendiſſe, ſed animo. Eadem de Phryxo Athamantis filio dixerim, quem aureo ariete per aërem vectum fabulantur. Quin & ipſum ſanè Dædalum Athenienſem, etiamſi res eſt nova auditu, tamen haud exiſtimo eum ab Aſtrologia fuiſſe alienum: ſed & ea maximè uſum

χρήσατο, καὶ παιδὶ τῷ ἑωυτοῦ κατηγήσατο, Ἴκαρος δὲ, νεότητι, καὶ ἀτασθαλίῃ χρεόμενος, καὶ οὐκ ἐπιεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς ἀληθηΐης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατηνέχθη, ἀβύσσων πρηγμάτων. τὰ δὲ, Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' αὐτῷ ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάριον εἰκῇ καλέουσι. τάχα δὲ καὶ Πασιφάη παρὰ Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι φαινομένου, καὶ αὐτῆς Ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο. ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν. εἰσὶ δὲ, οἱ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ἐπιστήμην διελόντες, ἕκαστοι αὐτῶν ἄλλα ἐπενοήσαντο, οἱ μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην, οἱ δὲ, τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ, τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, δρόμους τε αὐτέων πέρι κινήσεος, καὶ δυνάμεος. καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διετάξατο. Φαέθων δὲ, τοῦ ἠελίου δρόμον ἐτεκμήρατο, οὐ μέν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον ἀπολιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ τάγε ἀγνοέοντες, ἠελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι, καὶ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ οὐδαμὰ πιστὸν διηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν παρὰ τὸν ἥλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν. τὸν δὲ, δοῦναί τέ οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τῆς ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἡλικίῃ, καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοτε μὲν, πρόσγειος ἡνιόχευεν, ἄλλοτε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιωρεύμενος. τοὺς δὲ ἀνθρώπους, κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀνασχετὸν διέφθειρεν. ἐπὶ τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα, βαλεῖν πρη-

eſſe, eandemque perdocuiſſe filium. At Icarus cum juventutis calore & ſuperbia, non facilia diſquireret, ſed ad ipſum uſque polum animo tolleretur, à veritate excidit, totaque arte aberravit, & in mare rerum immenſæ profunditatis præceps decidit. De quo Græci ſecus fabulantur, qui ab ipſo ſinum ejus maris Icarium temerè vocant. Forſitan etiam Paſiphaë, cùm de tauro qui apparet inter aſtra, deque Aſtrologia loquentem Dædalum audiviſſet, in artis amorem incidit: unde factum exiſtimant, ut illam Dædalus tauro copularit. Sunt autem qui ſcientiam in portiones partiti, in ſingulis partibus ſinguli elaborarint, alii quæ ad Lunam, alii quæ ad Iovem, alii quæ ad Solem pertinent congerentes, neque non curſum ac motum, vimque illorum. Atque Endymion Lunæ rationem tradidit, [1] Phaëthon ſolis curſum deprehendit, non certò quidem, ſed imperfectam artem moriens reliquit. Hæc qui ignorant, Solis filium Phaëthontem putant, fabulamque de ipſo haudquaquam veram narrant: adiiſſe Solem partem, ac poſtulaſſe ab eo ut ſibi liceret lucis currum moderari: illum conceſſiſſe, & qua ratione aurigandum eſſet monuiſſe. Phaëthontem verò conſcenſo curru, ob ætatem, & imperitiam, modò terræ propinquum, modò procul ab ea in ſublime evectum, aurigam egiſſe, interim homines frigore atque æſtu intolerabili confectos fuiſſe. Ob hæc indignatum Iovem ingenti fulminis telo percuſſiſſe

Phaë-

1 *Phaëton*] Hanc fabulam perſequitur Ovid. lib. 2. Met. Plat. Timæo. Ariſt. lib. 4. de Mundo. Lucret. lib. 5. *Cogn.*

1 *Æneam*]

στῆθος Φαέθοντα μεγάλως. πεσόντα δέ μιν, αἱ ἀδελφαὶ περιστᾶσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἔς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα. καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτῷ δάκρυον σταλάουσιν. οὐχ οὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον αὐτοῖσι πείθεσθαι, οὐδὲ ἥλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτῷ ἀπέθανε. λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ οὐ μάλα τι πείθομαι. κῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τῆς Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' οὗτοι ἕκαστος αὐτέων, θεοφιλέες ἐγένοντο. καὶ σφίσι γινομένοισι, τῷ μὲν, ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ, ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ, ὁ Ἄρης ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν; οὗτοι ὅκως τοκέες, ἑωυτοῖσι πάντα εἴκελα ἐκτελέουσι, καὶ χροίην, καὶ μορφὴν, καὶ ἔργα, καὶ διάνοιην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομένου, καλὸς δὲ Αἰνείης, Ἀφροδίτης βουλήσει ἐγένετο. κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος. ἡ δέ οἱ κλεπτικὴ, ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο. οὐ μὲν οὐδὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν, ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὴν ἔξω φορὴν, πολλὸν ἀπ' ἡμέων, καί οἱ νωθρή τε ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηΐδιη τοῖσι ἀνθρώποισι ὁρέεσθαι. διὸ δή μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ ἠέρος, τάρταρος καλέεται, μάλιστα ἔκ τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τῶν Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς Ἀστρολογέουσι ὁμοφωνέοντα. ὅτ' ἂν δὲ τὴν σειρὴν τοῦ

Phaëthontem. Quem dejectum ſorores magno luctu proſequebantur, donec immutarent formas. Atque nunc hæ ſunt populi: & lachrymarum vice, quibus fratrem deplorabant, electrum deſtillant. Nequaquam hæc ita geſta ſunt, neque pium his habere fidem, neque Soli filius fuit, neque illi filius interiit. Sed & alia multa fabuloſa Græci narrant, quibus non admodum credo. Nam quî pium ſit credere [1] Æneam fuiſſe Veneris filium, Minoëm Iovis, Aſcalaphum Martis, Autolycum Mercurii? Verum quiſque horum Diis chari fuerunt, quos naſcentes, hunc Venus, illum Iupiter, alium Mars reſpiciebat. Etenim quicunque in generatione præſident hominibus, ii veluti parentes, omnia ſibi ſimilia producunt, colore, forma, factis, animo. At rex quidem Minos Iovis auſpiciis, Æneas formoſus Veneris favore eſt natus, fur verò Autolycus: quæ furacitas illi ex Mercurio contigit. Iam verò nec Saturnum Iupiter in vincula conjecit, nec præcipitem in Tartara dedit, neque cætera machinatus eſt, quæ putant homines. Verùm Saturnus externo motu fertur procul à nobis: ſegnis illi motus, nec hominibus animadverſu facilis: quam ob cauſam illum veluti vinctum ſtare dicunt. Cæterùm ingens aëris altitudo Tartarus appellatur. Sed potiſſimùm ex Homeri poëtæ Heſiodique carminibus liceat intelligere priſcorum fabulas cum Aſtrologia conſentire. Quum autem

1 *Æneam*] De eo Euſtat. in lib. 2. Iliad. Homer. Hymno Veneris. *Cogn.*

 1 *Ly-*

Διὸς ἀπηγέεται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἤματα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ τὴν ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτῷ, καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν, ἢ ἐκ τῆσδε τῆς σοφίης πεποιημένα. ἡ γὰρ δὴ ἂν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη, τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπεργάζεται. ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου αὐτέων διωρίσατο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲν εἰπὼν,

> Ἀλλὰ σύ γ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου,

> Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἅπερ οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα μαντικῇσι ἐχρέοντο, καὶ οὐ πάρεργον αὐτὴν ἐποιέοντο. ἀλλ' οὔτε πόλιας ᾤκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ παρὰ μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ τὰ μαντήϊα αὐτέοισι, οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν, ἀλλὰ παρὰ μὲν Δελφοῖς, παρθένος ἔχει τὴν προφητείην, σύμβολον τῆς παρθένου τῆς οὐρανίης. καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται, καὶ ἐν Διδύμοις δὲ, μαντήϊον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέει, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων διδύμων ὀνομάζεται. οὕτω δὲ αὐτοῖσι χρῆμα ἱερώτατον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς τὸν ἀίδην ἀπίκετο, οὐκ ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγους ἐλθεῖν Τειρεσίῃ ἐπιθυμέων. καὶ ἐπειδὴ ἐς τὸν

tem Iouis catenam narrat, ac Solis iacula, hæc utique dies eſſe conjicio, & urbes, quas in clypeo finxit Vulcanus, & chorum, & aream. Nam quæcunque de Veneris & Martis adulterio dixit: deque detectione, haud aliunde quàm ex hac ſcientia ſunt conficta, quandoquidem Veneris & Martis concurſus, Homericæ cantilenæ præbet argumentum: in aliis autem verſibus utriuſque effectum deſcripſit: Veneris, quum ait,

> *Tute Venus jucunda magis connubia cura:*

belli verò,

> *Cuncta cito hæc curæ fuerint*
> *Marti atque Mineruæ.*

Quæ cùm intelligerent veteres illi, maximè divinationibus utebantur, nec eam otioſam eſſe putabant, adeò ut nec urbes conderent, nec mœnia circunducerent, neque quenquam occiderent, neque ducerent uxores, priuſquàm de ſingulis à vate reſponſum accepiſſent. Etenim nec ipſa oracula ab arte Aſtrologica erant aliena. Verùm apud Delphos virgo prædicendi munere fungitur, & cœleſtem virginem denotat. Ac Draco ſub tripode vocem edit, quoniam & inter ſtellas draco conſpicitur. In Didymis verò eſt templum Apollinis, & hoc ſicuti mihi videtur, à cœleſtibus illis Geminis denominatur. Vſque adeò verò Divinatio viſa eſt illis res ſacra, ut Vlyſſes etiam: cùm errando feſſus vellet certò de rebus ſuis cognoſcere, ad inferos penetrarit, non quò videret umbras, & locum inamœnum, ſed quòd cuperet cum Tireſia colloqui. Qui ſimul at-

que

χῶρον ἦλθεν, ἔνθα ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, καὶ ἔσκαψε τὸν βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι καὶ τῆς μητρὸς τῆς ἑωυτοῦ τοῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὁ πρότερον ἀφῆκεν οὐδενὶ, οὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσασθαι, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήιον. καὶ ἀνέχετο, διψῶσαν ὁρέων τῆς μητρὸς τὴν σκιήν. Λακεδαιμονίοισι δὲ Λυκοῦργος τὴν πολιτείην πᾶσαν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσατο μηδαμὰ μὴ δὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τὴν σεληναίην πλήρεα γενέσθαι. οὐ γὰρ ἴσην ἐνόμιζον εἶναι τὴν δυναστείην, αὐξανομένης τῆς σεληναίης, καὶ ἀφανιζομένης. πάντα δὲ ὑπ' αὐτῇ διοικέεσθαι, ἀλλὰ μοῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα οὐκ ἐδέξαντο, οὐδὲ ἐτίμησαν Ἀστρολογίην ἀνοίῃ δὲ, καὶ ἀσοφίῃ, λέγουσι καὶ τῆς σεληναίης ἔμμεναι προγενέστεροι. οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων οὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες. οἱ δὲ, νῦν. οἱ μὲν αὐτέων, ἀδύνατα εἶναι λέγουσιν, ἀνθρώποισι τέλος εὑρέσθαι μαντικῆς. οὐ γὰρ εἶναί μιν οὔτε πιστὴν, οὔτε ἀληθέα. οὐδὲ τὸν Ἄρεα ἢ τὸν Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην ὤρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη. κατὰ σφέας δὲ χρείῃ τῆς περιφορῆς ἀναστρέφονται. ἄλλοι δὲ Ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ

que ad locum pervenit, quem Circe monſtrarat, foveam fodit, oves mactavit, cumque complures adeſſent umbræ, atque inter has matris quoque, ſanguinem bibere cupientes, non priùs permiſit ulli, ne matri quidem, quàm Tireſias guſtaſſet, & ſibi vaticinium edere coëgiſſet: potuitque interim matris umbram videre ſitientem. Lacædemoniis autem [1] Lycurgus omnem Reip. adminiſtrationem ex cœlo inſtituit, legemque tulit ne in bellum prodirent unquam ante plenilunium. Non enim exiſtimabant eandem eſſe civitatis adminiſtrationem creſcente luna, & evaneſcente, cùm ab ea regantur omnia. Porrò [2] Arcades ſoli hæc non receperunt, nec in precio habuerunt Aſtrologiam, ſed quæ illorum eſt imperitia & ſtultitia, ajunt ſe Luna eſſe antiquiores. Noſtri majores igitur, uſque adeò fuerunt Aſtrologiæ ſtudioſi. Hujus verò ætatis homines, alii dicunt fieri non poſſe ut homines finem Artis divinandi inveniant, cùm ea neque certa ſit, neque vera, neque Mars aut Iupiter noſtra cauſa in cœlo moveatur, ſed neque rerum humanarum curam ullam gerant, neque quicquam cum his commercii habeant: verùm per ſe motus neceſſitate circumagantur. Alii dicunt Aſtrologiam non mendacem quidem, at inutilem eſſe. Non enim mutari

1 *Lycurgus*] Plenilunium magna ſuperſtitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari ſcribit Plutarch. Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. Eraſm. in Adag. Aceſtæi luna. *Cogn.*

2 *Arcades*] Arcades in ſummam morum immanitatem efferati ſunt, quòd cæteris omnibus amplectentibus aſtrologiam, cæteraſque liberales diſciplinas, quarum cultu manſueſcunt hominum ingenia ſoli contempſerint, ſeque fecerint ipſa Luna antiquiores. Serv. in 2. Georg. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ὑπὸ μαντοσύνῃ, ἀλλάσσεσθαι, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δοκέοντα ἐπέρχεται. ἐγὼ δὲ, περὶ τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες, ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέονται, πάρεργον δὲ σφίσι τῆς κινήσεως τῶν κατ' ἡμέας ἕκαστον ἐπιγίγνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππου μὲν θέοντος, καὶ ὀρνίθων, καὶ ἀνδρῶν κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύεσθαι, καὶ κάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τοῦ δρόμου, ὑπὸ δὲ τῇ δίνῃ τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι, καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς ἀποῤῥοίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, καὶ τὸ πῦρ οὐ δι' ἡμέας καίει τι, οὐδέ οἱ μέλει τοῦ ἡμετέρου θάλπεος. ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀποῤῥοίην δεχόμεθα; καὶ μέντοι τῇ Ἀστρολογίῃ τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι, ἀδύνατά ἐστιν. οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀποῤῥεόντων πρηγμάτων, ἀλλὰ τοὺς χρεωμένους τάδε ὠφελέει. τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας ἀφιξόμενα, πολλὸν ἀποπρόσθεν εὐφραίνει. τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ, καὶ προσδοκίῃ, ῥηΐδια, καὶ πρηέα ἥκει. τάδε Ἀστρολογίης πέρι, ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

tari vaticinio, quæcunque decreta fatis inſtant. At ego ſanè utriſque reſpondere poſſum, ſtellas in cœlo ſuo quidem motu volvi: cæterùm obiter ejus motus effectum ad nos pervenire. An vis currentis equi, & avium, & hominum motu lapides ſubſilire, ſtipulaſque moveri ventis curſu concitatis, cæterum vertigine ſyderum nihil aliud effici? Tam ab igni exiguo calor ad nos permanat neque noſtra tamen cauſa quicquam ignis urit, neque illi curæ eſt noſter æſtus: ab aſtris autem nihil ad nos defluit? At ſanè fieri non poteſt ut per Aſtrologiam ex malis bona faciamus, neque earum rerum quæ ab illis ad nos demanant, quicquam mutemus. Sed hanc utilitatem ars affert utentibus. Bona multò antè delectant eos, qui ventura præſcierint. Quæ verò non imprudentibus accidunt, facilè accipiuntur. Neque enim in illos irruunt: ſed quia cogitata ſunt & expectata, levia, mitiaque videntur. Hæc mea eſt de Aſtrologia ſententia.

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ. | DEMONACTIS VITA.

ARGVMENTVM.

Oratio demonſtrativi generis eſt, quæ hiſtoricæ ac didaſcalicæ tamen dictioni propior, quàm encomiaſticæ. Deſcribit autem genus, vitam, ſtudia, eruditionem & profeſſionem Demonactis philoſophi, quæque idem & privatim & publicè fecerit, & ab aliis paſſus fuerit. Præterea & apomnemoneumata ſeu dicta illius memorabilia, aut aliàs argutè ac ſalſè reſponſa, in quibus recenſendis, potiſſimam orationis partem conſumit. Poſtremò etiam quæ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

circa mortem & ſepulturam illius acta, quibuſque officiis & honoribus illum Athenienſes & reliqui Græci proſecuti ſint. Exordio attentos potiſſimum facit, laudando ſuam ætatem, quod ea quoque viros memoria ac laude dignos, & veteribus illis, Herculi & Socrati ſimillimos, procrearit. Cujuſmodi ſint Demonax hic & Bœotius ille Soſtratus, de quo alibi ipſe fecerit mentionem.

Ἔμελλεν ἄρα μὴ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἀρετὴν ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον, ἐκφαίνειν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ᾤοντο εἶναι. καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον. οὓς καὶ εἶδον αὐτὸς, καὶ ἰδὼν, ἐθαύμασα. θατέρῳ δὲ τῷ Δημώνακτι, καὶ ἐπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου, ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται, μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχύος ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὕπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ἐπίπονος εὐνὴ, καὶ τροφαὶ ὄρειοι, καὶ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τοῦ ὀνόματος, καὶ ὅσα ἢ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα. περὶ δὲ Δημώνακτος, ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε διὰ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τό τε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιότατοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ κἀκ τοῦ ἡμετέρου βίου κανόνα προτίθεσθαι, καὶ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον ὧν οἶδα ἐγὼ

Profectò, neque noſtra ætas viris laude & memoria dignis in totum expers futura erat: ſed aliquem etiam virtute corporis eximium, ingenioque ſummè philoſophum editura. Quod autem dico, ad [1] Bœotium illum Soſtratum refero, quem Græci Herculem vocabant, & eſſe putabant. In primis verò ad Demonactem philoſophum: quos & ipſe vidi, & viſos ſuſpexi: cumque altero nimirum Demonacte diutiſſimè conſuetudinem habui. De Soſtrato verò alio in libro ſcripſi, ejuſque magnitudinem declaravi, ac roboris excellentiam: præterea ejus apud Parnaſſum ſub dio vivendi rationem, lectumque laborioſum, & alimenta montana, & opera à nomine non abſona. Inſuper quæ præclarè geſſit, quum aut latrones è medio ſuſtulit, aut viam in inviis fecit, aut trajectu difficilia ponte junxit. Iam verò æquum eſt ut duarum rerum gratia de Demonacte verba faciam, ut & quantum in me erit, viri præſtantiſſimi memores ſint illius, & generoſiſſimi quique juvenes: & ad philoſophiam reſpicientes, poſſint non modò ad vetera exempla ſe componere, ſed ab ætate noſtra ſumptam regulam ſibi proponere, illumque imitari, qui omnium phi-

1 *Bœotium illum Soſtratum*] Hujus fortaſſe meminit in Dial. Mort. & in Alexand. Pſeudom. Soſtrati cujuſdam Sicyonii, Pauſan. meminit in Eliac. lib. 2. *Cogn.*

φιλοσόφων γενόμενον. ἦν δὲ τὸ μὲν γένος, Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν, ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὅ γε Δημῶναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς ὡς ἔφην παρακληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς, καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένος, ὑπερεῖδε μὲν τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων, ὅλον δὲ παραδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ, καὶ παρρησίᾳ, διετέλεσεν, αὐτός τε ὀρθῷ, καὶ ὑγιεῖ, καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι, καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὴν ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν. οὐ μὴν [1] ἀνίπτοισι ποσὶ τὸ τοῦ λόγου πρὸς ταῦτα ἧξεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς συντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πλείστων ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο. καὶ τὰς ἐν φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις, οὐκ ἐπ' ὀλίγον, οὐδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἠπίστατο. καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο. καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι. ὥστε

philoſophorum quos novi præſtantiſſimus fuit. Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obſcuro loco natus, quantum ad dignitatem civilem, & poſſeſſionem attinebat. Verum hic omnibus illis excelſior factus, & ſe ipſum rebus pulcherrimis dignum ratus, ad philoſophiæ ſtudium ſe contulit, non per Iovem ab Agathobulo, neque à Demetrio ante ipſum, neque ab Epicteto excitatus: ſed cum his omnibus eſt converſatus, præterea cum Timocrate Heracleota, ſapiente viro, eloquentia & ingenio ornatiſſimo. At Demonax, à nullo eorum, ut dixi, invitatus, ſed propria ad res præclaras alacritate, & inſito erga philoſophiam amore, ſtatim à puero permotus, omnia humana bona deſpexit: cumque ſe libertati, & loquendi fiduciæ totum tradidiſſet, in ea conſtanter perſtitit, cùm & ipſe tectam, ſanam, inculpatamque vitam viveret, & videntibus atque audientibus exemplum exhiberet, animum ſuum, veritatemque quam in philoſophando obſervabat. At non illotis, quod ajunt, pedibus, ad hæc ſtudia acceſſit: ſed & cum poëtis fuerat enutritus, & plurima memoriæ mandarat, & in dicendo ſe exercuerat. Ea verò quæ in Philoſophia tractantur, non paulum, neque ut eſt in proverbio, ſummo tantum digito attigerat, ſed exactè tenebat. Præterea corpus exercuerat, & ad tolerantiam laboribus aſſuefecerat. Breviter, Hoc curavit, ne alterius cujuſquam egens eſſet. Quare poſtquam

1 Α'νίπτοισι ποσὶ] Vide Parœmiog. *Bourd.* Neutiquam inexercitatus neque rudis, quo proverbio etiam uſus eſt in Rhetor. præcept. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἑκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν …ὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν …λήνων καταλιπών. Φιλοσοφίας δὲ …ος οὐχ ἓν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ …λλὰ ἐς ταὐτὸ καταμίξας, οὐ πά…τι ἐξέφαινε τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν. …κει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠ…ῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ …βίου ῥᾳστώνῃ τὸν Σινωπέα ζηλοῦν ἔ…ξεν, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν …αιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀπο…έποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, …λ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς …, καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτο…ς, συνῆν, καὶ ξυνεπολιτεύετο, καὶ …ὴν μὲν τοῦ Σωκράτους εἰρωνείαν οὐ …οσιέμενος, χάριτος δὲ Ἀττι…ς μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας, … τοὺς προσομιλήσαντας ἀπιέναι, …ήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς, …ήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων …ποφεύγοντας. παντοίους δὲ ὑπ' εὐ…ροσύνης γινομένους, καὶ κοσμιωτέ…ους παραπολὺ, καὶ φαιδροτέρους, … πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας. οὐ…πώποτε γοῦν ὤφθη κεκραγὼς, ἢ …περδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, …δ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῳ δέοι. ἀλλὰ τῶν …ὲν ἁμαρτημάτων, καθήπτετο. τοῖς … ἁμαρτάνουσι, συνεγίνωσκε, καὶ τὸ …αράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου …αμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰω…μένων, ὀργῇ δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας … χρωμένων, ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου …ὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, Θεοῦ δὲ, … ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταισθέντα ἐ…πανορθοῦν. τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώ…μενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν οὐδενὸς ἐ…δεῖτο. φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰ…κότα. καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦν-

quam ſenſit ſe ſibi non amplius ſufficere, ultro è vita migravit, multo de ea re Græcorum præſtantiſſimis ſermone relicto. Philoſophiæ verò non unam ſpeciem ſelectam colebat: ſed multis ad id commixtis, qua gauderet non patefecit. Apparebat quidem eum Socrati ſe magis addixiſſe, tametſi habitu, & vitæ frugalitate Diogenem æmulari videretur. Non tamen adulterabat ea quæ ad victum pertinebant, admirationis emerendæ gratia, utque ab iis reſpiceretur quibuſcum verſaretur. Verùm ne tantillum quidem faſtu correptus, communi cum aliis vivendi ratione utebatur, & communibus reip. legibus parebat. Porrò [1] Socraticam ironiam non admittebat, ſed Attica gratia ſuas diſputationes implebat, ita ut ejus diſcipuli abirent, nec contemnentes eum ut non generoſum, nec reprehenſionum ejus ſeveritatem refugientes: ſed pervarii præ lætitia fierent, & longè modeſtiores, atque hilariores, deque futuro bene ſperarent. Nunquam itaque viſus eſt vociferans, aut ſupra modum contendens, aut indignans, etſi aliquis illi eſſet increpandus. Ipſa quidem peccata inceſſebat, ſed peccantibus ignoſcebat, petito à medicis exemplo, qui morbos quidem curant, iram verò in ægrotos non exercent. Exiſtimabat enim hominis eſſe peccare: Dei verò, & viri Deo paris errata emendare. Qua…re cùm ita vitam inſtituiſſet, nulla re indigebat: amicis verò, ubi …par erat, operam præſtabat. Quorum ſiqui ſecunda fortuna frui vi-

1 *Socraticam ironiam*] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim (ut ait …Cic. 1. de off.) libenter ea diſſimulatione quam Græci εἰρωνίαν vocant. *Cogn.*

1 Οὐδὲ

τας αὐτῶν, ὑπεμίμνησκεν ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους. τοὺς δὲ, ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, οὐχ ὁρῶντας ὅτι μετὰ μικρὸν αὐτοῖς παύσεται μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δέ τις ἀγαθῶν, καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ, πάντας ἐν ὀλίγῳ καταλήψεται. ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυτανεύειν. καί που καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη. καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν, ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾶος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός. μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος, ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν, τὴν φιλίαν ἡγούμενον. καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅντινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἐνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μετὰ χαρίτων, καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε, καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, τὴν πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι. τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὅ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει, ὑπερφυῶς ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουε τοῖς πολλοῖς αὐτῶν, καὶ μῖσος οὐ μεῖον τοῦ παρὰ τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο, ἐπί τε τῇ παρρησίᾳ, καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέστησαν Ἄ-

viderentur, eos commonefaci[…]bat, ne bonis ad breve tempus d[…]raturis efferrentur. Eos verò q[…] vel paupertatem lugerent, v[…] exilium moleſtè ferrent, aut ſ[…]nectutem, morbumve incuſ[…]rent, cum riſu conſolabatur quòd non viderent brevi futurum ut ea quibus affliguntur, ceſſaren[t], bonorum autem & malorum ob[…]livio, longaque libertas, omne[s] intra breve temporis ſpacium ex[…]ciperet. Ipſi etiam curæ erat diſſidentes inter ſe fratres concilia[…]re, & uxoribus pacem cum viri[s] firmare. Aliquando etiam apu[d] populum ſeditionibus perturbatum concinnam orationem habuit, multoſque illorum adduxit ut patriæ modeſtè ſubſervirent. Hoc modo ſe in Philoſophiæ uſu mitem, manſuetum & hilarem præbuit. Solummodo amici vel morbus, vel mors ipſum affligebat: quaſi maximum in rebus humanis bonum, amicitiam duceret. Ideoque amicus erat omnibus, nec fuit quiſquam qui homo eſſet, quem familiarem non exiſtimaret. Plus autem, minuſve lætabatur, eorum ſolummodo conſuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter ſpem obſequii delinquere. Et hæc omnia ea cum gratia, & venere faciebat, dicebatque, ut ſemper, juxta Comicum illud Suadela labiis illius inſideret. Itaque Athenienſium cùm omnis populus, tum magiſtratus, ſummopere illum mirabantur, cumque ut ex optimatibus quempiam ſemper conſpexerunt. Quanquam principio multos offendit, & odium non minus quàm à multitudine contraxit, propter libertatem, & loquendi fiduciam: & multi in illum Anyti

θι, καὶ Μελίτῳ. τὰ αὐτὰ κατη-
ροῦντες, ὥσπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι
τε θύων ὤφθη πώποτε, οὔτε ἐμυη-
μένος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσι-
αις. πρὸς ταῦτα ἀνδρείως μάλα
φανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμά-
ον ἀναλαβὼν, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν
κκλησίαν, τὰ μὲν, ἐμμελῶς, τὰ
, καὶ τραχύτερον ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ
ροαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν
ὸ τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀ-
ηνᾷ, μὴ θαυμάσητε ἔφη ὦ ἄνδρες
Ἀθηναῖοι εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυ-
α. [1] οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ'
μοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ
ἕτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην
φη ἔχειν τὴν αἰτίαν, ὅτι μὴ κοι-
ωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν
τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιω-
τήσεται πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυη-
μένους, ἀλλ' ἀποτρέψει αὐτοὺς τῶν
ὀργίων. ἄν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ
ἐξαγορεύσειν ὑπὸ φιλανθρωπίας,
ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ'
αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους
αὐτῷ, καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα.
καὶ τοαπεκείνου ἀρξαμένους, τιμᾶν,
καὶ αἰδεῖσθαι. καὶ τὰ τελευταῖα, θαυ-
μάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν
πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐ-
χρήσατο τῷ προοιμίῳ. ἄνδρες γὰρ
ἔφη Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐ-
στεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη κἀμὲ κα-
ταθύσατε. [2] τὸ γὰρ πρότερον, οὐκ
ἐκαλλιερήσατε. βούλομαι δὲ ἔνια
παραθέσθαι τῶν εὐστόχως τε ἅμα, καὶ
ἀστείως ὑπ' αὐτοῦ λελεγμένων.
ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνου καλὸν,

ti & Meliti inſurrexerunt, qui eadem Demonacti objiciebant, quæ illi olim Socrati, quòd nemo ſacra facientem illum animadvertiſſet, quodque ſolus omnium nunquam Eleuſiniis initiatus fuiſſet. Ad quæ viriliter admodum coronatus, nitidaque veſte amictus, & in concionem progreſſus, partim moderatè, partim aſperiùs quàm pro ſua profeſſione, reſpondit. Etenim ad hoc, quòd nuſquam ſacra feciſſet Minervæ, Nolite mirari, inquit, Athenienſes, ſi priùs illi nunquam ſacrificaverim, neque enim illam oblatis à me ſacrificiis indigere putabam. Ad alteram verò accuſationis partem nempe myſteriorum, eam dixit ſibi eſſe cauſam, cur cùm illis hactenus non fuiſſet feſtivitatis particeps, quia ſive mala forent myſteria, nondum initiatis non reticuiſſet, ſed ab orgiis eos avertiſſet, ſive bona, ea præ humanitate omnibus expoſuiſſet, adeò ut Athenienſes qui jam lapides in illum contorquendos præ manibus habebant, erga illum mites, & placidi evaſerint illico: atque ex illo cœperint eum colere & revereri, denique admirari. Quamquam ſtatim ab initio orationis ad illos habitæ, aſperiore uſus eſt procœmio. Viri enim inquit, Athenienſes, cùm me jam videatis coronatum, jam me immolate. Etenim nunquam antehac litaſtis. Nonnulla etiam addere volo, ſcitè & urbanè ab illo dicta. Bonum autem fuerit [3] à Phavorino, & iis

1 Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] Minut. Fœl. Octavio. *Bourd.*

2 Τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιερήσατε] Innuit credo Socratis condemnationem & mortem, cujus pœnitentia cœpit paulo poſt Athenienſes, ideo in ea hoſtia non litavere, nam hoſtia, de qua litatur, non eſt pœnitenda. *Palm.*

3 *A Phavorino*] De quo Philiſtrat. lib. 1. Sophiſtar. *Cogn.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καὶ ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτοῦ, [1] καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν, τὸ ἐπικεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγεννὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ. ἄνθρωπος ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. [2] ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων ὦ Δημῶναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκεις, [3] ὄρχεις ἔφη. ἄλλοτε δέ ποτε ὁ αὐτὸς προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ. ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη, παρ' αὐτοῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τοῦ δὲ, ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τοῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τοὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων. τοῦ δὲ Σιδωνίου ποτὲ σοφιστοῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτοῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, οὐ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν, ἃ ἔλεγεν, ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι. ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι. ἂν Ζήνων [4] ἐπὶ τὴν Ποικίλην, διατρίψω. ἂν Πυθαγόρας καλῇ, σιωπήσομαι. ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων, οὗτος

& iis quæ illi dixit incipere. Cùm enim ex aliquo Phavorinus audiſſet, illum ſuas diſſertationes ludibrio habere: maximè verò membrorum in illis nimium fractas delicias, ut non generoſam, at muliebrem mollitiem, ac Philoſophiæ minimè convenientem, Demonactem adiit, ab eoque quæſivit, quiſnam eſſet à quo ſubſannaretur: homo, inquit, cui ſunt aures deceptu non faciles. Inſtante verò quodam Sophiſta, atque interrogante, Quibuſnam viaticis inſtructus ô Demonax, à puero ad Philoſophiam acceſſiſti: Teſticulis, inquit. Idem aliàs Demonactem adiit, & interrogavit, quam philoſophiæ ſectam magis amplecteretur. Quis verò, inquit, tibi dixit me philoſophari? jamque abiens ſuaviter admodum riſit. Illo verò interrogante quid eſſet quod rideret, Demonax ridiculum, inquit, mihi viſum eſt, ſi tu barba tenus judicandos putas philoſophos, qui barbam ipſe non habes. Sidonio etiam qui Rhetor Athenis olim clarus fuit, dicente in ipſius laudem, eum philoſophiam omnem eſſe expertum (malum autem non erit ea referre quæ dixit) Si me ad Lyceum vocarit Ariſtoteles, ſequar: ſi ad Academiam Plato, veniam: ſi ad Pœcilen Zeno, commorabor: ſi vocarit Pythagoras, tacebo. Surgens igitur è medio auditorum, Heus tu, inquit, nomi-

1 Καὶ μάλιστα τῶν ἐν αὐταῖς μελῶν] Sic hæc verba bonus Opſopœus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infœliciter certe, ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generoſa.* Palm.

2 Ἐγκειμένου δὲ τοῦ σοφιστοῦ] Malè Interpres: *Inſtante verò quodam Sophiſta*, vertendum: *Inſtante verò Sophiſta:* hoc eſt, Favorino. *Menagius.*

3 Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *Idem.*

4 Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Anglic. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ Π Πυθαγόρας. Πύθωνος δέ τινος ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεακου ὡραίου, ἐρεσχελοῦντος αὐτὸν, ἡ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τοῦ συλγισμοῦ τὴν λύσιν, ἓν ἔφη οἶδα κνον, [1] ὅτι περαίνῃ. ἀγανακτήντος δὲ ἐκείνου ἐπὶ τῷ τῆς ἀμφιλίας σκώμματι, καὶ συναπειλήντος, αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνρα ἐπιδείξω. ὁ δὲ, σὺν γέλωτι ἠρώτησε. καὶ γὰρ [2] ἄνδρα ἔχεις; ἐεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθειὴν ἀμπεχόμενος, ὀλυμπιονίκης ν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἐῤῥύη, οἱ μὲν παρόντες, ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς καστος τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ἐπὶ τὸν ἀνθύπατον ἰέναι. ὁ δὲ Δηώναξ, μηδαμῶς ἔφη ἄνδρες πρὸς ἀνθύπατον, ἀλλ' ἐπὶ τὸν ἰατρόν. πεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον δῷ βαδίζων εὗρε, γραμμάτιον ἐν γορᾷ προθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπόης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὁλκὴν αὐοῦ, καὶ λίθον, καὶ τύπον, ἀπολαμάνειν. ἧκεν οὖν τις μειρακίσκος ὡαῖος, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων. πεὶ δὲ οὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, ἄπιθι ἔη ὦ παῖ, καὶ τὸν ἑαυτοῦ [3] δακτύλιον φύλαττε. τοῦτον γὰρ οὐκ ἀπολώλεκας. τῶν δὲ ἀπὸ τῆς Ῥωμαίων ουλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ ὡραῖον, θηλυδρίαν δὲ, καὶ διακεκλασμένον, προσαγορεύει σε ἔφη ὁ ἐμὸς υἱὸς οὑτοσί. καὶ ὁ Δη-

mine compellans, vocat te Pythagoras. Præterea Pythone quodam ex prætextatis Macedonibus, juvene formoſo illum provocante, ac quæſtionem ſophiſticam proponente, jubenteque ut ſyllogiſmi ſolutionem diceret, unum inquit, novi fili, quòd concluderis. Cumque ille indignaretur, ob ſcommatis ambiguitatem, & comminaretur, ſtatim tibi virum oſtendam. Hic verò ridens interrogavit. Etenim virum-ne habes? Cùm etiam athleta quidam ab eo deriſus quòd florida veſte indutus cerneretur, cùm eſſet Olympiorum victor, illi vulnus lapide in caput inflixit, unde manavit ſanguis. Quod qui aderant indignabantur, ac ſi percuſſus quiſque fuiſſet, & clamabant ut ad Proconſulem iret. Sed Demonax, Nequaquam inquit, viri ad Proconſulem, ſed ad medicum. Olim etiam cùm deambulando annulum inveniſſet aureum in via, appoſita in foro ſchedula, poſcebat ut qui annulum amiſiſſet, quicunque tandem illius dominus eſſet, veniret, & indicato pondere, gemma, & typo, eum reciperet. Venit ergo formoſus adoleſcens, qui ſe amiſiſſe ajebat. Qui cùm ſani nihil diceret, Abi, inquit, ô puer, tuumque annulum ſerva, etenim hunc non amiſiſti. Quiſpiam verò è Romanis ſenatoribus, cùm Athenis ipſi filium oſtendiſſet, valdè formoſum, ſed effœminatum & deliciis fractum: ſalutat te, inquit, meus hic filius.. Tum Demo-

1 Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctiſſimus Flor. Chriſtian. ad εἰρη. Ariſtoph. *Bourd.*

2 Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quæque virum quærunt.* Idem.

3 Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *Idem.*

1 Καὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

μώναξ, καλὸς ἔφη, καὶ σοῦ ἄξιος, καὶ τῇ μητρὶ ὅμοιος. τὸν δὲ Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνώρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίου. ἐρωτήσαντος δέ τινος τίς αὐτῷ ὅρος εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα ἔφη τὸν ἐλεύθερον. ἐκείνου δὲ φήσαντος πολλοὺς ἐλευθέρους εἶναι, ἀλλ' ἐκεῖνον νομίζω, τὸν μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, καὶ πῶς ἂν ἔφη τοῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γὰρ ὡς τὸ πολὺ τούτοις δεδουλώμεθα. καὶ μὴν ἔφη, εἰ κατανοήσεις τὰ τῶν ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ οὔτε ἐλπίδος, οὔτε φόβου ἄξια, παυσομένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων. Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ, οὐ Κυνᾷς; ἀπεκρίνατο, Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις; [1] καὶ μὴν καὶ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις; ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλεται, μὴ θαύμαζε ἔφη. καὶ γὰρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀρτόπωλιν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικροῦ τοῦ φαρμάκου πείθοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὸν ἄρτον, αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον. ἐπεὶ δὲ

monax, pulcher ille eſt, inquit, teque dignus, & matri ſimilis. Porrò Cynicum in pelle urſi philoſophantem, non Honoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocandum cenſuit. Cùm quidam interrogaſſet, quis illi terminus fœlicitatis eſſe videretur, reſpondit, ſolum eſſe fœlicem eum qui liber ſit. Illo autem ſubjiciente multos eſſe liberos, At illum puto, inquit, qui neque ſperat, neque timet quicquam. Ille verò, quomodo, inquit, hoc fieri poteſt? omnes enim ut plurimum his ſervimus. Atqui, inquit, ſi res humanas perpenderis, eas neque ſpe, neque metu dignas eſſe comperies, quum triſtia, & jucunda omnia ceſſaverint. Peregrino autem Protei filio ipſum objurgante quòd ſæpe rideret, & hominibus illuderet, dicenteque Demonax, nonne Cynicum agis? Reſpondit, Peregrine, nonne tu hominem? Phyſicum quoque de Antipodibus diſſerentem, ſurgens ad puteum deduxit, illique umbra in aqua demonſtrata, quæſivit, Numquid tales eſſe Antipodas aſſeris? Præterea quopiam magum ſe eſſe profitente, carminaque efficacia habere, quibus omnes illiceret, & exhiberet quæcunque vellet, Ne mireris, inquit, Nam eandem quam tu artem calleo, Et ſi placet ad piſtricem me ſequere, & videbis me unica incantatione, & exiguo pharmaco ipſam adducturum, ut mihi det panem nummum innuens, æqualem cum incantationibus vim obtinentem. Cùm verò

1 Καὶ μὴν ϗ φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον] Tzetzes in Chiliadibus. *Menagius.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους παρεστάναι, ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρασκευάζεσθαι, προσελθὼν, παρὰ Πολυδεύκους ἔφη κομίζω σοι τινὰ ἐπιστολήν. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτοῦ, καὶ εἰπόντος τί οὖν ὦ Δημῶναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ, αἰτιᾶταί σε ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει. ὁ δ᾽ αὐτὸς, υἱὸν πενθοῦντα, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντα, προσελθὼν, ἔλεγε μάγος τε εἶναι, καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τοῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ἐπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀπορήσαντος, οὐ γὰρ εἶχέ τινα οἶμαι εἰπεῖν τοιοῦτον, εἶτ᾽ ἔφη ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθους ἄμοιρον; καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις, καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γοῦν ἐρωτηθέντι ὑπ᾽ αὐτοῦ λόγον τινὰ, καὶ ὑπεραττικῶς ἀποκριθέντι, ἐγὼ μέν σε ἔφη ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα. σὺ δέ μοι ὡς ἐπ᾽ Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ. εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, ἀπίωμεν Δημῶναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώμεθα ὑπὲρ τοῦ υἱοῦ, πάνυ ἔφη κωφὸν ἡγῇ τὸν Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναται κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκούειν. ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας,

rò [1] Herodes illuſtris, Pollucem immatura morte ſublatum lugeret, currumque vellet ipſi jungi, & tanquam aſcenſuro præſtò eſſe: aggreſſus hunc, Demonax, à Polluce, inquit, epiſtolam tibi affero. Cùm autem ille gaviſus eſſet, & putaret illum cum ſuo dolore in communi concurrere, dixit, Quid igitur ô Demonax, ſibi vult Pollux? incuſat te, quòd ad ipſum non proficiſceris. Hic ipſe, alteri filium lugenti, & in tenebris ſe coërcenti, dicebat ſe eſſe magum, & filii umbram ex inferis ipſi reducere poſſe, ſi tres tantum homines illi nominaret, qui neminem unquam luctu eſſent proſequuti. Cum ergo hic diu ſecum hæſitaret, ſiquidem, opinor, neminem hujuſmodi proferre poterat, tandem ait, ô ridicule, an te ſolum intolerabilia ferre exiſtimas, neminem videns luctus expertem? Quinetiam eos riſu dignos cenſebat, qui in ſermonibus utebantur planè vetuſtis vocabulis, & peregrinis. Itaque cùm aliquando quempiam aliquid interrogaſſet, illeque plus quàm Atticè reſpondiſſet, Ego quidem, inquit, amice nunc te interrogavi, tu verò mihi, ut Agamemnonis tempore reſpondes. Dicente quopiam ex amicis, abeamus Demonax in fanum, Æſculapii, pro filii ſalute oraturi, Valdè ſurdum, inquit, Æſculapium exiſtimas, ſi non poteſt nos hinc precantes exaudire. Cùm aliquando duos vidiſſet philoſophos magnopere ineruditos in quæſtione altercantes, alterum

1 *Herodes*] Atticus. hujus Herodis Gellius, Spartianus, Pauſan. & alii meminêre & Philoſtrat. in Sophiſt. *Cogn.*

καὶ τὸν μὲν, ἄτοπα ἐρωτῶντα, τὸν δὲ, οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον, οὐ δοκεῖ ὑμῖν ὦ φίλοι ἔφη, ὁ μὲν ἕτερος τούτων, τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ, αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι; Ἀγαθοκλέους δὲ τοῦ Περιπατητικοῦ μέγα φρονοῦντος, ὅτι μόνος αὐτός ἐστι, καὶ πρῶτος τῶν διαλεκτικῶν, ἔφη, καὶ μὴν ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲν πρῶτος, οὐ μόνος. εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος. Κεθήγου δὲ τοῦ ὑπατικοῦ, ὁπότε διὰ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ἀσίαν ἀπῄει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος, καὶ ποιοῦντος, ἐπειδὴ τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, μὰ τὸν Δί' ἔφη ὦ Δημῶναξ, οὐδὲ μέγα. καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τὸν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαύνοντα, ἤδη δὲ ἀπῄει μετάπεμπτος, ὡς ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος, [1] προσέρχεται ἔφη ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ. ἄλλου δέ ποτε ἐρομένου εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι, ἀθάνατος ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα. περὶ μέντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα, φάμενον οὐ μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν. οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς, [2] Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη, ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν. ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τῆς προῤῥήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους. καὶ ταῦτα, τοῦ τὴν τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου

rum abſurda rogantem, alterum nihil ad rem reſpondentem, Nonne videtur vobis, inquit, ô amici, horum alter hircum mulgere, alter illi cribrum ſupponere? Cùm Agathocles Peripateticus ſeſe efferret, quòd ſolus dialecticorum eſſet primus. Atqui, inquit, Agathocles, ſi primus, non ſolus, ſi ſolus non primus. Porrò cùm Cethegus vir Conſularis, quando per Græciam in Aſiam proficiſcebatur, futurus patris in exercitu vicarius, ridicula multa & diceret, & faceret. Poſteaquam ex amicis quiſpiam eadem videns diceret illum magnum ſcelus eſſe: per Iovem, inquit, Demonax non magnum. Cùm verò Apollonium philoſophum aliquando conſpexiſſet, cum multis diſcipulis in equo diſcedentem, quando accerſitus abibat, ut regis eſſet præceptor, Accedit, inquit, Apollonius, ejuſque Argonautæ. Alio verò interrogante num ipſi anima videretur immortalis, Immortalis, inquit, ſed ut cætera omnia. De Herode dicebat verum dixiſſe Platonem, affirmantem haud unam nobis eſſe animam. Neque enim eſſe ejuſdem animæ Regilaum & Pollucem, ut vivos epulis excipiat, & talia meditetur. Auſus eſt quoque aliquando Athenienſes publicè interrogare, audita ſacrorum præfatione, quam ob cauſam barbaros excluderent, idque cùm ea ſacra Eu-

1 Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Iocus eſt in voce *Argonautæ*. Nam Apollonium & ejus diſcipulos inſimulabat avaritiæ, utpote qui Romam cum magiſtro ad Imparatorem ibant, ut divites ibi fierent, ſicut Argonautæ ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *Palm.*

2 Ῥηγίλαον καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν καὶ Π. Marc.

[1] Εὐμόλπου, βαρβάρου, καὶ Θρᾳκὸς ὄντος. ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ διὰ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, οὐ δέδοικας μὴ ἀνατραπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; κᾆτα ἀγνώμων ἂν εἴην ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδαπανηθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών. ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι. τοῦ δὲ, εἰπόντος ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω, εἰκότως τοίνυν ἔφη τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος. καὶ μάντιν δέ ποτε ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μισθῷ μαντευόμενον, οὐχ ὁρῶ ἔφη ἐφ' ὅτῳ τὸν μισθὸν ἀπαιτεῖς. εἰ μὲν γὰρ ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ἐπικεκλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς. εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ Θεῷ πάντα ἔσται, τί σου δύναται ἡ μαντική; πρεσβύτου δέ τινος Ῥωμαίου εὐσωματοῦντος, καὶ τὴν ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάτταλον ἐπιδειξαμένου, καὶ ἐρομένου πῶς σοι Δεμῶναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα, καλῶς ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς. καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπόρους τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ἐπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας μνᾶς ξύλων καύσαιμι ὦ Δημῶναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνοῦ γένοιντο, στῆσον ἔφη τὴν σποδόν. καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν, καπνός ἐστι. Πολυβίου δέ τινος, κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου, καὶ σολοίκου, εἰπόντος, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν, εἴθε σε ἔφη Ἕλληνα μᾶλλον, ἢ Ῥωμαῖον πεποιήκει. ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων, ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας

Eumolpus barbarus & Thrax inſtituiſſet. Cùm etiam hyeme eſſet navigaturus, dixit quiſpiam ex amicis, Annon times ne ſubmerſa navi à piſcibus devoreris? Atqui demens eſſem, inquit, ſi à piſcibus depaſci metuerem, cùm tot piſces ego ante comederim. Cuidam verò Rhetori peſſimè declamanti, ſuaſit ut exercitationi incumberet. Cumque hic dixiſſet, ſemper apud me declamo, Meritò utique iſta dicis, cùm auditore ſtulto utaris. Viſo etiam vate qui mercedis gratia publicè vaticinabatur, Non video, inquit, quamobrem mercedem exigas. Etenim ſi hoc nomine exigis, quaſi aliquid ex fati decretis mutare poſſis, parum illud eſt, quamtumcunque poſtularis. Sin autem omnia ut Deo viſum eſt eventura ſunt, quid poteſt tua vaticinatio? Quodam verò ſene Romano corpore bene habito, armatam adverſus palum pugnam commonſtrante, & interrogante, Quomodo Demonax tibi pugnaſſe videor. Rectè, inquit, ſiquidem ligneum adverſarium habebas. Quinetiam ad dubias quæſtiones aptè erat comparatus. Interrogante enim quopiam ludibrii gratia, Si mille minas ligni combuſſero, Demonax, quot erunt fumi minæ? Pondera inquit, cinerem, & reliqua omnia fumus erunt. Polybio quodam, homine valdè indocto, & inepto, dicente, Imperator Romanorum civitate me donavit, Vtinam, inquit, te Græcum potius quàm Romanum feciſſet. Cùm & prætextatum quendam vidiſſet, purpuræ latitudine ſuperbientem, admoto illius auri

1 Εὐμόλπου] Dico alibi. *Bourd.*

αὐτοῦ πρὸς τὸ οὖς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ, πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον. ἐπεὶ μέντοι λουόμενος, ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ᾐτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, εἰπέ μοι ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ πείσεσθαι ἔμελλον; ἐρομένου δέ τινος ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου, περίμεινον ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ. Ἀδμήτῳ δέ τινι ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κεκέλευκεν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, οὐ χεῖρον δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον,
βῆθ' εἰς θεὸν αὐτὸς,

Γελάσας, εἶπεν, οὕτω καλόν ἐστιν ὦ Ἄδμητε τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι. ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο ὦ Δημῶναξ; ὁ δὲ, μειδιάσας, Χάρων με ἔδακεν ἔφη. καὶ μέντοι καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα ἰδὼν τὸν αὐτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα, παῦσαι ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων. [1] Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, κρίθητι ἔφη. οὐ γὰρ εἶ Δανάη ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ. μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς οὐ πρὸς ἀλήθειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν, καὶ πήραν ἔχοντα, [2] ἀντὶ δὲ τῆς βακτη-

auri capite, prehenſaque veſte, & commonſtrata, inquit, hoc ante te ovis ferebat, & ovis erat. Cùm lavans in balneis, in aquam ferventem inſcendere reformidaret, & quiſpiam eum ut meticuloſum argueret, Dic mihi, inquit, Num pro patria id ipſum paſſurus eram? Interrogante quodam, Qualia in Orco eſſe exiſtimas? Præſtolare, inquit, indeque tibi per literas ſignificabo. Cuidam etiam Admeto malo poëtæ, dicenti ſe monoſtichon epigramma ſcripſiſſe, quod teſtamento mandaſſet inſcribi ſuo cippo, quod referre non fuerit deterius,

Corpus humo tegitur, Admetus
ad aſtra volavit,

Effuſo riſu, dixit, Adeò elegans, Admete, eſt epigramma, ut illud jam inſcriptum eſſe optarim. Cùm vidiſſet quiſpiam eum cruribus innixum, prout accidere ſolet ſenibus, interrogavit. Quid hoc rei eſt? Demonax. Ille verò ridens, inquit, Charon me momordit. Intuitus Lacedæmonium ſervum ſuum flagris cædentem, Deſine, inquit, ſervo tuo ſimilem te oſtendere. Cùm Danaë quædam fratri litem intenderet, judicio contende, inquit, Non enim es Danaë Acriſii filia. In primis verò adverſus eos pugnabat, qui non ad veritatis inveſtigationem, ſed ad oſtentationem philoſopharentur. Quare viſo Cynico qui tritum pallium & peram habebat, pro baculo verò

1 Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, οὐ γάρ εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Iocus ſanè frigidus ex nomine Acriſii, quaſi Ἀκρίσιος ἀνδρὸς κρίσεως. Niſi fortè an dixit, non enim es Acriſii filia, intelligi volens, non enim es turri cluſa ut Acriſii filia, ſed prodire potes. Aut, Procede in publibum litigatura: non enim metus ne quis tam deformem Iupiter te rapiat. *Marc.*

2 Ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Meliùs τρίβωνα μὲν καὶ πήραν

ρίας, ὑπέρογκον κεκραγότα, καὶ λέγοντα ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτής, μὴ ψεύδου ἔφη. σὺ γὰρ Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις. ἐπεὶ μέντοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακομαχοῦντας, καὶ παρὰ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, οὐκ ἀπεικότως ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς, οἱ παρομαρτοῦντες, λέοντας καλοῦσιν. ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιττουμένων τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον. Κυνικοῦ δέ τινος ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο κατηγοροῦντος αὐτοῦ, καὶ εἰς κιναιδίαν διαβάλλοντος, ἀγανακτήσας, καὶ κατασπασθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν. ἀλλ᾽ ὅγε Δημώναξ παρατυχὼν, παρῃτεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παῤῥησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτὸν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ, 1 δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον. ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα, καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι, ἐκ βασιλέως

verò vehementer vociferabatur, dicebatque ſe Antiſthenis, Cratetis, & Diogenis eſſe æmulum, Ne mentiaris, inquit. Tu enim es Hyperidæ diſcipulus. Cùm athletas multos videret malè, præterque certaminis legem pugnantes, atque non pancratio ſed morſu decertantes, Non abs re, inquit, noſtri temporis athletas, comitantes ſocii, leones appellant. Vrbanum quoque, ſimulque mordax eſt illud quod Proconſuli dixit. Erat enim ex iis cui illita pice ſunt crura, totumque corpus. Cùm autem Cynicus quidam lapide conſcenſo, hoc ipſum illi objiceret, ac impudicitiæ accuſaret, indignatus Proconſul, Cynicum pertrahi juſſit, quem aut fuſtibus contuſurus, aut exilio mulctaturus erat. Verùm Demonax fortè interveniens, veniam pro eo deprecatus eſt, quòd pro conſueta Cynicis loquendi libertate id auſus eſſet. Reſpondente autem Proconſule, Nunc quidem impune iſtum tibi dimitto: ſed ſi poſthac tale quippiam auſus fuerit, quas pœnas meretur? Tum Demonax, illum jubeto dropace inungi. Alteri cui Rex & caſtrorum & maximi exercitus imperium crediderat quærenti qua ratione

πήραν ἔχοντα, ἐπὶ δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπέρογκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. Marc. Hæc, ut leguntur, ſunt nive frigidiora, & ne micam quidem ſalis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus ſatis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. locus eſt, quod Cynicus ille innixus baculo, quod geſtamen erat Cynicorum, contenta voce clamans ſe eſſe Antiſthenis, Cratetis & Diogenis & eorum ſectæ imitatorem, à Demonacte irriſus eſt & ſubſannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris eſſe diſcipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod eſt *innitor*, eo quod inniſus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenienſis celeberrimus, forte fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *Palm.*

1 Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra ſupercilia tua exuſſit.* Bourd.

ἐρομένῳ πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξῃ, ἀόργητος ἔφη. καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίοι, οἴει οὖν ἔφη τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία; πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, ὀψέ ποτε ἔφη Ἀθηναίους εἰκόνι χαλκῇ τετιμηκέναι [1] τὸν Κυναίγειρον. καὶ μὴν καὶ Ῥουφῖνον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου, ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδέν ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ. ἐπεὶ δέ ποτε ὁ Ἐπίκτητος ἐπιτιμῶν ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ᾽ αὐτοῦ καταλιπεῖν τῇ φύσει, ἐλεγκτικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο. οὐκοῦν ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων. καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν παγκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὸν Ἀριστοτέλη δὲ, καὶ διὰ στόματος αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν. Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων κατὰ ζῆλον τὸν πρὸς Κορινθίους καταστήσασθαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, μὴ πρότερον ἔφη ταῦτα ὦ Ἀθηναῖοι ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε. ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, μηδαμῶς τοῦτο ἔφη ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν

tione quiſpiam optimè imperare poſſit, Si ira vacet, inquit, & pauca quidem loquatur, multa verò audiat. Sciſcitanti cuidam num & ipſe placentis veſceretur, Numquid exiſtimas apes fatuis ſuos favos facere? Apud Pæcilen cùm ſtatuam conſpexiſſet manu mutilam. Tandem aliquando, inquit, Athenienſes ænea imagine Cynægirum cohoneſtarunt. Quinetiam cùm Rufinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis verſantem, Claudo Peripatetico, inquit, nihil eſt impudentius. Cum aliquando Epictetus ſimul objurgando ſuaderet ei ut duceret uxorem, & liberis procreandis operam daret, cùm hoc etiam viro philoſopho conveniat, ut ſuo loco alterum naturæ relinquat, argutiſſimè ei reſpondit. Da mihi igitur, Epictete, unam tuarum filiarum. Illud etiam eſt memoratu dignum, quo Herminum Ariſtotelicum notavit. Etenim cùm ſciret illum quovis ſcelere fœdatum eſſe, innumeraque flagitia perpetrare, Ariſtotelem verò, ejuſque decem categorias in ore ſemper habere, Hermine, inquit, decem categoriis revera es dignus. Athenienſibus aliquando conſultantibus ad Corinthiorum imitationem de conſtituendo ſpectaculo gladiatorum, Ne priùs, inquit, Athenienſes hæc decernatis, quàm miſericordiæ aram ſubvertatis. Cùm in Olympiam aliquando veniſſet, eique imaginem æneam erigere decreviſſent Elei, Nequaquam iſtud facietis, inquit, viri Elei, ne majores veſtros afficere probro videamini,

1 Τὸν Κυναίγειρον] Cujus hiſtoria notiſſima ex Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι μήτε Σωκράτους, μήτε Διογένους εἰκόνα ἀνατεθείκασιν. ἤκουσα δὲ αὐτοῦ ποτε καὶ πρὸς τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσιν ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται. οἱ μὲν γὰρ οὐ δέονται νόμων. οἱ δὲ, ὑπὸ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται, τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ᾖδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ,
ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον. ἐρωτηθεὶς δέ ποτε τίς αὐτῷ ἀρέσκοι τῶν φιλοσόφων, ἔφη, πάντες μὲν θαυμαστοί. ἐγὼ δὲ, Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον. ἐβίου δὲ ἔτη ὀλίγου δέοντα τῶν ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας ἢ, ἢ αἰτήσας. φίλοις χρήσιμος. ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ πώποτε ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα ἔχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι, ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι παρὰ πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη ὑπέργηρως ὢν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι παριὼν οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ, αἱ ἀρτοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον. καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ᾤετο. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες. στάσεως δέ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν

mini, quòd neque Socrati, neque Diogeni ſtatuam repoſuerunt. Ipſum etiam hæc legum perito dicentem audivi, periculum eſſe ne ſint irritæ leges, ſive malis, ſive bonis ſcribuntur. Etenim hi non egent legibus, illi à legibus nihilo meliores redduntur. Vnum potiſſimùm Homeri verſiculum canere ſolebat:

Strenuus & ſegnis fato moriuntur eodem.

Laudabat autem Therſiten, tanquam Cynicum concionatorem. Interrogatus quis illi potiſſimùm ex philoſophis probaretur, Omnes, inquit, admiratione ſunt digni: verùm ego Socratem colo, Diogenem admiror, Ariſtippum amo. Vixit annos ferme centum, nullo morbo, nullo mœrore affectus: nemini ullam moleſtiam intulit, nihil à quoquam petivit: amicis officioſum ſe præbuit, nullum unquam inimicum habuit. Atque ipſum amore tanto proſequuti ſunt Athenienſes atque univerſa Græcia, ut prætereunti magiſtratus aſſurgerent, magnumque ſilentium omnes agerent. Poſtremò, cùm jam eſſet ſenio confectus, non vocatus in quamcunque domum incidiſſet præteriens, in ea cœnabat, & dormiebat: quam qui incolebant hoc aliquem eſſe Dei exortum ducebant, & bonum aliquem genium in ædes ingreſſum. Prætereuntem verò piſtrices certatim ad ſe trahebant, unaquæque cupiens ut à ſe panem acciperet: & quæ dediſſet, hoc ſibi cedere fœlicitati putabat. Quinetiam illi poma ſolebant offerre pueri, patrem illum vocantes. Seditione verò Athenis aliquando orta, in concionem ingreſſus eſt: cumque ſolummodò apparuiſſet, ſilentium

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη μετεγνωκότας, οὐδὲν εἰπὼν, καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη. ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἔθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ ἐπικουρεῖν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων πόδα,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας.

Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

Καὶ πάντων ἀποσχόμενος, ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο. ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐρομένου τινὸς περὶ ταφῆς τί κελεύεις, μὴ πολυπραγμονεῖτε ἔφη. ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις, καὶ κυσὶ βορὰν προτεθεῖναι τηλικούτου ἀνδρὸς σῶμα; καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον ἔφη τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν, ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι, οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι, καὶ ἔθαψαν [1] αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ἐπὶ πολὺ ἐπένθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρὸς, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. ἐπὶ μὲν γὰρ τὴν ἐκφορὰν, οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε. καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οὗτοι μέντοι ὑποδύντες, ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα. καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

tium ipſis impoſuit. Quos cùm reſipuiſſe vidiſſet, nihil loquutus abiit. Porrò cùm intellexiſſet ſe ſibi non amplius opem ferre poſſe, dicta ad præſentes, qua in certamine præcones uti ſolent clauſula. Iam finis eſt pulcherrimorum munerum certaminis: non eſſe differendum amplius tempus monet. Et cùm ab omnibus abſtinuiſſet hilaris è vita migravit, & qualis obviis ſemper apparuit. Paulò verò antequam moreretur, interrogante quopiam, De ſepultura quid imperas? Ne hujus rei ſatagatis, inquit, etenim fœtor me ſepeliet. Reſpondente autem illo, Quid igitur, annon turpe fuerit, ſi tanti viri corpus volucribus & canibus dilaniandum objiciatur? Atqui nihil eſt abſurdum, ſi mortuus quoque nonnullis animalibus utilis ſum futurus. Cæterùm Athenienſes magnifico funere illum elatum publicè ſepelierunt, diuque luxerunt: ac ſedem lapideam, ſuper qua fatigatus quieſcere ſolebat, adorarunt, & in viri honorem coronarunt, rati ſacrum etiam eſſe lapidem, in quo ſediſſet. Nemo verò eſt qui funus non ſit comitatus: ac potiſſimùm ex philoſophis, qui ſuppoſitis humeris illum, tulerunt ad ſepulchrum uſque. Hæc perpauca ex multis commemoravi, ex quibus lectori colligere liceat, cujuſmodi vir ille fuerit.

1 Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ Interpres *eum luctu publico extulerunt.* ut Lycias Rhetor in Epithaphio ἡ πόλις αὐτοὺς καὶ ἐπένθησε καὶ ἔθαψε δημοσίᾳ, *publicè, ſive funere publico, ſive publico luctu.* de luctu publico longiſſima narratio. Licet videatur ſatiſdatum ad Martial. & Perſ. *Bourd.*

AMO-

ΕΡΩΤΕΣ. | AMORES.

Argumentum.

Hoc dialogo de amoribus, & eorum voluptate diſputatur, introductis Chariclis & Callicratidæ perſonis, quorum alter amorem mulierum ut antiquiorem, & naturæ magis conſentaneum, deinde & diuturniorem, magiſque mutuum, & utrinque oblectantem, defendit, alter autem turpem iſtum in pueros affectum, ſed honeſto tamen, & philoſophico nomine palliatum, commendat. Confutato eo quod alter de naturæ ductu oppoſuerat, & propoſita muliebrium vitiorum inſolentia ac fœditate. Occaſio dialogi ex repetitione & memoria antehabiti ſermonis ſumitur, invitante ad hoc etiam temporis opportunitate. Exordium autem & præparatio diſputationis ab attentione & rei magnitudine, quam longa deinde narratio ſequitur, continens cauſſam & quaſi fundamentum totius negotii, in qua illa quoque non indigna lectu ſunt, deſcriptio templi Gnidiacæ Veneris, & exemplum impotentis amoris, quo quidam ipſam deæ ſtatuam noctu aggreſſus eſt. Cujus commemoratio, contentioni ac diſputationi principium & ingreſſum facit. Cæterùm haud ſcio, an & hic philoſophos tacitè perſtringat Lucianus, dum pæderaſtas eſſe, ſolis illis permittit.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

[1] Ἐρωτικῆς παιδιᾶς ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμῶν τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὔκαιρος ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐῤῥύη χάρις. ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεσθαι. ποθοῦσι δ᾽ οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὸν τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίεσθαι. πάνυ δή με ὑπὸ τὸν ὄρθρον, ἡ τῶν ἀκολάστων σου [2] λόγων αἱμύλη, καὶ

LUCIANUS.

Amatorio luſu, amice Theomneſte, ſummo mane noſtras aures continuo ſtudio defeſſas impleviſti: mihique relaxationem hujuſmodi vehementer ſitienti, jucundorum ſermonum tuorum affluxit tempeſtiva gratia. Infirmior enim animus eſt, quàm ut ſtudia continua ſuſtinere queat. Deſiderant autem ſoliciti labores, ut paulum relaxatis gravibus curis, in voluptates remittantur. Quare me ſub diluculum, hæc blanda, dulciſque laſcivorum verborum

1 Ἐρωτικῆς] Non eſſe Luciani ſed alicujus qui Lucianum ſupervixerit jam monui præfatione ad Lectorem, videtur eſſe Ariſteneti. Incertus Interpres lectorem curioſum ſæpiſſimè decipit. *Bourd.*

2 Λόγων] Anglic. διηγημάτων. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

γλυκεῖα πειθὼ κατεύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν, Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, [1] τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερκηλούμενος. ἄχθομαί τε νὴ τοὺς σοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐτῆς ἀντιβολοῦμεν [2] Ἀφροδίτης, εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄῤῥην, ἢ καὶ νὴ Δία θῆλυς ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. καὶ γὰρ ἄλλως [3] ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. οὐκ ἀγνοεῖς δὲ δήπου τὸν Θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην. ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι. Θεόμνηστος. θᾶττον ἄν μοι ὦ Λυκῖνε, [4] θαλάττης κύματα, καὶ πυκνὰς ἀπ' οὐρανοῦ νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν ἄπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω. κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ πτῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. σχεδὸν γὰρ ἐκ τῆς ἀντίπαιδος ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλαις ἐπ' ἄλλων ἐπιθυμίαις βουκολοῦμαι. διάδοχοι ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι τοὺς προτέρους, ἄρχονται δεύτεροι, κάρηνα Λερναῖα τῆς παλιμφυοῦς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ οὐ σβέννυται πῦρ. οὕτω τίς ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλος εἰς αὐτὸν ἁρπάζων, ἐπ' οὐδενὶ κόρῳ παύεται. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι,

rum tuorum ſuadela valdè exhilaravit. Itaque parum abfuit, quin Ariſtides mihi viderer eſſe, Mileſiis ſermonibus ſupra modum delinitus. Doleoque per amores tuos, quibus latus inventus eſt ſcopus, quòd narrare deſiiſti. Ac te per ipſam obſecramus Venerem, ſi abundè mihi dicere videris, ſi quod maſculum, aut muliebre te inceſſit per Iovem deſiderium, ſenſim memoria elicias. Nam alioqui feſtum diem celebramus: Herculi ſacra peragentes. Cæterùm haud ignoras quam acer ad Venerem fuerit hic Deus. Proinde lubentiſſimè videtur mihi hæc ſacrificia ſermonum eſſe admiſſurus. *Theom.* Citiùs verò Luciane, maris fluctus, denſaſque nives è cœlo delabentes numeraveris, quàm meos amores. Itaque vacuam omnem eorum pharetram relictam eſſe puto: ac ſi ad alium avolare volent, inermis ipſorum dextra ridebitur. Propemodum enim quum ex adoleſcentia inter ephebos ſum receptus, aliis atque aliis cupiditatibus demulceor. Alii amores aliis ſuccedunt, ac priùs quàm deſinant primi, incipiunt ſecundi, Lernæa capita, magis quàm renaſcentis Hydræ multiplicia, quæ neque auxiliatorem Iolaum habere poſſint. Non enim ignis igni extinguitur, ita humidus quidam aſilus meis oculis inhabitat, qui omnem formam ad ſeſe rapiens, nulla ſatietate expletur. Ac aſſiduè dubitare mihi in mentem venit, quænam ſit hæc

1 Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres Apuleii ad Mileſias. *Bourd.*
2 Ἀφροδίτης] Interpoſitio (εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας) ſed reſcribe (εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας.) Marc.
3 Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] Iulian. Imperator Cæſar. *Bourd.*
4 Θαλάττης κύματα] Vt in Catull. *Idem.*

1 Ἐθὰς

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ς οὗτος Ἀφροδίτης ὁ χόλος. οὐ ὁ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων …ερις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν …φρυώμενος, ὡς ἐρεθίσαι τῆς Θεοῦ …ὴν ἄπαυστον ταύτην ὀργήν. Λυκῖνος. …έπαυσο τῆς ἐπιπλάστου καὶ δυσχεροῦς …αύτης ὑποκρίσεως Θεόμνηστε. ἄχ…ῃ γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσ…εκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι …ομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μετὰ …παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς; …λλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει …ρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόσημα. δει…ὸν γὰρ τὸ πάθος. ἀλλ᾽ οὐχὶ τοῦτον …τὸν πολὺν ἐκχέας λῆρον, εὐδαίμο…α σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ Θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ᾽ ἐμπορικὰς ἄλας, καὶ στρατιώτην ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, καὶ φαιδρὰ μὲν [1] ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. περι…εργὸν δ᾽ ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τῶν γε μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων, καὶ αὐτὸ τὸ βασανίζον, εὐφραίνει, καὶ γλυκὺς ὀδοὺς ὁ τοῦ πόθου δάκνει. πειρώσας γὰρ, ἐλπίζεις. τυχὼν δ᾽, ἀπολέλαυκας. ἴση δὲ ἡδονὴ τὸ πα…ρεῖναι, καὶ τὸ μέλλον. ἔναγχος γοῦν …ηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς καὶ παρ᾽ Ἡσιόδῳ [2] κατάλογον, ὧν ἐξ ἀρχῆθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν [3] τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακερῶς ἀνυγραίνοντο. τὴν φωνὴν δ᾽ ἴσην τῇ Λυ-

hæc ira Veneris. Non enim ego ſum Heliades quiſpiam, neque Lemniadum contentio, neque agreſte illud Hippolyti ſupercilium, ut implacabilem hanc iram Deæ in me irritem. *Luc.* Omitte fictitiam hanc, Theomneſte, & difficilem actionem. Etenim ægrè fers quod te huic vitæ conditioni fortuna deſtinavit, & acerbum eſſe putas, ſi cum formoſis mulieribus, cumque pueris pulchrè florentibus verſaris? Sed tibi purgatione ad morbum adeò moleſtum forſitan opus erit: gravis enim eſt hic affectus. Quin tu potiùs effuſa multa hac dementia, beatum eſſe te putabis, quòd non ſqualidæ agriculturæ, non mercatoriis erroribus, non militari in armis vitæ conditioni te deſtinavit Deus, ſed pingues palæſtræ tibi ſunt curæ, ac ſplendida veſtis ad pedes uſque delicatè demiſſa. Eleganter verò compoſitæ comæ ſtudium, ipſaque oblectationum amatoriarum tentatio delectat, dulciſque deſiderii dens mordet. Dum enim periculum facis, ſperas: ubi verò conſequutus es, frueris. Pari autem voluptate præſens, & futurum afficiunt. Paulò ante igitur cum narrares longum iſtum, perinde ac apud Heſiodum, catalogum eorum quos inde ab initio amaſti, ſuaves quidem oculorum tuorum faces molliter liqueſcebant. Parem autem Lycambæ illius filiæ te-

1 Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum ſive laxorum veſtes, ſic ποδήρης χιτὼν, Ariſtenet. Epiſtol. 15. libr. 1. leg. Xenophon. 8. Pædiæ. Diodor. Sic. libr. 2. omnes. *Bourd.*

2 Κατάλογον] Qui inſcribebatur ἠοῖαι. De quo viri Clariſſimi Daniel Heinſius & Ioannes Meurſius ad Heſiod. Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum Heſiodo. ſic in Lapith.

Ἢ οἵη πότ᾽ ἄρ ἔγ. Idem.

3 Τῶν ὀμμάτων αἱ βολαί] Sic infra in hoc Dial. Ariſten. Epiſt. 1. *Idem.*

1 Bu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

κάμνου θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτοῦ τοῦ σχήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρᾶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τοῦ κατὰ τὴν Ἀφροδίτην περίπλου λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃ. τῷ δὲ Ἡρακλεῖ, τὴν θυσίαν ἐντελῆ παράσχου. Θεο. [1] βουφάγος μὲν ὁ δαίμων ὦ Λυκῖνε, καὶ [2] ταῖς ἀκάπνοις ὥς φασι τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτοῦ τὴν ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις, ἐξ ἑωθινοῦ παραταθεῖσαι, κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ μοῦσα, τῆς συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ Θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γενοῦ δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἑτερόν σε τοῦ πάθους ῥέποντα ὁρῶ. ποτέρους ἀμείνονας ἡγῇ τοὺς φιλόπαιδας, ἢ τοὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν γὰρ ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη, ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάσιγξιν, ἰσορρόπως ταλαντεύομαι. σὺ δ' ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ περιελὼν ἀκκισμὸν ὦ φιλότης, ἣν πεπίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε. Λυ. παιδιᾶς ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν

tenuem vocem jucundè referens, ab ipſo ſtatim habitu præ te ferebas, quòd non illos ſolùm, verùm etiam illorum memoriam amares. Sed ſiquid tibi ex ea navigatione quam ſecundum Venerem ſuſcepiſti, reliquum ſupereſt, ne id nos cela, ſed abſolutum Herculi ſacrificium præſta. *Theom*. Taurivorus eſt iſte Deus, Luciane, & ſacrificiis citra fumum peractis, ut ajunt, minimè delectatur. Sed poſtquam annuam ipſius feſtivitatem ſermone celebramus, meæ quidem narrationes ab aurora productæ, ſatietatem pariunt. Tua verò Muſa à conſueto tranſlata ſtudio, hilariter cum Deo diem hunc exigat. Ac mihi æquus eſto judex, ſiquidem neutram in partem hujus affectus propendentem te video. Vtros meliùs habere putas, puerorum amatores, an qui fœminas amplectuntur? Nam ego utroque perculſſus, perinde atque accurata trutina, lancibus utrinque ſtantibus, æquilibrio feror. Tu verò qui extra hanc ſortem es, incorrupto judice nimirum ratione, quod melius fuerit, eliges, Proinde omni recuſandi ſimulatione ſublata, ô amice, quem calculum tibi de meis amoribus judicium credidit, jam feras. *Luc.* Ludicram hanc, & ridiculam narrationem putas Theomneſte, attamen etiam

ſerii

1 Βουφάγος] Philoſtrat. tabul. Theodam. *Bourd.* Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt, ſemel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Thiodamantis bovem: Callimachus Hymno εἰς Ἄρτεμ. fabulatur Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe.

οὐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ παρὰ νηδὺς ἐκείνη
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντετο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cùm ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur cum multa dirarum imprecatione. Philoſtrat. Vir. lib. 2. Lactant. lib. 1. c. 21. *Cogn.*

1 Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. Athen. lib. 1. *Bourd.*

1 Ἐξ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

…ήγησιν. ἡ δ' ἐπαγγέλλεταί τι καὶ …υδαῖον. ἔγωγ' οὖν [1] ἐξ ὑπογυοῦ …ς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς … λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, ἐξ ὅτου …οῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τού…ιν συντόνως ὡς ἁμιλλωμένοιν, ἔ…τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διή…στο δ' αὐτῶν ἅμα τοῖς λόγοις τὰ …άθη. καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐ…λίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὢν, διπλοῦς …ονυσται μισθοὺς, τὸν μὲν, βουκολέων, …ὸν δ' ἄργυφα μῆλα νομεύων. ἀλλ' …μὲν, ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, …ὴν θήλειαν Ἀφροδίτην βάραθρον …γούμενος. ὁ δ' ἁγνεύων ἔρωτος …ῤῥενος, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν …ν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας …μιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, …ς ὑπερευφράνθην. καί μοι τὰ τῶν …όγων ἴχνη, ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφρά…ισται σχεδὸν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. …τᾶσαν οὖν ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ …ποδὼν ἀποθέμενος, ἃ παρ' ἀμ…φοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, κατὰ τὸ ἀ…κριβὲς ἐπέξειμί σοι. Θεομ. καὶ …μὴν ἔγωγε ἀπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαν…τικρὺ καθεδοῦμαί σου, δεγμένος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων. σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτι…κῆς διαφορᾶς, μελῳδίᾳ περαί…νειν. Λυ. ἐπ' Ἰταλίαν μοι πλεῖν διαγνοουμένῳ, ταχυναυτοῦν σκάφος εὐτρέπιστο, τούτων τῶν δικρότων, οἷς μάλιστα χρῆσθαι [2] Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παρῳκισμένον. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας ἐπιχωρίους θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω συνεφάψασθαι τῆς ἀποδήμου στρατιᾶς ἐπικαλεσάμενος, ἀπ' ἄστεος ὀρικῷ ζεύγει κατῄειν

ſerii quiddam pollicetur. Itaque ego rem nuper aggreſſus ſum, ſciens non admodum diu eſſe, ex quo auditis duobus viris de hac re ceu vehementer dimicantibus, recentem adhuc memoriam habeo. Diviſi autem erant eorum cum orationibus etiam ipſi affectus. Neque perinde ac tu, qui animi facilitate inſomnis duplicem mercedem capis, hanc armenta regens, pecora illam candida paſcens. At hic quidem ſupramodum amore puerorum delectabatur, muliebrem Venerem barathrum eſſe ducens: ille autem ab amore maſculo purus, libidine in fœminas conſternabatur. Cùm igitur duorum affectuum inter ſe pugnantium certamen inſtitueris, dicere non poſſim quantum ex ea re cepi voluptatis. Et mihi ſermonum veſtigia, ut quæ nuper dicta ſunt, auribus fermè obſignata hærent. Omni igitur objurgationis anſa è medio ſubmota, quæ & ambobus loquentibus audivi, accuratè tibi commemorabo. *Theom.* Quinetiam ego hinc ſurgens, è regione tui ſedebo, Æacidam expectans dum carmina finiat ille. Tu verò nobis veterem gloriam amatoriæ differentiæ canendo perage. *Luc.* Inſtituenti mihi in Italiam navigare, velox navigium erat paratum, ex biremibus iſtis, quibus Liburni, gens quæ ad Ionium ſinum habitat, potiſſimùm uti videntur. Quantum autem in me erat, Deos omnes patrios precatus, & invocato Iove hoſpitali, ut expeditionem peregrè ſuſceptam propitius adjuvaret, ab urbe vehiculo mulari

1 Ἐξ ὑπογύου τῆς ἐπιχειρήσεως] Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπ. Marc.
2 Λιβυρνοί] De his navigiolis Renat. Veget. c. 33. lib. 4. Appia. in Illyric. *Bourd.*

1 Ἐκύ-

ἐπὶ θάλασσαν, εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενος, ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες, ἀνιαρῶς διεζεύγνυντο. τῆς πρύμνης γοῦν ἐπιβὰς, ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. καὶ ῥοθίῳ τῷ τῶν ἐλατήρων μετὰ μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα καὶ κατόπιν ἡμᾶς [1] ἐκύμαινον αὖραι, τὸν ἱςὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων ἀκαρῆ καρχησίῳ τὸ κέρας προσεσείλαμεν, εἶτ' ἀθρόας κατὰ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, ἠρέμα πιμπλαμένου τοῦ λίνου, κατ' οὐδὲν οἶμαι βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διιπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ἀποβρυχωμένου περὶ τὴν σχίζουσαν αὐτὸ πρῷραν. ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ παράπλῳ, σπουδῆς, ἢ παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, καιρὸς οὐ πάνυ μηκύνειν. ὡς δὲ τῆς Κιλικίας τὴν ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τοῦ Παμφυλίου κόλπου, Χηλιδονέας ὑπερθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τοὺς εὐτυχεῖς τῆς παλαιᾶς Ἑλλάδος ὅρους, ἑκάςῃ τῶν Λυκιακῶν πόλεων ἐπεξενούμεθα, μύθοις τὰ πολλὰ χαίροντες. οὐδὲν γὰρ ἐν αὐταῖς σαφὲς εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι τῆς ἡλιάδος ἁψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τοῦ μεταξὺ πλοῦ διαναπαῦσαι πρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν. Οἱ μὲν οὖν ἐρέται, τὸ σκάφος ἔξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν. ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶνος ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου κατὰ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑπερφυοῦς ἀπολαύσεως ἐμπιπλάμενος. ἔςι γὰρ ὄντως ἡ πόλις ἡλίου, πρέπον ἔχουσα τῷ Θεῷ τὸ κάλλος. ἐκπεριιὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ ςοὰς,

lari ad mare deſcendebam. Iis deinde qui me deducebant valere juſſis (me autem frequens eruditorum turba ſequebatur, qui nobiſcum aſſiduò verſari ſoliti, ægrè diſſociabantur) conſcensa puppi, juxta gubernatorem me collocavi. Tum impetu remigum brevi à terra in altum provecti, ſiquidem à tergo etiam auræ nos agitabant, malo è media navi erecto ſtatim carcheſio antennam aſtrinximus. Deinde velis per funes confertim effuſis, ſenſim impletis vento linteis, nihilo minori impetu, opinor, quàm ſagitta pervolavimus, fluctibus graviter infrementibus circa proſcindentem ipſos proram. At verò quæ inter navigandum ſeria vel jocoſa contulerimus, longiùs hîc perſequi tempus non ſinit. Poſtquam autem maritimam Ciliciæ oram prætervecti, Pamphilium ſinum contigimus, ultra Chelidoneas, fœlices illos veteris Græciæ terminos, haud citra laborem curſu elati, ad ſingulas Lyciæ civitates divertimus, fabulis ſæpe nos oblectantes. Nullæ enim in ipſis manifeſtæ cernuntur fœlicitatis reliquiæ: donec ad Soli ſacram Rhodum delati, continuum navigationis hactenus actæ laborem aliquantiſper interpellare decrevimus. Remiges itaque navigio è mari in terram ſubducto, prope littus tentoria fixerunt. Ego verò parato mihi hoſpitio, è regione templi Dionyſii lento gradu progrediebar, ſumma interim voluptate fruens. Eſt enim re ipſa Solis hæc urbs, convenientem Deo pulchritudinem præ ſe ferens. Porticus autem templi Dionyſii obam-

1 Ἐκύμαινον] Angl. ἐποίμαινον. Bourd.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἐςην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα
τερπόμενος τῆς ὄψεως, ἡρωϊκοὺς
μύθους ἀνανεούμενος. εὐθὺ γάρ μοι
ο, ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν ὀλί-
διαφόροι, πᾶσαν ἱστορίαν ἀ-
γούμενοι. τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐ-
ς εἰκασίᾳ προὐλάμβανον. ἤδη δὲ
θέας ἅλις ἔχοντι, καὶ διανοου-
μένῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδι-
ἐπὶ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος,
δρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις,
οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς,
λλάκις ἡμῖν ἰδὼν ἐπιφοιτῶντας
ταῦθα. τὸν ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα
νίαν οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι, καὶ
μμωτικῆς ἀσκήσεως, ὅτε οἶμαι
αίοις ἐνωραϊζόμενον. ἅμα δ'
τῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν ἀθη-
ῖον, τὸν τρόπον, ἁπλοϊκόν. προη-
μένως γὰρ πολιτικῶν λόγων προΐ-
το, καὶ ταυτησὶ τῆς ἀγοραίου ῥη-
ρικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυ-
ναστικὸς, οὐ δι' ἄλλό τι μοι δοκεῖν
ς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ
ς παιδικοὺς ἔρωτας. ὅλως γὰρ εἰς
το ἐπτόητο. τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ
ει, πολλὰ καὶ Προμηθεῖ κατη-
το. πόῤῥωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερος
, γηθοὺς, καὶ χαρᾶς πλέοι
οσέδραμον. εἶθ' ὁποῖα φιλεῖ,
ιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν
ἑτερος ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονει-
ντας ὁρῶν περαιτέρω, τὸ μὲν τή-
ερον εἶπον ὦ Καλλικρατίδα, καὶ
ρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἐ-
ὑμᾶς παρ' ἐμοὶ φοιτᾷν, ἵνα μὴ
είω τινὶ ἔριν ἐγείρητε. ταῖς δὲ
ἑξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐνταῦ-
, ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν,
οιβαίως ἀντεστιάσετέ με, κλήρῳ

obambulans, ſingulas picturas contemplabar, unà cum ea voluptate, quam ex contemplatione capiebam, heroicas illas fabulas memoria repetens. Statim enim mihi duo, vel etiam tres propemodum præcipui ſupervenêre, qui omnem hiſtoriam mihi narrabant, pleraque etiam ipſe conjectura percipiebam. Et cum jam ſatis eſſem contemplatus, domumque ire cogitarem, quod jucundiſſimum eſt in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri jam olim familiares, quos neque ipſe non noſſe mihi videris, cum ſæpe huc ad nos itantes videris. Nempe Chariclem illum Corinthium, adoleſcentem haudquaquam deformem, aliquid ex arte fucandi habentem, ut qui mulieribus, opinor, pulchritudinem oſtentare affectaret. Vna quoque cum ipſo Callicratidem Athenienſem, moribus ingenuum. Nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus, & in hoc forenſi genere dicendi gerebat. Erat autem & corporis exercitationibus deditus, ob nihil aliud, ut mihi videtur, palæſtras amans, quam ob puerorum amores: nam ad hoc prorſus animo conſternabatur. Atque ob odium quo fœminas proſequebatur, multa etiam Prometheo imprecari ſolebat. Cum igitur uterque è longinquo me conſpicatus eſſet, gaudio, lætitiaque pleni accurrunt. Deinde quemodmodum fieri ſolet, me ſalutatum uterque ut ad venirem, rogabant. Quos cum amplius hac de re viderem contendentes, hodie quidem inquam Callicratida & Charicles, vos ambos hodie ad me venire par eſt, ne majorem contentionem excitis. Sequentibus autem diebus (nam tres vel quatuor hîc commorari conſtitui) viciſſim convivio me excipietis, quis prior id faciat ſorte

διακριθεὶς ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα. κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἱστιάρχουν ἐγώ. τῇ δ' ἐπιούσῃ, Καλλικρατίδας. εἶτα μετ' αὐτὸν, ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὴ καὶ παρὰ τὴν ἑστίασιν ἐναργῆ τῆς ἑκατέρου διαθέσεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος, εὐμόρφοις παισὶν ἐξήσκητο. καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τοῦ πρῶτον ὑποχαραχθέντος αὐτοῖς χνοῦ παραμένοντες. ἐπειδὰν δὲ ἰούλοις αἱ παρειαὶ πυκασθῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τῶν Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεστέλλοντο. Χαρικλεῖ γεμὴν πολὺς ὀρχηστρίδων, καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο. καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεστὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι που νήπιον, ἢ γέρων ὑπερῆλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, οὗ χρόνου ζηλοτυπίας ὑποψίαν οὐκ ἔχοντος. ἦν μὲν οὖν ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τῆς ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γεμὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς πέρας ἔχειν τι τὴν ζήτησιν, ἀλλ' ἐπεὶ καιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς ἐπειγόμην. διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί. καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι κατὰ θέαν, καὶ τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν ποθήσαντες ἱερὸν, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἐπαφρόδιτον, ἠρέμα τῇ γῇ προσωρμίσθημεν, αὐτῆς, οἶμαι τῆς Θεοῦ [1] λιπαρᾷ γαλήνῃ προπεμπούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν

ſorte dijudicando. Hoc illis placuit. Atque illa quidem die fu[…] convivii magiſter, ſequenti verò Callicratides, deinde poſt ipſum Charicles. Porrò animadverte[…] bam in convivio, manifeſta u[…] triuſque affectionis indicia. Nam Athenienſis ille formoſis pueri[…] prorſus inſtructus erat, omneſque ſervi ipſi propemodum imberbe[…] erant, non amplius apud illum habitare ſoliti, cum prima lanuginis lineamenta ducerentur. Poſtquam verò genæ barba den[…] ſiore tegerentur, diſpenſatores & fundorum quos Athenis habe[…] bat procuratores amandabantur. At verò Chariclem magnus ſaltatricum & pſaltriarum chorus ſe[…] quebatur: ac tota illius domuncula, perinde ut in Cereris ſa[…] cris, erat mulieribus referta, ne[…] vir vel momentum aderat, niſi infans aliquis, aut ſenex decrepitus, videlicet coquus conſpiceretur, in quem ob ætatem ze[…] lotypiæ ſuſpicio non caderet. E[…] rant igitur & hæc, ut dixi, u[…] triuſque ſatis certa animi documenta. Verumtamen ſæpe breves aliquæ velitationes inter ipſo[…] movebantur, ac ſi finem aliquem quæſtio non haberet. At cum jam ſolvendi tempus eſſet, navigationis ſocios etiam volentes ipſo[…] accelerabam. Nam perinde at[…] que ego in Italiam navigare con[…] ſtituebant. Et cum nobis viſum eſſet in Cnidum ſpectandi cauſa appellere, & Veneris templum viden[…] di deſiderio flagraremus (celebratur autem ibi Praxitelis promptitu[…] dinis illud verè amabile) paulatim ad terram ſubvecti ſumus, ipſa[…] opinor, Dea, plena tranquillitate navigium deducente. Cæter[…]

igi[…]

1 Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hîc pro λιπαρὴς poſitum videtur. id eſt, συνεχ[…] *aſſiduus.* Ita mox infra pag. 882. Λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. id eſt, aſſiduis, fre[…] quentibus oſculis. *Menagius.*

ἐν ἄλλοις, ἔμελον αἱ συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ, [1] τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῄειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευτικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. στοὰς δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπεριελθόντες, ἐπὶ τὸν νεὼν τῆς Ἀφροδίτης βαδίζομεν, νὼ μὲν, ἐγώ τε, καὶ Χαρικλῆς πάνυ προθύμως. Καλλικρατίδας δὲ ὡς ἐπὶ θέαν θήλειαν ἄκων, ἥδιον ἂν οἶμαι τῆς Κνιδίας Ἀφροδίτης τὸν ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαξάμενος ἔρωτα. καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ τοῦ τεμένους, ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. τὸ γὰρ αἴθριον, οὐκ εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα τὸν πέριξ ἀέρα συνωρόφουν. περιττόν γε μὴν ἡ πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη παρὰ τὴν δέσποιναν αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, τῶν τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους μετείληχεν. οὐδ' αὐτὰ γέροντα ἤδη χρόνου πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς σφριγῶντα νέοις κλωσὶν ἦν ὡραῖα. τούτοις δ' ἀνεμέμικτο καὶ τὰ καρπῶν μὲν ἄλλως ἄγονα, τὴν δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, κυπαρίττων γε, καὶ πλατανίστων αἰθέρια μήκη. καὶ σὺν αὐταῖς, αὐτόμολος Ἀφροδίτης ἡ τῆς Θεοῦ πάλαι φυγὰς Δάφνη. παντὶ γε μὴν δένδρῳ, περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε

igitur conſueta arma curæ erant. Ego verò amatorium iſtud par utrinque admotum habens, Cnidum circum circa obambulabam, non ſine riſu figulinæ iſtius protervitatis participem me præbendo, ut in Veneris civitate. Porticus autem Soſtrati, & alia quæ nos oblectare poterant, cùm primum obiviſſemus, ad Veneris templum imus, nos ſcilicet, ego & Charicles, admodum alacriter: Callicratides autem, ut ad muliebre ſpectaculum, invitus, libentiùs ut opinor, Veneri Cnidiæ Theſpienſem illum Cupidinem permutaturus. Tum ſtatim ab ipſo delubro venereæ nobis aſpirarunt auræ. Nam ſubdialis pars atrii, non in pavimentum maximè infœcundum, lapidum lævibus tabulis inſtrata erat: ſed ut in Veneris templo, tota erat fructuum mitium ferax, quorum arbores frondibus virentibus, in longum uſque promanantibus ambientem aërem contegebant. Abundè verò fructu denſa myrtus, apud dominam ſuam pullulaverat, jam ab ortu ampla: ſingulæque arbores reliquæ quotquot pulchritudinem ſunt ſortitæ nequaquam exacta jam ætate longa, canæ areſcebant, ſed præ vigore turgentes & creſcentes, novis ramis erant formoſæ. His etiam admixtæ erant, quæ alioqui fructuum quidem non ſunt feraces, ſed fructus loco pulchritudinem habent: cypariſſorum videlicet, & platanorum aëriæ proceritates; interque ipſas transfuga Veneris Laurus, aliàs verò ab hac Dea fugitiva. Cuivis autem arbori circumvoluta amatrix illa hedera obſerpebat,

1 Τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος] De quo Marcil. ad Horat. Mercer. ad Ariſten. pag. 229. ſic in principio dial. Pro lapſu inter ſaltandum. *Bourd.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

κιττός. ἀμφιλαφεῖς ἄμπελοι, πυκνοῖς κατήρτηντο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ Ἀφροδίτη μετὰ Διονύσου. καὶ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ, σύγκρατον. εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, [1] ἧττον εὐφραίνουσιν. ἦν δ' ὑπὸ ταῖς ἄγαν παλινσκίοις ὕλαις, ἱλαραὶ κλισίαι τοῖς ἐνεστιᾶσθαι θέλουσιν. εἰς ἃ [2] τῶν μὲν ἀστικῶν, σπανίως ἐπεφοίτων τινές. ἀθρόος δ' ὁ πολιτικὸς ὄχλος ἐπανηγύριζεν, ὄντως Ἀφροδισιάζοντες. ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τοῦ νεὼ παρῄειμεν. ἡ μὲν οὖν θεὸς, ἐν μέσῳ καθίδρυται. Παρίας δὲ λίθου, δαίδαλμα κάλλιστον ὑπερήφανον, καὶ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλος αὐτῆς ἀκάλυπτον, οὐδεμιᾶς ἐσθῆτος ἀμπεχούσης γεγύμνωται, πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τὴν αἰδῶ λεληθότως ἐπικρύπτειν. τοσοῦτο γεμὴν ἡ δημιουργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥστε τὴν ἀντίτυπον οὕτω, καὶ καρτερὰν τοῦ λίθου φύσιν, ἑκάστοις μέλεσιν ἐπιπρέπειν. ὁ γοῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι, καὶ παράφορον ἐμβοήσας, Εὐτυχέστατος εἶπε θεῶν ὁ διὰ ταύτην δεθεὶς Ἄρης. καὶ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυνατὸν ἐκτείνων τὸν αὐχένα, κατεφίλει.

bat, & vites fœcundæ crebris racemis dependebant. Eſt enim Venus cum Baccho jucundior, quodque ab utroque dulce proficiſcitur, eſt contemperatum. Quòd ſi à ſe invicem disjungantur, minùs exhilarant. Erant autem ſub opacis hiſce ſylvis, amœna tabernacula, eorum uſui qui intus vellent convivari comparata. Quò nonnulli quidem urbani raró ſe conferebant: ſed populi frequens turba ſolenniter conveniebat, re ipſa Veneri indulgentes. Poſtquam autem abundè plantis oblectati fuimus, in templum introivimus. Cujus in medio poſita eſt, ex Pario marmore, opus ſanè pulcherrimum, & diducto ore [3] paulum ſubridens. Tota autem ejus pulchritudo detecta, nulla veſte ipſam tegente, nuda conſpicitur, niſi quòd oblita ſui, altera manu pudenda abſcondit. Tantum autem ars opifex valuit, ut ſolida adeò, duraque lapidis natura, ſingulis membris conveniret. Charicles igitur inſanum quiddam & furibundum exclamans, O fortunatiſſime, inquit, Deorum Mars, qui propter hanc vinctus fuiſti. Et ſimul accurrens, plenis labiis, quoad fieri potuit extento collo deoſculabatur illam. Ta-

1 Ἧττον εὐφραίνουσιν] Ἧττον εὐφραίνωσιν. Marc.

2 Τῶν μὲν ἀστικῶν] Τοῖς ἀστικοῖς oppoſuit, τὸν πολιτικὸν ὄχλον, &c. notabili diſcrimine. *Idem.* Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀστικοὺς τοῦ πολιτικοῦ ὄχλῳ· nam πόλις & ἄστυ urbem ſignificant, & ſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum τῶν μὲν ἀγροικῶν. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilæ & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Vrbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amœnitates & arborum comæ luxuriantes. Nam ut ait Satyra: ——— *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *Palm.*

3 *Paulum ſubridens*] Veneris Gnidiæ templum, & lucum & ſtatuam Lucianus egregiè eſt exequutus, ut & Plin. lib. 36. *Cogn.*

σιγῇ δ' ἐφηστὼς ὁ Καλλικρατίδας, κατὰ νοῦν ἀπεθαυμάζεν. ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν Θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, καὶ κατὰ νώτου, καὶ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας οὖν ἐστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τὴν ὄπισθεν εὐμορφίαν διαθρῆσαι. δόξαν οὖν ὅλην τὴν Θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ περιήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τῆς θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακος εἶναι πεπιστευμένου γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γοῦν Ἀθηναῖος, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τῆς Θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν. Ἡράκλεις, ὅση μὲν τῶν μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, ἀγκάλισμα χειρόπληθες. ὡς δ' εὐπερίγραφοι τῶν γλουτῶν αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μήτ' ἄγαν ἐλλιπεῖς, αὐτοῖς ὀστέοις προσεσταλμέναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμέναι πιότητα. τῶν δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως μηροῦ τε, καὶ κνήμης, ἐπ' εὐθὺ τεταμένης ἄχρι ποδὸς, ἠκριβωμένοι ῥυθμοί. τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ, Διῒ τὸ νέκταρ ἥδιον ἐγχεῖ. παρὰ μὲν γὰρ Ἥβης, οὐκ ἂν ἐγὼ διακονουμένης, ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθεαστικῶς ταῦτα τοῦ Καλλικρατίδου βοῶντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους, ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει τακερόν τι, καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πένθος ἀνυγραίνων. ἐπεὶ δὲ τοῦ θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ἐπὶ θατέρου μηροῦ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐσθῆτι κηλίδα. ἤλεγχε δ' αὐτοῦ τὴν

Tacitè verò aſtans Callicratides, apud ſe mirabatur. Eſt autem biforis ipſius ædes, ut poſſint qui volunt Deam accuratè inſpicere, etiam à tergo, utque nihil ipſius cum admiratione non ſpectes. Facilè itaque licet per alteram portam accedentibus, poſteriorem decorem intueri. Proinde cùm nobis viſum eſſet totam Deam videre, in poſteriorem templi partem circumivimus. Ac recluſa janua ab æditua, qui & ipſe creditur mulier eſſe, repente ad pulchritudinem illam obſtupuimus. Itaque Athenienſis ille: qui paulò antè tacitus intuebatur, viſis Deæ partibus, quæ in pueris appetuntur: continuò longè quàm Charicles, inſaniore modo exclamavit: Hercle quanta dorſi concinnitas: ut prominentes lumbi amplexantis manus implentes! quàm ſcitè circunſcriptæ clunium pulpæ incurvantur, neque tenues nimis ipſis oſſibus aſtrictæ, neque in immenſam effuſæ pinguedinem! Formarum autem, quæ coxis utrinque velut obſignantur, nemo dicere poſſit, quàm ſuavis ſit riſus: femoris & tibiæ in rectum protentæ ad pedem uſque, accurata proportio. Talis igitur & Ganymedes in cœlo, Iovi nectar jucundiùs infundit. Non enim ego ab Hebe miniſtrante potum acceperim. Cùm autem hæc quaſi numine quodam correptus Callicratidas exclamaret, Charicles præ vehementi ſtupore, propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans. Cæterùm poſtquam ab admiratione ſatietas nos avertit, in altero femore maculam conſpicimus, ut in veſte labem. Cujus deformitatem arguebat reli-

ἀμορφίαν ἢ περὶ τἆλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾤμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. πάθος γὰρ οὐδὲ τούτων ἐστὶν ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ᾽ ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλῶσθαι φυσικήν τινα κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἧττον ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσιν ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῶν ζάκορος, ἄπιστον λόγου καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ οὐκ ἀσήμου γένους νεανίαν. ἡ δὲ πρᾶξις, ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε, πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει. σὺν δειλαίῳ δαίμονι ἐρασθῆναι τῆς Θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, κατ᾽ ἀρχὰς ἔχειν δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μετὰ δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε. τὴν θ᾽ ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς Θεοῦ καθεζόμενος, ὀρθὰς ἐπ᾽ αὐτὴν διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ᾽ αὐτῷ ψιθυρισμοί, [1] καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς, ἐρωτικαὶ διεπεραίνοντο μέμψεις. ἐπειδὰν δὲ καὶ μικρὰ τοῦ πάθους ἑαυτὸν ἀποβουκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς ἀπαριθμήσας, διέπεττευε τὴν ἐλπίδα. καὶ βαλὼν μὲν ἐπὶ σκοποῦ, μάλιστα δ᾽ εἴ ποτε τὴν Θεὸν αὐτὴν εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλου πεσόντος ἴσῳ σχήματι, προσεκύνει, τῆς ἐπιθυμίας τεύ-

quus totius marmoris nitor. Itaque ego veriſimili conjectura veritatem colligendo, id quod apparebat, ex natura lapidis eſſe exiſtimabam. Nam neque hujuſcemodi rerum caſus alieni ſunt. Et iis quibus ſummè pulchris licebat eſſe, multa fors impedimenta objicit. Proinde nigrum nævum marmori innatum ratus, etiam hac parte Praxitelem admirabar, quod eam lapidis deformitatem in iis partibus abſcondiſſet quæ minus reprehendi poſſent. At ea quæ nobis adſtabat æditua, novam incredibilis orationis hiſtoriam tradidit. Dixit enim adoleſcentem quendam non obſcuro loco natum (nomen autem taceri fecit actio) crebrò ad delubrum hoc ventitantem, infœlici quodam genio impulſum, Deam hanc amaſſe, & quia totos plerumque dies in templo commorabatur, ab initio religioſæ ſanctimoniæ exiſtimationem obtinuiſſe. Nam ſtatim à lecto matutino, multò auroram prævertens, huc ventitabat, ac poſt ſolis occaſum invitus domum repetebat: totumque diem è regione Deæ ſedendo, rectas oculorum faces in ipſam aſſiduò defigebat: atque interim neſcio quæ ſecum ſuſurrabat, cumque loquentia ſubriperetur, amatorias peragebat querelas. Et cum vellet affectus illius moleſtiam paulum lenire, affatus Deam, quatuor talos Libycæ capreæ in menſam denumerando, luſu ſpem experiebatur. Ac quoties jecerat id quod intendebat, maximè ſiquando Deam ipſam feliciore jactu ſortitus erat, nullo talo pari figura cadente, adorabat eam, ſperans ſe id eſſe conſequuturum quod ex-

1 Καὶ κλεπτομένοις λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς. Marc.

1 Καὶ

ξέρας νομίζων. εἰ δ' ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως καὶ τῆς τραπέζης ῥίψειεν, οἷδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀναςαίεν, ὅλῃ Κνίδῳ καταρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέςῳ συμφορᾷ, καὶ κατηφεῖ. καὶ δι' ὀλίγου συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τὴν πρὶν ἀςοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτοῦ τοῦ πάθους ἐρεθιζομένου, τοῖχος ἅπας ἐχαράσσετο, [1] καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς Ἀφροδίτην καλὴν ἐκήρυσσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξίσου Διῒ Πραξιτέλης. καὶ πᾶν ὅ, τι κειμήλιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τοῦτ' ἦν ἀνάθημα τῆς Θεοῦ. πέρας, αἱ σφοδραὶ τῶν ἐν αὐτῷ πόθων ἐπιτάσεις ἀπενοήθησαν. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαςροπός. ἤδη γὰρ ἐπὶ δύσιν ἡλίου κλινομένου, ἠρέμα λαθὼν τοὺς παρόντας, ὄπισθε τῆς θύρας παρεισερρύη. καὶ ςὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω, σχεδὸν οὐδ' ἀναπνέων ἠτρέμει. συνήθως δὲ τῶν ζακόρων ἔξωθεν τὴν θύραν ἐφελκυσαμένων, ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης κατεῖρκτο. καὶ τί γὰρ ἀῤῥήτου νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος, ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγοῦμαι; τῶν ἐρωτικῶν περιπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη, καὶ τὸ σπῖλον εἶχεν ἡ Θεός, ὧν ἔπαθεν ἔλεγχον. αὐτὸν γε μὴν τὸν νεανίαν, ὡς ὁ δημώδης ἱςορεῖ λόγος, ἢ κατὰ πετρῶν φασιν, ἢ κατὰ πελαγίου κύματος ἐνεχθέντα, παντελῶς ἀφανῆ γενέσθαι. ταῦτα τῆς ζακόρου διηγουμένης, μεταξὺ τοῦ λόγου διαβοήσας, εἶπεν ὁ Χαρικλῆς, οὐκοῦν τὸ θῆλυ κἂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ

expetebat. Sin autem, uti ſolet, malè per menſam jeciſſet, & tali in pejoris ominis partem ſurrexiſſent, toti Gnido malè precabatur, quaſi ob immedicabilem, funeſtamque cladem: & paulò poſt correptis illis, alio jactu priorem errorem emendabat. Iam verò cùm affectus ejus magis irritaretur, totus paries inſculpebatur, omniſque mollis arboris cortex formoſam Venerem prædicabat. Eodem autem in pretio cum Iove Praxiteles erat. Et quicquid pretioſæ ſupellectilis domi ſervabatur, id in donarium Deæ offerebatur. Poſtremò, nimia deſideriorum vehementia in eo in inſaniam verſa eſt: & inventa eſt ejus cupiditatis maſtupatrix audacia. Cùm enim Sol ad Occaſum jam inclinaret, ſenſim ita ut qui aderant non animadverterent, poſt januam clam irrepſit: & in intima parte ſtans, ut cerni non poſſet, ita ſe tacitus continebat, ut propemodum non ſpiraret. Æditui autem januam foris pro more trahentibus, novus iſte Anchiſes intus eſt concluſus. At quid ego arcanæ noctis audaciam accuratiùs vobis exprimam, aut quiſpiam alius? Amatoriorum amplexuum veſtigia hæc poſtridie conſpecta ſunt: & maculam hanc habebat Dea, eorum quæ paſſa erat, indicem. Ipſum verò adoleſcentem, ut vulgo fertur, vel de ſaxis, ajunt, vel in marinos fluctus præcipitem datum, omnino evanuiſſe. Atque hæc cùm miniſtra templi narraret, interea exclamans, Charicles, igitur fœmineum genus, inquit, etſi ſit ſaxeum, amatur. Quid autem ſiquis animatam videret iſtiuſmodi formam? an-

1 Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex Theocrit. Virg. Ariſten. *Bourd.*

ἂν ἡ μία νὺξ τῶν τοῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, οὐδέπω φησὶν ἴσμεν ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν Θεσπιαῖς γενώμεθα. καὶ νῦν δὲ τῆς ὑπὸ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργής ἐστι τοῦτο δεῖγμα, πῶς ἐρομένου τοῦ Χαρικλέους, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας. ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἐρασθεὶς νεανίας, παννύχου σχολῆς λαβόμενος, ὥσθ' ὅλην τοῦ πάθους ἔχειν ἐξουσίαν κορεσθῆναι, παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βουληθεὶς οἶδ' ὅτι μηδὲ πρόσθεν εἶναι τὸ θῆλυ. πολλῶν οὖν ἀκρίτων ἀφυλακτουμένων λόγων, τὸν συμμιγῆ καταπαύσας ἐγὼ θόρυβον, ἄνδρες εἶπον ἑταῖροι, τῆς κατὰ κόσμον ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπής ἐστι νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες οὖν τῆς ἀτάκτου, καὶ πέρας οὐδὲν ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτὸς ἑαυτοῦ δόξης, ἑκάτερος ἀποτείνασθε. καὶ γὰρ οὐδέπω καιρὸς ἐπὶ ναῦν ἀπιέναι. τῇ δὲ σχολῇ καταχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, καὶ μετὰ τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες οὖν τοῦ νεὼ, πολὺς γὰρ ὁ κατ' εὐσέβειαν ἐπιφοιτῶν ὄχλος, εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλινώμεθα, ὅπως δι' ἠρεμίας ἀκούειν τε, καὶ λέγειν ὅ,τι ἂν βουλομένοις, ἐξῇ. μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς, οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν περὶ τῶν ἴσων διοχλέσει. καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν. καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξῄειμεν. ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, οὐδεμιᾶς με πιεζούσης φροντίδος. οἱ δ' ἐπὶ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σκέψιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῶν προπομ-

annon una nox Iovis ſceptris æquipararetur? Subridens autem Callicratidas, Nondum, inquit, ſcimus Charicles, an multas hujuſmodi narrationes audituri ſimus, ſiquando Theſpias venerimus. Et nunc ſanè Veneris illius quam æmularis, manifeſtum eſt hoc indicium. Quo pacto, interrogante Charicle, admodum veriſimiliter dicere Callicratidas viſus eſt mihi. Dixit enim, amatorem illum adoleſcentem, otio noctis ſolidæ potitum, ita ut totam iſtius affectus exatiandi facultatem haberet, quaſi cum puero, cohæſiſſe marmori, cùm vellet nimirum, neque anteriori parte eſſe fœminam. Multis itaque abſque delectu effutitis verbis, compoſito illorum tumultu promiſcuo, Viri, inquam, amici, modeſtam inſiſtite diſputationem. Etenim decora eſt eruditionis lex. Sublata igitur hac incompoſita, & nullum finem habente contentione, viciſſim pro ſua uterque ſententia, orationem inſtituite. Nondum enim tempus eſt ad navem redeundi, hocque otio utendum ad hilaritatem, & ad ea ſtudia quæ cum delectatione prodeſſe poſſint. Proinde hinc è templo abſcedentes (multa enim turba religionis gratia huc ventitat) ad unum ex conviviis accumbamus, ut per otium & cum ſilentio, & audire, & dicere quæ cuique libet, liceat. Illud autem memineritis, quòd qui hodie victus fuerit, is non ampliùs de iiſdem nobis moleſtus futurus ſit. Viſus ſum rectè hæc dicere: iiſque comprobantibus exivimus: ego quidem lætus, nulla me premente cura: illi verò cogitabundi, magnam in animis ſpeculationem ſurſum ac deorſum verſantes, perinde ac ſi de prioribus par-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πίας ἀγωνιούμενοι Πλαταιᾶσιν; ἐπεὶ δ' ἥκομεν εἰς τὸ συνηρεφὲς, καὶ παλίνσκιον, ὥρᾳ θέρους ἀναπαυστήριον, ἡδὺς εἰπὼν ὁ τόπος ἐγὼ, καὶ γὰρ οἱ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν ὑπηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαστικῶς καθεζόμην, αὐτὴν ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρότερον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην. ὁ δὲ, τῇ [1] δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ἐπισχὼν, ἄρχεται τῇ δέ πῃ. Σὲ δέσποινα τῶν ὑπὲρ σοῦ λόγων Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δεήσεις καλοῦσιν. ἅπαντι μὲν γὰρ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τῆς ἰδίας πειθοῦς ἐπιστάξῃς, τελειότατόν ἐστιν. οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι, περιττῶς σοῦ δέονται. σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ. ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια. χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄρρεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, τὴν προμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως πρόρριζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι. λέγω δὲ [2] τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν. ἡ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τῇ πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικρασίᾳ πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπισταμένη δ' ὅτι θνητῆς ἐσμὲν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὴν ἑτέρου φθορὰν, ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ

partibus apud Platæas eſſent decertaturi. Poſtquam autem venimus in denſum & opacum, pro æſtatis tempore, quietis locum, Suavis hic locus, inquiens ego, Nam ſupra verticem canorum reſonant cicadæ, in medio more judicis, conſedi, ipſam illam ſuperciliis Eliæam præ me ferens. Propoſita autem utriſque ſorte, utrum priore loco dicere oporteret, poſteaquam Charicles priorem locum ſortitus eſt, continuò ut orationem auſpicaretur, hortatus ſum. Ille verò poſtquam faciem dextra paululum attriviſſet, ac pauliſper hæſiſſet ad hunc modum orditur: Te domina Venus, te auxiliatricem mihi pro te dicenti meæ preces vocant. Nam cuicunque operi, vel tantillum propriæ ſuadelæ inſtillaveris, abſolutiſſimum eſſe ſolet. Tum verò amatorii ſermones tua opera magnopere indigent: quorum es maximè germana mater. Ades itaque mulieribus patrona, tu cùm ſis fœmina. Largire autem & viris ut maneant mares quales nati ſunt. Ego igitur ſtatim ab initio orationis, primam omnium matrem, primamque generationis radicem, eorum quæ propono, teſtem advoco. Dico autem ſacram illam Vniverſorum naturam, quæ primis illis inter ſe conglutinatis mundi elementis, terra videlicet, aëre, igne, & aqua, mutua illorum & temperata commixtione, omne procreavit animatum. Deinde ſciens nos eſſe materiæ mortalis opificium, & breve vitæ tempus unicuique præſtitutum, effecit ut unius interitus, alterius eſſet ortus, & mo-

1 Δέξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀνατρίψας] Dixi alibi, hoc ſæpe repetit Lucianus. *Bourd.*

2 Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φύσιν] Hac de re copioſe Interpretes Lucretii. *Idem.*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θνήσκοντι, τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα ταῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γενέσθαι, διπλῆν ἐν ἑκάστῳ φύσιν ἐμηχανήσατο. τοῖς μὲν γὰρ ἄρρεσιν, ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν οὖν ἀμφοτέρων γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν ἀνάγκης ὅσιον, καταχαράψασα μένειν ἐπὶ τῆς οἰκείας φύσεως ἑκάτερον. καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ φύσιν ἀρρενοῦσθαι, μήτε τἄρρεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. διὰ τοῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸν ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν. οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβασμίοιν πᾶσαι τιμαὶ μένουσιν, ἐξίσου πατέρα μητέρα προσκυνούντων. κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἔθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τὴν γείτονα Θεῶν σέβων ἀρετήν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις ἐπειθάρχει. καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καταβαίνων βάραθρα, [1] ξένας ὁδοὺς, καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ, τὴν φύσιν αὐτὴν παρηνόμησε. καί τις ἄρα πρῶτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄρρεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως. συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις. αὐτοὺς δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, οὔθ' ἃ δρῶσιν, οὔθ' ἃ πάσχουσιν

morienti quod naſcitur rependit, ut mutuis ſucceſſionibus in perpetuum vivamus. Quoniam verò fieri non poterat ut ex uno aliquid procrearetur, duplicem in unoquoque genere naturam effinxit, largitus maribus ſeminis propriam emiſſionem, fœminam verò ceu genituræ receptaculum faciens. Communi igitur utrique generi indito deſiderio, illos inter ſe conjunxit, ſancta neceſſitatis lege præſcripta, ut in propria natura uterque maneat, nec præter naturam marem fœmina, nec mas fœminam turpiter agat. Atque hoc pacto virorum cum mulieribus conſuetudines, in hoc uſque tempus, hominum vitam ſucceſſionibus immortalem conſervant. Nullus vir ex viro ſe natum eſſe gloriatur: ſed intra duo venerabilia nomina, omnis honor manet, eorum qui ex æquo patrem ac matrem adorant. Initio igitur cùm adhuc heroica ſaperet vita, & vicinam Deorum coleret virtutem, legibus à natura conſtitutis obtemperebat. Ac ſervato ætatis modo, cum mulieribus conjuncti, generoſorum patres fiebant liberorum. Verùm paulatim tempus ab illa magnitudine ad voluptatis voragines deſcendens, novas & commutatas fruendi vias aperuit. Deinde, quæ nihil non audet voluptas, naturæ legem violavit. Quare aliquis primus oculis marem conſpexit, tanquam fœminam, duorum alterum, aut tyrannica vi cogens, aut doloſis verbis inducens. Venitque una in unum lectum natura: nec cùm ſe coëuntes conſpicerent, eorum quæ faciebant, aut patiebantur, ipſos puduit.

[1] Ξένας ὁδοὺς] Sic Latini iſtud obſcenum *viam & locum* dixerunt. *Bourd.*

1 Κατὰ

δοῦντο. ¹ κατὰ πετρῶν δέ φασιν ἀγόνων σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικατηλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν. εἶτοις γεμὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς ίας ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι. δ' ἀῤῥένων τὸ ἄῤῥεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκοντα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι, καὶ δυστυχεῖς, ' ἐπιπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ' εἰς ὃ γεγόνασι φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' ἐν νεότητι παραμεῖναν ἄνθος, εἰς γῆρας αὐτοὺς μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες. οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ἐπινοοῦσα, μέχρι τοῦ οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας. εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἵδρυε. ταῖς μετὰ γυναικῶν ἂν ὁμιλίαις ἠρκούμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει παρὰ τοῖς οὐδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως παραχαράξαι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς φύσεως νομοθεσία φυλάττεται. λέοντες, οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλ' ἡ κατὰ καιρὸν Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ² ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄῤῥενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, οὐ συῶν μετ' εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, οὔθ' οἱ ἀέρια ῥοιζοῦντες ὄρνεις, οὔθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε

duit. Et quod, ajunt, ſemine per ſteriles rupes projecto, brevem voluptatem magna infamia permutarunt. Dixeris verò tyrannicæ violentiæ audaciam eò uſque eſſe progreſſam, ut jam ſacrilego ferro naturam deprædentur. Et maſculo maribus exhauſto, ſupervacaneos voluptatis modos invenerunt. Miſeri autem illi & infœlices, ut eò magis pueri ſint, non ampliùs viri manent, ambiguum naturæ duplicis ænigma, cùm neque ad quod nati ſunt, conſerventur, neque id, ad quod tranſiêre, habeant: & flos ille qui in juventute permanet, eos in præmaturum ſenium tabefacit. Simul enim pueris annumerantur, & conſenuerunt: nullum virilis ætatis intervallum habentes. Ita ſceleſta illa, & omnis mali magiſtra mollities, voluptates impudicas, aliam ex alia, excogitando, in eum morbum, qui neque decorè dici poſſit, prolapſa eſt, ut nullam obſcœnitatis partem ignoraret. Quòd ſi in iis, de quibus Providentia legem ſancivit, unuſquiſque noſtrûm ſeſe firmaret, mulierum congreſſu contenti eſſemus: & ab omni probro pura foret vita. Certè inter ea animantia, quæ nihil ex mala affectione depravare poſſunt, illibata naturæ lex cuſtoditur. Leones non inſaniunt in leones, ſed venus tempeſtiva, libidinem eorum in fœminam excitat. Taurus armenti dux cum bobus miſcetur: & Aries totum gregem maſculo implet ſemine. Quid autem? annon ſuum cubilia ſectantur apri, lupas autem ineunt lupi? Et ut in ſumma dicam, neque quæ aërem perſtrepunt aves, neque quæ humidam

1 Κατὰ πετρῶν ἀγόνων] De hoc Prover. Parœmiogr. *Bourd.*
2 Ταῦρος ἀγελάρχης] Longus lib. 4. *Idem.*

 1 *Aſpa-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λῆξιν. ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῷον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ' ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίον ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι καινῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλούντων πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς ἔσται. ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς σωκρατικοῖς καὶ ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' οὗ παιδικαὶ μὲν ἀκοαί, τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν φενακίζονται. τὸ δ' ἤδη κατὰ φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον, οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττονται, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδούμενοι φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν αὐτοὺς ἐραστάς. ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἤδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα, καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας παραπέμπετε. πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ἐπὶ τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τῶν λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων. ἢ νόμος ἐστί, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον. εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι τὸ καλόν. ἀλλά τοι κατὰ τὸν μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον,

Εἶδος, τίς ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ;
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι λεύσσουσιν, ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει,

midam aquæ ſortita ſunt manſionem, neque etiam aliquod in terris animal congreſſum maris appetit, ſed manent inter ea immota Providentiæ decreta. Vos verò homines qui fruſtra nomine ſapientiæ bene auditis, animal revera malum, quonam novo morbo delinquentes in mutuum flagitium provocati eſtis? Quonam animi cæco ſtupore effuſo, adeò utraque aberratis à via, ea fugientes quæ ſectari, & ſectantes ea quæ fugere oportebat? Quæ ſi quiſque ſingulatim imitari velit, ne unus quidem ſupererit. At enim hîc Socraticis præclara illa renaſcitur oratio, qua pueriles aures, perfectis ratiocinandi viribus adhuc carentes, decipiuntur. Illud autem quod jam per prudentiam ad ſummum evaſit, ſubduci facilè nequit. Animi enim amorem quendam comminiſcuntur, & cùm corporis pulchritudinem amare vereantur, virtutis ſeſe vocant amatores: ob quæ mihi ſæpe accidit ut in cachinnos erumpam. Quare ô venerandi philoſophi, quod jam longo tempore ſui experimentum præbuit, quale ſit, cui canities conveniens, & ſenectus virtutis dat teſtimonium, per negligentiam dimittitis? omnis autem præclarus ille amor in juvenem concitatur, cùm vis ratiocinandi nondum habeat ad quæ judicium convertat? An lex hæc eſt, ut omnis quidem deformitas pravitatis damnetur, quod verò pulchrum eſt, id ſtatim tanquam bonum laudetur? At juxta magnum illum veritatis interpretem Homerum,

Alius pulchro minùs enitet ore.
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Læti omnes: ſuavi intrepidus commixta pudore,

Hic

...δοῖ μειλιχίῃ. μετὰ δὲ πρέπει ἀγρο-
μένοισιν.
...ρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, θεὸν ὣς εἰ-
σορόωσι.
...πάλιν εἶπέ που λέγων,
...κ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ, καὶ φρένες
ἦσαν.

...κέλευ τοῦ καλοῦ Νιρέως ὁ σοφὸς ...δυσσεὺς πλέον ἐπαινεῖται. πῶς οὖν ...ρονήσεως μὲν, ἢ δικαιοσύνης, τῶν τε ...ιπῶν ἀρετῶν, αἳ τελείοις ἀνδράσι ...ύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, οὐδεὶς ...ως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ κάλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; ...ένυ γοῦν ἐρᾶν ἔδει Φαίδρου διὰ Λυ...αν ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν, ἢ τὴν ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδου εἰ...ς ἦν, διότι ἠκρωτηρίαζε τὰ Θεῶν ...γάλματα, καὶ τὴν ἐν Ἐλευσῖνι τε...ετὴν αἱ παρὰ πότον ἐξορχοῦνται φω...ή. τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, ...προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ Δεκε...είας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυ...ραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ...δέπω κατὰ τὸν ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλατο, πᾶσιν ἐπέραστος ἦν. ...εταβὰς δ' ἀπὸ τοῦ παιδὸς εἰς τὸν ἄν...δρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτε...ὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λο...ισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί ...ἡ πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ἐπι...γράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέ...γουσι τὴν τοῦ σώματος εὐπρέπειαν, ...ὶ φιλόνεοι μᾶλλον, ἢ φιλόσοφοι; ...καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ...πισήμων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως ...μνημονεύειν, ἐπὶ τοσοῦτον εἰρήσθω. ...μικρὰ δ' ἀπὸ τῆς ἄγαν σπουδῆς ἐπὶ τὴν ὑμετέραν ὦ Καλλικρατίδα καταβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω. καὶ τόγε πρῶτον, ἐγὼ πᾶ-

Hic fatur, medioque in cœtu præ-
ſtat honore.
Perque urbem aſpiciunt gradien-
tem numinis inſtar,
Rurſum alibi dixit,
At tibi formoſo ſub corpore nulla
fuit mens.

Certè formoſo illo Nireo cordatus Vlyſſes magis laudatur. Quo pacto igitur ſapientiæ quidem, aut juſtitiæ, cæterarumque virtutum, quæ cum perfectis viris conſortem nactæ ſunt ordinem, nullus amor inceſſit, illa verò quæ pueris ineſt forma vehementiſſimos affectuum impetus excitat? Prorſus igitur Phædrum ô Plato amare oportebat propter Lyſiam, quem prodidit: aut Alcibiadis virtutem diligere par erat, quia Deorum ſtatuas mutilabat, & in ſacris Eleuſiniis inter potandum voces myſteria produnt. Quis conſitetur ſe amatorem factũ eſſe cùm Athenæ proderentur, & Decelia muris cingeretur, & vitæ tyrannidem videret? At donec quidem barba nondum, juxta ſacrum illum Platonem, obſitus erat, omnibus fuit amabilis. Sed poſtquam à puero in virum tranſiit, qua ætate intellectus, qui hactenus fuerat imperfectus, integram ratiocinandi vim obtinebat, ab omnibus odio habebatur. Quid igitur turpibus affectibus vocabulorum inſcribentes verecundiam, animi virtutem appellant corporis elegantiam, juvenum iſti amatores magis quam ſapientiæ? Atque hæc quidem à nobis dicta ſufficiant, ne clarorum virorum nimis invidioſè mentionem facere videamur. Parumper autem à vehementiori ſtudio, ad veſtram Callicratida, voluptatem deſcendens, oſtendam puerorum conſuetudine muliebrem multò eſſe potiorem. Ac primum, omnem ego delectationem

σιν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι, τὴν χρονιωτέραν. ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παραπτᾶσα, φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη. τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς εἴθε καὶ βίου μακρᾶς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύπης τὴν διάνοιαν ἐκνεμομένης. ἑορτὴν γὰρ ἄν, καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον ἠγόμεθα. ἀλλ' ἐπεὶ τῶν μειζόνων ἀγαθῶν ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔνγε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα τοῦ γήρως ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ὁμίλημα. κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον. εἰ δ' εἰκοσιν ἐτῶν ἀποπειρῴη παιδά τις, αὐτός ἔμοιγε δοκεῖ παθητικὰ, ἀμφίβολον Ἀφροδίτην μεταδιώκων. σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι. καὶ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκασθὲν ἰούλοις τὸ γένειον. οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν, ὥσπερεὶ ῥυπῶντες. ἃ δ' ἐστὶ τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν ἡμῖν εἰδέναι παρίημι. γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ, ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις, καὶ δαψιλεῖς μὲν ἀπὸ τῶν βοστρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια πορφύροντες. οἱ μὲν, ἐπινώτιοι κέχυνται, μεταφρένων κόσμος. οἱ δὲ, παρ' ὦτα, καὶ κροτάφους, πολὺ τῶν ἐν λειμῶνι οὐλότεροι σελίνων. τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ὑποφυομένης, ἠλέκτρου φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὕελου διαφεγγέστερον ἀπαστράπτει. τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν καὶ

nem cenſeo jucundiorem eſſe, quæ diuturnior eſt: ſiquidem voluptas quæ celerrimè prætervolat, priuſquam ſenſu percipiatur, deſinit. Id verò quod oblectat eo præſtantius, quò magis abundat. Vtinam & vitæ longos terminos parca illa Parca nobis præfiniviſſet, totumque hoc ſpatium perpetua eſſet ſanitas, quæ mentis edaci moleſtia vacaret. Nam quaſi feſtum, & celebritatem aliquam totum hoc tempus duceremus. Verùm poſtquam malignus dæmon majora bona nobis invidit, in præſentibus utique rebus, dulciſſima illa ſunt quæ protrahuntur. Itaque mulier à virginitate ad mediam uſque ætatem, priuſquam extrema illa ſenectutis ruga incurſet, viris amplexu digna eſt conſuetudo, ac quanvis præterierit venuſtas, experientia tamen habet aliquid dictu ſapientius quàm juvenes. At verò ſiquis puerum viginti annorum aggrediatur, is mihi affectione pathica laborare videtur, ambiguam venerem ſectando. Nam & duri ſunt membrorum thori jam adulti & viriles, atque aſperum quidem, pro eo quod molle fuit olim, obſitum crebra lanugine mentum, & femora pilis pullulantia quaſi ſquallerent. Quæ verò ſunt his occultiora, vobis, qui periculum ejus rei feciſtis, cognoſcenda relinquo. In omni autem muliere, ſemper coloris reſplendet gratia, & largæ cirrorum capitis texturæ, perinde ac pulchrè florentes hyacinthi, nigricantes, aliæ quidem per tergum effunduntur, ſcapularum decus, aliæ verò ſecundum aures, & tempora, multò quàm in pratis apium eſt, criſpiores. Reliquum verò corpus, ne minimo quidem ipſis ſubnaſcente pilo, Electro, ut ajunt, aut vitro Sidonio lucidius effulget. Cur autem

ς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειὶν ἐξίσου τοῖς διατεθεῖσιν οἱ πάσχοντες εὐφραίνονται; σχεδὸν γὰρ οὐ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις διατριβὰς ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγοῦντες, ἡδίω τε τὰ ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγούμεθα, καὶ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινή, καὶ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραθέμενοι, γαστρὶ τὴν ὀφειλομένην ἀπομετροῦμεν ἀπόλαυσιν, οὐ μόνοι τὸν Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, οὐδὲ καθ' αὑτοὺς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου. καὶ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι μᾶλλον, εὐφραινόμεθα. αἱ μὲν οὖν γυναικεῖαι συνόδοι, τῆς ἀπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν. ἀλλήλους γὰρ ἐξίσου διαθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν, εἴγε μὴ δικαστῇ Τειρεσίᾳ προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι μὴ φιλαύτως ἀπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδίᾳ τι χρηστὸν ἀποίσονται σκοπεῖν, ὅλην παρά του λαμβάνοντας ἡδονήν, ἀλλ' ἐκεῖνο μερισαμένους, οὗ τυγχάνουσιν ἀντιπαρασχεῖν ὅμοια. τοῦτο δ' οὐκ ἂν ἐπὶ παίδων εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν, διαθεὶς ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται. τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ἀρχὰς μὲν ὀδύναι, καὶ δάκρυα. μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τοῦ ἀλγηδόνος χαλασάσης, πλέον ὥς φασιν οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας. ἡδονὴ δ' οὐδ' ἥτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν, δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τε-

tem non & mutuos voluptatum affectus perſequar quandoquidem ex æquo cum iis qui agendo afficiuntur, patientes quoque oblectantur? Ferè enim non ut bruta animantia, ſolitarias commorationes amamus, ſed amica ſocietate conjuncti, & quæ bona ſunt, inter nos mutuo jucundiora, & adverſa, inter nos mutuo leviora ducimus. Vnde & inventa eſt menſa communis, & appoſita amicitiæ mediatrice illa, debitam ventri voluptatem admetimur, non ſoli Thaſium, ſi contingat, bibentes vinum, neque ſinguli per ſe precioſis cibis nos implentes, ſed illud videtur delectabile, quo quiſque tum alio fruitur. Ac voluptatibus inter nos communicatis, majori lætitia afficimur. Illi igitur cum mulieribus congreſſus ſimilem delectationis permutationem habent. Nam illi ſeſe mutuo æqualiter afficientes, majori cum voluptate digrediuntur: niſi Tireſiæ judici eſt attendendum, quòd videlicet muliebris delectatio, tota parte maſculam ſuperat. Honeſtum autem eſſe arbitror, non nimio ſui amore frui volendo, quo pacto privatim aliquid commodi auferant, ſpectare, totam ab aliquo voluptatem accipientes, ſed illo, quod percipiunt diviſo, ſimilia retribuere. Atqui nemo adeò inſanus eſt, qui hoc de pueris poſſit dicere. Sed alter quidem affectus, quocunque tandem modo hæc exiſtimat, eximia voluptate percepta abit: illi verò qui contumeliam hanc paſſus eſt, principio quidem dolores & lachrymæ oboriuntur, verùm ubi per tempus paulum remiſit, nequaquam ut ajunt majorem moleſtiam intuleris: voluptas autem ne ulla quidem eſt. Quòd ſi aliquid etiam curioſius oportet dicere, oportet autem in Veneris delubro, muliere

μέτεστι, γυναικὶ μὲν ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον, ἔξεστιν εὐφρανθῆναι, διπλασίας ἀπολαύσεως ὁδοὺς ἀνοίξαντα. τὸ δὲ ἄρρεν, οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἀπόλαυσιν. ὥστ' εἰ μὲν καὶ ὑμῖν ἀρέσκειν δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς ἀποτειχισώμεθα. εἰ δὲ τοῖς ἄρρεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μετὰ ἀρρένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, καινὰς ὁδοὺς ἄρρενος τρυφῆς ἐπινοήσας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν. ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες. ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ὑποζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μετὰ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ. τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἧκον ὄνομα, αἰσχύνομαι καὶ λέγειν, τῆς τριβακῆς ἀσελγείας, ἀνέδην πομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῶν ἡ γυναικωνῖτις, ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἔρωτας ἀσχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄρρενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν, εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι. τοιαῦτα συντόνως μεταξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐῴκει δέ μοι καὶ καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας. ἐγὼ δὲ, ἡσυχῆ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸν Ἀθηναῖον ἠρέμα τὼ ὀφθαλμὼ παραβαλὼν, παιδιᾶς ἔφη καὶ γέλωτος ὦ Καλλικρατίδα, δικαστὴς καθεδεῖσθαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τῆς Χαρικλέους δεινότητος ἐπὶ σπουδαιότερον ἦγμαι. σχεδὸν γὰρ ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ νὴ Δία φαρμάκων ἀγωνιζόμενος, ὑπερφυῶς

liere licet Callicratida, pueri modo utendo delectari aperta illius fruendæ duplici via. Nullo enim modo maſculus muliebrem voluptatem præbet. Quare ſiquidem & vobis placere poſſunt mulieres, nos alii in alios munitionem extruamus. Si verò maſculos cum maſculis congredi decet, mulieres quoque ſeſe mutuo in poſterum ament. Age nunc ô junior ætas, & novarum voluptatum legiſlatrix, poſteaquam novas maſculæ mollitiei vias excogitaſti, parem quoque mulieribus largire poteſtatem. Congrediantur & illæ inter ſe, quemadmodum viri: commiſſo autem laſcivorum inſtrumentorum machinamento, prodigioſo ſeminis expertium ænigmate mulier cum muliere concumbat, ut vir. Et quod in aurem raro venit vocabulum, pudet etiam dicere, illius Tribadum obſcœnitatis, impudenter agitetur. Omne verò gynæceum noſtrum, ſit Philænis, ſemimares quoſdam amores turpiter uſurpans. Et quanto melius eſt in maſculam libidinem cogi mulierem, quàm generoſum illum virorum animum in mulierem effœminari? Talia cum magna contentione, inter dicendum indignatus, poſtquam dixiſſet Charicles finem fecit, horrendum & ferinum oculis intuens. Videbatur autem mihi & expiatione uti contra maſculos amores. Ego verò tacitè ſubridens & ſenſim oculos in Athenienſem conjiciens: luſus, inquam, & riſus, Callicratida, judicem conſediſſe me arbitratus, neſcio quo pacto Chariclis vehementia ad ſerias cogitationes adductus ſum. Propemodum enim quaſi in Areopago de cæde, atque incendio, aut per Iovem etiam de veneficio lis eſſet, animo fuit ſupra modum commoto.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

καθῆναι. καιρὸς οὖν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας. Περικλέους δὲ πειθὼ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώσσας, ἑνὶ τῷ σῷ λόγῳ διατρεῖψαι, μιᾶς τῶν ἐν πνυκὶ ημηγοριῶν ἀναμνησθέντι. μικρὸν οὖν ἐπισχὼν ὁ Καλλικρατίδας, ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι, λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχεται. εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἂν, ἢ προστάτης ἐκεχειροτόνητο, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς ὦ Χαρίκλεις ἐτίμων, σχεδὸν γὰρ οὐδ᾽ αὐταὶ περὶ αὐτῶν, ὁπόσαι προὔχειν κατὰ σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τὴν τοῦ λέγειν ἐξουσίαν ἐφῆκεν. οὕτω μετὰ σπουδῆς ἂν εἶπον. οὐχ ἡ Σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι᾽ ἣν ἐν Ἄργει Θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης. οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, καὶ ἡ τῆς Πυθαγορείου σοφίας θυγάτηρ Θεανώ. τάχα δ᾽ οὐδὲ Περικλῆς οὕτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ᾽ ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄῤῥενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ. καὶ γὰρ ἡμεῖς τὸν σὸν ἔρωτα τιμῶμεν. Ἐγὼ μὲν οὖν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς, ἱλαρὰν τὴν ἔριν ἡμῶν προκόψαι. ἐπεὶ δὲ οἱ παρὰ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν ἐπενοήθησαν, ἀσμένως τὴν ἀφορμὴν ἥρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄῤῥην ἔρως κοινὸν ἀρετῆς, καὶ ἡδονῆς ἐστιν ἔργον. εὐξαίμην γὰρ ἂν, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ. τὴν

moto. Tempus igitur, ſi unquam antea fuit, nunc maximè eſt, ut Athenas repetas: Periclis autem ſuadelam, & decem illorum rhetorum linguas contra Macedonas armatas, unica tua oratione exerceas, actionum earum quæ in Pnyce haberi conſueverunt, unam aliquam recordando. Poſtquam igitur paulum hæſiſſet Callicratidas (videbatur autem mihi ex facie conjicienti, contentionis eſſe plenus) adverſariam orationem orditur. Si mulieribus, inquit, concionum, & fori, cæterarumque civilium rerum conceſſa eſſet communicatio, dux & præſes illarum creatus fuiſſes: ac te ſtatuis æneis per fora paſſim poſitis, Charicles, cohoneſtarent. Fermè enim ne ipſæ quidem pro ſe ipſis, quæcunque ſapientia præcellere videntur, ſiquis ipſis dicendi poteſtatem permitteret, cum tanta contentione dicerent. Non illa quæ contra Spartanos armata proceſſit Teleſilla, propter quam Mars inter mulierum Deos numeratur Argis. Non mellita illa, qua ſe Lesbus jactat Sappho, & Pythagoricæ doctrinæ filia Theano, fortaſſis neque Pericles ita [1] Aſpaſiæ patrocinatus eſſet. At ſiquidem mares decet pro fœminis dicere, dicamus & viri pro viris. Tu verò propitia Venus eſto. Etenim nos tuum Amorem veneramur. Ego certè putabam, jucundam hanc diſputationem noſtram ad jocum uſque eſſe proceſſuram. Quia verò animadverti iſtius orationem pro mulieribus etiam philoſophari, libenter occaſionem hanc arripui. Solus enim maſculus amor, commune virtutis, ac voluptatis eſt opus. Optarim autem, ſi id fieri poſſet, &

1 *Aſpaſia*] Idem Lucianus in Gallo teſtatur Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *Cogn.*

ἐπήκοόν ποτε τῶν Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῶν ἑστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων ἁψάμενος χαρίτων. αὐτὴ τάχ' ἂν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ φηγὸς ἐκ τῶν ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα φωνὴν, τοὺς παιδικοὺς εὐφήμησεν ἔρωτας, ἔτι τοῦ καλοῦ μεμνημένη Φαίδρου. πλὴν ἐπεὶ τοῦτ' ἀμήχανον, ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα, ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς ἀπειλείμμεθα, καὶ πλεονέκτημα Χαρικλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος, ὅμως τἀληθὲς οὐ προδώσομεν, εἴξαντες ὄκνῳ. μόνον ἡμῖν σὺ δαῖμον οὐράνιε, καιρίως παράστηθι, φιλίας εὐγνώμων, ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, οὐ κακὸν νήπιον, ὁποῖα ζωγράφων παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲν ἐς ἐσχάτου Ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀρρήκτου δεθὲν φρουρᾶς, τοῦ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, πάντων ἀψύχου τε, καὶ ψυχὴν ἐχόντων ἐγένου δημιουργός. ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις, τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου καὶ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη,

& platanum illam, quæ Socraticos olim ſermones auſcultavit, arborem Academia & Lyceo fœliciorem, prope nos ſtare natam ubi Phædri fuit accubitus. quemadmodem ſacer ille vir dixit, gratia præditus plurima. Fortaſſis ipſa quoque, ut [1] fagus illa Dodonea, ex ramis ſacram rumpens vocem, puerorum amores prædicaret, memor adhuc formoſi illius Phædri. Verùm quia fieri illud non poteſt, Nam quàm multi medii, inter utroſque, Montes umbroſi, & reſonantes æquoris undæ: hoſpiteſque in terra aliena relicti ſumus, magnumque Charicli momentum affert Gnidus: veritatem tamen metu victi non prodemus. Tu modò nobis ætherie Deus, in tempore aſſiſte, amicitiæ fautor, & arcanorum ſacerdos Cupido, nequaquam pravus infans, qualem pictorum manus jocando fingunt, ſed quem primario ſemine Principium procreavit, perfectum protinus editum. Tu enim ex obſcura, atque confuſa deformitate, Vniverſum hoc formaſti. Proinde ſublato, tanquam communi totius mundi ſepulchro, circunfuſo illo chao, illud quidem in ultimi Tartari ſeceſſus fugaſti, ubi verè ſtant Ferrati poſtes, atque ærea limina portis, ut inſuperabili addictum cuſtodiæ, à reditu prohibeatur. Splendidæ autem luci obſcura nocte prætenta, omnium & anima carentium, & animam habentium opifex fuiſti. Præcipuam verò hominibus concordiam infundendo, graves illos amicitiæ affectus conjunxiſti, ut ex anima malitiæ adhuc experte, & tenera, connutrita benevolentia in virilem per-

1 *Fagus Dodonea*] Vide proverbium Dodoneum & Cœlium Rhodiginum lib. 29. c. 15. Sophoclem in Trachiniis de geminis columnis. *Cogn.*

1 Καὶ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πρὸς τὸ τέλειον ἀνδροῦται. γάμοι μὲν ..., διαδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόνος δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ἐστι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντος εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἕπεται τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τῆς παρ' αὐτὰ χρείας ἐπιδεῖται. καὶ πάντῃ τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲν οὖν ὁ βίος ἀμαθὴς ἦν, οὐδέπω τῆς καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐσχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο. τῆς δὲ ἀγαθῆς διαίτης ἐπείγων ὁ χρόνος, οὐ παρέσχεν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲν ἐπασχολούμεναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τῆς ἀνάγκης ἀφεθέντες ηὐκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τῶν κρειττόνων, ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τῶν ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοι τινὲς ἄνθρωποι γενόμενοι, τοῦ καθ' ἡμέραν λιμοῦ φάρμακον ἐζήτουν. εἶθ' ἁλισκόμενοι τῇ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδείᾳ, τῆς ἀπορίας οὐκ ἐώσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, τὴν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλὰ ταῦτα μὲν, ἀλόγοις ζῴοις μετὰ χρόνον ἐρρίφη. σπόρον δὲ πυροῦ, καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑροῦσαι κατ' ἔτος ἀνανεάζοντα, καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρῦς, στάχυος ἀμείνων. τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῇ μὲν εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα κοιλώματα-

perfectionem conſummaretur. Nam inventum quidem eſt conjugium, neceſſariæ ſucceſſionis remedium. Solus verò amor maſculus, animi Philoſophici pulchrum eſt mandatum. Omnia verò ea quæ ex integro ad decorem exercitatione provehuntur, plus honoris conſequuntur, quàm ea quæ præſenti neceſſitate opus habent. Atque omnino honeſtum neceſſario eſt præſtabilius. Itaque quamdiu rudis fuit hominum vita, nondum quotidiana experientia, quod melius eſt, per ocium quærendo: æquo animo in rerum neceſſariarum uſum ſe contrahebat: cùm melioris vivendi rationis, urgens tempus, inventionem non ſuppeditaret. Poſtquam verò urgentes rerum neceſſariarum uſus finem capiebant, ac poſterorum cogitationes à neceſſitate liberatæ, occaſiones captabant res meliores comminiſcendi, exinde paulatim ſcientiæ accreverunt. Cujus rei argumenta ex abſolutiſſimis artibus capere licet. Primi homines ut primùm creati fuêre, contra famem quotidianam remedium quærebant. Tum præſenti indigentia compulſi, cùm per inopiam conſilii, quod melius erat, eligere non liceret, trita herba veſcebantur, modò molliores radices effodiendo, modò plerumque quercus fructum comedendo. At poſterior ætas, hæc brutis animantibus edenda abjecit. Sationem autem frumenti & hordei agricolarum diligentia invenit, reperta ratione, qua quotannis illa renaſcerentur. Ac neque inſanus quiſpiam dixerit quercum eſſe ariſta præſtantiorem. Quid autem? nonne ab ipſo vitæ initio homines tegumento indigentes vellera, feris excoriatis, induerunt, & ſpeluncas montium, quas contra frigus ſubirent, excogitarunt? aut olim radicum, planta-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τα. τὴν δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μεταγαγόντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ ᾠκίσαντο. καὶ λεληθότως αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον, ἀντὶ μὲν λιτῆς ὑφῆς, τὸ κάλλιον ἐποίκιλαν. ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων, ὑψηλὰ τέρεμνα, καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο, καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν, καὶ ἐπιστημῶν, ἄφωνος οὖσα, καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην, ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως κατὰ μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος γὰρ εὑρών τι, παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν. εἶθ' ἡ διαδοχὴ τῶν λαμβανόντων, οἷς ἔμαθεν ἤδη προστεθεῖσα, τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε. μὴ δή τις ἔρωτας ἀῤῥένων ἀπαιτείτω παρὰ τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν, ἵνα μὴ τελέως ἄσπερμον ἡμῶν φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι, τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι, μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τοὐμφανὲς ἔμελλον ἥξειν, ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ, καὶ τὸ παιδεραστεῖν συνακμάσῃ. μὴ δῆτα Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὕρητο, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὔθυνε, μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρους ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττου θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων, ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις ἐνσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, εἰς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον. ἐμοὶ μὲν γὰρ ὀλίγου καὶ γελᾶν ἔναγχος ἐπῆλθε, Χαρικλέους ἄλογα ζῷα, καὶ

tarumve ſiccas cavitates? Sed ſumptam ab his imitationem, in melius ſemper provehentes, veſtes ſibi texere, & domos ædificare cœperunt. Senſim verò artes illæ quæ circa hæc verſantur, tempus magiſtrum nactæ, pro vili panno, pulchriorem veſtem variegarunt: proque vilibus domunculis altas ædes, lapidumque magnificentiam fabricarunt, nudamque parietum deformitatem floridis colorum tincturis depinxerunt. Verùm unaquæque harum artium & ſcientiarum, muta cùm ſit, & oblivioni profundæ ſubjecta, tanquam à parvo occaſu, paulatim in proprios exorta eſt radios. Vnuſquiſque enim à ſe aliquid repertum, poſteriori tradidit: tum iſta accipientium ſucceſſio, ſemper aliquid iis quæ antea didicerat, apponendo, quod deerat explevit. Nequis igitur amores maſculos ab antiquis temporibus depoſcat. Tum enim neceſſe erat cum mulieribus congredi, ne genus noſtrum ſeminis penitus expers interiret. Variæ autem doctrinæ, & elegantioris hujus virtutis cupiditates, vix tandem per tempus, quod nihil imperveſtigatum relinquit, in lucem venturæ erant, ut cum divina philoſophia, puerorum amores adoleſcerent. Quare Charicles, ne quod antea non fuit inventum, ſed poſtea excogitatum, ut pote malum arguas. Neve ob id, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquioribus inſcribuntur temporibus, minores alteros putes. Sed vetera quidem ſtudia, putamus neceſſaria, ſed quæ poſtea ratiocinationibus vacans hominum vita adinvenit, ut illis meliora, in pretio ſunt habenda. Mihi verò propemodum in mentem venit, ut riderem modò, quum Charicles bruta animantia,

&

τὴν Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος. ὀλίγου δὲ ὑπὸ τῆς ἄγαν φιλονεικίας καὶ μετενόει, γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, ὑπεσταλμένῳ τῷ τῆς φωνῆς τόνῳ, τὸ ῥηθὲν ἔκλεπτεν, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, οὐκ ἐρῶσι φησὶν ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ. καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισμοῦ δικαίως ἄν τις ἕλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ Θεῶν τις ἄλλος, εἰ νοῦν ἑκάστῳ περιέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὄρειος αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἴκων, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ παράδοξον, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατακριθέντα μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχονται παρὰ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφῄρηται μετὰ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες. οὐδὲ γὰρ φιλοσοφοῦσιν. οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι. τὸ γὰρ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας. μὴ τοίνυν ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστου βίου συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τῆς σεμνότητος ἡμῶν καταπόμπευε, μηδὲ τὸν οὐράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει. λογίζου δὲ ὀψὲ μὲν τῆς ἡλικίας, τὰ τοιαῦτα μεταμανθάνων. ὅμως δ' οὖν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ οὐ πρότερον, ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, οὐ κατὰ μίαν ὁδὸν φοι-

& Scytharum ſolitudinem laudabat: imò ferè etiam præ nimia contentione eum quòd Græcus eſſet, pœnitebat. Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur, dicta ſummiſſo vocis tono furabatur, ſed elata voce proclamans, Haud amant, inquit, ſe mutuò leones, neque urſi, aut ſues, ſed illos ſola fœminei congreſſus cupiditas tenet. Ecquid hoc adeò mirum? Quæ enim ex ratiocinatione meritò aliquis capit, ea illis qui præ vecordia ratiocinari nequeunt, conſequi non licet. Nam ſi Prometheus, vel Deorum quiſpiam alius, cuilibet animanti mentem humanam indidiſſet, non ſolitudo, non vita montana paſceret illos, neque promiſcua pabula haberent: ſed ex æquo nobiſcum templis ædificatis, & inhabitatis quiſque mediis privatæ domus laribus, communibus regerentur legibus. Quid igitur mirum, ſi animalia naturæ damnata, quibus nihil eorum quæ ratio ſuppeditat, à Providentia accipere contigit, cum cæteris maſcula libidine privantur? Non amant ſe mutuò leones: neque enim philoſophantur. Non amant urſi, quia quod eſt in amicitia pulchrum non intelligunt. At hominum illa cum ſcientia conjuncta prudentia, ex eo quod ſæpius fecerat periculum, optimum quod erat, eligens, maſculos amores omnium firmiſſimos eſſe judicavit. Quare noli Charicles, meretriciis protervæ vitæ narrationibus comportatis, gravitatem noſtram nudo ſermone inſectari: nec cœleſtem illum Amorem infanti illi annumerare. Sed tandem ætate, relictis aliis, ad hujuſmodi ſtudia tranſeundo, at certè nunc apud te conſidera, ſiquidem id non feciſti priùs, quòd Amor duplex eſt Deus, non una

τῶν, οὐδὲ ἐνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μὲν, ὡς ἂν οἶμαι κομιδῆ νήπια φρονῶν, οὐδενὸς αὐτοῦ τὴν διάνοιαν ἡνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν. οὗτός ἐστιν ὁ τῆς ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων. ἕτερος δὲ ἔρως ὠγυγίων πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἤπια ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνεῖ. καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν ἀρετῇ μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διπλᾶ γὰρ ὄντως κατὰ τὸν τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως. ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐχ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε. καὶ γὰρ αἰδὼς, ὠφελείας ὁμοῦ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων. Αἰδὼς, ἥτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν. οὐμὴν οὐδὲ ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν εἰσὶ δύο. τὴν μέν κεν ἐπαινέσειε νοήσας, ἡ δ' ἐπιμωμητή. διὰ δ' ἄνδιχα θυμὸν ἔχουσιν. οὐδὲν οὖν παράδοξον, εἰ πάθος, ἀρετῇ κοινὴν προσηγορίαν ἔχειν ἔτυχεν, ὥστε ἔρωτα καλεῖσθαι, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν σωφρονοῦσαν εὔνοιαν. γάμους οὖν φησὶ τὸ μηδὲν οἴει, καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν κατὰ τὸν σοφώτατον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τῆς πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ἐπὶ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα παρὰ τῆς διαδοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη γὰρ βαρὺν κατ' αὐχένα ζυγὸν ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς

via ad nos ventitans, neque uno ſpiritu noſtros animos inceſſens. Sed alter, ut arbitror, puerilia ſapiens, cujus mentem nulla ratio gubernare poteſt, frequens in animis inſipientium congregatur: atque ipſi muliebria potiſſimùm deſideria curæ ſunt. Et hic eſt quotidianæ iſtius contumeliæ ſocius, abſque diſcrimine cuicunque volenti ſeſe celeriter applicans. Alter verò Amor, priſcorum pater temporum, viſu grave, ſacrumque omninò ſpectaculum, promus temperatorum affectuum, blandum quiddam uniuſcujuſque mentibus inſpirat. Tunc propitium nacti hunc Deum, voluptatem virtuti immixtam amplectimur. Geminos enim revera, juxta Tragicum, ſpiritus efflat Amor. Vnum autem & commune nomen diſſimiles affectus habet. Nam & Verecundia, utilitatis pariter & damni anceps eſt Dea,

Quæ ſimul & fructus homini, & mala plurima confert.

Neque vero unicum eſt genus contentionum, ſed

Sunt geminæ in terris, quibus altercantur in unum
Mortales cauſæ, varia quoque mente trahuntur,
Hanc laudet prudens, damnandam reprobet illam.

Nihil igitur mirum, ſi affectus virtuti communem appellationem eſt ſortitus, ita ut Amor vocetur, & flagitioſa illa voluptas, & modeſta hæc benevolentia. Nuptias igitur pro nihilo ducis, inquit, & fœmineum genus è vita expellis? deinde quo pacto maneamus homines? Beatum equidem eſſet ex Euripidis ſapientiſſimi ſententia, ſi abſque illo cum mulieribus congreſſu, ad ſacra, & templa Deorum ventitantes, argento atque auro liberos à ſucceſſione mercaremur. Neceſſitas enim gravi jugo noſtris cervicibus im-

βουλομένοις πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς ἔστωσαν. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἄπαγε μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεσθαι δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ, ἄμορφος. ἀλλότριοι δὲ κόσμοι, τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βουκολοῦσιν. εἰ γοῦν ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, αἰσχίω νομίσει θηρίων τῶν πρὸ μιᾶς ὥρας ὀνομασθῆναι δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἴκοι καθείργουσιν αὑτὰς, οὐδενὶ τῶν ἀρρένων βλεπομένας. γρᾶες δὲ, καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις φαρμάκοις καταφαρμακεύουσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα. οὐ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑπνηλὸν ἀπονιψάμεναι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν διαπασμάτων συνθέσεις, τὴν ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δ' ἐπὶ δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλη τῶν ὑπηρετουσῶν ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ πρόχους, ἔσοπτρά τε. καὶ καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα μεστὰ πολλῆς κακοδαιμονίας. ἐν οἷς ὀδόντων σμηκτικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζεται. τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν. αἱ μὲν, γὰρ φαρμάκοις ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν, τοὺς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν κατακρίνουσαι φύσιν. ὁπόσαις δ' ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζεται,

impoſito, imperatis parere nos cogit. Quod pulchrum igitur eſt, id ratione eligamus, & cedat utilitas neceſſitati. Quod ad liberorum procreationem attinet, mulieres aliquo ſint in numero. In cæteris verò rebus, apage ne mihi ulla fuerit. Quis enim ſanæ mentis ſuſtinere queat, mulierem à ſummo ſtatim mane aſcititiis impoſturis ſeſe comentem? Cujus nativa facies, verè turpis eſt, aliena verò ornamenta, naturæ deformitatem tegunt. Siquis ergo mulieres ad auroram à nocturno lecto videat ſurgentes, turpiores putabit eſſe beſtiis, quæ ante unam horam malè ominatæ nominarentur. Vnde diligenter domi ſeſe concludunt, ut ne ab ullo viro conſpiciantur. Anus autem & ancillarum formæ conſimilis turba circunſtant variis medicaminibus infœlices illas facies inficiendo. Neque enim ubi aquæ mero latice profundam crapulam abluêre, protinus ad ſerium aliquod negocium ſe conferunt: ſed crebræ medicamentorum compoſitiones, fœdam faciei cutem exornant. Perinde autem ut publica pompa, ancillarum alia aliud adminiſtrat, pelves argenteas, gutturnia & ſpecula, utque in pharmacopolæ officina, pyxidum turbam, plena multæ infœlicitatis vaſcula. In quibus dentium vis abſterſiva, aut palpebris denigrandis ars comparata reconditur. Maximam autem partem textura capillorum abſumit. Nam aliæ quidem medicamentis rubefaciendi ad ſolis meridiem vim habentibus, capillos perinde ut lanarum coloribus, flavo inficiunt flore, propriam damnantes naturam. Aliæ verò quibus nigra coma videtur ad formam ſufficere, omnes

τῶν γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν σχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι. σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων οὐλότητα διαπλέκει. καὶ περίεργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταίχμιον ἀφιᾶσι. σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μεταφρένων οἱ ὄπισθεν ἐπισαλεύονται πλόκαμοι. καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τῆς σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ἐπισφίγγοντα, καὶ λεπτοϋφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθής, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῶν ἀμόρφως περιπεπτωκότων μαζῶν, οὓς ἀεὶ περιφέρουσι δεσμώτας. τί δεῖ τὰ τούτων πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθους ἐρυθραίους μετὰ τῶν λοβῶν, πολυτάλαντον ἠρτημένας βρῖθος, ἢ τοὺς περὶ καρποῖς, καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου, δράκοντες εἶναι. καὶ στεφάνη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς διάστερος. πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐσχάτων καταβέβηκεν ὁ ἄθλιος χρυσός, ἅπαν εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦται, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ περὶ σφυρὰ σκέλη πεπεδῆσθαι. κἀπειδὰν αὐτῶν ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει διαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῶν, καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίξῃ. τίς οὖν ὁ μετὰ τὴν τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ἔξοδοι. [1] καὶ πᾶς θεα-

mnes maritorum opes in hanc impendunt, totam penè Arabiam ex capillis ſpirantes: ferreaque inſtrumenta, ignis obtuſa flamma calefacta, vi quadam cincinnorum flexus inter ſe implicant: ac illæ comæ curioſius ad ſupercilia uſque attractæ, breve interſtitium fronti relinquunt. Poſt tergum autem in ſcapulas uſque demiſſi capilli ſuperbè ſuccutiuntur. Huc accedunt & variis coloribus tincta ſandalia intra carnem pedes ipſos aſtringentia: & tenuis, prætextu tantùm aſſumpta, veſtis, ne nudæ videantur. Omnia autem quæ intra ipſam ſunt cognitu faciliora quàm facies, præter turpiter dependentes illas mammillas, quas ſemper circunferunt obligatas. Quid opus eſt mala iſtis opulentiora recenſere? lapillos Erythræos, à fibris aurium multi pretii pondus, ſuſpenſos, aut circumpoſitos manibus, brachiis-ve dracones illos, qui utinam pro auro, verè dracones eſſent. Etiam corona caput in orbem ambit, gemmis Indicis ſtellata. Pretioſa autem de cervicibus monilia dependent, & uſque ad extremos pedes miſerum illud deſcendit aurum, ſi quid malleoli nudum eſt, totum revinciens: at æquum erat hæc religata crura ferro vinciri. Quum verò totum corpus adulterinæ formoſitatis fallaci elegantia fuerit incantatum, impudentes etiam genas illitis fucis rubefaciunt, ut ſummè candidum, & pinguem ipſarum colorem, purpureus nitor ſuperadditus, rubere faciat. Cæterùm quæ vita tantum ſequitur apparatum? E domo ſtatim egrediuntur, & ſpectator omnis maritos enecat. Quorum

non-

1 Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες

ἤδη

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ῆς ἐπιτελῶν τοὺς γεγαμηκότας, ν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες, δὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὸν δυσέρωτα Κῶμον ἐπὶ τῷ ποιμένι. τελεταὶ δὲ ἀπόρρητοι. καὶ χωρὶς ἀνδρῶν, ὕποπτα μυστήρια. καὶ γὰρ τί δεῖ περιπλέκειν διαφθορὰν ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἴκοι, εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά. καὶ πολυτελὴς μὲν καὶ ἡδεῖα τράπεζα, πολὺς δὲ ὁ μετὰ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰρ ὑπέρπλεῳ γένωνται ταῖς παρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, οὐκ ἔτ' οὐδὲ τοῦ φάρυγγος αὐταῖς παραδέχεσθαι δυναμένου τι σιτίον, ἄκροις δακτύλοις ἐπιγράφουσαι, τῶν παρακειμένων ἕκαστον ἀπογεύονται, νύκτας ἐπὶ τούτοις διηγούμεναι, καὶ [2] τοὺς ἑτεροχρῶτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν. ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος, εὐθὺ λουτροῦ χρεῖός ἐστι. ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τῶν δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ὄντως καταράσεται Προμηθεῖ, τὴν μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν. εἶτ' οὐ δικαίως προσπεπατταλευμένον γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις, καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς.

nonnullorum infœlices viri, ne ipſa quidem norunt nomina, [1] Coliadas, ſi fors ferat, & Genetyllidas, aut Phrygiam illam Deam, & Comum illum, paſtorem perditè amantem. Sed arcana ſunt ſacra, & abſque viris ſuſpecta myſteria. Quid enim attinet & animorum corruptelas complecti? Poſtquam autem his peractis iterum diſceſſerunt: domi ſtatim longa balnea, & ſumptuoſa ac ſuavis menſa, multaque erga viros ſimulata recuſatio, nam cùm ſatis ſuperque ingluviem impleverint, neque gutrur ipſarum cibi quicquam ampliùs recipere poſſit, quaſi ſummis digitis inſcribant, ſingula fercula deguſtant, noctes ad hæc narrantes, & diverſorum corporum ſomnos, & lectum muliebritate refertum, ex quo quiſque ſurgens, lavacro opus habet. Atque hæc ſunt vitæ conſtantis argumenta. Verùm ſiquis eorum quæ acerbiora ſunt, veritatem vellet particulatim examinare, revera Prometheum execraretur in hanc erumpens Menandri vocem.

Ergo immerentem dictitant Promethea,
Pendere fixum Caucaſi de rupibus?

Re-

οὐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ γενετυλλίδας καὶ τὴν Φρυγίαν δαίμονα] Locus iſte eſt mutilus, ſi quid in his video, & poſt γεγαμηκότας ponenda eſt hiatus nota. Nam Κολιάδαι & Γενετυλλίδες non ſunt nomina eorum ſpectatorum, qui miſeròs maritos zelotypia conciant, ſed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Græcæ mulieres. Deeſt igitur aliquid, ut ſi hæc deſint aut tale quid: γεγαμηκότας, καὶ εἰς τὰ τεμένη φοιτήσεις τῶν θεῶν, ὧν ἐνίων, &c. Sic ſenſus conſtaret, qui nullus eſt, ut nunc legitur. *Palm.*

1 *Coliadas*] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud Ariſtophan. de quibus vide Pauſa. in Attic. *Cogn.*

2 Τοὺς ἑτερόχρωτας ὕπνους] Interpres *diverſorum corporum ſomnos.* Aliud enim corpus habent feminæ vigilantes & ornatæ veſtibus: aliud, nudæ & dormientes in lectis. Ovidius: *pars minima eſt ipſa puella ſui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus. *Menagius.*

ἄλλο δ' οὐδὲ ἓν ἀγαθὸν, ὃ μισεῖν οἶμαι ἅπαντας τοὺς θεούς. γυναῖκας ἔπλασσεν; ὦ πολυτίμητοι θεοὶ, ἔθνος μιαρόν. γαμεῖ τις ἀνθρώπων; γαμεῖ λάθριος. λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι. καὶ γαμηλίῳ λέχει, μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ, καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατος φθόνος, μεθ' οὗ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή. τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς οὗτος θυμήρης; ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς, τὴν ἄῤῥενα τῶν παίδων ἀγωγήν. ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τῆς ἀζύγου κοίτης, τὸν ἐπὶ τῶν ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος, [1] ὕδατι λιτῷ τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται [2] κάτω κεκυφὼς, καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξεναντίου προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος ἕπονται, τὰ σεμνὰ τῆς ἀρετῆς ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες. οὐ πριστοῦ κτενὸς ἐντομὰς κόμην καταψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τῶν ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἀρετὰς φυλάττουσαι βίβλοι. κἂν εἰς Μουσικοῦ δέοι φοιτᾶν, εὐμελὴς λύρα. πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι

Repertus ignis huic, aliud nihil
boni.
Sed quod Deos odiſſe cunctos credidi,
Invenit idem fœminas, ô Dii boni,
Genus ſceleſtum. Ducit aliquis conjugem?
Clam ducit: & mox cupiditates plurimæ,
Et nuptiali mœchus illudit thoro,
Venena dehinc, inſidiæ, morbi, invidia,
Graviſſima, ævo fœmina omni quam fovet.

Quiſnam hæc bona ſectatur? cujus animum adeò infœlix vita demulceat? Æquum igitur fuerit muliebribus hiſce malis opponere maſculam puerorum vivendi rationem. Poſtquam mane ſurrexit ex lecto non conjugali, reliquumque ſomnum ab oculis abſterſit aqua vili, & ſacram chlamydem humeralibus fibulis aſtrixit, paterna domo egreditur capite demiſſo, ac neminem omnium ex adverſo intuens. Aſſeclæ autem, & pædagogi, turba conveniens ipſi, ſequuntur, venerabilia virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti pectinis inciſuras, quibus coma demulceri queat, neque ſpecula formarum oppoſitarum, non pictas imagines: ſed vel multiplices pugilares à tergo ſequuntur, vel veterum virtutes operum cuſtodientes libelli: quòd ſi adeunda ſit Muſici ſchola, ſequitur ſonora lyra. Omnibus autem philoſophicis animi diſciplinis abundè exercitatus, ubi jam mens cyclicis illis bonis ſatiata fuerit, corpus quoque liberis exercitationibus excolit. Nam illi curæ ſunt equi Theſſali, breviter-

1 Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὕδατι λιτῷ καὶ χιτονίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. Bourd.

2 Κάτω κεκυφὼς καὶ μηδένα τῶν ἀπάντων ἐξεναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τῶν ἀπαντώντων, non τῶν ἀπάντων, id eſt, *occurrentium*: meliore multo ſententia. *Palm.*

1 Ἀπαν-

ἵλουσιν αὐτόν. καὶ βραχὺ τὴν νεό-
τητα πολυδαμνήσας, ἐν εἰρήνῃ μελε-
τᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς,
καὶ βέλη δι' εὐστόχου δεξιᾶς ἀπο-
πάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖ-
σαι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν
θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυ-
κνούμενον. οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων
ἀποσταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' οὓς λου-
τρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μετὰ
μικρὸν ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν
γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαι-
ῶν ἔργων αἰνιττόμεναι, καὶ ἐπιμε-
λούμεναι μνῆμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥ-
ρως, ἢ τίς ἐπὶ φρονήσει μαρτυ-
ρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην, καὶ
σωφροσύνην ἠσπάσαντο. τοιαύταις
ἀρεταῖς ἁπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐ-
πάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πρᾶξιν
ὁρίσῃ, τῇ γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφει-
λόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡ-
δίους ὕπνους καθεύδει· τοῖς μεθ' ἡ-
μέραν καμάτοις ἐπηρεμῶν ἐπὶ χρό-
νον. τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γέ-
νοιτο τοιούτου; τίνι δ' οὕτω τυφλαὶ
μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ
οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ'
οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις
μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύ-
ραις, ἱππαστὴν δὲ ὡς Κάστορα, θείας
δὲ ἀρετὰς διὰ θνητοῦ διώκοντα σώ-
ματος. ἀλλ' ἐμοὶ μὲν δαίμονες οὐ-
ράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς οὗτος,
[1] ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ
πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν. ἐ-
ξιόντι δὲ αὐτῷ, συνεξιέναι, καὶ παν-
τὸς ἔργου κοινωνίαν ἔχειν. εὔξαιτο
μὲν οὖν ἐρῶν τις δι' ἀπταίστου, καὶ ἀ-
κλινοῦς βίου, τὸν στεργόμενον ἀλύπως
εἰς γῆρας ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύ-

viterque juventutem domans in pace meditatur res bellicas, ſpicula emittendo, certaque dextra ſagittas vibrando. Deinde & unctæ palæſtræ, & ad ſolis meridianum calorem oppletur pulvere corpus denſatum, deſtillanteſque contentioſorum laborum ſudores, poſt quos lavacra brevia, & menſa ſobria, rebus paulo pòſt gerendis non adverſa. Rurſum enim ipſi præceptores, & veterum operum exempla inſinuantes & curantes recordationes. Nempe quis heros fortis fuerit, quis ob prudentiam publico teſtimonio cohoneſtatus, aut qui juſtitiam ac temperantiam amplexati fuerint. Hujuſmodi virtutibus tenerum adhuc animum imbuens, quando jam veſpera rebus gerendis finem imponit, tributo, quod ventri ex neceſſitate debetur dependo, ſuaviores ſomnos dormit, poſt diurnos iſtos labores ad tempus conquieſcens. Quis igitur talis ephebi non fieret amator? cui verò adeò fuerit hebes oculorum acies, & luxata mentis ratiocinatio? Quomodo verò non amaret illum, in palæſtris quidem Mercurium, inter lyras autem Apollinem, equitatorem verò ceu Caſtorem, ac divinas virtutes mortali corpore proſequentem? At mihi quidem ô Dii cœleſtes, utinam perpetua ſit hæc vita, ex adverſo amici ſedere, & ſuave loquentem propè audire, & cum exeunte, ſimul exire, & omne cum eo opus commune habere.

Optarit igitur amator, ut ſuus amaſius, per illæſam, & inconcuſſam vitam, abſque moleſtia poſſit ad ſenectutem pervenire nul-

1 Ἀπαντικρὺ τοῦ φίλου καθέζεσθαι, καὶ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, à Catullo Latinè redditam. *Menagius.*

χῆς περιφέρουσαν βάσκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ καὶ οἷος ἀνθρωπίνης φύσεως νόμος, [1] νόσος ἐπιψαύσειεν αὐτοῦ, κάμνοντι συννοσήσω, καὶ διὰ χειμερίου θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι. κἂν τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψῃ, τὸν ἴσον ἐμαυτῷ περιθήσω σίδηρον. ἐχθρὸς ἅπας ὁ μισῶν ἐκεῖνον ἐμὸς ἔσται, καὶ φιλήσω τοὺς πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχοντας. εἰ δὲ λῃστὰς, ἢ πολεμίους θεασαίμην ἐπ' αὐτὸν ὁρμῶντας, ὁπλισαίμην καὶ παρὰ δύναμιν. κἂν ἀποθάνῃ, ζῆν οὐκ ἀνέξομαι. τελευταίας δὲ ἐντολὰς τοῖς μετ' ἐκεῖνον ὑπ' ἐμοῦ στεργομένοις ἐπιθήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τάφον. ὀστέοις δὲ ἀναμίξαντας ὀστέα, μηδὲ τὴν κωφὴν κόνιν ἀπ' ἀλλήλων διακρῖναι. ταῦτα δ' οὐ πρῶτοι χαράξουσιν οἱ ἐμοὶ πρὸς τοὺς ἀξίους ἔρωτες, ἀλλ' ἡ Θεοῖς γείτων ἡρωϊκὴ φρόνησις ἐνομοθέτησεν. ἐν οἷς ὁ φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε. Θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τοῦ βίου συνέπλευσαν. ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνῄρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες. ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο. τὰς Ὀρέστην [2] ἐλαυνούσας ποινὰς, Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον. κρινομένῳ συνηγωνίζετο. τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν, οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ἐπὶ

nullius fortunæ invidam impreſſionem expertus. Quòd ſi verò etiam qualis eſt humanæ naturæ conditio, morbus quiſpiam ipſum invaſerit, cum ægrotante pariter ægrotabo: ſi etiam per mare procelloſum feratur, cum eo navigabo. Quòd ſi etiam tyrannica vis illi vincula innectat, par ferrum mihi circundabo. Quicunque illum oderit, meus inimicus erit, eumque benevolentia proſequentes amabo. Si verò prædones, vel hoſtes videam in ipſum irruentes, præter vires etiam armabor: ſi moriatur, vivere non ſuſtinebo. Poſtrema autem mandata iis, quos proximè poſt illum amavi, iſta dabo, ut commune ambobus ſepulchrum accumulent: & oſſa inter ſe permiſcendo, ne mutum quidem pulverem à ſe mutuo ſeparent. Atque hæc non primi expriment mei amores quibus dignos proſequor: ſed illa Diis proxima, heroum prudentia, velut quadam lege ſancivit: in quibus amicitiæ ille amor, ad mortem uſque ſimul expiravit. Phocis à teneris annis Oreſtem Pyladi conjunxit: qui cùm Deum mutuorum affectuum mediatorem accepiſſent, perinde atque in uno eodemque vitæ navigio ſimul navigarunt. Ambo Clytemneſtram interemerunt tanquam Agamemnonis filii, ambo Ægiſthum occiderunt. Pœnas quibus agitabatur Oreſtes, ægriùs ferebat Pylades, eum defendebat cùm damnaretur. Nec amatoriam illam amicitiam Græciæ terminis metiti ſunt: ſed ad ulti-

1 Νόσος] Anglic. νόμος ἐπιψαύσειεν αὐτῷ. Bourd.

2 Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad Petron. *Bourd.* Delphis obſeſſus furiis, Apollinis conſilio venit Athenas in Minervæ delubrum, cujus conſilio vincens, reverſus eſt Argos. Has verò ferias placans vocavit Eumenidas apud Æſchylum. *Cogn.*

1 Ἐρα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

εἰς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἐλαύνουσιν. ὁ μὲν, νοσῶν. ὁ δὲ, θεραπεύων. τῆς γοῦν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντες, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐριννὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ περιεστώτων, ὁ μὲν, ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν, ἔκειτο. Πυλάδης δὲ,

Ἀφρὸν ἀπέψα, σώματός τ' ἐπημέλει,
Πέπλοις τε προὐκάλυπτεν εὐπήκτοις ὑφαῖς,

οὐκ ἐραστοῦ μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. ἡνίκα γοῦν ἐκρίθη θατέρου μένοντος ἐπὶ τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλουσιν, ἑκάτερος ἐν θατέρῳ ζῶντι ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέστης, ὡς Πυλάδου λαβεῖν ἀξιωτέρου, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γινόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τόνδ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γάρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

Τῷδε μὲν δέλτον δίδου,
Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρῄζων, κτεινέτω.

Καὶ γὰρ οὕτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ἐπὶ τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι φιληθὲν, ἀμοιβαίους ἔρωτας ἀντιποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰσθέσθαι ποτέρου πότερος ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τῆς τοῦ φιλήσαντος εὐνοίας ἐπὶ τὸν ἐρώμενον ὁμοίου πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τὸ καθ' ἡμᾶς βίου ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ

ultimos Scytharum fines navigarunt: alter morbo laborans, alter morbum emolliens. Et cùm in Tauricam terram aſcenderent, ſtatim occiſæ matris Erinnys ipſos velut hoſpitio excepit: ac barbaris undique circunſtantibus, alter quidem ex conſueta inſania collapſus, jacebat, Pylades autem ſpumam oris abſtergebat, atque corporis Curam gerens, tegebat illud veſtibus, non amatoris modo, ſed & patris affectum præ ſe ferens. Quando igitur decretum fuit, ut altero ad cædem manente, alter literas laturus Mycenas, proficiſceretur, ambo manere alter pro altero volunt, uterque in altero vivente, ſe ipſum vivere exiſtimans. Epiſtolas à ſe removet, tanquam Pylade digniore, qui illas acciperet, tantum non amator pro amato factus.

Perire namque hunc eſt onus mihi grave:
Namque ego ille ſum qui calamitates has veho.

Et paulò poſt dicit,

Huic quidem da litteras,
Argos enim mittam, tibi ut res bene habeat,
Occidat autem nos, cui opus.

Nam ſic ſe habet totum negotium. Quando enim à puero ſimul enutritus amor ille ſerius, in eam ætatem, quæ ratiocinatione uti poteſt, confirmatus fuerit, id quod olim eſt amatum, mutuos amores rependit, adeoque difficile eſt percipere uter alterius ſit amator, cùm perinde ac è ſpeculo, amantis benevolentiæ in amatum ſimilis cadat imago. Quid igitur ceu peregrinam voluptatem nobis exprobras, id quod vitæ noſtræ proprium eſt, & divinis legibus de-

διαδοχῆς ἐφ' ἡμᾶς καταβεβηκός. ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκοροῦμεν. ὄλβιος γὰρ ὡς ἀληθῶς κατὰ τὴν τῶν σοφῶν ἀπόφασιν, ᾧ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι. γηράσκει δ' ὁ γέρων κεῖνος ἐλαφρότατα, κοῦροι τὸν φιλέουσιν. αἵγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τῆς ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς δελφικοῖς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρησμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος. ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασι, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελοῦν προσήκατο. δεῖ δὲ τῶν νέων ἐρᾷν, ὡς Ἀλκιβιάδου Σωκράτης. ὃς ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι πατρὸς ὕπνους ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ἐπὶ τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προσθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα,

Αἴθε γὰρ ὦ κούροισιν, ἐπ' ὄμματα λίχνα φέροντες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὤρσε παιδοφιλεῖν.
Ὧδε νέων [1] ἐρῴοιτε, πόλιν κ' εὔανδρον ἔχοιτε.

Ταῦτ' εἰδότες ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς πρόσιτε, μὴ δὲ ὀλίγης τέρψεως εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τῆς ἀκμῆς πλαστὰ τὰ τοῦ φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε. τὸν δ' οὐράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστος μὲν ὁ τοῦ ζῆν χρόνος, οὐδεμιᾶς ἀπρεποῦς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μετὰ

definitum, perque ſucceſſionem ad nos tranſmiſſum. Libenter verò ipſum recipientes, cum pura mente, veluti rem ſacram tractamus. Nam verè beatus ille eſt, juxta ſapientum ſententiam,

Cui pueri molles, & equi ſolidam ungulam habentes,
Huic minimum gravis eſt cana ſenecta viro,
Si quem adamant pueri.

Socraticæ verò doctrinæ, & ſplendidum illud virtutis examinandæ judicium, etiam Delphicis cortinis eſt approbatum. Nam veritatis oraculum Pythius reddidit, omnium virorum Socrates ſapientiſſimus: qui pariter cùm cæteris præceptis, quibus vitam humanam promovit, & puerorum amorem, ceu rem præcipuè utilem, admiſit. Convenit autem juvenes amare, ut Alcibiadem Socrates, qui ſub una eademque patris chlamyde ſomnos dormivit. Atque equidem Callimachi illud præconium, ad finem orationis libentiſſimè omnibus apponerem,

Namque utinam cupido ſectantes lumine amatos,
Erchius ut pueros juſſit amare ſenex,
Sic & ametis eos, fortique habitetis in urbe.

His cognitis adoleſcentes, modeſtè cum bonis pueris verſamini, neque modicæ delectationis gratia, longa effuſa benevolentia, uſque ad vigorem ætatis, fictos amandi affectus protendite: ſed cœleſtem Amorem adorantes, à pueritia ad ſenectutem uſque firmos affectus conſervate. Nam hoc pacto amantibus, ſuaviſſimum eſt vitæ tempus, nulla inhoneſta conſcientia inhabitante. Celebris autem illorum fama, poſt

1 Ἐρῴοιτε] Anglic. ἐρῶντε. Bourd.

1 Ἀμει-

...ναι τὸν εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κλη-
...νες. εἰ δὲ δεῖ Φιλοσόφων παισὶ
...στεύειν, αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται
...ὺς ταῦτα ζηλοῦντας. οἱ δὲ [1] ἀμει-
...ν ἀποθανόντες, ἔχουσι τῆς ἀρε-
...ῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον. τοιαῦ-
...α τοῦ Καλλικρατίδου σφόδρα νεανι-
...ῶς σεμνολογησαμένου, Χαρικλέα
... ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον,
...πέχον. ὥρα γὰρ ἦν ἐπὶ ναῦν κα-
...ιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι φρονοῖεν
...ποφῆναι, δι' ὀλίγου τοὺς ἑκατέρου
...όγους ἀριθμησάμενος, οὐκ ἐξ ὑ-
...τογύου φημὶ, καὶ παρημελημένως,
...μῖν ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν
...πεσχεδιάσθαι, διηνεκοῦς δὲ, καὶ νὴ
Δί' ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ
...ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη. σχεδὸν γὰρ οὐδὲν ἐ-
...τιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ
...δύνασθαι παρήκατε. καὶ πολλὴ μὲν
... τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων
δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης. ὥστ' ἔγωγε
...ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν ἐν δυνατῷ,
...γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ κό-
...θορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξ ἴ-
...σου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδήπερ ἀ-
...νήσειν οὐκ ἐοίκατε, καὶ αὐτὸς ἐν
...τῷ μεταξὺ πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν οὐ
...κέκρικα διοχλεῖσθαι, τὸ μάλιστα
...παρεστὸν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφα-
...νοῦμαι. γάμοι μὲν, ἀνθρώποις βιω-
φελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον,
ὁπόταν εὐτυχῶνται. παιδικοὺς δ' ἔ-
ρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια
προμνῶνται, μόνης Φιλοσοφίας ἔρ-
γον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν
ἅπασι, παιδεραστεῖν δὲ, ἀφείσθω
μόνοις Φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν
γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται.
καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀ-

poſt mortem ad omnes paſſim emanat. Quòd ſi verò Philoſophis adhibenda eſt fides, etiam æther poſt terram eos excipit, qui iſta ſectantur: qui meliori fato morientes, præmium hoc virtutis incorruptibile conſequuntur. Atque hæc cum Callicratidas, valdè juveniliter jactando amplificaſſet, Chariclem denuo dicere conantem, repreſſi, tempus enim erat ut ad navem deſcenderemus. Rogantibus autem illis, ut de eo quod ſentirent ſententiam dicerem, breviter enumeratis utriuſque orationis argumentis. Non temerè, inquam, & negligenter, amici, orationes iſtæ videntur à vobis effutitæ ex tempore, ſed continuæ & ſolidæ meditationis per Iovem manifeſta hæc veſtigia ſunt. Nam eorum quæ ab utroque dici poterant, fermè nihil eſt prætermiſſum. Multa verò rerum ineſt experientia: ſed major verborum gravitas. Itaque optarim equidem, ſi fieri poſſet, Therámenes ille cothurnus fieri, ut ambo victores æquo pede procederetis. At quoniam nihil remiſſuri videmini, & ego inter navigandum, non decrevi de rebus iiſdem interpellari, id quod mihi maximè videtur juſtum eſſe, pronunciabo. Nuptiæ quidem ad vitam hominum promovendam res in primis utilis, & beata, quoties ex ſententia contingunt. Puerorum autem amores, qui caſta amicitiæ jura conciliant, ſolius Philoſophiæ opus eſſe duco. Quare omnibus quidem conjugio eſt vacandum: ſed pueros amare, ſolis Philoſophis relinquatur. Minimè enim mulieribus perfecta virtus innaſcitur. Tu verò Charicles nequaquam

1 Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. ἐν δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθ. Bourd.

1 Γλα-

χθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει. κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην. ἑώρων γὰρ ὑπερκατηφῆ τὸν Χαρικλέα, παραμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον. ὁ δ' Ἀθηναῖος, [1] ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, περιῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καταναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια. καὶ γὰρ ἦν ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερος. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὸν Χαρικλέα παρηγορησάμην ἐπὶ τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν. ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ παρὰ τῇ Θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ παιδιὰν εὔμουσον ἐσχηκότα, τῇδέ πῃ διεκρίθη. σὺ δὲ ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὴν ἕωλον ἡμῶν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; Θεο. Μελιτίδην, ἢ Κόροιβον οἴει με πρὸς Θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τῶν λεγομένων διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι, τὸν νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' οὖν, οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως κἂν περίεργος ᾖ, πανηγυρίζειν δοκεῖ, τοὺς ἄγαν ὑπὸ [2] τοῦ παιδεραστοῦ κατωφρυωμένους λόγους, ἐθαύμαζον μὲν ἐπὶ τῇ σεμνότητι, πλὴν οὐ πάνυ

quam ægrè feras, ſi Athenis Corinthus cedet. Equidem ego præ verecundia brevi oratione accelerato judicio ſurrexi. Animadvertebam enim Chariclem ſupra modum triſtem, propemodum ac ſi morte damnatus fuiſſet. Athenienſis autem alter, læto quodam modo alacer exiliens, incedebat valdè inſolenter. Putaſſes ipſum ad Salaminem Perſas navali prælio debellaſſe. Et hoc ſaltem ex judicio conſequutus ſum, quòd ſplendido victoriæ convivio nos excepit. Etenim erat aliàs vita magnificentior. Tacitè etiam Chariclem ſum conſolatus, ob gravitatem verborum, aſſiduè admirando, quòd difficiliori parti, tam potenter eſſet patrocinatus. Cæterum & illa in Gnido commoratio, quæque apud Deam dicta ſunt, habentia pariter & ſerium hilare, & jocum eruditum, ad hunc ferè modum dirempta ſunt. Tu verò Theomneſte, qui obſoletam harum rerum memoriam nobis excitaſti, ſi judex tum fuiſſes, quam ſententiam tuliſſes? *Theom.* Melitidem, aut Corœbum me putas eſſe per Deos, ut iis quæ juſtè judicaſti, contrariam ſententiam feram? Qui quidem præ ſumma eorum, quæ modò dicebantur, voluptate, in Gnido commorari me putabam, propemodum parvam hanc domunculam, ipſum illud templum eſſe exiſtimans. Sed tamen (nihil enim indecorè die feſta dicetur, & riſus omnis, etiamſi nimius fuerit, ad celebritatem pertinere videtur) orationem illam ab amatore puerorum, cum nimio ſupercilio prolatam, admirabar quidem ob gravita-

1 Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres nec malè. *Bourd.*

2 Τοῦ παιδεραστοῦ] Florent. Codic. τοῦ παιδεραστεῖν. Idem.

1 Ἐρ-

μῆρες ᾠόμην, ἐφήβῳ παιδὶ συνημερεύοντα, παντελεῖς δίκας ὑποφέρειν, καὶ τοῖς ὄμμασι τοῦ κάλλους μόνον οὐχὶ προσκλυζόμενος, ἐξὸν ἀρύσασθαι, διψῆν ὑπομένειν. οὐ γὰρ ἀπόχρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, οὐδ' ἀπαντικρὺ καθημένου, καὶ λαλοῦντος ἀκούειν, ἀλλ' ὥσπερ ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶτον, ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ. κἂν θεάσηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δι' ἄκρων γοῦν δακτύλων κἂν μόνον θίγῃ, τὰ τῆς ἀπολαύσεως, εἰς ἅπαν διαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τούτου, τρίτην πεῖραν ἐπάγει φιλήματος, οὐκ εὐθὺ περίεργον, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χείλεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα πρὸς τὸ παρεῖκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λιπαρεστέροις μὲν ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἔσθ' ὅτε καὶ διαστέλλων ἡσυχῇ τὸ στόμα. τῶν δὲ χειρῶν οὐδεμίαν παρίησιν ἀργήν. αἱ γὰρ φανεραὶ τῶν αἰσθητῶν συμπεριπλοκαί, τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ λαθραίως ὑγρῶς ἡ δεξιὰ κατὰ κόλπου δῦσα, μαστοὺς βραχὺ τὴν φύσιν ὑπεροιδοῦντας πιέζει. καὶ σφριγώσης γαστρὸς, ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ἐπιδράττεται ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο, καὶ πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης. καὶ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος. εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπέπαιξεν. ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μετεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρὺν ὑπὲρ

tatem, ſed ad demulcendum animum parum facere arbitrabar, cum puero impubere quotidianam conſuetudinem habere, & interim Tantali pœnas ſuſtinere, ac pulchritudine oculos tantum non inundante cum haurire liceat, ſitim perferre. Neque enim ſatis eſt aſpicere eum quem amas, neque ex adverſo ſedentem, & loquentem audire, ſed perinde atque ſcalis quibuſdam voluptatis compactis, amor primum viſus gradum habet, ut aſpiciat amatum: deinde ubi aſpexerit, cupit adductum contingere. Summis itaque digitis, tametſi ſolum attigerit, fruitionis iſtius delectatio totum corpus mox percurrit. Poſtquam autem hoc potitus eſt facilè, tertium oſculi conatum addit, non ſtatim curioſum illum, ſed labia labiis admovendo ſenſim, quæ priuſquam planè contingat, abſiſtit, nullo ſuſpicionis veſtigio relicto. Deinde verò ad id quod porrigitur applicans ſeſe, ſemper exquiſitioribus amplexibus illiqueſcit, interdum quoque tacitè os diducens. Nec manuum ullam ſegnem eſſe ſinit. Nam manifeſtæ, eorum quæ ſenſu percipiuntur, amplexationes, voluptatem conglutinant. Aut clàm dextra molliter per ſinum ſubingreſſa, mammillas, pro ſua natura, modicè extantes, premit: & ſolidi ventris exuberans illud digitis contrectat æqualiter. Poſt hæc, & primam ſuccreſcentis pubis lanuginem. At quid attinet me occultiora iſta longiùs perſequi? Tantam igitur nactus poteſtatem amor, fervidius quoddam opus attingit. Tum ducto à femoribus exordio, juxta Comicum ipſum percutit. Mihi quidem ita pueros amare contingat. Illi verò qui de rebus ſublimibus, nugantur, quique philoſophiæ ſupercilium, ſupra ipſa

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπερήρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύματι τοὺς ἀμαθεῖς ποιμαινέσθωσαν. [1] ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης. καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλὴξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς. [2] οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ κατ' ἀπαντικρὺ καθέζεσθαι, δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων. ἀλλ' ἦν καὶ τῆς ἐκείνων φιλίας [3] μεσίτης ἡδονή. στένων γοῦν Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλου θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπεῤῥάγη. [4] μηρῶν τε τῶν σῶν δυσεβὴς ὁμιλία καλλίων. τούς γε μὴν ὀνομαζομένους παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ', ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα φήσει τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. Λυ. οὐκ ἀνέξομαί σου φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκούειν ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκός ἐστι. τἄλλα δὲ, τῶν ἐμῶν ὤτων πόῤῥω ἀποικιεῖν. ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκός ἐστιν, ὑφάπτεσθαι τῷ Θεῷ τὴν πυράν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τῶν ἐν Οἴτῃ παθῶν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

ipſa tempora attollunt, gravium verborum inſolentia indoctos paſcant. Amori enim deditus fuit Socrates, ſi quiſquam alius, & ſub uno eodemque pallio cum eo cubans Alcibiades, non intactus ſurrexit. Ac ne mireris: neque enim ab Achille Patroclus amabatur, eatenus ut ex adverſo illi ſederet. Æacidem expectans, dum cantus finiat ille. Sed erat & illorum amicitiæ mediatrix voluptas. Cùm igitur Achilles Patrocli mortem gemeret, parum cuſtodito affectu in veritatem erupit. Femorum & tuorum ſancta converſatio melior. Illos verò qui apud Græcos [5] comaſtæ vocantur, nihil aliud quam manifeſtos amatores exiſtimo. Fortè dixerit aliquis hæc dictu eſſe turpia: at per Gnidiam Venerem ſunt vera. *Luc.* Nec te feram, chare Theomneſte, aliud principium tertii ſermonis ponentem, quod audire feſto ſolùm die par eſt: cætera verò procul à meis auribus amandare. Sed omiſſa diuturniori mora, in forum exeamus. Veriſimile enim eſt Deo jam accendi rogum. Nec injucundum eſt illud ſpectaculum quod ea commemorat præſentibus, quæ in Oeta paſſus eſt.

1 Ἐρωτικὸς γὰρ ἦν, εἴ τις ἄλλος, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipſe Socrates apud Lucianum in Auctione Philoſophorum, *παιδεραστής εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωτικά.* Menagius.

2 Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter Martialis lib. 11. ep. 44. Æacidæ potior levis amicus erat. Aliis Achilles, Patrocli *τὰ παιδικά.* Idem.

3 Μεσίτης ἡδονή] An *μίσητις.* Idem.

4 Μηρῶν τε τῶν σῶν δυσεβὴς ὁμιλία καλλίων] Tragici cujuſpiam, aut Comici, verſiculus. *Idem.*

5 *Comaſtæ*] Vox eſt Eidilliorum ſcriptoribus uſitatiſſima, pro his qui cantu puellis blandiuntur & earum amorem captant Theocr. Idyll. 3. *Cogn.*

Τέλος πρώτου τοῦ Λουκιανοῦ μέρος.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

DECLAMATIO
D. ERASMI ROTERODAMI,
Luciani Tyrannicidæ reſpondens.

ARGVMENTVM.

Eiuſdem generis hæc cum Tyrannicida, ejuſdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Vt enim illic contenditur præmium eſſe dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Iudicum, deinde calumniæ adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi præmium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primùm, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata, interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Iudicis, quorſum in hac cauſſa maximè ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primùm refelluntur ordine capita illa, quæ alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut quæ non quid quiſque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta præmiis compenſet. Conatum verò elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & cœpiſſe, ſed præſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quòd alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem præmiorum & pœnarum. In maleficiis interim & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam præmium dari, niſi ei, qui quod lex propenit, re ipſa effecerit. Poſtremò & patriæ gratis inſervire ac officium præſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, cædem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit, & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primò ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, de-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

inde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque præbere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſuprà cœptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hîc præmium illi deberi, ut qui cœperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimùm amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primò quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & cæteris rationibus: quæ alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maximè fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quiſque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hîc multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temerè verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremò etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contrà neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub hæc orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopœia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut iniquè & præter meritum, præmium petente.

Si mihi cauſſa hæc Iudices, apud concionem popularem quæ ſtudiis potiùs, quàm exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Iudices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimoſque, nonnihil profectò vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata lætitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porrò faventes, benevoloſque multò minus: quippe qui frontem modo, quaſique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propiùs contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam pupulari, velut importuniùs obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad rectè judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans lætitia, non ſolùm judicium omne funditus tollere ſolet, verumetiam noſtri ſenſus non rarò nobis eripere: præſertim (ſi quemadmodum hæc noſtra) poſt graves diuturnaſque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſæviſſimam repentè præterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quàm ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quàm libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet im-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

pelli: maximè primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc lut æſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, m lætitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quædam ebrietas ctus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verm veſtra Iudices ſingularis ſapientia perſpicacitaſque non hoc tanm ſcrupulo me levat, verùm & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, i ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem c invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) d ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis n modò non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. enim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, ſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis petitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil priùs curandum bis eſſe judicavi, quàm ut gratos nos exhiberemus in eos, à quis nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quò videlicet munus um huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtalire, tuerique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemuſque dem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſnt. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, i beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales vinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. eque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in cim eſſe volumus, in deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim hoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc præmii pereat ærario, hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide hauſtius eſt, quàm ut inde temerè dari præmia conveniat immentibus.) Illud agitur, ne dii immortales, qui hujus malè conſulta, bis verterunt bene, hoc tantum munus à nobis tanquam ingratis reſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis audatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? empe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac meritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo præerit, idque adeò imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulerrimum tyrannicidæ titulum diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. em dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis am agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum uidem judices facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum diis dignius: rùm hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat imeritus. Nullum præmium honeſtius illuſtriuſve, quam quod tynnicidæ debetur. Sed hoc impenſius accuratiuſque ſpectandum, ne merè decernatur indigno. Permulta ſiquidem, permulta ad id reuiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino præmio dius quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulò ſt evincemus. Proinde cùm non tolerandæ improbitatis mihi vicatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis pœnas debeat,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

eum à legibus præmium omnium maximum petere : petere dixi, imò flagitare : & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debituræ. Quæ cuncta quum poſtulare jure potuiſſet : maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip. quoties libido ſit, poſſit improperare. Tum illud utrum riſu potiùs, an odio dignum exiſtimem, quòd in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis è comœdia retulit? Senſiſtis judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragœdiam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quàm militari jactantia, quàm Stentorea voce, quàm faſtuoſo vultu, quàm arrogantibus ſuperciliis, quàm ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quæſo Iudices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi præmium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam ferat jactantiam, vel in eo, qui verè tyrannum occidiſſet? Hæc quoque me cauſſa Iudices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obſiſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odioſam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quàm indignè tulerit victimas diis ſervatoribus immolatas Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica, privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite quid futurum denique Iudices auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi præmium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriæque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragœdiam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Vtrum eſt hoc Iudices tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi quàm minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantùm quia libuit, idque apud Iudices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento.

Si-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

quidem quàm reliqua glorioſè, tam illud impudenter dicebas, hi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſcipe-m, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſce-r. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox in-ligeres quàm atrocia, quanto probabiliùs in te poſſint retorqueri. m tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſti-abas) convicium, me longè minùs, etiam territabat, quàm (quod lgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim præterquam quòd que affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolu-entum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, r mea referret illum vivere, ſine quibus rebus nullam in quen-am criminis hærere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam ibunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jure-nſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pieta-m, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto imine tibi potiùs improbitatis odium, quàm mihi ſuſpicionem ul-m conciliaris. Vides quàm multis adductus ſim cauſſis, ut tibi ob-terem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id à me enixiſſimè gitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi deri tyrannide liberos ſeſe, niſi te à tyrannicidæ præmio dejicerem. on quòd pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quo-ue durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſanè uàm moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc verò non gra-iſſimum modò, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne leoni qui-em, vel verbo refrager, ſi modò is promereatur: ſed obnoxium ſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id verò bis iſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentiùs exprobrat be-eficium, quàm qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed fin-e mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic ani-o lubitum ſit meo, profectò nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. tenim quum apud Iudices tam ſanctos agatur: ſi verè præmium me-uiſti, non tibi honorem eripio, verùm etiam vehementer illuſtro, uando non paulò magnificentius eſt tyrannicidæ præmium eviciſſe, uàm tuliſſe. Sin minus, æquus veniam dabis, ſi boni civis fungor fficio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti præmii ream defen-lo, ſi ſtultitiæ crimen, ſi imprudentiæ infamiam à civitate depello, i non ſino, ut noſtro omnium periculo hæc urbs in deos exiſtat ingra-a. Poſtremò ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta reli-gione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impuden-er ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberæ civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen à vobis poſtulo Iudices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imò non deprecor invidentiæ ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quàm ut à quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modò ne tergiverſetur, ut quàm maximè civiliter quis agat, nullum ei deberi præmium. Sin exactiùs, ſeveriuſque, pœnam etiam ab ipſo deberi. Quæ quidem dum quàm poteſt breviſſimè facio, quæſo Iudices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis Iudices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quòd gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantùm vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quæſtionem venit, quàm miſera ſit tyrannis, quàm optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis Iudices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirũ agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iiſdem carnibus alio atque alio modo coquendis, condiendiſque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirificè attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quòd ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot præmia? Primum quòd volui, deinde quòd conatus ſum. Tum autem quòd filium occidi plus quàm tyrannum. Poſtremò, quòd pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quòd voluit Iudices, quis non levius eſſe videat, quàm ut ſit refellendum? niſi quòd iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quòd tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen præmio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quàm nudæ voluntatis præmium à lege flagitare? quæ adeò nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque pœnam irrogent ſi quid velis modo perperam (neque præmium oſtendant, ſi quid officioſè velis: verùm id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolùm ſufficere ſolet? Rectè ſanè. Sed apud deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his præmium expectandum, ſi quid præclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeò ſua referre nihil putat: ut non dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremò ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt cinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt ocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſer-ntur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris adferto. Quòd nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, uæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris dun-xat, perinde quaſi præſtiteris, à lege quaſi præmium poſtulare? uæ quidem quum ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deter-eat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocen-bus erogare pœnam, quàm bene merentibus largiri præmia (id uod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non ccipit inſimulationem meræ voluntatis, quæſo te, in petendis præ-niis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel uantumlibet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tutò li-eat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique uis non facilè ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quò præmium ratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat mo-nenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te ſomniaris ccidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex eneficium rependit: atqui bene voluit tantùm, ei quid debetur, iſi ut viciſſim bene velit reſp. I nunc, & hoc in gradu nos jube con-iſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: n præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine oſtules: verùm illud interim præmii feres, velut homo nimium erfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exhibilatus diſcedes, quem non uduerit id à lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit à quoquam pe-ere, ut rem pro voluntate auferat, nemo tam vecors qui concedat, it voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quàm verba pretio re-limat. At non volui tantùm, inquis: verùm & periclitatus ſum, ſcendi, ſubmovi ſatellites. Primùm iſthuc tu quidem conſultè fa-cis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommodè tabas, quanquam ne in hoc quidem multò commodiùs conſtiteris. Nam etiam ſi paulò minus abſurdum videatur, haud ita multò mi-nus impudens tamen eſt, quum lex palàm præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo-ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age quid ſiquis civium tecum iniiſſet con-tractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, ten-tavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem? Nam de tuo conatu quid mea refert? quando-quidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem ver-bis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyran-num occidiſti. Verbis aut obligantur, aut abſolvuntur homines. Si

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

conato pollicita ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu à Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quòd conatus modò ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiuſmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantùm, alterum ad illum propriè pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert quàm anguſta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi in agris meis malè proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli à malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic obſecro nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quiſquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchrè ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragœdiam adferas, quantam adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque quàm ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quiſque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti, facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum æqui bonique rationem habere. Verùm in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod à præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino à pactis diſcedere? Quid vis? Circunſpice, & ſi potes uſquam invenire exemplum, non nego præmium. Sæpenumero in pugilum Olympicis, ſæpe in certamine ſpectator (opinor) ſediſti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quòd ſtrenuè certaſſet? Non arbitror, atque id in re penè ludicra, certè ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſimè, doctiſſiméque geſſiſſet in curſu,

is

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

i præmio longiſſimè abeſſet, & ignaviſſimo faveret eventus? Habat ille ſanè, quod cauſetur, excidiſſe habenas, conſternatum ecum, fractam rotam, jactet ſe vel arte, vel viribus tanto præcelltiorem, quanto Therſitæ præſtitit Achilles, niſi metam prior atterit, profectò poſtulandi præmii jus nullum habebit, fortunam ſum incuſare licebit. Cæterùm Agonothetæ non indignabitur: opterea quòd hoc animo in certamen deſcenderit, ut ejus uteretur nditione, id eſt, ita demum præmium ferret, ſi virtuti fortuna vente viciſſet. Alioqui ſi conatui, non tantum effectui præmium beretur, tot palmis eſſet opus, quot in Olympicum certamen veiſſent. Quamquam in hujuſmodi ludis, qui ſolemnitatis voluptaque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque præmia ituantur, non honoris, ſed ſolatii gratia: verum ſeriis in rebus, que adeò periculoſis, quænam obſecro lex unquam mercedem ſtait, niſi ſi quis facinus peregiſſet: & ita peregiſſet, ut omnes nueros impleret? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de onatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, i civem in bello ſervarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aſpivit, quòd ſe telis objecerit, quòd non ſine multis vulneribus diſeſſerit? Profectò niſi cive ſervato, nemo civicam petit. Quis unam his verbis muralem petiit: Acriter contendi Iudices, ut mœa ſuperarem. Omnia feci, ſed depulſus ſum. Quantumlibet enis ſit, niſi conſcenſo muro, nemo tam inverecundus ut muralem oronam ſibi deberi dicat. Obſidionalem nemo flagitat, niſi depulſa ſidione. Poſtremò nullus honos petitur, niſi ab eo qui id effecerit, l quod honor invitat. Qui navim in tempeſtate deſertam ad littus rduxerit, huic ex lege vendicatio eſt earum rerum, quæ navi veebantur. Quorſum attinet hîc tuam jactare peritiam, ſudores, pecula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, d victus tempeſtate deſeruiſti, audebis quicquam ex his quæ ſunt in avi, tibi vendicare? Aut ſi auſis, futurum ſperas, ut quiſquam te el pilum ſinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, applicationem, triumphum obtinuit, quòd ad victoriam omnibus ervis eſſet eniſus, quòd gnaviter ſe geſſerit in bello, niſi ſuperior iſceſſerit, niſi præſcriptum à lege numerum hoſtium fuderit, aude tu tibi præmium promittere, quòd tyrannicidium ſis aggreſſus. Quòd ſi nemini hominum memoria contigit, deſine tibi nova ſpe landiri, deſine inaudito exemplo poſtulare, quod ſperare ſit improiſſimum, dare poſtulanti ſtultiſſimum. Noli nobis commemorare, uanto capitis periculo murum arcis conſcenderis, qua virtute ſatelitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quoum maximam partem tibi liberum eſt fingere. Ad obtinendum tyannicidæ præmium, duobus duntaxat verbis eſt opus, tyrannum ocidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non niſi yrannicidæ debetur præmium. Alioqui quid dices ſi eodem illo die, uo tu arcem conſcendiſti, permulti pariter aggreſſi, ſua quiſque

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum intereminſſet: utrum omnes tyrannicidæ præmio potientur ex æquo, nempe quia conati? Age quid ſi multis ſtrenuè rem aggreſſis, uni cuipiam, qui ſit omnium ignaviſſimus (ut non ſemper virtuti reſpondet fortuna) eum contingat interficere, an non præteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, ſed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortaſſe rurſus incipies deplorare, fruſtra ſumptam operam, negabis æquum eſſe virtutis egregios conatus merito fraudari præmio, niſi fortunæ ſuffragio adjuventur. Sed quæ tandem poteſt eſſe iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, niſi cui cordi ſit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit æquiſſimam, quiſquis ſuapte ſponte recipit. In aleæ ludo (ſi fas eſt hoc exemplum conferre) quid iniquius, quàm vel ſummum artificem ab imperitiſſimo ſuperari, ſi modo jactus commodè cadat? Atque id adeò nemo tanquam iniquum cauſatur: propterea quod cui luſus hujus lex non probatur, ei liberum erat non ſuſcipere. Itaque lex quod præſtari velit, id palàm atque in medio proponit. Quid abs te præſtari poſſit id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quàm ut res quàm optimè cadat: quod ſi poſteaquàm nihil jam intentatum reliqueris, quò minus effeceris, per fortunam ſtetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi ſuccenſeas. Fortunam, ſi ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quæ ut nihil promittit, ita nihil debet, niſi præſtanti. Neque verò exiſtimemus Iudices, iſtud à majoribus qui hanc legem tulerunt, ſine ſumma ratione fuiſſe factum, ut conato præmium non eſſe ſtatuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites iſtas & inexplicabiles hujuſmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quòd intelligerent tyrannicidii conatum non poſſe, niſi ſummo civitatis periculo ſuſcipi. Vnde futurum proſpiciebant, ut ſi conatui præmium ſtatuiſſent, temeritate conantium reſp. ſubverteretur potiùs quàm reſtitueretur. Etenim tyrannis quid aliud eſt quàm grave capitaleque civitatis hulcus? huic ſi quis medeatur, ei merces digna propoſita eſt, quam ita demum ferat, ſi remedium præſentaneum attulerit. Verùm huic malo neminem oportet admoliri manum, niſi certum artificem, qui ſua diligentia peritiaque fretus, non ſinat hoc licere fortunæ, ut dum ipſe ſalutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejuſmodi diſcrimine conatum præmio judicas invitandum eſſe: an potiùs pœna deterrendum, niſi quod conatus eſt quiſpiam, idem præſtiterit? Nec illud te ſublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis pœnam irroget ſimplici ſceleris molitioni, par eſſe ut multò magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propenſiorem videri ad compenſandam virtutem quàm ad retaliandam culpam. Atque vide quàm hìc tota erras via. Principio non animadvertis hoc tyrannicidii facinus toto genere à reliquis diſcedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo

culo

do modò conjuncta eſt : hujus cum publico reipub. diſcrimine co-
lata, ut temerè moliri tyrannicidium nihil aliud ſit, quàm teme-
ate privata rem omnium prodere. Deinde lex nec in quovis crimi-
, nec qualemcunque conatum in quæſtionem venire ſinit, verùm
paucis duntaxat, quæ vel propter inſignem atrocitatem hoc odii
erentur, vel ejuſmodi ſunt, ut priùs exitium adferant, quàm co-
tus dent ſignificationem : quod genus parricidium, veneficium,
oditio. Poſtremò non vides nihil eſſe ſimile, totaque natura ratio-
que diſcrepare, pœnæ legitimam irrogationem, & honoris largi-
onem. Nam alterum quidem propriè legum munus, alterum quaſi
uædam de jure conceſſio, legiſque candor (ut ita dixerim) quidam
t. Hoc ita habere ſic demum intelliges, ſi reputes quàm multa ſint
uæ lex jubeat, addita pœna, ni pareas: quàm multa item vetet,
ſi obtemperaris, ſupplicium minitans: contrà, vix unum atque
terum eſſe, ad quæ præmio ſollicitet. Quædam enim ejuſmodi
nt, ut durum ac ſervile videatur ad ea metu mali adigi: quo de
enere ſunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hîc lex nimirum
rbaniùs ac verecundiùs tecum agit, patris, non magiſtratus ſumit
abitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuitò te præſtare de-
ebat. Rurſus alia tametſi id genus ſunt, ut à quovis non improbo
ive præſtari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quàm ut à
multis præſtari queant: & periculoſiora, quàm ut multi velint ſuſci-
ere: nam inhumanum videtur cuiquam vitæ ſuæ contemptum im-
erare: ad hæc igitur præmio animat, quaſique calcar addit virtuti.
roinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quàm
d quæ ſemel ipſa aſtringit. Nec mirandum eſt ſi attentior, ſi vigi-
antior, ſi exactior eſt in proprio naturalique munere ſuo, quàm in
o in quo pro temporis ratione in alienas partes deſcendit. Huic adſti-
ulatur illud, quòd novis etiam criminibus exemplum, aut novum
ova lege ſolet inſtitui, aut à ſimili lege mutuo ſumi. Neque tamen
dem fieri conſuevit, ſi quis quid novi facinoris cum laude patravit,
t præmium à ſimili conſtitutione decernatur: niſi lex extet, quæ
ominatim honorem ſtatuat ejus facto, quod roget, vix habebit:
uod poſtulet, haudquaquam. Cur enim legi neceſſe ſit paſſim ci-
ium ſuorum officium mercede redimere? quandoquidem ne ſit im-
unita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus eſſe nemo
ratis poteſt. Quid autem eſt quod non vel gratus patriæ debeat civis?
ui ſi vel animam impenderis, quid mirandum, ſi quod acceperas,
d reſtituis? Vt ſupplicio dignus ſis, niſi parenti pietatis officium per-
olvas, non præmium illico tibi debeatur, ſi perſolvas. Itidem, ſi
uid in leges committas, non potes effugere ſupplicium: at non ſta-
im illæ tibi præmium debituræ ſint, ſi quid cum officio feceris. Nam
i cives omnes ſeſe in officio continerent, ne opus quidem eſſet ullis
egibus: quippe quæ non ad bonos mores comparatæ, ſed malis è mo-
ibus natæ ſunt, id quod verè vulgo dictitant, ac pharmaci vice fun-
gantur. Finge itaque nullas eſſe leges quemadmodum de aureo Sa-
turni

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

turni ſeculo fabulantur poëtæ, ſuo quemque ſponte fungi officio: an tu hîc clamabis perire benefacta, quòd nulla lex præmium decernat? Vti lex non minatur niſi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorſum enim opus promiſſo, quum virtus abſoluta abundè ſeipſa contenta ſit? Proinde petere quod illa non ſit pollicita, profectò plus quàm impudentiſſimum eſt: improbè flagitare quod ea candidè civiliterque promiſerit, civis eſt probitatis non ſatis ſpectatæ. Tu quid merueris, paulò poſt excutietur: interim finge ſanè præcipuam quandam utilitatem attuliſſe, cui tamen ex lege præmium non debeatur. Vtrum protinus clamitabis infrugiferum fuiſſe officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, niſi tibi mercedem ex animi tui ſententia decernant? An potiùs ipſam virtutem abundè magnum ſui præmium judicabis? Oblectabis te conſcientia recti. Hunc eſſe maximum fructum officii duces, quòd de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum hæc tibi futura ſunt ſatis, ſi modò civis ſis optimus. Quòd ſi non contentus iſtis, aliud adhuc neſcio quod præmium deſideres, certè maximo proximum eſt gloria: hoc tu jam propemodum tuliſti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ita, inquam, vel maxima præmii pars: nam pecunia ſanè quàm exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potiùs ipſum tuo deeſt facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiſo, tamen velut tyrannicida celebraris, quæſo te, quantula pars abeſt è tuo præmio quod laturus eras, etiamſi tyrannum occidiſſes? Poſtremo iſthuc ipſum præmium, penè dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honeſtiſſimum præmium flagitare, & in tam frequenti theatro ſpectante rep. magnificam iſtam tuam tragœdiam peragere. Mihi videtur Iudices, beneficii tuliſſe gratiam, quiſquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunæ, tu deorum munus imputas civitati, & ſunt fortaſſis qui tibi libertatem acceptam ferant. An hæc tanta præmia contemnis? quæ vel verò tyrannicidæ ſufficere debuerant, niſi lex maluiſſet præmio conatum ab effectu diſtinguere. Quamque nullum me hercle præmium magis congruit ei, qui tyrannum conatus ſit occidere, nec occiderit, quàm ut illi contingat tyrannicidæ præmium ſperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur præmium, quod aliorum propoſito fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effeciſti quod voluiſti id quod erat neceſſe, nec feciſti, nec voluiſti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumſpectas, in quem te recipias: nam in hoc quàm citra omnem præmii ſpem conſiſtas, intelligis. Age ſequemur te per omnia, & aliunde aliò fugitantem perſe-

:quemur, nec uſquam ſinemus conſiſtere. Atqui non tantùm ag-greſſus ſum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id acinus in duo ſecas tyrannicidia, & quòd filium ſuſtuleris pluſquam yrannum tum tyrannidis ſucceſſorem: & quòd parenti, necato fi-io, mortis cauſam miniſtraris. De illo mox nunc hoc cujuſmodi it inſpiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occi-ſum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo ſuſtule-ris: imò ſplendidius iſthuc videri vis, quòd tuo quidem enſe, ve-rùm ipſius dextera ſit interemptus. Hæc tam honeſta, Iudices, oratio poſſit parum attentum fallere, præſertim hoc rem fucis illis ſuis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, ſic patri adamatum, crebris vulneribus confoſſum: parentem ſenem miſerum, illi circunfuſum, eodem exanimatum enſe, ſanguinem utriuſque inter ſe confuſum. Iſta quidem dictu ſplendida, ſed quid ad tuam cauſſam attinent? Nemo tam cæcus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, ſpectacu-lum illud multò omnium jucundiſſimum extitiſſe civitati, quum ſe-nem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet ſeſe levatum malis præteritis, in altero futuro-rum metu. Hæc quum per ſe maxima, quum Reip. ſint gratiſſi-ma, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio ver-titur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quòd pater ſine contro-verſia tyrannus occiſus eſt, an fortunæ ſuperûmque dexteritati. Quòd enim tuo gladio peremptus eſt, id verò quàm eſt futile ni-hilique. Quid ſi tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogaſſet, tyrannus eſſet necatus, num tu protinus tyrannicidæ præmium pe-titum venires? Lex occiſori pollicetur honorem, tu eum jugulaſti, de quo certè controverſum eſſe poterat, tyranni nomine cenſendus eſſet, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis reliquiſti. Si pru-dens, prudens excidiſti à præmio: ſin metu, multò minus etiam cauſ-ſæ eſt poſtulandi muneris. Verùm illud tute vehementer urgebas, uti prudens volenſque reliquiſſe viderere. Sed quod tandem erat iſtud tuum conſilium, quum tibi ſic in manu eſſet, non toto metu liberare Remp. ſed ultorem tui facinoris, & verum certumque ty-rannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negocium confe-ctum extincto juvene, propterea quòd modis omnibus futurum præ-ſcires, ut ſenex illico ſibimet eodem gladio necem conſciſceret. Videte Iudices, in manifeſtiſſimo mendacio qua rima conatur ela-bi: niſi divinandi ſcientiam commentus fuiſſet, non poterat hinc explicare ſeſe. Siquidem hæc vel augur, vel haruſpex, vel vates diceres, fortaſſe nonnullos invenires, qui iſta prædicanti fidem eſ-ſent habituri. Nunc quid impudentius? quid vanius? quid veri diſſimilius, quàm aſſeverare, id certum præſciſſe te, quod tale ſit, ut quivis alius exitus potiùs fuerit expectandus? An conjectu-ris es aſſequutus id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, niſi ut vel ſperares, vel ſuſpicarere? Porro in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

re tam ancipiti, quæ dementia erat ſpem incertam ſequi, diſcrimen certum negligere? Sed audiamus obſecro certas illas conjecturas, quibus hic noſter vates præſenſit inopinatum omnibus exitum. Iam ætate feſſus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat poſſe tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quàm ut filio vellet eſſe ſuperſtes. Nonne ſentis hæc adeò non eſſe naturæ rerum conſentanea, ut jam omnibus videantur eſſe confutata, vel priuſquam refellantur? Vtrum ſeni mentem ullam fuiſſe putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum, atque ita protinus toto falleris augurio: ſin putas ſapuiſſe, cur erat quod uſque adeo diffideret? Quaſi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multò magis ingenio, verſutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quæ omnia ſi magis in ſenem quàm in adoleſcentem competunt, cur tu in diverſum torques augurium? An non illa ætas uſu rerum callentior eſt? an non altius diſſimulat? an non cavet diligentius? an non proſpicit oculatius? iraſcitur implacabilius? tenacius injuriæ meminit? meliuſque in longinquum conſulit? His ſolis rebus imperium tyrannicum adminiſtratur. In militiæ duce quantulum eſt illud momentum, quod corporis vires adferunt? at in tyrannide profectò multò minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quàm extinctus ſatelles quiſpiam audacior? quum arx ſupereſſet approbè munita, ſupereſſent opes, arma, ſatellitum ingens agmen, tot in civitate factioſi potenteſque, qui non ſolùm tyranni partes adjuvabant, verùm etiam tyrannos agebant: quos equidem ſpero nunc nobis non eſſe metuendos (nolim enim infauſta ominari) at ita tamen, ne nimium ſecurè negligantur. Vſque adeone ſenem cruda viridique (quod omnes norunt) ſenecta callidum, animoſum, ambitioſum, non ſtultum, una filii mors conſternavit, ut rebus deſperatis protinus è vita ſibi migrandum duxerit? præſertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, ſed multò invidioſiorem, idque ob libidinem, atque ætatis inſolentiam temeritatemque, adeò ut expedierit propemodum illi ad ſtabiliendam tyrannidem filium è medio tolli. Etenim quo propius ad juſti regni ſpeciem acceſſerit tyrannis, hoc minus eſt invidiæ obnoxia, magiſque tuta. Iuvenis ille ſolum hoc augebat, quod maximè tyrannos ſolet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi ſenis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quàm ut defuncto poſſet ſupereſſe. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro ſene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego Iudices, in eo ſermone argumentis coarguendo ſumam operam, quem ipſa natura, quem mos, quem communis omnium ſenſus repudiat? Quis unquam iſthuc audivit? tyrannum uſque adeo pio in liberos fuiſſe animo, ut non dicam commori voluerit, ſed convivere commodè quiverit? Credite mihi, privatorum iſti ſunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omni-

no

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ı quid ſit officium novit. Exuit hæc omnia, ſimulatque tyran-
ım induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia neceſſitate
etitur. Solos hos amat (ſi quos tamen ille amat, qui vel deos
ſos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quo-
ım opera miniſterioque ad fulciendum imperium indiget. Quòd
ullos ille poſſet amare, ſimiles certè ſui diligeret, impios, vio-
ntos, rapaces, ſceleſtos, quando nihil ad conciliandam charita-
m efficacius morum ſimilitudine. Atqui ne improbi quidem illi
ıari ſunt, niſi quatenus adjuvant, adeò ut præpoſterum, vel per-
rſum potiùs quendam Stoicum tyrannus exprimat. Neque enim
ıiſquam tam Stoicus fuit, ut æquè vacarit omnibus affectibus atque
rannus: hoc modo illos diſcernit, quod philoſophus honeſto me-
tur ſua conſilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum
ı quenquam mortalium ſentire potuit, qui in patriam vitæ paren-
m altricemque, qui in cœlites omnium bonorum autores tam ſit
npius, ut illam crudeliſſima opprimat ſervitute, horum phana de-
oliet, jura contemnat? Verùm ut largiamur tibi nonnihil, ſina-
ıuſque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc eſt, ignem
ı flumen transferre, an tandem perſuadebis illud, uſque adeo in-
ulgenter illum adamaſſe filium, uſque adeo in eum omnes vitæ ſuæ
es, voluptates, opeſque ſemel contuliſſe, ut illo ſublato, ne mi-
imam quidem vitæ cauſam ſibi reliquam eſſe putaret? Repete, non
icam ex hac civitate, verùm ex univerſo mortalium genere: non
x hoc ſeculo, ſed ab orbe condito, & ab ipſo (ſi vis) Promethei
imulacro. Quotus quiſque fuit pater, quota quæque matercula,
uæ ob liberorum necem ſibi fatum accerſiverit? Naturalis hic do-
or, & quem nemo ferè non modeſtè ferat. Privatis parentibus vel
ndulgentiſſimis, mulierculàrum intemperantiſſimis affectibus me-
iocris luctus ſufficit, tyranni in filium charitati non niſi ſolam mor-
em ſatisfacturam eſſe tu Lynceus prævidebas? Age, hoc quoque
ibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pieta-
em, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum
ſſe potuit, utrò ſe dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in de-
perationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut
enex natura ferus, civibus infenſus, vel maximè vellet eſſe ſuper-
tes, vel ob id denique, quò veterem illam iram, nunc filii nece
ıcerrimè exaſperatam irritatamque Reip. ſuppliciis ſaturaret. Quòd
i aliàs vitæ pertæſum fuiſſet, hæc nimirum una cauſſa poterat illum
n vita retinere. Quid autem ſenili animo vindictæ cupidius? An
ıeſcis quàm impotentes ætas illa concipiat impetus, quo rapiatur
æſtu, quo flagrare ſoleat incendio, ſi quando atroci inſignique con-
tumelia laceſſatur? Quæ verò potuit eſſe atrocior, quàm filii cædes
ſic amati, ut tu quidem ais? Hæc nimirum quicquid in illo fuerit
unquam crudelitatis, quicquid ſævitiæ, quicquid immanitatis: ſi
qua ſanguinis ſitis, ſi qua ſuppliciorum fames, denique ſi quid ty-
rannicum, id omne ſemel de integro poterat excitare, quaſique re-

no-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

novare. Mitiora etiam animalia datæ orbitatis injuria, in rabiem ſolet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum eſſe certiſſimus augur exiſtimaſti, quod in Tigribus videmus evenire? Quòd ſi tibi uni compertum erat, tyranno ſic in deliciis eſſe filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, niſi ut ſæviſſima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem verſa, in miſeram hanc civitatem dilaniandam diſcerpendamque inſiliret? Id ſi non evenit, magna diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in noſtra capita fortunaſque immiſeris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuiſſe tyranno cum noſtris affectibus commune, an confingere ſic adamaſſe, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certè neutro modo tua conſtabit divinatio: quæ niſi conſtiterit, non eſt quod ad ejus rei laudem aſpires, quæ fortunæ commoditate te imprudente evenerit. Poſtremò donemus & hoc tibi, ut præſciveris, & certum præſciveris, deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde eſt ac ſi non præſcieris, quum præſcientiæ tuæ fidem legi facere non poſſis. Profer quibus prædixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando iſthuc tibi prænunciarit, nihil habes quod dicas. Verùm poſteaquam rem feliciter eveniſſe videres, tum demum poſt factum vates eſſe cœpiſti, quemadmodum vulgò tum fieri, tum dici conſuevit, poſt eventum ſtultos etiam ſapere: & quo fortunæ beneficium verbis in te tranſmoveres, tragœdiam iſtam nobis comminiſci cœpiſti, cauſas reperiſti, quibus præſciſſe videare. Sed dii boni, quàm non bonum poëtam te præſtitiſti, qui tam inconſiſtentia, tam cum natura pugnantia finxeris, ſæviſſimum tyrannum ob pietatem erga filium ultrò vitam fugiſſe: ob unius capitis necem tutum ſibi non putaſſe in vita commorari, quum omnia ſupereſſent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, ſublato eo in quo omne tyrannidis præſidium collocarat, repentè rebus ſuis diffiſum ad inferos abiiſſe. Age, mitto nunc argumenta, hæc omnia vera, non ficta credemus eſſe, tametſi ne fucum quidem ullum habent veri, ſi mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos ſuos ſic adamarit, ut non ſpadones ac pallacas longè prætulerit: qui ſic illis indulſerit? ut non ſuſpectos haberet obſervaretque: qui ſic illis ſit fiſus, ut non in barbaris quibuſdam latronibus, ac ſervis ſtigmaticis plus quàm in illis fiduciæ poſuerit. Ego tibi permultos referre poſſim, qui filios ſic oderint, ut vivos eſſe pati non poſſent: adeò metuerint, ut ne cibum quidem unà capere vellent: adeò diffiderent, ut tum demum ſe tutos eſſe putarent, ſi quis illos è medio ſubmoviſſet. Nullus inutilior tyranni ſatelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille ſicarios, fugitivos, homicidas, ſacrilegos: his vitam ſuam mavult committere, qui ſua patria frui non poſſint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis feriniſque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficilè

cilè ad quidvis periculi ſuſcipiendum perducuntur, & propter inge-
ii feritatem à nullo facinore abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum
niniſtri, hi fiducia, munimentum, præſidiumque tyrannidis mul-
ò tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cauſſam videatur dediſſe, cur
ebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum
uſtinebat: Ætate? at utilior ætas grandior: Robore? unus erat:
rudentia? magis ſapit ſenecta: Cuſtodiis quas obtinebat? at ſi ad-
erſus patrem obtinebat, mors illius ſeni etiam optanda. Si patris
omine, quid niſi unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiæ quò
eficerent, niſi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus ty-
annus amoto filio. Res enim tyranno ſuſpecta, filius violentus &
nſolens, propterea quòd reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt.
ilius illud præmium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus
ietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contem-
tis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat
ilius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, præſenſi, nihil
nexpugnatum omittam. urges, Niſi præter modum adamavit filium,
iſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Iſthuc verò meritò demi-
andum, quippe quòd præter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit.
erùm ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam,
uid illi dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret: hoc tantum
vincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certò præſcire po-
uiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum
bſcura. Iam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna
oſtra calamitas ſatiaverat. Iam propitios noſtra vota, noſtra ſacra
commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex
diis atque hominibus dignas admiſſorum pœnas daturus erat. Iam ad-
erant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus ar-
matæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſe-
runt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui cædem impulerunt. Nihil
minus arbitrabatur quàm fugiſſe, qui filium peremerat, quàm una
cæde contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quòd
tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc faci-
nus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere ty-
rannus, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent:
qui non adorirentur facinus, niſi ratione probè perſpecta, qua poſ-
ſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt deus,
novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſen-
ſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare
licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debe-
tur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Vbi diſcrimen
erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res præter ſpem pulchrè
cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge
diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum,
paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in
exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hîc dices. Non ſines,

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

opinor eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuitò præter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate præter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minùs, quàm id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occidiſſes, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potiùs in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum præſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum Iudices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare cœpit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum prævidere cœpit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quò commentum tam impudens Iudices, efficiat paulò probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejuſdem profectò impudentiæ fingere præſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare quaſi videris. Quantò meliùs tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum perempto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repentè à tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili cæde obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repentè deam ſepſiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec priùs illinc diſceſſiſſe, quàm negotium omne confectum vidiſſes. Hæc ſi confinxiſſes, paulò minùs malum poëtam te præſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commodè tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad præmium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quò tyrannum occideres, neque tum prævidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porrò ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in ædes clanculum irrepſeris, fortè fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tutò facinus poſſes deſignare: hæc molienti commodùm faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum ætas ſecurior, periculique minus cogitans: præterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugu-

jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe : deinde ubi jam cardi-nes procul ſtridere cœpiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vul-nere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga co-gitantem, & longinquas aliquas, ſemotaſque mundi latebras animo circunſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſævitiam fallere. Iamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repentè in vul-gus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum unà cum fi-lio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facino-ris. Ibi repentè ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te ani-mum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad præmii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priuſquàm tibi ſatis eſſet excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, proſiliſſe in medium : id quod vidimus, clamitaſſe tuum eum eſſe enſem, tuum facinus, non unum præmium tuæ virtuti fore ſatis. Hæc nemo non crediſſet, ſunt enim rerum naturæ con-ſentanea, uſu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum ridiculò quidem, ſed tamen parum ex arte, tuam nobis præſcientiam quæris perſuadere, quàm multa comminiſceris, non dicam tota fa-cie à vero diſtantia, verumetiam cum ſenſu communi, cum mo-ribus, cum natura penitus pugnantia? primum tyrannum tam mater-ne filium adamaſſe, ut ſine eo vivere noluerit : ſic ob unius mor-tem metu fuiſſe conſternatum, ut in vita manere non ſit auſus : ſic in toto pectore fiſum, ut ipſe nullas circum ſe cuſtodias haberet : adeò fracti animi fuiſſe, ut tam chari pignoris truculenta cæde non potuerit ad ultionem inflammari tam invalidum, ut tua dextra fue-rit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquiſſes tuum, futurum fuiſſet, quo ſe jugularet. Non vides quòd non compe-tat tam inſignis in tyrannum pietas, tam ſecura in eam ætatem fidu-cia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus præ-ſidiis munitum, tanta conſternatio in hominem tot periculis exer-citatiſſimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu ſenem illum tantopere contempſeris, ut indignum habueris, qui tua iſta magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabis quem occideres, quum eum Reſp. non putarit indignum quem for-midaret, quem maximo ſuo cum dolore ferret. Non talem illum dices, non talem ſenſimus, ut cuiquam contemnendus videri de-buerit. Neque tu eum unquam contempſiſti, niſi fortè contemne-re eſt, miſerè formidare. Sciebas arcem armis refertam, ſcie-bas ſupereſſe ſatellites, quorum vel unus (ſi ſeni vires deerant) ſufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo noſtrûm neſcit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii fe-rocitas etiam in illa ſenecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigi-dum illud ſenium ſic interdum acri dolore inflammari, ut juveni-

bus etiam validiſſimis ſæpenumero fuerit intolerandum, ſi quando ſolitum illud robur quod ætatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus eſt, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires ſuppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quàm patrem malueris occidere, quòd illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantiſper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum ſarcinæ te redderet in fuga tardiorem. Reliquiſti invitus, quo tyranno prodi poſſet: ſed prodi maluiſti quàm deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuſo, imò miror magis quòd pedibus conſiſtere, quòd fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, ſtridere arma, intelligeres tibi non cum puero, ſed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, ſobriis, irritatis, denique cum rabioſo patre dimicandum eſſe: non quòd illum uſque adeò filii mors commoveret ſed quòd arbitraretur, & haud ſcio an verè ſe petitum fuiſſe, dexteram tuam erraſſe tantùm in filio. I nunc & ſpera, non dicam ho Iudices viros omnium perſpicientiſſimos, ſed vel è media pleb quenquam eſſe tam mucoſis naribus, cui non ſuboleat, imò qui no planè odoretur, præſentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtæ ſolent, quum hærent in explicando tragœdiæ argumento, hanc veluti deam divinationem arte quadam induxiſti, qu præſenſionem tuam judicibus probares, ſine qua videbas præmium obtineri non poſſe. Sed occaſionem, inquit, miniſtravi paternæ mortis, qui gladium quo ſe feriret reliquerim: atque id ſolum non modo ſatis eſſe putat ad petendum præmium, verùm etiam meritum eſſe, ut ipſe enſis inter arma deorum conſecretur, dominu pro deo præſenti colatur. O hominem ſuavem, ſi has ſpes verè concepit: impudentem, ſi quum non ſperet, poſtulat. Ita-ne tyrann gladius erat defuturus, niſi tuum illum reliquiſſes? Tu in arcem arma, hoc eſt, in ſylvam ligna portanda putaſti? Niſi fortè tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad morti adegerit neceſſitatem: an verò nihil referre putas, quàm præbeas occaſionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquiſti quo nihil minùs deeſt Tyranno: nunquam ferrum abeſt, non in cubili, non in triclinio, non in ſacris: reliquiſti metu trepidus. Tu quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum auſis appellare, quem habueris pro derelicto Metu: inquam, exanimatus reliquiſti, quem poſtea receptum optabas: reliquiſti rem ancipitem. Quid ſi tyrannus illum eundem enſem in civium jugulo diſtrinxiſſet? quid ſi eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adoleſcentes filio ſuo inferias mactaſſet? Si tyrannum occidiſti, qui tuo occiſus eſt gladio, & horum omnium indigna cædes ad te pertinebit: quippe cujus enſe peracta eſt. Id ſi non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occaſio quam in partem cadat, id diis in manu

eſt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

eſt: ſi bene verterit, nihil gratiæ debetur ei qui dedit imprudens: ſin malè, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculoſam miniſtrat occaſionem: quæ ſi feliciter, mirentur omnes: ſin infeliciter, meritò accidiſſe dicant. At quanto prababilius erat, futurum ut tyrannus tuo enſe alios in uſus abuteretur. Scio me judices hæc pluribus refellere verbis, quàm neceſſe videatur, quippe tam frivola: verùm id propoſitum eſt, nullum illius argumentum non excuſſum, non exagitatum, non revictum prætermittere. Quare quæſo ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attentè cognoſcere, dum hunc ab gradu firmiſſimo dejicio, Hic ſibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari poſſe, quin præmium deberetur, quod patri necis cauſam miniſtraſſet, ſi non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certè necato filio. Nam ita in legibus diſſertum ajebat, nihil intereſſe utrum manu ſua quis occidat, an mortis cauſam præbeat. Addebat, æquum eſſe, ut cùm in maleficiis cauſam datam imputarent leges ad ſupplicium, multò magis idem obſervarent in benefactis ad præmium. Hæc ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longè diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad pœnam, vel ad præmium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros ærarios omnes vel ad pœnam vocamus, vel ad præmium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremò cur hoc quod tu petis præmium, non enſis iſtius tui opifex petit potiùs? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temerè miſſo, fortè tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi præmium, an potiùs nihil tibi deberetur laudis, quòd imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imò in jus potiùs vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Vlyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidiùs ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes-ne caupo, vini titulo tyrannicidæ præmium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum exploderet? Cæterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Vtcunque conjecturis præcipi poterat: ut ætas vinoſa tam illicibili vino avidiùs, intemperantiuſque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, præſertim in ſene: morbum mors, vulgò hæc eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probè callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen ille oppidò quàm lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere. eum cibum tu arte tua, cupediiſque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem prædixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ præmium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multò eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem præbuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium: quò pater ultrò vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quàm ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quàm ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſerè ac perditè deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad præmium aſpirare? auderes dicere, te certum præſciſſe, fore ut tyrannus ſpontè fugeret è vita? Certè quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quàm filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi præmium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abundè magnum præmium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ æqualitatem, poſtremò animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quòd ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum præmium, quàm ad infligendam pœnam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet. In jure communi longè ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur pœnam: paucis benefactis præmium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quàm in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantùm caſus. Hoc rurſum intereſt, quòd in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatis facit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animi tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ctum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe præter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quàm ſit idonea, putat animum & eventum ad pœnam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine pœnam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut hæc latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens, certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiiſque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum ægroti, loco pharmaci venenum ponat, futurum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit ægrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, niſi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porrò ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Cæterùm quod facis, tuo facis periculo. Quòd ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat præcavere, quod probabiliter poterat prætimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quæ tu nihil intereſſe dicebas. Primùm non ſtatim imputatur ad præmium, quod ad pœnam, idque non à malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur, partim à legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus æſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit præmii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris præmia dantur, non fortunatis tantùm. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quiſquam præſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imò poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunæ arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit,

hoc nomine lex te non poſtulat: at idem ſi malè eveniſſet, temeritatis pœnas eras debiturus. Neque enim tibi ſuccurreret inculpata ignorantia. Quid enim æquè formidandum erat, quàm ne tyrannus, ſimulatque occiſo filio ſe peti inſidiis perſenſiſſet, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Iam ut de animo res tibi conſtet, cauſam dediſti non ſolùm non idoneam, verumetiam periculoſiſſimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentiſſimo demonſtrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidiſſe: tum extincti patrem id facere, quod modò fecit tyrannus. Vtrum tu duplici cædis crimine teneberis, an ſimplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, ſeni cauſam mortis dederis: atque his fermè tuis argumentis utetur. Indulgentiſſimè filium adamabat, in illum omnem familiæ curam reclinaverat, illo ſe oblectabat atque hæc de privato ſene cum fide dicet, quæ tu de tyranno nimis durè (ne dicam ridiculè) dicebas. Addet ea te ſciſſe, prævidiſſe futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuiſſe jugulandi ſenis voluntatem, ſed hoc tantum egiſſe, ut miſerabiliùs ſua dextra perimeretur, ut odium tuum pleniùs miſeri patris malis exaturares. Ideo juvenem necaſſe, in hunc uſum gladium in vulnere reliquiſſe. Vides quanto ſunt hæc probabiliora in hoc, quàm in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi ſuſpicionem, cauſæ qualitate purgabis. Negabis cauſam idoneam fuiſſe, cur ille ſibimet manus adferret. Te nec præſcire, nec timere potuiſſe id, quod ſit conſequutum: quòd rarum extet exemplum patris, ob filii necem ſponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuiſſe, ut & mater ſibi fatum accerſeret: quippe quam impotentius amare ſit conſentaneum, ac minus adverſum dolorem animi viribus valere. Hæc non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodeſſent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne qui imputetur, id multò magis in hac cauſa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis ſuſpicione, quòd cauſas parum idoneas dederis, hic ex cauſis multò minùs idoneis propter perſonam tyranni, videri vis non modò quod evenit, fuiſſe ſuſpicatus, verumetiam certum præſciſſe. Ibi temeritatis poſtulari non poteras, propterea quòd tametſi vitio abs te data eſt cauſa, tamen idonea non ſit ad id quod evenit. Imò ipſi tota res imputabitur, & legibus pœnas dabit, ſepultura prohibitus, quòd civitati citra cauſam idoneam, civem unum ademerit. Tibi non niſi unius filii mors imputabitur, etiam ſi mater quoque & filiæ & ſorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, niſi feliciter eveniſſet: quippe ubi ſummum Reipublicæ periculum & verteretur, & prætimeri probabiliter poſſet. Venio nunc ad quartum illud præſidium, Iudices, quod iſte tutiſſimum, ac penè inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non ſolùm ſit non habiturus, quò tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: ve-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

rùm vix etiam latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii pœnam effugiat, quò nimirum intelligat, quàm non inimicè, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac pœnam vocare, ſat habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi præmium, vel hoc uno nomine, quòd juvenem occiderit, jam pluſquam tyrannum, tum tyrannidis paratum hæredem, etiam ſi hunc eventum dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam? Tu tibi præmium peteres, ſi tyrannum ſuæ furiæ non eſſent ultæ? Dii quidvis potiùs dederint, quàm iſthuc quod tu fingis. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tutò licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tune, inquam, occiſo filio, relicto ſene vivo, tyrannicidæ præmium peteres? An potiùs nec ipſe ſupereſſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quæ dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſuppliciis exanimaris, aut in extremis Orcadis exul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel præcipiti magis lucri cupidatate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri præter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? duos igitur hæc civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando auditum eſt, duos una in civitate ſediſſe tyrannos? id quod magis etiam natura repudiat, quàm eodem in corpore gemina capita. In iiſdem alvearibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iiſdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſariò fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Vtrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid à Repub. præmium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel præfectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verùm ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quàm multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſæ tuæ commoditate comminiſcebaris? Cæterum quàm in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam ætate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſæcus atque mala, quæ natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porrò juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non ſinit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quàm dura ſint iſta, & quàm à communi ſenſu abhorrentia. Verùm quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragœdia tua non poterat? Quæſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum ætate miteſcere? Quando tu deſines ea quæ ſunt privatorum, quæ bonorum principum, tyrannis tribuere? Vt eodem igni cera mollefcit, limus dureſcit: ita ætate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Vt tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſævitiam ætas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quæ quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent ætatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certè mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, præter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi fortè libidinem adimit? Quanquàm iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſanè propter ætatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed inſigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vinceret. Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quò nobiliores ſunt, quò fortuna præſtantiores habent liberos, hoc magis eis à flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas unà cum viribus ſeneſcere libidinem? Multò ſecus habet. Imò quantum ætas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quàm noſtra delectat contumelia. Vt frigeat in ſene tyranno Venus, certè fervet vigetque malitia, ſævitia, nocendi libido. Poſtremò totum illud vitiorum agmen, quæ propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) horum inquam nullum non ætate fit acerbius, propterea quòd juventa nonnunquam naturæ bonitate vincitur: præterea quædam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii à natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Iudices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abundè ſatis exemplum ſuppeditet? Quòd ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentiùs, videlicet patris abutens imperio: num tu

tu hunc continuo tyranni nomine donabis. Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facilè reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſe penè tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri præter nomen nihil ceſſit. Quaſi verò non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: prædæ communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potiùs quorum opera capiuntur. Alioqui non cohærebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quiſquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quàm ſibiipſi. Solum nomen ſibi propriè vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quàm in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridiculè fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Iudices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi fortè tam diutinæ calamitatis memoriam, tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res uſqueadeo miſera tyrannis, ſi unius modò foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenæ, feris quàm hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quò nimirum hoc nomine metuantur à civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidæ præmium petes? Non in tantum omnem exues pudorem opinor. Sed pater ætate feſſus, omnem dominatum in filium tranſtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed iſthuc quantum abſit ab imagine veri, quis tam cæcus, ut non videat? quis tam obliviosus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad hæc, veriſimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quàm filii, vel quòd odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quòd intelligit ex illius facinoribus longè plus invidiæ odiique ſibi conflari (Callidiſſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quòd pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quàm ſuis uti mavult. Quòd ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora deſignabat filius, profectò non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque phana diſpo-

diſpoliant, neque hæreditatibus manum injiciunt, neque compilant ærarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex præmium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuæ cognitioni reſervat. Quorum ut quiſque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certè tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, ſub cujus veluti clypeo, tota illa pernicioſiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Iudices, ſæpenumero auditum eſſe, id quod eleganter à doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modò, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eoſque acerrimos, plurimas aures, eaſque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibuſque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujuſmodi conſtat miniſtris. Verùm ut illud quod corpus appellatur nihil eſt aliud, quàm quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem univerſa: at ita contineat, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, præfectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, præcipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certè vocare nequaquam potes. Vnum enim illud portentum tyranni nomine cenſet, cujus authoritate tituloque cuncta hæc membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult te in oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernæa hydra fabulantur poëtæ, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multæ robuſtiores ſubpullulent: unius vitæ te dominum, arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certè ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Poſſum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Iuvenem paulo antè magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium: ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Quî convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, non igitur uſurpavit tyranni nomen. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, præmium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras?

ras?

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ras? Id te lex voluit occidere, quotcunque illud eſſet animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipſe fateris) ſatellitem occidiſti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei eſt? At rem, inquis, legis ſequutus ſum, non ſyllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus hæres paterni dominatus: libertatem peperi, ſervitutem ſuſtuli: hoc lex ſenſit, hujus rei authori præmium præſtituit. Satellitem, inquam, occidiſti, nihil moror quantum, quàm gravem, quàm ferocem, quàm ſceleſtum: ſatellitem tamen occidiſti tyrannidis, non caput: aut ſi caput, unum è pluribus. Sed hæc omnia tibi ex animi ſententia largiamur: fuerit ſanè res tota tyrannidis filius: pater nihil niſi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham, nihil aliud quàm meram quandam fuiſſe vocem ſine corpore. Qui tibi licuit in re tanta, à verbis legis diſcedere? præſertim ita dilucidis, ut perſpicuum magis nihil eſſe poſſit, & commentitiam interpretationem domi tuæ natam in judicium adferre? Ego Iudices, nullum in Remp. exemplum pernicioſius induci poſſe judico, quàm ſi conſueſcant homines calumnioſi à præſcripto legum recedere: & interpretamento, quod ad prætexendum facinus quiſque ſuum maximè idoneum comminiſci queat, id Iudicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis ſententia quæri ſolere, niſi quum in ſcripto quiddam apparet ambiguè, obſcuréve dictum: aut quum ex verbis & eventu abſurditas quæpiam extitit, eaque manifeſta? In priore non cujuſvis commentum, ſed juris prudentium reſponſa, ſed Iudicum ſententia recipi ſolet. In hoc poſteriore, neceſſitas ipſa compellit aliquantiſper à legis vocibus deflectere: & æquitatem juris potiùs, quàm verba ſpectare. Duplex itaque periculum videtis Iudices: alterum ne ſuperſtitioſa cavillatione literarum legis ab eo quod lex ſpectavit abducamur: alterum ne paſſim à præſcripto diſcedendo, leges omneis & judiciorum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multò levius eſt: propterea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcurè quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multò periculoſiſſimum, pernicioſiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quò pœnam effugiat, non facilè poſſit aliquo commento ſubvertere? Neque quiſquam non elabetur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit uſque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret: ita pro ſene juvenem, pro tyranno ſatellitem, pro homicidio tyrannicidium: & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim Iudices religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur: quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini: verum ambiguas diverſaſque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne ſine graviſſima ratione à legis præſcripto diſcedatur: tum in hac non periculoſum

mo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

modò, verùm etiam abſurdiſſimum : quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius : ſententia nihil æquius : interpretamento quod præter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem uſque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit : qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic præmium eſt, ſi modò iſtuc ſenſiſſet ? Neque verò fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & præfectos exerceri ſolere, permultoſque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores : atque ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores: niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem : non quòd illos vita dignos judicet lex, ſed quòd unius cæde totam tyrannidem tolli velit, non multorum cæde reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere : neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius præſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Præſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hîc ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus: verùm id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum præter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique præmio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quenque civium licere : Quiſquis pauper à locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremò ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porrò ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet: dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quàm ut hujuſmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſimus : id in multis ſæpius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facilè liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parciùs, circumſpectiuſque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primùm adulterum, ſed in uxore deprehenſum : id quod in temperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effu-

ſugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes: id lex ita interpretatur, ıaſi ſeſe tueri potiùs ſit iſtuc, quàm alium occidere. Vterque tamen ſti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec ex- ctare donec in jus trahatur: atque (ut ita dicam) ultrò ſemet reum cere cogitur. Quòd ſi omnia conſtabunt argumenta: ita demum à ge dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremò tyrannicidio: ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex præ- ium quoque proponit: at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſi- ıi tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris: non ſi ſceleſtum io ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, tiùs quàm ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſiſtat, ut r illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Iamque hoc fa- um tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſ- proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuæ ta- en libidini lex non permiſit. Niſi palàm hoſtis ſit declaratus, niſi in ıperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere ſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus : Hoſtem occidi, nam plus quàm hoſtilia faciebat, nomen hoſtis ntùm aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium iſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur: verùm ne rpat exemplum, pœnas de te ſumet. Quid autem aliud abs te fa- um eſt? Vnum tibi lex nominatim deſignaverat: tu illius vocabu- m tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non po- ſt competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi s ſit aliquando quem voles magiſtratum, quem voles Iudicem, ıem voles civem, tyrannum appellare. Neque verò ſine graviſſi- is cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc in vitam alterius licentiam. rpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quàm vitam: vidit in ex- ıctum facilè varias cauſas confingi etiam impunè poſſe, quandoqui- m ille non ſit refutaturus, qui jacet. Vidit quàm multis titulis um quiſque dolorem poſſet prætexere, ſi poſt occiſum hominem la cauſa recipiatur, præter eas quæ legibus ſint expreſſæ. Quid ıòd gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur, ut homini vitam ipiat? quàm comperta, quàm multa requirit argumenta, quàm ulta concedit reo, quàm malignè agit cum actore, quem non niſi o periculo vult accuſare: quantum ſpatii largitur ei qui defertur: ıàm liberam Iudicum rejectionem. Quantum igitur à mente legis eſſe putes, ut cuilibet permittat, vel pro ſuo privato dolore, vel meſtica juris interpretatione, hoc eſt, ſubverſione in cujuſquam tam graſſari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acer- m exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: di- s parricidam, ſacrilegum, inceſtum, proditorem, peculatorem, neficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus ultis tyrannis erat ſceleratior, peſtilentiorque civitati. Ad iſta tam ulta crimina, lex tibi verbo reſpondebit: nihil moror quam fuerit elerosus, qui periit? in unum tyrannum tibi jus feceram occidendi,

in

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

in reliquos in jus trahendi. Si detuliſſes: auditus, revictus, damnatus à me palàm pœnas dediſſes, omnique Reip. ſalubri exemplo fuiſſes. Nunc tu privata libidine interficiens, pro ſaluberrimo exemplo pernicioſiſſimum in civitatem induxiſti, & legum inſtaurationem, à legis violatione auſpicaris: hoc eſt, malis malo mederi ſtudes. An me clàm eſſe putas: quàm multi ſint in hac turba vita indigni, morte digniſſimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus ſervo: ſunt fora, ſunt tribunalia, ſunt Iudices, ſunt carceres, ſecures, carnifices. Cur tu mihi præire conaris? Cur nullo mandante magiſtratum occupas? & dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi eſt inviſus ille, niſi quòd mihi parere recuſat, & præire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permiſero. Si juvenem occidiſſes, quòd non alia patuiſſet ad tyrannum via, darem veniam neceſſitati: nunc occidiſti, non obſiſtentem, non auxilium ferentem patri, ſed patris opem implorantem. Hujus unius cæde contentus diſceſſiſti, tyrannum nec impetiſti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex uſu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquiſitioribus excruciatum ſuppliciis, exemplum omnibus edere. Neque hæc dico Iudices, quaſi parum gaudeam pariter cum patre ſublatum filium: utinam eadem opera ſimul omnes ſint oppreſſi, quibuſcunque tyrannus placet. Sed quis prohibet, ſimul & gaudere, quòd deorum bonitas nobis hanc rem benè verterit, & tamen non committere, ut hujus temeritas, ſi judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, ſed de legis violatæ majeſtate. Non enim par eſt, ut cuiquam perſonæ præter jus extincti odium in ſcelere ſuffragetur. Neque tam ſpectandum in quem commiſſum ſit facinus, quàm quo exemplo commiſſum. Alioqui cur non eadem opera fas ſit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones graſſari? Bonam tyrannidis partem uxor ſæpenumero ſuggerit. Ad ſummam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula inſtigat: cur non & hos jugulas, ſi tibi jus eſt æſtimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quòd eſt aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus ſit occidendi? Finge eſſe qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus ſit incendere, imò qui jam compluribus locis ignem ſubjecerit, ſed incendium ſubito exorto imbri reſtinctum: authorem non obſcurum, verùm abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto eſt atrocius civitatem ſemel funditus evertere, quàm expilare: cives univerſos uno igni finire, quàm in pauca quædam ſævire capita. Et tamen in unum tyrannum ſtringendi ferri poteſtas privatim permittitur. Illum deferendi modò jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare: quid tandem aliud eſt, quàm

ıàm legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quoſdam
ȝere quod tyrannus palàm ac vi facere conſuevit? In recipienda lege
s eſt populo cauſam, æquitatemque legis excutere. Cæterùm re-
ptæ, & longo jam uſu comprobatæ, ſimpliciter oportet obtempe-
re. Neque enim exiſtimandum eſt majores illos noſtros, viros ſine
ntroverſia ſapientiſſimos, ita ſine graviſſimis rationibus inſtituiſſe,
privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Pri-
ùm ad jugulandi licentiam, feneſtram aperiendam civibus non pu-
verunt: deinde perſpiciebant tyrannidem fatale quoddam eſſe
eip. malum, quod minore noxa toleraretur, quàm malè exagita-
tur: neque poſſe ſemel tolli, niſi ipſius cæde. Quo ſubmoto, vi-
licet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus eſſe pri-
ta audacia, nimirum illis in reip. adminiſtrationem vindicatis.
uod ſi tyrannus in jus vocari potuiſſet, ne hunc quidem tuæ dextræ
bitrio permiſiſſet. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habe-
monarchiæ legitimæ ſpeciem: hoc tantum intereſſe, quòd in mo-
rchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius
idini ſubjecta ſunt. Rex publicam ſpectat utilitatem, tyrannus pri-
tim ſuam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi le-
imo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui
gum authoritatem in priſtinum ſtatum reſtituat, atque id unius (ſi
ri poteſt) capitis jactura. Nam hac moderatione in fatalibus illis
ſtibus, quæ totum Reip. quaſi corpus corripiunt, legum prudentia
nſuevit uti: ut exemplo magis, quàm admiſſi talione, morbo me-
atur: ne dum civitatem ſanare ſtudet, magnam civitatis partem
erimat. Hinc eſt quod in ſeditionibus publicis non niſi in ipſos au-
ores conſuevit animadverti, reliquis quos tempeſtas illa commo-
rat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tu-
ltu quietem egiſſent. Quæ poteſt autem peſtis eſſe fatalior, quam
rannis? Quæ ſeſe latius in civitatis membra diffundit? Quota quæ-
e urbis pars ab hoc vitio ſyncera poteſt eſſe? Omitto jam quicquid
ambitioſorum, ære alieno obſtrictorum, ſcelere contaminato-
m, barbarorum (nam hæc tota ſentina hominum tyrannide gau-
t. ut in qua nullis majora, quàm ſceleratis ſint præmia) bonos
am cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis ſuis, vel
ctum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non
tinctæ, ſed oppreſſæ modò, cautim & circumſpicienter agunt:
elligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari
n poſſe, unius capitis diſpendio commodè ſanari poſſe. Quare do-
cuipiam medico præmium oſtendunt, digito demonſtrant, quod
embrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu
xtram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti.
uo præmio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcitè exagitato,
um hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui ho-
nem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te cædis reum
o, aget alius fortaſſis, cuicunque lubitum erit: verùm illud modo

Ooo con-

conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit imprudentiæ in ea
cauſa, tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere
præmia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeve-
rius agatur, ut graveis pœnas effugias. I nunc & curioſum me vo-
ca: qui tam candidè, tamque civiliter tecum agam: ut quum te
poſſim in grave diſcrimen vocare, ſat habeam legis & Reipub. cau-
ſam defendere, ne circumventa præmium dare cogatur ei, qui ni-
hil boni ſit promeritus. Id quod non Iudicibus modò (quibus iſtuc
jam dudum liquere puto) verùm tibi etiam ipſi cupio perſuadere;
& facturum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere.
Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſumma-
tim totam cauſſam ob oculos revocemus? diſpiciamuſque quàm mul-
ta tuo in facto deſiderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum
tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quæ-
dam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut
pœnam te, aut certè nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego
non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi fa-
cio, utrum æquo animo cedes præmio, an impudenter petere per-
ſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria hæc tibi conſtiterint, non eſt
quòd tyrannicidæ præmium petas: Animus, via, & effectus. Ani-
mus duo quædam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propo-
ſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi præter
propoſitum, non magis profectò præmium tibi debeatur, quàm ſi
quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere.
Tu porrò quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum
legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris.
Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi
libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii pro-
poſitum in arcem non attuleris, an allatum repentè mutaris. Iam
quid ſperaris, excutiamus. Quanquam iſthuc leges non ita valde
curioſè penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes
omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quò
tyrannidem ipſe occupares, utrum præmium ſperares? an ſuppli-
cium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcere-
ris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palàm, num præmium au-
deres poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium
obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis ty-
ranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quò ei ty-
ranno venenum dares, dediſſeſque, num quæſo, tyrannicidæ præ-
mium poſtulares? Ego hìc tecum non ago conjecturis: nihil dico
in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quàm ut tu, alioqui tam
glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirma-
re non dubitem, qui tyrannum quum tutò licuerit, non occidit,
planè noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum
exitium Reip. videretur allatura, potius quàm ullam commodita-
tem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publi-
cam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

m vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. pericu-, non ſuo periculo Reip. ſtuduit prodeſſe. Poſtremò non potes ſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. on poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbè præmium gitat. An non vides igitur quantopere hac parte à tota legis men-diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, m tu non periculosè in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit oc-di, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi for-ſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad inus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni ta-n refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Iam enim nia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi nceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyran-m. Largior iſtuc Delium aliquem tibi prædixiſſe, ut certum ſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. uiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verùm hoc pœnæ genus magis placuiſſe. Suſtuleris ſanè tyrannidem, idque nova qua-n & inuſitata ratione. Vides quàm multa tibi dono. Tamen iſtam tibi, nec ſinam ferre præmium, propterea quòd ea via ſu-eris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civita-quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infan-in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem um præſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem ac-eret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſu-eret Reſpub. an potiùs tanquam immanem & ferum hominem raretur, qui in eam ſævieris ætatem, cui etiam ab hoſte arma-arcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? tur tuo maleficio Reſpub. cæterum exemplum haudquaquam abit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſerè deamaret, vim conſtupraſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fuge-è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis an raptus & adulte-upplicium potiùs formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno otanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. t virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus iliariter uteretur, tu in convivio prætextu neceſſitudinis vene-porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quaſ-devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum à lege præmium, œnam expectares? Atqui tyrannidem utcunque ſuſtuliſti. Even-audet lex. Verùm exemplum tam pernicioſum in Rempub. recipit: ut conſueſcant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut m tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim ittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere li-veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens

 exem-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quòd ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nuſquam non improbat maleficia lex: & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quòd ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur præmium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Vtrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potiùs ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quòd privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur: quò magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut à quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quò te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum præmium dabis, an magis hominem in jus trahes? injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui præmium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te præmium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium malè dederit quanquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quàm quæ tibi futura fuerat cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quiſquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci ſed ſuſpecta & improbata via: hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appellatur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quiſpiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raró conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudiosè pro pharmaco venenum porrexeris: propterea quòd tui fuerat officii: aut non ſuſcipere negocium, aut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid à probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti: ut planè iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum: niſi

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ſi non tantùm à crimine, verùm etiam ab omni criminis ſpecie ocul abfuerit: ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam nam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certè Diis ſimillimo hoini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, quam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa quaæ permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemum in Remp. irrepat. Poſtremò non niſi ferro, non clancularíis ac aleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto conmptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantùm ſpectat lex, Tyrannus in præſens ſubmoveatur: verùm illud multò magis reicit: ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, i non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere: præclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectaone tyrannidis deterreantur: cùm videant in ea civitate nullum ſe tyrannis ſatis tutum præſidium: quandoquidem illud nemo neit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. am quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ x, quæ arma adverſus hujuſmodi animum Tyranni caput defennt: qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremò aum: ut maximè tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt tous negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum ciderís: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum ixeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgò dint nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil à ſimultate fferre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quim potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem cidiſti patre inſolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyranım occidiſti. Sed paratum tyrannidis hæredem occidiſti: in tyunidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verùm to ſanè, certum hæredem ſuſtuleris: igitur qui tyrannus erat fuırus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Por lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando ıturum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truniım præſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Vbi ınc igitur ſunt illa tam multa, quæ tibi ad præmium poſtulandum pererant? Vides quàm ne unum quidem omnium tibi conſtet, ıorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt comutatum. Hoc igitur præmii tibi debetur, quod ei, qui in Olymis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At ericlitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in lympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique: verùm eum, quem eque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex uſu publico fuerat

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: dequa proverbium extat: quòd Athenienſium malè conſulta, in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate à nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imò tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo præter pœnam temeritatis, nihil ad te redire meritò poſſit? Si Reipublicæ, ſi Iudicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac penè divinum munus à Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hîc lege & apud Iudices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quòd obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Iudices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis præmium tibi decreverint. Contrà: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbè præmium flagitare, quod nulla ratione promerueris: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Iſthuc fortaſſis ab æquitate Iudicum, à civitate deorum munere læta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te à præmio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos verè reſtitutas videri vis, ſine noſtram authoritatem primùm in hac tua cauſa valere. Longè plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus edideris, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro præſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi præſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei præmium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, pro-

propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat, ſaltem illorum beneficio frui; Quòd ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certè Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato. Quid tu in noſtræ laudis poſſeſſionem ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuò benignos eſſe? Cur tu ipſe jam ingratus exiſtis? Civitas hæc ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes, commoditati noſtræ: & quòd Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quòd commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potiùs in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quàm perieras, & per te Reſpub.? Quòd ſi planè contendis, ut præmium aliquod feras, abundè magnum præmium à nobis perſolutum eſt, quòd per nos res à te malè inſtituta, bene verterit. A legibus meritò major relata gratia, ſi noſtræ proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus deſine nobis debitum velle præripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus authoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempubl. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Vtrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferrè malitis, ſæpius exprobrandam, & brevi fortaſſis à ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam an in Deos quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Vtrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat legum reſtitutarum ſeveritatem; & Iudicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.

IOANNIS GEORGII GRAEVII
Notae & emendationes in
LVCIANVM.

In dialogo contra eum, qui dixerat Prometheus es in verbis, pag. 18 legitur: Τὸ γὰρ τῆς κλεπτικῆς, καὶ γὰρ κλεπτικῆς ὁ θεὸς, ἄπαγε τοῦτο μόνον, οὐκ ἂν εἴποις ἐνεῖναι τοῖς ἡμετέροις. Latinos interpretes ſi conſulas, nihil hoc loco eſt obſcurius: Sic enim vertunt: *Quod enim eſt furti. (nam furti eſt aliquis Deus) apage hoc ſolum, non dixeris ineſſe noſtris ſcriptis.* Non poterat inſulſius. Quis enim intelligat: *Quod enim eſt furti!* dein quid hoc ad rem eſſe furtorum deum, ſive is ſit Mercurius, ſive quis alius. Non perceperunt mentem Luciani. Primo poſt ἄπαγε cum veterioribus editionibus pone diſtinctionem. ἄπαγε· τοῦτο μόνον, & verte: *ſed quod ad furandi artem attinet, (Nam & furandi arte hic Deus inſignis eſt) abſit. hanc ſolam noſtris ineſſe non dices.* forte, inquit Lucianus, Prometheus dicor, quod furatus ſim, ut ille ferula ignem eſt furatus & coelo ſubduxit. Apage hac ſola in re nunquam Prometheo comparabor. ſequitur: ἢ πόθεν γὰρ ἂν ἐκλέπτομεν, εἰ μὴ ἄρα τις ἐμὲ διέλαθε τοιούτους πιτυοκάμπτας καὶ τραγελάφους καὶ αὐτὸς συντεθεικώς; *Vnde enim furaremur, niſi quis me latet, qui tales pinuum incurvatores & hircocervos ipſe compoſuerit.* Sic interpres. Quis autem ex hac verſione intelligat, qui ſint illi pinuum incurvatores, & quid illi hic agant, ubi de furto loquitur. Ignorarunt πιτυοκάμπτας eſſe centauros. Suidas πιτυοκάμπτης ὁ κένταυρος. ſic proprie dictus eſt Sinis centaurus quem Theſeus occidit. de quo Ovid. VII Metam:

Occidit ille Sinis magnis male viribus uſus
Qui poterat curvare trabes, & agebat ab alto
Ad terram late ſparſuras corpora pinus.

Vertendum itaque, *niſi quis me fugit, qui tales centauros, & hircocervos ipſe compoſuerit.* ſuos vero dialogos ex comicis ſalibus, & gravibus ſententiis, ex philoſophicis diſputationibus hauſtis, compoſitos, ut paulo ante oſtendit, vocat centauros & hircocervos, quo ſcribendi genere nemo ante Lucianum fuerat uſus. Paullo ante in eodem dialogo p. 14, ſcribe ἰπνοποιοὺς, pro ἱπνοποιοὺς qui furnos facit. quod non monerem, niſi omnes editiones hanc mendam pervaſiſſe viderem.

In Prometheo pag. 181. leve quoque mendum occurrit in omnibus editis, quod tamen interpretes Latinos fefellit, & ut locum male verterent, effecit: Dixit Prometheus curam hominum Diis non magis gravem eſſe poſſe, quam paſtori curam gregis, καὶ εἰ τοῦτό γε ἐργῶδες τοῦτο, καὶ ἡδὺ ἄλλως, καὶ ἡ φροντὶς οὐκ ἀτερπὴς ἔχουσά τινα διατριβήν. Ottomarus Luſcinius vertit: *quando operoſum iſtud ſibi*

bi videbitur : cum alioqui cura illa propter conjunctam exercitationem non admodum appareat eſſe injucunda. Salmurienſis autem interpolator: *Cui ſi ſit hoc operoſum, eſt etiam jucundum, & haec non inſuavis ſollicitudo quandam habet exercitationem.* ſed legendum: οὐκ ἀτερπῆ ἔχουσά τινα διατριβήν. Verte: *& ſi ei hoc ſit laborioſum, jucundum tamen etiam eſt, & iſta ſollicitudo ſuavem habet exercitationem*, ſive *conjuncta eſt cum ſuavi labore.* Paullo ante eadem pag. anima haec verba interrogatione: πῶς δή τι τοῦτ᾽ ἔφην; ὅτι μὴ γιγνομένων τῶν ἀνθρώπων ἀμάρτυρον συνέβαινε τὸ κάλλος εἶναι τῶν ὅλων. *Quorſum haec dixi? Quia niſi eſſent homines, univerſi pulchritudo teſtibus careret.* Superius pag. 178 omnino ex Codice cum Anglicano, tum alio, cujus excerpta penes me ſunt, legendum, εἰ κρεῶν ὀλίγων ἕνεκα τηλικαῦτα ὀργίζεται. *ſi parvae carnis cauſſa tantopere indignatur.* & ſtatim, cur non, ut juſſerat Bourdelotius, & ipſi canones τῶν γραμματικῶν παίδων jubent, reſcripſerunt ſequentes editores praeſertim Mſſ. volentibus, παρελιχμήσατο. Eſt enim a παραλιχμάζω. ſed pag. 182 ἔσθ᾽ ὅτε ἡμεῖς τοῦ πυρὸς ἀπολωλέκαμεν, ἐξ οὗ καὶ παρ᾽ ἀνθρώποις ἐστίν; *unquamne accidit, quòd ignis jacturam fecerimus, ex quo ille apud homines eſt.* ſic Atticos loqui ἔσθ᾽ ὅτε, non ἔσθ᾽ ὅτι norunt qui vel primis labris Atticos ſcriptores deguſtarunt. In ſomnio pag. 11 itidem ὅτε pro ὅτι ſcribendum. χειμερινὸς ὄνειρος, ὅτε μήκισται εἰσὶν αἱ νύκτες. *hibernum ſomnium, cum noctes ſunt longiſſimae.* inepte interpres: *quoniam noctes ſunt longiſſimae*, quia legebatur ὅτι.

Pag. 192, in colloquio Iunonis & Iovis, omnino ex Mſ. lege: καὶ συνοικεῖ ἡμῖν νῦν ἐπὶ κεφαλήν μοι ἐπαχθέν. Vulgo ἡμῖν omittitur.

Pag. 194 in eodem colloquio ex eodem Mſ. reſtituendus eſt perturbatus in editis locus. Cum Iupiter deſcripſiſſet Vulcani ſordes & ſqualorem, qui Diis miniſtrarat, ſubjicitur ἡδέως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἐκεῖνος ἐμπρέπει τῷ συμποσίῳ τῶν Θεῶν. Contra mentem Luciani: *ſuavia haec ſunt. adeoque multum ille pocillator cohoneſtat Deorum convivium.* Sed. Mſ. ἥρα. ἡδίω ταῦτα. Ζεύς. οὐ γὰρ καὶ πάλαι πολὺ ὁ οἰνοχόος ἔπρεπε τῷ συμποσίῳ. Iun. *ſuaviora haec ſunt.* Iup. *etenim jam olim ille pincerna non decebat convivium deorum.* Iuno ait ſuaviora haec ſunt, videre obſitum fuligine Vulcanum, quam amaſium pocula cum oſculis marito praebentem.

Pag. 195. Colloquio Iunonis & Iovis. ἄνθρωπος εἶναι χρηστὸν, ὦ Ἥρα, καὶ συμποτικόν. vertunt: *hominem eſſe benignum Iuno, & hilarem convivam.* *Benignitati* hic nullus locus. χρηστὸς Latinis eſt homo *commodus*, facilitate morum inſignis. Plaut. Mil. *conviva commodus.* Cic. pro Murena: *Nemo Catone proavo tuo, commodior, communior, moderatior fuit ad omnem rationem humanitatis.* Sic inferius. pag. 219 in dearum judicio: ἱκανὴ μὲν, ἀγροικὸς δέ. *Commoda quidem, ſed ruſtica.* ubi interpres, *ſat quidem for-*

moſa. ſed talia ὅσα κόνις. Sic inferius in hoc dialogo ἀπειρόκαλοι vertit *inſolentes*, cum ſint, *inepti, decori, rudes.*

Pag. 197. Μὴ ὥρασιν ἵκοιτο τῶν ὑπὲρ αὐτὸν ἐπιθυμῶν. Poteſtne ſtultius & abſurdius quicquam verti, quam iſta verba ſunt tranſlata? *Ne quid tempeſtivum conſequatur, quando res, quae ſupra ſe ſunt concupiſcit.* Et tamen, abſurdius iidem interpretes in dialogo de ſaltationibus, μὴ ὥρασιν ἱκοίμην, *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Cum ſint imprecationis formulae ex Ariſtophane hauſtae. Latini dicunt, *male pereat, dii deaeque eum perdant, qui rem ſupra ſuam ſortem affectavit.* Potuiſſent tamen, ſaltem Bourdelotius, haec emendare, cum Iſaacus Caſaubonus ὁ πάνυ animadverſ. lib. 11, c. 14 in Athen. tum & in lectionibus Theocriteis, dudum obſervarit elegans hoc dicendi genus, & explicarit ſcitiſſime.

Pag. 198 Χθὲς δὲ προσκαλασάμενος τὸν ἔρωτα leg. προσκαλεσάμενος τὸν ἔρωτα. ſic videtur legiſſe interpres, cum transfert, *Heri provocato Cupidine.* ſtatim pro ὑφέλκων τὼ πόδε Mſ. ὑφελὼν τὼ πόδε, quaſi pedes illi ſurripuerit. quamvis & vulgatum poſſit ferri.

Pag. 198 in Colloquio Apollinis & Vulcani habes deſcriptionem teſtudinis a Mercurio inventae, ex qua lyram confecit, ſed male intellectam & imperitiſſime verſam. χελώνην που νεκρὰν εὑρὼν ὄργανον ἀπ' αὐτῆς συνεπήξατο. Πήχεις γὰρ ἐναρμόσας, καὶ ζυγώσας, ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, καὶ ἐντεινάμενος ἑπτὰ χορδὰς, μελῳδεῖ πάνυ γλαφυρὸν ὦ Ἥφαιστε. In editione Salmurienſi haec eſt iſtorum verborum interpretatio: *Teſtudinem mortuam alicubi nactus, ex ea compegit inſtrumentum. brachiis enim adaptatis, & ſuperinducto jugo, deinde calamis infixis, & ſubjecto hemiſphaerio, & intentis inde ſeptem chordis elegans adeo & concinnum quiddam modulatur.* non ſane muſice. Deſcriptio haec eſt petita ex hymno in Mercurium, qui tribuitur Homero, ut olim obſervavit maximus Scaliger ad Manilium. ſed cum in illa queritur omiſſum eſſe τὸ καιριώτατον, dicendum enim fuiſſe ἔπειτα καλάμους ἐμπήξας, καὶ ἐπὶ δέρμα βόειον προσαρμόσας, καὶ μαγάδιον ὑποθεὶς, verum erat, ſi καλάμους ſcripſiſſet Lucianus, & hymni auctorem κατὰ πόδα ſequendum ſibi exiſtimaſſet. Cum vero corii bovilli, quo ceu theca lyram Mercurii tegebat hymnus, mentionem omiſiſſet, & accommodaſſet ejus deſcriptionem ad ſui temporis mores, locus nullus erat arundinibus in lyra. pro καλάμους legendum ex Mſ. κολλάβους. κόλλαβοι ſunt paxilli, vel claviculae, quibus fides in lyris intenduntur. Homero Odyſſ. φ dicuntur κόλλοπες,

> Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ ἐπὶ κόλλοπι χορδήν.
>
> *Facile intendit nova clavicula fides.*

Vbi Euſtathius: κόλλοψ ὁ παρὰ τοῖς ὕστερον κόλλαβος, δι' οὗ τείνονται ἂν ποιαῦται χορδαί. καὶ οὕτω φασὶ λεγόμενος, διότι τὸ παλαιὸν ἐκ δερμάτων σκληρῶν ἦν τῶν περὶ τὸν τράχηλον τῶν βοῶν ἔστι δ' ὅτε καὶ τῶν οἰῶν. quaere ibi plura.

Vi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ides ex colloſo illo corio, quod eſt in cervicibus boum & ovium, olim tos verticillos eſſe factos, quod tamen negat Scaliger, qui poſtea onficiebantur ex lignis. πήχεις vero ſunt manubria. Hyginus *brachia* vertit, ζυγὸς vero, ſive ut aliis ζύγωμα, jugum, eſt tranſverſum ranſtillum, in ſumma cithara, cui chordae annectebantur. μαγάδιον ſt ligneus aſſerculus qui ſubjiciebatur fidibus, ſine quibus nullum illae onum edebant, olim erat calamus, poſtea lignum quadratum, quod odie adglutinatur muſicis inſtrumentis, olim ſupponebatur, ut rudite Scaliger oſtendit. Qui veteres lyras in nummis & marmoibus, ubi ſaepius occurrunt, vidit, facilius haec intelliget. Locus autem ſic vertendus eſt: *Teſtudinem mortuam cum alicubi inveniſſet ex ea inſtrumentum muſicum compegit. Manubria enim adaptavit, & jugum addidit, & adfixit claviculas, & ſubjecit aſſerculum, fideſque intendens ſeptem valde tenerum & concinnum uid cecinit.* Eadem omnia recenſet inferius in lyra Polyphemi in Colloquio Doridos & Galateae, excepto μαγαδίῳ. pag. 240: Αὕτη πηκτὶς οἷα κρανίον ἐλάφου γυμνὸν τῶν σαρκῶν. καὶ τὰ μὲν κέρατα πήχεις ὥσπερ ἦσαν. ζυγώσας δὲ αὐτὰ καὶ ἐνάψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἀπῳδόν. Sic legendus iſte locus lepidiſſimus. *Ipſa lyra ſolummodo erat cranium cervi, nudatum carne, cornua* vero *erant quaſi manubria, quibus cum jugum adjeciſſet, & fides alligaſſet quas non fidiculis tendebat, agreſte quiddam & abſonum canebat*, legendum autem οἷα, *ſolummodo* non οἷα, ut editur vulgo. Vides hic κόλλοπα dici, qui dicitur κόλλαβος in dialogo ſuperiore. Cranium cervi erat πηκτὶς, quod n Mercurii lyra, teſtudo, cornua vero erant πήχεις, ſed κόλλαβοι nulli, aut iis non utebatur.

Pag. 204 in eodem dialogo ſcribe ex Mſ. ἅπερ ὁ Ζεὺς ἐπέστειλε. *quae Iupiter mihi mandavit.*

Pag. 207 in colloquio Iovis Aeſculapii, & Herculis, videtur ſcribendum: οὐκ οὖν ἴσα καὶ ὅμοια βεβίωται, ἡμῖν; *Ergone aequalia & ſimilia ſunt quae a nobis geſta ſunt in vita?*

Pag. 209 in colloquio Mercurii & Apollinis: ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὑπεροψίαν, ἐγὼ μὲν ἀνέρριψα ὥσπερ εἰώθαμεν τὸν δίσκον, ἐς τὸ ἄνω· ὁ δὲ & quae ſequuntur. Vides pendere ſenſum, & nihil eſſe ad quod referatur ἀμελούμενος δὲ καὶ μὴ φέρων. ſed omiſſa eſt vox, ex Mſ. reſtituenda: ἤρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ αὐτὸς, ἀμελούμενος δὲ καὶ μὲ φέρων τὴν ὑπεροψίαν ἐβούλευσε, ἐγὼ μὲν. &c. *jamdudum etiam & ipſe amabat, ſed neglectus & non ferens faſtidium inſidias ſtruxit.*

Pag. 220 Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τῶν ἀστέρων. *ſed inter colloquendum multum progreſſi jam a ſtellis receſſimus*, ſive, ut non male interpres, *ſtellas emenſi ſumus.* ſic loquitur etiam in Icaromenippo παμπολὺ τῶν νεφῶν ἀποσπάσας, ubi Eraſmus *cum plurimum nubium eſſem emenſus.* Sed Budaeus & Stephanus hunc locum ſuſpectum habent & aliter ſcripſiſſe Lucianum putant.

Et

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Et rurſus in dialogo Doridis & Thetidos: ἐπειδὰν πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλασσαν. *poſtquam longe a terra provecti in altum erant.* Vides hoc loquendi genus familiare fuiſſe Luciano. Heſych. ἀπεσπάδαντο ἀπέστησαν. leg. ἀπεσπάσαντο.

Pap. 220. rectius in Mſ. ſcribitur Ἐρ. ἐκεῖνος. ἀλλ' ἐπειδὴ πλησίον γῆς ἐσμέν.

Pag. 221. Scribe τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ ἆθλον ἔσται *praemium certaminis erit*, non τοῦ ἆθλον. ut recte in initio hujus dialogi ſcriptum eſt. Vide quae notavi ad Soloeciſtam.

Pag. 223. Μὴ μόνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκὰς ut ſc. Iuno, quae Homero ſemper dicitur λευκώλενος & βοῶπις. paullo poſt: ἢ δέδιας μή σοι ἐλέγχηται τὸ γλαυκὸν τῶν ὀμμάτων ἄνευ τοῦ φοβεροῦ βλεπόμενον. vertunt: *An vereris ne tibi objiciat coeruleum illum oculorum colorem, qui nihil metuendi prae ſe ferendo adſpicitur.* Davus ſum non Oedipus, aenigma Latinae verſionis non expedio. ſed ſim licet Davus, ſcio tamen nec Oedipum id explicaturum. Hoc autem dicit Venus: *Num metuis ne in te reprehendat caeruleos illos oculos, ſi ſine illo, quo metum incutis, videantur.* τὸ φοβερὸν vocat κόρυθα, qua φοβεῖν δικαστὴν illam velle Venus ait. Putabant autem τὸ γλαυκὸν τῶν ὀφθαλμῶν gratius reddi galea; Superius in dialogo Vulcani & Iovis: γλαυκῶπις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ τοῦτο καὶ κόρυς. ſine illa caeſios oculos Minervam dedecere.

Pag. 224. Ὥρα σοι καὶ τἆλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι δῶρα τῆς νίκης ἐμῆς. Mſ. Ὅρα σοι καὶ τἆλλα ἤδη σκοπεῖν, εἰ καλά σοι καὶ δῶρα τῆς ψήφου τῆς ἐμῆς. non eſt reſpuenda haec ſcriptura. *vide* an *non pulchra etiam tibi ſint praemia ſuffragii mei*, quod ſcilicet pro me tuleris. mox pag. 225. perperam legitur in omnibus editionibus ἡ Ἀργῶθεν, pro Ἀργόθεν. recte ſic ſcribitur. ἐν ἐπισκοπεῦσι.

Pag. 226. Ὅπως μὲν πάντα χωρήσει, ἄδηλος ὦ Ἀφροδίτη. ut olim legendum conjeceram, inveni poſtea, ut non pauca alia in Mſ. Ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει ἄδηλον ὦ Ἀφροδίτη. *quomodo haec ſucceſſura ſint obſcurum eſt Venus.* mox in eodem Mſ. ſcribitur πρέπει γὰρ κἀμὲ κανηφόρον εἶναι ὑμῖν παρεῖναι. ſed vulgatam non damno.

In colloquio Martis & Mercurii pag. 228, narrat Neptunum, Iunonem & Minervam conſpiraſſe in Iovem, eumque conſtituiſſe in vincula conjicere, utque metu hujus coitionis Iupiter perculſus in varias ſe formas verterit. Reſpicit ad Homeri locum, in Iliad. α. v. 39.

Ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι,
Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων, καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.
Cum ipſum vincire dii alii voluerunt
Iuno & Neptunus & Minerva.

In colloquio Mercurii & Majae pag. 233, καὶ νῦν ἄρτι ἥκοντά με ἀπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς Κάδμου θυγατρὸς ἐφ' ἣν πέπομφέ με ὀψόμενον ὅ, τι πράττει ἡ παῖς, Haec non quilibet intelligat. Eſt enim fabula, quam tangit, non ex protritis, & pervulgatis. Narrant & Iovem cum ex femore Dionyſum peperiſſet, ſublatum juſſiſſe ad Inonem Cadmi

filiam,

liam, Semeles ſororem perferri, & ὡς κόρην, pro puella ibi educari. vide Apollodor. III Biblioth. Itaque dicit Mercurius ſe nunc eo miſſum eſſe a Iove viſum, quid ageret illa puella, nimirum Dionyſus.

In colloquio Cyclopis & Neptuni pag. 241. lege, ut bene codex antiquus prae ſe fert, ἐπεὶ γὰρ ἐπέθηκα τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα. dein idem liber procul dubio rectius pro vulgato ἐπιβουλευτότατος, ſcribit ἐπιβουλότατος. ſic & apud Syneſ. ἐπιβουλότατε: ſed alibi quoque apud Lucianum hoc vocabulum occurrit, nuſquam, ſi recte memini, ἐπιβουλευτὸς, ſed ἐπίβουλος non infrequens eſt Graecis ſcriptoribus.

Pag. 245 in colloquio Menelai & Proteos videtur ſcribendum eſſe: εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ τὸ πρᾶγμα ψευδὴς εἶναι δοκεῖ φαντασία τις περὶ τῶν ὀφθαλμῶν ἱσταμένη. *Quod ſi non credis, & haec res tibi videtur falſa quaedam ſpecies quae oculis objicitur.* In vulgatis male legitur πρᾶγμα ψευδές.

Pag. 247. Πολυδίψιον δὲ τὸ Ἄργος. Homerus Iliad. δ. v. 171. Vide ibi ſcholia, quae Didymo tribuuntur, qui oſtendit Argos non eſſe ſiticuloſum, & aliter hoc vocabulum eſſe accipiendum, cujus varias ſignificationes notat, uti & Strabo lib. VIII, unde videtur ille Schaliaſtes ſua hauſiſſe. Ibidem. οὐκοῦν ζεῦξον τὸ ἅρμα. ἢ τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει τὴν διατριβὴν ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν; σὺ δὲ ἀλλὰ δελφῖνά μοι τινὰ τῶν ὠκέων παράστησον, ἐφιππάσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τάχιστα. Male hic locus habitus eſt & a librariis, & ab interpretibus, qui ſic eum tranſtulerunt. *Proinde currum junge: vel an hoc longiorem rebus moram injiciet, ſubmittere equos jugo, & currum apparare? Tu vero potius delphinum mihi aliquem ex velocibus illis huc ſiſte, inequitando enim illi quam celerrime provehar.* Sed dele interrogationis notam. Adfirmat enim Neptunus hoc moram injicere, ſi currus jungatur. Dein σὺ δὲ ἀλλὰ, eſt *ſaltem*, ut apud Ariſtoph. Νεφελ.

Σὺ δ' ἀλλὰ τούτων λέξον τι τῶν νεωτέρων.

Sic autem verte: *Iunge itaque currum, aut ſi hoc longiorem moram affert, equis imponere jugum, & currum apparare, ſaltem delphinum mihi aliquem ex velocibus illis adducito, in quo equitans celerrime provehar.* Mox diſtingue. εὖγε. ἀπελαύνωμεν. *bene. abeamus.* ſic ſuperius in eadem pagina perperam diſtinguitur καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, παιδεύει ἀόκνους εἶναι αὐτάς. delendum enim comma. ſententia enim eſt ἀόκνους πρὸς τὰ ἄλλα. leve hoc quidem, ſed tamen in omnibus editionibus depravate legitur.

Prava quoque diſtinctione laborat locus in ſequente dialogo Noti & Zephyri pag. 249, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ. κύει δὲ ἤδη. θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν. ſed deletis punctis ſcribe, ὡς ἀποτεκοῦσα ἐκεῖ, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένηται καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τεχθὲν. *ut ibi enixa, gravida enim jam eſt, dea fit & ipſa, & quod natum erit.* Nimirum Epaphus. dein diſtingue: ἔρξει δὲ, ὁ Ἑρμῆς ἔφη, τῶν πλεόντων, καὶ ἡμῶν ἔσται δε-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

δέσποινα, *Praeeritque, Mercurius dixit, navigantibus, & noſtra erit domina.* Vide & ſuperius dialogum Iovis & Mercurii.

Pag. 251 in colloquio Neptuni & Nereidum; Mſ. jubet legi ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τρῳάδι ἢ ἐν τῇ Χερρονήσῳ τεθάψεται. *Sed, ut dixi, in Troade, aut in Cherſoneſo mox ſepelietur.* ſcilicet Thracica. male ἢ in editis omiſſum. Mox idem codex addit, ἐκεῖνο δὲ παραμύθιον οὐ μικρὸν ἔσται αὐτῇ. *hoc vero ſolatium non parvum ei erit.* paullo poſt ἀλλὰ καὶ ἐκείνην σῶσαι δέησει, χαρισαμένος τῷ Διονύσῳ. dudum mihi fuit ſuſpectus hic locus, & mihi perſuaſeram legendum eſſe χαρισάμενον ſc. σέ. Sed in Mſ. poſtea reperi bene ſcribi χαρισαμένους, ſc. ἡμᾶς nos, te nimirum Neptunum, & nos Nereidas. Cum poſtea dicit illum non mereri hanc gratiam, οὐκ ἔχρην οὕτω πονηρὰν οὖσαν, notat illius novercalem malitiam in Nepheles filios, Phryxum & Hellen. poſt codex εἰκότως. νεανίας γὰρ καὶ δύνατος ἀντέχειν πρὸς τὴν φορὰν. in vulgatis καὶ δύναται. non longe ab his repone ex eodem codice ἐκπλαγεῖσα, καὶ τοῦ θάμβους ἅμα συγχεθεῖσα καὶ ἰλιγγιάσασα, πρὸς τὸ σφοδρὸν τῆς πτήσεως. *Perculſa, & pavore ſimul correpta, & vertigine ad volatum celerrimum.* non enim natarunt Phryxus & Helle, ſed per aerem ſunt lati. vid. Apollod. Bibliothec. lib. 1. In Mſ. tamen pro θάμβους, ſcribitur etiam θάλπους, quod non probo, quamvis poſſemus explicare. ſed συγχεθεῖσα, pro vulgato χεθεῖσα, cunctis ſat ſcio, bellis hominibus arridebit. in fine ſcribe Νεφέλην Nephelen cum in vulgatis non edatur tanquam proprium.

Ibid. In colloquio Iridis & Neptuni in principio bene liber ſcriptus: τὴν νῆσον τὴν πλανωμένην, ὦ Πόσειδον, τὴν ἀποσπασθεῖσαν. In eodem dialogo in fine ſcribe, ut olim conjeci, & poſtea Mſ. firmari didici. πάντα εἶναι εὐτρεπῆ, *omnia eſſe parata.* vulgo legitur πάντα εἶναι εὐπρεπῆ, & vertitur *praeclare omnia ſe habere.* inepte.

In colloquio Xanthi & Maris lege ἔκαυσε μὲν τὰς πτελέας καὶ μυρίκας. Ex Homero hauſit, qui Iliad. Φ.

Καίοντο πτελέαι καὶ ἰτέαι ἠδὲ μυρῖκαι,
Τείροντ' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες.

In colloquio Doridis & Thetidis pag. 255. ἡ δὲ τί ἔπραττεν ὦ Θέτι, ὁπότε καθίκετο. Interpres: *Quid agebat illa quando ingrediebatur?* ſi Graeca ſana eſſent, vertenda erant, *quid agebat illa, quando attingebat* ſc. ciſtam. Sed refingendum ex Codice vetuſto ὁπότε καθίετο *quando immittebatur in ciſtam.* mox idem codex ἐμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν, ſcribit ὑπεμειδία πρὸς τὴν θάλασσαν. *ſubridebat conſpecto mari,* ſeu *alludebat ad mare.*

In ſequente dialogo Neptuni & Enipei pag. 256. τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προαρπάσαι τὸν ἔρωτα. ſic leg. cum editiones oſtentent, διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι *Quid enim? num te propterea praeripere meum amorem,* ſive puellam, quam amabam, *decebat.* Dein in his verbis οὐ μὲν οὖν; ἔφεις γὰρ ἀπιὼν, delenda interrogatio, & interpre-

pretandum. *Nequaquam. dixiſti enim abiens.* Vertunt inſcite: *Nihil ne? dixiſti enim abiens.* Mox ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐφραίνου τότε, eſt *quod tu meam vicem*, ſeu *meo loco tum voluptatem cepiſti.* ſexcenties τὰ ἐμὰ ſic accipitur apud Lucianum.

In colloquio Tritonis & Nereidum pag. 256. ἆθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελῶν, Rex ille eſt Polydectes, rex Seriphi de quo Ovid. & Apollodorus lib 2. ſtatim plenius vetus liber: ἐπεὶ δὲ ἀφίκετο ἐς τὴν Λιβύην, ἔνθα ἦσαν. *poſtquam profectus eſt in Libyam, ubi erant.* dein idem liber addit τινας. πῶς ὦ Τρίτων μόνος, ἢ καὶ τινας ἄλλους συμμάχους ἦγεν. poſt pag. 258. ἢ ὅς ἂν ἴδῃ οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ ταῦτα ἴδοι; interrogationis nota tollenda, & ſubſtituendum punctum. pag. 259. Τί γὰρ ἡ παῖς ἠδίκει ἡμᾶς, εἴ τι ἡ μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε, καὶ ἠξίου καλλίων εἶναι. Sed videtur pro τότε ſcribendum πότε. *Qua enim puella injuria nos affecit, ſi mater olim fuit ſuperba, & pulchriorem ſe exiſtimavit.*

In colloquio Mercurii & Charontis pag. 268. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον. Vertunt: *& pro acu ad reſarciendum velum quinque obolos exolvi.* Καταβάλλειν eſt frequenter *pendere, exolvere.* Sed καταβάλλειν ὀβολὸν ἀκέστραν, *pendere obolum pro acu* Graecis inſolens eſt loquendi genus, qui dicunt ὑπὲρ ἀκέστρας καταβάλλειν ὀβολόν. Olim itaque exiſtimavi locum hunc eſſe mendoſum, & Lucianum ſcripſiſſe πέντε ὀβολοῖς ἐγὼ κατέλαβον, aut πέντε ὀβολῶν. *quinque drachmis emi acum.* λαμβάνειν & καταλαμβάνειν Graecis, inprimis Ariſtophani, ſaepe eſt emere, comparare, ut apud Latinos *ſumere.* Cic. VII ad fam. ep. 23. *Tu autem ignarus inſtituti mei, quanti ego genus omnino ſignorum omnium non aeſtimo, tanti iſta quatuor aut quinque ſumſiſti.* Ibidem. *Eſt mihi gratiſſimum tanti a te aeſtimatam conſuetudinem vitae victuſque noſtri, primum ut eam domum ſumeres.* Horat. *Quae parvo ſumi nequeunt obſonia captas.* Si quis tamen contendat a libris antiquis non eſſe recedendum, non valde repugnabo, ſi ſic diſtinguas: ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, πέντε ὀβολοὺς ἐγὼ κατέβαλον, acum ad velum ſc. ὠνησάμην, emi, quod ἀπὸ κοινοῦ repetendum, *quinque obolos ego pependi.* Ceterum in antiquo codice ad vocem ἀκέστραν tanquam explicatio adſcripta eſt haec vox σακκαρράφιον. Sic poſteriorum temporum ſcriptores vocarunt ἀκέστραν: ut notavit Etymologici magni auctor, quem vide in ἀκέστρα.

In colloquio Plutonis & Mercurii p. 269, πολλὰ καὶ κεῖνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ αὐτοὺς καὶ ἐπελπίζει. vertunt: *ille etiam ſaepe admodum ſcite ipſos lactat & ſpe inani paſcit.* Sed ἐπελπίζειν qui uſurpet, aut qui in hac notione uſurpet, novi neminem. Perſuaſi itaque mihi legendum eſſe ἀπελπίζει, *ad deſperationem eos redigit.* ἀπελπίζειν enim eſt deſperare, & cum caſu quarto, ad deſperationem redigere. De Iolao qui reviruit vide Hyginum, fab. 103.

In Terpſionis & Plutonis colloquio pag. 271, Bourdelotius recte vidit legendum eſſe ἀλλοτρίοις ἐπιχαίνετε, *alienis inhiatis.* & fir-

mant

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

mant excerpta Mſ. vulgatum ἐπιχαίρετε eſt ab hoc loco alieniſſimum. mox pro συνέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν, ſcribendum Mſ. ſuadente, συνιέντες ὑμῶν τὴν πανουργίαν. *qui intelligunt veſtras artes* aut aſtutiam. non lon abhinc in eod. Mſ. οἱ δὲ ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας καταγελασθέντες. *illi vero deriſi frendent dentibus*, quod multo magis mihi probatur quam, quod in editis extat, ἀποσμυχέντες, *dolore ardentes*. eſt enim valde durum, & quod vix alibi reperias, hoc verbum.

In dialogo ſequente Zenophantae & Callidemidae, videtur verbum excidiſſe, in his, ὑπισχνούμενος ἐπ᾽ ἐμοὶ τεθνήξεσθαι, quae ſic tranſtulerunt, *id mihi fore pollicens*, ut *meo bono quam primum moreretur*. Sed Lucianus reliquerat, puto, ὑπ᾽ ἐμοὶ κληρονόμῳ τεθνήξεσθαι. *me haerede inſtituto brevi moriturum*. In eodem dialogo prava diſtinctio impoſuit inteprretibus, qui iſta verba ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ᾽ ἐπιεικῶς, ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα, ἕτοιμον ἔχειν αὐτὸ, *ut celerrime ſimul atque Ptoeodorus potum poſceret*, (*bibit autem abunde*) *præſentibus in calicem injectum in promptu haberet*, Addit Bourdelotius ζωρότερον *celerius* hoc loco notare, ut ex Homero interpretetur Plutarchus ſympoſiacon decad. 5. ſed interpungendum eſt, ἐπειδὰν τάχιστα ὁ Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πιεῖν, πίνει δ᾽ ἐπιεικῶς, ζωρότερον, ἐμβαλόντα ἐς κύλικα ἕτοιμον ἔχειν αὐτό. *ut celerrime ſimul atque Theodorus poſceret, bibit enim copioſe, meracius, immittere ut poſſit in calicem, paratum habeat illud*, venenum nimirum. haec jungenda, αἰτήσῃ πιεῖν ζωρότερον, cum merum poſcet, In fine ἧκε γὰρ ἄν σοι διὰ τῆς λεωφόρου ἀσφαλέστερον, εἰ ὀλίγῳ βραδύτερος ἦν. ſic Mſ. *veniſſet enim ad te* ſc. κλῆρος *hereditas, communi illa via, licet paullo tardius*. ſic & apud Latinos hereditas dicitur venire, quae ab heredibus cernitur. Florus. 11, 20. *Inuſitata & incognita quadam felicitate, relictae regiis hereditatibus opes, & tota inſimul regna veniebant*. Sic & Cicero, aliique.

In Chemonis & Damnippi dialogo pag. 274, Mſ. κατασοφισθεὶς ἀθλίως, *miſere deceptus*. Vulgatus: κατασοφισθεὶς ὁ ἄθλιος.

In Simyli & Lyſiſtrati colloquio pag. 276 emendatius in membranis exaratur: ἀλλ᾽ ἐπέῤῥει μοι ὦ γεννάδα παρ᾽ ἄλλων τἀγαθά. *Mihi o optime, ab aliis bona adfluebant*. vulgo ὑπέῤῥει.

In Charontis, Mercurii, & diverſorum mortuorum dialogo, nam recte in inſcriptione hujus dialogi additur in codice vetuſto, καὶ νεκρῶν διαφόρων, pag. 278 ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα οὑτοσὶ καὶ τὸ διάδημα ὁ βλοσυρὸν, τίς ὢν τυγχάνεις; Vertitur: *Hic vero purpuratus & diademate vinctus, facie truculentus. Quis es tu?* Sed Mſ. pro ὁ βλοσυρὸς habet ἀλουργὸς. *hic vero qui & veſte & diademate purpureus eſt. Quis es tu?* ibid. pag. 279. τὰ ἐντάφια inepte vertitur *epitaphia*, cum ſint *veſtimenta funebria* ibid. pag. 280 Κρα. ὅτι ἐνίκησα. in Mſ. pro Κρα. eſt Νεκρὸς. Eſt enim alius quam Crato. nimirum miles, ſine nomine. pag. 281. Μένιππος οὑτοσὶ λαβὼν πέλεκυν

λεκυν τῶ ναυπηγικῶν ἀποκόψει αὐτὸν, ἐπικόπῳ τῇ ἀναβάθρᾳ χρησάμενος. Valde obſcure vertitur, ſic, ut verba longe recedant a Graecis: *Menippus iſte ſumta ſecuri qua naves fabricant, eam reſecabit ſcanſoria navis tabulato ſuppoſitam.* pro ἐπικόπῳ in Mſſ. eſt ἐπικόπτῳ. ſed aut legendum eſt ἐπικοπάνῳ aut ἐπίκοπον pro ἐπικόπανον uſus eſt Lucianus, ſicut illo Menander in Meſſania, ut auctor eſt Pollux Onomaſt. x, 24, ſic autem vocabatur τραπέζα μαγειρικὴ, in qua ſecabant in fruſta carnes aſſandas, vel coquendas. pro ἐπικόπανον veteres addit dixiſſe ἐλεὸν, ξάνιον, ἐπίξηνον. dictam eſſe iſtam menſam coquorum ἐλεὸν quia ex oleis conficiebatur, auctor eſt Heſych. quamvis alios ἐλεὸν ſcribere deceat, & aliunde petere hujus vocis originem, vide in ἐλεοῖσι. Apud Pollucem ſtultiſſime vertitur ἐλεὸν *olearia cella.* vide & lib. VI. cap. 13. ubi eadem repetit Pollux. Ceterum in prius laudato capite pro ἐπικόπανον Mſ. ut hic Lucianus, prae ſe fert, ἐπίκοπον, ſed non in verbis Menandri, quae ſtatim ex ejus Meſſania affert; nec in lib. VI, c. 13. Vtrumque veteres videntur uſurpaſſe ἐπίκοπον, & ἐπικόπανον, ſed tamen non vetuſſimi, recentiora enim ſunt vocabula. Sane non niſi apud novae Comoediae ſcriptores ἐπικόπανον reperiri, & quidem Menandrum Pollux tradit locis in laudatis. Sed ἐπίκοπον veteres quoque uſos diſcimus ex Euſtathio ad Odyſſ. β v. 237, ubi ἐπίξυλον exponit ἐπίκοπον. Τὸ δὲ παρθέμενοι κεφαλὰς ἀντὶ τοῦ παρατείναντες. ἢ ὡς ἐν ἐπιξήνῳ ἤτοι ἐπικόπῳ ἤτοι ἐπικορμίῳ θέντες ὥστε κοπῆναι. qui locus admodum facit ad hujus noſtri Luciani explicationem. vide quoque antiqua ſcholia ad hunc locum Homeri, in quibus male legitur παρατείναντες ὡς ἐπιξείνῳ, ἤγουν ἐπικόπῳ, ὥστε κοπῆναι. pro ἐπιξήνῳ. ſic & male legitur apud Heſych. ἐπίξυλον pro ἐπίξηνον, τὸ παρ' ἐνίοις ἐπίκοπον. Ἀναβάθρα eſt ſive ſcala qua in navem altiorem aut tabula, qua in lintrem aut ſcapham pervenire commode poſſumus. Vtitur hoc vocabulo alibi quoque Lucianus. Verte Luciani locum: *Menippus iſte capta ſecuri, qua naupegae utuntur, eam reſecabit, utens pro menſa, ſeu trunco, quo ſecanda imponuntur, tabula, qua ſcapha conſcenditur.*

In ead. pag. Rhetor ait: ἦν, ἰδοὺ ἀποτίθεμαι. ſed ſcribendum ἦν· ἰδοὺ, *ecce.* quod alibi quoque ſaepiuſcule apud noſtrum occurrit, ſed ſaepius corruptum. dicitur pro ἢν ἰδού. In fine dialogi vocem unam addit Mſ. πάντως δικασθῆναι δεήσει. πάντως vulgo deeſt.

Pag. 283 in Cratetis dialogo ἤ μ' ἀνάειρ' ἢ ἐγώ σε. Sunt Ajacis verba ad Vlyſſem colluctantem. Il. ψ v. 724.

In ead. pag. ἄρξει δὲ Ἀρσακεὶ παρέξει τὸ κράτος, ἄρξει δὲ μοιχείας. Miratur Bourdelotius cur Ἀρσακεῖ dicat, cum Ἀρσακίαν appellarit. & merito miratur. Mſ. oſtendit hoc vocabulum eſſe mendoſe in editis exaratum, tum pro Ἀρσακεῖ ſcribit Ἀρσακίᾳ, ut ſcribendum eſt.

Pag. 289. pro ἑτέραις συνὼν lege, ut legendum vidit Latinus interpres ἑταίραις συνὼν, *cum amicis conſueſcens* hoc eſt, meretricibus.

Pag. 299. Τὴν Θετταλὴν ἵππον. Mſ. Θετταλικὴν ἵππον. Scio οἶμος σκύθης & ſimilia. ſed Lucianum haec obſoleta non amare id

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

quoque ſcio. mox idem codex pro οὐ διαστήσας αὐτοὺς, ſcribit, οὐ διασπάσας αὐτοὺς, *eos non divellens*, ſive *diducens*. ſed in vulgata ſententia eadem eſt.

Pag. 295. Mentem Luciani non ceperunt interpretes, in his verbis, πᾶν γὰρ ἐδόκει οὐδὲν ὑπὸ Θεοῦ γίνεσθαι δοκοῦν. quae ſic ſunt interpretanda: *Omne enim id videtur minus, quod a Deo creditur geri.* Dixit id multum imminuit gloriam tuam & res geſtas, quia venditabas te Deum eſſe, ſeu Dei filium. Id enim quod a Deo geri creditur contra homines, quia Deus omnia poteſt, & longe viribus omnium hominum eſt potentior, non tanti faciant homines, nec putant virtuti adſcribendum, ſed potentiae divinae omnibus humanis opibus majore. Vertunt: *Nam etſi haec a Deo geri viderentur, Diis tamen longe inferiora agere viſus es.* Vides quam male. In fine dialogi pag. 295. ἄορνιν Mſ. non ἄορνον, ſed utroque modo ſcriptum hoc vocabulum inveniri, & in uſu eſſe docuit Euſtathius ad Dionyſium Periegeten.

Pag. 296. in dialogo Achillis & Antilochi perperam in omnibus libris excuſis, quos vidi, ſcribitur εἰ καὶ ὅ, τι μάλιστα, οἱ ἄνω ῥαψῳδήσουσιν, cum ὅτι ſcribendum ſit, ὅτι μάλιστα ut ὅτι τάχιστα, maxime, celerrime. *licet maximopere celebrarint homines.*

Pag. 297. legitur in editis. Ἄλλως τε, ὁρᾷς τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν οἵδε; μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται πάντως. φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. ſed qui hunc locum inſpexerit attentius, animadvertet, ſcribendum & diſtinguendum eum ſic eſſe. Ἄλλως τε ὁρᾷς, τῶν ἑταίρων ὅσοι περὶ σὲ ἐσμὲν ὧδε. μετὰ μικρὸν δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξεται. πάντως φέρει δὲ παραμυθίαν καὶ ἡ κοινωνία τοῦ πράγματος. *Vides alioquin, quanta turba ſociorum tuorum ſimus hic. Non longe poſt autem huc veniet quoque Vlyſſes. Omnino ſolatium affert ſocietas earumdem rerum.* Nam *ſolamen miſeris ſocios habuiſſe malorum.* In fine dialogi haeret quoque macula, quam ante complures annos eluimus, ſed nunc nobis adſtipulari Mſ. gaudemus: ſic enim in illo legitur: σιωπᾷν γὰρ καὶ φέρειν δέδοκται ἡμῖν, μὴ καὶ γέλωτα ὄφλωμεν ὥσπερ σὺ, τοιαῦτα εὐχόμενοι. *Fixum nobis eſt tacere, ferre, & tollerare, niſi velimus ludibrio eſſe, ut tu, ſi optaremus talia.* Nam δέδοται ἡμῖν, quod in editis eſt, reſpuit omnino ſenſus hujus loci. Quis enim illis hoc dedit; & conceſſit? Imo dicit ſibi deliberatum eſſe, ſibi & firmam ſtare ſententiam omnia potius ferre, quam inanibus querelis riſum concitare.

In dialogo Diogenis & Herculis, pag. 299. cum hic dixiſſet, quicquid in ſe fuiſſet Amphitruonis obiiſſe; quicquid Iovis, vivere, & apud ſuperos frui ſempiterna beatitate; ille vero repoſuiſſet, duos igitur Hercules eſſe natos ex Alcmena gemellos, alterum Amphitruonis, alterum Iovis filium, reſpondit Hercules, οὐκ ὦ μάταιε, ὁ γὰρ αὐτὸς ἄμφω ἦμεν. Ratio loquendi & ſententiae requirit ut legas ἤμην, & vertas: *nequaquam fatue. ſolus enim ambo eram.* Ego Hercules ſolus eram ambo, filius Iovis & Amphitruonis. Αὐτὸς eſt

ſaepe

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ſaepe μόνος. Ariſtoph. αὐτοὶ γάρ ἐσμεν. *Soli enim ſumus.* & ſuperius in dialogo Mercurii & Solis, αὐτοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμεν. *ſoli enim nos ſumus.* αὐτὸς ἤμην ἄμφω, eſt ut apud Phaedrum, *Aeſopus cum ſolus eſſet familia.* In eodem dialogo paullo ante, τὸ μὲν τόξον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Mſ. τὸ μὲν ξύλον γυμνὸν καὶ πρόχειρον. Sed nihil mutandum. Alluſit ad Odyſſ. λ. v. 606.

> Γυμνὸν τόξον ἔχων ἐπὶ νευρῆφιν ὀϊστόν.
>
> *Nudum arcum habens, & ad nervum ſagittas.*

Veteres enim thecas habebant, in quibus ut arma cetera, reconditos quoque circumferebant arcus, ne coeli injuria violarentur. Eos expediebant, cum res exigeret.

In fine dialogi lepidiſſime Diogenes: Αὐτὸς δὲ οὐ μὰ Δία μετ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις νεκρῶν σύνειμι, Ὁμήρου καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν. Nihil quidem hic eſt difficultatis, ſed venuſtas tamen hujus loci perſpici ſatis non poteſt, niſi obverſetur memoriae locus Homeri, ad quem alluſit. Is eſt Odyſſ. λ. v. 600.

> Τὸν δὲ μετ᾽ εἰσενόησα βίην Ἡρακληείην
> Εἴδωλον. αὐτὸς δὲ μετ᾽ ἀθανάτοισι θεοῖσι
> Τέρπεται ἐν θαλίῃς, καὶ ἔχει καλλίσφυρον Ἥβην.
>
> *Poſt hunc vidi Herculem*
> *Simulacrum, ipſe vero cum immortalibus diis*
> *Oblectatur conviviis, & habet pulchris pedibus Heben.*

Verum pro ψευδολογίας in Luciano Mſ. habet ψυχρολογίας. *tam frigidae ſententiae.* optime ſane. quae ſit ψυχρότης & ψυχρολογία nemo poteſt ignorare, niſi qui nec Longinum, nec alios Rhetores vidit.

Pag. 304. in colloquio Menippi & Aeaci ἀμενηνὰ ὡς ἀληθῶς κάρηνα. *vere imbecilla capita*, non caduca, ut interpretes. Ad Homeri locum reſpexit, in Odyſſ. κ. v. 251.

> Πολλὰ δὲ γουνοῦσθαι νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα.
>
> *Multum vero precare mortuorum imbecillia capita.*

Pag. 306. Legitur in editionibus: πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοὶ τὰ δ᾽ ἀλλὰ ἑώρακας οἶμαι. Hunc locum foedatum eſſe dudum vidi, ſed quomodo purgari poſſet, non videbam. Exciderunt enim voces, quas ubi ex Mſ. repoſueris, cognoſces emaculatum. Sic autem in illo ſcribitur: πολλοὶ τῶν νεῶν φιλοσοφεῖν λέγουσι, καὶ τάγε σχήματα αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ θεάσαιτό τις, ἄκροι φιλόσοφοι, μάλα πολλοί. Ζω. μάλα πολλοὺς ἑώρακα. Με. ἀλλ᾽ ἑώρακας, οἶμαι, οἷος ἧκε παρά σοι Ἀρίστιππος καὶ Πλάτων. *Multi juniorum ſe philoſophari profitentur. Ac habitum quidem ipſum & inceſſum ſi quis adſpiciat, ſummi philoſophi videntur, ſane quam multi.* Soc. *valde multos vidi.* Mer. *ſed vide qualis ad te venerit Ariſtippus, & ipſe Plato.* De Platonis & Ariſtippi luxuria vide Theodoret. θεραπευτ. β ex ipſo Xenophonte, vide & Athen. XIII

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Dipnoſoph. de amore Platonis in Archeanaſſam Colophonienſem. Inde & ab Antiſthene Σάθων dicitur, quaſi diceres Priapum. Athen. lib. XI. Sequitur, paucis verbis interjectis, qui prava laborat interpunctione locus, quem ſic reſtitues: Εὐδαίμων ὦ Σώκρατες ἄνθρωπος εἶ. τάγε τοιαῦτα πάντες ἂν σε θαυμάσιον οἷον δὴ ἄνδρα γεγενῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνωκέναι ταῦτα, δεῖ γὰρ οἴομαι τἀληθὲς λέγειν, οὐδὲν εἰδότα. *Felix homo es, Socrates. In his omnes te virum admirandum fuiſſe exiſtimant, & omnia iſta noviſſe*, cum nihil, *verum enim dicendum eſt, ſcias.* Hinc Socratem alii fuiſſe idiotam dicunt, & vere dicunt.

In dialogo Charontis & Menippi pag. 308. male vertunt haec verba: μάτην οὖν ἔσῃ πεπλευκὼς τοσοῦτον πλοῦν, *num ergo tam longo trajectu te gratis tranſvexero*, cum illorum haec ſit ſententia: *nihil igitur tibi proderit tam longa navigatio confecta*, cum obolum naulon non tecum attuleris. ſed paullo ante melius Mſ. κἀγὼ τῷ ξύλῳ σε πατάξας διαλύσω τὸ κρανίον. male in editis σου πατάξας.

In dialogo Nirei, Therſitae & Menippi pag. 313. vide quam inepte diſtinguatur haec περικοπὴ, non longe ab ejus initio: τίνες δὲ καὶ ἐστὲ πρότερον οἶμαι; χρὴ γὰρ τοῦτο εἶναι, hanc ineptam diſtinctionem non poterat non inepta ſequi verſio. Sed ſic interpungendum: τίνες δὲ καί ἐστε; πρότερον, οἶμαι, χρὴ γὰρ τοῦτο εἰδέναι. *Quinam vos eſtis? Prius enim, opinor, decet hoc ſcire.*

In eodem dialogo paullo poſt: ὥρα δέ σοι ὦ Μένιππε ὅντινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. *Iam vero tempus eſt ut pronuncies, o Menippe, utro alterum formoſiorem putes.* ſic interpres. Sed in Graecis non eſt, *ut pronuncies* haec inferſerunt ut ſententiam eliciant, quae nulla eſt, nec enim haec ſolent ſubaudiri, quae facere tempus praecipit. reſcribendum ex Mſ. ὅρα σὺ δὲ ὦ Μένιππε ὅντινα καὶ εὐμορφότερον ἡγῇ. *Vide tu vero Menippe quem pulchrionem ducas.*

Pag. 314. In dialogo Chironis & Menippi. ἤκουσα ὦ Χείρων, ὡς θεὸς ὢν, ἐπιθυμήσειας ἀποθανεῖν. Chiron eſt Deus mortuus. vid. Apollod. Biblioth. lib. 2.

Pag. 316. in dialogo Diogenis & Antiſthenis: Ὁ δὲ Ἀρσάκης γηραιὸς γὰρ ἤδη, καὶ νὴ Δί' οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν, ἤχθετο. Latinus interpres: *Arſaces autem (ſenior enim jam erat per Iovem pro barbarico illo ritu facie non inhoneſta, graviter ferebat.* Abhorret a Graecae linguae genio haec locutio οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν εἰς τὸ βαρβαρικὸν. ut & ab indole Latinae linguae, *pro barbarico ritu non inhoneſta facie eſt.* Aliter interpungendum eſt, ſi velis Lucianum emendate & humane locutum eſſe; ſic autem diſtingue, οὐκ ἄσεμνος τὴν ὄψιν, εἰς τὸ βαρβαρικὸν ἤχθετο *non illiberali facie, barbaro more ferebat aegre*, ut ſolent barbari. hoc eſt εἰς βαρβαρικὸν quod non male verterunt *barbarico ritu*, ſed male conjunxerunt cum facie. ſic εἰς τὸ ξυμμαχικὸν apud Thucyd. lib. 6. eſt *pro ſocietate inita.* Paullo ante κύμβια ſunt pocula cymbae forma. Conjungit ea quoque cum phialis Demoſth. Orat. in Mid.

Ibid.

Ibid. ὗτος δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν, αὐτὸν δὲ διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. Cogitabam olim ὅπως δὲ ὑποθεὶς τὴν σάρισαν αὐτόν δε διαπείρει καὶ τὸν ἵππον. *ſic vero ſubjecta ſariſſa ipſum & equum perfodit.* ſed nunc conjecturae praefero lectionem Mſ. αὐτὸς δὲ ὑποθείς.

Pag. 318. Ὁ μὲν Βλεψίας αὐτὸς, ἑαυτοῦ κατηγορεῖ φθάσας, πολλὴν τὴν ἄνοιαν. dele duo commata, ut loquuntur, poſt αὐτὸς & φθάσας, quae in omnibus editionibus conſpiciuntur, & interpretare: *prior ipſe ſe accuſavit multae dementiae.*

Ibid. πλὴν ἔμοιγε οὐ τὴν τυχοῦσαν τερπωλὴν παρέχοντο τε στένοντες. Amabo, quid hic loci eſt τοῦ τε. Nec id profectum eſt a Luciano, qui ſcripſit, τερπωλὴν παρέχον τότε στένοντες, *attulerunt mihi voluptatem tunc gementes.*

In dial. Menippi & Tireſiae p. 319. melius Mſ. ἅπασι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενά. Vulgo, ὅμοια τὰ ὄμματα κενά.

Ibid. τίς ὁ Φινεὺς ἦν, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς; Phineus fuit vates oculis captus, vid. Apollod. Biblioth. lib. 1. Lynceus ὀξυδερκέστατος. Eurip. Med.

Pag. 320. οὐδὲν χαλεπὸν ὦ Τειρεσία. interpres: *nihil acerbi, Tireſia.* imo: *non grave eſt quod quaero*, ſeu difficile explicatu. Sic in βίων πράσει, χαλεπὸν μὲν οὐδέν. *nil grave eſt.*

Ibid. Καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάθησαν, poteſt ferri. Cenſeo tamen Lucianum ſcripſiſſe, καὶ οἱ μαστοὶ ἀπετάκησαν. *mammae marcuerunt. mammae factae ſunt pannoſae*, ut Martialis loquitur.

Pag. 321. in initio dialogi Ajacis & Agamemnonis: εἰ σὺ μανεὶς ὦ Αἶαν σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμέλησας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσέα. Pro ἐμέλησας, quod nihili eſt, & omnes tamen obſidet editiones, ſcribe ἐμέλισας. *Si tu, cum furore corripiebaris, Ajax, te ipſe interfeciſti, noſque omnes concidebas, quid Vlyſſem accuſas?* μελίζειν eſt membratim concidere. Ajax furore percitus pecudes jugulabat, & cum in illas graſſaretur, putabat ſe Graecorum obtruncare duces. Res nota. vide Sophoclis Ajacem flagelliferum v. 297 & ſequ. In Mſſ. tamen legitur ἐμέλλησας, quod ſi quis malit, non repugnabo; ſubaudiendum autem φονεύειν, *nos etiam occiſurus eras.* Statim cum Agamemnon dicit Ajacem noluiſſe apud inferos alloqui, reſpicit ad Homerum, quem vide Vlyſſ. λ v. 543, & 526. ſicut & quae inferius de Theti arma in medium ponente narrat Agamemnon, ex eodem loco petita ſunt, v. 545. Quod addit poſtea de Trojanis ſententiam ferentibus, & quae reſpondet Ajax, *novi, quae me damnarit*, intelligenda ſunt ex verſu ſequente Homeri.

Παῖδες δὲ Τρώων δίκασαν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη.

De hac conqueritur etiam apud Sophoclem in laudata fabula.

Pag. 324. In νεκυομαντείᾳ ſtatim poſt initium Philonidae verba ſunt corruptiſſima: οὐ μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὐ μὲν οὖν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω μενίππους ὅλους. Vertit Thomas Morus: *Num nam hic Menippus eſt, canis ille? Non hercle alius, niſi ego forte ad Me-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

nippos omnes hallucinor. Interpolator autem Salmurienſis : *Nonne hic Menippus canis eſt ille? non hercle alius, niſi hallucinor omnes pro Menippis accipiens.* Sed quis Graece doctus intelligat quid ſit παραβλέπειν Μενίππους ὅλους, aut qui ſuſtineat affirmare id ſignificare haec verba, quod volunt interpretes. Luciani manus eſt : Οὐ Μένιππος οὗτός ἐστιν ὁ κύων; οὔμενουν ἄλλος, εἰ μὴ ἐγὼ παραβλέπω. Μένιππος ὅλος. *Nonne hic Menippus eſt ille canis? non hercle alius, niſi male video. Menippus ipſe eſt.* Μένιππος ὅλος eſt idiotiſmus Atticus, quo uſus etiam eſt in dialogo Diogenis & Herculis pag. 298. οὐχ' Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν, οὔμενουν ἄλλος μὰ τὸν Ἡρακλέα. τὸ τόξον, τὸ ῥόπαλον, ἡ λεοντῆ, τὸ μέγεθος. ὅλος Ἡρακλῆς ἐστίν. *An non Hercules hic eſt? non alius mehercule. Arcus, clava, leonina magna ſtatura. ipſe Hercules eſt.* Mox in hoc verſu Tragici :

Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσος τοῦ νέου πλέον,

Leg. ex Mſ. Νεότης μ' ἐπῆρε, καὶ θράσον τοῦ νοῦ πλέον.

Novitas rei me incitavit, & audacia animi magis.

Pag. 331. pro αἰπεινὴν περσεφόνειαν, lege ἐπαινὴν περσεφόνειαν, ut oſtendi in lectionibus Heſiodeis ad Theogon. v. 768.

Pag. 339. φυλῆς Ἀλιβαντίδος. Finxit lepide hanc vocem, ut & illas quae praecedunt. Ἀλίβαντες ſunt νεκροί. vide Heſych. Ibid. ſcribendum : ὦ τέκνον φησί, τὴν μὲν αἰτίαν οἶδα σου τῆς ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐγένετο, οὐ τὰ αὐτὰ γιγνωσκόντων ἐν ἑαυτοῖς. *O fili cauſſam ſcio tuae perplexitatis, a ſapientibus iſtis profectam, qui non eadem inter ſe ſentiunt.* ἐν in omnibus editis deſideratur. Aliud eſt οὐ τὰ αὐτὰ γιγνώσκειν ἑαυτῷ, nimirum *a ſe ipſo diſſentire.*

Pag. 348. Μὴ γὰρ ἐμπίδα οὐχ ὅπως ταῦρον ἔτι ἄρασθαι δυνάμενος. Pulchre ἐμπίδα pro vulgato ἐλπίδα repoſuit Bourdelotius, ſed pro ὥπως, quod in editis eſt, ſcribendum ὅπως. οὐχ ὅπως eſt *nedum*, uſus etiam eſt in Prometheo & alibi. In eadem pag. inepte haec vertuntur : ἀλλὰ τὸ πορθμεῖον αὐτὸ ἀξιοῖς γένεσθαι τὴν περὶ τῶν τοιούτων κρίσιν, *ſed cymbam ipſam harum rerum judicio dignam cenſes*, cum ſit; *ſed cymbam ipſam exiſtimas eſſe, ubi de talibus judicium fieri neceſſe ſit.* Sic & pag. 351. τὸ γὰρ παριστάμενον ἐλευθέρως λέγων non bene vertitur, *ea quae urgent libere dicere*, hoc enim voluit Lucianus : *mentis cogitata libere dicere.* παρίστασθαι eſt in mentem venire, animo obverſari. Plat. in Phaedone : ὥστε μοι παρίστασθαι, *ita ut mihi videtur, ut ſentio.*

Pag. 351. Excidit particula ἢ, quam repones, licet Mſ non praeciperet, in quo tamen legitur. ἑρμαῖον ἔσῃ ἀνατεθεικὼς Φωκεῦσιν, ἢ Βοιωτοῖς, ἢ Δελφοῖς αὐτοῖς, ἤ τινι τυράννῳ ἢ λῃστῇ. vulgo ἤ τινι τυράννῳ λῃστῇ.

Pag. 352. Ὁ τὴν πορφυρᾶν ἐσθῆτα ἐμπεπορπημένος legendum. mox Mſ. εὖγε κλωθοῖ γενικὴ, vulgo γενικῶς. Quae autem generoſitas in capitibus hominum truncandis, & palo ſuffigendis? ſed forte ſcrib. γεννικῶς *ſtrenue, fortiter.* mox ſcribe νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ ex Hom. Odyſſ. α. v. 40. minuta haec ſunt, ſed tamen omnes,

mnes, quas vidi, editiones deturpant. Quae de Maeandrio dominum ſuum Polycratem prodente ſcribit, non leguntur apud Herodotum, ſed ex alio Hiſtorico illa hauſit. Apud Herodotum ſponte ſua proficiſcitur Polycrates ad Oroetem. pag. 353 perperam in omnibus editionibus legitur ἐπτέτης pro ἐπιζέτης. pag. 358. κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἄτυμβος ἀνὴρ. Hos ſex verſus Lucianus ex variis Homeri locis παρῳδούμενος contexuit.

Pag. 362. Περὶ θυσιῶν. καί μοι δοκεῖ ὁρᾶν αὐτὴν, ſcribendum ex Mſ. καί μοι δοκῶ ὁρᾶν, quamvis & ſine Mſ. ope facile quivis, qui animum attendit, ſic ſcribendum eſſe videre poſſit. De Diana vero irata, quod neglecta fuerit in Oenei ſacrificio, vide Homerum Iliad. ι. v. 530. de epulis autem, quibus duodecim Deos exceperunt Aethiopes Iliad. α. v. 425. Ibid. liquet ex praecedentibus ſcribendum eſſe, τὸν δὲ ἐκ τῆς Αὐλίδος εἰς Ἴλιον διαπλοῦσαι παρθένου βασιλικῆς. non ut legitur in editionibus καὶ τὸ. *Hunc vero ex Aulide in Ilium navigationem virgine regia* emere. Τὸν nimirum Agamemnonem qui Iphigeniae ſacrificio redemit proſperum curſum & ferentes ventos.

Pag. 363. ſcribendum omnino ex Codice Anglicano, quod monuit Bourdelotius, & firmant mei libri excerpta: ἡ μὲν γὰρ ἑκάβη (vulgo abſurdiſſime ὁ μὲν γὰρ ἑκατόμβη) τὸ μὴ ἁλῶναι τότε τὴν πόλιν ἐπρίατο παρὰ τῆς Ἀθηνᾶς βοῶν δώδεκα καὶ πέπλου. Res habetur apud Homerum Iliad. γ.

Pag. 365. Dicitur Iuno peperiſſe Vulcanum βάναυσον, καὶ χαλκέα, καὶ πυρίτην. Vertit interpres: *fornacarium, & fabrum aerarium, & ignipotentem.* βάναυσον eſt arte ſordida ſeu ſellularia quaeſtum faciens. ſed πυρίτην Graecis eſſe ignipotentem, qui circa ignem verſatur, mihi perſuaderi non poteſt. πυρίτην lapidem & gemmam quis ignorat? πυρίτης ἄρτος dixit Phrynichus apud Pollucem. In Mſ. eſt πυρητὴν. ſed hujus vocis exemplum quaero. Forte ſcripſit Lucianus πυρωτὴν, qui igne utitur in flando, & coquendo aere, a πυρόω. Habes hanc vocem in hac notione apud ſcriptorem libri Eſdrae.

Pag. 366. χαλκοῦς· ἐστὶ. Iliad. α. διὸς ποτὲ χαλκοβατὲς δῶ.

Ibid. ἀναφερομένην κνίσσαν ἑλισσομένην περὶ καπνῷ. Il. α. v. 310.

Pag. 369. θύρας δ' ἐπίθεσθε βέβηλοι. *fores occlude prophane.* Sic vertunt. Num Prophani occludebant fores? Ejiciebantur voce praeconis, ἑκὰς, ἑκὰς ἐστε βέβηλοι. legendum ex Anglicano Codice, θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις. *foris occludite profanis*, hoc eſt a foribus removete, nec admittatis profanos. Non nego tamen apud alios quoque ſcriptores legi βέβηλοι, qui hunc verſum laudant, ut apud Sextum Empiricum.

Βίων πρᾶσις pag. 371. Ἄριστον βίων πωλῶ interpres *viam optimam vendo*, & pag. 374. βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον, καὶ γεννικὸν, βίον ἐλεύθερον. *vertunt vitam virilem vendo, vitam optimam & generoſam, vitam liberam.* rectius vertas, *vita optimum, vita virilem, generoſum, liberum.* hoc eſt, qui optime vivit, qui viriliter, generoſe, non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

effoeminate, libere vivit. Eſt loquendi genus Graecis tritiſſimum.

Pag. 378. ἄπρακτος ἔοικεν ὦ Ζεῦ οὗτος ἡμῖν μένειν. leg. ex Mſ. ut olim conjeceram ἄπρατος ἔοικεν ὦ Ζεῦ οὗτος ἡμῖν. & ſic legiſſe videtur Latinus interpres, qui recte vertit: *Iſte, o Iupiter, quantum apparet inemptus nobis manebit.* ſic & p. ſeq. eodem modo ſcribendum ἄπρατοι καὶ οὗτοι μένουσι. mox pag. 378. ex eodem Mſ repone, ἄμφω γὰρ αὐτὼ πεπρᾶσθαι βούλομαι. *ambo enim vendere ſimul volo.* in edd. βούλεσθον. *volunt.* & ſtatim idem liber ὁ δὲ τινὰ ἔοικε πενθῶν. quod eſt ἑλληνικώτερον quam vulgatum πενθεῖν. mox male vertitur ἐγὼ δὲ κέλομαι πᾶσιν ἡβηδὸν οἰμώζειν, *at ego omnes a pueris plorare jubeo*, cum ἡβηδὸν ſit *omnes, cujuſcunque aetatis*, ut dudum viri docti obſervarunt, vide Suidam, & Gloſſas Herodoti a viro doctiſſimi Gothofredo Iungermanno, meo neceſſario, olim cum Herodoto editas.

Pag. 380. ubi loquitur de ideis, ἐγὼ δὲ πάντων ὁρῶ εἰκόνας, καὶ σὲ ἀφανῆ κἀμὲ ἄλλον, ſic omnino legendum, perperam κἀμὲ ἄλλου, in editis.

Pag. 382. ubi Stoicus, ex ſuae familiae diſciplina dividit bona inter προηγμένα, & ἀποπροηγμένα· προηγμένα Cicero, vertit *producta*, quae aliis in eligendo praeferuntur, ἀποπροηγμένα, interpretatur *rejecta*, quae nulla aeſtimatione digna ſint. vide Lipſii manuductionem ad Stoicam Philoſophiam. II, 23.

Pag. 390. in Reviviſcentibus auctior eſt vetus Codex. κεκμήκατε ὦ Ἐπίκουρε καὶ Ἀρίστιππε.

Pag. 391. Procul dubio rectius Mſ. εἴπατέ μοι, οἵτινες ὄντες, ἢ τί πεπονθότες ἀνήκεστον πρὸς ἡμῶν, ἀμειλίκτως ὀργίζεσθε. *dicite mihi, qui ſitis, & quid tam atrox a me in vos commiſſum ſit, qui tam implacabiliter irati eſtis*, invenit etiam Bourdelotius in Anglicano. Mox excerpta mea, pro vulgato, τοὺς καλοὺς ἐκείνους σοῦ λόγους, aeque ut Anglicanus τοὺς κακοὺς ἐκείνους συλλόγους, quod non erat rejiciendum. *tua illa prava colloquia* σύλλογος enim apud Demoſthenem eſt colloquium, & circulus colloquentium, ut docuit Budaeus ὁ πάνυ.

Pag. 396. Εἶτα ἑώρων γύναιόν τι οὐχ ἁπλοϊκὸν, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐς τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀκόσμητον ἑαυτὴν ἐπερρύθμιζεν. Vertunt: *ibi mulierem quandam vidi non carentem fuco, & ſi in modum quam maxime oportunum & incomtum ſe aptabat.* Eſt ne τὸ ἀσφαλὲς *in modum quam maxime oportunum*? Hoc credant, qui nondum aere lavantur. legendum ἐς τὸ ἀφελὲς καὶ ἀκόσμητον, & verte: *Ibi mulierem quandam vidi non ſimplicem, etſi ſe compoſuiſſet, ut videretur maxime infucata, & inculta.* In aliis quoque locis hoc vocabulum ἀφελὲς, quod frequentius in Luciano reperitur, corruptum eſt in ἀσφαλὲς, uti videbimus. Mox addit cum muliere illa forte invita nudaretur, ſe vidiſſe in illa περιδέραια χρυσᾶ τῶν κλοιῶν παχύτερα, *torques aureos boiis craſſiores.* Sic enim & codex Anglicanus, & mei excerpta, longe ἐμφατικωτέρως, quam quod in editis circumfertur, τῶν ἐγχέλων παχύτερα. Sunt enim τὰ κλοῖα & ὁ κλοιὸς vincula ſive ferrea, ſive alius materiae craſſiora, quibus & captorum

rum

rum colla, manus, pedes vinciuntur, ut & quibus canes mordaces coërcentur. Xenoph. II. ἑλληνικ. οἵγε ὥσπερ τοὺς δάκνοντας κλοιῷ δήσαντες παραδιδόασιν, οὕτω κἀκεῖνοι ὑμᾶς παραδόντες τῷ ἠδικημένῳ τούτῳ δήμῳ οἴχονται ἀπιόντες. *Sicut qui mordent catena vinciendos tradunt, ita illi* (Lacedaemonii) *vos poſtquam tradiderunt populo iſti injuria affecto tradiderunt.* Apud Euſebium Hiſt. Eccleſ. V, 32. vinculum ferreum quo martyrum colla vinciebant, dicitur κλοιὸς σιδηροῦς Prudentio eſt *boïa. Colla boiis impedit.*

Pag. 397, locus eſt elegantiſſimus, ſed ab interpretibus peſſime acceptus de convitiis, & ſcommatibus. Οἶδα γὰρ ὡς οὐκ ἄν τι ὑπὸ σκώμματος χεῖρον γένοιτο, ἀλλὰ τοὐναντίον ὅπερ ἂν ᾖ καλὸν, ὥσπερ τὸ χρυσίον, ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι λαμπρότερον ἀποστίλβει, καὶ φανερώτερον γίνεται. vertitur: *Novi enim nihil reddi deterius a ſcommate. ſed contra quod bonum eſt, quemadmodum aurum, quod erutum inciditur, clarius refulget, fitque ſplendidius.* Quid hoc *aurum quod erutum inciditur*? Num inciſio reddit aurum ſplendidum? num κόπτειν χρυσὸν eſt aurum incidere? Κόπτειν eſt ferire, ſignare aurum. & κόμμα eſt ſignum in nummo percuſſum, hinc numiſma πονηροῦ κόμματος, quod aliter dicitur παρακεκομμένον, malae notae, nummus adulterinus. hic tamen κόμμα eſt ipſa percuſſio, cum in moneta nummus feritur, ille actus feriendi, legitur autem pro ἀποσπώμενος in Mſ. ἀποσμώμενος, quod valde placet. Eſt igitur ἀποσμώμενον τοῖς κόμμασι χρυσίον aurum deterſum ipſa percuſſione dum in officina monetariorum ab operis rude aurum feritur, & ſignatur, fitque cum ſignatum eſt ſplendidius. quod qui in officinis illis aurum & argentum viderunt ſignari, non poſſunt ignorare. Sicut igitur aurum, inquit, cum in moneta percutitur, ſigno iis a malleatoribus, impreſſo, fit ſplendidius, ſic convitia & ſcommata rem bonam reddunt meliorem. Si quis tamen velit vulgatam tueri pertinacius, poteſt exponere, monetam recentem, quae modo ex triumvirorum A. A. A. F. F. officina eſt protracta. ſed ego Mſ. ſcripturam laudo proboque.

Pag. 398. Ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἐξευρεῖν δύναιο. Malim cum Mſ. ἥπερ καὶ μόνη τἀληθὲς ἂν εὑρεῖν δύναιο. Inferius ἐν τῇ ποικίλῃ rectius vertas cum C. Nepote *in Poëcile*, quam cum interpretibus *in Poëcilo.*

Pag. 401. Praeſtat quoque ex eodem libro ſcribi ὅστις ἄριστα κατηγορήσειν δοκεῖ. *qui videtur optime accuſaturus*, quamvis vulgata poſſit ferri.

Pag. 409. Libri iſtius excerpta firmant Anglicanum, in quo legitur καὶ περὶ τὰς τῶν πλουσίων θύρας ἀλλήλους παραγκωνιζόμενοι, quod merito probat Bourdelotius. ſed pag. 412. is ipſe male damnat Codicis Anglicani lectionem, in quo, ut & meis excerptis rectius ſcribitur, καὶ φιλοσοφεῖν φάσκουσιν, *& qui dicunt ſe philoſophari, ſe eſſe philoſophos*, pro quo dixit pag. 414: Ὅσοι φιλόσοφοι εἶναι λέγουσι, quam quod legitur in editionibus, καὶ φιλοσο-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σοφεῖν ἀσκοῦσι, quod eſt *in philoſophia ſe exercent, philoſophiae dant operam*, quamvis id quoque poſſit tolerari, alterum tantum praeferendum eſt. Hanc enim vim habet, venditant ſe pro philoſophis, cum non ſint.

Pag. 414. recte utique Mſ. μυρίοι, ὅσσα δὲ φύλλα καὶ ἄνθεα γίνεται ὥρῃ. eſt enim ex Hom. Iliad β. v. 468. ἦρι eſt interpretatio. ὥρα n. accipitur cum pro vere tum pro aeſtate, ut ad Heſiodum oſtendi.

Pag. 415 τὸ μὴ δὲ ἐπιβάλλειν γνώρισμα καὶ σημεῖον αὐτοῖς. Non eſt hic locus δὲ, Recipiendum omnino quod Anglicanus codex & mea excerpta prae ſe ferunt, μηδὲν ἐπιβάλλειν γνώρισμα. quod & videtur agnoviſſe Latinus interpres. Statim nihil certius ſcribendum eſſe, quod & Bourdelotius probat, cum Anglicano & meo: δεχόμεθα ἤδη αὐτούς. Πλατ. ἡμᾶς πρώτους. nec minus probandum ex iiſdem membranis pag. 410. ταχεῖαν ἐπιτέλει τὴν ἄγραν. *fac ut cito aliquid capiamus.*

In Cataplo pag. 436. mirum Bourdelotium non recepiſſe Mſ. Anglicani ſcripturam, qui vere cum meis excerptis ſcribit, καὶ σὺ Ἑρμὴ συνανάσπασον & *tu ſimul extrahe*, quamvis vulgata non ſit exſibilanda.

In dialogo de Mercede Conductis, menda tam aperta qui potuit tot editores effugere, praeſertim cum Latinus interpres veram lectionem in ſuo libro reperiſſe videatur. Pag. enim 451; εἶτ' ἔλαθον ἄφνω γηράσαντες ἔξωροι γενόμενοι καὶ οὗτος τοῦ ἐρᾶν, κἀκεῖνος τοῦ μεταδιδόναι, legendum εἶτ' ἔλαθον ἄμφω γηράσαντες. recte Latinus: *donec imprudentes ambo ſenuerint.*

Pag. 455. Καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα ἐκ τυχῆς μείζονος. leg. ex Mſ. καὶ δὴ εὐτύχηταί σοι πάντα. εὐτυχεῖς μειζόνως. *Age omnia tibi ſuccedant. Mirum in modum felix es.*

Pag. 476. Nullus dubita ex eodem codice refingendum eſſe καὶ ὁ μὲν πρῶτος εὐθὺς, ἔτι σκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμὼν καὶ προμηνύσας ἀπέρχεται. *Et primus quidem illico, etiamnum cunctantem dominum audiens, praecurrens ante alios nunciat.* Vulgo, καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ἐπισκεπτομένου παρακούσας τοῦ δεσπότου, προδραμών. Vertunt: *ac primus quidem, qui ſtatim id facere deſtinantem ſubauſcultarit dominum, praecurrit, priorque monet.* σκέπτομαι eſt cunctor, dubito. unde σκεπτικοὶ qui de omnibus dubitabant.

Pag. 480. legitur in Mſ. ἐγχειρισάσθω αὐτὸν τῷ γήρᾳ, ἤδη ὑπονοστοῦντα καὶ τετριμμένον τὴν χρῶτα, cujus color eſt detritus, cujus vividus color eſt extinctus. Sed vulgatam non ſollicito. τετραμμένον τὴν χρῶτα, cujus color eſt immutatus, evanuit. Sic enim Homerus loquitur Iliad. ρ. v. 733.

Τῶν δὲ τρέπετο χρὼς, οὐδέ τις ἔτλη
προὔσσον ἀΐξας δηριάασθαι περὶ νεκροῦ

Eorum mutabatur color, neque quis ſuſtinebat
Procurrens pro mortuo pugnare.

In Apologia pag. 482 locus eſt vexatiſſimus, in quo ingenium exer-

exercuerunt viri magni Bochardus & Palmerius, nec non Cl. Bootius? Μονονουχὶ τὸν ἕτερον πόδα ἐν τῷ πορθμείῳ ἔχοντα, παρέχει ἑαυτὸν ἕλκεσθαι καὶ φέρεσθαι, καθάπερ ὑπὸ κλοιῷ τινι χρυσῷ τὸν αὐχένα δεθέντα, οἷά ἐστι τῶν τρυφώντων πλουσίων τὰ σφιγγία καὶ τὰ κουράλια. Vocem κουράλια nihili eſſe, & Graecis ignotam jam viri docti monuerunt. Non vero amuleta, non collaria intelligi, aut has voces σφιγγία καὶ κουράλια ſignificare poſſe iidem docuerunt veriſſime. Non poſſum tamen ſubſcribere doctiſſimo Palmerio, qui ex Heſychio κωράλλια, vel κουράσια legendum eſſe ſcivit. Pueros, illas delicias dominorum & dominarum, apud Romanos aureis catenis vinctos hinc inde ductos eſſe, quo vellent illos ſequi, nuſquam lectum neque auditum. Certum eſt animal intelligi. quamvis autem nihil ad rem faciat locus Philoſtrati, quem ex Photio attulit Bochardus, ille enim tantum ſignificat pardum aureo collari ab Arſace ornatum dimiſſum & conſecratum fuiſſe Nyſaeo Deo, eumque torquem ideo ejus collo fuiſſe inditum, ut ſignum eſſet conſecrationis, non ut in aula vinctus traheretur & duceretur ad ſpectantium voluptatem, ſic etiam cervorum & hinnulorum cervices collaribus, ut etiam nunc in principum aulis, cingebantur: ſed loquitur de animali, quod torque, quo ducebatur & trahebatur ad libitum domini, inſtar σφιγγίου, ſimiae. Quamvis igitur, nihil ad rem hanc, de qua loquitur Lucianus, faciat iſte locus Philoſtrati, nec in hiſtoriis occurrat pardalus ſic fuiſſe domitus, ut in opulentiorum aedibus fuerit circumductus, facit tamen pro Bochardo quod legatur in praecedente diſſertatione in mercede conductis, ubi de eadem re loquitur, illos, qui divitibus operam ſuam locant, ſimiles eſſe leoni, qui alligatus funiculo hinc inde ducebatur. Ibi philoſophus, cum viderat ſe libertatem perdidiſſe, queritur pag. 471: Νῦν δὲ τὸ τοῦ λόγου, λέων κρόκῃ δεθεὶς ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι. *Nunc vero, ut ſolent dicere, leo filo vinctus ſurſum ac deorſum circumferor.* Nam quamvis proverbium ſit, traxit tamen originem a vero. Nota eſt hiſtoria Androclis ex Gellio & Aeliano. vide Plin. Hiſt. Natural. lib. VIII. c. 16. Sic & pantheras & pardos cicuratos & olim fuiſſe conſtat ex vita Elagabali, & aliis hiſtoricorum monumentis, uti etiam nunc in India ad venandum cicuratur. Martialis lib. I. ep. 84:

> *Picta quod jugo delicata collo*
> *Pardus ſuſtinet.*

His puto poſſe defendi emendationem magni Bochardi; neque tamen auſim eam veram praeſtare. Facile poſſent alia ſubſtitui. ſed ſine ope libri veteris, in meo hic nullum eſt praeſidium, nihil affirmarim.

Pag. 490. locus eſt vexatiſſimus, de quo ante complures annos meam conſuluit ſententiam Ampliſſimus Daventrienſium Conſul, Gisbertus Cuperus, nunc Conſeſſui Potentiſſimorum Ordinum Belgicae foederatae, qui Hagae Comitum eſt, adſcriptus, quem honoris cauſſa nomino. Diu, fateor me torſit, vaniſque conjecturis

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

diu me & virum excellentem fruſtratus ſum. Verba ſunt: Σὺ δὲ θάῤῥει ὦ ἑταῖρε, ὡς ὐδενὶ τύτων ἐμῦ χρησομένυ, μὴ γὰρ τοσῦτός ποτε λιμὸς καταλάβοι τὸ Ἄργος ὡς τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. Interpres Latinus: *Neque enim tanta fames Argos urgere unquam poterit, ut cavam Arabiam ſerere aggrediatur.* Quae aut ubi gentium eſt cava illa Arabia? Novi κοίλην Συρίαν, coele Syriam: memini Ἄργος dici κεῖλον ſophoci, uti εὔβοιαν κοίλην eidem, & Homero Λακεδαίμονα κοῖλον, cavam Lacedaemonem. Sic enim Graeci vocabant loca in vallibus, & humili loco ſita, non in montibus. Sed Arabiam cavam eſſe nemo uſquam reperiet. Si quae dicenda eſſet Arabia κοίλη, certi magna felicis Arabiae pars inter montes in vallibus feraciſſimis poſita, ſic eſſet dicenda, non illa ſabuloſa & deſerta. Eraſmus tamen Roterodamenſis, ille Batavorum doctiſſimus, ex hoc loco proverbium ſibi viſus eſt expiſcari, quod Centur. I. Chiliadis II. inſeruit & ſic explicat: τὴν κοίλην Ἀραβίαν σπείρειν, *cavam Arabiam ſerere*, pro fruſtra ſudare, aut in re perdifficili, nec admodum frugifera operam ſumere, adlato hoc loco Luciani. Plutarchi locus quem Luciano attexit eſt plane ἀπροσδιόνυσος, & male a ſummo viro intellectus & tranſlatus, de quo alias. Sed, crede mihi, nullam unquam fuiſſe cavam Arabiam nec uſquam eam reperies, licet in ipſo ſolis curru orbem terrarum luſtres, aut alatis draconibus cum Triptolemo per omnes gentes circumferaris. Et, ſi quae eſſet, quid tamen illa ad Argivos? Num ad famem avertendam illi ex Europa in ultimam Aſiam ad Arabiam colendam proficiſcerentur? λῆροι, λῆροι. Mea excerpta ſcribunt portentoſius ὡς τὴν σκυλλαραβίαν. Mihi tamen ad veram lectionem aditum aperuerunt. Legendum enim: ὡς τὴν κυλλάραβιν σπείρειν ἐπιχειρεῖν. *ut Cyllarabin velint ſerere.* Fuit Cyllarabis gymnaſium in Argolide. Heſych. κυλλάραβις δίσκος ἢ γυμνάσιον ἐν Ἄργει. Meminit hujus gymnaſii etiam Plutarchus in vita Agidis & Cleomenis cum narraſſet Cleomenem agrum Argivorum & omnem ſegetem perdidiſſe funditus: addit ὡς μέντοι καὶ τὴν κυλλάραβιν γενόμενον τὸ γυμνάσιον, ἐπεχείρει περιφέρειν πῦρ, ἐκώλυσεν, ὡς καὶ τὰ περὶ μεγάλην πόλιν ὑπ' ὀργῆς μᾶλλον ἢ καλῶς αὐτῷ πεπραγμένων. *Poſtquam tamen ventum ad Cyllaribin eſt, & ſubdere facis aggreſſi ſunt gymnaſio, obſtitit; oſtendens illa quae Megalopoli egiſſet irate potius, quam bene a ſe geſta eſſe.* Liv. XXXIV, 26: *Miſit expeditos pedites equiteſque, qui circa Cyllarabin (gymnaſium id eſt minus trecentos paſſis ab urbe) cum erumpentibus a porta Lacedaemoniis proelium commiſerunt.* Pauſanias in Corinthiacis vocat κυλλαράβου γυμνάσιον, & ſic a Sthenelii filio appellatum eſſe auctor eſt. vide quae ad laudatum Livii locum adfert contra Caſaubonum, qui velit apud Livium legi *circa Cyllarabis gymnaſium*, Iacobus Gronovius, magni parentis non minor filius. Iſtud gymnaſium ſacrum fuit, & ut pleraque alia, dedicatum diis, itaque uſibus humanis exemtum, ut ager ejus coli non potuerit. Inde proverbium hoc natum.

In

In Hermotimo pag. 508. παπαὶ ὦ Ἑρμότιμε, ἡλίκους ἡμᾶς ἀποφαίνεις, οὐδὲ κατὰ τοὺς πυγμαίους ἐκείνους, ἀλλὰ χαμαὶ παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. interpres: *Papae Hermotime, quantulos nos facis, neque cum pygmeis nos comparas, ſed omnino cum humi repentibus animalibus.* Sed χαμαὶ ἐν χρῷ τῆς γῆς num ſunt humi repentia animalia? non ſic Graeci loquuntur, ſed dicendum fuiſſet τοὺς χαμαὶ ὄντας, aut ῥέποντας. ſicut ſtatim, ὅσοι χαμαὶ ἐρπόμενοι ἐσμὲν, ſed veram ſcripturam nobis oſtendit Mſ. Ἀλλὰ χαμαιπετεῖς παντάπασιν ἐν χρῷ τῆς γῆς. In praecedente pag. 507 non fruſtra idem codex: εἰ καὶ μὴ εὐθεῖαν, μηδ' ἀεὶ βαδίζει τις. ſane ἀττικώτερον hoc eſt quam vulgatum εὐθύ. Solet enim ὁδὸς in his frequentiſſime omitti. ſic apud Xenoph. εὐθείας ἐξεστηκέναι. *a recta via aberrare.* exempla paſſim obvia, nec tyronibus ignota.

Pag. 513. Τί οὐ διηγῇ μοι ἑταίρῳ ὄντι, ὃν τρόπον ὡρμήθης τὸ πρῶτον φιλοσοφεῖν, ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν, ἐπισυνοδοιπορίζω ὑμῖν, ποαποτοῦδε ἀρξάμενος. Monſtroſum verbum ἐπισυνοδοιπορίζω potuerunt ne tam diu tolerare editores? Inpoſterum ex Mſ. ſcribe & diſtingue: ὡς καὶ αὐτὸς εἰ δυνατὸν ἔτι, συνοδοιπορίζω ὑμῖν ποαποτοῦδε ἀρξάμενος. ut *& ipſe, ſi etiam nunc fieri poſſit, vobiſcum iter, capiam, inde initium faciens*, unde ſcilicet vos cœpiſtis.

Pag. 522. Dicit Lucianus, ſi quis in illam beatorum civitatem velit adſciſci, ei ſufficere σύνεσιν, καὶ ἐπιθυμίαν τῶν καλῶν, καὶ πόνον, καὶ τὸ ἀλιπαρὲς, καὶ τὸ μὴ ἐνδοῦναι. vertitur: *intelligentia polleat, cupiditate rerum honeſtarum teneatur, laborem & macritatem non detrectet, non det tergum.* Primo *macritas* barbarum eſt, Latini dixiſſent *macies*, ſeu *macritudo*. Dein licet Latinum eſſet, quid hic macies facit ad jus civitatis conſequendum? Mſ. pro ἀλιπερὲς ſcribit λιπαρὲς, & ſic ſine controverſia ſcripſit Lucianus. λιπαρὲς eſt aſſiduitas, familiaris Luciani vox, quam cum τῷ πόνῳ non ſemel junxit. Vertendum autem *ſufficit ingenium, cupiditas rerum honeſtarum, labor, aſſiduitas, non tergum dare*, ſc. ad civitatem conſequendam, hoc eſt non viam, cui te dederis, deſerere.

Pag. 528. recte Marcilius conjecit δικαιότατα γὰρ ἐπιπλῆξαι δοκεῖ μοι, legendum eſſe pro ἐκπλῆξαι, Mſ. hanc conjecturam ſtabiliente, & vertendum *juſtiſſime videtur illum increpaſſe*, non ut vulgo, *conſternaſſe.*

Pag. 535. Scribendum ex Mſ. καὶ γὰρ αὐτὸ τὴν πολλὴν ἀπορίαν παρεχόμενον τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἕκαστος τῶν ἀποδυθησομένων ἔχει τι πάντως. *hoc magnam dubitationem affert, quod eorum qui exuentur, unuſquiſque omnino aliquid habet.* in editis legitur ἀποδυσομένων, hoc eſt *qui exuent.*

Pag. 536. Recte meus cum Angl. ἀνέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα. *manu elata.* ut ap. Hom. ἀνασχὼν τὴν χεῖρα. male vulgo ἀντέχει τὴν χεῖρα. Sic & pag. 537. rectius iidem libri ἐπισκοπεῖς τὰ γράμματα, pro vulgato ἐπισκόπησον, *circumiens inſpicis litteras.*

Pag. 542. Dixit Hermotimus, plures ducentis annis, juxta calculum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

lum Luciani, impendendos eſſe omnium ſecturam placitis diſcendis, reſpondit Lucianus, age auferamus quartam partem, ὡς πεντεκαίδεκα ἔτη ἱκανὰ εἶναι, ἢ τὸ ἥμισυ ὅλον. πεντεκαίδεκα ἔτη, non poſſunt eſſe tres partes ducentorum annorum. Quis non videt Lucianum reliquiſſe, ut Anglicanus & meus prae ſe fert, πεντήκοντα καὶ ἑκατόν. *centum & quinquaginta*. & ſi dimidium detraxeris, *centum ſufficient*. quamvis corrupte ſcribatur πεντήκοντον in Mſſ.

Pag. 562. Iſta verba οὐκ ἐννοοῦντες εἴ πῃ γένοιτο ἂν ἀκόλουθόν τι αὐτῶν, καὶ ψεῦδος ὄν, peſſime interpretantur: *nec in mentem veniat ni falſum etiam ſit, quod priori eſt conſentaneum*, cum haec ſit ſententia: *non conſiderantes ſicubi quid ſe invicem conſequatur*, (vel *ſibi congruat*,) *quamvis falſum ſit*. ut ſi quis credat bis quinque eſſe ſeptem, *credat etiam* quatuor quinque eſſe quatuordecim. paullo poſt δόντες τὰς ἀρχὰς τῆς προαιρέσεως ἑκάστης, non eſt, ut Latinus, *datis unius cujuſque ſectae principiis*, ſed *admittentes, concedentes principia uniuſcujuſque ſectae*. ſtatim haec quoque verba non intellexerunt interpretes, καὶ ἄξιοι εἰς ἀπόδειξιν ἀληθῆ λέγειν, ἀπὸ ψεύδους τῆς ἀρχῆς ὁρμωμένη, *cumque a falſo principio exordiatur, vera tamen ad falſam demonſtrationem vult dicere*. Haec ex Graecis verbis ne fidiculis extorqueas, quae ſic interpretanda: *& poſtulat pro demonſtratione vera dicere, ex falſo principio progrediens*. hoc eſt pro demonſtratione vult haberi principium, quod ponit, quia verum dicat, ſeu hoc ipſum verum dicere, quod jactat, vult pro demonſtratione accipi, cum tamen illud principium, quod pro vero circumfert, ſit falſum.

Pag. 563. Τὰς μὲν γὰρ ὑποσχέσεις ἀκούω θαυμαστάς τινας, ἡνίκα εὐδαιμονήσουσιν οἱ ἐς τὸ ἀκρότατον. Latinus interpres: *Etenim promiſſiones admirandas audio, quando qui ſummum faſtigium attigerint, felicitate potientur*. ἡνίκα hic quam frigeat nemo non videt. Luciani manus eſt ἡλίκα εὐδαιμονήσουσιν, *ad quantam felicitatem perventuri ſint*. Superius in ſomnio: ἡλίκα τὰ ἀγαθὰ προσλῆ λιθοξόος γενόμενος. *quanta bona conſequeris, ſi evadas ſtatuarius*. ſic alibi apud noſtrum ἡλίκα θαυμάσια, *quam admiranda*. Nihil tritius.

Pag. 566. Quaerit Lucianus, num Hermotimus excepta eruditione, velit praeceptori ſuo ſimilis eſſe, οὕτω μὲν ὀργίλος, οὕτω δὲ μικρολόγος, οὕτω δὲ φιλόνεικος ὤν, καὶ φιλήδονος νὴ Δί', εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. Ερμ. πόσι γε; Λυ. ὦ Ἑρμότιμε, θέλεις διηγήσομαι. primo male μικρολόγος vertitur *ita minutus*, cum ſit *ſordidus*, avarus; dein quid interrogatio πόσι γε ſibi velit non video. Nam cum dixiſſet Lucianus, velis ne praeceptori tuo praeter doctrinam ſimilis eſſe, cum ſit tam iracundus, tam ſordidus, tam rixoſus, & voluptatis per Iovem amans, licet multis non videatur talis eſſe. Subdit Hermotimus: *Quibus nam*? Sed Lucianus ſubjicit narrationem de ſordibus & iracundia alterius Philoſophi ſenioris, quae quaeſtioni Hermotimi non conveniunt. Cum tamen omnino ad convincendum Hermotimum oſtendendum fuiſſet, quibus nam videretur eſſe φιλή-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ιλήδονος; nec quicquam ſoleat omitti a Luciano, quod ad Hermo-
mi pertinaciam expugnandam faciat. Itaque haec cum accura-
us expendiſſem, perſuaſi mihi levi mutatione locum hunc foede
quinatum ſic poſſe purgari: εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δοκεῖ. τί σιγᾷς ὦ
ρμότιμε. *Quid taces Hermotime.* maxime hanc meam emenda-
onem firmat antiquiſſima editio Luciani Florentina, anni 1496,
uam primam eſſe puto, in qua legitur quidem ποί γε, ſed ſine di-
inctione perſonarum. Sic n. illa habet: Εἰ καὶ μὴ τοῖς πολλοῖς δο-
κεῖ ποί γε ὦ Ἑρμότιμε. Aequis lectoribus non difficulter, ſpero me
robaturum, hic me non fefelliſſe Divam Criticen.

Pag. 567. Mirum eſt in editis legi ὅτι αὐτοῦ ἐλάβετο, ὑπὸ κόλπου
ἐκκομιζόμενος τὸν κάδην. Quid eſt κάδης, aut ubi invenitur? leg. κά-
δον, hoc eſt *vini cadum in ſinu efferentis.* quae mox addit de cro-
odilis, & cornibus, intelligenda ſunt de ſyllogiſmis Stoicorum,
uos ſic nominabant. vide ſuperius in βίων πράσει. In ead. pagina ὁ φι-
όσοφος ὅρα οἵαν ἀπόκρισιν ἀπεκρίνατο ὦ Ἑρμότιμε, ὡς πρεσβυτικήν.
Vertitur: *vide mi Hermotime cujuſmodi reſponſum, quam ſene di-
num philoſophus ille reddiderit.* Atqui πρεσβυτικὸν reſponſum eſt
nile reſponſum, ut patet ex ſequentibus: ἐπεὶ καὶ αἱ τίτθαι τοιάδε
έγουσι περὶ τῶν παιδίων, ὡς ἀπιτέον αὐτοῖς ἐς διδασκάλου. καὶ γὰρ ἂν
ηδέπω μαθεῖν ἀγαθόν τι δύνωνται, ἀλλ' οὖν φαῦλον οὐδὲν ποιήσουσιν ἐκεῖ
ένοντες. *ſiquidem etiam aviae talia de pueris dicunt, nimirum ad
nagiſtrum illis eundum, nam licet boni nihil poſſint diſcere, nihil
nali tamen committent, dum ibi manebunt.*

Pag. 569. Cum Hermotimus deploraret jacturam temporis, quam
mpenderat philoſopho, reſpondet Lucianus, nihil lachrymis profici,
rudentius facturum, ſi Aeſopo in fabulis monenti obſequatur: ἔφη
ὁ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον, ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ
ύματα. *ubi dicit*, inquit interpres, *quendam in littore maris conſe-
liſſe, ut numeraret undas.* vides ἐπὶ τὴν κυματώδη plane omitti ab in-
erprete. Sed locum hunc mendoſum eſſe non animadvertiſſe inter-
retes vix credi poſſet, niſi res ipſa loqueretur. Ipſi Grammaticorum
anones docebant, dicendum fuiſſe ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον τῇ κυματώδει.
Mſ. pro ἐπὶ τὴν κυματώδη ſcribit ἐπὶ τὴν κυματωγήν. quod argumento
ſt ἐπὶ τῇ ἠϊόνι eſſe gloſſam, & interpretationem magiſtri, quae in con-
extum irrepſit. Indubie ſcripſit Lucianus: ἔφη γὰρ ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ
τὴν κυματωγὴν καθεζόμενον ἀριθμεῖν τὰ κύματα. *Dixit enim quen-
lam in crepidine littoris conſediſſe, ut numeraret fluctus.* Κυματω-
γὴ eſt ἠϊὼν κυματώδης, littus, quod fluctibus pulſatur. Heſych. Κυ-
ματωγὴ, ῥαχία, αἰγιαλοῦ ὑπεραγωγή. Vſus etiam hac voce Lucia-
nus eſt in Cataplo: Ἀπόξηροι γὰρ εἰσι πέτραι καὶ ὀξεῖαι περιραινόμεναι τῷ
κλύσματι, καὶ φοβερωτάτην ποιεῖ τὴν κυματωγὴν, καὶ τὸν ἦχον μέγαν.
*Erant rupes nudae & aſperae, quas fluctus pulſabant, & valde
horribilis erat illa crepido & magnus ſtrepitus.* Extat etiam apud
Herodotum in Calliope, ut dudum Budaeus obſervavit, apud quem
tamen male ſcribitur κυματώγη, & in Mſ. Luciani κυματογή. Eu-
ſtath.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ſtath. ad Odyſſ. ε. ἐπιωχεὶ, ἐξοχαὶ κατὰ τοὺς παλαιοὺς καὶ πλατεῖς αἰγιαλοί. μάλιστα δὲ τόποι σκέπην ἔχοντες. ἔνθα καὶ ἰωὴ τουτέστι, πνοὴ ἄγνυται μὴ δυναμένη δηλαδὴ διϊέναι. καθ' ὁμοιότητα δὲ τούτου, καὶ κυματωγὴ παρ' Ἡροδότῳ ἡ ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυνται.

Ibid. dicit ſe haec diſputaſſe contra Stoicos, non quod ſingulari quodam odio illos prae ceteris philoſophorum ſectis proſequatur, ſed quod Hermotimus huic ſe mancipaſſet, idem dicturus, ſi aut Platonem aut Ariſtotelem ſectaretur. ſed in Graecis verbis menda latet. Sic eduntur: τὰ γὰρ αὐτὰ πρὸς σε εἶπον ἂν εἰ τὰ Πλάτωνος, ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. ſed quid eſt ᾕρησο? legendum omnino ᾑρήσω. ſi aut Platonem aut Ariſtotelem praetuliſſes, ſectatus eſſes. αἱρεῖσθαί τινος eſt aliquem ſectari. Hinc αἱρέσεις ſunt ſectae philoſophorum. pag. ſeq. κεκολασμένη διαίτα eſt adſtricta ſevera vivendi ratio, quam in victu & amictu tenebant philoſophi, cui opponuntur ἀνετὰ πάντα καὶ ἐλεύθερα, *libera omnia & ſoluta* ut Cicero loquitur. Sic & Plutarch. in Lycurgo duram illam diſciplinam, qua pueri Lacedaemoniorum coercebantur vocat διαίταν κεκολασμένην.

In Herodoto pag. 572 haec verba οὔκουν ἠξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρων καὶ συλλέγων τὴν γνῶσιν, videntur, ratione locutionis emendatae poſtulante, ſic eſſe reſcribenda, οὔκουν ἠξίου διασπᾶν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ κατὰ διαίρεσιν οὕτω κατ' ὀλίγον ἀγείρειν καὶ συλλέγειν τὴν γνῶσιν. *Noluit igitur ita rem diſcerpere, neque partitione tali minutatim colligere & comparare ſibi famam.* Nam quamvis participia ſaepe ponantur pro infinitivis, ut Grammatici loquuntur, hic tamen locum non habent, pendent n. ab ἠξίου καὶ οὐδὲ, Nec dubito quin pag. 573 ſit ſcribendum οἱ δὲ ἐκ τῶν ἀπὸ τῆς πανηγύρεως ἡκόντων πυνθανόμενοι. in editionibus, ἀπὸ non habetur, cum tamen ſententia loci vocem eam requirat. Non longe a fine pag. 576. Graeca laborant prava diſtinctione. Sic n. haec verba interpungenda: Non convenit huc vilis plebs, ἀλλὰ ῥητόρων τε καὶ συγγραφέων καὶ σοφιστῶν οἱ δοκιμώτατοι. ὅσον οὐ μικρὸν ἤδη μὴ τοὐμὸν παραπολὺ ἐνδεέστερον φαίνηται τῶν Ὀλυμπίων. Sic quoque legiſſe videtur Obſopeus, qui hunc locum bene vertit.

Pag. 578. In Zeuxide Τὸ τοῦ Ὁμήρου, καὶ τὴν νέαν ᾠδὴν κεχαρισμένην ὑπάρχειν. Alludit ad Odyſſ. α. v. 351.

Pag. 580. Cum Lucianus deſcripſiſſet Centaurum foeminam duobus infantibus ubera praebentem a Zeuxide mirifice deſcriptam, cujus tabulae exemplum viſebatur Athenis, cum ipſum Zeuxidis προτότυπον a Sulla miſſum Romam ad Maleam naufragio intercidiſſet, plurima alia fuiſſe in illa tabula divina plane & admiranda, quae artis rudes fugiant, elegantes autem ſpectatores, & eruditos oculos advertant maxime, & in admirationem rapiant, praecipue vero pictores qui multa videant, quae nos non videmus, καὶ τὸ μεγάθους τὸν λόγον, καὶ τὴν τῶν μέτρων πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα καὶ ἁρμονίαν γραφέων παῖδες ἐπαινούντων, οἷς ἔργον εἰδέναι τὰ τοιαῦτα. Sic in Latinum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

inum tranſtulerunt hunc locum: *Ad magnitudinis proportionem, & enſurarum ad totum aequalitatem atque compagem pictores com-endent, quorum muneris eſt talia ſcire.* Τὸ ὅλῳ inepte & inſulſe pponuntur μέτρα. Novi quidem μέτρα ſeu menſuras in pictura, e quibus Philoſtratus junior in prooemio Iconum, & Plinius. Sed ότης καὶ ἁρμονία ſimpliciter eſt ſymmetria, neque μέτρων ἰσότης uicquam aliud eſſe poteſt quam συμμετρία. Si ergo vulgatam te-emus lectionem, cujus rei erit illa μέτρων ἰσότης. Membra vero & artes recte opponuntur toti. Illarum aequalitas debet reſpondere oti. Legendum igitur eſt, τῶν μερῶν πρὸς τὸ ὅλον ἰσότητα. *partium um toto congruentiam & aequalitatem.* Dionyſio Longino περὶ ὕ-ους dicitur συμμετρία τῶν μελῶν πρὸς ὅλον, cum ait: τὸ καλὸν τοῦ σώ-ματός ἐστι συμμετρία τῶν μελῶν καθεστώτων αὐτοῦ πρὸς ἄλληλά τε καὶ πρὸς ὅλον. *ulchritudo corporis eſt conformitas membrorum recte conſtitutorum d ſe invicem, & ad totum.* Aliis eſt ἀναλογία. Ciceroni I. de off. *par-um convenientia, & apta membrorum compoſitio.* Plinio in epiſto-s *congruentia & aequalitas membrorum*, lib. II ep. 5: *Si avul-m ſtatuae caput, aut membrum aliquod inſpiceres, non tu quidem ſſes ex illo congruentiam aequalitatemque deprehendere, poſſes ta-en judicare an id ipſum ſatis elegans eſſet.* Sic *aequalis* & *con-uens* jungit quoque Suetonius de Tiberii corporis habitu: *Latus humeris & pectore, coeteris quoque membris uſque ad imos pedes qualis & congruens.* hoc eſt, verbis Luciani ἐν πάντων τῶν μέλων ρὸς τὸ ὅλον ἰσότης καὶ ἁρμονία. Hoc autem inter praecipuas egregii tificis curas & notas noſſe partium συμμετρίαν & ἀναλογίαν cum oto. hujus majorem habebant rationem, quam ſimilitudinis. lam tribuebant arti & exercitationi, hanc ingenio & judicio arti-cis. Vitruvius id ipſum requirit in architectis, lib. III. I: *Sacra-m aedium membra, ad univerſam totius magnitudinis ſummam, partibus ſingulis convenientiſſimum debent habere commenſum ſponſum.* Hunc Luciani locum ſic puer fere emendavi, cum cum quali Ioanne Schiltero, neceſſario meo, qui nunc illuſtriſſimo uci Saxoniae eſt a conſiliis, & inter Iuriſconſultos doctos & ele-ntes non ultimum locum tenet, ante triginta annos hunc ſcripto-m evolverem, & excuterem. Recte vero me vidiſſe excerpta ſ. quae tredecim ab hinc annis nactus ſum, oſtendunt, in qui-s μερῶν legitur, quamvis ſine iis ipſa ratio ſic ſcribendum eſſe ju-at.

Pag. 581. Zeuxes jubet hanc tabulam propoſitam pueros domum rre, quia ſpectatores non artificium la'.uabant, ſed novitatem & ſolens argumentum, dicens: οὗτοι γὰρ ἡμῶν τὸν πηλὸν τῆς τέχνης ἐπαι-σι, τὰ δὲ ἐφ' ὅτῳ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην, οὐ πολὺν ιοῦνται λόγον. Interpres Salmurienſis: *Hi namque noſtrae lutum tis laudant, ſed mentis & ſcopi num recte & ex arte factum ſit opus, illam habent rationem.* Mirum τὰ ἐφ' ὅτῳ eſſe *mentem & ſcopum.* pſopaeus plane omiſit. ἐφ' ὅτῳ, ἐφ' ᾧ, ἐφ' οἷς, Graecis eſt, *qua*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

de cauſſa, qua in re. Herod. Polymn. πυθόμενοι ἐφ' οἷς ἦλθον, *ſciſciſanti qua de cauſſa veniſſet.* Sed in Luciano deeſt verbum, ad quod referatur ἐφ' ὅτῳ. Puto igitur excidiſſe τὸ δεῖ, idque abſorptum eſſe a ſequente vocula εἰ, quo nullum in priſcis membranis frequentius eſt erratum. ſi igitur ſcribas, τῶν δ' ἐφ' ὅτῳ δεῖ, εἰ καλῶς ἔχει, καὶ κατὰ τὴν τέχνην οὐ πολὺν ποιοῦνται λόγον. *Illorum vero, propter quae oportet*, ſc. ἐπαινεῖν, laudare picturam, *num recte & ſecundum artem ſit facta, nullam habent rationem.*

Pag. 582. Δίφρῳ δ' ἀνεκυμβιλίαζον. Ex Homeri Iliad. π v. 389. Mox κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον, ex ejuſdem poëtae Iliad. λ. 160. petita ſunt.

In Harmonide pag. 588: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. In hoc loco vertendo aliud egerunt interpretes. Salmurienſis: *Tu igitur nobis revera talis videri debebas, quoniam virtutis omnis caput es, ut ajunt, gnomon & recta regula.* Alii pejus. Laborat locus prava diſtinctione, quae ſic eſt emendanda: οὕτω δὲ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον, ἀρετῆς ἁπάσης ὁ γνώμων, φασὶ, καὶ ὀρθὸς κανὼν τῶν τοιούτων. *Tu igitur revera talis nobis eſſe exiſtimaris*, nimirum princeps civitatis, *quodque ſane praecipuum eſt, omnis virtutis norma, ut ajunt, & talium regula.* Κεφάλαιον inepte copulari cum ἀρετῆς, & omiſſa copula, & inepta ſententia oſtendit. Μέλλω eleganter hic eſt δοκιμάζομαι exiſtimor, ita me comparo ut pro tali habear & exiſtimer, ut apud Homerum, quem Lucianus ubique ſequitur:

> Καὶ γὰρ ἐγώ ποτ' ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι.
> *Ego quoque olim judicabar inter homines beatus eſſe.*

Vbi Scholiaſtes: ἔμελλον, ἐῴκειν, ἐνομιζόμην.

Ibid. pag. 589. Non intellexerunt interpretes haec verba, οὗτος ἀκριβὴς ὅρος τῶν ἐμῶν. οὐδὲν ἀμφίδοξον ἔτι, οὐδ' ὡς ἄν τι ἐνδοιάσειαν ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι, σοί γε δόξαν ἢ πάντων. Salmurienſis ſic tranſtulit: *Hic lucubrationum mearum exactus terminus. Non amplius eſt dubium, nec quiſquam ambiget, quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit.* ἢ πάντων omiſit in verſione. Cetera ſatis inſcite. Verte: *Hic certus meorum ſcriptorum ſcopus eſt. Nihil dubii reliquum, adeo ut nec in poſterum quiſquam dubitaturus ſit, ſit ne hoc omni eruditione refertiſſimum, quod tuum fert ſuffragium, an omnium.* Nimirum tuum ſuffragium mihi eſt & aliis etiam erit, inſtar omnium.

Pag. 592. In Scytha; Καὶ εὑρέθη κεῖσθαι ὁ Τόξαρις τεθαμμένος, τῇ τε ἐπιγραφῇ γνωσθεὶς, εἰ καὶ μὴ πᾶσα ἐφαίνετο. ἔτι καὶ μάλιστα & quae ſequuntur. Diſtingue, πᾶσα ἐφαίνετο ἔτι, καὶ μάλιστα. *quamquam non integra nunc extet, & maxime.*

Pag. 593. ὁ Ἀνάχαρσις δὲ πόθεν ἂν ἐκεῖνον ἔγνω ὁμοεθνῆ ὄντα, ἑλληνιστὶ ἐσταλμένον. verte: *Anacharſis autem unde cognoviſſet Toxarin po-*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

populare m ſuum eſſe , qui Graeco more veſtitus incedebat. deinde, ἀσίδηρον, ἤδη στωμύλον. verte *ſine ferro, & jam lepidum,* ſeu *elegan-tem, in alloquio blandum*, quales erant Attici; non *facundum*, ut nterpres. conſuetudine Graecorum depoſuerat Toxaris illam auſte-itatem & triſtitiam frontis & oris, quae Scythis propria erat, unde licitur, σκυθρωπία. ἀσίδηρον autem dixit Toxarin fuiſſe, quia Scy-hae ſemper ferro ſuccincti erant: Toxaris vero Graecorum mores nduerat, & palliatus incedebat, ſine acinace.

Pag. 594. Καὶ αὐτὸς ἔφη ἐκεῖθέν εἰμι παρ' ὑμῶν, Τόξαρις τοὔνο-μα, οὐ τῶν ἐπιφανῶν, ὥστε καὶ ἐγνῶσθαι ἄν σοι κατ' αὐτό. Cur in Lati-is verſionibus praeteritur κατ' αὐτὸ? Videtur ſignificare *pariter. Non ſum ex illuſtribus natus, ut ego tibi notus ſim pariter*, ſicut tu nihi. εἰς αὐτὸ & κατ' αὐτὸ. ſaepe eſt *pariter, ſimul.*

Ibid. Οὐκοῦν, ἦδ' ὃς ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου ἴσθι με γεγενημένον, καὶ ζηλωτὴν τοῦ ἔρωτος. *Proinde, inquit Anacharſis, ſcias factum me diſcipulum tuum, tuique amoris aemulum.* Hic etiam in in-terpretatione ὃς omiſſum, nec poterat verti, niſi diſtinctio appo-natur. οὐκοῦν, ἦδ' ὅς, ὁ Ἀνάχαρσις, μαθητήν σου. *Ergo, inſit ille, Anacharſis ſcilicet, ſcito me tuum diſcipulum eſſe, & aemulato-rem tui amoris.* Sic paullo poſt, pag. 595. Εὐφήμει, ἦδ' ὅς, ἐκεί-νῳ τὰ μέγιστα χαριεῖσθαί μοι δοκῶ. *Bona verba quaeſo, inquit ille, rem gratiſſimam me ei facturum puto.* Nihil apud Platonem cre-brius, quam ἦδ' ὅς, *inquit ille.* Paullo poſt κατὰ δαίμονα male ver-titur *forte quadam*, cum ſit *bona fortuna, bonis avibus.*

Pag. 596. Προξενήσεις αὐτὸν, non ſimpliciter eſt, *ſuſcipies illum,* ut vult interpres, ſed *hoſpitio publico ſuſcipies illum, erit publicus tuus hoſpes, loca lautia praebebis*, ut Romani loquebantur.

Eadem pagina vitioſe legitur, &, ut vara ſequitur vibiam, verti-tur inſulſiſſime hoc: καὶ πάντα τρόπον ἐπιμελούμενος, ὅπως ἥδιστα διαπρέψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι, *tum omne ſtudium adhibens, ut quam jucun-diſſime in Graecia vivens renideret.* Quid eſt, *jucundiſſime reni-dere in Graecia?* Erratum leve mirum tot editoribus & interpretibus imponuiſſe: lege ὅπως ἥδιστα διατρίψῃ ἐν τῇ Ἑλλάδι. *ut ſuaviſſime in Graecia aetatem ageret, ex animi ſententia viveret in Graecia.* Paullo ante pag. 594. οἴχοιτο ἐς Ἀθήνας, καὶ νῦν διατρίβει κεῖθι. *abiit Athenas, & nunc ibi habitat.* Sexcenties alibi. Saepe autem π & τ permutantur a librariis. Sic ſuperius pro εὐπρεπῆ oſtendi-mus reſcribendum eſſe εὐτρεπῆ.

Ibid. Ἀλλ' οἱ ἄνθρωποι καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθοντο, ἐφίλουν, οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι. cur in verſione praetermittunt καὶ τοῦτο? Sic enim Palmurienſis: *Verum homines, ut legiſlatori parebant, ſic ama-bant, quos ille probaret.* Alius: *Verum hominibus & hoc moris erat, ut legiſlatori parebant, ſic amabant quos ille probaret.* Scribae cum in diſtinctione non nihil aberrarint, tenebras offuderunt interpreti-bus. Sic diſtingue, ἀλλὰ οἱ ἄνθρωποι, καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ ἐπείθον-το, ἐφίλουν οὓς ἐκεῖνος δοκιμάζοι, & verte, *homines autem, & in*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

hac re tanquam legiſlatori ſuo obſequebantur, amabant quos ille probabat.

Pag. 598. Καὶ τὸ μὲν δεῖξαι τῶν λόγων ὑμῖν: eſt *& ſpecimen dare mearum orationum.* Sic ἀπόδειξις eſt ſpecimen. uſus etiam Petronius: *Rogo te, mihi apodixin defunctoriam redde*, hoc eſt, ede leve aliquod ſpecimen, ut recte exponit Ioannes Frid. Gronovius lib. IV. obſerv. c. 13.

Pag. 599. Diſtinguendum: καὶ ἐπισεῖσαι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἔτ' ἐνδοιάσιμα τὰ σά. *Manus protendenda eſt, hoc ſolum* ſc. ſi fecerit, *res tuae non amplius fluctuabunt.*

Ibid. Καί μοι ἤδη πειρωμένῳ τὸ πολλοστὸν τῶν προσόντων εἰρηκέναι ἔδοξαν. ſic leges. vulgo male ἔδοξα, ſententia refragante. *Et mihi, jam experto vix milleſimam partem, quae illis inſunt, dixiſſe viſi ſunt.* ſc. πάντες, vel οἱ πολλοὶ, qui veſtras virtutes praedicabant.

In Libello, quomodo ſit conſcribenda hiſtoria, pag. 600. non longe a principio ſcribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ οὕτως ἔλυσε τὸν πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ οὗτος, ἔλυσε, ſine ullo ſenſu.

Pag. 603. Τοῦ μὲν καπνοῦ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur ſcriptor* ſc. hiſtoriae, *abſtinebo.* Et ſic interpretes tranſtulerunt, ac ſi legiſſent συγγραφεῖ.

Pag. 606. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσομένους ἀναβιβάσηται. Alluſit ad locum Heſiodi, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

> Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.
> Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάεσκε πόδεσσι.
> *Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.*
> *Sed ſuper tritice aru m ſpicarum cacumina currebat pedibus*

Vbi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Vſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόσσον ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ μέγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo pluſquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae, & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eoſque qui his inſunt exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑτέρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ τῆς ἑταίρας κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poetarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἁλουργέσι περιβάλλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἄν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων καὶ κομιδῇ πρινίνων. *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

:. fuco expoliat. πρίνινοι ſunt ex robore quaſi concreti, quos Ger-
ıani & Belgae vocant boom-ſtarcke mannen.

Pag. 607. In Mſ. hic locus ſic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς διαι-
ρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ
διαιρέσει χρώμενοι, καὶ διὰ τοῦτο εἰσποιοῦσιν καὶ τὸ ἐγκώμιον ἐς αὐτὴν,
ς τερπνὸν καὶ εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον πλανηθοῦς ἡμαρ-
τήκασι, πρῶτον μὲν, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἐν
δ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum exiſtimo.

Sequitur pag. 608. non longe poſt: καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὲν ἄλ-
λως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαι-
. interpres Salmurienſis: *Proinde hiſtoria ſi jucundum auctarii vice*
aberet, multos, a quibus ſcriberetur, alliceret. Inepta ratio. Non
lures invitarentur ad ſcribendas hiſtorias, de hiſtoricorum enim
ıultitudine conqueritur, ſed ad legendas. Hiſtoriae enim illae,
uae poſthabito vero ſoli ſtudebant jucundo, ludibrio & taedio gra-
ibus viris erant, & a nemine legebantur, niſi mulierculis & ado-
ſcentibus, ut hac tempeſtate, Romanenſium, ut vocant, fabula-
ım ſcriptores. Verum hujus loci ſcripturam nobis ſervavit codex
nglicanus, apud Bourdelotium, & excerpta noſtra, in quibus ἐ-
ραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et ſic legiſſe videtur
Iicyllus ut ex verſione patet: *Quare hiſtoria ſiquidem obiter & ve-*
ıt auctarium jucunditatem additam habeat, complures amato-
es ad ſe allicit. Paucis verbis interpoſitis, male ſcribitur & intelli-
itur hic locus: ἔτι κἀκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ
μιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα προσάντες, παρ' ἑκάτερον
ῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοήσῃς, ἀλλὰ
ὶς δικαστικῶς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικῶς προσέτι γε ἀκροασομένους.
ertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabuloſam, quodque*
laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe ju-
ındam, dum non de faece hominum & promiſcua plebe hoc intelli-
ımus, ſed de iis, qui judicantium, ac per Iovem, ſycophanta-
ım more auſcultant. μὴ ponitur quidem non nunquam pro *niſi*,
:d in hac notione non memini infinitivum ſequi. παρ' ἑκάτερον ἀ-
κούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid ſit non in-
:lligo. Mſſ. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πό-
λυν δῆμον ἐπινοεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis ſc.
ımiis, & operoſis laudibus) *audientibus, non eſſe jucundum, ſi*
on faecem plebis & vulgus cogitet, ſed eos. τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα
προσάντες, ſunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.*
c προσάντη λέγειν apud Diod. Sic. ea dicere quae ingrata ſunt, &
ıdignationem movent.

Pag. 610. Καὶ σὲ δὲ οὕτως Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομα-
χοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec
:riptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ
ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.*
uod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis,

in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe.

Ibid. Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαταμίξῃ πολὺ τοῦ φαρμάκου. Recte interpres: *Arbitrantur enim melius ſe habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit Bourdelotius, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἠνθισμένοι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔπριον τὸν ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλλων, καὶ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & ſecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. οὐ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ᾽ ἠνθισμένον *Te enim non cognoſcent ſic coloratum.* Syneſius: καὶ εὐθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. *& ſtatim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. ἄνθη τῶν οἰκῶν ſunt picturae Philoſtrato. Heſych. ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τῇ ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ. ἀπὸ δὲ τῶν βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς παρὰ τῷ Φιλοστράτῳ τοῦ τῆς ἴδης ἄνθει ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἴδη βοτάνη τις. καθὸ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ᾽ Εὐριπίδῃ. Sic legenda ſunt haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468.

Ἐν κροκέῳ πέπλῳ
Ζεύξομαι ἅρματι πώλους
Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλ-
λουσ᾽ ἀνθοκρόκοισι πήναις.

Vbi interpretes peſſime: *in crocea veſte jungam currui equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris tapetibus?* Ἀνθρόκροκοι πῆναι ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πῆναι μίτος, κρόκη, ſubtemen, fila. χρυσόπηναι veſtes aureis filis pictae, Virgil. *picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox Polluci lib. x, c. 10, ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia: καὶ πήραν καὶ πηνίον κατάγειν, καταγαγεῖν. Interpres: *peram fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. Euripides autem ſic vertendus: *In crocea veſte jungam currui equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαίαισι ποικίλλουσα eſt pro ἐμποικίλλουσα δαιδαλαίαισι.

Pag. 612. Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεστάτην ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus Heſiodeis. Pertinet huc quod Phi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

hiloſtratus minor lib. II. εἰκόνων de Pindaro prodidit: Αἱ δ' εἴσω μέ-ιτται περιεργάζονται τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα νέλκουσι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος, ἐξ Ὑμηττοῦ τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λι-παρῶν καὶ ἀοιδίμων Ἀθηνῶν. καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνστάξαι Πινδάρῳ. *Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, culeoſque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe eniunt, & pinguibus inclytiſque Athenis: hoc enim ipſum puto Pin-aro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium.

Pag. 612. Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ οἴεσθαι τοῦτο ναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου έροι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης. οὐ δὲ αὐτὴν νὴ Δία ἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde il-ud ſuppetit, putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere, ſi parum reveri-us; ea quae ſunt ipſius, diceret quiſpiam, parva & illa, ut ipſe ixeris etiam. Non ob eam cauſſam per Iovem, & parum abfuit uin illa praetermiſerim.* Ecquid poterat monſtroſius? Eſt ne qui ntelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt quod aullo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *t hoc namque valde frequens nunc eſt, quod putent Thucydidem gregie ſe referre, ſi quis paullulum mutatis Thucidideis quis di-at, & illa quidem parva,* ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc eſt, *ut ipſe atearis. Et iſta, per Iovem, parum abeſt, quin omiſerim.* Eſt oc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens, uod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, a-iaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in lis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum b iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant.

Pag. 613. De illo qui nudos belli illius commentarios edide-at, perinde ac ſi nauta aut caupo annotaſſet, quae in caſtris eſ-ent geſta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης οὗτος ἦν, αὐτὸς μὲν ώτης δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαρίεντι, καὶ δυνησομένῳ ορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. Interpres: *Verum modeſtior eſt hic rivatus, qui qualis ſit, ſtatim apparuit, atque alteri cuipiam, ui ſit gratus, & hiſtoriam poſſit aggredi, materiam ſubminiſtra-vit.* Num ὁ χαρίεις eſt gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis ſunt omines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεν-τες apud Ariſtotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, ive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud noſtrum alibi *do-tiſſimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπο-νηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modeſtior eſt hic ineruditus ſcriptor, qui ſtatim qui ſit oſtendit,* (ſive *ur ſic ſcripſerit, prodit*) *alii doctiori, & qui par ſit hiſtoriae ſcri-bendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario ſui conſulatus, & Iulium Caeſarem in commentariis de bello Gal-lico & civili ſecutos eſſe veteres referunt. προπονεῖν eſt eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commo-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

do, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum ſcriptoribus non fuit obſervata. Paullo poſt Tragicam inſcriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & faſtus, cum quis magnifica nomina ſibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ᾐτιασάμην αὐτοῦ, ὅτι οὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὴν τῶν συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τῆς τῶν Κοντοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam Tragicum, hoc eſt qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius pag. 17. Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant.* Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphius prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam. Cum dicit κοντοφόρων τῆς ἕκτης ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. Iuſtin. *Ordines nemo niſi ſexagenarius duxit.* Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt manipulus, τάξις non eſt legio; ut Latinus cepit interpres.

Pag. 615. Γοργὼν ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ Ex initio Iliad. λ. ubi Agamemnonis clypeus ſic deſcribitur.

Ibid. Καὶ ζωνὴ ἰρωειδής. Mſ. ἱερωειδής. male, vide Hom. Il. λ. v. 27.

Pag. 616. Procul dubio recte Mſ. Anglic. & noſter: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. ſic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum.* κρόνος enim non *Saturninus*, ſed *Saturnus.*

Pag. 617. Ἐλέλιξε ἡ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος ἡ πεσὸν μεγάλως ἐδούπησε, ut & ſequentia ſunt verba Homerica.

Ibidem caſtigat ſcriptorem hiſtoriae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula ſuae intexuerat hiſtoriae. Inter plebeia etiam eſt τὰ ἐγχρήζοντα. ſed locus ille ſic videtur eſſe interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχρήζοντα, καὶ ἤδη λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. *& milites emebant ſibi victum, & lauti illis indulgebant.* ἐγχρήζοντα Ciceroni & Tacito ſunt *utenſilia, copiae victui neceſſariae.* ſed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae ſcriptorem invenias. Paullo ante πτωχικὰ ὀνόματα, non *inopia multa infarta*, ut ſtulte & ſine ſententia vertit interpres, ſed *mendicis convenientia*, aut, ut Seneca loquitur, *verba ad ſummam caveam ſpectantia.*

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 619. Νὴ Δία κἀκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σευηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος, ἦ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. Salmurienſis: *Quin & illud per Iovem admodum credibile idem dixit de Severiano, appoſito juramento, quod audiviſſet ex aliquo eorum, qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento*, pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere*, ſed *ex illo ipſo proelio.* Thucyd. lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello p. 623. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium*, *bellum* notat. Τρωϊκὸν ἔργον Arriano eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu Homeri: Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. *Verborum oratorem eſſe, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus, & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἐοργὼς eſt fortis, ſtrenuus,

> Κάτθαν' ὁμῶς ὅ τ' ἀεργὸς ἀνήρ, ὅ τε πολλὰ ἐοργώς.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. ψ, cum Patroclum ſepeliiſſent, λαοὶ δ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. Euſtathius δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ὥσπερ φησὶ μέγα ἔργον ἄρηος. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

> *Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes*
> *Attingit ſolium Iovis.*

Pag. 621. Sicut ἐπαινοῖ, ſic & ἐξηγοῖτο legendum.

Ibid. Ex Mſ. ſcribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῳ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille ſcriptor praetermiſit tantas ad Europum ſtrages, & impreſſiones, & foedera neceſſaria.* In vulgatis ἐπιλύσεις. Sed ἐπιλαύνειν, eſt *impreſſionem facio, incurro.* ut ſtatim pag. 623. καὶ πόῤῥωθεν ἐπιλαυνόντων δέος ἐμποιεῖν. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & pag. 626. ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπίλασιν. *quomodo elephantum incurſus excipient.*

Ibid. De alio inepte hiſtoriarum ſcriptore, qui dracones ſigna militaria Parthorum, tradiderat fuiſſe ingentes ſerpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hoſtes immiſſi magnam ſtragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς τῶν ἡμετέρων οὕτω καταποθῆναι. καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos noſtrorum ita devoratos eſſe, alios vero ipſis transfixos fuiſſe, necatos, & confractos.* Quid eſt *alios ipſis transfixos?* ſcribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuiſſe ſpiris involutos, & ſic ab ipſis eliſos, & contritos.* περισπειραθῆναι, Virgilio eſt *ſpiris ligari:*

> *Tela ferentem*
> *Corripiunt, ſpiriſque ligant ingentibus.*

Pag. 624. Alium fatuum & inſulſum ſcriptorem irridet, qui promiſerat ſe res in India geſtas & expeditionem per Oceanum deſcripturum. Subjicit: καὶ οὐχ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae ſequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae ſunt*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

promiſſiones, ſed Indicae hiſtoriae, prooemium jam eſt compoſitum, & ordo tertius. Et Galli, parſque exiguſa Maurorum. &c. Quis eſt ille *tertius ordo*? Nemo dixerit. Prava diſtinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si ſic interpunxeris, facilis erit explicatu: Καὶ οὐχ ὑποσχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ κελτοὶ, καὶ μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec ſunt promiſſa, ſed Indicae hiſtoriae prooemium jam eſt ſcriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis ſaepe eſt *legio*.

Pag. 625. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει. Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elavato, alterum deprimi*: ἀντεισάγειν, non eſt *deprimere*. Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.*

Pag. 626. Εἰ δὴ οὗτός ἐστιν ὁ τῆς μητρυιᾶς ἐρασθεὶς & quae ſequuntur uſque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin ſint ὑποβολιμαῖα, & margini a magiſtro adſcripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic eſſet ille Perdicca, ſic enim vertendum εἰ δὴ οὗτος ut apud Latinos quoque, *viſam ſi domi ſit*, pro num domi ſit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec poſtea in ipſum contextum irrepſerunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obſcurius verſa ſunt: ἀλλά που τὸ τῆς τέχνης, καὶ τὸ τῆς συμβουλῆς χρήσιμον, οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ᾽ ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὴν προσήκουσαν. *Verum artis & conſilii haec eſt utilitas, ut non ſuppeditent ea, quae adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec ſibi velint, *ut non ſuppeditent ea, quae adſunt.* Melius vertas: *verum artis & conſilii haec eſt utilitas, non ut efficiat illa quae inſunt, ſed ut iis recte quis utatur.* hoc eſt, quae ab arte proficiſci poſſunt & conſilio utilia ſunt non ad illa efficienda, quae in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & diſciplina poteſt hominem ſtupidum & hebetem ingenioſum reddere: ſed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde ſequitur illa ſimilitudo de palaeſtritis, qui Perdiccam imbellem promittant ſe arte Olympionicam redditurosparem praeſtantiſſimis & robuſtiſſimis athletis.

Pag. 627. Ἀκολουθία eſt in his verbis, ſi interpretere, ut editores interpretati ſunt: Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ καὶ σύνετον εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ κἂν ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὴ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργή-

γνώσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾷστά τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο ἐφ' αὐτοῦ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam ſi abſque doctrina citharam pulſare & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret. Nunc autem non edoctus nihil eorum manu pulſare poſſet: ſed docente aliquo facillime diſceret, & recte per ſe ipſum adminiſtraret.* Sed quae haec eſt ratio, qui abſque doctrina citharam pulſare poſſet, & tibia canere poſſet, etiam omnia ſciret? ἐπεὶ hic eſt *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis eſt obſervatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus eſt, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didiciſſet, citharam pulſaret, & tibia caneret & omnia ſciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monſtrante vero aliquo facile & addiſcat, & per ſe ipſe exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingenioſus & ſollers facile, quamvis illa non didiciſſet, cithara & tibia caneret. Non longe poſt tradit hiſtoricum debere eſſe ingenio militari, ſed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μετὰ τῆς πολιτικῆς καὶ ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes. ſicut & mox pag. 628. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum ſit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, ſeu *circumvenire* ſc. hoſtilem exercitum.

Pag. 628. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἰσορῇ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν. Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. Iuſtinus vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide Plutarchum in Nicia.

Pag. 630. Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma, & menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.*

Pag. 632. Εὐχρήστως τοῖς ἐν πόλεσι, vertunt: *rebus civitatis recte uti poſſent*, cum ſit, *bene rempublicam gerere.*

Ibid. Improbat in hiſtorico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, ſcilicet ἑρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuoſam argumentationibus.* in eadem periado κομιδῇ ἐθηγμένος, non eſt *admodum acuminatus*, ut ineptiſſime interpres, ſed *valde concitatus*, ut ſolent oratores eſſe. Ex Alcidamante refert Ariſtot. III Rhet. c. 3, inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς διανοίας ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus eſt in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec ſequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνός, cum illa vertunt: *ſententiae autem inter ſe cohaereant, ac ſolidae ſint*, per quam abſurde. Cum ſit: *ſenſus ſit ſibi conſonus*, (hoc eſt, qui ſibi ipſi

non

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

non repugnet) *& ſapiens*, hoc eſt, varia rerum cognitione & ſcientia velut denſus.

Ibid. Λέξις πολιτικὴ recte Micyllus vertit *dictio civilis*, ſeu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in ſenatu, in judiciis viri qui in republica verſantur. Seneca Controv. 8, lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam preſſa & civilis oratio recipit.* Hermogenes tribuit Demoſtheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τὸν πολιτικὸν ἠκριβωκὼς, τὸ μὲν, ὡς διὰ πάντων ἥκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demoſthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluiſſet, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miſcens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro ſecundo cap. 10 & ſequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ καὶ λογογραφικὴ λέξις, ſcholaſtica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes diſtinxit ἀγοραῖον καὶ πανηγυρικὸν, forenſe & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ miſceatur pulchre docet.

Ibid. docet figuris non moleſtis orationem ornandum, ἐπεὶ τοῖς κατηρτυμένοις τῶν ζωμῶν ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *ſiquidem illud orationem condimentis ſimilem reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet ſimilis eſſe, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta ſunt figurae, quae debent eſſe ἡδύσματα non ἐδέσματα, ut ſuperius docuit. Vertendum igitur: *ſiquidem ſuam orationem reddet ſimilem juri bene condito, aut ſuos libros.*

Pag. 633. Vbi oſtendit quando & quomodo hiſtoricus poſſit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam conſiderate illis utendum ſit, cum utitur: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. Interpretes: *Periculum enim eſt, ne, quod maximum eſt, de ſtatu mentis emoveatur, & in iſtum Corybantem poëtices impingat.* Iſta verba: *quod maximum eſt* frigent hic, ſi quis accuratius ea inſpiciat. Exiſtimo ſcripſiſſe Lucianum: Κίνδυνος γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορύβαντα. *Periculum tunc maximum eſt, ne mente movearis, & corripiaris enthaſimo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβαντισμὸς, ἐνθουσιασμὸς. Sequitur ſtatim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις καὶ ἐν λόγοις πάθος οὐ μικρὸν γίνεται. Verterunt: *Quare maxime tunc fraeno credendum, & ratione utendum; illud ſcienter, quod & in verbis non mediocre malum eſt inanis gloria, ſeu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Neſcivit quid ſit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum ſit in oratione pedibus ſoluta, quae & pedeſtris dicitur, & opponitur poëticae.

ἱππο-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ἱπποτυφία eſt *faſtus ille poëticus*, ſic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, ſed quae vitiant orationem proſam, Ariſtophanes vocat ἱπποβάμονα ῥήματα, hoc eſt *equeſtria verba, quae more equorum incedunt*, hoc eſt ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱππόκρημνα ῥήματα. *Verba grandia inſtar grandium rupium*, Latinis *ſeſquipedalia*, ſicut enim ſoluta pedeſtris vocatur, ſic oratio pedibus ligata equeſtris. ἵππος & βοῦς apud Graecos in compoſitis augendi vim habent. βοῶπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaſter* in gloſſis & apud Orientium, h.e. major puer, qui incipit catullire. ſic ἱππαλεκτρύων eſt magnus gallus; ἱππογνώμων, μεγαλογνώμων, qui elate & magnifice de ſe ſentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία eſt magnus faſtus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor*.

Ibid. Κἂν ταῦτα ἤδη καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῶν πιθανωτέρων ἔστω. Vertunt: *Iam etiam hic eſto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς eſt ad *componendum habilis*. Imo συνθετικὸς τῶν πιθανωτέρων eſt, qui quod probabilius fuit poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συνακτέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συντακτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur.

Ibid. Ἐοικέτω τότε τῷ Ὁμήρου Διΐ, *ſimilis ſit Homerico Iovi*, Iliad. v.

Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρῃκῶν καθορώμενος αἶαν
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων καὶ ἀγαυῶν ἱππαμολγῶν.

Pag. 634. Εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. Vide Thucyd. lib. IV. de oppugnatione Pyli.

Ibid. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέσθω. Codex vetuſtus melius πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπέστω. *in his omnibus ſit modus, teneatur modus.* Sequentia perobſcure transtulerunt: καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν, *Ac ad omnia properet, & quatenus fieri poteſt, idem tempus habeat, tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam*: Eodem tempore ſit in Armenia, Media, Iberia, Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit*, hoc eſt ſemper & ubique, ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto, ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis: οὐ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά ἐστι, καὶ εἰρήσεται. πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι, καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant, ſed quae dicenda ſunt, etiam dicentur: nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt non quid

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum, ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum, quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars.

Pag. 635. Δυνάμει δὲ καὶ τότε φροιμίῳ χρήσεται, τῷ ἀποσαφῆνῃ περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac verſione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, ſic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, ſi clare explicet quae nam ſint dicenda.*

Pag. 636. Virtutes narrationis in hiſtoria obſervanda eſſe docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ προὔχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens ſibi ſimilis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*, non male interpres. προὔχειν hic Luciano eſt, quod Petronio eſt *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum eſt, ne ſententiae emineant extra corpus orationis expreſſae, ſed intexto veſtibus colere niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui ſplendeat unus aſſuitur pannus.* ſed *intextus veſtibus color* eſt limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta.

Pag. 637. in Thucydide laudat, quod nimius non ſit in deſcribendis περιέργοις· μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τοῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας σχῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες ὄν, ἢ ἔπι πόλεων σχῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμένα. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περικοπῇ bis voce σχῆμα, ne dicam πολιορκίας σχῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ χρειῶδες. *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide Plin. XXXVI, 12. & Strab. lib. ult.

Pag. 643. Leve eſt mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ηὐξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο. & *fluctus intumuit, & caligo orta eſt.* vulgo ἐνεγίγνετο.

Pag. 657. In verae hiſtoriae libro primo ait ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κυρωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω.

Pag. 661. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον καὶ δρομικώτατον. *Pſittopodes genus bellicoſum & velociſſimum.* forte ψηττόποδες, qui habebant pedes inſtar paſſerum. a ψῆττα paſſer ſc. marinus.

Ibid. Τριτωνομένδητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες. τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις. Interpres: *Tritanomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non ſunt feles, ſed piſces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compoſitionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monſtrum marinum, ſuperiore parte hominem referens, ſed μένδης eſt hircus, ſive ipſe pan. vide Herodot. lib. II, c. 46. & Suidam. Mihi non liquet. quaerant otioſi.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ioſi. Quid enim μύδης cum Xiphia aut etiam fele, ſi id malis, abet commune?

Pag. 665. Imperitiſſime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφυ-ν, *reliquae colliſa puppi fugerunt.* Siccine? colliſa puppi poteant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt.* Quod Graes πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis.* Cum olim fugam nolirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed aullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro avigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ I. Fridericus Gronovius lib. IV.)bſervat. cap. ultimo, quem vide.

Pag. 671. Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat ediiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat κατηγορεῖτο δὲ αὐτοῦ pro ἐκατηγορεῖτο, quod puer ideat.

Pag. 672. Deſcribit eleganter umbras apud inferos, poſſe quidem as non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam orpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte inellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumna videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corpois circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe orpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina erſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant ransferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen conincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umrae rectae, non nigrae.* Videntur enim licet non tangantur.

Pag. 719. In abdicato, filius oſtendit, ſe patri aſſediſſe dies noteſque, & omnia momenta obſervaſſe ejus valetudini ſerviendi; ed verba foediſſima menda ſunt inquinata: πόσα γὰρ οἴεσθε παθεῖν ιε; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπηρετοῦντα; καιροφυλακτοῦντα; νῦν μὲν ἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti verſio: *Quam multa me fuiſſe arbitramini, quantum & exhauſiſſe laborum? dum aſſideo, tum obſequor, dum opportunitatem obſervo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴ eſt patris vehementia? Nil poterat abſurdius. πατρὸς ἀκμὴ Graeci eſſet patris vigor, cum in ipſo flore virium & aetatis eſt. Verti haec non poſſunt, quia nihil Graecis ſignificant. Legendum eſt εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, eſt cum morbus eſt vehementiſſimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδὸν κακὸν, cum remiſſius eſt malum, cum inclinat non nihil morbus. Vſus eſt Lucianus proprio medicorum verbo, ſic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, eſt cum maxime ſaevit febris, vide eundem in comment. in Hippocratis Prognoſt. ubi docet quae ſit ἀρχὴ

τοῦ

τοῦ πάθους, ſeu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum eſt vehementiſſimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur.

Pag. 727. Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσεται εὐθαλὴς οἴμοι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπός. *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copioſus.* non ἀναφύεται. ut editi; Mox idem codex πρὸς τε νόσου διαφορὰν pro vulgato διαφθορὰν. recte, & *ratione diverſitatis morbi*, quia diverſi longe *ſunt morbi mulie-bres, & ririles.*

Pag. 728. Ineptiſſime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστι, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστι καὶ ὄν; Mſ. optime: ὥσπερ ἐστι καὶ ἐν φύσει. ſed *cum diſtinxeris, quod natura diſtinctum eſt, quid in quoque praeſtari poſſit conſidera.*

Pag. 732. in Phalaride nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo ſcribendum ſit ἡ πόλις ἦν ἀστασίαστος, *civitas erat ſine ſeditionibus*, hoc eſt civitas erat tranquilla & pacata, ſedatis omnibus turbis, diſſidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae conſecuta ſit ejus principatum. Atqui non laus eſt, ſi legas ἀπαῤῥησίαστος, uti in editis legitur, ſed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur.

Pag. 759. Ἐκεῖθεν οὖν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος περιήγγελλε πᾶσι τοῖς ἀφικνουμένοις, ὡς μαντεύσεται ὁ Θεὸς, ῥητὴν τινα προειπών. Mſ. ῥητὴν τινα ἡμέραν ἄνω τοῦ προειπών. forte ῥητὴν ἵνα ἡμέραν ἀνέστη προειπών. *definitam diem ſurrexit praedicendo.* ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem Ezechielem Spanhemium diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum.

Pag. 761. Ἔχρη οὖν. καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων. Vertunt: *Reddebat igitur oracula & ratiocinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Vltima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem veroſimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii* εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt, artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum.

Paullo poſt addit illud oraculum varia medicamenta praeſcripſiſſe aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuiſſe contra laſſitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένος, fatue interpres: *ex adipe ſuilla confectum*, cum ſit *ex adipe urſina*, ἄρκτος urſu, ἄρκτειος, urſinus. ſed in Mſ. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum non ſatis liquet. Nam & urſinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

bus proſunt, ut ex Plinii lib. XXVIII. aliiſque medicis conſtat. Nec ἄκοπα ſunt tantum remedia contra laſſitudinem, quamvis proprie eo nomine illa ſignificentur, ſed & quae ad dolores corporum, & tumores ſcirrhoſos, alioſque adhibentur, ut multis docet Galenus de medic. per genera lib. VII, cap. 11. ut & Paullus Aegineta lib. VII, 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc eſt ἄκοπον oraculum ſeu impoſtor juſſit adhibere πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς, *ad dolorem laterum.*

Pag. 766. Dicit Rutilianum fuiſſe quidem virum egregium, ſed ſuperſtitioſum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honeſtus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum ſpectatae virtutis*, ſic interpres. ſed Mſ. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, ſive bello ſive domi geſtis.

Leve eſt quod pag. 770. de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oſculabatur, legitur mendoſe καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſc. Ῥουπιλλίας.

Pag. 780. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην, *cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον.

Pag. 781. Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. *Expoſitis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo niſi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos*. Sed quae notarunt ad hunc locum, quaſi loqueretur de Peloponneſo, quae Aegialia olim dicta, non ſunt caſſa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo ſitus quoque fuit pagus ejuſdem nominis cujus meminit Homerus Iliad. β. 855. Et qui ſit locus, egregie docet Strabo lib. X. in deſcriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλός ἐστι μὲν ἠϊὼν μακρὰ, πλειόνων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ·

Κρῶμναν τ' Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους.

Γράφουσι δέ τινες. Κρῶμναν Κωβίαλόν τε.

Aegialus eſt littus longius centum ſtadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithynos.

Scribunt autem non nulli: Cromnam Cobialumque. ſed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri ſcripturam, niſi quod numero multitudinis utatur, pro unitate.

Pag. 782. Ἰωνόπολιν κληθῆναι. Extant etiam nunc tales nummi cum inſcriptione Ἰωνοπολιτῶν ſed in una hujus nummi ſuperficie eſt L. Aurelii veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολιτῶν, vide Ioannis Harduini viri ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & vrbium illuſtratos. in Ἰωνοπολῖται.

Pag. 784. de Saltationibus, ἀφήρμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, θηλυ-

θέαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opſopaeus: *Remiſſo rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priſcorum commercio, ceterum ſedere ſuſtineas in theatro omnium poſticas ſannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem ſunt emendata, ſed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium faceſſit, uno atque altero exemplo id illuſtrabimus. Sententia enim eſt, *tu vero ſedes & modulis tibiarum oblectaris.* Plutarchus in libello, cui titulus eſt εἰ πρεσβυτέρῳ πολιτευτέον. Τὸν πολιτικὸν ἐκδύσαντες τὴν λεοντῆν καὶ κατακλίναντες εὐωχήσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενον καὶ καταυλόμενον. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum.* Cleomedes lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀσχήμονι μέθῃ καταυλόμενος. *In magna & foeda ebrietate tibiis ſe oblectans.* Eodem ſenſu dixit Athenaeus ψαλλόμενος Στρατόνικος *auſcultans cantorem Stratonicus.* quem locum fruſtra Eraſmus emendare conatur.

Pag. 786. Πάπαι Κράτων ὡς καρχαρόν τινα ἔλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. Vertunt: *Papae Craton quam aſperum canem tuum in nos ſolviſti*, neſcio quam Latine. *Aſper dens* apud Phaedrum eſt acutus, ſic apud Tac. *aſperare arma*, pro ſamiare. Melius ſane verteretur: *quam canem mordacem.* Lucianus in priore de iis qui mercede ſunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus.*

Ibid. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι. Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ὤραισιν ἄρα ἱκοίμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum.

Pag. 791. Καὶ αἱ Γυμνοποδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ὄρχησις. *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίος ὄρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδα, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χοροποιὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τόπον. *Ageſilaum adhuc puerum cum Laconica ſaltatio perageretur, in qua pueri nudabantur, chori praefectus conſtituit in parum honeſto loco.* Vide Ioſ. Scaligerum ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi oſtendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπόδια, & vertiſſe *nudipedalia.* de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide Meurſii Lacon. lib. 11. c. 12.

Pag. 792. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί. *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

χεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Vtitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, Heliodor. VI, ἀλλ᾽ ἤδη καὶ ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχῇ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur Dionyſius Areopagita: ἀλλ᾽ ὅρα ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμέθεκτα μὲν αὐτὰ καὶ ἄχραντα τοῖς ἀτελέσοις διατηρῶν. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacte & impolluta conſervanda.* Vide & Suidam in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de ſaliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de ſaliis *redamtruantibus.*

Pag. 793. de Proteo, καὶ δένδρου δόνημα. & *arboris quaſſum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur.

Ibid. Ex Latina hac verſione; *Quae* (Bithynia fabula) *multum ab inſtituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum,* &c. nemo aſſequetur ſententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τῶν τιτάνων οἶμαι ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παραλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae ſequuntur. Diverſus enim plane illorum eſt ſenſus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*, ſeu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello ſuperius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῆς τῶν μυῶν κινήσεως, διὰ τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ Φιλομήτωρ ἐκήπευε τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ὀπούς τε καὶ καρπὸν αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ᾽ ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas ſerebat,* &c. *& ſemina & fructus eorum elaborabat videre & cognoſcere ſuo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεποίηται, ἀντὶ τοῦ εἰς ἔργον καὶ τέχνην αὐτοῦ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda iſta Luciani ſunt: *Quae Priapum, deum bellicoſum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem feciſſe ajunt, ut in armis ſaltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Iunone matre acceptum.*

Pag. 794. Ὕπνον καὶ φιλότητα; Hom. Il. v.

Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

Pag. 797. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν, interpres: *ac ſoli voci ſemet obnoxium praeſtans.* quis intelliget? malim: *ſolius vocis diſcrimini ſe exponens*, ut ſoli voci ſervire debeat, & ejus quaſi rationem reddere, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur.

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων. Recte caſtigavit Obſopaei verſionem eruditiſſimus ille Palmerius, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide Strabonem lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θεραπευτικῆς, καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θρᾷκες ἀργυρώνητοι. Philoſtratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμωδία τοῦ Δάου. & Lucianus in mercede conductis, δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres Ariſtophanis, εἰσὶ δὲ ἐν τῇ κωμωδίᾳ οἰκέται Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius ὁ θεῖος Ἡρώδης καὶ θυρωρὸς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τέλειον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠψώνηκεν ἐχθές; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas οὐ κεχηνὸς ἦν ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa*. Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci*. vide Feſtum.

Pag. 801. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς διελκόμενον πλῆθος τῶν ἀετῶν. vide Claudianum in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & Plu- Diodotarchum in defectu oraculorum.

Ibid. Ἰάκχου σπάραγμον. A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuiſſe Iacchus ſcribitur ab Orpheo, & in Parnaſſo conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam rus Siculus. lib. III. Biblioth.

Pag 802. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος καὶ Μίνωος πόρος. Interpres. *Scylla, purpureus crinis, & Minoïs tranſitus.* legendum cenſeo, καὶ Μίνωος πόθος, & *Minois deſiderium, ſeu amor.* Scribit enim Ovidius in Metamorphoſeon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidiſſe.

Ibid. Καὶ σπαρτῶν ἀνάδοσις. *Et ſatorum exortus.* Nimirum ex ſatis ſerpentum dentibus homines proſilierant armati.

Ibid. De Neptuni & ſolis pugna vid. Pauſan. in Corinthiacis.

Pag. 803. Ὧν οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, vertunt, *cui eſt propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum ſit, *cui affinis, vel ſimilis eſt Aethiopica narratio.*

Pag. 804. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν. Glaucum Minoïs fiium, & Polyidae de illo in mellis dolio ſubmergendo vaticinium, de quo vide Origenem contra Celſum. Claudianus de Bello Getico:

Cretaque ſi vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire ſepulchro
Quem ſenior vates avium clangore repertum
Gramine reſtituit: mirae nam munere ſortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide

Vide & Apollod. III. Biblioth. & Palaephatum de incredibilibus. c. 27.

Ibid. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον. Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* foediſſimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. ſcribe δάλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo Ovid. VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis abſentibus arſit
Sic tuus ardeſcat ſtipitis igne rogo.

Pag. 805. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. vide Thucydidem fine libri II. Philoſtrat. VII vit. Apollon. Tyan. Meminit & Baſilius in epiſtola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχίναδες εὑρῶν ἔτι τῆς πλάνης ἠνέχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius ſuſtinuit.* Vides, ſine fabulis, nec ipſos ſcriptores Chriſtianos poſſe intelligi, earumque ignoratione ſaepe viros inſignes eſſe lapſos.

Ibid. Theſſaliam inter alia ſuppeditare ait, τὴν τῶν πεντήκοντα νηῶν στόλον. *quinquaginta navium claſſem.* Dudum, eſt quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miſcellaneis, qui legendum oſtendit τὸν τῶν πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem* hoc eſt Argonautarum, qui quinquaginta numero fuiſſe quibuſdam dicuntur. vide lib. IX, cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave docet in illud Apollonii ὅστις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πρᾶξιν τινα πορευόμενον πλῆθος εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε καὶ πεζῇ, καὶ σχεδὸν καὶ πάσης ὁρμῆς καὶ μείζονος παρασκευῆς. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῆς μιᾶς νηὸς πλῆθος εἶπε.

Ibid. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. *Luctumque illum Aſſyrium diviſum.* Quis ſit ille luctus Aſſyrius diviſus non facile reperias apud ſcriptores. Apud Hyginum tamen in Aſtronomico in capite de lyra legimus, ex quibus qui ſit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proſerpina ad judicium Iovis veniſſe, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Iove datam judicem, quae Muſa Orphei eſt mater. Itaque judicaſſe, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque poſſideret.* Tangit quoque Lucianus ipſe in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio ſuo quod illam modo cogat Anchiſae cauſſa in Idam deſcendere, ἄρτι δ᾽ ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφάττῃ ἐπέραστον ποιήσας, ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. *Nunc vero in Libanum ad Aſſyrium illum adoleſcentem*, qui & ut *a Proſerpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιαζούσαις. Idyll. XV. Patet nunc quis ſit ille dimidius Aſſyrius luctus.

Pag. 806. Καὶ κωφοῦ συνίημι. Laudatur etiam hoc oraculum a Chryſoſtomo in Babyla, & a Luciano in Ione confutato. Extat totum apud Herodotum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 807. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτην οἶμαι τὴν δέησιν. *petiit a Demetrio aequiſſimam , ut mihi videtur , petitionem*, rem aequiſſimam poſtulavit. Sic Æeſchines κατὰ κτησιφῶντος δεησόμεθα ὑμῶν μετρίαν δέησιν. *rem non magnam a vobis petemus.*

Pag. 809. Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἕκαστος non eſt *quiſpiam.* Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἄκουσμα vel θέαμα.

Pag. 810. Λεσβώναξ γοῦν ὁ μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει. Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro.

Ibib. Ἤκουσα δέ τινος καὶ περιττότερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ τῆς τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται. *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem , eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa Athenaeus lib. I Dipnoſoph : οὗτος (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστί, μετὰ σιωπῆς πάνθ' ἡμῖν ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit , ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur*

Pag. 811. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι. Interpres abſurdiſſime : *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affimaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.*

Pag. 814. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, eſt *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis beſtormen. Herodianus in V , καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσέβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. Xenophon in III. Hellenicon: ξενικῷ μὲν ἑλληνικῷ προσβαλοῦσαι τοῖς τείχεσιν.

Ibid. Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα. obſcure interpres : *illi vero concinne quidem , ſed res prioris vel poſterioris temporis ſaltationi accommodat ?* Quid in hoc vitii, ſi ſuo tempore illa ſaltat? Verte : *illi vero concinne, ſed tempore tamen tum poſteriora vel priora repraeſentat.* dum quod tempore poſterius eſt, prius ſaltat, vel vice verſa.

Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inſcribitur, intelligi Pollucem , qui onamaſticon ſcripſit, in quo omnia illa, quae hic irridet obſoleta verba inveniri , memini olim in Scholiaſte Luciani ἀνεκδότῳ legere apud Iſaacum Voſſium , τῷ πάνυ.

Pag. 857. in Demonacte: καὶ οἱ γνωριμώτατοι τῶν νέων καὶ πρὸς φιλοσοφίαν

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σοφίαν ὁρῶντες, interpres : *& generoſiſſimi quique juvenes, & ad philoſophiam reſpicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philoſophiae operam dare*, non eſt Graeca locutio : ſed ſcribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες, ut paullo poſt πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν.

Pag. 858. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, οὐ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν καὶ κτῆσιν. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. Vertenda ſunt: *Erat itaque Demonax genere Cyprius, non obſcuro loco natus, quod quidem ad dignitates civiles, & facultates attinebat. Deſpectis nihilominus his omnibus, cum pulcherrimis ſe rebus dignum judicaſſet, ad philoſophiam animum appulit.* ὑπεράνω γίνεσθαι non eſt *excelſiorem fieri*, ut interpretes tranſtulerunt, ſed *deſpicere, contemnere.* Laërtius : καὶ τῆς τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι. *Vulgi laudes & gloriam contemnere.* Plutarchus in apophtegmate Ageſilai : ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τῶν τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι ἢ τὴν δυνδροποτάτην τῶν ἀντιπεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum, quam praepotentem hoſtium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus ſtatim ὑπερεῖδε τῶν ἀνθρωπείων ἀγαθῶν.

Pag. 859. Dicit Demonactem imitatum eſſe Socratem, & frugalitate Diogenem, οὐ παραχαράττων τὰ ἐς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τῶν ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis reſpiceretur, quibus cum verſabatur ; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non eſt adulterare quae ad victum pertinent,* ſed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Ioſephus v. ἀρχαιολογίας, παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domeſticoſque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus ſic vertit: *Tranſcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Syneſius καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντες. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.*

Pag. 866. Recte vidit Marcilius in his verbis οὐ γὰρ εἶναι τῆς αὐτῆς ψυχῆς ῥηγίλαον καὶ πολυδεύκη, legendum eſſe ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophiſtae, uti conſtat ex Philoſtrato, & inſcriptione antiqua, quam illuſtravit Cl. Salmaſius.

Pag. 870. Καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφινον τὸν κύπριον, λέγω δὴ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβοντα, οὐδὲν ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ. Hic quoque interpres hallucinatus cum ſic vertit: *Quin etiam, cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis verſantem, claudo Peripatetico, inquit, nihil eſt impudentius.* περίπατοι

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

non ſunt *pergulae*, ſed *ambulationes*. ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, eſt *ambulare*, *ambulationibus vacare*.

Pag. 871. Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum*. Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis Caſaubonum in exercitationibus contra Baronium. In aliis quoque Luciani locis male vertitur.

Pag. 883. in Amoribus: Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασιν πένθος ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans*. Pro πένθος in Mſ. ſcribitur πάθος, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. τακερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus*. hoc eſt laſcivi motus indice. Τακερὸν proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis*. Graecum acceperunt ex Theocrito Idyl. 1.

> Ὡ᾽πόλος ὄκκ᾽ ἐσορῇ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται
> Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο.
> *Caprarius quando capras intueur coeuntes*
> *Oculi difluunt, quod non ipſe hircus eſt.*

Vetus Scholiaſtes exponit διαφρεῖται, φθείρεται. Oculos enim tales laſcivos ajunt, cum moventur, ſuffundi humore quodam, eum in hoc ipſo dialogo vocat τῶν ὀφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν ἅμα τινὶ φαιδρῷ καὶ κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum ſplendore & gratia juncta*. Maximus Tyrius hoc quoque inter laſcivi animi ſigna refert, λιχνευέτω ἡ γλῶττα, τηκέσθω ἂν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo diſſert. 19. τὼ ὀφθαλμὼ ἐκτετηκὼς, pro quo Iuſtinus, *cum oculorum laſcivia omnes foeminas anteiret*. τάκεται ὀφθαλμὼς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabeſcunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc Petron. dicitur *mobilis oculorum petulantia*. Inferius in Toxari, de adoleſcente, qui illecebris foeminae laſcivae, erat captus: ἐπεὶ ᾔσθετο πονηρῶς ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ τακηρὸν γεγενημένον. *Poſtquam ſenſit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem*. Sic alibi noſtro τακηραὶ κόραι. ſunt *prurientes puellae*.

Pag. 893. Ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ, καὶ φιλίας μεσίτην τράπεζαν παραθέμενοι. Non eſt credibile vocabulum τραπέζα in tam paucis verbis bis poſitum eſſe a Luciano. In Mſ. recte ſcribitur: καὶ φιλίας μεσίτην ἑστίαν παραθέμενοι. Communis focus eſt uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare*. Inferius in hoc libello, de feris ſolivagis,

quia

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

quia ratione carent, qua ſi eſſent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν ἰδίων ἕκαστος οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. *ſed ex aequo nobiſcum templis aedificatis & inhabitatis quiſque ſuis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe poſt ἀπὸ τῆς πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.*

Pag. 895. Optime Mſ. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφώ. *Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum.* Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt *mellita illa, qua ſe jactat Lesbus, Sappho.*

Pag. 903. Μακρὰ λουτρά, καὶ πολυτελὴς μετὰ καὶ ἡδεῖα τράπεζα. *Domi ſtatim longa balnea, & ſumtuoſa ac ſuavis menſa* ſed cum non laudet illam menſam, qui poteſt eſſe ἡδεῖα. Repone ex Mſ. καὶ πολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& ſumtuoſa per Iovem menſa.*

Pag. 904. In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα τοῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τῆς πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας. & *tuniculam laenam in humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic Demoſtheni κόμψη χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide Gell. l. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τῶν ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide.

Pag. 905. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖστραι, καὶ πρὸς ἡλίου μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον. In Mſ. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius eſt illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro ſimplici κονίομαι. eſt proprium palaeſtrae verbum, exerceor in palaeſtra. *Dein unctae palaeſtrae & ad ſolis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota ſunt omnia de athletico pulvere.

Pag. 909. Αἰθὴρ μετὰ γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τῆς ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον. ſic recte Mſ. *Coelum poſt terram eos excipit, qui iſtis rebus ſtudent. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis conſequuntur incorruptibile.* Vulgo ſine ſenſu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii eſſent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil eſſe, nec id ſignificare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes.

Pag. 910. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προσῄει σφόδρα σοβαρῶς. Sed Mſ. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρός. quod quis non amplectatur. *Athenienſis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.*

Pag. 911. Ex Mſ. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μετὰ τῶν αἰσθητῶν συμ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

περικλοπαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, Vocat oſcula, & improbae manus pertrectationes αἰσθητά. Vulgo μετὰ omittitur.

Ibid. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμεσάμενος κατὰ τὸν κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν. Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipſum percutit.* Haec verba perobſcura ſunt, ſed illuſtrantur illis, quae leguntur apud Diogenem Laërtium in vita Cleanthis: φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη μὲν, σὺ μὲν τοὺς διαμηρισμοὺς ἔχε μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoſo adoleſcente dicente, ſi in ventrem percutiens* γαστρίζει, *etiam in femina verberans* μηρίζει, *inquit Cleanthes, tu quidem o adoleſcens habe interfeminales pulſationes.* Nimirum μηρίζειν eſt inter praetextata verba, de παιδεραστᾶις. vide quae notavit vir & amicus ſummus Aegidius Menagius ad hunc locum, & Paullus Leopardus Emendat. XVII, c. 32.

Clariſſimo & Eruditiſſimo Viro

ETRO FRANCIO

IACOBVS GRONOVIVS S. P.

Quæ mihi vel juſſu vel inſtinctu tuo indicta fuit opera, eam pro temporis mei occupatione exhauſtam ad te mitto, vel ut hoc exemplo metiaris tuæ apud me auctoritatis pondus, vel ut deliberes, quid ea faciendum cenſeas. Tu enim quum & meminiſſes illo tempore, quo prima ſtudia no-ra gratiſſimo conſortio ſub patre meo adoleſcebant, eum frequen-em fuiſſe in hujus ſcriptoris uſu, & me quoque tota vita jucundiſſi-ne cum eo verſatum eſſe ſcires, vel conjeciſti vel aliunde comperiſti on ita id factum eſſe, ut nonaliqua a nobis animadverterentur. Nec itis: ita etiam de illis benigne exiſtimare voluiſti, ut cum nova Lu-iani editione aut deberent aut poſſent non indigne in medium pro-erri, & typographos monuiſti, ut mecum de illis agerent. Id ego cut amoris tui veriſſimi pignus accepi, ita non ſuſtinui ſic agreſtis ſſe, ut non libentiſſime ei obſequerer. Et facio id quidem gratiſ-me, quoniam acerrime Græca ſtudia ſemper te coluiſſe novi, tque ideo me ad intelligentem hæc qualiacunque mittere ſcio. onge tamen acrior voluntati meæ ſtimulus additur ab ipſo hoc empore, quo ab Ampliſſimis Proceribus Veſtris teſtimonium pe-itia ſimul & induſtria tua abſtulit, data tibi provincia, ut hanc ς παιδείας partem Illuſtri eorum Scholæ inferres; quod ita eveniſſe imulac intellexi, & apud me gratulatus ſum & nunc publice gra-ulari me profiteor tum tibi, tum ipſis his literis adeo neglectis, re-ectis, imo ſuppreſſis, etiam apud illos, qui præcipue formari re-lerique iis debebant. Sed hoc viderint Dii ingeniis faventes. Vale, Amiciſſime & Eruditiſſime Franci, & noſce bona tua. Leidæ a. d. VI. Calendas Majas CIↃ IↃC LXXXVI.

IA-

IACOBI GRONOVII

Notæ ad

LVCIANVM.

Pag. 6. Οὐδὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε πάντες] Pater adſcripſit notam Bourdelotii, mentem ſuam de ea non aperiens. Sane vulgata hæc locum & ſalem Luciani & bonum ſenſum non habet. Cui enim dicere licuit, *neque ob orationem laudabunt te omnes*, ut Benedictus vertit, aut, ut apertius Micyllus, ſed abundantius quam Græca patiuntur, *neque etiam ob verba & orationem modo laudabunt te omnes*? ad quod ipſum vides tendere Bourdelotium. Quem illum omnes laudant? Sed nec judicium Bourdelotii probum eſt, dum cenſet receptam lectionem faciliorem, eam quæ in Mſſ. eſt, duriorem; nam contrarium verum eſt. Quid enim facilius & gratius hac lectione, οἱ δὲ ἐπὶ λόγοις ἐπαινέσονταί σε, omiſſa voce πάντες, quam non habent ſcripti libri? Senſus eſt, *pauci vero quidam* (ſic per contemptum doctos & facundos viros vocat οἱ δὲ, ne nominare quidem dignata) *ob ſtudia laudabunt te*, niſi quod etiam Græca vox λόγοις invidiam quandam & contemptum majorem præ ſe fert, fabulas quoque & narratiunculas & nugas denotans. ἐπαινεῖσθαι ἐπί τινι paſſim in Luciano obvium.

Ibid. Καὶ βαρβαρίζουσα, πάμπολλα εἶπεν] Hîc quoque adſcripſit Pater Mſſ. lectionem πάντοθεν, quæ longe melior, etſi aliud videatur Bourdelotio: mutetur modo diſtinctio ſic, καὶ βαρβαρίζουσα πάντοθεν, εἶπεν ἡ τέχνη *in quacunque ſermonis parte barbarizans*. Nihil eſt *pleraque dicere*.

Pag. 7. Οὔτε φίλοις συνδικάσιμος] Micyllus, *neque amicis expetibilis*. Benedictus, *nec amicis in foro auxiliaris*, rectius. Rectiſſime adſcripſit pater *amicis advocatus*.

Pag. 11. Ἄχρι πρὸς ἑσπέραν πόλεις] Ex iis, quæ apponit Bourdelotius non poteſt eſſe dubium, quin legi debeat ἄχρι πρὸς τὰ ἑσπέρια πόλεις, &c.

Pag. 15. Τέως συννοήσας] Benedictus *ſuo marte commentus*. Non cepit vim & elegantiam. Verte *hactenus comm.*

Pag. 19. Καὶ τὸ τοῦ Θουκυδίδου] Benedictus enervavit verſionem, in qua negligit efficaciam voculæ primæ, quam recte ſic Micyllus expreſſit, *effugero ſane merito etiam Thucydidis illud.* Hoc enim intendit auctor convincere, ut non modo immunis eſſe debeat ab inſultatione proverbii Attici, ſed etiam ne Thucydideum quidem illud in ipſum verti poſſit.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 25. Συνεκπίπλουσα καὶ τὸ ἐμὸν μέρος ἀσχημονοῦσα] *Si mecum ficiatur, meaſque partes dehoneſtet.* Sic apud Baſileenſes & Bourdetium Micyllus & hujus imitator Benedictus. Non ſecus ac ἀσχημονεῖν em plane ſit notetque quod καταισχύνειν pag. ſeq. quod ſic quoque terpretantur. At in eo quod meas partes dehoneſtat, vitium ineſt, c ego crimini hinc fio obnoxius; quod plane Lucianus negat omnia ntraria ſignificans, nempe non ut illa meas partes dehoneſtet, d ut meæ partes actioneſque illam dehoneſtent. Verte igitur *ſiul rejecta & per meam operam*, vel *quantum ad me, meas rtes, meam perſonam, apparens indecora.* Ἀσχημονεῖν neutrum t, non activum. Id debebant non modo cognoſcere, ſed tum ioque recordari boni interpretes, promptaque habere illa Cebe; ἀναγκάζεται ταύταις ταῖς γυναιξὶ δουλεύειν, καὶ παντοῖ' ὑπομένειν, ἀσχημονεῖν. Τὸ ἐμὸν μέρος alibi dicit τὸ μὲν τοι ἐμὸν, τό γε ἐπ' ἐμοὶ, τὸ ἢ ἐμὸν, τοὐμὸν, ὅσον ἐπ' ἐμοὶ, τό γε κατ' ἐμέ. Dinarchus ontra Demoſthen. in fine. ἐγὼ μὲν ὅσον εἰς τὸ μέρος τοὐμὸν τῆς καθέδρας ἥκει, βεβοήθηκα. Apud Maximum Tyrium diſſertat. 6. ait naxagoras οὔτε τὸ ἐμαυτοῦ μέρος ἀδοξοτέραν ἡμῖν τὴν πόλιν ἐν τοῖς λλησι παρασκευάζω.

Pag. 32. Ὅτι μηδὲ τοῖς στόμασιν ἡμᾶς προσιένται] Quum Micylis vertiſſet *quod neque ore nos approbant aut compellant*, Benedictus duo poſteriora vocabula amputavit. Sed plane & approbare compellare nihil ad προσιέναι. Verte, *quod ad ora* ſalutanda vel ſculanda *non admittant nos*, Nota illorum oris obſcœnitas.

Pag. 35. Ἐργαστήρια γοῦν ἐκεῖ καὶ καπηλεῖα] Primam vocem Benedictus reddidit *tabernas*, Micyllus *ergaſtula*. Ludov. Creſollius bro v. theat. rhet. c. 3. amplius & propius *meritorias officinas.* ſam talem aliquam ſupponere debemus, ut pag. 153.

Pag. 37. Καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται] Ma Micyllus, *Iam & multos eorum, qui pro ſtudioſis ac gravibus haentur, reprehendebat:* pari lapſu Benedictus *Quinetiam multos ui pro gravibus haberi volunt, reprehendebat.* Nam & verſio Luianum non adſequitur, & male periodum hanc majore diſtinctioe ab præcedente ſeparant. Sed nec bene Palmerius, *multos, qui raves eſſe videntur, occupavit.* At mens Luciani eſt. *Multus enim rofecto eſt in equis furor, & multos qui graves videbantur eſſe, edarguit*, eos quum graves videri vellent, probavit vanos, & quum eberent contemptores horum eſſe, in iiſdem nugis inſanire oſtenit. Quia autem in præcedentibus ait Lucianus de equorum nomiibus, non potui quin ad ejus illuſtrationem hic apponerem inſcritionem, quam ex ſchedis Peireſcianis depromptam publicavit exellens antiquitatis vindex Iac. Sponius, quum ad auctores interprendos hæc vetuſtatis imago vivam fere vim afferat. Ea ſic habet

.. II PRAEMISIT ET C. T.
OCCVPAVIT ET CIT. CCCV
INTROIVGIS VICIT

SANIPPO CINIS.	X	HILARO AF.	I
AEGYPTO PE.	I	MACVL. AF.	I
PEGASO AF.	I	AQVILIN. AF.	I
EVTONO AF.	I	PEGASO AF.	I
ADVOLA. AF.	I	COTYNO AF.	I
DROMO HISP.	I	SICA AF.	I
PASSER AF.	I	CIRPATO AF.	I
LVPO AF.	I	MELISS. AF.	I
SILVANO AF.	I	DELICAT. MAV.	I
LVCIN AF.	I	PARATO AF.	I
EVTONO AF.	IV	BALLIST. AF.	VIII
PYRAL. AF. SE.	IV	ANDREM AF.	VIII
PARDO AF.	IV	SPICVLO GAL.	VIIII
ROMVLO LAC.	V	ROMVLO AF.	VIIII
RAPACE AF.	V	LVPO AF.	VIIII
BAETIC. AF.	VI	PALVMB. AF.	VIIII
CAMM. AF.	VI	ROMVLO AF.	VIIII
DAEDAL. AF.	VI	GLAPHYRO SPH.	VIIII
GAETVL. AF.	VI	BALIST. XIII.	III
ALCIMO	VI	MEMNO LAC.	XI
HILARO HIS.	I	BARB. AF.	I
SMARAGD. AF.	I	CALLID. CYR.	I
DRAVCO AF.	I	THELO AF.	I
ARANIO AF.	I	ARIONE AF.	I
EXACT. MAV.	I	HELIO AF.	I
PISTO CIR.	I	HIRBINO HEV.	II
PVGIO AF.	I	PALMAT. AF.	II
ANDRE. AF.	I	PASSER. TH.	II
ROMAN. GAL.	I	CATTA AF.	II
CANDID. AF.	I	PVGIO AF.	II
ABASC. THE.	XX	EXCELL.	
ARCAD. AET.	XVI	ARACIN.	
LVPO HISP.	XXII	CALLID.	
SAGIT. AF.	XI XIIX	AQVILA.	
AIACE AF.	XXX XXII	PECVL.	
AETHER. AF.	XXX XXX	. . .	
INGEN. ING.	XXIIX	HILAR.	
ARGO APH.	XXX		
VICTORE. AF.	XXXII. XL		
INNOCE. AF.	XXVIII		

PALMAS SIBI COMPLEVIT
C̄ CALLID. AF. BALLIST. AF. ∞̄
QVOS EQVOS C.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 38. ἵνα μὴ ἀπολαύσωσι τῆς σφετέρας ἀληθείας] Non melius
ofecto hunc locum intellexit Bourdelotius, quam Micyllus, quem
ſerit ac refutat. Quid enim? an hîc dicitur ingemiſcere Roma-
os, quod ſe ſentiunt prohibitos veritate ſua & voce libera frui, ea-
ue prohibitio in eo conſiſtit, quod prohibiti ſint legibus illis, qui-
us cautum, ne in tabulis teſtamenti quicquam elogii famam alte-
us læderet, niſi ſuorum, quos exhæredare leges permittebant cum
ogio? Quæ ſpecies prohibitionis in Græcis, nedum talis? immo
uæ fortaſſe nunquam contigit? Nam quod de conſenſu Iſ. Ca-
uboni jacit, vereor, ne aliter omnibus videatur, qui modo in-
exerint lucubrationes magni ejus viri. Sed neque Benedictus be-
:, *ne ex ſua veritate damnum capiant*. Plane enim Lucianus vult
ontrarium, nempe Romanos tota vita quum ſimulate egerint, ve-
um unam vocem edere in teſtamentis, ne ex hac ſua veritate vo-
uptatem capiant. hoc eſt, ne poſt eam veritatis vel mentis ſuæ ve-
iſſimam profeſſionem patefactam (quod fit aperiendo teſtamento,
eque id contingit niſi poſt mortem teſtatoris, ut non videat, non
entiat, quid animi ſit illis, quibus laqueum aut infamiam legavit)
etari poſſint eo facto, quod inimicum ulti ſint ac læſerint malo
oto, neque ſi ille propterea doleat, illi eum dolentem ſpectare poſ-
nt. Hæc ſimplex & ipſa Luciani ſententia. Nam cur ἀπολαύειν
umunt in malam partem? Neque hinc abire libet, quin alium lo-
um per eandem hanc jactationem ambiguum tangam, qui eſt in
Timone pag. 56. qui ſic ad Iovem. οὕτω δαλόν τινα ἐπανατείνασθαι δε-
εῖς αὐτοῖς, ὡς πῦρ μὲν ἢ καπνὸν ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον δὲ τοῦτο
ἴεσθαι ἀπολαύειν τοῦ τραύματος, ὅτι ἀναπλησθήσονται τῆς ἀσβόλου, ubi
Eraſmus, *verum hoc ſolum vulneris inferri poſſe judicent, ut fuli-
ine compleantur*. Tan. Faber *hocque unum ex vulnere malum ſibi
ccidere exiſtiment, quod fuligine operiantur atque inquinentur*.
Quam interpretationem eſt alius, qui præter duas poſtremas voces
epetit, & ſub titulo obſervationis negat τὸ τραῦμα hoc loco conve-
ire, quum fuliginis fiat mentio, unde etiam ſtatim ſe legere ait καύ-
ματος, fulmenque & fulgur adurere & uſtulare dici notat. Sed mirum,
ſi vel ſententiam vel elegantiam hujus loci ullo genere adſequatur.
Cur enim & ille & priores ἀπολαύειν accipiunt in malum, & ad ho-
mines fulminatos applicant, non in propriam notionem volupta-
riamque, ut paſſim ſolet, ac mox vidimus, & rurſus in ipſo hoc Ti-
mone ubi pari modo ἱκανὴν ἀπόλαυσιν οἰόμενος, atque ipſi Iovi attri-
buunt, ut prorſus debebant? ſic enim elegantiſſima ironia accipi-
endum; *hactenus autem* (vel *in hoc ſolo*, *ad hoc ſolum*) *exiſtimant
te frui vulnere* (voluptatem capere ex jactu fulminis, quo ſtolide
putas, o Iupiter, illis grave vulnus a te inferri) *ut operiantur fuli-
gine*, videas modo eos nigredine obduci, quam tu male interpre-
taris vulnus, quum ſit ſimplex & ridicula fuligo, velut fulmine in
carbones & fumum reſoluto, quum ad homines deveniat. Qui per-
fectiſſimus ſenſus.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 44. Βίας ὑπαρχόντων καὶ ἁρπαγῆς] Non capio acumen Benedicti, qui has voces alligat proxime antecedentibus, vertitque, *apud ſeptem vocales judices vi & raptui præfectas*, non ſecus ac Athenis quoque certi judices certis actionibus præfuiſſent, ut Romæ prætoribus certæ cauſæ attribuebantur. Ne dicam ridiculum eſſe has vocales iſti judicio præfuiſſe, non alias literas; quæ cui judicio præſederunt, oro? Neſcio an bene Bolerus, *conſtitutis judicibus VII vocalibus de vi & rapina.* Certe ſenſus eſt & verti debuit, *ad tribunal VII vocalium, actione bonorum vi raptorum*, ut dicebant Romani idem prorſus judicium. Nam ὑπαρχόντων (unde cauſa erroris) eſt ſecundus caſus ab primo τὰ ὑπάρχοντα, non οἱ ὑπάρχοντες.

Pag. 45. Ὧν χωρὶς οὐδὲν καθόλου τι γράφεται] Bolerus, *ſine quibus nihil omnino ſcribitur.* Benedictus, *ſine quibus plane nihil ſcribitur.* At multa poſſunt ſcribi, ſed ſine ſenſu. Verti debuit: *ſine quibus perfecte* & integre *nihil ſcribitur*, ὧν προσθήκης εἰς τὸ γράφεσθαι πᾶσι δεῖται, ut ait infra.

Pag. 47. Τετταράκοντα λέγειν] Pater adſcripſit λέγων.

Pag. 55. Καὶ καπνὸς ποιητικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πατάγου τῶν ὀνομάτων] Recte Cl. Faber *ac fumum plane poëticum, nominum ſtrepitum ſi demas.* ultra quod tentare quidquam error eſt.

Pag. 57. Ὑπὸ μανδραγόρᾳ καθεύδεις] Viderit Palmerius in Eraſmo lapſum; ſed an non majore ignorantia ipſe corrigit ἀπὸ? An non millies ὑπὸ apud Lucianum notat cauſam efficientem, utque idem ſit prorſus voculæ ἀπὸ? Vertit ſane Eraſmus *ſub mandragora*: an ideo ille adſpiciendus erat transformator herbæ in arborem, quæ dormientibus umbram faceret. Sed opinor ſcribebat nobilis ille Gallus hæc, quum comes Luciani venit ad Ἀλεκτρυόνος ἱερὸν, viditque illic ὕλην ἀνεστηκυίαν, ἧς δένδρα ἦν μήκωνες ὑψηλαὶ καὶ μανδραγόραι in libro I. Veræ hiſtor. & tam vere nunc in Eraſmo ſic divinando conjicit, ac illi, qui vaticinari ſolebant tenentes os animalis, quod alligari debebat ad radicem mandragoræ, in qua ſimilitudinem ſomniabant corporis humani. Sic igitur & quum ſub corona vendi aliquem dicet, credetur interprete Palmerio ex cœtu militum circumſtante vel ſerto facere arborem; & ſpecioſius cum veles dicitur ſub vitem ſumicere haſtas, ſtare cenſebitur in vinea. Iocoſa hominum ingenia! an Eraſmo unquam exciderit illud ὑπνωτικὸν ὁ μανδραγόρας? Lenius ſodes.

Pag. 61. Ναυάγια ἐπὶ τοῦ Δευκαλίωνος ἐγένετο * προσοκεῖλαι τῇ Λυκωρεῖ] Mirifice hæc illuſtrant Marmor Arondelianum & viciſſim inde lucem capit Lucianus, ΒΑΣΙΛΕΥΟΝΤΟΣ ΑΘΗΝΩΝ ΚΡ... ΟΥΑΦΟΥΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟΣ ΕΠΙΔΕΥΚΑΛΙΩΝΟΣ ΕΓΕΝΕΤΟ ΚΑΙ ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ ΤΟΥΣ ΟΜΒΡΟΥΣ ΕΦΥΓΕΝ ΕΓΛΥΚΩΡΕΙΑΣ ΕΙΣΑΘΗΝΑΣ ΠΡΟ... ΟΝΚΑΙΤΟΥΔΙΟ.. ΥΟ... ΔΔ... ΜΤΟΥΤΟΙΡ.. ΟΝΙΔ...... Ο.. ΤΑΣΩΤΗΡΙΑ ΕΘΥΣΕΝ. Vbi ſic ſupplet

let Palmerius πρότερον καὶ τοῦ Διὸς παυομένου δι' ἑαυτοῦ τὸ ἱρὸν Ἀπόλλωνι δομήσασθαι καὶ τὰ σωτ. Vbi miror illum Δία παυόμενον in chronico & ſermone pedeſtri poni pro ὄμβρων παυομένων. Primo ipſa ei ratio non patitur. Quid enim; quum ipſe eſſet Athenis, cur Δία παυόμενον exſpectare debuit? & eo ceſſante demum ædificavit temlum? Deinde non Græcus ſermo admittit, nec ante dixit ζεὺς ἐγένετο, ſed κατακλυσμός· adeo licet dicatur Iupiter pro imbre, non oterit hîc bono ſenſu dici pro cataclyſmo: nec cataclyſmus ceſſavit eſſante pluvia. Sed nec per pluviam contigiſſe cataclyſmum autor ante ſuppoſuit. Et quod ad ΠΡΟΤΕΡΟΝ poteſt ea ſupletio ferri, licet ipſe videns Seldenum, quum id ponit charactecommuni, facere ſex puncta conjecerim ΠΡΟΣΚΡΑΝΑΟΝ. ein ſuppleo ΚΑΙ ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΥΟΝΤΟΣ ΚΑΙ ΟΛΥΜΙΟΥ ΤΟ ΙΡΟΝ ΙΔΡΥΣΑΤΟ ΚΑΙ ΤΑ. De templo Iois Olympii erecto ab Deucalione teſtatur clare Pauſanias in Atticis ag 32.

Pag. 77. Διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη πρὸς ἡμῶν, οὐ φαῦλον ὄντα] Potuit Tan. Faber oportuniorem locum reperire invendi in lectores incurioſos & editores. Licet enim pro certiſſimo t hanc lectionem ſic ſtare non poſſe, non tamen ideo diſcedenum ei fuit ad mutationem ejus omnino non neceſſariam, immo rorſus vanam. Benedictus eſt, qui ad hanc lectionem concinnavit ta Latina, *Hinc factum eſt, ut hic quoque a nobis neglectus fuerit, uamvis non ſit deſpicabilis.* Sed & Benedictis his & Fabris longe erſpicacior Eraſmus noſter, *Hæc in cauſa fuerunt, ut hunc quoue neglexerim, quum haud mediocriter de nobis ſit meritus.* Vnde atet divinum virum ita cenſuiſſe diſtinguendum Διὰ ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμεληθῆναι συνέβη, πρὸς ἡμῶν οὐ φαῦλον ὄντα, quæ ipſa maus & mens Luciani eſt ringentibus licet illis: ut taceam enervari mnem ſententiæ huc facientis efficaciam, dum φαῦλον vertit *conmnendum*, quod huc non pertinet, voce adſtricta & alludente ad ium & gratum erga Deos & eorum metuentem animum.

Pag. 79. Εἰς τὸ ἀνάκειον] Addendus & hic locus illis eſt, quæ ab Iauſſaco perdocte notantur ad hanc vocem in Harpocratione. Quod ropterea moneo, ut vites cum prioribus interpretibus vertere *in aſtoris & Pollucis templum*, aut cum Fabro *in Caſtorum ædem*, uo nil naſutius. Vera enim eſſe quæ obſervat Mauſſacus, cenſeo, plane illos Ἄνακτες ex Cicerone intelligendos, ut nil commune abeant cum aliorum Græcorum aut Latinorum Caſtore & Polluce el Caſtoribus; quos ſane quum innuere vult auctor, novit ille ιοσκούρους, ut apparet ex dialogo de ſaltatione. Itaque idem obſerari debet in Reviviſcentibus pag. 414. ubi rurſus dicuntur οἱ δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀνάκειον προσθέμενοι κλίμακας. Miror autem ea, quæ obervari video ad præcedentia ὑπερέχε γὰρ αὐτοῦ τὴν χεῖρα Περικλῆς, uaſi id reſpiceret ad orationis pronunciandique geſtum, & non nice ad patrocinium ac tutelam, eo modo, quo excellentiſſime

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

id notavit familia Æmilia in nummo, Lepidum tutorem pueri Ptolomæi exhibente.

Pag. 80. Ἀλλὰ καὶ τοῖς εὐχομένοις τοῦτο χρήσιμον] Pater adſcripſit τούτοις legere Pricæum ad Matthæum 6,7, quod ſane nec neceſſarium, & convenientior vulgata ſcriptura.

Pag. 85. Πρὸς τὸ ἔθος τῶν συλλογισμῶν] Adſcripſit Pater, forte συλλογιστῶν. Quod quidem manifeſtius, ſed poteſt retineri quoque alterum.

Pag. 88. Πάλαι μέν σου ταῦτα αἰτιᾶσθαι] Non utique ſignificabit *te in his accuſare* vel *harum rerum*, ut rebatur Cl. Faber, & ideo ſcribit σε. Poteſt enim intelligi *hæc tui* vel *hanc tuam rationem olim accuſaſſe*. ut in Hermotimo. ὁ γοῦν Μῶμος, ἀκήκοας οἶμαι ἅτινα ᾐτιάσατο τοῦ Ἡφαίστου. Ita hoc loco vides eoſdem rei & perſonæ caſus, in quo reticetur quartus caſus agens, quia ipſe is erat. Codici Academiæ adſcriptum πάλαι μέν που. Sed non neceſſarium. In duabus ſequentibus notulis apparet eundem Fabrum ſibi feciſſe fraudem, imminutas & decurtatas contemplantem neſcio unde voces, quæ in ipſo contextu ſunt integerrimæ & pleniſſimæ.

Pag. 96. Σχεδὸν ἐκχυθησομένου τοῦ ἐπιῤῥέοντος· οὕτως εὐρύτερον] Sic diſtingue has voces, ut recte Latina præiverunt, & nuper fecit quoque Faber. Mox διφθέραν inepte verterunt Salmurii *ſagum*, & ineptius nunc impreſſum *fagum*. Faber *rhenonem* tranſtulit.

Pag. 109. Εἰς βαθυκήτεα πόντον] Vana eſt hæſitatio Cl. Fabri inter hanc lectionem, & eam quæ in Theognidis editionibus obtinet; qua aut uti non debuit, aut melius oportuit ſe inde expedire, quum id poſſet, non auxilio Stobæi & Plutarchi, qui potuerunt aliter citare quam Lucianus; Sed Lucianus ſe ipſe defendit, oſtenditque in libello de Mercede conductis p. 450. & apologia ejus libelli ſequente pag. 490, & quomodo citare voluerit, & ex quo, clare & βαθυκήτεα dicens & ipſum nomen Theognidis adjiciens. Vnde inprimis apparet ab Bourdelotio temere notari ex Homero, ut poſtea πετρῶν κατ' ἠλιβάτων, quod ex eodem ſit. Nihil falſius. Etiam paulo poſt negare nequibit Faber, verius vertiſſe Eraſmum & ex ejus imitatione Benedictum illa verba ὅπως οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς, *quod illos nullo pacto reſpexiſſes*, quam ipſum, *quod ipſos ne primo quidem congreſſu aſpicere voluiſſes*. Sed vice verſa queri debeo, quum ſic loquatur etiam Lucianus in ſaltatione, ἄμεινόν ἐστιν οἶμαι ἀρνήσασθαι τὸ πᾶν ἰάσασθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον παρανενομηκέναι, vertiſſe Opſopæum, *neque ſub initium fatearis aliquid tale te flagitioſe deliquiſſe*, Benedictum *nec initio, te tale quid deliquiſſe, fatearis*.

Pag. 151. Κἀγὼ προσῆλθον αἰτῶν τὸ γιγνόμενον] Bene Barlæus præmunivit has poſtremas voces, ut contra Palmerii mutationem eſſent ſtabiles. Sed debuit ipſe Lucianus ſua vindicare, qui utique in principio ſomnii ſic loquutus fuit, οὐκ εἰς μακρὰν ἦ καὶ τὸν πατέρα εὐφρανεῖν, ἀποφέρων ἀεὶ τὸ γιγνόμενον, ubi advertit Bourdelotium. Sed

ſic

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ſic elegantiſſime Græcis dictum, nemo melius docebit Theophraſto, in capite περὶ ἀναισθησίας, οἷος λογισάμενος ταῖς ψήφοις, καὶ κεφάλαιον ποιήσας, ἐρωτᾷν τὸν παρακαθήμενον, τί γίνεται; Denique noſter in Pſeudomanti pag. 779. Μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψε τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος, τοῦ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτὼ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας. Ita proprium id eſt in pecuniariis rationibus.

Pag. 165. Πρὸ τῆς κυματώδους γῆς] Audio Mſſ. & Tanaq. Fabrum. Sed quid Lucianus amaverit, colligere etiam poſſumus ex fine Hermotimi, ubi ſic ſcribit. Ἄνθρωπόν τινα ἐπὶ τῇ ἠϊόνι καθεζόμενον ἐπὶ τὴν κυματώδη, ἀριθμεῖν τὰ κύματα.

Pag. 168. Αἰόλου τοῦ Ἕλληνος θυγατέρα] Auguſtinus Datus cum Benedicto *Æoli Græci filiam*. Scilicet ut plures ad verba attendunt, non ad rem vel Luciani ſententiam, qui volebat *ajunt mulierem quondam, Æoli filiam, Hellenis neptem*, vel ex Ovidii libro XI. Metam. ubi Halcyone vocatur *Æolis*, vel ex Dicæarcho, cujus verba ſunt; ἡ γὰρ Ἑλλὰς τὸ παλαιὸν οὖσα ποτε πόλις ἀφ᾽ Ἕλληνος τοῦ Αἰόλου ἐκλήθη τε καὶ ἐκτίσθη· quæ loquutio non minus notat patrem Æoli fuiſſe Hellena, quam filium. Contrario modo impingunt in Hermotimo pag. 535. Verba Græca Εὐανδρίδου τοῦ Ἠλείου interpretantes *Euandrida, Elei filio*, quum patria, non pater deſcribatur.

Pag. 169. Κατὰ χειμῶνα μέσον διαφερούσαις ταῖς εὐδίαις] Certe non debuerunt hæc intelligi & verti aut cum Dato *tranquillitatis differentis*, aut cum Benedicto *media hieme ab aliis ſerenitate differentes*, ſed *eminentes, eximias*, quod putidum fere eſt monere, quum ut paſſim, tum in Luciano millies occurrit.

Ibid. Τῷ ὄντι γὰρ νήπιος ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πάνυ γέρων] Ineptiſſime Benedictus, *revera enim omnis homo infans eſt, maxime vero ſenex*; quum longe accommodatius Datus, *Omnis namque homo infans utique videtur eſſe, vel ultima ſenectute provectus*, quæ veriſſima Luciani mentis expreſſio.

Pag. 174. Τοῦτ᾽ ἔφης, ὦ Προμηθεῦ, τὸ κατελεήσατε, ἀντὶ τοῦ ἀνασκολοπισθῆναι] Sunt vitrea fracta; & conati ſunt evitare interpretes. Sed annotavit Pater τὸ κατελεήσαντας ἀντί σου ἀνασκολοπισθῆναι, ut Mercurius Charonti in contempl. οὑτὶ τὸ πρᾶγμα πληγῶν αἴτιον καταστήσεταί μοι.

Pag. 179. Ἀτρεμεῖν αὐτοὺς γῆν ἄλλως ὄντας ἀνέργαστον] Commode interpres. Adſcripſit tamen Pater αὐτοῖς γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον.

Pag. 194. Λυπεῖς ὦ Ἥρα σεαυτήν. οὐδὲν ἄλλο. κἀμοὶ ἐπιτείνεις τὸν ἔρωτα] Poterat ſine crimine Benedictus integram ſervaviſſe interpretationem Micylli, *Ægritudine, Iuno, te ipſam afficis, nihil aliud, & mihi amorem eo magis incendis*, quam vides temere ab eo truncatam.

Pag. 198. Χθὲς δὲ προσκαλεσάμενος τὸν Ἔρωτα] Vel προσκαλεσάμενος edendum fuit, ut haberetur ratio Benedicti vertentis *provocato Cupidine*, vel verſio retinenda fuit Micylli *Heri autem vocato ad ſe*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Cupidine. Sed ſane verbum Græcum habet aliquid, quod a neutro exprimitur, & Benedictina lenius & Micyllina fortius, ut patet in dialogo Veneris & Cupidinis, ἀλλ' ἐκεῖνος προσιέται με καὶ προσκαλεῖται. Itaque ſcriptis libris obediendum. Video ſimile committi mox in dialogo Enipei & Neptuni, dicente illo διὰ τοῦτο ἐχρῆν σε προσαρπάσαι τὸν ἔρωτα, ubi cum Micyllo Benedictus *propterea te mihi amorem præripere oportebat.* In Piſcatore dicunt Philoſophi de Luciano ἔοικε γὰρ ἀνὴρ οὐκ ἄλογα προκαλεῖσθαι, δικάζεσθαι ἀξιῶν. ubi vertunt, *Nam cum iſte vir judicio velit experiri, haud abſurde provocare videtur.* At in hac loquutione vix eſt differentia inter τὸ *provocare* & *judicio experiri velle*: & in præcedentibus non tam provocat, quam admonet modeſtiæ philoſophos, ne ſe indemnatum occidant, atque adeo convenientius videatur προσκαλεῖσθαι.

Pag. 208. Ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου καταπηδήσας ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ, ἐνέσεισε] Non debuerat hæc diſtinctio ex editione Benedicti in hanc propagari, quum priores melius καταπηδήσας, ἐπὶ κεφαλὴν τῷ παιδὶ ἐνέσεισε, eamque ſequatur in interpretatione Benedictus.

Pag. 223. Τὰ μὲν τῆς Λήδας τέκνα, παρ' ἡμέραν ἑκάτερος ἐν οὐρανῷ καὶ ἐν ᾅδου εἰσίν] Non ſatisfacit Benedictus *Ledæ filii alternis vicibus apud ſuperos atque inferos verſantur*, vel, ut alii, *alternis inter ipſos vicibus agitant.* Etſi enim vera iſta, tamen non ad Lucianum, qui exprimere deſtinata tempora voluit, nempe *alternis diebus.* Quod niſi conſtaret, ac ſic definite loqueretur, non poſſet infra Diogenes Polluci dicere σὸν γάρ ἐστιν οἶμαι τὸ ἀναβιῶναι αὔριον velut dubitans de certo tempore, ſed certe ſcire ſe dixiſſet aliquando reverſurum in vitam: non Mercurius Apollini, ὁ μὲν χθὲς ἡμῖν ξυγγενόμενος, ἐκεῖνος Κάστωρ ἦν. Mox peſſime in hac editione repetitum ex prava Salmurienſi καὶ ὁ μὲν Ἀλκμήνης καὶ Σεμέλης υἱὸς, quum ſequatur γενόμενοι δύω χθὲν) ἀφρόντιδες, & recte habeant priores οἱ υἱοί.

Pag. 242. Μανθάνω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γε ἔλαθεν] Sic inepte diſtinguit hæc editio ex Salmurienſi; at debebat μανθάνω, ὑπ' ἐκείνοις ὅτι γε ἐλ. Sic pag. ſeq. etiam male diſtinctum puto οὔτε ἀναπνεύεις, σεαυτὸν διαχυθεὶς, quum rectius non diſtinguatur ab Bourdelotio. Neque ſane id poteſt notare *neque diffuſis aquis te ipſum cohibes*; nam qui ſe diffundit, quomodo is ſe cohibet? ſed *diffuſus te reficis.* Ludit enim in notione & Græci verbi διαχυθῆναι & Latini *diffundere*, nempe pro exhilarare. Quæ tota eſt elegantia hujus loci.

Pag. 249. Καὶ ἐξένευσεν ἐς τὴν γῆν] An ſic nunc voluit loqui Lucianus, qui in dialogo ſequente, καὶ νῦν σὺ ἀναλαβὼν ἐξενήξω εἰς Ταίναρον. In mercede Conductis, περιῤῥήξαντες τὸ δύστηνον σκαφίδιον, ἄθλιοι κακῶς ἐξενήξαντο.

Pag. 255. Ὁπότε καθίκετο] Micyllus apud Baſileenſes & Bourdelotium *quando abripiebatur.* Quod nimium: & quum hæc vox vim denotat illatam, quod ſæpe fit in Luciano, additur ſecundus caſus: & plane id huc non convenit. Benedictus, *quando ingrediebatur,*

tur. Nec ſic loquitur Lucianus, etſi propius ſit. Pater adſcripſit, *deſcendebat* vel *demittebatur.* Abundat igitur litera, & lege καθιέτο.

Pag. 264. Καὶ Λακεδαιμονίοις] Temere ex editione Salmurienſi in Latinis repetitur error præmiſſi nominis Diogenis, quod deleri debet.

Pag. 269. Οἱ τὸν κλῆρον δὲ θηρῶντες πεντακισμύριοι] Benedictus *quinquageſies mille.* Quanto rectius Micyllus *quinquaginta millia?*

Pag. 273. Ζωρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύλικα] Nec cur Benedicto placuerit *præſentius*, nec cur Bourdelotio *celerius*, cauſa patet ulla, quum ex proxima parentheſi palam ſit notare vel plenius vel meracius; quorum prius hic commodiſſimum, ut in magno poculo latere aliquid & alia occurrentis inde mali cauſa fingi poſſet, prorſus ut ſupra in Timone & Thraſycle. ὁ παῖς μεγάλην κύλικα ὀρέξειεν αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαίρει μάλιστα.

Pag. 279. Μηδὲ τὰ ἐντάφια] Inepte interpres *neque epitaphia*, ut notum eſt pro veſtibus ſepulcralibus.

Pag. 280. Καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον καὶ ὕθλους καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσ.] Verterat Mart. Bolerus *& curioſitatem.* Id mutaturus Benedictus reddidit *& rerum minimarum diſquiſitionem.* At ſane jam ſatis expreſſit hoc philoſophi vitium per tria proxime antecedentia, quæ non ſunt ab hoc poſtremo diverſa. Itaque non miror patrem notaſſe videri nunc intelligere *avaritiam*, ut ſic potius diſtinguatur καὶ ὕθλους· καὶ μικρολογίαν νὴ Δία, καὶ χρυσίον, & non modo tacite aurum hinc inde ab diſcipulis corraſerit, ſed etiam oſtentet animo inſitam inſignem avaritiam & cupiditatem colligendi amplius, quam apud vivos celatam nuditas mortis nunc aperit. Mox ubi ſequitur ποία πεντηκόντορος abſurde vertunt *quæ quinqueremis*, quaſi bellicum quid apud inferos, quum ipſe Charon in contemplantibus teſtetur ſe ſolum δικωπίαν ἕλκειν.

Pag. 287. Καὶ συνελάμβανεν ἐπὶ θανάτῳ] In duabus præcedentibus editionibus vertunt *interficientibuſque auxilium tulit*, pro quo Benedictus *& interficientibus opem tulit.* Mira & ridicula. Recte adſcripſit pater *inſtar lictoris.* Id enim vult *& ipſe corripuit* duxitque *ad mortem.*

Pag. 294. Ὅτι με πρὸς τὰς σὰς πράξεις ἐπαινέσαι ἐτόλμησε] Luſcinius, *eo quod nomen meum celebraret & meas res geſtas cum tuis conferre auderet.* Admodum lenta. Benedictus accuratior *eo quod me collatis utriuſque rebus geſtis, laudare auſus fuiſſet.* Sed cur elegantiam Græcam obſcurant & malunt circumire, quam mera & nuda verba auctoris ſequi? Quod non aliunde profectum, quam quod auctores earum non cogitarent Ciceronem dixiſſe, *Iſocrates majore mihi ingenio videtur, quam ut cum orationibus Lyſiæ comparetur;* Iuſtinum *Lydorum reges fuere variis caſibus memorabiles; nullus tamen fortunæ Candauli comparandus.* Et ſic alii.

Pag. 297. Εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτῃ χείρους ἐστὲ, καθ' ἡσυχίαν

αὐτὸ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

αὐτὸ πάσχοντες] Eximia diſcordia interpretum, Ottomaro Luſcinio vertente, *etiamſi non palam confiteamini, nequiores ſane in eo, quod tacite hujuſcemodi per quietem toleratis*; Benedicto, *quod ni confiteamini, eo deteriores eſtis, quod hæc toleratis.* Aut vana, aut nimis indecenter acciſa omnia. Adſcripſit Pater. *eodem modo affecti, ſed diſſimulantes*, vel *quod cum eodem modo affecti ſitis, diſſimuletis.*

Pag. 299. *Ὥστε ἐλελήθειτε δίδυμοι ὄντες ὁμομήτριοι*] Verunius apud Baſileenſes & Bourdelotius, *ex quo factum eſt, ut gemini unius matris utero lateretis.* Benedictus, *ita ut eodem in utero gemini lateretis.* Sed non hoc in ſenſu adhibetur iſta locutio apud ſcriptores. Itaque adſcripſit pater locum ex dialogo de ſacrificiis, de Iove, quem ait vulgo credi pluere & tonare, *ὁ δὲ ἐλελήθει πάλαι τεθνεώς*, ubi Eraſmus, & recte, ac ab eo Benedictus, *& illud nos latuit eum jam olim fuiſſe defunctum.* & de Saltatione, *ἐλελήθεις, ἔφη, ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἕν, πολλὰς δὲ τὰς ψυχὰς ἔχων*, Benedictus, *Neſciebam te unum quidem hoc corpus, ſed plures animas habere.* In Necyomantia *ἐλελήθει Μένιππος ἡμᾶς ἀποθανών*, & *ἐλελήθειν δὲ ἐμαυτὸν ἐς αὐτὸ τὸ πῦρ ἐκ τοῦ καπνοῦ βιαζόμενος.*

Pag. 304. ΜΕΝΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΑΙΑΚΟΥ] In editione Baſileenſi adduntur ΠΥΘΑΓΟΡΟΥ ΚΑΙ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ, quæ ſi ſunt ex Mſſ. libris prodita, non debebant ab aliis induci, licet non minor ſic haberi debuiſſe videatur ratio Empedoclis.

Pag. 306. *Μὰ Δί', ἐπὶ τὸν Κροῖσον γὰρ καὶ Σαρδανάπαλον ἄπειμι*] Benedictus, *non per Iovem: Crœſum enim & Sardanapalum adeo.* Non ſecus ac ſi voluiſſet negationem Lucianus, non potuerit nunc quoque dicere, ut mox ante *οὐ μὰ Δία, ἀλλὰ κενοδοξία, καὶ τῦφος* &c. & in Vitarum auctione, *οὐ μὰ τὸν μέγιστον ὅρκον τὰ τέτταρα.* In Mercede cond. pag. 468. *οὐ μὰ Δία τῆς Ἑλένης ἕνεκα*] *οὐδὲ τῶν Πριάμου περγάμων* Sed vides, auctorem nunc loqui, ut fecit in dialogo Noti & Zephyri, *θεραπευτέα τοιγαροῦν ἤδη δέσποινά γε οὖσα. νὴ Δία συνετέρα γὰρ οὕτω γένοιτο.* Senſus eſt, *Itane? immo ad Crœſum*, &c.

Pag. 308. *Τούτου γε ἕνεκα νεωλκήσας τὸ πορθμεῖον παράμενε*] Interpretantur omnes auctore Eraſmo, *quin igitur vel hujus gratia, perge, ut facis, navim trahere*, quo nihil aliud, quam oſtendunt ſe nihil percepiſſe. Quid enim id notat? Merito adnotavit pater, *nave ſubducta naulum* vel *portorium exſpecta.*

Pag. 309. ΠΛΟΥΤΩΝ] Dolendum eſt adeo cæca ratione procurari editiones, cujus hoc ſanequam perſpicuum documentum eſt, non niſi ex editione Benedicti, in multis nugatoria, adoptatum, quum recte Baſileenſis non hanc appellationem præmiſerit, ſed alteram ΠΡΩΤΕΣΙΛΑΟΣ, quod neceſſario fieri debere quivis videt; nunc tamen admoneri debuit vel in futurum bonum.

Pag. 312. *Ἀνδρὸς βίον βεβιωκώς*] Adſcripſit pater, forte *βεβιωκότος.* ſed & prius ferri poteſt.

Pag.

Pag. 315. Ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ὑπτίους ἀντερείδοντας, οὐδὲν δέον] Micyllus, *reluctari tamen & reſupinos obniti nulla neceſſitate aut commodo ſuo.* Equidem nihil plane nunc agitur de commodo deſcendentium, & nullus huic voci locus in hac oratione dari poteſt. Itaque Benedictus eo animadverſo poſtremas tres voces abſcidit. Sed nihilo plus huc convenit illa neceſſitas. Non enim modo ipſis neceſſe non eſt obniti, ſed contraria neceſſitas ipſis incumbit quiete & cupide deſcendendi. Sed nec Græca quidquam de neceſſitate. Verte, *reſupinos obnitentes, quum id fieri non oporteret; non ſic faciendum eſſet.* Vt de ſaltatione. ἐπαίνους ἐπιβοῶντας ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς οὐδὲν δέον κατακλωμένῳ. Hermotimo. διεξιὼν αὐτὰ καὶ ἀκριβολογούμενος οὐδὲν δέον. Et alibi, ubi recte attenderunt. Sic & alii, ut Demoſthenes Olynthiac. 3. πλείω ἢ χίλια καὶ πεντακόσια τάλαντα ἀνηλώκαμεν εἰς οὐδὲν δέον.

Pag. 322 Τὸν Ὀδυσσέα, ὃς ἀντεποιήθη μόνος] *Vt qui ſolus ſeſe mihi oppoſuerit.* Sic omnes interpretes, quos vix dicas, an Græcam vocem nunc recte vel ceperint vel expreſſerint. Sane optime pater notavit ſubintelligi τῶν ὅπλων, & verti debere *ſolus vindicabat.* Sic in Reviviſcentibus Philoſophia minatur ſe contrituram κακοὺς κακῶς, ὡς μὴ ἀντιποιοῖντο τῶν ὑπὲρ αὐτοὺς ἀλαζόνες ὄντες.

Pag. 331. Καὶ νυχίαν Ἑκάτην καὶ αἰπεινὴν Περσεφόνειαν] Apparet ſatis deſumptum ex vetuſto carmine, & eſſe hexametrum, quod mutare Lucianus non ſolet; idque ut recipiamus puto legendum Ἑκάτην καὶ ἐπαινὴν Π.

Pag. 333. Ὑπό τε Δίωνος κατηγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τῆς σοᾶς καταμαρτυρηθέντα] Mirum qui ab Stoicis potuerit dici teſtimonio confixus, quem ipſe Ariſtippus laudandum cenſuit. Sed alius eſt accuſator apud inferos, & veriſſimum opinor, quod in mentem venit patri, ὑπὸ τῆς σκιᾶς. Propria ipſius umbra eum convicerat præter Dionem. Id ipſe Menippus, hoc eodem verbo etiam uſus, paulo ante adfirmavit: αὗται (σκιαὶ) τοίνυν ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, κατηγοροῦσι τε καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τὸν βίον.

Pag. 334. Καὶ τὸν γηγενῆ Τιτυόν. Ἡράκλεις ὅσος. ἔκειτο γὰρ] Videtur Τιτυὸν, Ἡράκλεις ὅσον;

Pag. 342. Ἀπὸ τῆς θεσπεσίου βηλοῦ] Moſellanus *e ſummo cœlo*, Benedictus *e magno cœlo*. Pater *ſacro lumine.*

Ibid. Καὶ ξύμπλους καὶ συνδιάτορος ὢν] Difficile dictu eſt, unde Palmerius de Moſellano ſic ſuſpicetur, ut audimus, fingens vocem & a terminatione vocabuli editi remotam & a Græcia alienam. Nec felicior eſt in emendatione ſua proponenda, quidquid ille non dubitare ſe ſic legendum eſſe prodat. Quam facili negotio ſanari omnia poſſunt! Legendum enim καὶ συνδιάκτορος. Ejus vocis primitivum habes in Pſeudomante. Πυθαγόρην, πολέμων τε διάκτορον ἐσθλὸν ἀοιδὸν. In dialogo Mercurii & Majæ pro eo dicit συνδιαπράττειν. ἀλλ᾽ ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδιαπράττειν μεμερισμένον. Imperite mox ſequuta eſt hæc editio diſtinctionem aliorum, ἢ εἴ τινα λάλον

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νεκρὸν εὕροις ἐκείνῳ, παρ' ὅλον τὸν πλοῦν διαλέγῃ, quum diſtingui debeat ἢ εἴ τινα λάλον νεκρὸν εὕροις, ἐκείνῳ παρ' ὅλον &c. ut bene verſiones videntur advertiſſe.

Pag. 343. Εἶτα ἐμὲ μὴ κηρύττεσθαι δεήσῃ, καθάπερ ἀποδράντα ὑπὸ τοῦ Διός] Inſulſe Moſellanus, *deinde & ipſi mihi verendum, ne interim tanquam transfugam Iupiter me abdicet*, quaſi legiſſet ἀποκηρύττεσθαι. Verior igitur Benedictus; & adſcripſit pater, [*quaſi fugitivum per præconem inveſtiget.* Vide Petron. Moſ. Ἀκύπερας τὸν Ἔρωτα.] Locum Petronii intelligens cap. 58. *At non ſervus publicus tam languide egit, ſed raptam cauponi harundinem ſubter lectum mittit, omniaque etiam foramina parietum ſcrutatur* &c. Alter locus eſt Moſchi notus.

Pag. 347. Ὥσπερ τορύνην τινὰ ἐμβαλὼν τὴν τρίαιναν] Quum vertiſſet Moſellanus *atque tridente velut unco quodam hamo injecto*, contraxit Benedictus *& injecto tridente tanquam quodam hamo.* Quod cui poteſt placere? unde hamus ille? aut ad quam rem? An hamus facit ad turbandum? An ignorat ullus τορύνην paſſim ab Grammaticis exponi κινητήριον τῆς χύτρας, quod & commodiſſime & facete ab ridiculo Luciano & Neptunum traducente in perſona Charontis videtur dictum, non ſecus ac ſi mare eſſet ejus olla culinaria.

Pag. 349. Ἀοίδιμον ὄνομα καὶ περιμάχητον] Importuna his ſubjicitur nota Bourdelotii, quæ plane hinc relegari debet, quum nihil τὸ περιμάξαι & περικαθᾶραι ad vocem Luciani: ne dicam futiliter citari Caſaubonum ad Theophilactum, pro Theophraſto.

Pag. 352. Εὖγε ὦ Κλωθοῖ, γενικῶς καὶ αὐτοὺς ὦ βελτίστη καὶ τοὺς κεφαλὰς ἀπότεμνε] Aut aliter vertendum, quam fecit Benedictus nempe *generoſe*, aut ſcribendum γεννικῶς, ut in Tyrannicida. οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν. In Vitarum auctione βίον ἀνδρικὸν πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γεννικόν. In Pſeudomante, πάνυ γεννικῶς καρτερήσας. Nam placuit ea vox auctori.

Pag. 355. Ὅπου δὲ τὰ τούτων πονηρὰ, λογίζεσθαι καιρὸς οἷα τὰ τῶν ἰδιωτῶν ἂν εἴη] Non poſſunt his verbis reſpondere, quæ eis Latina appinxit Moſellanus, *uſque adeo, ut non minoris fuerit & temporis & negotii, horum hic recenſere mala, quam & privatorum.* Neque enim in his Græcis tale quid agnoſco. Nec melior Benedictus Moſellanum circúmludens, *quandoquidem horum mala recenſere non minus temporis exigeret quam quæ ſunt privatorum*, qualis comparatio prorſus non exſtat in Græcis. Verto. *Quum* vel *ubi vero hæc ſint regum mala*, *opportunum* vel *præſto eſt colligere*, *qualia ſint privatorum.*

Pag. 370. Ἔστι δὲ ὁ Ἆπις ἐξ ἀγέλης θεὸς, ἐπὶ τῷ προτέρῳ χειροτονούμενος] Benedictus, *eſt autem hic Apis Deus ex armento jam antea ſuffragiis deſignatus*, quod mutuatus eſt ab Eraſmo. Sed ubi talia in Græcis? illud *antea* in quod tempus recidit, & quando exſiſtit? aut quis intelligit? Immo *poſt priorem creatus*, prioris mor-

tui

tui ſucceſſor & quidem per ſuffragia ſacerdotum quærentium paſſim. Adeo plane contraria eſt Luciani ſententia, quam affingebant illi. Quod certe debuerunt vidiſſe, quum toties in hoc auctore ἐπὶ τούτοις, & in vitarum auctione ἐπὶ τουτέοισιν, etiam in Cataplo. Sed ſic tamen aliquoties hic deſidero acumen interpretum. Nam libro 2. veræ hiſtor. ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ μουσικῇ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν, ubi Benedictus *in cœna*: quæ ſi vera eſt verſio, quid faciunt ἐκπώματα paulo ante deſcripta? immo eſt *poſt cœnam*. Sic notabili errore in initio Apologiæ pro mercede conductis illa ὅτι μὲν γὰρ οὐκ ἀγελαστὶ διεξῄεις αὐτὸ, καὶ πάνυ μοι πρόδηλον. ἃ δὲ μεταξὺ καὶ ἐπὶ πᾶσιν ὑπὸ σοῦ ἐλέχθη &c. video reddi, *ſed quid interim in ſingula diceres*, quum certe debuiſſent, *ſed quæ interim & poſt omnia* (nempe lecta) *ab te dicta fuerint*.

Pag. 374. Ὁ τὴν πήραν ἐξηρτημένος ὁ ἐξωμίας] Certe vix credibile ab Benedicto non emendatam verſionem editionis præcedentis, ſed & ab illo verſum eſſe, *cui ex humeris pera dependet*. Vt recte errorem hic animadverterit Palmerius. Sed neque ἐξωμὶς hoc loco conſideranda, ut ſervilis veſtis, ſed ut propria Cynicorum, quibus nulla pars hominum liberior. Conſule collecta ab Oct. Ferrario part. II. Rei Veſtiariæ lib. 4. cap. 20, & 22.

Pag. 376. Καὶ ἰδιώτης γὰρ ἂν ᾖς ἤτοι σκυτοδέψης] Non bene expreſſit Benedictus *etſi plebejus fueris*. Quid enim? an σκυτοδέψης quiſquam eſt non plebejus? Sic & in aliis opificiis. Plenior ſane Bolerus, *etiamſi ex vulgo aliquis fueris idiota*. Sed vertendum ſimpliciter, *ſive ignarus & imperitus fueris, ſive ſutor*.

Pag. 377. Εἰπέ μοι πρὸς τοῦ Στυγὸς] At hanc opinabar Deorum & Superorum jusjurandum: inferi autem jurabant certe apud Lucianum per Cerberum, ut in Necyomantia idem Menippus. οἷα κεχειροτόνηται τὰ ψηφίσματα κατὰ τῶν πλουσίων, ὦ μὰ τὸν Κέρβερον, οὐδεμία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτούς. Hinc decerne, lector, an non legi debeat πρὸς τοῦ Κυνὸς, idque tanto majus, quo majore riſu hic per ipſum jurat, quicum loquitur, quod ridiculus Lucianus aliquoties inducit facientes illos non Deos. Sic in Timone Plutus ad Iovem, σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός. Sic Diogenes videns advenientem Herculem οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός ἐστιν; οὐ μὲν οὖν ἄλλος μὰ τὸν Ἡρακλέα. Et in Timonis loco ſimile adducit ex Ariſtophane Tanaq. Faber.

Pag. 379. Ἢ ἔνδον οἰμώζειν] Non debebat verti *a pueris plorare*, quod ſatis bene illuſtravit Faber ad Timonem. Mox autem interpretes videntur legiſſe, ἄπρατοι, non ἄπρακτοι, unde ipſe dialogi index βίων πρᾶσις.

Pag. 386. Ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος] Aberrant fere ubique in interpretatione hujus locutionis. Priores attentiſſimi Græcis, *itaque non eſt quod in illo emendo poſſis eſſe celerior quam deceat*. Secutus Benedictus, *itaque non nimis cito ipſum emeris*, plane contrario ſenſu quam eſt in Græcis, quæ ab prioribus poterant brevius reddi, nempe, *itaque jam jam emas, non poteris, quin emas*. Ad id enim

ſervit ſtimulus præcedens, quo ſignificat eum habere aliquid nummorum; non ad deterrendum. Et ipſi debebant ſe correxiſſe ex Apologia pro mercede conductis, ubi occurrit ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τις ἁπάσας ἀναιρῶν τὰς τοιαύτας προστασίας, ubi Benedictus, *alioqui fieri non poterit, quin hac ratione præfecturæ omnes exauctorentur*, ubi eaſdem voces contrario, ut apparet, modo, ſed recte, accipit.

Pag. 388. Κατὰ τὸν χείρω λόγον] Adſcripſit his pater notam ab Bourdelotio in margine poſitam, nempe [Alludit λόγους ἥττω καὶ κρείττω, quos vocant] Non poteſt enim eſſe dubium, quin ſit inepta iſta animadverſio, quum nihil iſta vel ad vocem χείρω vel ad Lucianeum λόγον faciant. Et plane alludit auctor ad ea, quæ paulo ante vendendus dixerat, ſe ζυγοστατεῖν τοὺς λόγους καὶ πρὸς τὸ ἴσον ἀπευθύνειν. Hinc lepide ludit, & denunciat ſe πείσειν εἶναι δεσπότην miſeriore argumentandi modo; per flagra nempe. Similiter loquitur proſlapſu inter ſalutandum. ὅμως τῷ δικαίῳ λόγῳ οὐκ ἂν ἔξω εἴης τοῦ ἡμαρτηκέναι. In Harmonide. οὕτω γὰρ ἄρα σὺ ἔμελλες ἡμῖν φαίνεσθαι τῷ δικαίῳ λόγῳ.

Pag. 390. Τὴν γλῶτταν αὐτὴν ἐπιπολὺ πρότερον ἀποτετμῆσθαι] Quum Pirckhaimerus mediarum vocum rationem nullam habuiſſet, Benedictus vertit *& in multas partes abſciſſa*, ſubintellecto τῷ *prius* ex præcedentibus. Quod prorſus non placet, quum in Græcis nihil dicatur de multis partibus. Sed vel intelligi debet *magna ejus parte* vel *in multum prius abſciſa*, aut *longo tempore prius abſciſa*; in utrumque enim reſpectum vocabulo iſto ἐπιπολὺ utitur Lucianus. Mox mirum, unde Benedictus πρὸς Ἱκεσίου vertere potuerit *per ſupplicem Iovem*, quum debuerit *ſupplicum præſidem*.

Pag. 396. Ὑπεφαίνετο δέ τι καὶ ψιμύθιον καὶ φῦκος καὶ τὰ ῥήματα πάνυ ἑταιρικά] Abſit ut credamus id poſterius factum, aut Lucianum velle innuere. Immo nihil verba meretricia ad præcedentia: & quid ad verbum in initio poſitum? Puto ſcripſiſſe καὶ τὰ χρώματα ut in Dearum judicio, μηδ᾽ οὕτω κεκαλλωπισμένην, μηδὲ τοσαῦτα συντετριμμένην χρώματα, καθάπερ ὡς ἀληθῶς ἑταίραν τινα.

Pag. 397. Ὥσπερ τὸ χρυσίον ἀποσπώμενον τοῖς κόμμασι, λαμπρότερον ἀποστίλβει] Eraſmus, *tanquam aurum, cum erutum inciditur, clarius relucet*. Et quæſo, quid hinc diſtat Benedictus, *quemadmodum aurum quum erutum inciditur, clarius refulget?* Scilicet hoc erat, quod Salmurienſem interpretationem merebatur. At quid hoc rei eſt? an aurum tunc inciſum clarius eſt reliquo auro? Immo quid magis fatuum eſt? an periculum eſt, ut quis credat aurum ab aliquo inciſum iri non erutum? Rectiſſime annotavit pater [Vide Caſaubonum ad Strabon. pag. 63. ad lib. 3.] innuens locum ſcilicet, unde diſcimus aliquod auri genus effoſſum ſolere tundi, ut ait Plinius, κόπτεσθαι, ut Strabo.

Pag. 400. Ἄλλως γοῦν τοῦτο ἠρόμην. ἡ τέχνη δέ σοι τίς;] Quis poſſet has voces ita interpretari, ut faciunt interpretes, *verum & hoc quæro,*

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ro, quamnam artem noſti? An in Græcis legitur ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἠρόμην, τίς δή σοι ἡ τέχνη? Hæc Græca conveniunt iſtis Latinis, non Lucianea. Nam Lucianus priorem citatarum vocum partem retulit ad præcedentia, poſteriorem ad ſequentia, & verti debuit. *fruſtra igitur id rogabam.* (nempe de patria & lingua, quum nihil ad diſciplinas id faciat) *Verum quod artificium tuum eſt?* Paulo ante ſcribi debuit, Σύρος, ὦ φιλοσοφία, τῶν Ἐπευφρατιδίων, ut recte pater, non ἐπ' Εὐφρατιδίων.

Pag 408. Οὕτω αὐτὸν ἐπώνυμον ἐκεῖνος ἐποιεῖτο καὶ οὐ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο] Viri docti in his ita verſantur, ac ſi Luciano non ſuppeditaſſet copia exprimendi ſe. Scripſit ſine dubio οὐ τοὺς λόγους ἐπονεῖτο. In Apologia pro Mercede conductis ait λόγους ἀσκεῖν pag. 515.

Ibid. Ὥστε ἐρήμην ἡλίσκεσθε μετ' αὐτοῦ] Pirckheimerus *vos quoque indicta cauſa condemnabant.* Cur igitur in fine Hermotimi, τὰ γὰρ αὐτὰ πρός σε εἶπον ἄν, εἰ τὰ Πλάτωνος ἢ Ἀριστοτέλους ᾕρησο, τῶν ἄλλων ἀκρίτων ἐρήμην καταγνούς. Ergo Benedictus *vos vero cum ipſo damnabamini:* at idem in loco Hermotimi *cæteris indicta cauſa damnatis.* Rurſus in eodem Hermotimo pag. 527. οὐκ ἐχρῆν ἁπάντων καταγιγνώσκειν, οὐδὲ ἐρήμην ἡμῶν καταδιαιτᾶν, ubi rurſus *indictam cauſam* profert. In Abdicato pag. 714. οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἁλίσκεσθαι habet *indefenſam cauſam.* Sed ex fine Hermotimi apparet eſſe diſcrimen inter καταγινώσκειν ἀκρίτων, & καταγινώσκειν ἐρήμην. Immo id ſatis norunt omnia Lexica. Cur non igitur attendunt quoque interpretes?

Pag. 419. Ἔνθα λῄσειν ἤλπισας] Benedictus, *ubi te latitaturum ſperabas.* Sane nullus horum ſic ſe gerit, ut latitare velit idque præcipuum ſtudeat: nec circa petras liguriens verſatur ſpe latendi, ſed prædandi. Itaque Pirchaimerus *ubi prædari ſperabas*, & adſcripſit pater λῄζειν.

Ibid. Ὡς ἂν ἐν βυθῷ δόξειε ποικίλον τὴν χρόαν] Benedictus, *ac ſi in profundo varii coloris appareat.* Qui ſenſus nec huic loco congruus, nec pro ſenſu haberi poteſt, quum nihil boni denotet. Quid enim id eſt? aut an id fieri ſolet? Prior interpres, *veluti in profundo apparet colore vario*, eaſque voces includit parentheſi, unde patet eum erraſſe in ſcopo & vera intelligentia. Verte, *accedentem video, prout in profundo videatur, varium colore.* Sedere enim fingitur in muris arcis, unde deſpiciens ait quantum ex diſtantia iſtius altitudinis judicare poſſet, ſe videre aliquem varium. Res ipſa docet.

Pag. 438. Ἰνδοπάτην καὶ Ἡραμίθρην τοὺς Σύρας] Sic edidit Benedictus, & vertit *Syræ filios.* Sed in Bourdelotiana eſt τοὺς Σῆρας, & Moſellanus conducere ſibi putavit, ſi in verſione omitteret.

Pag. 445. Ὑπεραντλούμενοι τῇ ἅλμῃ] Ab Eraſmo adoptavit Benedictus *ſalo perfundebantur*, quod utique non poteſt moleſtiam rei, quæ Græcis vocibus enunciatur, implere. Debuerunt *vel dum antlia eorum ſalſugine gravabatur.*

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 446. Οἷς μετὰ τοῦ τοὺς φίλους ἔχειν &c.] Permoleſte ab interpretibus obſcuratur ſententia hujus narrationis. Nam Eraſmus, quem ſequitur Bourdelotius, præterquam quod præpoſitionis hujus rationem nullam habeat, tum finem peſſime claudit, ſcribens *id vero non mediocre videri.* Quæ quidem alieniſſima ſunt ab illis, quæ ibi ſcribit Lucianus. Adverte, lector, & videbis verbum ſubſtantivum in illis poſtremis καὶ ὧν δὴ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν, οὐκ ὀλίγον ἐστὶν (ut quidem diſtinguit editio Salmurienſis & Pariſina, quum Baſileenſis καὶ ὧν δὴ πάσχουσι, τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον ἐστὶν, omnes ineptiſſime) abſcindi debere ab præcedentibus, & in conſtructione revocandum ad ipſum noſtrum οἷς, ut annotavit pater. Videtur ſane id ipſum exprimere Benedictus, *quibus cum eo quod* &c. *peregrinarentur, non parvi eſſet emolumenti mercedem amicitiæ & benefactorum iſtorum accipere*; modo ille vel propriam interpretationem recte intellexerit, & τὸ *eſſet* acceperit pro *liceret*. Sic enim diſtinguenda illa, προσέτι καὶ μισθὸν τῆς φιλίας καὶ ὧν δὴ πάσχουσι τούτων λαμβάνειν οὐκ ὀλίγον, ἐστίν. Vt in Mercede cond. μισθὸν οὐκ ὀλίγον τῆς ἀγγελίας προσλαβών.

Pag. 447. Περιμείναντες ἐξελκυσμένου] Sic tres editiones, quum tamen Eraſmus interpretetur *adacto*, Benedictus *illecto*. Recte igitur adſcripſit pater εἰσελκυσμένου.

Pag. 450. Λοιπὸν δὴ καὶ ἀληθέστατον μὲν, ἥκιστα δὲ πρὸς αὐτῶν λεγόμενον] Eraſmus cum Benedicto, *Supereſt jam ut eam cauſam referamus, quæ quidem ut veriſſima eſt, ita ab illis minime profertur.* At non id vult Lucianus, nec innuit jam ſupereſſe, ut referat eam cauſam: ſed mere concludit, *reliquum igitur* (quia præcedentes prætextus pro vanis auctor traduxit) *& veriſſimum quidem, ſed minime ab illis produci ſolitum.* In Apologia pro eo dicit τί οὖν ἄλλο, εἰ μήτε ταῦτα, μήτε ἐκεῖνα λέγειν δοκεῖ, ὑπόλοιπόν ἐστιν.

Pag. 467. Ἢν ἐπιλίποι ἄλλου τινὸς, αἰφνιδίως ἐπὶ παρόντος ἁρπάμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα φέρων, ἐκείνῳ παρατέθεικεν] Sic diſtinguunt Baſileenſes & Salmurienſes, niſi quod illi etiam diſtinguant poſt vocem διάκονος. Vertit autem Eraſmus, *ut ſi quando deſit alibi, miniſter repente te inſpectante ſubmovens ea, quæ tibi erant apposita, aliis apponat.* Etiam Benedictus, *Si quando deſit alii, repente miniſter te præſente tollens ea quæ tibi erant appoſita, ei apponit.* Quis neget acutos hic fuiſſe illos viros, qui viderunt, ſi iſtis aliqua appoſita erant tollenda, debere tolli iſtis præſentibus vel inſpectantibus? At longe alia mens Luciani. Ne dicam fatuum eſſe, ut illud ἐπὶ παρόντος ſic explicetur. Veriſſime notavit pater mutandam diſtinctionem, ſcribendumque, ἢν ἐπιλίποι, ἄλλου τινὸς αἰφνιδίως ἐπιπαρόντος, ἁρπάμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα, φέρων ἐκείνῳ παρατ. Hoc eſt, *ſi quid deſit, alio quodam repente ſuperveniente, tollens miniſter tibi appoſita, ferens illi appoſuit*, ab ἐπιπάρειμι.

Pag. 474. Οὐκ ἀμούσως ποτὲ καὶ εἰς τοὺς ἄλλους τοὺς παρόντας ἐν τῷ ξυμ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ξυμποσίῳ ἀποσκώπτων] Benedictus. *nunquam inſulſe alios etiam... dicteriis petens.* Conjungit ſeparanda, & hinc vehementer torquet Lucianum. Melior Eraſmus, *quum non inſulſe ſuper convivium dicteria quadam jeciſſet in eos qui aderant.* Sic enim debet, *quum aliquando non inſulſe jocatus eſſet.*

Pag. 475. Πεχέως ἐνίοτε τὴν ῥῖνα ἔχοντας] En delicias interpretum. Benedictus, *ſi nares cubitali magnitudine amplas habeant.* Eraſmus, *ſi illis naris nonnunquam cubitali hiet ſpecu.* Vbi tantam auxeſin? & cur malunt de nare & naribus, quam naſum appellare? Sane quum in Hermotimo dicit ἀπέτραγεν αὐτοῦ τὴν ῥῖνα ὁ γέρων, adhibent naſum. Et quum ſimpliciter de caſu narium aliquid dicunt, ut ſi quid per illas fluxerit, Lucianus certe potuit & maluit dicere αἷμα πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, initio conſcrib. hiſt. Sed ut nunc ῥὶν, ita etiam πῆχυς in Luciano iiſdem riſum præbere debuit. Nam in dialogo Veneris & Cupidinis, quum ſcriberet ex Veneris ore Lucianus, οἱ Κορύβαντες δὲ, ὁ μὲν αὐτῶν τέμνεται ξίφει τὸν πῆχυν Latine dixit Eraſmus *Corybantum alius ſuum ipſe penem enſe deſecat*, Benedictus eadem, niſi quod *reſecat*, ut apparet ex Salmurienſi & hac editione. Adeo illis obhæſit vexatio Attios, ut Deliacos fecerint quoque Corybantas. An miſeri non recordabantur Prudentii de eodem collegio? *Cultrum in lacertos exſerit fanaticus Sectiſque Matrem brachiis placat Deúm.* Eademque apud alios. Certe hoc tempus talia non decent; & laudabilius feciſſent *cubitum* ſimpliciter interpretantes.

Pag. 476. Καὶ ὡς ἐπιτραπεὶς τὸ κάλλιον ἐπελέξατο διεξιὼν] Perperam Eraſmus, *quemadmodum adhortans commodiora ſubjecerit.* Concinnius Benedictus, *ut ſibi dato arbitrio commodiora ſubjecerit*, etſi poſteriora hæc ſint ſingularia. Certe clarius & ſimplicius verti poterat, debebatque ut adſcripſit pater, *cum ei commiſſum eſſet negotium, pulchriorem* vel *optimam veſtem elegerit.* In Nigrino. οἱ τὰς πόλεις ἐπιτετραμμένοι. In Apologia hujus dialogi. οὐ φαῦλαι ἐλπίδες, εἰ τὰ εἰκότα γίγνοιτο, ἀλλ' ἔθνος ἐπιτραπῆναι. In modo Conſcrib. hiſtor. οἷος καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη. Et alibi uſitatiſſima eſt loquutio.

Pag. 477. Ἄωρα οὖν σοι τὰ δῶρα] Ita & vertitur ab interpretibus *intempeſtiva.* At non veniunt intempeſtiva illa, quorum adventu ſolvo æs alienum antea contractum; etſi tarda, tamen ſatis utique tempeſtiva, nec certe ἀνόνητα. Immo ſane auctor ſcripſit ἄδωρα δῶρα, talia dona, quæ pro donis haberi non poſſunt, quum & eorum ſpe in cultu domini & mox in ipſos ſervos plus erogaveris, quam illa tibi poſſunt redigere. Sic in Timone notatur ab Barlæo πλοῦτος ἄπλουτος. Sic in vitarum auctione Bourdelotius advertit τέρψις ἀτερψίη. Sic ab aliis κόσμος ἄκοσμος, τόκος ἄτοκος.

Ibid. Πρὸς τὴν θεραπείαν σκάζοντα καὶ ἀπηυδηκότα] Incredibile eſt has voces, inprimis poſtremam, ſic ab eximiis illis viris verti potuiſſe *ad munia famulatus obeunda claudicantem & obaudien-*

dientem. Quid oro illud eſt? Vtique talia non decent ſeculum noſtrum, nec hanc editionem. Quis ignorat ἀπαυδᾷν eſſe collabi, deficere?

Pag. 482. Τὰ σφίγγια καὶ κυρφάλια] Video in hac editione grandem notam his ſubjectam. In quibus ſane fruſtranea eſt Bocharti diſputatio contra Bootſium: diſputare debuit in ipſa voce κυρφάλια, an ferri ea poſſet; prius certe, quam conjecturis nihil juvantibus concuteret, quod ſtabile & certum ſatis fecerat immenſa Salmaſii doctrina; per quam dicere etiam debemus fruſtra exerceri maluiſſe Palmerium, quam diſerte profiteri id omne, quod boni adferre huc poterat, ab eodem maximo viro occupatum eſſe. Nam ut σφίγγια manifeſte expoſuit animalcula, Latine ſpinturnicia pag. 377, Sic κυρφάλια ex Heſychio de parva κόρη pag. 90 magni operis, quæ utraque huc bene conveniunt.

Pag. 493. Πρὸ δὲ τῶν ὅλων μεμνῆσθαι] Quum omiſiſſet Moſellanus priora interpretari, Benedictus reddidit *ante alia autem*, ut videatur legiſſe τῶν ἄλλων, ut ſolet quoque alibi dicere φροντίδος ἄξιος τὰ ἄλλα. Sed temere. Verte *ante omnia vero.* Sic in Scytha. συγκαψάμενος προστάτας συναγωνιστὰς χρῶτο πρὸς τὰ ὅλα.

Pag. 497. Τὸ μὲν χαίρειν κελεύει] Marcilius nota expreſſit, quod ante illum Eraſmus in verſione oſtenderat. Nam quum hic eſſet interpretatus, *verbum hoc ſalvere plane valere jubet, atque omnino improbat veluti malum ac pravum*, quum Benedictus abeat licentius a Græcis, notavit ille forte ſcripſiſſe ludentem τὸ μὴ χαίρειν, χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει. Vt & margini adſcripſit pater. Et ſane plenus hic libellus luſuum ex reſpectu hujus verbi. Sed quis neget non interpoſito iſto verbo non etiam ludentem ſcripſiſſe Lucianum, & de induſtria in quæſtione de verbo χαίρειν dixiſſe τὸ μὴ χαίρειν κελεύει? Certe quum omnia præcedentia habeant ſibi incluſum id verbum, aut etiam expreſſum, nullo genere formoſior exiſtit oratio, ſi nunc contra fidem librorum veterum repetatur. Iam neque Luciani oratio videtur χαίρειν κελεύει καὶ ἀποδοκιμάζει, ſed κελεύει χαίρειν καὶ ἀποδοκιμάζειν, verbo κελεύει ad utrumque infinitivum relato, ut in Hermotimo. ὃς δ' ἂν μὴ ἔχῃ ταῦτα, μηδὲ σκυθρωπὸς ᾖ, ἀποδοκιμαστέος καὶ ἀποβλητέος.

Pag. 498. Καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν, οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν.] Si recte attendas, imperfectam videbis ſententiam, & deeſſe aliqua talia, καὶ ὅλως ἡγοῦντο τὸ μὴ ὑγιαίνειν εἶναι καὶ τὸ εὖ πράττειν καὶ τὸ χαίρειν. οὔτε δὲ τὸ εὖ πράττειν οὔτε τὸ χαίρειν πάντως καὶ τὸ ὑγιαίνειν. Agit enim de ſententia Pythagoræorum ponderantium efficaciam ſignificationis trium horum verborum, quorum adeo validius cenſebant ὑγιαίνειν, ut illud unum in ſe contineret vim quoque reliquorum duorum; quum neutrum ex duobus illis par eſſet verbo ὑγιαίνειν. Et hæc Græca ſic ſupplebat Pater.

Pag. 505. Καὶ ὁ πρὸ ὁδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα] Quum Vincen-

cen-

centius Opſopæus vertiſſet in editione Baſil. *adeo ut itineris quoque laborem ad diſciplinarum exercitium referre ſoleas*, adſcripſit pater, *quodque proceſſui, incremento eſſe poſſit.* Id videtur intellexiſſe Benedictus, vertens *quodque ad præcepta tibi conferat*, etſi non capiam, cur μαθήματα reddat *præcepta*, quod facit ubique. Eadem loquutio in principio Galli, ἐπὶ μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο, πρὸ ὁδοῦ ἔστη τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα. Et hinc in Abdicato. πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει.

Pag. 508. Καὶ ὅσοι χαμαὶ ἐρχόμενοι] Quum Opſopæus verterit *& quotquot per humum repentes ſumus*, Benedictus *& quotquot per humum repimus*, videntur legiſſe, quod pater margini adſcripſit ἑρπόμενοι. Sed præterea, quum Baſileenſes ediderint μετὰ τῶν καὶ θεῶν ὑμᾶς, exiſtimans in ordine horum quatuor vocabulorum καὶ debere poni primum, non quartum, ut fecerunt Bourdelotius & Benedictus, putavit reponendum ἡμεῖς δὲ ὁ συρφετὸς καὶ ὡσεὶ χαμαὶ ἑρπόμενοι ἐσμὲν, καὶ μετὰ τῶν θεῶν ὑμᾶς &c. in quo tamen non ſtatuendum contra ſcriptos libros.

Pag. 511. Ἀποδιδόασι γὰρ αὐτοῦ κατὰ καιρὸν τοὺς τόκους. Λυ. τί δὲ, ἂν μὴ ἀποδιδῶσιν] An non videtur mutanda perſona, & Luciani nomen præponendum his omnibus? Certe efficacior erit luſus; quaſi, quum Hermotimus excuſaret eum, quod nihil adverſus alios ſævum ſtatueret, reſpondeat Lucianus ridens, id videlicet mirum non eſſe, quia illi obeant in fœnore ſolvendo conſtitutum tempus: tum pergit in eadem perſona. Quid autem? an ſic futurus eſſet, ſi non darent?

Pag. 513. Εἰ γὰρ ἐθελήσειας, ὦ Λυκῖνε] Opſopæus *ſi modo hæc res tibi cordi eſſet.* Benedictus, *ſi modo velis Luciane.* Imo *utinam velles, Luciane*! Nam & paulo ante. Εἰ γὰρ γένοιτο καὶ ἀνελθεῖν, ὦ Λυκῖνε.

Pag. 518. Ὃ δὲ βούλομαι εἰπεῖν, τοιόνδε ἐστιν, οὐχ ὅτι τῆς γνώμης τῶν ἀνδρῶν ἔρωτι προσήεις αὐτοῖς] Immodice Opſopæus, *niſi enim me fallit animus, tale quiddam eſt, quod dicturus ſum, nimirum te parandæ & colligendæ ſapientiæ cupidine cum iſtiuſmodi viris converſari.* Abſurde Benedictus & præter Græca, *Iſtiuſmodi autem eſt, quod volo dicere, non ſolum ſapientiæ virorum illorum amore captus ipſos adiviſti, ſed in ſap.* At particula οὐχ eſt hîc accipienda per interrogationem; cujus notam quum ſubjecerint huic periodo Baſileenſes, quî potuit eiſdem placere Opſopæus? Adſcripſit vere pater. *Quod enim dicere volo, ſic ſe habet: Nonne ſcientiæ virorum eorum cauſa ad illos accedis, &..?*

Pag. 521. Εἰ τούτου ἐπειλημμένοι κατερύκοιεν, ἐσσύμενον ἐκεῖσε,] Sic Benedictus & Bourdelotius. Baſileenſes εἰ τούτου κατειλημμένοι, κατερύκοιεν ἐσσύμενον ἐκεῖσε. Pater notat ſumptum ex Ὀδυσσ. ό. ὃν ἐσσύμενον κατερύκει, & Opſopæi verſio eſt fatua.

Pag. 528. Ἀνάλογον τοίνυν κείσθω τις ἡμῖν] Ineptiſſime Opſopæus. *Nempe vir ille probabili inductione inferet dicturus. Ergo abſurde*

pro-

propoſitus eſt nobis quiſpiam, quaſi vocem ἀνάλογον ad ſuperiora ligari voluerit; ne dicam illud *abſurde* non apparere in Græcis, aut ſic quoque peſſime Græcam vocem reddidiſſe. Melius Benedictus; *Addet nimirum ille & ſic dicet. Eadem igitur ratione nobis proponatur aliquis.* Pater ad hæc Græca adſcripſit recte, *viciſſim nobis proponatur.*

Pag. 530. Ταῦτα μὲν οἱ ξύμπαντες, ἐν τῷ μέρει ἕκαστος] Opſopæus *hæc quidem uno ore dicturi ſunt omnes, ſingulatim autem alius alia.* Omnino nimium large & vage. Benedictus, *hæc ſimul omnes, ſingulatim unuſquiſque dixerit*, unde neſcio, qui intellexerit. Et cur igitur non etiam ita vertit in de Saltatione. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι καὶ παίσαντες ἀλλήλους καὶ παισθέντες ἐν τῷ μέρει παύσωνται). Vbi reddit *mutuo*, non ſingulatim. Sed Lucianus innuit talia dictum iri ab omnibus omnino, ab unoquoque ſi per circulum dicendi vices irent, ſua vice, ut quoque de Laconicis pueris in loco citato. Id ita pronunciat, ut de Alexandro in Pſeudomanti, λαμβάνων δὲ οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, ἀλλὰ πολλοὺς ἤδη περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν. De ſaltatione, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτῶν. quod non ſatis lucide in Latinis efferunt. Et infra οὐ μὴν οὐδὲ τοῦτο ἀδύνατον, ἅπαντας ἄλλον ἄλλους ἀριθμοὺς εἰπεῖν.

Pag. 532. Φαῖεν γὰρ ἂν οἱ Ἐπικούρειοι ἢ Πλατωνικοὶ σφᾶς μὲν οὕτω ξυντεθεῖναι, ἡμᾶς δὲ πέντε ἢ ἑπτὰ λέγειν αὐτὰ] Opſopæus apud Baſileenſes & Bourdelotius. *fortaſſe enim dicerent Epicurei aut Platonici veſtram hanc eſſe compoſitionem; nos autem quinque aut ſeptem illa eſſe dicimus.* Benedictus. *Etenim Epicurei vel Platonici dicere poſſent, ſe quidem ita componere, nos vero quinque aut ſeptem illa eſſe dicere.* In qua mutatione attendit merito ad malam interpretationem voculæ σφᾶς, quæ non notat vos aut *veſtram*, ut fecit Opſopæus, ſed ipſos vel ſe. Cæterum male peccavit, quum Baſileenſium ὑμᾶς mutavit præcedente Bourdelotio in ἡμᾶς. Et porro quid eſt illud vel Benedicti *componere* vel Opſopæi *compoſitionem*? Itaque adſcripſit pater, *ipſos quidem ita computare, vos vero.* Sic infra. εἴκοσι τῷ Πυθαγόρᾳ ἐπιθέμεν. εἶτα Πλάτωνι τοσαῦθ' ἕτερα. εἶτα ἑξῆς τοῖς ἄλλοις. πόσα δ' οὖν ταῦτα συντεθέντα ἐν κεφαλαίῳ γένοιτ' ἂν &c.

Pag. 544. Κἀκεῖνος ἕρμαιον ποιήσεταί σε] Imperite in Baſileenſi & Bourdelotiana vertitur *atque ille te certum faciet*, tanto utraque ineptior, quod ſecundæ vocis primam literam majore charactere efferant. Itaque adſcripſit pater *atque ille lucrifaciet te.* Sed & correxit Benedictus.

Pag. 545. Ἄχρις ἂν ἢ μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες περὶ ἁπάντων ἀποφαίνωνται] Miris interpretationibus hoc colorant viri docti! Opſopæus, *donec de omnibus nullius ignari definiendi facultatem ſibi paraverint.* Benedictus, *donec aut nihil aut unum ſcire de omnibus oſtendant.* Quando alterutrum horum erit? Et quid ſi vel paraverint cum illo, vel

cum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

cum altero oſtenderint illud quod prædicat, an tunc adducetur Lucianus, ut credat? Illene tunc, quum nihil ſcire oſtendant? Ridiculum prorſus. Itaque tentavit juſte hæc mollire pater, adſcripſitque ſe legere vocula ἢ omiſſa, ἄχρις ἂν μηδὲν ἢ ἓν εἰδότες π. ἀ. ἀποφ. cum verſione Latina, *quamdiu non niſi unius gnari de omnibus pronunciabunt.*

Pag. 547. Εἰ μὴ ἀνέχῃ τὴν διατριβὴν] Opſopæus, *niſi exercitii impigro ſtudio illud conſecutus fueris.* Benedictus, *niſi recipias diſquiſitionem illam.* Immo ſimpliciter, *niſi hanc moram ſuſtineas*, tantum temporis colloces: nam reſpicit, quod Hermotimus dixerat de μυρίων ἡμέρας.

Pag. 548. Τῷ πρώτῳ χρηστῷ καὶ ἀξίῳ ἐντυχόντι] Opſopæus *cui ſub initium bono & digno incideris.* Benedictus, *in quod bonum & dignum incideris*, perperam omittens, quod omitti non debet τῷ πρώτῳ; tum neuter oſtendit vim vocis ἀξίῳ, cui pater adſcripſit 1. ὠνίῳ. Sed & mox perperam iidem κοτύλην verterunt *ſextarium* vel *ſeſtarium*, quum deberent *heminam*, ut annotavit idem.

Pag. 552. Ὡς οὐκ ἄν ποτε ἄλλο εἴποιμι] Opſopæus *ut ne quid interim dicam aliud.* Benedictus *me nunquam aliud dicturum.* Immo ut recte notavit pater, *ut ne quid dicam a ratione alienum.*

Ibid. Προθέμενον ἅπαντα εἰς μέσον αἱρεῖσθαι διαμέλλοντα καὶ βραδύνοντα &c.] Fatue Benedictus & inde hæc editio, *omnibuſque in medio poſitis eligendum eum qui differt & cunctatur.* Recte Opſopæus, *omnibus in medium propoſitis eligere oportere cunctantem & tardantem* &c.

Pag. 555. Τοῦτο ξυμβαίνει γε ἐξ ὧν φῂς ἀδύνατον εἶναι φιλοσοφῆσαι] Opſopæus *illud quidem accidit, quod dicis, philoſophari promptum non eſſe.* At Benedictus *illud quidem accidit, quod dicis, non eſſe promptum philoſophiæ incumbere*, & hujus naſuta commutatione vocum, & utriuſque interpretatione non ſatis valida vocis ἀδύνατον. Intellige cum patre *illud quidem colligitur ex iis quæ tu dicis, non poſſe philoſophari.* Nam ξυμβαίνειν hîc ponitur, ut ſupra, μαίνοιτ' ἂν ὁ μὴ τέτταρα ξυμβαίνειν λέγων, nempe ἐκ δυοῖν δυάδων συντεθεισῶν.

Pag. 561. Πέλτην, ἢ γέῤῥον ἢ ἀσπίδα] Vterque interpres medium vertit *parmam Perſicam.* An credimus utique Lucianum voluiſſe ea voce id exprimere? Et cur non peltæ addunt interpretes gentem, cui illa in uſu?

Pag. 575. Ἱκανὴν τῶν Ὀλυμπίων τὴν πανήγυριν ἡγεῖτο καὶ συγγραφέα θαυμαστὸν δεῖξαι τοῖς Ἕλλησι] Verti videas ab Benedicto, *Olympiorum celebritatem idoneam ducebat ad fidem Græcis faciendam admiratione dignum eſſe ſcriptorem:* Ab aliis, *ſatis ſuperque ſufficere Olympiorum ludos ad faciendam fidem Græcis, eum ſcriptorem eſſe admiratione non indignum.* At quid de illa fide in Græcis? utrum ea reſidet in ἱκανὸς an in δεῖξαι? Immo *celebritatem Olympiacam ſufficere* & valere *etiam ad ſcriptorem admira-*

 ra-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

rabilem oſtendendum Græcis, quoniam videlicet hactenus alia ludicra illic ſolita erant δείκνυσθαι, non hiſtoriarum ſcriptio.

Pag. 576. Ἐπ' αὐτοῦ μόνον ἀποδύσαντες ἴδητε] Sic edunt, quod intelligi non poteſt; & ipſos tamen recte intellexiſſe patet ex verſione *per ſe ſolum exutum videatis:* quam ut habeas, edi debuit ἀποδύσαντας.

Pag. 578. Ὤμην τάχα μέντοι καὶ αὐτὸ τοῦτο προσθήσεσθαι αὐτοὺς] Benedictus, *ſtatim quidem id ipſum etiam addituros putabam.* Ineptiſſime. Nam quî id in laudando addituri erant, quum ipſe Lucianus ante dixit ſe ſuſpicatum eſſe omnes meliores laudatæ orationis cauſas ab ſcriptis ſuis abeſſe? Recte tamen Græca, quæ optime percepit Opſopæus, *hoc ipſo eos potiſſimum adductum iri*, niſi quod congrua oratio poſcat *adduci:* non enim agitur de futuro.

Pag. 579. Ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον] Benedictus *equarum in morem.* Et cur non æque bene Opſopæus? *quemadmodum pulli a matribus lactari ſolent.*

Pag. 581. Τὸ νεογνὸν δὲ τὸ ἓν τῶν νηπίων, ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν] Interpretantur, *porro infantum alter, non ſecus ac pater agreſtis eſt, & in tenera ætate jam terribilis.* Satis fideliter, niſi quod quatuor voces, quæ ſequuntur tertiam, me offendunt, maxime quia nec in Græcis habentur. Et quare unus modo ſimilis eſt patri, non etiam alter pullus? An vero ſcribunt hanc fuiſſe naturam centaurorum & diverſitatem, prout ex equino aut muliebri ubere lactarentur? Quaſi vero in lactantibus etiamnum beſtiis magnam indolis & feritatis differentiam videamus. Immo quis ille ex duobus eſt ἀγριώτερος καὶ φοβερώτερος? Profecto meræ abſurditates, & miſere depravatus eſt hic locus. Nam ne Græca quidem bona ſunt. Quis enim dicit τὸ νεογνὸν τὸ ἓν τῶν νηπίων? quò geminum illum articulum? & cur non tantummodo τὸ ἓν τῶν νηπίων, vel τὸ ἓν τῶν νεογνῶν? Quin etiam cur non addit manifeſtius differentiam, ut appareat quam hic ſit ex patre ἄγριος, alter ſit inſtar matris aut καλλίων aut mitior? En igitur neceſſariam & egregiam reſtitutionem, τὸ νεογνὸν δὲ, τὸ ἐν τῷ νηπίῳ ὅμως ἄγριον καὶ ἐν τῷ ἁπαλῷ ἤδη φοβερὸν; nec de altero infantum, ſed utroque accipe; *Fætus autem adhuc in tenerrima ætate tamen ferus & in molli jam terribilis.* Deinde verte. *Et hoc mihi viſum eſt admiratione dignum* (ut referatur ad præcedens, quod perperam Benedictus refert ad ſequens) *& quod admodum pueriliter* &c. Sane etiam tale quid videtur adtendiſſe Opſopæus.

Ibid. Ἐς βάθος ἢ ἐπὶ τεττάρων καὶ εἴκοσι πεπηγμένους ὁπλίτας] Quum toties hæc ſint ab viris doctis explanata, certe nequit laudari Benedictus, dum interpretatur primas voces *in medio*, unde utique patet eum non intellexiſſe. Opſopæus & ſimplicius & propius ad intelligentiam *in profundum.* Livius ſolet dicere *intror-*

rorſus porrectos ordines, introrſus patere aciem, & latitudinem
ciei.

Pag. 582. Τότε ἀνὰ τέτταρας μὲν τῶν ἐλεφάντων ἀπαντᾷν ἐφ' ἑκάτε-
α τοῖς ἱππεῦσι] Quum vertit Benedictus *tunc cum quaternis ele-*
hantis utrinque occurrere equitibus, imitatur Opſopæum, *tunc*
na cum quatuor elephantis utrinque equitibus eſſe occurrendum, qui
terque debuerat addidiſſe, qui cum elephantis occurſuri eſſent:
erte ſecurius poterant, *tunc elephantos quaternos utrinque oc-*
urrere equitibus Galatarum.

Pag 583. Τὰ ἅρματα δὲ ἀναστρέψαντα] Vterque interpres hoc lo-
o ſomniat ſubverſos currus, tanto ineptius, quod tamen eoſdem
nox ferri denuo in ſuos dicant; quæ quemadmodum fieri poſſunt?
ræterea didici, quum de ſubverſione loquitur Lucianus, non ἀ-
ναστρέφειν illic locum habere, ſed ἀνατρέπειν. Sic in hiſtoria con-
crib. ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων, & in Demonacte ἀνατραπέντος
τοῦ σκάφους, ubi vertitur *ſubmerſa nave*, forſan præter auctoris &
nentem & manum, quæ tantum vult aut voluit *ſubverſa*. Et no-
trum ipſum in Ariſtophanis Pace. ἅρματα δ' ἐπ' ἀλλήλοισιν ἀνατε-
τραμμένα. At nunc intelliguntur *retroacti* vel *reverſi*, ut in Scytha,
οὐκ ἂν οὐδὲ ἀνέστρεψεν οἴκαδε ἐς Σκύθας Anacharſis, εἰ μὴ Σόλων ἀπέ-
τυχε. Indignum profecto tam exigua, nota & obvia ignorari. Quin
tiam diſtinctio ponenda eſt poſt verbum ἀναστρέψαντα, ſed hoc mo-
lo, τὰ ἅρματα δὲ, ἀναστρέψαντα καὶ ταῦτα εἰς τοὺς οἰκείους, οὐκ ἀναι-
μωτὶ διεφέρετο. Mox male in Salmurienſi editum τὸ τὸ εὐθὺ ὁδοῦ,
quod in hac editione repeti video, quum recte Baſileenſes τὸ ἐς τὸ
εὐθὺ ὁδοῦ.

Pag. 587. Ἐπ' ἀμφότερα πιστοὶ] Benedictus *ſpectatæ utrinque fidei.*
Quid intellexerit, ipſe viderit: certe nequaquam ad Græca. Opſo-
pæus, *quorum fides in utraque fortuna ſpectata ſit.* Abſurdiſſime:
nec enim huc adverſa vel ſecunda quidquam faciunt. Immo *ad*
utrumque, vel *in utroque*, nempe & reprehendendo & approbando.

Pag. 589. Ἀλλ' ἢ ἄριστον κατὰ παιδείαν δεήσει νομίζεσθαι σοί γε δόξαν ἢ
πάντων] Opſopæus apud Baſileenſes & Bourdelotium, *ſed aut opti-*
mum juxta diſciplinas æſtimandum eſt, quod tibi apportet (ſic Bour-
delotius. at in Baſileenſi *oportet*) *gloriam, aut omnium.* Benedictus,
quin id omnium optimum juxta diſciplinas exiſtimari oporteat, quod
tibi viſum fuerit. Vnde apparet illas voces σοί γε δόξαν verius fuiſſe in-
tellecta ab Benedicto, quum certe Lucianus de judicio agat, non de
gloria; & editioni Baſileenſi adſcripſit pater *tuo judicio.* Sed quum
is ipſe Benedictus non perciperet, quo poſtrema iſta ἢ πάντων defe-
renda eſſent, omiſſis duabus adverſativis ἢ ineptiſſima licentia vo-
cem πάντων ſuperioribus immiſcuit, quum tamen ſimpliciter verti
deberet, ac clariſſima ſit apoſiopeſis, verentis aliquid arrogantius
vel invidioſius proferre, quod poſt vocem πάντων tamen promittebat
ſermonis curſus. Verte igitur: *quin id vel optimum ad doctrinam*
exiſtimari oporteat, quod tibi viſum fuerit, vel omnium.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 592. Ἀλλὰ καὶ Ἀθηναίοις ἐξεῖναι θεοποιεῖν τοὺς Σκύθας ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος. κατὰ τὸν λοιμὸν τὸν μέγαν ἔδοξεν] Sic diſtinguit Bourdelotiana, & interpretatio Opſopæi eſt, *ſed Athenienſibus quoque licitum eſt in Græcia Scythas Deos facere. Quo tempore ſæva peſtilentia populus Athenienſis infeſtabatur.* Benedictus ita mutavit diſtinctionem τοὺς Σκύθας. ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος κατὰ, vertens tamen *Scythas in Græcia Deos facere. Quo tempore ſæva peſtilentia graſſabatur Athenis.* Vnde apparet, quantum ſibi permiſerit uterque interpres, quum & de populo Athenienſi nihil dicant Græca, & tantundem de Benedicti Athenis. Certe quidem in ea urbe luem graſſatam nemo ita cœcus eſt, qui non ſatis ex ſerie orationis videat. Sed an propterea non etiam potuit graſſari extra urbem illam per Græciam? & quum graſſaretur ita per univerſam non minus Græciam quam Athenas, an non potuit ſingulare monſtrari remedium urbi Athenarum, æque ut aliis privatis urbibus? Nemo contrarium dixerit. Et prorſus tale factum memoratur ab Harpocratione in Ἄβαρις. Iam verba illa ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος pertinent omnino ad ſequentia, quibus rectiſſime conveniunt, quum præcedentibus adhæreant prorſus quod ad ſyntaxin κακοζήλως, (& quis dicet θεοποιεῖν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος?) quod ad rem ipſam, nugaciter; quum Athenienſes nequeant θεοποιεῖν, niſi in territorio ſuo: neque Luciano contrarietas in his quæſita eſt, ſed in Scythis & Athenienſibus.

Pag. 596. Οὐ γὰρ μικρὸν ἦν Σόλων ἐπαινῶν] Aut imprudenter admodum aut imperite interpretes, alter *neque enim mediocri laude Anacharſis virtutes ſolebat extollere Solon*, alter *non enim Solon parum eum laudabat*; quum debuiſſent, *neque enim parvum momentum erat Solon laudans*; non exigua res aut pretium erat, ſi quis ab Solone laudaretur.

Pag. 597. Καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι τὰ τελευταῖα. καὶ ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις] Sane ſic etiam attente interpretes, alter *ac prorſus eoſdem in reliquum viros optimos eſſe credebant. Solus vero ex Barbaris Anacharſis initiatus eſt*: alter, *eoſque viros optimos denique eſſe credebant. Solus vero ex barbaris initiatus eſt Anacharſis.* Atqui turbant illa vel *in reliquum* vel *denique*; & ſi vis vel Græciſmum vel ſenſum congruum, diſtingue, καὶ ἐπίστευον ἀρίστους ἄνδρας εἶναι. τὰ τελευταῖα καὶ ἐμυήθη.

Pag. 608. Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμιδῇ μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα προσόντες, παρ᾽ ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν] Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendæ viam, inque ea ſententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabuloſam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non eſſe jucundum.* Quodquum per ſe ἀτεχνῶς ſit chimæricum, imo falſum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum ſi roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam poſſit dare cauſam. Tantundem reſpondebit, ſi roges, quid ſit *utrinque audire*? Deinde pergit, *dum non de fæce ho-*

minum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ninum & promiſcua plebe hoc intelligamus, ſed de iis &c. Quid quæro intelligemus de illis, utrum laudatis an laudantibus? Ad has tamen abſurditates præivit Micyllus, cujus hæc ſunt; *quod neque jucundum adeo in hiſtoria, quod valde fabuloſum eſt, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus eſſe ſolet, dum non de fæce hominum ac multa promiſcuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili verſione. Interpretor: *non eſſe in hiſtoria jucundum id quod eſt oppido fabuloſum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non ſint ſemper jucundæ, ſed queant eſſe jucundæ, queant eſſe contrariæ & ingratæ ob varias cauſas ac vel dextre vel ſiniſtre accipi, ut maxime proprietatem phraſeos attingamus, quæ occurrit pag 664. *οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τοῦ ὄχλου καθήμενοι.*) *Non intellige fæcem confuſam & promiſcuam plebem, ſed* &c. quibus verbis deſcribit, quos *ἀκούοντας* innuat: quaſi dicat, non ſi eo uſque aſcendant iſtæ laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, ſed ſi tantum ſic agas, ut acutiſſimi id percipiant, vel ut ipſe exponit pag. 609. *ὅπως κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν καὶ ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν.*

Pag. 612. *Αἴτια ἅμα τοῦ τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιὼν*] Non hæ voces notant *ſimul & cauſas unde id bellum cœpiſſet commemorando*, ut vertit Benedictus plane ex imitatione Micylli (& vix legas *αἴτια ἀρχῆς*, quum ſufficiant *αἴτια πολέμου*) ſed *cauſas ſimul principio belli aggrediens*, quod ſatis patet ex ipſis quæ ſubjiciuntur excerpta verba.

Ibid. *Καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν*] Quid oro *χαρίεντα* cum *θυμώδεσι*? & quis ille *θυμὸς* vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe *χαριεστάτην καὶ θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ.* hoc eſt, *feſtiviſſimum & thymum Atticum ſpirans.* Eſt enim alluſio ironica ad Hymettia mella, & alibi uſus eſt. Mox recte ab Iac. Micyllo Πομπηϊουπολίτης redditur *Pompeiopolita*; ut cognoſcas errorem unius Benedicti non eſſe tanti, ut ex eo incrementum capere debuerint alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor diſſertationum de præſtantia numiſmat. pag. 529. Et an non alter alterum inſpexit?

Pag. 613. *Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ κἀκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης*] Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam hujus loci vertendo ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea quæ ſunt ipſius diceret quiſpiam, parva & illa, ut ipſe dixeris etiam*, quæ ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit Micyllus nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quæ tanquam exempla ex Thucydide ſumpta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus infulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſas medias voces, quum eæ ſint meræ Lucianeæ. Vertebat enim *ea quæ ſunt ipſius illius, dixerit quiſpiam, ut μικρὰ κἀκεῖνα, hoc eſt, parva & illa, & ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης, id eſt, ut etiam ipſe dixeris.* Vt debes igitur, intellige, *iſta, quæ ſunt ejus ipſius, dixerit quiſpiam, parva quoque illa, ut ὡς καὶ*

αὐτὸς ἂν φαίης, ἐ δι' αὐτὴν νὴ Δία, κἀκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. quæ tria ſunt fruſta imitationis perverſæ.

Ibid. Ἰατρὸς τῆς τῶν κοντοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici haſtatorum legionis ſextæ*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, serieſque & poſitio articulorum, quæ omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illæ στρατιώτας δύο λογχοφόρους καὶ κοντοφόρους. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Vlp. contariorum*, vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae.* I. *Vlp. contar. c.* X. Sic optime verba Græca noſtri auctoris intelligi poſſunt *medici ſextæ contariorum* nempe alæ.

Pag. 618. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, ſed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incruſtata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotæ ſunt ocreæ, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocrea circa tibias ex corio porcino.*

Pag. 621. Καὶ τῆς κρηπῖδος τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepidæ concinnitatem.* An credimus? Certe ſi qua fides nummo, cui inſculptus univerſus ille Iupiter, plane fuit nudipes ſine ullo pedum tegumento. Et quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum κάλλος Iovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem præfero.

Pag. 624. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *ſed Indicæ hiſtoriæ proœmium jam eſt compoſitum, & ordo tertius.* Obſcurior certe quam Micyllus, *tertium tagma ſeu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Græci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur ſic diſtinguunt? Debuerant poſtrema cum ſequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασίῳ πάντες οὗτοι ἐπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parſque exigua Maurorum.*

Pag. 625. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quæ nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.*

Pag. 628. Καὶ κατέχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat.* Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum, tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. φθονῶν αὐτοῖς εὐδοκιμοῦντι καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον. Eæ loquutiones ſibi prorſus reſpondent.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 644. Τοιαύτην παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt*. Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliaſque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c.

Ibid. Νεὼς μεγάλης φορτίδος ἱστοῦ] Vertunt *navis onerariæ malo*, & ſic omiſſo vocis ſecundæ reſpectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia ſcimus varias eſſe earum navium magnitudines ac menſuras; & pag. 651 τῶν δ' ἵππων μέγεθος, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiſerunt.

Pag. 647. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, θριδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quæ vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucæ foliis maxime ſimiles*. Si hæc Latina recte ſe habent, quæ igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipſa vox ſupponat omnes fuiſſe veloces & quidem pariter. Immo in qua Græcorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quæ certe ſunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuiſſe obſitum πτεροῖς; ſed ex illis πτεροῖς iſta, quæ proprie conſtituebant alas, & quibus volabant (hæc ſunt ὠκύπτερα) fuiſſe talia prout deſcribit. Ergo conſtrue τοῦτο ὀρνέον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum ſimiles maxime foliis lactucæ*. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus eſt, quum alios illis vehi in præcedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati*. Poterant proprius *poſt hos*.

Pag. 648. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud Baſileenſes Latine reddidit *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit*. Non ſecus ac ſi vidiſſet, quod ex Angl. notat Bourdelotius ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo ſi legitur in ſcripto libro, id factum crediderim ab homine non aſſequente ſenſum vulgatæ lectionis. Benedictus obſcurior *Medium auxiliarii utique ſinguli*. Quod quid ſibi vult? At Græca vulgata rectiſſima ſunt, notantque propriis cuneis compoſitas ſingulas auxiliorum partes, ut loquitur Tacitus IV annal. 16, non diſperſas & cum aliis permixtas. In Arriano alibi id quoque corruptum.

Pag. 653. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus *ex iis homines excludunt*. Patior; ſed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit ſe putaſſe ab Luciano id ſic conceptum eſſe, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur inſidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire ſenſui auctoris. Idem verbum rurſus occurrit lib. 2. veræ hiſt. p. 687. πελέκεσι γοῦν διακόψαντες ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit Benedictus ſibi ſimilis eſſe, *cum igitur unum ex ovis ſecuribus præcidiſſemus, pullum implumem excluſimus*, quæ quidem mirifica ratio excludendi. Nec ſic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Noſtrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quaſi de cælando cogitaſſet Lucianus. Putamus ſimpliciter verti debere *homines extundunt*.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 665. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis ſæpe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab præclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi.*

Pag. 667. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν διαραιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertiſſent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam.* Sed turbatiſſime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili eſt. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam.* Id enim eſt hoc loco ἐξάψαι. Vt in fine præcedentis libelli. ἐκείνην μὲν τὴν νύκτα περὶ τὸ θεῖον ηὐλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτοῦ τὰ ἀπόγαια. Et tranſlate in Amoribus,. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξηψάμενος περιῄειν.

Pag. 670. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Vtique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem* ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσέτι καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans.*

Pag. 671. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμιναι] Benedictus *portæ ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, εἰς ναῦν μονόξυλον *navim ſolido ex ligno conflatam.* Quæ verſiones quam ſint abſurdæ, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnæ exſecta.

Pag. 677. Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus? In Baſileenſi editione vertunt *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione; ac ſi Græca eadem foret conſtructio, quæ Latina; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Græci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit Palmerius. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem: immo quis egregius luctator ille Vlyſſes? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem Palmerii non procedere: multo minus ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάρανος. Non agitur de luctatore; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides.

Pag. 683. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *ſalutato Nauplio diſceſſi.* Prorſus non ita, ſed *ſalutatum Nauplium remiſi*; hæc enim conveniunt præcedentibus.

Pag, 725. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προσδεδωκότες.

Pag. 728. Παρανοεῖν καὶ παραπαίειν καὶ λυττᾶν καὶ μεμηνέναι] Benedictus

dictus debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas; ut quatuor furorum vocabula & ſpecies oſtenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac ſi auctor duo inter ſe differentia opponere voluerit.

Pag. 731. μάλιστα δὲ παρ' ἡμῖν] Male pro ὑμῖν, ut recte interpres.

Pag. 734. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adſcripſit γυμνὸν. Sic certe vult & verſio apud Baſileenſes *nudus a cruentis civibus cædem ſuſtinerem.* Benedictus contumacior, *ac potius nudam cædem ſuſtinere.* Opinor mentem Luciani fuiſſe *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα.

Pag. 742. Καὶ ὅσον τοῦ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. α. β. ε. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, ſic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, ſi volentibus dedicare auferatur poteſtas, quam ſi dedicata auferantur, ſed altius ſe efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui poteſtatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς δυσσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opſopæo imitetur Benedictus.

Pag. 743. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα κατηγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quæ explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quæ explorata habeo? Et hæc quidem ſunt Benedicti. Nam in Baſileenſi editur οὐχ ὅπως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopæus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe hæc lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latíne (pendet autem ab præcedenti χρὴ) *nedum ipſos quæ ignoramus criminari*, quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione.

Pag. 757. Οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Iovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quæ ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Iovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quæ illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſæa apud Ovidium, Phlegyæ filia apud alios, mater Æſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicæ telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formæ. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad præcedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. Sponius, *tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margi-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ne, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἴκισκον reddidit *ædiculas*, quum exigatur numerus ſingularis.

Pag. 760. Ἐκ πίττης Βηρυτίας] Saltem debuerant editores facere Βηρυτίας, ut in verſione exhibuit quoque Eraſmus. Sed ex illa ipſa literæ ταυ duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab τοῦ πάνυ Bocharto in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. Sponius *poix Berittienne.*

Pag. 761. Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe ſuillo.* Certe accuratior Eraſmus *urſino adipe*: etſi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omiſſio literæ ταυ, ipſe Lucianus in Demonacte oſtendit, a quo ait Κυνικὸν ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνόρατον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixiſſet, λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλὰ ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθορνύται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δέ, οὐ συῶν τὰς εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι, in ſequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες.

Pag. 766. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indigniſſima interpretatio utriuſque interpretis *compluribus in præliis Romanorum ſpectatæ virtutis.* Nam neque hæc deſcriptio ad præcedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Græca talem ſenſum admittere poſſunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus verſatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuiſſent loco vel munere vel ſtatione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc a quitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidiſſet *qui s'étoit ſignalé en pluſieurs occaſions.* At clare phraſin ſuam exſerit noſter auctor in principio Macrobiorum, ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c.

Pag. 772. Ἐγὼ ἦ δ' ὃς Ἀσκληπιὸς νέος, ἄλλος παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θ.] Quum ſic diſtinguant omnes, & quidem non male, cauſa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notæ, verterentque *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέον, dubitari ſimul non poteſt, quin loquatur de alio, quam ante fuit: ſed quomodo id contigerit negat mox fas eſſe clarius noſcere. Certe debent convenire. Sponius tamen quoque ſic reddebat *Dy-moy, Glycon, qui es tu? Ie ſuis le nouvel Eſculape. Es-tu Eſculape luy-meſme, ou quelqu' autre, qui luy reſſemble? Il n'eſt pas permis de reveler ces myſteres.*

Pag. 780. Λέγων πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλιανῷ συμβεβουλευμένα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quæ ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quæ Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam Sponius

nius modo *il ſe plaignit à moy de l'avis que j'avois donné à Rutilianus:* ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Græca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quæ ſuaſerim Rutiliano.*

Pag. 790. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiiſſent*, Adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν καὶ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt, & vanæ interpretationes.

Pag. 793. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte ſodes, quam lepide poſſint interpretari. Opſopæus *unum ex Idæis Dactylis illud opus factum, rebus militaribus inſtituendum fuiſſe, quem Mars* (agnoſce alieniſſima & Græcis contraria) *a Iunone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idæis, opus illud factum ad rerum militarium inſtitutionem, Martem a Iunone acceptum adhuc puerum*, ubi poſteriora recte mollit ac corrigit. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεπονημένων, & verte, *unum ex Idæis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armatæ ſaltationis ludum* ac meditationem. Adde, quæ ſupra occurrunt ad pag. 396.

Pag. 795. Περὶ κρήνην ἰοειδέα] Eadem ſententiarum diverſitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligendo eſt, quæ ad ipſum poëtam viros doctos vexavit. Nam quum Opſopæus reddidiſſet *circa fontem floribus obſitum*, Benedictus poſtea mutavit in *circum fontem ferrugineum.* Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret iſta κρήνη, ulla cauſa eſt, quum ripam ejus credibile ſit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquæ, inter quos violæ finguntur præcipuæ. Itaque merito vel Opſopæum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris* Et vel Lexiphanes norat dicere ὅπου οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν. Vide, quæ in hanc ſententiam ad ipſum Heſiodum certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter I. G. Graevius.

Pag. 802. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opſopæus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *ſatorum ortus*, paulo melius. Scripſit quidem Bourdelotius cætera nomina fabulis notiſſima. Sed tamen quum ita ſit περίεργος, ut ſupra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam ſive omittant, ſive ita interpretentur, tantundem eſt. Ne ſimus ergo poſthac fruſtrationi, & vertatur *Spartorum exortus.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν διαέριον φυγήν] Quum adverterem Marcilium ad hanc narrationem offendi, & διαπόντιον audacter cogitari, conjiciebam forſan ab Luciano ſcriptum fuiſſe διερὸν φυγὴν, ut in Lexiphane, ἀπερυθριάσαι ποίησαι τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι λημαλέους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium diſſert. 10

τῶν δ᾽ ἑτέρων γένει αἱ νήξεις, τῶν δὲ μετεωροτέρων αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id ſit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertiſſime vulgatum tuetur in Aſtrologia. ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν δὴ κριὸν χρυσέον δι᾽ αἰθέρος ἐλάσαι μυθέονται. Quod ſequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, ſed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia.

Pag. 803. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopæus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.*

Pag. 804. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δαλὸν] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum*, *Atalanten*, *Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obſideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem*. Torris Meleagi nequit ulli eſſe ignotus. Et jam eodem verbo uſus erat auctor in principio Timonis. οὕτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατείνασθαι δοκεῖς.

Pag. 807. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ πρᾶγμα] Opſopæus *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus, *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem præbet Lucianus in Græcis, nempe, *quibus exornari actionem ſaltatoris, quum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.*

Pag. 808. Ἡμιέλλην γάρ τις ὢν, ἐτύγχανε συνεῖναι] Peſſime ſic noſtra ex editione Salmurienſi, quum optime Baſileenſis (ἡμιέλλην γάρ τις ὢν ἐτύγχανε) συνεῖναι.

Ibid. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Benedictus, *ut propoſitis perſonis geſtu reſpondeat.* Opſopæus *ut perſonis in ſcenam introductis ſaltator per omnia geſtu reſpondeat.* At nec id agit Lucianus, ut oſtendat id etiam in ſaltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, cœlaturâ &c. ut nempe reſpondeant perſonis propoſitis, ſed mens ejus eſt, eamque in interpretando ſic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. ὑπόκρισις) *ſe in illis magis laudari eò, quod ſimilis plane ſit ſubjectis perſonis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in iſtis ſaltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exſeratur.

Pag. 817. Παραστησάμενος ὑποκριτὴν] Benedictus *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Opſopæus ſequutus Luciani ordinem *adhibito repræſentatore*, quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in præcedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Opſopœanum *alii ridebant*? quod omnino debuerat reponi.

Pag. 819. Ἀντισυμποσιάζω τὸ Ἀρίστωνος ἐν αὐτῷ] Benedictus *Convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *Convivium*

vium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud. Certe hoc manifeſtius.

Pag. 830. Καὶ μὴν ὁ τέως αὐλούμενος ἤδη ἔμπεδός ἐστιν] Micyllus *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perſtrepebat, jam immobilis ac tacitus eſt.* Benedictus quoque non alio ſenſu, *qui antea tibiæ cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus ſit, nequeat recreari tibiæ cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede foſſor. Itaque Bourdelotius notat eſſe λόγοις βαλλόμενος, quem ſenſum profecto ex præcedentibus affirmare omnino nequeas; neque id eſt contrarium antithetum ſequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodiſſime id expedivit pater, dum adſcripſit ſe correxiſſe ἀλώμενος, *hactenus vagans.*

Pag. 832. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam ſint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parentheſin & notis ejus incluſas, quod prorſus faciendum eſt, ut fecit paterna manus.

Pag. 837. Τοῖς ὑπὸ τῶν κοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλαττομένοις] Sane interpretes *quæ a lutifigulis ad forum finguntur.* Neſcio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum.*

Ibid. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ἐν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perſpicuos recenſeri dignus ſis.* Sic Benedictus, qui dum Græcas voces curatiſſime referre ſatagit, facit ſe obſcuriſſimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter maniſeſtiſſimos recenſeri dignus ſis.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum ſic ſolet auctor præponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perſpicui ſunt, recenſeri dignus ſis.*

Pag. 843. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas eſſe.* Quam poteſt quæſo ſententiam habere illud ineptiſſimum Benedicti principium? Longe verius ac maniſeſtius Eraſmus *nefas eſſe vel conari aut proponere Bagoam.* Hoc enim vult prorſus eſſe nefas eum id velle.

Pag. 844. Εἴπερ ἦν καὶ τῶν ὁμοίων μετεποιεῖτο] Henricus Valeſius ὁ μάκαρ ad Excerpta è Dione notavit corrigendum εἰ περιλῶ, & quidem peropportune. Sed quod mirari cogor, quum in noſtris exemplaribus ſic vulgo legatur, ut citavi; tum noſſe oportet egregium Briſſonium libro 11. & regno Perſarum, ubi primus illuſtrat hunc Luciani locum, docetque Favorinum eſſe illum Academicum philoſophum, non aliter producere hunc locum, quam prout emendat Valeſius.

Pag. 848. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεον, ἀλλὰ σημήϊα] *Non quæ eſſent utcunque nomina, ſed rerum ſigna, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Eraſmus vero *non illis quidem utcunque viſum eſt confictis, ſed quæ notæ rerum eſſent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, ſicut videbantur, ſed ſigna* & indicia ejus quid eſſent quidque efficerent. Ἐδόκεον non refer ad Æthiopas, ſed

ipſas

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ipſas appellationes & nomina. Videbantur eſſe nuda nomina forte data, quum tamen ſub illis laterent σημεῖα.

Pag. 850. Ἦν δέ κοτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Vterque interpres *vel ſaxo expreſſum*, quod profecto admodum eſt rude. Etſi enim id poſſit fieri, oportet tamen in his eſſe politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάκας λείας teſſellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo & intellexit haud dubie Lucianus Orpheum ex opere Muſivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. Sponius.

Pag. 856. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δέχονται. οὐ γάρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Græca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quæ vero non imprudentibus accidunt, facile accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Quæ profecto ut magnam partem ſunt imitatio verſionis Eraſmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Baſileenſi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται. οὐ γάρ σφισι ἐπέρχεται. De quo ſi vere pronunciare licet, totum plane alieniſſimum, immo contrarium eſt menti auctoris, & hinc idem cenſendum de Benedicti verſione, quâ longe accommodatior illa Eraſmi: *mala vero facile cum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic hæreo, quia neſcio quæ ſit ſcriptura vetus in codicibus Mſſ. Vnde & pater editioni Baſileenſi in voce ἀγνοέουσι adſcripſit προνοέουσι, optime ad ſententiam Luciani, ſed longius ab vulgata lectione diſcedens. Si quod edidit Benedictus, exſtat in ſcriptis, opinor veriſſime ſententiam auctoris ſic exprimi. *adverſa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus ſuperveniunt, ſed* &c

Pag. 860. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter ſpem obſequii delinquere* ex Opſopæo, qui largius *propter ſpem exhibiti obſequii delinquere.* Mirabiles verſiones. Intellige *ſupra ſpem emendationis delinquere.*

Pag. 867. Συνεβούλευσεν ἀσκεῖν καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *ſuaſit ut exercitationi incumberet.* Opſopæus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet ſæpius id ab illo factum? Sed præclarus luſus eſt in Græcis, quæ non tam ſuadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικός. Et rurſus notabili diſtinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ.

Pag. 868. Ἰδὼν δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπιεικῶς γίνεται] Benedictus, *cum vidiſſet quiſpiam eum cruribus innixum, prout accidere ſolet ſenibus,* Quod tantum abeſt, ut ſoleat accidere, ut ſit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quaſi legiſſet αὐτόν. Longe melior Opſopæus; *cum vidiſ-*

ſet

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ſet quiſpiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere ſenibus fieri conſueverunt. Poterant iſta epitheta ſecure omitti, quum ex ſequentibus videantur intelligi neſcio qui livores.

Ibid. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Vterque interpres *ſervo tuo ſimilem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὅμοιον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetiſſime alludit ad διαμαστίγωσιν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meurſius in Græcia feriata, & ipſe Lucianus de Gymnaſiis pag. 296. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere ſervo, ſi ab domino verberaretur, qui ſolebat contingere liberīs ac dominīs.

Pag. 869. Στρατοπέδων καὶ ἔθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus *caſtrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opſopæi, qui *caſtra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maximæ provinciæ.* Peſſima autem eſt in Græcis diſtinctio.

Pag. 872. Λήγει μὲν ὁ ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Vterque interpres *Iam finis eſt pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeſte apparet imperfectam eſſe ſententiam, & duntaxat poſtrema in Græcis vox negligitur injuſte. Et cur non potuerunt reddere? *Iam finit agon pulcherrimorum munerum diſpenſator* vel judex & arbiter.

Pag. 874. Εἰ περιττά με λέγειν ἔοικας] Notabili verſione hæc obſcurantur ab viris doctis, qui interpretantur *ſi abunde mihi dicere videris*, quum nec in Græcis ſit μοι vel ἐμοὶ. nec loquutionis hujuſmodi ſententia locum habere hic poſſit. Nihilo pluris æſtimanda immutatio Marcilii, εἰ μὴ περιττὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia ſcit ab ſe peti rem, quam præterire & neſcire tuto poterat, ideo præmittit obteſtationem per majeſtatem Veneris. Senſus Luciani clarus eſt, *ſi vana* otioſa, futilia & inutilia *me dicere exiſtimas.* Vt de mercede conductis, ἢν τις αὐτῶν ἀφέλῃ τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα καὶ ἀργοὶ καὶ περιττοί εἰσιν. Et rurſus ibidem, κἂν ἕν τι τούτων ἡδέως ἂν γένοιο, ὡς μὴ ἀπόβλητος καὶ περιττὸς εἴης.

Pag. 877. Ἐξ ὑπογύου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus *rem nuper aggreſſus ſum, ſciens non admodum diu eſſe.* Et quis recte judicans hæc Latina ſic Græce efferet? At Baſileenſis diſtinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit *nuper adeo ejus rei periculum facere cœpi, ſat ſcio, nimium & non olim.* quæ certe Latina etiam nimis minuta. Græca enim ibi videntur recte ſe habere, quæ ſic accipienda: *ex recenti ſtudio id aggreſſus ſum, ſciens quamoptime, & non ab antiquo.*

Pag. 879. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ καὶ τρεῖς προσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus ſequutus Bourdelotium, & vertit, *ſtatim enim mihi duo vel etiam tres propemodum præcipui ſupervenere*, idque exemplo editionis Baſileenſis, quæ hanc interpretationem prior exhibet, quum in Græcis edat δύο ἢ καὶ τρεῖς προπροσερρύησαν. Mirandum profecto eſt, ſi tres propemodum utique præcipui acceſſerint

rint

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

rint ſic ad Lucianum, eos ſic ſubito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum præcipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuiſſe *parvo diverſi* vel diſtantes ac propemodum pares. Quod ſi verbum de compoſitum eſt in ſcriptis, non eſt cur contemnatur.

Pag. 879. Προηγουμένως τῶν πολιτικῶν λόγων προΐστατο] Baſileenſes vertunt *nam ſe velut ducem atque anteſignantem in civilibus orationibus gerebat*, ut & Bourdelotius, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus *Nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat.* Nec *veluti* in Græcis eſt, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt. *Nam præcipue his civilibus* h. e. non doctiſſimis & elaboratiſſimis, *orationibus præerat.*

Pag. 887. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρας ἐπικ.] Benedictus ex aliis *quæ propono*. Pater *quæ ſentio.*

Pag. 891. Καὶ βίου τυραννίδα ἔχοντος] Benedictus *& vitæ tyrannidem videret.* Immo *vitæ inhiantis tyrannidi*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.*

Pag. 898. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo δύσεως, quæ nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite*, nimis tranſlate, nec opus tam alta figura, quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactæ ſolutionem* vel laxamentum.

TA-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

TANAQVILLI FABRI

Notæ & Animadverſiones in TIMONEM LVCIANI.

CAPVT I.

Timon quo tempore vixerit. quo anno hæc acciderint quæ à Luciano finguntur. Κολυττός. *Ἀλαὶ duplices. Heliodorus eodem in loco bis emendatus.* ῥυθμός. *de arca Deucalionis & Noachi. Lycoreus mons, quis. Liacura in Græcia barbara quid, & unde.* σωτὴρ, *& de illa voce judicium Ciceronis.* ἐσχατιά. *de Epimenidis ævo. Lucianus emendatus,* Οἴτης *pro* Αἴτνης. *de Iovis ſepulcro ex hiſtoria ſacra Evemori. Scholiaſtes Callimachi emendatus. In Luciano tentata emendatio. Hecatomba. de* ἄστυ *contra ea quæ apud Diodorum leguntur. Lucianus emendatus.*

Pag. 51. lin. 1. Τίμων] Quandoquidem libelli hujus πρωταγωνιστὴς erit Timon, ille cognomento μισάνθρωπος, de eo pauca viſum eſt dicere. Vixit igitur Athenis belli Peloponneſiaci tempore. Nam cetera argumenta ut omittam, Lucianus Demeam rhetora ſic loquentem inducit: καὶ ἠρίστευσε δὲ (de Timone loquitur) ὑπὲρ τῆς πατρίδος πέρυσι πρὸς τοὺς Ἀχαρνέας, (quem locum infra examinabimus) *& ſtrenuè ſe fortiterque geſſit pro republica anno ſuperiore, cùm Peloponneſii Acharnenſes obſiderent.* Acharnæ autem δῆμος Ἀττικῆς anno primo belli Peloponneſiaci obſeſſæ ſunt, ut ex Thucydide locupletiſſimo teſte conſtat. Quamobrem ea quæ hîc à Luciano narrantur, in annum cccxxii. urbis Romanæ conjici debent, qui eſt ante Chriſtum natum cccxxix. Erat autem Timon ex eo Atticæ populo ſeu oppido, cui Κολυττὸς nomen. Indidem oriundus Plato Philoſophus. Κολυττὸς autem ad radices montis Hymetti jacebat. Quare non temere eſt quòd à Luciano ſcribitur, τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἑρμῆ, ὁ κεκραγὼς ἐκ τῆς Ἀττικῆς παρὰ τὸν Ὑμηττὸν, ἐν τῇ ὑπωρείᾳ; Patrem habuit Echecratidem nullâ aliâ re inſignem, quâm quòd Timonem genuit. De hominis moribus nil attinet dicere, cùm eam rem Plutarchus διὰ παρεκβάσεως in vita M. Antonii abſolverit. Hoc addam tantùm, Timonem virum bonum fuiſſe, & moribus adeò factis ad humanitatem, nihil ut ipſo χρηστότερον, nihil benignius extiterit. Nam quòd illum μισάνθρωπον cognominarunt, id hercle perperam fecere. Quemadmodum enim qui Mercurium, Venerem, Sylvanum, & alias id genus nugas deos eſſe olim negabant, non rectè ἄθεοι vocarentur (neque enim Sylvanus Mercuriuſque dii ſunt) ſic Timon non rectè μισάνθρωπος appellabitur. Quid ita? inquies. Quia non homines ille, ſed feras oderat, quibus ætas illa ſcatebat. Certè qui Ariſtophanis fabulas, veram Attici ingenii imaginem, ut ajunt veteres magiſtri, legerit, de his mecum tria non commutabit verba. Accedat his Platonis teſtimonium, qui ita ſcripſit in epiſtola xxiv. inter illas quæ non ita pridem à Leone Allatio vulgatæ ſunt. Quo enim loco ait ſe in fundum Hepheſtiadeum migraſſe (Ἡφαιστιαδῶν debuit ſcribere Leo ex Diogene Laërtio & Hermolao ἐν ἐθνικοῖς, non autem Ἑρεσιδῶν) ut ubi ἄποθεν τοῦ ἄστεος vi-

vat,

vat; addit: συνέγνων ὅτι Τίμων οὐκ ἦν ἄρα μισάνθρωπος. μὴ δυνάμενος μέντοι ἀνθρώπους, οὐκ ἠδύνατο θηρία φιλεῖν. *Cognovi ego, Timonem non fuiſſe μισάνθρωπον: ſed cùm homines nanciſci in urbe non poſſet, belluas amare haud poterat.* Extat ejus Epitaphium olim à Callimacho ſcriptum; & item alterum quod homo providus ſibi fecerat. En tibi, ut quidem tali dignum ingenio eſt:

> Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδαίμονα κεῖμαι·
> Τοὔνομα δ' οὐ πεύσεσθε, κακοὶ δὲ κακῶς ἀπόλοισθε.

Ait Plutarchus ſepultum eum fuiſſe Ἁλῆσι· ſed cùm duæ ſint Ἁλαὶ, locum illum Plutarchi de Araphenidibus intelligas, non de Æxonidibus: nam priores Ἁλαὶ ad tribum Ægeida pertinebant, alteræ non item. Ceterùm hunc libellum ita venuſtum, ita elegantem judico eum ut inter politiſſimos Luciani non dubitem referre. Ita ingenioſè & facilè compoſitus eſt, ut ei nulla comœdia poſſit comparari. Tum porro, ſi uſquam alibi, pura in eo oratio eſt, atque ita caſtigata ut nihil ſupra. Habet quidem initium vehementius paulò & tragicum ſpirans, ſed ita hominis fortunis & moribus conveniens, ut nihil ἠθικώτερον fingi queat. Ceterùm, ita habeto, Lector, nunquam poſt renatas meliores literas puriorem editum fuiſſe libellum hunc. Idque ita verum eſt, ut ſatis mirari non poſſim hominis illius impudentiam, qui auſus eſt poſteris imponere, profeſſuſque eſt editionem illam Pariſienſem in forma maxima ex Mſſ. Codd. regiæ bibliothecæ expreſſam eſſe.

> Νᾶφε καὶ μέμνασο ἀπιστεῖν, ἄρθρα ταῦτα τᾶν φρενᾶν.

nil verius, mi Lector, neque magis in vita degunda utile.

Pag. 52. lin. 10. Ὦ Ζεῦ φίλιε καὶ ξένιε] Hæc Iovis cognomina, & plura item alia, diligentiſſimè ſunt & ingenioſiſſimè à Dione Chryſoſtomo explicata Oratione I. de regno pag. 8. editionis Morellianæ. Ceterùm, quod in interpretatione illa omnia Græcè, uti ſe habebant, reliqui, id non temerè factum eſt: & qui κριτικοὶ ſunt, facilè cauſam videbunt.

Pag. 53. lin. 6. Ἐπερείδεις] Hujuſmodi carminum fulcra Latini tibicines vocabant; eaque voce olim uſus eſt Virgilius, referente anonymo Biographo. Sed admonet me hoc verbum, ut meum de quodam Heliodori loco judicium aperiam; mihi enim vehemens ſuſpicio fit, corruptum eum eſſe. Is ita ubique legitur: Μηρῷ δὲ τῷ δεξιῷ τὸν ἀγκῶνα θατέρας χειρὸς ἐφεδράζουσα, καὶ τοῖς δακτύλοις τὴν παρειὰν ἐπιτρέψασα, &c. Eſt ibi elegantiſſima mœrentis Chariclıæ deſcriptio. lego τὴν παρειὰν ἐπερείσασα, doctis fortaſſe non diſſentientibus. ſed quia non uno vitio hunc locum laborare judico, iterum mihi tentandus eſt. Quis enim unquam audivit dici, ἀγκὼν χειρός? Scio quidem, & monent veteres magiſtri, ἀγκὼν quandoque eſſe ἐπικαμπὴς τῆς χειρός; ſed hic ex deſcriptionis ſerie non poteſt. Itaque ſic mihi perſuadeo legendum eſſe, ἀγκῶνα θατέρου βραχίονος. Totam illam deſcriptionem legito, ſi te, ſi me, amas. Ad illud autem ἐπερείσασα ut revertar, non omittendum illud quod in Milite glorioſo Plauti eſt, *os colum natum*; ſed κωμικώτερον.

Lin. 8. Ῥυθμοῦ] Ῥυθμὸς & μέτρον non ſunt eadem: itaque rectè diſtinxit Lucianus. proprie enim ῥυθμὸς ad inceſſum pertinet, ut mihi ex Platone demonſtrare facile ſit lib. III. de Republica, & lib. II. de legibus; ex Scholiaſte quoque Æſchyli in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβ. qui ait, βαίνονται δὲ οἱ ῥυθμοὶ, τὰ δὲ μέτρα οὐ βαίνεται. pag. 74. edit. Stephanianæ. Ex Luciano præterea ipſo in περὶ τῆς ὀρχήσεως, cùm ait de iis, qui ineptè & perperam ſaltant, ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. Atque utinam veteres illos poëtas datum nobis eſſet ſemel recitantes audire, eorumque choros ſpectare. Quàm multa hodie teneremus, quæ nos æternùm latebunt circa μέτρον & ῥυθμόν! mira enim veterum circa hanc rem diligentia. Itaque apud Scholiaſten Ariſtophanis legas, ἀρχαία ἡ τῶν μέτρων καὶ ῥυθμῶν διδασκαλία.

Pag. 57. lin. 5. Ὑπὸ μανδραγόρα] Illius enim vis ὑπνοποιὰς eſt, ſeu ſomnifica, ut loquitur Plinius. Xenophon in Sympoſio. τῷ γὰρ ὄντι ὁ οἶνος ἄρδων τὰς ψυχὰς, τὰς μὲν λύπας, ὥσπερ ὁ μανδραγόρας τοὺς ἀνθρώπους, κοιμίζει.

Eſt

Eſt & tale aliquid in ſexto Platonis περὶ τῆς πολιτείας, ubi ναύκληρος dicitur μανδραγόρᾳ ἢ μέθῃ συμποδισθείς.

Pag. 59. lin. 10. Κοσκινηδὸν] Παίζει χαριέστατος ſcriptor πρὸς τὸ ὁμοιοκατάληκτον, in adverbiis ſcilicet ſimiliter exeuntibus, πετρηδὸν, σωρηδὸν, κοσκινηδὸν. Ceterùm cùm ait σεισμοὺς fieri κοσκινηδὸν, intellige ita frequentes, ita crebros, ita ſibi invicem inſtantes, ut eam cribri agitatationem referre videantur, quæ fit cùm grana incernuntur.

Pag. 60. lin. 4. Ῥαγδαῖοι] Notandum hoc Luciani judicium, qui ὑετὸς ῥαγδαῖος dici φορτικῶς in proſa ſcilicet oratione dici exiſtimat. At Suidas propriè dici credidit. Nam hominem ῥαγδαῖον quomodo Alexandrum vocavit Plutarchus, ait dici κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων. Hæc & alia hujuſmodi ſedulò obſervanda judico, ut ad proprietatem Græci ſermonis perveniri poſſit. Ceterùm non ὑετοί τε, legendum eſt, ſed ὑετοὶ tantùm. Quod autem vocem hanc ῥαγδαῖοι in verſione Latina reliqui, id fieri debuit.

Pag. 61. lin. 4. Κιβώτιον] Locus apprime notandus; convenit enim cum Hiſtoria ſacra, niſi quòd, ut ait Comicus, *male diviſa ſunt temporibus hæc.* Quæ enim de Noacho ſcripta à principe hiſtoricorum Moſe fuerant, ad Deucalionem ſuum tranſtulerunt Græci. Ceterùm quod κιβώτιον Luciano in hac hiſtoria dicitur, aliis λάρναξ eſt, vox ejuſdem ſignificationis. Vſus ea quondam fuerat Nicolaus Damaſcenus, cùm de primo diluvio ageret. locus eſt apud Ioſephum. Eadem quoque occurrit apud Plutarchum, in eruditiſſimo libro de ſolertia animalium, quo loco, mirum, & columbæ meminit; ſed eam tamen ad fabulatores remittit. οἱ μὲν οὖν μυθολόγοι, ait, τῷ Δευκαλίωνι φασὶ περιστερὰν ἐκ τῆς λάρνακος ἀφιεμένην δήλωμα γενέσθαι χειμῶνος μὲν εἴσω πάλιν εἰσδυομένην, εὐδίας δὲ, ἀποπτᾶσαν. id eſt, *Fabulatores quidam produnt columbam ex arca emiſſam indicium tempeſtatis Deucalioni fuiſſe, cùm ſe rurſus in eam conferret, ſerenitatis verò, cùm prorſus avolaſſet.* pag. 968. edit. Pariſ.

Pag. 62. lin. 1. Λυκωρεῖ] Parnaſſus eſt, aut certè illius pars, (nam ad Parnaſſum appulit Deucalion) ibi quoque olim fuit urbs Lycorea, ut ex veteribus Geographis conſtat. hinc itaque eſt quod hodieque à Græcis incolis Parnaſſus Liacura dicitur.

Pag. 65. lin. 1. Ὦ θαυμάσιε] Honeſta appellatio: nihil apud Græcos ſcriptores frequentius. ita ὦ γύναι, ὦ γυναῖε, ὦ δαιμόνιε, & alia ſexcenta.

Lin. 5. Δευκαλίωνες] Etſi conſtet plures fuiſſe Deucaliones, eo tamen confugere nihil neceſſe eſt; ſed locus tantùm explicandus. Intellige igitur pœnas & calamitates θεηλάτους, quibus humanum genus ſub Deucalione pæne periit, leviores eſſe quàm ut, &c.

Pag. 67. lin. 1. Μηδὲ ἀναγνόντες] Verti *ne legentes quidem*; non metaphora eſt ducta ἀπὸ τῶν στηλῶν ἀνατετραμμένων.

Lin. 6. Σωτῆρα καὶ εὐεργέτην] Fere plerumque has duas voces conjungebant; exempla ita crebra, ut pigeat colligere: aliquando etiam dicebant σωτὴρ καὶ θεός. Plutarch. in vita Dionis. Ceterùm miror quod dixit Cicero, σωτὴρ *Latino uno verbo exprimi non poteſt*, nam *ſervator* idem facit Latine quod Græce σωτήρ. Terentius: *ſervatrix mea.* In Græco haud dubie erat σώτειρα, quid enim aliud?

Lin. 8. Ἐπὶ ταύτην τὴν ἐσχατιὰν] Cave ſis idem cum illo ſentias, qui vertit, *ad extrema redactus conſilia.* nihil nequius dici aut fingi poteſt, Dii boni! Saltem meminiſſe Homerici illius;

Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιὴν. ὅθι δώματα, &c. Odyſſ. 4. item.
Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ
Ἀγροῦ ἐπ' ἐσχατιῆς, ᾧ μὴ πάρα γείτονες ἄλλοι. Odyſſ. 5.

ἐσχατιὰ hoc quidem loco nihil aliud quidquam eſt quàm ſolitudo, ſeceſſus, pars ruris remotior. Heſych. & Harpocration. Lucianus infrà vocabit ſimpliciter ἀγρόν.

Pag. 69. lin. 2. Νήδυμον] Reliqui vocem Græcam in verſione, eſt enim reſpectus ad Hom. locum.

Lin. 3. Ἐπιμενίδην] Somnus Epimenidis notiſſimus eſt ex Diog. Laërtio, Suida, & quo non? Sed in primis obſervandum eſt quod jam dicam. Auctor eſt Diogenes eum Olympiade XLVII. Athenas veniſſe, urbem luſtraſſe, ac peſtilentiam ſedaſſe. Sed id qui fieri potuit, cùm dicat, Niciam illum Nicerati filium, clade Siculâ nobilem, in Cretam ad eum miſſum fuiſſe? quod evenire non potuit, niſi annis poſt plus minùs CLXX. Plato autem lib. I. de Legibus, ait advectum eum Athenas πρὸ τῶν Περσικῶν δέκα ἔτεσι: id erit circa Olympiadem ſeptuageſimam. Id verò qui pote, cùm omnes uno ore aſſerant fuiſſe ipſum Solonis familiarem? Viderint itaque alii. Certe ἄμφοιν θάτερον· nam aut neceſſe eſt in unum Epimenidem, collatum fuiſſe; quod de pluribus dictum fuerat; (id quod ſæpe uſu veniſſe conſtat in multis) aut verum illud erit quod de illo quondam dixere Cretes, annos videlicet CCXC. vixiſſe. Eſſet hic latiſſimus campus ſcripturienti. Ceterùm miror diligentiſſimum Caſaubonum hæc ad Diogenem præteriiſſe.

Lin. 5. Οἴτης] Error manifeſtus. legendum enim Αἴτνης, fulmina Iovis ex Ætna, qui mons olim perpetuo ardebat incendio, accendi ait Lucianus. De Oeta nil tale legas. At ibi, inquies, Hercules crematus eſt: fateor. quid tum? Ex eone tempore mons arſit? ne dixeris.

Lin. 5. Ἐναυσάμενος] Libentiùs legerim ἀναυσάμενος maxime cùm Eraſmus verterit, *redaccenſo*, &c. quamobrem in ſuo codice legit non ἐναυσάμενος, ſed ἀναυσάμενος.

Lin. 10. Σῆς ταφῆς] Locum Callimachi reſpicit, hymno in Iovem, quem profert quoque Origenes adverſus Celſum Epicureum. is ita ſe habet:

Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται· καὶ γὰρ τάφον, ὦ ἄνα, σεῖο
Κρῆτες ἐτεκτήναντο· σὺ δ᾽ οὐ θάνες· ἐσσὶ γὰρ αἰεί.

Semper mendaces ſunt Cretes. etenim ſepulcrum tuum, ô rex Iupiter conſtruxerunt; tu verò non es mortuus; ſemper enim es. Ad quem locum doctiſſimus Scholiaſtes hæc habet, ſi minùs vera, at certe ingenioſa. Ἐν Κρήτῃ ἐπὶ τοῦ τάφῳ τοῦ Μίνωος ἐπεγέγραπτο, ΜΙΝΩΟΣ ΤΟΥ ΔΙΟΣ, ΤΑΦΟΣ. τῷ χρόνῳ δὲ τὸ τοῦ ΜΙΝΩΟΣ ἀπηλείφθη, ὥστε περιλειφθῆναι ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ. ἐκ τούτου οὖν ἔχειν λέγουσι Κρῆτες τὸν τάφον τοῦ Διός. *Sepulcro Minoïs inſcriptum fuerat*, MINOIS IOVIS [F.] SEPVLCRVM. *lapſu autem temporis illud*, MINOIS, *deletum eſt, ita ut relictum ſit tantùm*, IOVIS SEPVLCRVM. *hinc eſt quòd ferunt Cretes eſſe apud ſe Iovis ſepulcrum.* Ceterùm in loco Scholiaſtæ legendum eſt non τὸ τοῦ Μίνωος, ſed τὸ, Μίνωος, ut ſit poſitum ὑλικῶς, ut vulgo loquuntur. Quod verò dixi ſuprà, ea mihi videri ſi non vera, at certe ingenioſa, non temere dixi. Nam ex Evemeri ſacra Hiſtoria, quam olim Latinam fecerat Ennius, ſuſpicio eſt totum illud negotium ſe ſe aliter habuiſſe. Locus eſt apud Lactantium: *Iupiter ætate pеſſum actâ in Creta vitam commutavit, & ad deos abiit; eumque Curetes filii ſui curaverunt*, (intellige τὴν περὶ τὸν νεκρὸν θεραπείαν) *decoraveruntque: & ſepulcrum ejus eſt in Creta, in oppido Gnoſo; & dicitur Veſta hanc urbem creaviſſe* (ita loqui amat Ennius; iſthuc autem *creare* Græcum eſt κτίζειν, quod & condere ſignificat) *inque ſepulcro ejus eſt inſcriptum antiquis literis Græcis*, Ο ΖΕΥΣ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ. Ceterùm in cod. Reg. legitur ἐκ τῆς ἐκεῖ ταφῆς. unde fortaſſe legendum τῆς σῆς ἐκεῖ ταφῆς. verùm non eſt tanti.

Pag. 70. lin. 2. Παρὰ τὸν Ὑμηττόν] Ibi enim erat Κολυττὸς δῆμος, ex quo oriundus Timon. quod ſupra monui.

Pag. 71. lin. 2. Καθ᾽ ἱερῶν τελείων ἑστῶσας] Nota. alii enim dicerent τελείων ἱερῶν, non καθ᾽ ἱερῶν.

Lin. 4. Ἑκατόμβας] De quibuſvis pecudibus dicitur, contrà quàm pleriſque videtur: nam apud Diodorum memini me legere ἑκατόμβην καμήλων; apud Hom. autem ἑκατόμβας αἰγῶν. Quin etiam citatum video in Scholiis Græcis ὄνων ἑκατόμβας, quod & apud veterem ſcriptorem legiſſe me ſcio. Ceterùm duplex hecatomba: altera centum pecudibus conſtabat; altera quinque & viginti,

ti, ex Schol. Hom. in Iliad. A. itaque minores has hecatombas quaſi ἑκατὸν βάσεις vocabant: per pedes enim, ſeu βάσεις numerabant.

Lin. 5. Διάσια] Iovis ſacra. *Dialia*, opinor, rectè vertas, itidem ut *flamen Dialis* dicebatur, qui Iovi proprius erat. Emenda Schol. Ariſtophanis ad νεφέλας; ubi enim ſcriptum eſt διάσια dicta fuiſſe ἀπὸ τοῦ φυγεῖν τὰς ἄτας, legendum eſt ἄσας, id eſt λύπας. unde apud Heſychium hodieque legitur ἀσάζειν pro λυπεῖσθαι, & ἀσηθεὶς pro λυπηθεὶς, & apud Herodotum in Thalia, ἐδίζετο ἐπ' ᾧ ἂν μάλιστα τὴν ψυχὴν ἀσηθείη ἀπολομένου τῶν κειμηλίων.

Pag. 72. lin. 5. Οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν, &c. ὡς δ' ἀληθεῖ λόγῳ] Locus adprime faciens ad proprietatem Græci ſermonis. Vix milleſimus quiſque hæc obſervat: dicam tamen quod ſentio. οὑτωσὶ μὲν εἰπεῖν hoc loco eſt, *ſi quis minus exactè loqui velit*, &c. quod in verſione mea expreſſi. Itaque οὑτωσὶ εἰπεῖν & ἀληθεῖ λόγῳ, quodam modo opponuntur.

Lin. 9. Ἀκρισία περὶ σοῦ φίλους] In Mſſ. Reg. legitur περὶ τῶν φίλων, non placet; neque adeò injuria.

Pag. 73. lin. 11. Ἄστυ] Admonet me hæc vocula loci cujuſdam, qui apud Diodorum legitur, lib. 1. pag. 24. edit. Rhodomannianæ. Ibi enim ſunt qui probare conantur, Athenienſes Saitarum (in Ægypto ſunt Saitæ) colonos eſſe; hancque afferunt rationem, quòd παρ' Ἀθηναίοις μόνοις τῶν Ἑλλήνων, πόλις ἄστυ καλεῖται, idque ducta, ut ajunt, appellatione ab urbe ſeu pago Ægypti, cui nomen Aſty (meminit Hermolaus ἐν Ἐθνικοῖς.) Rem ipſam in medio relinquam; ſed argumentum illud dico telum eſſe plane plumbeum, qui ſciam paſſim apud Homerum, Herodotum, & antiquiſſimos quoſque ſcriptores reperiri ἄστυ pro πόλις: quæcunque illa ſit urbs. Quin recentiores quoque Græci ita uſurpant. nam apud Plutarchum eſt Φωκαίων ἄστυ, in vita Themiſtoclis. Terentii autem locus, *An in aſtu venit*, nihilo magis probat. ſcena enim Athenis eſſe fingitur. hic quoque Luciani noſtri, qui nobis in manibus eſt, tantumdem efficit. nam ſcena hujus δράματος in Attica eſt. Sique Alexandriæ res ageretur aut Epidauri, liceret dicere, *An in aſtu venit*, pro, *an in urbem venit*, ſeu illa Epidaurus foret, ſeu Alexandria. Itaque loci illius auctoritate, qui apud Diodorum eſt, non eſt quod tantopere moveamur.

Pag. 74. lin. 6. Ἠγανάκτει] Lego ἀγανακτοῖ, & ποιήσοιμεν.

CAPUT II.

Lucianus ſex ſeptem locis emendatus. in Xenoph. conjectura. Proſerpina & Ceres θεσμοφόροι. *Diogenes Laërtius emendatus in V. Bionis.* τελεῖν ἐπὶ τέρμα, *rectè dici. Lucianus emend. ut & Heſychius in* Ἑρμῆς. *Lucianus emend.* δῆ *pro* δεῖ. *Dionis Chriſoſtomi locus in* Ὀλυμπικῷ *emendatur* διὰ παρεκβάσεως. *de hac voce* ἡδηδὸν, *contra Bud. & Vallam.* ὀρχηδὸν, *& alia quædam.*

Lin. 8. Τοσαῦτα πόταται ταύρων] Ajunt eſſe Atticiſmum, πόταται αἰγῶν; at ego ajo ſolos barbaros Græcè dicere τοσαῦτα πόταται. Itaque locus vitio non caret. hoc enim loquendi genus Græcæ conſuetudinis non eſt. Hæc ad oram libri annotaveram, cùm ex Codd. Regg. cognovi locum mutilum eſſe: nam in iis planiſſime legitur, τοσαῦτα μηρία ταύρων, &c. *tot femora taurorum*, &c. notum enim femora in ſacris præcipue abſumpta. Teſtes qui petat, non Homerum, non Ariſtophanem, nec poëtam denique ullum legerit. Itaque ſuperſedebo afferendis teſtimoniis.

Pag. 76. lin. 8. Λῆρος μεγάλη] Puto ſcripſiſſe Lucianum λῆρος μεγάλους μεγάλη

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λῃ τῇ &c. Terent. *magno conatu magnas nugas.* alioqui iſtud λῆρος nullo adjecto nomine non ſatis efficax videtur.

Lin. 10. Συνέβη πρὸς ἡμᾶς] Etiamſi nullum in Mſſ. Codd. ſubſidium eſſet, nemini tamen, ut opinor, difficile foret perſuadere, legendum πρὸς ἡμῖν. Video ſane pleroſque omnes in hac eſſe opinione, Luciani textum, uti vocant, eſſe perquam emendatiſſimum; ſed qui ita cenſent, næ illi haud ſatis attendunt, quid legunt. Nam hoc loco πρὸς ἡμᾶς ſolœciſmus eſt; & tamen ex tot editoribus nemo animadvertit. ô hominum expromptam diligentiam!

Pag. 77. lin. 15. Περίκλεα &c. Ἀναξαγόραν] Hinc facile cognoſcas, quo tempore vixerit Timon. Legendus Plutarchus in Pericle, Diogenes in Anaxagora.

Pag. 79. lin. 3. Συνετρίβη παρὰ τὴν πέτραν] Locus corruptus, etſi primò ſecùs videatur: cùm enim ſcripſiſſet Lucianus συνετρίβη περὶ τῇ πέτρᾳ, neſcio qui male conciliati tam bonam lectionem παραδιώρθωσαν, feceruntque παρὰ τὴν πέτραν, Sed longe alius eſt ſenſus, ſi παρὰ τὴν πέτραν legas, alius ſi περὶ τῇ πέτρᾳ. Illud enim *juxta petram*, ſignificat, hoc autem *ad petram.* Illud ridiculum, *fulmen juxta petram*, aut *prope petram*, hoc non item, *ad petram.* Hanc emendationem Mſ. codicis auctoritas confirmat.

Pag. 81. lin. 10. Καὶ μόνον οὐχὶ δικρᾶνοις ἐξεώθει με τῆς οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ τῶν χειρῶν ἀπορριπτοῦντες.] Locus corruptus. Quî pote, inquies. Quæſo nonne ἀνακόλουθον ſit, ſi quis dicat, *ferè me furcâ extrudebat, velut qui ignem ex manibus excutiunt?* videlicet tota labes ex unius voculæ defectu, quæ propter ſimilitudinem literarum facile excidit, καὶ ſcilicet, καὶ καθάπερ οἱ &c. quæ una efficiet, ut omnia conſtent, ſic, *me veluti fuſcina extrudebat, & ut ii facere ſolent, qui excuſſa manu carbones ardentes amoliuntur.* Dices, non erat tanti; ſane quidem, ſi ſententiæ tam exigua res non obfuiſſet; ſed, ut opinor, non eſt quòd me, atque adeò quemquam literaturæ politioris ſtudioſum, hujus diligentiæ pudeat.

Pag. 84. lin. 10. Ἄλλοτε δὲ τοὐναντίον ἠγανάκτεις] Reſpicit locum qui in Pluto Ariſtophanis eſt: quem huc transferre non vacat, ut nec alia μυρία ὅσα. nam ex Ariſtophanis Pluto hæc magnam bonamque partem educta ſunt.

Pag. 88. lin. 9. Πάλαι μὲν σοῦ αἰτιᾶσθαι] Non poteſt ſtare hic locus, niſi legas σε pro σοῦ. Senſus eſt: *numquid ab omni ratione alienum eſt, te olim hæc queri, nunc autem planè contraria Pluto objicere?* alioqui αἰτιᾶσθαί σου ταῦτα ſignificabit, *te in his accuſare*, vel, *te rerum harum accuſare*, quod nihil ad rem, nunc quidem, facit.

Lin. 13. Τοῦ τε γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον] Meliùs ſcribi judico τοῦτο γὰρ Τίμωνος τὸ ἀνειμένον.

Pag. 89. lin. 1. Εὐνοϊκὸν ὡς ἐμὲ] Legerim εὐνοϊκὸν εἰς ἐμὲ, etſi aliter verterim. Siquis autem exiſtimat εἰς ἐμὲ in lingua communi, & ὡς ἐμὲ in lingua Attica, idem eſſe, fallitur: nam ὡς ἐμὲ Atticum, ſemper *ad me*, vel *in domum meam* ſignificat, non *erga me.*

Lin. 3. Κατάκλειςον ἐν θύραις] Suſpicor legendum θήκαις, *in arca.* forte etiam pro θύραις ſcriptum fuerit θυλάξι, quæ vox aliquando ciſtulam ſignificat, aliquando ſacculum. Deinde ſi hac voce θύραις uti voluiſſet, haud dubie dixiſſet ὑπὸ θύραις, non ἐν θύραις, quemadmodum ſcripſit ſuprà, κατακεκλεῖσθαι ὑπὸ μοχλοῖς καὶ κλεισὶ.

Lin. 11. Ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς κατασήποντας] Ita Xenophon de avaris: οἱ μὲν ἐπειδὰν τῶν ἀρκούντων περιττὰ κτήσωνται, τὰ μὲν αὐτῶν κατορύττουσι, τὰ δὲ κατασήπουσιν. mox ſequitur locus mihi ſuſpectus: τὰ δὲ ἀριθμοῦντες, καὶ μετροῦντες, καὶ ἱστάντες, καὶ διαψύχοντες. libenter legerim διαψήχοντες, eos ut deſignet, qui pecuniam ſuam fricant, ut æruginem avertant. Locus eſt lib. 8. Κύρου παιδείας pag. 211. editionis poſtremæ Leunclavianæ.

Pag. 90. lin. 4. Μέτρον] Reſpicit proverbium notiſſimum, μέτρον ἄριστον.

Lin. 8. Ὦ Ζεῦ πρὸς τοῦ Διός] Hujuſmodi facetia apud Ariſtophan. eſt.

Pag.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 91. lin. 5. Ἀπάγοι μοι χυθησομένῳ] Cùm ſequatur mox ἀνοίγων τὰς θύρας, non poſſum concoquere iſtud ἀπάγοι; qua voce ſignificatur puellam à marito foras permolendam duci, quod contrà Lucianus, qui μεγάλα μυστήρια domi fieri innuit. Itaque lego non ἀπάγοι, ſed προάγοι, unde προαγωγὸς, verum talis meriti nomen. Deinde in codice Eraſmi ita legebatur; quod ex ipſius verſione facile intelligitur. Sic enim habet, *Vel producat ultro.*

Pag. 92. lin. 2. Ἐπ' ἀρότῳ παίδων γνησίων] Tragicum eſt. Ita in illo maximè inclyto oraculo, quod olim Laio datum fuit;

> Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ.
> *Heus, liberorum ne ſulcum ſeras diis*
> *Invitis.* ———

Pag. 93. lin. 4. Τῇ Θεσμοφόρῳ] Virg. *Legifera Cereri.* Cauſam explicat Diodorus lib. 5. nec ipſa tantùm Ceres dicta fuit Θεσμοφόρος, ſed & Proſerpina. Vnde apud Plutarchum in vita Dionis legas Θεσμοφόρων τέμενος, *Cereris & Proſerpinæ*, &c.

Lin. 6. Ταῦτα] Forte melius τ' αὐτὰ, ita ut dicat Lucianus non *hæc*, ſed *eadem.*

Pag. 94. lin. 1. Στιγματίας] *Notis compunctus*, Cicer. à Luciano autem alibi hujuſmodi ſervus καταγράφος dicitur. à Plauto autem literatus. Inde amarus ille Ariſtophanis in Samios jocus,

> Σαμίων ὁ δῆμός ἐστιν ὡς πολυγράμματος,

Apud Plutarchum in vita Periclis, quem adito.

Lin. 3. Καλὴν τὴν δίκην] Vt Galli dicunt in ſermone, *Vne bonne amende.* Vbi *bona* nihil aliud eſt quàm *magna*, ut apud Horat. *At bona pars hominum*, &c. quæ tamen hominum pars minime bona eſt; nam avaros deſcribit, homines nec ſibi nec aliis bonos. Ita Lucianus in Pſeudomonti dixit, χρηστὸν δῆγμα, *morſum bonum*, pro vehementi & acri.

Pag. 95. lin. 9. Δαναΐδων] Diogenes Laërtius mihi in vita Bionis emendandus eſt; ubi enim de iis, qui apud inferos aquam vaſis pertuſis ferebant, loquitur, ſic ſcribit; ἔλεγε τοὺς ἐν ᾅδου μᾶλλον ἂν κολάζεσθαι ἐν ὁλοκλήροις καὶ μὴ τετριμμένοις ἀγγείοις ὑδροφοροῦν. At pro τετριμμένοις legendum eſt τετρημένοις, vel, quod eodem recidit, τετρυπημένοις. Nam illud τετριμμένοις, hoc loco nulli rei eſt.

Pag. 96. lin. 2. Πρὶν εἰσρυῆναι σχεδὸν ἐκχυθησομένου] Facile ſane; priùs pæne effundetur, quàm infuſum fuerit. Tale aliquid apud Ariſtophanem eſt, ἐν νεφέλ. de ſono oblivioſo,

> Ὅστις σκαλαθυρμάτ' ἄττα μικρὰ μανθάνων,
> Ταῦτ' ἐπιλέλησται πρὶν μαθεῖν. ———

Lin. 8. Καὶ εἰς ἅπαξ] Forte aliter diſponenda verba ſunt, ad hunc modum; οὐκοῦν εἰ μὴ εἰς τὸ ἅπαξ ἐμφρήξῃ τὸ κεχηνὸς, &c.

Pag. 98. lin. 1. Ἀμφοτέροις] Σκέλεσι videlicet.

Lin. 2. Ὡς μόλις τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα] Iſtud τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα non pertractate dictum, neque ita frequenter occurrit tale loquendi genus apud ſcriptores mere Græcos. hinc itaque eſt quòd in Cod. Reg. mutatum fuit τελεῖν in ἐλθεῖν: ſed eam lectionem cave admittas, quæ ab ignoratione exſcriptoris profecta ſit. Optime enim dicitur τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Ita in erudito illo Luciani libello πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν, legitur: θᾶττον ἂν καὶ εὐμερέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν. *Faciliùs ad uſque ſcopum pervenerit.* Idque Thucydidis imitatione, qui pag. 305. edit. 2. Stephanianæ, de Braſida loquens dixit: ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσεν. Quamobrem hoc quidem loco Mſ. Cod. lectionem rejiciemus, quamvis ſe facilitate commendet.

Pag. 99. lin. 2. Ὀρνέων ὠκύτερον] Horatius de Fortuna ——— *ſi celeres quatit Pennas* ——— ſed quod in Mſ. Cod. legitur, impenſiùs placet, ὀνείρων ſcilicet, quæ & alata finguntur.

Lin 2. Ἔπεσε δὲ ἡ σάλπιγξ] Bene ἔπεσε. nam cùm parati omnes eſſent, qui

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ad currendum convenerant, tunc repagulum illud, quod equis & curribus objectum erat, dejiciebatur. Lucianus in libello περὶ τοῦ μὴ ῥᾳδίως πιστεύειν τῇ διαβολῇ. ſic habet: κἀκεῖ γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς τῆς ὕσπληγγος εὐθὺς καταπεσούσης, &c.

Lin. 7. Ἐγὼ δὲ καὶ πολλούς] Mſ. Cod. ἐγὼ δέ τοι.

Lin. 8. Οὐδ' ὀβολὸν ὥστε πρίασθαι βρόχον] *Æs laquei pretium*, ait ille.

Pag. 100. lin. 8. Πλούτων] Nunc de pecunia legataria ſeu teſtamentaria acturus eſt, quæ cùm nemini niſi morte alterius obvenire poſſit, illam à Plutone Manium deo dari fingit Lucianus.

Lin. 15. Φορηδόν] Verti, *per bajulos domo efferunt*; etſi ſcio vocem hanc Latine reddi ſervatâ proprietate ſatis commode non poſſe.

Pag. 101. lin. 1. Πρόκειται] Signanter dixit. Nam de mortuis proprie dicitur; unde alicubi memini legere προκείμενος pro θανών.

Lin. 3. Ἐπελπίσαντες] Non temere in hoc ſignificatu vocem hanc reperias. Sane nuſquam alibi, quòd meminerim, legi. Nam ἐπελπίζειν *in ſpem inducere* eſt: hìc autem de iis dicitur, qui ea ſperant, quibus alii præter ſpem fruuntur.

Lin. 8. Λίνον] Quo utebantur veteres ut nos hodie ſerico ad vinciendas epiſtolas, teſtamenta, &c.

Pag. 102. lin. 9. Πυῤῥίου, Δρόμωνος] Servorum nomina. Πυῤῥίας Latinorum Comicorum Byrria eſt, eâdem mutatione, quâ olim apud veteres Latii poëtas ſcribebatur Bryges pro Phryges, apud Livium Andronicum, & Pacuvium ſcilicet. Tibius ſervile quoque nomen eſt; unde in libello περὶ τῆς ὀρχήσεως junxit Davos & Tibios. οἷα Δάων καὶ Τιβίων &c. Contra autem Megacles, Megabyzus, Protarchus, nobilium hominum nomina: ſed Megabyſus Aſianum eſt.

Pag. 103. lin. 6. Ὁ θύννος] Horatius in hacce materia:

Plures annabunt thynni, & cetaria creſcent.

Lin. 10. Παχύδερμος] Tardus, hebes, ſtolidus; ex phyſiognomonia petitum. qui enim cute ſunt craſſiore, eos fere plerumque tardiores eſſe videmus. Neque vero obſcura cauſa eſt. Poteſt & aliorſum referri hoc loco; ſi cui videlicet occalluerint manus opere faciundo.

Pag. 104. lin. 1. Καὶ εἰ παρελθὼν ἄλλος μαστίξειέ τις] Error: legendum enim ἄλλως, id eſt *forte, temere, aliud agendo.*

Lin. 10. Ἱπποτροφίας] Ἥπερ νόσος ut ait Comicus, δεινὴ φαγεῖν (id eſt δαπανηρὰ) ἐστίν.

Pag. 105. lin. 3. Εὐγενέστερον Κόδρου] Vide Suidam in Εὐγενέστερος Κόδρου. Hujus proverbii meminit & Themiſtius ἐν βασανιστικῷ.

Lin. 19. Ἱππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ] Eorum meminit ſæpe Plutarchus, Herodotus etiam alicubi. haud dubie Athenienſium ditiſſimi fuêre.

Pag. 106. lin. 7. Ἑρμῆν προσκυνῶν] Lucrum enim inſperatum à Mercurio objici credebant. Ceterùm etſi quod dicturus ſum, à Luciano noſtro alienum eſt, dicam tamen, hac voce admonente ut locum Heſychii, qui hactenus corruptus legitur, emendem. Vbi enim eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πλύσεως ἰδέας ἔλεγον, καθάπερ ἀγαθοῦ δαίμονος, καὶ Διὸς σωτῆρος, ibi emendandum eſt, Ἑρμῆν ἐπὶ πόσεως ἰδέας &c. nihil certius. Vltimum enim poculum Mercurii erat. Cauſam apud Hom. habes.

Ὧ πυμάτῳ σπένδεσκον, ὅτε μνησαίατο κοίτου.

His addas licet Iulii Pollucis teſtimonium, Ἑρμῆς, inquit, τελευταία πόσις. Apud Athenæum legas quoque Ἑρμῆς εἶδος πόσεως παρὰ Στράττιδι. Itaque certa emendatio eſt.

Lin. 14. Δυσεύρετον &c. ἐκλελοιπός] Hujus διανοίας veluti σπέρμα in Pluto Ariſtophanis. Terentius autem mirabiliter in his verſibus ſane quam moratis:

Na illius modi jam magna nobis civium
Penuria eſt, &c. ——— item:

Quam

Quàm gaudeo, ubi etiam hujus generis reliquias
Reſtare video! Vah, vivere etiamnum lubet.

His addi & illud poteſt quod apud Diogenem Laërtium eſt, λείψανα τοῦ χρυσοῦ γένους.

Pag. 109. lin. 5. Βαθυκήτεα πόντον] In Mſ. Cod. βαθυκύτεα. Videlicet βαθυκύτης. nihil aliud erit, quàm qui βαθὺ κύτος habet, id eſt, *altas cavitates.* Quod etſi verum eſſe poteſt, mihi tamen nullâ poteſt ratione probari, qui ſciam prioris ſyllabæ modum in κύτος brevem eſſe; ſciam præterea alluſiſſe Lucianum ad locum illum Theognidis, qui omnibus in ore eſt;

Ἣν (πενίαν ſcilicet) δὴ χρὴ φεύγοντα καὶ εἰς μεγακήτεα πόντον
Ῥίπτειν καὶ πετρῶν, Κύρνε, κατ' ἠλιβάτων.

Videmus ſecundum verſum pæne integrum à Luciano ſumptum eſſe. Legendumne igitur cenſes, inquis, μεγακήτεα pro βαθυκήτεα? Non auſim ſane affirmare. Quid ita? Quia apud Stobæum & alios varietatem lectionis reperi: memini præterea ita à Plutarcho ſcriptum eſſe, ut à Luciano lectum eſt, βαθυκήτεα ſcilicet. locus eſt in libello περὶ Στωικῶν ἐναντιωμάτων.

Pag. 112. lin. 3. Τί οὖν καὶ ἐν αὐτῷ ἤδη] Mſ. Τί οὖν ὅτι καὶ ἐν &c. Quod ſi non melius eſt, at certe venuſtius aliquanto.

Lin. 8. Οὐ γὰρ δεῖ] Mendum eſt. Nam pro δεῖ legendum δὴ, idque ante videram, quàm Mſ. Cod. lectiones conſuluiſſem. Alioqui quo tamen pacto ſtare poſſit hæc oratio, οὐ γὰρ δεῖ ἐοικός? &c. ridiculum, ſi quidquam aliud.

Pag. 113. lin. 15. Δυσκάθεκτος] Mſ. Cod. δυσκάτοχος, ſed eodem recidit.

Pag. 114. lin. 2. Ὥσπερ εἰχέλεις] Mſ. Cod. ὥσπερ οἱ εἰχ.

Pag. 115. lin. 1. Ἐκπεφυκότα] Mſ. ἐμπεφυκότα hoc loco male.

Lin. 4. Ἀλλὰ μεταξὺ ἤδη φλυαροῦν τὰς ἡμᾶς] Diſponenda verba ſunt, ut & ratio & libri ſcripti monent; ἀλλὰ μεταξὺ φλυαροῦντας ἡμᾶς πρᾶγμα ἤδη &c.

Lin. 9. Καταλείπων] Mſ. καταλείπων ἀεί, ut ſibi morem eſſe hunc perpetuum ſignificet.

Pag. 116. lin. 5. Ὑπερβόλῳ καὶ Κλέωνι] Homines ſunt ſua μοχθηρίᾳ nobiles. Plutarchus, Ariſtophanes, & ſcripta in eum Scholia.

Lin. 13. Καὶ ἡ ἀνδρία] Dabunt, uti ſpero, hanc mihi veniam elegantiores homines, ſi à Luciano tantiſper abeam, dum Dionis Chryſoſtomi locum in Ὀλυμπικῷ emendem. pretium operæ erit. ſic habet pag. 197. οὐ γὰρ λαμβάνω μαθητάς, εἰδὼς ὅτι οὐδένα ἔχοιμι διδάσκειν, ἅτε οὐδὲν αὐτὸς ἐπιστάμενος, ὥστε ψεύδεσθαι καὶ ἐξαπατᾶν ὑπισχνούμενος, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀνδρίαν. Emenda meo præſidio, οὐκ ἔχω ταύτην τὴν ἀναίδειαν. Videlicet homo modeſtiſſimus Dion fatetur ingenue non eſſe in ſe ſitam illam vim, alios ut erudire poſſit, quippe qui indoctus ipſe ſit; vanis autem promiſſis homines lactare, id eſſe à moribus ſuis alieniſſimum; ſe enim eò impudentiæ non proceſſiſſe. locum ipſum legito, & à me haud diverſus abibis. Idque clariſſimum & diligentiſſimum virum Iſaac. Caſaubonum non vidiſſe miror.

Pag. 118. lin. 12. Εἰχειρήσας] Legendum hoc loco ἐγχειρίσας. Ita paſſim alibi circa hanc vocem erratum eſt.

Lin. 15. Ῥάκος] Notanda metaphora; quaſi qui veſtem recentem & integram alteri commodarit, poſt certum tempus detritam recipiat.

Pag. 119. lin. 5. Ἀπολείψεις] Leg. vel ἀπολείπει, vel ἀπολείψῃ.

Lin. 12. Ἡμεῖς γὰρ προσιώμεν] Mſ. ἡμεῖς γὰρ καὶ προσιώμεν.

Pag. 122. lin. 4. Ἀθηναίων τὰ πρῶτα] Ita Lucretius, *Prima virorum*, pro flore vel principibus gentis, ita infra πρῶτα τῶν κολάκων.

Lin. 11. Τόν δὲ Διὶ] Verſus Hom.

Pag. 124. lin. 5. Τῶν πολλῶν ἐκείνων] Duobus locis *vulgaria* vertit Eraſmus. fallitur. οἱ πολλοὶ quidem, ut nemini ignotum eſt: *vulgus* ſignificat, at τὰ πολλὰ ἐκεῖνα non ſignificat *vulgaria illa*. neque id patitur Græci ſermonis conſuetudo.

Pag. 125. lin. 11. Πάντας ἀνθρώπους ἡβηδόν] Certe hic unus locus per ſe ſatis probarit non ſemper ſumi ἡβηδὸν ut ſumi debere contendunt viri doctiſſimi. Quamvis enim ab Euſtatio vertatur καθ' ἡβῶντας. conſtat tamen eam ſignifica-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

tionem perquamplurimis locis non poſſe convenire. Ita apud Herodotum lib. 6. ubi ſcribit Mileſios, cum Scybaris & Crotoniatis eſſet capta, dolorem ſuum publico luctu eſſe teſtatos: Συβάριος γὰρ ἁλούσης ὑπὸ Κροτωνιητέων, Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσεθήκαντο. Quid? puberes tantum caput raſerint, ceteri minime? Cave credas; nam Μιλήσιοι πάντες ἡβηδὸν, nihil aliud eſt quàm, Μιλήσιοι ἁπαξάπαντες, *omnes omnino Mileſii*. Scio Budæum, ſcio Vallam, viros undiquaque doctos aliter cenſuiſſe; id tamen ſcio, neque in hoc Luciano loco, neque porro in illo Herodoti, verti debere ἡβηδὸν per, καθ' ἡβῶντας, aut κατὰ νεότητα, ſed ἀθρόον, vel πάσας καθ' ἡλικίας, ut Suidas ex veteribus gloſſis vertit. Quin etiam memini me legere in Lexico Herodoteo, quod ex Cod. Mſ. Goldaſti evulgatum eſt, ἡβηδὸν converſum per ὀρχηδὸν, at illud ὀρχηδὸν legitur apud Herodotum in 7. ubi nil aliud ſignificare poteſt quàm quod Latini dicunt *viritim*, vel, quod propriùs ad vocis originem accedit, *una ſerie, uno & perpetuo ordine*. Hiſtoria ſic ſe habet. Cùm grandis pecunia è reditu metallorum, quæ ad Laurium Atticæ erant, in ærario eſſet, cives autem Athenienſes viritim ex ea decem drachmas eſſent accepturi, auctor iis fuit Themiſtocles ut ducentarum navium claſſem ex ea pecunia conſtruerent: Græce ſic: τῶν ἀπὸ Λαυρείου μετάλλων ἔμελλον λάξεσθαι ὀρχηδὸν ἕκαστος δέκα δραχμὰς &c. Sed ibi iterum Valla *ad puberes* ſuos rediit; quia fortaſſe apud Heſychium legerat vocem illam ὀρχηδὸν per ἡβηδὸν converſam fuiſſe. Ceterùm in hac voce corruptus Suidas; at illum, monitus, facile emendes.

Pag. 126. lin. 6. Οὔτοι ἀπόβλητα] Ex Homeri verſu.

Οὔτοι ἀπόβλητ' ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα.

Pag. 127. lin. 8. προεδρίας] De hoc honore lege quæ ab Iſ. Caſaubono annotata ſunt ad Theophraſti Characteras pag. 161.

Pag. 128. lin. 1. Ὑπέβαλλες] Vt qui libidini alienæ ſubjiciunt puelli aut puellæ teneritudinem.

Lin. 3. Ἐπιβουλεύουσί μοι] Legendum arbitror σοι.

Lin. 8. Ἐπὶ κεφαλὴν ἐξωσθεὶς] Latine, *capite protruſus foras*. Phædrus.

Lin. 13. Μήθ' ἥκειν] Mſ. μηκέθ' ἥκειν.

CAPVT III.

Lucianus emendatus. Parodia ex Pindaro. lectio in Luciano confirmata. Ἐλέου βωμός. *Lucianus emendatur. Lucianus iterum emendatur in* ἐκποσείων τῶν ἄλλων. *Pollux & Philoſtratus emendati; ut & Lucianus.* Ἔρανος. νεοδίδακτοι διθύραμβοι *quomodo intelligendum.* διδάσκειν διδάσκαλος. *diſcipuli apud Terentium.* ἄσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ *quomodo intelligendum.* Ἐπιπηδῶν. *Lucianus emendatur. Ioſephus emendatur duobus locis. Callimachi locus apud Schol. Pindari emendatus.* ὄθμα *quid. Lucianus duobus locis correctus.* καρύκη. *Plutarchi locus contra Amiotum explicatur in Alex. Gloſſema ex Luciano ejectum. Plauti locus adverſus Palmenium confirmatus.*

Pag. 130. lin. 8. Εἰρεσία τῶν πτερῶν] Ita Virg. *remigio alarum*. Ita γονιμώτατος poëta Lucretius de avibus dixit;

Remigii oblita pennarum vela remittunt.

Lin. 11. Σέ φημι] Ita dicere ſolebant cùm urgebant, vocabant, aut revocabant, ceſſatores inclamitabant. Ariſtophanes ſæpe. Latini dicunt. *Heus, heus, tibi dico.* Terent. & ante ipſum Plautus. Qui aliter intelligunt, ad has res ſapiunt minus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 131. lin. 2. Ὑμῖν ἀποστήσομαι] Legendum ἐγὼ δὲ νῦν ἀποστήσομαι· *Nunc verò abibo.* nam jam anteà abituriebat. deinde iſtud ὑμῖν non poteſt ſtare. nemo enim ibi præter unum Timonem erat.

Lin. 10. Ἄνθρακας εὗρον] Notum proverbium, ἄνθρακες ὁ θησαυρός.

Pag. 132. lin. 4. Ὦ χρυσὲ] Verſus Euripideus; quæ autem ſequuntur, αἰθόμενον γὰρ &c. ea ex Pindaro ſunt. Sed quia dixerat ille Thebanus vates χρυσὸν διαπρέπειν ὡς τὸ πῦρ νυκτὶ facetus ſcriptor ſenſum invertit, quaſi dixerit Pindarus aurum noctu lucere (quod aliter eſt, ſcripſit enim *aurum fulgere inter homines, ut lucet ignis noctu.*) Itaque addit Lucianus aurum non νύκτωρ tantum, ſed etiam μεθ' ἡμέραν διαπρέπειν facetia & ingenii elegantia Syro noſtro digniſſima.

Pag. 134. lin. 1. Τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθήματα] Singillatim Pauſanias. Quædam etiam Herodotus.

Pag. 135. lin. 5. Πανὶ τούτῳ] Recte τούτῳ; quippe cujus imago ibi, in ἐσχατιᾷ ſcilicet. Nam ἐσχατιὰ eſt χωρίον νομὰς ἔχον, quibus in locis fere plerumque Panos imago. Neque adeò mirum, pecoris enim deus Pan. adde quod διφθερίας pingebatur. Iuſtinus lib. 43. *In hujus radicibus templum Lycæo, quem Græci Pana, Romani Lupercum appellant, conſtituit: ipſum dei ſimulacrum nudum caprina pelle* (διφθέρα eſt) *amictum eſt, quo habitu nunc Romæ Lupercalibus decurritur.* itaque non abs re eſt quod διφθέραν ſuam Pani dedicat. Hæc igitur noſtra eſt de hoc loco ſententia. Clariſſimus autem Menagius, præclararum artium πανηγύρεις, & elegantiorum, quantum eſt, hominum amor, aliter cenſet, legique, ut audio, poſtulat. Πλούτῳ τούτῳ, pro Πανὶ τούτῳ. Nam quod alius quidam legendum exiſtimat Πενίᾳ ταύτῃ, fugit illum ratio. Cetera enim ut mittam, non potuiſſe dicere ταύτῃ. quid ita? quia jam abierat Penia. Sed cum vir ille qui ita ſcripſit, uti audio, is ſit qui perſonas, διανοίας, judicia denique, atque adeo omnia in Luciano ἄνω κάτω vertat, ſi rogites cur ita faciat; nil ab eo feras aliud, quàm quod apud Comicum eſt. *Mihi ſic verum eſſe lubet.* ἰὼ, παπαὶ βόμβαξ.

Pag. 136. Lin. 6. Ὑπερορίᾳ] Editi quidam habent ὑπωρείᾳ, ſed eodem errore quo apud Philoſtratum in vita Apollonii lib. 3. cap. 9. primulo ſtatim initio, τῆς τε ὑπωρείας ἐπελάθετο. lege fidenter ὑπερορίας.

Lin. 7. Ἐλέου βωμὸς] Hujus aræ meminit quoque alibi Lucianus, in Demonacte, ἐν δικαστηρίοις; Philoſtratus in vita Pellucis Sophiſtæ, & Pauſanias in Atticis. Ceterum huic deo Ἐλέῳ primi omnium aram ſacrarunt Athenienſes, ut ex illa luculentiſſima Nicolai oratione apud Diodorum liquet.

Lin. 9. Ἐπικουρήσαι] In cod. Eraſmi legebatur ἐπαρκέσαι, vertit enim *ſuppeditare.*

Lin. 10. Ἐθῶν] Mſ. ἠθῶν.

Ibid. Μονήρης δίαιτα] Hanc vitam qui vivebant, ii μονήρεις & ἰδιασταὶ dicebantur. Laërt. in Thalete.

Pag. 138. lin. 8. Εὐωχείτω] Legendum εὐωχείσθω. nam εὐωχέω ſignificat *aliquem convivio accipere*, εὐωχεῖσθαι autem *epulari.* error turpiſſimus.

Lin. 10. Ἐκστείων τῶν ἄλλων] Hic verò locus eſt, qui me, ſi quiſquam alius, torſit; neque, ut opinor, injuria. Non enim græce dici poteſt ἐκστείειν τινὸς, ſed τινὰ; itaque pro ἐκστείων τῶν ἄλλων, mihi vehemens ſuſpicio eſt legendum ἐκτὸς ὢν τῶν ἄλλων, *longè ab aliis*, vel, *ab aliis remotus.* Non poëtæ tantum, ſed & Thucydides, & Herodotus, ita hac voce utuntur. Si quid habes melius, Lector doce & favebo.

Pag. 139. lin. 2. Στέφανον] Mortui enim in Græcia olim coranati. teſtimonia paſſim. Neque tantum mortuos, ſed & ſepulchra & cippos coronare mos fuit.

Lin. 5. Δυσκολία] Emenda Pollucem lib. 1. cap. 2. περὶ τυράννου. Vbi enim legitur, τύραννος ἀνόσιος, εὔκολος, palam eſt legi debere δύσκολος. Et miror poſtremum editorem non vidiſſe. Emendes quoque licet Philoſtratum lib. 3.

Apol-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Apollonii cap. 8. Nam ubi legitur φειδώμεθα τῶν ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων, haud dubiè legendum ἀνοήτων τε καὶ δυσκόλων.

Lin. 9. Πίττῃ καὶ ἐλαίῳ] Quo majus incendium fiat ſcilicet.

Lin. 14. Βαπτίζοντα] Male in libris ſcriptis πίπτοντα.

Pag. 140. lin. 3. Τίμων Ἐχεκρατίδης] Mendum eſt. lege Τίμων Ἐχεκρατίδου, *Timon Echecratidæ filius.* quod & ſuprà viſum eſt, & infrà occurret. Quis igitur negligentiam priorum interpretum & editorum non miretur?

Pag. 142. lin. 1. Γναθωνίδης] Apud Terentium Gnathonici ex Menandro.

Lin. 2. Ἔρανον αἰτήσαντι] Qui *cœnam* vertunt, ii mihi dormire videntur. Longe enim aliud ἔρανος, aliud δεῖπνον; neque hîc quidquam commune habent. Sed cum ea vox diligentiſſime fuerit à viro undiquaque doctiſſimo explicata in eruditis illis in Theophraſtum commentariis, pag. 272. addam tantum ita eſſe exponendum Philoſtratum pag. 95. & 527. poſtremæ editionis; ita etiam intelligendum eſſe locum Dionis Chryſoſtomi pag. 116. Locos ipſos afferre piget. Ceterum vocem Græcam in interpretatione retinui, idque Plinii junioris judicium ſecutus, & inopiâ linguæ Latinæ coactus.

Pag. 144. lin. 2. Νεοδιδάκτων διθυράμβων] *Qui nuper evulgati ſunt.* διδάσκειν enim ad ἐπιδείξεις theatricas pertinet; inde illa frequenter legas, κωμῳδοδιδάσκαλος, τραγῳδοδιδάσκαλος, διθυραμβοδιδάσκαλος. quin etiam aliquando διδάσκαλος ſimpliciter pro eo qui drama aliquod edit; ut apud Ariſtophanem in Pluto:

Οὐ γὰρ πρεπῶδές ἐστι τῷ διδασκάλῳ.

Inde apud Terentium *diſcipuli* pro actoribus. *Num immemores diſcipuli?* id eſt, num actores tui animo ſunt ita omiſſo, ut &c. Quo loco qui legunt, *Num immemor es diſcipuli*, περὶ τὰς φρένας ἔχουσι; inde eſt etiam quod in comœdia Italica Doctor ſæpe prodit. Inde etiam διδάσκειν per ſe ſolum pro *comœdiam* vel *tragœdiam* docere, (Latini enim uſurpant quoque) apud Diodorum lib. 14. Ἀστυδάμας ὁ τραγῳδὸς τότε πρῶτον ἐδίδαξεν. Ita igitur hoc loco διθύραμβοι νεοδίδακτοι. Qui aliter explicant, quaſi diceret Gnathonides ſe modò illa carmina didiciſſe, malè explicant.

Lin. 3. Ἐλεγεῖα ᾄσῃ] Quia elegia ab origine prima luctui dicata erat. Inde eſt quod & apud Heſych. ἐλεγεῖα dicuntur ἐπιτάφια ποιήματα.

Ibid. ᾌσῃ ὑπὸ τῇ δικέλλῃ] Ridiculè qui vertunt, *ab hoc doctus ligone*; nihil enim in Luciano tale. Sed quod Latinè dicitur *canere*, vel *ſaltare ad tibiam*, *ad citharam*, id Græcè eſt ᾄδειν vel ὀρχεῖσθαι ὑπὸ τοῖς αὐλοῖς, ὑπὸ τῇ κιθάρᾳ; & hinc tota loci hujus venuſtas pendet. Lucianus lib. περὶ ὀρχήσεως ſic loquitur. διδάσκουσα πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Aliter quoque dixiſſe puto, nimirum ἐν αὐλῷ; ibidem: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ. Sed non memini me alibi legere. Interim vides, Lector, quàm exigua res venuſtiſſimum ſenſum perdat.

Pag. 147. lin. 6. Καὶ προσῆλθον] Eraſmi codex habebat, καὶ γὰρ &c. ſcilicet διὰ παρενθέσεως.

Lin. 13. Ξυνέφηβοι] Vocem Græcam retinui, veteres ſecutus. Ceterum priuſquam hinc abis, emenda Pollucem lib. 1. cap. 7. ἐπιδιετὴς δὲ, ἡβάσκων ἢ ἐξ ἐφήβων δύο ἔτη, certiſſimè legendum eſt unica voce, ἐξεφήβων δύο ἔτη, id eſt, qui ex ephebis exceſſit à duobus annis.

Lin. 14. Ἐπιπηδᾶν] Non ſignificat inſultare, ſed avidius, cupidius, immodeſtiuſque aliquid appetere. Ita Themiſtius oratione prima: ἀλλ' ἐμὲ ἐπιπηδᾶν ὑπολήψονται καὶ ἐπιβατεύειν, καὶ ἐφαρπάζειν μὴ ἐθελόντων διδόναι.

Pag. 149. lin. 2. Ἔσται ταῦτα] Ita dicebant pro, ταῦτα ἀσφαλῆ καὶ βέβαια τυγχάνει. Latini, *ſic erit*, pro, haud dubiè. at alias aliud.

Pag. 150. lin. 3. Ἐρεχθηΐδι] Mendum eſt. legendum enim Αἰγηΐδι; quippe Κολυττὸς erat tribus Ægeidis, teſte Harpocratione. δῆμός ἐστι τῆς Αἰγηΐδος φυλῆς Κολυττός. Ceterum tempore Suidæ nondum hic locus Luciani corruptus erat. Nam ubi ait Colyttum tribus Ægidis fuiſſe, Timonem Luciani laudat. Miror elapſum hoc fuiſſe diligentiæ clariſſimi viri Ioannis Meurſii in libello de populis

Atti-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

icæ, in quem infinitas correctiones congeſſit, quæ ad horum locorum appel-
iones pertinent.
Lin. 4. Θεωρικόν] De ære theorico diligentiſſimè Harpocration, ex quo ver-
m de verbo tranſtulit Suidas quæ de hac voce habet. Legendi quoque Demo-
enis interpretes.
Pag. 151. lin. 3. Ὄφελος] Ioſephum bis emendo hujus verbi occaſione, ἐν
τῇ ἀρχαιολογ. γ΄. κεφ. β΄. Vbi enim in Baſilienſi editione, & poſtrema etiam,
nnium, quotquot fuerunt, inquinatiſſima, legitur, καὶ τὸ ἐπὶ ὀρφῇ χάριτος,
ντε μὴ παρόντος, οὐδέν. Locus eſt ita corruptus, ut niſi addatur hæc vox ὄ-
λος, à nemine ſanæ mentis verti poſſit. Initio quoque pro καὶ, legendum, ὡς,
totus locus ita concipiendus: ὡς τὸ ἐπὶ ὀρφῇ χάριτος, πάντε μὴ παρόντος,
ελος οὐδὲν ὄν. diligens Lector Ioſephum adibit. Iſtud autem ὄφελος οὐδὲν ὄν,
rti eâ ratione debet, qua δέον εἰπεῖν, & δόξαν τῇ βουλῇ, id eſt, κατὰ τὸ δό-
ν τῇ βουλῇ. Atque utinam præſtantibus ingeniis luberet aliquando tanti ſcri-
oris emendationem ſuſcipere; ſymbolam certè daremus; quadragintos am-
ius locos ex ingenio emendatos conferre poſſemus. Plura facere eſſet ſanè per-
cile, ſed doctoribus, & qui Lutetiæ vitam agerent, & codicibus Regiæ biblio-
ecæ frui poſſent; *Nobis non licet eſſe tam beatis.*
Lin. 3. Ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων] Magnificè ſanè. Ita Pindarus olim Athenas
ocaverat ἔρεισμα τῆς Ἑλλάδος, cujus loci meminit & Plutarchus, & Schol. A-
ſtophanis. Ceterum non poſſum hic præterire Ioſephi locum, in quo graviſ-
mum mendum eſt, quia verbum ἐρείδω, unde natum ἔρεισμα eſt, corruptum
iit: ita habet: ὅτι μὲν νέος ὢν ἥμαρτε καὶ μήπω τὸ φρονεῖν ἐνηρεισμένος, nullo
t ridiculo ſenſu. Nam iſtud ἐνηρεισμένος nihil ad rem. Itaque mihi certius
rto eſt legendum, μήπω τὸ φρονεῖν ἐρηρεισμένος, id eſt, κατὰ τὸ φρονεῖν, vel
τὰ φρόνησιν, *Qui prudentiâ ſatis firmus nondum eſt.*
Lin. 8. Βουλαὶ ἀμφότεραι] Scilicet ἡ ἄνω καὶ ἡ κάτω. Locus eſt apud Heliodo-
um, ubi Cnemon caſus ſuos commemorat. eſt aliquid etiam apud Libonium
gumento Orat. κατ᾽ Ἀνδροτίωνος. eum adito, ſi vacat.
Pag. 152. lin. 5. Τελείῳ ἅρματι] Cum duodecies circa metam currus flecte-
atur: πωλικῷ verò, cum octies tantum. Scholiaſtes Pindari edit. Rom. in
yth. φασὶ δέ τινες ὅτι δώδεκα δρόμους ἀνύει τὸ τέλειον ἅρμα· τὸ δὲ πωλικὸν,
κτώ. Tum verò affert Callimachi locum, cui ἤπια φάρμακα πάσσειν decre-
um eſt. ſic habet:

Δωδεκάκις περὶ δίφρον ἐσήγαγεν ὄθματα δίφρου.

ed quid hoc, quæſo, εἰσήγαγεν ὄθματα δίφρου περὶ δίφρον? Davus profectò ſum, in-
uies, non Oedipus. Igitur ſic exiſtimato, illud δίφρον nulli rei eſſe; ſcripſerat enim
allimachus νύσσαν (ita metam vocabant) in illis autem verbis ὄθματα δίφρου nil
orruptum, ſed vox tantum explicanda, quæ nullibi, quod ſciam, reperitur,
θμα ſcilicet. eſt quidem apud Heſychium ὄθματα, ὄμματα νεολεῖς (emenda &
ribe, ὡς Αἰολεῖς; nam ὄθματα Æolicè ὄμματα ſunt;) ſed in hoc Callima-
hi loco ὄθμα nihil eſt aliud quàm *motus*, vel *agilitas*, *celeritas*, *rapiditas*. Nata
utem hæc vox eſt, (quam nos primi eruimus) ex ὄθεσθαι, quod κινεῖσθαι ali-
uando ſignificat, ut ex Euſtathio diſcere eſt. Quemadmodum autem Horatius
licubi dixit, *flaminum celeres lapſus*, ἀντὶ τοῦ flamina celeriter labentia, ita Cal-
machus dixit ὄθμα δίφρου (δίφρος eſt ἅρματος) ἀντὶ τοῦ, εὐκίνητον ἅρμα. Ita-
ue Callimachi verſum Latine ſic vertas licet: *Duodecies circa metam egit celerem
urrum.* In eodem verſu lego, ἐσήλασεν pro ἐσήγαγεν; quod improbaturum ſcio
eminem, qui quidem ad has reculas ſapiat.
Pag. 153. lin. 1. Πρὸς Ἀχαρνέας] Ἀχαρναὶ, ut auctor Thucydides ἐν προφό-
ῃ, erat, χωρίον μέγιστον τῆς Ἀττικῆς τῶν δήμων. diſtabat ab urbe 60. ſtad. ſed
on eſt quod quis exiſtimet atrocem ibi pugnam pugnatam fuiſſe. Nam equites
antum certavere ἐν Φρυγίοις (locus eſt Atticæ) & quidem ἱππομαχία βραχεία.
aque hinc facile cuivis apparet quàm rhetorice loquatur Demea, mendaciolo
em, ex præſcripto artis, pingens. cum ibi ingentem ſtragem editam fuiſſe ſigni-
ficat.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ficat. Ceterum ἀριστεύειν πρὸς Ἀχαρνέας ὑπὲρ τῆς πόλεως, non eſt, ut puto, quod vulgò volunt; debet enim iſtuc ſignificare, *fortiter pro patria*, ſeu *urbe pugnare adverſus Acharnenſes*, ut πολεμεῖν πρὸς τινάς. Idque ſi verum eſt, error hic erit, iſque manifeſtiſſimus. Acharnenſes enim Attici erant, Timon autem Athenienſis; qui tamen laudatur, quod adverſus Acharnenſes ſtrenue pugnavit. Itaque legendum mihi videtur: περὶ Ἀχαρνάς, quomodo in hac ipſa re loquitur Thucydides; περὶ Ἀχαρνάς, inquam, cum Peloponneſios, qui *circa Acharnas* erant, convellere conati ſunt Attici, ut oppidum obſidione ſolverent.

Lin. 2. Δύο μοίρας] Mille armatos. Nam τὴν μοίραν ἀναπληροῦσιν ἄνδρες πεντακόσιοι. Ceterum μοίρας dicas, vel μοιρας, perinde eſt, & Mſſ. Codd. variant.

Pag. 154. lin. 3. Ἡλιαία] Nullum olim Athenis forum majus fuit. Harpocration, Pauſanias. Nota autem differre βουλὴν, ἐκκλησίαν (quod per δῆμος intelligo) & ἡλιαίαν; quod diligenter monuit Heſychius.

Pag. 155. lin. 2. Συγγενὴς ἀγχιστεύς] Recte. differentiam enim agnoſcunt grammatici inter has voces; Heſychius minimè.

Lin. 6. Ἐγὼ δέ σοι καὶ τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν παρὰ σέ] Error manifeſtus. Quid enim hoc ſit, σοι παρὰ σέ? legendum ἐγὼ δέ τοι καὶ τὸν υἱὸν &c.

Pag. 156. lin. 13. Ἐπισθόδομον] Vbi ærarium. Ariſtophanes in extrema Pluto.

Pag. 158. lin. 6. Αὐτοβορέας] Facete, ficta vox, *Ipſiſſimus Boreas*, qualis à Zeuxide pictus eſt.

Pag. 160. lin. 7. Καρύκης] Erat Λύδιον ἔδεσμα ἐξ αἵματος καὶ ἄλλων ἡδυσμάτων συγκείμενον, Heſychius. ſed omnium optime Erotianus: Καρύκη, εἶδός ἐστιν ὑποτρίμματος ἐκ πλειόνων ἀρτυμάτων συντιθέμενον· καρυκεύειν δὲ, τὸ ταράττειν. τὴν καρύκην φασὶν αἱματώδη τὴν χροὰν ἔχουσαν. ἔνιοι δὲ τὴν παρ' ἡμῖν καλουμένην αἱματεῖαν, καρύκην ὠνόμασαν, οὐκ ὀρθῶς. ὅτι δὲ τρίμματός ἐστιν εἶδος ἐξ ἀρτυμάτων, μαρτυρεῖ καὶ Φιλοκράτης ὁ Σάμιος, καὶ ἄλλοι. Quod autem ait Erotianus, αἱματεῖαν non recte vocari καρύκην, bene ſane: nam αἱματεῖα, vel, ut apud Pollucem eſt, αἱματία, eſt quod vulgò dicimus, *ſoupe brouillée*, ex ſanguine anſerino, aut leporino, aromatis præterea, & injecto aceto, quod jus eſt nigrum aut certe fuſcum.

Pag. 161. lin. 10. Ἐπὶ τῇ κύλικι] Vnde διαλέξεις & λόγοι ἐπικυλικεῖοι· unde etiam λέγειν & ᾄδειν ἐπὶ τῇ κύλικι apud Platonem pag. 332. edit. Læmarianæ. Admonet me hic locus ut Amioti errorem in vita Alexandri aperiam. Neque verò id facerem, niſi Plutarcho interpretis ſui error obeſſet: etſi enim Amioto faveo ut qui maxime, plus tamen Plutarcho favere æquum eſt. Locus præterea, quo de agitur, illuſtris eſt, & non indiligenter legendus. Rem ipſam, uti ſe habet, paucis dabo. Harpalus Alexandrum cum fugeret, Athenas ſe recepit. Populus hominem ex urbe quatere volebat: pro illo ſtetit Demoſthenes pretio corruptus (calice aureo, & talentis 20. ſcilicet.) Rhetor Atticus, quem muneribus expugnatum fuiſſe populus obſecerat, ſe ſe purgare cum ſtuderet, nemo audire, imo obſtrepere omnes, præter neſcio quem, hominem ſane elegantis ingenii, qui è conſeſſu cum ſurrexiſſet; Quid autem, ait, viri Athenienſes, eum, qui calicem habeat, non audietis? (eſt autem mira quædam in eo dicto gratia atque facetia) Græce ſic pag. 857. οὐκ ἀκούσεσθε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ τὴν κύλικα ἔχοντος; Si quis veterum morem teneat, quo nonnunquam σκόλια ſua canebant, is venuſtatem hujus dicti facile agnoſcet. Talis autem ille mos: ſumpto in manum calice, canebant illa cantica, de quibus paſſim ſcriptores, quæ plerumque erant βιωφελῆ, quandoque etiam amatoria. Calicem qui tenebat, is ab aliis audiebatur, neque interpellabatur à quoquam. Ceterum hic mos ad oram quorumdam codicum notatus fuerat his verbis. ἐν γὰρ τοῖς συμποσίοις τὴν κύλικα ἔχοντες ᾖδον τὰ λεγόμενα σκόλια. Hæc etſi vera ſunt, tamen Amiotus interpretum Plutarchi, quotquot unquam fuerunt, longe doctiſſimus, ibi ſe turpiter dedit: ſic enim vertit: *Comment, Seigneurs, refuſez vous à ouyr un*

per-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ſonnage qui a le langage ſi bien doré? Quæ autem ad oram libri addita ſunt, (ab , necne, haud ſane ſcio,) nihilo certe meliora ſunt: *Il y a une alluſion à ce t* κηλεῖν, *qui ſignifie réiouïr par un doux chant, & comme enchanter*; nihilo, quam, meliora iſthæc ſunt: nam inter κηλεῖν & κύλιξ nihil quidquam commune eſt, non certe magis quàm inter λόγος & φυλία, aut voces quantumvis gnificatione diſſitas; ſed tota loci illius venuſtas ex iis quæ ſunt à me ſuperius mmemorata, pendet. Vertendum autem verbum de verbo fuerat, *Hé quoy, eſſieurs, ne voulez vous pas eſcouter celuy qui tient la coupe en main?* Tum verò ræcorum more allato, tota res erat explicanda. Sed quorſum iſthæc? inies. Non temere, ut opinor, id à me animadverſum fuit, & elucidatum. tque utinam hinc prudentiores fierent noſtri homines. Nam cum omnium, ii unquam Græcos ſcriptores interpretandos Gallice ſunt aggreſſi, doctiſſimus, re adeo nota erraverit, quid ab iis qui hodie vivunt, expectes? quorum pleque (nam quoſdam novi quamdoctiſſimos) nec Græce ſciunt, nec Latine uidem. Ex iis certe aliquis ſcriptorem quemdam Gallice, ut audio, convert, cujus ſcriptoris ſi vel pagellam tantum intelligat, μωρίαν ὀφλισκάνω ἀσμεστατα. idque ita verum eſt, ut, ſi mentiar, nil mihi vel humani quidquam, el divini credi velim. Ab hinc autem ſex ſeptem annis memini me rogatu ami- cujuſdam doctiſſimi viri, conferre verſionem neſcio cujus ex Ciceronis oraonibus; dii boni! Nunquam vidi literas magis illiteratas. Nuper autem, uper, doctiſſimum poëtam (& quos non? nam nihil iſtis ardelionibus ſaum eſt) adeò deformatum, adeò perditum vidi, eum ut agnoſcere, quanmvis mihi familiarem, nequiverim. Nihil pudere? acre verò hominis jucium! mulierculis & ſalgamariorum, ac pharmacopolarum pueris talem ſcrorem committere? Videlicet de Dei providentia dubitare, nihil eſt; quod nunc iſcent propolæ tali interprete. Quidni Virgilium denique poſt tot alios, quidi Ariſtophanem, & Plautum corruptum eunt? Nam Homerum quidem ipſum, t ſcio, non attingent. Nuper enim νέος quidam φωσφόρος exortus eſt, ui pronunciavit, pædagogici ingenii eſſe, verſus Homericos, cum aliquando veteribus producuntur, Gallice convertere. Ad ea quid dicas, Lector, niſi, ὃς, ὦ παῖ, δὸς ἐμοὶ λεκάνην, ἐμεσείω γάρ?

Pag. 163. lin. 3. Πάνσοφον τὸ χρῆμα] Legendum πάνσοφόν τι χρῆμα.

Lin. 8. Ὥσπερ οἱ τὸ κλοῦτον] Delendum ὥσπερ, & ſcribendum οἱ, jungenumque cum συνδεδραμήκασι.

Lin. 15. Μάζα] Nihil aliud quàm ἄλφιτα ἐλαίῳ πεφυραμένα. Ceterum dignite pani cedebat: nam ex Solonis inſtituto μάζα pro feſtis diebus in Prytaneo labatur. panis autem, feſtis. docet Athenæus. Σόλων δὲ τοῖς ἐν πρυτανείῳ σιτουμένοις μάζαν παρέχειν κελεύει, ἄρτον δὲ ταῖς ἑορταῖς παρατιθέναι.

Pag. 164. lin. 3. Ἐννεάκρουνος] Fons ita dictus Athenis, qui deinde Καλλιῤῥόη vocatus eſt, ut ſcribit Harpocration, & ex eo Suidas. Heſychius auem in hac voce mutilis eſt. legendum enim apud eum eſt, Καλλιῤῥόη κρήνη ἐν Ἀθήναις.

Pag. 165. lin. 11. Κυματῶδες γῆς] Gloſſema; vera autem lectio in Mſ. Cod. Reg. reperitur, κυματῶγης ſcilicet; quæ vox ab Euſtathio in Odyſſ. exonitur ἀκτὴ ἔνθα δηλαδὴ τὰ κύματα ἄγνυται. monetque eam vocem apud Heodotum reperiri; & vere monet, nam ſexies ſepties apud nobiliſſimum illum criptorem occurrit. Itaque indiligentiam Suidæ mirari ſubit, qui nihil ad manum habuit, cum in hanc vocem ſcriberet, præter Agathiæ locum. Sed antiquum obtinet Suid. ſolet enim, neglectis veteribus, ad recentiores decurere.

Lin. 16. Αὐτῷ] Lege σαυτῷ.

Lin. 18. Τάλαντον] Mſ. ἡμιτάλαντον.

Pag. 166. lin. 2. Αἰγινητικόν] Ad ridiculum. nam menſura Æginetica ceteris menſuris erat amplior, certe Atticâ.

Lin. 7. Κεφαλὴν ἐμπλήσω κονδύλων] Locus eſt apud Plautum in Aulularia.

Poſt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

——— *Poſtquam implevisti fuſtibus iſtorum caput ,*

Quem fruſtra ſollicitavit ingenioſiſſimus Palmerius legens , *impluiſti in caput.* fruſtra , inquam ; id enim Græcorum imitatione dicebat Plautus ; qui non in Aulularia tantum , ſed in Caſina quoque ea loquendi ratione uſus eſt.

——— *Ego te implebo flagris.*

Et certe tale aliquid videor apud Ariſtophanem legiſſe.

Pag. 167. lin. 2. Μῶν] In Mſ. eſt Τίμων. ſed dividuum facito, τί ; μῶν &c. *quid ? num te &c.*

A D.

ADDENDA.

Pag. 1. lin. 1. De Luciano, Lactantius Divinarum Inſtit. lib. 1. cap. 9. *Non enim iſta Lucilius narrat, aut Lucianus, qui Diis & hominibus non pepercit: & his potiſſimum qui Deorum laudes canebant.* Iſidorus Peluſiota libro IV. Epiſtolarum, epiſtola 55. Σωκρατικοὺς Πλάτων ἐκκωμῳδήσας ἐν Διαλόγοις, ἀνεκωμῳδήθη παρὰ τῶν Κυνικῶν, ὧν εἷς ἦν καὶ Λουκιανός, ὁ τοὺς Διαλόγους κατὰ πάντων ὁμοῦ σχεδὸν τῶν τε εἰρημένων, τῶν τε παραλελειμμένων συντάξας. ὧν οἱ μὲν Πλατωνικοὶ, διὰ τὸ τοὺς παρὰ τῶν ποιητῶν ἀναπλασθέντας θεοὺς, τεθεατρικέναι ἀπεδέξαντο. οἱ δὲ τῶν ποιητῶν εὔφημοι δύσφημον ἀπεκάλεσαν. δεινῶς γὰρ τοὺς παρ' αὐτῶν ἐκθειαζομένους θεοὺς ἐξεκωμῴδησε. Menagius.

Pag. 3. lin. ult. Ἀρχὴ δέ τοι ἥμισυ παντός] Quantum veteres tribuerint bono rerum principio patet ubi percurrimus ea quæ à variis adferuntur. Sic enim Horatius lib. 2. Epiſt. 2. verſ. 40.

Dimidium facti, qui bene cœpit habet.

Auſonius Epigram LXXXI.

Incipe dimidium facti eſt cœpiſſe ſuperſit,
Dimidium, rurſum hoc incipe & efficies.

Vbi videndus Vinetus aliique. Dionyſius Halicarnaſſæus de Antiquis Oratoribus. c. 2. *Et ſane bonum initium dimidium totius dici operis ſolet.* Ariſtoteles Problem. Sect. X. ἡ μὲν γὰρ ἀρχὴ, παντὸς ἔργου μέγιστον. ἥμισυ γάρ. Almelooveen.

Pag. 8. lin. ult. Δείξει σε τῷ δακτύλῳ] Nihil antiquius potiuſve priſcis fuiſſe videtur atque eo pervenere ut digito non infami ſed indice tamquam exemplum imitationis dignum demonſtrarentur. Fuit autem illa demonſtratio duplex in honorem & infamiam; in honorem legas apud Horatium Carm. l. 4. Od. 3.

Totum muneris hoc tui eſt
Quod monſtror digito prætereuntium.

Plinius junior. L. VI. Epiſt. VI. *ſolebat tamen vixdum adoleſcentulo mihi pater ejus cum magna laude monſtrari.* Et lib. IX. epiſt. XIII. *Cui Rufinus, demonſtrans me, vides hunc?* in ignominiam vero apud Ovidium. lib. III. Amor. Eleg. VI.

Quid moror? en digitis deſignor adultera vulgi. Almelooveen.

Pag. 11. lin. 26. Τριέσπερος ὥσπερ ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτός ἐστι] Hæc ait per alluſionem ad Lycophronem in Alexandra ſtatim initio, ubi de Hercule ſic:

Αἲ αἲ τάλαινα θηλαμὼν κεκαυμένη
Καὶ πρόσθε μὲν πεύκῃσιν οὐλαμηφόροις
Τριεσπέρου λέοντος.

Quem Herculem τριέσπερον λέοντα dixit, ut interpretatur Tzetzes, vel quod plures noctes impendit Iupiter in ejus generationem, vel quod per treis dies manſit in ventre ceti, ut Heſionem liberaret. *Palmerius.*

Pap. 17. lin. 26. Τοὺς τοῦ διαλόγου ἑταίρους ἐχλεύαζε φροντιστὰς καὶ μετεωρολέσχας] Socratem proculdubio innuit ab Ariſtophane in Nebulis ſubſannatum, & φροντιστὴν & μετεωροφένακα vocatum. *Idem.*

Pag. 37. lin. 3. Καὶ τὰς ἐν τῇ πόλει ταραχὰς διεξῄει καὶ τὸν ὠθισμὸν αὐτῶν καὶ τὰ θέατρα, καὶ τὸν ἱππόδρομον καὶ τὰς τῶν ἡνιόχων εἰκόνας] Putavi aliquando hunc locum debere aliter legi. Reponebam ſcilicet τοὺς τῶν ἡνιόχων ἀγῶνας. Nam & mihi hæc lectio magis convenire videbatur antecedentibus, ubi ait ταραχὰς διεξῄει, & ne diſſimulem, vix ab ea ſententia diſcedo. Notum eſt, quantas turbas olim fecerint agitatorum certamina, quantas ſeditiones excitarint, adeo ut ſæpe milite opus fuerit, ut ſedarentur rixæ & tumultus, quos aurigarum factiones & faventium cunei excitabant. Ideo nihil fuit Romæ magis celebre, nihil

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

hil in circulis, hominum ſermonibus, magis agitatum, quam Circenſium eventus, & Praſinorum, Venetorum, Ruſſatorum, & aliorum victoriæ vel infortunia. Non poſſum tamen damnare lectionem vulgatam. Nam Martialis lib. 5. epigr. 26, ubi de Scorpi nobiliſſimi agitatoris imaginibus loquitur, ſic ait:

> *Hoc, rogo, non melius, quam rubro pulpita nimbo*
> *Spargere & effuſo permaduiſſe croco?*
> *Quam non ſenſuro dare quadringenta caballo,*
> *Aureus ut Scorpi naſus ubique micet?*

Et Capitolinus in Vero teſtatur equo Circenſi, cui nomen erat *Volucris*, ab Ælio Vero Imperatore factum aureum ſimulachrum. Itaque non mirum, ſi agitatoribus quoque nobilibus id honoris genus impertiebatur. Fuiſſe autem in circo poſita ea ſimulachra ex hoc loco conjicere licet, & rationi conſentaneum videtur. *Palmerius.*

Pag. 7. lin. 9. Πολλὴ γὰρ ὡς ἀληθῶς ἡ ἱππομανία, καὶ πολλῶν ἤδη σπουδαίων εἶναι δοκούντων ἐπείληπται] Hæc ultima verba male vertit Micyllus. Vertendum erat: *multos, qui graves eſſe videntur, occupavit.* Idem.

Pag. 38. lin. 18. Καὶ τὸν οἶνον ἐν τοῖς συμποσίοις μετὰ κρότων τε καὶ ἀρωμάτων ἐγχέοντας] Hæc male convenire videntur. Quid enim commune habet plauſus cum aromatibus? Ergo non dubito debere legi μετὰ κρόκων vel κρόκου καὶ ἀρωμάτων, ea enim optime conjunguntur, ut & crocus vino. Nam ea miſceri ſolere, & in deliciis fuiſſe eam mixtionem teſtis eſt Plinius lib. 21. cap. 6, ubi de croco loquitur. *Vſus ejus in coronis nuſquam, herba enim eſt folio anguſto pene in capillamenti modum. Sed vino mire congruit, præcipue dulci tritum* &c. Hæc Plinii verba omnino firmant noſtram conjecturam. *Idem.*

Pag. 39. lin. 18. Οὕτω δὴ καὶ αὐτὸς ἠπίστατο τῶν στεφανουμένων, ὅτι μὴ ἴσασιν τοῦ στεφάνου τὸν τόπον· εἰ γὰρ τοι (ἔφη) τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσιν, ὑπὸ τῇ ῥινὶ μάλιστα ἐχρῆν αὐτοὺς στέφεσθαι] Suggillat homo Græcus Romanorum imperitiam. Nam Græci & præcipue Æoles & Iones coronas circa collum in pectus pendentes gerebant in conviviis. Id nos docet Plutarchus Sympoſ. 3. cap. 1. & tales coronas vocabant ὑποθυμίδας vel ὑποθυμιάδας, ut melius cenſere videtur Athenæus lib. 15. pag. 678. his verbis: ὑποθυμὶς καὶ ὑποθυμιάδες στέφανοι παρ᾽ Αἰολεῦσι καὶ Ἴωσιν, οὓς περὶ τοὺς τραχήλους περιετίθεντο, ὡς σαφῶς ἐστὶ μαθεῖν, ἐκ τῆς Ἀλκαίου καὶ Ἀνακρέοντος ποιήσεως, id eſt, *hypothymis & hypothymiades coronæ ſunt apud Æoles & Ionas, quas circa collum circumponebant, ut aperte licet diſcere ex Alcæi & Anacreontis verſibus.* Scilicet *hypothymiades* dicebantur ἀπὸ τοῦ ὑποθυμιάζειν à ſuffitu vel ſuffumigatione, quoniam infra naſum poſitæ cerebrum ſuo ſuffitu juvabant, ut ait Plutarchus dicto loco. *Idem.*

Pag. 43. lin. 1. Τηλικαῦτα χείσας τὸ βέλος, οὔτε ἰῷ, καθάπερ τὰ Σκυθῶν, οὔτε ὀπῷ, καθάπερ τὰ Κουρήτων] Mirum eſt Lucianum tribuere hoc loco Curetibus ſagittandi artem, quam nullus alius antiquorum illis tribuit, licet plures de illis plura dixerint. Omnes illis gravem armaturam ſcutum & haſtas tribuerunt, & ἐνόπλιον ὄρχησιν. Orpheus ſeu Onomacritus Hymno 1 & 2 in Curetas mille illis epitheta dedit, nullum tamen, quod ſagittandi peritiam ſignificet. Imo contra eos ὁπλοφόρους φύλακας vocat, & χαλκοκρότους ἀρήϊα τεύχεα ἔχοντας. Callimachus etiam Hymno in Iovem:

> Οὖλα δὲ Κούρητές γε περὶ πρύλιν ὠρχήσαντο
> Τεύχεα πεπλήγοντες.

Idem ait Apollodorus lib. 1. οἱ δὲ Κούρητες ἔνοπλοι ἐν τῷ ἄντρῳ τὸ βρέφος φυλάσσοντες τοῖς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνέκρουον. Dionyſius Halicarnaſſ. lib. 7. ὅτε τὸν Δία τιθηνούμενον θέλγειν ἐβούλοντο· κτύπῳ τε ὅπλων καὶ κινήσει μελῶν, id eſt, *quando Iovem lactentem delectare volebant armorum ſtrepitu & membrorum motibus.* Strabo lib. 10. ubi de Creta: τούτους δὲ ὠνόμαζον Κουρῆτας νέους τινὰς ἐνόπλιον κίνησιν μετ᾽ ὀρχήσεως ἀποδιδόντας, προσκηψάμενοι μῦθον τὸν περὶ τῆς τοῦ Διὸς γενέσεως. Plinius lib. 7. cap. 56. *ſaltationem armatam Curetes docuere,*

Pyr-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pyrrichen Pyrrhus, utramque in Creta. Idem ait & Pindari Scholiaſtes ad Pythiorum 2, & ne te morer, lector, innumeris citationibus, quicunque de Curetibus ſcripſerunt, iis tympana & armorum ſtrepitum & ſaltationem in armis tribuerunt, nullus ſagittarum infectionem. Ætoli certe, qui prius Curetes & à quibus ortos Cretenſes Curetas volunt, funda, non ſagittis gloriabantur, & eorum dux Pyræchmes Degmenum Elæum ſagittarium funda proſtravit. His ductus auctoritatibus apud Lucianum hoc loco pro Κουρήτων lego Κρήτων minima mutatione. Nec mihi Diodori locus libri 5. ubi de novem illis Cretenſibus Curetibus, ſcrupulum injicit, & ab ea lectione inhibet, ubi inter plurium rerum & artium inventionem, quam Curetibus tribuit, addit: τὰ περὶ τοξείαν καὶ τὰς κυνηγίας εἰσηγήσασθαι. Nam ultra quod ſolius Diodori auctoritas contra omnium antiquorum turbam & conſenſum mihi parum valere videtur, recantat ipſe Diodorus, & contra ſeipſum pugnans, ait ex Cretenſium traditione Apollinem in Creta natum, εὑρετὴν τοῦ τόξου γενόμενον διδάξαι τοὺς ἐγχωρίους τὰ περὶ τὴν τοξείαν. At certe ſi Apollo primus fuit arcus & ſagittarum inventor, & ejus uſum docuit Cretenſes, non erat notus arcus Curetibus, qui ante Apollinem natum & ipſo Iove antiquiores in Creta habitabant. Iure igitur Luciani lectio hoc loco mihi ſuſpecta eſt mendi, & Κρήτων cenſeo debere legi. Nam Lucianus, qui de Scytharum ſui temporis more loquitur, non mihi videretur bene iis oppoſuiſſe novem homines e fabuloſo ſeculo, & ratio vult, ut nationi nationem opponat & comparet. Ergo lego confidenter, & ſi mihi credis, leges, καθάπερ τὰ Κρήτων. Sed & Micyllus etiam hoc loco caſtigandus qui ὀπῷ interpretatur *reſina*; numquam enim legiſſe me memini reſinam utilem fuiſſe ad ſagittarum invectionem, aut ὀπὸν dictam reſinam κατ' ἐξοχὴν, cui nomen proprium eſt ῥητίνη· pro Silphio certe ob plantæ excellentiam ſumitur ὀπὸς & pro papaveris ſucco ob vim medicamenti, unde ὄπιον diminutive dicitur. Verte ergo *herbarum ſucco*, opponit enim ὀπὸν ſuccum herbarum τῷ ἰῷ veneno, quod ex ſerpentibus ἰοβόλοις colligitur, quorum ferax eſt Creta, & indiga Scythia, regio frigida. *Palmerius.*

Pag. 49. lin. 20. Κολοκώνθης] Κολοκύντης enim quidam ſcribunt. *Menagius.*

Pag. 50. lin. 20. Τῷ γὰρ τούτου σώματι φασὶ τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα, ἔπειτα σχήματι τοιούτῳ ξύλα τεκτήναντας, ἀνθρώπους ἀνασκολοπίζειν. ἀπὸ δὲ τούτου, καὶ τῷ τεχνήματι τῷ πονηρῷ τὴν πονηρὰν ἐπωνυμίαν συνελθεῖν] Veriſſima vocis σταυρὸς originatio. ταῦ, ταυηρὸς; hoc eſt, in modum *tau* efformatus: & per contractionem ταυρὸς: & præpoſito ſigma ut fieri ſolet, σταυρός. Idem.

Pag. 151. lin. 10. Ἐπειδὴ Τίμων ὁ Ἐχεκρατίδου, Κολυττεὺς] Scribendum Κολυτεύς. Suidas: Κολυτεὺς παρὰ Λουκιανῷ, εἰς τὸ Τίμων, ἢ μισάνθρωπος. Κολυττεὺς ἐστι, ὁ δῆμος τῆς Αἰγηΐδος. Idem.

Pag. 225. lin. 2. Ἀγρῶθεν | Ἀγρόθεν. Idem.

Pag. 263. lin. 19. Καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν τὸν νοῦν] Τὸν νέον, legendum videtur. *Idem.*

Pag. 264. lin. 10. Μεγίλλῳ] Horatius: *dicat Opuntiæ frater Megillæ.* Idem.

Pag. 277. lin. 13. Βάρβαρος ἦν, καὶ ὄλεθρος] Malim ὀλέθριος ut infrà pag. 770. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρός. Ita enim ibi legendum, non ἐκείνου ἀνδρός. Et ita Interpres legiſſe videtur. *Idem.*

Pag. 277. lin. 15. Ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ μου] Legendum: Σι. ἐκεῖνος τοίνυν ἐκληρονόμησέ σου. Hîc enim Simulus loquitur, non Polyſtratus. Sed & legendum poſteà, ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ, non Σίμυλος. Idem.

Pag. 299. lin. 3. Τὸ μὲν τόξον γυμνὸν] Id eſt, extra thecam. Ita *nudus enſis* apud Virgilium, pro enſe extra vaginam. *Idem.*

Pag. 370. lin. 17. Βίων πρᾶσις] Vertunt, *Vitarum auctio.* Verte, *Mancipiorum auctio.* Laërtius in Ariſtippo: κατεγίνωσκε τῶν ἀνθρώπων, ὡς τὰ σκεύη μὲν ἐν ταῖς ἀγορασίαις σκοπούντων, τοὺς δὲ βίους εἰκῆ δοκιμαζόντων. Idem.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pag. 384. ſin. 20. Σολοικισμῶν] Σολοικὸν, non σολοικισμὸν, dixiſſe veteres, teſtatur Gellius. *Menagius.*

Pag. 387. lin. 16. Φιλόσοφος οὐδὲν] Legendum omnino, ΦΙΛΩΝ, οὐδὲν. Sermo eſt de Philone, Sceptico Philoſopho: de quo Laërtius in Pyrrhone: ἀλλὰ καὶ Φίλων ὁ Ἀθηναῖος, γνώριμος αὐτοῦ γεγονώς. Scriptum fuerat ΦΙΛ. quod poſteà in φιλόσοφος abiit, in editione utraque Baſileenſi, & in Salmurienſi. Vide nos ad Laërt. pag. 248. *Idem.*

Ibidem Φιλόσοφος] Taxat eruditorum coryphœus Ægidius Menagius Benedicti editionem quod ex contracta voce ΦΙ. fecerit Φιλόσοφος cum legendum ſit ΦΙΛΩΝ. in notis ad Diogen. Laërt. l. IX. *Almelooveen.*

Pag. 411. lin. 9. Λέγεται καὶ βασιλεύς τις Αἰγύπτιος, πιθήκους ποτὲ πυρριχίζειν διδάξαι] Ipſe Lucianus infrà pag. 487. in Mercede conductis: ἄλλοι δὲ, τὸ τοῦ πιθήκου πεπονθέναι σε φήσουσιν ὃν Κλεοπάτρα τῇ πάνυ φασὶ γενέσθαι. ἐκεῖνον γὰρ διδαχθέντα τέως μὲν ὀρχεῖσθαι πάνυ κοσμίως, &c. *Menagius.*

LVCIANI

Rerum in primo Tomo memorabilium

INDEX.

A.

Abderitarum morbus. 601
Abdicationis cauſæ. 723
Aboni murus. 753
Academici non ſunt in beatorum inſulis. 675
Achanthus à tyranno in quem conſpiraverat, ſervatus. 337
Accidens & præteraccidens quid ſit. 382
Achæi verſus. 498
Acheruſius campus. 334
Achillis ſepulchrum in Sigæo. 358
Achillis & Patrocli amor qualis. 912
de Achille fabuloſa Homeri ſcripta. 631
Achillis mollities in fine. 296
Acinacis & Zamolxis Scytharum dii. 594
Actæoni à quo & cur immiſſi canes. 213
Acu candefacta reſerare ſigilla. 760
Acriſius Danaën incluſit. 255
Zelotypus ſenex. 255. filiam & filium ejus exponit. ibid.
Admetus ineptus poëta. 868. ejus quidam verſus. ibid.
Admirantis hypotypoſis. 41
Adulatio malorum omnium maximè ſervile. 489
Adulatores deteriores iis quibus adulantur, & ſuperbiæ illis authores. 33
Æacus publicanus. 343
ab Æaco non procul abeſt. 482
Aëdonum fabula. 22
Æginetici modii. 166
Ægyptiorum ſuperſtitiones. 369. quid pingant literarum vice. 538. aſtrologiam auxerunt. 848. quæ animalia ab iis colantur. 849
Æneas formoſus. 853
Ænigmata narras. 351, 379
Æqualitas res popularis. 314
Æſchines. ,488
Æſculapius. 237, 207, 208
Æſopi fabula de numerante vndas ſingulas. 569
Æthiopes deos convivio excepere. 362. bellum cum ſaltatione ineunt. 792
Aſtrologiam invenerunt. 845, 846. eorum ſapientia. 848
Aëtion pictor. 479. Proxenidæ gener. ibid.
Ætolica mala. 362
Afranius Rhetor, centurio, Periclis æmulus. 620. ſeipſum jugulat. ibid.
Agamemnon. 335, 336, 487, 606
Agapetus. 429, 430
Agathocles medicus. 427. Peripateticus. 866
Agenor Europæ pater. 259
bene Agendi tempus non prorogandum. 36
Agrigentini ab antiquo Græci & Dores. 740
Ajacis ſepulchrum. 359. furor. 321. mentis compos. 678. Ajacis coronis. 620
Ajax Locrenſis in ſedibus impiorum. 674
Alcæus Mileſius formoſus. 608
Alcamenis ſtatuæ in pretio. 517
Alceſtis ab inferis revocata. 310
Alcmenæ cum Iove concubitus. 203
Alcibiadis amoris pœnitet Athenienſes. 599. à Socrate amatus. 908
Alcyonis fabula. 168. & deinc. alia fabula. 689
Aleam in uno viro jacere. 598, 599
Alexandri magni res geſtæ. 288, 289. cur Deus videri voluit. 293. Clitum interficit. 628. votum ſuper hiſtoria ſua. 630. Annibali præponitur à Rhadamantho. 671. Babylone ſepultus. ibid. ejus nuptiæ & Roxanes. 574
Alexandri cujuſdam impoſtoris vita, res geſtæ. 746
Alexidis verſus. 498

Aloei filiorum factum. 344. pœna. ibid.
Alpheus Arethuſam amans. 243
Alytarches Sortium contemplator & explorator. 536
Amabilitas & Cupido Veneris liberi. 226
Amantium ſtultitia. 451. & Amatores opulenti in pretio, inopes contrà. 396
Amavit quidam Venerem marmoream. 884
Amatores iracundi. 234
Amaltheæ cornu. 455
Amantium actiones. 195. affectus. 905
Amaſtris. 763
Amici malis non illudendum. 274
Amoris vis. 196, 206, 303. duplex. 899. ejus gradus. 911
Ammonis oraculum. 850
Amores. 873. & deinc.
Amphilochi templa, vaticinia. 266
Amymones fabula. 247
Amico urgente quid facias? 342
Amicitia maximum bonorum. 860
Anacharſidis hiſtoria. 593
Anacreon in beatis inſulis. 673. fulmine à Iove cur peritus. ibid.
Anaximenes cur innotuerit. 573
Anchoræ vitreæ. 665
Anchiſæ & Veneris amor. 220, 221
Andromedæ fabula. 258
Anemodromi. 647
Anguillarum in morem inter digitos elabi. 114
Animantium vita brevis. 887
Anima ut immortalis. 866
Animæ in homine plures. ibid. ejus tres partes. 810
Animus ſcopo ſimilis. 42
Animi ornamenta incorrupta. 8
Annibalis geſta. 286
Annorum, menſium, horarumque numerum inſtituerunt Ægyptii. 849
Annus Solis circuitu definitur. ibid.
Annuli Romanorum modiis menſurati. 286
Antilochus vates apud Cilices. 759
Antimachi verſus. 689
Antiochiæ cives ſaltationis obſervantiſſimi. 812
Antiochi ſoteris cum Galatis pugnaturi ſomnium fauſtum. 499. pugna cum Galatis. 581
Antipho ſomniorum interpres. 684
Antipodes an ſint. 864
Antiſthenis baculus ex oleaſtro. 284
Anubis Ægypti Deus. 380
Anitus & Melitus Socratis accuſatores. 395
Aniti & Meliti in Demonactem. 860, 861
Aorna petra ab Alexandro occupata. 507, 295
Apelles pictor. 479
Apis Ægyptiorum Deus unde capi ſoleat, quantum lugeatur mortuus. 369, 370
Apis mellis opifex & quomodo formetur in favo. 171
Appollinem Branchus & Hyacinthus amant. 187. Daphne fugit. ibid. Hyacynthum diſco occidit. 209. ſe conſulentes decipit. 212. citharœdus, medicus, vates, jaculator. 213, 393. ejus exilium ob Cyclopes. 363. mercenaria opera apud Admetum. ibid. apud Laomedontem cum Neptuno. 363, 364. unde ejus templum Delphicum ditatum. 745. ubi colatur. 366. Græcia peſtem immittit. 363. à nemine falli poteſt. 731
Apollonius. Thyaneus. 750
Apollonius philoſophus. 866
in Aqua ſcribere. 437
Aquileja urbs. 776
Aquilarum pulli ut probentur. 417
Arabiam cavam ſerere. 490
Araneæ Cycladibus majores. 648, 649
Arbitrorum delectorum judicio acquieſcendum. 715, 716.
Arborei ſeu Dendritæ homines, & eorum fabula. 653
Arborum vitrearum fabula. ibid.
Arcades Aſtrologiæ contemptores. 855. Antiquiores ſe Luna dicunt. ibid.
Archelaus tragicus poëta. 601
Architelis uxor. Dimenete. 592. ejus viſio. ibid.
Archytas Pythagoræ diſcipulus. 497
Areopagitæ in tenebris judicant, & cur. 552, 553.
Arethuſa & Alpheus. 243
Argivorum & Lacedæmoniorum pro agro bellum. 360
Argos ſiticuloſum. 247
Argus toto corpore videns. 188, 222.
Ariadnes filum Theſeo datum. 540. ejus chorus. 791

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Aries ab Ægyptiis colitur. 849
Aries aureus Thyeſtæ. 851
Aries Aureus Phryxi. ibid.
Arion Lesbius. 673. ejus fabula. 250
Ariſtarchus Grammaticus. 48
Ariſtarchus Phaleræus Imperator. 44
Ariſteas hæredipeta. 283. delinitus Mileſiis ſermon. 874
Ariſtidis inopia. 105, 106
Ariſtippus Cyrenæus Dionyſium Siciliæ tyrannum liberat. 333. unguenta olens. 306. ejus mores. 333. & ſeq.
Ariſtippus & Epicurus in beatis inſulis jucundi compotores. 675
Ariſtobuli adulatorius liber ab Alexandro in flumen projicitur. 610
Ariſtodemus ſceleribus nobilitatus. 749. hiſtrio. 487
Ariſtonis convivium. 819
Ariſtophanes poëta vir ſapiens. 657. ille & Eupolis Socratem in ſcenam introducunt. 404
Ariſtotelis ſententia de bonis fortunæ. 292. ut Alexandro eſt abuſus. ibid.
Arius & Epeus pugiles pares. 677
Arrianus Epicteti diſcipulus. 747
Ars longa vita brevis. 505
Arſacis Medorum præfecti mors. 315
Artis mechanicæ facilitas & commoda. 2. ejuſdem incommoda. 7. inſtrumenta. 9
Artium inventiones. 897
Artis perito credendum. 343
Artemidorus adoleſcens. 591
Artemiſia Mauſolo mortuo erexit ſepulchrum. 312
Arteria trachea nihil recipit. 605
Aſinus Cumanus Leonina pelle indutus. 407
Aſino nil commercii cum lyra. 466
Aſinis petulantiores. 409
Aſinorum ruditus loco tubarum. 408
Aſpaſia meretrix. 795, 843
Aſter Philippum Macedonem orbavit oculo. 628
Aſtyanax è turri dejectus 365
Aſtrologia ab Æthiopib. inventa. 845, 846. ab Ægyptiis aucta. 848. Babyloniis nota. 849. unde Græci habuerint. 850. ab Arcadib. contempta. 855. ejus commendatio & defenſio. ibid. & ſeq.
Athenarum encomium. 26
Atlas cœlum fulciens. 344
Athletæ fœlicitas. 536
Atreus de ſole locutus. 851
Attis fabula. 365. amatus à Rhea. 206
Attica ſubſannatio. 13. eloquentia. 475. decas. 598
Avarorum graphica deſcriptio. 84. & ſeq. Tantalo ſimiles. 94
Augiæ bubile. 746
Auguſti primi come ingenium. 502
Aurum ſiſtit ſanguinem. 146. mala propter aurum. 349, 350. contemnendum ut calculi littorum. 164
Aures quam oculi minus fide dignæ. 622. Aures portentoſæ. 655
Autolycus fur à ſydere Mercurii. 853
Auri munera grata ſapientibus. 391

B.

Babylon qualis urbs. 360
Babylonem cepiſſe. 455
Babyloniis nota aſtrologia. 850
Baccham ex viro fieri. 785
Bacchus è femore Iovis. 365. in eum vini inventorem calumniæ. 215. res geſtæ. ibid. in Nyſa educatus. 202
Bacchi miniſtri Satyri. 794. ille Tyrrhenos, Indos & Lydos ſaltando vicit. ibid.
Bacchica & Dionyſia fuere genus ſaltationis. 794
Bagoas philoſophus eunuchus. 842 ſi è Barbæ prolixitate philoſophus æſtimandus, hircus primas tenebit. 845
à Barba de philoſophis judicium. 862
in Balneis fieri ſolita. 40
Beatorum inſulæ deſcriptio. 106. & ſequent.
Bebryx Amycus Pollucem vulneravit. 236
Bellerophontis literæ. 486. ejus equi fabula quid ſignificet. 851
Bellum omnium pater. 602
Bellum plenilunio adeundum, Lycurgi lex. 855
in Bellum & Pacem Homerus res omnes diviſit. 795
Bene agere. 497. Bene agere non cunctandum. 36
Bis per omnes. 490
Biton & Cleobis omnium hominum fœliciſſimi. 349
Bithynicum mancipium. 464
Bithyna fabula. 793

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Blepſias fœnerator fame perlit. 318
Bonum nullum ſine teſte jucundum. 181
Bona tria, animi, corporis & fortunæ. 386
Bonorum poſſeſſio temporaria. 35
Branchus amat Apollinem. 187
Branchidæ quo pacto ditati. 752
Braſidæ de navi deſcenſus. 634
Brevitatis commendatio. 636
Briareus centimanus Iovi fert opem. 228
Bruta ſolitudines amant. 893
Bubalus latro. 778
Bucephali hominum genus. 689, 690

C.

Cabaluſa inſula. 691
Cadmus literis legem perſcripſit. 46. eum execrantur ob T inventum. 50
Cacozeli irridentur in Lexiphane. 819 & ſeq.
Calcei novi in honore habentur, veteres projiciuntur. 459
Calculos duos ferebant Lacedæmoniorum reges. 589
Callias qualis. 105
Callicratides Athenienſis. 879. ejus oratio. 895
Callidemides veneno alteri parato extinctus. 273
Callimachus in deſcriptionibus prolixior. 637. ejuſdem locus. 908
Callimorphus medicus hiſtoriographus. 613
Calvarius. 339
Calydoniorum calamitates à Diana profectæ. 362
Calypſo ſerva. 777
Cambyſes. 352. filius Cyri, regnum & mors. ibid. theſauri. 16
Camelus nigra. 15
Candor ſine rubore ad formam non probatur. 239
Canis Cyrum primum nutriit. 364
Canis in præſepi. 87
Canem in aliquem ſolvere. 786
Canum conſuetudo. 411
Canicula nomine Myrrhina. 473
Capaneum ſaltare. 812
Capra Iovem nutriit. 364
Capitibus caninis & leoninis homines. 538
Carbones pro theſauro. 558
Carbones theſaurus. 578
Carcharorum orator. 474
Carcinochires. 661
Careotis. 634
Carimantes. 824
Carion famulus. 353
Caryatiſſare, ſaltandi genus à Caryea urbe dictum. 789
Caryonautæ. 686
Caſpiæ portæ. 175
Caſtor & Pollux ſimiles. 236. vivunt. 233. alternis nautis favent. 237
Catena Iovis. 227
Caucaſus. 344
Caulomycetes. 649
Cauſa juſta eundem accuſatorem & arbitrum non timent. 394
Cauſa indicta credere, cujus ſit. 395
Cauſidici perſtringuntur. 14. eorum mores. 406
Cebes. 479
Cecrope Codro-ve generoſior. 105
Celer. 778
Celſi laudes. 783
Centaurus. 579
Cenchroboli. 647
Cerberus. 334, 339, 380
Cercopes. 749
Ceſtus Veneris. 223
Cethegus. 866
Cetus fabuloſus. 658
Ceyx. 168
Chæreas. 828
Chærephon. 515
Chalcedon. 752, 753
Chaldaica diſciplina. 508
Chaldæi divini. 283. gens mollis. 293
Chariades. 272
Charicles Corinthius. 879. illius oratio. 887
Charinus adulator. 269
Charmides formoſus. 306
Charmoleus Megarenſis. 278
Charon ad ſuperos venit. 341. alterum pedem in cymba Charontis habere. 482
Chelidonius cinædus. 473
Chimæra. 334
Chiron mortuus eſt cùm immortalis eſſe potuiſſet, & cur. 314. & ſeq.
Choaſpis aqua. 330
Chryſes expoſtulatio. 363
Chryſippus. 382, 383, 384, 385, 386, 570

Chry-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Chryſippus non poteſt in beatas inſulas niſi 4 potus helleborum ire. 675
Cinyrus Helenam amans rapuit in beatorum inſulis. 679
Cithara ſaltatoris adminiſtra. 798
Clavum clavo pellere. 489
Clearchus Medos & Perſas devicit. 293
Cleobis & Biton hominum feliciſſimi. 349
Cleocritus. 429
Cleon. 116, 497, 628
Cleonæ. 40
Cleopatræ ſimia. 487
Clitus. 628. cur ab Alexandro occiſus. 294
Cnemon. 274
Cnidus. 880. ibi memorabilia, Praxitelis opus, Cnidiæ Veneris templum. 881. Soſtrati porticus. ibid.
Cocconas. 751
Cocytus. 346
Codro generoſior. 105, 277
Cœna Hecates. 262, 263
Coliades. 903
Colocynthopiratæ. 686
à Columnis Herculis ad Indos. 507
Comaſtæ Græcis qui dicantur. 912
Comicum ſatellitium. 602
Comœdia ſpectaculis convenit. 785
Comus paſtor perditè amans. 903
Comœdiæ publicus uſus. 17. proprium ipſi ſaltationis genus, cordax. 796. ejus perſonæ ridiculæ. 797
Conjugium cur inventum. 897. ejus utilitas. 909
Conon. 626
Conſilium non mutandum & cur. 19
Conſilium, alia eligere, alia vitare docet. 604
Contentum oportet eſſe præſentibus. 315, 340
Convivium adire primum, inurbanum, poſtremum grave eſt.
Convivalium fraudum non eſt æquum meminiſſe. 177
quæ in Convivio debent eſſe, quæ non eſſe. ibid.
Cordax ſaltationis genus. 794
in Comœdia exercetur. 796
Corinthii adventu Philippi perturbati, quid fecerint. 602
Cornix anceps animal. 844
Corœbus. 910
Coronus. 657
Coronas ſub naribus potiùs quàm ſuper capite ponendas. 39
Corpora virorum quàm fœminarum robuſtiora. 727
Corybantes. 206. quid faciant. ibid. in Phrygia primùm ſaltarunt. 788. Iovem ſervarunt. ibid.
Craton. 279
Creon. 336, 487
Creperius Calpurnianus. 612
Cretenſes fabulantur de Iovis ſepultura. 69, 70. optimi ſaltatores. 789
Cribro vaticinari. 753
Crocodilus Stoicorum. 567
Crœſus ſervus. 335. ejus lateres aurei. 350
Crœſi cum Solone ſermo. 348
Crœſi & Solonis colloquium de felicitate. 348. &c.
Crœſis ſedecim ditior. 105
Cruces ad effigiem τῦ ταῦ. 50
Cteſias. 640, 683
Cumanus aſinus leonina pelle indutus. 407
Cupido. 896. imberbis. 187. Veneris filius. 205. ejus vis. 231. æthereus Deus, amicitiæ fautor, &c. 896. Iapeto antiquior. 186. cur à Minerva abſtineat. 217. cur à Muſis. ibid. cur à Diana. ibid.
Curetes armati ſaltabant. 788. primi in Creta ſaltarunt. ibid. Iovem ſervarunt. ibid.
Curetum ſagittæ reſina inunguntur. 43
Currus bovem ducit. 271
Cybelus, Athenienſium colonia. 47
Cybele. 755
Cyclopes. 368. Cyclopis munus quod ſit. 432
Cydimachus. 429
Cynobolani. 649
Cynocephali. 661
Cynirus. 683
Cyniſcus ut mortuus. 427. quid in vita faceret. ibid.
Cypſelis obturatrix. 820
Cyrus. 50, 348. primus à cane nutritus. 364. rex magnus dictus. 50. Cyri theſauri. 229. res geſtæ. 348
Cytmides. 761

D.

Dadis. 770
Daduchus. 829
Dædalus aſtrologiæ peritus. 851

Damaſias athleta. 279, 282, 830
Damis à puero necatus veneno. 317
Damnippus. 274
Damon adulator. 269
Damoxenus palæſtrita. 264
Danaë. 868. Danaës fabula. 254. & ſeq.
Danaus duriter educat filias. 247
Danaidum dolium. 95, 285, 551. in Danaidum dolium aquam afferre. 95, 96
Daphne fugit Apollinem. 187. in arborem verſa. 644
Darii theſauri. 16
Decelia. 891
Decretum adverſus divites. 338
Deformitas eloquio compenſatur. 890
Deli inſulæ everſio. 252. & ſeq. ibi peperit Latona. 253
Deliciarum & lautitiæ reprehenſio. 39, 40
Delphica divinatrix. 744
Delphi aſſeſſores Pythii. 731. unde victum habeant. 743
Delphines hominum amantes. 250
Demeas orator. 149
Dementia infœlix. 391
Demetrius Cynicus. 806
Democriti mores. 378, 758
Demonax. 857. vita, ſtudia, &c. à 857 uſque ad 873.
Demonſtratio. 35
Demoſthenes. 9, 634
Demoſthenes imperator captus. 628
Demoſtratus. 774
Dendritæ. 653
Deucalion. 61. ejus arca. 801
Deus in culpa non eſt, ſed qui delectum fecit. 480. ex improviſo oſtenſus. 570. Deo parendum. 129. omnia facilia. 170
Dii qua forma ad Ægyptios iverunt. 369. Deorum adulteria taxat. 182. quales eſſe debeant. 183. de iis nihil dicendum. 322. eorum per gentes diſtributio. 367
Dii omnia vendunt mortalibus. 362. ejus rei exempla. ib. quid ſint. 379
Dialogus & comœdia. 17
Dialogi privatus uſus. ibid.
Diana ægre fert quòd ab Oeneo non fuerit ad ſacrificium vocata. 362. ſagittis gaudet. 832. cur amore non capiatur. 217. hoſpites in Scythia mactat. 231. obſtetricatur. 237
Didymis eſt Apollinis templum. 854. Didymi reſpondent geminis, cœleſti ſigno. ibid.
Dimenete Architelis uxor. 592
Dinias. 829
Diocles. 842
Diogenes. 284, 337, 375. ejus venditio & præcepta. 376, 675
Diogenes qualem vitam egerit. 312. quid fecerit quum Corinthum invaderet Philippus. 602. dolium volvens. ibid.
Dion ſeipſum ſtrangulat. 830
Dion Heracleotes. 511
Dionyſius ex femore Iovis ortus. 202. ejus inſolentia. 215. joci amans. 404
Dionyſius Siciliæ tyrannus. 333
Dionyſiacæ lapicidinæ. 475
Dionyſiaca & Bacchica genus ſaltationis. 794
Dionyſiaca libertas. 17
Dionyſii templum Rhodi. 878
Dionyſiorum licentia. 404
Dionyſodorus. 500
Diophantus. 282
Dioſcuri. 445
Diotima. 843
Diſcipuli leniter excipiendi. 4. in diſcipulis quid conſiderandum ad bene eos inſtituendum. 36
Diſciplina. 399
Divites ridiculi. 368. & qui eos ſectantur. 32. fœlicitatis ſuæ teſtes quàm divitias malunt. 34. admonentur. 264. quanti fiant. 277. cur virtutem non deſiderent. 287. Suffragium contra eos. 338
Divitiarum verus uſus. 90
Divitias quæ vitia comitentur. 112, 113. quæ mala. 129
Divitiæ malè reconduntur. 85, 86. quando à Iove, quando à Dite dentur. 100. mutant hominum mores. 102. ad malos potiùs quàm ad bonos veniunt. 107. facilè dilabuntur. 113, 114. quæ bona adferant. 127. non ſunt malorum cauſæ, ſed malè utentes. 128, 129
Doctrina non omnes pariter afficiuntur. 43
Dodonea fagus. 896
Dormientium geſtu modò abnuunt, modo annuunt. 328
Dormire ſub Mandragora. 58

Doſiadæ ara. 839
Draco. 854. cur ſignum multitudinis Parthis. 622
Dracones Pellæi. 751. cur Draco ſub tripode. 854
Dromo. 660

E.

Ebrii deſcriptio. 161, 162
Echo garrula. 240
Echecrates. 567
Elation ob ſaltationem clarus. 791
Electra Stoicorum. 383
Electro & vitro Sidonio lucidius. 892
Elei. 870
Eliæam ſuperciliis præ ſe ferre. 887
Elementa mundi. ibid.
Elenchus. 399
Elephantis ut uſus ſit Anthiochus adverſus Galatas. 582
Eleuſinia ſacra. 438
Elyſius campus. 673
Emmeleia, ſaltationis genus. 794. in Tragœdia exercetur. 796
Empedocles. 305, 677
Empuſa Saltatrix. 793
Encomium quid facere ſoleat. 605
Endymion. 365, 366, 646, 853. Lunæ curſum invenit. 853
Endymionis & Lunæ amor. 204
Enipeus Tyronem uxorem neglexit. 256
Ephedius quis ſit. 537
Epithetis utuntur poëtæ ad verſum implendum. 53, 54
Epictetus. 870
Epicurus venditur. 381, 498, 675, 758, 763
Epicuri liber exuſtus. 774. quid faciat in inferis. 763
Epicurei quales ſint. 519
Epimenidis ſomnus. 69
Epimethei opus. 19
Equa Theſſaliæ. 580
Equum educere in campum. 394
Equorum inſanum ſtudium Romæ. 37
Erinnys. 438
Eris pomum aureum projecit. 246
Euche Dea. 559
Euclides. 563. ante Euclidem geſta. ibid.
Eucrates Sicyonius. 269. natalitia filiæ celebrans. 512
Eumenes. 499
Eumolpus. 866
Eunomius. 284
Eunomus. 673
Eunuchus quid ſit. 843. non licere ei philoſophari. ibid. ejus & ſpadonis diſcrimen. 844
Euphranor. 479
Euripidis loci. 391, 490, 496
Europa. 259. à Iove rapta. 260
Eurybatus. 749
Eurydice reddita Orpheo. 310
Eurytus. 393

F.

Fabæ cur ſacræ Pythagoræ. 373. fabis magiſtratus creant Athenienſes. ibid.
Fabulæ priſcorum cum aſtrologia conſentiunt. 853
Fabularum congeries. 801, 802, 803, 804, 805, 806. idque ſecundum locos ubi habebantur.
Facilia apparent nobis difficillima. 856
Fagus dodonea locuta. 896
Fatum cauſa rerum. 303
Fatum inevitabile. 489
Fati neceſſitate ſeſe excuſant homines. 589
Fati unius & fortunæ arbitrio nos regi. ibid.
Felicitas mutat mores. 20. in quo eam conſiſtere putet vulgus. 434. ſolus Fœlix qui liber eſt. 864
Ferri collatio cum auro. 350
à Filo tenui ſuſpenſi omnes. 354
de Finibus multi diſceptant. 355
perinde ac ſi Fluvii ſurſum ferantur. 271
Fluvius vino Chio ſimilis. 643
Fluvii intereunt, cujus exemplum eſt Inachus. 360
Fœminæ communes in beatis inſulis. 676. fœmina eſt ſeminis receptaculum. 888. fœminæ & maris legitima eſt conjunctio. ibid. in coitu viro majorem delectationem percipit. 893
Fœnus & Computum. 86
Fœnus primum & ſecundum. 384, 385
Fœnerari ſoli ſapienti convenit. 384
Fœtor oris Gelonis tyranni. 530
Formicæ portentoſæ. 644
Formoſi, Megillus Corinthius. 264. Charmoleus Megarenſis. 278. & ſeq.
Char-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Charmides, Phædrus Cliniæ filius. 306
Fortuna & fati arbitrio nos regi. 489.
Frugalis victus in quibus conſiſtat. 163, 164
Funerum vanitas apud Romanos. 38

G.

Galatæ ab Antiocho fugati. 582, 583
Galateæ & Polyphemi amor. 238. ſe Nereidibus dicit formoſiorem. 239. ejus templum. 668
Galeam tibiæ, capiti ocreas adaptare. 500
Gallinarum lac. 456
Gallinaceo ſacra ædes. 683,684
Ganymedes. 190,191. Cur à Iove raptus. 192
Gargarus Idæ cacumen. 218
Gaſtrocnemio unde dicta. 653
Gelon ore fuit fœtido. 530
Gemini. 854
Genetyllides. 903
Geometria artem exordientibus qualia proponat. 562
hominum qui Geſtarentur irriſio. 41
Gloriæ ſtudium homini familiare. 322
Glycerium pellex Megapenthis. 431
Glycon. 759. ejus colloquium cum ſacerdote. 772
Gnathonides. 757
Gniphon. 435, 167
Gobares. 426
Græcæ loqui diſcere volenti quid faciendum. 611
Graculum alienis plumis exultare, 486
Gry. 835
Gula flagitat conſueta. 477
Guttur longum quatuor digitos. 40
Gymnaſiorum quodnam optimum. 811
Gymnopodiæ. 791
Gymnaſtice comendi artem rejicit. 630

H.

Hæredipete Charinus & Damon. 269
Hæreditas jure naturæ ad liberos pertinet. 272
Halcionii dies. 169
Harmoniarum quarundam proprietates. 585
Harmonides tibicen. ibid. & ſeq.
Harpyiæ cibos Plineo eripiunt. 94
Hebe. 883, 173
Hecates cœna. 262, 308
Helena cujus filia. 225. pulchra. ibid. à Theſeo rapta. ibid. ejus forma deſpicitur, & vituperantur Græci quòd pro ea bellum geſſerunt. 302. & ſeq. rapta eſt à Cinyro in beatis inſulis. 679
Heliotæ. 680
Heliades. 875
Hellanicus. 823
Helleſpontus unde ſic vocetur. 251
Helles fabula. ibid.
Hephæſtion. 499
Heracleotes. 511
Heraclitus. 378. &c.
Heramithres. 438
Herba lanaria. 755
Hercules. 11. in Oeta conflagravit. 207, 509. ab Omphale ſandalio verberatur, lanas carpſit. 208. liberos & uxorem occidit. ibid. Æſculapio poſthabitus. ibid. in Venerem acer. 874
Hermeas. 844
Herminus Ariſtotelicus. 870
Hercules cœlum ferens. 344, 345. irridetur divinitas, venditur, ejuſque mores. 298. & ſequent.
Hercules Lydius. 608. quomodo pictus. ibid.
Hercules in ſcena. 797. taurivorus deos. 876
Hermaphroditus. 211. qualis. 231
Herodes. 865, 866
Herodoti virtutes 571. & ſeq. ejus libri Muſæ appellati. 573. quo præmio uſus ſit. 636. non vera ſcripſit. 683
Herodizes. 626
Heros quid. 267
Hephæſtion. 499
Heſiodi fabula de muſarum ſaltatione. 795
Hierophantes. 829
Hinnulus leonem. 274
Hippias. 573
Hippocentaurus. 17. ejus pictura. 579
Hippoclides non curat. 501, 502
Hippogerani. 648
Hippogypi. 646
Hippomyrmeces. 649

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ipponicus. 105
ircocervi. 18
ircum mulgere, & cribrum ſuppone-re. 866
iſtoriam recte ſcribere difficillimum. 603. in ſcribenda ea quid obſervandum. 604. primum vitium. 605. ut differt ab encomio. ibid. à poëſi ibid. in ea convenienti tempore laudandum. 607. ſecundum vitiam. ibid. tertium vitium. 617. quartum vitium. ibid. quintum vitium. 618. ſextum vitium. ibid. ſeptimum vitium. 620. Virtutes duæ. 625. quibus inſtructus eſſe debeat hiſtoriam ſcripturus. 627. & ſequentib. hiſtoria poſteros reſpiciat. 630, 631, 638. adulatores rejicit. 638. quo ſtylo ſcribenda. 632. & ſeq.
Hiſtoricus quæ præcipua afferre debeat domo. 620. res ut geſtæ ſunt narrare debet. 629. veritatem ſequi. 630. qualis eſſe debeat. 631. & ſequentib. quomodo conſcribere. 633. & ſeq.
Hiſtrio nullus punitur. 408
Homerus. 676. cujas eſſet &c. ibid.
Homeri loci. 4, 23, 30, 43, 390, 391, 414, 458, 489, 490, 493, 795, 800, 854, 890
Homo bicolor. 15
Homo eſt infans. 169. homines bullis ſimiles. 356. homo bicolor Theſpidi dono datus. 16. homines inter ſe comparati. longè diſcrepant. 170. eos creaſſe diis utile. 179. omnes moriuntur. 297. anima & corpore compoſiti. 299. eorum mores. 325. foliis ſunt ſimiles. 356. quid ſint 379. nulla illis fides. 390. evitare fortunæ offenſionem non poſſunt. 495. ſocietatis ſunt amantes. 893
Honeſtum ſolum bonum, dicunt Stoici. 532. neceſſario eſt præſtabilius. 897
Honoratus. 864
Horæ. 366. Horarum ſedes. ibid.
Humanitas, & quibus opus habeat. 1. ejuſdem deſcriptio. 5. oratio. 6, 7. commoda. ibid.
Hyacinthus. 676
Hyacinthus & Branchus Apollinem amant. 187. quomodo ab Apolline occiſus. 209. ab eodem Amyclis ſepultus. ibid. In florem mutatus. 210
Hydamardia. 691
Hyperbolus. 644
Hyporchemata. 792

I.

Iambulus. 641
I præter Ianuam incitari. 39
Iapeto antiquior. 198
Icarius palmitem à Baccho accepit. 216. occiſus a compotoribus. ibid.
Icarium mare. 852
Icarus. 852. ejus fabulæ expoſitio. ibid.
Iccus. 626
in Ida Corybantes inſaniunt. 206
Idea Socratis. 380
Ignis communicatus non minuitur. 182. ejus neceſſitas. 183. ignis ſolis præſtantior. ibid.
Ignorantia apud homines facit quod lethe apud inferos 357
Ilium. 360
Ilienſes. 413
Imperat optimè qui ira vacat. 870
Imperitia audaces, res conſiderata timidos efficit. 20
Impiorum inſula. 681, 682
Inachus fluvius mortuus. 360
Indi quomodo vino affecti. 23. cur. ibid. ſolem ſaltatione ſalutant. 792
Indifferentia quæ ſint. 382
Indolentia animi paranda. 36
Indopates. 438
Inferorum pœnæ. 283, 327. & ſeq.
Innoteſcere quomodo quis poſſit. 571. & ſequentib. 587
Ino in mare præcipitatur. 251. Bacchi nutrix. ibid.
Inſaniæ futuræ indicia. 784. inſanabilis ſigna. 712. cauſæ. 728
Inſanire cum ratione. 23
Inſontem accuſare. 552
Inſula ex caſeo. 668
Interitus unius alterius eſt ortus. 888
Invidiæ ſigna ex vultu. 712
Io à Iunone in vaccam mutata. 188. Iſis juſſu Iovis facta. ibid. ejus fabula. 249. & ſequentib.
Iolaus. 270, 736
Ionici joci. 468
Iovis ædes. 106. catena. 854
Ira vacans optimè imperat. 869, 870
Iridis ſedes. 366
Iſis Ægyptiorum dea. 188
Iſmenodorus. 316

Iu-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Iucundum ſolum bonum, ex Epicuro. 532
Apud Iudicem adverſario faventem æqua cauſa non agenda. 781, 782
Iuno ob Ganymedem zelotypa. 192. & ſequentib. à quibus colatur. 367. ut Vulcanum concepit. 365
Iupiter & ejus varia epitheta. 52. tauro aſſimilatus fert Europam. 260. ubi educatus. 367. Cretenſes ejus ſepulchrum oſtendunt. ibid. quo pacto paternos dentes effugerit. 180. qualis eſſet juvenis. 59. aram in Gargaro habet. 189, 190. à capra educatus. 364. ejus regia ubi. 366. quid ſit ejus catena. 854. multa fabuloſa de Iove. 290
Iuramentum, Socratis per canem & platanum. 380
Iuſtitia. 399
Ixion Iunonem ſollicitavit. 195, 334, 396. objecta nubes. 197. & ſequentibus. cur pœnas luat. 366, 367

L.

Labor exhauſtus affluit. 551. relaxationem poſtulat. 873. ſummis Labiis philoſophus. 487
Lac gallinarum mulgere. 456
Lacedæmoniorum conſuetudo in ferendis calculis. 589. ſaltatio. 789. ad ſaltationem bellum inibant. ibid. enervati. 264
Laconici maris cochleæ. 435
Lachanopteri. 647
Laches. 167
Lacydas pater Megapenthis. 428
Lampichus Geloorum tyrannus. 278
Lampis amore meretricis periit. 317, 318
Lari in morem. 447
Laurus Veneris transfuga, & ab ea alias fugitiva. 881
Laus nimia eſt adulantis, ideoque odioſa. 609
Lectus & lucerna teſtes ſceleris vocantur. 442
Leo cordula vinctus. 471
Leogoras. 737
Leotrophis. 626
Lesbonax, ſaltatores manu ſapientes appellabat. 810
Lethes aqua. 160. eam non bibere ſupplicium graviſſimum. 442
Liber quis ſit. 864
Libyes aſtrologiam aggreſſi ſunt. 849
Literæ mutæ ultimam ſortem obtinuerunt. 47
Lotus Homeri. 22. lotum referre. ibid.
Lotus dulcis. 452. quales deguſtata ea fuerunt Vlyſſis ſocii. ibid.
Lucerna fabuloſa. 656
Lucianus natura felici præditus. 5. avunculo traditus ut diſceret ſculpere. ibid. cur humanitatem prætulerit ſtatuariæ. 10. quo ſcopo ſomnium expoſuerit. 12. philoſophiam amavit. 392, 406. ejus facultates tenues. 1. ejus avunculus optimus ſtatuarius. 1, 2. ejus ſcripta Dialogi & Comœdiæ ſunt participia. 18. quales res oderit. 400. Minervam orat, 401. in eum Diogenis oratio. 403. & ſequentib. Reſponſio Luciani. 406. perpetuò vincit. 413. Alexandro pſeudomanti infenſus & inviſus. 779. qua provincia ſit uſus. 491. orator mediocriter exercitatus. 493. ejus peregrinatio. ibid. ejus orationis laus. 577. judicium de ſuis orationibus. 584. ubi eſt Lucrum natura adacta ſervias. 485
Sol & Luna incoluntur. 647
Luna ad Endymionem deſcendens. 204. amore diſperiens. 205, 365, 366. cur non ſemper eodem vultu appareat. 846
Luxum cujuſdam cavillantur philoſophi Athenienſes. 27. & ſeq.
Lychnopolis. 656
Lycophronis Alexandra. 839. in Lycorem appulit Deucalionis ſcapha 61
Lycurgus. 855
Lydem ex viro fieri. 785
Lynceus. 107
Lynceo perſpicacior. 519
Lyſimachus comicus. 47

M.

Macetis. 751
Mæandrius Polycrati ſucceſſit. 335, 352
Menades ſequuntur Bacchum. 188
Magi Babylonii ad inferos deducunt. 328, 329
Magnum cum parvo comparatum, magnum videtur. 181

Magnus. 778
Malchion Syrus. 621
In Malis ferendis ſocietas ſolatium fert. 297
Par eſt Mala pati qui patraverunt mala. 391
Malvæ radix invocanda. 681
Mandrabuli in morem res procedit. 463
Sub Mandragora dormire. 58
Margites. 516
Mars & Venus impliciti laqueis à Vulcano. 214
Mars ſaltator. 794
Marſyas. 213, 587
Mas ſemen prolificum emittit. 888
Maſcula libido reprehenditur. ibid. defenditur. 895. & ſeq.
In Matellam immingere. 448
Mauſacas. 621
Mauſolus & ſeq. 336, 311
Medea. 490, 560
Medi quales quum ex equo deſcenderunt. 317. gens mollis. 293. mors 317
Medici quid ſpectent in ægroto. 728. rogandi. 724. immunitates. ibid.
Ars Medica facilis. 505
Meditantis geſtus. 504
Medius ſtatus optimus. 517
Megabyzus. 103
Megacles. 428
Megalonymus. 828
Megapenthes tyrannus. 428. Cydimachi bona cepit. 429. ejus ſcelera. 440
Megillus. 438
Megillus Corinthius formoſus. 264
Melantus. 272
Meleagri interitus cauſa Diana. 362
Melitus. 395
Melitides. 910
Menandri locus. 903
Mendacium veritate ſpecioſius. 543
Menecrates. 543
Menelaus ex Pelopidis oriundus. 225
Menius. 652
Menippus canis ubi verſari ſolitus. 262. ejus deſcriptio. 263. ad mortem alacritas. 282, 309. deſcenſus ad inferos. 330. & ſeq.
Menſa communis unde inventa. 893
Menſes Luna definiuntur. 849
Mercede conductorum calamitates. 444. & ſeq. mercedis nemo, ne rex quidem eſt expers. 492
Mercenarios omnes eſſe. 492
Mercurius fur. 176, 423. ejus mores. 197, 198, 199, 213. ejus negotia. 232. eloquentiæ præſes. 485. legatus inferorum. ibid. ejus furta. 198. cupidinem vicit. ibid. teſtudinem fecit. ibid. nuncius. 199. ejus virga. ibid. officia. 232. palæſtram docet. 237. ejus ſedes. 366. Mercurius perſtringitur. 423. Mercurio eloquentiæ præſidi ſacraficare. 485
Meriones ſaltator. 789
Metrodorus. 758
Metus & ſpei effecta. 353. alia metus effecta. 759
Miccio diſcipulus Zeuxidis. 581
Midas ſervus Megapenthis. 430
Midas Servus. 512
Midam & Crœſum & Sardanapalum Menippus inſectatur. 265, 266
Micyllus ſutor. 432
Milo Crotoniates. 347
Milo. 626
Minerva. 518. ubi colatur. 367. Lutum Promethei inſpirabat. 15
Minerva à Iovis cerebro. 199. & ſeq. virgo perpetuò, armata, terribilis. 200. & 216. ejus ſuffragium. 589
Minos. 853
Minous menſis. 672
Miſanthropos. 139. ejus deſcriptio. 137. & ſequentib.
Mithrobarcanes. 329, 331
Mneſarchi filius. 835
Modeſtia. 36
Mœrichus. 283
Momus cur Deum reprehenderet. 39. qua in Vulcanum reprehenderit. 518
Morborum deploratorum non ſuſpicienda cura. 711. nec ſimiles, nec curabiles omnes. 726
Mors remedium malorum ſenectutis. 348. adverſariorum invictiſſimus. 348. ejus nuntii. 354. quibus in primis moleſta. 424, 433. quibus non moleſta. ibid.
Mortales ſe eſſe ſi cognoſcerent homines prudentius viverent. 354
Mulieres duæ pugnant pro Luciano. 4, 5. mulieres doctos conductitios habentes. 475. procliviores ad inſaniam

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

niam quàm viri. 727, 728. earum conditio. 320. Mulierum inter ſe terra conjunctio. 894. ad generationem ſint in numero, at non ad cætera. ibid. earum cultus immoderatus. ibid. de iis dictum Menandri. 903
Muliebris Venus, barathrum. 877. maſculam meliorem eſſe demonſtrat. 891
Muliebris formæ commendatio. 892
Munus Cyclopis. 432
Munera Iovis non rejicienda. 126
Mutatio in melius quandoque majorum malorum principium. 658
Muſæ cur amore non teneantur. 217
Mycenæ. 360
Myron. 6, 517
Myrrhina. 473. canicula. ibid.
Myrton & Xantippe Socratis uxores. 192
Myrtium meretrix. 317
Myrtus ſacra Veneri. 881

N.

Narciſſus. 676
Natura prima omnium mater. 887
Naufragorum habitus & oratio. 446
Navis ad navigandum præparata ut ſit. 422
Necracademia. 678
Negretus. 684
Neoptolemus ſaltandi arte præcelluit. 789
Nephele mater Helles. 252
Nephelocentauri. 650
Nephelococcygia. 657
Neptunus. 518
Neptuni & Tyrûs amor. 256
Neſtoreus ſcyphus. 513
Nicias. 497, 629
Nicoſtratus. 607
Nigrinus Platonicus philoſophus. 21
Nigrini qualis oratio. liberalitas, & opum contemptus. 35
Niobe. 10
Nireus. 335
Nireo formoſior. 105, 277
Niſi coma purpurea. 370
Ninus urbs. 359
Noctuas Athenas. 19
Ad Noctuam aviculæ concurrunt. 586
Noctis templum. 684
Nomen alterius filio imponere, honoris ſignum. 155
Noſce te ipſum. 266
Novercæ quales erga privignos. 729
Novitas grata. 578. quid ſit. ibid.
Numa Italus. 675
Numidica avis. 687
Nuptiarum utilitas. 909
Nycterion. 649
Nyctiporus. 684
Nyctor. 652

O.

Obolus præmium Charontis. 285, 308, 356
Octipedes qui ſint apud Scythas. 591
Oculi exemptiles. 655
Odium in craſtinum non recondendum. 177
Oebalus Hyacinthi pater. 209
Oecellus Lucanus. 497
Oedipus. 478
Oeta. 345
ab Oeneo ad ſacra non adhibita Diana. 362
Olympia coronatus. 455
in Olympia, Iovi ſacra fieri ſolita tantùm obiter. 62
Olympias Alexandri mater. 290. concubuit cum dracone. 751
Olympiorum victori formidanda reliqua ſtadia. 590
Onoſcelæ. 692
Oracula non ſunt ab Aſtrologia aliena. 854
Oratio Carcharorum. 474. Attica eloquentia, & hymetti melle plena Oratio. 475. quænam communia ejus vitia. 604. quid in ea fugiendum. 338. ejus effecta. 42
Oratores decem Athenienſes contra Macedonas. 895
Ordinem ſuum eſſe obſervandum. 46
Oreſtes, Pylades. 906
Orœtes. 315
Orpheus Aſtrologiam docuit apud Græcos. 850. ejus lyra. ibid. dilaniatus eſt. 390
Oſſa & Pelion, Olympo ſuperimpoſita. 344
Othryades. 360. Severianum ſuperavit. 765

Ovis inſtar præmonſtrata fronde ſequi. 556

P.

Pætus medicus. 782
Paguradæ. 661
Palamedes litterarum inventor, cujus filius. 46
Pallas è cerebro Iovis exiliens. 200
Pan Mercurii filius. 228. cur hirco ſimilis. 229. muſicus. ibid. res geſtæ. 230. ſalacitas. ibid.
Panis coloſtratus. 823
Pannychia. 684
Pantomimus appellatur ſaltator. 809
Paphlagones ſuperſtitioſi & ſtolidi. 753
Paratonia. 638, 639
aliter Parca, aliter natura ſtatuit de vitæ tempore. 270. omnium bonorum & malorum cauſa eſt. 323. & ſequent.
Parendum libenter patri. 234
Paris Priami filius bubulcus. 218. formoſus, amatoriarum rerum doctus. ibid. & 219. cum Idexa muliere conſuevit. 219
Parnaſſus. 344. biceps. 346
Parnaſſus Caucaſo excelſior. 344
Parrhaſius. 473
Parrheſiades quis ſit. 400
Partem utramque boni Iudices audiunt. 527
Parthenope. 785
Paſiphaë cur tauro copulata dicatur. 852
Patroclus ab Achille amatus. 912
Patrum erga liberos quantus amor. 704. liberos magis amant, quàm ab iis amantur. 721
Pauperum conſolatio. 264
Paupertatis cauſæ. 72. epitheta quædam. 114. commoda. 118. in eam incidere facile eſt. 115. quæ virtutes eam comitentur. 116. quæ ſuppeditet. 124. quemvis enecat. 449. ad eam fugiendam nihil non fieri ſolet. 490
Peccare eſt hominis, ignoſcere Dei. 859
Peccantes quomodo tractandi. ibid.
Pecunias eſſe tertium bonorum. 842
Pegaſus. 10
Pella quo tempore floruerit. 751
Pellæus draco. 755
Penelope Icarii filia, mater Panos. 229
Pentheus dilaniatus. 390
Perdiccas. 626
Peregrina in regione familiares nanciſci jucundum lucrum. 879
Periclis ſuadela. 895
Perilaus. 737. bos ad ſupplicium Apollini dedicatus. 739
Peripatetici quales. 516
Peripateticus philoſophus qualis. 386
Perſæ. 530. gens mollis. 293
Perſica convivia. 470
Perſeus Balenam occidit, & ejus fabula. 257
Perſpicuitati ſacrificandum. 338
Phæaces. 41. admiratio eorum. ibid. choreis gaudebant. 791
Phæacum rex. 335
Phædræ. 785
Phædri accubitus. 896. idem à Platone amatus. 891. formoſus. 306
Phaëthon. 651, 852. rex incolarum ſolis. 647
Phaëton ad Eridanum ſepultus, ejus ſorores in populos converſæ. 235. ejus fabulæ expoſitio. 852
Phaon. 276
Phalaridis vita. 731
Pharia turris. 638
Phavorinus. 861
Phello. 668
Phellopodes. ibid.
Phidias. 6, 7, 517. ex ungue leonem cognovit. 545
Phidon. 272
Philænis. 894
Philemon. 498
Philiades. 146
Philippus Macedo. 337. ejus res geſtæ. 293. ejus perfidia, proditio. 294. oculo orbatus. 628
Philippides. 496
Philolaus. 498
Philoſophia contemnit bona vulgò laudata. 22. longo tempore addiſcitur. 505
Philoſophiæ falſæ deſcriptio. 397. veræ deſcriptio. 398. ejus ſociæ Virtus, Modeſtia, Diſciplina, Iuſtitia, Veritas. 399. ejus ingenuitas, & loquendi libertas, elenchus. ibid. maculas animæ eluit. 439. ea optima quam multi ſectantur. 515
Philoſophus. 387. debet eſſe paucis contentus. 388. philoſophorum ſen-

 ten-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

tentiæ diverſæ. 327. &c. auditores eorum inſanientibus comparantur. 43. eos eſſe adulatores turpe. 34. eorum vitia. ibid. Philoſophi fiunt qui ad philoſophandum ſunt nati. 43. perſtringuntur eorum nugæ. 76, 263, 280. mores & gula. 159. & ſeq. eorum diverſa doctrina. 327. vita & ſermones diſcrepant. 328. unde dignoſcantur. 473. ut explorandi. 417. non debent indignari. 397. mali cum hiſtrione comparantur. 407. cum aſino Cumano. ibid. veræ philoſophiæ, veriſque philoſophis odium conflant. 408. perſtringuntur. 409. comparantur ſimiis. 411. inhiantium auro deſcriptio. 414. quæ ſint bona philoſophorum. 509. & ſequentibus. eorum ſectæ quædam enumerantur. 514. eos contendere ridiculum. 840. illis ſalarium amplum conſtitutum. 841. ut pæderaſtæ perſtringuntur. 890. eorum ſectæ diverſæ. 514

Phineo cibos harpyïæ eripiunt. 94

Phlegethon. 346

Phlogius. 652

Phocis. 906

Phni. 835

Phœnicis annos vivere. 544

Phryna. 438

Phrynondas. 749

Phryxus. 851. ariete aureo vectum eſſe quid ſit. ibid.

Pingues homines qui dicantur. 751

Pirithous Iovis filius. 196

Piſa. 576

Piſani. 368

Piſces colore & ſapore vini. 644

Plagium eſt hominem liberum vendere. 374

Platanus Socratem auſcultans. 896

Plato. 497, 498. Phædrum amavit. 891. ejus laudes. 402

Platonici quales. 516

Plutus quando claudus & quando alatus. 98. ejus epitheta. 113. cæcus & claudus. 97

Plutocles. 684

Plutonis nomen quid ſignificet. 100

in Pnyce habebantur actiones oratoriæ. 895

Podalirius. 754

Podoctypa. 828

Poeticus fumus. 54. eorum libertas. 606

Polus. 336, 487, 573

Pollux & Caſtor ſimiles. 236

Pollux ab Amyco vulneratus. 236. cur is & Caſtor alternis moriantur. 237

Polybius. 867

Polycletus. 6, 7

Polycrates. 352. ejus finis. ibid.

Polydamas. 626

Polylampes. 652

Polyphemus amor ejus & Galateæ. 238, 239, 240

Polyphemi & Vlyſſis fabula. 241. & ſeq.

Polypi aſtutia. 245

Polyſtratus. 275

Pomum aureum projectum. 246. pulchræ præmium. 218

Prælata, non prælata. 382

Praxiteles. 6

Priapus qualis. 231. ejus ridiculum factum. ibid. bellator Deus. 793

Principatus, res moleſta. 733

Principium totius dimidium. 506

Prodicus. 573

Prometheus. 365. palo affigitur. 174. cur. ibid. cur vinculis ſolutus. 186. Promethei variæ acceptiones. 13. & ſeq. homines formavit adjuvante Minerva. 15. refutat objecta crimina. 177. & ſeq. ejus pœna. 365. ejus pars. 468

Procemio uti præcipit Rhetor. 25

Proſerpina. 339

Protarchus. 103

Proteſilaus. 309, 302

Protei variæ formæ. 144, 145

Protei Ægyptii fabula ſaltationi accommodata. 793

Proverbia quædam. 409, 462, 466, 470, 475, 482, 519. 526, 551, 578, 588, 589, 287, 858, 892

Proxenides judex Olympicorum certaminum. 573

Prytaneum. 175

Pſetta. 419

Pſittopodes. 661, 662

Pſyllotoxotæ. 647

Ptœodorus. 273

Ptolemæus Lagi filius. 15, 500

Pulchritudo tertium bonum. 810

Pulchrum eſt quod unicuique proprium eſt. 609

Pueritia qualis ſit. 171

Puerorum ſtudia. 904. & ſeq.

Pylades, Oreſtes amici. 906

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Pyronides. 652
Pyrrhias. 102, 335, 387, 464
Pyrrichia ſaltatio unde dicta. 789
Pyrrhus Epirota Alexandro ſecundus. 500
Pythagoras. 371, 372, 373, 497, 737, 305, 677. ejus venditio. 371. ſepties transformatus. 749

Q.

Quaternio maximum juramentum, & numeri perfectio. 498
Quatuor, juramentum Pythagoræ. 372

R.

Rabidi canis morſus rabioſum facit, & rabioſi ſuo morſu rabiem excitant. 43
Ranæ terreſtris in morem vociferari ſitientem. 469
Regis oculi & aures multæ ſunt. 470
Regum moleſtiæ. 355
Reipublicæ adminiſtrationem ex cœlo inſtituit Lacedæmoniis Lycurgus. 855
Relaxatio animi & corporis neceſſaria. 640
Rhea anus Attin puſionem amavit. 206, 365. ubi colatur. 367. ſaltatione delectata. 788. Iovem occultavit. 364
Rhodochares. 435
Rhodope. 783
Rhodus Soli ſacra. 878
Riſus in ambiguo dum vivimus. 262
Roma omnibus ſcatens vitiis, qui eſſe poſſit virtutis palæſtra. 31
Romana ſaltatio. 793
Romani luxus deſcriptio. 29, 30
Roxanes & Alexandri nuptiæ depictæ. 574
Rufinus. 870
Rutillia. 770
Rutillianus. 749, 766, 782

S.

Sacrificiorum deriſio & cultus divini. 361. eorum ritus. 367, 368. & ſequent.
Sæculum quid ſit. 879
Sagittæ Scythicæ veneno, Curetum reſina ungi ſolitæ. 43
Sagittariorum Perſarum & Scytharum mos. 530
Salæthus. 486
Salætho ſimilia facere. 486. legem tulit in adulteros. ibid.
Salii Romanorum. 793
Salmoneus Iovi obtonuit. 56, 57
Saltare in tenebris. 542
Saltationis ortus. 788. ejus tria celeberrima genera. 794. ab Homero & Heſiodo laudata. ibid. in Tragœdia & Comœdia adhibebatur. 796. Auguſti temporibus incrementum cepit. 799. quarum diſciplinarum ſit particeps. 800. ejus utilitates. 811. ſcopus. 808
Saltatio cum Tragœdia & Comœdia comparatur. 796. & ſeq.
Saltatio Phrygia petulans. 799
Saltator celebris Neronis tempore. 807. Saltatoris improbatio. 785. Saltator quid debeat ſcire. 800, 801. ejus apparatus. 809. tres animæ partes oſtendit. 810. qualis eſſe debeat. 812. ejus vitia. 814, 815. &c. Itali ſaltatorem appellant Pantomimum. 809
Salvere quid ſit, ejuſque uſus. 496
Salus ſeu Sanitas Dea antiquiſſima. 499
Sanguis pluit in Sarpedonis morte. 650
Sanitas quid appellaretur Platonicis. 498
Sapientem odi qui ſibi non ſapit. 487
Sappho. 895
Sardanapalus qualis. 304
Sardium arx. 455
Satietatis incommoda. 33
Saturnus execuit patrem & filios devoravit. 364
Satyrus Marathonius. 336
Satyri Bacchi miniſtri. 794
Scapha virgultea Ægæum tranſmittere. 525
Scepticus philoſophus quid teneat. 387
Scintharus. 662
Scipionis res geſtæ. 289
Scommate nihil ſit deterius. 397
Scorodomachi. 647
Scythæ. 530. Scythæ humana carne veſcuntur. 212. homines mactant. 369
Scythicæ ſagittæ veneno inunguntur. 43
In Secundis rebus non meminimus mortis. 354
Selenitæ. 651
Semele quæ? 201

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Semivocales ſecundum locum obtinent inter literas. 47
Senis decrepiti hypotypoſis. 271. mortui non flentur. 426
Servorum miſeria. 444. &c. emptitii nudabantur. 846
Severianus ab Othryade ſuperatus. 765
Sicinnis celeberrimum ſaltationis genus. 794
Sidonius Rhetor. 862
Simia Cleopatræ. 487
Simiæ tripudiantes. 411
Simylus. 275
Simonides ordine collocavit literas græcas. 46
Sinopenſis. 602
Simmiche. 438
Sirenes. 785. Sirenes fuiſſe dubium. 22
Sirius. 380
Siſyphus. 334
Sobrius eſto & memento diffidere. 541
Socrates. 9, 307. &c. ejus mores & doctrina. 379, 380, 381, 675, 678. ejus uxores Xanthippi & Myrton. 192. Socrates conſeſſus eſt ſe hoc ſcire, quod nihil ſciret. 542. pugnavit apud Delium & fugit. 678. ſapientiſſimus à Pythio dictus. 795. ſaltandi artem laudavit & didicit. ibid. perſtringitur ob puerorum amorem. 890, 908, 912
Saltationis artem didicit. 795. Alcibiadem amavit. 908
Sol apud Clymenen tardavit. 206. ejus curſum invenit Phaëton. 852. ejus jacula. 854
Sol & Luna incoluntur. 647
Solœciſmus quid ſit in voluptate. 39
Solonis & Crœſi colloquium de fœlicitate. 349. &c. ejus laudes. 595. & ſeq.
Somni regia. 684
Somnium hyemale. 11
Somniorum inſula. 683. & ſeq. Ne per ſomnium quidem. 459. eorum diverſitas. 684. eorum objecta miranda. 10
Sophiſtæ ſimiis aſſimilantur. 411
Sopolis medicus. 834.
Sororis nuptiæ apud Aſſyrios & Perſas licitæ. 364
Sortis exemplum. 536
Sortes Olympiorum. ibid.
Soſtratus Gnidius. 639, 749
Soſtratus Bœotius qualis. 857, 322
Spadones. 844
Sphæra ex calamo. 21
Spei & metus effecta. 353, 752
Statuariæ deſcriptio. 5. ejus oratio. ibid.
Steſichorus. 673
Stoici quales. 516. quanti ſint. 381. & ſequentib. eorum dogmata, habitus & vitæ ratio. 517. nulli ſunt in beatis inſulis. 675
Struthobalani. 648
Studioſorum cum athletis comparatio. 640
Supplex non occidendus. 391
Sylla. 579
Syllogiſmus celeberrimus. 383. varia ſyllogiſmi nomina. ibid. & ſequentibus. ſyllogiſmus indemonſtrabilis, ejuſque vis. 385

T.

Tantalus. 94, 334, 353, 366, 300
Taraxion. 684
Tarichanes. 661
Tartarus quid ſit. 353
Taurus ab Ægyptiis colitur. 849
Tauri fabuloſi. 593. Taurus Perilai Apollini dedicatus. 739. acceptus. 740
Telephi factum ad medelam ſui. 44
Teleſilla contra Spartam armata proceſſit. 895
Tellus Athenienſis pro patria mortuus. 349
Ter beatus. 20
Tereus. 478
Ex Iovis tabulis Teſtis. 455
Teſtudinis inventio. 198
Thalaſſopotes. 665
Thamyris. 393
Thanatuſia. 677
Thargelia. 843
Theagenes. 626. ob ſcortum mortuus. 427
Theano. 895
Theodotas Rhodius. 582
Theognis. 490. locus ejus. 449
Theon. 626
Theopompi culpa in hiſtoria. 782
Theramenis cothurnus. 909
Therites. 652
Therſites. 335, 677
Theſeus. 540

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Theſmopolis Stoicus. 472
Theſpis tibicen donatur homine bicolore. 16
Theſſalæ equæ. 580
Theſſaliæ præſides, præſaltatores nuncupati. 791
Theſſali equi. 904
Thoni Ægyptii uxor. 751
Thraſycles philoſophus. 157, 284
Thucritus. 270
Thucydides quo proœmio uſus ſit. 636. ejus locus. 19, 20
Thyeſtes. 478, 851. filios devoravit 364. ejus aries aureus. 851
Tibia ſaltatoris adminiſtra. 796
Tibius. 103
Tilliborus latro. 747
Timarchus. 488
Timocrates. 787, 810
Timocrates heracleotas. 858
Timon Echecratidis filius. 70. ejus liberalitas. 65. & ex ea calamitas. 6. &c. odit deos & homines. 121
Timotheus tibicen. 585
Tireſias. 339, 851. ejus aſtrologica ſcientia. 851. ejus de mulieris in coitu oblectatione dictum. 893
Tiſiphone. 438
Tithonus. 273. annoſus. 543
Titormus. 626
Tityus. 334
Tomyris Cyrum truncavit. 352
Totum ex partibus noſſe. 546
Toxaris cur in Græciam venerit. 593. pro mordace habitus. 591. ejus ſepulchrum. 592
Tragœdia ſpectaculis convenit. 785. emmeleia proprium ipſi ſaltationis genus. 796. ejus hiſtrionis deſcriptio. ibid.
Tragœdum Ilienſium more in ſe excitare. 413
Triangulus triplex, quid ſignificet. 498
Tribades quid facerent. 894
Trigoniſtria. 828
Tritonnomendetes. 661
Trophononii templum. 340. quomodo vates. 267
Triptolemus. 11
Tyrannicidæ quid ineſſe debeat. 701. debetur præmium. 693. & ſeq.
Tyrannos occidendos. 694. metu potiùs quàm ſtudio coli. 430
Tyro vitiata à Neptuno. 256. ejus ditio. 668
Tyroeſſa. 679

V.

Varietas rerum jucunda. 314
Valere quid ſit, ejuſque uſus 498
Vates nihil ſani dicunt. 396. delphica vates, deguſtata ſacra aqua, vaticinatur. 549
Vaticinatio nihil poteſt. 867
Ὕδατος μεταλαβεῖν. 395
Venus. 365. ubi colatur. 367. quidnam ſit ejus & Martis adulterium. 854, 214. Anchiſen amavit. 220. cum Baccho jucundior. 882
Verberibus Homericis dignum. 452
Venerem ſecundum naturam bruta ſervant. 889
Verbis non verberibus res agendæ. 403
Verecundia utilitatis & damni Dea. 900
Veritas. 399. ejus deſcriptio audientibus injucunda, & à mendacio obſcuratur. 543
Vinum tenue inſuetis quid efficiat. 459, 460. vini effectus in India. 23. abuſus quid faciat. 216
Virgo cœleſtis. 854. cur virgo reſponſa daret delphis. ibid.
Virtus. 399. in quo conſiſtat. 565. venalis apud Philoſophos. 35. ejus ſtudium in quibus non conſiſtat. 36. virilis eſt. 399. ejus via longa. 506. animi perturbatione liberat. 510. fingitur eſſe vera &c. 520. in quo conſiſtat. 565.
Vitæ humanæ varia negotia. 353. poſt vitam quid ſit futurum ignoramus. 262. eam amant etiam miſeri & decrepiti. 325. utra ſuavior ſit viri an fœminæ. 320. vita privatorum aurea. 327. cum pompa comparatur. 335. cum hiſtrionibus. 336. privatorum vita optima. 339, 340. vitæ varietas. 353. longiſſima eſt centum annorum. 543. vitæ actiones aliæ oblectationem, aliæ utilitatem pollicentur. 811
Vites portentoſæ. 644. aquæ feraces. 654. lactis. 668
Vitro Sidonio lucidius. 892
Vlyſſes fallit Cyclopas. 241, 242. parum animoſus. 241. ſociis aures obturat. 357. ad inferos penetrat. 854. cur deſcendit ad inferos. ibid. ejus exemplum. 360. mendacia. 641. ad Calypſonem epiſtola. 685.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Vlyſſe callidior 105. prudentior. 277
Vmbilici aurei librorum. 478
Vmbram relicto corpore venari. 566. de aſini Vmbra digladiari. 558
ex Vngue leonis magnitudem æſtimavit Phidias. 545
Vniverſum Cupido formavit. 896
in Vno viro aleam jacere. 588
Vocales primum locum tenent inter literas. 47
Vociferatio cauſas dicentibus utilis. 80
Vologeſus. 612
Voluptas communicata jucundior. 893. quæ ſit ſuavior. 452. ejus januæ quæ. 29
Vrbes moriuntur ut homines. 360
Vredines. 821. fiunt in vehementi frigore. ibid.
Vulcanus fornacarius. 365. hominem compoſuit. 518. de cælo dejectus. 342. ut conceptus. 365. ejus uxores. 210. fuit pocillator Iovis. 193. ejus officinæ ſedes. 366
Vulgus gaudet cavillantibus. 404. laudat proceres. 588
Vulneris ab eo qui vulneravit petenda medela. 44
Vxores communes ex Socrate. 380

X.

Xanthippe & Myrton ſocratis uxores. 172
Xanthus exuſtus. 253
Xenophon. 11
Xerxis facta. 304

Z.

Zamolxis Scytharum Deus. 594
Zenodotus. 676
Zenophantes paraſitus quomodo mortuus. 273
Zeuxis hippocentaurum fœminam pinxit. 579. Autoboream & Tritonem pinxit. 158
Zopyrion. 464

FINIS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

SCHOLIA
IN
VOLVMEN PRIMVM
LVCIANI.

Nunquam hactenus edita.

Recenſuit & Notulas adjecit
JOANNES CLERICVS.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

LECTORI

S. P. D.

JOANNES CLERICVS.

Eorum qui, poſt inventam artem Typographicam, primi ex Codicibus MSS. Veterum ſcripta ediderunt, ſæpe quidem miratus eram diligentiam; ſed nunquam, fatebor enim, tanta viſa erat ac nuper, cùm manum admovi hiſce, quos habes, LECTOR, Scholiaſtis Luciani. Certè ab iis qui ex Codicibus non emendatioribus, quàm noſtri erant, ut ſine dubio plurimi fuerunt, ingentia volumina typis mandarunt, Herculeos oportuit exantlari labores, ut quæ edebant duntaxat legi poſſent. Hîc enim verè fuit Augiæ ſtabulum purgandum fimo, quem imperiti aut oſcitantes librarii huc immensâ copiâ conjecerant. Menda nimirum intelligo, quæ tam multa fuerunt, ut in integris paginis ſæpe tot eſſent quot vocabula. Accentus, diſtinctiones, apices, orthographia, reliquáque omnia quæ ad καλλιγραφίαν pertinent adeò erant neglecta, ut mendorum multitudine oculi hebeſcerent, ne jam loquar de iis mendis, quæ vel in codicibus unde noſtri ducti fuerunt erant, vel ex oſcitantia Librarii voces ſimiles confundentis nata ſunt.

Apographum quod habuimus ab Illuſtri Viro ISAACO VOSSIO à quatuor deſcriptum fuit Librariis, quorum unus duntaxat & legendi & ſcribendi peritus fuiſſe videtur, reliqui tres ſæpe fortaſſe neſcivere quod erat in exemplari legere, & per notas ſcripſere non modo vocabula nota, verum etiam nomina propria aliáque ſimilia, interdum adeò imperitè, ut ne iteratâ quidem aliquoties lectione mendum tolli poſſet.

Sed nequid diſſimulemus, videtur vel hoc noſtrum Apographum, vel illud ex quo ductum fuit, dictatum

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

fuiſſe à librariis verò exceptum aure, aut non ſatis attentâ, aut minùs peritâ. Si quæras unde hæc animo inſederit conjectura, tribus verbis rem expediemus. Obſervavimus vocales & diphthongos affinis ſoni ſæpiſſimè confuſas fuiſſe, ut Η, Ι & Υ; ΕΙ, ΑΙ & Ε; ΟΙ, ΥΙ, & Ι; Ω & Ο, quod aurium duntaxat, non oculorum vitio, contingere potuiſſe videtur. Idem & ex aliis antiquiſſimis Mſſ. libris colligere eſt, in quibus paria paſſim occurrunt menda. Ita in eximio illo Codice Alexandrino quem Carolo I. Britanniæ Regi miſit olim Cyrillus Patriarcha Conſtantinopolitanus, ſæpe legitur ἔλαιος pro ἔλεος, πληρῶσε pro πληρῶσαι, ἐξηραύνησεν pro ἐξηρεύνησεν, ἀντάμιμψις pro ἀντάμειψις, aliáque ſimilia. Qui ante novem hoſce annos Oxoniæ edidit Pſalterium juxtà exemplar Alexandrinum, teſtatur in Præfatiuncula ei præfixa idem cerni in perantiquo Codice Mſ. Bibliothecæ Cottonianæ, in quo liber Geneſeos Græcè habetur. Verùm idem fatetur ſe non vidiſſe, unde tam mira ſcribendi ratio eſſet orta. Conſuli hanc in rem poteſt Vir Eruditiſſimus J. R. *Wetſtenius* in Orationibus de Linguæ Græcæ pronuntiatione, ubi pluribus probat ſimilitudinem ſoni feciſſe ut promiſcuè uſurparentur Υ, Ι & Η, quod innumeris exemplis oſtendit, non ex libris duntaxat petitis, ſed etiam ex Nummis & Marmoribus. Vide præſertim *Orat.* VIII. ubi ex Salmaſio invicta hujus rei affert argumenta.

At quorſum iſta? inquies. Ne ſcilicet quæ hîc in accentibus, aliiſque minutiis occurrent menda, ea mihi, BENIGNE LECTOR, quaſi oſcitanter in hoc negotio verſato attribuas, cùm certè pro uno quod hîc occurret, centena aliquot ſint emendata. Tot erant ut oculorùm aciem retunderent, & meorum & Typothetæ, unde mirum non eſt ſi quædam ex tanta copia ſuperſint. Præterea cùm quicquid eſt hujus operæ deproperandum fuerit feſtinante prælo, per tempus non licuit Lucianum legere, atque ſingula Scholia ad paginas ejus referre. Satis magnus fuit labor evolvendi Mſ. Co-

dicis

dicis ut integra in unumquemque Dialogum Scholia eo ordine diſponerentur, quo nunc in Editionibus noſtris diſpoſiti ſunt Luciani libri. Planè enim alio collocati ſunt in noſtro Apographo, & ſæpe pejore, cùm Apologiæ libellorum aliquot illis ipſis libellis, in quorum defenſionem ſcriptæ ſunt, præponantur. Tituli librorum etiam in Scholiaſtarum altero ita erant confuſi cum verbis Luciani, quæ in Scholiis explicantur, ut vix ſatis diſtingui poſſent. Atque hinc factum eſt, ut Scholia quædam in librum *Quomodo ſcribenda ſit Hiſtoria*, ſuo loco, nempe p. 31. omiſſa, ſint quærenda. p. 45. Sed quod in hac Editione deeſt aut peccatum fuit facilè emendabitur in altera.

Cæterùm quod dictum eſt de mendis hinc ſublatis, id intelligendum de iis quæ manifeſta erant, non de iis quæ Critico acumine difficulter emendari poſſunt. Poſterioris hujus generis menda religioſiùs tractavimus, nec quicquam mutavimus, niſi addito in notis monito, ne videremur ſenſa noſtra pro antiquis obtrudere Scholiis. Hanc in rem uſi ſumus potiſſimùm Suida & Etymologico Magno, in quibus obſcuriorum vocum plurium explicationes extabant iiſdem verbis expreſſæ atque apud noſtros Scholiaſtas. Unde conjicere eſt vel hoſce vidiſſe eoſdem Grammaticos, quorum legimus obſervationes à Suida & Etymologici Magni Auctore excerptas, vel horum labore uſos, quorum ope multa feliciter, quod præfiſcini dixerim, reſtituimus. Monuimus aliquoties ex iis aliquot in Scholiaſtis noſtris verba omiſſa fuiſſe, & alia imperitiſſimè ſcripta emendavimus. Verùm cùm id ſubſidium deeſſet variis in locis, quæ hiulca ſine dubio ſunt, iis manum medicam adhibere, ſolis nixi conjecturis, auſi non ſumus.

Citamus hìc duos Codices *Mſ. in fol.* & *Mſ. in* 4. ſed cave credas id ad Archetypum referri, ignoramus enim quâ formâ fuerit, & cùm parum intereſſet quâ ratione Scholiaſtæ noſtri diſtinguerentur, diſcrimen ex forma Apographi noſtri fecimus.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Aliquando Interpretibus noſtris aſſentiri non potuimus, quod notulâ aliquâ interdum teſtati ſumus, ex qua apparebit Chriſtianos Grammaticos præpoſtero aliquando peccaſſe zelo, quod tamen ideò non dicimus, quaſi ſcriptores hoſce contemnamus, cùm liqueat ſatis legenti viros fuiſſe eruditos, & qui Luciano non inutilem navaverint operam. Quicunque eos diligentiùs evolvent fatebuntur quædam hic haberi, quæ non ita paſſim alibi inveniantur, quod obſervavit Clariſſimus *Grævius*, cùm eruditas in Solœciſtam ſcriberat notas, quas in hac Luciani Editione habes textui ipſi ſubjectas. Imò licèt zelo quodam intempeſtivo in Lucianum invehantur aliquando Scholiaſtæ noſtri, apparet eos non ita fatuos fuiſſe, ut in ſuo Codice delerent libellum *de Peregrini morte*, uti in pleriſque factum datâ operâ teſtatur *Tan. Faber* διὰ τὸ ὲν τϛτῳ ἀποσκώπλειν εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Sunt & hic in illum libellum Scholia quædam, licèt irâ ſint tincta, non inutilia.

Nihil ſupereſt monendum, niſi iteratâ poſt Editionem Lectione me inveniſſe hic menda quorum brevem ſubtexam catalogum, additis obſervatiunculis aliquot, quarum poſtmodum in mentem mihi venit. Vale. Dabam Amſtelod. Idibus Maiis. CIↃ IↃC LXXXVII.

Emen-

Emendanda in Scholiis Primi Voluminis & Notulis adjicienda.

PAg. 1. In Scholiis in *Nigrinum*. Mſ. in fol. in interpretatione vocis πυρσὸς lege ex *Suida*: λαμπάδες, πυρκαιαὶ, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι, non φυκτορίαι, ut in Mſ. vitioſè habebatur.

In eadem pag. lineâ antepenultimâ pro κάλιν Typothetæ errato lege πάλιν.

Scholiorum in eundem librum lineâ ultimâ ἐκτινομένου ſcriptum fuit, ſed legendum ἐκτεινομένου. Confudit Librarius hic ſonum τοῦ I & EI.

P. 6. lineâ 10. Schol. in fol. *Timonis*. Pro θεωρητικὸν legitur in Luciano θεωρικὸν, & quidem meliùs, ut apparet ex Suida & notis Bourdelotii & Barlæi ad p. 150.

P. 7. lin. 7. Pro ἀπέλυον lege ἀπέλαυον. Ib. lin. 13. pro ἐξαιτῆται leg. ἐξαιτεῖται, ſonus τοῦ H & EI confuſi fuerunt, ut & linea 26 τοῦ Y cum ſono τοῦ H, ſcriptum enim eſt Λύδαν pro Λήδαν.

P. 8. Pro λειμῶας lege λειμῶνας lin. 6. Scholiorum in Dial. Apollinis & Bacchi. Referendi ſunt Dialogi Deorum ad p. 185. non ad 125, ut eſt perperam notatum.

In Scholiis verò Dialog. Jovis & Amoris pro φινάλη, φιάλη.

P. 9. In Schol. in fol. lin. 5. legendum Εἰλείθυιαν non Εἰλιθύιαν ſed lin. 12. legendum τὸ Ταΰγετον. Dicitur enim etiam οὐδετέρως, ut docet *Stephanus in Ethnicis*, & obſervandum hodie in Codicibus noſtris legi ἀπὸ τοῦ Ταυγέτου. Verùm mihi non conſtat an Attici ſolerent cùm præpoſitione ἀπὸ Nominativum conjungere. Certè Grammatici magno conſenſu notant unicum caſum, Genitivum nempe, ei conjungi.

Ibid. lin. 19. Μουθολογούμενος lege μυθολογούμενος.

P. 15. In Scholiis in libellum περὶ θυσιῶν lin. 12. pro θεοὶ *Dii* legendum θεῖοι *avunculi* fratres Althææ, Theſtii filii. In ultimis hujuſce paginæ lineis videtur exſtare fragmentum ſcriptoris alicujus Veteris de connubio Cambyſis & Atoſſæ. Non abhorret ab Herodoti ſtylo, quamvis nihil ſimile apud Herodotum potuerim invenire, licèt bis hujus Atoſſæ meminerit.

P. 16. lin. 19. Pro ὑπῆναι lege ὑπεῖναι, ex Etymologico Magno.

P. 18. lin. 11. Pro ὑπηρεφανίζω lege ὑπερηφανίζω; & lin. 22. pro παλώθην lege παλάθην.

P. 21. lin. 12. ἀντὶ τὴν lege ἀντὶ τοῦ.

P. 22. lin. 10. Ἔδυσε lege ἔδησε. lin. 30. ἔμπαλον lege ἔμπαλιν.

P. 24. lin. 5. Pro μαγκάρους quod bis in ea linea occurrit, legendum μαγκάρων.

P. 25. lin. 10. Pro ἔτη lege ἔτι.

Ibid. lin. 36. Pro πάνου lege πάνυ.

P. 26.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

P. 26. lin. 8. κατεκομχδίου lege καταικομψδίου lin. 9. καταιχδιαστικῷ lege καταιχλδιαστικῷ.

P. 27. lin. 22. ἐξαρκοῖ lege ἐξορκοῖ.

P. 29. lin. 22. Συγκρίνατε lege συγκρίνετε.

P. 31. lin. 18. Α'πωλώλειτε lege ἀπωλώλεσαν.

Ibid. lin. 25. Pro ὅπως lege ὅτοι.

P. 33. lin. 1. Pro ἔλπεον lege ἔπλεον.

Menda accentuum, aut omiſſi I ſubſcripti viſum non eſt notare, quod poſſint facilè à quolibet emendari. Idem porrò præſtandum fuiſſet circa Scholia in Volumen Secundum, quod jam præſtitimus in Scholiis Primi. Verùm meliùs in altera Editione fiet, monebo tantùm p. 8. lin. antepenultimâ pro ςεναγώδης legendum τεναγώδης, ut eſt in Etymologico Magno.

Σ χ ο.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ΣΧΟΛΙΑ
ΕΙΣ
ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ
ΠΡΩΤΟΝ ΜΕΡΟΣ.

Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι βίος Λουκιανοῦ.

PAg. 1. Mſ. in 4. Ἀρχὴ ἢ ἑτέρα οὐδέ τις] ὅτι χρήματα τῶν φανέντων τοῖς ὀφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα φέρων, καὶ τὴν φωνὴν ἔναυλον. ἄρα τὴν ἔννοιαν τῶν εἰρημένων οὕτω ταχέως ἐξήμβλωκας, καινὸν τοῦτο.

Mſ. in fol. Περὶ τοῦ Ἐνυπνίου, ἤτοι βίος Λουκιανοῦ. διδάξαιτό με] διδάσκοιμί τινα, εἰς διδάσκαλον πέμπω μαθησόμενον [οὔτε φίλοις] ὁ τοῖς φίλοις ἐν τῷ δικάζεσθαι συνηγορῶν καὶ τούτοις βοηθῶν ἐν ταῖς δίκαις [εἰ δὲ καὶ Φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένοιο.] τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς ὁδοῖς τιθεμένων ἀπαρχῶν, ἃς οἱ ὁδοιπόροι κατατεθείκασι.

Πρὸς τὸν εἰπόντα Προμηθεὺς εἶ ἐν λόγοις.

Pag. 13. Mſ. in 4. Προσεῖναι τῷ ἐπαίνῳ] Οἷον φησί, εἰ καὶ Ἀττικόν με ἐπαινῶν εἶπας τὸν Σύρον καὶ ἐκ Σαμοσάτων. μυκτηρισμὸν γὰρ ἂν ἡγητέον οὐκ ἔπαινον τοῦτο.

Μετεωρολέσχαι] Οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα.

Πρὸς Νιγρῖνον ἐπιστολή.

Pag. 19. Mſ. in 4. Εἰχόμην] ἀντὶ τοῦ ἔνοχος ἦν.

Ἀρχαῖον] ἀνόητον.

Θλίβων τοῖς οἰκέταις] Ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν.

Mſ. in fol. Νιγρῖνος, ἢ περὶ φιλοσόφου ἤθους. ἐπιτυχεῖν] ὅρα τὸ ἐπιτυχεῖν κείμενον καὶ δοτικῇ συντάσσεσθαι. [διαμνημονεύουσι] ὅρα τὸ διαμνημονεύουσιν ὡς αἰτιατικῇ συνῆψεν. [ἀνατυλίττων] σημείωσαι τὸ ἀνατυλίττων, ἀντὶ τοῦ ἀνελίττων κείμενον. πυρσόν τινα] πυρσὸν, λαμπάδες πυρκαιαί, λαμπτῆρες, φρυκτωρίαι [θλίβων τοῖς οἰκέταις] ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦ πλήθους τῶν οἰκετῶν στενοχωρίαν ποιῶν. [προστεθειμένος] ὅρα ὡς αἰτιατικῇ τὸ προστεθειμένος συνέταξε. [μεταλαμβάνουσιν] ὅρα τὸ μεταλαμβάνουσιν αἰτιατικῇ συντεταγμένον. [ἀλλ' οὐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι διωμολόγει.] Λουκιανοῦ καὶ τοῦτο ἐπίγραμμα. ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γενόμην ποτέ. νῦν δὲ Μενίππου. καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον. καὶ γὰρ ἐκεῖνος ἔχειν με ποτέ *. [καὶ τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον] ὀργῆς τοῦτο καὶ ῥαθύμου ψυχῆς καὶ μὴ εἰδυίας εἰς δέον χρῆσθαι τῷ κτήματι, ἢ γὰρ ἐχρῆν φιλοσοφοῦντα μηδὲ

* Eſt Epigramma hoc Tom. 2 p. 138. inſcriptum εἰς τύχην, unde mendoſiſſime hic deſcriptum emendavimus: ſed & debuit poſt ποτ' addi καὶ τὰ ἑξῆς *& cætera*, cùm deſit finis hexametri verſus & totus pentameter.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὴν ἀρχὴν κεκτῆσθαι, ἢ τῆς πατρόθεν ὑπαρχούσης τῆς κλήσεως, ἀπεσκευάσθαι τὸ ἀσχολίας παραίτιον, ἀλλὰ μὴ κεκλημένον ἑτώσιον ἄλλο ἄχθος περιφέρειν, ὥσπερ οὐ φθονοῦντα τὸ τοῦ ἀργοῦ περισσῆς. [καὶ τὸ ἥμερον τοῦ τρόπου] καλλιεργίας ἕνεκα τῆς ἐκ ταύτης τοῖς χρήζουσιν ὠφελείας. ὥσπερ οἶμαι καὶ ὁ Θηβαῖος Κράτης τοῖς ἄλλοις ἀφῆκε μηλόβοτον τὴν κατὰ Ἀργοὺς κλῆσιν. ὥστε οὐ κατὰ Κράτητα Νιγρίνῳ τὸ φιλοσοφεῖν, οὐ γὰρ πρὸς ἔπαινον ἀδίκως κρίνειν ἐπισταμένῳ ἀνδρί. [τῆς ἡδονῆς] περὶ ἡδονῆς, καὶ ἐφ᾽ ὅσον τις τὸν ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέπεται, καὶ ὅτι μέχρι τοῦ φάρυγγος, καὶ τούτου μηδ᾽ ἐπὶ τεσσάρων δακτύλων μῆκος ἐκτεινομένου. [ἐπιλίγδην] ἄχρι τοῦ ἐπιξέσαι μόνον.

Δίκη Φωνηέντων.

P. 45. Mſ. in 4. Ἐπὶ ἄρχοντος Ἀριστάρχου Φαληρέως] Πυανεψιῶνος ἑβδόμης ἱσταμένου, γραφὴν ἔθετο τὸ σίγμα πρὸς τὸ ταῦ ἐπὶ τῶν ἑπτὰ Φωνηέντων, βίας ὑπαρχόντων ἁρπαγῆς, ἀφαιρεῖσθαι λέγον πάντων τῶν ἐν διπλῷ ταῦ ἐκφερομένων.

Καὶ καταίροντος] καταπλέοντος, κατερχομένου.

Οὐκ ἀγαπῶν] οὐκ ἀρκούμενος.

Κισσήρεως] κίσηλις γὰρ φασὶ, γράφεται καὶ κεφαλίδος.

Μόγις] μόγις οἱ Ἀθηναῖοι, μόλις ἡ κοινή.

Ἐν ἴσῳ γὰρ κεῖσθαι τοῦ φόβου] ἀντὶ τοῦ διηνεκῆ κεκτῆσθαι τὸν φόβον, μηδὲν πλεονεκτούσης τῆς ἀφοβίας, ἀλλ᾽ ἐν ἴσῳ ταλαντευομένης τῷ φόβῳ.

Γρύζειν] γρύττειν γὰρ λέγεται.

Ταὐτῆς με τὸ μέρος] ἀντὶ τοῦ ὅσον τὸ κατ᾽ αὐτό.

Ἐν τῷ γναφείῳ] γναφεῖον μὲν γὰρ φασὶ γνάφαλλα, τὰ ἀποξυόμενα.

Λυσίμαχος] οὗτος γὰρ πρῶτος ἤρξατο τῆς τοῦ σίγματος εἰς τὸ ταῦ μεταβολῆς, τέτταρα καταβαλμήσαι εἰπεῖν καὶ τήμερον.

Ἀφαιρουμένῳ τῶν συνέτων] ἀντὶ τοῦ ἀποστερούμενον. ἢ ὅτι καὶ τὸ ἀφελέσθαι αἰτιατικῇ συντάσσεται Ὅμηρος, ἐπεὶ μ᾽ ἀφέλεσθέ γε αὐτήν.

Τίμων ἢ μισάνθρωπος.

P. 52. Mſ. in 4. Ἄπαντα γὰρ ταῦτα λῆρος] ἀντὶ τοῦ οὐδὲν, εἰ μὴ μόνον ψόφος ποιητικῶν ὀνομάτων.

Θερμουργὸς] θερμουργὸς, ὁ παρακεκινημένος καὶ πάντολμος.

Πολλὰ κατὰ τῶν ἀδίκων] εἴποτ᾽ ἄλλοτε μάλιστα νῦν τούτων χρεία τῶν ἀποδυσπετημάτων. καταλλήλως καὶ ἄγαν προσφυῶς ἑκάστῃ πληγῇ τὴν ἔκβασιν ἐπιφέρει.

Ἔντι κιβώτιον] ὡς ἐπὶ τοῦ Νῶε ὁ κατακλυσμὸς γέγονε.

Ὡς βοηδρομήσαντες] ἀντὶ τοῦ μετὰ βοῆς δραμόντες.

Οἱ δὲ, καὶ αὐτῷ στι] ὁμοία ἡ σύνταξις ταύτῃ τῇ ἐν τῇ ἱερᾷ τοῦ * εὐαγγελίου

* Locus extat Matt. XXVIII, 17. *Et videntes eum adoraverunt*, οἱ δὲ ἐδίστασαν. Sic habent omnes Codd. Attamen Beza voluit emendari οὐδὲ *neque*, tum propter alias rationes, tum quòd, ut ait, rarum ſit omnino iſtud οἱ δὲ iſto ſignificatu, hoc eſt, pro *quidam*. Verùm & ſic ſumitur οἱ c. XXIV, 3. ut ex collato Marco apparet, nec adeò rarum eſt apud bonos ſcriptores, & quæ mutationis aliæ ab eo afferuntur rationes omnes in auras abeunt, ſi vertamus, *quidam vero dubitaverant*, uti obſervavit H. Grotius.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ηλίου Ματθαίου συγγραφῇ, τῇ οἱ δὲ ἐδίσταζον. ἀντὶ γὰρ τοῦ τινὲς, τὸ οἱ δὲ κεῖται.

Πόσοι Φαέθοντες] τὴν ἐκπύρωσιν διὰ τοῦ Φαέθοντος ὑποδηλοῖ, ὥς περ διὰ τοῦ Δευκαλίωνος τὸν κατακλυσμόν. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὴν θείαν γραφὴν μὴ ἀνεπισήμαντον τῆς ἐκπυρώσεως διατελεῖν, ἀλλὰ διὰ Σοδόμων ὑποφαίνεται.

Ὑπὲρ τὸν Ἐπιμενίδην γὰρ κεκοίμησαι] ὑπὲρ γὰρ τὸν Ἐπιμενίδην. ὁ Ἐπιμενίδης οὗτος Κρὴς ἦν χρησμόλογος οὗ καὶ τὸ, Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, λόγιον, λέγουσι δὲ ξ΄ ἔτη ὑπνώσαντα, οὕτω μετὰ ταῦτα ἀναστῆναι παραλλάττοντα καὶ κεκινημένον τὴν διάνοιαν, καὶ εἰς χρησμόλογον, τὸ ἐντεῦθεν λοιπὸν ἀποδεῖν.

Πιναρὸς] ῥυπῶν.

Οἱ λάροι] ἀντὶ τοῦ οἱ ἡδεῖς.

Ἢ ἐκ τῆς Οἴτης] ἐκ τῆς Οἴτης, ἡ Οἴτη ἐστι μὲν τῆς Φωκίδος ὄρος ὑψηλὸν, οὐ μὲν καὶ πεφυκὸς φλόγας ἀνιέναι, πῶς οὖν τοῦτο λέγει νῦν; ἔοικέ μοι διότι ἐκεῖ Ἡρακλῆς τὸ τελευταῖον κατ᾽ ἰδίαν ἀξίωσιν ὑπὸ Φιλοκτήτου ὁλοκαυτώθη.

Τὰ Διάσια] ἑορτῆς Ἀθήνησι οὕτω καλουμένης ἣν εἰώθεσαν μετὰ συγνώτητος ἐπιτελεῖν, θύοντες Διῒ τῷ Μειλιχίῳ, ἔοικε δὲ καὶ τοὔνομα ταύτῃ ἀπὸ τοῦ διασιαίνειν τεθεῖσθαι.

Ἐς τὸ Ἀνάκειον παρασκήψας] τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερὸν Ἀνάκειον ἐκαλεῖτο. ἄνακες γὰρ αὐτοὶ παρ᾽ Ἑλλήνων ἐκαλοῦντο.

Ἀγαπήσουσιν] ἀντὶ τοῦ ἀρκέσθωσιν.

Προϊέμενοι] ἀμεληταὶ

Δικράνοις] δίκρανα πτύα ἅτινα οὐ συνεχῆ, ἀλλὰ διῃρημένα οἷς ἐφάπτονται τοῦ σωροῦ. ἢ κατὰ δύο ἢ κατὰ τρία. τούτοις δὲ καὶ λικμῶσιν ἐν ταῖς ἅλωσιν.

Καὶ ἀποδράσεως] ἀποδράσεως παρ᾽ αὐτῶν ἀντὶ τοῦ ἐξ αὐτῶν.

Σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ] παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας οὕτω συνεχῶς κεχρημένους, ἢ καὶ ἠθικὸν τοῦτο ποιεῖ καὶ ἀπλοϊκόν.

Θεσμοφόρῳ] θεσμοφόρῳ τῇ Ἑστίᾳ, ἐπαρθενεύοντο γὰρ αἱ ἱέρειαι αὐτῆς πανταχοῦ.

Καὶ λαφυσσόμενος] ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθαι καὶ ἐξαντλεῖσθαι παρακεχωρημένος.

Ἀφαιρούμενοι] παθητικῶς ἀκουστέον ἀντὶ τοῦ στερούμενοι.

Τοῦ κύματος] τῆς ἐπιῤῥοῆς.

Ἔπεσεν ἡ ὕπληξ] καὶ τὸν συνέχοντα τὰς κιγκλίδας μοχλὸν, ἣν ὀρτίως λάμναν φασὶ, ὕπληγα καλεῖ.

Ἐς τὸ ἅπαξ] ἀντὶ τοῦ διόλου.

Πείρας βρόχον] βρόχον εἰς τὸ δι᾽ ἀπορίας βίου ἀνάψαντας ἑαυτοὺς ἀπολύσαι τοῦ ζῆν.

Χρυσόχειρες] χρυσόχειρες ἤτοι τοῖς δακτυλίοις περιαυγαζόμενοι τοῖς χρυσοῖς, ἢ δι᾽ εὐπορίαν ὑπερβάλλουσαν, χειροπληθῶς τὸν χρυσὸν διασπείροντας.

Ἀλλ᾽ ὁ Πλούτων] αἰνίττεται εἰς τοὺς ἀπὸ τῶν τελευτώντων πλουσίων διαδεχομένους τὸν κλῆρον, ταύτῃ τοι καὶ ὑπὸ τοῦ Πλούτωνος φασὶν αὐτοῖς τὴν ἀπὸ τῶν χειρόνων ἐπὶ τὰ κρείττονα μεταβολήν.

Ἀντὶ τοῦ πέως Πυῤῥίου] οἰκεῖα καὶ ταῦτα παρὰ τοῖς παλαιοῖς ὀνόματα.

Ἀπειρόκαλος] σημειοῦ τὸ ἀπειρόκαλος πῶς ἐχρήσατο ἀντὶ τοῦ ἄπειρος τοῦ καλοῦ.

Οἶδα γοῦν τινας] τὸ Θεόγνιδος διαπαίζει.

Αὐτοπρόσωπον] ἀντὶ τοῦ αὐτὸ χρῆμα.

Ἀμβλυώττοντες] ἀντὶ τοῦ μὴ ἔχοντες, ἤτοι μὴ δυνάμενοι βλέπειν τοσαῦτα μεγέθη τῶν κακῶν, ἢ συνυπακουστέον τὴν εἰς πρόθεσιν, ἵν' ἀμβλυώττοντες εἰς τὰ τηλικαῦτα, οἱονεὶ σκοτοδινιῶντες, τὸ ἀκριβὲς τοῦ βλέπειν ἀπολωλεκότες.

Λαθὼν ὁ τῦφος] τῦφος διὰ τὸ οἱονεὶ ἐκκεκαυμένον χωρίον, ἐξηρᾶσθαι τὸ ἑαλωκότα τῷ πάθει τούτῳ τῶν βελτίστων φρενῶν, καὶ μηδ' ὅποι ἰέναι συμφερόντως αὐτῷ ἐπιστάμενον, παρ' ὃ καὶ τῦφος εἴρηται τὸ πάθος. τύφω γὰρ ὁ φλέγω καὶ καίω φασί. σύνδρομος γὰρ τούτῳ καὶ ἡ ἄνοια. ἀνοηταίνουσι γὰρ οἱ τῷ τύφῳ σεσαγηνευμένοι. * τῷ μὴ δεῖ δεῖν ἔχειν οἱ χρήσονται ἑαυτοῖς ἐπὶ τούτοις ἡ ἄκαιρος ἐπισέρχεται μεγαλοψυχία, τῇ ἀπὸ τοῦ πλούτου περιττότητι. τὸ δῆθεν ὑποδυομένη φιλάνθρωπον, ἀλλά γε δὴ καὶ μαλακίας συνέστιον, αὐτοῖς ἐκβιάζεται τιθέναι ἑαυτὴν, τὴν θρύψιν τε καὶ θηλύτητα, διὰ τὴν εὐπορίαν προβαλλομένη. σύμμαχοι ταύταις λοιπὸν, ὕβρις τε καὶ ἀπάτη. τῆς μὲν τῶν ἄλλων διὰ τὸν πλοῦτον, ὑπερφρονεῖν ἐχούσης. τῆς δὲ τὸ παράλογον τῆς οἰήσεως κρατύνειν ἀναπειθούσης, καὶ ὡς καλῷ τε καὶ σωτηρίῳ τούτῳ προσανακεῖσθαι.

Ὑπερβόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι] Ὑπέρβολος οὗτος, ὥς Ἀνδροτίων φησὶν, Ἀντιφάνους ἦν ὃς ὠστρακίσθη διὰ φαυλότητα. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ λυχνοποιὸς ἦν καὶ.......... Ἀνδοκίδης ἱστορεῖ, ὃς καὶ ξένον αὐτὸν εἶναι καὶ βάρβαρον βούλεται. ἐπὶ τούτου δὲ καὶ τὸ ἔθος τοῦ ὀστρακισμοῦ κατελύθη, καὶ Φρύγα δὲ αὐτὸν εἶναι, Φρυγὰ εἰς τὸ βάρβαρον σκώπτοντες. Κρατῖνος δὲ ἐν Ὥραις ὡς παρελθόντος νέου τῷ βήματι μέμνηται καὶ παρ' ἡλικίαν, Θεόπομπος δὲ φησὶ ἐν Σάμῳ ἐπιβουλευθέντα ὑπὸ τῶν Ἀθήνηθεν ἐχθρῶν ἀναιρεθῆναι, τὸ δὲ νεκρὸν αὐτοῦ εἰς σάκκον βληθὲν, ῥιφθῆναι εἰς τὸ πέλαγος. ὁ δὲ Κλέων δημαγωγὸς ἦν Ἀθηναίων προστὰς αὐτῶν ἑπτὰ ἔτη. ὃς πρῶτος δημήγορος ἀνέκραγεν ἐπὶ βήματος, καὶ ἐλοιδορήσατο, θρασὺς ὢν οὕτως ὥστε, καθὼς Θεόπομπος ἱστορεῖ, συνεληλυθότων Ἀθηναίων παρελθεῖν εἰς τὴν ἐκκλησίαν στέφανον ἔχοντα, καὶ κελεῦσαι αὐτοὺς ἀναβαλέσθαι τὸν σύλλογον, τυγχάνειν γὰρ αὐτὸν θύοντα, καὶ ξένους ἑστιᾶν μέλλοντα, καὶ διαλῦσαι τὴν ἐκκλησίαν. δωροδόκος δὲ εἰς ὑπερβολὴν ὑπῆρχεν, καὶ τοῦτο δηλοῖ αὐτοῦ ἡ γραφεῖσα ὑπ' αὐτοῦ Μιτυληναίοις ἐπιστολή. ὕστερον δὲ Μιτυλήνης ἁλούσης ὑπὸ Πάχητος τοῦ στρατηγοῦ, τὴν μὲν ἔμπροσθεν ἡμέραν συμπεῖσαι τὸν δῆμον ὡς χρὴ Λεσβίων ἁπάντων πλὴν Μηθυμναίων, τοὺς μὲν ἡβῶντας ἀποκτεῖναι. παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἀνδραποδίσασθαι. καὶ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἀποστεῖλαι ἐπὶ τῆς παράλου, τῆς δὲ νυκτὸς ἐπιούσης ἐλθόντων ὡς αὐτὸν τῶν ἐπιδημούντων Ἀθήνησι Λεσβίων, καὶ δέκα ταλάντοις αὐτὸν ἀργυρίου μετελθόντων, μεταπεῖσαι πάλιν τὸν δῆμον καὶ τριήρη πάλιν ἄλλην ἀποστεῖλαι ἀναιροῦσαν τὸ ψήφισμα. οὕτω Θουκυδίδης, ἐπέστη δὲ καὶ τῇ πρὸς Λακεδαιμονίους εἰρήνῃ ὡς Φιλόχορος καὶ Ἀριστοφάνης προσθεὶς ἄρχοντα Εὔθυνον. Ἀριστοφάνης καὶ πρεσ-

ζω-

* Videtur legendum ἃ μὴ δεῖ ἔχειν, ut ſenſus ſit: *qui volent habere quæ non oportet, eos importuna invadet ſuperbia*, &c.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

ζωστέμενον αὐτὸν λέγει δημηγορῆσαι, εἰς τὴν θρασύτητα αὐτοῦ ἀποσκώπτων. τὰ δὲ ὑπὸ τὴν ὄψιν ἦν ἀργαλέος, καὶ μάλιστα τὰς ὀφρῦς. εἶχε δὲ καὶ φωνὴν μεγάλην. βυρσοδέψην δὲ αὐτὸν λέγεσθαι, ἢ ὡς βυρσοδέψου υἱόν. ἢ ὡς αὐτοῦ ἔτι παιδὸς τὸ ἐπιτήδευμα μεταχειρισαμένου, ἐκωμῳδεῖτο δὲ καὶ ἐπὶ μανίας ἐξέπλευσε δὲ καὶ στρατηγὸς ἐπ' Ἀμφίπολιν, ἔνθα καὶ ἐτελεύτα νικηθεὶς ὑπὸ Βρασίδου, ἐπὶ ἄρχοντος Ἀμεινίου.

Ἀνέξομαι γάρ σε] σκόπει πῶς ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν οὐκ ἐς τὸ ἀνέξομαι ἀποδοὺς τὴν πλῶσιν, ἀλλ' αἰτιατικὴν ἀπενέγκας, οἷον ὀλίγα λέγοντά σε. ἴσως δὲ τὸ ἀνέξομαι, ἀντὶ τοῦ εἰσδέξομαι, ἢ παραχωρῆσαι προσελήφθη.

Καὶ φίλοι Κορύβαντες] οὐ μάτην τοὺς Κορύβαντας ἐπὶ τῇ ἐκπλήξει ἐμβοᾶται, ἀλλ' ὡς ἐπὶ παραδόξῳ καὶ μανιώδει δῆθεν τῷ συγκρούματι.

Ἡμᾶς μὲν τῷ Πάνι τούτῳ] ἐπὶ ταῖς ἐσχατιαῖς γὰρ καὶ τοῖς ἐρημοτέροις τῶν χωρίων εἰώθεσαν Ἕλληνες τὸν Πᾶνα ἱδρύεσθαι.

Ἢ ἐλέου βωμός] ἵδρυτο γὰρ παρ' Ἀθηναίοις ἐλέου βωμὸς, ἐπὶ συμπάθειαν καὶ φιλανθρωπίαν αὐτοὺς παρακαλῶν.

Ἀποφρὰς ἡ ἡμέρα] ἦσαν παρ' Ἕλλησιν ἡμέραι ἀπραξίαν εἰσηγούμεναι παντὸς καὶ ἀργίαν, ἃς ἀποφράδας ἐκάλουν. ἐν ταύταις οὐδὲ προσεῖπεν ἄν τις τινὰ οὐδὲ καθάπαξ φίλος ἐπιμίγνυτο φίλῳ, ἀλλὰ καὶ τὰ ἱερὰ ἀχρημάτιστα ἦν αὐτοῖς. ἐτελεῖτο δὲ ταῦτα αὐτοῖς κατὰ τὸν Φθυρσάρειον μῆνα, ὅτε καὶ ἐνήγιζον τοῖς καταχθονίοις. καὶ πᾶς οὗτος ὁ μὴν ἀνεῖτο τοῖς κατοιχομένοις μετὰ συγνότητος πάντων προϊόντων ἑτέρων τρόπον. ὃν καὶ τὰ Διάσια συγνάζοντες ἦγον Ἀθηναῖοι. ἐντεῦθεν καὶ πάντα τινὰ τὸν ἀπαίσιον ἀποφράδα ἐκάλουν. οἱονεὶ ὃ δὲ φράσαι τίς, μὴ δὲ προσειπεῖν ἄξιον νομίσαι δι' ὑπερβάλλουσαν κακίαν.

Ἤ τό γε τοσοῦτον παρανομήσωμεν] ἀντὶ τοῦ ἢ τοῦτο μόνον παρανομήσωμεν.

Ἴσχαιμόν ἐστι τὸ φάρμακον] ἐπέχον τὸ αἷμα.

Ἄνθρωποι κατέαγα τοῦ κρανίου] καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, αὐτοὶ γὰρ ἀεὶ ἐπὶ μέρους εἰώθασι λέγειν, ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτως οὖν καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου.

Καὶ τῇ ἡλιαίᾳ κατὰ φυλὰς] δικαστήριον Ἀθήνησιν ἡ ἡλιαία εἰς ὕπαιθρον προκαθημένων τῶν δικαστῶν. παρ' ὃ καὶ ἡλιαία ἐκαλεῖτο, παρὰ τὸ ἡλιοῦσθαι τοὺς ἐκεῖ ἀθροιζομένους.

Κεραυνὸν ἐν τῇ δεξιᾷ] κεραυνὸν μὲν, ὡς ἴσον δῆθεν τῷ Διί. ἀκτῖνας δὲ, ὡς τῷ Ἀπόλλωνι.

Τὸν ὀπισθόδομον ὀρύξας] ὡς ἱερόσυλον διαβάλλων ταῦτα, φησὶ ὁ γὰρ ὀπισθόδομος ἱερόν. τὸ ὄπισθεν δὲ τοῦ ἀδύτου οὕτως ἐλέγετο.

Καὶ Σωφρονίσκος] οἷον τοῦτο πέπαιχεν ἀπὸ τοῦ Σωφρονίσκου παρῳδήσας.

Καρύκης τὸ γένειον] βρῶμα Λύδιον ἐξ αἵματος ἡ καρύκη.

Τοῦ μυττωτοῦ καταλίποι] μυττωτὸς τρίμμα ἐξ ἀρτυμάτων πολλῶν συντεθειμένον ἐκάλουν δὲ ὑπότριμμα διὰ σκορόδων, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Εἰρήνῃ. ἔοικε δὲ μυττωτὸν τὸν ἀπὸ τῶν κρεῶν ἐν τῷ ζωμῷ γλοιὸν καλεῖν. ὃς τοῦ ζωμοῦ ἐκλελοιπότος, τῷ τρυβλίῳ προσκάθηται.

Καὶ ἡ γνητεία προσηκεῖται] οὐδὲ Ζεῦξις, ἢ καὶ Παρράσιος οὕτως ἡμῖν

διὰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

διὰ φαρμάκων φιλόσοφον ζητείαις καὶ τερατείαις γράψας διετυπώσατο, ὡς οὕτως ἀπαραλλάκτως διὰ τοῦ προκειμένου Θρασυκλέους θρασύτητά τε καὶ μιαρίαν ἠθῶν ψευδοσόφων ἀνδρῶν, ὡς ἐπὶ πινακὸς ἐναργῶς τῷ λόγῳ ἀπηκριβώσατο.

Mſ. in fol. Τίμων, ἢ μισάνθρωπος· ὑπὸ μανδραγόρα] παροιμία ὑπὸ τῶν ἀνειμένων καὶ ῥαθύμων, παρόσον οἱ τὸν μανδραγόραν φαγόντες, ἀνήγερτον ὑπνώττουσιν. [τἀπίχειρα κομίζει] μισθοὺς τὰ διὰ τῶν χειρῶν κέρδη. τὰ ἐπίχειρα, τὰ ἐπιχειρήματα, αἱ ἀνταποδόσεις. [οἱ δὲ] τὸ οἱ δὲ ἐνταῦθα ἀντὶ τοῦ τινὲς κεῖται. [ἀναρραπίσας] ἀνακινήσας. [ὁ παιδοτρίψ] παιδοτρίβης. ἀλείπτης. διδάσκαλος. γυμναστής. [ἀφαιρεθῆ] τὸ ἀφαιρεθῆ καὶ τὰ ἑξῆς. σχῆμα ἐστὶν ἰσοκατάληκτον παρὰ τοῖς ῥήτορσι λεγόμενον, ἢ καὶ πάρισον. [ἐπισκήψας] ἐντειλάμενος. [ἀγαθὸν σύνεργον] σημείου τὸ ἀγαθὸν σύνεργον πρὸς τὴν πενίαν θηλυκοῦ οὔσαν γένους ἀποδοθὲν αὐτὸ ἀρσενικὸν ὄν. [διανέμειν τὸ θεωρικὸν] ἐσπούδαζε τὸ ἀρχαῖον ἡ τῶν Ἀθηναίων πόλις περὶ τὰ θεωρεῖα. καὶ μάλιστα περὶ τὰς θέας τῶν Διονυσίων, διὰ τὴν τραγῳδίαν ἐπὶ πλεῖστον ἀξιώματος προβάσαν ποιητῶν ἀρεταῖς καὶ χορηγῶν φιλοτιμίαις, μή πω γὰρ τοῦ θεάτρου καταλαμβανόντων, ὀχλήσεις τε ἐγένοντο καὶ μάχαι καὶ πληγαί. ἔδοξαν οὖν τοὺς τόπους μισθοῦν. ἵνα ἕκαστος ἔχων τὸν οἰκεῖον τόπον, μὴ ἐνοχλοῖτο φυλάττων καὶ προκαταλαμβάνων, μή τε μὲν ὑστερῶν ἀποστεροῖτο τῆς θέας. ἐπειδὴ γὰρ ἠλαττοῦντο οἱ πένητες τῶν πλουσίων, πολλοῦ καὶ ἑτοίμου μισθουμένων, τὸ εἰς τοῦτο ἀνάλωμα ἡ πόλις παρεῖχεν ἐκ τῶν κοινῶν ἑκάστῳ. Δραχμὴ δὲ ἦν τὸ διδόμενον, καὶ οὔτε πλέον ἐξῆν δοῦναι δραχμῆς, οὔτε ἔλαττον. ὡς μήτε οἱ πλούσιοι διὰ τὸν χρυσὸν πλεονεκτοῖεν, μήδε οἱ πένητες διὰ πενίαν βιάζοιντο, ἔοικεν οὖν ὁ ὑποκείμενος κόλαξ Δημίας τὴν τοιαύτην ἐγχειρισθῆναι παρ' Ἀθηναίων διανομήν. εἰκότως τῇ νῦν παρὰ τοῦ Τίμωνος ἀποπέμπεται, ὡς αἰτήσαντος αὐτοῦ τό τε τὴν θεωρικὴν δραχμήν, καὶ ἀλαζόνως παρελθόντος. [ἀγχιστεῦς] ἀγχιστεὺς καὶ ἀγχιστεῖς ἡ συγγένεια, καὶ ἀγχιστεῖς, οἱ ἀπὸ ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος. οἱ δὲ ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνοι, οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἰκείοις οἰκεῖοι λέγονται. [βρενθύεσθαι] διὰ θυμὸν μετεωρίζεσθαι, ἢ προσποιεῖσθαι, ὀργίζεσθαι. καὶ βρενθύεται ἐπαίρεται, βρένθος γὰρ εἶδος μύρου, ᾧ χριόμεναι αἱ γυναῖκες μέγα φρονοῦσι. [ἐννεάκρουνος] κρήνη τις Ἀθήνησι καλλιρόη καλουμένη πρότερον. [προσκεκρουσμαί σε] ἠπαίτων σε ἐν οἷς ἔλεγον περὶ τοῦ πλούτου.

Ἀλκυὼν ἢ περὶ Μεταμορφώσεων.

P. 168. Mſ. in 4. Καὶ νεοσσαλὸς] ἀντὶ τοῦ νέογνος.

Γυναιξίν τ' ἐμαῖς] ὅτι δύο γυναῖκας εἶχεν Σωκράτης, Ξανθίππην καὶ Μυρτώ.

Ἀνέφικτα] ἀδύνατα καταληφθῆναι.

Προμηθεύς.

P. 179. Mſ. in 4. Τὰ πλάσται αὐτοῦ οἱ ἄνθρωποι] τὸν Προμηθέα γὰρ λέγουσιν Ἕλληνες τοὺς αὐτοὺς δημιουργῆσαι.

Ἀπο-

Ἀποτομοῖτε γὰρ] ἀποτέτμηται, μηδεμίαν ἔχουσι διάβασιν.

Ἐγχειρισθεὶς] ἐμπιστευθεὶς.

Ὦ Κρόνε καὶ Ἰαπετὲ] ὁ μὲν Κρόνος πατὴρ ἦν τοῦ Διός. ὁ δὲ Ἰαπετὸς ἀδελφὸς Προμηθέως. ἦσαν δὲ τῶν διωχθέντων ὑπὸ Διὸς καὶ θεῶν, διὰ τοῦτο αὐτοὺς καλεῖ.

Ἐτιμησαίμην ἂν] ἄξιον ἂν ἐμαυτὸν ἔλεγον, Πρυτανεῖον δέ ἐστιν ἐν ᾧ οἱ πρῶτοι συνήγοντο τῶν βουλευτῶν, ὅθεν καὶ τὰς σιτήσεις ἀπέλυον. τοὺς δέ τι μέγα εἰργασμένους τῶν πολιτικῶν καλῶν, ταύτῃ δωρεᾷ οἱ πάλαι ἐτίμων.

Ἕωλον] ψυχρὸν καὶ ἀνωφελές.

Τὴν ἔφεσιν ἀγωνιεῖ] ἔφεσίς ἐστιν ἡ ἀπὸ δικαστηρίου εἰς ἄλλο δικαστήριον μετάβασις, ἣν καλοῦσιν ἔκκλητον. φησὶ δὲ ὅτι ἀνωφελής σοι ἐστὶν ἡ ἔφεσις. μετὰ γὰρ τὴν ψῆφον τοῦ Διός, οὐδὲν ποιῆσαι ἄλλο δυνάμεθα, ἔφεσιν δὲ οἱ δικανικοὶ φασὶν ἡνίκα ὁ κρινόμενος μεῖζον δικαστήριον ἐξαιτῆται.

Ἡ ἐξέτασις] ἀντὶ τοῦ ἡ παράθεσις.

Εὐδαιμονέστερον] τοῦ θείου δηλονότι.

Ταῦτ' ἐστιν] βαρύτητος ὁ λόγος.

Ἀκραμῆ οὖσαν. γράφεται καὶ ἀκραλῆ] ἀντὶ τοῦ ἀκατασκεύαστον, ἀπεριποίητον, ἀκατέργαστον.

Μᾶλλον δὲ Διὸς μὲν καὶ Ἀπόλλωνος] κατ' εἰρωνείαν. καὶ τοῦτο βαρύτητος εἰρωνεία.

Παραθῶμεν αὐτὸ] ἀντὶ τοῦ ἐξετάζοιμεν, συγκρίνοιμεν, παραβάλλοιμεν. γράφεται δὲ καὶ παραθεωρῶμεν.

Διατριβὴν] ἡ διατριβὴ ἐνταῦθα, τὴν ἄνεσιν σημαίνει καὶ τὴν κατὰ σχολὴν ἀπόλαυσιν.

Ἄρτι μὲν ταῦρος] ταῦτα πάντα ὁ Ζεὺς γέγονε, δι' Εὐρώπην ταῦρος, δι' Ἀντιόπην σάτυρος, διὰ Λύδαν κύκνος.

Ἐναυσαμένου τινὸς] ἅψαντος.

Ἐάων] τῶν ἀγαθῶν.

Κνισσῶν] θυμιῶν.

Ὤνησο] εὐφράνθητι. ὠμοίωσο.

Οἶδα ὡς ἓξ καὶ δέκα] ἓξ καὶ δέκα. τὸ ξ' ἀττικῶς ἐφυλάχθη. αὐτοὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς τῶν ἀριθμῶν συνθέσεως τὰ τέλη φυλάττουσι τῶν ἁπλῶν.

Οἶσθα ὦ Ἑρμῆ τὴν Θέτιν] λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς Θέτιδος, ἐδίωκε φθεῖραι βουλόμενος. ὡς δὲ ἐγένοντο κατὰ τὸν Προμηθέα, ὁ Προμηθεὺς εἰς τὸν Δία ἔφη. ὅτι ἐὰν συγγένῃ τῇ Θέτιδι, ὁ ἐξ αὐτῆς γενόμενος ἀναιρεῖ σε, ὡς ἀνεῖλες σὺ τὸν πατέρα σου Κρόνον. καὶ αἰσθόμενος ὁ Ζεὺς ὅτι ἀληθῆ εἶπεν, τὴν μὲν Θέτιν ἔζευξε τῷ Πηλεῖ, τὸν Προμηθέα δὲ δι' Ἡρακλέους τῶν δεσμῶν ἔλυσεν.

Mſ. in fol. Προμηθεύς· σιλλαίνειν] σιλλαίνειν ἐπὶ σκωμμάτων, κατὰ τόπον τοῦ τ εἰς σ τιλλαίνειν τινὲς, τίλλειν δέ ἐστι τὸ σκώπτειν. Δηλοῖ δὲ καὶ χλευαστικὸν ποίημα, παρὰ τὸ διασείειν τοὺς ἴλλους, καὶ διασύρειν τῷ σχήματι τῶν ὀφθαλμῶν. ἴλλοι γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ, παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ἐν αὐτοῖς τὰς κόρας· [ἄλλως] σιλλαίνειν μυλλαίνειν, διὰ τῶν ὀφθαλμῶν σκώπτειν καὶ μυλίζειν. σίλλος γὰρ ὁ μῖμος, καὶ ὁ μῶμος, καὶ ἡ ἀκολασία καὶ ὁ χλευασμός. καὶ ὁ ταῦτα γράφων σιλλογράφει [ἢ κονδύλους· κόνδυλος] κόνδυλος περὶ τὴν κάμψιν τῶν δακτύλων, οἱονεὶ κόνδυλοι ὄντες.

περὶ αὐτοὺς γὰρ ἡ κάμψις τῶν δακτύλων ἐγγίνεται. ἢ κόνδυλος τὶς ὢν, εἰς τὰ κενὰ δόμενος τῶν ῥαπιζομένων. κενὰ γὰρ σαρκῶν τὰ μέρη ταῦτα.

Θεῶν Διάλογοι.

Ἀπόλλωνος καὶ Διονύσου.

P. 125. Mſ. in 4. Καὶ Πρίαπον] ὁ Πρίαπος ὑπερμέγεθες εἶχεν αἰδοῖον ὑπὲρ ἡμιόλιον τοῦ λοιποῦ σώματος· ὃν τινὲς φασὶ τὸν Πρίαπον εἶναι τὸν Διονύσου, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτου δῆθεν Πριάπου καλουμένου. ἄλλοι μὲν Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς ἢ Ἀφροδίτης ἢ Διόνης. Μνασέας δὲ ὁ Πατρεὺς, ἑρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν. ἣ ἔρριψεν αὐτὸν εἰς λειμῶνας ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γὰρ φασὶ, γλῶσσαν μεγάλην, καὶ γαστέρα, καὶ αἰδοῖον. λεχθῆναι δὲ ἐπὶ αὐτῷ ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατῶν γλώσσης καὶ γαστρὸς καὶ μίξεως, ἄμεμπτον ἕξει τὸν βίον.

Ἔρωτος καὶ Διός.

Χρυσίδας] χρυσίς κύπελλον, ἢ χρυσῆ φιάλη, ὥσπερ ἡ ἐξ ἀργύρου, ἀργυρίς.

Ἥρας καὶ Διός.

Τὸν Ἰξίονα] Ἰξίων Λαπίθης τὸ γένος ὢν ἠγάγετο Δίαν τὴν Οἰονέως. Τὸν δὲ πενθερὸν αὐτοῦ ἐλθόντα ἐπὶ τὰ ἕδνα, συνεσκευάσατο, ὄρυγμα γὰρ ποιήσας, καὶ γεμίσας πυρὸς, ἔνθα αὐτὸν ἐνέβαλεν, ἐφ᾽ ᾧ οἱ θεοὶ ἀγανακτήσαντες ἔμελλον αὐτὸν τιμωρεῖν. ὁ δὲ Ζεὺς μόνος ἠλέησεν αὐτὸν. καὶ λαβὼν ἰδίᾳ * ἱερῷ ἀφῆκε μεταδιδοὺς αὐτῷ τῆς ἀθανασίας. οὗτος δὲ ἀκόλαστος ὢν ἠράσθη Ἥρας, ἡ ἀνήγγειλε τῷ Διΐ. ὁ δοκιμάζων αὐτὸν ἀπείκασε νεφέλην τῇ Ἥρᾳ ᾗ μίγνυται Ἰξίων, καὶ ποιεῖ παῖδα τὰ μὲν ἀνθρώπου ἔχοντα, τὰ δὲ ἵππου, ἀφ᾽ οὗ ἱπποκένταυροι. ὁ δὲ Ζεὺς ὀργισθεὶς, καὶ ὑποπτέρῳ τροχῷ δήσας τὸν Ἰξίονα, ἀφῆκε φέρεσθαι διὰ ἀέρος μαστιζόμενον καὶ λέγοντα, χρὴ τιμᾶν τοὺς εὐεργέτας.

Ἄπαγε μὴ ὥραισιν] σεσολοίκισται μὲν Ἀττικῶς. ὤφειλε γὰρ μὴ ὥρας εἴρητο. ἔστι δὲ τοῦτο τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μὴ καλὰ αὐτῷ τὰ ἔτη, μὴ εἰς καιρὸν φθάνοι.

Διὸς καὶ Γανυμήδου.

Ὦ Γανύμηδες] ὡς ποιμὴν ὁ Γανυμήδης μόνον ἡγήσατο θεὸν τὸν Πᾶνα. οἱ γὰρ ποιμένες τοῦτον τιμῶσιν.

Ἡφαίστου καὶ Ἀπόλλωνος.

Κολλάβους ἐμπήξας] τὰ τῶν χορδῶν ἐπιτόνια.

Καὶ μαγάδα] σανὶς τετράγωνος, ὑπόκυφος, δεχομένη ἐφ᾽ ἑαυτῇ τὰς τῆς κιθάρας νευράς

Γλαφυρὸν] ἡδὺ, κοῖλον, σοφὸν, ἔμπειρον, ἀκριβὲς, λαμπρὸν. ταῦτα σημαίνει τὸ γλαφυρόν.

Ἥρα

* Ita clarè in Mſ. legebatur. Fortè emendandum διακαθαρίσας, hoc eſt, *luſtratum dimiſit*, luſtratus enim fuit Ixion à Iove, ut teſtatur I. Tzetzes Chil. IX. Hiſt. 273. qui dicit ſocerum Ixionis ab aliis vocatum Deïoneum, ab aliis Eioneum, quo forte modo hic etiam legendum.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἥρα καὶ Ζεύς.

Τὸν γοῦν Ἰκάριον] ἔκτειναν ὡς φαρμακέα. ἐνόμισαν γὰρ μεθυσθέντες ὅτι ἐφαρμακεύθησαν ὑπ' ἐκείνου.

Ἀφροδίτη καὶ Ἔρως.

Τῷ δορατίῳ σε διαπείρασα] προσυπακουστέον τὸ διαπείρω ἠθικῶς ἅμα καὶ ἀφελῶς.

Τῷ παλεῖ] Πανί.

Στρατηγικῷ] γράφεται στρατιῷ.

Mſ. in fol. Ἔρως καὶ Ζεύς· ἀλλά με δεῖ μαγγανεύειν] μετὰ φενακισμοῦ μίγνυσθαι. Ἥρα καὶ Ζεύς· ἐκτεθηλυμένῳ] ἐκλύτῳ καὶ ἀπαλῷ, ἢ μαλακῷ, ἀσελγεῖ. Ἥρα καὶ Ζεύς· Ἥφαιστος καὶ Ἀπόλλων· ἤδη στωμύλα καὶ ἐπίτροχα] πολύκομψα, πιθανά, εὐτράπελα, ἀπατητικά, τὸ ἐπίτροχα ἠπειγμένα ταχέως· [Ἥφαιστος καὶ Ζεύς· τὴν Εἰλειθυίαν] ἡ τῶν τικτουσῶν θεά· [ὑπὸ τῇ μήνιγγι] τοῦ ἐγκεφάλου ὑμένι· [πυρρίχιζει] ἐνόπλιος ὀρχεῖται [ἐγγυήσας ἤδη αὐτὴν] ἤδη κατὰ γάμου κοινωνίαν συνάψας μοι αὐτήν [Ἑρμῆς καὶ Ἥλιος· αὐτοὶ γὰρ] γράφεται μόνοι γάρ· [μὴ ἀνιέναι] γράφεται μὴ ἀνεῖναι· [Ζεύς, Ἡρακλῆς, Ἀσκληπιός· καὶ ἀγύρτης] ἐπαίτης, φιλοκερδής· [τὰ τέκνα καὶ τὴν γυναῖκα Μεγάραν] τέκνα τοῦ Ἡρακλέους, Ὀνύτης, Θηρέμαχος, Δημοκόων, καὶ Κρεοντιάδης· [τὴν ξυνουσίαν] τὴν εὐωχίαν· [Ἑρμῆς καὶ Ἀπόλλων. ὁ δὲ ἀπὸ τὸ Ταΰγετον] ἀντὶ ἀπὸ τοῦ Ταϋγέτου· ἀττικὴ γὰρ συνήθεια τοῦτο· ἀντὶ γενικῆς εἰς εὐθεῖαν περιλαμβάνειν· [ἐπισπώμενος] ἀντὶ τοῦ ἑλκόμενον μέγα, ἀπὸ τοῦ ἐπισπάομαι, ἐπισπώμενον δὲ ἀντὶ τοῦ ἐπακολουθήσαντα ὡς ἐνταῦθα μικρὸν ἀπὸ τοῦ ἕπομαι· ἔστι δὲ ποιητικόν, συντάσσεται δὲ γενικῇ. [οἱ αὐτοί· ἀποτμία] ἀτυχία. [Ἀναφρόδιτός εἰμι] ἀηδὴς καὶ ἀνεπίχαρις· [Λητὼ καὶ Ἥρα· καταζητεύεσθαι] ἀπατᾶσθαι. [τερατευόμενος] ψευδολογούμενος, ἢ θαυμαστὰ καὶ παράδοξα μυθευόμενος. [Ζεὺς καὶ Ἥλιος· ἀφηνιάζουσιν εὐθὺς] τοὺς χαλινοὺς ἀπορρίπτουσι. [Ζεύς, Ἑρμῆς, Ἀφροδίτη, Ἥρα, Ἀθήνη. Πάρις καὶ ὅπως] σκοπεῖτε. [καλαύροπα] καλάβροψ ἐστὶ ποιμενικὴ ῥάβδος, μικρὸν ἑκατέρωθεν ὑπόσκαμβος. ἣν ἀφιᾶσιν ἐπὶ τὰ τῆς ἀγέλης ἀποσκιρτῶντα. [κἀμὲ κανηφόρον] Φιλόχορος ἐν Β Ἀτθίδος φησὶν ὡς, Ἐριχθονίου βασιλεύοντος, πρῶτον κατέστησαν αἱ ἐν ἀξιώματι παρθένοι, φέρειν τὰ κανᾶ τῇ θεᾷ, ἐφ' οἷς ἐπέκειτο τὰ πρὸς τὴν θυσίαν τοῖς τε παναθηναίοις καὶ ταῖς ἄλλαις πομπαῖς.

Ποσειδῶν καὶ Τρίτων.

Pag. 237. Mſ. in 4. Ἀπ' Αἰγύπτου τοῦ θείου] κατεκρίθησαν γὰρ αἱ Δαναοῦ θυγατέρες, ὡς ὁ μῦθος φησί, ἐν ᾅδου ὑδροφορεῖν εἰς τετρημένον πίθον, ἀνθ' ὧν τοὺς Αἰγύπτου παῖδας ὁμολέκτρους ὄντας διεχρήσαντο οὐκ ἐν δίκῃ.

Ὁ Δαναὸς δὲ] τούτων τῶν πεντήκοντα πατήρ.

Νότος καὶ Ζέφυρος.

Ὦ Ζέφυρε τὴν πομπὴν] πομπὴ ἡ πρόπεμψις, καὶ ἡ πέμψις παρὰ Θουκυδίδῃ.

Δικταῖον] σπήλαιον ἐν Κρήτῃ οὕτω καλούμενον.

Ἤδη ἐπὶ νότῳ ἄγοιτο] ὁ γὰρ νότος ἀπὸ τῆς Λιβύης πνεῖ. ἔνθα οἰκοῦσιν οἱ Αἰθίοπες. *

Mſ. in fol. Δωρὶς καὶ Γαλάτεια. οὐδὲ κόλλοπι περιστρέψας] ἥλῳ τῆς κιθάρας. [Δωρὶς καὶ Θέτις· ἐπαρθένευεν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον] ἐν παρθενῶνι ἐφύλαττεν. [Τρίτων καὶ Νηρηΐδες· πρόκωπον ἔχων τὴν ἅρπην] κόπτειν περικειμένην.

Νεκρικοὶ Διάλογοι.

P. 262. Mſ. in 4. Διογένους, καὶ Πολυδεύκους] Ἐν τούτοις τοῖς διαλόγοις διαπαῖξαι βούλεται τὰ παρὰ τῶν Ἑλλήνων περὶ τοῦ ᾅδου λεγόμενα. καὶ διὰ τοῦτο Νεκροὺς εἰσάγει πρὸς ἀλλήλους διαλεγομένους, ὅθεν καὶ νεκρικοὺς αὐτοὺς ὠνόμασε. *** Πολυδεύκην] συνέβη Κάστορα ὡς ὑπὸ ἀνθρώπου ὄντα, εἶναι θνητὸν, τὸν δὲ Πολυδεύκην ὡς ἐκ Διὸς ἀθάνατον. Ὅτε οὖν ἐτελεύτησεν ὁ Κάστωρ ἐλύπησεν ὁ Πολυδεύκης. καὶ ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὸν, ὡς λέγουσιν, ἐποίησεν ὥστε τοὺς δύο ζῆν μίαν παρὰ μίαν ἡμέραν. [Πολυδεύκες] ἄμφω μὲν ἤστην υἱοὶ Διὸς δίδυμοι, ἐκ Λήδας τῆς Λακαίνης. θνητότητα καὶ ἀθανασίαν τῷ...... κεκληρωμένοι. ὑπερβολῇ δὲ φιλοστοργίας μὴ ἂν ἐκτὸς ἀλλήλων διάγειν προῃρημένοι. μὴ δὲ......... ἐῶσι. τὸν δὲ τοῖς ἀθανάτοις συμπαρεδρεύειν, ἀνεμερίσαντο σφίσιν αὐτοῖς τὸ τοῦ γένους...... ὑπερήμεροι, ὁ μὲν τὰ θνητῶν, ὁ δὲ τὰ τῶν ζώντων περιπολεύοι. ἄλλως τε καὶ συ....... ἀνθρώποις ὡς ὁ μῦθος φησὶ κατακεχωρισμένοι. ἐπεὶ δὲ ταῦτά ἐστι, διὰ τοῦτο ἐνταῦθα πρὸς πολυδεύκην λο........ ὡς δῆθεν αὐτοῦ τὸ τηνικάδε λαχόντος τὸν ὑπὲρ γῆς τόπον περινοστεῖν.

Ἑκάτης δεῖπνον] Τῇ Ἑκάτῃ δεῖπνα ἐτίθετο ὑπὸ τῶν παλαιῶν ἐπὶ τῶν τριόδων, καθάρσια τυχεῖν τῶν ζώντων. τινὲς δὲ ὠμὰ καὶ ἀκατασκεύαστα τῷ μὲν οὖν λόγῳ τῇ δαίμονι ταῦτα ἀνίεντο, ἔργῳ δὲ τῶν ἀπορούντων εἰς ἀπορίαν. τί γὰρ ἂν καὶ δαίμων ἐκ τούτων σιτίσαιτο; ἐπεὶ τοίνυν ἀπὸ τῶν δείπνων τούτων Μένιππος ὠμὰ φαγὼν ὠὰ τέθνηκεν ἀπεψίᾳ τούτων, διακωμῳδεῖ αὐτόν.

Ἕνα ὀβολὸν ἔχοντας ἥκειν] Ἐτίθεσαν γὰρ Ἕλληνες ἐν τῷ στόματι τῶν τεθνηκότων ὀβολὸν, τὸ ναῦλον δῆθεν τοῦ Χάρωνος.

Πλούτων ἢ κατὰ Μενίππου.

Ἐγὼ δὲ Κροῖσος.] Λυδὸς ὁ Κροῖσος, Φρὺξ ὁ Μίδας, Ἀσύριος ὁ Σαρδανάπαλος.

Μενίππου καὶ Αἰακοῦ.

Σαρδανάπαλος] λέγεται Σαρδανάπαλος κατά τινας μὲν Ἑρμαφρόδιτος, κατά τινας δὲ τρυφερὸς.

Περιηγήσαι.] Εἰς λεπτὸν διηγήσαι.

Καὶ τὸν βασιλέα εἶδον.] τὸν Πλούτωνα.

Καὶ ὁ τοῦ Κλεινίου] Ἀλκιβιάδης.

Ὡς

* Hæc verba quæ proximè præcedentia ſequuntur in Mſ. non leguntur in hoc Dialogo, nec mihi unde petita ſint liquet.

*** Hic lacuna erat in Mſ. ſed in qua multa deeſſe non videntur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ὡς οὐδὲν ἴσον κύαμοι.] κυάμους· ψήφους οἷς χρώμενοι οἱ παλαιοὶ βουλευταὶ βουλὰς κατεσκεύαζον.

Μενίππου καὶ Τειρεσίου.

Καθάπερ τινὰ βλάκα] εὐήθη. ἀνόητον. εἴρηται ἀπὸ ἰχθύος ὁμοίου σιλούρῳ, ἀχρήστου δὲ οὕτως ὡς μηδὲ κύνα αὐτοῦ χρῆσθαι.

Πλὴν ἀπόκρινε] ἀντὶ τοῦ διαχώριζε.

Μενίππου καὶ Τροφωνίου.

Ὦ Τροφώνιε] Τροφώνιος οὗτος ἥρως τοῦ παρ' Ἕλλησι νομισθῆναι θεὸς, σπήλαιόν τι ζοφῶδες ὑπελθὼν, λιμῷ ἐκεῖσε διεφθάρη, καὶ τὴν ζωὴν ἀθλίως κατέστρεψε. οἱ δὲ ἐν τῷ τοιούτῳ σπηλαίῳ μαντείας χάριν εἰσιόντες εἰσήρχοντο ἀπαγριώμενοι τὰς ὄψεις, καὶ ἀηδεῖς διετέλουν καὶ ὠχροὶ καὶ δύσκολοι τὸν ἅπαντα τῆς ζωῆς τρόπον. ἀφ' οὗ ἐπεκράτησεν παροιμία κατὰ τῶν τραχὺ τὸ ἦθος ἐχόντων καὶ δυσεντεύκτων, καὶ δυσπροσίτων ἐς Τροφωνίου μεμάντευται.

Φίλιππος, καὶ Ἀλέξανδρος.

Καὶ Γέρρα.] Περσικὰ μέν ἐστιν ὅπλα κυρίως τὰ γέρρα. καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἅπαν τὸ σκέπασμα, εἴτε δερματινὸν, εἴτε καὶ ἄλλης τινὸς ὕλης γέρρον ἐλέγετο.

Μυδῶντα] Ἐκρέοντα, σεσημμένον.

Συνηνέχθης] Συνανεστράφης.

Τοξάρια] Ἀκόντια.

Καὶ πελτίδια] Μικρὰ ἀσπιδίσκια.

Κάνδυν] Ἱμάτιον.

Ἄνδρα καὶ γάμους] Καλλισθένην καὶ Λύσανδρον.

Οὐ διασπάσας] Οὐ διαχίσας. ὁ Φίλιππος χρήματα παρέχων στάσεις ἐνέβαλεν ἐν ταῖς πόλεσιν.

Ὀξυθράκαις] Ἔθνος.

Καὶ τὶ μεγάλα θηρία] τοὺς ἐλέφαντας λέγει.

Διογένους καὶ Ἀλεξάνδρου.

Καὶ γὰρ Κλεῖτον] Τὸν σωματοφύλακα ὃν μεταξὺ εὐωχούμενον τῷ δόρατι διέπειρε. Καλλισθένην δὲ τὸν φιλόσοφον, ὃς λέοντι συγκαθειρχθεὶς ὑπ' Ἀλεξάνδρου διεφθάρη.

Ἑρμοῦ καὶ Χάρωνος.

Τροπωτῆρα] Τροπωτὴρ ὁ κατέχων τὴν κώπην δεσμός.

Καὶ ἀκέστραν] Ἀκέστρα ἡ βελόνη ἡ μείζων, παρὰ τὸ ἀκεῖσθαι ἤτοι συρράπτειν τὰ διερρωγότα τῆς ὀθόνης. τοῦτο γὰρ ἀκέστραν φασὶν, ἐπεὶ καὶ ἠπήτρια ἡ ἠπητὶς καὶ ἀκέστρια καὶ ἀκεστρὸς οὓς νῦν ῥάπτας καλοῦσι. χρὴ δὲ εἰδέναι ὡς οἱ παλαιοὶ γυναιξὶν ἐχρῶντο εἰς ταύτας τὰς ἐργασίας.

Ἀθρόους] Ἀθρόων τινῶν κατελθέντων.

Τὴν ὑπέραν] Ὑπέρα τὸ τοῦ κέρεως τοῦ ἱστοῦ σχοινίον ὃ ἀνύεται καὶ διατείνεται. γέγονε δὲ ἀπὸ τούτου παροιμία, ἐπὶ τῶν ἃ δεῖ ἔχειν ἀφέντων, ἃ μὴ δεῖ κρατούντων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Τερψίων@ καὶ Πλούτων@.

Ἄνω γὰρ ποταμῶν τοῦτο γε] Παροιμία ἐστὶ λεγομένη ὅτε τὰ ἐναντία τῶν ὀφειλόντων γίνεται, ἄνω ποταμῶν χωροῦσιν πηγαί, ἐκ γὰρ τῶν πηγῶν οὐδέ ποτε ἄνω, κάτω δὲ μᾶλλον χωροῦσι.

Ἀποσμυγέντες] καταγελασθέντες.

Σιμύλου καὶ Πολυστράτου.

Ὥσπερ ὁ Φάων] Ὁ Φάων, ὥς λέγουσι, γέρων ὢν διεβίβασε τὴν Ἀφροδίτην. καὶ ἡ Ἀφροδίτη ἐρασθεῖσα αὐτοῦ, ἐπεὶ γέρων ἦν, μετέβαλεν αὐτὸν εἰς νεώτερον.

Χάρων@ καὶ Ἑρμοῦ.

Ἔπιπλα] Τὰ ἐξεπιπολῆς σκεύη οἷον ἐπιπόλαι@ κτήσις, καὶ ὅσα δυνατὴ πλοίζεσθαι, ἀλλ᾽ οὐκ ἔγγει@.

Πεντηκόντορ@] Ναῦς ὑπὸ πεντήκοντα ἀνδρῶν κωπηλατουμένη.

Τὴν κινάβραν] Κινάβρα, ἡ τῶν τράγων δυσωδία· λέγει δυσωδίαν πάντας μιαίνειν. ἴσως δὲ καὶ κινάβραν λέγει τὴν πήραν.

Καὶ βαρβαρισμοὺς] Ἐν σχήματι προφερόμενον τὸν λόγον χάριτ@ ἕνεκεν. ὡς τὸ οἱ δὲ δύο * σκό..... καὶ τὰ παραπλήσια.

Δεδῃωμέν@] Πεπορθημέν@.

Χαμαιτοπεῖα] Πορνεῖα.

Κράτητ@ καὶ Διογένους.

Τὸ ὁμηρικὸν ἐκεῖνο] Ὅμηρ@ εἰσάγει παλαίοντας Ὀδυσσέα καὶ Αἴαντα. φησὶ οὖν Αἴας πρὸς Ὀδυσσέα, ἢ κούφισόν με ἢ κουφίζω σε. αἰνίττεται οὖν ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ στίχου, ὡς τοῦ Ἀριστείου λέγοντ@. ἢ κούφισόν με, ἢ κουφίζω σε. τουτέστιν, ἢ προκόμισόν με, ἢ προκομίζω σε.

Εἰς Κίῤῥαν] Κατ᾽ ἀντικρὺ Κίῤῥας ἐν τῷ Κορινθιακῷ κόλπῳ ὁ Σικυών, ἡ δὲ Κίῤῥα ὄρος ὀξὺ κατὰ τὴν Φωκίδα.

Στέγειν οὐ δυναμένους] Δέχεσθαι, βαστάζειν.

Ἐκ κοτίνου] Ἐξ ἀγριελαίου.

Διογένους καὶ Ἀντισθένους καὶ Κράτητ@.

Ἐς τὸν βουβῶνα] Βουβὼν περὶ τὴν γαστέρα τόπος.

Ξεναγὸς] Ὁ ξένους στρατιώτας ξυνάγων καὶ μισθῶν αὐτοὺς εἰς τὸν πόλεμον.

Ἀπεσκληκέναι] Κατεξύρασθαι.

Τὸ χρεὼν] Εἱμαρμένην.

Ἀλεξάνδρου καὶ Ἀννίβου.

Βάρβαρ@ ὢν] Ἐφρόνει γὰρ Ἀλέξανδρ@ μέγα ἐπὶ τὸ ἀπὸ στόματ@ προφέρειν τὴν Ἰλιάδα.

Ἐποιησάμην τῆς ἀρχῆς] Τῆς ἀρχῆς, καὶ τοὺς ἐλέφαντας αὐτῶν εἶχον, καὶ Πῶρον ἐχειρωσάμην.

Νί-

* Videtur hîc aliquis locus citatus fuiſſe.

Νίρεως καὶ Θερσίτου καὶ Μενίππου.

Ὅμηρος ἐκεῖνος ὁ τυφλὸς] Ὅμηρος γὰρ τῆς ἐκ Σκύμνης Νιρέα ὕμνησε διαφερόντως εἰς κάλλος μετὰ γε Ἀχιλλέα.

Ἀλαπαδνὸν] Ἀσθενὲς.

Ψεδνὸς] Μαδαρὸς, ἀραιόθριξ.

Mſ. in fol. Πλούτων καὶ Ἑρμῆς· παραπίτωσαν] παραπέρχωνται. [Ἀμέλησον ὦ Πλούτων] τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὑπόμεινον. [Ἀλέξανδρος, Ἀννίβας, Μίνως, Σκιπίων· πατρῴαν ἀρχὴν παραλαβὼν] ἀλλὰ καὶ σὺ Λίβυ. * ἀλμίκαστον καὶ κάρη πρὸς τὴν παρασκευὴν τοῦ πολέμου λαβὼν, ἃ κατειργάσω, εἰργάσω. [ἀγαπᾷν ἄρχειν] κατέχειν ἀρχεῖα. [καθηδυπαθῶν] Εἰς ἡδονὰς καταναλίσκων. [Μένιππος καὶ Ἑρμῆς· νέηλυν ὄντα] νέηλυς ὁ νεωστὶ ἐλθών. [Καὶ σὲ ἀνεμέσητον εἶναι] Ὅμηρος, οὐ νέμεσις Τρῶας καὶ εὐκνήμιδας Ἀχαιούς. [Τοιῇ δ᾽ ἀμφὶ] Τοιῇ δ᾽ ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν.

Μένιππος, ἢ Νεκυομαντία.

P. 324. Mſ. in 4. Ἀκρόδρυα] Ἀκρόδρυα λέγουσι τῶν φοινίκων τοὺς καρποὺς καὶ τῶν ἀμυγδαλῶν καὶ τῶν ἄλλων.

Ὑποτονθορύσας] ἐνυποπτως λαλήσας, ψιθυρίσας, ἠρέμα γογγύσας.

Ἀναγωγὴν] Ἡ τῶν νηῶν ἔκπλους ἀναγωγὴ λέγεται.

Ἀσφοδέλω] Ἀσφόδελος τὸ φυτὸν, ἀσφοδελὸς ἐστὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ φύεται. ὡς καὶ παρ᾽ Ὁμήρῳ κατ᾽ Ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀρίσιππος] Ἀρίσιππος οὗτος Φιλόσοφος ἐκ Κυρήνης. ὁ μεμηνὼς δείνως τὰ περὶ γαστέρα τε καὶ τοὺς μαγείρους. σοφιστὴς παρῆν Διονυσίῳ τῷ πρεσβύτῃ κατὰ τὴν Σικελίαν, αὔξων αὐτῷ τὴν τρυφὴν, καὶ αἰσχύνταται παρασιτῶν, καὶ κολακεύων παρὰ τοῦ μετρίου.

Καὶ στρέβλαι] Στρέβλα τὸ βασανιστήριον ὄργανον, ἀπὸ τοῦ στρεβλῶ τὸ κάμπτω.

Ἡμιτέλεια τῶν καιρῶν ἐδίδου] Τὸ ἥμισυ τῆς τιμωρίας, ὡς ἐπὶ δεσμοῦ ἐστὶ τοῦτο προσενέγκας διέχει ὑπερβαλλούσῃ ἡδονῇ τὴν ἀκοήν.

Ἀπὸ τῶν ἐμβατῶν] Ἐμβάται κωμικὰ ὑποδήματα μεγάλα τε, καὶ τὰς κρηπῖδας ὑψηλὰς ἐξειργασμένα τοῦ πρὸς μεῖζον ὕψος τὸν χρώμενον ἄγειν.

Εὐπαραδυσώπῳ] Εὐπαρακεκλιμένῳ, σκοτεινῷ, μικρῷ, ἀφεγγεῖ, παρακεκαλυμμένῳ, λάθρα γινομένῳ.

Ἐπειδ᾽ ἂν γὰρ] Τάχα τὸν Αἰακὸν ἐπέστησαν Ἕλληνες ταῦτα δικάζειν τοῖς Νεκροῖς τὸ τοῦ ὀνόματος ἔτυμον παράγοντες εἰς συνήθειαν. βούλονται γὰρ νῦν παρὰ τὸ αἰάζειν τὸν Αἰακὸν ὠνομάσθαι. Ὃ συμβαῖνον ἐπὶ τοῖς ἀποιχομένοις τῷ τάφῳ, παρευθὺς αὐτοὺς παραδίδωσι.

Τὸ μέγιστον οὐ πλέον ποδὸς] Καὶ γὰρ ἐπὶ τῶν πυρὶ θαπτομένων μόγις ποδιαῖον τόπον ἡ σποδὸς ἐπέχει.

* Videtur Græculus hîc pro Alexandro reſpondens nomina Africanarum aliquot gentium adjeciſſe, ſed ex portentoſis ab imperito Librario adjectis vocibus quænam eæ fuerint divinabunt ſagaciores.

Καὶ ἤτοι ταριχοπωλοῦντας] Εἰς τοὺς τὰ σώματα ταριχεύοντας αἰνίττεται, καὶ παίζει τοὺς τὰ ἐπιγράμματα ἔχοντας ἐν τοῖς τάφοις.

Ἐδείχθη δέ μοι] Ἴσως ἐπὶ τοῦ τάφου Φιλίππου, σκυτεῖον ὕστερον συνέστη, καὶ τοῦτο παίζει. τὰ δὲ τῶν ἄλλων βασιλέων ὀστᾶ, ὑπὸ τῶν τυμβορυχούντων παρὰ τὰς τριόδους ἐσκυβαλισμένα, τοῦτο διαγελᾷ.

Ψήφισμα.

P. 338. Mſ. in 4. Καὶ ἐνεβριμήσατο] Ἠπείλησεν. ἐφόβησεν.

Ἕνεκα τοῦ Τειρεσίου] Φασὶν ὅτι Περσεφόνη χαρίζεται ἐν τῷ ᾅδῃ Τειρεσίᾳ μόνῳ φρονεῖν τῶν ἄλλων ἁπάντων Νεκρῶν.

Πρὸς τὸ χωρίον τοῦ ἄλλου] Εἰ τοῦ ἄλλου ζοφερώτερον τὸ χωρίον ὀλέθριε, πῶς βλέπων τοῖς δακτύλοις ἐδείκνυες, καὶ τὸ μὴ παιζόμενον τοῦτο. αἰνίττεται δὲ οἶμαι τῇ παιδιᾷ ὡς τὰ ἐν Τροφωνίου ἀφανέστερά τε καὶ ἀσαφέστερα τῶν ἐν τοῖς ἄλλοις μαντείοις χρησμωδουμένων.

Χάρων, ἢ Ἐπισκοποῦντες.

P. 341. Mſ. in 4. Ἢ περίσκοπον εἶναι] Ἀντὶ τοῦ ἐρέττειν, ἤτοι ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι.

Οὐκ ἀκόνδυλον] Κόνδυλος ὁ ἐν τῇ συνηθείᾳ κρόνθος.

Τοὺς Ἀλώεως υἱέας δύο] Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην.

Mſ. in fol. Χάρων ἢ Ἐπισκοποῦντες παρὰ τοῦ ᾅδου] Πλούτωνος. [ὁ Θετταλὸς] ὁ Πρωτεσίλαος. [τεταγὼς] ὁ τείνας καὶ τινάξας καὶ ῥίψας. ἀπὸ τοῦ τάζω τὸ τείνω καὶ ἕλκω. ὁ μέλλων τάξω. ὁ παρεληλυθὼς τέταγα. ὁ ἀόριστος δεύτερος ἔταγον, καὶ ἡ μετοχὴ ὁ ταγὼν καὶ κατ' ἀναδιπλασιασμὸν τεταγών. [ἢ περίσκοπον] ἐπὶ τῇ κώπῃ εἶναι. [ἐκπεταθεὶς ὤμους.] ὡς παλαιστὴν διαπαίζει. [περιηγήσασθαι] λεπτομερῶς εἰπέ. [σφάλλονται] ἀποτυγχάνουσι [ὀλίγον τοῦ ποδὸς] πῶς λέγεται τὸ χοινίον, τὸ κατέχον κάτωθεν τὸ ἱστίον [υἱέας δύο καὶ αὐτοὺς] Ὦτον καὶ Ἐφιάλτην. [καὶ ἥκιστα ποιητικὸς.] οὐδαμῶς ποιητῶν ἔμπειρος. [οἰκοδομητικῆς] οἰκοδομῆς. [συντριβέντες τῶν κρανίων.] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ δὲ κοινὸν, συντριβέντες τὰ κρανία. ἡ γὰρ πρὸς πεῖσιν ἢ δρᾶσιν αἰτιατικῇ συντάσσεται. ἔπαθον τὴν ψυχὴν. ἐνέτριψα τὴν λήκυθον. οὕτως οὖν καὶ τοῦτο πρὸς αἰτιατικὴν ἔδει ἀποδοθῆναι, ἀλλ' ἐπειδὴ φιλοῦσιν Ἀθηναῖοι τὸ ἐπὶ μέρους, λέγεται ὡς τὸ ἔφαγον τοῦ ἄρτου, ἔπιον τοῦ οἴνου, οὕτω κἀνταῦθα συντριβέντες τῶν κρανίων [Τορύνου] εἶδος ξύλου στρογγύλου, ἢ τὸ σκίμβον ξύλον, καὶ οὐδέποτε ὀρθὸν [ἐκεῖνος ἀπήμεσε τῶν ῥαψῳδιῶν] * ὅτι γελάτω ὁ ζωγράφος ἔγραψε τὸν μὲν Ὅμηρον ἐμοῦντα. τοὺς δὲ ἄλλους ποιητὰς τὰ ἐμημεσμένα ἀρυομένους. [φέρει διὰ τοῦ σταδίου μέσου] στάδιον ὁ τόπος τοῦ ἀγῶνος, καὶ μέρος τι τοῦ μιλίου. ζ' γὰρ καὶ ς' στάδια ποιοῦσι μίλιον. Μίλωνος τούτου φέρεται καὶ ἄλλα τῆς κατὰ τὸ σῶμα ἀλκῆς θαύματα. φασὶν αὐτὸν πυθαγόρειον ὄντα μαθῆσαι μετὰ

τῶν

* Libuit hic relinquere lectionem Mſ. Codicis ut Librarii appareret imperitia, qui non vidit hic eſſe nomen Pictoris, néve in nos menda quæ tolli non potuere conjicerentur. Legendum eſt ὅτι Γαλάτων, ut liquet ex Æliano V. H. Lib. XIII. c. 22. ex quo lux huic loco haud dubia, qui viciſſim Ælianum tuebitur adverſus eos qui fruſtra eum emendare conati ſunt.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τῶν ὁμιλητῶν ἐν οἰκίᾳ. ἧς ὑποσάθρου τινὸς τοῦ στύλου ὄντος ὑποβάντα τὸ πεπονηκὸς τῆς οἰκίας τὸν στύλον τροπίδιον παρωστάμενον, ἑταίρους τε σῶσαι, καὶ ἑαυτὸν ἀκέραιον ὑπεξαγεῖν. λέγεται καὶ τοῦτο, ὅτι καὶ τὴν ζωὴν αὐτὸν ἀπήλλαξεν, ὡς βαδίζων παρ' ὕλην τινὰ παρατύχοι κορμῷ μεγάλῳ, ὃν βιαζόμενος πρὸς τὴν διάστασιν, τοὺς σφῆνας μὲν ἐκπεσεῖν, αὐτὸν δὲ περιεχθέντα τῇ συμπλώσει τῶν μερῶν ἀφύκτῳ πάγῃ θηρίων ὑπάρξαι θοίνην. [τὴν τὸ τελωνοῦν.] ὑπακουστέον τὸ ἔχουσιν. [ἀοίδιμον] ὑμνητόν. [ἀβελτηρίαν] μωρίαν, ἄνοιαν. καὶ ἕρμαιον] ἕρμαιον τὸ εὕρημα παραπροξύτονον. τὸ δὲ Ἑρμοῦ, κτητικὸν, προπερισπᾶται. ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι τὸ κτητικὸν Ἑρμεῖος ἐστὶ καὶ Ἕρμεος ἐκθλίψει τοῦ ι, ἀλλ' οὐχ Ἑρμαῖος. [ἐφεστρίδα] διπλοΐδα. [εὖγε παρωδεῖς] καλῶς γε ἄλλην ᾄδεις ᾠδήν. [Τὴν δὲ πληθὺν ὦ Χάρων ὁρᾷ] τοὺς γεωργοῦντας, τοὺς δανείζοντας, τοὺς προσαιτοῦντας. [χρῆσθαι] χρήσασθαι. [ἀγγέλων] ἐπιόντων. [πομφόλυγας ἐν ὕδατι] ἄγαν ἐμφυὲς παράδειγμα. [ὦ γεννάδα] ὦ γενναῖε καὶ εὐγενέστατε. [τεθνήκασι] τεθνᾶσι. [ἀνεγράψω] φανερῶς γέγραφε.

Περὶ Θυσιῶν.

P. 361. Mſ. in 4. Περὶ θυσιῶν] Ὁ σκοπὸς ἐνταῦθα τῷ Λουκιανῷ καταδραμεῖν τῶν Ἑλλήνων θυσίας ποιούντων. τὸ γὰρ θεῖον οὐ δέεται θυσιῶν. οὐκ ἔστι δὲ διάλογος, ὅλον γὰρ τὸν λόγον ὡς ἐξ ἰδίου προφέρει προσώπου. ὁ δὲ διάλογος πρόσωπα ἔχει διάφορα διαλεγόμενα πρὸς ἄλληλα.

Τὰ γοῦν αἰτωλικὰ πάθη] Αἰτωλίας ἐβασίλευσε Οἰνεύς· οὗτος θύσας τοῖς θεοῖς, τὴν Ἄρτεμιν ἐπελάθετο. ἡ δὲ ὀργισθεῖσα ἀπέλυσεν κατὰ τὸν Καλυδῶνος κάπρον ὅστις πολλὰ ἀνεῖλεν· ὕστερον δὲ, κατ' αὐτοῦ συναχθέντων πολλῶν ἀνῃρέθη. Καλυδὼν δὲ πόλις ἐστὶν Αἰτωλίας.

Καὶ μὴν Μελεάγρου μήτηρ ἐγέννησε σὺν τῷ Μελεάγρῳ λάμπον πῦρ. καὶ ἔμαθεν ὡς τοσοῦτον χρόνον ζήσει Μελέαγρος, ὅσον ἡ λαμπὰς ἅπτεται. ὅτε οὖν ἐφονεύθη ὁ κάπρος, ὁ μελέαγρος τῆς Ἀταλάντης ἐρῶν, αὐτῇ τὰ νικητήρια δέδωκεν. ὠργίσθησαν ἐπὶ τούτῳ οἱ Θεοὶ καὶ οἱ ἀδελφοὶ τῆς Ἀλθαίας ἐπ' αὐτῷ τὸν κάπρον ἐφόνευσαν ὅτι γυνὴ προετιμήθη αὐτοῖς, καὶ ἔχον πόλεμον πρὸς Μελέαγρον. ἀνεῖλεν οὖν αὐτοὺς ὁ Μελέαγρος. καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἀλθαία διὰ τοὺς ἀδελφοὺς, ἔσβεσεν τὴν λαμπάδα, καὶ ἀπέθανεν ὁ Μελέαγρος.

Ἐν ἀρχῇ τῆς Ὁμήρου ποιήσεως] Ὁ γὰρ Ὅμηρος φησὶν, ὅτι οὐκ ἔστι νῦν ἐν τῷ οὐρανῷ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ἐπεδήμησεν εἰς Αἰθιοπίαν κἀκεῖ εἱστιάθη ἡμέρας δώδεκα.

Ταύρων ἐννέα] Ὁ γὰρ Νέστωρ ἀπὸ τοῦ Ἰλίου ἐπανελθὼν εἰς Πύλον ἐννέα βοῶν θυσίαν τῷ Ποσειδῶνι ἔθυσεν, ὡς λέγει οὗτος. ὁ γὰρ Ὅμηρος εἶπεν ἐννεάκις ἐννέα.

Ὑστάτην δὲ τὴν ἀδελφήν] Καμβύσης ὁ Κύρου τοῦ Περσῶν ἐρασθεὶς τῆς ἀδελφεῆς Ἀτόσσης, ἤρετο τοὺς βασιλικοὺς δικαστὰς, εἴτις ἐστὶ νόμος κωλύων τὸν βουλόμενον ἀδελφεῇ ξυνοικέειν· οἱ δὲ ἀπεκρίναντο, νόμον δὲ μηδένα εἶναι ὃς κωλύει ἀδελφεὸν ἀδελφεῇ ξυνοικέειν. ἄλλον μέντοι νόμον. ὃς θεσπίζει τῷ βασιλεύοντι Περσῶν ἐξεῖναι ποιέειν ὅ ἐὰν βούληται. καὶ τότε Καμβύσης ἔγημε τὴν ἀδελφεήν.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα] Εἰς ὃν κεῖται τὸ τοῦ Διὸς ἄγαλμα.

Τὴν Πισαίων ἐρημίαν] Ἐν Πίσῃ γὰρ τῇ ἠλιακῇ τὸ τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἄγαλμα ἐκ χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος κατεσκεύασεν ὁ Φειδίας, ὅπου καὶ ὁ ἀγὼν τὰ ὀλύμπια ἐτελεῖτο. Διὰ δὲ τὸ κατὰ πενταετίαν μόνον ἐπιδημεῖν τοὺς ἀνθρώπους χάριν τῶν ὀλυμπίων, εἰς ὀλυμπίαν ἕνεκεν τοῦ ἀγῶνος, ἄλλοτε δὲ μηδέποτε, διὰ τοῦτο εἶπεν τὴν Πισαίων ἐρημίαν.

Καὶ περιῤῥαντήρια] Τὰ ὕδατα δι' ὧν περιεκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες.

Ὁ μὲν γὰρ Ἆπις ὁ μέγιστος] Ὁ Ἆπις ἐν ταῖς ἀγέλαις τῶν Αἰγυπτίων εὑρίσκεται βοῦς ὢν καὶ ἔχων τινὰ ἴδια σημεῖα· τοῦτο κοινὸν εὐετηρίας ἐνομίζετο σύμβολον.

Τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] Ὁ Νίσος βασιλεὺς ὢν, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μίαν τρίχα πορφυρᾶν, ἧς ἀποτμηθείσης, ἀνάγκη ἦν ἀπολέσθαι τὴν πόλιν ἧς ἐβασίλευεν.

Mſ. in fol. Περὶ θυσιῶν. σχετλιάζουσιν] δυσχεραίνουσιν, ἀγανακτοῦσιν. [ὤνια] πράσιμα [καὶ ὑπὲρ τοῦ ναυστάθμου.] ναύσταθμον, τὸν λιμένα, ἢ ὅπου ὁ ναυτικὸς στρατὸς ναύσταθμος καλεῖται. [κἀξοστρακισθεὶς] ἐξορισθεὶς [ὑπηνέμια.] ὑπηνέμια λέγονται τὰ δίχα συνουσίας καὶ μίξεως. [θρησκείας] λατρείας. [ὑπηνήτην] ὑπήνη τὸ γένειον, ἀπὸ τοῦ ὑπῆναι ὑποκεῖσθαι. καὶ ὑπηνήτης ἀνὴρ ἀκμαῖος. [περιῤῥαντήρια.] τὰ ὕδατα δι' ὧν περιεκαθήραντο οἱ θύειν μέλλοντες. [ἐξειρημένων πρότερον] διηγουμένων. [κἂν τὸν Νίσου ἔχει πλόκαμον] βασίλεως Μεγαρέων τρίχα.

Ἀναβιοῦντες, ἢ Ἁλιεῖς.

P. 389. Mſ. in 4. Ἐπεὶ δὲ ὡς ὁ καλός που ῥήτωρ ἔφη] Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς ταῦτα φησὶ τοῖς τῶν νοσούντων ἐοικότα σιτίοις....... οὔτε σώζουσιν, οὔτε ἀπολλύναι δύναται.

Εὐχὴ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ ἐν...... τὰ ἀδύνατα προβάλλονται.

Καὶ τρίβωνες ἐρώμενοι] Ἀριστοφάνειος ἡ λέξις. σημαίνει δὲ τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότας.

Περὶ αὐτοῦ κωμῳδίας] Διονυσίοις γὰρ μόνοις ἐφεῖτο τὸ θέατρον ποιηταῖς κωμῳδοῖς. Ταῦτα δὲ δὶς τοῦ ἔτους ἐπετελεῖτο, ἔαρος καὶ φθινοπώρου. ἔαρος τὰ μικρὰ Διονύσια. φθινοπώρου δὲ, τὰ μεγάλα.

Ἔτι καὶ Μένιππον] ὁ Μένιππος οὗτος κυνικὸς ἦν φιλόσοφος κατὰ τὸν Σεβαστὸν φύσει κεχρημένος γενναίᾳ καὶ ἐλεγκτικῇ τε καὶ ἀποτόμῳ, καλῶς τε τὸν κύνα καὶ ἐμφιλοσόφως μετιὼν, ὡς καὶ παρὰ πᾶσι τὸ εὐδόκιμον ἀποφέρεσθαι.

Λέγε ἤδη ἐν τῷ μέρει] Ἐν τῷ μέρει, ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος. ῥεῖ γὰρ ἤδη τὸ κατὰ σὲ ὕδωρ ἀπὸ τοῦ δικαστικοῦ ἀμφορέως. ἰστέον γὰρ ὡς τοὺς πολλοὺς ἐπισχεῖν βουλόμενοι τῆς ἀπεράντου φλυαρίας οἱ δικασταὶ τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος πληροῦντες, διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἔκροιαν, κελεύοντες τὸν ῥήτορα λέγειν ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρουνίσκου, ἅτε οὖν εἰς μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, συνέτεμνον τὸν λόγον.

Ἢ τούτου τὸν ἐπώνυμον] Διογένους τοῦ κυνικοῦ.

Ἐκμαθεῖν τάχιστα καὶ ὀρχεῖσθαι] Εἶδος ὀρχήσεως ἡ πυῤῥίχη, σύντομος.

Ἡρα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἡρακλῆς φησὶ καὶ πίθηκος] παροιμία ἐπὶ τῶν πάντη παρηλλαγμένων ἀσυμβάτων πραγμάτων. καθ' ὅτι ἥρως μὲν ὁ Ἡρακλῆς καὶ αὐτόχρημα ἀνδρεῖος. οἱ πίθηκοι δὲ οὔτε ἀνδρείαν ἔχοντες καὶ καταγέλαστοι καὶ δυσφώρατοι ἀνδρείας ὑποκρίνεσθαι εἰσαγόμενοι.

Ἔνιοι δὲ καὶ κατὰ τὸν Τάλω τάφον] Ὁ μὲν Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος. τὸ δὲ Ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερεῖον, ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται.

Καὶ ἄρτους τῶν αὐτοπυριτῶν] Αὐτοπυρίτης ἄρτος ὁ λιτὸς καὶ σχεδίως ὠπτημένος, ἢ πρὸς ἥλιον, ἢ καὶ τῇ σποδιᾷ, ὃν καὶ ἐγκρυφίαν φασίν.

Ἀλλὰ χρυσίον τουτὶ] Τὸ μὲν χρυσίον, ὡς φιλάργυροι ἔχοντες ἀνευρίσκονται. τὸ μύρον, ὡς τρυφᾶν εἰωθότες. τὸ κάτοπτρον ὡς εὐθετίζοιεν τὸ πρόσωπον ἐπὶ τὸ σεμνότερον καὶ τὴν ὑπήνην. οἱ κύβοι δὲ δεῖγμα σχολῆς ἀκαίρου καὶ ἀκολάστου διαίτης.

Ἀνύσασθαι καὶ ὀλίγον τοῦ χρυσίου] Βέλτιον τὸ ἀνύσασθαι Ἀττικὸν μέντοι. αὐτοὶ γὰρ καὶ παίζεις ἔχων φασίν, καὶ ἔχοντα εἶναι, καὶ ἄλλα τούτοις παραπλήσια.

Ἀλλ' ἤνυσθε πολλοὺς που τοὺς ἰχθῦς ὁρᾷ] Ἀττικὸν ἐπίφθεγμα τοῦτο καὶ ἀφελές. καὶ ἔστι δεικτικὸν νῦν. τὸ ὁλόκληρον ἐκτέθλιπται.

Ἐπιτέλει τὴν ἀγορὰν] Προσυπακουστέον τὸ πάρεχε. ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἀττικὸν, ὥσπερ καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πλήξῃς. προσυπακούεται γὰρ τὸ σκόπει.

Mſ. in fol. Ἀλιεῦς ἢ ἀναβιοῦντες. λακιστὸν] σχιστόν. [ἀμείλικτα] ἀνήκεστα. [παραιτησάμενοι] παραιτεῖν, παρακαλεῖν, συγγνώμην αἰτεῖν. [πρὸς ὀργὴν] ὁ γέλων. [παρακρουσάμενος] ἐξαπατήσας. [ἐς πεδίον τὸν ἵππον] ἐς πεδίον τὸν ἵππον, παροιμία ἐπὶ τῶν, ὁπηνίκα ἀπόροις ἐνέχονται, ἀξιούντων τὸ τοιοῦτον ὃ λύσιν μὲν δοκεῖ παρέχειν βραχεῖαν καὶ ἄνεσιν. τόδε ἐστὶ μέγα καὶ πρὸς ἐπίδειξιν συντεῖνον τοῦ τοῦ ἐπιζητοῦντος δυνάμεως, τί καταλληλότερον ἵππου πεδίῳ, πρὸς τὸ τὴν οἰκείαν ἐπιδείξασθαι ἀρετήν; παράλληλοι ταύτῃ τῇ παροιμίᾳ καὶ ταῦται, ὕδωρ βατράχῳ καὶ λυδῷ πράγματα [τὸ περὶ δίκης γὰρ] προσυπακουστέον καταψηφίζεσθαι. [καὶ τὸ δίκαιον ἐν τῇ χειρὶ τιθέμενον.] ἐν τῷ βιάζεσθαι, ἐν τῇ δυνάμει. [καταλεύσαντες] λιθοβολήσαντες. [ὕδατος μεταλαβὼν] * Ἰστέον ὅτι οἱ Ἀθήνησι δικασταὶ ἐπέχειν βουλόμενοι τὰς ἀπεράντους φλυαρίας τῶν ῥητόρων, ὑδρίας ὕδατος ἐπλήρουν, καὶ διά τινος διατρήματος παρεῖχον τῷ ὕδατι ἐκροιαν καὶ ἐν ἀρχῇ τῆς ἀφέσεως τοῦ κρατηριδίσκου ἐκέλευον τὸν ῥήτορα λέγεσθαι, ἄχρις ἂν τὸ πᾶν ἐκροῖ. ἅτε δὴ οὖν πρὸς τὸ μέτρον τοῦ ὕδατος τὸν λόγον ποιούμενοι, ἐνέτεμνον καὶ ἄκοντες τὴν δημηγορίαν. ὅθεν παροιμία, μὴ λέγε ἐν τῷ ἐμῷ ὕδατι. [ἀθεραπεύτῳ.] παντελῶς καταπεφρονημένῳ. [ἐν κεραμεικῷ] ἀπὸ τοῦ κεραμεὺς κεραμέως γενικῆς, γίνεται κεραμεϊκός. καὶ συναιρέσει κεραμεικός. [καὶ ἐν τῇ Ποικίλῃ] ἡ ποικίλη στοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίων. ἐκαλεῖτο δὲ οὕτως ἐκ τῆς ποικίλης ἐν αὐτῇ ζωγραφίας. [προσηνῆ] πρᾷον. [οὐ κατὰ Σολέας] Σολεὺς μὲν γὰρ Ἀρατὸς ὢν, Ἑλλωνικῇ παιδείᾳ τοσοῦτον

δή-

* Huic ſimile ſcholion, iiſdémque pæne conceptum verbis occurrit p. 16. Eundem etiam conſenſum alibi obſervare eſt, quo fit ut credam duos hoſce ſcriptores multa ex eodem fonte hauſiſſe.

διήνεγκε. ὥστε τὰ Φαινόμενα Ἑλλάδι φωνῇ γράψας, ἐθαυμάσθη. καὶ Ζήνων δὲ, ὁ τῆς στοᾶς κοσμήτωρ τε καὶ καθηγητὴς ἐκ Κιτίου τῆς Κύπρου ὥρμητο. καὶ δὴ καὶ Κράτων καὶ Κρύσιππος ἄμφω Σολεῖς οὐκ ἄσημοι κατὰ φιλοσοφίαν, καὶ μάλιστα Κρύσιππος. ἀμέλει δὲ καὶ Ἀριστοτέλης Σταγειρίτης καὶ Δημόκριτος, καὶ Πρωταγόρας, Ἀβδηρῖται. ἀλλ' οὐδέ πω ξενίας διώκονται, ὅτι μὴ ἐκ μέσης Ἑλλάδος ἰθαγενεῖς ὄντες εὑρίσκονται. θαυμάζονται δὲ μᾶλλον ὡς σχεδὸν Ἕλληνας παραδεδοκιμηκότες τῇ περὶ τοὺς λόγους ἀσκήσει. [οὐκ ἔχειν. τοῦ γὰρ αὐτοῦ καὶ τὰ δὲ φασὶ καὶ ἤδε.] διὰ τὸ ἐναντίαν εἶναι τὴν αὐτὴν ἐπιστήμην. [ὑπερμάχει·] ἀντὶ τοῦ κατασκεύαζε, ἐπεὶ πῶς τὸ ὑπερμαχεῖν αἰτιατικῇ συντάσσεται. τὸ γὰρ ὑπέρ τινος τι ποιεῖν αὐτοῦ χάριν, γενικῇ συντάσσεται. τὸ γὰρ ὑπερασπίζω σου. προΐσταμαί σου. προπολεμῶ σου, οὕτως οὖν καὶ ὑπερμαχῶ σου· [ἐφειμένον αὐτῷ ἕδρων] ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφειμένον αὐτῷ ἕδρων. [σοὶ γὰρ τὸ ὕδωρ ῥεῖ νῦν] ἀντὶ τοῦ τὸ σὸν μέρος, ῥεῖ γὰρ ἤδη κατὰ σὲ ὕδωρ· [ὥς τε ἐρήμην·] ἐρήμη δίκη ὅταν μὴ ἀπαντήσας ὁ διωκόμενος ἐπὶ τὴν δίκην καταδικασθῇ, ὅμοιον καὶ τὸ ἐρήμην ἁλῶναι. [ἐξαγορεύοντα] τὰ Μυστήρια ἐξαγορεύοντα. [ἀδικοῦντα] ἀσεβοῦντα. Λουκιανὸς ἐν τῷ περὶ Ὀρχήσεως, φησὶν ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι, λέγειν οἱ πολλοί. [τεθήπασιν] ἐξεπλάγησαν. [παρωθούμενοι] παραγκωνιζόμενοι. [ἄσπονδα]. ἐχθρά. [ἀκήρυκτα] ἀδιάλλακτα. [ἀλουργίδας] πορφύρας χλαμύδας. [ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορούμενα] ἀθετῶ, μεταγινώσκω ἐφ' οἷς εἴρηκα. [καὶ παλάθην] μάζαν σύκων. [τὸ Πελασγικὸν] Πελασγικὸν τόπος Ἀθήνησιν, ἀπὸ Πελασγῶν ἐν αὐτῷ οἰκησάντων, γράφεται δὲ καὶ διὰ τοῦ ρ. [τὸ Ἀνάκειον] ἀνάκειον τῶν Διοσκούρων τὸ ἱερόν. ἄνακες γὰρ οἱ Διόσκουροι λέγονται. [τοῦ Τάλω] Τάλως ἥρως παλαιὸς ἐν τῇ ἀκροπόλει τεθαμμένος [Ἐπικουρείοις] ὡς τῶν Ἐπικουρείων δεύτερα πάντα τῆς ἡδονῆς ἡγουμένων. [ἐν χρῷ κουρίας] λέγεται ὁ μέχρι τῆς σαρκὸς ἐξυρημένος. [Ὁρμιὰ] λεπτὸν σχοινίον, ἀπὸ τοῦ εἴρω τὸ συμπλέκω. [ὁ ἐκ Πειραιῶς.] Πειραιεὺς, ὁ ἐν Ἀθήναις λιμήν. καὶ κλίνεται πειραιέως. * ἀπὸ τοῦ περῶ, περαίω, περαιεὺς, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι πειραιεύς. [καὶ εἰδεχθὴς καὶ σκληρός.] ἄμορφος, ἀπρεπὴς, μιαρός. [Ψήττά τις κεχηνὼς] ἰχθύδιον ὀψὸν τῶν Πλατέων. ἐκ δύο δερμάτων συγκολλᾶσθαι τὴν ἰδέαν δοκοῦν, ὅ τινες σανδάλιον καλοῦσιν, οἱ δὲ βούγλωσσον. καλῶς δὲ ἄλλα ἐστὶ ταῦτα. [ἀπὸ τοῦ Λυκείου] ἐκ τῶν παρὰ Ἀθηναίοις γυμνασίων ἐστὶ τὸ Λύκειον, ὁ Θεόπομπος ἐν τῇ κατὰ Πεισίστρατον ποιήσαι τὸ Λύκειον, φ... ** δὲ ἐν τῇ λ' Περικλέους φησὶν ἐπιστατοῦντος αὐτὸ γενέσθαι.

Pag. 370. Ibid. Βίων πρᾶσις, ἐφαντάζεο.] τὸ φαντάζεσθαι, ἐπὶ τοῦ ἀνατυποῦσθαι. λέγεται καὶ ἐπὶ τῶν ἐν ὕπνῳ ὁρωμένων. ἔστι δὲ ἀνατυποῦσθαι τὸ φαντάζεσθαί τινα τὰ ὁραθέντα. [Θεὸς οὐ βροτός τις εἶναι φαίνεται.]

* Piræeus nempe olim fuerat inſula in quam oportebat σχεδίᾳ διαπερᾶν, ut oſtendit Meurſius in libello, quem de celeberrimo illo portu ſcripſit, ac nuper edito à Doctiſſ. Viro *I. G. Grævio.* Vid. Cap. 1.

** Legendum Φιλόχορος, cujus nomen ſupra p. 9. occurrit. ſcripſit περὶ Ἀτθίδος. Vid. *Voſſ. Hiſt. Græcos.* & Suidam in Λύκειον, ubi idem ex Philochoro narratur.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

νεται.] ἐλέγετο γὰρ ὁ Πυθαγόρας ἐντετυπῶσθαι τῷ δεξιῷ αὐτοῦ μηρῷ τὸν Φοῖβον. [οὗτος ὁ τὴν πήραν ἐξαρτημένος.] Διογένης οὗτος ὁ Σινωπεὺς ἀπὸ τοῦ Εὐξείνου Πόντου, Ἐξωμίας ἐκαλεῖτο, διότι ἐξωμίδα ἐφόρει, καὶ τοὺς ὤμους παρεῖχε γυμνοὺς ὁρᾶσθαι. [Τιθασὸς] πρᾶος καὶ ἥμερος. [ἔρημον.] προγεγραμμένον. πεπονημένον. [ἡ στρεβλὴ τούτων] βασανίζει, δεσμεῖ, μαστίζει. [ἰταμόν.] ἀναιδῆ, καὶ ἀναίσχυντον. [καὶ ἀπηχές.] ξένον τὸν κατὰ πάντων οἴκου. [ἁβροτάτων] τρυφερωτάτων, ἁπαλωτάτων. [Πεμμάτων] πλακουντίων. [ἐρανίζεσθαι τὴν ἡδονήν.] συλλέγειν καὶ συναθροίζειν. [ἐπικήδειον] ἐπιθανάτιον. [τῷ δὴ ὀδύρομαι.] ἀντὶ τοῦ πῶς, ἔστι δὲ καὶ τοῦτο Ἰωνικόν, ἐπείτοι καὶ Ἔφεσος Ἰώνων, Ἐφέσιος δὲ Ἡράκλειτος. [κυκεῶνα.] κυκεὼν ἐκ πολλῶν βοτάνων συγκειμένων φαρμακείαν ποιεῖ δηλητήριον, ἀπὸ τοῦ κεκύσθαι καὶ κυκεών. [Διαφερόμενος] συνδιαμαχόμενος. [γρίφους.] ζήτημα αἰνιγματῶδες, ἢ συμπλοκὴ συλλογισμοῦ. λέγεται δὲ καὶ ὁ πυσματικὸς, καὶ ὁ συμπλεκόμενος λόγος. [τὸν στωμύλον.] φλύαρον, πιθανολόγον, ἢ ἔφορον τῶν λόγων ἀπατεῶνα. [ὀμνύω γέ σοι τὸν κύνα.] Κέρβερον. Ῥαδαμάνθυος ὅρκος. οὗτος ὁ κατὰ κυνὸς, ἢ χηνὸς, ἢ πλατάνου, ἢ τινος ἄλλου, τοιούτου. οἷς * μέγιστος ὅρκος ἅπαντι λόγῳ κύων ἐπὶ τυχήν. Κρατῖνος Χείρωσι. τοιοῦτοι οἱ Σωκράτους ὅρκοι. [λιχνεία] λαιμαργία. [τὸ δεῖνα δὲ ὅπως ἴδω.] ὅτι τὸ δεῖνα εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ λέγειν οὕτως ἀφελῶς τὸν λόγον προάγοντες, ἐπὶ τοῦ συγκρύπτειν τι βουλομένων τῇ ἀσαφείᾳ τοῦ ὀνόματος, τὸ ὑποκείμενον. .... λοῦντες. [φιμὸν] τὸν δεσμὸν καὶ χαλινόν. [ἀγνῶτος] ἀγνώστου. [περιεκτικόν.] περιλαμβάνοντα, περιέχοντα. [βραδὺς γοῦν καὶ νωθὴς] ῥάθυμος παρὰ τοῦ νὼ στερητικὸν καὶ τοῦ θέω τὸ τρέχω, ὁ ἐστερημένος τοῦ θεῖν ἤγουν τρέχειν.

Κατάπλους ἢ Τύραννος.

P. 422. Mſ. in 4. Τινὲς λέγουσιν εἶναι τὰς μοίρας Κλωθὼ, Λάχεσιν, Ἄτροπον. ἐνταῦθα οὖν ποιεῖ τὸν Χάρωνα πρὸς μίαν τῶν μοιρῶν τὴν Κλωθὼ προσδιαλεγόμενον.

Εἶεν] Ἔστι καὶ ἀντὶ τοῦ ταῦτα μὲν δὲ οὕτως. ἐπίῤῥημα ἀφοριστικόν. ἐπὶ γὰρ τοῖς ἤδη εἰρημένοις ἐπιλεγόμενον περιορίζει αὐτά. ἔστι δὲ καὶ παρακελεύσεως, ἀντὶ τοῦ ἄγε δὴ, ὡς ἐνταῦθα.

Ἄντλος] Τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ ὕδωρ.

Ἀναγωγήν] Ἀνάπλουν.

Παρακέκρουσται] Εἴ τι εἶχεν ἐσχισμένον ὑφάνθη. οὕτως γὰρ σημαίνει καὶ παρὰ τοῖς ναύταις τὸ παρακέκρουσται, καὶ οἱ Ἀθηναῖοι οὕτως φασὶν ἰδίως τὸ τὴν ὀθόνην τῇ κεραίᾳ συμβαλεῖν.

Τετρόπωται] Ἐν τῷ τροπωτῆρι ἐμβέβληται. τροπωτὴρ δέ ἐστι λῶρος εἰς ὃν τὴν κώπην ἐμβάλλουσιν.

 Ἀμ-

* Sunt duo verſus ex Cratini Chironibus petiti, ſed corruptiſſimi, ſic legendi, ut liquet ex excerptis Grotianis. p. 493.

Οἷς ἦν μέγιστος ὅρκος ἅπαντι ἐν λόγῳ
Κύων, ἔπειτα χὴν, θεοὺς δὲ σιγάων.
Queis jusjurandum maximum in re qualibet
Canis eſt & anſer: nam Deos non nuncupant.

Ἀμφιβουλυτόν ἐστι] Περὶ ἑσπέραν ὅτε τοὺς βόας λύουσιν.

Ἐφήβων] Ἔφηβοι καλοῦνται οἱ ἀπὸ ιδ΄ ἐτῶν νέοι ἄχρι τῶν εἴκοσι.

Ἦ λόγου] Ἐπειδὴ ῥητορικῆς ὁ Ἑρμῆς ἔφορος λέγεται.

Καὶ κλωπεύειν.] λέγεται γὰρ τῶν κλεπτῶν προΐστασθαι ὁ Ἑρμῆς.

Ἀσφόδελος] Εἶδος βοτάνης.

Ἐξ ἡμισείας] Τὸν γὰρ Ἑρμῆν καὶ τοῖς ἄνω καὶ τοῖς κάτω συναριθμοῦσι, καὶ τοῦτον οὖν διαπαίζει.

Καὶ χοαὶ] Τὸ ἐπιχεόμενον τοῖς νεκροῖς μελίκρατον.

Καὶ πόπανα] Εἶδος πλακοῦντος.

Καὶ ἐναγίσματα] τὰ προσφερόμενα τοῖς νεκροῖς εἰς τιμὴν θύματα.

Ἀμβροσία] Τὸ τῶν θεῶν βρῶμα.

Νέκταρ δὲ] Τὸ τῶν θεῶν πόμα.

Σοβῶν] διώκων.

Δεδεμένον] Τὸν τύραννον λέγει Μεγαπένθην.

Γελῶντα] Μίκυλλον πένητα.

Ἕνα δέ τινα] Τὸν κυνίσκον λέγει ἐξημμένον καὶ βαστάζοντα.

Νήματος] λέγεται γὰρ ὡς ἐν ἀτράκτῳ στρέφειν ἡ Κλωθὼ τὸ νῆμα τῆς ἑκάστου ζωῆς, ὡς συμπληροῦσθαι τὸν τῆς ζωῆς ἑκάστου χρόνον τῷ νήματι.

Ἀντερείδων] Ἀντιβαίνων.

Εὐάγωγος] Ἀχερής.

Λογιζομένου αὐτοὺς] Ἀριθμοῦντος, μετροῦντος.

Λαθὼν] Ἀγνοηθείς.

Ἡ Ἄτροπος] Ἄτροπος ἐστὶ μία τῶν μοιρῶν ἡ τὰ γινόμενα μὴ συγχωροῦσα τρέπεσθαι, διὰ καὶ ταύτην λέγουσι παραδιδόναι τοὺς ἀποθνήσκοντας τῷ Ἑρμῇ.

Τὸ στόμιον] Ἐν Ταινάρῳ ἀκρωτηρίῳ τῆς Λακωνικῆς λέγουσιν εἶναι τὸ στόμιον, ἀφ᾽ οὗ τοὺς νεκροὺς ἐπὶ τὸν ᾅδην κατέρχεσθαι.

Ἐνέδει] Ἐνέλιπεν.

Τῷ λογισμῷ] Τῷ ἀριθμῷ.

Ὁ Αἰακὸς] Υἱὸς λέγεται τοῦ Διὸς, καὶ τοῦτον, ὥς φασιν, ἐπέστησε τοῖς καταχθονίοις ἐπισκοπεῖν.

Ἅλις σοι] Ἀρκέτω.

Παρελόγισέ σε] Παρηρίθμησεν.

Συνεὶς] Νοήσας.

Αὐθαίρετος] Ἐξ ἰδίας γνώμης.

Ὑπολήγους] Ἀφετηρίας.

Ὀλιγωρίαν] Ῥαθυμίαν.

Διαμελλόμενοι] Βραδύνομεν.

Τῆς εὐαγγελίας] Τῆς καλῆς ἀγγελίας.

Ὀμφακίας] Ἀνεψήτους, ὅ ἐστι μικρούς.

Βεβυσμένοι] Πεφραγμένοι.

Ἀράμενον] Κουφίσαντα.

Τακεροὶ] Τακέντες.

Τετρυγημένοι] Ἐψημένοι ἐν τῷ δέοντι καιρῷ.

Ἀποβάθραν] Οὕτω καλεῖται ὁ τῆς νεὼς τόπος, δι᾽ οὗ ἐπὶ τὴν γῆν ἐξερχόμεθα, ἢ εἰσερχόμεθα.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Πρὸ Εὐκλείδου] Ἐν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ οἱ Λακεδαιμόνιοι τῶν Ἀθηναίων περιγενόμενοι τριάκοντα τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵτινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ ταῦτα, κακῶς ἐνέχρωντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γινομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχοντος ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται, συνθήκας ἐποίησαν ὥστε τὰ περὶ Εὐκλείδου ἄκυρα εἶναι. τοῦτο οὖν λέγει νῦν, ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητήσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι.

Ἐκ τυμπάνου] τύμπανόν ἐστι ξύλον, ἐν ᾧ τοὺς καταδίκους ἐφόνευον.

Τῆς Ἑκάτης] Ὡς ἔοικεν ἐν τῷ τῆς Ἑκάτης δείπνῳ, ταῦτα παρατιθέναι εἰώθεσαν. ἡ δὲ Ἑκάτη μία ἐστὶ τῶν παρ' Ἕλλησι θεῶν. ὠὰ δὲ λέγει ἐν οἷς καθήρεαντο.

Τὸν ἄτρακτον] Ἀντὶ τὴν ὅλον τὸν ἄτρακτον ἐπ' ἐμοὶ ἔκλωσεν.

Ἐπίβαινε] τουτέστιν ἄνελθε εἰς τὸ πλοῖον.

Οὐ πολὺν χρόνον] Εἰς Πρωτεσίλαον ἀποσκώπτει.

Οὐκ οὖν ἐξήκει] Ἀντὶ τοῦ παρῆλθεν. οὕτω καὶ τοῦ ἐξήκοντος φαμὲν χρόνου. ἀντὶ τοῦ παρελθόντος.

Ἄρηρεν] Ἔδοξεν.

Ἐπίσημου] Ἐσφραγισμένου. Γλυκέριον. Ἀττικὰ ὑποκορίσματα ἅπερ ὡς ἐπίπαν εἰσὶν ἐπαιρετικά, ἀμφίδιον. φιλίππιον. ψυχίδιον. στρούθιον. ἐρώτιον. πόλιον. χρυσάριον. καὶ πάντα ὅσα τῇ τῶν οὐδετέρων φωνῇ κατὰ θήλεος γένους καταφέρεται. ὧν ὁ χαρακτὴρ ἄνωθεν ἐμμένει Ἀττικός· μεμένηκε δὲ νῦν καὶ τῇ ἡμετέρᾳ χρήσει ἡ Φάνιον ἢ ἀβρότερον. ἅπερ καὶ μέχρι τῶν ἑνικῶν μόνον κλίνεται.

Ἐπιβιώσεται] Ἐπιζήσεται.

Καὶ μικρόν τι περὶ ὅς] Καὶ ἐν τούτοις.

Ἀπέφθου] Εὐφρίζου.

Εὔγνωμον] Εὔλογον.

Εἰς τοσοῦτον] Ἐπὶ τοσοῦτον.

Ἀπάγωμαι] Ὑποτάξω.

Αὔτανδρον] Ὄνομα κύριον.

Ἐγκαταλογήσεται] Συγκαταριθμήσεται.

Τίς γὰρ ἦν φίλος] Δι' ἑνὸς τούτου πᾶσαν τὴν τῶν τυράννων ἐμφανίζει οὐδένειαν. καὶ ὅπερ οὐδεὶς φίλος, ἀλλὰ κόλακες πάντως αὐτῶν, τὸν καιρὸν ἐξωνούμενοι.

Ἀποθανόντα εἶδε] Ἔθος Ἀττικοῖς οὕτω χρῆσθαι ἐπὶ τῶν ἀνυπερθέτως καὶ παραυτίκα γινομένων. ἀντὶ οὖν τοῦ εἰπεῖν, ἐπεὶ ἀπέθανον εὐθὺς τοῦτο εἴργασται, εἶπεν ἐπεὶ τάχιστά με ἀποθανόντα εἶδε. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ, ἐπεὶ τάχιστά μοι ἐξεγένετο, τόδε καὶ τόδε ἔπραξα, ἀντὶ γὰρ τοῦ ἅμα τῷ γενέσθαι εὐθὺς ἔπραξα.

Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας. ἀσφαλισάμενος.

Ἐπόδει] Ὑβριστικῶς ἠφροδισίαζεν.

Ἐνέτεινας] Ἐπήγαγες.

Καὶ κατὰ κόρρης] Καὶ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

Πλατὺ χρεμψάμενος] Τὸν ἐν τῷ στόματι συναγαγὼν πτύελον.

Ἐνεπιμπραμένην] Ἐκκαιομένην, ἐμμαινομένην.

Γλυκέριον] Ὑποκοριστικὸν τῆς Γλυκερίας Ἀθηναίων ἔθει. αὐτοὶ γὰρ τὰ

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

θηλυκὰ ὀνόματα οὕτως ὑποκορίζουσι. τὴν εὐφημίαν λέγοντες εὐφήμιον, καὶ τὴν εὐπραξίαν εὐπράξιον.

Ὢν ἐλαβοίμην] Καὶ τοῦτο δραματικὸν τὸ μὴ συντελεῖν ἐᾶσθαι τὸν λόγον, ἀλλ' ὑποτέμνεσθαι, ἐνδεὲς ἔτι ὄντος, ὡς καὶ ἐν τῷ βίῳ πολλάκις εἴωθε γίνεσθαι ὑπὸ μειζόνων κωλυομένου τοῦ λόγου.

Ὁ Ῥαδάμανθυς] Καὶ οὗτος υἱός ἐστιν, ὡς λέγουσι, τοῦ Διός. ἀφωρίσθη δὲ παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ οὗτος, ἐπὶ τῷ ἐκζητεῖν τὰς τῶν τετελευτηκότων πράξεις καὶ τὰς εἰς ἀξίαν ἐπιτιθέναι δίκας.

Εἴσω τοῦ ποδὸς] Τουτέστι κατὰ τοῦ ποδός.

Προσεπατταλευσε] Εἰς πάσσαλον ἔδυσε, ἀντὶ τοῦ ἀνεσταύρωσε.

Ἀγαπητὴ] Ἀντὶ ἀρκετὴ, ἐπιπόθητος.

Ὅτι πύματον] Ἔσχατον.

Προσέχεται] Κρατεῖται.

Προστετηκυῖα] Προστετηκυῖα. προστακεῖσα. ἐπιθυμητικῶς ἔχουσα.

Καὶ τὸν δεῖνα ὅπως] Κἀνταῦθα ἔλειπεν Ἀθηναίων ἔθει, τὸ φρόντιζε.

Ἡ τοῦ Κύκλωπος] Ὁ Κύκλωψ πρὸς τὸν Ὀδυσσέα ἐν τῷ σπηλαίῳ φησὶν, σοὶ χαρίζομαι τοῦτο ὅτι μετὰ πάντων ὕστερον σὲ ἐσθίω. τοῦτο οὖν καὶ ὁ Μίκυλλος φησίν. ὅτι ἐφ' ὅσον ὁ θάνατος γίνεται, τί με ὠφελεῖ τὸ ἀποθανεῖν ὕστερον; Οὔτινα δὲ λέγει τὸν Ὀδυσσέα, οὕτω γὰρ ἑαυτὸν Ὀδυσσεὺς καλεῖ διαπαίζων τὸν Κύκλωπα.

Ἐκ διαμέτρου] Τὸ λόγιον ἐπὶ τῶν πάνυ διαφερόντων. εἴληπται δὲ ἐκ τοῦ ἐπιπέδου σχήματος τοῦ κύκλου. ἐπ' ἐκείνου γὰρ πασῶν τῶν τεμνουσῶν αὐτὸν εὐθειῶν διὰ τοῦ κέντρου ἑκάστη διάμετρος λέγεται, ἀπὸ τοῦ τὰ πάνυ διαφέροντα λέγεται ἐκ διαμέτρου.

Οἱ δυσέρωτες] Οἱ πάνυ ἐρῶντες.

Οὐ συνοικίαν] Τὰ νῦν ἐνοικικὰ λεγόμενα.

Εὔζωνος ὢν] Ὁ ταχὺς καὶ ὀξέως βαδίζων.

Κρηπῖδα] Ὑπόδημα.

Ἐς τὸ ἔμπαλον] Τουτέστιν ἐναντία τοῖς γινομένοις ἐν τῇ ζωῇ.

Οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως] Καινοπρεπὲς τοῦτο. οὐκ οἶδα γὰρ ὅπως δέον εἰπεῖν. ὁ δὲ οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως εἴρηκε.

Εἰς τὸ πρόσω ὁρῶν] Τουτέστιν οὐχ ὥσπερ οἱ πλούσιοι εἰς τὰ ὀπίσω ἐθεώρουν, ὡς ἐπιθυμῶντες τοῦ φωτός.

Ἀπέκναισέ με] Ἀντὶ τοῦ νωθρότερόν με ἐς τὸ ζῆν διετίθει. ἢ ὅτι τρόπον τινὰ ἐκέντει καὶ ἠμμάττει, καὶ πονηρῶς ἔχειν ἐποίει, ἢ ἀντὶ τοῦ ἀπώλλυεν ἢ διέφθειρεν· οὕτω γὰρ Πλάτων χρῆται τῷ ῥήματι τούτῳ.

Καὶ ἡ κνῖσα] Ὁ καπνός.

Ἀπέκναισέ με] Ἐφόνευσέ με.

Ὅλῳ πήχει] Ἀντὶ τοῦ μέτρῳ μεγάλῳ. ὁ γὰρ βασιλικὸς πῆχυς, ἔχει ὑπὲρ τὸν ἰδιωτικὸν καὶ κοινὸν τρεῖς δακτύλους.

Ἐξυπτιάζων] Ἀντὶ τοῦ τείνων τὸν τράχηλον καὶ τὸ στῆθος προβαλλόμενος ἅμα, καὶ τοὺς ἰδίους ὤμους περισκοπούμενος, ὅ ἐστι γαυριῶν καὶ ὑπερηφάνως περιπατῶν.

Ἐτεθήπειν] Ἐθαύμαζον.

Ἄγχιστα ὢν] Ἀντὶ τοῦ ἐγγύτατα, πλέον πάντων πλησιάζων.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἐλογίζετο] Ἠρίθμει.

Καὶ ἀναμήσηται] Ἀνασπάσηται.

Ἔωλον] Χθεσινόν.

Κολχίδων] Ὅτι ἡ λακωνικὴ κόχλος τῶν ἄλλων εὐδοκιμωτέρα. ἢ ὅτι ἐκεῖ πρῶτον παρὰ τοῦ κυνὸς εὕρηται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο.

Τὰ πορθμεῖα] Πορθμεῖα λέγει τὸν μισθὸν τὸν ὑπὲρ τοῦ διαπεραιῶσαι διδόμενον.

Ἀναρροβδούσας] Ἀτονήσας.

Καὶ πρόσκωπος εἶναι] Ἐπὶ τῆς κώπης καθήμενος.

Εὐήρεες] καλῶς κωπηλατοῦν.

Ἐρετμὸν] Κώπην.

Ἦ] Ἄρα.

Παθήσει] Τρυφήσει.

Εὐπλοῶμεν] Ἐπικελευσμὸς ἢ ἐπίφθεγμα τῶν πλεῖν ἀρχομένων, ἤτοι πορθμὸν διαβαλλόντων, ἢ εἰς πέλαγος ἀφιέναι μελλόντων, τὸ εὐπλοήσωμεν τῇ τύχῃ ὡς ἔοικε τοῦτο ὑποβαλλόμενοι.

Ὑποκελεῦσαι δεήσῃ] Ὡς ἐν τοῖς πλοίοις λέγειν εἰώθασι κελεῦσαι, ᾠδὴν δὲ λέγει ναυτικὴν ἣν ὑποκέλευσμα καλεῖ, διότι ἑνὸς κατάρχομένου οἱ ἄλλοι ὑπήκουον τὸ ᾀδόμενον, ὥσπερ καὶ ὅτε τὴν ὀθόνην τῶν πλοίων μετὰ τῆς κεραίας ἐπὶ τὸ ἴσον ἀναφέρουσιν.

Ἢ καθ' ὕδατος] παροιμία ἐστὶν ἐπὶ τῶν ἀδυνάτοις ἐπιχειρούντων πράγμασι. τὸ γὰρ καθ' ὕδατος γράφειν, ἀδύνατον.

Ἢ τῷ] Ἤ τινι, ὅ ἐστι ἰάζοντος.

Εἰ καλλίων] Πορνῶν.

Μέγιλλος] Οὗτος δὲ ὁ Μέγιλλος Κορίνθιος ἦν ὑπερφέρων κάλλει τοὺς κατ' αὐτόν.

Τοὺς Σῆρας] * Σῆρες εἰσὶν ἔθνος παρ' οὗ γίνεται τὰ σηρικὰ ἱμάτια. τούτους οὖν φησὶ Σῆρας ὄντας, ἄπειμι ἐνεγκεῖν ὀφείλουσι. ἡ δὲ ἀκολουθία τοῦ κειμένου ἀπαιτεῖ Σῆρας νοεῖν, αὐτοὺς τοὺς σκώληκας τοὺς ποιοῦντας τὴν μέταξιν. διαπαίζει δὲ ἐν τῷ χωρίῳ τοὺς λέγοντας ἀθανάτους τὰς τῶν ἀλόγων ψυχάς.

Πρότερον] Παρέλκει ὁπότερον τῶν δύο· ἤτοι τὸ πρότερον, ἢ τὸ τέως. ἄμφω γὰρ ταὐτὸ σημαίνει.

Δᾳδουχοῦσα] Λαμπάδα φέρουσα.

Τὰ Ἐλευσίνια] Ἑορτὴ ἦν παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις τὰ Ἐλευσίνια, ἐπιτελουμένη Δήμητρι καὶ Περσεφόνῃ, ἐν ᾗ ἐγίνοντο ἀνόητά τινα τῶν Ἑλλήνων μυστήρια, ἅπερ ὁ Λουκιανὸς συνδιαπαίζει.

Τισιφόνη] Τισιφόνη, μία ἐστὶ τῶν Ἐριννύων. Ἐριννύας δὲ λέγουσι θεὰς τινὰς ἐπιτετραμμένας κολάζειν τοὺς πλημμελοῦντας κατὰ τὸν βίον.

Πρὸς τοῦ πατρὸς] Ἐνορκῶ σε κατὰ τοῦ πατρός, λέγει δὲ τοῦ Διός, πατέρα γὰρ λέγουσι τοῦ Ῥαδαμάνθυος τὸν Δία.

Στιγματίας] Στιγματίας καλοῦσι τοὺς οἰκέτας τοὺς στιζομένους, ὡς ἀχρήστους. εἰς τοῦτο οὖν ἀφορῶν ὁ κυνίσκος, πῶς στιγματίας ἐγενόμην πρῶτον ἠρώτησεν.

Πολ-

* Locus occurrit p. 438. Vbi juxta Benedicti Editionem Σύρας legitur, cum in Bourdelotiana legatur Σῆρας, quæ lectio confirmatur à Scholiaſta.

Πολλὰ τῶν ἐκκαυμάτων] Φρονίμως αἰνίττεται πάνυ ὡς ὁ φιλόσοφος εἰ καί τι ἔχη πρῶτον ἁμάρτημα, δυνατὸν διὰ τῶν πόνων ἀποκαθάραι αὐτό.

Ἐμπολήσας] Κερδάνας, συνάξας.

Προκαλεῖ αὐτὸν] Πρὸ τῶν ἄλλων βάλλε, πρόσαγε.

Μακάρους] Μακάρους νήσους λέγουσιν, ἔνθα διάγουσιν αἱ τῶν ἀγαθῶν ἀνδρῶν ψυχαὶ μετὰ θάνατον.

Ἀνεπίγραφος] Μηδεμίαν γραφὴν ἢ στίγμα ἔχων.

Ἐμπαροινῶν] Ἐνυβρίζων.

Ἀσκαρδαμυκτὶ] Μὴ μύων τοὺς ὀφθαλμούς.

Κενή τις ἐστὶ] Ψευδὴς μάτην ὡς ἔτυχεν.

Τὰ μεθ' ἡμέραν] Τὰ ἐν τῇ ἡμέρᾳ.

Ὑπερπεπαικότα] Ὑπερβαλλόμενον.

Καινουργὸν] Τὸ ἐπινοοῦν ξένα.

Προσκαλεῖ μοι] Καὶ τοῦτο εἰς πλείονας τῶν Ἑλλήνων ἐποίησε κατὰ γέλωτα. ἐπειδὴ γὰρ ἐκεῖνοι καὶ τὰ φυτὰ λέγουσιν ἔμψυχα, ἐπίτηδες οὕτως ἐμπαίζων λύχνον καὶ κλίνην μαρτυροῦντας παρήγαγεν.

Ἐς τὸν Πυριφλεγέθοντα] Ποταμὸν πυρὸς λέγουσι τοῦτον ἐν τοῖς καταχθονίοις. ὁ δὲ Κέρβερος κύων ἐστὶ τρεῖς ἔχων, ὡς λέγουσι, κεφαλὰς, φύλαξ τοῦ ᾅδου.

Χάριν εἴσομαι] Ἀντὶ τοῦ εὐχαριστήσω. τὸ γὰρ εὐχαριστῶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις οὐ λέγεται.

Τάνταλον] Λέγουσι γὰρ οἱ Ἕλληνες ὅτι ὁ Τάνταλος ἄνθρωπος ὢν, ἠξιώθη γενέσθαι τοῖς θεοῖς ὁμοτράπεζος. καὶ ἀκούων τὰ λαλούμενα παρ' αὐτῶν, κατερχόμενος ἔλεγε τοῖς ἀνθρώποις. καὶ διὰ τοῦτο οἱ θεοὶ ὀργισθέντες κολάζουσιν αὐτὸν ἐν τῷ ᾅδῃ. θεορῶν γὰρ δένδρα πεπληρωμένα καρπῶν, καὶ ποταμοὺς παραρρέοντας, οὐδὲν αὐτῶν δύναται γεύσασθαι. αὐτοῦ γὰρ προσιόντος ἐκεῖνα φεύγουσιν.

Μεμνημένος] Ἀναλογιζόμενος.

Περὶ τῶν ἐπὶ μισθῷ συνόντων.

P. 443. Mſ. in 4. Οἱ περὶ τοῖς ἱεροῖς] Οἵῳ τὸ πάλαι οἱ ναυαγήσαντες ἄνθρωποι ἐνέχριον σχήματι περὶ τοῖς ἱεροῖς καθήμενοι, καὶ τὴν αὐτῶν τύχην ὀλοφυρόμενοι.

Δοκῶ γάρ μοι ἐκ πολλῶν] Ὅτι τὸ ἑκόντες εἶναι ἄνευ ἀποφάσεως εἰρήσεται.

Σκόλοπος] Σκόλοψ ὀξὺ ξύλον.

Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος] Τὸ πλῆρες καὶ τὸ λοιπὸν τοῦτο. οὔτε τι εἰπεῖν, οὔτ' ἔρξαι δύναται, γλῶσσα δέ οἱ δέδεται.

Εὐχὴ γὰρ ἂν] Αἱ γὰρ εὐχαὶ ὡς ἐπὶ τὰ δυνατὰ παραβάλλονται.

Καὶ τρίβωνες ἐρωμένοι] Τοὺς ἐγγεγυμνασμένους τινὶ πράγματι, καὶ διὰ πολλῆς πείρας ἐληλακότας, Ἀριστοφάνους ἡ λέξις.

Τὸν λωτὸν] Βοτάνη εὐώδης. ἣν ἔνιοι καλοῦσι μυρόλωτον.

Εὐπαρύφοις] Ἀνδράσιν εὐκατεργάστοις. εὐδαίμοσι. πλουσίοις.

Ἴλιγγος] Ὅταν περὶ τὴν καρδίαν στρόφος γένηται, ἐπακολουθεῖ σκότος, ὃ καλοῦσιν ἴλιγγον.

Καταδικάσας] Ἀντὶ τοῦ κατηγορήσας.

Ὀρνί-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ὀρνίθων γάλα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερφυῶν ἀγαθῶν, ὅταν τινι περιρρυῇ, λεγομένη τὸ ὀρνίθων γάλα. *

Ὁ δὲ ἀκκιζόμενος] προσποιούμενος, ὑποκρινόμενος.

Φιλοτησίαι] Φιλοτησία ἐστὶν ἡνίκα τις ἐν δείπνῳ, ἀπὸ τῆς δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιών, τὸ λοιπὸν παράσχῃ φίλῳ καὶ τὴν φιάλην χαριζόμενος.

Ποτνιώμενον] Δυσφοροῦντα. μετὰ οἰμωγῆς παρακαλοῦντα.

Τιθασσὸν] Τιθασσὸς ὁ ἥμερος. καὶ ἀτίθασσος ὁ ἀνήμερος.

Καὶ ὡς ἡ παροιμία φησὶν] Παροιμία κατὰ τῶν ἐπὶ τὸ χεῖρον προκοπτόντων ἀεί. Ὁ γὰρ Μανδρόβουλος οὗτος εὑρών ποτε θησαυρὸν ἐν Σάμῳ, χρυσοῦν πρόβατον ἀνέθηκε τῇ Ἥρᾳ, τῷ δὲ δευτέρῳ ἔτει ἀργυροῦν, τῷ δὲ τρίτῳ χαλκοῦν.

Ὑπὸ κώδωνι] Οὐκ συνῆθες ἐκ παλαιοῦ Λατείνοις ὑπὸ κώδωνι ἐκκλησιάζειν.

Νεαλέστερος] Σημαίνεται ὁ νεωστὶ ἑαλωκὼς ἰχθύς. λέγεται δὲ καὶ ὁ νεωστὶ ἁλισθεὶς

Διψῶντα κεκραγέναι] Τὸ ἑξῆς διψῶντα κεκραγέναι ἐπιμελούμενον, ὡς ἐπίσημος ἔστι καὶ κορυφαῖος.

Ἑώλου τινὸς] Χθεσινοῦ. ψυχροῦ. ματαίου. ἀνωφελοῦς. ἀνισχύρου.

Προσεπιμετροῦντες] Ἀντὶ τοῦ καὶ παρὰ τοῦ εἰκότος ἐπισκοποῦντες.

Ἐφεστρίδιον] Μανδύαν τινά. ἄμεινον δὲ κεκρύφαλον νοεῖν.

Βρενθυόμενοι] Ἀλαζονευόμενοι ἢ λυπούμενοι καὶ δυσχεραίνοντες. βρένθυον δὲ μῦρον τῶν παχέων, οἱ δὲ ἄνθινον μῦρον. καλεῖται καὶ ὄρνεόν τι βρένθος, ὃ ἔνιοι κόσσυφον καλοῦσι.

Θυλάκου] Θύλακος ἡ ἀρτοθήκη. θύλακοι καὶ σφῆνες καὶ ὑπεράλματα, γυμνασίων εἴδη.

Ὁ Κέβης ἐκεῖνος] Σημειοῦ τὴν Κέβητος εἰκόνα ἔχει δὲ αὐτὴν ἐν τῷ τέλει τοῦ βιβλίου.

Ἀπολογία.

P. 481. Mſ. in 4. Ὀστράκου φησὶ μεταπεσόντος] Πλατωνικὴ παροιμία ἐπὶ τῶν ἀπροφασίστως μεταβαλλομένων ἀπὸ τῶν πρώτων αὐτοῖς πρεσβευομένων.

Τὸν Σάλαιθον ἐκεῖνον] Κροτονιατῶν νομοθέτης.

Τὸ δὲ σὸν οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον] Ἀντὶ τοῦ πάνυ ἄτοπον, οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον εἶπεν.

Ἡ ἀμύγδαλον] Ἡ ἀμύγδαλος.

Καὶ ὅτι οὐκ εἰς τὸν κόλπον πλύσαις] Παροιμία εἰς τὸν κόλπον πλύειν ἐπὶ τῶν πάνυ μαλακῶν, καὶ τεθρυμμένων. τοὺς γὰρ φρονηματίας καὶ ἐπηρμένους καὶ τοῦτο αὐτὸ μεγαλόφρονας οὐκ εἰς τὸν κόλπον φασὶ πλύειν ἀλλὰ πόρρω, οὓς καὶ ἡ χυδαία λαλία μακροπλύστους καλεῖ διασύρουσα, ὁ δὲ νοῦς ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος, γαυριῶν ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκομψεύου.

Ἀμφιλαφεῖ] Ἀμφιλαφεῖ ἀντὶ τοῦ ἀφθόνως, πολλαχῶς κεχορηγημένῃ.

Καὶ μείζονί γε τὸ μικρότερον] Τῷ μείζονι ἥλῳ τὸ μικρότερον.

* Euſtathius ad verſ. 532. Dionyſii Periegetæ, hanc de Samo paroemiam uſurpatam eſſe ait: ἡ δὲ Σάμος αὕτη Ἰωνικὴ πάνυ ηὐτύχησέ ποτε, ὡς καὶ παροιμιασθῆναι γάλα ὀρνίθων φέρειν αὐτήν. *Ipſa Samos Ionica valde felix fuit, unde proverbialiter dicebatur lac gallinaceum proferre.* Vid. etiam Suidam.

Ἐπεὶ οὐκ ἂν φθάνοι τίς] Ἀντὶ τοῦ τάχιστα ἂν πάσας ἀναιρήσῃ τὰς τοιαύτας προστασίας.

Καὶ τὸ μέρος συνδιαπράττομαι] Ἀντὶ τοῦ ὅσον εἰς ἡμᾶς ἧκεν, ὅσον εἰς τὸ μέρος ἡμῶν συμβάλλεται.

Ἀπαξαπάντων] Ἀπαξαπάντων ὑφ' ἕν. ἀντὶ γὰρ τοῦ παντάπασιν ἐστιν. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ, ἀπαξάπαντα καταμεμυττωμένα.

Τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ] Δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νικῶσιν ἀνέκειντο, λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις, ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη.

Ἱκανὸν ἂν εἴη μοι] παροιμία ἐπὶ τῶν ἄγαν καταφρονούντων τινὸς καὶ ἀπεριμερίμνως διακειμένων.

Mſ. in fol. Ἀπολογία περὶ τοῦ ἐπὶ μισθῷ συνόντων· ῥήτραν] ῥῆτραι. συνθῆκαι. ὁμολογίαι. Ταραντῖνοι δὲ νόμους καλοῦσιν οἷον ψηφίσματα. παρὰ Λακεδαιμονίοις δὲ ῥήτρα, Λυκούργου νόμος ὡς ἐκ χρησμοῦ τιθέμενος. οἱ δὲ ῥήτρα, ὁμολογίας. οἱ δὲ συγγράμματα καὶ ῥητροφύλακας τοὺς συγγραμματοφύλακας. [ῥυθμοί] ῥυθμός, τάξις εὔμελος ἀκολούθως τῇ ἁρμονίᾳ, μέλος εὔφροσυνον. [τῶν ἄλλων καταγελᾶν] ὁ νοῦς. ἀντὶ τοῦ μεγαλαυχούμενος καὶ γαυριῶν, ἐφ' οἷς τῶν εἰς ταῦτα μισθοφορούντων κατεκωμῳδοῦ. [ὀδύρεσθαι] ὀδύρεσθαι τὸ γῆρας ἁπλότητος ἦθος, ταῦτα κατασκευαστικά. ἀλλ' οὖν βωμολόχε εἰς ταύτην καὶ κεῖνοι ὡς κατέδραμες ἀπημελημένως κατὰ φεύγοντες ἀπολογίαν, λῆρον σε καὶ φιλαίτιον καὶ μεμψίμοιρον φασὶ μιμούμενον αὐτούς. τάχα γὰρ Σωκράτην ἐθέλων μιμεῖσθαι οἷον οὗτος Πρόδικον τὸν * Κεῖον καὶ τοὺς κατ' αὐτὸν ἀπελέγχει σοφιστάς, ἐπὶ τὴν τοιαύτην ἀπέδραμες γλωσσαλγίαν. ἀλλὰ γὰρ καλῶς ἔχει τοῖς Ὁμήρου ἵνα οὕτως ἀποδράσεσθαι τὴν πενίαν. ταῦτα μὲν οὖν εἶναι δοκεῖ σε βάλλειν. ἢ τοῖος δὲ ἐὼν Πόντον ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας, καὶ ὅσα λοιπά. [ἠλιβάτων] ἠλίβατον, ὑψηλόν, ἄβατον, ἢ ὅπου ὁ ἥλιος πρῶτον βάλλει. Στησίχορος δὲ τάρταρον ἠλίβατον τὸ βάθυ λέγει. ἔνιοι δὲ ἠλίβατον ἀποδιδόασιν ἡλίῳ φαινόμενον. [κρησφύγετα] τὰ περὶ τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. οἱ γὰρ φασὶ Κρητὸς τοὺς νησιώτας ἅμα Μίνωι τῷ βασιλεῖ κρατοῦντι, ἔφυγον εἰς πόλιν τινά, ὅθεν ἐκεῖνα ὠνομάσθησαν κρησφύγετα. [κρησφύγετα] † φρούρια τινὰ οὕτω λεγόμενα. οὗ ἐκρύπτοντο οἱ νησιῶται τὸν Μίνωα φεύγοντες, περὶ τὴν Κρήτην αὐτὰ ἐστί. τὸ οὖν κρησφύγετον χρήσιμον τοῖς φεύγουσιν τοῦ κρύπτεσθαι, τὰ περὶ τοὺς χειμῶνας στενὰ καὶ ὀχυρώματα. [ἀνεμώνη] τὸ ἄνθος. διὰ τὸ τὸ φύλλον εὐδιάσειστον εἶναι παντὶ ἀνέμῳ. [μισθαρνοῦντας] μισθαρνοῦντας οἷον τοὺς ἐπὶ τὸν μισθὸν ἀντικαταλλαττομένους. καὶ μισθαρνία λέγεται ἡ ἐπὶ μισθῷ γενομένη ἐργασία.

Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος.

P. 494. Mſ. in 4. Ἐγὼ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιλαθόμενος] Αἱ γάρ τοι τῶν παλαιῶν προσρήσεις αἱ μὲν ἑωθιναί, χαῖρε, αἱ δὲ ἑσπέριαι, ὑγίαινε.

Παραλλήλων] Ἀντὶ τοῦ ἀπαλλήλων, ἡ παρὰ ἀντὶ τῆς ἀπό.

Τὸ πεντάγραμμον] Ὅτι τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ λεγόμενον πεντάλφα σύμ-

* Sic manifeſtò legendum, licèt ſit in Mſ. προδικὸν τὸν κύον. Deridentem Sophiſtas, adeoque Prodicum Plato Socratem inducit tum alibi, tum in *Protagora*, qui conſuli poterit.

† Voces aliquoties repetitæ variiſque modis expoſitæ, oſtendunt hæc eſſe collectanea ex pluribus auctoribus excerpta, vel à pluribus hæc Scholia ſcripta fuiſſe.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

σύμβολον ἦν πρὸς ἀλλήλους Πυθαγορείων ἀναγνωριστικὸν καὶ τούτῳ ἐν ταῖς ἐπιστολαῖς ἐχρῶντο ὅ ἐστι τοῦτο.

Ἀλλὰ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἀτόποις τὰ ἄτοπα ἰᾶσθαι κατασπουδόντων.

Mſ. in fol. Ὑπὲρ τοῦ ἐν τῇ προσαγορεύσει πταίσματος· ἐπήρειαν.] βλάβην. [ἀπὸ σφακτηρίας.] τόπος Λακωνικός. [σκολιόν.] τὸ σκολιὸν τοῦτο Σιμωνίδης ἐποίησεν, ἔχει οὕτως αὐτοτελές, * Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον θνητῷ ἀνδρί, Δεύτερον δὲ φυὰν καλὸν γενέσθαι, Τρίτον πλουτεῖν ἀδόλως, Καὶ τέταρτον ἡβᾶν μετὰ τῶν φίλων. Σκολιόν, ἡ παροίνιος ᾠδή ὡς καὶ Δικαίαρχος ἐν τῷ περὶ μουσικῆς, δύο γένη τῶν ᾠδῶν. τὸ μὲν ὑπὸ πάντων ᾀδόμενον καθ' ἕνα ἑξῆς. τὸ δὲ ὑπὸ τῶν συνετωτάτων ὡς ἔτυχε τῇ τάξει. ὃ δὴ καλεῖται διὰ τὴν τάξιν σκολιόν. ὡς δὲ Ἀριστόξενος καὶ Φίλων ὁ μουσικός, ὅτι ἐν τοῖς γάμοις περὶ μίαν τράπεζαν πολλὰς κλίνας τιθεῖσι παρὰ μέρος, ἑξῆς μυρσίνας ἔχοντες ᾖδον γνώμας καὶ ἐρωτικὰ σύντονα. ἡ δὲ περίοδος σκολιὰ ἐγένετο διὰ τὴν θέσιν τῶν κλινῶν. [ἐν Ἰσθμῷ.] πόλει.

Ἑρμότιμος ἢ περὶ αἱρέσεων.

P. 502. Mſ. in 4. Οὐ γὰρ πάντως ἀπινὰ πόλιν] Τὸ παροιμιῶδες μέτεισιν ἐκεῖνο. οὐ παντὸς ἀνδρὸς εἰς Κόρινθον ἔσθ' ὁ πλοῦς.

Ὡς ἡ παροιμία φησὶ] Παροιμία, θεοῦ θέλοντος κἂν ἐπὶ ῥιπὸς πλέοις. εἴρηται ἐπὶ τῶν πάνυ ἀπόρων καὶ θεῷ μόνῳ εἰς λύσιν ἐπιτρεπομένων.

Ὦ Λυκῖνε πρὸς τῆς Ἑστίας] Φίλον ὄντα κατὰ τῆς Ἑστίας ἐξορκοῖ. αὕτη γὰρ καὶ πρὸς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἐστιᾶται καὶ πρὸς φιλίαν αὐτῆς συνάγει διὰ τὸ κατ' οἶκον ἐσχάρας τοῦτο προμυθουμένη.

Ἦν μὴ φοίνικος ἔτη βιώῃ] Φοίνικα, τὸν Ἀράβιον λέγει πτηνόν.

Ὄνυχα μόνον λέοντος] Ἀπὸ τούτου ἡ παροιμία, ἐξ ὀνύχων ὁ λέων.

Ἰδὼν ὄνυχα λέοντος ἔγνω ἂν] Τὸν ἐγκεκαλυμμένον λόγον ὅς ἐστι σοφισματώδης ἐπ' οὐδενὶ καταστρέφων χρησίμως ἀναλαμβάνει, πλὴν ἐστὶ καὶ μερικὴ γνῶσις αὐτόπιστος καὶ ἀληθὴς καὶ μηδὲν τοῦ καθόλου δεομένη. ὡς φέρε τοῦ ἀριθμοῦ μέρη ὁ δύο καὶ τέσσαρα, ὁ δὲ τούτων συνεκτικὸς ὁ δέκα προσεχῶς, ὡς καὶ τοῦ δέκα ὁ ἑκατὸν, καὶ τούτου ὁ χίλια, κἀκείνου ὁ μύρια. οὐδὲν μέντοι κωλύσει τὸν τὰ δέκα μὴ ἐπιστάμενον ἰδιώτην μὴ δέ γε τὴν τῶν ἀριθμῶν ἥτις φύσις αὐτοῖς, τοῦτο γοῦν ἐπίστασθαι ἀπαρεγκλίτως ὡς μία καὶ μία δύο καὶ δὶς δύο τέσσαρα. ὥστε οὐ πάνυ γενναῖος ὁ διατρέπων λόγους τὸν τοιοῦτον λόγον ὡς εἰ μὴ τὸν καθόλου τις εἴδῃ οὐδὲ τὸν κατὰ μέρος. τοὐναντίον γὰρ ἀπὸ τῶν μερῶν, τὸ ὅλον συλλογίζεται, ἡ τῶν κατὰ μέρος ἄθροισις πρὸς γνῶσιν τοῦ καθόλου λεγομένου καθ' ἑαυτὴν ὑφισταμένη. ταύτῃ καὶ ὁ σοφὸς ὑμῶν Ἀριστοτέλης τερετίσματά που ἑαυτοῦ λόγων φησὶ

* Hoc Scolion citant Plato in Gorgia, Clemens Alexandrinus Strom. Lib. 3. & Athenæus Lib. 15. paulo aliter quidem, ſed eodem prorſus ſenſu. Vid. fragmenta Lyricorum ab *Henr. Stephano* collecta. Cæterùm hæc obſervatio Scholiaſtæ noſtri circa carmina quæ *Scolia* dicebantur, totidem ferè verbis habetur apud Suidam, unde craſſiſſima aliquot menda ex noſtro ſuſtulimus, inter quæ erat omiſſio vocis τράπεζαν, & quòd pro κλινῶν legeretur κριτῶν. At quod legitur hîc *Philon*, cùm ſit apud Suidam *Phyllis*, reliquimus quòd non conſtet utra harum lectionum alteri ſit præferenda.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τὰ, καθόλου ὥστε καὶ ὁ τοῦ λέοντος ὄνυξ αὐτὸ τὸ μέρος γνωσθὲν ἐξ ἀναλογίας τῶν Φειδίᾳ εἰ καὶ μὴ τὸ ὅλον εἴδης, τὸ γοῦν μέγεθος παραστῆσαι τοῦ θηρίου οὐδὲν πεποίηκε ἐμποδὼν, εἰ δὲ καὶ ἀναλογίαν ἀναιρήσεις τί ἂν ἄλλο, ἢ πρὸς ἄλογον συντὸν συνωθήσεις; καὶ τῶν ὄντων ἁπάντων ἀνεπαισθήτων ζωήν; καὶ φθόνος οὐδείς σοι τῆς σοφῆς ταύτης ἐμπληξίας. δι' ἣν καὶ πρὸς τοὺς λύκους ἀποπεμφθήσῃ ὡς λυκῖνος τῷ ὄντι καὶ ὢν καὶ καλούμενος.

Υ῾φίστησιν, ἐπεὶ μὴ δέ τις φύσις τοῦ καθόλου.

Ε᾿πιρρεῖ γὰρ κατὰ τὴν παροιμίαν] Α῎λλην μὲν γὰρ ἐξαντλοῦμεν ἡ δὲ ἐπιστρέφει, τοῦτο ἡ παροιμία.

Ο῞τι φαρμάκῳ] Ο῞τι ἡ φιλοσοφία φαρμάκῳ ὀλεθρίῳ ἔοικε.

Τῷ ἐπιτραπεζίῳ ὕδατι] Τῷ ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐκχεομένῳ, ὃ διὰ τὴν ἰσορροπίαν καὶ τὸ ἀπαρέγκλιτον τῆς τραπέζης ἐπὶ χώρας μένον καὶ τῆς ἐπιφανείας ἐπανεστηκὸς τῷ δακτύλῳ ὀχετηγοῦντι αὐτὸ φιλεῖ ἕπεσθαι ῥυτῆς φύσεως ὑπάρχων καὶ ἀτρεμεῖν μὴ πεφυκότι.

Πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ οἱ τὴν κενὴν καὶ μακαρίαν] Κενὴ μακαρία ἡ κατὰ τοὺς ὕπνους τισὶν ἐγγινομένη εὐδαιμονία, τοιαῦτα τοῖς ὀνειρώττουσιν ἐμποιοῦσα, εἰς τρυφὴν καὶ εὐετηρίαν ὅσα ὁ παρὼν διέξεισι λόγος διὸ καὶ μακαρία μὲν ὅσον ἐπὶ τῷ ὕπνῳ τὴν ἀπόλαυσιν ὑποβαλλόμενοι, κενὴ δὲ ὅτι μηδὲν ἑστὸς ἔχει καὶ βέβαιον, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ὕπνου κατὰ τὴν εὐημερίαν ἀφίπταται. τοιοῦτο καὶ τὸ τοῦ θεολόγου Γρηγορίου, κενὴν μακαρίαν τὰς Α᾿θήνας ὠνόμαζε, ὡς κατ' οὐδὲν τῆς ἐνύπνοις εὐετηρίας διαφερούσας.

Τὸ σύφαρ] Η῾γοῦν τὸ δέρμα.

Α᾿μελήσαντες τοῦ ὁλκοῦ] Α᾿μελήσαντες τοῦ ὁλκοῦ ἤγουν τοῦ σώματος, λέγεται γὰρ ὁλκὸς καὶ τὸ σῶμα τοῦ ὄφεως ἀπὸ τοῦ ἕλκω. λέγεται ἀλκὸς καὶ ἀπὸ τούτου ἴχνος, ἤγουν ἡ κοινῶς σύρμη ὥσπερ πὰς καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἴχνος.

Τοὺς ὤμους πτίττων] Πτίττων, ἀντὶ πτίσσων, ὃ περὶ, τῆς ἄχνης λέγεται ὅθεν πτισάνη τὸ ἔνδυμα τῆς ἄχνης.

Mſ. in fol. Ε῾ρμότιμος ἢ περὶ αἱρέσεων. κώου ἰατροῦ] Ι῾πποκράτους. [εἰς νέωτα] μέλλων. [ἀγχώμαλα] ἴσα ἐγγὺς τοῦ ὁμαλοῦ. [τὸν Χαιρεφῶντα] ὅτι στωικὸς ὁ Σωκράτης. ἐπ' αὐτὸν γὰρ ὁ Πύθιος Χαιρεφῶντα προυτρέψατο εἰπὼν, ἀνδρῶν πάντων Σωκράτης σοφώτερος. [μαργίτη] μαινομένῳ. [διαφέρεσθαι] διαμάχεσθαι. [ἐστπύμενον] ὁρμώμενον. καὶ φρατερίας] συντάγματος. ὑπερδιατεινόμενοι] φιλονεικοῦντες. μὴ πεπειρᾶσθαι ἄλλου ἀνδρός.] τοῦτο περὶ Δίωνος ἱστοροῦσιν τοῦ Προυσιέως. ὃν καὶ διὰ τοῦτο κατ' εὐφημισμὸν Χρυσόστομον ὠνόμασαν. [τὸ νῆφε καὶ μέμνησο ἀπιστεῖν] Ε᾿πιχάρμου ἀπόφθεγμα τοῦτο. [παρευδοκιμεῖ] νικᾶται, ἤτοι ὑπὲρ δόξαν ὑποφαίνεται. [ἕρμαιον] τὸ ἀπροσδόκητον κέρδος. [ἀπέχρη] ἤρκει. [εἰ ὁ ἐπιγνώμων] εἰ δὲ τοῦτο τί καὶ αἱ νῦν αὐταὶ ὑπὸ σοῦ λεγόμεναι ἀμφιβολίαι. [λαβὴν] ἀφορμήν. μέμψιν. ἐπαφήν. [ὥσπερ τὰ περὶ Εὐκλείδου ἄρχοντος πραχθέντων.] * Ε᾿ν τῷ Πελοποννησιακῷ πολέμῳ Λακεδαιμόνιοι τῶν Α᾿θηναίων περιγενόμενοι λ´ τυράννους ἔστησαν παρ' αὐτοῖς. οἵ τινες παραλαβόντες τινὰς τῶν πολιτῶν μετὰ τούτων κακῶς ἐχρήσαντο τοῖς λοιποῖς. καταλυθέντων οὖν τῶν τυράννων, καὶ γενομένου μετ' αὐτοὺς Εὐκλείδου ἄρχον-

* Hoc jam ſupra habuimus totidem verbis, nec ſemel in hujuſmodi repetitiones delapſus eſt Scholiaſtes noſter.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

χρόνος, ἵνα μὴ μνησικακήσωσιν ἀλλήλοις οἱ πολῖται συνθήκας ἐποίησαν, ὥστε τὰ περὶ Εὐκλείδου ἀνεξέταστα εἶναι. τὸ δ' οὖν λέγει ὅτι τῶν πάνυ γερόντων ἀναζητῆσαι τὸν βίον οὐ βούλομαι. [διαλλάττοιεν] διαφέροιεν. [προὔργου] προὔργου πρὸ ἔργου συμφέρον πλέον Ἰσοκράτης φησίν. ἵνα προὔργου τι γένηται ἀντὶ τοῦ πλέον ἐπανηρημένον. [πλημμέλημα] ἁμάρτημα. [κάδον] μέτρον οἰνηρόν· γαυλὸς ὑπὸ Σολέων. κεράμιον ὑπὸ Ἰώνων. [δημίῳ] τῷ κολάζοντι τοὺς παρανόμους· [κερδῷ] ἀλώπεκα. [ἐπανηρημένον] προῃρημένον, θέλοντα. [θεὸς ἐκ μηχανῆς ἐπιφανεὶς] ἐπὶ τῶν παραδόξων καὶ παραλόγων. οἱ τῶν τραγῳδιῶν ποιηταὶ ὅταν εἰσήγαγον εἰς τὴν σκηνὴν ἡ τόλμα ὥστε συγχυθῆναι τοὺς θεατὰς πρὸς τὰ εἰρημένα καὶ ἐλεεῖν τοὺς ἠτυχηκέναι δόξαντας, ὡς ἀνάξια πεπονθότας, ἢ μισῆσαι τοὺς πεποιηκότας καὶ παρανομήσαντας εἰώθασι θεοὺς εἰσάγειν οὐκ ἐπ' αὐτοῖς τῆς σκηνῆς ὁρμωμένους. ἀλλὰ ἐξ ὕψους ἀπό τινος μηχανῆς ἣν ἔβλεπον μὲν πρότερον οἱ θεαταί. κατ' ἐκείνην δὲ τὴν ἡμέραν ὁ φοβούμενος ἐδείκνυε τὸ τοῦ θεοῦ πρόσωπον, καὶ τοῦ κατὰ στολὸν τοῦ δράματος, ἐλέγετο δὲ θεὸς ἀπὸ μηχανῆς.

Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων.

P. 571. Mſ. in 4. Σημειῶσαι ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἐξηφήνεν ὡς ἐπιδεῖξαι ὡς ἄγαν ἀττικίζων τοὺς ἑαυτοῦ περιεργάσατο λόγους.

Οἴκοθεν ἐκ τῆς Καρίας] Ἡ Ἁλικαρνασὸς γὰρ τῆς Καρίας.

Ὅτι περ ὄφελος] Ἀντὶ τοῦ οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιοφελιμώτατοι.

Παραθεωρῆτέ με] Ἀντὶ τοῦ συγκρίνατε, ἐξετάζετε.

Mſ. in fol. Ἡρόδοτος ἢ Ἀετίων· ἐκ τῆς Καρίας, ἡ Ἁλικαρνασσὸς γὰρ τῆς Καρίας [ἐγλίχετο.] γλίχομαι. λίαν ἔχομαι. ἐπιθυμῶ. γενικῇ καὶ αἰτιατικῇ. [φέροντες] πάροχος ὁ ἀναβαίνων εἰς τὸ ἅρμα τὸ ζεῦγος λέγεται καὶ οἱ παράνυμφοι, παρὰ τὸ παροχεῖσθαι τοῖς νυμφίοις ἐπ' ὀχήματι γὰρ τὰς νύμφας ἦγον. [ὀχάνων] λώρων, ἱμάντων σημαίνει δὲ καὶ τὰς ἐξοχάς. [περιείργασται] περιγίνεται. κατασκοπεῖ. περίσσον ποιεῖ. [αὐτοί τε οὖν.] οἱ μέγιστοι καὶ ἀξιοφελιμώτατοι. [παραθεωρῆτε] συγκρίνετε.

Ζεῦξις.

P. 577. Mſ. in fol. Ζεῦξις ἢ Ἀντίοχος· σατυρώδη.] χορευτικά. [δὶς τοσαύτας] δισμυρίας [πελταστικόν.] τοξικόν. [ψιλικὸν] πέζον. [τετριγότων.] ποιὸν ἦχον ἀποτελούντων, δίφροι δ' ἀνεκυμβάλιζον.] αἰρόμενοι, καὶ πρὸς γῆν φερόμενοι, καὶ συντριβόμενοι ἦχον ἀπετέλουν. [ἐπαιάνιζον.] ἀλαλάζειν ἐπὶ νίκῃ [ἀνέδουν.] ἐστεφάνουν.

Ἁρμονίδης.

P. 585. Mſ. in 4. Εἰπέ μοι ἔφη ὦ Τιμόθεε] Παρέλκει τὸ ἔφη καὶ περιττὸν ἐστὶ Ἀθηναίων ἔθει.

Mſ. in fol. Ἁρμονίδης· γνώμων.] γνώμων λέγεται ὁ συνετὸς, καὶ κανονικόν τι μηχανικὸν, καὶ σχῆμα γεωμετρικόν. [ἐπιδεικνύμενον] ἢ ἐπιδεικνύμενον ὑπερσυντέλικον, ἢ ἐπιδείκνοιμεν εὐκτικόν. [ὁ πολυψηφότατος.] δύο γὰρ ψῆφοι τοῖς νενικηκόσιν ἀνέκειντο λευκὴ καὶ πλήρης, ὥσπερ τοῖς ἡττωμένοις ἡ μέλαινα καὶ ἡ τετρυπημένη. [ἀπήμονα] ἀβέβαια.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Σκύθης ἢ Πρόξενος.

P. 591. Mſ. in 4. Καὶ προξενήσεις αὐτοῦ] Ἀντὶ τοῦ πρόξενος αὐτοῦ γένοιο.

Mſ. in fol. Σκύθης ἢ πρόξενος· ἐντέμνουσιν] Ἐναγίζουσι. [ψοφοδεὴς.] τοὺς ψόφους φοβούμενος, τουτέστι δειλός. [κεραμεικῷ.] τόπῳ. [θέλγητρα] θέλγητρα. εἰς ἡδονὴν ἄγοντα, καὶ εὐφροσύνην, καὶ ἀπάτην. [καὶ προξενήσεις.] πρόξενος αὐτοῦ ἔσῃ. [δημοποίητος] δημοποίητός ἐστιν ὁ ψήφῳ δήμου πολίτης γεγονώς. παιδεία δὲ καὶ λόγων δυνάμει.] τοὺς περὶ Δημοσθένους λέγει δέκα ῥήτορας Ὑπερίδην, Αἰσχίνην καὶ τοὺς λοιπούς. [Κλεινίου] Ἀλκιβιάδην.

Πῶς δεῖ ἱστορίας συγγράφειν.

P. 600. Mſ. in 4. Εἰ δὲ μὴ αὐτοὶ μὲν καὶ τότε] παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπό τινων μὲν ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγωγῶν περιαιρουμένων.

Καὶ ἀπομνημονεῦσαι ἔνια παραδειγμάτων] Αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς.

Οὔτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγεται Ἀττικόν. αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον φασὶ τοῦ ἄρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου.

Ἔτνους τινὸς] Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ἐρειχθέν.

Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν.

Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῶν μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα.

* Ἀληθινῶν Διηγημάτων α.

P. 639. Mſ. in.4 Ὁρῶν ἤδη] Τάχα εἰς Πλάτωνα ἀποτείνεται πολλαχοῦ καὶ ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα ἐν τῷ τῆς πολιτείας, τὰ περὶ τῶν ἐν ᾅδου διεξιόντα.

Καὶ δύο τινές] Εἰς Ὅμηρον ἀποσκώπτει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους ταῦτα μυθοποιησάντος.

Καὶ δίπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ρ. πήχεις ξ.

Οἱ τὸν Σείριον κατοικοῦντες] Σείριον τὸν ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τῆς ἐπιτολῆς αὐτῆς σεσειρέναι τοὺς ἀνθρώπους.

Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τερατολόγε· οἷς οὐ παρῆσαν ὄνοι, οὐ γὰρ ἐπισημαίνει τοῦτο πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς οὐχ' ὑποῦσιν ἐχρῶντο.

Ὅσον τοῦ Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχέων, ἑξήκοντα γὰρ ἦν ὅλος ὁ Κολοσσὸς πηχέων.

Τὸ τεῖχος καθῃρεῖτο] Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν· ὤφειλε γὰρ οὕτως. εὐθὺς δὲ τοῦ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδησαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία τοῦ προκειμένου φεύγει τὸν πλαγιασμὸν σαφηνείας χάριν.

Γένος ἐστὶ περὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκώπτει, τοὺς ἐκ δρακοντίων ὀδόντων ἐκφύντας.

Λάπτουσι τὸν ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου διασύρει τὸ περὶ Σκυθῶν

* Hic erat titulus in Mſ. cùm in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Res eodem redit.

θῶν τοῦτο ἱστορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τοῦ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ἀπὸ οἴνου λέγονται.

Ἰγνύαις] Ὅτι οὐ μόνον ἰγνύα ἡ εὐθεῖα εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνύς· ἀφ' οὗ καὶ γὰρ τοῖς ἰγνύσι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους.

Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπό τινων περὶ τῶν θαλαττίων σελαχῶν ἱστορούμενον διαπαίζει.

Σκόλοπας] Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ μέμνηται τῶν φαλλῶν τινῶν ἐφ' ὧν καί τινες ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ οὗτοι τριακοσίων ὀργυιῶν τὸ ὕψος.

Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυρεκβολίτας λίθους λέγει.

Κορύθων ἔδεον] Τὸ τοῦ Ὁμήρου διαγελᾷ περὶ Διομήδην, τὸ δαῖ' ἐοὶ ἐκ κόρυθός τε καὶ ἀσπίδος ἀκάματον.

Ἀληθινῶν Διηγημάτων. β.

P. 666. Mſ. in 4. Πῦρ ἀνακαίοντες] Εἶτα βωμολόχε οὐκ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς οὐχὶ καταλυθέντες τέλεον ἀπωλώλεισαν; ὥστε ἀπίθανος ἡ πλάσις παρὰ τὸ τῇ φύσει συμφέρον.

Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάντητος.

Περιεκέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιεῖχεν, ὑπείληφε, περιέβαλλεν, περιελίκμαζεν.

Ἐθεασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην.

Καὶ εἰς τὸ τῶν μακάρων συμπόσιον] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας διαπαίζειν, ἐφ' οἷς οὗτος περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ ἐν ἐσχάταις ἡμέραις συνενεχθῆναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον.

Ἀρ-

* Hallucinatur hìc Græculus noſter dum Lucianum carpit zelo intempeſtivo. Sic locuti ſunt antiquiſſimi Græcorum Philoſophi, qui etiam beatitudinem poſt hanc vitam ſub convivii imagine deſcripſerunt. Ita Empedocles de æterno juſtorum contubernio:

Ἀθανάτοις ἄλλοισιν ὁμέστιοι, ἔντε τραπέζαις
Εὖντες, ἀνδρείων ἀχέων ἀπόκληροι, ἀτειρεῖς.
Convivæ reliquis illi immortalibus olim
Abſque malo & triſti ducent formidine vitam.

Hunc imitatus Epictetus dixit in Enchiridio c. xxi. de eo qui in ſapientia multùm profecerit: ἔσῃ ποτὲ ἄξιος τῶν θεῶν συμπότης, *eris aliquando dignus qui admittaris in convivium Deorum.* Hinc nata etiam eſt fabulæ Ixionis circumſtantia, quem fingunt convivam fuiſſe Deorum, quâ locutione nihil videtur ſignificatum aliud quàm beatiſſimum fuiſſe Regem. Idem finxerunt de Tantalo qui de ſumma felicitate dejectus eſt, etenim, ut Pindari verba uſurpem, καταπέψαι μέγαν ὄλβον οὐκ ἐδυνάσθη, *magnam felicitatem concoquere non potuit* Olymp. Od. 1. Hinc, ut hoc obiter moneam, apparet Græcos ex Hebræis iſta mutuatos non eſſe, uti Veteres quidam dixerunt, quandoquidem multò citius hujuſcemodi locutionibus uſi ſunt quàm iis noti eſſent Hebræi, qui ſub Alexandri demum ſucceſſoribus in Græcia diſtinctiùs innotuerunt. Certè multa de immortalitate animorum dixerunt Græci ante Seleucidarum tempora, clariora quàm quæ poſſunt ex antiquiſſimis Hebræorum ſcriptoribus hanc in rem afferri.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς γῆς διακωμῳδεῖ.

Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ Θαλῆν τερατολογούμενα ἐπισκώπτει.

Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων τερατολογούμενα τῶν Ἀσυρίων διασύρει.

Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεκτικοῖς συνάπτει Λουκιανός.

Ἦ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως.

Κατεγίνωσκον] Σημείου διὰ τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καταγινώσκω σου τῆς φλυαρίας. ὁ δὲ καὶ αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι οὖν Ἀττικῶς οὕτω συνέταξεν. αὐτοὶ γὰρ καὶ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ ἐναντιούμενον συνηθείᾳ. ἢ τὸ καταγινώσκω, ἀντὶ τοῦ γελᾶν ἢ διασύρειν εἴληπται.

Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ τοῦ Ὁμήρου βίῳ.

Παγκρατίου] τάχα διὰ τὸ πληγαῖς βάλλεσθαι τοὺς πυγμάχους, ὃ ἐκεῖσε ἀναιρετὸν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένος.

Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα διασύρει.

Παράδεισος] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νόθον τῆς Ἑλληνίδος φωνῆς ἀποπέμπουσι τὸ * παράδεισος ὄνομα.

Ἐπινῶς] Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημείου δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφέλκεται σημαίνει.

Ἐποτνιώμην] Γράφεται ἠνιώμην.

Οὐ παρῆν] Οὐ παρῆν ὡς ἐν ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τέχνη ζητεῖ.

Μείνας δὲ] Ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν. τὸ μὲν ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ καὶ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τῆς ἐπιούσης. ἦν δὲ καὶ τὸ πρῶτον Ἀττικὸν. εἰ οὕτως εἶπεν μείνας ἡμέρας. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοί.

Πέτραις τραχέσι] Γράφεται πέτραις καὶ τράχωσι.

Καὶ μεγιστὰς] Εἶτα σοὶ βωμολόχε γόης, τί ἐποφείλεται τοῦτο ἕνεκα;

Μήκωνες] Καταλλήλως ταῦτα ἔπλασεν, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνοτικὰ ταῦτα καὶ ναρκωτικά.

Κελύφη καρύων] Κελύφανα.

Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως.

Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὴν Ἀαρὼν † ῥάβδον ὁ παιγνίμων διαπαίζει.

Τὸ ἀλλόκοτον] Γράφεται ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον.

Ἤπειρον εἶναι] ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν.

Ἐρχομένοισι] Γράφεται διελθοῦσι.

Χάσματι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κενολόγος εἰς Μωσέα καὶ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν διαστᾶσαν κρειττόνων ἐπιπνοίᾳ ἐπισκώπτων αἰνίττεται.

Ἔλπεον]

* Ex Xenophonte, Polluce, & A. Gellio notum eſt vocem hanc eſſe Perſicam & ſignificare *viridarium*. Occurrit etiam in Eccleſiaſtæ libro ſcripto, ſi viris doctis credimus, poſt captivitatem.

† Iterum imperitè Lucianum incuſat Scholiaſtes, notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἔλπιον] Ὡς ἐπὶ κωδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθόνης ποδεώνας εἴρηκε, παίζων κἀνταῦθα.

Ταῦτα μὲν οὖν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον μετὰ τῆς ἀνυποστάτου ἐπαγγελίας.

Δύο μὲν] Ἄγαν ἐμφρόνως καὶ τὸ τῆς βλακείας πεδίον ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῆς ὀνείρων πόλεως πύλας, καὶ τούτων, τὴν μὲν σιδηρᾶν εἶναι καὶ καρτερὰν, τὴν δὲ κεραμίαν καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπτον καὶ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι καὶ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς καὶ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲν πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν καὶ ἀμετακίνητον ἐντίκτονται. καὶ οὔποτ' ἂν μεταβάλλεσθαι πέφυκε ὅσοις περιουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ καὶ μετακινηθείη ἂν τὸ τῶν ἐλπίδων ἀστάθμητον, ὅσοις τῷ περιλοίπῳ τῆς ἔμφρονος γνώμης ὀψέ ποτε τοῦ καιροῦ ἀνενεγκεῖν περιγίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλως τῶν φροντίδων καὶ τὰ ἐνύπνια παρακολουθεῖν. ἄλλως τε καὶ κεραμίαν τὴν πύλην ἐκείνην ἀνέπλασεν. δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῶν ἐνυπνίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ καὶ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ καὶ πλοῦτος καὶ δόξα, τοιαῦτα καὶ τὰ καθ' ὕπνους ἀλλὰ τὰ μὲν δυσχερῆ τῷ ἀνιῶντι καὶ εἰς ἀμνηστίαν εὔκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἐράσμια, τῷ ἥδοντι καὶ εὐφραίνοντι........ νετικά τε καὶ ἀναπόβλητα.

Ἀποκηρυττόμενος.

P. 707. Mſ. in fol. Φιλοκρινόντων] Διακρινόντων. δοκιμαζόντων περιέργως. [παράλογον.] παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἵ τ' ἄλλοι. καὶ μάλιστα Θουκυδίδης τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. παραλόγως δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει καὶ παρὰ προσδοκίαν. [καθ' ὃν οὗτος μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται.] ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶνες, ἐν πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ἐν ᾧ δείκνυσι μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δὶς ἀποκηρύττεσθαι τὸν υἱόν. [καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεται.] ὅρα πῶς δὲ ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τοῦ ἀπὸ γνώμης στοχασμοῦ ὑπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν στοχαστικὴν τῆς κατηγορίας πρόστασιν, οὐ στοχαστικὴν τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. [ἐξαγώνιον.] ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος. [ἁλισκόμενα] καταλαμβανόμενα κρατούμενα, ἢ νικώμενα.

Φαλάρις Πρῶτος.

P. 731. Mſ. in fol. Πάρεδροι.] Πάρεδρος τοῦ δεῖνος. παρεδρεύει δὲ τῷ δεῖνι τὸ ὄνομα μετὰ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μετὰ δοτικῆς, ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γενικῇ, συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. [παραγαγεῖν] ἀπατῆσαι. [αὐθέκαστον.] ἀκριβῆ καὶ αὐστηρόν. λαμβάνεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀθλητικοῦ τὸν τρόπον, καὶ μή τινα διπλόην ἔχοντος, μηδ' ἐπιτηδευσίαν ἤθους, ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον· τὸ ἀπερίβλεπτον φησί. τοιαῦτα γὰρ τὰ τραχέα ὡς ἐπίπαν καὶ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὰρ τόν τε ἀ-

πολὺν καὶ ἄδολον καὶ ἀληθεύτικὸν, καὶ τὸν ἕτοιμον πρὸς ἅπαν, καὶ τὸν ταχὺν, καὶ σύντομον καὶ αὐτόματον. Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ καὶ τὸν Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. [παύσαιμι] καταπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν ἐπίγειε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. [ἐξάπαντος τρόπου] σημειοῦ τὸ ἐξάπαντος τρόπου. ὃν εἰ μὴ μετὰ τοῦ τρόπου γράψεις δασύνειν ὀφείλει. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου ὀξύνειν μόνον, γράφεται γὰρ μετ' ἀμφότερα. [ἠσπάσμην.] ἐφιλούμην. [ἀναστάσεσιν] ἤγουν ἀνεγέρσεσιν [νεολαίη] ἡ τοῦ νέου λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τῶν νέων· ἐνεργητικῶς καὶ παθητικῶς καὶ μετὰ γενικῆς. [δημοθοινίαις] ταῖς τοῦ δήμου εὐωχίαις, θυσίαις. [ἢ ἐφήβων.] ἔφηβοι λέγονται οἱ μέχρι τῶν ιε. ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. [ἐπονίζοντο.] συνῆγον. [αὐτοχειρία] ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει αὐθαιρέτως μετὰ θυμοῦ ὁρμώμενοι καὶ φονεύοντες. λέγονται δὲ αὐτόχειρες καὶ οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. [φωράσοντες] ἤτοι φωραθῆναι ποιήσοντες. [μεταστειλάμενος.] μεταπεμψάμενος. [πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφούς.] Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ζ' μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ τύραννος. τούτου καὶ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ καὶ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα. ἃ καὶ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειται ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου, τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σεαυτόν. Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὅρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος Πριηνέως, οἱ πλέονες κακιοὺς. Θάλητος Μιλησίου, ἐγγύη παρὰ δ' ἄτα.

Φάλαρις. β.

P. 741. Mſ. in 4. Πρόξενος ὢν] Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ' αὐτὸν ξένος ὢν, πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ ἀστόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μὲν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τισὶ πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίων ξένος. ἀστόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆς πόλεως ξένος, ὁποῖοι ποτ' ἂν ὦσι τὸ ἦθος. οἱ ἕτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς παραιτίους τινὸς πράξεως, οἱ γένονται καὶ ἴσως ἀπὸ τοῦ καὶ τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς....... εἰσὶ πρόξενοι παραιτία...... παρήληπται τοῦτο..... τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους φασὶ, τοὺς κατὰ δόγμα πολιτικὸν προστάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ, τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων παραδοχῆς τυχόντας ὁμόνοιαν, κἂν πολιτικαῖς πράξεσιν ἀπέχωσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγῖδας ἀλλήλοις δεικνύοντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι. ἵνα οὓς ἂν πέμπωσιν ἀγνώτας ἢ υἱοὺς ἢ οἰκείους προσδέχηται ἀστέρας διὰ σύμβολα. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους οὕτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως περεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους, οὓς ἐν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξειέ τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ.....

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Ἀλέξανδρος, ἢ Ψευδόμαντις.

P. 746. Mſ. in 4. Ὦ φίλτατε Κέλσε.] Οὗτός ἐστι Κέλσος, ὁ τὴν καθ' ἡμῶν μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ πρὸς ἰσάριθμον ἀντεξαγόμενος πρόθεσιν ὁ σπουδαιότατος ἀντεῖπεν Ὠριγένης, μεστοὺς ἁπάσης σοφίας καὶ εὐσεβείας ἐξυφανάμενος λόγους καὶ λῆρον ἀποφήνας τὸ θαυμαστὸν αὐτοῦ σπούδασμα.

Καὶ Ἀῤῥιανὸς γὰρ] Ὅτι Ἀῤῥιανὸς κατὰ τὸν Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ καὶ ὁ Ἐπίκτητος ὁ Στωικὸς οὗ τὰ ἠθικὰ φέρεται, * κατὰ τοῦτον ἦν.

Οὐ Μινύαν μόνην] πότερον τὸν Ὀρχομένιον Μινύαν, οὗ καὶ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον φάσκων Μινύειον, ἢ τὸν Βοιώτιον.

Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. Σώλλος καὶ Τριβαλὸς ὀνομαζόμενοι. ἐπίορκοι καὶ ἀργοὶ, ἀπ' αὐτῶν δὲ καὶ τὸ παροιμιαζόμενον, Κερκώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ' οὗτοι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησὶν διὰ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς καὶ πανοῦργος πρὸς δὲ καὶ προδότης εἰσάγεται. ὡσαύτως καὶ ὁ Φρυνώνδας ἐπὶ πονηρῶν βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ, μιαρὸς καὶ καταπύγων ἐς ὑπερβολὴν, ἀφ' οὗ καὶ ὁ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται, τούτοις ὅμοιος καὶ ὁ Σώστρατος.

Καὶ ἀδελφοὺς οὕτω] προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ ἀδελφοὺς οὕτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι.

Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν εὐτελεστάτων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν.

Μὴ οὐχὶ πρόβατα] Τὸ, μονονουχὶ διεῖλεν εἰπὼν μόνῃ τῇ μορφῇ οὐχὶ πρόβατα εἶναι διαφερόντων τὸ μὴ πρόβατα εἶναι.

Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς] Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων. οἷον ἔφαγον τοῦ ἄρτου, κατέαξεν τοῦ κρανίου.

Πονήρως εἶχεν] Ἀττικοὶ καὶ ἐπὶ σωματικῆς διαθέσεως ὀξύνουσι τὸ πονηρός.

Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λεγομένου θεραπιδίου.

Τὴν γὰρ σελήνην] Εἰς τὸν Ἐνδυμίωνα διαβαίνει τὸν λόγον. ὃς καὶ βουκόλος ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται.

Δίης] Ἤτοι Διός.

Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λέπιδον τοῦτον ἐν Ἀμάστριδι κατοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα.

Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἴσως ἐνδόξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τοὔνομα τὸ κύριον παρῃτήσατο.

Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς τοῦτο εἴωθε λέγεσθαι Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τῆς γῆς, ὃ φαμὲν τόπον ἐκ τόπου.

Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς διασώτης ἦν καὶ οὗτος ὁ ἐπικαλῶν τῆς αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς τῆς Ἐπικούρου αἱρέσεως.

* Fallitur Græculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam*.

Σκαβαρδαλαχούμαλα] Απολοιογέης τῆς ἀπεράντου εὐτραπελίας.

Μὴ σύγε πλωόμεναι] Ἀπὸ παροιμίας παρῴδηταί τις οὐδὲν ἐς τὸν Διόνυσον.

Ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ σηπεδόνι διαβέβρωται τὸν πόδα.

Περὶ Ὀρχήσεως.

P. 784. Mſ. in 4. Μὴ ὥραισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφειλε γὰρ μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατική. σημειοῦ δὲ τὸ μὴ εἰς τὸ ποῖον φθάσαι. νῦν δὲ καὶ ἡ Ἀττικὴ συνήθεια δοτικῇ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ ἄμφω τὼ χεῖρε καὶ τοῖν χεροῖν θηλυκοῖς ὀνόμασιν ἀρσενικὰ ἄρθρα προσνέμουσι.

Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀστερίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας ἄλλοτε ἀλλαχῆ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα, οὐδὲν γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς ἐπίτεκνον οὖσαν ὑπεδέχετο διὰ ὀργὴν καὶ ἀπειλὰς Ἥρας, ἔστη τῆς ἄλλης καὶ μέση τῶν Κυκλάδων ἐρριζώθη. Διὸ αὐτὴ μὲν Δῆλος ἐκλήθη, ὥστε δήλη γενομένη τῇ παγιότητι. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ.

Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν ἐν Δελφοῖς ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν γεγράφθαι ἀπὸ συνθέσεως λίθων. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς.

Οἱ μὲν, ἄλογα κινούμενοι] Τοῦτο οὐ παροιμία, ἀλλ' ἐκ παροιμίας μετείληπται τῆς οὐδὲν φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον.

Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται, ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν.

Mſ. in fol. Περὶ Ὀρχήσεως· καὶ προσβαλεῖν] προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. [θυμέλης] θυμέλη. ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. θυμελίη δὲ αὐλητική. [λειτουργίαις] λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία.

Λεξιφάνης.

P. 818. Mſ. in 4. Τητινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τρία ταῦτα ἐπιρρήματα. πέρυσιν. τῆτες. νέωτα. ὡς οὖν ἀπὸ τοῦ χθὲς γράφεται χθεσινὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι τὸ ἀπὸ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ νεοχμὸν, τὸ καινὸν, σημαίνει, ἀφ' οὗ τις χρῆται νεοχμῷ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νεὸν καὶ τοῦ ἔχω νεοχὸν, καὶ νεοχμὸν πλεονασμῷ τοῦ μ. χρῆται τῇ λέξει Θουκυδίδης.

Κυψελόβυστα] Κυψέλη λέγεται καὶ ὁ τῶν αὐτῶν ῥύπος. λέγεται δὲ τὸ κεραμέως στενόστομον ἀγγεῖον τὸ ἀπίστωτον, νῦν δὲ τὸν ῥύπον ἀκουστέον.

Πεδοῖ καταβάλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ πρὸς πέδον κατάβαλε.

Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥύπος τῶν ὤτων λέγεται κυψελὶς, καὶ τὸ ὀστράκινον ἀγγεῖον ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται, ἐν ᾧ καὶ ὁ Κορίνθου τύραν-

νος

νος ἀποπλύνητος ὑπὸ τῆς μητρὸς κατακρυβεὶς, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἅτε ἡ κυψελὶς καὶ κυψέλη, παρὰ τὸ κρύβειν τὴν ἕλην ἐρρήθησαν.

Εὔαρχος] Τὸ μὲν εὔαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων, εὔλογος δὲ, τὴν συνθήκην εὐάρμοστος. εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπέσιν ὀνόμασι καὶ λέξεσι κεχρῆσθαι.

Ὦ παῖ στλεγγίδα μοι] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον οὕτω καλεῖν. φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥύμματα τὸν σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. ἐχρῆντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν, τὸ βαστάσαν ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ βαλανικόν. ἐγγυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἔστιν ἀσφαλῶς καὶ ἐχεγγύως καταθεῖναι.

Ἐλιννύσεις] Ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καταμείνεις.

Οὐκ εὐπόρως] Ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δυνάμενος.

Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ καὶ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἔστι δὲ καὶ γραμμὴν ἔχον ἐπανεστηκυῖαν, ὁμοίαν ῥαφῇ.

Ἐπ' ἀστράβης] Ἀστράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ σεσαγμένα ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀστραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ καὶ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵτινες τοῖς ἅρμασι ὑπεξεόχηνται. ἄλλοι δὲ ἀστράβην ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν ἄζυγον φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου καὶ ἀστραβηλάτους τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί.

Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βεβηκότα οὕτω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐστὶν ἅλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τί ἄλλο εἰς κίνησιν περιλείποιτο, ἢ ἅλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι οὖν ἀντὶ τοῦ μονόποδι πηδῶντι.

Σιωπημβωρυχήσας] Τὴν θρηνητὴν ᾠδήν. τοὺς δὲ τόφον τῷ ἐμῷ πατρὶ κατασκευάζοντας.

Καὶ ὅτι καύματι ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τοῦ κρύους γινόμενα ἐγκαύματα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώματα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες καὶ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, σιτηρὸν ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδαίρην τὸν ὄρρον ἀντὶ τοῦ ἀνεσύρην, ἐτείλην τὸν ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις δὲ, ἡ τὰ ἠλοημένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ ἰατρεῖον λέκιθον φασὶ καὶ τὸ τοῦ ᾠοῦ ὠχρὸν· γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. σέλγη δὲ καὶ πυριάτης ἐγκρυφίαι ἄρτοι εἰσιν. ὁ μὲν ἐν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας, ἐπὶ τῇ σποδῷ ὀπτημένος. γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. ὁ οἶβος δὲ τὸ περιτραχήλιον, ἀπὸ τοῦ ὄπισθεν κρέας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸν τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. σίλλος δέ ἐστιν, ὁ διαστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ κευάζειν ἤτοι μαγειρεύειν· κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα ἐστὶ σκάφη. ξηραλοιφεῖν δέ ἐστι, τὸ ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τοῦ σκιαθηρίου τῆς σκάφης ἤτοι τοῦ ὡρολογίου μέσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ· πόλον δὲ τὸ μέσον καὶ κοῖλον τοῦ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καρμάνους δὲ, τοὺς σύγκλυδας οἶμαι καὶ συρφετώδεις φησί. βύζην δὲ, ἐπιρρηματικῶς

κῶς ἀκουστέον τὸ οἱονεὶ διὰ τὴν συνέχειαν τοῦ ὄχλου καὶ τὴν πίλησιν παραβεβυσμένως ἑστάναι καὶ ὠθεῖν τε καὶ ὠθίζεσθαι. τοῦτο γὰρ τὸ ὠστίζεσθαι σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶν ὀφθαλμῶν. σκαρδαμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τὰ βλέφαρα. φαρμακᾷν δὲ τὰ ὄμματα φησὶν, ἀντὶ τοῦ φαρμακοῦ ἤτοι ἰατρείας δεῖσθαι.

Διανδῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι.

Γρυποπώλην] Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκευάρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸν ῥύπον φασὶ τῶν ὀνύχων.

Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται καὶ Ἠπειρῶται τὸ ἀπὸ τοῦ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμενον χάλασμα καὶ λῆγον εἰς τὸ μεταξὺ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ Διονύσιος ὁ Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ οὐ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ στηθύνιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὃ καὶ λαμύελδα φασί.

Ὠχόμην ψύττα] Ἀντὶ τοῦ ταχέως δραμών.

Λαταγεῖν κοττάβους] Εἶδος παιδιᾶς ὁ κότταβος, τοιοῦτο. μέσον ἵσταται χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς πλάστιγγα φέρει. ἀνδριανταρίων ταῖς πλάστιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοίνυν λαβὼν εἰς τὸ στόμα ὑγρὸν ὁποῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ πλήσας τὰς γνάθους, ἀφίησι τῶν χειλέων ὑπὸ μίαν στάγονα τοῦ ὑγροῦ κατὰ τῶν πλαστίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι οὖσαι καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τοῦ ὑγροῦ φέρονται κατὰ τῶν ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων. καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ποιὸν ἦχον ἀποτελοῦσιν ὃς εὐφραίνει τὸν ἐρῶντα. ὡς τῶν παιδικῶν κατευστοχοῦντα. ἐρωτικὴ, γὰρ ἡ παιδιά. εἰ δὲ τῶν πλαστίγγων ἡ λάταξ διαμάρτοι, ἡττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ τῶν παιδικῶν ἠμελῆσθαι. καλοῦντι δὲ τὰ ἀνδριαντάρια μάνεις. οἱ ἀκριβέστερον δὲ περὶ κοττάβων διαλαβόντες, δύο φασὶν εἶναι εἴδη κοττάβων, κατακτῶν, καὶ ὀξυβάφων. ὁ μὲν κατακτὸς, τοιοῦτος ἦν τε οἱονεὶ λυχνεῖον ὑψηλὸν ἔχων ἐν ἑαυτῷ προσωπόν τι ὃ ἐκαλεῖτο μάνης ἐφ' οὗ ἔδει πεσεῖν τὴν καταβαλλομένην πλάστιγγα ὡς Ἀριστοφάνης φησί. γενήσεταί σοι τῶν κατακτῶν κοττάβων. ὁ δὲ δι' ὀξυβάφων τοιοῦτος. ἀγγεῖον τῷ λουτηριδίῳ ἐοικὸς πλῆρες ὕδατος ἐτίθετο. ὀξυβάφων κενῶν ἐπιπλεόντων, ἅπερ ἦν καταδύειν ταῖς ἀπὸ τῶν στομάτων προϊούσαις λάταξιν ὁ ἀγών· πλάστιγγας δὲ, τὸ ὑποκείμενον ἄνω τὸ μικρὸν, τὸ πινακίσκιον λέγει. ἐὰν δὲ μόνον τύχῃ αὐτῆς ἐπὶ τὸν μάνιν πεσεῖται. παρῆλθε δὲ ὁ κότταβος εἰς τὰ συμπόσια, ἀπὸ τῶν περὶ Σικελίαν πρῶτον εἰσαγόντων. πρὸς δὲ τοῦτο κυκλοτερεῖς ἐποιοῦντο οἱ δεῖπνοι, ἵνα πάντες, εἰς τὸ μέσον τιθέντος τοῦ κοττάβου, ἔχοιεν ἐξ ἴσων τῶν ἀποστάσεων ταῖς λάταξι βάλλειν καὶ περὶ νίκης ἀγωνίζεσθαι. οὕτω βάλλειν δὲ μόνον ἐφιλοτιμοῦντο, ἀλλὰ καὶ τὸ καλῶς. ἐπὶ γὰρ τοῦ ἀριστεροῦ ἀγκῶνος τὶς ἑαυτὸν ἐπερείσας, ὑγρῶς ἀφίει τὴν λάταγα, ὡς ἐνίους μέγα φρονεῖν ἐπὶ τῷ κοτταβίζειν, ἢ ἐπὶ τῷ ἀκοντίζειν. δοκεῖ δέ μοι καὶ τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κοττίζειν ἀπὸ τούτου βάρβαρον καὶ παρὰ...... εἰρῆσθαι.

Ὡς θριδακίνας] Εἶδος ἄρτων αἱ θριδακίναι.

Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι τέθηκε διὰ τὸ γελοῖον. βούλεται δ' αὐτῷ σημαίνειν τὸ, τὸ ἐρύθημα, ἤτοι τὸ αἱμα-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

τῶδες τῶν ὀφθαλμῶν ἀποκαθαίρεσθαι· λημαλέον δὲ, τὸ σὺν λήμαις φησὶ, καὶ τὸ διερὸν τὸ ὑγρὸν ὃ κἂν μὴ λέγωμεν, δῆλον.

Ἀπηθημένοι] Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐσθήματα γὰρ τὰ ἱμάτια· ἔοικε δέ μοι αὐτὸς ταῦτα τοῦ γελοίου καλῶς ποιῶν διαπλάττειν· ὡς καὶ παραφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς παραφάσεως εὑρίσκων οὐ διαλείπει.

Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους διατρίψαντες καὶ ἀναβάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιδίων οἱ νικῶντες ἀναβαίνοντες ἐπὶ νῶτον τοῦ ἡττημένου. ἔνθεν καὶ κατανωτισάμενοι, εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἱονεὶ παίξαντες ἐν τῷ συμποσίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχρὰν φησὶ πύελον, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖνες τὰς κόρας κυβιστῶντες ὑπὸ τῷ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κήπιον δὲ καὶ σκάφιον εἴδη κουρᾶς.

Ὁ κλαδίας μὲν] Δίφρος, ἣν ἀναπαύστραν φησίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ εὐτελὴς κράββατος, συμφορῶν δὲ διαπαίζων εἶπεν τὸν οὐρανόν.

Δίχηλαι ὕειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἡδέα ὄντα καὶ ἐδώδιμα. ὡσαύτως δὲ καὶ αἱ χελίδες τὰ ἀπὸ τῶν χελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα φησὶν ἀκρονάρια.

Καὶ τοκάδος ὑός] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκεύαζον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρωμά τι. συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν καὶ ἥδυνον αὐτοῖς βρώματα.

Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἧπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ ταγήνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα διὰ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. μελιττοῦται δὲ, οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπωδὸν δὲ ἀλεκτρυόνα, τὸν παρηβηκότα. λειπογνώμονα δὲ βοῦν, τὸν τὸ γνῶμα ἀποβαλόντα, ὅ ἐστιν ὀδοὺς ἀπὸ γενετῆς.

Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμου καὶ πράσων, ὡς λυπικῷ δὲ κοιλίας χρῆσθαι τούτῳ φασὶ τοὺς βαρβάρους.

Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ οὕτως καὶ τὸ εἰς....... ἐνδεσμούμενον βρῶμα. ὡς καὶ νῦν τὰς ἀσταφίδας τὶ ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκευάζοντες αὐτὰς, ἀμέλει καὶ τοῦτο φησὶ σημαίνων αὐτὸν νῦν ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται), αἵ εἰσιν οἱ νῦν λεγόμενοι πάστιλλοι.

Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆς Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων· οἶν δὲ ἰπνοκαῆ τὸν κλιβανίτην ἄρνα.

Δελφινίδος τραπέζης] Οὕτω λέγεται παρὰ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν.

Κρυψιμέτωπος] Ὁ διὰ μέγεθος ἐν τῷ ἀνακλᾶσθαι τὸ μέτωπον ἀποκρύβων. μεντορουργὴς δὲ, ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτῳ κατακεχρησαμένου τῷ εἴδει τῶν ποτηρίων. ἃ ἦσαν καὶ τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβὴν· ἀφ᾽ οὗ καὶ εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. καὶ βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μὲν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγλυφῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει εὐρυχαδῆ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμεφόρητα δὲ, τὰ ἐλαφρώτατα διὰ λεπτότητα. Διὸ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μὲν, βαθέα δὲ καὶ φικλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. γραμματικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. κυλίκιον δὲ τὸ δοχεῖον, ὃ ποτηροπλύ-

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

πλούτῳ νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μέσως πως μεθύων. δικορρίφης δὲ, ὁ συνήγορος ἀπὸ τοῦ δίκην ῥιφᾶν. χρυσοπλέκτονα δὲ, τὸν χρυσοχόον φησί. λεῖρον, τὸν γυναικεῖον κόσμον λέγει παρὰ τὸ ἡδὺν εἶναι, παρόσον δὲ τὰ ἄνθη λείρια φαμὲν· ἐλλόβια τὰ ἐνώτια, παρὰ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐνηρμόσθαι. πέδας τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμέραν καὶ ἄλογον τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐξεγλωττίαν δὲ, τὴν ὀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸν εὐπρόσιτον, παρὰ τὸ εὐκόλως ἄνευ τῶν ἀπαγγελλόντων ὁρᾶσθαι. ἄχρηστα τὰ καινὰ, οἷς οὐδεὶς ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λευκὸν ἱμάτιον. ἀῤῥητοποιοὺς ἑκουσίως διασύρων εἶπε τοὺς τελετὰς διὰ τὴν μυστηριωδίαν αὐτῶν.

Ἱππολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον.

Ἐπέτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ ἀπέπεμπε.

Βακχαρίδι] Εἶδος ἐντρίμματος μυρώδους. ποδοκτύπη δὲ, τὰ τύμπανα. τερετωνίστρια δὲ, ὄργανον μουσικὸν, οὕτως ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον.

Λεῖρον τινὰ ἐκφέρουν] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον ἐξ ἐσθημάτων ποικίλων καὶ ἀνθινὸν καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἢ θέλγοντα τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ὄπα Ὅμηρος φησὶν, ἢ ὥσπερ λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν διὰ περισσοῦ τοῦ δέοντος περιττόν. εἴρηκε καὶ νῦν οὕτω λῆρον τὸν τοῦ θήλεος κόσμον. ὡς περιττὸν τῆς χρείας καὶ παρέλκοντα.

Ἀμηγέπῃ] Ἀντὶ τοῦ κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι ἀπιμαγγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν στρατείαν, περιφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀπομαγγέλας πύργους φησὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην διὰ γενναιότητα ἀθετοῦντας, καρποδέσμιοι δὲ καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ τραχήλων, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ ὑπέβδελλον καὶ πορδαλέον ἃ δῆλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὲς δὲ, τὸ ὀρθρινὸν φησὶν ἔτι σκοτίας οὔσης. θεοεχθρία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι θεοχολωσύνη. παίζοντα δὲ κατ' ἐναντίον τὸ ἀπηγχόνησα. ὀκλάξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλῶν, οἱονεὶ διαβρέχων, ἢ βοῇ καλῶν καὶ συστρέφων διὰ τοῦ κωδωνίζειν παραδηλοῖ. συνεχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰσχρῶς τὸ αἰδοῖον τῇ πο..θης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσσαίνειν τινὶ, σκοπάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ Σκόπα ἔργον. τῶν περιωνύμων γὰρ καὶ οὗτος ἀγαλματοποιῶν.

Λὰξ πατήσας] Ἐπὶ τῶν ἐνισχημένων μὲν συμφοραῖς, θαῤῥαλέως δὲ ταύτας ἐνδύντων λέγεται ταῦτα, ὡς καὶ ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, οὐ γάρ ποτ' ἂν γένοιτ' ἂν ἀσφαλὴς, πόλις ἐν ᾗ τὰ μὲν δίκαια καὶ τὰ σώφρονα λάγδην πατεῖται, κωτίλος δὲ ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα κηδεύοι πόλιν.

Τὸν μίρτωνα καὶ σχινοτρώκτην] τοὺς μαλακοὺς καὶ αἰσχροὺς, οὕτω ἐκωμῴδουν. οὗτοι γὰρ σχῖνον καὶ μύρτα ἐλάμβανον τοῦ μὴ προχείρως ἐνασχημονεῖν.

Παρηβηκότες] Προσυπακουστέον οἴνου.

Τρυ-

Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα.

Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν δρυπέπεις· αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ᾽ ἑαυτῶν ἀπορρυῶσι τοῦ δένδρου οὐ σκευάζονται οὕτως. νευστὰς δὲ, τὰς κολυμβητὰς λέγει. ὀξυόστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα στίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἐντέρων ἐγκεκορδυλημένων ὃν διὰ τοῦτο καὶ κροβυλείδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. ὃ ἡ νῦν συνήθεια χορδὸν λέγει. παιδαβοσκὸν δὲ τὸν διδάσκαλον· διέμπιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις περιτεθειμένην.

Συνυθλήσομεν] Συνυθλήσομεν, ἀντὶ τοῦ φλυαρήσομεν.

Δηλογᾷ] Ἀντὶ τοῦ λέγειν ἐπιθυμεῖ.

Εὐφοροῦσιν] Ἀντὶ τοῦ φορᾷ τῷ πνεύματι φερομένην, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν ἐπιδιολισθαίνουσαν· ἔκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια φασί.

Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] πέπαικται τῷ κακοδαίμονι τὰ περιστατικὰ ταῦτα· καὶ πλέον ἔτι τὸ ἀπὸ τῆς ληφθείσης εἰκόνος τῆς τεταραγμένης νεώς. τὸ ἀπόγειον πίνειν· δεικνύει γὰρ ἀπὸ τούτου, ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται.

Κατουρουμένην] Καὶ τοῦτο πέπαικται ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν γὰρ τοῦτο καὶ κατὰ τοῦ φορτικοῦ τὸ κατουρουμένη.

Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τῆς, πᾶν ὅμοια, παροιμίας.

Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὴν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτην, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηλυμάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν καταγελάστων ἡ συνήθεια οἶδεν. ὀτοτύζομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τέθεικε τὸν χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀτοτύζεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος κεῖται. ῥιναυλήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ ταῖς ῥισὶ καταυλῆσαι, ἐποίουν γὰρ τοῦτο ῥιναυλοῦντες, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διασυρμῷ τινῶν καὶ χλεύῃ. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίσχεσιν τῶν καταμηνίων πάσχουσαν.

Ἴκταρ ἐμήμεκας] Πλατωνικὸν τοῦτο καὶ σημαίνει τὸ ἐγγύς. καὶ τὸ σκορδινᾶσθαι, σημαίνει τὸ μετὰ χάσμης διατανύεσθαι.

Σιληπορδία] Σιληπορδεῖν παρὰ σώφρονι τὸ στρηνιᾶν καὶ ἁβρύνεσθαι. ἔοικε δὲ οὗτος ἀπὸ τῆς λέξεως ἐπὶ τὸ κακέμφατον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπορίαν τῶν λέξεων καὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φρονεῖν, ἐξωγκῶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, καὶ ἐπὶ τῷ ἀποπνεῦσαι ἤδη τὸν ὄγκον ἐπείγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ἀποθλιβομένῳ εἰκὸς καὶ τὸν ψόφον οὐ μέτριον ἔσεσθαι.

Mſ. in fol. Λεξιφάνης. νεοχμὸν] καινόν. [ἀνέγνωκε] ἀνελόγισε. [πεδοῖ] χαμαί. [ἦ δ᾽ ὅς] εἶπεν αὐτός. [εἵλην θέρεσθαι.] ἀλέα καὶ αὐγῇ ἡλίου θερμαίνεσθαι. [ἐλιννύσεις] βραδυνεῖς. [οὐκ εὔπορός τε] ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι δύναμαι. [τράμιν] τράμιν, οἱ μὲν τὸ τρῆμα τῆς ἕδρας. οἱ δὲ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆς ἀρχῆς τοῦ βαλάνου. [ἄνδηρα] * τὰ χείλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι αἴνιγμα καὶ διεραὶ ὑπερειδής. τὰ ἀναχόμεθα

* Hunc locum viſum eſt maculatum, prout in Mſ. fuit, relinquere ut inde appareret iterum inſcitia Librarii, quæ tanta fuit, ut niſi aliunde ſuppeteret ſubſidium quid ſibi voluerit Scholiaſtes ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene eſt

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

λέγεται διὰ τὸ ὑπέρυγρα πυτίαλους ῥάνω εἰ τὸν διερὸν ἄνδιν μέρο κήπου. [βραγκάνων] δυσαπάλειπτα λάχανα. [σκανδίκων καὶ βραγκάνων.] ἤδη λαχάνων εἰσὶ σκάνδικες καὶ βράκανα. [καὶ χρῶν] ὄσπριον. [λεκιθοπώλιδι] λεκιθοπῶλις ἡ τὰ ἀληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ὠχρόν. [χυμαιοπώλη] χυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐθαλεῖς ὀπώρας πιπράσκων. [πυριάτιν] πυριάτης δὲ καὶ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῇ σποδῷ ὠπτημένος. [τὰ σέλγη] κοινὰ δεσποτήρια. [γήτεια] τὰ κρόμμυα. [οἶβον.] περιτραχήλιον ὄπισθεν [λογάνιον] λογάνιον δὲ ὑπὸ τὸν τράχηλον καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. [σίλλος] ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. [ψύττα] ταχέως. [κατατείνας] δραμών. [ἡδύνειν] σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. [κανδόπον] μάκτραν. [κλῶ] καθαίρειν. [θριδακίνας] ἄρτους. [ξηραλείφησας] ἄνευ λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἔλαιον. [ὁ γνώμων σκιάζει μέσην τὴν πόλον] τοῦ ὡρολογίου μέσον, οὗ σκιὰ δείκνυσι τὰς ὥρας. [βύζειν] ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ τὸ στάζεσθαι σημαίνει. κρεμαμένους δὲ τοὺς συγκύδας καὶ συρφετώδεις καλεῖ. [δυσωπῶ] ἀμβλυώττω. [ἐπιτεθόλωσθον] ἐτάραττον. [ἀπερυθριάσαι τε] τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. [λημαλέοις] συλλήμμαις. [διερὸν] ὑγρόν. [ἀπηθημένοι] ἀποδυσάμενοι. [Ἐξυόμεν] ἐκτενιζόμην. [κήπιον] εἶδος κουρᾶς. [σκάφιον.] εἶδος κουρᾶς. [ἀσκάντας.] ἀσκάντης ἀτελὴς κράββατος. [σκελίδες.] τὰ ἀπὸ τῶν σκελῶν τῶν ζώων μήκους ἀφαιρούμενα, ἅπερ φησὶν ἀκρονάρια. [ἀβυρτάκη.] σκεύασμα βαρβαρικὸν διὰ καρδάμων καὶ πράσων. [ἐμβρυδόχον.] τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἐσκευασμένον. [λοβὸς] ἡ πυρ. [μελιτοῦττ̓] ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. [καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] τὸν παρηβηκότα. [ἰπνοκαῆ] κλιβανίτην ἄρνα. [λειπογνώμονος] τοῦτο γνῶμα ἀποβαλόντος. [κεντορκογης] ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἐσκευασμένος. [βομβυλιὸς] στρογγύλος. [θηρικύπελλα] τὰ μακρὰ μὲν εἰς χώνας δὲ τύπον ἐξηργασμένα. [γηγενῆ] ὀστράκεια. [εὐρυχανδῆ] βαθέα καὶ πλατέα. [εὔστομα] λεπτοχειλῆ. [ἀνεμοφόρητα] ἐλαφρότερα διὰ λεπτότητα. [γραμματικὰ] τὰς γραμμὰς ἔχοντα. [κύμβεια] κύμβεια στρογγύλα καὶ βαθέα. [φιαλίδες] στρογγύλα καὶ ἀβαθῆ. [κολίκιον] τὸ δοχεῖον, ὁ ποτηρολύπτην νῦν καλοῦσι. [διάμυσι] ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. [κύκλησέ τις] εἰσέφερε. [δικοδίφης] ὁ συνήγορος, ἀπὸ τοῦ τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. [χρυσοτέκτων] χρυσοχόον. [ἐλλόβια] ἐνώτια. [πέδας] ψέλια. [ἄδικος ἡ ἡμέρα] τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. [καὶ ἄλογος ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας οὔσης] δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. [ἄχρηστα] καινά. [εὐπίστρια] λούσει καὶ λεπτά.

Εὔνουχος.

P. 840. Mſ. in 4. Ὅλας ἀμάξας] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις

quod quæ hic eſſe debebant ad verbum apud Suidam legantur: τὰ χείλη τῶν ἀναποταμῶν ἄνδηρα λέγουσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα, καὶ διερά. Ὑπερείδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπερέχειν εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem ſatis liquet ſic legi debere, ſed inter portentoſas voces quæ ex oſcitantia Librarii hic natæ ſunt, latet vox γυπατιάλους cujus ſine dubio à Scholiaſta interpretatio tradebatur, quæ quomodo omiſſa fuerit & vox illa loco ſuo mota quærant acutiores.

λοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ἐν τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, οὗ ὁμοῦ τε περίωπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὸν ἀκουόμενοι εἶναι, ἔσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' οὗ παροιμία τὰ ἐξ ἁμάξης. οὗτος οὖν ἵν' ἐνδείξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι παρακολουθεῖσαν τοῦ εἰωθότος, ὅλας εἶπεν ἁμάξας.

Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς Ἀριστοτέλην ἀποσκώπτει, ὃς καὶ τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται.

Εἶθ' ὁ Ἀριστοτέλης] Γράφεται ὁ Θεμιστοκλῆς.

Ἄθρα ἐν ἄθροις ἔχων] κακέμφατον τοῦτο. καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν.

[*Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἐνέτεινεν.

Mſ. in fol. Εὔνουχος· ὑπερδιατεινόμενοι] ὑπερφιλονεικοῦντες. [διεφέροντο] διεμάχοντο. [ἀμφήριστοι] ἐπιφιλόνεικοι. [μεταποιεῖσθαι] ἀντιποιεῖσθαι. [βακηλὸς] βακηλὸς μέγας, ἀνόητος, γυναικώδης. [τά γε πρὸς τῶν ὀρχέων βάλλ' ἐς κόρακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἔγνωκας. [ἀνδρίζεται] ἀνδρίζω τὸ ἀνδρός τι ποιῶ.

Περὶ ἀστρολογίας.

P. 847. Mſ. in fol. Ὑποθημοσύνη] δόγμα. [ἐπικορέωσι] ἐπιτήκωσιν. [ἀνεμώλιον] μάταιον. [ἀφυίη] ἀδικίη. [ἀμαρτείη] ἀκληρία. [ἐσημήναντο] ἐσημειοῦντο. [ἐμήσαντο] ἐμηχανήσαντο. [ἀναφανδὸν] φανερῶς. [ἀπαθαλίη] φρενοβλαβίη. [ἐπιείκη] μέτρια. [ἀτρεκέως] ἀκριβῶς. [ὑποθέσθαι] διδάξαι. [πρηστῆρα] κεραυνῷ. [οἰνωθῆτε] ὀκνηρῶς [Ἀφροδίτης καὶ † τοπαι εος] ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος ὃν Ὅμηρος μέτρῳ ἱστόρησεν. [ὤρην] φροντίδα. [χρείη] πρόνοια. [σφετέρην] ὁδὸν. [κάρφεα] κάρφη, ξηρὸς καὶ κοῦφος χόρτος. [ἀμμερέως] ῥᾳδίως.

Δημώνακτος βίος.

P. 857. Mſ. in 4. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπροσχεδιάστοις.

Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη.

Ἀγανακτήσαντος [ἢ ἐκείνου] Σημαίνει γὰρ τὸ περαῖον καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι ἔχοντα συμπέρασμα. καὶ τὸ αἰσχρῶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι.

Δακτύλιον φύλαττε] Εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἀπέσκωψε. καὶ γὰρ δακτύλιος λέγεται καὶ αὐτός.

Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἔδει οὐκ εἰπεῖν ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ. ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο καὶ ἄδηλον, ποίᾳ τινὶ εἰσεχάψατο αὐτὸν φρατρίᾳ, ἐκ πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης. οἷον Οὐετλίων, Φλαβίων, Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πλείστων. οὐ γὰρ πάσαις ἐπολιτογραφήθη εἷς ὤν. ἀλλ' εἴπερ ἄρα οὕτως ἐχρῆν εἰπεῖν

 τῇ

* Hìc nulla quidem apparebat in Apographo noſtro lacuna, ſed cùm verba hæc habeantur in libro *de Aſtrologia*, liquet deeſſe quædam in hunc librum ſcholia.

† Sic ſæpe corrupta fuere verba Luciani, quæ ſemper quærere per otium non licuit. Hìc legendum τοῦ Ἄρεος ut videre eſt pag. 854.

τῇ Ῥωμαίων εἰσεγράψατο πολιτείᾳ. ἵνα τὸ πλατὺ τοῦ ἀορίστου περιλαμβάνετο καὶ αὐτὸς ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ ἐκ τούτου περιεδηλοῦτο, ὃ καὶ αὐτὸς ὁ Δημόναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ καὶ σκώπτων, ὡς μὴ καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι.

Καὶ Λακεδαιμόνιόν τινα] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο αὐτὸν ἀποσκώπτει.

Ἀντὶ τῆς βακτηρίας] Εἰς τὸ ῥάβδον διασύρει ὡς ὑπερείσεως δεόμενον.

Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ εἰώθαμεν τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες, οὓς λέγει λέων ἐστίν.

Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τῆς αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας. ἧς καὶ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται. τὸ αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι, τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ τοὺς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος μαδᾷν χρίσματι.

Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναῖος ἐν τῇ ἐς Πέρσας ναυμαχίᾳ πελέκει πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς.

Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτιρμένας κηρύττει Ἀθηναίους πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ὠμὸν πρᾶγμα θεᾶσθαι.

Ἔρωτες.

P. 873. Mſ. in 4. Ἐρωτικῆς] Ἄγαν, καὶ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον. ὅτι τὰ ἐν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆς ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷά τέ ἐστιν ἀποστέγειν τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, οὐ δὲ τὴν τοῦ ἐναντίου ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ᾽ ἡ θατέρου παρουσία, ὡς περί τινα ἄνεσιν προμηθεῖται τῆς ἀπὸ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπτου ἤδη ἐνεργείας. ταύτῃ γε δὴ καὶ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ, σώζεται καὶ τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπανάγοντος τοῦ ἐπιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καταδοχῇ.

Οὐ γὰρ Ἡλιάδες] Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπεὶ ἡλίου οὖσα ἐκ μήνιδος Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη.

Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ καὶ ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτος Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκρίτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν.

Δικρότων] Δίκροτος ἡ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

Βιάζεσθαι γυναῖκα] ταύτην τὴν Φιλινίδα ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιοποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιρισμὸν καὶ τριβάδα.

Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν.

Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρός τι τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο. ὁδὸν δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἴπατέ μοι καταράτοι, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις πρὸς παιδοποιΐαν. ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία, τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τῆς θάλψεως τοῦ ζώου συντήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. ἀλλ᾽ ἐπὶ κεφαλήν σοι τὸ δύσφημον. ἄλογον εἰσάγειν τὸν τάξαντα τὴν φύσιν θεόν.

Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς εἰκὸς τοὺς θεατὰς διασύρειν τὰς χλιδώσας τῶν γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ᾗτινι καὶ τούτῳ διασύρουσιν, ἔοικέ μοι, τὰς ἀώρους τῶν γυναικῶν. ἐπεὶ κἀκείνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς

ἀπὸ Φρυγίας κομίσαι εἰς Λακεδαίμονα, εἷλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου.

Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρικλῆς μὲν Κορίνθιος, Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας· ὧν τὴν νικῶσαν ὁ διαιτητὴς οὗτος ἔνειμεν. ἢ τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης Ἀφροδίτης. διὸ καὶ πολλὴ ἐν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνῶν δὲ ἡ παιδεραστία κομώντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφρονι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ καὶ διαβεβλημένῃ.

Mſ. in fol. Βουκολοῦμαι] κατατρύχομαι. [ἄλας] πλανήσας. [ἀκκισμὸν] προσποίησιν. [ὑπογύου] ὑπόγυιον. ἐγγύτερον. πρόσφατον. νεοστὶ γινόμενον. τὸ παρ' ὀλίγου καὶ μετ' ὀλίγον. [ἔναυλον ἔχω.] οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένην. [ἄρνυσαι.] λαμβάνεις. [δικρότων] δικρότων διήρη. πλοῖα μονήρη ἐστίν. ἃ καὶ δίκροτα κατεσκεύασαν. τινὰ δὲ καὶ ἐκ πρύμνης καὶ ἐκ τῆς πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις † ἴχουντο. ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι καὶ ἐπιπλέωσι καὶ ἀναχωρῶσι. καὶ τοὺς ἐναντίους ἐν τῷ περίπλῳ καὶ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλλωσι. [ἀκαρῆ] ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε κεῖραι. * ἀκαρῶς ἐπίρρημα ἐν βραχείᾳ ὥρᾳ, ἐν ἀτόμῳ. [ἔφαλον] παραθαλάττιον. [ἀνανεούμενος] ἀνανεώσας, ἀνακαινίσας. [κομμωτικῆς] κομμωτικῆς, ἀπὸ τοῦ κόμπου οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ κόμμη κόμμος ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομμωτικὸς δὲ ὁ ἐκ περιεργίας κόσμος, καὶ κομμωτικὸν οὐδετέρως. [ἑστίασιν] συμπόσιον. [ἀψιμαχίαι] συναφαὶ μάχης. [ἀνάγεσθαι] ἀνάγεσθαι λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. [ἀπαίρειν] παραγενέσθαι. [σφριγῶν] νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωματῶν. ἀκμάζων. ἀνθῶν. [κλωσὶν] κλάδοι. [ὤρια] καταίκαιρον. [ἄγωνα] ἄκαρπα. [ἀμφιλαφὲς] ἀμφιλαφὲς κατάσκιον ἑκατέρωθεν, βοηθούμενον. ἀμφιλαφὴ τεχνικὸν καὶ σοφιστικόν. ἀμφιλαφὴς μεγάλη ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστί. [παραλεληθότος] λάθρα. [ἀντίτυπον] ἐναντίον. [ζάκορος] ζάκορος. νεωκόρος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεύς. ἢ τὸν ναὸν σαίρων, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. [ἁγιστείας δόκησιν] ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. [Θεσπιείαις] πόλει. [ἀποτείνασθε] ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. [συνηρεφὲς] ἐστεγασμένον. [ἠρκούμεθα] ἠγαπώμεθα. [ἀμέλει] διὰ τοῦτο. [ἐπωρέχθη.] ἐπεθύμησεν. [Δεκελείας] τόπος. [ἐπιτειχιζομένης] ἐποικοδομῶ. [ὀξεῖα] ταχέα. [τριβάδα] τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, ὅτι ἦν Φιλαινίς. [παθαινόμενος] ἀγανακτήσας. [Λυκείου] τόπου. [ἐπήρειαν] .... ἄλγημα. [ἐνδεικνύμενος] ἐνδείκνυμαι καὶ ἐπιδείκνυμαι ταὐτόν. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος δῆλος ᾖ γινόμενος. [Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ μαθητὴς Προδίκου τοῦ Κείου. ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. [τεδέ πη] τοῦτον τὸν τρόπον. [κατωφρυωμένος] ὀφρύσι μετέωρος.

Hæc propter confuſionem Mſ. Codicis loco mota refer ad pag. 600.

Mſ. in fol. [Πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. ἐμονῴδουν] μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν,

† Legendum videtur ἴσχοντο, hoc eſt, *ſiſtebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas* qui habet ἤσκηντο, quod vertit *inſtructæ erant* Æmilius Portus.

* Legendum ex Suida, διακεῖραι, *quod non poteſt ſecari*, niſi forte ſcripſerit Scholiaſtes χερσὶ λαμβάνεσθαι.

θρηνεῖν, ἐπειδὴ γὰρ ἐν ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ † θρηνεῖν εἰσι. [τὸ τοῦ Σινωπέως] τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους κεῖνος φησὶν, ἤτοι τῶν ἐναντίων τὴν μάχην. [εὐμελὴς] εὔρυθμος. [ὤδινεν] ὤδινεν ὄρος καὶ ἔτεκε μῦν. παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα μὲν ἐπαγγελλομένων, καὶ οὐδενὸς ἄξια τελούντων. [οἰσύη] ἐκ λύγων πεπλεγμένη. [παρασάγγας] εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὅ ἐστι στάδια λ΄. [τὰ Σαμόσατα] σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. [ἐν Μηδίᾳ] Μεσοποταμίᾳ. [γυμναστὴς] γυμναστὴς περιώνυμος οὗτος καὶ Ἴκκος καὶ Ἡρόδικος καὶ Θέων. [ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τιτόρμου] † Τιτόρμῳ τῷ βουκόλῳ φασὶ περιτυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονοῦντα διὰ τὴν ῥώμην τοῦ σώματος. θεασάμενος οὖν μέγαν Τιτόρμον τὸ σῶμα ἰδεῖν, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτοῦ ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μέγα ἰσχύειν. καταβὰς δὲ εἰς τὸν Εὔηνον καὶ θοἰμάτιον ἀποδὺς, λαμβάνει μέγιστον λίθον, καὶ πρῶτον μὲν ἕλκει πρὸς αὐτὸν, εἶτα ἀπωθεῖ. δὶς καὶ τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μετὰ ταῦτα αὐτὸν ἦρεν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων, ἔφερεν * ὡς ἔπος, ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ἔρριψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον † ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τίτορμος. καὶ τὸν μέγιστον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τοῦ ποδὸς. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲν ἔσπευδεν, οὐκ ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τοῦ ποδὸς ὁμοίως εἶχε. θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς οὐρανὸν τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ καὶ τοῦτον Ἡρακλῆ ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς. [κάνδυν] χιτὼν ὁ Περσικός. [χρηματιζέτω] χρηματίζειν καὶ τὸ πράγματι χρῆσθαι σημαίνει καὶ τὸ πράγματα χολάζειν, ὡς τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ καὶ ὁ δῆμος. χρηματίζεσθαι δὲ τὸ χρήματα συλλέγειν. [λοπάσι] λοπάς. * τὸ βρῶμα καὶ ἡ περικειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομύου λεπὶς, ὥς τινες φασί. οὐδὲ μέμνηται Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὀξὶς δὲ πᾶσα καὶ λοπάδιον καὶ χύτρα χαλκῆ γέγονεν.

† Adde hic ex *Suida* ἐν τραγῳδία, & lege θρῆνοι ἀντὶ τοῦ θρηνεῖν quod ſequitur.

* Quid faciant ad *Sinopenſem* Philoſophum, hoc eſt, ad Diogenem, hæc verba Scholiaſtæ me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc tranſlata fuerint, licèt alioqui nullum appareat in Scholiaſta noſtro luxationis veſtigium.

† Tota hæc hiſtoria verbatim petita eſt ex *Æliani* Variis Hiſt. Lib. XII. c. 22. ſi pauca excipias.

* *Ælianus* habet ὅσον ἐπ᾽ ὀργυιὰς ὀκτὼ in Editionibus, ſed in Mſ. eſt πεντήκοντα, ut hìc habet noſter.

† Eſt apud *Ælianum* ἐκύλισεν.

* *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam ſignificatione multùm differt ἀπὸ τοῦ λοπὰς, quod apud Siculos præſertìm *patellam*, apud Atticos præterea *loculum*, *capulum* ſignificat.

Τ Ε Λ Ο Σ.

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1

Early European Books, Copyright © 2011 ProQuest LLC.
Images reproduced by courtesy of Koninklijke Bibliotheek, Den Haag.
190 G 3 vol. 1